Giới thiệu

Giữa vùng đất Tương Tây hoang dã, nơi rừng cây phủ đầy tuyết, những thân cây trụi lá sừng sững trong không gian tĩnh mịch.

Một người và một xác chết đang băng qua khu rừng với tốc độ đáng kinh ngạc.

Xác chết, với vóc dáng cao lớn, đội nón lá tre, cổ và gáy phủ kín thần sa, toàn thân được quấn chặt bằng những dải vải ngũ sắc, không ngừng phát ra những tiếng "thi ngữ" khàn đục, trầm thấp.

Đó là một Đấu Thi, được cải tạo bằng kỹ pháp của Trương Gia.

Người đàn ông dẫn dắt nó là Trương Trạch, khoác trên mình bộ Tạng bào, thắt ngang lưng thanh dao Tạng Yết Cống – một thành viên của Trương Gia vừa trở về từ Tạng Địa.

Anh ta không ngừng quan sát địa thế phong thủy xung quanh, thực hiện việc “phân kim định huyệt” (xác định vị trí huyệt mộ).

Trương Trạch không chỉ là một thành viên của Trương Gia mà còn là một người xuyên không.

Kiếp trước, anh là một "tiểu mê đạo mộ" (fan cuồng trộm mộ) và biết rõ những bí mật mà Trương Gia đã canh giữ suốt hàng ngàn năm, cũng như lý do vì sao Cánh Cổng Đồng (Thanh Đồng Môn) lại ẩn chứa "chung cực của thế giới." Anh cũng biết rằng thế giới này có sự phân biệt giữa các phái đạo mộ Bắc - Nam, với "Tứ Thần Tam Yêu, Thất Tuyệt Bát Quái" và vô số kỳ nhân dị sự.

Chính vì lẽ đó, sau một lần say rượu, anh vô tình tiết lộ sự tồn tại của Uông Gia, và bị đồng thời truy sát bởi những kẻ phản bội Trương Gia và người của Uông Gia.

Bất đắc dĩ, Trương Trạch phải rời bỏ Trương Gia.

Tên "Sơn" (山) của anh trong Trương Gia bị bỏ đi, thay vào đó là tên kiếp trước của anh: "Trương Trạch".

Mới 16 tuổi, anh đã phải dùng mặt nạ da người để ẩn náu suốt ba năm, và giờ đây, anh mới vừa khôi phục lại dung mạo thật của mình.

Ba năm ẩn mình không hề lãng phí.

Là một người xuyên không, ngay khi đến thế giới này, Trương Trạch đã sở hữu một "ngón tay vàng" – một "hệ thống khen thưởng".

Chỉ cần tham gia trộm mộ và hoàn thành nhiệm vụ, anh sẽ nhận được những phần thưởng kỳ lạ khác nhau. "Thi ngữ" mà anh vừa sử dụng là một trong số đó – khả năng giao tiếp với xác chết, nay đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa.

Bên cạnh các phần thưởng khác nhau từ hệ thống, còn có sự nỗ lực của chính Trương Trạch.

Dựa trên ký ức kiếp trước, giai đoạn hiện tại, cốt truyện về "Bình Sơn Nguyên Mộ" sắp mở ra.

Ngay khi bước vào vùng núi sâu Tương Tây, Trương Trạch đã nhận ra địa hình núi ở đây không tầm thường.

Anh bước đi trên mặt đất, tùy tiện gạt bỏ lớp tuyết tích tụ, bốc một nắm đất khô lên ngửi.

Trên đường đi, từ xa anh đã thấy chín thác nước.

Toàn bộ ngọn núi như một "trái tim bò", phía trước có vọng, phía sau có tựa.

Trương Trạch tự tin nhếch mép: “Đúng là cục diện phong thủy Cửu Long Tráo Ngọc Liên, không thể sai được.” Một cục diện phong thủy như vậy cực kỳ thích hợp cho nữ giới, chỉ khi an táng nữ giới

vào đó thì hậu nhân mới hưng vượng.

Nếu chôn cất nam giới vào đó, gia tộc sẽ phải chịu vận rủi đời đời.

Đáng tiếc, những thác nước vốn dĩ hùng vĩ giờ đây đã giảm lưu lượng nước theo từng năm. "Long" cũng đã biến thành "xà", trong một ngôi mộ như vậy, rất có thể sẽ xảy ra "thi biến" (xác chết biến dị).

Anh phủi đất trên tay, một con sói hoang trong rừng thu hút sự chú ý của anh.

Đồng thời, ba bóng người ẩn nấp trong bóng tối cũng đang chú ý đến con sói.

Trương Trạch vừa lại gần đã cảm nhận được có người ẩn nấp.

Anh nhìn về phía con sói, trong lòng đã có tính toán mới.

Ba người kia đã đứng im chờ đợi rất lâu.

“Sư huynh, người đó cầm la bàn, chắc là đồng hành, không lẽ là chặn đường hả?” Ba người đang nói chuyện là các đạo sĩ Bàn Sơn.

Người nói là Lão Dương Nhân, người lớn tuổi và nóng tính nhất trong ba người, là người đầu tiên không kìm được mở lời.

Con sói hoang cũng là mồi nhử do ba người kia đặt ra, mục đích là dùng con sói để kích hoạt cơ quan cổ mộ.

Người dẫn đầu, Kê Cô Tiếu, dùng giọng trầm thấp nói: “Xem hành động của người này, giống như đang phân kim định huyệt, bên cạnh lại dẫn theo một cỗ xác chết, quả thực khiến người ta khó hiểu.” Giữa lúc hai người nói chuyện, cô gái trong nhóm ba người kích động chỉ về phía đó: “Sư huynh, hắn đi về phía cơ quan rồi!” “Gay rồi!” Kê Cô Tiếu thấy Trương Trạch đi thẳng về phía cơ quan mộ thất, không ổn rồi, khoảnh khắc tiếp theo hắn sẽ kích hoạt cơ quan và chết thảm.

Khi định cứu người, đột nhiên Kê Cô Tiếu thấy Trương Trạch dừng lại.

Ba người lại một lần nữa lộ ra vẻ khó hiểu.

“Cầm một chuỗi linh đang ra làm gì?” Hoa Linh mở to đôi mắt đẹp, chăm chú nhìn vào chuỗi linh đang đồng hình lục giác kỳ lạ.

“Đinh linh!” Tiếng linh đang va chạm khẽ vang lên, Hoa Linh đột nhiên cảm thấy hình ảnh trước mắt mờ đi.

Không chỉ vậy, Lão Dương Nhân và thậm chí cả Kê Cô Tiếu bên cạnh cũng đều lạc lối dưới âm thanh của linh đang.

Con sói hoang già nua trong rừng, sau khi nghe tiếng động, không tự chủ được lao nhanh về phía cơ quan.

“Phốc phốc phốc!” Con sói vừa lao vào đã bị một loạt mũi đồng dày đặc xuyên thủng thân thể.

Những mũi đồng này đầy gai nhọn, người thường bị đâm trúng ít nhất cũng bị xé toạc một mảng thịt lớn.

Trương Trạch dùng một thủ pháp đặc biệt, buộc chuỗi linh đang vào thắt lưng.

Trông có vẻ tùy tiện, nhưng không ai có thể cướp đi từ bên cạnh anh.

Chuỗi linh đang là những linh đang đồng hình lục giác, Trương Trạch tìm thấy chúng từ Tạng Địa – một chuỗi linh đang thời Chiến Quốc.

Trương Gia đã nghiên cứu loại linh đang này suốt hàng ngàn năm.

Mặc dù mỗi chiếc chỉ có một tác dụng riêng lẻ, nhưng khi kết hợp lại, chúng có thể khiến người ta rơi vào những ảo giác khác nhau.

Đây là một vũ khí bí mật cực kỳ quan trọng đối với Trương Trạch,

người đã sống một mình nhiều năm.

Loạt âm thanh vừa rồi chủ yếu nhắm vào dã thú.

Kê Cô Tiếu nhanh chóng khôi phục thần trí, lập tức đánh thức Lão Dương Nhân và Hoa Linh bên cạnh.

"Sư huynh!" Hoa Linh giật mình, liên tục hỏi: "Em vừa làm gì vậy?" "Em trúng ảo thuật rồi!" Kê Cô Tiếu nhìn Trương Trạch, trịnh trọng nói: "Xin hỏi các hạ, ngọn núi đó có lương không?" Trương Trạch quay người: "Không có lương." "Người điểm nến, quỷ thổi đèn, kham dư đảo đấu tìm tinh phong." Trương Trạch trả lời một câu, câu nói quen thuộc nhất của Mạc Kim Phát Khâu.

"Mạc Kim Hiệu Úy?" Lão Dương Nhân kinh ngạc nhìn anh.

"Phát Khâu." Trương Trạch dùng giọng điệu nhàn nhạt sửa lại lời của Lão Dương Nhân.

"Phát Khâu Thiên Quan?" Lão Dương Nhân đột nhiên nhìn thấy hai ngón tay dài bất thường của Trương Trạch.

Mở to mắt: "Sư huynh, Đông Bắc Trương Gia!!!" "Bộp!" Kê Cô Tiếu ôm quyền đáp lại: "Trích tinh cần thỉnh Khôi tinh thủ, Bàn Sơn bất Bàn Trường Bạch Sơn; thắp rồng phượng như ý hương, uống nước ngũ hồ tứ hải." "Tại hạ Bàn Sơn Kê Cô Tiếu." "Trương Trạch." Trong giới đạo mộ, những người lão luyện đều tuyệt đối nghe đến Đông Bắc Trương Gia.

Bắc phái Tứ đại phái lấy Phát Khâu làm thủ lĩnh.

Lời nói của Kê Cô Tiếu, đồng thời thể hiện thân phận của mình, cũng ngụ ý với Trương Trạch rằng Bàn Sơn không phải là kẻ thù.

Trương Trạch có ấn tượng tốt với các đạo sĩ Bàn Sơn, liền đáp: "Khách khí rồi, đã phá được cơ quan, chi bằng cùng xuống xem sao?" Vừa dứt lời, đột nhiên Trương Trạch đặt tay lên miệng.

“Lạc lạc lạc ~” Một trận âm thanh quỷ dị đột nhiên phát ra từ miệng anh.

Ngay sau đó, Đấu Thi bên cạnh, đột nhiên dùng cùng âm thanh kích động đáp lại: “Lạc lạc lạc… lạc lạc lạc…” Trong lúc ba người Bàn Sơn kinh ngạc đến sững sờ, Đấu Thi nhanh chóng đào lớp đất dưới chân.

Nhanh chóng đào ra một đường hầm đủ để một người thông qua.

Lão Dương Nhân mặt mũi kỳ dị nhìn chằm chằm vào đường hầm trước mặt, mặt đầy vẻ không thể tin nổi: “Thế này cũng được sao?” Dù là nói chuyện với xác chết, hay chỉ huy cương thi đào đường hầm, mấy người họ đều lần đầu tiên trong đời chứng kiến.

“Sư huynh, tốc độ đào bới này, nhanh bằng Phân Sơn Huyệt Lăng Giáp của chúng ta rồi đó?” Trương Trạch một bên bắt đầu chuẩn bị trang bị xuống mộ.

“Đã đào một lúc rồi, xem lớp đất khô bề mặt, chắc là một ngôi cổ mộ nhà Ân Thương.” Theo tiếng gầm gừ trầm thấp của Đấu Thi truyền đến từ dưới đường hầm, Trương Trạch lấy ra một đoạn nến trắng trà và đốt lên.

“Đi theo ta.” Trong đường hầm đen kịt, chỉ có ánh nến trong tay Trương Trạch trở thành nguồn sáng duy nhất phía trước.

Chẳng mấy chốc, mấy người đã xuyên qua đường hầm và mộ đạo.

Trương Trạch dừng lại ở lối vào chủ mộ thất, xác nhận không có cơ quan, sau đó bước vào.

Kê Cô Tiếu cầm mồi lửa trong tay, đi sát phía sau.

Trên tường mộ thất khắc rất nhiều hoa văn mây lôi, đối diện vị trí thạch quan khắc một mảng phù điêu dị thú lớn.

Khác với nguyên tác, phù điêu ở đây là một con thú dữ "Thao Thiết" sống động như thật.

Khi Trương Trạch quan sát, ánh mắt anh dừng lại trên đôi mắt đỏ rực của Thao Thiết trên phù điêu.

Anh đi đến góc đông nam của mộ thất, đặt nến trà xuống.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 1

"Gà gáy đèn tắt không phải Mạc Kim, ăn bữa cơm một hàng, phải giữ quy tắc một hàng." [Phát hiện di bảo thời Ân Thương 'Mắt Thao Thiết', chủ nhân dùng sẽ có hiệu quả kỳ lạ.] Tiếng hệ thống vừa lúc xuất hiện, chứng minh ánh mắt của Trương Trạch quả nhiên không nhìn lầm.

Đôi mắt Thao Thiết trên phù điêu là thứ có giá trị nhất trong ngôi mộ.

Nhưng Trương Trạch nhớ rằng, phía sau nhãn cầu ẩn chứa một cơ quan tuyệt mệnh.

Đứng trước phù điêu, ngón tay Trương Trạch lướt nhẹ trên bề mặt phù điêu.

Lướt vội trên tường, ngón tay anh nhẹ nhàng chạm vào tường, nhanh chóng biết được hướng đi của cơ quan phía sau phù điêu.

Hoa Linh tò mò nhìn Trương Trạch bên tường.

"Đang làm gì vậy?" Kê Cô Tiếu vừa ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy Trương Trạch đột nhiên ra tay.

Gần như trong chớp mắt, anh đã hoàn thành động tác tráo đổi ngọc châu.

Viên "Mắt Thao Thiết" lúc này đã nằm trong tay anh.

Ngay khi cơ quan sắp bị kích hoạt, anh đã dùng một viên ngọc châu gỗ Trầm Hương để thay thế.

Toàn bộ quá trình không quá một giây.

"Hay, hay quá!" Hoa Linh nhìn đến ngây người.

“Phục Trần Châu?” Lão Dương Nhân nhìn chằm chằm vào viên ngọc châu hình nhãn cầu, kích động muốn cướp.

Trương Trạch nhanh chóng cất viên ngọc châu đi, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn ba người: “Đây là Mắt Thao Thiết, không phải Phục Trần Châu mà các người muốn tìm.” “Nếu không tin, lấy quyển da dê ra đối chiếu.” Kê Cô Tiếu do dự, sau đó từ trong áo da lấy ra một cuốn sách da dê gia truyền.

Phục Trần Châu được vẽ trong cuốn sách là một viên ngọc châu màu đỏ sẫm có hình nhãn cầu.

Từ xưa đến nay, có mô tả về Phục Trần Châu: toàn thân châu màu đỏ lửa, sắc thái cực kỳ diễm lệ.

Mắt Thao Thiết tuy cũng giống nhãn cầu, nhưng hai thứ hoàn toàn khác nhau.

Kê Cô Tiếu thất vọng thở dài: “Quả nhiên không phải Phục Trần Châu.” “Sư huynh, nhanh mở quan quách ra xem, biết đâu ngọc châu ở trong đó!” Bề mặt thạch quan phủ đầy hoa văn câu liên lôi văn, loại hoa văn này thường thấy trước Tây Chu.

Kết hợp với hoa văn trên tường mộ, Kê Cô Tiếu nhìn sư đệ sư muội bên cạnh: “Xem hoa văn trên thạch quan, quả thực là một ngôi cổ mộ nhà Thương.” Ba người vô thức nhìn về phía Trương Trạch.

Họ hoàn toàn không ngờ, người thanh niên bên cạnh, bằng tài phong thủy đã xác định được niên đại của mộ thất.

Phục Trần Châu thời Ân Thương, có ghi chép từng được Vũ Đinh, quân vương triều Thương sử dụng.

Vũ Đinh cho rằng Phục Trần Châu là vật còn sót lại khi Hoàng Đế Vũ Hóa.

Kê Cô Tiếu suy đoán, cổ mộ triều Thương không có Phục Trần

Châu, cũng có thể tìm được manh mối liên quan.

Anh dùng sức hai tay đẩy nắp quan tài.

Trương Trạch, tay cầm Mắt Thao Thiết, đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay nóng ran. [Mắt Thao Thiết hoàn toàn tương thích với thể chất chủ nhân, hệ thống có thể hỗ trợ hấp thu, có đồng ý không?] "Đồng ý." Trương Trạch dùng giọng điệu nhàn nhạt đáp lại hệ thống, nhưng đôi nắm tay siết chặt lại bộc lộ suy nghĩ thật của anh.

Đã hoàn toàn tương thích, thì không có lý do gì để không đồng ý.

Cơ quan tự hủy của mộ thất đã bị phá vỡ, bây giờ là thời điểm tốt nhất để hấp thu Mắt Thao Thiết.

Trong chớp mắt, Mắt Thao Thiết biến mất trước mắt anh. [Trong cơ thể chủ nhân, huyết mạch Kỳ Lân mỏng manh xuất hiện dị động!] [Chúc mừng chủ nhân hấp thu Mắt Thao Thiết, bước đầu đạt được sức mạnh Thao Thiết.] [Cường độ huyết mạch chủ nhân được nâng cao đáng kể…] Huyết mạch trong cơ thể tự nhiên là huyết mạch Kỳ Lân mỏng manh.

Sau khi nâng cao, đại khái đã đạt đến cường độ huyết mạch của người Trương Gia nội gia.

Giống như hình xăm Thao Thiết trên người tộc nhân phân chi Trương Gia.

Cùng với việc hấp thu Mắt Thao Thiết, hình xăm Thao Thiết trên người anh cũng theo đó mà thức tỉnh.

"Xì…" Anh cảm thấy trong cơ thể tràn đầy sức mạnh.

Nhưng toàn bộ cơ thể lại nóng ran… "Sức mạnh Thao Thiết có tác dụng gì?" [Giải thích đơn giản, tương đương với năng lực Lục Khố Tiên Tặc trong ký ức chủ nhân.] [Lấy lục phủ: Đại Tràng, Tiểu Tràng, Vị, Tam Tiêu, Đởm, Bàng Quang làm cơ sở, tạo ra một hệ thống hấp

thu tiêu hóa hoàn chỉnh…] Nghe hệ thống giải thích, quả nhiên trùng khớp kinh người với Lục Khố Tiên Tặc mà anh đã tìm hiểu ở kiếp trước.

Lục Khố Tiên Tặc còn được gọi là Thánh Nhân Đạo, một loại thủ đoạn có thể liên quan mật thiết đến tính mạng.

Chỉ là sức mạnh này hiện tại mới chỉ ở giai đoạn sơ cấp.

Nếu nâng cao đến mức mạnh nhất, thậm chí có thể đoạt sinh cơ của trời đất để dùng cho mình.

Năng lực tiêu hóa này, rất thích hợp với số lượng lớn sơn tinh yêu quái tồn tại trong Bình Sơn.

Đồng thời còn có vô số kỳ trân dị bảo được luyện đan ngàn năm thu thập.

Xem ra, sau khi rời khỏi đây, anh phải nhanh chóng đến Lão Hùng Lĩnh.

Đợi đến khi anh hồi phục thần trí.

Trong quan tài đã mở, một nữ thi đang yên tĩnh nằm đó.

Ba sư huynh muội Bàn Sơn đều nhìn chằm chằm vào miệng nữ thi.

Kê Cô Tiếu nhanh chóng đưa tay ra, thành thạo tháo khớp hàm dưới của nữ thi.

Một viên ngọc châu màu xanh đen cỡ ngón tay cái trượt ra.

"Sư huynh, viên này có phải là…?" Lão Dương Nhân hơi không chắc chắn.

So với nó, viên ngọc châu này không bằng Mắt Thao Thiết phía trước.

Nữ thi nhanh chóng xuất hiện thi biến trước mắt ba người.

“Không tốt, sắp thi biến rồi!” “Để tôi.” Trương Trạch thấy vậy, ánh mắt nhìn về phía ngón tay của mình.

“Đúng lúc thử xem Kỳ Lân Huyết có tác dụng không.” Anh lấy ra thanh Tạng đao mang theo người, khẽ rạch ngón tay.

Mấy giọt máu tươi rỉ ra.

Ngón tay dính máu, đột nhiên chỉ về phía cương thi Ân Thương đang bật dậy từ quan tài.

“Phốc thông!” Trước mắt mấy người, nữ cương thi ngửi thấy Kỳ Lân Huyết, vậy mà lại quỳ sụp xuống trong quan tài.

Tĩnh lặng, xung quanh một mảnh tịch mịch.

Đúng vậy, đó mới là uy lực mà huyết mạch Trương Gia thuần chính nên có.

Đồng thời, năng lực đặc biệt mà Lục Khố Tiên Tặc mang lại, các mô tế bào đang nhanh chóng phục hồi và tái tạo.

Vết thương trên tay đang được phục hồi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Đây chỉ là hiệu quả sơ bộ mà Trương Trạch vừa thức tỉnh năng lực hạng nhất.

Nhưng, điều cấp bách hơn bây giờ là giải quyết cương thi trước mặt.

Anh nhìn nữ cương thi đang quỳ trước mặt, toàn thân xuất hiện rất nhiều lông đen, sắp hoàn toàn thi biến.

Trương Trạch chỉ khẽ đưa ngón tay về phía cương thi đang quỳ.

Hai ngón tay dài bất thường, đột nhiên chọc vào xương đầu của

cương thi.

Ba người bên cạnh hoàn toàn không hiểu thủ đoạn này là gì.

Kê Cô Tiếu kinh ngạc phát hiện, cương thi lại như chịu phải đau đớn tột cùng, khuôn mặt xuất hiện vặn vẹo.

"Sư huynh, cương thi cũng biết đau sao?" Lão Dương Nhân nhìn đến ngây người.

"Chắc là đã tìm ra điểm yếu của xương đầu cương thi." Cương thi, cũng không phải mới thi biến.

Từ đời Thương đến nay, xương cốt e rằng cũng đã biến đổi, khó tránh khỏi xuất hiện khe nứt.

Trương Trạch một chỉ, liền trực tiếp chọc trúng khe xương.

Anh đã nắm rõ toàn bộ điểm yếu của nữ cương thi.

Trương Trạch dùng cả hai tay, nắm chặt hai bên đầu cương thi.

Cùng với tiếng "Ca" giòn tan, cổ cương thi bị vặn đứt lìa.

Trương Trạch bình tĩnh nhìn nữ thi trước mặt, như thể mọi thứ vừa rồi không phải là do anh làm.

Nữ thi đội một chiếc phượng quan bạc tinh xảo, trên chiếc áo liệm màu đỏ sẫm là những hoa văn phượng triều Ân sang trọng.

Chương 2

"Trương Trạch huynh đệ, không, Trạch Gia, cương thi, chết rồi sao?" Lão Dương Nhân cẩn thận tiến lên kiểm tra, phát hiện cương thi toàn thân mọc lông, đã hoàn toàn bất động.

Kê Cô Tiếu thấy Trương Trạch ra tay dứt khoát.

Uy lực của đôi tay anh, e rằng người thường khó mà sánh kịp.

"Trương Trạch huynh đệ, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?" "16." "Ư…?" Trương Trạch vừa dứt lời, ba người kia đồng thời sững sờ.

"Năm nay mới 16, đã có thực lực ngang ngửa với sư huynh ta rồi…" Trong lòng Lão Dương Nhân, đặt thực lực của Trương Trạch ngang hàng với Kê Cô Tiếu.

Tuy nhiên, hai người họ chưa thực sự so tài, ai mạnh ai yếu, tạm thời chưa biết.

"Thủ đoạn của Trương Gia, chuyên khắc chế cương thi, không cần kinh ngạc." Trương Trạch càng bình đạm, ba người kia càng cảm thấy sự việc không hề đơn giản.

Ngón tay anh, lướt qua trước mắt ba người, dừng lại trên một hình khắc âm trên mặt thạch quan.

"Tôi tiếp theo muốn đi một nơi, còn các người thì sao?" Ba người dần dần hồi phục thần trí, chuyến đi này của họ là để tìm kiếm manh mối về Phục Trần Châu.

Kê Cô Tiếu nhìn chằm chằm vào đó, trên đó khắc một ngọn núi có hình dạng cái bình đổ nghiêng.

Kinh ngạc hỏi: "Chẳng lẽ Trương Trạch huynh đệ biết nơi đó?" Trương Trạch tiếp tục nói: "Ngọn núi này ở Lão Hùng Lĩnh Tương

Tây, tên là Bình Sơn." "Trong núi có một ngôi mộ của Đại Nguyên Tướng Quân, đồng thời cũng ẩn chứa rất nhiều cơ quan độc trùng, cực kỳ hiểm độc." Trương Trạch có thể nói là hiểu rất rõ về mọi thứ trong Bình Sơn.

Tuy có hiểm nguy, nhưng anh cũng tự tin có thể bình an vượt qua.

Ba sư huynh muội trước mặt, nếu không có gì bất ngờ cũng sẽ cùng đi.

Kê Cô Tiếu vội vàng ghi chép lại những ghi chép về Bình Sơn trong thạch quan vào cuốn sách da dê.

Trong đầu anh cũng đột nhiên hiện lên một manh mối quan trọng.

"Tôi từng nghe nói vùng Nộ Tình từ xưa lấy phượng hoàng làm totem, Phục Trần Châu lại được gọi là Đởm Phượng Hoàng, được cho là do linh khí phượng hoàng ngưng kết thành." Anh nhìn sư đệ sư muội bên cạnh.

"Có lẽ Nộ Tình Huyền, có liên quan đến Đởm Phượng Hoàng." Chà, nơi mọi người muốn đến đều giống nhau.

Lão Dương Nhân sốt ruột muốn lên đường ngay.

"Vậy thì, chúng ta nhanh chóng lên đường đi?" Ba đạo sĩ Bàn Sơn đã bị những thủ đoạn xuất quỷ nhập thần của Trương Trạch chinh phục.

Danh tiếng của Phát Khâu Thiên Quan vang xa, có thể đồng hành với Trương Trạch, ba người họ cầu còn không được.

Bốn người nhất trí quyết định, lên đường ngay trong đêm.

Hai ngày sau, hoàng hôn buông xuống.

Bốn người một thi đứng trên đỉnh núi, từ xa nhìn thấy trong một vùng mây mù, sừng sững một ngọn núi có hình dạng cái bình kỳ lạ.

“Trạch Gia, Đấu Thi bên cạnh anh, có thể giúp mang hành lý, đúng là vạn năng, mà trên người hoàn toàn không có mùi thi xú?” Lão Dương Nhân đã quan sát Đấu Thi suốt chặng đường, trong lòng sớm đã đầy nghi vấn.

Trương Trạch tùy tiện vén một phần nón lá của Đấu Thi.

Lập tức lộ ra một thi mao mặt mũi hung tợn.

“Trời ạ!!” Lão Dương Nhân lập tức giật mình.

“…Cương thi bị cải tạo sao?” Kê Cô Tiếu kéo Lão Dương Nhân lại, xin lỗi nói: “Trương Trạch huynh đệ đừng trách, sư đệ ta tò mò quá chút.” “Không sao.” Trương Trạch ra hiệu nhìn về phía quần sơn xa xa.

“Bình Sơn ở đằng kia.” Hoa Linh kinh hô: “Mau nhìn, mây mù trên núi có bảy sắc cầu vồng!” Trên Bình Sơn, mây mù nứt ra một khe hở, ánh nắng xiên rọi, cầu vồng bảy sắc bao phủ ngọn núi, khiến toàn bộ Bình Sơn trở nên như một cảnh tiên.

Ba người Bàn Sơn không giỏi phong thủy, cũng có thể nhìn ra đây là một vùng đất phong thủy bảo địa tuyệt vời.

Kê Cô Tiếu từ xa nhìn khí hồng thiên tuôn trào trong sương mù Bình Sơn.

“Không biết khí hồng bảy sắc đó là kim ngọc bảo khí trong mộ, hay là yêu khí trong núi sâu!” “Có phân biệt, theo tôi thấy ngôi mộ này chắc chắn phi phàm.” Lão Dương Nhân nhìn Bình Sơn, liền cảm thấy trong lòng lại một lần nữa thắp lên hy vọng.

Kê Cô Tiếu lại nói: “Hai thứ đó khác nhau một trời một vực.” “Nếu là thứ nhất, mọi người sẽ an toàn vô sự, nhưng nếu là thứ hai, thì có nghĩa là trong Bình Sơn ẩn chứa yêu vật cực kỳ lợi hại!” “Trương Trạch huynh đệ, anh biết bao nhiêu về Bình Sơn?” Kê Cô

Tiếu mặt mũi ngưng trọng, quay sang nhìn Trương Trạch.

Nhìn ngọn núi kỳ lạ như chốn bồng lai tiên cảnh trước mặt.

Trương Trạch cũng lần đầu tiên trong hiện thực nhìn thấy Bình Sơn thật.

Nhưng tình hình trong Bình Sơn, anh sớm đã hiểu rõ trong lòng.

"Bình Sơn, từ xưa là nơi hoàng đế luyện đan." "Vô số dược thạch chôn sâu dưới lòng đất, trải qua mưa gió tưới tắm, nắng gắt phơi khô, sớm đã thấm vào đất đá." Kê Cô Tiếu nghe xong, cũng hiểu ra, vì sao Trương Trạch trước đó lại nói trong Bình Sơn có vô số độc trùng.

Côn trùng sống trong môi trường như vậy, cũng nhất định kịch độc vô cùng.

"Sư huynh, bên kia có người." Hoa Linh chỉ về phía bên kia mà mọi người đang đứng.

Có khoảng sáu người, cũng đang quan sát và nhìn chằm chằm vào Bình Sơn, dường như đang thảo luận.

Chẳng mấy chốc, trên trời đột nhiên mây đen giăng kín, tiếng sấm ầm ầm không ngừng vang lên.

Anh nhìn mấy người kia xuống núi.

Trương Trạch nói với ba người: "Trời sắp mưa rồi, gần đây có một quán trọ toàn thân, tối nay tôi sẽ ở đó." Ba người cùng Trương Trạch xuống núi.

Kê Cô Tiếu nhìn bóng người dần đi xa: "Mấy người đó, chắc là cùng đường với chúng ta." "Cũng đến Bình Sơn sao?" Lão Dương Nhân nhìn về phía xa, mấy người kia sớm đã biến mất theo đường núi.

"Ta chỉ quản việc của mình, những chuyện khác không cần để ý."

Anh ta nói xong thì tăng tốc, đuổi kịp Trương Trạch đang dẫn đường phía trước.

Lão Hùng Lĩnh nằm sâu trong núi, quán trọ toàn thân nằm trong một thung lũng núi kỳ lạ.

Trương Trạch kết hợp tài phong thủy, định vị chính xác vị trí quán trọ.

Quán trọ vốn là một ngôi miếu cổ không tên.

Sau này lại bị người ta dùng để đặt những quan tài khách thương, lâu dần thành nghĩa trang.

Theo ý nghĩa phong thủy, gần bàn thờ thần, miếu vũ, thuộc về nơi âm khí nặng nhất.

Cùng với tiếng sấm không ngừng trên trời, mây đen giăng kín, trời dần tối… Trần Ngự Lâu ở khá gần quán trọ, cộng thêm có Miêu Nhân Vinh Bảo Di Hiểu dẫn đường, lúc này đã đi trước một bước đến bên ngoài quán trọ.

Vừa đẩy cửa quán trọ, một bà lão mặt mũi kỳ dị khiến mấy người giật mình.

“Hù chết lão tử một phen, là người hay quỷ?” La Lão Oai sợ hãi đến mức rút súng ra ngay, chĩa vào Chuột Nhị Cô đang cầm đèn dầu trước mặt.

Vinh Bảo Di Hiểu sợ hãi nép sau Hồng Cô Nương.

“Chị ơi, đó là tinh quái chuột!” “Người ta đều gọi là Chuột Nhị Cô.” Bà lão trời sinh xấu xí vô cùng, như chuột thành tinh, bị người ta gọi là Chuột Nhị Cô.

Chuột Nhị Cô trời sinh mặt mũi xấu xí, do một số nguyên nhân hiện tại vẫn chưa chết.

Nhưng tiếp xúc lâu dài với thi thể, trong cơ thể tích tụ rất nhiều thi độc, xem ra e rằng cũng không sống được bao lâu nữa.

"Chuột Nhị Cô?" Chuột Nhị Cô hoảng loạn giải thích: "Bà lão là người, không phải yêu quái!" Câu nói này từ nhỏ đến lớn, không biết đã giải thích với người ta bao nhiêu lần rồi.

"La Soái khoan đã, thế gian vốn có những người mặt xấu, còn khổ hơn cả những người mệnh khổ, cũng là người đáng thương." Một câu nói đã nói ra nỗi lòng của Chuột Nhị Cô.

"Tại hạ Trần Ngự Lâu, tôi đi qua đây, xin tá túc một đêm, có tiện không?" Nhị Cô do dự, nói: "Vào đi." Bà chỉ vào đại đường quán trọ: "Trong đại đường toàn là khách thương nằm trong quan tài, các vị đi theo sau tôi, cẩn thận bị quan tài va chạm làm bị thương." Mấy người đi theo Chuột Nhị Cô, vào một căn phòng đầy bụi bặm phía sau.

Xem ra, nơi đây đã lâu không có ai ở.

Trần Ngự Lâu nhìn một lượt, cười nói: "Nơi này không tệ, dọn dẹp xong, tối nay tôi sẽ ở đây." Hồng Cô Nương và Hoa Mã Quải hai người nhanh nhẹn dọn dẹp căn phòng.

Bên ngoài căn phòng đột nhiên mưa như trút nước, gió lớn gào thét bên ngoài.

Mưa rơi một lúc lâu, Chuột Nhị Cô mang trà nóng ra cho mấy người.

"Côn Luân về bao lâu rồi?" La Lão Oai đột nhiên hỏi.

Trần Ngự Lâu nói lời cảm ơn với Chuột Nhị Cô, cầm chén trà nói: "Với tốc độ của Côn Luân, ngày mai chắc là có thể đưa người đến." Anh ta bước mấy bước trong phòng, quay người định dặn dò mọi người chuyện ngày mai lên Bình Sơn.

"Meo!" Chưa đợi Trần Ngự Lâu mở lời, một tiếng mèo kêu đã cắt

ngang lời anh ta.

Một con mèo vằn già từ xà nhà nhảy xuống, miệng ngậm một cái tai thi thể.

Trần Ngự Lâu giật mình, chén trà trong tay chưa uống đã rơi xuống đất.

“Con mèo chết tiệt, dám động thổ trên đầu Thái Tuế à?” Anh ta lập tức rút dao găm “Tiểu Thần Phong” ra ném đi.

Vốn là người giữ thể diện, lại bị con mèo vằn già làm rơi chén trà ngay trước mặt, trên thể diện có chút không giữ được.

Trong lòng làm sao nuốt trôi được cục tức này.

Con mèo già bị dọa sợ chạy tán loạn trong phòng, La Lão Oai vô thức nổ súng về phía con mèo vằn già.

Con mèo già bị dọa sợ chạy thẳng ra khỏi phòng, trong chớp mắt đã biến mất không thấy bóng dáng đâu.

Chương 3

"Hôm nay không bắt được mày, tao theo họ Mão!" "Đại ca!" Hồng Cô Nương kêu lên một tiếng.

Trần Ngự Lâu vừa nói xong, liền muốn đuổi theo ra khỏi phòng.

"Các người đợi ở đây, không ai được đi theo." Để lại lời nói xong, anh ta chạy ra khỏi quán trọ.

Anh ta băng qua rừng rậm, bên ngoài vừa mưa xong, đường lầy lội.

Trần Ngự Lâu thi triển khinh công gia truyền "Lãm Yến Vĩ", nhanh chóng xuyên qua rừng cây, một đường đuổi theo xuống sườn núi.

Thấy không thể cắt đuôi Trần Ngự Lâu, con mèo già đi qua một khu rừng già, liền nhảy bổ vào trong rừng rậm.

Lúc này, trong rừng có mấy bóng người mặc áo tơi cầm ô, đang nhanh chóng băng qua rừng.

Mấy người đó chính là Trương Trạch, Kê Cô Tiếu và đoàn người đang vội vã đi trong mưa.

Từ xa, không xa phía trước, một khu nghĩa địa hoang tàn sừng sững, xung quanh lượn lờ những đốm lửa ma trơi quanh bia mộ.

"Đừng tiếp tục đi về phía trước nữa." [Gần đây có tinh quái xuất hiện, xin chủ nhân chú ý an toàn!] Dưới ánh trăng, Trương Trạch từ xa nhìn thấy một con mèo vẫn đang nằm trên bãi cỏ, không ngừng phát ra tiếng "meo…meo…" ai oán.

Trong lòng Trương Trạch lại có chút phấn khích, đi đường vòng, liền đi thẳng về phía một ổ ly tử tinh.

Đặc biệt là sau khi con ly tử tinh mặt người xuất hiện, anh liền có một cảm giác đói khát không tên.

Trong lòng anh đoán, rất có thể liên quan đến sức mạnh Thao Thiết và lục phủ đã được cải tạo của Lục Khố Tiên Tặc.

Chỉ là thời gian hiện tại còn ngắn, sự thay đổi này hiện tại không rõ ràng.

Đợi thời gian lâu hơn, lục phủ sẽ tiếp tục được cải tạo.

Năng lực này, sẽ thay đổi phương thức trao đổi chất của cơ thể.

Những gì có lợi cho cơ thể sẽ được hấp thu trực tiếp, những yếu tố không có lợi cho cơ thể thì sẽ tự động được đào thải ra ngoài.

"Sư huynh, tình trạng của con mèo này, trông có vẻ hơi quỷ dị." Hoa Linh ẩn sau đám cỏ dại, từ xa nhìn chằm chằm vào con mèo vằn đang ai oán.

Trong bóng tối, một con ly tử bò ra từ phía sau bia mộ, nhanh chóng nhảy đến bên con mèo vằn.

Móng vuốt sắc nhọn vạch bụng mèo, cùng với tiếng mèo kêu thảm thiết, từng đoạn ruột mèo bị rút ra.

Mượn ánh trăng, bốn người nhìn rõ cảnh tượng con ly tử cắn xé thịt.

Con ly tử đó đột nhiên ngẩng đầu lên, bốn người kinh hãi nhìn thấy một khuôn mặt người đầy máu tươi.

Trương Trạch nhìn xung quanh bụi cỏ một lượt.

Nhanh chóng, phía sau một bụi cỏ, anh nhìn thấy bóng dáng Trần Ngự Lâu đã thấy ban ngày.

Cũng giống như cốt truyện đã biết, Trần Ngự Lâu quả nhiên đang đuổi theo con mèo vằn.

Đột nhiên, anh ngửi thấy một mùi hương kỳ lạ thoảng qua xung quanh.

Trần Ngự Lâu lại đứng thẳng trước mặt con ly tử tinh mặt người đó.

Đôi mắt đờ đẫn, rõ ràng đã trúng chiêu của ly tử tinh.

"Theo tôi đi cứu người!" Kê Cô Tiếu thấy tình hình không ổn, lập tức rút kính tán ra lao ra.

Bên cạnh ba người, Trương Trạch lại cưỡi Đấu Thi bằng cả tay và chân lao ra.

Nhìn Trương Trạch cưỡi Đấu Thi, ba người Bàn Sơn cuối cùng cũng mở rộng tầm mắt.

Hoàn toàn không ngờ, Đấu Thi lại có thể dùng làm vật cưỡi.

Đấu Thi vốn là một cỗ cương thi do Trương Trạch tìm thấy.

Anh dùng thủ đoạn đặc biệt học được từ Trương Gia để tiến hành cải tạo thi thể.

Nó không thể hoàn toàn là cương thi bình thường.

Một người và một thi đột nhiên xuất hiện bên cạnh Trần Ngự Lâu.

Ly tử tinh mặt người sợ hãi kêu lên, hóa thành một bóng đen nhảy vào phía sau một tấm bia đá đổ nát.

Trên bia đá khắc ba chữ triện "Cổ Ly Bi".

Khi ly tử tinh xuất hiện trở lại, nó biến thành một bà lão tóc trắng toàn thân đầy mùi thi xú.

Điểm này hoàn toàn khác so với nguyên tác.

Nhưng Trương Trạch có thể cảm nhận được, bà lão vừa rồi là ly tử tinh mặt người.

Vừa lại gần ly tử tinh, Trương Trạch liền cảm thấy toàn thân nóng ran.

Anh nhanh chóng cởi bỏ quần áo, hình xăm Thao Thiết hung tợn hoàn toàn xuất hiện.

Sức mạnh tiềm ẩn trong huyết mạch, là đặc trưng của việc hoàn toàn bị kích hoạt.

Bà lão mặt mũi hung tợn nhe hàm răng nhọn hoắt, đột nhiên lao về phía Trương Trạch.

"Trương Trạch tiểu ca, tôi giúp anh." Lời của Hoa Linh chưa dứt, cô và Lão Dương Nhân cầm kính tán, đồng thời tấn công vào bụng bà lão hung ác.

Nhưng không ngờ, bà lão lại không có bất kỳ phản ứng nào.

"Gay go, vô dụng rồi!" Tình huống này, khác với cốt truyện trong ấn tượng của Trương Trạch.

"Để tôi." "Lạc lạc lạc…" Cùng với tiếng thi ngữ phát ra từ miệng.

Đấu Thi bên cạnh lập tức có phản ứng dữ dội.

Nó không ngừng phát ra tiếng "lạc lạc lạc".

Nó lao về phía bà lão, một đôi móng vuốt cương thi sắc nhọn đâm vào bụng bà lão.

Xé toạc trực tiếp cơ thể.

"Rỗng tuếch?" Hoa Linh nhìn chằm chằm vào bà lão bị xé toạc, lại thấy bà lão trước mắt cũng biến trở lại thành ly tử tinh mặt người vừa rồi.

Ly tử tinh phát ra tiếng thét chói tai, tiếp tục lao về phía Trương Trạch.

Tinh quái, tuy xảo quyệt nhưng xa xa không thông minh bằng con người.

Trương Trạch đưa tay về phía thanh Tạng đao ở thắt lưng.

Mọi người chỉ thấy một ánh bạc lóe lên chói mắt.

Rồi chỉ còn lại tiếng kêu thảm thiết của ly tử tinh mặt người.

Trương Trạch cầm Tạng đao, trên lưỡi đao còn vương vãi vết máu.

Kê Cô Tiếu đi đến bên thi thể ly tử tinh mặt người.

"Chết rồi, một đao đoạt mạng." "Không ngờ ly tử tinh lại ẩn trong lớp da người, may nhờ Trương Trạch huynh đệ ra tay." Anh ta nói xong liền nghiêm túc nhìn Lão Dương Nhân và Hoa Linh: "Còn không mau cảm ơn Trương Trạch huynh đệ!" Nhưng Trương Trạch lại nghiêm túc nhìn chằm chằm vào tấm bia đá tàn của Cổ Ly Bi.

"Khoan đã, mọi việc chưa xong." Mặc dù diễn biến cốt truyện cơ bản giống như anh đã biết.

Nhưng nơi đây dù sao cũng là thế giới thực.

"Ly tử là động vật sống theo bầy đàn, bình thường rất ít khi hành động đơn độc." Trần Ngự Lâu đang nằm trên mặt đất, nhìn chằm chằm vào phía sau Cổ Ly Bi, cặp mắt dạ nhãn trời sinh của anh ta đã nhìn thấy cái hang động ẩn sau Cổ Ly Bi.

Khi Hoa Linh quay đầu quan sát tình hình của Trần Ngự Lâu, cô phát hiện anh ta đã cử động.

Cô mừng rỡ nói: "Người này cử động được rồi!" Trần Ngự Lâu tiếp tục cử động mấy cái, nhặt Tiểu Thần Phong rơi trên mặt đất.

Anh ta ôm quyền cảm tạ Trương Trạch: "Đa tạ tiểu huynh đệ cứu mạng, Trần mỗ vô cùng cảm kích!" Tự biết bộ dạng vừa rồi của mình

không được thể diện, anh ta cũng không tự giới thiệu gia môn ngay.

Trần Ngự Lâu tuy trọng thể diện, nhưng cũng biết ơn báo ơn, đối với ân cứu mạng của Trương Trạch, lúc này trong lòng vô cùng cảm kích.

Trương Trạch nhìn Trần Ngự Lâu: "Đôi mắt của anh trời sinh là dạ nhãn đúng không?" "Xin làm phiền các hạ, kiểm tra tình hình bên trong hang ly tử." Đối với thi thể ly tử tinh mặt người trên mặt đất, anh không vội lấy đi.

Lòng ham muốn nuốt chửng mạnh mẽ do Lục Khố Tiên Tặc tạo thành, khiến anh tạm thời phải kiềm chế lại.

Trần Ngự Lâu mặt mũi ngưng trọng gật đầu, dùng dạ nhãn nhìn vào hang ly tử. [Hệ thống cảnh báo: Tinh quái mạnh hơn đã đến!] Đột nhiên, từ trong hang ly tử, một con ly tử có kích thước lớn hơn nhiều giận dữ chui ra.

Phía sau nó là một bầy ly tử nhỏ hơn một vòng.

Chương 4

Những con ly tử nhỏ này đạo hạnh nông cạn, dưới ánh trăng, lộ ra khuôn mặt ly tử hung ác.

Nhìn con ly tử đầu tiên lao ra, vậy mà cũng có một khuôn mặt người, mặt mũi như ông lão rất đáng sợ.

Trông có vẻ là mặt người, mặt ngựa cũng không sai.

Ba người Bàn Sơn từng nghe tộc nhân đời trước nói, có một số tinh quái ăn thịt người nhiều, trên người liền xuất hiện đặc trưng của con người, những ly tử tinh này e rằng cũng trong tình huống đó.

"Chư vị cẩn thận, con ly tử tinh mặt người đực này, hung mãnh hơn ly tử tinh cái!" Kê Cô Tiếu nhìn bầy ly tử tinh dưới ánh trăng trước mặt.

Anh ta đặt tay lên miệng, đột nhiên phát ra một tiếng mèo kêu kỳ lạ.

Tiếng kêu đó mô phỏng tiếng mèo vằn già.

Đám ly tử hoang dại xem ra cũng đói lắm rồi.

Nghe tiếng động, chúng không tự chủ được bị hấp dẫn đi.

Những con ly tử nhỏ đều bị hấp dẫn đi, chỉ còn lại con ly tử tinh mặt người đực hung mãnh.

Nó ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm vào Trương Trạch, người đã giết con ly tử tinh cái.

Miệng nó phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp.

Trương Trạch lại một lần nữa ngửi thấy mùi hương kỳ lạ mà anh đã ngửi thấy trước đó.

“Cẩn thận nước tiểu ly tử có độc!” Vừa ngửi thấy mùi hương, anh lập tức nhắc nhở.

Ly tử tinh đột nhiên lao vào Đấu Thi.

Trong mắt nó, Đấu Thi và Trương Trạch đều bị coi là con người bình thường.

Bụng Đấu Thi bị xé toạc ra hai bên.

Gần như là cái chết tương tự như con ly tử tinh cái.

Nhưng trong bụng Đấu Thi bị xé toạc lại không có thi thịt, mà là đá.

Một số hạt cát trắng kỳ lạ.

Trương Trạch bên cạnh, sau khi thấy Đấu Thi gặp nạn, không những không đau lòng, ngược lại còn nở một nụ cười lạnh lùng.

Đấu Thi được cải tạo bằng cách khoét rỗng thi thể cương thi.

Việc sửa chữa, có thể làm bất cứ lúc nào.

Đột nhiên, anh nắm chặt cánh tay trước của con ly tử tinh mặt người đực to lớn.

Mạnh mẽ nâng đầu gối lên, dồn toàn lực tung một đòn đầu gối va chạm.

“Ca” một tiếng, xương con ly tử tinh đực bị nghiền nát trực tiếp.

“Khôi Tinh Thích Đấu?” Trần Ngự Lâu đang cầm Tiểu Thần Phong vật lộn với ly tử tinh, đột nhiên nhận ra chiêu thức đó.

Tuy nhiên chiêu thức đó, mặc dù là tuyệt chiêu của Kê Cô Tiếu, nhưng lại không phải do anh ta tự sáng tạo.

Thực tế, chiêu thức đó có nguồn gốc từ tuyệt kỹ của Lục Lâm.

Trong những năm Trương Trạch ẩn mình, anh cũng từng hòa nhập

với Lục Lâm, âm thầm học được một tuyệt chiêu này.

Nửa thân Đấu Thi bị mọi người bỏ quên trên mặt đất, đột nhiên nhảy lên.

Nó đâm xuyên vào bụng con ly tử tinh mặt người đực, kết liễu hơi thở cuối cùng của nó.

"Còn cử động được sao?" Ba người Bàn Sơn, lúc này mới ý thức được, Đấu Thi e rằng còn đáng sợ hơn cả cương thi bình thường nhiều.

"Chẳng lẽ là Đấu Thi trong truyền thuyết?" Trần Ngự Lâu rõ ràng biết sự tồn tại của Đấu Thi.

Trương Trạch nhấc hai thi thể ly tử tinh trên mặt đất lên.

Trong lòng sớm đã không kiềm chế được, muốn tìm một nơi không người, ăn thịt ly tử tinh trong tay.

Lục Khố Tiên Tặc vừa mới thức tỉnh.

Trong hai con ly tử tinh, ẩn chứa rất nhiều linh khí tinh hoa, giá trị nuốt chửng cực cao.

Anh ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, nhắc nhở mấy người bên kia: "Trời sắp sáng rồi, nhanh chóng kết thúc trận chiến." Khi Trương Trạch quay đầu lại nhìn, Kê Cô Tiếu được kích thích mạnh.

Đột nhiên thi triển "Khôi Tinh Thích Đấu" thành thục hơn, trực tiếp đá chết con ly tử tinh.

Hình ảnh Kê Cô Tiếu như vậy, càng phù hợp với tính cách trong cốt truyện.

"Hoa Linh, đưa bả xua thú cho tôi." Từ tay Hoa Linh, Kê Cô Tiếu nhận lấy một túi vải.

Anh bốc một nắm bột có mùi kích thích như hơi thở của mãnh thú

còn sót lại trong túi vải, rắc ra xung quanh.

Mùi hương đó khiến phần lớn các loài thú đều cực kỳ ghét, đó là bả xua thú đặc chế của Bàn Sơn.

Đặc biệt là khứu giác của ly tử càng nhạy bén.

Lập tức, đám ly tử xung quanh ngửi thấy mùi hương, cộng thêm đồng loại chết thảm, liền không dám nán lại.

Chúng đều lao vào sâu trong rừng, trong chớp mắt đã biến mất không dấu vết.

"Không ngờ nghiệt chướng lại lợi hại đến thế!" Trần Ngự Lâu nhìn thi thể ly tử trên mặt đất, càng thêm bội phục Trương Trạch trước mặt.

"Tại hạ Trần Ngự Lâu, không biết mấy vị cao nhân có thể lưu lại tính danh, ân cứu mạng này, sau này nhất định sẽ hậu tạ!" Những lần ra tay vừa rồi của mấy người, đều khiến anh ta kinh ngạc không thôi.

Đặc biệt là Trương Trạch thiếu niên bên cạnh, càng khiến anh ta kinh ngạc vì một thiếu niên lại có được thực lực như vậy.

Trương Trạch cẩn thận xem xét Trần Ngự Lâu trước mặt.

Cũng giống như mô tả trong nguyên tác, khí độ phi phàm và có lòng dung người.

Nhưng nhược điểm lớn nhất là quá trọng thể diện, điểm này khiến anh ta mấy lần sau này phải chịu thiệt thòi lớn.

Trong đầu Trương Trạch lóe lên rất nhiều thông tin liên quan đến Trần Ngự Lâu.

Kê Cô Tiếu trầm giọng nói: "Trích tinh cần thỉnh Khôi tinh thủ…" "Bàn Sơn, Kê Cô Tiếu." Anh ta lặp lại lời đã nói với Trương Trạch trước đó.

Trần Ngự Lâu vừa rồi thấy Kê Cô Tiếu thi triển Khôi Tinh Thích Đấu, sớm đã đoán ra thân phận của anh ta.

Sau đó ánh mắt anh ta nhìn về phía Trương Trạch.

Lại nghe Trương Trạch cũng dùng cách tương tự tự giới thiệu gia môn.

Khi nghe đến Phát Khâu Nhất Mạch, ánh mắt Trần Ngự Lâu kỳ dị nhìn về phía bàn tay phải của anh.

"Quả nhiên là Phát Khâu Chỉ, tiểu huynh đệ thật là cao thủ của Phát Khâu Nhất Mạch!" Vừa rồi thấy Trương Trạch thi triển Khôi Tinh Thích Đấu, anh ta đoán liệu có phải cũng là đạo sĩ Bàn Sơn.

Nhưng không ngờ, đối phương lại là Phát Khâu Thiên Quan thần bí hơn, người của Đông Bắc Trương Gia trong truyền thuyết.

Trương Trạch nói: "Thanh Tiểu Thần Phong đó cũng phải là vật của Tạ Lĩnh Khôi Thủ mới có." Trần Ngự Lâu khẽ nhếch mép.

"Thường Thắng Sơn có lầu cao, tứ phương anh hùng đến đây, rồng phượng như ý kết giao hảo, nước ngũ hồ tứ hải cuồn cuộn." "Tại hạ Trần Ngự Lâu." Thực ra dù là Tạ Lĩnh, Bàn Sơn, Phát Khâu, đều cùng thuộc về các phái đảo đấu Bắc phái.

Lão Dương Nhân lại bất ngờ nhìn về phía Trương Trạch: "Trương Trạch huynh đệ, cũng biết Khôi Tinh Thích Đấu của sư huynh ta sao?" "Lão Dương Nhân!" Kê Cô Tiếu lập tức gọi lại: "Khôi Tinh Thích Đấu không phải do Bàn Sơn tự sáng tạo." "Cao nhân trong tộc ta, từ nhiều năm trước đã học được từ cổ thuật "Thiên Quan Phục Thi Trận" của Tây Tấn, nghe nói trong Lục Lâm cũng có cao nhân biết tuyệt kỹ này." Lão Dương Nhân lúc này mới hiểu ra.

Chỉ là chiêu này hiện tại gần như thất truyền, không ngờ, Trương Trạch lại có cơ hội học được.

“Trương Trạch huynh đệ phúc trạch thâm hậu thật.” Trần Ngự Lâu đổi giọng, hỏi: “Mấy vị có phải vì bảo vật Bình Sơn Nguyên Mộ mà đến?” Phát Khâu và Bàn Sơn có thể gặp nhau, lần đầu tiên anh ta nghe thấy.

Gần đây, có thể khiến hai đại môn phái hợp tác, e rằng cũng chỉ có Bình Sơn Cổ Mộ khét tiếng mà thôi.

“Chúng ta đều như nhau, đều vì cùng một mục đích!” Anh ta chỉ về phía Bình Sơn xa xa.

“Không giống nhau, quý phái tìm danh khí, Bàn Sơn tìm ngọc châu.” Kê Cô Tiếu trực tiếp bày tỏ thái độ, cho thấy không có lợi ích xung đột với Tạ Lĩnh, hy vọng hai bên không can thiệp lẫn nhau, mỗi người lấy thứ mình cần.

“Phục Trần Châu… chưa tìm thấy sao?” Anh ta cũng có chút hiểu biết về Bàn Sơn Nhất Mạch.

Từ xưa đến nay, mỗi lần đạo sĩ Bàn Sơn xuất hiện, mục đích đều cơ bản giống nhau.

Thấy Kê Cô Tiếu mặt mũi không ổn, anh ta lại nói: “Không phải ý đó, tôi tò mò thôi, nếu có lỡ lời, đừng để ý!” Trương Trạch thấy Kê Cô Tiếu có ý muốn rời đi.

Trong lòng anh hiểu rõ, mục đích của mọi người là nhất quán, giữa họ cũng không có quá nhiều lợi ích xung đột.

Nhiệm vụ mà hệ thống giao cũng là tham gia vào đảo đấu Bình Sơn.

Chương 5

Liền chủ động nói: “Hai vị nghe tôi nói một câu.” “Chuyến này của Tạ Lĩnh là để lấy bảo hóa, cứu tế nạn dân, Bàn Sơn chỉ tìm ngọc châu, còn tôi chuyến này tìm tinh quái trong núi, có linh đan diệu dược.” Anh ta chỉ vào thi thể ly tử tinh bên cạnh, nói với mấy người rằng mấy con ly tử tinh này sẽ được mang đi.

Trong Bình Sơn, thực ra không có quá nhiều danh khí trước đây.

Cho nên chuyến này, vốn không mong tìm được mấy món đồ tùy táng.

Đồng thời nói với hai người: “Đã vậy, ba bên chúng ta không có xung đột, sao không hợp tác, cùng nhau khám phá Bình Sơn?” “Được!” Trần Ngự Lâu lập tức đồng ý, vốn dĩ.

“Trương Trạch huynh đệ nói đúng, đó cũng là ý của tôi đối với hai vị.” Anh ta lại nhìn Kê Cô Tiếu: “Không biết Kê Cô Tiếu huynh đệ ý tứ thế nào?” Kê Cô Tiếu trầm mặc một lát, Lão Dương Nhân phía sau bước lên, “Sư huynh, tôi thấy lời Trương Trạch huynh đệ nói có lý.” Với tài phân kim định huyệt của Trương Trạch, cũng như các thủ đoạn thần kỳ phá giải cơ quan, việc xuống mộ tự nhiên là nằm trong tầm tay.

“Như vậy cũng tốt.” “Tốt quá rồi.” Trần Ngự Lâu thấy anh ta đồng ý, vui vẻ vỗ vỗ Tiểu Thần Phong trong tay.

Nhìn sắc trời lúc này mờ mờ sáng, theo tốc độ của Côn Luân, e rằng phần lớn cũng đã đến nơi.

“Các đệ huynh Tạ Lĩnh của tôi chắc cũng đến rồi, mấy vị cùng tôi đến đó hội hợp.” [Chúc mừng chủ nhân gia nhập hành động thám hiểm bí ẩn Bình Sơn, xin nhanh chóng tìm kiếm dược liệu cho Đấu

Thi thứ hai, nhận phần thưởng bất ngờ.] Cùng với Trần Ngự Lâu dẫn đường phía trước, trong lòng anh ta cũng đang tính toán mở lời mượn thi thể ly tử tinh của Trương Trạch.

Nếu để thuộc hạ biết bộ dạng xấu hổ vừa rồi của mình, e rằng sẽ mất uy tín trong mắt họ.

Khi quay đầu lại, anh ta vô tình thấy, Trương Trạch lấy ra một viên nội đan màu vàng sẫm dính máu từ trong thi thể.

Nội đan có hình dạng kỳ lạ, mỗi loại nội đan kết tụ trong cơ thể động vật đều có chút khác biệt.

Thậm chí đôi khi, người ta còn lầm tưởng trong cơ thể không có nội đan.

Nhưng Trương Trạch vừa lấy nội đan ra, trong cơ thể liền xuất hiện cảm giác đói khát mạnh mẽ.

Sau khi Thao Thiết Chi Lực cải tạo lục phủ và lục khố.

Các yếu tố dinh dưỡng có lợi trong bụng, được cơ thể tự động hấp thu.

Phần không cần thiết, sớm đã được đào thải ra ngoài qua lỗ chân lông.

Đây cũng là nguyên nhân chính gây ra cảm giác đói khát mạnh mẽ.

Trương Trạch đột nhiên không kìm được nuốt chửng viên nội đan trong tay.

Lập tức cảm giác thỏa mãn mạnh mẽ, khiến anh cảm thấy toàn thân thoải mái.

Bao gồm cả máu của ly tử tinh, sau khi vào miệng liền bị dịch tiêu hóa trong cơ thể nhanh chóng bắt đầu tiêu hóa.

Sức mạnh được hấp thu, tất cả đều được nuôi dưỡng lục khố

trong cơ thể ngay lập tức.

"…!" Trần Ngự Lâu thật sự bị dọa rồi.

"Trương Trạch huynh đệ, nội đan, nuốt sống rồi sao?" Cần biết rằng, từ xưa đến nay, thứ như nội đan, hầu như không ai dám nuốt sống trực tiếp.

Phần lớn đều thêm kỳ thảo dược liệu, tinh luyện, rồi vo thành viên thuốc để uống.

Trước mắt mấy người, sau khi Trương Trạch ăn xong nội đan, cả người anh ta dường như có chút khác biệt.

Nhưng lại không thể nói ra cụ thể khác biệt ở đâu.

Thấy sắp đến quán trọ, Trần Ngự Lâu đi đến bên Trương Trạch, nói nhỏ: "Trương Trạch huynh đệ." "Thịt ly tử chua, không nên ăn ngay, nhưng xương cốt có một số giá trị dược liệu, xem ra, thịt ly tử giao cho tôi xử lý, lúc đó tôi sẽ nhờ người giúp…" "Không cần." Trương Trạch giơ tay từ chối lời đề nghị giúp chế thuốc.

"Thi thể ly tử tinh có thể cho mượn, dùng xong trả lại tôi ngay." Anh ta tự nhiên biết, Trần Ngự Lâu cầm thi thể ly tử tinh mặt người, sẽ khoe khoang một phen trước mặt thuộc hạ.

Trương Trạch cũng không vạch trần, phía sau có một số việc cần Trần Ngự Lâu hỗ trợ.

"Đã vậy, tôi xin cảm ơn huynh đệ trước." Trần Ngự Lâu vui vẻ xách thi thể ly tử tinh nặng trịch.

Và còn vui vẻ tự nguyện làm "phu khuân vác" cho Trương Trạch.

Biểu cảm của anh ta trông như thể đã chiếm được lợi lộc vậy.

Lão Dương Nhân nhìn Trần Ngự Lâu đang chạy phía trước, khó hiểu nói: "Khôi Thủ Tạ Lĩnh hành sự, trông có vẻ hơi thần kinh đó?"

Trương Trạch không cho là đúng, mỉm cười nhàn nhạt nói: "Một lát nữa sẽ rõ." Không còn thi thể ly tử tinh, ba người Bàn Sơn mới phát hiện, một tay khác anh ta lại xách tàn hài Đấu Thi.

"Đấu Thi, không hỏng rồi sao?

Mang theo làm gì?" Lão Dương Nhân thấy Trương Trạch xách Đấu Thi nhồi cát trắng, suốt cả chặng đường, cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Kê Cô Tiếu nhìn chằm chằm vào Đấu Thi cũng rất tò mò.

"Tôi từng nghe người ta nói, dược liệu chế tác Đấu Thi đặc biệt, sau khi bị hư hại có thể sửa chữa." "Năm đó khi các phái đạo mộ Bắc - Nam tranh đấu khốc liệt nhất, Đấu Thi vốn được dùng để đối phó với đồng nghiệp Nam phái…" Kê Cô Tiếu nói hoàn toàn không sai.

Nhưng mấy người họ cũng vừa đoán ra, e rằng những người Bắc phái chế tạo ra loại này năm đó, chắc là người Trương Gia.

"Đoán không sai, kỹ thuật chế tác Đấu Thi quả thực từ Trương Gia, các thủ đoạn tương tự còn có, sau này sẽ có cơ hội được thấy." Lời Kê Cô Tiếu nói không sai chút nào.

Đấu Thi tương đương với một cỗ thi thể nửa cương thi nửa người bù nhìn, rất đặc biệt.

Trần Ngự Lâu đi đến bên ngoài quán trọ, phát hiện trên người mình đầy cỏ dại.

Do dự một lát, anh ta đặt thi thể ly tử tinh xuống, nhân lúc Trương Trạch và bốn người kia không chú ý, vội vàng chỉnh lại quần áo.

Sau khi sửa sang lại một chút, Trương Trạch và mấy người kia cũng đã đến bên ngoài quán trọ.

Trần Ngự Lâu mỉm cười: "Bốn vị theo tôi vào." Anh ta đặt tay ra

sau lưng, vẻ mặt điềm đạm bước vào.

Trong phòng, Hồng Cô Nương, Hoa Mã Quải đã khổ sở chờ đợi suốt một đêm.

Anh ta vừa đi đến hậu viện, liền nghe tiếng ngáy của La Lão Oai.

"Ôi, tổng bả đầu về rồi sao?" Chuột Nhị Cô nhìn thấy anh ta, từ xa gọi một tiếng.

Trương Trạch tò mò nhìn một lượt, Chuột Nhị Cô chưa chết, lại khiến anh hơi ngạc nhiên.

Khi đi ngang qua bà, anh ném cho bà một viên Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn.

"Ăn đi, có thể giải thi độc." Viên thuốc nhỏ này là loại đan dược cần thiết của phái Mạc Kim.

Nó có thể giải thi độc, nhưng bản thân cũng có một số tác dụng phụ nhất định.

Trương Trạch cũng rất ít khi dùng.

Nhưng lúc này, nó lại có thể trực tiếp cứu mạng Chuột Nhị Cô.

Chuột Nhị Cô cũng biết tình hình, sau khi mấy người đi ngang qua trước mắt, liền nuốt viên thuốc xuống.

Trần Ngự Lâu khâm phục nói: "Trương Trạch huynh đệ nhân hậu, Trần mỗ bội phục!" Không chỉ Trần Ngự Lâu, ngay cả ba người Bàn Sơn bên cạnh, cũng có ấn tượng về Trương Trạch tăng lên mấy phần.

Thậm chí một lúc sau, mới thực sự từ trong lòng, hoàn toàn chấp nhận anh.

Trương Trạch vốn là người hành sự tùy tính.

Đối với phản ứng của mấy người kia, anh cũng không quá để ý.

“Tổng bả đầu!” “Đại ca mới về sao?

Em lo chết rồi.” “Tổng bả đầu về rồi sao?” La Lão Oai đột nhiên bị đánh thức, bật dậy.

Thấy Trần Ngự Lâu về, Hồng Cô Nương và Hoa Mã Quải đang đứng chờ ở cửa.

Anh ta tùy tiện ném thi thể ly tử tinh xuống đất.

“Trúng quỷ đả tường, lạc đường trong rừng nửa đêm.” Anh ta liền giới thiệu Trương Trạch và bốn người kia cho mọi người.

“May nhờ mấy người bạn phía sau giúp đỡ, giải quyết một ổ ly tử tinh mặt người.” “Vị này là Khôi Thủ Bàn Sơn, có sư đệ là Lão Dương Nhân, sư muội là Hoa Linh.” “Còn có một thằng nhóc con nữa?” La Lão Oai liếc nhìn Trương Trạch có vẻ ngoài thiếu niên.

Người Trương Gia vốn trẻ lâu, trước khi sức mạnh huyết mạch hoàn toàn mất đi, đều sẽ không già đi.

Khuôn mặt lạnh lùng của Trương Trạch, trông thanh tú, thoạt nhìn cũng không thể đoán ra tuổi thật.

“La Soái, tôi trịnh trọng giới thiệu vị này.” “Là Phát Khâu Thiên Quan trong truyền thuyết.” “Đạo mộ lấy Mạc Kim làm vương, Mạc Kim lấy Phát Khâu làm thủ lĩnh, không thể xem thường.” Thấy Trần Ngự Lâu đánh giá Trương Trạch cao như vậy, Hồng Cô Nương và Hoa Mã Quải có chút không tin nhìn chằm chằm.

Nhưng ba người Bàn Sơn bên cạnh lại cảm thấy, đánh giá thực ra còn thấp.

“Có thần yêu gì sao?

Chiếu yêu, mấy vạn huynh đệ dưới tay tôi, cộng thêm Tạ Lĩnh, không bằng một Phát Khâu Thiên Quan sao?” Anh ta nói xong thì khạc

một bãi nước bọt sang bên cạnh, rõ ràng không tin.

“Đừng không tin, nghề đạo mộ, đôi khi thật sự không dựa vào số đông.” Trương Trạch không phản ứng, mà Lão Dương Nhân lại không kìm được mở lời phản bác.

Hoa Linh thì ở bên cạnh, bảo Trương Trạch đừng chấp nhặt.

“Dù có lợi hại đến đâu, có thể lợi hại bằng súng của lão tử không?” Thấy La Lão Oai một lời không hợp liền rút súng ra.

Trương Trạch nhíu mày.

Chương 6

La Lão Oai trong mô tả nguyên tác, nhân phẩm vốn không tốt.

Bị người ta dùng súng chỉ vào như vậy, Trương Trạch trong lòng đã tuyên án tử hình cho đối phương.

"La Soái khoan đã." Anh ta vội vàng giải thích với Trương Trạch: "La Soái là người nóng tính, đừng chấp nhặt với anh ta." La Lão Oai sờ sờ râu, quay đầu nhìn thi thể trên mặt đất, thấy trong đó có hai con ly tử tinh có khuôn mặt người.

Anh ta "chậc chậc" khen ngợi: "Mọc ra mặt người, thật sự thành tinh rồi!" "Ly tử tinh mặt người có chút đạo hạnh, dùng nước tiểu khoanh vùng một khu mộ, phàm là người không cẩn thận vào trong, đều sẽ bị mê hoặc tâm trí, mặc nó sắp đặt, con mèo đêm qua đã trúng chiêu." Hồng Cô Nương lo lắng hỏi: "Không sao chứ?" Trần Ngự Lâu sững sờ: "Không thương tôi, chỉ là thủ đoạn nhỏ." Nhưng lúc này, bên ngoài quán trọ truyền đến tiếng bước chân rất nhiều người.

Tiếng động vừa xuất hiện, Trần Ngự Lâu liền đứng dậy.

"Côn Luân đã đưa người đến rồi." Trương Trạch nhìn Kê Cô Tiếu: "Chuẩn bị, một lát nữa chuẩn bị xuống Bình Sơn." Nghe Trương Trạch nói muốn vào Bình Sơn, Kê Cô Tiếu lại có chút không tin.

"Cần nhiều người đi đường suốt đêm như vậy, không cần nghỉ ngơi chỉnh đốn sao?" "Tin tôi đi, chắc chắn sẽ không nghỉ ngơi." Trương Trạch rất chắc chắn.

Mặc dù đi đường vất vả, nhưng chỉ cần ngồi xuống nghỉ ngơi, sẽ khó có thể lấy lại tinh thần.

Trước khi đi, Trần Ngự Lâu muốn chỉnh lại kiểu tóc và thay một bộ quần áo.

Trương Trạch lột da và xử lý xong ba con ly tử tinh, hai lớn một nhỏ.

Sau đó rắc gia vị, nướng trên lửa, chẳng mấy chốc mùi thơm đã bay khắp nơi.

Da ly tử đã lột, đặc biệt là da của con ly tử tinh đực, cũng là một bảo vật.

Một phần trong số đó, Trương Trạch dùng để sửa chữa Đấu Thi.

Nhanh chóng, một cỗ cương thi đáng sợ khiến người ta dựng tóc gáy, liền yên lặng đứng phía sau anh.

Trong số Đấu Thi, không chỉ có những Đấu Thi thông thường nhất.

Mạnh hơn là Đấu Thi hình dạng Vạn Nô Vương, sau đó là Diêm Vương Thi trong Diêm Vương Kỵ Thi truyền thuyết ở Tạng Địa.

Hồng Cô Nương đang chờ Trần Ngự Lâu ở bên ngoài, lại ngửi thấy mùi thịt thơm.

"Dường như có mùi thơm?" "Em gái, trong nghĩa trang có mùi thơm gì vậy?" La Lão Oai bình thường hút thuốc lá nặng ảnh hưởng đến khứu giác.

Ngay cả anh ta cũng ngửi thấy, chứng tỏ mùi vị phải rất gần.

"Tôi cũng ngửi thấy." Trần Ngự Lâu vuốt tóc, đẩy cửa ra.

Anh ta đi theo mùi hương.

Ba người vừa đến khoảng đất trống phía sau, nhìn thấy Trương Trạch đang ôm con ly tử đã nướng chín ăn.

“Hắc, tôi La Lão Oai ăn nhiều sơn trân hải vị rồi, chưa từng nếm thịt ly tử bao giờ!” Chưa đợi Trương Trạch đồng ý, anh ta đã xé một miếng từ một con ly tử đã nướng chín bên cạnh.

“Phi phi phi ~ Thịt ly tử thật chua sao?” Thịt ly tử không ngon, người bình thường sẽ không dùng để ăn.

Nhưng mùi vị cổ quái đó lại có thật.

La Lão Oai thấy những người khác không để ý, liền nhìn sang.

Anh ta phát hiện Trần Ngự Lâu và Hồng Cô Nương, vậy mà đều đang nhìn chằm chằm vào Trương Trạch.

“Đại ca, nhìn anh ta ăn đồ vật, tôi cảm thấy có chút rợn người?” Hồng Cô Nương nhìn kỹ, Trương Trạch vừa rồi ăn hết cả một con, lại không thấy nhổ xương.

Xương ly tử cũng là xương, răng của người bình thường e rằng không thể cắn nát.

Nhưng Trương Trạch ngoài lục khố được cường hóa, dường như răng cũng trở nên đặc biệt cứng rắn.

Anh không thích ăn xương, nhưng bụng lại dường như không cho phép nhổ xương.

Chỉ là lần đầu tiên từ thức ăn mà hấp thụ năng lượng, không biết sau này lại có những biến dị kỳ lạ nào.

Đợi đến khi ba con ly tử đã nuốt hết vào bụng, bụng anh lại không thấy bất kỳ phản ứng nào.

Nhưng lục phủ trong cơ thể, lại đang hấp thụ tinh hoa trong thịt ly tử với tốc độ cao.

May mắn là ly tử đã nướng chín, sớm đã không nhìn ra mặt người.

Nếu không Trương Trạch cũng không thể nuốt trôi.

Chủ nhân của Lục Khố Tiên Tặc, đến giai đoạn sau, thậm chí còn nảy sinh dục ăn đối với con người.

Điểm này có chút vượt quá giới hạn.

Trong thế giới này, những thứ thực sự có giá trị dinh dưỡng, phần lớn đều nằm trong rất nhiều cổ mộ.

Thậm chí có truyền thuyết về cổ thần, những tồn tại đó càng "đáng ăn".

Khi cơ thể trở nên nóng ran, Trương Trạch Trạch lập tức cởi bỏ áo trên.

"Phi, đồ lưu manh!" Hồng Cô Nương thấy vậy lập tức bỏ đi, kéo luôn Hoa Linh đang định bước vào theo.

Trần Ngự Lâu thấy hình xăm hiện ra trên người, liền nhận ra thú dữ Thao Thiết.

"A a a, hình xăm trông bá khí thật, lúc nào làm cho La Lão Oai tôi một cái với?" La Lão Oai chỉ coi đó là hình xăm bình thường.

Trần Ngự Lâu lại nói: "La Soái, hình xăm trên người Trương Trạch huynh đệ, tôi thấy không đơn giản như vậy đâu." "Vừa rồi ăn thịt ly tử tinh, trên người có biến hóa kỳ lạ, đúng là một vị kỳ nhân!" Nhìn trạng thái của Trương Trạch, Trần Ngự Lâu nghĩ đến Đông Bắc Trương Gia thần bí.

Đột nhiên cảm thấy, thủ đoạn của gia tộc này quả thực không thể nghĩ bàn.

Một loạt biến hóa trên người Trương Trạch, đều được quy về thủ đoạn bí ẩn của Trương Gia.

Điều này cũng giúp Trương Trạch khỏi phải giải thích.

Đợi đến khi anh ta dần bình tĩnh lại, mặc quần áo vào nhìn mấy

người: “Trần huynh, khi nào chúng ta xuất phát?” Trần Ngự Lâu nói: “Tôi đi gặp các đệ huynh trước, một lát nữa sẽ lên đường thám hiểm Bình Sơn.” Nếu trước đó trong lòng không có nhiều tự tin.

Lúc này, đúng lúc Phát Khâu Thiên Quan và đạo sĩ Bàn Sơn đều gia nhập, khiến anh ta đột nhiên tự tin tăng lên bội phần.

Trương Trạch khẽ lẩm bẩm.

Trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng thi ngữ trầm thấp lạnh lẽo.

Một cỗ Đấu Thi đội nón lá, toàn thân quấn vải vẹn nguyên, nhanh chóng xuất hiện bên cạnh Trương Trạch.

Hoa Mã Quải xuất thân từ nghề ngỗ tác, liền nhận ra ngay cỗ thi thể có thể cử động đó.

“Tổng bả đầu, người này bên cạnh có một cỗ cương thi.” Trần Ngự Lâu ra hiệu đừng hoảng sợ: “Đấu Thi, là thủ đoạn độc môn của Đông Bắc Trương Gia, không cần làm lớn chuyện.” “Ồ?

Đấu Thi là cái thi gì?

Tổng bả đầu kiến thức rộng thật, tôi Lão La đầu lần đầu tiên nghe thấy.” La Lão Oai sờ sờ cằm, nhìn chằm chằm vào Đấu Thi, và nhìn thẳng vào mắt cương thi một cái, lập tức toàn thân dựng tóc gáy.

Anh ta “xì” một tiếng, tăng tốc bước đi về phía bên ngoài.

Trương Trạch vừa bước ra khỏi quán trọ, từ xa đã thấy một đám đông người đen kịt.

Khác với cảnh tượng đã thấy trong phim ảnh kiếp trước, lúc đó là hiệu ứng tạo ra từ mấy chục người.

Trước mắt lại là hàng ngàn người thật sự.

Nhìn một lượt, cả ngọn núi đều chật kín người.

“Chỉ là đội tiền trạm đi đầu, phần lớn đang chờ ở ngoài núi.” Đạo mộ của Tạ Lĩnh dựa vào sức mạnh, dựa vào số đông.

Một đám người chen chúc lên, mỗi người tự phân công rõ ràng, phàm gặp đại mộ, ngay cả một miếng ngói cũng không để lại cho chủ mộ.

“Sư huynh, xuống mộ có cần nhiều người như vậy không?” Hoa Linh đứng sau Kê Cô Tiếu, khẽ hỏi.

“Mỗi phái đều có bản lĩnh riêng, tôi chỉ cần làm tốt việc của mình là được.” Kê Cô Tiếu luôn tránh xung đột với người khác.

Ánh mắt anh ta nhìn về phía không xa, Trương Trạch và anh ta đều độc lập đứng ngoài đám đông.

“La Soái!” “Tổng bả đầu!” Hàng ngàn người đồng thanh hô to, khí thế hùng hậu.

La Lão Oai cười lớn: “Tốt!” Trần Ngự Lâu đã nhìn qua các đệ huynh đã đi đường suốt đêm.

“Đệ huynh, Bình Sơn trước mắt, đường xa vất vả, có muốn nghỉ ngơi một lát không?” La Lão Oai mặt mũi trầm xuống: “Đâu ra mà quý hóa đến thế!

Theo tôi, chúng ta một đường sát xuống, sẽ không cảm thấy mệt, giữa đường nếu nghỉ chân, sẽ khó mà đứng dậy được nữa.” “Ừm ~” Trần Ngự Lâu gật đầu: “Đó là việc của La Soái.” Lão Dương Nhân vỗ vai Kê Cô Tiếu: “Sư huynh, Trương Trạch huynh đệ nói đúng thật!” Trần Ngự Lâu nghe xong, quay đầu nhìn Trương Trạch, lại nhìn ba sư huynh muội Kê Cô Tiếu.

“Kê Cô Tiếu huynh đệ, Trương Trạch huynh đệ, ý tứ thế nào?” “Bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát.” Trần Ngự Lâu thấy mọi người đều không đợi được, mỉm cười hô lớn với các đệ huynh: “Đệ

huynh, xuất phát!" Theo lời Trần Ngự Lâu, đại quân hùng hậu tiến về phía Bình Sơn.

Lão Hùng Lĩnh nằm sâu trong đất liền Tương Tây, hình dáng núi non như một con gấu khổng lồ đang ngủ, nên được gọi là Lão Hùng Lĩnh.

Lần trước Trương Trạch và Kê Cô Tiếu mấy người, chỉ nhìn thấy Bình Sơn từ xa.

Chương 7

Lần này, họ đi xuống từ đỉnh núi, tiến về phía chân Bình Sơn.

Nhìn hướng đi, Bình Sơn quay về phía dương, ánh nắng dồi dào, cây cối dọc đường xanh tốt.

Mấy người xuất phát từ bình minh, đến khi đến chân núi vào giữa trưa, mặt trời đỏ rực treo cao.

Mọi người đồng thời ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào ngọn núi khổng lồ hình bình trước mặt.

Phần cao nhất của Bình Sơn bị mây mù che khuất, như thể toàn bộ ngọn núi đâm thẳng lên trời.

"Hoắc, to thật là một cái bình." "Chẳng lẽ Tôn Hầu Tử năm đó, lật đổ lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân, tiện chân mang luôn cái bình thuốc này xuống phàm gian sao?" La Lão Oai không có văn hóa, nói đùa mấy câu, thấy không ai để ý, liền không nói nữa.

Trần Ngự Lâu đeo kính, ngẩng đầu nhìn thế núi.

"Ngàn thước xem thế, trăm thước tra hình, đều nhớ kỹ rồi chứ?" Các đệ tử Tạ Lĩnh bên cạnh đồng thanh: "Nhớ kỹ rồi." Trương Trạch nhìn Hoa Linh: "Hoa Linh muội tử, cho ta mượn Toản Thiên Tỏa một lát." Trước mắt mới chỉ là chân núi, Hoa Linh lại không hiểu vì sao Trương Trạch lại muốn mượn Toản Thiên Tỏa.

Toản Thiên Tỏa thực chất là một loại dây thừng đặc chế, cực kỳ chắc chắn, mỗi đạo sĩ Bàn Sơn đều mang theo một sợi.

"Không đúng, phải gọi tôi là tỷ tỷ." Hoa Linh đột nhiên phản ứng, cô hai mươi tuổi, lớn hơn Trương Trạch trước mặt nhiều lắm.

Trần Ngự Lâu đột nhiên hô lớn với mọi người xung quanh: "Lên

núi!" Cùng với tiếng hô của anh ta, tất cả mọi người phía sau đều theo anh ta đi về phía đỉnh núi đối diện Bình Sơn.

Đường núi chật kín người, nối thành một hàng dài đen kịt.

Khoảng nửa ngày sau, đoàn người cuối cùng cũng đến một vách đá cheo leo gần Bình Sơn.

Ở độ cao như vậy, Trần Ngự Lâu vừa đúng lúc có thể thi triển thủ đoạn "Thính Sơn Biện Long" (nghe núi biện rồng).

"La Soái, bắn một phát súng." "Được." La Lão Oai theo thói quen sờ sờ râu, đưa tay rút ra khẩu súng lục cán ngà voi.

"Bành!" Tiếng súng vang vọng trong thung lũng rất lâu, Trần Ngự Lâu nhân cơ hội nhắm mắt thi triển thủ đoạn "Thính Phong, Thính Lôi" trong "Văn Tự Quyết".

Trần Ngự Lâu là người trời sinh ngũ giác nhạy bén, những người có thể thi triển thủ đoạn này trên khắp thiên hạ chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Cùng với tiếng vang vọng trong lòng núi, dường như có một không gian rộng lớn như thành quách.

"Bắn thêm hai phát nữa." La Lão Oai lại liên tục nổ mấy phát súng về các hướng khác nhau.

Trần Ngự Lâu thông qua tiếng vang vọng trong thung lũng, nghe ra mấy đường mộ đạo và ba khu địa cung lớn dưới núi.

Trong đó, địa cung lớn nhất, nằm dưới vách núi sâu nứt ra trên đỉnh núi.

Trần Ngự Lâu nghe xong liền hiểu rõ trong lòng, khóe môi dần cong lên, vô tình mỉm cười.

Anh ta mở mắt trở lại, cố ý úp mở.

Đúng lúc nhìn thấy Trương Trạch bên cạnh cũng đang quan sát.

Trần Ngự Lâu mỉm cười hỏi: "Phát Khâu Thiên Quan chẳng phải cũng giỏi phân kim định huyệt sao?

Chi bằng Trương Trạch huynh đệ cho mấy vị chúng tôi mở rộng tầm mắt?" Các đệ tử Tạ Lĩnh có mặt hầu như chưa từng nghe đến Mạc Kim Hiệu Úy, càng không nói đến Phát Khâu Thiên Quan.

Những người may mắn được nghe đến, cũng chỉ là những lời đồn đại thần kỳ.

Người thực sự chứng kiến việc phân kim định huyệt thì không một ai.

Thấy vậy, mọi người đều mong chờ nhìn anh.

Cũng có một số người, với thái độ xem náo nhiệt, chen lấn lên.

Trương Trạch tự nhiên không sợ điều này.

Tuy không nắm giữ tuyệt kỹ phong thủy toàn năng như "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật".

Nhưng từ nhỏ anh cũng đã học "Phân Kim Định Huyệt" ở Trương Gia.

"Cái này đơn giản." Anh thậm chí không lấy la bàn ra, liền nói trôi chảy: "Thế núi ở đây đặc biệt, chính là cái gọi là: Sơn thế có tàng nạp, thổ sắc có kiên hậu, địa mạch vi cao tạo, lưu thủy nghi chu toàn, sơn thượng long thần bất hạ sơn, thủy lý long thần bất hạ sơn…" Một tràng lời nói xong, xung quanh không mấy ai hiểu.

Nhưng lại nghe xung quanh một tràng tán thưởng.

Trương Trạch thấy vậy, ngẩng đầu nói: "Tôi tặng thêm một câu." "Đan Hà Tử Vi động, Nguyệt Quế Gia Trần phong." Đoạn đầu Trần Ngự Lâu hiểu, đó là cục diện phong thủy bên trong.

Nhưng câu cuối cùng, anh ta lại không hiểu.

Trương Trạch chỉ nói ra lời, chứ không giải thích cụ thể.

Có những lời nói ra cũng chưa chắc đã hiểu.

Trần Ngự Lâu đột nhiên phá vỡ sự yên tĩnh, đứng trên cao.

"Phát Khâu Thiên Quan quả nhiên cao thâm khó lường." "Chư vị huynh đệ, hôm nay tôi muốn noi gương Xích Mi, lấy kim ngân, cứu tế bách tính!" Lời nói hào sảng của Trần Ngự Lâu, có sức truyền cảm cực mạnh.

Mọi người đồng thanh hô lớn: "Vâng!" Bảo tàng Bình Sơn trước mắt, mọi người sớm đã không kìm được muốn xuống Bình Sơn lấy bảo vật.

Chưa đợi Trương Trạch ra tay, Hoa Linh đã đưa Toản Thiên Tỏa cho anh.

"Thật thần kỳ diệu, trước đây anh thật sự chưa từng đến Bình Sơn sao?" Trương Trạch khẽ mỉm cười nói: "Tôi quả thực chưa đến, nhưng đã sớm nghe nói về Bình Sơn Nguyên Mộ." Lời nói không quá chi tiết, nhưng cũng có thể giải thích được.

Đột nhiên nghe Lão Dương Nhân hô lớn: "Trạch Gia, tôi cùng anh xuống đó." Anh ta và Kê Cô Tiếu gật đầu, buộc dây thừng vào tảng đá lớn.

Trương Trạch nhìn sợi dây thừng ở thắt lưng, hai ngón tay dài của anh, đột nhiên linh hoạt thắt nút.

Ba người tự chuẩn bị, quay lưng về phía vách núi, lập tức chính xác trượt xuống vách đá.

"La Soái có muốn bổ sung gì không?" La Lão Oai thấy Trần Ngự Lâu nhìn mình, nào có tâm trạng nói chuyện, chỉ một lòng muốn nhanh

chóng xuống mộ tìm bảo vật.

“Không có.” Anh ta lắc lắc khẩu súng trong tay, hô lớn: “Xuất phát!” “Lấy bậc thang Ngô Công Quải Sơn của ta!” “Vâng!” Các đệ huynh Tạ Lĩnh,纷纷 lấy ra bậc thang Ngô Công Ba Sơn mang theo người để nối lại.

“Đồ chơi gì vậy?” La Lão Oai lại một lần nữa lộ ra vẻ khó hiểu.

Phó quan bên cạnh giải thích: “La Soái, bậc thang Ngô Công Quải Sơn của Tạ Lĩnh, từng đoạn từng đoạn ghép lại, một lát nữa sẽ theo đó mà leo xuống.” Thang gần như đã được nối xong, Trần Ngự Lâu nhìn Hoa Mã Quải: “Lấy giáp Long Lân Nội Giáp.” Long Lân Nội Giáp là một bảo vật độc quyền của Khôi Thủ Tạ Lĩnh, ngoài Tiểu Thần Phong.

Đó là áo giáp hoàng gia, làm bằng hàn thiết, đao thương bất nhập, chuyên dùng để phòng thân.

“Lại còn Hoạt Hầu, Địa Lý Bính nữa.” “Có mặt!” Trần Ngự Lâu gọi tên hai người có thân hình đặc biệt.

Hai người đó là đội cảm tử của Tạ Lĩnh, chuyên phụ trách làm tiên phong khi xuống mộ.

“Hai người xuống trước thăm dò đường, nhìn thấy dưới đó mây mù bao phủ, e rằng sẽ có độc trùng yêu quái, nhất định phải cẩn thận, dưới đó nếu không có gì bất thường, sẽ bắn pháo hiệu.” “Vâng.” Hai người lập tức theo bậc thang Quải Sơn thành thạo leo xuống.

Cùng lúc đó, Trương Trạch để Đấu Thi lại trên vách đá, một tay nắm Toản Thiên Tỏa cũng nhanh chóng trượt xuống.

Anh ta đặt chân lên vách đá, bước đi nhanh như bay.

Trong thung lũng, mây mù giăng lối, rêu phong ẩm ướt.

Đá vụn từ khe đá không ngừng rơi xuống vách núi, khiến người nghe phải kinh hãi.

Khi Trương Trạch xuống đến địa cung, chân anh vững vàng đặt lên ngói lưu ly của địa cung. [Thịt xương ly tử đã cơ bản tiêu hóa, lần này là cường hóa sơ bộ, xin chủ nhân chọn phần cường hóa.] [1.

Toàn bộ dùng để cường hóa lục phủ, tăng cường khả năng hấp thu, tiêu hóa.] [2.

Cường hóa ngũ thể, tức là: kinh lạc, cơ bắp, lông tóc, da thịt và xương cốt.] [3.

Cường hóa ngũ khí: phong, thử, thấp, táo, hàn, tăng cường khả năng kháng lại các loại ảnh hưởng tiêu cực của cơ thể.] Ba lựa chọn này, ban đầu đáng lẽ nên cường hóa lục phủ trước, sau đó mới đến ngũ thể ngũ khí.

Nhưng không ngờ, sự tồn tại của hệ thống, đã cho anh thêm cơ hội lựa chọn.

Nhưng Lục Khố Tiên Tặc đáng sợ nhất là ngũ dịch, thông qua các dịch thể phân tiết của cơ thể, có thể trực tiếp phân giải và hấp thu bất cứ thứ gì.

Chỉ là hiện tại ngay cả lục khố cũng chưa được xây dựng hoàn chỉnh, cao ốc cần nền móng vững chắc.

Nhưng, tinh hoa của nội đan trước đó đã tiến hành cường hóa lục phủ.

Nói cách khác, hiện tại không cần bài tiết.

Tất cả những gì ăn vào, đều sẽ được tận dụng tối đa giá trị dinh dưỡng cuối cùng.

"Cường hóa ngũ khí." Ngũ khí trong Lục Khố Tiên Tặc, đáng giá

để cơ thể đối phó: phong, thử, thấp, táo, hàn được nâng cao, từ đó nâng cao khả năng kháng lại các loại ảnh hưởng tiêu cực.

Trương Trạch nhớ rằng, ở một thế giới dị nhân song song khác, chủ nhân của Lục Khố Tiên Tặc, chính vì cường hóa ngũ khí, đã miễn dịch được độc của Đường Môn.

Nơi đáng sợ nhất của Lục Khố Tiên Tặc, khi cơ thể được cường hóa đến một mức độ nhất định, độc tố cũng tương đương với một loại dưỡng chất.

Sau khi hệ thống thu hồi, liền bắt đầu chọn lục khố, trực tiếp tiến hành cường hóa ngũ khí.

Chương 8

Trong huyết mạch Kỳ Lân của Trương Gia, vốn tồn tại một loại sức đề kháng đối với bệnh tật và độc tố.

Ngũ khí vốn đã vượt xa người thường, dung hợp thêm tinh hoa thịt ly tử ngàn năm siêu cường.

Đối với độc tố, có một sức đề kháng nhất định. [Chúc mừng chủ nhân, bảo huyết gia truyền nhờ cường hóa ngũ khí, bất ngờ đạt được nâng cao!] Tác dụng của bảo huyết cũng được nâng cao sao?

Lúc như vậy, đột nhiên nhận được tin tức như vậy, trong lòng Trương Trạch không khỏi nghĩ, thi miết và ngô công đều là độc trùng thi độc, chỉ là độc tố của ngô công mạnh hơn thi miết rất nhiều.

Huyết dịch bản thân đáng lẽ có tác dụng, nhưng cụ thể sau khi cường hóa, có thể có tác dụng lớn đến đâu, hiện tại là một ẩn số.

Thấy Trương Trạch đứng ngẩn ngơ trên đỉnh ngói lưu ly địa cung, Kê Cô Tiếu và Lão Dương Nhân tiến lên kiểm tra tình trạng của anh.

"Sư huynh, Trương Trạch huynh đệ không phải chưa từng thấy cảnh tượng như vậy nên bị dọa ngốc rồi sao?" Lão Dương Nhân năm đó khi mới xuống mộ, cũng từng xuất hiện tình huống tương tự.

Nhưng Lão Dương Nhân sau khi quan sát có chút thất vọng.

Trên mặt Trương Trạch không có bất kỳ biểu cảm nào.

"Nhìn ngói lưu ly phía trước." Hai người theo hướng anh chỉ mà nhìn đi.

Vừa rồi do góc độ vấn đề, hai người chưa nhìn rõ, nhìn kỹ thì quả thực kinh ngạc trước cảnh tượng đáng sợ trước mắt.

“Trời ơi!” “Do quái vật để lại sao?” “Tạo thành sự phá hoại như vậy, chắc là một con vật lớn.” Trương Trạch tự nhiên biết, đó là dấu vết do con ngô công sáu cánh sống ngàn năm để lại.

Trong ngọn núi này, con ngô công sáu cánh đó đáng sợ hơn ly tử tinh mặt người trước đó rất nhiều.

Anh ta thuận miệng nhắc nhở: “Sau khi xuống, tuyệt đối đừng đi lung tung.” Do những gì anh đã trải qua ở Trương Gia khi còn nhỏ, khiến anh không quen chia sẻ bí mật của mình với người khác.

Lại Hoạt Hầu và Địa Lý Bính hai người kích động kiểm tra đỉnh ngói địa cung.

“Nhanh bắn pháo hiệu.” “Hưu!” Một tiếng pháo hiệu từ tay Địa Lý Bính bay ra, bay lên không trung.

Các đệ tử Tạ Lĩnh dưới đất, đang chờ tín hiệu pháo hiệu.

“Tổng bả đầu?” Một đám người vây quanh Trần Ngự Lâu, chờ đợi một tiếng ra lệnh, liền xuống vách núi.

Trần Ngự Lâu giơ tay phải lên, an ủi mọi người: “Mọi người đừng vội.” “Tôi xuống trước cùng ba mươi đệ huynh thăm dò rốt cuộc.” Mọi người đồng thanh hô lớn: “Vâng!” Nhìn Tạ Lĩnh xuống người, đội hình hùng hậu.

Phó quan của La Lão Oai kéo anh ta lại, nhắc nhở La Lão Oai đừng để tất cả việc tốt đều bị Tạ Lĩnh chiếm hết.

La Lão Oai bên cạnh sờ sờ râu, “Có lý, phái nào xuống, canh chừng cho lão tử.” Phó quan chưa nói, La Lão Oai trực tiếp bảo anh ta xuống.

Trong lòng có chút hối hận, nhưng lại không dám nói thẳng.

Trần Ngự Lâu dẫn thuộc hạ leo xuống vách núi bằng bậc thang

Quải Sơn, căn bản không để ý đến phó quan.

Dưới vách núi, Trương Trạch, đứng trên đỉnh ngói lưu ly nhìn Lại Hoạt Hầu và Địa Lý Bính leo xuống.

Lão Dương Nhân đang định đi, bị Trương Trạch ngăn lại.

"Người của họ chưa đến, bây giờ xuống, nếu hai người họ xảy ra chuyện, tôi không tiện giải thích." Tình hình dưới đó, anh đã xem cốt truyện, trong lòng rõ như ban ngày.

Nhưng hai người Tạ Lĩnh, sốt ruột muốn xuống tìm bảo vật.

Nếu xảy ra chuyện, hai người cũng sẽ không tin.

Lão Dương Nhân gọi hai người: "Hay là đợi một lát rồi xuống?" "Tìm bảo vật nên sớm không nên muộn, nếu không dám xuống, ở trên đó mà đợi đi!" Lại Hoạt Hầu không những không cảm kích, mà còn trực tiếp mỉa mai đáp lại.

Lão Dương Nhân cũng không nói gì nữa.

Chẳng mấy chốc, Trần Ngự Lâu dẫn Hồng Cô Nương, Côn Luân và ba mươi thành viên Tạ Lĩnh xuống đến đỉnh địa cung.

"Lại Hoạt Hầu, Địa Lý Bính đâu rồi?" Hồng Cô Nương không thấy hai người, thậm chí không nghe thấy một chút động tĩnh nào.

Trong lòng cô bắt đầu lo lắng cho sự an nguy của hai người.

"Kỳ lạ, hai người chạy đi đâu rồi?" "Hai người vừa xuống rồi." Lão Dương Nhân chỉ vào cái lỗ lớn trên đỉnh ngói địa cung: "Nhìn kìa, bậc thang Quải Sơn ở đằng kia!" Trần Ngự Lâu bước lên: "Mấy vị không xuống xem sao?" Lão Dương Nhân bổ sung: "Trương Trạch tiểu ca có một cách dự đoán nguy hiểm, hai người họ không nghe lời khuyên, đã xuống rồi." Hồng Cô Nương nghe xong, nhanh chóng đi đến bên cạnh cái hố lớn.

Đứng bên bậc thang Quải Sơn, cô lại gọi mấy tiếng xuống dưới.

Trong địa cung vẫn một mảnh chết lặng, trong lòng cô đột nhiên dấy lên dự cảm không lành.

"Tổng bả đầu, tôi xuống trước xem sao." Trương Trạch thấy thời cơ đã chín muồi, ra hiệu Kê Cô Tiếu và Lão Dương Nhân cùng xuống kiểm tra tình hình.

Hồng Cô Nương mặt mang vẻ nghi ngờ quay đầu nhìn một lượt.

Trương Trạch đứng không xa phía sau cô.

Tuy chỉ mới 16 tuổi nhưng lại cao hơn Hồng Cô Nương mấy phân.

Toàn bộ đỉnh địa cung, tất cả mọi người đều vây quanh bên cạnh cái lỗ lớn.

"Lại Hoạt Hầu!

Địa Lý Bính!" Hồng Cô Nương theo bậc thang Ngô Công Quải Sơn, leo xuống.

Trần Ngự Lâu nhìn chằm chằm vào địa cung rộng lớn quan sát kỹ một lúc.

Xác định không phát hiện tình huống dị thường, "Đi, xuống!" anh ta ra hiệu cho các đệ huynh bên cạnh xuống trước.

Mấy người lần lượt xuống kiểm tra tình hình.

Cho đến nay, chưa ai cảm thấy dưới đó có gì bất thường.

Kê Cô Tiếu nhíu chặt mày: "Trương Trạch huynh đệ, nơi này có gì đó kỳ lạ, tuyệt đối đừng lơ là." Trương Trạch khẽ gật đầu, đứng ở một khoảng trống bên cạnh, không vội vàng đi khắp nơi kiểm tra. [Ngũ khí cường hóa hoàn tất, xin chủ nhân tự cảm nhận biến hóa!] Ngoài việc huyết mạch bất ngờ được nâng cao, khả năng kháng lại

các ảnh hưởng tiêu cực do cường hóa ngũ khí cũng cuối cùng đã hoàn tất việc nâng cao.

Xung quanh là hậu điện của Nguyên Đại Tướng Quân Mộ, xung quanh trưng bày rất nhiều vũ khí thời Nguyên.

Trong đó cũng có rất nhiều đồ gốm, sách vở và các cổ vật khác.

Bề mặt phủ đầy bụi bặm và mạng nhện, rõ ràng đã lâu không có ai ở.

Trong thời loạn thế chỉ xem trọng kim ngân, giá trị của những thứ này ngược lại không được xem trọng.

Trong Tạ Lĩnh có mấy người cầm đèn pin kiểu cũ, đi khắp nơi thăm dò, ánh đèn pin không ngừng nhấp nháy xung quanh.

Trương Trạch cầm đèn pin Lang Nhãn, chỉ lấy ra sử dụng khi cần thiết.

"Đại ca, mau nhìn bên kia!" Một tiếng gọi từ góc phòng vang lên.

Trần Ngự Lâu lập tức dẫn người chạy đến.

Lão Dương Nhân đi đến kiểm tra một lượt, mặt mũi ngưng trọng.

Anh ta lập tức quay đầu đi về phía Trương Trạch và Kê Cô Tiếu.

"Sư huynh, Trương Trạch huynh đệ, hai người vừa xuống đã biến mất rồi, chỉ còn lại hai đống quần áo!" Trương Trạch cầm đèn pin, đột nhiên chiếu lên xà điện của địa cung.

Trên xà điện làm bằng gỗ nam mộc kim ti điêu rồng vẽ phượng, mấy bóng đen nhỏ đang nhanh chóng di chuyển.

"Là chúng!" Thấy bóng đen xuất hiện, Trương Trương Trạch ý thức được tình hình không ổn.

Các đệ tử Tạ Lĩnh phân bố xung quanh, vừa tìm được không ít đồ

vật có giá trị, đang chìm đắm trong niềm vui thu hoạch thì.

Đột nhiên tất cả mọi người đều bị một tiếng kêu kinh hoàng thu hút sự chú ý.

"A!" Tiếng kêu thảm thiết, từ trong đám đông truyền ra.

Một thành viên Tạ Lĩnh toàn thân run rẩy, kêu la thảm thiết không ngừng.

Mọi người xung quanh đều lần lượt tránh xa, tạo thành một vòng tròn lớn trống rỗng.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, da thịt người đó nhanh chóng thối rữa, chẳng mấy chốc hóa thành một vũng mủ.

"Chuyện gì vậy?

Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?" Trần Ngự Lâu đến nơi thì người đã bị ăn mòn mất rồi.

Cũng giống như Lại Hoạt Hầu và Địa Lý Bính, trên mặt đất chỉ còn lại một đống quần áo và một vũng mủ nhớp nháp.

Máu đen từ từ chảy đến chân Trương Trạch, một con ngô công vậy mà lại bò về phía anh theo mùi. [Cảnh báo: Trên người chủ nhân còn vương mùi ly tử đã nướng, đang thu hút ngô công xung quanh đến gần!] Cảnh báo vừa xuất hiện, ngô công đã bò lên chân Trương Trạch.

Chương 9

Anh đột nhiên đưa tay vỗ xuống.

Con ngô công đó tốc độ cực nhanh, vậy mà lại bò lên tay anh.

Sau đó theo mùi nhanh chóng bò đến bên đầu.

“Đừng động đậy, tôi sẽ dùng tên bắn nó xuống!” Mũi tên của Lão Dương Nhân đã được giương lên.

“Có chắc không?” Nếu bắn trượt, người trúng tên có thể là Trương Trạch.

Kê Cô Tiếu trầm giọng: “Tài bắn tên của Lão Dương Nhân tinh xảo, sẽ nắm bắt được phân lượng.” “Khoan đã.” Trương Trạch không quen phó thác số phận của mình vào tay người khác.

Đột nhiên cảm thấy cổ bị một trận đau nhói.

“Xong rồi!

Trương Trạch huynh đệ bị ngô công cắn rồi!” Lão Dương Nhân có khả năng quan sát vượt xa người thường, đã phát hiện ra vấn đề ngay lập tức.

Bây giờ ra tay đã muộn.

Nọc độc ngô công có tính ăn mòn cực mạnh, khiến Trương Trạch đau đớn đến mức suýt ngất đi.

Cơ thể anh nhanh chóng bắt đầu tự động thích nghi.

Giống như tiêm vắc xin, sau khi dần dần thích nghi, sẽ có thể phân giải độc tố nhanh hơn.

Nhưng cần một chút thời gian.

Mọi người nhìn chằm chằm vào Trương Trạch, tưởng rằng tình trạng toàn thân bị ăn mòn của anh lại không hề xuất hiện.

Ngay sau đó, xung quanh truyền đến những âm thanh khiến người ta rùng mình.

"Hoa lạp lạp!" Xung quanh đột nhiên xuất hiện một trận tiếng bò lạch cạch.

Mọi người không còn tâm trí nào để ý đến Trương Trạch nữa.

Ngay sau đó là một tiếng kêu thảm thiết nối tiếp.

"A!" "Tổng bả đầu cứu tôi!" Sau tiếng kêu kinh hoàng, xung quanh liên tiếp truyền đến tiếng kêu gào tuyệt vọng.

Kê Cô Tiếu ngưng trọng nhìn xung quanh.

Trong địa cung một mảnh tối đen, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang vọng xung quanh đại điện.

Chẳng mấy chốc, hơn chục đệ huynh Tạ Lĩnh đã chết thảm dưới nọc độc ngô công.

Khi quay đầu lại nhìn Trương Trạch, anh phát hiện trên người mình bốc ra một luồng khí nhàn nhạt.

Con ngô công vừa rồi nuốt máu đã chết rồi.

"Sư huynh, Trương Trạch huynh đệ không sao, mà con ngô công lại chết rồi sao?" Xung quanh tường, cửa điện và thậm chí cả cột nhà, đều bò đầy những con ngô công kịch độc.

Hơn ba mươi đệ huynh Tạ Lĩnh xuống đây, trong chớp mắt đã chết gần hết.

Xung quanh chỉ còn lại mấy người, vây Trần Ngự Lâu ở giữa.

Trương Trạch dần hồi phục.

Anh đã hoàn toàn thích nghi với cảm giác này.

Nâng cao ngũ khí, quả thực có thể khiến anh miễn dịch với nọc độc ngô công ở một mức độ nhất định.

Mặc dù cảm thấy khó chịu, nhưng anh cũng dần dần bắt đầu thích nghi.

Vừa hồi phục thần trí, anh phát hiện mình cũng giống Trần Ngự Lâu, bị vây ở giữa.

Trong tình huống như vậy, Kê Cô Tiếu và Lão Dương Nhân của Bàn Sơn vậy mà cũng không bỏ cuộc.

Trần Ngự Lâu nhìn về phía Trương Trạch, thở phào nhẹ nhõm.

"Trương Trạch huynh đệ, không sao rồi sao?" "Không sao thì tốt, bây giờ phải nhanh chóng tìm cách rời khỏi nơi nguy hiểm này!" Trương Trạch liếc nhìn bàn tay mình, năng lực phục hồi trong chớp mắt của Lục Khố Tiên Tặc.

Anh ta đột nhiên rút Tạng đao Yết Cống ra, rạch một nhát vào tay.

"Trương Trạch huynh đệ, làm gì vậy?" Đột nhiên tự gây thương tích, khiến mấy người bên cạnh giật mình.

Ngay sau đó Trương Trạch đặt tay lên Côn Luân: "Côn Luân, đưa tôi lên." Côn Luân lập tức hiểu ý, đưa hai tay ra.

Trương Trạch đặt chân lên đó, đột nhiên bị ném lên không trung.

Bảo huyết tươi đỏ, trong chớp mắt đã văng ra xung quanh.

Trương Trạch được Côn Luân hỗ trợ, đột nhiên nhảy lên không trung, đồng thời dùng sức tay vung bảo huyết ra.

Lập tức, máu tươi đỏ nhỏ giọt xuống đất.

"Hoa lạp lạp!" Máu đột nhiên nhỏ xuống mặt đất xung quanh.

Khắp nơi nó chạm đến, tất cả các con ngô công đều như gặp phải khắc tinh.

Chúng nhanh chóng điên cuồng rút lui về phía xung quanh.

Trong chớp mắt đã biến mất không dấu vết trước mắt mấy người.

Cùng với tiếng "Ba" một tiếng, khi tất cả ngô công xung quanh đều rút lui, Trương Trạch cũng vững vàng đáp xuống khoảng trống bên cạnh.

Máu chảy dọc theo cổ tay Trương Trạch, từ từ nhỏ giọt xuống đất từ đầu ngón tay anh.

Khi nhìn vào vết thương, vết thương ở cổ tay đã ngừng chảy máu, và dưới sự quan sát của mọi người, nó đang dần dần phục hồi.

Chỉ là tốc độ phục hồi này, xa xa không bằng tốc độ bình thường của Lục Khố Tiên Tặc.

"Tiểu huynh đệ, máu của anh, có thể khắc chế ngô công sao?" Dương Phó Quan suýt nữa sợ đến tè ra quần, phát hiện máu của Trương Trạch có công dụng kỳ diệu như vậy, trong lòng không biết đang tính toán ý đồ xấu gì.

"Có thể cho tôi mượn một ít, dùng để phòng thân không?" "Anh ta nói gì vậy?" Lão Dương Nhân hận không thể bắn chết anh ta ngay bây giờ.

Trần Ngự Lâu bước đến: "Máu là tinh hoa của cơ thể, là gốc rễ của sinh mệnh." "Huyết mạch của Trương Trạch huynh đệ đặc biệt, nhưng cũng không thể tùy tiện sử dụng." Chứng kiến sự đặc biệt của huyết dịch Trương Trạch, mọi người xung quanh đều kinh ngạc như gặp thần tiên.

Chỉ có thuộc hạ của La Lão Oai, không có lòng biết ơn, lúc như vậy lại nói ra lời đó.

Trương Trạch liếc nhìn anh ta: "Muốn bảo huyết, chi bằng tự lấy?" Anh ta cầm Tạng đao trong tay, ánh mắt lạnh băng như muốn giết người.

Anh ta vốn không cứu Dương Phó Quan, còn về yêu cầu của đối phương, càng không thèm để ý.

Trần Ngự Lâu thính giác nhạy bén, liếc nhìn xung quanh.

Hơn ba mươi thuộc hạ cùng xuống, trong chớp mắt đã mất 25 người.

"Trần Ngự Lâu một lần nữa cảm ơn ân cứu mạng của Trương Trạch huynh đệ." Hồng Cô Nương bên cạnh, cũng cảm kích ôm quyền tạ ơn.

Trong mắt cô, máu bản thân là thứ rất quan trọng.

Có thể thả máu cứu người, tương đương với việc dùng cái giá rút ngắn sinh mệnh.

Trần Ngự Lâu dặn dò mọi người xung quanh: "Những con ngô công đó vì sợ máu của Trương Trạch huynh đệ mới rút lui, nhưng chúng chưa chạy xa." "Tôi có thể nghe thấy xung quanh có rất nhiều độc trùng, đang tiến về phía chúng ta." Thông qua những âm thanh vi tế trong địa cung, Trần Ngự Lâu xác định, xung quanh không chỉ có loại độc trùng nhỏ bé đó.

Loáng thoáng có thể nghe thấy có một con vật lớn đang đến.

"Đại ca, không thể ở đây nữa, chúng ta nhanh chóng rời đi!" Hồng Cô Nương ra hiệu Trần Ngự Lâu nhanh chóng rời khỏi đây.

Trương Trạch lúc này toàn bộ trạng thái trông có vẻ hơi bất ổn.

Nó có liên quan trực tiếp đến việc anh vừa tiết ra một lượng lớn máu.

Vừa rồi tiết ra bảo huyết, thúc đẩy quá trình trao đổi chất của huyết dịch tự thân.

Cơ thể anh đang cần một lượng lớn năng lượng, để tái tạo máu.

Cơ thể anh hiện tại khác với người thường, tốc độ phục hồi cực nhanh, nhưng đồng thời cũng cần bổ sung đủ dinh dưỡng.

Năng lực nuốt chửng của Lục Khố Tiên Tặc, hiện tại chỉ có thể thông qua phương pháp cơ bản, tức là ăn.

"Trên người có gì ăn không?" Kê Cô Tiếu và Lão Dương Nhân lập tức lấy ra lương khô mang theo.

Trương Trạch ăn xong, nhưng lại cảm thấy không đủ.

Anh ta đi trước một bước leo ra khỏi địa cung bằng bậc thang Quải Sơn, khi đến đỉnh địa cung, đột nhiên có một lượng nhỏ ngô công bò ngang qua người anh.

Chương 10

Trương Trạch liếc nhìn, những con ngô công này có kích thước lớn hơn mấy con trước đó.

Ước tính thời gian tồn tại của chúng lâu hơn, tương tự, giá trị dinh dưỡng của những độc trùng này cũng cao hơn.

Trương Trạch đột nhiên đưa tay ra, bắt lấy con ngô công bên cạnh và trực tiếp ăn sống.

"Ăn" thực chất là tốc độ phân giải cực nhanh, không phải kiểu ăn ghê tởm mà người bình thường thấy.

Nhưng lọt vào mắt người khác, trông lại vô cùng đáng sợ.

Dương Phó Quan từ xa liếc nhìn một cái, lập tức giật mình.

Trong đầu Trương Trạch lóe lên những thứ bổ nhất trong thế giới dị nhân, "người".

Nhưng ý nghĩ đó nhanh chóng bị phủ nhận.

Con người cũng là động vật, không bằng những độc trùng hấp thụ tinh hoa đan dược này có giá trị hơn. [Chủ nhân trong cơ thể Lục Khố đang đối mặt với lần thăng cấp đầu tiên, xin nhanh chóng ăn uống, sau khi hoàn thành có thể chọn phần thưởng quan trọng.] Nghe hệ thống nói lúc đó sẽ xuất hiện một nhiệm vụ.

Trương Trạch lúc đó mới hiểu ra, cảm giác đói khát cổ quái đó, nguyên nhân là vì Lục Khố sắp chào đón lần thăng cấp đầu tiên.

Khi ăn, không phải là "ăn" theo nghĩa thông thường.

Vừa vào miệng, ngô công đã nhanh chóng bị phân giải.

Những vật chất không cần thiết cho cơ thể, đều từ từ hóa thành

một luồng khí đen thoát ra ngoài qua lỗ chân lông.

Phần vật chất kỳ lạ, nhanh chóng được cơ thể hấp thụ từ từ.

Dùng để bổ sung Lục Khố trong cơ thể: Đại Tràng, Tiểu Tràng, Vị, Tam Tiêu, Đởm, Bàng Quang.

Trương Trạch toàn thân bị khí đen bao phủ, mọi người từ xa nhìn chằm chằm, tưởng rằng anh đã trúng kịch độc.

Xung quanh có rất nhiều ngô công bao vây.

Thấy Kê Cô Tiếu muốn đến, Trương Trạch lập tức nói: "Không cần, tôi không sao." Nhưng đúng lúc đó, từ xa đột nhiên có một con ngô công khổng lồ sáu cánh vẫy cánh lao ra.

Nhanh chóng bò ra từ một đường hầm khác của địa cung.

Dưới vách núi vốn có ba bốn đường hầm.

Địa cung chỉ là một trong số đó.

Ngoài nơi này, những nơi khác hoặc bị phong tỏa, hoặc bị những độc trùng đó chiếm cứ.

Trương Trạch nhìn chằm chằm vào con ngô công lớn đang lao về phía mình.

Ngô công toàn thân mang hoa văn màu tím sẫm, sáu đôi cánh trong suốt phía sau không ngừng vẫy.

Trong nguyên tác, ngô công bị một trận cuồng phong thổi thẳng ra mặt đất.

Lần này dường như bị thứ gì đó dẫn dụ ra.

Nhìn lại kích thước của ngô công, có chút khác biệt so với con đã thấy trong Bình Sơn Nguyên Mộ.

Nhưng cũng khá đáng sợ.

Ngô công có ba đôi mắt phân bố trên dưới.

Đôi mắt đó đều nhìn chằm chằm vào một người.

Ngô công bình thường sợ bảo huyết, ngô công lớn e rằng không sợ, ngược lại như bị hấp dẫn.

Để không bị quấy rầy, Trương Trạch nhanh chóng chạy về phía ngược lại với mọi người.

Đồng thời quan sát cấu tạo cơ thể ngô công.

Trong nguyên tác, gà Nộ Tình chuyên tấn công vào khe giáp xác của ngô công sáu cánh.

Trương Trạch nhanh chóng nhảy lên lưng ngô công sáu cánh.

Trần Ngự Lâu vừa leo lên bậc thang Quải Sơn, nhìn xung quanh: "Trương Trạch huynh đệ đâu?" Một đệ tử Tạ Lĩnh bên cạnh kinh ngạc chỉ về phía xa: "Đại ca, anh ta cưỡi ngô công đi rồi!" "Cưỡi, cưỡi ngô công sao?" Trần Ngự Lâu dùng dạ nhãn không bỏ sót bất kỳ chi tiết nào xung quanh, nhưng lại không tìm thấy dấu vết của Trương Trạch.

Tuy nhiên, đỉnh địa cung lúc này lại tụ tập một lượng lớn độc trùng.

"Tổng bả đầu mau đi, chúng ta không phải Trương Trạch huynh đệ đó, đụng phải ngô công chắc chắn sẽ chết!" "Người gặp nạn trời phù hộ, tôi tin chắc chắn sẽ không sao." Hồng Cô Nương nhìn sang bên cạnh, lập tức leo lên bậc thang Ngô Công Quải Sơn.

Cùng lúc đó, trong đường mộ đạo thứ ba mà mấy người không thể nhìn thấy.

Trương Trạch một tay nắm chặt lưng ngô công sáu cánh.

Trước tiên lấy dao chặt đứt sáu đôi cánh của ngô công.

Ngay sau đó, máu ngô công phun ra dữ dội.

Máu rơi vào miệng Trương Trạch, nhanh chóng bị phân giải thành dưỡng chất nuôi dưỡng cơ thể anh.

Lúc này Trương Trạch, lộ ra hình xăm Thao Thiết trên người.

Sức mạnh huyết mạch toàn thân hoàn toàn bùng nổ.

Toàn bộ sức mạnh và tốc độ của anh, đều được nâng lên trạng thái tốt nhất.

Anh không ngừng chém vào vị trí khe nứt ở đầu ngô công.

Chỉ là Tạng đao tuy được chế tác tinh xảo, nhưng dù sao cũng chỉ là con dao bình thường.

Anh chỉ chém được một vết trên đầu ngô công.

Ngón tay anh không ngừng chạm vào và sờ soạng trên người ngô công.

Anh muốn tìm vị trí nội đan của ngô công trước.

Các đệ tử Tạ Lĩnh và Bàn Sơn, một phần đã trở về mặt đất.

Trần Ngự Lâu vì vị trí quay lại khác với nguyên tác, nên anh ta không tiếp xúc với linh chi hoang dã khổng lồ, cũng không rơi xuống vách núi.

Khi trở về mặt đất, Trương Trạch không biết đi đâu, trong lòng anh ta có chút áy náy.

"Hoa Mã Quải, triệu tập mấy huynh đệ, chuẩn bị cùng tôi xuống dưới, tìm kiếm Trương Trạch huynh đệ một lần nữa!" Đối phương đã cứu mạng anh ta nhiều lần, nếu trực tiếp bỏ cuộc, khó tránh khỏi khiến người ta cảm thấy lạnh lòng.

Kê Cô Tiếu thấy vậy, định gia nhập hành động tìm kiếm.

Ngược lại, Dương Phó Quan, người bị mọi người ghét bỏ, sau khi trở về mặt đất, đã ngay lập tức báo cáo tình hình dưới đó cho La Lão Oai.

La Lão Oai nghe xong mô tả của anh ta, có chút không tin: "Dùng máu có thể xua đuổi ngô công sao?

Sao tôi lại không tin nhỉ?" Khi biết Trương Trạch mất tích, anh ta chỉ sờ sờ cằm.

Anh ta nhìn Trần Ngự Lâu mỉm cười: "Tổng bả đầu, đi đạo mộ khó tránh khỏi có người chết, chúng ta những người sống mới là quan trọng nhất." Trần Ngự Lâu lại không nghĩ vậy.

"La Soái, chuyện này lúc này không liên quan đến anh, anh về nghỉ ngơi trước đi, tôi một lát nữa sẽ dẫn người xuống tìm kiếm một lượt." La Lão Oai định tiếp tục khuyên.

Anh ta thấy, đi đạo mộ chắc chắn sẽ có người chết, không hiểu Trần Ngự Lâu vì sao lại cố chấp với một người xa lạ như vậy.

Chưa đợi anh ta tiếp tục mở lời, đột nhiên dưới vách núi cuồng phong nổi lên dữ dội.

Một luồng gió xoáy như một con rồng khổng lồ vô hình, kèm theo một tiếng rồng ngâm.

Lại thấy một con ngô công khổng lồ, bị gió thổi lên.

Trên lưng ngô công, Trương Trạch đang giơ dao xuất hiện trước mắt mọi người.

Trong lúc vật lộn với ngô công, một cảnh tượng đáng lẽ phải xảy ra với Trần Ngự Lâu, lại trở thành bị thổi lên.

Trong lúc ngô công sáu cánh hoảng loạn, Trương Trạch đã đâm xuyên vào khe giáp xác của ngô công.

Và dùng thủ đoạn "song chỉ thám động" (hai ngón tay thăm dò), hai ngón tay kẹp lấy một viên ngọc châu kỳ lạ.

Cùng với việc ngô công rơi xuống đất.

Viên ngô công châu này, những con ngô công sống lâu cũng có khả suất xuất hiện.

Chỉ là ngô công đó dường như chưa kịp luyện ra nội đan, đã bị lấy ra.

Nhưng Trương Trạch có thể cảm nhận được, năng lượng ẩn chứa trong viên ngọc châu này, vượt xa ly tử tinh.

Chương 11

"Vừa rồi nhìn rõ không?" "Trực tiếp từ dưới vách núi bay thẳng lên!" "Thần rồi, chẳng lẽ Phát Khâu Thiên Quan đều lợi hại như vậy sao?" Mấy người Tạ Lĩnh còn sống sót, nhìn cảnh tượng trước mắt thì thì thầm bàn tán.

Trần Ngự Lâu đọc sách cổ, hiểu rất nhiều chuyện kỳ lạ.

Cảnh tượng vừa rồi, cũng là lần đầu tiên anh ta chứng kiến.

Con ngô công sáu cánh dưới chân Trương Trạch, toàn thân dính máu trông thảm hại vô cùng.

Vừa nhìn đã biết Trương Trạch ra tay.

Hoa Linh nhìn hình xăm Thao Thiết trên người Trương Trạch: "Sư huynh, hình xăm trên người anh ta trông hơi đáng sợ." "Hình xăm đó chắc liên quan đến huyết mạch của Trương Trạch huynh đệ." Kê Cô Tiếu quan sát một lúc, luôn cảm thấy đôi mắt Thao Thiết quen thuộc, và rất giống với Thao Thiết đã thấy trong cổ mộ nhà Ân Thương trước đó.

"Sư huynh, có giống hình xăm đôi mắt trên người em không?" Hoa Linh tò mò hỏi.

Ba người họ trên người đều có một hình xăm đôi mắt, trời sinh đã có.

Cũng liên quan đến huyết mạch của bản thân.

"Hình xăm đôi mắt của em là lời nguyền, còn cái kia có lợi cho bản thân, hai thứ hoàn toàn khác nhau." Mọi người xung quanh đều đang bàn tán về Trương Trạch, một lúc sau anh mới từ từ đứng dậy khỏi lưng ngô công. [Chúc mừng chủ nhân sắp hoàn thành cường hóa

lục phủ lần đầu tiên!] Cùng với lục phủ trong cơ thể hơi nóng ran, Trương Trạch có thể cảm nhận được, trạng thái hiện tại tốt hơn bao giờ hết.

Anh ta liếc nhìn con ngô công đang hấp hối, máu trong cơ thể ngô công sáu cánh sớm đã bị nuốt chửng hoàn toàn.

Bây giờ cơ bản chỉ còn lại một cái vỏ rỗng.

La Lão Oai trước đó không coi Trương Trạch ra gì, bây giờ sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào Trương Trạch, khiến tình cảnh của anh ta có chút khó xử.

Trần Ngự Lâu bảo các đệ huynh Tạ Lĩnh tản ra.

Anh ta đi đến bên cạnh ngô công sáu cánh, đẩy đẩy kính: "Trương Trạch huynh đệ, thật khiến tại hạ mở rộng tầm mắt." "Huyết của anh vì sao lại đặc biệt đến vậy, có thể đối phó với độc trùng trong Bình Sơn?" Hoa Linh đưa cho Trương Trạch một chiếc khăn tay, bảo anh lau vết máu trên mặt.

Trương Trạch lau khô sạch sẽ xong, mới trả lời: "Liên quan đến huyết mạch gia tộc tôi, cụ thể chi tiết tôi không tiện nói nhiều." "Hiểu rồi." Mỗi môn phái đều có bí mật của riêng mình, cũng không tiện hỏi nhiều.

"Không biết Phát Khâu, có cách nào đối phó với những độc trùng này không?" Muốn thành công lấy Bình Sơn, những độc trùng này là trở ngại lớn nhất.

Thủ đoạn của Trương Trạch xuất quỷ nhập thần, khiến mọi người cảm thấy anh ta gần như vô sở bất năng.

Ngay cả Trần Ngự Lâu cũng phải hỏi ý kiến, Hồng Cô Nương và Hoa Mã Quải phía sau cũng tò mò nhìn.

Trương Trạch ra hiệu Kê Cô Tiếu.

“Thật ra rất đơn giản, dùng cách khắc chế của Bàn Sơn, có thể giải quyết.” “Vạn vật tương sinh tương khắc, thủ đoạn của Phát Khâu chúng tôi có nguồn gốc từ Kỳ Môn Bát Quái, cũng tuân theo đạo lý tương sinh tương khắc.” Trần Ngự Lâu nghe xong lập tức toàn thân mệt mỏi hoàn toàn biến mất.

“Nguyện nghe chi tiết.” “Thứ nhất chuẩn bị một lượng lớn vôi sống, thứ hai vùng Nộ Tình Tương Tây được đặt tên theo gà Nộ Tình Phượng Chủng, vôi sống và gà Nộ Tình không thể thiếu.” Trần Ngự Lâu nghe xong lập tức phân phó thuộc hạ: “Lời Trương Trạch huynh đệ nói, mọi người nghe rõ chưa?

Lập tức đi làm.” Trương Trạch nhìn Trần Ngự Lão và Kê Cô Tiếu: “Một việc cần hai vị đích thân đi làm.” “Cần rất nhiều người, đi xung quanh tìm gà Nộ Tình, càng nhiều càng tốt!” Nghe Trương Trạch nói về gà Nộ Tình, mang theo hai chữ “Phượng Chủng”, Trần Ngự Lâu cũng không quá để ý.

“Trương Trạch huynh đệ, chỉ tìm mấy con gà con thôi, tôi phái mấy thuộc hạ đắc lực đi cùng anh là được rồi.” Hồng Cô Nương bên cạnh cũng phụ họa: “Đúng vậy, không phải chỉ mấy con gà thôi sao, tôi tùy tiện cũng có thể tìm được mấy chục con.” “Hơn nữa, chỉ mấy con gà con thôi, có thể đối phó được với độc trùng trong núi, không phải đùa chứ?” Lúc này không chỉ Hồng Cô Nương không tin, mà cả một số người trong Tạ Lĩnh cũng không tin lắm.

La Lão Oai sờ sờ râu, đứng bên cạnh xem náo nhiệt.

“Tổng bả đầu, theo tôi, chúng ta mang theo thuốc nổ, phá tung ngôi mộ, lấy đồ rồi đi, quản gì độc trùng hay không độc trùng?” Trương Trạch liếc mắt khinh bỉ, “Người trong nghề đạo mộ, đều có một bộ thủ đoạn độc môn.” “Gà bình thường tự nhiên không thể đối phó với những độc trùng này, nhưng gà Nộ Tình thì khác.” Kê Cô Tiếu suy

nghĩ một lát, nghiêm túc nói: “Tôi rất tán thành lời Trương Trạch huynh đệ nói.” “Vạn vật vạn vật, có một mạnh thì tất có một khắc, tương sinh tương khắc vốn là nguyên tắc làm việc của Bàn Sơn Đảo Đấu chúng tôi.” Thấy Trương Trạch và ba người Bàn Sơn ý kiến nhất trí, Trần Ngự Lâu suy nghĩ một lát, cũng cảm thấy không phải không có lý.

Hôm nay nếu không có Trương Trạch ở đây, anh ta cảm thấy chưa chắc đã sống sót rời đi.

Ba bên ý kiến thống nhất, lần này chết 25 đệ huynh, đối với Trần Ngự Lâu cũng là một đả kích không nhỏ.

Ngược lại, danh tiếng của Trương Trạch trong Tạ Lĩnh, cùng với việc những người kia sau khi trở về đã kể lại chuyện hôm nay cho các đệ huynh Tạ Lĩnh khác, tất cả đều biết chuyện hôm nay.

Trần Ngự Lâu thấy nhân khí của Trương Trạch tăng vọt, nếu hoàn toàn không xem xét ý kiến của Trương Trạch, dễ khiến người ta cảm thấy không có lòng dung người.

Quán trọ trước đó, bây giờ được dùng làm trung tâm chỉ huy.

Trương Trạch vừa trở về quán trọ, liền nghe thấy tiếng hệ thống. [Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nâng cấp lục phủ lần đầu tiên, xin chọn phần thưởng.] [1.

Một tấm Mạc Kim Phù, sản phẩm của Tào Gia, có thể trừ tà, có thể trang trí.] [2.

Phát Khâu Thiên Ấn, vật độc quyền của thủ lĩnh Phát Khâu Thiên Quan, có thể trừ tà trấn quỷ, có thể áp chế cảm xúc tiêu cực của Lục Khố Tiên Tặc.] [3.

Câu Thi Cốt Châm, sản phẩm của Quật Tử Quân phái Câu Thi, có thể khắc chế thi thể.] Câu Thi Cốt Châm Trương Trạch vừa nghe đã

không có hứng thú.

Việc khống chế cương thi hoàn toàn có thể cải tạo thi thể, biến thành Đấu Thi ngoan ngoãn và có sức chiến đấu mạnh hơn.

Giữa Mạc Kim Phù và Phát Khâu Thiên Ấn, anh tự nhiên chọn Phát Khâu Thiên Ấn đã bị hủy vào đời Minh.

Thứ này đã hàng trăm năm không xuất hiện.

Người có Phát Khâu Thiên Ấn là Phát Khâu Thiên Quan, mới thực sự là Phát Khâu Thiên Quan.

Sau khi đưa ra lựa chọn, một ấn vàng mới tinh lập tức xuất hiện trong tay anh.

Dưới ấn khắc tám chữ "Thiên Quan Chúc Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ", vừa xuất hiện đã khiến Trương Trạch trong lòng vô cùng an tĩnh.

Xem ra thứ này, quả thực có thể tạm thời áp chế rất nhiều ảnh hưởng tiêu cực dần xuất hiện của Lục Khố Tiên Tặc.

Trong quá trình bị Lục Khố Tiên Tặc cải tạo, anh sẽ càng ngày càng ít cảm nhận được sự tồn tại của cơ thể.

Gánh nặng mà cơ thể đáng lẽ phải có, đang dần biến mất.

Bệnh tật, trúng độc và thậm chí cảm xúc tiêu cực, cũng sẽ dần thay đổi theo thời gian.

Thậm chí có người nói, sự thay đổi của Lục Khố Tiên Tặc, đang từng bước đi đến thể chất tiên nhân.

Trương Trạch không biết tiên nhân là gì, nhưng anh biết phải luôn nhớ mình là một người bình thường.

Anh cất Mạc Kim Phù đi, mang theo bên mình.

Tục ngữ nói: Phát Khâu Ấn, Mạc Kim Phù, hộ thân không hộ quỷ

thổi đèn.

Sức mạnh thực sự không phải là thứ mà ngoại vật có thể hoàn toàn thay thế.

Hồng Cô Nương đột nhiên xuất hiện ở cửa, từ xa nói một câu: "Đại ca bảo tranh giành Bình Sơn." Bình Sơn?

Xem ra tình huống hiện tại, Trần Ngự Lâu gặp phải ở Ổng Thành, chắc sẽ không tái diễn.

Tạ Lĩnh nhiều người như vậy, nếu chết ở Bình Sơn, quả thực có chút lãng phí.

Anh ra hiệu Hồng Cô Nương dẫn đường phía trước.

"Đúng rồi, thi thể con ngô công lớn, cũng đã mang về rồi." Trương Trạch khi đi qua sân viện, nhìn thấy thi thể con ngô công lớn được đặt ở đó.

"Ngô công chết rồi, giữ thi thể làm gì?" Đối mặt với câu hỏi của Hồng Cô Nương, Trương Trạch chỉ mỉm cười thần bí.

Giáp xác của ngô công có thể cực kỳ chắc chắn.

Ở một bên khác của thi thể, Kê Cô Tiếu cũng bị đánh thức.

Thật lòng mà nói, Hồng Cô Nương không phải là người phù hợp trong lòng Trương Trạch, đặc biệt là tính cách mạnh mẽ của cô.

Vì vậy anh không đặt quá nhiều sự chú ý vào cô.

Tốc độ của ba người họ đều không chậm, cộng thêm không có đại quân đi theo, đi đường càng nhanh như bay, nhanh chóng đến Bình Sơn lần nữa.

Trong một bụi cỏ rậm, Trần Ngự Lâu lần lượt buộc dây thừng đỏ ở mấy khu vực.

La Lão Oai đi trước một bước tìm thấy Trần Ngự Lâu.

Anh ta chạy nhỏ đến.

“Đại ca tôi ơi, tổng bả đầu đã tìm thấy rồi.” “Chà, tìm bảo vật là chuyện quan trọng như vậy, không dẫn tôi Lão La sao?” La Lão Oai thậm chí chưa mặc xong quần áo, đã dẫn một đám người chạy đến.

“Tổng bả đầu, lại có danh hiệu mới sao?” Trần Ngự Lâu vốn là người kiến thức uyên bác, tâm tính cao ngạo, nhưng duy nhất lại không thể nhìn thấu được thắng bại thành bại.

Chuyến xuống mộ lần này chịu kinh hoàng không nhỏ, liền có ý muốn thể hiện khí độ của Khôi Thủ Tạ Lĩnh, thật tâm thực ý muốn hợp tác với Trương Trạch và phái Bàn Sơn.

Nhân lúc mọi người nghỉ ngơi, anh ta một mình đến giữa Bình Sơn.

Thi triển “Văn Tự Quyết” trong “Văn Địa Thuật”.

Cộng thêm “Quan Nê Ngân, Biện Thảo Sắc” (quan sát vết bùn, phân biệt màu cỏ), anh ta đã xác định được lối vào thật sự của địa cung.

“La Soái, làm phiền cho các đệ huynh doanh công binh, trước tiên đào theo những điểm tôi đánh dấu.” “Còn lại đợi Trương Trạch huynh đệ một lát, cùng nghiên cứu cách chế ngự độc gà Nộ Tình.” Bên cạnh vừa có người đi tìm doanh công binh, để đào địa cung.

Trương Trạch nhìn những ký hiệu mà Trần Ngự Lâu để lại, biết rằng anh ta đã xác định được khu vực cửa mộ.

Chương 12

Lại nhìn không xa, La Lão Oai hứng thú, bắt đầu dọn dẹp cỏ dại hiện trường.

"Đại ca, xong rồi." Hồng Cô Nương đứng bên cạnh Trần Ngự Lâu.

Trần Ngự Lâu ra hiệu hai người đi sang một bên khác.

Trên đường quay về, anh ta vẫn luôn suy nghĩ về câu nói trước đó của Trương Trạch.

"Trương Trạch huynh đệ, câu 'Đan Hà Tử Vi động' trước đó, chẳng lẽ chỉ địa cung Bình Sơn?" "Đoán không sai, nhưng bây giờ chưa tìm thấy gà Nộ Tình, thời cơ chưa đến." Anh biết Trần Ngự Lâu bị kiềm chế, cấp bách muốn lấy lại thể diện.

Thấy Trương Trạch không muốn, Trần Ngự Lâu cũng ngại tiếp tục truy hỏi.

Sau khi doanh công binh đến, liền nhanh chóng bắt đầu đào.

Chẳng mấy chốc, nghe thấy trong hố đất có người hô lớn: "La Soái, tôi đào ra người rồi, toàn là đầu người!" Giống như trong nguyên tác, trong đất đào ra rất nhiều đầu người mặt mũi kinh dị.

Những đầu người này mang nhiều biểu cảm khác nhau: kinh khủng, phẫn nộ, bi thương… Trần Ngự Lâu kiến thức rộng rãi, từ trong đám đông bước ra nói: "Đừng hoảng sợ." "Người đời thường nói dưa hấu, dưa vàng, dưa chuột, nhưng duy nhất chưa từng nghe đến dưa bắc." Anh ta lắc lắc quạt: "Thực ra đó là dưa bắc, còn gọi là thi đầu man, do oán khí của người chết ngưng kết mà thành!" Mọi người đều nhìn chằm chằm vào những thi đầu man giống hệt đầu

người, đột nhiên một trong số chúng cử động.

Trần Ngự Lâu rút Tiểu Thần Phong ra, "Bá" một tiếng liền chém nát thi đầu man.

Thanh dao găm sắc bén, vừa vặn đâm chết con ngô công độc ẩn trong thi đầu man.

"Thì ra là ngô công làm loạn, đệ huynh tiếp tục đào!" "Bình Sơn vốn là chiến trường cổ xưa, thời nhà Nguyên, bảy mươi hai động người Miêu từng bị tàn sát vô số, xem ra vong linh trấn giữ dưới đây thật sự oán khí ngút trời!" Không thấy sự xuất hiện của thi đầu man, Trần Ngự Lâu đoán chắc cửa mộ thất cũng không còn xa nữa.

Quả nhiên, theo hướng đó tiếp tục đào xuống, chẳng mấy chốc, có người đào trúng bia đá.

Những binh lính quật tử doanh công binh đó, lập tức kích động vây quanh.

"Đi thôi hai vị, cùng đi xem sao?" Trần Ngự Lâu mặt mày tươi cười.

Việc tìm kiếm mộ thất vốn là sở trường của anh ta, bây giờ trước mắt lại có thêm Trương Trạch giỏi phân kim định huyệt, lại là một đả kích không nhỏ đối với sự tự tin của anh ta.

Hai cánh cửa đá lớn đóng chặt bị người ta đào ra.

Hai cánh cửa đá ước chừng rộng ba mét, cao hai mét.

Bề mặt khắc đầy cổ triện, La Lão Oai không nhận ra chữ trên đó, lập tức tránh đường, nhường Trần Ngự Lâu tiến lên xem xét.

Trần Ngự Lâu tự tin bước lên, nhìn chằm chằm vào dòng chữ trên đó một lúc.

Anh ta "khái khái" hai tiếng.

Trên đó toàn là những lời nguyền rủa đối với kẻ trộm mộ.

Tóm lại một câu: Kẻ trộm mộ, chết!

Anh ta không tiện nói thẳng ra, như vậy sẽ phá hoại sĩ khí.

"Trên đó là cổ triện, không phải chỉ là những danh húy quan tước thôi sao, có một số thói quen của phiên tử Tây Vực không cần để ý." La Lão Oai không ngừng sờ râu: "Khó trách, những chữ quái gở này tôi không nhận ra chữ nào cả." Trần Ngự Lâu thấy Trương Trạch phía sau mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm vào cửa đá, hoàn toàn không có ý định tiến lên.

"Trương Trạch huynh đệ, không định tiến lên xem sao?" Trương Trạch nhìn chằm chằm vào cửa đá bình tĩnh: "Trần huynh, anh thấy quá dễ dàng sao?

Tình hình của địa cung, cửa chính lại dễ dàng tìm thấy như vậy, có thể sao?" Anh ta liên tục hỏi vặn Trần Ngự Lâu.

Lại nhìn phản ứng của Trần Ngự Lâu, trong lòng anh ta thầm nghĩ kỹ, lập tức kinh hãi đổ mồ hôi lạnh.

Nơi này là đâu?

Đây là Bình Sơn mà, trong núi có vô số ly tử tinh, ngô công tinh, có độc trùng khắp nơi.

Không có lý do gì lại dễ dàng vào được như vậy.

Kỹ càng, quả thực hơi vội vàng rồi.

"La Soái, theo tôi thấy chúng ta nên tính toán lâu dài, nghe lời Trương Trạch huynh đệ, trước tiên tìm vật có thể trị độc rất quan trọng." La Lão Oai thấy cửa mộ đã đào ra, lại đột nhiên dừng lại, trong lòng vô cùng không cam lòng.

"Mẹ kiếp, đại ca, lão tử đã cởi cả quần rồi, bây giờ lại phải quay

về, lão tử tức chết mất." Trần Ngự Lâu cũng không nói nhiều: "La Soái, khó chịu cũng phải chịu, tôi không thể lấy tính mạng của các đệ huynh ra đùa giỡn." Anh ta nói xong thì quay người bảo Hoa Mã Quải đi theo anh ta rời đi.

Trên đường quay về, Trần Ngự Lâu hỏi: "Nộ Tình Huyền lớn như vậy, gà Nộ Tình chúng ta phải đi đâu mà tìm, chẳng lẽ không thể lật tung cả Nộ Tình Huyền lên sao?" Điểm cốt truyện này Trương Trạch sớm đã khắc sâu trong lòng.

Anh tự tin nói: "Cái này đơn giản, hỏi thiếu niên Miêu nhân bị bắt đó." "Theo tôi biết, trong làng của nó, nhà nào cũng lấy phượng hoàng làm totem.

Chỉ là thời gian quá lâu, người Miêu ở đó đều quên mất, totem thật sự, là gà Nộ Tình mang huyết mạch phượng hoàng mỏng manh." Nghe Trương Trạch nói đến làng của Miêu nhân đó.

Trong làng hầu như nhà nào cũng nuôi gà, tìm cách cũng đơn giản.

Chỉ cần mang theo muối và nhu yếu phẩm, có thể đổi được.

Nếu hành động đủ nhanh, sáng đi, tối có thể về.

"Mang thêm mấy người nữa đi, tuyệt đối đừng lãng phí thời gian." Thấy Trương Trạch lại xác định rõ vị trí tìm gà Nộ Tình trước, Kê Cô Tiếu khó hiểu hỏi: "Anh không đi cùng chúng tôi sao?" "Tôi có việc, đợi tin tức tốt ở quán trọ." Chỉ cần đi tìm gà Nộ Tình thôi, không cần thiết phải đích thân đi tranh giành.

Anh muốn nhân lúc rảnh rỗi, tiến hành nâng cấp Đấu Thi.

Có thêm giáp xác ngô công sáu cánh gia nhập vào đó, sức chiến đấu của Đấu Thi sẽ trực tiếp tăng lên một bậc.

Sở dĩ để Trần Ngự Lâu cùng đi, chỉ để tránh anh ta lại phạm sai lầm, dẫn người Tạ Lĩnh đi chết.

Trần Ngự Lâu trong lòng cũng hiểu rõ chí hướng, hiểu rõ thực lực của Tạ Lĩnh hơn.

So với những thuộc hạ của La Lão Oai, người Tạ Lĩnh tâm địa lương thiện, lại cùng thuộc Bắc phái, đồng khí liên chi.

Trương Trạch nhìn sắc trời, nói họ bây giờ có thể trực tiếp xuất phát.

Nếu tốc độ đủ nhanh, có lẽ ngày mai trước khi trời tối có thể về.

Kê Cô Tiếu trong lòng canh cánh về Phục Trần Châu, tự nhiên càng không muốn chậm trễ thời gian.

Khi đi ra khỏi quán trọ, Trương Trạch vỗ vai Kê Cô Tiếu.

"Theo tôi biết, Phục Trần Châu mà các người muốn tìm, thực chất không nằm trong Bình Sơn." Kê Cô Tiếu đột nhiên ngẩng đầu ngưng trọng nhìn Trương Trạch: "Chẳng lẽ Trương Trạch tiên sinh biết?" Trong thời Dân Quốc, "tiên sinh" là một cách xưng hô tôn trọng dành cho nam giới.

Có thể thấy Kê Cô Tiếu coi trọng việc này đến mức nào.

"Tiên sinh không dám nhận." "Nhưng nơi thật sự của Phục Trần Châu, không phải là thứ mà thực lực hiện tại của các người có thể lấy được." Trong nguyên tác, mộ Hiến Vương vì bị máy bay đâm trúng, mới xuất hiện một lối vào.

Theo thời gian suy đoán, hiện tại máy bay đó e rằng còn chưa bay đến đại lục.

Trần Ngự Lâu nghe xong đột nhiên nảy sinh hứng thú: "Đã cổ mộ lợi hại đến vậy, thì ngại gì?" Trương Trạch không nói, không muốn đả kích Kê Cô Tiếu.

Nhưng thấy Kê Cô Tiếu cũng kiên trì, anh mới hé lộ một phần.

“Phục Trần Châu nằm trong một huyệt đạo tiên nhân tên là Thủy Long Vựng.” “Long Vựng vô hình, nếu không có thiên băng, rất khó bị người ngoài phá vỡ.” Chỉ nghe một câu đã biết, ngôi mộ cổ khó phá đến mức nào.

Trần Ngự Lâu nghe xong, hay thật, nếu không có thiên băng, rất khó bị người ngoài phá vỡ.

Chủ mộ thật sự tự tin quá lớn.

“Kê Cô Tiếu huynh đệ, Tạ Lĩnh chúng tôi không có gì khác ngoài số đông người, nếu muốn đi, Tạ Lĩnh chúng tôi nguyện giúp một tay!” Thấy Trần Ngự Lâu hứa hẹn như vậy, lại đột nhiên biết được nơi thật sự của Phục Trần Châu.

Trong lòng Kê Cô Tiếu xúc động khó tả.

“Lời này thật sao?” Trương Trạch khẽ gật đầu: “Đừng vui mừng quá sớm, muốn tìm Phục Trần Châu, độ khó để giải lời nguyền cũng không nhỏ.” “Giải, giải lời nguyền sao?” Kê Cô Tiếu sững sờ, phái Bàn Sơn một lòng chỉ tìm Phục Trần Châu.

Nhưng không ai biết, sau khi tìm được Phục Trần Châu thì phải dùng Phục Trần Châu để giải lời nguyền.

Bây giờ xem ra, Trương Trạch trước mặt lại dường như biết rõ hơn cả họ.

Thấy họ nhìn chằm chằm, Trương Trạch đoán họ muốn hỏi.

“Cũng không cần kinh ngạc đến vậy.” “Nhân lúc bây giờ không có ai khác, tôi nói cho các người một bí mật nữa.” “Từ khi Đông Bắc Trương Gia xuất hiện, gia tộc này đã thống trị tất cả, suốt hàng ngàn năm không ngừng thu thập bí mật của thế giới này, những bí mật mà người Trương Gia nắm giữ, còn nhiều hơn các người tưởng tượng rất nhiều.” Sự tồn tại của Trương Gia và các vị diện khác nhau,

nhưng trong thế giới này, những vị diện đó lại dung hợp vào nhau.

Vì vậy, sự tồn tại của Trương Gia, thực ra anh cũng biết đôi chút.

Trần Ngự Lâu nghe xong trong lòng cảm thấy không thể tin nổi, nhưng cũng không thấy có gì sai.

"Chỉ là tôi ba năm trước đã phản bội Trương Gia, nghiêm khắc mà nói thì không phải người Trương Gia nữa." Điểm này anh cũng không thể không nhắc đến.

Nghe Trương Trạch không thuộc về Trương Gia, Trần Ngự Lâu lại có chút vui mừng.

Nếu có thể lôi kéo Tạ Lĩnh, có lẽ có thể đẩy Tạ Lĩnh trở nên hưng thịnh chưa từng có.

"Đa tạ tiên sinh đã cho biết, ân lớn như vậy, Bàn Sơn Nhất Mạch dù có phấn thân toái cốt cũng khó báo đáp hết ân này." Trong lòng anh ta thật sự vô cùng cảm kích.

Trương Trạch bảo họ không cần như vậy.

Nói cho họ biết, cũng hy vọng mọi người hợp tác.

Chương 13

Bị kẻ phản bội Trương Gia và Uông Gia truy sát, anh cũng cần có chỗ đứng.

"Tôi vào Bình Sơn cần tìm đan dược, nội đan, giúp tôi nâng cao lấy những thứ đó." "Không cần ba năm, tôi có thể cùng các người đi phá Thủy Long Vựng." Theo ước tính của anh, trong vòng một hai năm, nếu thực lực có thể được nâng cao đáng kể.

Mọi chuyện sẽ không còn là vấn đề.

Sau khi trở về quán trọ, Trần Ngự Lâu và Kê Cô Tiếu hai người liền đi tìm Miêu Nhân Vinh Bảo Di Hiểu để hỏi thăm tình hình.

Khi Hoa Linh và Lão Dương Nhân được cho biết, Trương Trạch biết tung tích của Phục Trần Châu, hai người họ đều vui mừng nhảy cẫng lên.

Hoa Linh chạy đến chỗ ở của Trương Trạch, "Thật sự có thể đưa tôi đi tìm Phục Trần Châu sao?" Nhìn Hoa Linh vui vẻ như vậy, tâm trạng Trương Trạch cũng bị lây nhiễm.

"Đương nhiên, lời tôi nói ra không bao giờ sai." "Tuyệt vời quá." Hoa Linh vui vẻ đến mức không biết phải diễn tả tâm trạng của mình như thế nào.

Cô xúc động, thơm vào má Trương Trạch, rồi quay người chạy đi.

Trương Trạch bất lực sờ sờ má, bắt đầu công việc nâng cấp Đấu Thi.

Trời tối sớm, Trần Ngự Lâu dẫn Côn Luân, Hồng Cô Nương, Kê Cô Tiếu dẫn Lão Dương Nhân.

Bốn người mang theo đồ vật, lập tức xuất phát đến trại Miêu gần

đó.

Khác với nguyên tác, hôm nay trời không mưa.

Tốc độ đi đường của bốn người, đáng lẽ có thể nhanh hơn mấy phần.

Cùng lúc đó.

Trương Trạch giải khai Đấu Thi trước mặt, thi thể xấu xí xuất hiện trước mắt anh.

Cương thi, vốn là sản phẩm cải tạo thất bại, chỉ là dựa trên cơ sở đó mà nâng cấp lại. [Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ tìm kiếm dược liệu mới cho Đấu Thi.] Trương Trạch suýt quên nhiệm vụ trước đó.

Khi anh chú ý, trước mắt xuất hiện các lựa chọn phần thưởng của hệ thống. [Phần thưởng 1: Hắc Kim Cổ Đao mô phỏng cao cấp, làm giả bằng dược liệu hiện đại, cực kỳ sắc bén.] [Phần thưởng 2: Ngư Tràng Kiếm, cực kỳ sắc bén, thích hợp mang theo khi trộm mộ.] [Phần thưởng 3: Hắc Kim Long Tích Đao, chế tạo hoàn toàn bằng hắc kim, được mệnh danh là một trong những thanh bội đao đẹp nhất.] Không thể không nói, là người Trương Gia, từ nhỏ anh đã quen dùng đao.

Nhưng Hắc Kim Cổ Đao mô phỏng cao cấp, Trương Trạch lại có chút bài xích.

Đồ làm giả dù sao cũng không bằng đồ thật.

Ngư Tràng Kiếm sắc bén, nhưng anh nhớ rằng, chuôi kiếm bị đứt, sắc bén thì sắc bén, nhưng chất lượng không đảm bảo.

Cuối cùng anh chọn Long Tích Đao.

Anh biết tạo hình của thanh đao này, hoàng đế Càn Long đời Thanh có một thanh.

Thân đao rộng hơn hai ngón tay, lưng có hình rồng vàng, vì vậy gọi là Long Tích Đao.

Sau khi Trương Trạch đưa ra lựa chọn, liền trực tiếp dùng thanh đao đó, tiến hành cắt giáp xác ngô công.

Việc cắt giáp xác trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Vừa đúng lúc có thể thay thế Tạng đao mang theo người.

Việc nâng cấp Đấu Thi diễn ra rất thuận lợi.

Nhưng thời gian lại trôi nhanh trong lúc cải tạo.

Trong chớp mắt đã đến chiều ngày thứ hai.

Mặt trời sắp lặn.

Trần Ngự Lâu, Kê Cô Tiếu hai vị Khôi Thủ đạo môn, vừa ra tay.

Đặc biệt là Trần Ngự Lâu giỏi lừa gạt, khi quay về quán trọ thì mang theo ba cái lồng tre.

Trong đó ba con gà Nộ Tình được mang về.

Khi Trương Trạch nhìn thấy, anh phát hiện cả ba con đều giống nhau, nằm ủ rũ trong lồng.

Khi lại gần, phản ứng đầu tiên của anh lại không phải là tò mò.

Mà là trong cơ thể dâng lên một cảm giác thèm ăn không tên.

Phượng chủng xuất hiện, trước mắt anh đột nhiên có một cảm giác, gà Nộ Tình nhất định rất ngon.

Anh không nhịn được nữa.

Phượng chủng, dù sao cũng không bằng phượng hoàng thật.

Dân gian lưu truyền "chó không tám năm, gà không sáu năm", gà dù huyết mạch thuần chủng đến mấy, cũng không sống được sáu năm là phải bị giết.

“May mắn không phụ sứ mệnh.” Trần Ngự Lâu ngồi xuống uống trà, chỉ vào gà Nộ Tình bên cạnh: “Trương Trạch huynh đệ, tôi đã tìm được ba con gà Nộ Tình.” “Những con gà này, quả thực không tầm thường, người bình thường chưa chắc đã đấu lại.” Anh ta nói xong thì dùng quần áo che đi vết mổ do gà mổ trên cánh tay.

Rõ ràng đã chịu thiệt thòi trong chuyện này.

“Đúng rồi, Hoa Mã Quải, La Soái đâu?” Đệ tử Tạ Lĩnh còn lại ở quán trọ, trực tiếp bị Hồng Cô Nương dẫn đi hỏi chuyện.

“Báo cáo Tổng bả đầu, La Soái thấy anh không có ở đây, đã dẫn người vác thuốc nổ đi Bình Sơn rồi.” “Gay rồi.” Trương Trạch chuyên tâm cải tạo Đấu Thi, lại không chú ý đến tình hình bên ngoài.

“Đi bao lâu rồi?” “Thời gian… chắc cũng nửa ngày rồi.” Anh ta ấp úng nói.

“Nhanh, nhanh chóng đi xem, La Soái cũng quá nóng vội, làm liều như vậy sẽ chết người.” Trần Ngự Lâu nói xong lập tức muốn dẫn người đi Bình Sơn.

Trần Ngự Lâu nghe La Lão Oai dẫn người đi Bình Sơn, biết sẽ có chuyện không hay.

Không chỉ La Lão Oai, mà Khôi Thủ Tạ Lĩnh Hoa Mã Quải, cũng bị La Lão Oai lừa đi.

Anh ta chỉ hy vọng sẽ không có thêm người chết nữa.

“Nếu Hoa Mã Quải xảy ra chuyện, không biết phải giải thích với lão gia tử thế nào.” Anh ta triệu tập hơn ngàn đệ huynh, đông đúc như kiến, đang chuẩn bị một lần nữa tiến về Bình Sơn.

Ba con gà Nộ Tình lần lượt do Côn Luân, Kê Cô Tiếu và Lão Dương Nhân dẫn theo.

Trước khi xuất phát, Hoa Linh hỏi Kê Cô Tiếu: "Sư huynh, Phân Sơn Quật Tử Giáp cũng phải mang theo sao?" Phân Sơn Quật Tử Giáp là hai con tê tê lớn do Bàn Sơn huấn luyện.

Chúng chuyên dùng để đào đường hầm trong núi, tốc độ có thể sánh ngang với máy đào.

Mấy ngày nay đã bắt được không ít kiến, chuyên dùng để nuôi dưỡng hai con tê tê dị chủng này.

"Mang theo đi, để lỡ lát nữa cần dùng." Ba người nhìn về phía Trương Trạch.

Anh ta một mình, bên cạnh chỉ có một cỗ Đấu Thi, yên tĩnh đứng một bên.

Mà cỗ Đấu Thi đó, kể từ khi được sửa chữa, nhìn vào luôn khiến người ta cảm thấy có gì đó khác lạ.

"Lão Dương Nhân, nhìn Đấu Thi bên cạnh Trương Trạch, có phải có gì đó thay đổi không?" Lão Dương Nhân cũng cảm thấy dường như có gì đó thay đổi, nhưng lại không nói ra được.

"Quả thực đã thay đổi." Kê Cô Tiếu mắt sắc nhìn ra điểm mấu chốt.

"Có thêm một lớp giáp, chắc là do Trương Trạch huynh đệ dùng giáp xác ngô công chế tạo." Lão Dương Nhân liền ngưỡng mộ nhìn chằm chằm vào Đấu Thi: "Trời ơi, ngay cả cương thi cũng có áo giáp để mặc sao?" Anh ta nhìn lại, bộ giáp đó bao phủ toàn thân.

Lực phòng ngự cũng có thể sánh ngang với Long Lân Nội Giáp của Trần Ngự Lâu.

Cùng với Trần Ngự Lâu vung tay lớn, "Các đệ huynh Tạ Lĩnh bị nhốt trong mộ, Trần Ngự Lâu tôi tuyệt đối sẽ không bỏ rơi bất kỳ đệ huynh nào, mọi người lập tức xuất phát, theo tôi đi cứu người." Anh

ta dẫn mọi người đi phía trước.

Đang đi giữa núi.

Đột nhiên nhìn thấy một con tín cáp bay về phía Bình Sơn.

Tạ Lĩnh nuôi cáp tử, trong đó có mấy con tín cáp chỉ được dùng vào những thời điểm quan trọng.

"Tình hình không ổn, La Soái trúng mai phục, bị nhốt trong Ổng Thành!" "Tôi dẫn mấy đệ huynh đi xem trước, những người khác cũng nhanh chóng lên đường." Kê Cô Tiếu giỏi khinh công phi diêm tẩu bích, tốc độ đi đường hết sức nhanh chóng.

"Trần huynh, tôi cùng đi với anh." Kê Cô Tiếu giao gà Nộ Tình cho Côn Luân.

Côn Luân thể chất cường tráng, sức lực cực lớn, mấy con gà Nộ Tình đối với anh ta chỉ là chuyện nhỏ.

Trương Trạch đọc một câu thi ngữ ngắn gọn về phía Đấu Thi.

Dưới sự chứng kiến của đông đảo đệ huynh Tạ Lĩnh, Đấu Thi đột nhiên quỳ xuống.

Trương Trạch nhẹ nhàng nhảy lên lưng Đấu Thi.

Anh ta nhìn Trần Ngự Lâu và Kê Cô Tiếu: "Tôi dẫn đường phía trước, cố gắng theo kịp." Nói xong lại đọc một câu thi ngữ đơn giản.

Chương 14

Đấu Thi đột nhiên dùng cả tay và chân, nhanh như chớp lao vào núi.

Trần Ngự Lâu và đông đảo đệ tử Tạ Lĩnh phía sau không ai nhìn rõ chuyện gì, Trương Trạch đã xuất hiện trên con đường núi xa xa.

"Thật khiến người ta ghen tị quá." Lão Dương Nhân lại một lần nữa chứng kiến tốc độ của Đấu Thi, trong lòng vô cùng ghen tị.

Trần Ngự Lâu và Kê Cô Tiếu nhìn nhau, đồng thời lao ra.

Lão Dương Nhân đi sát phía sau, ba người đuổi theo, xem ra khá ngang tài ngang sức.

"Hoa Linh cô nương, vị tiểu huynh đệ Trương Trạch đó, cưỡi cương thi phải không?" Một đệ tử Tạ Lĩnh đứng phía sau khẽ hỏi.

"Đúng vậy, là một cỗ hắc cương đã hoàn toàn thi biến." Hoa Linh nhìn mấy người dần biến mất, biết mình không giỏi khinh công, liền ngoan ngoãn theo đại quân.

Các đệ tử Tạ Lĩnh nghe xong thì bàn tán xôn xao.

Họ đều xuất thân nghèo khó, có lòng kính sợ trời sinh đối với quỷ quái.

Được biết Trương Trạch lại có thể sai khiến cương thi ở bên cạnh, tự nhiên kinh ngạc như gặp thần tiên.

Trong lúc một bên đang vội vàng lên đường, một bên khác Trương Trạch đã đến Bình Sơn.

Cánh cửa đá đã đào ra trước đó, xung quanh toàn là đá vụn.

Hai cánh cửa đá bị La Lão Oai nổ thành vô số mảnh vỡ.

Trương Trạch đột nhiên xuất hiện, một đám thuộc hạ của La Lão Oai cầm súng cảnh giác nhìn chằm chằm.

Dương Phó Quan trước đó đi theo La Lão Oai, nhìn kỹ một lượt.

"Đừng nổ súng, là người đó." Mấy đệ tử Tạ Lĩnh, tay cầm khiên cỏ đặc chế, lập tức chạy đến.

"Trương Trạch tiên sinh, Trương Trạch tiên sinh đến rồi." "Tiên sinh, mau cứu Hoa Mã Quải, mấy đệ huynh của tôi bị nhốt trong Đoạn Long Thạch rồi." Mấy đệ huynh Tạ Lĩnh kích động vây quanh Trương Trạch.

Anh ta xua tay, ra hiệu mọi người tránh đường trước.

"Vào bao lâu rồi?" "Không lâu, vừa mới vào, chưa đến năm phút." Giọng Dương Phó Quan có chút run rẩy.

Trong lòng anh ta vô cùng mâu thuẫn, hy vọng La Lão Oai chết ở trong đó, nhưng lại lo lắng không thể phục chúng.

Chẳng mấy chốc, Trần Ngự Lâu thở hổn hển cùng Kê Cô Tiếu đến hiện trường.

Lão Dương Nhân vịn tường, cũng theo sau đến.

"Nhanh, lấy thuốc nổ." Trần Ngự Lâu lập tức bảo người đi lấy thuốc nổ.

Đoạn Long Thạch nặng ngàn cân, thủ đoạn thông thường căn bản không thể mở ra.

Cách duy nhất có thể làm là nổ tung đường hầm.

"Thuốc nổ quá chậm." Trương Trạch biết rõ, trong nguyên tác dùng thuốc nổ.

Đợi khi đường hầm được nổ tung, những người bên trong cơ bản cũng đã chết gần hết.

“Tôi có cách để vào.” Kê Cô Tiếu hạ lồng Phân Sơn Quật Tử Giáp xuống, “Trương Trạch huynh đệ, hay là thử dùng Phân Sơn Quật Tử Giáp của Bàn Sơn chúng tôi?” Phía sau là Đoạn Long Thạch, nếu sơ suất một chút, Phân Sơn Quật Tử Giáp cũng có thể chết ở dưới đó.

Bây giờ trong tình huống như vậy, cũng không thể nghĩ nhiều đến vậy.

“Không cần.” Trương Trạch đột nhiên phồng má, miệng phát ra âm thanh trầm thấp đáng sợ.

“Lạc lạc lạc…” “Ba!” Đột nhiên một tiếng vang giòn tan, Đấu Thi bên cạnh xé toạc mấy mảnh vải trên người.

Lộ ra móng vuốt sắc bén.

Móng tay sau khi được cải tạo, sắc bén vô cùng, chuyên cường hóa khả năng đào đường hầm.

Đồng thời cũng có thể dùng để tấn công, lực xuyên thấu cực mạnh.

Cùng với phản ứng dữ dội của Đấu Thi, nó đột nhiên đào ra một cái lỗ lớn từ mặt đất.

Sau đó nhanh chóng đào xuống dưới.

Phía dưới Đoạn Long Thạch vốn có gạch lát nền.

Đấu Thi sau khi được cải tạo, tốc độ cộng thêm lực xuyên thấu mạnh hơn.

Chẳng mấy chốc đã đào ra một đường hầm từ một bên dưới Đoạn Long Thạch.

Đấu Thi vừa chui vào trong Ổng Thành, Hoa Mã Quải và mấy đệ huynh cầm khiên cỏ, liền nhận ra Đấu Thi.

“Đấu Thi của Trương Trạch!” “Oanh!” Trong Ổng Thành đột

nhiên một luồng lửa lao vào đường hầm.

“Nhanh lùi!” Trương Trạch nhanh chóng tránh, may mắn thoát khỏi bị lửa phun trúng.

Trần Ngự Lâu mặc nội giáp, đi trước một bước: “Theo tôi.” Trần Ngự Lâu cầm khiên cỏ, mạnh mẽ chui vào trong Ổng Thành.

Trong Ổng Thành một trận mưa tên lửa, bắn loạn xạ.

“Hưu hưu hưu!” Trần Ngự Lâu vừa chui ra khỏi đường hầm, suýt nữa bị tên lửa bắn trúng.

“Tổng bả đầu!” “Vào rồi sao?

Nhanh rời khỏi đây.” Hoa Mã Quải bên cạnh có bảy tám đệ huynh Tạ Lĩnh, khiên cỏ trong tay sớm đã rách nát.

Thấy khiên cỏ sắp bị những tên lửa đó bắn nát.

“Tôi không phải đã bảo các người đợi tôi về sao?” “Nhưng, La Soái…” La Lão Oai, Hoa Mã Quải nhìn về phía quan tài lớn nhất trong bảy chiếc quan tài ở giữa.

“La Soái trốn trong quan tài.” Trần Ngự Lâu nhìn chiếc quan tài gỗ khổng lồ đó, rồi nhìn xung quanh, La Lão Oai ích kỷ trốn vào trong quan tài.

Để thuộc hạ bên cạnh ở bên ngoài cản cơ quan.

Ngay cả Hoa Mã Quải cũng chỉ vì được các đệ huynh Tạ Lĩnh bảo vệ, mới may mắn thoát nạn.

“Tổng bả đầu, có một câu nói tôi đã muốn nói từ lâu rồi.” “La Lão Oai này ích kỷ, không cùng đường với Tạ Lĩnh chúng ta!” Vừa dứt lời, mưa tên xung quanh đột nhiên ngừng lại.

Trần Ngự Lâu cảnh giác nhìn xung quanh.

“Hoa Mã Quải, chuyện này chúng ta ra ngoài rồi nói.” “Ổng Thành đột nhiên yên tĩnh, có chuyện không hay, đừng ai lơ là.” Lối ra đường hầm, Đấu Thi vững vàng canh gác bên cạnh.

Trương Trạch sau Trần Ngự Lâu, nhanh chóng leo ra khỏi đường hầm.

Ánh mắt anh nhanh chóng quan sát xung quanh.

“Hoa Mã Quải, tình hình bây giờ thế nào?” Hoa Mã Quải đơn giản thuật lại lời vừa nói với Trần Ngự Lâu một lần nữa.

Những đệ huynh Tạ Lĩnh bị La Lão Oai hại chết, khiến anh ta hận đến nghiến răng.

Kê Cô Tiếu vào sau, lập tức chặn những người phía sau.

“Đừng vội vào.” Trương Trạch nhìn về phía chiếc quan tài khổng lồ mà La Lão Oai đang ở.

Lại thấy La Lão Oai cười ha hả: “Trần Tổng bả đầu, xem ra anh không quên tôi Lão La.” “Mau đến cứu anh cả đi.” Những chiếc quan tài đông đúc trước mắt, được sắp xếp thành một trận thế thất tinh nghi quan.

Anh ta nhìn sang Trương Trạch và Kê Cô Tiếu, lập tức mặt mũi trầm xuống.

Anh ta đang định mắng, đột nhiên nghe thấy cơ quan xung quanh lại bắt đầu khởi động.

“Ca ca ca,” tiếng xích sắt kéo không ngừng vang lên.

“Hưu hưu hưu!” Mưa tên lại một lần nữa xuất hiện, La Lão Oai sớm đã trốn vào trong quan tài.

“Nhanh, theo tôi rời khỏi đường hầm.” Trần Ngự Lâu bảo người chặn ở bên ngoài đường hầm.

Trương Trạch nhìn về phía rìa thành tường.

Đèn pin Lang Nhãn chiếu lên phía trên thành tường.

Có vô số bóng người xuất hiện trên thành tường.

Những người đó chắc là những liên nỗ cơ quan, mưa tên từ trên đó bắn xuống.

Bốn mũi tên khổng lồ bằng cánh tay đột nhiên đồng thời bắn ra từ bốn phía thành tường.

"Oanh oanh oanh oanh!" Bảy chiếc quan tài bị phá hủy sáu chiếc, có thể thấy uy lực của tên khổng lồ lớn đến mức nào.

Trong chớp mắt lại xuất hiện bốn mũi tên khổng lồ bằng cánh tay.

Chương 15

Kê Cô Tiếu sắp chui vào đường hầm, bị cảnh tượng đáng sợ trước mắt kinh ngạc đến mức suýt quên né tránh.

"Bảy chiếc quan tài đó cố ý đặt ở đây làm cạm bẫy!" Những người trốn trong quan tài đó, đều là thuộc hạ của La Lão Oai.

Sau khi quan tài bị phá nát, những người bên trong đều bị trọng thương.

Ngay lập tức bị mưa tên bắn thành nhím.

Những người đó chắc chắn sẽ chết, không cần để ý.

Ngược lại Trương Trạch lúc này, đứng ở góc tường thành.

Anh dùng Đấu Thi chặn những mũi tên ẩn.

Trên người Đấu Thi, đều cắm đầy tên.

Trương Trạch trốn sau Đấu Thi, nhân lúc mưa tên ngừng trong mấy giây ngắn ngủi.

Đột nhiên đạp lên vai Đấu Thi, trực tiếp nhảy lên thành tường.

"Khinh công lợi hại quá!" Đường hầm bên cạnh Kê Cô Tiếu bị người Tạ Lĩnh, mở rộng gấp đôi.

Trần Ngự Lâu dùng khiên cỏ chắn đầu, nhẹ nhàng nhìn ra ngoài.

Đúng lúc nhìn thấy Trương Trạch lúc này đang áp sát tường thành.

"Làm sao mà làm được vậy?" Hoa Mã Quải thò đầu ra từ dưới.

Trần Ngự Lâu lẩm bẩm: "Thủ đoạn kỳ lạ như vậy, tôi dường như đã nghe ở đâu đó, một số cao nhân đạo mộ khinh công đạt đến một mức độ nhất định, có thể như vậy, nhẹ nhàng kẹp vào khe tường

thành.” Loại thủ đoạn đặc biệt đó, trong đó có một loại gọi là “Rết đảo tường”.

Nhưng Trương Trạch bây giờ một tay, lại đang bám chặt trên tường thành.

“Chẳng lẽ là Bích Hổ Du Tường trong truyền thuyết?” “Tổng bả đầu, tiểu huynh đệ này thiên phú có chút đáng sợ.” Trần Ngự Lâu đột nhiên quay đầu lại nhìn: “Đúng rồi, La Soái đâu?” Quan tài của La Lão Oai, sớm đã tan nát.

Quan tài vỡ đầy đất, có rất nhiều thi thể chết thảm nằm trên mặt đất.

May mắn là anh ta đến kịp, trong số người Tạ Lĩnh chỉ có một người bị trọng thương, không có thương vong.

“E rằng đã chết rồi.” Trần Ngự Lâu lại nhìn về phía Trương Trạch.

Chỉ thấy anh ta nhảy lên thành tường, nhanh chóng tránh những mũi tên ẩn xung quanh.

Từ phía sau rút ra một thanh trường đao kỳ lạ, lưng đao có hình rồng vàng.

Toàn bộ thanh đao trông tinh xảo nhưng lại toát lên vài phần bá khí, vừa nhìn đã biết uy lực không nhỏ.

“Dường như là Long Tích Đao, bội đao ngự dụng của hoàng đế Càn Long đời Thanh, tôi nhớ Càn Long có một thanh, rất thích mang theo bên mình.” “Chỉ là, màu sắc của đao lại đen?” “Hắc kim.” Kê Cô Tiếu nhanh chóng nhận ra chất liệu của thanh đao.

“Thanh đao được làm từ dược liệu hiếm có là hắc kim.” Trong lúc hai người cẩn thận né tránh tên ẩn, Trương Trạch nhảy lên bên cạnh bóng người trên tường thành.

Long Tích Đao trong tay, mạnh mẽ chém vào xích cơ quan.

Cơ quan được thiết kế rất đơn giản và hiệu quả.

Vì vậy, từ thời Nguyên đến nay, vẫn có thể được kích hoạt bình thường.

Trương Trạch chém vào xích cơ quan.

Anh ta nắm lấy rất nhiều mũi tên bị cơ quan kéo ra, nắm một nắm và trực tiếp cắm vào bánh răng cơ quan.

"Cạch cạch cạch!" Tốc độ bánh răng lập tức chậm lại rõ rệt.

"Cơ quan đã bị phá vỡ sao?" Nhìn thấy cơ quan xung quanh đột nhiên ngừng lại, chứng tỏ Trương Trạch đã hoàn toàn phá vỡ cơ quan.

Nhưng La Lão Oai bây giờ đã chết. (Xin lỗi, tác giả hôm nay xếp hàng ở bệnh viện, vừa mới viết xong…) Vì La Lão Oai trên đường đi, hầu như không giúp được gì, ngược lại anh ta và những thuộc hạ của mình, đều gây chuyện xấu.

Trương Trạch từ trên thành tường xuống, đáp xuống trước mặt họ.

"Trạch Gia!" Hoa Mã Quải đột nhiên quỳ một gối: "Hoa Mã Quải thay mặt mấy vị đệ huynh Tạ Lĩnh, tạ ơn cứu mạng của Trạch Gia." Đường hầm trên mặt đất, rõ ràng là do Đấu Thi làm.

Điểm này ngay cả Phân Sơn Quật Tử Giáp cũng chưa chắc đã làm được.

Trương Trạch chủ động ra tay, lật ngược tình thế, cứu vãn bi kịch Ổng Thành.

Ngoài La Lão Oai không nghe lời khuyên, chết vì ích kỷ dưới cơ quan, đối với Tạ Lĩnh thì mừng nhiều hơn buồn.

Trải qua trận này, Trần Ngự Lâu đã có ấn tượng cụ thể hơn về

nhân phẩm và thực lực của Trương Trạch.

Một cao thủ như vậy, nhưng một cao thủ như vậy chưa chắc đã cam tâm ở dưới quyền người khác lâu dài.

“Trương Trạch huynh đệ, tổn thất khi rời khỏi Đông Bắc Trương Gia, huynh tôi đọc sách cả đời, nhưng duy nhất không hiểu thủ đoạn phân kim định huyệt.” “Huynh đệ tuổi còn trẻ, thực lực là kiệt xuất đương thời, sao không gia nhập Tạ Lĩnh, cùng tôi mưu đại sự?” Trần Ngự Lâu thống lĩnh quần đạo Thường Thắng Sơn, khi đó là thế lực hắc đạo lớn nhất.

Nhưng hầu như chỉ dựa vào sức mạnh thô bạo để trộm mộ, gặp phải cổ mộ thực sự lợi hại, chỉ có thể dùng mạng người để lấp đầy.

Trương Trạch là Phát Khâu Thiên Quan, thủ đoạn mà anh ta nắm giữ vừa vặn bổ sung vào điểm này.

Chuyện này Trương Trạch cũng không phải không nghĩ đến.

Chỉ là anh đã quen với việc tự do, không thích bị người khác ràng buộc.

Đảo đấu của Tạ Lĩnh đơn giản, nhưng nội bộ môn phái lại có rất nhiều chuyện vụn vặt.

“Trần huynh, gia nhập thì không được, hợp tác thì có thể.” Trần Ngự Lâu nghe xong, chỉ cần giữ được người trước, không lo đại sự không thành.

“Hoa Mã Quải, Trương Trạch huynh đệ nhiều lần cứu các đệ huynh của tôi khỏi nguy hiểm, sau này lời tôi Trần Ngự Lâu nói, chính là lời của Trương Trạch huynh đệ.” Anh ta trừng mắt nhìn các đệ huynh Tạ Lĩnh vừa vào: “Còn đứng đực ra đó làm gì?

Gọi người đi!” Mọi người Tạ Lĩnh lập tức hiểu ý, đồng thanh hô lớn: “Trạch Gia!” Trương Trạch ôm quyền.

Trần Ngự Lâu lại nhìn sang Kê Cô Tiếu.

"Kê Cô Tiếu huynh đệ, chuyện Bàn Sơn tìm kiếm Phục Trần Châu, Trần mỗ nhất định sẽ dốc sức tương trợ." Kê Cô Tiếu đi trước một bước: "Bàn Sơn chúng tôi quen hành sự một mình, nhưng tôi và Trương Trạch huynh đệ hợp tính nhau." Ý của anh ta cũng rất rõ ràng.

Mặc dù không muốn trực tiếp gia nhập Tạ Lĩnh, nhưng hiện tại lại cùng phe với Trương Trạch.

Cũng tương đương với việc gián tiếp nhập hội.

"Quá khách khí rồi." Trương Trạch Trạch chỉ vào tàn tích xung quanh: "Hoa Mã Quải, bảo các đệ huynh Tạ Lĩnh thu dọn thi thể." "Còn những thuộc hạ của La Lão Oai, phải canh chừng chặt." Việc thu phục thuộc hạ của La Lão Oai là một việc, giao cho Trần Ngự Lâu xử lý.

Trong Lục Lâm có Thường Thắng Sơn kiêu hãnh điều khiển, lại âm thầm phù trợ ba tướng bốn thủy và một số thế lực quân phiệt cổ, trong đó không thiếu các đội quân tinh nhuệ trang bị của Anh và Đức.

Đáng tiếc trong nguyên tác, Trần Ngự Lâu cuối cùng vì đôi mắt bị mù, ẩn mình trong chợ.

Lần này tuy không chắc sau này sẽ thế nào, nhưng ít nhất sẽ không kết thúc thảm hại.

Bên ngoài Ổng Thành, Dương Phó Quan đang định chạy trốn, lập tức bị thuộc hạ của Tạ Lĩnh bắt lại.

Việc La Lão Oai đột nhiên xuống mộ, vốn dĩ có điều kỳ lạ.

Tuy là người tham tài, nhưng có thể xưng là quân phiệt lớn nhất Tương Tây, tuyệt đối không phải là một kẻ ngốc.

Sau khi bị Hoa Mã Quải tra hỏi, dưới áp lực lớn, anh ta đã khai ra

việc đã âm thầm đầu hàng quân phiệt đối địch của La Lão Oai là "Mã Chấn Bang".

Còn về loại tiểu nhân ăn cây táo rào cây sung như Dương Phó Quan, trực tiếp bị xử lý theo quy tắc của Thường Thắng Sơn.

Còn về Mã Chấn Bang này, khi mấy vạn đệ tử Tạ Lĩnh tìm đến doanh địa của đối phương, sau một trận tập kích bất ngờ, đã trực tiếp giải quyết được mối họa ẩn sâu trong bóng tối.

Không còn nỗi lo hậu họa, Trương Trạch mới có thể yên tâm tiếp tục vào Bình Sơn.

Một ngày, khi Trương Trạch đi ngang qua gà Nộ Tình, con gà Nộ Tình đang ngủ say, đột nhiên giật mình tỉnh dậy.

Trên người Trương Trạch, có một loại khí tức nào đó, khiến ngay cả gà Nộ Tình Phượng Chủng cũng cảm thấy sợ hãi.

Đó không chỉ là nguy hiểm, mà còn là nỗi sợ hãi tột cùng khi có thể bị ăn thịt.

"Kỳ lạ, ba con gà Nộ Tình hôm nay sao vậy?" Lão Dương Nhân nghe tiếng động lập tức chạy đến kiểm tra.

"Bình thường ngay cả cử động cũng lười, vừa thấy Trạch Gia, sao lại kích động như vậy?" Chuyện này ngay cả nghĩ nát óc cũng không hiểu.

Tự nhiên anh ta không biết những bí mật không ai biết trên người Trương Trạch.

Trương Trạch vô ý nhìn lồng gà bên cạnh.

Mấy con gà Nộ Tình có ích, nên anh ta không có ý định ăn thịt chúng.

Nhưng bên trong Bình Sơn, lại có không ít thứ hấp dẫn anh.

Chương 16

Mấy ngày nay, anh nghỉ dưỡng ở quán trọ.

Lục phủ trong cơ thể sau một thời gian nuôi dưỡng, cũng dần dần bắt đầu cảm nhận được cảm giác kỳ diệu đó.

Cùng với thời gian trôi đi, hệ thống tiêu hóa ban đầu của anh sẽ hoàn toàn bị lục khố thay thế.

Quần thể vi khuẩn giúp tiêu hóa trong ruột, tự nhiên cũng không còn tác dụng.

Không những không có tác dụng, mà ngược lại còn từ từ bị đường ruột hấp thu làm dưỡng chất.

Những cảm giác tiêu cực mà cơ thể đáng lẽ phải có, đều đang dần biến mất.

Là chủ nhân của Lục Khố Tiên Tặc, anh cũng đang dần dần bắt đầu lờ đi sự tồn tại của cơ thể, khiến anh sản sinh cảnh giác.

May mắn là, bên cạnh anh có Phát Khâu Thiên Ấn.

Thứ này chủ yếu có tác dụng trừ tà, đồng thời có thể loại bỏ những ảnh hưởng tiêu cực của bản thân.

Tác dụng thứ yếu, mới là dùng làm vũ khí.

Bên ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng Trần Ngự Lâu nói chuyện.

Phía sau anh ta, một đám đệ huynh Tạ Lĩnh.

Mấy người đi phía trước hầu như đều vác lồng gà trên lưng.

“Trương Trạch!” Từ xa nhìn thấy Trương Trạch, Trần Ngự Lâu lập tức gọi một tiếng, rồi nhanh chóng bước đến.

“Xem này, những con gà này tôi đã bảo thuộc hạ đệ huynh, đi từ các trại Miêu xung quanh mà tìm về.” “Xem xem, có Phượng chủng nào không?” Không chỉ Phượng chủng, ước tính tất cả gà trưởng thành xung quanh đều bị mua hết.

Trương Trạch lập tức nghẹn lời, không biết phải nói gì.

“Có vôi sống, tôi đã bảo người chuẩn bị.” Anh ta mặt lộ vẻ cay đắng: “Thật không dám giấu giếm, bây giờ tai dân rất nhiều, Tạ Lĩnh chúng tôi không ngừng chẩn tế tai dân, sắp cạn kiệt lương thực.” “Tôi không tham tài, chỉ muốn nhanh chóng lấy kim ngân ngọc khí trong Bình Sơn, cứu tế bách tính.” Đối với những việc Trần Ngự Lâu đã làm, Trương Trạch sớm đã hiểu rõ.

Việc tìm kiếm bảo tàng Bình Sơn thật sự, cũng chính là điều anh muốn làm.

“Trần huynh, tâm trạng của anh tôi hiểu.” “Nhưng anh có biết, trước đó tôi vì sao không cho anh vào Ổng Thành?” Trần Ngự Lâu hiểu, nhưng lại không nói ra được nguyên nhân thật sự.

Trương Trạch trực tiếp nói: “Tất cả những người vào Bình Sơn, đều chỉ nhìn chằm chằm vào mặt dương của Bình Sơn, nhưng có biết, Bình Sơn còn có mặt âm phía sau?” Trần Ngự Lâu nghe xong, đặt đồ vật trong tay xuống.

“Ý huynh đệ là mặt âm của núi, đào đường hầm từ phía sau Bình Sơn từ dưới lên?” Anh ta đột nhiên quay đầu nhìn ra ngoài: “Kê Cô Tiếu huynh đệ, xem ra Trương Trạch huynh đệ lại đi trước một bước rồi.” Trên đường quay về, Kê Cô Tiếu đề xuất, có thể vào Bình Sơn từ mặt âm của núi.

Đội công binh quật tử doanh của La Lão Oai trước đó, bị Tạ Lĩnh thu biên, cũng đã nhàn rỗi một thời gian không nhỏ.

Trương Trạch giải thích: “Rất nhiều môn phái đạo mộ, khi xuống mộ hầu như không đi cửa chính, mà nhiều người thích trực tiếp từ mặt đất đào thẳng đường hầm đến minh điện.” “Đào đường hầm thẳng đến minh điện?

Thật sao?” Hồng Cô Nương nghe lời Trương Trạch nói, phản ứng đầu tiên là không tin.

Trương Trạch ngược lại kỳ lạ nhìn cô: “Chưa từng nghe nói loại thủ đoạn đạo mộ này sao?” Không chỉ Hồng Cô Nương, ngay cả Trần Ngự Lâu, Hoa Mã Quải và thậm chí Côn Luân cao lớn, đều đồng thời lắc đầu.

Trần Ngự Lâu nói: “Nghe nói thì nghe nói, nhưng đó là thủ đoạn không thể nghĩ bàn, Tạ Lĩnh chúng tôi chưa từng có ai làm được.” Chuyện này ở Mạc Kim Hiệu Úy là chuyện bình thường, nhưng không ngờ Tạ Lĩnh có mấy vạn đệ tử, lại không một ai từng chứng kiến.

Ngược lại, ba người Bàn Sơn bên cạnh, phản ứng tốt hơn một chút.

Bàn Sơn vốn là đạo mộ kiểu “khai lạt bá” (đào bới tùy tiện).

Và những gì Trương Trạch nói cũng có vài phần tương tự, chỉ là không khoa trương đến vậy.

Nghe Trần Ngự Lâu nói như vậy, Trương Trạch chỉ vào Kê Cô Tiếu bên cạnh.

“Chuyện này giao cho Kê Cô Tiếu, Phân Sơn Quật Tử Giáp lúc đó nên hoạt động một chút.” Phân Sơn Quật Tử Giáp mà anh ta mang theo, gần đây vẫn luôn được nuôi trong lồng.

Mặt âm của Bình Sơn ẩm ướt, đất tơi xốp, là địa hình thích hợp nhất cho Phân Sơn Quật Tử Giáp.

Để một đôi tê tê lớn đào đường hầm, mới có thể tối đa hóa hiệu suất.

Phân Sơn Quật Tử Giáp là bí mật của đạo sĩ Bàn Sơn, chưa ai từng chứng kiến tận mắt việc sử dụng.

Ngay cả Trần Ngự Lâu có mặt, cũng không biết chi tiết.

Kê Cô Tiếu chỉ vào cái lồng đen kịt mà chưa ai từng thấy bên cạnh.

"Chỉ cần xác định phương vị trước, phần còn lại giao cho tôi và Lão Dương Nhân là được." Anh ta rất tự tin vào Phân Sơn Quật Tử Giáp của nhà mình.

Cũng đến lúc, Bàn Sơn thể hiện một chút tài năng.

Trương Trạch đại khái nhìn qua hơn trăm con gà được mang đến.

Trong đó cũng có một số con, có lông vũ ngũ sắc, lông màu tươi tắn.

Anh ta đặt tay lên miệng, dùng khẩu kỹ, mô phỏng tiếng kêu săn mồi của đại bàng vàng.

Âm thanh vừa xuất hiện, trong lồng gà đột nhiên truyền ra một tràng tiếng gà trống phẫn nộ.

Chúng hận không thể lập tức từ trong lồng gà lao ra.

Kê Cô Tiếu thấy vậy, lập tức thi triển khẩu kỹ để an ủi những con gà trống đó.

Mất một lúc lâu, những con gà đó mới hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

"Thế nào?" "Không tệ." Anh ta biết Trương Trạch đang thử những con gà đó.

Đối với sự xuất hiện của những con gà đó, Trương Trạch rất hài

lòng.

Anh ta đi đến khoảng đất trống, rút Long Tích Đao ra.

Dùng mũi đao vẽ ra mấy đường nét bất quy tắc trên mặt đất.

"…?" Kê Cô Tiếu lại gần nhìn kỹ, mới đột nhiên ý thức được điều đó.

"Thế rồng mạch Bình Sơn?" "Không sai." Trương Trạch tự tin tiếp tục vẽ xuống.

Trong thời đại này, người có thể nhìn vài lần mà nắm rõ thế rồng mạch cụ thể, chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Cùng với những đường nét càng ngày càng hoàn chỉnh, một bản đồ phân bố rồng mạch Bình Sơn hoàn chỉnh xuất hiện trước mắt.

Hoa Mã Quải nhìn chằm chằm vào rồng mạch trên mặt đất, kích động nói: "Trạch Gia, vì sao lại trực tiếp vẽ ra rồng mạch, như vậy sẽ tiết lộ thiên cơ rồi." Những lời này là lời mê tín của những người lớn tuổi.

Trương Trạch lại không cho là đúng: "Không khoa trương đến vậy đâu." "Thế rồng mạch, bày ra trước mắt, cũng không nhìn ra được." Mấy người nhìn kỹ, quả nhiên giống như anh nói.

Những đường nét đó, trong mắt họ, và rễ cây trong đất không khác gì nhau.

Cùng một bản đồ, năm đó ở Trương Gia cũng thấy không ít.

Hoàn toàn không cảm thấy có gì đặc biệt.

Nhưng đối với các đệ huynh Tạ Lĩnh chưa từng thấy rồng mạch, đây lại là một hành động khiến họ kinh ngạc.

Trương Trạch ra hiệu mọi người tiến lên.

Anh chỉ vào bản đồ thế rồng mạch: "Bình Sơn hình rồng phiêu hốt, mang thế Thần Long kiến thủ bất kiến vĩ." "Bát quái làm cơ dựng thân rồng, âm dương làm dẫn hiện đuôi rồng." "Đầu rồng ở đỉnh Bình Sơn, không thể trực tiếp lên đó, nhưng có thể vào từ đuôi rồng." Anh ta khoanh vùng khu vực phía trên.

Sau đó kết hợp với địa hình thực tế.

"Phía sau Bình Sơn có một hồ nước, thế núi trái cao phải thấp, dòng nước chảy từ bên trái núi vào hồ." Anh ta khoanh lại địa hình đơn giản đã vẽ trên mặt đất: "Trong phong thủy, gọi là Thanh Long xuất thủy, vào từ cửa xuất thủy, chắc chắn sẽ thành cống nước." Thanh Long mà anh ta nói tự nhiên là rồng mạch Bình Sơn.

Thấy vị trí cụ thể đã được xác định, Lão Dương Nhân cõng Phân Sơn Quật Tử Giáp, sốt ruột nhìn Kê Cô Tiếu.

"Sư huynh, vậy đợi gì nữa?

Xuất phát đi." Mọi người bị cảm xúc của Lão Dương Nhân lây nhiễm, Trần Ngự Lâu vung tay lớn liền muốn dẫn người đi đến mặt âm của Bình Sơn.

Trước khi đi, Trương Trạch gạt bỏ dấu vết trên mặt đất.

Dưới chân Bình Sơn, mặt âm, một nhóm người vây quanh bờ hồ.

Hồng Cô Nương nhìn hồ nước xanh biếc trong vắt trước mặt, hô lớn: "Lập bè!" Một tiếng ra lệnh, các đệ huynh Tạ Lĩnh lấy ra bậc thang Ngô Công Quải Sơn mang theo.

Nhanh chóng ghép thành một chiếc bè tre chắc chắn.

Chiếc bè tre theo lộ tuyến mà Trương Trạch đã quy hoạch, trước tiên đi vào một khe núi sâu.

Sau đó, từ từ vào một hang núi tự nhiên.

Kê Cô Tiếu dẫn đội công binh quật tử doanh, lên bờ trực tiếp đi vào trong hang.

Hang núi tự nhiên, vừa vào đã cảm thấy một luồng khí âm lạnh.

Chương 17

Xung quanh dây leo rậm rạp, làm rõ chất đất bên trong.

Kê Cô Tiếu dùng phương pháp thấm nước, một đường tìm được nơi thích hợp nhất để đào.

“Hoa Linh, Lão Dương Nhân, lấy Phân Sơn Quật Tử Giáp.” “Vâng.” Hoa Linh mở lồng tre phía sau Lão Dương Nhân, từ trong đó ôm ra hai con tê tê, một lớn một nhỏ, quấn lấy nhau.

Mọi người Tạ Lĩnh xung quanh, đều nhìn chằm chằm vào đôi tê tê đang từ từ duỗi ra.

Chỉ thấy hai con tê tê toàn thân run rẩy, liền chạy đến Hoa Linh đòi ăn.

Những người xung quanh, tất cả đều nín thở, nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động của ba đạo sĩ Bàn Sơn.

Trương Trạch từ bên ngoài bước vào.

Mọi người Tạ Lĩnh thấy anh ta liền nhìn sang.

“Trạch Gia!” Trương Trạch gật đầu với mấy người.

Đấu Thi đi theo bên cạnh, sau khi đi đến Ổng Thành, chỉ bị rách quần áo.

Anh đã thay cho nó một bộ quần áo bình thường mới.

Chiếc nón lá đó cũng được thay bằng mặt nạ.

Nếu không vén mặt nạ lên, cũng không ai biết bên cạnh anh là một cỗ cương thi.

Anh đi vào bên trong, nhìn thấy tê tê đang rung rẩy toàn thân vảy giáp.

Hai con Phân Sơn Quật Tử Giáp chỉ có con nhỏ trên người đeo một chiếc vòng đồng.

Trên vòng đồng khắc hai chữ "Huyệt Lăng".

Kê Cô Tiếu đứng một bên kiên nhẫn chờ đợi.

"Chỉ cần kiên nhẫn đợi một lát, đường hầm sẽ nhanh chóng xong." Đồng thời đội công binh quật tử doanh bên cạnh, mấy trăm người cũng đều được điều khiển.

Cùng với Phân Sơn Quật Tử Giáp bắt đầu đào bới, xung quanh lập tức bụi đất bay mù mịt.

Kê Cô Tiếu nhân lúc rảnh rỗi, lấy ra cuốn sách da dê.

Anh ta ghi chép lại câu nói mà Trương Trạch đã dùng để hình dung mộ Hiến Vương lúc đó.

Theo mô tả của Trương Trạch, đó đáng lẽ là một ngôi mộ trên trời.

Một ngôi mộ như vậy, căn bản không thể tưởng tượng ra, càng không nói đến việc đạo mộ như thế nào.

Anh ta đành chịu thua.

Phục Trần Châu rốt cuộc ở đâu, e rằng chỉ có thể nhờ Trương Trương Trạch cho biết.

Bằng ba sư huynh muội, chỉ sợ cả đời cũng chưa chắc có cơ hội tìm thấy.

Ngôi mộ không thể tìm thấy, thực tế, lại có thể tìm thấy bằng cách phân kim định huyệt của Mạc Kim Hiệu Úy.

Trong đó có một môn gọi là Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, có thể định vị cổ mộ thông qua các vì sao trên trời.

Trương Trạch cầm Phát Khâu Thiên Ấn, ở một bên nhàm chán đùa nghịch.

Kê Cô Tiếu vừa cất xong cuốn sách da dê, nhìn cổ triện dưới ấn vàng.

Trên đó viết: Thiên Quan Chúc Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ.

Viên ấn vàng này, chẳng phải truyền thuyết nói đã bị hủy vào đầu đời Minh sao?

"Trương Trạch huynh đệ, ấn vàng trong tay anh, chẳng lẽ là Phát Khâu Thiên Ấn trong truyền thuyết sao?" Ấn vàng có hình dáng cổ phác, sau khi lại gần, khiến người ta có một cảm giác an tâm không tên.

Các đệ huynh Tạ Lĩnh xung quanh, sự chú ý bị thu hút.

Nếu Phân Sơn Quật Tử Giáp thuộc loại vật hiếm, thì Phát Khâu Kim Ấn là thứ truyền lại khác.

Phát Khâu có ấn, Mạc Kim có phù, Bàn Sơn có thuật, Tạ Lĩnh có giáp.

Bốn đại phái mỗi phái đều có đặc điểm riêng.

Trong đó Phát Khâu Thiên Ấn, hàng trăm năm không xuất hiện nữa.

Trương Trạch cầm Phát Khâu Kim Ấn: "Bị hủy đi, thực tế đã được người ta âm thầm bảo tồn." Nói như vậy, ấn vàng trong tay, không khỏi khiến mọi người không tin.

"Nghe nói Phát Khâu Thiên Ấn, lợi hại hơn Mạc Kim Phù rất nhiều, không biết có cơ hội nào được chứng kiến không." "Theo tôi thấy, ấn vàng đó phần lớn là thật…" Các đệ huynh Tạ Lĩnh xung quanh, đều đang khẽ bàn tán.

Trương Trạch tùy tiện cất ấn vàng đi.

Một hành động vô ý, không thu hút được nhiều sự chú ý của mọi người.

Trong đường hầm, Lão Dương Nhân kéo xích sắt chui ra.

"Sư huynh, Trạch Gia, huyệt lăng núi đã xuyên, phong sinh thủy!" Một câu ám ngữ, dùng để diễn tả đường hầm đã đào xuyên qua, không khí bên trong không có vấn đề, bảo vật rất nhiều.

Những người công binh quật tử doanh, lập tức thay thế Lão Dương Nhân, nhanh chóng mở rộng đường hầm.

Đợi đến khi đường hầm có thể cho người dễ dàng thông qua, Trần Ngự Lâu đang đợi phía sau lập tức dẫn người đến.

Đặc biệt là mấy trăm con gà, cũng được mang vào cùng.

Lập tức trong hang núi một trận ồn ào.

Kê Cô Tiếu lấy ra một mảnh vải che mũi, để giảm bớt việc hít phải khí độc.

Hai khẩu kính diện hộp tử mang theo người, đạn dược đã được nạp từ từ.

"Để tôi đi đầu." Nói xong anh ta trực tiếp chui vào đường hầm.

Trương Trạch phía sau, cũng đi theo.

Tình hình bên trong Bình Sơn, tuy chưa tận mắt chứng kiến, nhưng anh cũng biết.

Bên trong tạm thời sẽ không có nguy hiểm.

Sâu trong Bình Sơn vốn là nơi hoàng đế luyện chế tiên đan bất lão, cũng có thể sẽ bố trí cơ quan lợi hại.

Trần Ngự Lâu cẩn thận nhìn chằm chằm vào đường hầm trước

mặt.

Anh ta không kìm được nói: "Tiêu chuẩn đào đường hầm lớn như vậy, cũng sắp sánh ngang với Đấu Thi huynh đệ bên cạnh Trương Trạch rồi đó?" Sau khi Trương Trạch chui vào, anh ta cũng không kìm được muốn vào xem địa cung Bình Sơn rốt cuộc ra sao.

Kê Cô Tiếu và Trương Trạch đều đã vào sâu trong địa cung.

Nhưng bên trong lại không phải mộ thất, mà là một hang động tự nhiên có không gian cực kỳ rộng lớn được cải tạo thành.

Phía trước không xa, cuối một dốc nghiêng, là một cây xà đá chạm khắc rồng mây.

Trước mắt bỗng nhiên đèn sáng rực rỡ, trong một hang động rộng lớn, sừng sững mấy tòa đại điện lớn mái hiên núi chồng chất.

Xung quanh điện vũ cao vút, lầu các lộng lẫy.

Mái hiên cong đấu củng xếp chồng dày đặc.

Trong điện, đèn trường minh đang cháy, một vùng đèn đuốc sáng trưng.

Ánh lửa đó chiếu rọi khiến gạch vàng ngói xanh càng thêm huy hoàng.

Cung điện tiên luyện đan của hoàng gia này, được xây dựng từ đầu đời Tần Hán, trải qua nhiều niên đại khác nhau, nhưng vẫn toát lên vẻ hoàng khí bức người.

"Một nơi như vậy, rốt cuộc là tiên cung hay mộ thất?" Nhìn cung điện kim bích huy hoàng như vậy, Trần Ngự Lâu nhất thời không dám tin, đây là mộ của Đại Nguyên Tướng Quân.

Trần Ngự Lâu lại gần xem xét dọc đường những ngọn đèn dầu một lúc.

“Một cung điện như tiên cảnh vậy, chỉ riêng những ngọn đèn dầu trang trí bằng ngọc thạch này, không tranh cãi cũng biết giá trị không nhỏ.” Mới chỉ là khởi đầu.

Các đạo sĩ Tạ Lĩnh xung quanh, vừa định bắt đầu nghiên cứu cách lấy những viên bảo ngọc khảm trên tường.

Lại đột nhiên nghe thấy xung quanh truyền đến tiếng “tích tích tác tác” rất lớn.

Âm thanh quen thuộc đó, lọt vào tai, khiến người ta lập tức nổi da gà.

Nghe xung quanh có rất nhiều ngô công tấn công, trong Tạ Lĩnh có hai người đột nhiên kinh hoàng la lớn.

Trương Trạch quay đầu nhìn một cái, thì ra là hai huynh đệ Lão Dương Bì và Dương Nhị Đản.

Chương 18

Hai người họ đều rất nhát gan, không biết tại sao lại trà trộn vào Tạ Lĩnh.

"Nhanh, đưa tất cả gà vào." Hoa Mã Quải lập tức tổ chức người mang từng lồng gà vào.

Những lồng gà đó không bị bịt miệng.

Gà bên trong có thể ra bất cứ lúc nào.

Chỉ là huyết mạch của gà Nộ Tình, dường như ham ngủ.

Khi không gặp bất kỳ nguy hiểm nào, chúng chỉ yên tĩnh ngủ trong đó.

Lúc này trong địa cung, lập tức những con gà bên trong đột nhiên gáy vang.

Âm thanh lớn, như đang so sánh xem ai gáy to hơn.

Những âm thanh vốn khiến Bình Sơn cảm thấy ồn ào, bây giờ lại vô cùng dễ nghe.

Xung quanh vách đá và trên lầu rồng, bò đầy những con ngô công, sau khi mấy trăm con gà xuất hiện, một phần đáng kể đã rút lui.

Trương Trạch bảo mấy người đừng để những con gà đó ra.

Đặc biệt là những con gà Nộ Tình Phượng Chủng trong số đó.

"Trước tiên tích tụ lửa giận, đợi con ngô công lớn bên trong ra rồi, sẽ thả tất cả ra một lần nữa." Trương Trạch lập tức bảo người Tạ Lĩnh, canh chừng những con gà đó.

Những con gà không thể ra được, kêu "lạc lạc lạc" trong đó.

Chúng sớm đã không kìm được muốn xông ra.

Đợi đến khi những con ngô công xung quanh lại tụ tập.

Cùng với ngày càng nhiều ngô công, phủ kín trời đất, tạo thành một làn sóng đen, hoàn toàn che khuất bốn phía.

"Có thể thả rồi." Trương Trương Trạch nheo mắt lại, nhìn chằm chằm vào những con ngô công đang tung hoành bốn phía.

Anh ta đã chuẩn bị một bất ngờ lớn.

Mấy trăm con gà lao vào làn sóng đen ngô công.

Một cú đá đã giẫm ngô công dưới chân.

Nọc độc ngô công tiếp xúc với lớp sừng trên chân gà, căn bản không thể ăn mòn ngay lập tức.

Bị gà tấn công không ngừng, chẳng mấy chốc đã có mấy trăm con ngô công bị nuốt chửng.

"Tốt, tương sinh tương khắc quả nhiên danh bất hư truyền." Trần Ngự Lâu thấy vậy mừng rỡ.

Chứng tỏ những con gà đó không uổng công.

"Rải vôi sống dọc đường đi, tất cả theo tôi vào mộ." Trần Ngự Lâu vui mừng, liền muốn dẫn mấy ngàn người tiến sâu vào địa cung.

Trương Trạch vác Long Tích Đao, hai tay khoanh trước ngực.

Yên tĩnh nhìn một đám người đi vượt qua anh.

Anh đi qua mấy điện thờ rồng vàng.

Trương Trạch cũng tăng tốc, đi về phía Vô Lượng Điện ở nơi cao nhất.

Vô Lượng Điện còn gọi là Đan Cung, nơi người xưa cất giữ đan dược.

Đi chưa được bao lâu, phía trước xuất hiện một cây cầu vòm.

Dưới cầu là hồ nước sâu không thấy đáy.

Đáng lẽ có suối phun, nhưng nay nước suối đã cạn khô.

Chỉ còn lại một hồ nước đen kịt trống rỗng.

Đột nhiên trên cầu xuất hiện một bóng trắng lóe lên.

Trương Trạch nhanh chóng đuổi theo.

Chỉ thấy cô ta trực tiếp nhảy từ lan can cầu xuống.

Trong chớp mắt đã lướt qua trước mắt mọi người.

"Khinh công nhanh thật!" Hoa Mã Quải thấy vậy, không kìm được thốt lên kinh ngạc.

Đây không phải thế giới võ hiệp, nhưng cũng có kỹ xảo khinh công phi diêm tẩu bích.

Tất cả đều phải khổ luyện, mới có thể luyện ra kỹ xảo khinh công.

Chỉ riêng chiêu vừa rồi của Trương Trạch, đủ để thấy nội công của anh ta thâm hậu đến mức nào.

"Đúng là nội công của người Trương Gia, quả thực vượt xa người thường." Trần Ngự Lâu vừa đi đến, bị cảnh tượng trước mắt dọa đến giật mình.

Trương Trạch đuổi theo một cô gái áo trắng, một đường từ Vô Lượng Điện chạy đến bên cột điện.

"Quỷ, đó là nữ quỷ!" Cô gái mặc một bộ y phục Thủy Điền sắc đời Minh, nhìn vào ai cũng thấy giống như ma nữ đòi mạng trong truyện dân gian.

Nhưng Trương Trạch hoàn toàn không sợ.

Anh đột nhiên rạch ngón tay, vẩy một giọt bảo huyết.

Cô gái đó trực tiếp tránh được máu.

Trương Trạch nhíu mày, trực tiếp ném Long Tích Đao trong tay ra.

Con dao bay nhanh như chớp chém trúng vai cô gái, cắm vào cột, không ngừng rung động phát ra tiếng "ông ông ông".

Trương Trạch đột nhiên lấy ra Phát Khâu Thiên Ấn.

Lập tức ấn vàng phát ra ánh sáng vàng, cô gái kia chỉ giãy giụa mấy cái, rồi bất động.

"Bị định thân rồi sao?" "Tiên sinh ngay cả nữ quỷ cũng có thể chém chết?" Hoa Mã Quải vốn mê tín, nhìn Trương Trạch chế phục "nữ quỷ" thì vô cùng sùng bái.

Trần Ngự Lâu kích động nói: "Phát Khâu Thiên Ấn quả nhiên là lợi khí đối phó tà ma." Kê Cô Tiếu bên cạnh bước đến, khẽ nói: "Nữ tử áo trắng xuất hiện kỳ lạ, chẳng lẽ là oan hồn bị người Nguyên tàn hại năm đó?" Mấy người đều đi đến trước Vô Lượng Điện Đan Cung.

"Xem kỹ hơn nữa?" Trương Trạch ra hiệu có thể tiến lên xem kỹ.

Kê Cô Tiếu đi vào sau, phát hiện ngũ quan của cô gái lại được vẽ lên.

"Là chỉ nhân?" "Chỉ nhân." Trương Trạch rút Long Tích Đao ra, chỉ nhân mất đi chỗ dựa nhẹ nhàng rơi xuống.

"Ba!" một tiếng, từ trên chỉ nhân, rơi ra một túi vải cũ kỹ.

Kê Cô Tiếu cúi xuống nhặt.

Mở ra xem, phát hiện bên trong toàn là đan dược viên tròn.

"Những thứ này chắc là đan dược luyện chế thất bại, có độc kịch độc, đáng tiếc là dược liệu quý trong đan dược." Trương Trạch trực tiếp lấy lên tay: "Có một điểm, trong những đan dược này, không có

thêm trầm hương.” Trầm hương mà anh nói, chỉ là thịt cương thi.

Cổ thi được an táng trong long mạch, chết không phân hủy.

Phương sĩ cổ đại cho rằng những thi thể này đã hấp thụ tinh khí của long mạch.

Cần dùng phương pháp luyện đan, để tinh luyện những linh khí đó ra.

Những thứ này trong tay anh, có độc kịch độc chắc là do dược liệu được sử dụng.

Anh ta đại khái nhìn một lượt, tổng cộng hơn mười viên.

Trên túi vải, thêu mấy chữ nhỏ.

“Đại Minh Quan Sơn Thái Bảo!” “Thậm chí là Quan Sơn Thái Bảo sao?” Trần Ngự Lâu đi đến, nhìn chằm chằm vào cái túi, lại nhìn chỉ nhân bên cạnh.

“Xem chỉ nhân, là tà thuật chỉ nhân do Quan Sơn Thái Bảo để lại.” Nhưng Trương Trạch lại không cho rằng đó là tà thuật.

Chắc là một loại vu thuật còn sót lại từ thời thượng cổ. [Chủ nhân nhận được mười sáu viên độc đan quý giá, nếu có thể hoàn toàn nuốt chửng, sẽ nhận được phần thưởng quý giá.] Đùa sao?

Nuốt chửng trực tiếp mười sáu viên sao?

Lục Khố Tiên Tặc mới đạt được thành tựu nhỏ.

Chương 19

Những con ngô công đó hấp thụ độc tố từ đan dược thấm vào đất, lại có độc kịch độc như vậy.

Huống chi bản thân đan dược tạo nên tất cả, lại càng là kịch độc chí mạng.

Đại bổ thì có thật, đồng thời kịch độc cũng có thật.

Anh ta đang do dự thì.

Dưới hồ nước đen bên cạnh, đột nhiên truyền đến tiếng lách tách như sao đậu.

Có thứ gì đó, đang nhanh chóng bò lên từ dưới.

Đột nhiên nghe thấy âm thanh đó, lập tức mọi người đều bắt đầu tránh xa hồ nước đen.

Kê Cô Tiếu về phía vị trí âm thanh xuất hiện, liên tục bắn mấy phát súng.

Rõ ràng có thể nghe thấy tiếng đạn bị bật ra.

Âm thanh không ngừng vang vọng trong cung điện hang động, khiến những người bên kia mặt mũi biến sắc.

Trương Trạch nhìn những viên phế đan trong tay.

Thứ này đáng lẽ là một trong những mục đích của Quan Sơn Thái Bảo.

Nhưng giống như nguyên tác, Quan Sơn Thái Bảo đã không sống sót rời đi.

Có mấy người dũng cảm, cầm đèn pin chiếu xuống dưới cầu đá.

Lập tức thấy dưới cầu đá một con ngô công sáu cánh khổng lồ vô cùng, đột nhiên từ dưới cầu đá nhảy vọt lên.

Hai chiếc móng vuốt kẹp lấy một con gà, sau đó chấn động sáu cánh và trăm chân, kéo theo con gà trống đang kêu "lạc lạc lạc" thẳng lên, di chuyển trên đỉnh mái hiên của Vô Lượng Điện.

Ngô công hành động cũng cực kỳ nhanh.

Xung quanh rất nhiều ngô công nhỏ cùng với sự xuất hiện của con ngô công ngàn năm đó, đột nhiên số lượng lớn lao ra.

Trương Trạch không nói hai lời, liền trực tiếp ném Đấu Thi ra.

Đấu Thi trên người mang theo khí tức của một con ngô công ngàn năm khác.

Lập tức những con ngô công xung quanh đều sợ hãi tránh xa.

Càng kỳ lạ hơn, con ngô công ngàn năm ngửi thấy khí tức trên người Đấu Thi.

Dường như cũng không coi nó là mối đe dọa thật sự.

"Dường như nó coi Đấu Thi là đồng loại rồi." Thể biểu của Đấu Thi phủ thêm lớp giáp xác của một con ngô công sáu cánh khác.

Che giấu hoàn toàn thi khí trong cơ thể cương thi.

Trương Trạch từ cửa cung Vô Lượng Điện, nhìn hai viên phế đan rơi trên mặt đất.

Chắc là từ cùng một cái túi, rơi ra.

Anh nhặt đan dược lên nhìn Đấu Thi, dần dần nhếch mép.

Anh ta hô lớn: "Há miệng!" Đấu Thi nghe tiếng, vô thức há miệng.

Phế đan liền trực tiếp bay vào miệng nó. [Đấu Thi thông thường của bạn đang hấp thụ sức mạnh của phế đan, cơ thể nhanh chóng

phục hồi, đang sản sinh biến dị không tên.] Ngay sau đó, cơ thể Đấu Thi đột nhiên bùng nổ.

Ban đầu vì thiếu dược liệu, anh đã nối trăm chân của con ngô công ngàn năm trước đó vào người Đấu Thi.

Nó không hoàn toàn tương thích.

Trương Trạch liền nghĩ rằng, chỉ khi tìm được cát trắng cổ đồng kinh, mới có thể thực sự biến một cỗ Đấu Thi thành Thiên Thủ Quan Âm Thi.

Nhưng bây giờ sức mạnh của phế đan, đã khiến Đấu Thi và trăm chân ngô công sinh trưởng làm một.

Những trăm chân vốn ẩn trong quần áo, đột nhiên bùng phát.

Chúng hoàn toàn xòe ra, biến thành một quái vật giống người nhện.

Tạo hình thậm chí có chút giống hình thái người nhện trong vị diện Đấu La.

Nhưng cũng chỉ là hình tự, đồng thời cũng là do Trương Trạch cải tạo theo hình tượng đó.

Vốn dĩ tưởng rằng thất bại, không ngờ chỉ vì phế đan, đột nhiên biến dị thành công.

"Đấu Thi làm sao vậy?" Trần Ngự Lâu và mọi người đột nhiên thấy Đấu Thi biến hóa, rồi nhìn kỹ hơn, nhận ra những chân đó trên người Đấu Thi chính là chân của con ngô công sáu cánh trước đó.

"Trạch Gia đã nối tất cả chân của con ngô công sáu cánh dưới vách núi vào người Đấu Thi!" Cách làm đặc biệt này, khiến những người có mặt hoàn toàn không ngờ.

Trần Ngự Lâu nhìn Kê Cô Tiếu: "Kê Cô Tiếu huynh đệ, tôi nhớ

trước đó tôi đi trại Miêu, cũng không phải chỉ đi một ngày thôi sao?" Chỉ trong một ngày, Trương Trạch không những cải tạo Đấu Thi.

Mà còn nhân lúc mọi người không chú ý, cải tạo Đấu Thi thành như bây giờ.

Nhưng cũng bình thường thôi, lúc đó mọi người, đều canh cánh việc vào Ổng Thành, tự nhiên không ai để ý đến Trương Trạch.

Hoa Mã Quải nghĩ đến chuyện lúc đó, trong lòng tràn đầy xấu hổ.

Chỉ vì tin lầm La Lão Oai, suýt chút nữa khiến anh ta và các đệ huynh Tạ Lĩnh bỏ mạng hoàng tuyền.

"Mau nhìn, nó đánh nhau rồi." Lão Dương Nhân đột nhiên chỉ vào đỉnh Vô Lượng Điện.

Đấu Thi sau khi dung hợp trăm chân ngô công, đã sở hữu khả năng leo trèo giống như ngô công ngàn năm.

Trương Trạch trực tiếp mở cửa cung Vô Lượng Điện.

Kê Cô Tiếu và Trần Ngự Lâu lập tức đi theo.

"Phía sau, là địa cung mà tôi đã thấy dưới vách núi trước đó." Trần Ngự Lâu dùng dạ nhãn, cẩn thận quan sát bên trong.

Trong Vô Lượng Điện một mảnh bừa bộn.

Ở giữa có một giếng đan, ngoài ra xung quanh còn có ngọc thạch khảm trên tường.

Những thứ này người khác không thèm để ý, nhưng trong mắt Tạ Lĩnh thì không một món nào bỏ qua.

Đấu Thi và ngô công sáu cánh đang đánh nhau dữ dội.

Trương Trạch quay đầu: "Nhanh chóng tìm những con gà có Phượng chủng ra." Gà bình thường trước mặt ngô công sáu cánh, chỉ

có thể đóng vai trò là thức ăn.

Duy chỉ có gà Nộ Tình thật sự, mới có thể đấu lại ngô công ngàn năm.

Đấu Thi dường như không quen lắm với nhiều chân trên người.

Ngô công sáu cánh một cú tăng tốc lao vào, trực tiếp húc nó từ đỉnh cung điện xuống.

Nó rơi mạnh xuống đất.

Con ngô công sáu cánh thấy nó rơi xuống đất, trăm chân và móng vuốt đều rung động.

Giống như tiếng cười ngông cuồng của con người.

Tuy nhiên, sau khi Đấu Thi rơi xuống đất, trăm chân bên cạnh nhanh chóng nâng đỡ cơ thể nó.

Dễ dàng đứng dậy trở lại.

Đó là cương thi vừa hấp thụ tinh hoa của phế đan.

Ngô công vì nuốt phế đan, nên mới mạnh hơn nhiều so với ngô công sáu cánh bình thường.

Nó trở thành vương giả của tất cả ngô công trong địa cung Bình Sơn.

Thấy sự thay đổi trên người Đấu Thi, Trương Trạch đột nhiên không chút do dự nuốt hết phế đan dược xuống.

Mười sáu viên phế đan, vừa vào miệng nuốt xuống liền bị phân giải nhanh chóng.

Cảm giác no bụng là loại cảm giác vốn thường xuyên có, Trương Trạch đã lâu không cảm nhận.

Nhưng vị giác vẫn bình thường, không những bình thường, thậm

chí có thể theo sự cường hóa của cơ thể mà trở nên càng nhạy bén.

"Trương Trạch…" Kê Cô Tiếu thấy vậy, đột nhiên sốt ruột: "Đây là phế đan, trong đó tuy có tinh hoa dược liệu, nhưng cũng có kịch độc, người thường nuốt vào sẽ có nguy hiểm đến tính mạng!" Huống chi chứ.

Các nguyên tố vi lượng trong đan dược, thậm chí có thể tạo thành một bảng tuần hoàn nguyên tố đơn giản.

Chương 20

Trần Ngự Lâu tận mắt chứng kiến Trương Trạch nuốt thịt máu ly tử tinh trước đó.

Những tinh quái và nội đan đó, nếu không thể tiêu hóa kịp thời, cũng tồn tại nguy cơ cực lớn.

"Kê Cô Tiếu huynh đệ, nhìn Trương Trạch trên người, huyết mạch của anh ta có chút đặc biệt, không sợ độc tố." Kê Cô Tiếu nhìn về phía sau Trương Trạch.

Chỉ thấy một luồng khí đen từ trên người anh ta tỏa ra.

Miễn dịch với độc vật ở một mức độ nhất định, cũng luôn có giới hạn.

Nhưng nhìn tình trạng hiện tại của Trương Trạch, tình hình lại không giống như anh ta tưởng tượng.

"Nhanh lùi!" Đột nhiên có điềm không lành.

Luồng khí đen đó, là độc tố ẩn chứa trong đan dược.

Trong mười sáu viên đan dược, tinh hoa thật sự còn lại, có thể chỉ còn một hai viên.

Trương Trạch dù sao cũng không bằng cương thi, thủ đoạn tinh luyện bá đạo của Lục Khố Tiên Tặc sẽ loại bỏ hoàn toàn tất cả những thứ vô dụng.

Tương tự, phần hữu dụng, cũng sẽ không chút do dự mà trực tiếp hấp thu vào. [Chúc mừng chủ nhân, dược lực tán vào toàn thân, ngũ thức trong cơ thể xuất hiện cường hóa rõ rệt!] [Chúc mừng chủ nhân, sức mạnh và tốc độ được cường hóa, giá trị đại khái là 100.] Lời nhắc nhở đầu tiên, Trương Trạch biết đã bắt đầu cường hóa ngũ thức.

Ngũ thức mà anh nói, là thị giác, thính giác, khứu giác, vị giác và xúc giác.

Rõ rệt nhất là thính giác và thị giác.

Trương Trạch đột nhiên nhìn sáu con gà Nộ Tình đang vây quanh ngô công sáu cánh, và con Thiên Thủ Đấu Thi.

Không cần dùng ánh sáng của đèn pin, anh cũng có thể nhìn thấy mọi thứ bằng thị giác.

Thính giác càng nhạy bén khiến anh cảm thấy hơi khó chịu.

Tiếng thở của Trần Ngự Lâu và Kê Cô Tiếu bên cạnh, tiếng tim đập.

Tiếng ngô công bò lạch cạch trong bóng tối, tất cả đều trở nên cực kỳ rõ ràng.

Ngũ thức của người bình thường đột nhiên bị cường hóa, đối với Trương Trạch, có thể rất khó chịu.

Khác với cảm giác sảng khoái đã thấy trong tiểu thuyết kiếp trước.

Trong hiện thực mà anh đang ở, tạm thời không vui được.

Thậm chí trực tiếp bình ổn ngũ thức.

Nhìn tình hình của Trương Trạch, Trần Ngự Lâu theo ánh mắt anh mà nhìn đi.

Bên kia rõ ràng một mảnh tối đen, nhưng Trương Trạch lại như thể nhìn thấy rõ mọi thứ.

Cảm giác này, rất rõ ràng.

"Trương Trạch huynh đệ, có dạ nhãn sao?" Đối với sự thay đổi của Trương Trạch, anh ta cảm thấy rất kinh ngạc.

Cặp mắt dạ nhãn trời sinh đó, còn độc của rết đen kéo phân (độc)

thì sao.

Khắp thiên hạ một người, e rằng từ nay về sau sẽ có thêm một Trương Trạch.

"Dạ nhãn?" Hồng Cô Nương không xa, nghe lời Trần Ngự Lâu nói, đi theo đến.

"Đại ca, Trạch Gia có dạ nhãn giống đại ca sao?" Trần Ngự Lâu đồng thời thi triển dạ nhãn.

"Có thể nhìn mắt tôi, rồi nhìn." Khi thi triển dạ nhãn, đồng tử sẽ xảy ra biến hóa kỳ diệu.

Giống như mắt của động vật nhìn đêm, chỉ là đặc trưng này không rõ ràng.

Sự thay đổi của mắt Trương Trạch, thì lại càng ẩn dấu hơn.

Nhưng khả năng nhìn đêm, lại không hề giảm đi chút nào.

"Thật sự là dạ nhãn." "Đan dược, cho tôi ăn hai viên được không?" Cô ta nói đùa.

"Không thể ăn." Kê Cô Tiếu trầm giọng: "Đan dược người bình thường ăn vào sẽ lập tức mất mạng." "Khí chất độc đáo của Trương Trạch huynh đệ, phi phàm không ai sánh bằng." Hồng Cô Nương nghe lời Kê Cô Tiếu nói, cũng hoàn toàn hiểu ra chuyện gì.

Vừa dứt lời, quay đầu lại cảm thấy Trương Trạch dường như biến mất rồi.

Nhưng nhìn kỹ lại, anh ta đứng nguyên tại chỗ căn bản không động đậy.

Cô xoa xoa mắt, "Gặp quỷ rồi, chuyện gì vậy?" "Hồng Cô, em sao vậy?" Trần Ngự Lâu hỏi.

"Không sao." Hồng Cô Nương lắc đầu, không biết phải giải thích

cảm giác vừa rồi như thế nào.

Lục Khố Tiên Tặc ngoài việc cường hóa bản thân, cũng sẽ làm yếu đi khí tức của anh.

Đơn giản mà nói, càng thích hợp để giả heo ăn thịt hổ.

Giống như trong tự nhiên, mãnh thú trước khi săn mồi, đều sẽ ẩn mình trước con mồi, đợi thời cơ thích hợp rồi ra tay đoạt mạng.

Mất một lúc lâu, Trương Trạch dần dần thích nghi với sự thay đổi trên người.

Những thay đổi vừa rồi, đều là vô ý mà thành.

Nhưng lại nghe tiếng "Oanh!" một tiếng vang lớn, Đấu Thi bị ngô công ngàn năm húc bay vào giữa Vô Lượng Điện.

Trong tình huống như vậy, Trần Ngự Lâu không đưa ra trận Bác Long trong nguyên tác.

Bàn Sơn cũng chưa kịp dùng Toản Thiên Tỏa.

Ngô công ngàn năm, lớn hơn nhiều so với những gì Trương Trạch đã thấy trong phim ảnh kiếp trước.

Từ trước mắt anh lóe lên, thi thể côn trùng khổng lồ hung tợn đáng sợ.

Hồng Cô Nương bị dọa giật mình, vung tay ném ra mấy mũi phi tiễn.

"Cẩn thận đừng làm bị thương gà Nộ Tình." Trên người ngô công, sáu con gà Nộ Tình đó, một đường đuổi theo ngô công mà mổ điên cuồng.

Mỗi cú mổ đều chính xác rơi vào điểm yếu trên người ngô công.

Nhưng không ngờ ngô công trong ngàn năm, đã nuốt rất nhiều đan

dược.

Giáp xác trên người nó cứng rắn hơn nhiều so với con ngô công đã gặp trước đó, không dễ dàng mổ xuyên.

Đấu Thi sau khi bị húc bay, ngô công đột nhiên lao về phía đám đông.

Chỉ nghe Hoa Linh kinh hoảng kêu lên một tiếng.

Toàn bộ người cô bị càng của ngô công sáu cánh kẹp lấy.

May mắn là ngô công không nuốt người trực tiếp, Hoa Linh tạm thời không sao.

"Nhanh cứu người." Trong chớp mắt con ngô công sáu cánh đó liền bò lên xà điện của Vô Lượng Điện.

Trong chớp mắt đã đâm xuyên đỉnh điện.

Nó cào những viên ngói lưu ly trên đỉnh điện rơi xuống.

Tốc độ bò cũng lập tức chậm lại.

Kê Cô Tiếu trong lòng canh cánh sự an nguy của sư muội Hoa Linh.

Anh ta ấn vào hai khẩu kính diện hộp tử trong tay, lập tức cùng Lão Dương Nhân hai người đuổi theo.

"Lão Dương Nhân, cẩn thận đừng vô ý làm Hoa Linh bị thương." Dưới giếng đan bên cạnh, đáng lẽ là nơi có bốn lầu sắt và nguyệt quế mặt người.

Trương Trạch đạp lên người Đấu Thi hình thái Thiên Thủ.

Lập tức Đấu Thi trăm chân bò đi, vòng quanh cột điện, theo lộ tuyến của ngô công sáu cánh vừa rồi mà trực tiếp bò lên.

Một trận tiếng bò lạch cạch, đã xua tất cả ngô công độc trên xà

nhà xuống.

Đặt chân lên Thiên Thủ Đấu Thi, thông qua lắng nghe kỹ lưỡng, anh phát hiện thính giác hiện tại, dường như có thể phân biệt được điểm yếu trên giáp xác của ngô công sáu cánh.

Sự va chạm giữa các giáp xác ở các vị trí khác nhau, âm thanh cũng có sự khác biệt vi tế.

Đột nhiên lông mày Trương Trạch động đậy.

Ở khóe mắt anh, vậy mà ẩn chứa một con rắn nhỏ có lông.

Chương 21

Trong mắt nuôi rắn, vốn là hành vi mà các cư dân cổ đại ở một vùng biển cát nào đó mới làm.

Chỉ là, nơi thần bí đó, và Trương Gia cùng Uông Gia đều có mối liên hệ mật thiết.

Rắn nuôi lớn, có thể sẽ quay lại ăn thịt chủ nhân.

Điểm này Trương Trạch tự nhiên đã rõ.

Với sự trợ giúp của hệ thống, anh ta hoàn toàn kiểm soát con rắn này.

Vì vậy, con rắn nhỏ có thể ẩn trong lông mày, cũng luôn chỉ ở giai đoạn ấu niên.

Nếu không thì cũng không ngủ say đến bây giờ, mới bị trận chiến vừa rồi đánh thức.

Trương Trạch cũng suýt quên, bên cạnh mình còn nuôi một con rắn như vậy.

Anh ta từng tiếp xúc với một người Trương Gia có biệt danh là Xà Tổ.

Người đó tên là Trương Tiểu Xà, cũng là người giấu một con rắn nhỏ trong lông mày.

Ban đầu chỉ thấy vui, bây giờ xem ra, dường như có thể phát huy tác dụng lớn.

Thấy Trương Trạch lơ đễnh tránh né ngô công sáu cánh.

Hoa Linh bị ngô công sáu cánh bắt, trong lòng lo lắng cho sự an nguy của anh, lớn tiếng nhắc nhở: “Cẩn thận, ngô công có trí tuệ!

Nó cố ý dẫn anh lên!" Ngô công bắt được Hoa Linh liền chiếm được tiên cơ.

Thủ đoạn bẫy rập thông thường, căn bản không thể đối phó với ngô công.

May mắn là Trần Ngự Lâu lần này trí tuệ hoàn toàn trực tuyến.

"Kê Cô Tiếu huynh đệ, trước tiên tìm cách cứu người, sau đó sẽ giết con súc sinh!" Hai người một trái một phải, phía sau con ngô công ngàn năm, Trương Trạch mượn Đấu Thi nhanh chóng đuổi kịp ngô công sáu cánh.

Hai người một trái một phải, phía sau con ngô công ngàn năm, Trương Trạch mượn Đấu Thi nhanh chóng đuổi kịp ngô công sáu cánh.

"Giúp tôi quấn lấy nó." Trương Trạch hô một tiếng, liền nhảy lên lưng ngô công sáu cánh.

Anh ta rút đao chém vào ngô công.

Nhưng lại phát hiện giáp xác quả thực cứng rắn kinh người.

Thanh đao tuy chất liệu cứng rắn, nhưng luôn cảm thấy chưa được khai phong.

"Hệ thống, thanh Long Tích Đao của tôi, rốt cuộc có được không?" Con ngô công sáu cánh trước đó thì chém được, bây giờ lúc quan trọng lại hỏng?

Anh ta trong lòng hỏi thăm hệ thống một lượt.

May mắn là hệ thống không có tư duy độc lập. [Long Tích Đao quả thực chưa được khai phong, cần dùng huyết dịch đặc biệt để hoàn thành việc khai phong cuối cùng.] Huyết dịch đặc biệt?

"Máu của tôi có được không?" Máu Kỳ Lân dần bị sức mạnh Thao

Thiết đồng hóa, biến thành máu Thao Thiết.

Huyết dịch hoàn toàn gồm mấy sức mạnh huyết mạch nguyên thủy, thậm chí đồng thời bắt đầu có thêm những tác dụng đặc biệt kỳ lạ. [Khai phong cần một lượng lớn huyết dịch và thời gian, chủ nhân xác nhận chứ?] "Xác nhận hay không xác nhận gì?

Con dao chưa khai phong, sao tôi có thể sử dụng?" Trong lòng tức đến mức suýt nổ tung, chỉ là trên mặt đã quen với việc không biểu cảm.

Anh ta nhìn chằm chằm một lát.

Anh ta rạch da mình, để lưỡi dao dừng lại trên đó.

Máu bị hấp thụ nhanh chóng.

"Tự tàn sát mình sao!" Ngô công ngửi thấy mùi máu, Hoa Linh vậy mà lại bị bỏ rơi.

Khiến mọi người hoàn toàn không ngờ.

Ngô công ngàn năm, thèm khát máu của Trương Trạch.

"Tôi cảm thấy con ngô công, có chút không đúng?" Trần Ngự Lâu cầm Tiểu Thần Phong, nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào ngô công.

Anh ta phát hiện con ngô công ngàn năm khổng lồ, không nhắm vào ai cả, mà lại chỉ chú ý đến con gà trống Trương Trạch một mình.

Kê Cô Tiếu cũng nhận ra điểm mấu chốt của vấn đề.

"Theo lẽ thường, gà Nộ Tình là thiên địch của ngô công sáu cánh, đáng lẽ phải giết chết gà Nộ Tình trước mới đúng." "Nhưng nhìn xem, con ngô công bò trên mái hiên, dường như càng muốn hất gà Nộ Tình xuống." Hồng Cô Nương bên cạnh nghe nói như vậy, dường như đúng là như vậy.

"Vậy, rốt cuộc là chuyện gì?" Trần Ngự Lâu bất lực tháo kính:

“Chắc là do máu của Trạch Gia, ăn phế đan hấp thụ tinh hoa bên trong, vạn vật trên đời đều muốn trường sinh, tinh hoa đan dược có thể kéo dài tuổi thọ ở một mức độ nhất định.” Anh ta kéo ống tay áo.

“Hồng Cô, phi đao của em có thể đánh ngô công không?” Trong lúc đang bàn bạc cách đối phó với ngô công sáu cánh.

Lúc này Trương Trạch đang có khí sắc hồng hào, mặc dù bị hút đi một lượng lớn máu tươi.

Nhưng Lục Khố Tiên Tặc trao đổi chất nhanh chóng, đồng thời cũng đang nhanh chóng giúp tạo máu.

Chỉ là hiện tại chỉ có thể hấp thụ năng lượng thông qua thực vật.

May mắn là trong những phế đan đã ăn trước đó, có một lượng lớn tinh hoa còn sót lại. [Hắc Kim Long Tích Đao đã hoàn toàn khai phong, xin chủ nhân thử đao.] Trương Trạch nhìn thanh Long Tích Đao đã hoàn toàn khác biệt.

Lúc này nhìn lại, khiến anh có chút không dám chạm vào lưỡi đao nữa.

Chỉ cần nhìn một cái đã khiến người ta có cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Anh đưa tay tháo con rắn đen lông lá con đang nằm trên lông mày xuống.

“Tiểu hỏa kế, theo ta lâu như vậy rồi, lần này cho ngươi ăn một bữa ngon.” Anh ta chỉ kẹp lấy giáp xác ngô công sáu cánh bằng chân.

Lúc này anh ta giơ cao Long Tích Đao.

Thanh đao màu hắc kim trong đêm tối không hề nổi bật.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo.

Thanh đao trực tiếp đâm vào lưng ngô công sáu cánh.

Một tiếng kêu thảm thiết khó nghe, đột nhiên truyền đến.

Ngô công sáu cánh nhanh chóng chạy tán loạn trên đỉnh điện, muốn hất Trương Trạch xuống.

Giáp xác ở lưng bị chém một vết lớn.

Con rắn nhỏ có lông đen ẩn trong cánh tay Trương Trạch, không biết từ lúc nào, nhanh chóng chui vào vết thương của ngô công sáu cánh.

Rắn lông đen từ khi theo anh, hầu như chưa từng ăn món gì ngon.

Anh ta từ lưng ngô công sáu cánh nhảy xuống.

Kéo Trần Ngự Lâu và Kê Cô Tiếu, vội vàng nói: "Theo tôi." "Đi đâu?" Hoa Linh vẫn còn kinh hoàng, thấy anh ta muốn đi vào, có chút lo lắng hỏi: "Ngô công chưa chết, cẩn thận lại phản công!" Trương Trạch lại khinh thường nói: "Ngô công bây giờ chỉ là cung tên đã hết lực, không cần lo lắng." "Sao anh biết?" Trần Ngự Lâu nhìn chằm chằm vào con ngô công ngàn năm, thấy nó trực tiếp từ đỉnh điện lao vào trong Vô Lượng Điện.

"Tôi thấy nó dường như vẫn sống động, e rằng cú đánh đó không làm nó bị thương nặng." Kê Cô Tiếu nhìn chằm chằm vào con ngô công đột nhiên biến mất, lập tức cảm thấy tình hình không ổn.

"Ngô công, rất có thể sẽ chạy vào trong giếng đan, đợi nó ăn đan dược phục hồi, e rằng…" Trương Trạch lại thầm nghĩ trong lòng, vĩnh viễn không thể nữa rồi.

Anh ta dẫn mọi người đi về phía giếng đan.

Đứng bên giếng đan, dưới đó là một giếng sâu bảy tám mét.

Trương Trạch vừa lại gần đã ngửi thấy một mùi tanh tưởi nồng nặc.

“Khí tức của ngô công sáu cánh ở đó.” Trần Ngự Lâu tự cho rằng khứu giác cũng nhạy bén, nhưng lại dường như không ngửi thấy gì.

“Có nhầm lẫn gì không, ngoài mùi hôi thối, hầu như không ngửi thấy mùi gì khác.” Trương Trạch lắc đầu: “Không sai đâu, là mùi máu tanh của ngô công sáu cánh.” “Đợi tôi xuống, chặn miệng giếng lại.” Nói xong anh ta trực tiếp nhảy vào trong giếng đan.

Trên thành giếng có rất nhiều hõm.

Anh ta dựa vào khinh công đã luyện từ nhỏ, hai tay bám vào thành giếng, nhưng đột nhiên nghe thấy tiếng động truyền đến từ phía dưới.

Kê Cô Tiếu theo sau nhảy xuống.

Trong nguyên tác, khi đến một nơi đó, Lão Dương Nhân và Hoa Linh liền gặp chuyện ngoài ý muốn.

Kê Cô Tiếu lúc đó bị kích thích, liền bất chấp tất cả mà đồng quy vu tận với ngô công sáu cánh.

Chương 22

Nhưng lần này thì khác, sư đệ sư muội đều không chết, đồng thời biết được tung tích của Phục Trần Châu.

Lần này anh ta hoàn toàn cùng Trương Trạch xuống, để đối phó với con ngô công ngàn năm đó.

"Kê Cô Tiếu, ngô công ngàn năm giãy giụa trong cơn hấp hối, trước khi chết chắc chắn sẽ dốc toàn lực." "Không chỉ ngô công ngàn năm…" Vừa dứt lời, đột nhiên một cái đầu khổng lồ từ trong giếng đan chui ra.

Ngô công sáu cánh hiểu được tiếng người.

"Phanh phanh phanh," Kê Cô Tiếu cầm hai khẩu súng, bắn vào mắt ngô công.

Có miệng ngô công và nhiều điểm yếu khác.

Tạm thời không thể phá hủy, nhưng cũng có thể khiến ngô công đau đớn.

Một thanh hắc kim đao đột nhiên lóe lên trước mặt.

Ngay khi sắp chém vào ngô công, Trương Trạch đột nhiên nhìn thấy, trong miệng ngô công có một con rắn cử động mấy cái.

Thành công rồi.

Đó là con rắn lông đen mà anh vừa thả vào.

Không những thành công, mà màu sắc của nó dường như cũng đang thay đổi. [Hắc Mao Xà mà bạn nuôi đang biến dị, rất có thể sẽ biến thành Bạch Hóa Chúc Cửu Âm!] Chúc Cửu Âm?

Đó không phải là loại rắn trắng đã thấy ở sa mạc sao?

Con rắn trắng đó lợi hại thật, kích thước khổng lồ.

Con này tuy không đủ lớn, nhưng sau khi biến dị, e rằng cũng sẽ có sự nâng cao đáng kể.

"Nhanh lùi." Trương Trạch nhìn về phía dưới giếng đan.

Dưới đó toàn là các loại xác chết.

Những thứ này cũng có thể là cương thi, nhưng đều không thành khí hậu.

Nếu không thì lại chế tác thêm một cỗ Đấu Thi nữa.

Dưới giếng đan, một lò luyện đan phủ đầy rêu đồng, yên tĩnh đứng giữa rất nhiều thi thể.

Trương Trạch mở lò luyện đan, liền trực tiếp chui vào.

Kê Cô Tiếu thấy vậy cũng theo sau nhảy vào trong lò luyện đan.

"Đan lô Tây Chu, đan lô do Chu Mục Vương tốn rất nhiều nhân lực vật lực chế tạo." Chui vào trong đan lô, Trương Trạch nhìn xung quanh một lượt.

Anh ta nhặt được hai lá bùa đồng từ trong đó.

"Vật gì vậy?" "Nhân phù và quỷ phù." Trương Trạch đưa lá Nhân Phù không mắt cho Kê Cô Tiếu.

Anh ta cầm trong tay nhìn kỹ hai lần, cảm thấy không nhìn ra được tác dụng gì, liền đưa lại cho Trương Trạch.

Bùa có linh tính, thường dùng để bói toán.

"Tôi nghe nói đó là thứ dùng để bói toán ở thời đại trước, một loại phù hiệu đặc biệt." "Không sai, tổng cộng có bốn lá quỷ phù, nếu tập hợp đủ bốn lá có thể thông suốt huyền diệu của thiên cơ." Kê Cô Tiếu lại không ngờ, hai lá bùa đồng trông bình thường lại ẩn chứa huyền

cơ như vậy.

"Đáng tiếc chỉ tìm được hai lá." "Không vội, tìm hai lá còn lại cũng không phải không thể." Theo thời gian suy đoán, bây giờ lá Long Phù đó đáng lẽ ở miếu Hoàng Đại Tiên Đông Bắc.

Hai người khẽ bàn tán trong đan lô.

Dưới mặt đất, Trần Ngự Lâu bảo người chặn miệng giếng, cũng nhảy vào trong giếng.

Nhưng không thấy Trương Trạch và Kê Cô Tiếu, chỉ có thể ẩn mình quan sát.

Con ngô công sáu cánh sau khi bị rắn lông đen chui vào cơ thể, cảm thấy máu chảy ra rất nhiều.

Trí lực của nó không cao lắm, liền cho rằng đó là do vết thương của đao gây ra.

Nó bò đến một bên quan tài, lại thấy bên đó chất đống rất nhiều thảo dược.

Rất nhiều bình đan dược nằm rải rác khắp nơi.

Trong đó phần lớn đan dược đều bị ngô công ăn mất.

Con ngô công đó đặt vết thương lên đan dược, để chữa thương.

"Những viên đan dược chữa thương đó!" Trương Trạch lúc này, ngửi thấy mùi linh chi thảo và nhân sâm trăm năm ngàn năm xung quanh.

Lập tức thèm thuồng.

Thế giới này tài nguyên thật phong phú.

Những thứ chất lượng cao như vậy, nếu cứ ăn mãi, Lục Khố Tiên Tặc sớm muộn cũng sẽ hoàn thành biến đổi chất.

Lúc đó sẽ sống lâu hơn.

Anh ta từ trong đan lô bò ra.

Trần Ngự Lâu bên cạnh ở rất gần, cũng không phát hiện.

Trước tiên khí tức trên người Trương Trạch, hoàn toàn bị che giấu.

Đó cũng là một trong những biến hóa đặc biệt của Lục Khố Tiên Tặc.

Anh ta dần dần không để ý đến sự tồn tại của cơ thể mình.

Đứng bên cạnh người khác, cũng như vậy.

Dần dần không còn quá trình trao đổi chất bình thường của con người, đứng ở đó hầu như không khác gì người chết.

Anh ta yên tĩnh đứng đó, nhìn con ngô công sáu cánh, trước mắt, nôn ra nội đan.

Trương Trạch đột nhiên mấy bước lao đến.

Anh ta há miệng, một ngụm nuốt chửng nội đan của ngô công sáu cánh.

Nội đan tràn đầy linh khí nuốt xuống, không có chút khó chịu nào.

Ngược lại bụng cảm thấy ấm áp vô cùng thoải mái. [Chủ nhân nuốt chửng nội đan ngàn năm của ngô công sáu cánh, có thể tích lũy một lượng lớn linh khí trong cơ thể.] [Xin chủ nhân chọn nhiệm vụ tiếp theo.] [1.

Luyện Tây Tương Thi Vương thành Đấu Thi.] [2.

Luyện La Lão Oai thành Đấu Thi.] Nhìn những lựa chọn mà hệ thống đưa ra, ngoài phần thưởng có thể lựa chọn, đôi khi cũng có nhiệm vụ có thể lựa chọn.

Chỉ là đó là trạng thái bình thường của hệ thống.

La Lão Oai đã chết, một cỗ thi thể bị thuốc lá nặng làm rỗng ruột.

Ngược lại Tây Tương Thi Vương, có tiềm chất luyện thành Diêm Vương Đấu Thi.

Bên cạnh con ngô công sáu cánh sau khi mất nội đan, đột nhiên bắt đầu phát điên.

Nó muốn lao về phía Trương Trạch.

Đột nhiên một bóng đen từ trong đan lô lao ra.

Mạnh mẽ tung một đòn đầu gối va chạm vào ngô công sáu cánh.

Sau khi Khôi Tinh Thích Đấu được thi triển, ngô công đột nhiên bay ra.

Nó chưa kịp cử động mấy cái, đã nằm bất động trên mặt đất.

Kê Cô Tiếu nhìn chằm chằm vào con ngô công sáu cánh đang dần chết đi.

Khôi Tinh Thích Đấu dường như không có uy lực lớn đến vậy!

Cùng lúc đó, con rắn lông đen trong cơ thể ngô công, lúc này đã chui vào trong não của ngô công sáu cánh.

Trong cơ thể ngô công, hầu như cũng sắp bị con rắn nhỏ đó ăn hết.

"Hai người, có bị thương không?" Trần Ngự Lâu từ phía sau bước ra.

Anh ta đi đến bên cạnh ngô công.

Chương 23

"Kê Cô Tiếu huynh đệ, thực lực của anh, đột nhiên tăng tiến đáng kinh ngạc sao?" "Không phải công lao của tôi, Kê Cô Tiếu tuyệt đối sẽ không nhận công về mình." Anh ta lại kiểm tra một lượt con ngô công sáu cánh, phát hiện ngô công chết thật rồi.

"Kỳ lạ, ngô công chỉ mất nội đan, theo lẽ thường không nên chết nhanh như vậy chứ." Anh ta lại gần nhìn chằm chằm vào đầu ngô công.

Lại thấy trong miệng ngô công, đột nhiên chui ra một con rắn trắng toàn thân mọc lông.

"Rắn!" Trần Ngự Lâu lập tức rút Tiểu Thần Phong ra.

"Đừng động đậy." Trương Trạch đưa tay ra trước mặt hai người.

Chỉ thấy con rắn nhỏ bằng ngón tay, bò lên cánh tay Trương Trạch.

"Thì ra có một con rắn trong bụng ngô công!" Trần Ngự Lâu nhìn con rắn trắng đó, lè lưỡi rắn nhìn chằm chằm, lập tức cảm thấy rùng mình.

Xung quanh giếng đan, khắp nơi là thi thể không phân hủy.

Trương Trạch lại nhìn hai lá nhân phù và quỷ phù.

Chức năng của bốn lá bùa đồng, kể từ khi đan lô bị trộm khỏi mộ Chu Mục Vương, hầu như không ai biết.

Anh ta đột nhiên nghĩ đến Lão Dương Bì ở bên ngoài.

Trong nguyên tác, Lão Dương Nhân mấy chục năm sau, muốn dùng Long Phù để sau khi chết hóa rồng, ban phước cho hậu nhân.

Đáng tiếc ý trời khó lường, bị tinh quái chuột vàng ngàn năm phá hoại, cuối cùng bị sét đánh thành than.

"Tổng bả đầu!" Hoa Mã Quải dẫn mấy chục người xuống giếng đan, tìm Trần Ngự Lâu, Trương Trạch và Kê Cô Tiếu ba người.

"Bảo người chuẩn bị sẵn cần câu thi, lưới đánh cá và móng lừa đen, xung quanh toàn là thi thể không phân hủy, chúng ta nhiều người sống vào, khó tránh khỏi có một hai xác chết hấp thụ dương khí của người sống mà làm hại người." Trần Ngự Lâu trên người mặc Long Lân Nội Giáp, cộng thêm việc anh ta trốn kỹ nên không sao.

Ngược lại Trương Trạch yên tĩnh ngồi một bên, mới trông như vừa trải qua một trận đại chiến.

Anh ta tĩnh tọa nguyên tại chỗ, trong cơ thể đang từ từ hấp thụ nội đan.

Trong nội đan của ngô công, dung nhập quá nhiều đan dược phức tạp.

Rất nhiều dược lực đều còn sót lại trong nội đan, chưa hoàn toàn dung hợp.

Cộng thêm hệ thống tiêu hóa lục khố đã được xây dựng hoàn chỉnh trong cơ thể, năng lực hấp thu bá đạo.

Trong thời gian ngắn, nhanh chóng phân giải hoàn toàn sức mạnh trong nội đan.

Đây cũng là lý do vì sao, chỉ trong chốc lát, anh ta đã cảm thấy dị thường.

Khó trách trong nguyên tác, Kê Cô Tiếu sau khi cắn ngô công và ăn nội đan, đã hôn mê một lúc lâu.

"Sư huynh!

Sư huynh tôi đâu?" "Trạch Gia sao rồi, Trương Trạch ~" Lão Dương Nhân và Hoa Linh hai người lo lắng cho sự an nguy của anh, lập tức xuống dưới kiểm tra tình hình.

Hoa Linh đi đến bên cạnh Trương Trạch, sờ sờ mạch đập của anh.

"Sư huynh, nhìn xem, nhiệt độ cơ thể Trương Trạch lúc nóng lúc lạnh?" "Tôi không sao." Trương Trạch bình tĩnh nói: "Chỉ là phản ứng bình thường." Khi Hoa Linh đang bắt mạch cho Trương Trạch, đột nhiên từ trên người Trương Trạch truyền ra tiếng rắn rít.

Một con rắn trắng đột nhiên xòe vảy trắng trên người.

Ngay sau đó trên vảy, mô phỏng ra một khuôn mặt Hoa Linh.

"Xà tinh!" Các đệ huynh Tạ Lĩnh, thấy rắn trắng "mọc" ra một khuôn mặt giống hệt Hoa Linh, lập tức sợ hãi lùi lại vội vàng.

"Đừng hoảng sợ!" Hoa Linh bị rắn trắng nhìn chằm chằm, đứng sững tại chỗ căn bản không dám cử động.

"Đừng động đậy, Hoa Linh là người." Thấy Trương Trạch nói chuyện với con rắn nhỏ đó, Hoa Linh nhìn chằm chằm vào con rắn trắng nhỏ.

Rắn trắng rung động vảy phát ra âm thanh đặc biệt, từ từ thu mình lại.

"Hiểu tiếng người sao?" Thấy rắn trắng đã trở lại bình thường, khuôn mặt người trên đó lại vẫn còn.

Hoa Linh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt giống hệt mình, luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Chỉ là vảy trắng tinh trên người rắn trắng, bây giờ nhìn lại lại có chút đáng yêu.

"Một con Chúc Cửu Âm, một loại rắn đột biến đặc biệt sống trong

rừng mưa nhiệt đới ở con đường tơ lụa, có trí tuệ nhất định.” Hoa Linh thấy Trương Trạch không có vấn đề gì lớn, có chút lo lắng.

Trần Ngự Lâu bên cạnh chỉ vào những đan dược bị ngô công sáu cánh giấu đi.

“Hoa Linh muội tử, xem xem những đan dược bên cạnh có hữu dụng không.

Tôi thấy con ngô công ngàn năm đó trước đó đang dùng những đan dược này để chữa thương.” Những dược liệu này có tác dụng chữa thương cực nhanh, Trần Ngự Lâu trước đó vẫn luôn chú ý.

Hoa Linh lấy mấy cái bình sứ thời Tống có hoa văn huyền ảo.

Cô cẩn thận ngửi: “Hồng hoa, tam thất, kỳ lân huyết đằng…” Cô ta một hơi nói ra mấy tên thảo dược.

“Có thể là kỳ lân đan, loại thuốc ngự dụng của hoàng gia cách đây mấy trăm năm trong truyền thuyết.” “Trong đó có thêm rất nhiều dược liệu quý giá, chuyên trị ngoại thương, có bột kỳ lân huyết đằng.” “Đặc biệt là kỳ lân huyết đằng, sau khi tinh luyện thành chất lỏng ngưng kết sẽ thành một loại trung dược quý giá tên là kỳ lân kiệt, rất hiếm thấy.” “Nơi này không hổ là nơi hoàng gia luyện đan, đan dược dùng toàn là dược liệu ít nhất trăm năm tuổi.” Cô nhìn về phía Trương Trạch, phát hiện trên người anh không có nội thương.

Lại nhìn những bình sứ đựng đan dược, đều là bình sứ quan diêu của các niên đại khác nhau.

Sau khi đổ đầy một bình, cô đưa cho Trương Trạch.

“Sư huynh, Hoa Linh có vẻ thiên vị quá rồi, dược phẩm tốt như vậy, lại cho hết Trạch Gia.” Trương Trạch thấy vậy, đổ một ít vào một bình khác.

Anh ta đưa cho Hoa Linh: “Những thứ này em cứ giữ lại, hoặc

xem sau này có ai cần không.” Ngô công ngàn năm chỉ cần một chút đã thấy đỡ, huống chi là người bình thường.

Chỉ là thuốc chủ yếu dùng ngoài da chứ không phải uống.

Anh ta lấy một bình, Kê Cô Tiếu bị thương, cũng sẽ lấy ra.

Các đệ huynh Tạ Lĩnh, cẩn thận tìm kiếm xung quanh một lúc.

Xung quanh ngoài những đan dược và đồ sứ, quan tài và thi thể.

Đột nhiên, một cỗ thi thể đột nhiên cử động.

Thi thể mặt mũi xanh xám, miệng mọc răng nanh già, toàn thân da khô héo.

Nhưng động tác chậm chạp.

Trần Ngự Lâu thấy vậy đột nhiên lấy cần câu thi, móc lấy cương thi.

Trên cần câu thi có một sợi “dây câu cá” dài, trên dây có buộc từng móc câu giống như chân cua.

Từ trước mắt mấy người lấp lánh bay qua, vững vàng móc lấy cương thi.

Trương Trạch liếc nhìn: “Cần câu thi không tệ.” Mấy đệ tử Tạ Lĩnh bên cạnh, lập tức dùng lưới đánh cá trói chặt cương thi vừa bật dậy.

“Móng lừa đen.” Trần Ngự Lâu đưa tay ra, nhận lấy một móng lừa đen, kẹp vào miệng cương thi.

“Mang cương thi ra ngoài thiêu đi.” Anh ta trực tiếp đưa cần câu thi cho Trương Trạch: “Huynh đệ nếu có hứng thú, cả Tạ Lĩnh đều có thể cùng tôi thống lĩnh, huống chi chỉ là một cây cần câu thi?” Nói xong trực tiếp đưa cho Trương Trạch.

Cây cần câu thi cá nhân chuyên dụng này, chất liệu đều là loại thượng hạng.

Trương Trạch liếc nhìn, khẽ vung, liền nhẹ nhàng thu lại "dây câu cá".

"Không ngờ Trạch Gia dùng cần câu thi cũng đạt đến mức lô hỏa thuần thanh." "Từ nhỏ chơi một thời gian." Trương Trạch thu cần câu thi, ánh mắt nhìn về phía góc tường.

Trần Ngự Lâu nhìn kỹ một lượt: "Y phục đen do người làm, không giống người Nguyên." Hoa Mã Quải nuốt nước bọt, căng thẳng nói: "Đi xem thứ đó, ngay cả Quỷ Vô Thường cũng chỉ là một cách hóa trang." "Vị này là chủ nhân của chỉ nhân trước đó." Trương Trạch chỉ vào một tấm kim bài ở thắt lưng.

"Quan Sơn Thái Bảo?" Trần Ngự Lâu cầm dao găm muốn vén mảnh vải trên mặt Quan Sơn Thái Bảo ra.

"Đừng chạm vào." Trương Trạch giơ tay kéo anh ta ra.

Cốt truyện Trần Ngự Lâu phát điên trong nguyên tác, tuyệt đối không thể để xảy ra một lần nữa trước mặt mình.

"Người này vì vào Bình Sơn, đã uống đan dược kịch độc đặc biệt để đối phó với ngô công Bình Sơn, nhưng ngay cả khi độc dược phát tác cũng không thể rời đi, trên người đã tích tụ đủ loại độc tố." Hoa Linh dùng kim bạc cẩn thận chạm vào, kim bạc lập tức biến thành màu đen.

"Quả nhiên có độc!" Trương Trạch huýt sáo một tiếng.

Từ bên ngoài xông vào một cỗ Đấu Thi đã phục hồi trạng thái bình thường.

Bảo Đấu Thi ra tay, thì không cần sợ độc tố bên trong.

Ở đống thi thể bên cạnh, có người đã tìm thấy một đường hầm.

Trần Ngự Lâu nhìn xuống dưới, phát hiện phía dưới âm khí cực nặng.

Lại có một cây thân cây mọc đầy nguyệt quế mặt quỷ.

Chương 24

Đợi khi thò nửa người xuống, dùng dạ nhãn, từ xa nhìn thấy bốn tòa lầu sắt trong không gian rộng lớn phía dưới.

Không gian uốn khúc đi lên, không biết thông đến đâu.

Trần Ngự Lâu từ cửa đường hầm lùi lại.

"Dưới đó âm khí cực nặng, có một cây nguyệt quế già, và có bốn tòa lầu sắt đặc biệt." Anh ta quay đầu đúng lúc nhìn thấy, Đấu Thi tìm thấy một cuốn sách cổ từ trong quần áo tùy thân của thi thể Quan Sơn Thái Bảo.

Trông đó là một bản sao chép tay.

"Khôi Lỗi Thuật?" Hoa Linh đứng bên cạnh trực tiếp đọc tên sách ra.

Hoa Mã Quải nghe thấy lập tức nhìn: "Quan Sơn Thái Bảo vẫn luôn cho rằng cái này là truyền thuyết, không ngờ Khôi Lỗi Thuật lại thật sự tồn tại!" "Truyền thuyết nói, Đại Minh mới xuất hiện Quan Sơn Thái Bảo, giỏi khống chế côn trùng, cũng như chỉ nhân và các loại khôi lỗi khác, để vào mộ trộm mộ." Trương Trạch ngửi mùi trên sách: "Không có độc." Sau đó cẩn thận lật xem nội dung bên trong, liền biết được những thông tin được ghi chép trong đó.

Thuật khống trùng, và thủ đoạn của Bàn Sơn rất giống nhau.

Chỉ có thuật chỉ nhân, lại ít khi thấy người ta sử dụng.

Anh đưa sách cho Hoa Linh.

"Em không giỏi cận chiến, cuốn sách này em cứ cầm xem trước." So với việc khống chế chỉ nhân yếu ớt, anh thích khống chế Đấu Thi để thăm dò hơn.

“Cho tôi xem?” Hoa Linh nhìn Kê Cô Tiếu, có chút không chắc chắn có nên nhận lấy không.

Cô vừa mới xem qua mấy trang Khôi Lỗi Thuật.

Trong đó thủ đoạn khống chế côn trùng, lại có chút tương tự với Tam Đinh Tứ Giáp của Bàn Sơn.

“Trương Trạch huynh đệ đã cho, em cứ cầm đi!

Sau này có việc cần em giúp.” Chỉ cần Trương Trạch rõ ràng đang không ngừng trưởng thành, Kê Cô Tiếu liền dần dần nhận ra mấy người họ chưa chắc đã thực sự giúp được Trương Trạch.

Trước đó, hỗ trợ Trương Trạch, Trương Trạch đã hứa sẽ giúp tìm Phục Trần Châu và phá bỏ lời nguyền của tộc nhân.

“Vâng!” Hoa Linh nghiêm túc gật đầu, “Tôi sẽ nhanh chóng học được Khôi Lỗi Thuật trong sách, lúc đó cũng có thể nhanh chóng giúp được anh.” Cô lè lưỡi, cẩn thận cất “Khôi Lỗi Thuật” đi.

“Tổng bả đầu, bậc thang Quải Sơn đã dựng xong.” Hồng Cô Nương đứng ở lối vào, xin chỉ thị của Trần Ngự Lâu.

“Dưới đó nguyệt quế mặt quỷ trông rất kỳ dị, tôi và sư đệ xuống trước xem sao.” Kê Cô Tiếu kéo Lão Dương Nhân lại, chủ động xin đi.

Hai người nhìn nhau, gật đầu ăn ý.

Không cần quá nhiều lời nói.

Kê Cô Tiếu đi trước một bước leo xuống đường hầm.

Đợi khi xuống đến không gian rộng mở phía dưới.

Ánh sáng đèn pin chiếu lên cây nguyệt quế già bên cạnh.

Chỉ thấy trên thân cây nguyệt quế, có rất nhiều u tròn.

Giống như vô số cái đầu ngu ngốc.

Điều đáng sợ hơn là trên những u đó lại mọc ra những khuôn mặt quỷ trắng bệch.

Giống như từng đầu người, được người ta khảm vào thân cây.

Chỉ liếc mắt một cái, liền cảm thấy toàn thân dựng tóc gáy.

Nguyệt quế và thi đầu man là cùng một loại.

Lão Dương Nhân rút một mũi tên ra, cầm cây cung phản khúc trong tay.

"Bùm!" một mũi tên bắn trúng khuôn mặt quỷ trắng bệch trên thân cây.

Khuôn mặt đau buồn đó, biểu cảm lập tức biến thành kinh hoàng.

Những khuôn mặt người trên thân cây bên cạnh, cũng đột nhiên toàn bộ lộ ra vẻ giận dữ.

Hầu như tất cả các khuôn mặt trên nguyệt quế mặt quỷ, đều nhìn chằm chằm vào Kê Cô Tiếu và Lão Dương Nhân.

"Kê Cô Tiếu huynh đệ, nguyệt quế già có dị động sao?" Kê Cô Tiếu lắc đầu: "Khuôn mặt quỷ trên nguyệt quế già dường như có ý thức, nhưng lại không phát hiện nguy hiểm gì." Nghe nói vậy, Trần Ngự Lâu lập tức từ trên đó leo xuống.

"Khoan đã, nguyệt quế?" "Đan Hà Tử Vi động, Nguyệt Quế Gia Trần phong." Trương Trạch đột nhiên nói ra hai câu trước đó.

Quay người Trương Trạch cũng ở phía sau mấy người.

"Không sai, 'Nguyệt Quế Gia Trần phong' là có ý đó." Kê Cô Tiếu suy ngẫm kỹ hai câu Trương Trạch nói.

"Đan Hà chỉ mây trời, Tử Vi đế tinh, chẳng lẽ dự báo sắp có dị

biến xảy ra?" Thấy Kê Cô Tiếu đã hiểu thâm ý bên trong.

Trương Trạch cũng không úp mở nữa.

"Hai câu đó tương đương với lời tiên tri, Bình Sơn sắp có biến cố lớn." Hai câu nói liền nhau, ý tứ cũng đơn giản.

Khi phát hiện nguyệt quế, biến cố cũng sắp xuất hiện.

"Trương Trạch huynh đệ biết bói toán sao?" Trần Ngự Lâu có chút không chắc chắn, có nên tin lời anh ta nói không.

Dù sao chuyện tiên tri như vậy, trước khi xảy ra, thường được cho là chỉ có 50% xác suất.

"Thủ đoạn của Mạc Kim và Phát Khâu, đều từ Chu Thiên Thập Lục Quái, thuật bói toán tôi cũng hiểu đôi chút." Thật ra mà nói, Trương Trạch thật sự tiếp xúc với nó.

Trong Trương Gia cất giữ rất nhiều điển tịch quý giá, đều là những bản độc bản mà bên ngoài không thể tiếp xúc được.

Trước khi anh 13 tuổi đi lang thang, anh thường xuyên đọc sách trong cổ lầu Trương Gia.

Lúc đó, anh gặp một người kỳ lạ có tuổi tương đương.

Là một sự tồn tại khác biệt trong số những người cùng tuổi.

Hai người được gọi là Trương Gia Song Quái.

Theo thời gian, người đó chắc bây giờ là tộc nhân của Trương Gia rồi.

Anh cũng đã ba năm không gặp người bạn đó rồi.

Thu lại suy nghĩ, Trương Trạch nghiêm túc nói với Trần Ngự Lâu: "Nếu không muốn Tạ Lĩnh bị diệt vong ở Bình Sơn, bây giờ lập tức cho đại quân rút khỏi Bình Sơn." Vừa dứt lời, đột nhiên xung quanh

liền chấn động.

"Động đất sao?" "Bình Sơn đang rung chuyển." Trần Ngự Lâu và Kê Cô Tiếu hai người đồng thời nhìn về phía Trương Trạch.

"Thần rồi, thời gian vậy mà lại đúng đến từng giây!" Từ khi phát hiện nguyệt quế đến bây giờ, thời gian chưa đến mười phút.

Trần Ngự Lâu lập tức hô lớn lên trên: "Hồng Cô, Hoa Mã Quải, bảo Côn Luân dẫn tất cả đệ huynh rút khỏi Bình Sơn." "Nhớ kỹ, tất cả, bao gồm cả mấy người!" "Đại ca, xảy ra chuyện gì rồi, những thứ dưới đó không cần nữa sao?" "Kim ngân có thể sau này lấy, bây giờ tất cả mau rút ra, mệnh lệnh!" "Vâng." Hồng Cô và Hoa Mã Quải biết Trần Ngự Lâu không đùa.

Tuy không hiểu đại ca vì sao lại làm như vậy, nhưng hai người lập tức đi chấp hành.

"Hô, hy vọng kịp." Trương Trạch liếc nhìn bốn tòa lầu sắt phía trước.

Lầu sắt xung quanh điêu lan ngọc thế, tạo hình tinh diệu vô cùng.

Lầu các lồng lộng đen kịt như mực, toàn bộ không có chút màu sắc nào.

Ba người nhanh chóng đi vào giữa bốn tòa lầu sắt.

Đập vào mắt là một tượng ngọc dược vương.

Trương Trạch đi đến một hộp ngọc ở giữa, mở ra bên trong toàn là "sư tử ngao, nhện bảo, mắt rắn, chó bảo…" và các loại nội đan và kết thạch động vật khác.

Trong đó có ba viên nội đan, còn lại đều là các loại kết thạch có giá trị dược liệu.

Hoa Linh và Lão Dương Nhân cũng đi vào trong lầu sắt.

Thấy trong đó có nhân sâm, hà thủ ô và các dược liệu thượng hạng khác, liền không kìm được mà vội vàng thu lấy.

Hai người đang định đi lên tầng hai, đột nhiên nghe thấy tiếng cười âm trầm của một nữ tử truyền đến từ trên lầu.

"Xích y hung, tiếu diện thi, quỷ tiếu mạc như thính quỷ khốc!" Hoa Linh đột nhiên đọc ra một câu khẩu quyết mà ai cũng biết, toàn thân giật mình.

"Nữ quỷ ở tầng hai!" Từ tầng hai truyền đến tiếng cười quỷ dị, hai người lập tức chạy lên lầu.

Trong phòng, một chỉ nhân đang lượn lờ qua lại.

"Lại là chỉ nhân do Quan Sơn Thái Bảo để lại!" Hai người đi đến lối cầu thang, Kê Cô Tiếu về phía chỉ nhân liên tục bắn hai phát súng.

Đạn xuyên qua chỉ nhân, chỉ nhân lơ lửng trong không trung lại bình an vô sự.

Chương 25

Ngược lại cười càng thêm ngông cuồng.

“Vũ khí bình thường không có tác dụng với nó, chỉ có máu của tôi mới có thể khắc chế loại tà ma này.” Anh ta tháo cây cần câu dài hơn bình thường mấy phần đang vác sau lưng xuống.

Chính là cây cần mà Trần Ngự Lâu đã tặng cho anh ta trên đường đi.

Anh ta đột nhiên vung cần câu.

Từ xưa ở vùng sông Hoàng Hà thường có người chết đuối, có nghề vớt xác.

Cần câu thi ở vùng Hoàng Hôn có tác dụng tương tự.

Chuyên dùng để móc xác chết, móc câu trên đó cực kỳ sắc bén.

Một khi đã móc trúng thì khó mà thoát được.

Loại cần câu này được cải tiến dựa trên cần câu thi Hoàng Hà, chuyên dùng để đối phó với cương thi.

Lúc này chỉ nhân tuy tà ma, nhưng lại là thực thể.

Nhìn chỉ nhân đang lượn lờ.

Trương Trạch vung cần câu thi trong tay.

Một làn gió nhẹ từ trên đầu Trần Ngự Lâu và Kê Cô Tiếu thổi qua.

Hai người họ vô cùng tin tưởng Trương Trạch, không hề có bất kỳ động tác né tránh nào.

Một hàng móc câu dài trong chớp mắt đã móc lấy chỉ nhân.

Ngón tay Trương Trạch nhẹ nhàng lướt trên lưỡi đao.

Một giọt máu vung lên người chỉ nhân.

Chỉ nhân kêu lên một tiếng thảm thiết, liền hóa thành tro bụi trước mắt họ.

Quan Sơn Thái Bảo, từ đời Minh đã là tử địch của Mạc Kim và Phát Khâu.

Phong Gia Quan Sơn ban đầu dựa vào việc trộm thiên thư dị khí trong quan tài vua Vu Hạp ở núi Quan Tài, học được vu thuật đã thất truyền từ lâu, rồi say mê thuật luyện đan.

Và tự xưng là Quan Sơn Thái Bảo.

Thời Chu Nguyên Chương đời Minh, Lưu Bá Ôn dâng bức "Quan Sơn Đạo Cốt Đồ", liền dẫn đến việc "Quan Sơn Thái Bảo" truyền nhân Phong Vương Lễ.

Sau đó Quan Sơn Thái Bảo chính thức đổi tên thành Quan Sơn Thái Bảo, và được triều đình ban thưởng phù bài vàng ròng cho vạn dặm và mấy đệ tử.

Và không còn làm nghề đạo mộ nữa, chuyên chức xây dựng lăng mộ cho hoàng gia.

Chu Nguyên Chương để tránh lăng mộ hoàng gia bị trộm, Phong Vương Lễ liền đề nghị truy bắt Mạc Kim Phát Khâu, và hủy đi Mạc Kim Phù và Phát Khâu Ấn.

Từ đó trên đời chỉ còn lại ba tấm Mạc Kim Phù.

Hơn mười năm trước, ba tấm Mạc Kim Phù đồng thời xuất hiện trên người một cao nhân Mạc Kim có biệt danh là Trương Tam Liên Tử.

Điều thảm khốc nhất là phái Tạ Lĩnh, sau khi bị trấn áp thì tử thương thảm trọng, suýt chút nữa có nguy cơ diệt môn.

Trần Ngự Lâu nhìn tro bụi trên mặt đất, mắng: "Quan Sơn Thái Bảo quả thực đáng ghét, lúc sống thì đối đầu với tôi, sau khi chết lại để lại chỉ nhân ở đây." "Bình Sơn mặt âm mặt dương, tôi hầu như đã chiếu khắp cả, nhưng không thấy bóng dáng ngôi mộ Nguyên nào cả." Anh ta nói xong Quan Sơn Thái Bảo, cẩn thận suy nghĩ dọc đường đã bỏ sót chỗ nào.

Thi triển thủ đoạn "Quan Nê Ngân, Biện Thảo Sắc", nhưng cũng chỉ tìm thấy Ổng Thành là một nghi trũng.

"Tạ Lĩnh đã tìm lâu như vậy, đều tìm kiếm trong bụng núi Bình Sơn, nhưng có Bình Sơn có đỉnh núi sao?" Hoa Linh cũng lập tức hiểu ra điểm mấu chốt: "Thì ra người Nguyên không phải người Hán, xây dựng cổ mộ tự nhiên sẽ không theo quy tắc thăng long." Các cổ mộ trước đó đã gặp, mộ thất hầu như đều được xây dựng trong bụng núi.

Người Nguyên lại đi ngược đạo hạnh, xây dựng cổ mộ ở nơi cao nhất.

Dưới núi thì bổ sung rất nhiều nghi trũng và bẫy, làm nhiễu loạn tầm nhìn.

Đỉnh Bình Sơn cực kỳ hiểm trở, nếu cổ mộ thật sự ẩn ở đó, đội quân Tạ Lĩnh đông đảo căn bản không thể triển khai.

"Thật đúng là một câu nói điểm tỉnh người trong mộng!" "Nhanh đi thôi, lát nữa thân núi e rằng sẽ tiếp tục sụp đổ." Trận rung chuyển vừa rồi chỉ là khúc dạo đầu, nguy cơ thật sự ở phía sau.

Bình Sơn vốn nổi tiếng sản xuất kỳ hoa dị thảo, và dược liệu quý như nhân sâm.

Các Miêu nhân gần đó thường có người dựa vào việc hái thuốc để sinh sống.

Nếu có thể hái hoàng tinh, tử sâm, có thể bán cho khách thương

thu mua dược liệu, hoặc có thể bán ở thành phố.

Những dược liệu quý giá nhất trong núi là hà thủ ô, linh chi, cửu long bàn… Nhưng không ngờ những thứ đó đều mọc trên một vách đá cheo leo gần đó.

Nơi vách đá đó, vốn dĩ toàn là đá xanh, qua năm tháng bùn đất từ trên cao rơi xuống.

Tích tụ đầy những khe đá nhỏ, nhờ sương mù và hơi nước trong núi, đã mọc ra rất nhiều linh dược.

Khu vực nứt lớn đó, được người Miêu địa phương gọi là Bức Dược.

Mấy người vừa đi vừa bàn tán, đột nhiên người địa phương nói, gần Bức Dược thường có cương thi cổ đại xuất hiện.

"Chẳng lẽ, thi vương mà người Miêu nói, chính là Đại Nguyên Tướng Quân mà tôi muốn tìm!" Mấy người đi dưới Bức Dược, ngẩng đầu nhìn về phía khe nứt núi khổng lồ.

Từ xa đã thấy cây cối rậm rạp hơn nhiều.

Có một bụi cây leo màu xanh mọc một bụi hoa vàng lớn.

Trần Ngự Lâu nói với mọi người: "Bụi hoa vàng đó, là Mễ Nhĩ Nhãn, chỉ mọc gần phần mộ, trên đỉnh núi chắc chắn có huyệt mộ." Vừa nói xong, lại thấy từ xa đột nhiên đi đến ba bóng người, một đỏ hai đen.

Hồng Cô Nương dẫn theo Hoa Mã Quải và Côn Luân ba người, để giúp đỡ.

"Đại ca, các đệ huynh tôi đã bảo rút về ngọn núi đối diện, chờ lệnh điều khiển." Thấy Hồng Cô Nương giúp đỡ, Trần Ngự Lâu vô cùng an ủi.

Một trận gió thổi qua, Trương Trạch liền ngửi thấy trong gió có một mùi hương lạnh lẽo u hàn.

Trong mùi hương lạnh lẽo đó có mang theo tinh khí đặc biệt, thoang thoảng một mùi hương mê hoặc, như từ cổ mộ.

Kê Cô Tiếu quan sát Bức Dược vách núi nứt lớn trước mắt một lúc.

"Lão Dương Nhân, Hoa Linh, lấy Quật Tử Phàn Sơn Giáp." "Vâng." Trương Trạch sử dụng thi ngữ, triệu hồi Đấu Thi.

Nhưng đột nhiên nghe thấy trên đỉnh núi, cũng có tiếng động.

Đột nhiên một trận rung chuyển dữ dội hơn trước xuất hiện.

Lập tức xung quanh như núi lở đất nứt.

Vô số đá tảng khổng lồ từ Bình Sơn rơi xuống.

Nếu bị những tảng đá đó đè trúng, chắc chắn sẽ bị nghiền nát thành thịt nát mà chết ngay tại chỗ.

"Động đất thật rồi!" Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý, đối mặt với trận động đất đáng sợ như vậy, Trần Ngự Lâu vô cùng kinh hoàng!

Lúc này Đấu Thi đột nhiên xuất hiện.

Nó triển khai hình thức Thiên Thủ Đấu Thi, cố gắng chặn vô số đá vụn rơi xuống đầu.

Những đá vụn còn lại, thì bị Trần Ngự Lâu, Kê Cô Tiếu và những người khác lần lượt đá văng ra.

Đáng lẽ trận động đất quy mô lớn như vậy, nên xảy ra sau khi leo lên Bức Dược.

Có lẽ do thời gian dừng lại ở bốn tòa lầu sắt lâu, dẫn đến việc động đất bắt đầu trước khi lên.

Nhưng như vậy cũng tốt, nếu không cẩn thận rơi xuống từ trên đó.

Tuy chưa chắc sẽ chết, nhưng muốn phục hồi như cũ thì khó rồi.

Trừ khi là Lục Khố Tiên Tặc ở giai đoạn cao hơn, thì có thể cướp sạch tất cả vật sống xung quanh, tiêu hóa hoàn toàn.

"Hống!" Một tiếng gầm lớn từ trên đỉnh núi truyền đến.

Sau khi động đất bình yên trở lại, Hồng Cô Nương leo lên đống đá vụn.

"Tôi hình như nghe thấy có quái vật từ trong Bình Sơn chạy ra!" "Đại ca, anh biết sẽ có động đất, nên đã bảo tôi rời đi trước?" Lúc này cô ta ngưỡng mộ nhìn về phía Trần Ngự Lâu.

Nếu không kịp thời bảo họ tránh đi, e rằng Tạ Lĩnh sẽ chịu tổn thất lớn.

"Trương Trạch huynh đệ!

Anh nói Bình Sơn sắp có biến cố lớn, mới cứu mạng các đệ huynh chúng tôi!" Hồng Cô Nương nhìn về phía Trương Trạch, trong lòng vô cùng cảm kích.

Chưa kịp nói gì, lại nghe thấy từ đống đá vụn bên kia truyền đến tiếng gầm giận dữ.

Chương 26

Tiếng gầm đáng sợ vang vọng trong núi.

"Tử Kim Quan Quách?" Trần Ngự Lâu nhìn chằm chằm vào một tảng đá lớn phía trước, một chiếc quan quách đang nằm ngang trên đó.

Miệng Bình Sơn sụp đổ trong trận động đất, rơi xuống đáy núi.

Đó là đống đá vụn trước mắt mọi người.

Nắp quan quách Tử Kim Quan Quách trên đống đá vụn bị bật tung.

Vỏ ngoài đã vỡ nát, nội quan hoàn toàn lộ ra trước mắt mọi người.

Trước mặt tảng đá, khắp nơi là những mảnh ngói vụn và các loại minh khí rải rác do Đấu Thi để lại.

Kim ngân đồng ngọc đều có, đều là do mộ thất sụp đổ, nằm rải rác trước mắt.

Trên bề mặt quan quách có một tấm thất tinh bản nửa che nửa đậy trên quan tài.

Dưới Tử Kim Quan Quách đè một bàn tay người trắng bệch.

"Thi vương dường như ở dưới Tử Kim Quan Quách." Hồng Cô Nương chỉ vào phía dưới quan quách.

Bàn tay mọc đầy lông trắng đó, giống như cương thi bạch mao.

Năm ngón tay dài mấy tấc, lông trắng rậm rạp, từ dưới quan quách lộ ra nửa đoạn, bất động.

Nhìn bàn tay mọc lông trắng đó, Trương Trạch bật cười: "Hồng Cô, nhầm rồi, đó không phải cương thi." Trương Trạch từ từ tiến đến Tử Kim Quan Quách.

Mấy người bên cạnh đều nín thở.

“Trương Trạch, cẩn thận thi biến làm hại người!” Lão Dương Nhân kéo cung phản khúc đầy.

Nhưng anh ta và Hoa Linh đều không giỏi cận chiến, hai người chỉ có thể đứng xa.

Trương Trạch vừa lại gần, bàn tay trắng đó đột nhiên kích động lao về phía anh.

“Hống hống ~” Dưới đó lộ ra một con vượn già lông trắng.

Vượn già lông trắng cũng đã sống mấy trăm năm, hôm nay định mệnh phải chịu kiếp này.

Theo truyền thuyết, vạn vật trên đời, đều có định số, sống lâu năm, tất sẽ bị trời đất tru diệt.

Nếu có thể vượt qua các loại thiên tru địa kiếp, mới có thể thoát khỏi khổ nạn luân hồi ngũ hành.

Đó không chỉ là truyền thuyết của người xưa, nhưng việc động vật trải qua kiếp nạn dường như có thật.

Chỉ là con vượn già lông trắng này sát khí cực nặng.

Trong nguyên tác, sau khi được cứu ra, liền lập tức phản công.

Vì vậy Trương Trạch ngay từ đầu, đã không có ý định cứu nó. [Thi Vương ngàn năm thức tỉnh, nếu chủ nhân có thể chế tạo nó thành Đấu Thi, sẽ nhận được phần thưởng quan trọng.] “Phần thưởng quan trọng?” Trương Trạch đột nhiên tò mò.

“Liên quan đến Lục Khố Tiên Tặc sao?” Hiện tại Lục Khố Tiên Tặc đang thiếu một năng lực quan trọng.

Đó là năng lực quan trọng liên quan đến khả năng phục hồi.

Nếu có thể đạt được điều đó, sau này dù nuốt bất cứ thứ gì, hay giao chiến với người khác, cũng không cần lo lắng về việc kiệt sức. [Phần thưởng chắc chắn sẽ có bất ngờ, xin chủ nhân nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.] Hệ thống không giải thích rõ, Trương Trạch cũng không hỏi thêm.

Lúc này ba người Bàn Sơn, cũng từ từ tiến đến.

Kê Cô Tiếu tài cao người to gan, đứng bên cạnh Trương Trạch.

Anh ta lại gần muốn kiểm tra quan quách.

"Tiếng gầm vừa rồi, chắc chắn là do vượn già lông trắng phát ra." "Thi Vương, vốn dĩ là một tranh cãi." Khi Trương Trạch lại gần, trong quan tài đột nhiên rung động dữ dội mấy cái.

Kê Cô Tiếu nhướng mày: "Xem tình hình hiện tại, chắc là loại tồi tệ nhất." Xung quanh đột nhiên truyền đến tiếng gào thét kỳ lạ.

Có một đám khỉ, đang nhìn thấy tổ tiên của mình bị đè dưới quan tài, không thể thoát thân.

Trong quan tài có Thi Vương ngàn năm, những con khỉ này không dám lại gần.

Đúng lúc đang nói chuyện, trong quan tài đột nhiên bốc ra một luồng khí đen.

"Đằng!" một cỗ cổ thi đứng dậy.

Cương thi này thân hình cao lớn vạm vỡ.

Ít nhất cũng hơn hai mét, mặt mũi như gan trâu hiện ra màu tím máu.

Trên đầu không có mũ miện, tóc tai rũ rượi, thân mặc áo liệm cẩm tú Tử Kim có hoa văn hung tợn, thắt lưng bằng đai vàng.

Chỉ thấy cương thi nhanh như điện, tốc độ cực nhanh.

Nó trực tiếp lướt qua Kê Cô Tiếu, lao về phía Trương Trạch.

"Chuyện gì vậy, cương thi chỉ nhắm vào Trương Trạch?" Trần Ngự Lâu cũng không hiểu, trong lòng anh ta lại có một phỏng đoán: "Tôi nghĩ, rất có thể là vì huyết mạch của Trương Trạch đặc biệt." "Thi Vương khát máu, vừa xuất thế tất yếu phải uống máu người sống, trong số chúng ta máu của Trương Trạch huynh đệ là đặc biệt nhất!" Điều này cũng có thể giải thích được, vì sao Kê Cô Tiếu ở gần hơn, mà Thi Vương lại lao về phía Trương Trạch.

Ngược lại Trương Trạch, đột nhiên leo lên cao.

Anh ta cầm cần câu thi.

Nhanh chóng vung về phía Thi Vương.

"Cần câu thi!" Hoa Mã Quải nhận ra cây cần trong tay Trương Trạch.

"Ai mang móng lừa đen?" Mấy người xung quanh đều bất lực lắc đầu.

Chỉ có thể cùng nhau xông lên, cùng đối kháng Thi Vương ngàn năm.

Kê Cô Tiếu tấn công từ phía sau Thi Vương.

Trương Trạch ra tay từ phía trước, cần câu thi không thích hợp sử dụng.

Anh ta lập tức đổi sang Long Tích Đao.

Thanh đao này sắc bén vô cùng.

Sức mạnh của anh, trước đó nếu ngang ngửa Kê Cô Tiếu, bây giờ thì rõ ràng đã vượt trội.

Nhưng muốn đối phó với Thi Vương ngàn năm trước mặt, chỉ riêng về sức mạnh, rõ ràng còn kém xa.

Thi Vương không phải là những cương thi bình thường bị thi biến ở Bình Sơn.

Truyền thuyết nói người hái thuốc gần đó, thường xuyên gặp cương thi và mất tích ở đây.

Rất có thể Thi Vương ngàn năm, cứ cách một thời gian lại ra ngoài ăn thịt người uống máu.

Cương thi trưởng thành như vậy, thực lực thật sự đạt đến mức cực kỳ lợi hại.

Trần Ngự Lâu đột nhiên xông lên đống đá, từ trên cao rơi xuống.

Tiểu Thần Phong trong tay đâm vào vai Thi Vương.

Thi Vương nổi giận, với tốc độ cực nhanh, lao về phía Trần Ngự Lâu.

Tiểu Thần Phong sau khi chạm vào vai, liền không thể tiếp tục đâm sâu thêm một tấc nào.

Trương Trạch thấy vậy lấy Tiểu Thần Phong trong tay anh ta.

"Máu của tôi có thể khắc chế cương thi, bây giờ thử lại xem sao." Anh ta bôi máu lên lưỡi đao Tiểu Thần Phong.

Trần Ngự Lâu lại một lần nữa đâm vào gáy cương thi.

Vừa rút Tiểu Thần Phong ra, Thi Vương đột nhiên quay người và nhìn thẳng vào mắt anh ta.

Trần Ngự Lâu ý thức được tình hình không ổn, nhưng đáng tiếc đã muộn.

"Hoa Linh, lấy thuốc ra." Trương Trạch ra hiệu Hoa Linh bên cạnh lại gần.

Là người duy nhất tinh thông dược lý ở đó, nhiệm vụ của cô là

kịp thời chữa thương cho mọi người.

Lời Trương Trạch vừa dứt, Trần Ngự Lâu đột nhiên bị móng vuốt cương thi đâm vào ngực tạo thành một vết thương lớn.

Chương 27

Máu tươi nhanh chóng thấm ướt hoàn toàn quần áo.

"Đại ca!!" Trần Ngự Lâu trong lòng tràn đầy không cam lòng.

Hoài bão chưa hoàn thành, lại phải chết ở đây sao?

Trần Ngự Lâu rơi mạnh xuống đất, ho dữ dội mấy tiếng.

Thảm hại không thể tả.

Hoa Linh lập tức lấy ra một bình sứ màu xanh hồng có hoa văn huyền ảo thời Tống.

Cô đổ ra một viên Kỳ Lân Đan, nghiền nát rồi rắc một phần bột lên vết thương của Trần Ngự Lâu.

Máu lập tức ngừng chảy.

Vết thương thậm chí cũng bắt đầu chậm rãi lành lại.

Hoa Linh cười nói: "Trần Tổng bả đầu, xong rồi, không sao nữa." Trần Ngự Lâu phủi phủi đất trên người.

Anh ta tùy ý cử động mấy cái, ngực vẫn cảm thấy hơi đau, nhưng về cơ bản không sao.

"Không hổ là Thi Vương ngàn năm, suýt chút nữa thì đã mất mạng ở đây rồi." Trần Ngự Lâu thấy có loại thuốc chữa thương thần thánh như vậy, cầm Tiểu Thần Phong một lần nữa xông về phía Thi Vương.

Trương Trạch rút Long Tích Đao ra, lưỡi đao kẹp giữa hai cánh tay từ từ lau vết máu trên bề mặt.

Miệng anh ta khẽ lẩm bẩm.

Kê Cô Tiếu đột nhiên hai tay nắm lấy vai Thi Vương, đầu gối đột nhiên cong lại.

Anh ta muốn thi triển tuyệt kỹ "Khôi Tinh Thích Đấu" để trực tiếp tháo khớp xương cùng của Thi Vương.

Chỉ là Thi Vương này, có chút khác biệt so với Thi Vương trong nguyên tác mà Trương Trạch đã biết.

Thi Vương trong nguyên tác, bị Kê Cô Tiếu mấy lần Khôi Tinh Thích Đấu đã bị phế.

Con này trước mắt, lại không giống.

Lực phòng ngự tương đương, nhưng tốc độ lại nhanh hơn không ít.

Không giống như trong cốt truyện chậm chạp, trở nên cực kỳ khó đối phó.

Một cú lộn người, Thi Vương trực tiếp hất Kê Cô Tiếu văng ra.

"Kê Cô Tiếu huynh đệ, một mình anh không đối phó được Thi Vương, tôi giúp!" Trần Ngự Lâu xông lên, cầm dao găm muốn đâm vào đầu Thi Vương.

Thi Vương đột nhiên lóe lên trước mắt anh ta.

Trong chớp mắt đã chạy đến phía trên một tảng đá lớn khác.

"Mẹ kiếp, Thi Vương vậy mà lại có trí tuệ, xem ra bình thường không ít uống máu người!" "Mấy anh em chúng ta hôm nay nhất định phải tìm cách trừ bỏ tai họa này, tránh cho nghiệt chướng lại làm hại sinh linh!" Bình Sơn ngoài tai họa ngô công khắp núi, còn có Thi Vương không biết đã ăn bao nhiêu Miêu nhân hái thuốc vào núi.

Ám khí của Hồng Cô căn bản không có tác dụng với cương thi.

Mà Côn Luân xông lên, nắm lấy Thi Vương, vậy mà lại có thể hạn

chế hành động của cương thi trong thời gian ngắn.

"Côn Luân giỏi lắm, cố gắng thêm nữa…" Lời chưa dứt, Côn Luân cũng bị trực tiếp húc bay ra ngoài.

"Trương Trạch huynh đệ, cho tôi mượn thêm chút máu nữa." Trần Ngự Lâu quay đầu lại, một khuôn mặt cương thi đáng sợ xuất hiện phía sau anh ta.

Đó là Đấu Thi đã tháo mặt nạ.

Lộ ra khuôn mặt thật.

So với Thi Vương ngàn năm Tương Tây, nó càng khiến người ta sợ hãi hơn.

Chỉ riêng mức độ đáng sợ, Đấu Thi đã thắng rồi.

Trương Trạch và Thiên Thủ Thiên Túc Đấu Thi đồng thời xông lên.

Long Tích Đao trong tay sớm đã không đợi được muốn uống máu thi của Thi Vương.

"Hống ~" Thi Vương gầm lên trầm thấp.

Nó bị Đấu Thi trực tiếp kìm lại.

Sức mạnh và tốc độ của Đấu Thi đều không bằng Thi Vương.

Dù sao thì đẳng cấp cũng có sự khác biệt.

Móng vuốt sắc nhọn của Thi Vương, chặn lấy Thiên Túc của Đấu Thi.

Liền trực tiếp xé toạc Đấu Thi làm đôi.

Cùng với tiếng gầm giận dữ.

Đấu Thi bị Thi Vương xé thành hai mảnh.

"Dám phá hủy Đấu Thi của ta, ngươi đền đi!" Trương Trạch giận

dữ hét lên một tiếng, Long Tích Đao trước tiên rạch tay anh.

Một lượng lớn bảo huyết vung lên người Thi Vương.

Thanh đao về phía vị trí có vết máu, liền trực tiếp chém một nhát.

Ngay khi sắp chém đứt đầu Thi Vương, đột nhiên Trương Trạch vén áo tùy thân.

Ba mươi sáu cây Kim Quan Đinh Thi Châm xuất hiện trong tay anh.

Đinh Thi Châm nhanh chóng đâm vào Dũng Tuyền, Thái Dương, Đại Chùy và các vị trí khác trên người cương thi.

Đợi Trương Trạch dừng tay, Thi Vương đột nhiên bất động.

"Chết rồi sao?" "Chắc là chết hẳn rồi phải không?" Hoa Mã Quải không chắc chắn lắm vẫy vẫy tay trước mặt Thi Vương.

Xác định Thi Vương không động đậy nữa mới thở phào nhẹ nhõm.

"Trương Trạch, những cây châm đó là gì vậy?" "Thi Vương bị mấy cây châm giải quyết rồi sao?" Hồng Cô Nương nhìn chằm chằm vào trạng thái hiện tại của Thi Vương, mắt mở to, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể đột nhiên lao lên cắn người.

Cô xuất thân từ môn phái Nguyệt Môn, giỏi cổ thái hí pháp (phép thuật cổ xưa), cơ khoách ám khí.

Cây châm mà Trương Trạch vừa sử dụng, khiến cô lầm tưởng cũng là ám khí, liền muốn khiêm tốn học hỏi.

Trần Ngự Lâu thì kiến thức rộng rãi, "Khái" một tiếng: "Hồng Cô, chắc là đã hiểu lầm." "Trương Trạch vừa rồi dùng, không phải ám khí." "Không phải ám khí sao?" Hồng Cô Nương lại có chút không tin.

"Đừng không tin." Trần Ngự Lâu chỉ vào mấy cây châm nhỏ dài

trên người Thi Vương.

"Châm tổng cộng có ba mươi sáu cây, gọi là: Tinh Quan Đinh Thi Châm." "Đời Đường cho rằng do Mạc Kim Hiệu Úy sáng tạo, Phát Khâu và Mạc Kim cùng một môn, nên Trương Trạch biết điểm này không có gì lạ." Anh ta không khỏi cảm thán một câu: "Điều khiến tôi kinh ngạc không phải là châm, mà là thủ pháp vừa rồi của Trương Trạch, tôi thậm chí còn không nhìn rõ động tác đâm châm." Việc chế phục cương thi, tốc độ ra tay tự nhiên phải nhanh.

Huống chi cơ thể Trương Trạch không ngừng được Lục Khổ Tiên Tặc cường hóa.

Tốc độ lại có chút nâng cao.

"Trần huynh, làm phiền gọi mấy người, mang Thi Vương về, tôi có việc cần dùng." Thi Vương lợi hại như vậy, có thể nói là dược liệu quan trọng để biến thành Diêm Vương Đấu Thi.

Quan quách Tử Kim Quan Quách ban đầu không còn Thi Vương, trọng lượng giảm đi không ít.

Con vượn già lông trắng bị đè dưới quan tài đột nhiên gầm lên một tiếng, lật tung quan tài Tử Kim.

Nó muốn bò lên từ dưới.

"Suýt quên còn có súc sinh ở đây." Vượn già lông trắng vừa thoát ra, không vội vàng rời đi, mà lại ngửi ngửi mùi máu tanh đặc biệt trong không khí.

Nó nhìn chằm chằm vào Kê Cô Tiếu và mấy người, liền lập tức phát động tấn công.

Đáng tiếc vượn già lông trắng không phải là thân thể bình thường.

Tuy lông trắng bắt đầu chuyển sang màu bạc, nhưng dù sao tu

hành còn nông cạn.

Côn Luân xông lên, nắm lấy vượn già.

Kê Cô Tiếu đột nhiên đá một cú, chỉ nghe thấy tiếng xương cốt vỡ nát.

Trương Trạch bên cạnh sớm đã thu đao, bắt đầu kiểm kê thu hoạch lần này.

Hoa Linh đi đến, "Những nội đan trong tay này nếu ăn trực tiếp, không thể phát huy hoàn toàn dược lực." "Hay là để tôi thêm một ít hà thủ ô, tử sâm và các dược liệu khác, phối chế thành đan dược, sau khi uống dược lực sẽ tăng gấp bội." Lục Khố Tiên Tặc của Trương Trạch hiện tại chủ yếu không thể hiện ở thực lực cá nhân.

Mà là dần dần cải tạo bản thân, khiến cơ thể xảy ra biến đổi chất.

Chương 28

Quá trình này cần nuốt chửng "thực vật" chất lượng cao, những nội đan "kết thạch" này đều phải đạt chất lượng cao.

Hoa Linh có thể xưng là đạo sĩ Bàn Sơn, nhờ vào kiến thức dược lý.

Vốn giỏi nghiên cứu dược vật, hiểu được một số phương pháp luyện chế đan dược đơn giản.

"Hoa Linh muội tử, sau khi luyện thành, cho tôi ăn mấy viên được không?" Hoa Linh liếc nhìn Hoa Mã Quải: "Những thứ này, thể chất của anh e rằng không chịu nổi." Hoa Mã Quải mặt mũi khó xử bỏ đi.

Anh ta và Côn Luân thu dọn kim ngân ngọc khí rải rác xung quanh.

"Những thứ này, ba nhà chúng ta chia đều thế nào?" Kê Cô Tiếu trực tiếp từ chối: "Bàn Sơn xuống mộ không vì kim ngân." Trương Trạch thì không khách khí, tiện tay lấy mấy món.

Dù sao cũng cần sinh hoạt, có những nơi đều cần dùng tiền.

Trần Ngự Lâu thấy hành động của Trương Trạch, khẽ mỉm cười.

Anh ta nhận ra Trương Trạch là người thực tế.

Những gì cần đều không giấu giếm.

Thi Vương cùng với Tử Kim Quan Quách được các đệ huynh Tạ Lĩnh giúp vận chuyển về tổng bộ Tạ Lĩnh.

Trên đường đi, Trần Ngự Lâu bảo người mang đến một cái chum lớn.

Anh ta đeo kính cầm quạt giấy, lại khôi phục lại phong thái tiêu sái hào hùng thường ngày.

“Trạch Gia!” Trần Ngự Lâu cũng theo những người khác gọi một tiếng “Trạch Gia”.

Trương Trạch lại mặt lộ vẻ bình thản: “Cứ gọi tên tôi là được.” Thật ra mà nói, chỉ cần không phải là cách xưng hô vũ nhục, anh thực ra không bận tâm.

Cách xưng hô không đại diện cho tất cả, sự kính trọng từ sâu trong tâm hồn mới là thật.

“Đều là huynh đệ hoạn nạn cùng nhau, vậy tôi không khách sáo nữa.” “Trong chum gỗ, đều là máu gà Nộ Tình mang huyết mạch phượng hoàng.” “Giết hết gà Nộ Tình rồi sao?” Trương Trạch luôn cảm thấy mình nghe nhầm.

“Hiểu lầm rồi, không phải giết hết, những con gà đó chiến đấu với ngô công sáu cánh chết trong mộ, thi thể tôi đã bảo người mai táng, nhưng máu gà có mang phượng chủng, trước đó tôi thấy anh ăn thịt ly tử…” Anh ta khẽ nói: “Thịt ly tử chua, huynh đệ sau này ăn món ngon, anh cả sẽ lo liệu.” Năm nay anh ta đã ba mươi tuổi, lớn hơn Trương Trạch ở kiếp trước rất nhiều.

Trương Trạch biết đại khái anh ta đã hiểu lầm.

Chỉ là bí mật của Lục Khố Tiên Tặc, anh không định nói chi tiết với bất kỳ ai.

Nhưng huyết phượng chủng, quả thực là một thứ rất tốt.

Nếu có thể kết hợp với dược vật, chắc chắn sẽ khiến sự biến đổi trên người anh lên một tầm cao mới.

“Vậy tôi nhận lấy.” Trương Trạch cũng không khách khí, dù sao máu đã thu thập được, không lấy cũng chỉ có thể đổ đi.

Trần Ngự Lâu dẫn đại quân về Trần Gia Tương Âm.

Trần Gia Tương Âm là vọng tộc, gia đình đạo mộ, ba đời gia chủ đều là đạo khôi, thủ lĩnh quần đạo thiên hạ.

Nhờ Trương Trạch, Tạ Lĩnh không giống như trong nguyên tác bị đại bại trở về.

Khi Trần Ngự Lâu triệu tập mọi người trở lại, uy vọng của anh ta lại tăng lên không ít.

Trần Lão Gia Tử đứng giữa đám đông, nhìn thấy thành tựu của con trai mình lúc này cũng vô cùng an ủi.

Hoa Mã Quải bị Trần Lão Gia Tử gọi đi, bảo anh ta kể chi tiết những gì đã gặp phải trong chuyến đi này.

Khi biết được chuyến đi này đều nhờ có Phát Khâu Thiên Quan tên Trương Trạch giúp đỡ, không những nhiều lần cứu Trần Ngự Lâu, mà còn cứu các đệ huynh Tạ Lĩnh.

Lão gia tử nghe xong vô cùng kích động.

"Nhanh, đưa tôi đi gặp vị tiểu ca Trương Gia đó." Trần Ngự Lâu từ xa nhìn thấy lão gia tử đi về phía chỗ ở của Trương Trạch.

Liền nói mấy câu kết thúc bài diễn thuyết, bảo Hồng Cô Nương thay mình dặn dò những việc phía sau.

Đợi khi đến chỗ ở của Trương Trạch.

Trần Ngự Lâu từ xa nhìn thấy, lão gia tử định quỳ xuống.

"Lão gia tử, không được đâu." Trương Trạch đột nhiên giơ chân lên, đỡ đầu gối lão gia tử, khiến ông không thể tiếp tục quỳ xuống.

Sức mạnh mạnh mẽ, so với Côn Luân cũng tương đương.

Lão gia tử cũng kinh ngạc.

"Trương Trạch tiểu ca trời sinh có sức mạnh phi thường, không

hổ là người xuất thân từ Đông Bắc Trương Gia!" Trần Ngự Lâu nhanh chóng bước đến, "Lão gia tử, sao vậy?" Lão gia tử nhìn Trương Trạch: "Hài tử, là ân nhân của Tạ Lĩnh chúng ta." Nói xong lại nhìn Trần Ngự Lâu: "Ân tình này, e rằng cả đời cũng không trả hết!" Trần Ngự Lâu cũng là người biết ơn báo ơn, đạo lý này tự nhiên anh ta hiểu.

Trần Lão Gia Tử tuổi đã cao, ban đầu đối với việc Trần Ngự Lâu đạo mộ Bình Sơn, không hề lạc quan, thậm chí đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Nhưng không ngờ, Trần Ngự Lâu lại với tổn thất ít nhất, đã phá được Bình Sơn Nguyên Mộ, an toàn đưa các đệ huynh Tạ Lĩnh trở về.

Lại còn kết giao được hai đại môn phái đạo mộ Bàn Sơn, Phát Khâu, trong lòng ông cũng an tâm hơn về đứa con trai này.

"Chuyện sau này, con tự quyết định." Lão gia tử nhìn Trần Ngự Lâu, an ủi nói: "Không cần hỏi ta nữa." "Lão gia tử…" Đột nhiên nhận được sự chấp thuận của lão gia tử, Trần Ngự Lâu trong lòng vô cùng kích động.

Anh ta cứng họng nói: "Con hiểu rồi!" Chuyện Bình Sơn đã tạm thời kết thúc.

Trương Trạch và ba người Bàn Sơn tạm thời ở lại Trần Gia.

Trần Ngự Lâu chuẩn bị cho Trương Trạch một căn phòng bí mật.

Để anh ta có đủ thời gian, có thể làm những việc của mình.

Hoa Linh dùng một tuần thời gian, liền hoàn toàn dung hợp nội đan và các dược liệu quý giá.

Cô ta chế tạo được năm viên đan dược bí chế.

Vừa mở nắp bình, Trương Trạch liền ngửi thấy mùi dược liệu

thơm ngát.

Lục phủ lập tức sản sinh cảm giác đói khát mạnh mẽ, thúc ép Trương Trạch phải lập tức tìm chỗ ăn những viên đan dược bí chế đó.

Trương Trạch đi vào mật thất.

Liền trực tiếp nuốt chửng những viên đan dược bí chế đã dung nhập hà thủ ô, tử sâm… và các dược liệu quý giá khác.

Đồng thời còn có huyết dịch gà Nộ Tình cũng được Hoa Linh tinh luyện.

Lượng máu giảm đi rất nhiều, nhưng sức mạnh huyết mạch ẩn chứa bên trong, lại tăng cường đáng kể.

Lập tức trong bụng sản sinh một luồng dược lực mạnh mẽ.

Đan dược nhanh chóng bị phân giải.

Dung nhập lục phủ, bắt đầu sơ bộ cường hóa ngũ tạng: tâm, can, tỳ, phế, thận.

Trước tiên, tạng tâm chủ đạo quan niệm, thao túng huyết mạch.

Tạng can tàng trữ huyết dịch, là quan của ngũ tạng.

Hai thứ này được cường hóa, cường độ huyết mạch cũng sẽ được nâng cao.

Xác suất mắc bệnh cũng gần như bằng không.

Tạng tỳ phụ trách tiêu hóa, cơ bắp và lưu thông huyết mạch của tay chân.

Khi được cường hóa, Trương Trạch lập tức có thể cảm nhận được sức mạnh và tốc độ của tay chân đều đang nâng cao.

Giá trị sức mạnh đại khái tăng lên 50, tốc độ kém hơn một chút

nhưng cũng có 30.

Tạng phế phụ trách hô hấp, và tạng thận quan trọng nhất.

Sự nâng cao của tạng thận, trước tiên là một số biến hóa vi diệu, thứ hai là xương cốt và lượng tóc.

Nâng cao toàn bộ tinh khí thần của một người.

Toàn bộ tuần hoàn nội bộ của cơ thể đều được nâng cao một lượt.

Sức mạnh lưu chuyển trong đó, đại khái là khí.

Khí không chỉ tồn tại trong thế giới dị nhân, mà trong tiên đạo cũng có khái niệm khí.

Chỉ là phương thức tồn tại hơi khác biệt. [Chúc mừng chủ nhân Lục Khố Tiên Tặc bắt đầu bước vào giai đoạn hoàn toàn mới, thức tỉnh "Đạp Cương Bộ Đấu".] "Đạp Cương Bộ Đấu?" Vậy mà lại thức tỉnh sao?

Đạp Cương Đấu Bộ có thể nói là một trong những năng lực quan trọng của Thánh Nhân Đạo.

Chương 29

Khi sử dụng, thông qua kỹ xảo, hấp thụ sức mạnh từ bên ngoài, từ đó phục hồi bản thân.

Một năng lực hỗ trợ khá cao minh.

Vậy phần thưởng bất ngờ của hệ thống sẽ là gì?

Anh nhìn về phía sâu trong mật thất.

Anh ta dùng một ngày một đêm, tiến hành cải tạo điên cuồng.

Thi Vương ban đầu có lực phòng ngự kinh người, Trương Trạch đã thêm một lớp mặt nạ da người cho cả hai Đấu Thi.

Nhìn vậy cơ bản không khác gì người bình thường.

Tây Tương Thi Vương tự nhiên cũng trông bình thường hơn một chút.

Không những giữ lại tốc độ và lực phòng ngự ban đầu, Trương Trạch còn cho nó ăn một phần máu gà Nộ Tình.

Thực lực của Thi Vương, ẩn ẩn lại có chút tăng trưởng. [Chúc mừng chủ nhân nhận được cỗ Đấu Thi thứ hai.] [Xin chủ nhân chọn phần thưởng.] [1.

Một chiếc nhẫn trữ vật 50 mét vuông, chỉ cần chủ nhân dùng khí là có thể mở ra.] [2.

Mở không gian Thao Thiết, truyền thuyết nói trong bụng Thao Thiết tự thành không gian, có thể nuốt chửng vô hạn, cũng có thể cất giữ vật phẩm.] Những thứ mang theo bên người quả thực ngày càng nhiều.

Không gian này thực sự là thứ cần thiết nhất hiện tại.

Ngay cả hai thanh đao và một cây cần câu thi mang theo người, đều có vẻ cản trở hành động.

"Khoan đã, loại nào có thể bỏ Đấu Thi vào trong?" [Tàn hồn cương thi là khôi, không thể bỏ vào nhẫn trữ vật.] Vậy thì chỉ còn một lựa chọn.

"Vậy chọn không gian Thao Thiết." Trong chớp mắt, trong đầu anh liền có thêm một số thông tin.

Huyết mạch Thao Thiết vốn dĩ có khả năng mở không gian Thao Thiết.

Sức mạnh đó, ẩn trong hình xăm trên người.

Cùng với linh hồn hợp nhất, tất cả sức mạnh đó đều không thể bị đoạt đi.

Hơn hẳn chiếc nhẫn kia an toàn hơn nhiều.

Theo cách hình dung của thế giới này, tương đương với không gian Hư Số của Tinh Tuyệt Quốc cổ đại.

Anh tùy tiện vung tay một cái, một lỗ đen xuất hiện bên cạnh.

Lỗ đen cực nhỏ, khó bị phát hiện.

Chỉ cần chú ý một chút, căn bản sẽ không bị người khác nhìn thấy.

Trương Trạch tùy tiện bỏ Tây Tương Thi Vương và Thiên Túc Đấu Thi bên cạnh vào trong.

Anh ta khẽ thử "Đạp Cương Đấu Bộ" dưới chân.

Lập tức thể lực vừa tiêu hao đã từ từ hồi phục.

Nếu cứ sử dụng Đạp Cương Đấu Bộ để giao chiến với người khác, chẳng phải có thể đứng vững ở vị trí bất bại sao?

Mặc dù thời đại này có vũ khí nóng, nhưng nếu ở thời cổ đại thì

tự nhiên là vô địch.

Trong giấc ngủ trưa, Kê Cô Tiếu mơ màng chìm vào giấc mộng.

Trong mơ anh thấy sư đệ Lão Dương Nhân chết thảm ở Bình Sơn, sư muội Hoa Linh bị Trần Ngự Lâu phát điên ngộ sát dưới giếng đan.

Lại còn Hồng Cô Nương, người mà anh khá có cảm tình, cũng mắc bệnh nặng sau khi rời khỏi Tương Tây.

Lại còn bất ngờ mất đi một cánh tay.

Trong mơ một đám sương mù đen đáng sợ với đầy đôi mắt lao về phía anh.

"A!" Kê Cô Tiếu đột nhiên kêu lớn một tiếng.

Ngay sau đó, tiếng gõ cửa vang lên.

"Sư huynh?" Hoa Linh vừa gõ cửa, Lão Dương Nhân liền hấp tấp đẩy cửa vào.

"Sư huynh, xảy ra chuyện lạ rồi, vừa rồi tôi và Hoa Linh cùng mơ một giấc mơ kỳ lạ." Kê Cô Tiếu tỉnh dậy toàn thân đẫm mồ hôi, cả người thất hồn lạc phách.

Hoa Linh và anh ta nhìn nhau, phát hiện trong mắt sư huynh tràn đầy bi thương.

"Sư huynh, sao vậy?" Thấy sư đệ sư muội trước mắt đều còn sống, Kê Cô Tiếu vô cùng kích động.

"Còn sống là tốt… còn sống là tốt…" "Sư huynh!

Chẳng lẽ, trong mơ thấy chúng tôi chết rồi sao?" Lão Dương Nhân và Hoa Linh lập tức kể ra giấc mơ của mình.

Ba người đối chiếu, phát hiện giấc mơ trùng khớp đến kinh ngạc.

Trong lòng Kê Cô Tiếu lập tức nghĩ, tổ tiên tộc Zaghrama ban đầu

xuất hiện tiên tri.

Trong cơ thể anh ta vốn chảy huyết mạch tiên tri.

Năm đó, khi mẹ Kê Cô Tiếu sắp qua đời, cũng từng mơ những giấc mơ kỳ lạ tương tự.

"Không phải mơ, có thể đó là vận mệnh ban đầu của chúng ta!" Hoa Linh lập tức phản ứng: "Trương Trạch, tinh thông bói toán, biết trước mọi việc, khi ở Bình Sơn, đã cứu tất cả mọi người." Nói như vậy, e rằng thật sự là như vậy.

Ba người lập tức đi tìm Trương Trạch.

Và kể chi tiết giấc mơ cho anh nghe.

Trương Trạch nghe ba người mô tả, quả nhiên trùng khớp hoàn toàn với cốt truyện nguyên tác, với vận mệnh ban đầu của họ.

"Nếu không có Phục Trần Châu, năm 40 tuổi tôi cũng sẽ chết." Lão Dương Nhân tìm Phục Trần Châu nhiều năm, sớm đã cảm thấy mệt mỏi.

"Chà, Hồng Cô Nương thật sự sẽ mắc bệnh nặng sao?" Vận mệnh của Hoa Linh và Lão Dương Nhân đều đã thay đổi, nhưng Kê Cô Tiếu và Hồng Cô Nương thì không.

Thấy Lão Dương Nhân có chút bi quan, Trương Trạch cũng có thể hiểu được tâm trạng của anh ta.

"Phục Trần Châu trước đó tôi đã nói rồi, tôi có thể nói cụ thể hơn một chút." Anh ta thuận miệng nói: "Viên ngọc châu đó ở núi Già Long Điền Nam, trong mộ Hiến Vương." "Thời Kính Vũ Đế, Hiến Vương sau khi có Phục Trần Châu bị Kính Vũ Đế biết được, liền phái người yêu cầu Hiến Vương dâng Phục Trần Châu." "Hiến Vương sau khi biết được liền mang theo Phục Trần Châu, cùng những người cùng tín ngưỡng tà thần, vào núi và tự xưng là Hiến Vương." Ba

người nghe xong mới biết, thì ra phía sau có một câu chuyện như vậy.

Lão Dương Nhân không kìm được nói: "Mộ Hiến Vương thật sự khó đến vậy sao?" Bàn Sơn tìm Phục Trần Châu ngàn năm, nhưng không ngờ ngọc châu, lại luôn ẩn trong mộ Hiến Vương Điền Nam.

"Không sai, Trần Ngự Lâu huy động mười vạn đệ tử Tạ Lĩnh, bằng sức người cũng không thể mở mộ Hiến Vương." Trong nguyên tác mộ Hiến Vương bị máy bay đâm trúng.

Tức là, không những phải tìm mộ Hiến Vương, mà còn phải có vũ khí cùng cấp, mới có thể mở mộ Hiến Vương.

Như vậy, mộ Hiến Vương thực sự không thể đi được bây giờ.

"Đang nói chuyện gì vậy?

Sao mà ồn ào thế." Ngoài phòng, Trần Ngự Lâu từ xa đi đến.

Anh ta nhìn thấy mọi người đều ở đây, đồng thời trong tay cầm một bức tranh.

"Các đệ huynh Tạ Lĩnh khi dọn dẹp thu hoạch Bình Sơn, đã tìm thấy một bức tranh." Anh ta đặt bức tranh lên bàn, không kìm được tò mò hỏi mấy người vừa nói chuyện gì.

Kê Cô Tiếu liền thuật lại chủ đề mà mấy người vừa bàn bạc một lần nữa.

Trần Ngự Lâu nghe Kê Cô Tiếu nói sẽ mất một cánh tay, Hồng Cô mắc bệnh nặng mà chết.

Liền kích động nói nhất định không thể để Hồng Cô chết.

"Theo mô tả của anh, Hồng Cô Nương mắc bệnh trong một trận ôn dịch ở địa phương." "Nếu có thể giải quyết ôn dịch, đưa Hồng Cô Nương sống sót rời đi trước, vấn đề chẳng phải sẽ được giải quyết sao?" Trần Ngự Lâu đã hiểu ra điểm mấu chốt của vấn đề.

Trương Trạch nói: "Tại thành Trường Sa cách Tương Âm trăm dặm, có một thần y 'Hóa Thiên Đạo', nếu có thể tìm thấy anh ta, có lẽ có thể giải quyết ôn dịch." Thành Trường Sa, đó vốn là nơi anh định đi.

Nhưng thời gian đó, Trương Khải Sơn bây giờ e rằng còn chưa phải Phật Gia Cửu Môn Trường Sa.

"Thần y Hóa Thiên Đạo!" Trần Ngự Lâu ghi nhớ cái tên này trong lòng.

Ánh mắt Trương Trạch rơi vào bức tranh trước mắt.

Bức tranh vẽ Hắc Thủy Thành Tây Hạ đã chôn vùi dưới cát vàng.

Trên phúc đồ, Kê Cô Tiếu lập tức chú ý đến hình ảnh một con mắt trên bản đồ.

"Sư huynh, hình ảnh Phục Trần Châu." Hình ảnh đó khắc sâu trong ký ức, trên vai mỗi người đều có một hình ảnh tương tự.

Chương 30

"Hắc Thủy Thành chẳng lẽ cũng có liên quan đến Phục Trần Châu sao?" Trần Ngự Lâu khó hiểu, anh ta chỉ thấy trên bản đồ có hình ảnh con mắt, cảm thấy ba người Bàn Sơn sẽ có hứng thú liền lấy về.

"Cái này tôi cũng biết một ít." Những thứ trong Hắc Thủy Thành, Trương Trạch có thể nói là nhớ như in.

Cốt truyện Hắc Thủy Thành trong nguyên tác, gay cấn đến mức anh ta hận không thể tham gia vào.

Nhưng không ngờ lại thật sự đến thế giới này.

Anh tự tin nói trôi chảy: "Chu Văn Vương Tây Chu từng có được Phục Trần Châu, tuy không biết Phục Trần Châu cụ thể dùng để làm gì.

Nhưng Chu Văn Vương giỏi Chu Thiên Lão Quái, bộ Thập Lục Tự Thiên Quái hoàn chỉnh đó, có thể nhìn thấu thiên cơ." Thực ra Nhân Phù và Quỷ Phù mà anh ta có được, đều liên quan đến Chu Thiên Lão Quái.

"Ý anh là, trong Hắc Thủy Thành, có manh mối liên quan đến Phục Trần Châu sao?" Trương Trạch gật đầu: "Chu Văn Vương thông qua bói toán đã biết Phục Trần Châu từ núi Côn Luân, và hai thông tin tượng trưng cho sự trường sinh bất tử, và phương pháp sử dụng cụ thể, tất cả đều được ghi lại trên ba mảnh mai rùa, được gọi là 'Long Cốt Thiên Thư'." "Trong đó có một mảnh Long Cốt Thiên Thư, được cất giấu trong Hắc Thủy Thành Tây Hạ." Ba người Bàn Sơn nghe xong, biết được vị trí đại khái của Phục Trần Châu ở Điền Nam.

Bây giờ điều cần thiết nhất, là hiểu rõ tác dụng của Phục Trần

Châu, tìm kiếm phương pháp phá giải lời nguyền.

Vị trí đại khái của Hắc Thủy Thành, cũng không phải là bí mật.

Vị trí đó ở một sa mạc phía Bắc.

Trần Ngự Lâu bất lực nói: "Chùa Đại Thụy Phật ở Hắc Thủy Thành, chôn sâu dưới lòng đất, thủ đoạn của Bàn Sơn và Tạ Lĩnh e rằng đều khó mà thi triển." "Lần này e rằng phải nhờ Trương Trạch thi triển thuật phân kim định huyệt." Trương Trạch thì không quá để ý.

"Trong phong thủy, có một môn Thiên Tinh Phong Thủy Thuật còn gọi là Thiên Khung Thanh Nang Thuật, có thể tìm thấy Hắc Thủy Thành." Nghe Trương Trạch mô tả, mấy người đều mơ hồ không hiểu.

Kê Cô Tiếu hỏi: "Xin hỏi, Thiên Tinh Phong Thủy Thuật là gì?" Trương Trạch kiên nhẫn giải thích: "Hưng vong của thiên hạ phát sinh từ long mạch, nên lăng mộ nhất định phải đặt ở nơi phong thủy bảo địa, điểm này tôi nghĩ ai cũng rõ, tôi không nói nhiều." Những điều tiếp theo, mấy người họ không hiểu lắm.

"Từ thời thượng cổ, từ khi con người bắt đầu quan sát thiên tượng, nghiên cứu biến hóa của các vì sao, dùng để suy đoán họa phúc, khi chọn huyệt mộ cũng thường vận dụng tinh tú thiên văn." Không chỉ ba người Bàn Sơn, ngay cả Trần Ngự Lâu cũng như đang nghe chuyện hoang đường.

Thủ đoạn mà Trương Trạch nói ra, không biết cao minh hơn "Quan Nê Ngân, Biện Thảo Sắc" trước đó bao nhiêu lần.

Phái Bàn Sơn đời đời đều tìm kiếm Phục Trần Châu, cũng lần đầu tiên nghe nói đến thủ đoạn đạo mộ khoa trương như vậy.

"Tinh có đẹp xấu, đất có hung cát, phàm là đất cát thượng hạng,

nhất định sẽ tương ứng với nhật nguyệt tinh thần trên trời, thuật thanh ô định huyệt bằng tinh vân lưu chuyển, chính là Thiên Tinh Chi Thuật khó nhất trong phong thủy." Lão Dương Nhân nghe xong nuốt nước bọt: "Vậy, phái Mạc Kim, nhìn sao có thể tìm mộ sao?" Mạc Kim và Phát Khâu hợp xưng là Mạc Kim Hiệu Úy, Trương Trạch thuộc phái Mạc Kim Hiệu Úy thực ra cũng không sai.

Vấn đề là loại thủ đoạn này, Mạc Kim Hiệu Úy cũng không phải ai cũng biết.

Mạc Kim thường ba người một nhóm, phân công khác nhau, không thể thiếu một ai.

Vì vậy có tổ huấn: hòa thì sống, phân thì chết.

"Không sai, chỉ cần có thể nhìn thấy các vì sao trên trời, kết hợp với thế núi sông, có thể xác định vị trí cổ mộ." Nhưng cũng không phải thời đại này.

Nếu ở kiếp trước, rất nhiều nơi sớm đã không nhìn thấy sao, càng không nói đến việc thi triển Thiên Tinh Chi Thuật.

"Trần huynh, có bản đồ không?" "Có, tôi đi lấy." Trần Ngự Lâu nhanh chóng lấy bản đồ.

Anh ta nhìn bản đồ trước mắt, tiếc nuối nói: "Lần đi Hắc Thủy Thành này, tôi e rằng không thể đi được." Anh ta giải thích kỹ càng lý do cho mấy người.

Vì cái chết của La Lão Oai, là quân phiệt lớn nhất Tương Tây, khu vực quản lý và mấy vạn thuộc hạ, đều cần có người tiếp quản.

So với đạo mộ, Trần Ngự Lâu rõ ràng làm việc này càng thêm đắc tâm ứng thủ.

"Tâm ý của Trần huynh tôi đã hiểu, Hắc Thủy Thành có mấy người chúng tôi là đủ rồi." Kê Cô Tiếu đã quen với việc mấy người

xuống mộ.

Đột nhiên đưa cả đại quân Tạ Lĩnh đi, cũng tạm thời không thể thích nghi.

Huống chi Hắc Thủy Thành là nơi khắc nghiệt, nhiều người đến đó, cũng chỉ làm chậm trễ thời gian.

Hoài bão và tham vọng của Trần Ngự Lâu, mấy người đều rõ.

Nếu có thể thành công tiếp quản địa bàn của La Lão Oai, đối với việc hành sự sau này cũng rất có lợi.

"Mang cả Hồng Cô đi cùng." Để Hồng Cô Nương tránh xa Tương Âm, lúc đó tự nhiên cũng sẽ không mắc phải ôn dịch.

Trương Trạch chỉ bản đồ, từ Tương Âm một đường về phía Bắc, đến sa mạc Alashan vừa đúng một đường thẳng.

"Không thể đi thẳng." Trần Ngự Lâu chỉ vào một phần Trường An.

"Nơi này mấy năm gần đây không yên bình lắm, e rằng cần đi đường vòng." Trương Trạch nhìn lộ tuyến bên cạnh, lộ tuyến vòng qua Thục Địa.

Anh nhớ những nghệ nhân trong Thất Thập Nhị Hành, chuyên chế tác các loại khí cụ cá nhân và công tượng, kỹ thuật thủ công siêu việt.

"Trần huynh, tôi cần Tạ Lĩnh giúp tôi gửi một lá thư." "Không vấn đề, gửi đi đâu?" Chuyện nhỏ như gửi thư, Trần Ngự Lâu cũng đã đồng ý.

"Phong Oa Sơn." "Lý Chưởng Quỹ ở Thụ Quốc trên Phong Oa Sơn, nghệ nhân Thất Thập Nhị Hành sao?" Phong Oa Sơn là nơi có cao nhân nổi tiếng, giới hắc bạch hai đạo không ai không biết.

Trần Ngự Lâu tự nhiên cũng biết người này, cây cần câu thi trước

đó xuất phát từ tay Lý Chưởng Quỹ.

"Không vấn đề, tôi tìm mấy người đáng tin cậy nhanh chóng giúp anh gửi đi." Đến Phong Oa Sơn, anh muốn đặt mấy cây kim cương tán.

Kim cương tán, trong nguyên tác rất nhiều người không biết đều cho là bảo vật của Bàn Sơn.

Thực chất là của Mạc Kim Hiệu Úy truyền lại.

Chỉ là kỹ thuật tự thân có hạn, dược liệu cần thiết cũng chỉ có Phong Oa Sơn mới dễ dàng có được.

"Kim Cương Tán?" "Trong truyền thuyết, bảo vật phòng ngự chí bảo của Mạc Kim mà bất kỳ ám khí nào cũng không thể xuyên phá sao?" Trần Ngự Lâu nghe Trương Trạch lại muốn trực tiếp đặt chế, cũng vô cùng kinh ngạc.

"Tán vậy mà có thể đặt chế sao?" Đối với sự kinh ngạc của Trần Ngự Lâu, Trương Trạch sớm đã dự liệu.

Uy danh lừng lẫy của Kim Cương Tán dù ở giới hắc bạch hai đạo, hầu như ai cũng đã nghe nói.

"Tự nhiên có thể, chỉ là dược liệu khó tìm, cần Tổng Bả Đầu giúp đỡ." Trương Trạch định dùng tất cả những gì đã có được ở Nguyên Mộ, để đặt chế Kim Cương Tán.

Muốn đặt chế loại trang bị này, giá cả phần lớn không hề rẻ.

Thu hoạch chuyến đi này cũng chỉ đủ tiền đặt cọc, đợi khi quay về từ Hắc Thủy Thành, sẽ không cần lo lắng về tiền nữa.

Trần Ngự Lâu lập tức đồng ý.

Chỉ là trong lòng anh ta có một chút suy nghĩ.

"Hắc Thủy Thành Tây Hạ truyền thuyết là mộ của Lý Nguyên

Hạo, trong mộ chắc chắn có vô số bảo vật, có cần tôi phái một số người đi cùng không?" "Không cần." Trương Trạch nói xong, trước mắt mấy người anh ta xòe tay ra, lỗ đen do không gian Thao Thiết ẩn giấu mở ra.

Toàn bộ bản đồ cùng với cái bàn trước mặt trong chớp mắt biến mất không thấy đâu.

"Ơ?" B

Chương 31

Tại vùng đất Tương Tây, trong khu rừng cây phủ đầy tuyết, khắp nơi là những cành cây trơ trụi.

Một người và một thi thể đang nhanh chóng xuyên hành trong rừng.

Cương thi thân hình cao lớn, đội đấu lạp lá cọ, trên cổ phủ đầy Thần Sa, toàn thân được bó chặt bằng những dải vải ngũ sắc.

Người đó là Trương Trạch, thân khoác tàng bào, bên hông cài Tàng Đao cống nạp, vừa là tộc nhân Trương gia từ nơi ẩn náu trở về.

Trong miệng hắn không ngừng phát ra tiếng Thi Ngữ khàn đặc trầm thấp, dẫn dắt Đấu thi đã được cải tạo bằng kỹ pháp Trương gia bên cạnh.

Đôi mắt hắn không ngừng quan sát địa thế phong thủy xung quanh để tiến hành Phân Kim Định Huyệt.

Hắn không chỉ là tộc nhân Trương gia, đồng thời còn là một kẻ xuyên việt.

Kiếp trước, với tư cách là một người am tường đạo mộ, hắn biết những gì Trương gia đã canh giữ suốt mấy ngàn năm, biết vì sao bên trong Thanh Đồng Môn lại ẩn giấu Chung Cực của thế giới.

Đồng thời, hắn cũng biết rằng thế giới này có sự khác biệt giữa các môn phái đạo mộ Nam Bắc, Tứ Thần Tam Yêu, Thất Tuyệt Bát Quái, cùng vô số những kỳ nhân dị sự.

Cũng chính vì lẽ đó, trong một lần say rượu, vì vô ý tiết lộ sự tồn tại của Uông gia, hắn đã bị phản đồ Trương gia và người của Uông gia đồng thời truy sát.

Bất đắc dĩ, Trương Trạch đã phản ra Trương gia!

Tên tự bối "Sơn" của Trương gia bị bỏ đi không dùng, hắn đổi về tên thật kiếp trước là "Trương Trạch".

Hiện tại mới mười sáu tuổi, hắn đã phải dùng mặt nạ da người ẩn mình ba năm.

Đến bây giờ, hắn mới vừa khôi phục lại dung mạo vốn có.

Ba năm này lại cũng không hề lãng phí.

Với tư cách là kẻ xuyên việt, vừa xuyên việt hắn đã sở hữu một "hệ thống thưởng" ngón tay vàng.

Chỉ cần tham gia đạo mộ và hoàn thành nhiệm vụ, hắn có thể nhận được những phần thưởng đặc biệt khác nhau.

Thi Ngữ mà hắn vừa sử dụng chính là một trong số đó.

Khả năng giao tiếp với thi thể của hắn từ lâu đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Ngoài những phần thưởng khác nhau từ hệ thống, còn có sự nỗ lực của chính Trương Trạch.

Dựa theo ký ức kiếp trước, giai đoạn thời gian hiện tại, cốt truyện Nguyên Mộ Bình Sơn sắp sửa bắt đầu.

Vừa đặt chân vào thâm sơn Tương Tây, chỉ cần liếc mắt một cái hắn đã thấy địa thế hình núi ở đây không hề tầm thường.

Bước trên vùng đất trống, tùy tay gạt lớp tuyết đọng, hắn bốc một nắm thổ kháng ngửi thử.

Vừa nãy trên đường đi từ xa nhìn thấy, nơi đây tồn tại chín đạo thác nước.

Cả ngọn núi như một trái tim bò, phía trước có vọng, phía sau có

tựa.

Trương Trạch tự tin nhếch khóe môi: "Cục diện 'Cửu Long Tráo Ngọc Liên' tiêu chuẩn, sẽ không sai." Cục diện phong thủy như vậy, là bảo huyệt phong thủy tuyệt hảo thích hợp cho nữ tử, cũng chỉ có thể táng nữ tử vào, hậu nhân mới hưng vượng.

Nếu táng nam tử vào trong đó, gia tộc sẽ đời đời gặp xui xẻo.

Đáng tiếc, những thác nước vốn dĩ cuồn cuộn giờ đây, lượng nước giảm dần theo từng năm.

Rồng cũng hóa thành rắn, trong mộ thất như vậy, cực kỳ có khả năng sẽ xuất hiện thi biến.

Hất đi lớp thổ kháng trên tay, một con sói hoang trong rừng đã thu hút sự chú ý của hắn.

Đồng thời, hắn cũng chú ý thấy sau con sói hoang có ba bóng người đang ẩn nấp trong bóng tối.

Trương Trạch vừa đến gần đã cảm nhận được có người ẩn mình.

Hắn nhìn con sói hoang, trong lòng có tính toán mới.

Ba người kia bất động đã chờ đợi rất lâu.

"Sư huynh, người này trong tay cầm la bàn, hẳn là đồng hành, chẳng lẽ muốn cướp công sao?" Ba người đó chính là những Bàn Sơn Đạo Nhân được nhắc đến trong truyền thuyết.

Trong số ba người đang nói chuyện, Lão Dương Nhân giỏi thuật tiễn, tính tình nóng nảy, là người đầu tiên không nhịn được mở miệng.

Con sói hoang cũng là mồi nhử do ba người kia bố trí để thu hút.

Mục đích là dùng sói hoang để kích hoạt cơ quan cổ mộ.

Chá Cô Tiếu dẫn đầu dùng giọng trầm thấp nói: "Nhìn cử chỉ của người này, như đang Phân Kim Định Huyệt, bên cạnh lại mang theo một cỗ thi thể, nhưng lại giống một vị thầy bói dạo, thực sự khiến người ta khó hiểu." Giữa lúc hai người nói chuyện, cô gái trong ba người phấn khích chỉ về phía đó: "Sư huynh, hắn đi về phía cơ quan rồi!" "Hỏng rồi!" Chá Cô Tiếu thấy Trương Trạch trực tiếp đi về phía cơ quan mộ thất, không ổn rồi, giây tiếp theo có thể sẽ kích hoạt cơ quan mà chết thảm.

Khi định ra tay cứu người, chợt thấy Trương Trạch dừng lại.

Ba người lại một lần nữa lộ vẻ khó hiểu.

"Lấy một chuỗi linh đang ra làm gì?" Hoa Linh mở to đôi mắt đẹp, chăm chú nhìn chuỗi chuông đồng lục giác cổ quái kia.

"Leng keng!" Tiếng chuông va chạm phát ra tiếng vang nhẹ, Hoa Linh chợt cảm thấy cảnh tượng trước mắt mờ ảo.

Không chỉ vậy, Lão Dương Nhân và thậm chí cả Chá Cô Tiếu bên cạnh cũng đều lạc mất thần trí dưới tiếng chuông.

Con sói hoang già nua trong rừng, sau khi nghe tiếng chuông, không tự chủ được lao nhanh về phía vị trí cơ quan.

Phốc phốc phốc!

Con sói hoang vừa lao vào, đã bị một loạt những mũi đồng dày đặc đâm xuyên qua cơ thể.

Trên những mũi đồng phủ đầy gai nhọn, người thường bị đâm trúng ít nhất cũng phải bị xé toạc cả một mảng thịt.

Trương Trạch dùng thủ pháp đặc biệt, buộc chuỗi linh đang bên hông.

Nhìn có vẻ tùy tiện, nhưng không một ai có thể đoạt nó từ bên

cạnh hắn.

Chuỗi linh đang là chuông đồng lục giác, là một chuỗi chuông Chiến Quốc mà Trương Trạch tìm thấy từ nơi cất giấu.

Trương gia đã nghiên cứu loại chuông này mấy ngàn năm.

Một chuỗi linh đang, tuy mỗi chiếc có tác dụng đơn lẻ, nhưng khi kết hợp lại, lại có thể khiến người ta rơi vào những ảo giác khác nhau.

Đây là vũ khí bí mật cực kỳ quan trọng đối với hắn, người đã sống một mình nhiều năm.

Loạt âm thanh vừa rồi, chủ yếu nhắm vào dã thú.

Chá Cô Tiếu nhanh chóng khôi phục thần trí, lập tức gọi tỉnh Lão Dương Nhân và Hoa Linh bên cạnh.

"Sư huynh!" Hoa Linh lập tức giật mình, vội hỏi: "Ta vừa làm gì vậy?" "Ta trúng huyễn thuật!" Chá Cô Tiếu nhìn về phía Trương Trạch, trịnh trọng nói: "Xin hỏi các hạ, ngọn núi này có mạch chính không?" Trương Trạch quay người: "Không có mạch chính." "Người thắp nến, quỷ thổi đèn, phong thủy nghịch đấu tìm tinh phong." Hắn đáp lại một câu, là câu nói quen thuộc nhất của Mạc Kim Phát Khâu.

"Mạc Kim Giáo Úy ư?" Lão Dương Nhân kinh ngạc nhìn hắn.

"Phát Khâu." Trương Trạch nhẹ nhàng sửa lời hắn.

"Phát Khâu Thiên Quan?" Lão Dương Nhân chợt nhìn thấy hai ngón tay dài đặc biệt trên bàn tay phải của Trương Trạch.

Mở to mắt: "Sư huynh, Đông Bắc Trương gia!" Chá Cô Tiếu ôm quyền đáp lại: "Hái sao cần thỉnh Khôi Tinh Thủ, Bàn Sơn không bàn Trường Bạch Sơn; đốt hương Long Phượng Như Ý, uống nước Ngũ Hồ Tứ Hải." "Tại hạ là Bàn Sơn Chá Cô Tiếu." "Trương Trạch."

Trong giới đạo mộ, những người lớn tuổi tuyệt đối đều từng nghe về Đông Bắc Trương gia.

Tứ đại môn phái Bắc phái lấy Phát Khâu làm thủ lĩnh.

Lời của Chá Cô Tiếu, vừa bày tỏ thân phận, đồng thời cũng nói cho Trương Trạch biết, Bàn Sơn không khác gì kẻ địch.

Trương Trạch có ấn tượng không tệ với Bàn Sơn Đạo Nhân, liền đáp: "Khách khí rồi, đã phá được cơ quan, chi bằng cùng nhau xuống xem sao?" Lời vừa dứt, hắn chợt đặt tay lên miệng.

"Lạc lạc lạc ~" Một trận âm thanh quỷ dị chợt từ trong miệng hắn truyền ra.

Ngay sau đó Đấu thi bên cạnh, đột nhiên cũng dùng âm thanh tương tự mà kích động đáp lại: "Lạc lạc lạc… lạc lạc lạc…" Khi ba người Bàn Sơn đang trợn mắt há mồm, Đấu thi nhanh chóng đào lớp thổ kháng dưới chân.

Nhanh chóng đào ra một lối đi vừa đủ cho một người.

Lão Dương Nhân mặt mũi kỳ dị nhìn lối đi trước mắt.

Trên mặt hắn viết đầy sự khó tin: "Như vậy cũng được sao?" Dù là nói chuyện với thi thể hay chỉ huy cương thi đào lối đi, mấy người họ đều là lần đầu tiên trong đời chứng kiến.

"Sư huynh, tốc độ đào bới này, sắp đuổi kịp Phân Sơn Huyệt Lăng Giáp của chúng ta rồi phải không?" Trương Trạch ở một bên bắt đầu chuẩn bị trang bị xuống mộ.

"Đào bới được một lúc rồi, nhìn lớp thổ kháng bề mặt, hẳn là một cổ mộ thời Ân Thương." Theo tiếng gầm nhẹ của Đấu thi từ dưới lối đi truyền lên.

Trương Trạch lấy ra một đoạn nến trắng châm lửa.

“Theo ta.” Trong lối đi đen kịt, chỉ có ánh nến trong tay Trương Trạch trở thành nguồn sáng duy nhất phía trước.

Không lâu sau, mấy người đã xuyên qua lối đi và mộ đạo.

Trương Trạch dừng lại ở lối vào mộ thất chính, xác nhận không có cơ quan, sau đó đi vào.

Chá Cô Tiếu cầm dụng cụ đánh lửa trong tay, theo sát phía sau.

Trên tường mộ thất khắc một lượng lớn Vân Lôi Văn, đối diện với vị trí thạch quan khắc một mảng phù điêu dị thú lớn.

Khác với trong cốt truyện gốc, phù điêu ở đây là một hung thú Thao Thiết sống động như thật.

Khi Trương Trạch quan sát, ánh mắt hắn dừng lại trên nhãn châu đỏ rực của Thao Thiết trên phù điêu.

Hắn đi đến góc đông nam mộ thất, đặt nến xuống.

Gà gáy đèn tắt không mò vàng, đã ăn cơm nghề thì phải giữ quy tắc của nghề. [Phát hiện di bảo ‘Thao Thiết Chi Nhãn’ thời Ân Thương, túc chủ phục dùng có hiệu quả kỳ diệu.] Âm thanh hệ thống vừa lúc xuất hiện, chứng minh ánh mắt Trương Trạch quả nhiên không nhìn lầm.

Con mắt của Thao Thiết trên phù điêu, chính là thứ có giá trị nhất trong mộ.

Nhưng Trương Trạch lại nhớ rằng, phía sau nhãn cầu, ẩn chứa cơ quan tuyệt hộ.

Đứng trước phù điêu, ngón tay Trương Trạch chậm rãi lướt trên bề mặt phù điêu.

Hắn không vội vàng chạm vào tường, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua bề mặt, nhanh chóng biết rõ đường đi của cơ quan phía sau phù điêu.

Hoa Linh tò mò nhìn Trương Trạch bên tường.

“Hắn đang làm gì?” Chá Cô Tiếu vừa ngẩng đầu, đúng lúc thấy Trương Trạch đột nhiên ra tay.

Gần như trong nháy mắt, hắn đã hoàn thành động tác đổi châu.

Viên “Thao Thiết Chi Nhãn” kia lúc này đã nằm trong tay hắn.

Khi cơ quan sắp bị kích hoạt, hắn đã dùng một viên hạt châu gỗ tràng để hoàn thành việc thay thế.

Cả quá trình không mất một giây.

“Hay quá, hay quá lợi hại!” Hoa Linh nhìn đến ngây người.

“Mộ Trần Châu?” Lão Dương Nhân nhìn chằm chằm hạt châu hình con mắt, kích động muốn giành lấy.

Chương 32

Trương Trạch nhanh chóng thu hạt châu lại, ngẩng mắt lạnh lùng nhìn ba người: "Đây là Thao Thiết Chi Nhãn, không phải Mộ Trần Châu mà các ngươi đang tìm." "Nếu không tin, hãy lấy cuộn da dê ra đối chiếu." Chá Cô Tiếu do dự một lát, sau đó từ trong áo khoác da lấy ra một cuốn sách da dê gia truyền.

Mộ Trần Châu được vẽ trong cuốn sách là một hạt châu màu đỏ sẫm có hoa văn hình con mắt.

Từ xưa đã có miêu tả về Mộ Trần Châu: Châu thân toàn thân màu đỏ lửa, sắc thái cực kỳ rực rỡ.

Thao Thiết Chi Nhãn tuy cũng giống nhãn cầu, nhưng hai thứ hoàn toàn khác nhau.

Chá Cô Tiếu thất vọng thở dài: "Quả thực không phải Mộ Trần Châu." "Sư huynh, nhanh mở quan quách ra xem, biết đâu hạt châu ở bên trong!" Bề mặt thạch quan phủ đầy vân lôi móc nối, loại hoa văn này thường thấy trước thời Tây Chu.

Kết hợp với hoa văn trên tường mộ, Chá Cô Tiếu nhìn về phía sư đệ sư muội bên cạnh: "Xem hoa văn trên thạch quan, quả thực đây là một cổ mộ thời Thương." Ba người theo bản năng nhìn về phía Trương Trạch.

Hoàn toàn không ngờ rằng, người thiếu niên bên cạnh họ lại dựa vào phong thổ để xác định niên đại của mộ thất.

Mộ Trần Châu vào thời Ân Thương, có ghi chép từng được quốc quân Vũ Đinh của triều Thương cất giữ.

Vũ Đinh cho rằng Mộ Trần Châu là thứ được lưu lại khi hoàng đế

vũ hóa.

Chá Cô Tiếu suy đoán, dù cổ mộ triều Thương không có Mộ Trần Châu, cũng có thể tìm thấy manh mối liên quan.

Hai tay dùng sức đẩy nắp quan tài.

Trương Trạch ở một bên, tay nắm chặt Thao Thiết Chi Nhãn, chợt cảm thấy lòng bàn tay nóng ran. [Thao Thiết Chi Nhãn hoàn mỹ khế hợp với thể chất túc chủ, hệ thống có thể hiệp trợ hấp thu, có đồng ý không?] "Đồng ý." Trương Trạch nhàn nhạt đáp lại hệ thống, nhưng đôi quyền nắm chặt lại để lộ suy nghĩ thật sự của hắn.

Đã hoàn mỹ khế hợp, nào có lý do không đồng ý.

Cơ quan tự hủy của mộ thất đã bị phá vỡ, bây giờ là thời cơ tốt nhất để hấp thu Thao Thiết Chi Nhãn.

Trong nháy mắt, Thao Thiết Chi Nhãn biến mất trước mắt hắn. [Huyết mạch Kỳ Lân thưa thớt trong cơ thể túc chủ xuất hiện dị động!] [Chúc mừng túc chủ hấp thu Thao Thiết Chi Nhãn, bước đầu đạt được Thao Thiết chi lực.] [Cường độ huyết mạch túc chủ đạt được sự đề thăng lớn. …..] Huyết mạch trong cơ thể hắn tự nhiên là huyết mạch Kỳ Lân thưa thớt.

Sau khi đề thăng, đại khái đã đạt đến cường độ huyết mạch nội gia của Trương gia.

Phần lớn tộc nhân Trương gia đều xăm hình Thao Thiết trên người.

Theo sự hấp thu Thao Thiết Chi Nhãn, hình xăm Thao Thiết trên người hắn cũng theo đó mà thức tỉnh.

Hít một hơi, hắn cảm thấy trong cơ thể tràn đầy sức mạnh.

Nhưng, cả cơ thể đều có cảm giác nóng ran… "Thao Thiết chi lực

có tác dụng gì?" [Giải thích đơn giản, tương đương với năng lực Lục Khố Tiên Tặc trong ký ức của túc chủ.] [Lấy sáu phủ Đại tràng, Tiểu tràng, Vị, Tam Tiêu, Đảm, Bàng quang làm cơ sở, tạo ra một hệ thống hấp thu tiêu hóa hoàn mỹ. …..] Nghe hệ thống giải thích, quả thực trùng khớp kinh người với Lục Khố Tiên Tặc mà hắn hiểu biết kiếp trước.

Lục Khố Tiên Tặc còn được gọi là Thánh Nhân Đạo, một loại thủ đoạn có thể liên quan trực tiếp đến tính mạng.

Chỉ là sức mạnh này hiện tại chỉ ở giai đoạn sơ cấp.

Nếu đề thăng đến cảnh giới mạnh nhất, thậm chí có thể đoạt lấy sinh cơ thiên địa làm của riêng.

Với khả năng tiêu hóa này, rất tiện lợi khi trong Bình Sơn có tồn tại một lượng lớn sơn tinh yêu quái.

Đồng thời còn có vô số kỳ trân dị bảo được luyện đan thu thập suốt ngàn năm.

Xem ra, sau khi rời khỏi đây, hắn phải nhanh chóng đến Lão Hùng Lĩnh.

Chờ khi hắn hoàn hồn.

Trong thạch quan đã mở, một cỗ nữ thi yên lặng nằm đó.

Ba sư huynh muội Bàn Sơn đều nhìn chằm chằm miệng nữ thi.

Chá Cô Tiếu nhanh chóng đưa tay, thuần thục tháo xương hàm dưới của nữ thi.

Một hạt châu xanh đen to bằng ngón cái liền lăn ra.

"Sư huynh, hạt này có phải không…?" Lão Dương Nhân lúc này hơi không chắc chắn.

So với Mộ Trần Châu, hạt châu này không bằng Thao Thiết Chi

Nhãn lúc trước.

Nữ thi trước mắt ba người nhanh chóng xuất hiện thi biến.

"Không tốt, sắp thi biến!" "Để ta." Trương Trạch thấy vậy, ánh mắt nhìn vào ngón tay của mình.

"Vừa hay thử xem máu có tác dụng không." Hắn rút Tàng Đao tùy thân ra, khẽ rạch một vết trên ngón tay.

Vài giọt máu tươi tràn ra.

Ngón tay dính máu, chợt chỉ vào cương thi Ân Thương đang bật dậy từ trong quan tài.

"Rầm" một tiếng, trước mắt mấy người, nữ cương thi gặp huyết mạch Kỳ Lân, lại trực tiếp quỳ xuống trong quan tài.

Tĩnh lặng, bốn phía một mảnh tịch mịch.

Không sai, đây chính là uy lực mà huyết mạch Trương gia thuần chính nên có.

Đồng thời, năng lực đặc thù mà Lục Khố Tiên Tặc mang lại, tổ chức cơ thể đang nhanh chóng phục hồi và tái sinh.

Vết thương trên tay đang được phục hồi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Đây chỉ là hiệu quả sơ bộ mà Trương Trạch vừa mới thức tỉnh năng lực mang lại.

Không, điều cấp bách hơn lúc này là giải quyết cương thi trước mặt.

Hắn nhìn nữ cương thi đang quỳ trước mặt, toàn thân xuất hiện một lượng lớn lông đen, sắp hoàn toàn thi biến.

Trương Trạch chỉ về phía cương thi đang quỳ trước mặt, ngón tay

chợt thò ra.

Hai ngón tay dài đặc biệt, đột nhiên chọc vào xương đầu cương thi.

Ba người bên cạnh, hoàn toàn không hiểu đây là thủ đoạn gì.

Chá Cô Tiếu kinh ngạc phát hiện, cương thi lại như chịu đựng đau đớn cực lớn, nét mặt trở nên vặn vẹo.

"Sư huynh, cương thi cũng biết đau sao?" Lão Dương Nhân nhìn đến ngây người.

"Hẳn là đã tìm thấy điểm yếu trên xương đầu cương thi." Cương thi, dù là cương thi mới biến hay đã biến đổi.

Từ thời Thương đến nay, xương cốt e rằng cũng đã xảy ra biến hóa, khó tránh khỏi xuất hiện vết nứt.

Trương Trạch chỉ một ngón tay, liền trực tiếp chọc trúng khe hở xương.

Hắn đã nắm rõ toàn bộ điểm yếu của nữ cương thi.

Trương Trạch hai tay cùng lúc, nắm chặt hai bên đầu cương thi.

Theo tiếng "rắc" giòn tan, cổ cương thi bị vặn đứt trực tiếp.

Trương Trạch bình tĩnh nhìn nữ thi trước mặt, như thể mọi chuyện vừa rồi không phải do hắn làm.

Nữ thi đội Phượng Quan bạc tinh xảo, trên liệm phục màu đỏ sẫm là hoa văn Phượng Hoàng thời Ân Thương hoa lệ cao quý.

"Trương Trạch huynh đệ, không, Trạch Gia, cương thi này, đã chết rồi sao?" Lão Dương Nhân cẩn thận tiến lên kiểm tra, phát hiện cương thi toàn thân mọc lông, hoàn toàn không còn động tĩnh.

Chá Cô Tiếu nhìn động tác liền mạch dứt khoát của Trương

Trạch.

Uy lực của đôi tay hắn, e rằng xa không phải người thường có thể sánh kịp.

"Trương Trạch huynh đệ, năm nay bao nhiêu tuổi?" "Mười sáu." "Ngạch…" Trương Trạch vừa nói xong, ba người đồng thời ngây người.

"Năm nay mới mười sáu, đã có thực lực không kém gì sư huynh ta rồi…" Trong lòng Lão Dương Nhân, đặt thực lực của Trương Trạch trước mắt vào vị trí tương đương với Chá Cô Tiếu.

Tuy nhiên, hai người chưa thực sự so tài, ai mạnh ai yếu, tạm thời chưa biết.

"Thủ đoạn Trương gia chuyên khắc chế cương thi, không cần kinh ngạc." Trương Trạch càng bình thản, ba người càng cảm thấy sự việc không hề đơn giản.

Ngón tay hắn lướt qua trước mắt ba người, rơi vào một đồ án khắc chìm trên mặt bên của thạch quan.

"Ta tiếp theo sẽ đi một nơi, còn các ngươi thì sao?" Ba người từ từ hoàn hồn, mới nhớ ra chuyến đi này là để tìm manh mối về Mộ Trần Châu.

Chá Cô Tiếu nhìn chằm chằm lên trên, khắc một ngọn núi hình bình nghiêng.

Hắn vui mừng hỏi: "Chẳng lẽ Trương Trạch huynh đệ nhận ra nơi này?" Trương Trạch tiếp tục nói: "Ngọn núi này nằm ở Lão Hùng Lĩnh thuộc Tương Tây, tên là Bình Sơn." "Trong núi có một ngôi mộ của Đại tướng quân thời Nguyên, đồng thời cũng ẩn chứa rất nhiều cơ quan độc trùng, cực kỳ nguy hiểm." Trương Trạch có thể coi là hiểu rõ mọi thứ bên trong Bình Sơn.

Chương 33

Tuy có hiểm nguy, nhưng hắn cũng có nắm chắc có thể bình an vượt qua.

Ba sư huynh muội trước mắt, nếu không có gì bất ngờ, cũng sẽ cùng đi.

Chá Cô Tiếu vội vàng ghi chép những ghi chép về Bình Sơn trong thạch quan vào cuốn sách da dê.

Trong đầu hắn cũng chợt hiện lên một manh mối quan trọng.

"Ta từng nghe nói vùng Nộ Tình từ xưa đã lấy Phượng Hoàng làm vật tổ, Mộ Trần Châu lại được gọi là Phượng Hoàng Đảm, được cho là do linh khí Phượng Hoàng ngưng kết thành." Hắn nhìn về phía hai sư đệ sư muội bên cạnh.

"Hoặc có lẽ Nộ Tình Huyền có liên quan đến Phượng Hoàng Đảm." Ồ, nơi mọi người muốn đến lại giống nhau.

Lão Dương Nhân sốt ruột muốn lập tức xuất phát.

"Vậy thì, chúng ta nhanh chóng lên đường thôi?" Ba vị Bàn Sơn Đạo Nhân đã sớm bị những thủ đoạn không ngừng xuất hiện của Trương Trạch làm cho khuất phục.

Danh tiếng Phát Khâu Thiên Quan lừng lẫy bên ngoài, có thể đồng hành cùng Trương Trạch, ba người họ cũng cầu còn không được.

Bốn người nhất trí quyết định, lên đường ngay trong đêm… Hai ngày sau, lúc hoàng hôn.

Bốn người và một thi thể đứng trên đỉnh núi, từ xa nhìn thấy trong một mảng mây mù, có một ngọn núi hình chai đặc biệt đứng sừng sững.

“Trạch Gia, Đấu thi bên cạnh ngài có thể giúp mang hành lý, đơn giản là vạn năng, mà trên người hoàn toàn không có mùi thi thối ư?” Lão Dương Nhân đã quan sát Đấu thi suốt cả quãng đường, trong lòng sớm đã tràn đầy nghi vấn.

Trương Trạch tùy tay vén một phần đấu lạp của Đấu thi.

Lập tức bên trong lộ ra một bộ xác chết rậm lông với khuôn mặt dữ tợn.

“Ta đi!” Lão Dương Nhân lập tức giật mình thon thót.

“…Cương thi cải tạo ư?” Chá Cô Tiếu kéo Lão Dương Nhân lại, áy náy nói: “Trương Trạch huynh đệ đừng trách, sư đệ ta tính tò mò hơi nặng một chút.” “Không sao.” Trương Trạch ra hiệu nhìn về phía ngọn núi xa xa.

“Bên kia chính là Bình Sơn.” Hoa Linh kinh hô: “Mau nhìn, trên núi có vân vụ bảy sắc!” Trên Bình Sơn, vân vụ nứt ra một khe hở, ánh nắng xiên chéo, cầu vồng bảy sắc bao phủ sơn thể, khiến cả ngọn Bình Sơn được tôn lên như một tiên cảnh.

Ba người Bàn Sơn không giỏi phong thủy, cũng có thể nhìn ra đây là một vùng bảo địa phong thủy tuyệt vời.

Chá Cô Tiếu từ xa nhìn khí hồng bốc lên trời trong màn sương mù của Bình Sơn.

“Mà không biết khí hồng bảy sắc này, là kim ngọc bảo khí trong mộ hay yêu khí trong thâm sơn!” “Có khác biệt chứ, theo ta thấy ngôi mộ này khẳng định phi thường.” Lão Dương Nhân nhìn Bình Sơn, liền cảm thấy trong lòng hy vọng lại một lần nữa bùng cháy.

Chá Cô Tiếu lại nói: “Hai thứ khác biệt trời vực.” “Nếu là thứ nhất, mọi người sẽ bình an vô sự, nhưng nếu là thứ hai, thì có nghĩa là trong Bình Sơn ẩn chứa yêu vật cực kỳ lợi hại!” “Trương Trạch

huynh đệ, ngài hiểu biết về Bình Sơn đến mức nào?" Chá Cô Tiếu sắc mặt ngưng trọng, quay sang nhìn Trương Trạch.

Nhìn ngọn núi kỳ đặc trước mắt trông như nơi thăng tiên.

Trương Trạch cũng là lần đầu tiên trong hiện thực nhìn thấy Bình Sơn thật sự.

Nhưng tình hình bên trong Bình Sơn, hắn đã sớm hiểu rõ trong lòng.

"Bình Sơn, từ xưa là nơi hoàng đế luyện đan." "Vô số dược thạch chôn sâu dưới đất, trải qua mưa tưới, nắng gắt, đã sớm thấm vào đất đá." Chá Cô Tiếu nghe xong, cũng hiểu vì sao Trương Trạch trước đó lại nói trong Bình Sơn có vô số độc trùng.

Những loài côn trùng sinh sống trong môi trường như vậy, tất nhiên cũng kịch độc vô cùng.

"Sư huynh, bên kia có người." Hoa Linh chỉ vào phía bên kia của vị trí mọi người.

Có khoảng sáu người, cũng đang quan sát Bình Sơn, dường như đang thảo luận điều gì đó.

Không lâu sau, trên trời đột nhiên mây đen giăng kín, tiếng sấm trầm đục không ngừng vang lên.

Nhìn thấy mấy người kia đi xuống núi.

Trương Trạch nói với ba người: "Trời sắp mưa rồi, gần đây có một Đạo Quán, ta định tối nay sẽ nghỉ ở đó." Ba người theo Trương Trạch cùng nhau xuống núi.

Chá Cô Tiếu nhìn những bóng người dần đi xa: "Mấy người kia, hẳn là cùng đường với chúng ta." "Cũng nhắm vào Bình Sơn ư?" Lão Dương Nhân nhìn về phía xa, mấy người kia đã biến mất theo con

đường núi.

"Ta chỉ lo việc của ta, những thứ khác không cần để ý." Hắn tăng nhanh tốc độ, đuổi kịp Trương Trạch đang dẫn đường phía trước.

Lão Hùng Lĩnh nằm sâu trong núi, Đạo Quán nằm trong một thung lũng núi đặc biệt giữa đó.

Trương Trạch kết hợp đạo phong thủy, định vị chính xác vị trí Đạo Quán.

Đạo Quán vốn dĩ là một ngôi miếu cổ không tên tuổi.

Sau đó lại được người ta dùng để tạm đặt những quan tài của khách thương chết bất đắc kỳ tử, lâu ngày trở thành một nghĩa trang.

Theo ý nghĩa phong thủy mà nói, gần thần đàn, miếu vũ, thuộc về nơi âm khí nặng nhất.

Theo tiếng sấm không ngừng trên trời, mây đen giăng kín, trời dần tối sầm lại… Trần Ngự Lâu ở gần Đạo Quán hơn, cộng thêm có Miêu Nhân Vinh Bảo Di Hiểu dẫn đường, lúc này đã đi trước một bước đến bên ngoài Đạo Quán.

Vừa đẩy cánh cửa Đạo Quán, một bà lão dung mạo xấu xí kỳ lạ đã dọa mấy người giật mình.

"Dọa chết lão tử rồi, là người hay quỷ?" La Lão Oai sợ hãi đến mức rút súng, chĩa vào Háo Tử Nhị Cô đang cầm đèn dầu trước mặt.

Vinh Bảo Di Hiểu với vẻ mặt khóc lóc núp sau lưng Hồng Cô Nương.

"Tỷ tỷ, đó là chuột tinh!" "Người ta đều gọi là Háo Tử Nhị Cô." Bà lão trời sinh xấu xí vô cùng, như thể chuột thành tinh, nên được người ta gọi là Háo Tử Nhị Cô.

Háo Tử Nhị Cô trời sinh dung mạo xấu xí, do một số nguyên nhân

hiện tại chưa chết.

Nhưng do tiếp xúc lâu ngày với thi thể, trong cơ thể tích tụ một lượng lớn thi độc, nhìn sắc mặt e rằng cũng không sống được bao lâu nữa.

"Háo Tử Nhị Cô?" Háo Tử Nhị Cô đang hoảng hốt mất vía, vội vàng giải thích: "Lão bà tử là người, không phải yêu quái!" Lời nói này từ nhỏ đến lớn, không biết đã giải thích với người khác bao nhiêu lần.

"La Soái khoan đã, thế gian vốn có những kẻ bị xem thường, còn khổ hơn cả những kẻ mệnh khổ, cũng là người đáng thương." Một lời này đã nói lên tiếng lòng của Háo Tử Nhị Cô.

"Tại hạ là Trần Ngự Lâu, đi qua đây xin tá túc một đêm, không biết có tiện không?" Nhị Cô do dự một lát, nói: "Mời vào." Bà chỉ vào đại sảnh Đạo Quán: "Trong đại sảnh toàn là quan tài của khách thương chết bất đắc kỳ tử, chư vị theo lão bà tử vào, cẩn thận đừng để bị quan tài va phải mà bị thương." Mấy người theo Háo Tử Nhị Cô, vào một căn phòng đầy bụi bặm phía sau.

Trông có vẻ, nơi đây đã lâu không có ai ở.

Trần Ngự Lâu nhìn một cái, cười nói: "Địa phương không tệ, dọn dẹp một chút, tối nay ta sẽ nghỉ ở đây." Hồng Cô Nương và Hoa Mã Quải nhanh nhẹn dọn dẹp căn phòng.

Bên ngoài đột nhiên đổ mưa như trút nước, gió cuồng nổi lên.

Mưa rơi một lúc lâu, Háo Tử Nhị Cô mang trà nóng ra cho mấy người.

"Côn Luân đã đi được bao lâu rồi?" La Lão Oai đột nhiên hỏi.

Trần Ngự Lâu cảm ơn Háo Tử Nhị Cô, nâng chén trà nói: "Với cước trình của Côn Luân, ngày mai hẳn là có thể đưa người tới." Hắn

đi vài bước trong phòng, quay người chuẩn bị dặn dò mọi người về việc ngày mai lên Bình Sơn.

"Meo!" Không đợi Trần Ngự Lâu mở lời, một tiếng mèo kêu đã cắt ngang lời hắn.

Một con mèo hoa già từ xà nhà nhảy xuống, trong miệng ngậm một cái tai của thi thể.

Trần Ngự Lâu bị dọa giật mình, lại nhìn chén trà trong tay chưa kịp uống đã rơi xuống đất.

"Mèo tặc chết tiệt, dám động thổ trên đầu Thái Tuế?" Hắn lập tức rút chủy thủ "Tiểu Thần Phong" ném đi.

Vốn là người thích thể diện, lại bị con mèo hoa già dọa làm rơi chén trà ngay trước mặt, khiến hắn có chút không giữ được thể diện.

Trong lòng làm sao có thể nuốt trôi cục tức này.

Con mèo già kinh hãi chạy loạn trong phòng, La Lão Oai theo bản năng bắn một phát súng về phía con mèo hoa già.

Con mèo già trực tiếp sợ hãi lao ra khỏi phòng, chớp mắt đã chạy mất dạng.

"Hôm nay không bắt được, ta sẽ mang họ mèo!" "Lão đại!" Hồng Cô Nương kêu một tiếng.

Trần Ngự Lâu còn chưa dứt lời, đã muốn đuổi ra khỏi phòng.

"Hãy chờ đã, không ai được theo." Để lại lời nói đó, hắn chạy ra khỏi Đạo Quán.

Xuyên hành giữa rừng cây rậm rạp, bên ngoài vừa mưa xong, đường lầy lội khắp nơi.

Trần Ngự Lâu thi triển khinh công gia truyền Lãm Yến Vĩ, nhanh chóng xuyên qua rừng cây, một mạch đuổi xuống sườn núi.

Nhanh chóng, con mèo già thấy không cắt đuôi được Trần Ngự Lâu, đi ngang qua một khu rừng già, liền trực tiếp chui vào rừng cây rậm rạp.

Lúc này, trong rừng có mấy bóng người mặc áo tơi cầm ô, đang nhanh chóng xuyên hành trong rừng.

Mấy người đó chính là Trương Trạch và Chá Cô Tiếu cùng đoàn người đang dầm mưa đi đường.

Từ xa nhìn thấy phía trước không xa, một mảnh mộ hoang san sát, bốn phía quỷ hỏa bay lượn quanh bia mộ.

"Đừng vội tiếp tục đi tới." [Hệ thống cảnh báo: Gần đây có tinh quái xuất hiện, xin túc chủ chú ý an toàn!] Dưới ánh trăng, Trương Trạch từ xa nhìn thấy một con mèo hoa đang nằm trên bãi cỏ, không ngừng phát ra tiếng kêu "Meo ô… meo ô…" thảm thiết.

Trong lòng Trương Trạch lại ẩn ẩn có chút hưng phấn, hắn đi một con đường, liền lao về phía một ổ Ly Tử Tinh.

Đặc biệt là sau khi Ly Tử Tinh mặt người xuất hiện, hắn liền có một cảm giác đói khát không rõ.

Chương 34

Trong lòng hắn suy đoán, cực kỳ có khả năng liên quan đến Thao Thiết chi lực và lục phủ đã được cải tạo của Lục Khố Tiên Tặc.

Chỉ là thời gian hiện tại còn ngắn, sự biến hóa này hiện tại không rõ ràng.

Chờ thời gian lâu hơn, lục phủ tiếp tục được cải tạo.

Năng lực này, sẽ thay đổi phương thức trao đổi chất của cơ thể.

Những gì có ích cho cơ thể sẽ được hấp thu trực tiếp, còn những yếu tố bất lợi cho cơ thể, thì sẽ tự động bài xuất ra ngoài.

"Sư huynh, trạng thái của con mèo đó, trông có vẻ hơi quỷ dị." Hoa Linh núp sau bụi cỏ, từ xa nhìn chằm chằm con mèo hoa đang than khóc kia.

Trong bóng tối, một con Ly Tử từ phía sau bia mộ bò ra, nhanh chóng nhảy đến bên cạnh con mèo hoa.

Vuốt sắc bén xé toạc bụng mèo, theo tiếng mèo kêu thảm thiết, từng đoạn ruột mèo bị kéo ra.

Mượn ánh trăng, bốn người rõ ràng nhìn thấy cảnh Ly Tử cắn nuốt thịt.

Con Ly Tử đó đột nhiên ngẩng đầu, bốn người kinh hãi nhìn thấy một khuôn mặt người đầy máu tươi.

Ánh mắt Trương Trạch tìm kiếm quanh bụi cỏ.

Nhanh chóng, sau một bụi cỏ, hắn nhìn thấy bóng dáng Trần Ngự Lâu mà hắn đã thấy vào ban ngày.

Gần giống với cốt truyện mà hắn đã hiểu, Trần Ngự Lâu quả

nhiên đã đuổi theo con mèo hoa.

Hắn chợt ngửi thấy một mùi vị cổ quái bay lượn quanh bốn phía.

Trần Ngự Lâu lại cứ đứng thẳng tắp trước mặt Ly Tử Tinh mặt người.

Ánh mắt đờ đẫn, hiển nhiên là đã bị Ly Tử Tinh mê hoặc.

"Theo ta đi cứu người!" Chá Cô Tiếu thấy tình thế không ổn, lập tức lấy ra Kính Tán lao ra.

Bên cạnh ba người, Trương Trạch lại điều khiển Đấu thi dùng cả tay chân lao ra.

Nhìn Trương Trạch dùng Đấu thi làm vật cưỡi, ba người Bàn Sơn cuối cùng cũng mở rộng tầm mắt.

Hoàn toàn không ngờ, Đấu thi lại có thể dùng làm tọa kỵ.

Đấu thi vốn là một cỗ cương thi do Trương Trạch tìm thấy.

Thông qua thủ đoạn đặc biệt mà Trương gia học được, thi thể đã được tiến hành cải tạo đặc biệt.

Không thể hoàn toàn coi là cương thi bình thường.

Một người và một thi thể đột nhiên xuất hiện bên cạnh Trần Ngự Lâu.

Ly Tử Tinh mặt người kinh hãi thét lên, hóa thành một bóng đen lao vào phía sau một tấm bia đá đổ nát.

Trên bia đá khắc ba chữ triện thể "Cổ Ly Bi".

Khi Ly Tử Tinh xuất hiện trở lại, nó đã biến thành một bà lão tóc bạc toàn thân đầy mùi thi thối.

Điểm này hoàn toàn khác với nguyên tác.

Nhưng Trương Trạch có thể cảm nhận được, bà lão chính là Ly

Tử Tinh mặt người vừa rồi.

Vừa đến gần Ly Tử Tinh, Trương Trạch liền cảm thấy toàn thân nóng ran.

Hắn nhanh chóng cởi quần áo, hình xăm Thao Thiết dữ tợn hoàn toàn xuất hiện.

Đó là đặc trưng của sức mạnh tiềm ẩn trong huyết mạch đã được kích hoạt hoàn toàn.

Bà lão với khuôn mặt dữ tợn nhe ra hàm răng nhọn hoắt, đột nhiên lao về phía Trương Trạch.

"Trương Trạch tiểu ca, ta giúp." Lời Hoa Linh còn chưa dứt, nàng và Lão Dương Nhân cầm Kính Tán, đồng thời đánh trúng bụng bà lão dung mạo hung ác.

Nhưng không ngờ, bà lão lại không có bất kỳ phản ứng nào.

"Gay go, vô dụng!" Tình huống này, không giống với cốt truyện trong ấn tượng của Trương Trạch.

"Ta." "Lạc lạc lạc…" Theo tiếng Thi Ngữ từ trong miệng hắn phát ra.

Đấu thi bên cạnh lập tức có phản ứng dữ dội.

Trong miệng không ngừng phát ra tiếng "lạc lạc lạc".

Nó lao về phía bà lão, một đôi vuốt cương thi sắc nhọn đâm vào bụng bà lão.

Thân thể bà lão trực tiếp bị xé toạc.

"Rỗng ruột ư?" Hoa Linh nhìn chằm chằm bà lão bị xé toạc, lại thấy bà lão trước mắt cũng biến trở lại thành Ly Tử Tinh mặt người vừa rồi.

Ly Tử Tinh phát ra tiếng thét chói tai, tiếp tục lao về phía Trương Trạch.

Tinh quái, tuy xảo quyệt nhưng xa không thông minh bằng loài người.

Trương Trạch đưa tay về phía Tàng Đao bên hông.

Mọi người chỉ cảm thấy một luồng ngân quang chói mắt lóe lên.

Sau đó chỉ còn lại tiếng Ly Tử mặt người kêu thảm thiết.

Trương Trạch tay cầm Tàng Đao, trên lưỡi đao còn vương vết máu.

Chá Cô Tiếu đi đến bên cạnh thi thể Ly Tử Tinh mặt người.

"Chết rồi, một đao đoạt mạng." "Không ngờ Ly Tử Tinh ẩn trong da người, may nhờ Trương Trạch huynh đệ ra tay." Hắn nghiêm túc nhìn về phía Lão Dương Nhân và Hoa Linh: "Còn không mau cảm tạ Trương Trạch huynh đệ!" Nhưng Trương Trạch lại nghiêm túc nhìn chằm chằm tấm bia đá tàn của Cổ Ly Bi.

"Chờ đã, sự việc chưa xong." Tuy diễn biến cốt truyện cơ bản gần giống với những gì hắn đã hiểu.

Nhưng nơi đây dù sao cũng là thế giới hiện thực.

"Ly Tử là động vật sống quần thể, bình thường cực kỳ ít khi hành động đơn độc." Trần Ngự Lâu đang đổ gục trên đất nhìn chằm chằm phía sau Cổ Ly Bi, cặp mắt dạ nhãn trời sinh của hắn, đã sớm nhìn thấy hang động ẩn sau Cổ Ly Bi.

Khi Hoa Linh quay đầu quan sát tình hình của Trần Ngự Lâu, phát hiện hắn đã cử động.

Nàng vui mừng nói: "Người này có thể cử động rồi!" Trần Ngự Lâu tiếp tục cử động vài cái, nhặt Tiểu Thần Phong trên đất lên.

Hắn ôm quyền tạ ơn Trương Trạch: "Đại ân cứu mạng của tiểu huynh đệ, Trần mỗ vô cùng cảm kích!" Hắn tự biết dáng vẻ vừa rồi của mình không đáng mặt, cũng không trực tiếp tự báo gia môn.

Trần Ngự Lâu tuy trọng thể diện, nhưng cũng hiểu đạo lý tri ân báo đáp, đối với ân cứu mạng của Trương Trạch, lúc này trong lòng hắn cực kỳ cảm kích.

Trương Trạch nhìn về phía Trần Ngự Lâu: "Đôi mắt của ngài là dạ nhãn trời sinh phải không?" "Phiền các hạ, xem xét tình hình bên trong hang Ly Tử." Đối với thi thể Ly Tử Tinh mặt người trên đất, hắn không vội vàng mang đi.

Dục vọng thôn phệ mạnh mẽ do Lục Khố Tiên Tặc tạo thành, tạm thời đã bị hắn áp chế xuống.

Trần Ngự Lâu sắc mặt ngưng trọng gật đầu, dùng dạ nhãn nhìn về phía hang Ly Tử. [Hệ thống cảnh báo: Tinh quái mạnh hơn đã xuất hiện!] Đột nhiên từ trong hang Ly Tử một con Ly Tử có thân hình lớn hơn nhiều tức giận chui ra.

Phía sau nó là một đàn Ly Tử nhỏ hơn một vòng.

Những con Ly Tử nhỏ này đạo hạnh nông cạn, dưới ánh trăng, lộ ra khuôn mặt Ly Tử hung ác.

Nhìn con Ly Tử đầu tiên lao ra, lại là một khuôn mặt người, dung mạo như một ông lão vô cùng đáng sợ.

Trông vừa giống mặt người, vừa giống mặt ngựa.

Ba người Bàn Sơn từng nghe tộc nhân đời trước nói, có một số tinh quái ăn thịt người nhiều sẽ xuất hiện đặc trưng của con người, những Ly Tử Tinh này e rằng cũng là tình huống đó.

"Chư vị cẩn thận, con Ly Tử Tinh mặt người đực này, hung dữ hơn Ly Tử cái!" Chá Cô Tiếu nhìn dưới ánh trăng, một đàn Ly Tử

Tinh đang ở trước mắt.

Hắn đặt tay lên miệng, đột nhiên phát ra một trận tiếng mèo kêu kỳ lạ.

Đó là tiếng kêu của con mèo hoa già mà hắn mô phỏng.

Đàn Ly Tử hoang dại trông cũng cực kỳ đói.

Nghe thấy âm thanh, chúng lại không tự chủ được mà bị thu hút đi.

Những con Ly Tử nhỏ đều bị thu hút đi, chỉ còn lại con Ly Tử Tinh mặt người đực hung mãnh.

Ánh mắt nó ác độc nhìn chằm chằm Trương Trạch, kẻ đã giết con Ly Tử Tinh cái.

Trong miệng nó phát ra tiếng gầm trầm thấp.

Chương 35

Trương Trạch lại một lần nữa ngửi thấy mùi vị cổ quái lúc trước.

"Cẩn thận nước tiểu Ly Tử có độc!" Vừa ngửi thấy mùi vị, hắn lập tức lên tiếng nhắc nhở.

Ly Tử Tinh đột nhiên lao về phía Đấu thi.

Trong mắt nó, Đấu thi và Trương Trạch đều bị coi là con người bình thường.

Bụng Đấu thi trực tiếp bị xé toạc làm đôi.

Gần như là cách chết tương tự với con Ly Tử Tinh cái.

Nhưng trong bụng Đấu thi bị xé toạc lại không phải thịt thối, mà là đá.

Và một ít cát trắng kỳ lạ.

Trương Trạch ở một bên, sau khi nhìn thấy Đấu thi gặp nạn, không những không đau lòng, ngược lại còn lộ ra một nụ cười lạnh.

Đấu thi đã được cải tạo bằng cách khoét rỗng cơ thể cương thi.

Việc sửa chữa, lúc nào cũng có thể thực hiện.

Hắn đột nhiên túm lấy cánh tay trước dày đặc của Ly Tử Tinh mặt người đực.

Hắn mạnh mẽ nhấc đầu gối lên, dùng toàn lực thi triển một chiêu tất chàng.

Tiếng "rắc" một tiếng, xương cốt của Ly Tử Tinh đực trực tiếp bị nghiền nát.

"Khôi Tinh Thích Đấu?" Trần Ngự Lâu đang cầm Tiểu Thần

Phong đấu với Ly Tử Tinh, chợt nhận ra một chiêu thức.

Tuy chiêu này là tuyệt chiêu của Chá Cô Tiếu, nhưng không phải do hắn độc sáng.

Thực tế, chiêu này có nguồn gốc từ tuyệt kỹ Lục Lâm.

Trương Trạch đã ẩn mình những năm qua, cũng từng trà trộn vào Lục Lâm, âm thầm học được chiêu tuyệt kỹ này.

Nửa thân Đấu thi bị mấy người quên lãng trên đất, đột nhiên nhảy lên.

Nó đâm xuyên bụng Ly Tử Tinh mặt người đực, kết liễu hơi thở cuối cùng của nó.

"Có thể cử động ư?" Ba người Bàn Sơn, lúc này mới ý thức được, Đấu thi e rằng còn đáng sợ hơn cương thi bình thường rất nhiều.

"Chẳng lẽ đây là Đấu thi trong truyền thuyết?" Trần Ngự Lâu hiển nhiên biết đến sự tồn tại của Đấu thi.

Trương Trạch nhấc hai thi thể Ly Tử Tinh trên đất lên.

Trong lòng hắn đã sớm không thể kiềm chế, muốn tìm một nơi không người, ăn thịt Ly Tử Tinh trong tay.

Lục Khố Tiên Tặc vừa mới thức tỉnh.

Trong cơ thể hai con Ly Tử Tinh, ẩn chứa một lượng lớn linh khí tinh hoa, giá trị thôn phệ cực cao.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, nhắc nhở mấy người bên đó: "Trời sắp sáng rồi, tranh thủ kết thúc chiến đấu." Khi Trương Trạch quay đầu nhìn lại, Chá Cô Tiếu chịu kích thích lớn.

Y đột nhiên thi triển "Khôi Tinh Thích Đấu" thuần thục hơn, trực tiếp một cước đá chết nhân diện ly tử tinh.

Chá Cô Tiếu trước mắt, đối đãi những tinh quái này không chút lưu tình.

Hình tượng như vậy càng phù hợp với tính cách trong kịch bản. "Hoa Linh, đưa Khu Thú Phấn cho ta." Từ tay Hoa Linh, Chá Cô Tiếu nhận lấy một túi vải.

Y nắm một nắm bột phấn mang khí tức mãnh thú tàn dư cùng các mùi vị kích thích khác trong túi, rắc ra bốn phía.

Đây là một mùi vị khiến đa phần các loài thú đều vô cùng chán ghét, loại Khu Thú Phấn đặc chế của Bàn Sơn.

Đặc biệt khứu giác của loài ly tử lại càng mẫn duệ.

Lập tức, các ly tử quanh đó ngửi thấy mùi vị này, cộng thêm đồng loại bị thảm sát, liền không dám nán lại.

Chúng đều chui tọt vào sâu trong rừng, trong chớp mắt đã bỏ chạy không còn tăm hơi. "Nghiệt chướng vô cớ, thật lợi hại!" Trần Ngự Lâu kiểm tra thi thể ly tử trên mặt đất, càng thêm thập phần bội phục Trương Trạch trước mắt. "Tại hạ Trần Ngự Lâu, không hay mấy vị cao nhân có thể lưu lại tính danh chăng?

Ân cứu mạng này, ngày sau tất có trọng tạ!" Vừa rồi thủ đoạn của mấy người đều khiến y chấn kinh không thôi.

Đặc biệt là thiếu niên Trương Trạch bên cạnh, càng khiến y kinh ngạc khi đối phương, một thiếu niên, lại có được thực lực như vậy.

Trương Trạch cẩn thận xem xét Trần Ngự Lâu trước mắt.

Y vẫn tương tự như miêu tả trong nguyên tác, khí độ bất phàm và có lượng độ dung nhân.

Song khuyết điểm lớn nhất là quá giữ thể diện, điểm này khiến y sau này phải liên tiếp chịu nhiều thiệt thòi lớn.

Trong đầu Trương Trạch hiện lên rất nhiều tin tức liên quan đến Trần Ngự Lâu.

Chá Cô Tiếu trầm giọng nói: "Trích tinh nhu thỉnh khôi tinh thủ..." "Bàn Sơn, Chá Cô Tiếu." Y lặp lại lời đã nói với Trương Trạch trước đó.

Trần Ngự Lâu vừa rồi thấy y thi triển Khôi Tinh Thích Đấu đã sớm đoán ra thân phận của Chá Cô Tiếu.

Tiếp đó y nhìn về phía Trương Trạch.

Lại nghe Trương Trạch cũng dùng cách tương tự tự báo gia môn.

Khi nghe đến Phát Khâu nhất mạch, ánh mắt Trần Ngự Lâu quái dị nhìn về phía tay phải của Trương Trạch. "Quả nhiên là Phát Khâu Chỉ, tiểu huynh đệ thật sự là cao thủ của Phát Khâu nhất mạch!" Vừa rồi y thấy Trương Trạch thi triển Khôi Tinh Thích Đấu, còn đoán không biết có phải cũng là người Bàn Sơn Đạo Nhân.

Nào ngờ, đối phương lại càng thần bí hơn, là Phát Khâu Thiên Quan, người trong truyền thuyết Trương gia Đông Bắc.

Trương Trạch nói: "Vậy cây Tiểu Thần Phong kia cũng hẳn là vật chỉ có Khôi Thủ Tá Lĩnh mới có." Trần Ngự Lâu khẽ nhếch khóe môi. "Thường Thắng sơn có lầu cao, anh hùng bốn phương hội tụ, rồng phượng như ý kết cố giao, năm hồ bốn biển nước mênh mông." "Tại hạ Trần Ngự Lâu." Kỳ thực vô luận Tá Lĩnh, Bàn Sơn hay Phát Khâu, đều thuộc về các môn phái đạo đấu Bắc Phái.

Lão Dương Nhân thì kinh ngạc nhìn về phía Trương Trạch: "Trương Trạch huynh đệ, ngươi cũng biết Khôi Tinh Thích Đấu của sư huynh ta sao?" "Lão Dương Nhân!" Chá Cô Tiếu lập tức quát ngăn: "Khôi Tinh Thích Đấu vốn không phải do Bàn Sơn tự sáng tạo." "Cao nhân trong tộc, những năm đầu từ cổ thuật Tây Tấn 'Thiên Quan Phục

Thi Trận' mà có được, nghe nói trong giới lục lâm từng có cao nhân cũng biết môn tuyệt kỹ này." Lão Dương Nhân lúc này mới minh bạch.

Chỉ là chiêu này hiện tại đã gần như thất truyền, nào ngờ Trương Trạch lại có cơ hội học được. "Trương Trạch huynh đệ thật phúc trạch thâm hậu." Trần Ngự Lâu chuyển chủ đề, hỏi: "Bốn vị chẳng lẽ cũng vì bảo bối của Bình Sơn Nguyên Mộ mà đến?" Phát Khâu và Bàn Sơn có thể gặp nhau là lần đầu y nghe thấy.

Ở phụ cận đây, có thể khiến hai đại môn phái hợp tác, e rằng chỉ có Bình Sơn cổ mộ mang hung danh ở bên ngoài mà thôi. "Chúng ta đều như nhau, đều mang cùng một mục đích!" Y chỉ về hướng Bình Sơn ở đằng xa. "Không giống nhau, quý phái tìm minh khí, Bàn Sơn tìm châu báu." Chá Cô Tiếu trực tiếp bày tỏ thái độ, nói rõ rằng không có xung đột lợi ích với Tá Lĩnh, hy vọng hai bên không xâm phạm lẫn nhau, mỗi bên lấy thứ mình cần. "Xuy Trần Châu... không hoa?" Y cũng đã có chút hiểu biết về Bàn Sơn nhất mạch.

Từ xưa đến nay, mỗi lần Bàn Sơn Đạo Nhân xuất hiện, mục đích cơ bản đều nhất trí.

Thấy sắc mặt Chá Cô Tiếu không ổn, y lại nói: "Xin lỗi, ta chỉ tò mò, nếu có lỡ lời, đừng để bụng!" Trương Trạch thấy Chá Cô Tiếu có ý muốn rời đi.

Y biết rõ, mục đích của mọi người đều nhất trí, giữa các bên cũng không có quá nhiều xung đột lợi ích.

Nhiệm vụ hệ thống ban cho cũng là phải tham gia vào đạo đấu Bình Sơn.

Liền chủ động nói: "Hai vị nghe ta một lời." "Tá Lĩnh chuyến này vì lấy bảo vật, cứu tế nạn dân; Bàn Sơn chỉ tìm châu báu; ta chuyến này tìm tinh quái trong núi, để lấy linh đan diệu dược." Y chỉ vào thi

thể ly tử tinh bên cạnh, nói cho mấy người biết, mấy con ly tử tinh này y muốn mang đi.

Trong Bình Sơn, kỳ thực không có quá nhiều minh khí như những nơi trước.

Nên chuyến này, vốn không mong tìm được vài món tùy táng phẩm.

Đồng thời y nói với hai người: "Nếu ba bên chúng ta không có xung đột, sao không hợp tác, cùng nhau thám hiểm Bình Sơn?" "Được!" Trần Ngự Lâu lập tức đồng ý, vốn đã có ý định này.

Y lại nhìn về phía Chá Cô Tiếu: "Không biết Chá Cô Tiếu huynh đệ ý hạ thế nào?" Chá Cô Tiếu trầm mặc một lát, Lão Dương Nhân phía sau bước tới, nói: "Sư huynh, ta thấy lời Trương Trạch huynh đệ nói có lý." Với khả năng Phân Kim Định Huyệt, cùng các thủ đoạn thần kỳ giải mã cơ quan của Trương Trạch, việc xuống mộ tự nhiên là nằm trong tầm tay. "Như vậy cũng tốt." "Quá tốt rồi." Trần Ngự Lâu thấy y đồng ý, cao hứng vỗ vỗ cây Tiểu Thần Phong trong tay.

Nhìn sắc trời lúc này đã mờ mờ sáng, theo tốc độ của Kunlun, e rằng đại bộ phận cũng đã đến nơi. "Đệ huynh Tá Lĩnh của ta chắc cũng đã đến rồi, mấy vị theo ta đi cùng họ hội hợp." [Chúc mừng Túc Chủ gia nhập hành động thám hiểm Bình Sơn, xin hãy mau chóng tìm kiếm dược liệu cho Đấu Thi thứ hai, để nhận thưởng bất ngờ.] Theo Trần Ngự Lâu dẫn đường phía trước, y trong lòng cũng đang suy tính mở lời với Trương Trạch mượn thi thể ly tử tinh.

Nếu để thủ hạ biết được bộ dạng xấu xí vừa rồi của mình, e rằng sẽ mất đi uy tín trong lòng họ.

Chương 36

Lúc quay đầu lại, y vô ý thấy Trương Trạch lấy ra một viên nội đan màu vàng sẫm đẫm máu từ trong thi thể.

Nội đan có hình dạng kỳ lạ, mỗi loại động vật khi ngưng kết nội đan trong cơ thể đều sẽ có chút khác biệt.

Thậm chí có khi, sẽ bị người ta lầm tưởng là trong cơ thể không có nội đan.

Tuy nhiên, ngay khi Trương Trạch vừa lấy nội đan ra, trong cơ thể liền xuất hiện cảm giác đói khát mãnh liệt.

Đây là do lực lượng Thao Thiết đã cải tạo lục phủ và lục khố.

Các nguyên tố dinh dưỡng có lợi trong bụng được cơ thể tự động hấp thụ.

Phần không cần thiết, sớm đã được bài tiết ra ngoài qua lỗ chân lông.

Đây cũng là nguyên nhân chính tạo ra cảm giác đói khát mãnh liệt.

Trương Trạch đột nhiên không nhịn được nuốt chửng viên nội đan trong tay.

Lập tức, cảm giác thỏa mãn mạnh mẽ khiến toàn thân y thấy thư thái.

Bao gồm cả máu của ly tử tinh, sau khi vào miệng đã bị dịch tiêu hóa trong cơ thể nhanh chóng bắt đầu tiêu hóa.

Toàn bộ sức mạnh hấp thụ được, đều bắt đầu tư dưỡng lục khố trong cơ thể y ngay lập tức. "..." Trần Ngự Lâu thật sự bị dọa sợ. "Trương Trạch huynh đệ, ngươi... trực tiếp ăn nội đan sao?" Phải

biết, từ xưa đến nay, loại nội đan này hầu như không ai dám trực tiếp nuốt chửng.

Đa phần đều phải thêm kỳ thảo dược liệu, tinh luyện, rồi tán thành viên thuốc mới dùng.

Trước mắt mấy người, sau khi Trương Trương ăn xong nội đan, cả người y dường như có chút khác biệt.

Nhưng lại không thể nói rõ cụ thể là khác biệt ở chỗ nào.

Nhìn thấy sắp đến quán quán, Trần Ngự Lâu đi đến bên cạnh Trương Trạch, nói nhỏ: "Trương Trạch huynh đệ." "Thịt ly tử tinh chua, không thích hợp ăn ngay, nhưng xương cốt lại có một số giá trị dược liệu.

Xem ra, thịt ly tử tinh này cứ giao cho vi huynh xử lý, khi đó ta sẽ cho người giúp..." "Không cần." Trương Trạch giơ tay từ chối đề nghị giúp đỡ chế dược. "Thi thể ly tử tinh có thể mượn, dùng xong trả ta ngay." Y tự nhiên biết Trần Ngự Lâu muốn cầm thi thể nhân diện ly tử tinh đi khoa trương một phen trước mặt thủ hạ.

Trương Trạch cũng không vạch trần, vì sau này còn có một số việc cần Trần Ngự Lâu hiệp trợ. "Nếu đã như vậy, vi huynh xin đa tạ huynh đệ trước." Trần Ngự Lâu cười hì hì xách thi thể ly tử tinh nặng trịch đi.

Y còn vui vẻ không biết mệt mà làm phu khuân vác cho Trương Trạch một phen.

Biểu tình lại trông như vừa chiếm được món hời vậy.

Lão Dương Nhân nhìn Trần Ngự Lâu đang chạy phía trước, khó hiểu nói: "Khôi Thủ Tá Lĩnh hành sự, trông có vẻ hơi thần kinh hề hề?" Trương Trạch không để ý, cười nhạt nói: "Chốc lát nữa rồi sẽ rõ." Không còn thi thể ly tử tinh, ba người Bàn Sơn mới phát hiện, tay

Trương Trạch lại xách theo tàn hài Đấu Thi. "Đấu Thi, không hư rồi sao?

Mang theo làm gì?" Lão Dương Nhân nhìn Trương Trạch xách theo Đấu Thi được nhét đầy cát trắng suốt cả đoạn đường, cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Chá Cô Tiếu nhìn chằm chằm Đấu Thi cũng vô cùng hiếu kỳ. "Ta từng nghe người ta nói, Đấu Thi được chế tác từ dược liệu đặc thù, sau khi bị hư hại có thể tu phục được." "Năm đó khi đấu tranh Nam Bắc phái diễn ra thảm liệt nhất, Đấu Thi vốn được dùng để đối phó đồng đạo Nam phái..." Lời Chá Cô Tiếu nói không sai chút nào.

Không chỉ mấy người, mà vừa rồi cũng có người đoán, e rằng những môn nhân Bắc phái chế tác ra những thứ này năm đó, hẳn là người của Trương gia. "Đoán không sai, kỹ thuật chế tác Đấu Thi đích xác là từ Trương gia, các thủ đoạn tương tự còn có, sau này sẽ có cơ hội được thấy." Lời Chá Cô Tiếu nói một chút cũng không sai.

Đấu Thi tương đương với một cỗ thi thể nửa cương thi nửa người bù nhìn, vô cùng kỳ lạ.

Trần Ngự Lâu đi ra ngoài quán, phát hiện trên người mình đầy cỏ dại.

Y do dự một lát, đặt thi thể ly tử tinh xuống, nhân lúc Trương Trạch bốn người không để ý, vội vàng chỉnh lý y phục.

Sau khi chỉnh sửa đôi chút, Trương Trạch mấy người cũng đã ra đến ngoài quán.

Trần Ngự Lâu cười cười: "Bốn vị theo ta vào." Y đặt tay ra sau lưng, vẻ mặt thản nhiên đi vào.

Trong nhà, Hồng Cô và Hoa Mã Quải đã khổ sở chờ đợi cả đêm.

Y vừa đi vào hậu viện, đã nghe thấy tiếng ngáy của La Lão Oai.

"Ối, Tổng Bả Đầu về rồi sao?" Háo Tử Nhị Cô nhìn thấy y, từ xa đã hô lên một tiếng.

Trương Trạch hiếu kỳ nhìn một cái, Háo Tử Nhị Cô chưa chết, ngược lại khiến y có chút kinh ngạc.

Khi đi ngang qua, y ném cho một viên Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn. "Ăn vào, có thể giải thi độc." Viên thuốc nhỏ này là đan dược tất yếu của phái Mạc Kim.

Có thể giải thi độc, nhưng bản thân cũng có một số tác dụng phụ.

Trương Trạch cũng cực ít khi dùng.

Nhưng hiện tại, nó lại có thể trực tiếp cứu được mạng của Háo Tử Nhị Cô.

Háo Tử Nhị Cô cũng biết tình huống, sau khi mấy người đi qua, liền nuốt viên thuốc xuống.

Trần Ngự Lâu khâm phục nói: "Trương Trạch huynh đệ trạch tâm nhân hậu, Trần mỗ bội phục!" Không chỉ Trần Ngự Lâu, ngay cả ba người Bàn Sơn ở một bên, cũng có ấn tượng tốt hơn về Trương Trạch vài phần.

Thậm chí sau một lúc, mới thật sự từ trong lòng, hoàn toàn chấp nhận y.

Trương Trạch vốn là một người tùy tính hành sự.

Đối với phản ứng của mấy người, y cũng không quá để ý. "Tổng Bả Đầu!" "Đại ca mới về sao?

Ta lo chết rồi!" "Tổng Bả Đầu về rồi sao?" La Lão Oai đột nhiên bị đánh thức, bò dậy.

Thấy Trần Ngự Lâu trở về, Hồng Cô và Hoa Mã Quải đang đứng chờ ở cửa.

Y tùy ý ném thi thể ly tử tinh xuống đất. "Trúng Quỷ Đả Tường, trong rừng loanh quanh nửa đêm." Y lập tức giới thiệu Trương Trạch bốn người cho mấy người kia. "May nhờ mấy vị bằng hữu phía sau giúp đỡ, giải quyết được một ổ nhân diện ly tử tinh." "Vị này là Khôi Thủ Bàn Sơn, bên cạnh là sư đệ Lão Dương Nhân, sư muội Hoa Linh." "Có một thằng nhóc con?" La Lão Oai liếc nhìn Trương Trạch có vẻ ngoài thiếu niên.

Người Trương gia vốn dĩ trông trẻ, trước khi sức mạnh huyết mạch hoàn toàn mất đi, họ sẽ không già đi.

Trương Trạch với khuôn mặt lạnh lùng, trông thanh tú, thoạt nhìn cũng không thể phán đoán được tuổi tác thực sự. "La Soái, ta trịnh trọng giới thiệu vị này." "Vị ấy chính là Phát Khâu Thiên Quan trong truyền thuyết." "Đạo mộ lấy Mạc Kim làm vương, Mạc Kim lấy Phát Khâu làm thủ, không thể xem nhẹ." Thấy Trần Ngự Lâu đánh giá Trương Trạch cao như vậy, Hồng Cô và Hoa Mã Quải có chút không tin mà trừng mắt nhìn.

Tuy nhiên ba người Bàn Sơn ở một bên lại cảm thấy, đánh giá này trên thực tế còn quá thấp. "Có yêu thần gì chứ?

Chẳng lẽ đệ huynh dưới tay ta, cộng thêm Tá Lĩnh có đến mấy vạn người, lại không bằng một Phát Khâu Thiên Quan sao?" Y nói xong liền nhổ một bãi nước bọt sang bên cạnh, rõ ràng là không tin. "Đừng không tin, nghề đạo mộ đôi khi thật sự không dựa vào người đông." Trương Trạch không phản ứng, ngược lại Lão Dương Nhân nhịn không được lên tiếng phản bác.

Hoa Linh thì ở một bên, bảo Trương Trạch đừng chấp nhặt với loại người đó. "Dù có lợi hại đến mấy, liệu có lợi hại bằng khẩu súng của lão tử đây không?" Thấy La Lão Oai không nói hợp lời liền trực tiếp rút súng ra.

Trương Trạch nhíu mày.

La Lão Oai trong miêu tả nguyên tác, nhân phẩm vốn không tốt.

Bị người ta dùng súng chỉ vào như vậy, Trương Trạch trong lòng liền phán đối phương tử hình. "La Soái khoan!" Trần Ngự Lâu vội vàng giải thích với Trương Trạch: "La Soái tính tình nóng nảy, xin đừng chấp nhặt với y." La Lão Oai sờ sờ râu, quay đầu nhìn thi thể trên mặt đất, thấy trong đó hai con ly tử tinh có khuôn mặt người.

Y tắc tắc khen ngợi: "Mọc ra mặt người, thật sự thành tinh rồi!" "Nhân diện ly tử có chút đạo hạnh, dùng nước tiểu khoanh vùng một khu mộ, phàm những ai bất cẩn lọt vào, đều sẽ bị mê hoặc tâm trí, mặc kệ chúng bài bố.

Tối qua con mèo kia đã trúng chiêu rồi." Hồng Cô lo lắng hỏi: "Không sao chứ?" Trần Ngự Lâu ngẩn ra: "Không làm thương ta đâu, chỉ là tiểu kỹ xảo thôi." Lại nghe thấy lúc này, bên ngoài quán truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Tiếng động vừa xuất hiện, Trần Ngự Lâu liền đứng dậy. "Kunlun mang người đến rồi." Trương Trạch nhìn về phía Chá Cô Tiếu: "Chuẩn bị, lát nữa sẽ xuống Bình Sơn." Nghe Trương Trạch nói muốn vào Bình Sơn, Chá Cô Tiếu lại có chút không tin.

Chương 37

"Sao nhiều người như vậy liên tục đi đêm, không cần nghỉ ngơi chỉnh đốn sao?" "Tin ta đi, chắc chắn sẽ không nghỉ ngơi." Trương Trạch vô cùng xác định.

Tuy đường đi vất vả, nhưng chỉ cần ngồi xuống nghỉ ngơi, e rằng sẽ khó mà vực dậy tinh thần được nữa.

Trước khi ra ngoài, Trần Ngự Lâu còn phải chỉnh sửa kiểu tóc và thay một bộ y phục khác.

Trương Trạch đã lột da và xử lý xong ba con ly tử tinh, hai lớn một nhỏ.

Sau đó rắc gia vị, nướng trên lửa, không lâu sau đã tỏa ra mùi hương.

Lớp da ly tử tinh đã lột, đặc biệt là của con ly tử tinh đực, lông da cũng là một bảo vật.

Trong đó một phần, Trương Trạch dùng để tu phục Đấu Thi.

Nhanh chóng, một cỗ cương thi đáng sợ khiến người ta dựng tóc gáy, liền yên lặng đứng phía sau y.

Trong số Đấu Thi, không chỉ có Đấu Thi phổ thông nhất.

Mạnh hơn nữa là Đấu Thi có hình dạng Vạn Nô Vương, sau đó nữa là Diêm Vương Thi trong Diêm Vương Kỵ Thi được ghi trong Tàng Địa Truyện.

Hồng Cô ở ngoài nhà chờ Trần Ngự Lâu, lại ngửi thấy một mùi thịt thơm. "Hình như có mùi hương?" "Muội tử, trong nghĩa trang có mùi hương với ta sao?" La Lão Oai bình thường hút thuốc lào nhiều đã ảnh hưởng đến khứu giác.

Đến y mà còn ngửi được, chứng tỏ mùi vị hẳn là rất gần. "Ta cũng ngửi thấy." Trần Ngự Lâu chải một cái đại bối đầu, đẩy cửa đi ra.

Y theo mùi hương mà tìm đến.

Ba người vừa đến khoảng đất trống ở hậu viện, liền thấy Trương Trạch đang ôm một con ly tử tinh nướng đã chín mà ăn. "Hắc, lão tử La Lão Oai ăn nhiều sơn hào hải vị rồi, nhưng chưa từng nếm thử thịt ly tử tinh bao giờ!" Không đợi Trương Trạch đồng ý, y đã xé một miếng từ con ly tử tinh nướng đã chín bên cạnh. "Phì phì phì ~ Thịt ly tử tinh này thật sự chua sao?" Chất thịt ly tử tinh không tốt, người bình thường sẽ không dùng để ăn.

Nhưng mùi hương đó lại thật sự hấp dẫn.

La Lão Oai thấy những người xung quanh không ai để ý, liền nhìn sang.

Phát hiện Trần Ngự Lâu và Hồng Cô hai người, lại đều trừng mắt nhìn Trương Trạch. "Đại ca, nhìn y ăn đồ ăn, ta sao lại thấy hơi rợn người?" Hồng Cô nhìn kỹ, vừa rồi Trương Trạch đã ăn một con nguyên đầu, nhưng không thấy y nhả xương.

Xương ly tử tinh cũng là xương, hàm răng người bình thường e rằng không thể nghiền nát.

Nhưng Trương Trạch ngoại trừ lục khố được cường hóa, dường như răng cũng trở nên đặc biệt cứng cáp.

Y cũng không thích ăn xương, nhưng cái bụng lại dường như không cho phép y nhả xương ra.

Chỉ là lần đầu tiên hấp thụ năng lượng từ thực vật như vậy, không biết sau này còn sẽ có những dị biến quái lạ gì nữa.

Đợi đến khi ba đầu ly tử tinh nướng đều đã vào bụng, bụng y lại

không thấy bất kỳ phản ứng nào.

Nhưng lục phủ trong cơ thể, lại đang tốc độ cao hấp thụ tinh hoa trong thịt ly tử tinh.

May mà ly tử tinh đã nướng chín, sớm không còn thấy mặt người.

Bằng không Trương Trạch cũng không thể nuốt trôi.

Người sở hữu Lục Khố Tiên Tặc, đến hậu kỳ, thậm chí còn nảy sinh cả thực dục đối với con người.

Điểm này có chút vượt quá giới hạn.

Trong thế giới này, những thứ thật sự có giá trị dinh dưỡng, đa phần đều nằm trong rất nhiều cổ mộ.

Thậm chí có lời đồn đại rằng, các vị cổ thần trong truyền thuyết, những tồn tại đó mới thật sự là "đồ ăn".

Khi cơ thể xuất hiện táo nhiệt, Trương Trạch lập tức cởi áo trên. "Phì, đồ lưu manh!" Hồng Cô thấy vậy liền trực tiếp bỏ đi, kéo theo cả Hoa Linh đang sắp bước tới.

Trần Ngự Lâu thấy hình xăm hiện lên trên người y, lập tức nhận ra hung thú Thao Thiết. "A a a, hình xăm trông thật bá khí, lát nữa làm cho lão tử La Lão Oai một cái được không?" La Lão Oai chỉ coi đó là hình xăm bình thường.

Trần Ngự Lâu lại nói: "La Soái, hình xăm trên người Trương Trạch huynh đệ, ta thấy không đơn giản như vậy đâu." "Vừa rồi y ăn thịt ly tử tinh, trên người liền có biến hóa kỳ lạ, quả nhiên là một kỳ nhân!" Nhìn trạng thái của Trương Trương, Trần Ngự Lâu liên tưởng đến Trương gia Đông Bắc bí ẩn.

Y đột nhiên cảm thấy, thủ đoạn của gia tộc này thật sự không thể nghĩ bàn.

Một loạt biến hóa trên người Trương Trạch, tất cả đều được quy về thủ đoạn bí ẩn của Trương gia.

Điều này cũng giúp Trương Trạch khỏi phải giải thích thêm.

Đợi đến khi Trương Trạch dần bình tĩnh lại, y mặc lại y phục và nhìn về phía mấy người: "Trần huynh, khi nào chúng ta xuất phát?" Trần Ngự Lâu nói: "Ta đi gặp đệ huynh trước, lát nữa sẽ khởi hành thám hiểm Bình Sơn." Nếu trước đó trong lòng y không có mấy phần nắm chắc.

Thì lúc này, vừa hay Phát Khâu Thiên Quan và Bàn Sơn Đạo Nhân đều đã gia nhập, khiến y đột nhiên tự tin bội phần.

Từ miệng Trương Trạch phát ra tiếng thì thầm.

Trong nhà đột nhiên truyền đến tiếng Thi Ngữ trầm thấp lạnh lẽo.

Một cỗ Đấu Thi đầu đội nón lá, toàn thân quấn vải vóc hoàn chỉnh không chút sứt mẻ, nhanh chóng xuất hiện bên cạnh Trương Trạch.

Hoa Mã Quải xuất thân từ nghề mổ xẻ, vừa nhìn đã nhận ra đó là một cỗ thi thể có thể cử động. "Tổng Bả Đầu, người này mang theo một cỗ cương thi bên mình." Trần Ngự Lâu ra hiệu không cần kinh hoàng: "Đấu Thi, là thủ đoạn độc môn của Trương gia Đông Bắc, không cần đại kinh tiểu quái." "Ồ?

Đấu Thi này là thi thể gì?

Tổng Bả Đầu quả có kiến thức, lão La đầu ta lần đầu tiên nghe thấy." La Lão Oai sờ cằm, khi đang nhìn chằm chằm Đấu Thi, y đối mắt với cương thi một cái, lập tức toàn thân dựng tóc gáy.

Y rụt một bước, tăng nhanh bước chân đi ra ngoài.

Trương Trạch vừa bước ra khỏi quán, từ xa đã thấy một mảng lớn người đen kịt.

Khác với cảnh tượng trong phim ảnh đời trước, khi đó mấy chục người đã tạo ra hiệu ứng lớn.

Hiện tại trước mắt lại là thật sự có hơn ngàn người.

Thoáng nhìn qua, cả ngọn núi đều chật kín người. "Đây chỉ là đội tiên phong đánh trận đầu, đại bộ phận còn đang đợi ngoài núi." Tá Lĩnh đạo mộ dựa vào sức mạnh, dựa vào người đông.

Một đám người ùn ùn kéo lên, mỗi người đều có phân công rõ ràng, phàm gặp đại mộ, ngay cả một miếng ngói cũng sẽ không để lại cho chủ mộ. "Sư huynh, xuống mộ có cần nhiều người như vậy không?" Hoa Linh đứng sau Chá Cô Tiếu, nhỏ giọng hỏi. "Mỗi phái đều có bản lĩnh riêng của mình, ta chỉ cần làm tốt việc của ta là được." Chá Cô Tiếu vốn dĩ luôn tránh xung đột với người khác.

Ánh mắt y nhìn về phía không xa, Trương Trạch và y đều đứng độc lập bên ngoài đám đông. "La Soái!" "Tổng Bả Đầu!" Hàng ngàn người đồng thanh hô vang, thanh thế to lớn.

La Lão Oai cười lớn: "Tốt!" Trần Ngự Lâu đã sớm nhìn thấy đám đệ huynh đã liên tục đi đêm. "Đệ huynh, Bình Sơn ở trước mắt, đường sá lao đốn, chi bằng trước hết hãy nghỉ ngơi một chút?" La Lão Oai sắc mặt trầm xuống: "Nào có quý giá như vậy!

Theo ta, chúng ta cứ một đường sát xuống, sẽ không thấy mệt, giữa đường nếu nghỉ chân, thì lại khó mà đứng dậy được nữa." "Ừm ~" Trần Ngự Lâu gật đầu: "Lời La Soái nói đúng." Lão Dương Nhân vỗ vỗ Chá Cô Tiếu: "Sư huynh, Trương Trạch huynh đệ nói thật sự đã trúng rồi!" Trần Ngự Lâu thấy y nói vậy, liền quay đầu nhìn Trương Trạch, rồi lại nhìn ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu. "Chá Cô Tiếu huynh đệ, Trương Trạch huynh đệ, ý hạ thế nào?" "Bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát." Trần Ngự Lâu thấy mọi người đều đã không thể chờ đợi, mỉm cười hô lớn với các đệ huynh: "Đệ huynh,

xuất phát!" Theo lời Trần Ngự Lâu, đại quân hùng dũng tiến về phía Bình Sơn.

Lão Hùng Lĩnh tiếp giáp phúc địa Tương Tây, hình dáng dãy núi như một con gấu khổng lồ đang ngủ, nên được gọi là Lão Hùng Lĩnh.

Lần trước Trương Trạch và Chá Cô Tiếu mấy người, chỉ từ xa nhìn lướt qua Bình Sơn.

Lần này một đường đi xuống đỉnh núi, tiến về phía chân Bình Sơn.

Nhìn về hướng đi, Bình Sơn dựa vào sườn núi dương, ánh nắng dồi dào, cây cối dọc đường xanh tốt um tùm.

Mấy người xuất phát từ bình minh, đợi đến chân núi vào giữa trưa, mặt trời đỏ rực treo cao.

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu nhìn chằm chằm ngọn núi hình bình khổng lồ trước mắt.

Nơi cao nhất của Bình Sơn bị mây mù che phủ, phảng phất như cả ngọn núi trực chỉ mây xanh. "Hoắc, cái bình lớn thật." "Chẳng lẽ năm xưa Tôn Hầu Tử lật đổ lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân, tiện chân mang theo cả cái bình thuốc này xuống phàm gian sao?" La Lão Oai không có văn hóa, nói đùa vài câu, thấy không ai để ý liền cũng không nói nữa.

Chương 38

Trần Ngự Lâu đeo kính, ngẩng đầu nhìn thế núi. "Thiên xích xem thế, bách xích tra hình, đã ghi nhớ hết cả chưa?" Các thành viên Tá Lĩnh bên cạnh đồng thanh: "Đã ghi nhớ!" Trương Trạch nhìn về phía Hoa Linh: "Hoa Linh muội tử, lát nữa cho ta mượn Toản Thiên Tỏa của ngươi dùng một chút." Hiện tại chỉ mới ở chân núi, Hoa Linh lại không hiểu tại sao y lại muốn mượn Toản Thiên Tỏa lúc này.

Thực ra Toản Thiên Tỏa là một loại dây thừng đặc chế, cực kỳ kiên cố, mỗi Bàn Sơn Đạo Nhân đều mang theo một sợi bên mình. "Không đúng, ngươi phải gọi ta là tỷ tỷ mới phải." Hoa Linh đột nhiên phản ứng, nàng mới hai mươi tuổi, có lẽ lớn hơn Trương Trạch trước mắt rất nhiều.

Trần Ngự Lâu đột nhiên hô lớn với mọi người xung quanh: "Lên núi!" Theo tiếng hô của y, tất cả mọi người phía sau đều đi theo lên đỉnh núi đối diện với Bình Sơn.

Trên đường núi người đông nghịt, nối dài thành một đường đen kịt.

Khoảng nửa buổi, đoàn người cuối cùng đã đi đến một vách núi cheo leo gần Bình Sơn.

Với độ cao như vậy, Trần Ngự Lâu vừa hay có thể thi triển thủ đoạn Thính Sơn Biện Long. "La Soái, bắn một phát súng." "Được." La Lão Oai theo thói quen sờ sờ râu, thò tay lấy ra khẩu súng lục cán ngà voi. "Bằng!" Tiếng súng vang vọng trong thung lũng rất lâu, Trần Ngự Lâu nhân cơ hội nhắm mắt thi triển thủ đoạn Thính Phong, Thính Lôi trong "Văn Tự Quyết".

Trần Ngự Lâu là người trời sinh ngũ quan mẫn tiệp, khắp thiên hạ

số người có thể thi triển thủ đoạn như y đếm trên đầu ngón tay.

Theo tiếng vang dội từ đáy núi, dường như có một không gian rộng lớn như thành quách. "Bắn thêm hai phát nữa." La Lão Oai lại liên tục bắn thêm mấy phát súng về các góc độ khác nhau.

Trần Ngự Lâu thông qua tiếng vang vọng trong thung lũng, nghe ra phía dưới núi có mấy đường mộ đạo và ba tòa địa cung hình tròn.

Trong đó, địa cung lớn nhất nằm dưới vách đá sâu bị nứt ra trên đỉnh núi.

Trần Ngự Lâu nghe xong liền thấu hiểu mọi điều, khóe môi y dần cong lên, không tự giác mỉm cười.

Y chậm rãi mở mắt ra lần nữa, có ý muốn giấu diếm một chút.

Vừa hay thấy Trương Trạch bên cạnh cũng đang quan sát.

Trần Ngự Lâu mỉm cười hỏi: "Phát Khâu Thiên Quan chẳng phải cũng giỏi Phân Kim Định Huyệt sao?" "Không bằng Trương Trạch huynh đệ hãy để mấy vị chúng ta mở mang tầm mắt một chút?" Hầu như không có ai trong số người Tá Lĩnh tại chỗ từng nghe đến Mạc Kim Giáo Úy, càng đừng nói đến Phát Khâu Thiên Quan.

Người may mắn được nghe, cũng chỉ là nghe được một số lời đồn thần kỳ.

Người thật sự được chứng kiến Phân Kim Định Huyệt, thì một người cũng không có.

Thấy vậy, tất cả mọi người đều mong chờ mà nhìn.

Cũng có một số người, ôm thái độ xem náo nhiệt mà tiến lại gần.

Trương Trạch tự nhiên không sợ điều này.

Tuy y không nắm giữ được loại tuyệt kỹ phong thủy toàn năng như Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Nhưng những năm đầu y cũng đã học Phân Kim Định Huyệt ở Trương gia. "Cái này đơn giản." Y thậm chí còn không lấy ra la bàn, liền tự tin nói: "Thế núi ở đây độc đáo, chính là cái gọi là: sơn thế có tàng nạp, thổ sắc có kiên hậu, địa mạch vị cao tạo, lưu thủy nghi chu toàn, sơn thượng long thần bất hạ sơn, thủy lý long thần bất hạ sơn..." Sau một tràng lời nói, xung quanh không mấy ai hiểu.

Nhưng lại nghe thấy bốn phía một tràng reo hò tán thưởng.

Trương Trạch thấy vậy, ngẩng mắt nói: "Ta xin tặng thêm một câu." "Đan hà tử vi động, nguyệt quế già trần phong." Đoạn đầu Trần Ngự Lâu đã hiểu, nói về bố cục phong thủy của nơi đây.

Nhưng câu cuối cùng, y lại không hiểu ý tứ.

Trương Trạch chỉ nói ra lời, chứ không giải thích cụ thể.

Một số lời có nói ra cũng chưa chắc đã hiểu.

Trần Ngự Lâu đột nhiên phá vỡ sự tĩnh lặng, đứng lên chỗ cao. "Phát Khâu Thiên Quan quả nhiên cao thâm mạc trắc." "Chư vị đệ huynh, hôm nay ta muốn noi gương Xích Mi, lấy vàng bạc, cứu trợ dân lành!" Lời nói hùng hồn, đầy cảm nhiễm lực của Trần Ngự Lâu.

Mọi người đồng thanh hô lớn: "Vâng!" Bảo tàng Bình Sơn ở trước mắt, mọi người sớm đã không thể kìm nén được mà muốn xuống Bình Sơn lấy bảo.

Không đợi Trương Trạch đưa tay, Hoa Linh đã đưa Toản Thiên Tỏa cho y. "Thật thần cơ diệu toán, trước đây ngươi thật sự chưa từng đến Bình Sơn sao?" Trương Trạch khẽ cười nói: "Ta đích xác chưa đến, nhưng đã sớm nghe nói về Bình Sơn Nguyên Mộ." Lời nói tuy không kỹ lưỡng, nhưng cũng có thể giải thích được.

Đột nhiên nghe thấy Lão Dương Nhân hô lớn: "Trạch Gia, ta đi cùng ngươi xuống!" Y và Chá Cô Tiếu gật đầu, buộc dây thừng vào

tảng đá lớn.

Trương Trạch liếc nhìn sợi dây thừng buộc ngang hông, hai ngón tay dài ở tay phải, đột nhiên linh hoạt thắt nút.

Ba người chuẩn bị xong, lưng quay về phía vách núi, lập tức chính xác trượt xuống vách đá. "La Soái có gì cần bổ sung không?" La Lão Oai thấy Trần Ngự Lâu nhìn mình, nào có tâm tình nói chuyện, chỉ một lòng muốn mau chóng xuống mộ thám bảo. "Không có." Y vẫy vẫy khẩu súng trong tay, hô lớn: "Khởi hành!" "Lấy Ngô Công Quải Sơn Thê!" "Vâng!" Các huynh đệ Tá Lĩnh lần lượt lấy ra Ngô Công Quải Sơn Thê mang theo bên mình để lắp ráp. "Thứ đồ chơi gì vậy?" La Lão Oai lại lộ ra vẻ khó hiểu.

Phó quan bên cạnh giải thích: "La Soái, Ngô Công Quải Sơn Thê của Tá Lĩnh, dựa vào từng đoạn một, lát nữa chúng ta sẽ theo đó mà trèo xuống." Chiếc thang nhanh chóng được lắp ráp xong, Trần Ngự Lâu nhìn về phía Hoa Mã Quải: "Lấy Long Lân Nội Giáp." Long Lân Nội Giáp là một bảo vật độc quyền khác của Khôi Thủ Tá Lĩnh, ngoài Tiểu Thần Phong.

Đó là áo giáp nội của hoàng gia, được làm từ hàn thiết, đao thương bất nhập, chuyên dùng để phòng thân. "Tái Hoạt Hầu, Địa Lý Bính!" "Có mặt!" Trần Ngự Lâu hô to tên hai người có thân hình kỳ dị.

Hai người này là đội cảm tử của Tá Lĩnh, chuyên phụ trách làm tiên phong khi xuống mộ. "Hai người xuống trước thăm dò đường, nhìn thấy vực sâu mây mù bao phủ, e rằng sẽ có độc trùng yêu quái, nhất định phải cẩn thận.

Nếu phía dưới không có dị thường, hãy bắn pháo hiệu." "Rõ!" Hai người lập tức thuần thục trèo xuống theo Quải Sơn Thê.

Cùng lúc đó, Trương Trạch để Đấu Thi lại trên vách núi, một tay

nắm Toản Thiên Tỏa cũng đang nhanh chóng trượt xuống.

Chân y đạp lên vách đá, đi thoăn thoắt như bay.

Trong thung lũng mây mù lượn lờ, rêu phong ẩm ướt trơn trượt.

Đá vụn đất cát không ngừng rơi xuống từ các khe đá trên vách núi, khiến người nghe phải kinh hồn bạt vía.

Đợi đến khi Trương Trạch xuống đến địa cung dưới vách núi, chân y vững vàng đáp xuống những viên ngói lưu ly của địa cung. [Huyết nhục cốt của ly tử tinh về cơ bản đã tiêu hóa xong, lần này là cường hóa sơ bộ, xin Túc Chủ lựa chọn bộ phận cường hóa.] [1.

Dùng toàn bộ để cường hóa lục phủ, tăng cường khả năng hấp thụ, tiêu hóa.] [2.

Cường hóa ngũ thể, tức là: kinh lạc, cơ bắp, lông tóc, da thịt và xương cốt.] [3.

Cường hóa ngũ khí: phong, thử, thấp, táo, hàn, nâng cao khả năng kháng lại các loại ảnh hưởng tiêu cực của cơ thể.] Ba lựa chọn này, vốn dĩ nên thông qua lục phủ để cường hóa trước, sau đó mới đến ngũ thể và ngũ khí.

Nào ngờ, sự tồn tại của hệ thống, lại cho y thêm cơ hội lựa chọn.

Chẳng phải Ngũ Dịch đáng sợ nhất của Lục Khố Tiên Tặc, thông qua dịch thể tiết ra từ cơ thể, có thể trực tiếp phân giải và hấp thụ bất cứ thứ gì sao?

Chỉ là hiện tại ngay cả lục khố cũng chưa được kiến lập hoàn chỉnh, cao ốc đại hạ cần nền móng vững chắc.

Hơn nữa, tinh hoa của nội đan trước đó đã cường hóa lục phủ rồi.

Nói cách khác, hiện tại y không cần bài tiết.

Tất cả những thứ đã ăn vào, đều sẽ được vắt kiệt đến từng chút

dinh dưỡng cuối cùng. "Cường hóa ngũ khí." Ngũ khí trong Lục Khố Tiên Tặc, có tác dụng tăng cường khả năng kháng lại các loại ảnh hưởng tiêu cực như: phong, thử, thấp, táo, hàn cho cơ thể.

Trương Trạch nhớ, trong một vị diện dị nhân song song ở thế giới khác, người sở hữu Lục Khố Tiên Tặc, chính vì ngũ khí được cường hóa, nên đã miễn nhiễm được độc của Đường Môn.

Nơi đáng sợ nhất của Lục Khố Tiên Tặc, là khi cơ thể cường hóa đến một mức độ nhất định, độc tố cũng tương đương với một loại dưỡng chất.

Hệ thống nhận lệnh xong, liền bắt đầu nhảy vào lục khố, trực tiếp tiến hành cường hóa ngũ khí.

Trong huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia, vốn dĩ tồn tại một loại sức đề kháng đối với bệnh tật và độc tố.

Ngũ khí vốn đã siêu việt hơn người thường, lại dung hợp thêm tinh hoa thịt ly tử tinh siêu ngàn năm tuổi.

Đối với độc tố, y có một sức đề kháng nhất định. [Chúc mừng Túc Chủ, bảo huyết gia truyền nhờ ngũ khí cường hóa, đã bất ngờ đạt được thăng cấp!] Tác dụng của bảo huyết cũng được thăng cấp sao?

Vào những lúc như vậy, đột nhiên nhận được tin tức như thế, trong lòng Trương Trạch không khỏi suy nghĩ.

Thi miết và ngô công đều là độc trùng ăn thi thể, chỉ là độc tố của ngô công mạnh hơn thi miết rất nhiều.

Chương 39

Bản thân huyết dịch hẳn là có thể có tác dụng, nhưng cụ thể sau khi cường hóa, có thể có tác dụng lớn đến mức nào, hiện tại vẫn là một điều bí ẩn.

Thấy Trương Trạch đứng ngây người trên đỉnh ngói lưu ly của địa cung, Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân bước tới xem xét tình hình của y. "Sư huynh, Trương Trạch huynh đệ chẳng lẽ chưa từng thấy cảnh tượng như vậy nên bị dọa ngốc rồi sao?" Lão Dương Nhân năm xưa khi vừa xuống đấu cũng từng xuất hiện tình trạng tương tự.

Nhưng sau khi Lão Dương Nhân quan sát lại thì có chút thất vọng.

Trên mặt Trương Trạch không hề có bất kỳ biểu cảm nào. "Nhìn viên ngói lưu ly phía trước kìa." Hai người thuận theo hướng y chỉ mà nhìn sang.

Vừa rồi vì vấn đề góc độ, hai người chưa nhìn rõ, nhìn kỹ thì quả thực kinh ngạc trước cảnh tượng khủng bố trước mắt. "Trời đất ơi!" "Quái vật để lại sao?" "Gây ra sự phá hủy như vậy, hẳn là một con quái vật khổng lồ." Trương Trạch tự nhiên biết, đó là dấu vết mà con Lục Sí Ngô Công ngàn năm tuổi để lại khi đi qua.

Trong ngọn núi này, Lục Sí Ngô Công còn đáng sợ hơn rất nhiều so với nhân diện ly tử tinh trước đó.

Y tiện miệng nhắc nhở: "Sau khi xuống, tuyệt đối đừng đi lung tung." Vì những gì đã trải qua ở Trương gia từ khi còn nhỏ, khiến y không quen chia sẻ bí mật của mình với người khác.

Tái Hoạt Hầu và Địa Lý Bính hai người kích động xem xét trên đỉnh ngói địa cung. "Mau bắn pháo hiệu." "Hú!" Một mũi pháo hiệu từ tay Địa Lý Bính vụt ra, bay lên không trung.

Dưới đất, các đạo tặc Tá Lĩnh đang chờ đợi tín hiệu pháo hiệu. "Tổng Bả Đầu?" Một nhóm người vây quanh Trần Ngự Lâu, chờ đợi một tiếng lệnh là sẽ xuống đáy vách núi.

Trần Ngự Lâu giơ tay phải lên, an ủi mọi người: "Đại gia chớ nóng." "Ta dẫn ba mươi đệ huynh xuống trước thám hiểm xem sao." Mọi người đồng thanh hô lớn: "Vâng!" Nhìn thấy Tá Lĩnh cử người xuống, trận thế vô cùng lớn.

Phó quan của La Lão Oai kéo y lại, nhắc nhở La Lão Oai rằng chuyện tốt không thể để toàn bộ Tá Lĩnh chiếm hết.

La Lão Oai bên cạnh sờ sờ râu, "Có lý, vậy phái nào xuống, lão tử sẽ trừng mắt nhìn chằm chằm." Phó quan không nói gì, La Lão Oai trực tiếp cho y xuống.

Trong lòng y có chút hối hận, nhưng lại không dám nói thẳng.

Trần Ngự Lâu dẫn thủ hạ từ Quải Sơn Thê trèo xuống vách núi, căn bản không có thời gian để ý đến phó quan.

Dưới vách núi, Trương Trạch, đứng trên đỉnh ngói lưu ly nhìn Tái Hoạt Hầu và Địa Lý Bính trèo xuống.

Lão Dương Nhân đang định đi, thì bị Trương Trạch ngăn lại. "Người của họ chưa xuống hết, bây giờ xuống, nếu hai người họ xảy ra chuyện, ta không dễ giải thích." Tình huống bên dưới, y đã sớm xem qua cốt truyện, trong lòng rõ như ban ngày.

Nhưng hai người Tá Lĩnh kia, lại nóng lòng muốn xuống thám bảo.

Nếu xảy ra chuyện, hai người họ cũng sẽ không tin.

Lão Dương Nhân hô lớn với hai người: "Hay là đợi thêm chút nữa rồi hẵng xuống?" "Tìm bảo bối nên sớm không nên muộn, nếu không dám xuống, cứ ở trên đó mà chờ đi!" Tái Hoạt Hầu không những

không biết ơn, mà còn trực tiếp dùng một tràng châm chọc để đáp lại.

Lão Dương Nhân cũng không nói gì thêm.

Không lâu sau, Trần Ngự Lâu dẫn theo Hồng Cô Nương, Kunlun và ba mươi thành viên Tá Lĩnh xuống đến đỉnh địa cung. "Tái Hoạt Hầu, Địa Lý Bính đâu?" Hồng Cô Nương không thấy hai người họ, thậm chí ngay cả một chút động tĩnh cũng không nghe thấy.

Trong lòng nàng bắt đầu lo lắng cho sự an nguy của hai người. "Kỳ lạ, hai người họ chạy đi đâu rồi?" "Hai người họ vừa xuống đó." Lão Dương Nhân chỉ vào cái lỗ lớn trên đỉnh ngói địa cung: "Nhìn kìa, Quải Sơn Thê ở đó mà!" Trần Ngự Lâu bước tới: "Mấy vị không xuống xem xét sao?" Lão Dương Nhân bổ sung: "Trương Trạch tiểu ca có một phương pháp dự đoán nguy hiểm, hai người kia không nghe lời khuyên, đã xuống rồi." Hồng Cô Nương nghe xong, nhanh chóng đi đến bên cạnh cái hố lớn.

Đứng bên cạnh Quải Sơn Thê, nàng lại gọi mấy tiếng xuống dưới.

Trong địa cung vẫn một mảng tĩnh mịch, trong lòng nàng đột nhiên dâng lên một dự cảm chẳng lành. "Tổng Bả Đầu, ta xuống trước xem sao." Trương Trạch thấy thời cơ đã chín muồi, liền ra hiệu cho Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân cùng xuống tra xét tình huống.

Hồng cô nương vẻ mặt nghi hoặc ngoảnh lại nhìn một cái.

Trương Trạch đứng cách đó không xa.

Tuy mới mười sáu tuổi nhưng lại cao hơn Hồng cô nương vài phần.

Toàn bộ đỉnh địa cung, tất cả mọi người đều vây quanh miệng hang lớn.

“Tái Hoạt Hầu!

Địa Lý Bính!" Hồng cô nương men theo Ngô Công Quải Sơn Thê bò xuống.

Trần Ngự Lâu nhìn chằm chằm địa cung trống trải cẩn thận quan sát một lúc.

Xác định không phát hiện tình huống dị thường, "Đi, xuống thôi!" Y ra hiệu cho các đệ huynh bên cạnh xuống trước.

Mấy người lần lượt xuống dưới kiểm tra tình huống.

Cho đến hiện tại, vẫn chưa có ai cảm thấy bên dưới có gì bất thường.

Chá Cô Tiếu mày nhíu chặt: "Trương Trạch huynh đệ, nơi đây có điều cổ quái, tuyệt đối đừng sơ ý." Trương Trạch chậm rãi gật đầu, đứng trên một khoảng đất trống bên cạnh, không vội vàng xem xét xung quanh. 【Cường hóa Ngũ Khí đã hoàn tất, mời Túc chủ tự mình cảm thụ biến hóa! 】 Ngoài huyết mạch ngoài ý muốn được thăng cấp, khả năng kháng lại các ảnh hưởng tiêu cực do cường hóa Ngũ Khí tạo ra cũng cuối cùng đã hoàn thành việc thăng cấp.

Hậu điện của Mộ Đại tướng quân Nguyên triều xung quanh, chứa một lượng lớn vũ khí thời Nguyên.

Trong đó cũng có nhiều đồ gốm sứ, sách vở và các cổ vật khác.

Bề mặt phủ đầy bụi trần và mạng nhện, hiển nhiên đã lâu không ai dọn dẹp.

Trong thời loạn thế chỉ coi trọng vàng bạc, giá trị của những thứ này ngược lại không được xem trọng.

Trong số người Tá Lĩnh, có vài người cầm đèn pin kiểu cũ, dò xét khắp nơi, ánh đèn pin không ngừng chớp động xung quanh.

Trương Trạch trong tay cầm chiếc đèn pin Lang Nhãn, chỉ khi cần

thiết mới lấy ra dùng.

“Đại ca, mau nhìn bên kia!” Có người trong góc la lên một tiếng.

Trần Ngự Lâu lập tức dẫn người chạy tới.

Lão Dương Nhân đi tới kiểm tra một lượt, sắc mặt ngưng trọng.

Lập tức quay đầu đi về phía Trương Trạch và Chá Cô Tiếu.

“Sư huynh, Trương Trạch huynh đệ, hai người xuống trước đã biến mất, chỉ còn lại hai đống quần áo!” Trương Trạch cầm đèn pin, đột nhiên chiếu lên xà nhà địa cung.

Trên xà nhà làm bằng gỗ lim tơ vàng điêu rồng vẽ phượng, vài cái bóng đen nhỏ đang nhanh chóng bò qua bò lại.

“Xong rồi!” Thấy bóng đen xuất hiện, Trương Trạch ý thức được tình huống không ổn.

Khi đám người Tá Lĩnh phân bố xung quanh, đang say sưa trong niềm vui thu hoạch được không ít thứ đáng giá.

Đột nhiên tất cả mọi người đều bị một tiếng kêu kinh hãi thu hút sự chú ý.

“A!” Tiếng kêu thê thảm, truyền ra từ trong đám người.

Một thành viên Tá Lĩnh toàn thân run rẩy, tiếng kêu thảm thiết không ngừng.

Tất cả mọi người xung quanh đều lần lượt tránh xa, vây thành một vòng tròn rộng rãi.

Dưới sự chú ý của mọi người, da thịt người đó nhanh chóng thối rữa, chỉ một lát đã biến thành một vũng máu đặc.

“Chuyện gì vậy?

Vừa rồi xảy ra chuyện gì?” Khi Trần Ngự Lâu chạy đến, người đó

đã bị ăn mòn mất rồi.

Giống như Tái Hoạt Hầu và Địa Lý Bính, trên mặt đất chỉ còn lại một đống quần áo và một vũng máu đặc sệt.

Vũng máu đen chậm rãi chảy đến chân Trương Trạch, một con Ngô Công lại men theo mùi vị bò về phía y. 【Cảnh cáo: Trên người Túc chủ còn lưu lại mùi Kảo Ly Tử, đang hấp dẫn Ngô Công xung quanh đến gần! 】 Khi cảnh cáo xuất hiện, con Ngô Công đã men theo chân Trương Trạch bò lên.

Y đột nhiên vung tay đập xuống.

Con Ngô Công đó tốc độ cực nhanh, lại men theo tay y bò lên.

Sau đó ngửi mùi vị mà nhanh chóng bò đến gần đầu.

Chương 40

“Đừng động, ta dùng tên bắn nó xuống!” Lão Dương Nhân tên đã đặt trên cung.

“Có chắc không?” Nếu bắn trượt, mũi tên có thể trúng đầu y.

Chá Cô Tiếu trầm giọng: “Tiễn thuật của Lão Dương Nhân tinh xảo, sẽ nắm giữ tốt chừng mực.” “Chờ đã.” Trương Trạch không quen việc số phận của mình bị người khác nắm giữ trong tay.

Y đột nhiên cảm thấy cổ truyền đến một trận nhói đau.

“Xong rồi!

Trương Trạch huynh đệ bị Ngô Công cắn rồi!” Lão Dương Nhân có sức quan sát vượt xa người thường, phát hiện vấn đề ngay lập tức.

Bây giờ ra tay bắn tên đã muộn.

Nọc độc ăn mòn kịch liệt của Ngô Công khiến Trương Trạch đau đến suýt ngất đi.

Cơ thể nhanh chóng bắt đầu tự động thích ứng.

Giống như đã tiêm vắc-xin, sau khi từ từ thích ứng, liền có thể nhanh hơn phân giải độc tố.

Nhưng cần một chút thời gian.

Nhìn chằm chằm Trương Trạch, mọi người tưởng rằng toàn thân y sẽ bị ăn mòn nhưng tình huống đó lại không xuất hiện.

Ngay sau đó xung quanh truyền đến âm thanh khiến người ta da đầu tê dại.

Loạt xoạt!

Xung quanh đột nhiên xuất hiện một trận tiếng bò lách tách.

Mọi người không còn tâm trí nào để quan tâm đến Trương Trạch nữa.

Ngay sau đó là từng tiếng kêu thảm thiết.

"A!" "Tổng Bả Đầu cứu ta!" Sau tiếng kêu kinh hãi khủng khiếp, xung quanh liên tiếp truyền đến tiếng gào thét tuyệt vọng.

Chá Cô Tiếu ngưng trọng nhìn quanh.

Trong địa cung tối đen như mực, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang vọng khắp đại điện.

Chỉ trong chốc lát, hơn mười đệ huynh Tá Lĩnh đã chết thảm dưới nọc độc kịch liệt của Ngô Công.

Khi quay đầu nhìn Trương Trạch, thì phát hiện trên người y bốc ra một luồng khí mờ nhạt.

Con Ngô Công vừa rồi đã nuốt máu của y, sớm đã chết rồi.

"Sư huynh, Trương Trạch huynh đệ không sao, nhưng con Ngô Công kia lại chết rồi?" Trên tường xung quanh, cửa điện thậm chí trên xà nhà, tất cả đều bò đầy loại Ngô Công kịch độc này.

Hơn ba mươi đệ huynh Tá Lĩnh xuống dưới, trong chớp mắt đã chết gần hết.

Xung quanh chỉ còn lại vài người, vây Trần Ngự Lâu ở giữa.

Trương Trạch từ từ hồi phục.

Mới hoàn toàn thích ứng được cảm giác này.

Ngũ Khí thăng cấp, quả thật có thể khiến y ở mức độ nhất định miễn dịch với độc của Ngô Công.

Tuy cảm giác khó chịu, nhưng cũng dần dần bắt đầu thích ứng.

Vừa hoàn hồn, y phát hiện mình cũng giống như Trần Ngự Lâu, bị người ta vây ở giữa.

Tình huống như vậy, hai người Bàn Sơn Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân lại cũng không bỏ cuộc.

Trần Ngự Lâu nhìn về phía Trương Trạch, thở phào nhẹ nhõm.

"Trương Trạch huynh đệ, không sao rồi chứ?" "Không sao là tốt rồi, bây giờ phải mau chóng tìm cách rời khỏi nơi nguy hiểm này!" Trương Trạch nhìn tay mình, khả năng hồi phục trong nháy mắt của Lục Khố Tiên Tặc.

Y đột nhiên rút Dịch Cống Tàng Đao ra, cắt một nhát lên tay mình.

"Trương Trạch huynh đệ, ngươi làm gì vậy?" Đột nhiên tự làm mình bị thương, khiến mấy người bên cạnh giật mình.

Ngay sau đó Trương Trạch đặt tay lên Côn Luân: "Côn Luân, đưa ta lên." Côn Luân lập tức hiểu ý, vươn hai tay ra.

Trương Trạch đặt chân lên đó, đột nhiên bị hất lên không trung.

Máu tươi quý giá, trong khoảnh khắc văng tung tóe ra xung quanh.

Loạt xoạt!

Máu đột nhiên nhỏ xuống mặt đất xung quanh.

Nơi nào máu chạm tới, tất cả Ngô Công đều như gặp phải khắc tinh.

Chúng nhanh chóng điên cuồng lùi về bốn phía.

Trong nháy mắt đã biến mất không còn dấu vết trước mắt mấy người.

Theo tiếng 'bùm' một tiếng, khi tất cả Ngô Công xung quanh rút đi hết, Trương Trạch cũng ổn định rơi xuống khoảng đất trống bên

cạnh.

Máu chảy dọc theo cổ tay Trương Trạch, từ từ nhỏ xuống đất từ đầu ngón tay.

Khi nhìn về phía vết thương, vết thương trên cổ tay đã cầm máu, và dưới sự chú ý, nó đang từ từ hồi phục.

Chỉ là tốc độ hồi phục này, xa xa không bằng tốc độ bình thường của Lục Khố Tiên Tặc.

"Tiểu huynh đệ, máu của ngươi, có thể khắc chế Ngô Công sao?" Dương Phó Quan suýt chút nữa bị dọa tè ra quần, phát hiện máu của Trương Trạch có diệu dụng như vậy, trong lòng không biết đang đánh chủ ý gì.

"Có thể cho ta mượn một ít để phòng thân không?" "Ngươi đang nói tiếng người sao?" Lão Dương Nhân hận không thể bắn chết gã ngay lập tức.

Trần Ngự Lâu đi tới: "Máu là tinh hoa của cơ thể người, là căn bản của sinh mệnh." "Huyết mạch của Trương Trạch huynh đệ rất đặc biệt, nhưng cũng không thể tùy tiện sử dụng." Chứng kiến sự đặc biệt của máu Trương Trạch, mọi người xung quanh đều kinh ngạc như gặp thần nhân.

Chỉ có thuộc hạ của La Lão Oai, không có lòng biết ơn, vào lúc này lại dám làm càn.

Trương Trạch liếc nhìn gã: "Muốn máu quý giá ư, sao không tự lấy?" Trong tay y nắm Tàng Đao, ánh mắt lạnh băng như muốn giết người.

Y vốn dĩ không cứu Dương Phó Quan, còn về yêu cầu của đối phương, lại càng không để tâm.

Trần Ngự Lâu thính giác mẫn bén, liếc nhìn xung quanh.

Hơn ba mươi thuộc hạ đi theo xuống, trong chớp mắt đã mất hai mươi lăm người.

"Trần Ngự Lâu lại một lần nữa cảm tạ ân cứu mạng của Trương Trạch huynh đệ." Hồng cô nương bên cạnh, cũng cảm kích ôm quyền tạ ơn.

Trong mắt nàng, máu huyết bản thân là thứ vô cùng quan trọng.

Có thể thả máu cứu người, tương đương với việc dùng cái giá rút ngắn sinh mệnh.

Trần Ngự Lâu căn dặn mọi người bên cạnh: "Đám Ngô Công kia vì sợ máu của Trương Trạch huynh đệ mới rút lui, nhưng chúng chưa chạy xa đâu." "Ta có thể nghe thấy xung quanh có một lượng lớn độc trùng, đang bò về phía chúng ta." Qua những âm thanh vi tế trong địa cung, Trần Ngự Lâu xác định, xung quanh không chỉ có loại độc trùng nhỏ bé kia.

Lờ mờ giữa đó có thể nghe thấy có một con vật lớn đang đến gần.

"Đại ca, không thể ở lại đây nữa, chúng ta mau rời đi!" Hồng cô nương ra hiệu Trần Ngự Lâu nhanh chóng rời khỏi đây.

Trần Ngự Lâu lập tức nhìn về phía Trương Trạch: "Trương Trạch huynh đệ trạng thái không ổn, hãy để y lên trước." Trạng thái của Trương Trạch lúc này nhìn có vẻ hơi kỳ lạ.

Có liên quan trực tiếp đến việc vừa rồi y đã phóng ra một lượng lớn máu.

Vừa rồi phóng thích bảo huyết, đã thúc đẩy quá trình tân trần đại tạ của máu huyết bản thân.

Cơ thể y hiện tại khác với người thường, tốc độ hồi phục cực nhanh, nhưng đồng thời cũng cần bổ sung đủ dinh dưỡng.

Năng lực thôn phệ của Lục Khố Tiên Tặc, hiện tại chỉ có thể thông qua phương pháp cơ bản, cũng là ăn uống.

"Trên người các ngươi có gì ăn không?" Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân lập tức lấy ra lương khô mang theo.

Trương Trạch ăn xong, nhưng lại cảm thấy không đủ.

Y đi trước một bước bò ra khỏi địa cung bằng Ngô Công Quải Sơn Thê, khi đi lên đỉnh địa cung, đột nhiên có một vài con Ngô Công bò qua bên cạnh y.

Trương Trạch liếc nhìn một cái, những con Ngô Công này có hình thể lớn hơn mấy con trước đó.

Ước chừng thời gian tồn tại của chúng dài hơn, tương tự, giá trị dinh dưỡng của những độc trùng này cũng cao hơn.

Trương Trạch đột nhiên vươn tay, bắt lấy con Ngô Công bên cạnh rồi trực tiếp ăn vào.

"Ăn" thực tế là tốc độ phân giải cực nhanh, không phải kiểu ăn ghê tởm mà người thường thấy.

Chương 41

Nhưng trong mắt người khác, nhìn lại vô cùng kinh khủng.

Dương Phó Quan từ xa liếc nhìn một cái, lập tức giật mình thon thót.

Trong đầu Trương Trạch lóe lên suy nghĩ về thứ bổ dưỡng nhất trong thế giới dị nhân, đó là "người".

Nhưng ý nghĩ đó nhanh chóng bị phủ định.

Người cũng là động vật, không bằng những độc trùng hấp thụ tinh hoa đan dược này có giá trị hơn. 【Lục Khố trong cơ thể Túc chủ đang đối mặt với lần thăng cấp đầu tiên, xin hãy nhanh chóng tiến thực, sau khi hoàn thành có thể lựa chọn phần thưởng quan trọng. 】 Nghe thấy hệ thống có một nhiệm vụ xuất hiện.

Trương Trạch mới hiểu ra, cảm giác đói khát này, nguyên nhân là vì Lục Khố sắp chào đón lần thăng cấp đầu tiên.

Khi ăn, không phải là "ăn" theo nghĩa thông thường.

Vừa mới vào miệng, Ngô Công nhanh chóng bị phân giải.

Những vật chất mà cơ thể không cần, đều từ từ theo lỗ chân lông hóa thành một luồng khí đen bài xuất ra ngoài.

Còn những vật chất quý giá, nhanh chóng được cơ thể từ từ hấp thu.

Dùng để bổ sung Lục Khố (Đại tràng, Tiểu tràng, Vị, Tam Tiêu, Đảm, Bàng quang) trong cơ thể.

Trương Trạch toàn thân bị khí đen bao phủ, mọi người từ xa nhìn chằm chằm, tưởng rằng y đã trúng kịch độc.

Xung quanh có một lượng lớn Ngô Công bao vây bên cạnh.

Thấy Chá Cô Tiếu định đến, Trương Trạch lập tức nói: "Không cần, ta không sao." Nhưng ngay lúc đó, từ xa đột nhiên có một con Ngô Công khổng lồ vỗ cánh bay ra.

Nó nhanh chóng bò ra từ một lối đi khác trong địa cung.

Dưới vách núi vốn có ba bốn lối đi.

Địa cung chỉ là một trong số đó.

Ngoài nơi này, mấy chỗ còn lại hoặc bị phong bít, hoặc bị những độc trùng kia chiếm giữ.

Trương Trạch chăm chú nhìn con Ngô Công khổng lồ đang lao tới.

Con Ngô Công toàn thân có hoa văn màu tím sẫm, sau lưng sáu đôi cánh trong suốt không ngừng vỗ.

Trong nguyên tác, con Ngô Công bị một trận cuồng phong thổi thẳng ra khỏi mặt đất.

Lần này dường như bị thứ gì đó hấp dẫn mà xuất hiện.

Nhìn lại hình thể con Ngô Công, có chút khác biệt với con ở sâu trong mộ.

Nhưng cũng tương đối kinh khủng.

Con Ngô Công có ba cặp mắt phân bố trên dưới.

Tất cả các cặp mắt đều nhìn chằm chằm vào một người.

Ngô Công bình thường sợ bảo huyết, nhưng con Ngô Công lớn này ước chừng không sợ, ngược lại như bị hấp dẫn.

Để không bị quấy rầy, Trương Trạch nhanh chóng chạy về hướng ngược lại với mọi người.

Đồng thời quan sát cấu tạo cơ thể của Ngô Công.

Trong nguyên tác, Nộ Tình Kê chuyên tấn công vào các khe hở trên lớp giáp của Ngô Công sáu cánh.

Trương Trạch nhanh chóng nhảy lên lưng Ngô Công sáu cánh.

Trần Ngự Lâu vừa mới leo lên Ngô Công Quải Sơn Thê, nhìn quanh khắp nơi: "Trương Trạch huynh đệ đâu rồi?" Một đệ tử Tá Lĩnh bên cạnh kinh ngạc chỉ vào xa xa: "Đại ca, y cưỡi Ngô Công đi rồi!" "Cưỡi, cưỡi Ngô Công ư?" Trần Ngự Lâu dùng Dạ Nhãn không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào xung quanh, nhưng lại không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào của Trương Trạch.

Tuy nhiên, đỉnh địa cung lúc này lại một lần nữa tụ tập một lượng lớn độc trùng.

"Tổng Bả Đầu mau đi thôi, chúng ta không phải Trương Trạch huynh đệ kia, đụng phải Ngô Công chắc chắn sẽ chết!" "Người hiền trời giúp, ta tin y chắc chắn sẽ không sao." Hồng cô nương ánh mắt nhìn sang bên cạnh, lập tức leo lên Ngô Công Quải Sơn Thê.

Đồng thời, trong con đường mộ thứ ba mà mấy người không nhìn thấy được.

Trương Trạch một tay giữ chặt lưng Ngô Công sáu cánh.

Trước tiên y chặt đứt ba đôi cánh của Ngô Công.

Ngay sau đó máu của Ngô Công điên cuồng phun ra.

Máu rơi vào miệng Trương Trạch, nhanh chóng bị phân giải thành dưỡng chất để nuôi dưỡng bản thân.

Trương Trạch lúc này, lộ ra hình xăm Thao Thiết trên người.

Sức mạnh huyết mạch toàn thân hoàn toàn bùng nổ.

Toàn bộ sức mạnh và tốc độ của y, đều đã thăng lên trạng thái tốt nhất.

Y không ngừng chém vào cùng một vị trí khe hở trên đầu của Ngô Công.

Chỉ là Tàng Đao tuy được chế tác tinh xảo, nhưng dù sao cũng chỉ là một con dao bình thường.

Chỉ vừa vặn rạch được một vết trên đầu Ngô Công.

Ngón tay y không ngừng chạm vào và sờ soạng trên người Ngô Công.

Y định tìm ra vị trí nội đan của Ngô Công.

Một phần người của Tá Lĩnh và Bàn Sơn đã trở lại mặt đất.

Trần Ngự Lâu vì vị trí trở về khác với nguyên tác, do đó không tiếp xúc với cây linh chi dại khổng lồ, cũng không rơi xuống vách núi.

Khi trở về mặt đất, Trương Trạch không biết tung tích, trong lòng Trần Ngự Lâu có chút áy náy.

"Quải tử, triệu tập vài huynh đệ, chuẩn bị cùng ta xuống dưới, tìm Trương Trạch huynh đệ một lần nữa!" Đối phương đã nhiều lần cứu mạng y, nếu trực tiếp bỏ cuộc, khó tránh khỏi khiến người ta cảm thấy lạnh lòng.

Chá Cô Tiếu thấy vậy, cũng định tham gia hành động tìm kiếm.

Ngược lại, Dương Phó Quan mà mọi người không thích, sau khi trở về mặt đất, đã ngay lập tức kể tình hình bên dưới cho La Lão Oai.

La Lão Oai nghe xong lời gã miêu tả, có chút không tin: "Dùng máu có thể xua đuổi Ngô Công?

Ta lại không tin điều này?" Khi biết Trương Trạch mất tích, gã chỉ xoa xoa cằm.

Nhìn Trần Ngự Lâu cười cười: "Tổng Bả Đầu, đi đạo mộ khó tránh khỏi có người chết, người còn sống như chúng ta mới là quan

trọng nhất.” Trần Ngự Lâu lại không cho là như vậy.

“La Soái, chuyện này không liên quan đến ngươi, ngươi hãy về nghỉ ngơi trước đi, lát nữa ta sẽ dẫn người xuống tìm kiếm một lượt.” La Lão Oai vốn định tiếp tục khuyên can.

Gã thấy, đạo mộ chắc chắn sẽ có người chết, không hiểu vì sao Trần Ngự Lâu lại cố chấp với một người xa lạ như vậy.

Chưa kịp mở miệng nói tiếp, đột nhiên dưới vách núi cuồng phong nổi lên dữ dội.

Một cơn lốc xoáy như một con rồng khổng lồ vô hình, kèm theo một tiếng rồng ngâm.

Nhưng lại thấy một con Ngô Công khổng lồ, bị gió thổi lên.

Trên lưng Ngô Công, Trương Trạch đang giơ dao xuất hiện trước mắt mọi người.

Trương Trạch đang chiến đấu với Ngô Công, cảnh tượng vốn dĩ nên xảy ra với Trần Ngự Lâu trong nguyên tác, giờ lại thành y bị thổi lên.

Trong lúc Ngô Công sáu cánh đang hoảng loạn thất thố, Trương Trạch đã đâm xuyên qua khe hở trên mai của nó.

Đồng thời dùng thủ đoạn song chỉ thăm dò, hai ngón tay kẹp lấy một viên châu đặc biệt.

Cùng với con Ngô Công rơi xuống đất.

Viên Ngô Công châu, những con Ngô Công sống lâu cũng có xác suất xuất hiện vật này.

Chỉ là con Ngô Công này dường như chưa kịp luyện ra nội đan, đã bị lấy ra rồi.

Nhưng Trương Trạch có thể cảm nhận được, năng lượng ẩn chứa

trong viên châu này, vượt xa Tinh Li Tử.

"Vừa rồi các ngươi có nhìn rõ không?" "Trực tiếp từ dưới vách núi bay lên!" "Thần kỳ quá, lẽ nào Phát Khâu Thiên Quan đều lợi hại như vậy sao?" Mấy người Tá Lĩnh còn sống sót, nhìn cảnh tượng trước mắt xì xào bàn tán nhỏ nhẹ.

Trần Ngự Lâu đọc sách cổ, hiểu biết nhiều chuyện kỳ nhân dị sự.

Nhưng cảnh tượng vừa rồi, lại cũng là lần đầu tiên y thấy trong đời.

Chương 42

Con Ngô Công sáu cánh dưới chân Trương Trạch, toàn thân đầm đìa máu, tình trạng vô cùng thê thảm.

Vừa nhìn đã biết là Trương Trạch ra tay.

Hoa Linh nhìn chằm chằm hình xăm Thao Thiết trên người Trương Trạch: "Sư huynh, hình xăm trên người y nhìn có chút đáng sợ." "Hình xăm đó hẳn có liên quan đến huyết mạch của Trương Trạch huynh đệ." Chá Cô Tiếu quan sát một lúc, luôn cảm thấy con mắt Thao Thiết trông quen thuộc, rất giống với con Thao Thiết mà y đã thấy trong Ân Thương Cổ Mộ trước đây.

"Sư huynh, nó có giống hình xăm con mắt trên người ta không?" Hoa Linh hiếu kỳ hỏi.

Ba người họ đều có một hình xăm con mắt, là bẩm sinh.

Cũng có liên quan đến huyết mạch của bản thân.

"Hình xăm con mắt của ta là lời nguyền, còn cái kia thì có ích cho bản thân, hai cái hoàn toàn khác nhau." Mọi người xung quanh đều đang bàn tán về Trương Trạch, một lúc sau y mới từ từ đứng dậy khỏi lưng Ngô Công. 【Chúc mừng Túc chủ sắp hoàn thành lần cường hóa Lục Phủ đầu tiên! 】 Theo Lục Phủ trong cơ thể hơi phát nhiệt, Trương Trạch có thể cảm nhận được, trạng thái hiện tại của y tốt hơn bao giờ hết.

Y liếc nhìn con Ngô Công đang thoi thóp, máu trong cơ thể Ngô Công sáu cánh đã sớm bị nuốt chửng hết.

Bây giờ về cơ bản chỉ còn lại một cái vỏ rỗng.

La Lão Oai trước đó không xem Trương Trạch là gì, bây giờ điểm

chú ý của mọi người đều đổ dồn vào Trương Trạch, khiến tình cảnh của gã có vẻ hơi khó xử.

Trần Ngự Lâu bảo các đệ huynh Tá Lĩnh tản ra.

Y đi đến bên cạnh Ngô Công sáu cánh, đẩy đẩy kính: "Trương Trạch huynh đệ, thật sự khiến tại hạ mở rộng tầm mắt." "Máu của ngươi vì sao lại đặc biệt đến vậy, có thể đối phó với độc trùng trong Bình Sơn sao?" Hoa Linh đưa cho Trương Trương một chiếc khăn tay, bảo y lau đi vết máu trên mặt.

Trương Trạch lau sạch xong, mới đáp: "Có liên quan đến huyết mạch gia tộc ta, chi tiết cụ thể ta không tiện nói nhiều." "Hiểu rồi." Mỗi môn phái đều có bí mật riêng, cũng không tiện hỏi nhiều.

"Không biết Phát Khâu, có phương pháp nào đối phó với những độc trùng này không?" Để thành công chiếm được Bình Sơn, những độc trùng này là trở ngại lớn nhất.

Thủ đoạn của Trương Trạch không ngừng xuất hiện, khiến mọi người cảm thấy y đơn giản là vô sở bất năng.

Ngay cả Trần Ngự Lâu cũng muốn hỏi ý kiến, Hồng cô nương và Hoa Mã Quải phía sau đều tò mò nhìn.

Trương Trạch ra hiệu cho Chá Cô Tiếu.

"Kỳ thực rất đơn giản, dùng đạo sinh khắc chế hóa của Bàn Sơn là có thể giải quyết." "Vạn vật vạn sự tương sinh tương khắc, thủ đoạn của Phát Khâu chúng ta nguyên từ Kỳ Môn Bát Quái, cũng giảng cứu đạo lý tương sinh tương khắc." Trần Ngự Lâu vừa nghe lập tức toàn thân mệt mỏi hoàn toàn tiêu tan.

"Nguyện nghe cặn kẽ." "Thứ nhất, chuẩn bị một lượng lớn vôi sống; thứ hai, Nộ Tình Kê được mệnh danh là phượng chủng của Tây Nộ Tình Nhân, vôi sống và Nộ Tình Kê không thể thiếu một." Trần

Ngự Lâu vừa nghe lập tức phân phó thuộc hạ: "Lời của Trương Trạch huynh đệ, các ngươi đều nghe rõ chưa?" "Lập tức đi làm." Trương Trạch nhìn về phía Trần Ngự Lâu và Chá Cô Tiếu: "Chuyện này cần tự mình đi làm." "Cần một lượng lớn nhân lực, đi xung quanh tìm Nộ Tình Kê, càng nhiều càng tốt!" Nghe Trương Trạch nói về Nộ Tình Kê, mang theo hai chữ "phượng chủng", Trần Ngự Lâu cũng không quá để tâm.

"Trương Trạch huynh đệ, chỉ tìm vài con gà thôi, ta phái vài thuộc hạ đắc lực đi cùng là được rồi." Hồng cô nương bên cạnh cũng phụ họa nói: "Chỉ vài con gà thôi, ta tùy tiện cũng có thể tìm được mấy chục con." "Hơn nữa, chỉ vài con gà thôi, mà có thể đối phó được độc trùng trong núi, không phải trò đùa chứ?" Lúc này không chỉ Hồng cô nương không tin, ngay cả một số người trong Tá Lĩnh cũng không tin lắm.

La Lão Oai vuốt vuốt râu, đứng bên cạnh xem náo nhiệt.

"Tổng Bả Đầu, theo ta thì chúng ta mang theo ít thuốc nổ, phá nát ngôi mộ, lấy đồ rồi đi, cần gì quan tâm độc trùng hay không?" Trương Trạch lườm gã một cái, "Người trong nghề đạo mộ, đều có một bộ thủ đoạn độc môn." "Gà bình thường tự nhiên không đối phó được những độc trùng này, nhưng Nộ Tình Kê thì khác." Chá Cô Tiếu suy nghĩ một lát, nghiêm túc nói: "Ta vô cùng tán đồng lời của Trương Trạch huynh đệ." "Vạn sự vạn vật, có một mạnh thì ắt có một khắc, sinh khắc chế hóa vốn là chuẩn tắc hành sự của Bàn Sơn chúng ta." Thấy Trương Trạch và ba người Bàn Sơn ý kiến nhất trí, Trần Ngự Lâu suy nghĩ một lát, cũng cảm thấy không phải không có lý.

Hôm nay nếu không có Trương Trạch ở đây, y cảm thấy chưa chắc có thể sống sót mà đi ra ngoài.

Ba bên ý kiến thống nhất, lần này mất hai mươi lăm đệ huynh, đối

với Trần Ngự Lâu cũng là một đả kích không nhỏ.

Ngược lại, danh vọng của Trương Trạch trong Tá Lĩnh, cùng với việc mấy người kia trở về và kể cho các đệ huynh Tá Lĩnh khác, tất cả đều biết chuyện hôm nay.

Trần Ngự Lâu thấy nhân khí của Trương Trạch tăng cao, nếu hoàn toàn không xem xét ý kiến của y, dễ khiến người ta cảm thấy mình không có lòng bao dung.

Toàn quán trước đó, bây giờ được dùng làm trung tâm chỉ huy.

Trương Trạch vừa về đến toàn quán, liền nghe thấy tiếng của hệ thống. 【Chúc mừng Túc chủ hoàn thành lần thăng cấp Lục Phủ đầu tiên, xin hãy lựa chọn phần thưởng. 】【1.

Một lá Mạc Kim Phù, sản phẩm của Tào gia, có thể trừ tà có thể trang sức. 】【2.

Phát Khâu Thiên Ấn, vật chuyên dụng của thủ lĩnh Phát Khâu Thiên Quan, Phát Khâu Trung Lang Tướng, có thể trừ tà trấn quỷ, có thể áp chế cảm xúc tiêu cực của Lục Khố Tiên Tặc. 】【3.

Câu Thi Cốt Châm, sản phẩm của Quật Tử Quân thuộc phái Câu Thi, có thể khắc chế thi thể. 】 Trương Trạch nghe Câu Thi Cốt Châm thì không có hứng thú.

Khống chế cương thi hoàn toàn có thể cải tạo thi thể, biến thành Đấu Thi nghe lời hơn và có chiến đấu lực mạnh hơn.

Giữa Mạc Kim Phù và Phát Khâu Thiên Ấn, đương nhiên là chọn Phát Khâu Thiên Ấn đã bị hủy vào thời Minh.

Thứ này mấy trăm năm không xuất hiện.

Có thể sở hữu Phát Khâu Thiên Ấn, Phát Khâu Thiên Quan, mới thực sự là Phát Khâu Thiên Quan.

Sau khi đưa ra lựa chọn, một chiếc ấn vàng mới tinh lập tức xuất hiện trong tay y.

Bên dưới có mấy chữ "Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ", vừa xuất hiện, liền khiến nội tâm Trương Trạch vô cùng yên tĩnh.

Nhìn vật này, quả thật có thể tạm thời áp chế được nhiều ảnh hưởng tiêu cực dần xuất hiện từ Lục Khố Tiên Tặc.

Trong quá trình bị Lục Khố Tiên Tặc cải tạo, y sẽ càng ngày càng ít cảm nhận được sự tồn tại của cơ thể.

Những gánh nặng vốn có của cơ thể, đang từ từ biến mất.

Bệnh tật, trúng độc thậm chí cảm xúc tiêu cực, cũng sẽ theo thời gian trôi đi mà dần dần biến đổi.

Thậm chí có người nói, Lục Khố Tiên Tặc biến hóa, là từng bước đi đến cơ thể tiên nhân.

Trương Trạch không biết tiên nhân là gì, nhưng y biết phải luôn ghi nhớ mình là một người bình thường.

Y cất Mạc Kim Phù mang theo bên người.

Tục ngữ nói: "Phát Khâu Ấn, Mạc Kim Phù, hộ thân không hộ quỷ | Xuy Đăng." Sức mạnh chân chính không phải vật ngoài thân có thể hoàn toàn thay thế được.

Hồng cô nương đột nhiên xuất hiện ở cửa, từ xa nói một câu: "Đại ca bảo tranh thủ đi Bình Sơn." Bình Sơn?

Nhìn tình huống hiện tại, những gì Trần Ngự Lâu gặp phải ở Ung Thành, chắc hẳn sẽ không lặp lại nữa.

Tá Lĩnh có nhiều người như vậy, nếu chết trong Bình Sơn, thật sự có chút lãng phí.

Y ra hiệu cho Hồng cô nương đi trước dẫn đường.

“Đúng rồi, thi thể con Ngô Công lớn kia, cũng đã mang về rồi.” Khi Trương Trạch đi ngang qua sân, thấy thi thể con Ngô Công khổng lồ đặt ở đó.

“Ngô Công chết rồi, giữ xác nó làm gì?” Đối mặt với câu hỏi của Hồng cô nương, Trương Trạch chỉ cười một cách bí ẩn.

Mai giáp của Ngô Công có thể vô cùng kiên cố.

Ở một bên khác của thi thể, Chá Cô Tiếu cũng bị gọi lên.

Thật ra, Hồng cô nương không phải là người phù hợp trong lòng Trương Trạch, đặc biệt là tính cách mạnh mẽ của nàng.

Do đó, y không đặt nhiều sự chú ý vào nàng.

Tốc độ của ba người đều không chậm, cộng thêm không có đại quân đi theo, việc di chuyển càng nhanh như bay, nhanh chóng lại đến Bình Sơn.

Trong một bụi cỏ tạp, Trần Ngự Lâu đã buộc dây đỏ ở mấy khu vực khác nhau.

La Lão Oai đi trước một bước tìm Trần Ngự Lâu.

Vừa chạy vừa đi.

“Ôi ca Bả Đầu của ta ơi, Tổng Bả Đầu đã tìm thấy rồi.” “Tìm bảo vật quan trọng như vậy, sao lại không mang theo ta, lão La này?” La Lão Oai thậm chí còn chưa mặc chỉnh tề, đã dẫn một đám người chạy tới.

“Tổng Bả Đầu, lại có mánh khóe gì sao?” Trần Ngự Lâu trước nay là người có kiến thức, tâm tính kiêu ngạo, nhưng duy chỉ có không nhìn thấu được thắng thua thành bại.

Lần này xuống mộ chịu kinh sợ không nhỏ, liền có ý muốn thể hiện khí độ của Tá Lĩnh khôi thủ, thật lòng muốn hợp tác với Trương

Trạch và phái Bàn Sơn.

Nhân lúc mọi người nghỉ ngơi, y một mình ở trong Bình Sơn.

Thi triển Văn Địa Thuật trong Văn Tự Quyết.

Cộng thêm quan sát dấu bùn, phân biệt màu cỏ, y đã xác định được lối vào thật sự của địa cung.

"La Soái, làm phiền các đệ huynh Công Binh Doanh, trước tiên hãy đào theo những điểm ta đã đánh dấu." "Phần còn lại đợi Trương Trạch huynh đệ đến, cùng nhau nghiên cứu về Nộ Tình Kê để khắc chế độc." Một bên vừa đi tìm người của Công Binh Doanh để đào địa cung.

Trương Trạch nhìn những ký hiệu mà Trần Ngự Lâu đã để lại, biết rằng y đã xác định được khu vực cửa mộ.

Chương 43

Lại nhìn xa xa, La Lão Oai hăng hái, bắt đầu dọn dẹp cỏ dại tại hiện trường.

"Đại ca, xong rồi." Hồng cô nương đứng bên cạnh Trần Ngự Lâu.

Trần Ngự Lâu ra hiệu hai người đi theo mình sang một bên khác.

Trên đường quay về, y vẫn luôn suy nghĩ về câu nói trước đó của Trương Trạch.

"Trương Trạch huynh đệ, Đan Hà Tử vi động mà ngươi nói trước đây, chẳng lẽ chính là địa cung Bình Sơn này sao?" "Không sai, nhưng hiện tại chưa tìm thấy Nộ Tình Kê, thời cơ chưa đến." Y biết Trần Ngự Lâu bị tổn thất, đang vội vàng lấy lại thể diện.

Thấy Trương Trạch không muốn, Trần Ngự Lâu cũng không tiện tiếp tục truy hỏi.

Sau khi người của Công Binh Doanh đến, liền nhanh chóng bắt đầu đào.

Không bao lâu sau, nghe thấy có người trong hố đất lớn tiếng hô: "La Soái, tôi đào thấy người rồi, toàn là đầu người!" Giống như trong nguyên tác, trong đất đào ra một lượng lớn đầu người với vẻ mặt kinh hãi.

Những đầu người đó mang những biểu cảm khác nhau như kinh khủng, phẫn nộ, bi thương.

Trần Ngự Lâu kiến thức rộng rãi, sau khi bước ra khỏi đám đông liền nói: "Đừng hoảng sợ." "Thế nhân thường nói dưa hấu, dưa đông, dưa nam, nhưng duy độc chưa từng nghe nói dưa bắc." Y phe phẩy quạt: "Kỳ thực đó chính là dưa bắc, hay còn gọi là Thi Đầu Man, là do

oán khí của người chết ngưng kết mà thành!" Mọi người đều nhìn chằm chằm Thi Đầu Man giống hệt đầu người, đột nhiên một trong số Thi Đầu Man đó động đậy.

Trần Ngự Lâu rút Tiểu Thần Phong ra, "xoẹt" một tiếng liền bổ Thi Đầu Man ra.

Lưỡi dao sắc bén vừa vặn đâm chết con Ngô Công độc trốn bên trong Thi Đầu Man.

"Hóa ra là Ngô Công làm quỷ, các đệ huynh tiếp tục đào đi!" "Bình Sơn vốn là chiến trường thời cổ đại, thời Nguyên triều, người Miêu Thất Thập Nhị Động từng bị đồ sát vô số, xem ra vong linh bị trấn áp bên dưới thực sự oán khí ngút trời!" Không thấy Thi Đầu Man xuất hiện nữa, Trần Ngự Lâu đoán chắc lối vào mộ thất cũng không còn xa.

Quả nhiên thuận theo hướng mũi quạt tiếp tục đào xuống, không bao lâu sau, có người đào thấy bia đá.

Binh lính của Công Binh Quật Tử Doanh, lập tức kích động vây lại.

"Đi thôi hai vị, cùng đi xem sao?" Trần Ngự Lâu vẻ mặt tươi cười.

Tìm kiếm mộ thất vốn là sở trường của y, hiện tại trước mắt có thêm Trương Trạch biết Phân Kim Định Huyệt, lại không khỏi có chút đả kích sự tự tin của y.

Hai cánh cửa đá lớn đóng chặt đã được người ta đào ra.

Hai cánh cửa đá rộng khoảng ba mét, cao hai mét.

Bề mặt khắc đầy chữ cổ triện, La Lão Oai không nhận ra chữ trên đó, lập tức tránh đường, để Trần Ngự Lâu tiến lên xem xét.

Trần Ngự Lâu tự tin bước tới, nhìn chằm chằm vào những chữ trên đó một lúc.

Y ho khan hai tiếng.

Phía trên đầy rẫy những lời nguyền rủa đối với đạo mộ giả.

Tóm lại một câu: Kẻ đạo mộ, chết!

Y không tiện nói thẳng ra, như vậy sẽ làm suy sụp sĩ khí.

"Những chữ cổ triện trên đó, chẳng qua là vài danh húy quan tước, có vài tập quán của người Tây Vực, không cần để ý." La Lão Oai không ngừng vuốt râu: "Hèn gì chứ, những chữ lằng nhằng này ta một chữ cũng không biết." Trần Ngự Lâu thấy Trương Trạch phía sau không biểu cảm nhìn cánh cửa đá, hoàn toàn không có ý định tiến lên.

"Trương Trạch huynh đệ, ngươi không định tiến lên xem sao?" Trương Trạch nhìn cánh cửa đá bình tĩnh nói: "Trần huynh, ngươi không cảm thấy quá dễ dàng sao?" "Tình hình của địa cung như vậy, cửa chính lại dễ dàng bị tìm thấy như thế, có khả năng sao?" Y liên tục phản vấn Trần Ngự Lâu.

Nhìn phản ứng của Trần Ngự Lâu, trong lòng y khẽ động, lập tức kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh.

Nơi này?

Đây là Bình Sơn mà, trong núi Tinh Li Tử, Ngô Công tinh vô số, khắp nơi là độc trùng.

Không có lý do gì mà lại có thể dễ dàng đi vào như vậy.

Nghĩ kỹ lại, quả thực y đã quá vội vàng.

"La Soái, theo ta thấy chúng ta nên tính kế lâu dài, nghe lời Trương Trạch huynh đệ, trước tiên tìm vật có thể giải độc mới là quan trọng." La Lão Oai thấy cửa mộ đã đào ra rồi, lại đột nhiên dừng lại, trong

lòng ngàn vạn lần không muốn.

“Mẹ kiếp, Bả Đầu ca, lão tử đã cởi cả quần rồi, mà lại muốn quay về, lão tử tức đến khó chịu.” Trần Ngự Lâu cũng không nói nhiều: “La Soái, khó chịu cũng phải chịu đựng, ta không thể lấy tính mạng của các đệ huynh làm trò đùa được.” Y quay người liền bảo Hoa Mã Quải đi cùng rời đi.

Trên đường quay về, Trần Ngự Lâu hỏi: “Nộ Tình Huyền lớn như vậy, Nộ Tình Kê chúng ta phải đi đâu mà tìm, chẳng lẽ không thể lật tung cả Nộ Tình Huyền lên một lượt sao?” Điểm cốt truyện này Trương Trạch sớm đã ghi khắc sâu trong lòng.

Y tự tin nói: “Chuyện này đơn giản, hỏi thiếu niên người Miêu bị bắt kia.” “Theo ta được biết, trong thôn làng nơi hắn ở, nhà nhà đều dùng phượng hoàng làm đồ đằng.

Chỉ là thời gian quá lâu, người Miêu trong đó đều quên mất, đồ đằng chân chính, là Nộ Tình Kê mang theo huyết mạch phượng hoàng hiếm có.” Nghe Trương Trạch nói về ngôi làng của người Miêu đó.

Trong thôn hầu như nhà nào cũng nuôi gà, tìm cách cũng đơn giản.

Chỉ cần mang theo muối và các nhu yếu phẩm sinh hoạt, có thể trao đổi với họ.

Nếu hành động đủ nhanh, sáng đi, tối có thể về kịp.

“Mang thêm vài người đi, đừng lãng phí thời gian.” Thấy Trương Trạch lại chủ động nói rõ vị trí tìm Nộ Tình Kê, Chá Cô Tiếu không hiểu hỏi: “Ngươi không đi cùng ta sao?” “Ta có việc, sẽ ở toàn quán đợi tin tốt.” Chỉ là đi tìm Nộ Tình Kê thôi, không cần y phải đích thân đi một chuyến.

Y muốn tranh thủ thời gian rảnh rỗi, tiến hành thăng cấp Đấu Thi.

Có mai giáp của Ngô Công sáu cánh gia nhập vào, chiến đấu lực

của Đấu Thi sẽ trực tiếp tăng lên một bậc.

Sở dĩ để Trần Ngự Lâu đi cùng, chỉ là để tránh y lại hồ đồ, dẫn người Tá Lĩnh đi chịu chết.

Chí hướng trong lòng Trần Ngự Lâu cũng rõ ràng, y càng hiểu rõ thực lực của Tá Lĩnh.

So với những thuộc hạ của La Lão Oai, người Tá Lĩnh tâm địa lương thiện, lại cùng thuộc phái Bắc, đồng khí liên chi.

Trương Trạch nhìn sắc trời, bảo rằng bây giờ có thể trực tiếp xuất phát.

Nếu tốc độ đủ nhanh, có lẽ trước khi trời tối ngày mai có thể trở về.

Chá Cô Tiếu lòng lo lắng Mộ Trần Châu, tự nhiên càng không muốn chậm trễ thời gian.

Khi đi ra khỏi toàn quán, Trương Trạch vỗ vỗ vai Chá Cô Tiếu.

"Theo ta được biết, Mộ Trần Châu mà ngươi muốn tìm, trên thực tế không nằm trong Bình Sơn này." Chá Cô Tiếu đột nhiên ngẩng đầu ngưng trọng nhìn Trương Trạch: "Chẳng lẽ Trương Trạch tiên sinh biết?" Vào thời Dân Quốc, "tiên sinh" là một cách xưng hô tôn trọng đối với nam tử.

Có thể thấy Chá Cô Tiếu coi trọng việc này đến mức nào.

"Tiên sinh không dám nhận." "Nhưng nơi thực sự của Mộ Trần Châu, lại không phải là nơi mà thực lực hiện tại có thể lấy được." Trong nguyên tác, Mộ Hiến Vương vì bị máy bay đâm trúng, mới xuất hiện một lối vào.

Theo thời gian suy đoán, hiện tại e rằng chiếc máy bay đó còn chưa bay đến đại lục.

Trần Ngự Lâu vừa nghe đột nhiên có hứng thú: "Đã cổ mộ lợi hại như vậy, thì ngại gì?" Trương Trạch không nói, không muốn đả kích Chá Cô Tiếu.

Nhưng thấy Chá Cô Tiếu cũng kiên trì, y mới hé lộ một phần.

"Mộ Trần Châu nằm ở một nơi gọi là Thủy Long Vựng, trong một thần tiên huyệt." "Long Vựng vô hình, nếu không phải thiên băng, rất khó bị người ngoài phá vỡ." Chỉ nghe một câu đã biết, cổ mộ khó công phá đến mức nào.

Trần Ngự Lâu vừa nghe, ôi chao, nếu không phải thiên băng, rất khó bị người ngoài phá vỡ.

Chủ nhân ngôi mộ này thật tự tin lớn.

"Chá Cô Tiếu huynh đệ, Tá Lĩnh chúng ta không có gì nhiều ngoài người, nếu muốn đi, Tá Lĩnh chúng ta nguyện trợ giúp một tay!" Chứng kiến Trần Ngự Lâu chấp thuận như vậy, lại chợt hay tin Mục Trần Châu chân chính nơi ở.

Chá Cô Tiếu lòng vô vàn kích động, khó diễn tả.

"Lời này là thật sao?" Trương Trạch khẽ gật đầu: "Cũng đừng mừng vội quá sớm, tìm Mục Trần Châu, muốn giải lời nguyền thì độ khó cũng không nhỏ." "Giải, giải lời nguyền?" Chá Cô Tiếu sững sờ, phái Bàn Sơn một lòng chỉ tìm Mục Trần Châu.

Thế nhưng không ai hay biết, sau khi tìm được Mục Trần Châu thì nên dùng nó để giải lời nguyền.

Giờ nhìn, Trương Trạch trước mắt dường như còn hiểu rõ hơn tất thảy.

Trương Trạch thấy hắn nhìn chằm chằm, đoán ý hỏi: "Cũng chẳng cần kinh ngạc đến vậy.

Nhân lúc bây giờ không có người ngoài, ta sẽ nói cho ngươi một bí mật.

Từ khi Đông Bắc Trương gia xuất hiện, gia tộc ấy đã thống trị tất cả, mấy ngàn năm không ngừng thu thập bí mật của thế gian.

Bí mật mà người Trương gia nắm giữ, xa hơn nhiều so với những gì ngươi tưởng.

Sự tồn tại của Trương gia thuộc về những vị diện khác nhau, nhưng trong thế giới này, các vị diện ấy dung hợp làm một.

Bởi vậy, sự tồn tại của Trương gia, kỳ thực ngươi cũng biết đôi chút." Trần Ngự Lâu nghe xong lòng cảm thấy bất khả tư nghị, nhưng cũng không thấy có gì không đúng.

"Bất quá ba năm trước, ta đã phản xuất Trương gia, nghiêm khắc mà nói không còn là người Trương gia." Điều này cũng chẳng có gì không thể nhắc đến.

Nghe Trương Trạch không thuộc về Trương gia, Trần Ngự Lâu ngược lại còn có chút mừng rỡ.

Nếu có thể lung lạc hắn vào Tá Lĩnh, hoặc có lẽ có thể đưa phái Tá Lĩnh đi tới sự hưng thịnh chưa từng có.

"Đa tạ Tiên sinh đã cáo tri, đại ân như thế, mạch Bàn Sơn có phấn thân toái cốt cũng khó báo đáp." Chá Cô Tiếu trong lòng vô cùng cảm kích.

Chương 44

Trương Trạch bảo không cần khách sáo.

Nói cho bọn họ biết, ta cũng hy vọng mọi người hợp tác.

Bị phản đồ Trương gia và Uông gia truy sát, ta cũng cần có chỗ đứng.

"Ta tiến Bình Sơn cần tìm đan dược, nội đan, giúp ta đề thăng những thứ đó." "Không cần ba năm, ta có thể dẫn các ngươi cùng đi phá Thủy Long Vựng." Theo như ta phỏng đoán, trong vòng một hai năm, nếu thực lực có thể tăng lên đáng kể, mọi việc sẽ không thành vấn đề.

Sau khi về lại toàn quán, Trần Ngự Lâu và Chá Cô Tiếu hai người liền đi tìm Miêu Nhân Vinh Bảo Di hiểu rõ tình huống.

Khi Hoa Linh và Lão Dương Nhân được cáo tri, Trương Trạch biết Mục Trần Châu hạ lạc, hai người đều mừng rỡ nhảy cẫng lên.

Hoa Linh lao thẳng tới chỗ ở của Trương Trạch, "Thật sự có thể dẫn ta đi tìm Mục Trần Châu sao?" Nhìn Hoa Linh mừng rỡ như vậy, Trương Trạch tâm tình cũng bị lây nhiễm.

"Đương nhiên, ta đã nói thì không nuốt lời." "Hay quá rồi!" Hoa Linh vui đến mức không biết nên biểu đạt tâm tình mình thế nào.

Nàng ta vừa kích động liền hôn một cái lên má Trương Trạch, rồi quay người bỏ chạy.

Trương Trạch bất đắc dĩ xoa xoa mặt, bắt đầu công việc thăng cấp Đấu Thi.

Cách lúc trời tối còn sớm, Trần Ngự Lâu dẫn theo Côn Luân, Hồng Cô Nương; Chá Cô Tiếu dẫn theo Lão Dương Nhân.

Bốn người mang theo vật dụng, lập tức xuất phát tiến về Miêu Trại gần đó.

Có chút khác biệt so với nguyên tác, hôm nay trời không mưa.

Tốc độ hành trình của bốn người chắc hẳn có thể nhanh hơn vài phần.

Cùng lúc đó.

Trương Trạch tháo mở Đấu Thi trước mặt, thi thân xấu xí hiện ra trước mắt.

Cương thi này, vốn là sản phẩm cải tạo thất bại, chỉ có thể thăng cấp lại trên cơ sở cũ.

"Chúc mừng Túc Chủ hoàn thành nhiệm vụ tìm Đấu Thi tân dược liệu." Trương Trạch suýt nữa quên mất mình có một nhiệm vụ trước đó.

Khi hắn chú ý tới, trước mắt hiện ra các tùy chọn thưởng của hệ thống.

"Thưởng 1: Cao phỏng Hắc Kim Cổ Đao, dùng dược liệu hiện đại phỏng chế, vô cùng sắc bén." "Thưởng 2: Ngư Trường Kiếm, vô cùng sắc bén, thích hợp tùy thân khi đạo mộ." "Thưởng 3: Hắc Kim Long Tích Đao, chế tạo từ Hắc Kim thuần chất, được xưng là một trong những bội đao đẹp nhất." Không thể không nói, là người Trương gia, từ nhỏ đã được huấn luyện, càng quen dùng đao.

Nhưng với Cao phỏng Hắc Kim Cổ Đao, Trương Trạch lại có chút bài xích.

Hàng phỏng chế rốt cuộc không thể so với hàng chính phẩm.

Ngư Trường Kiếm tuy sắc bén, nhưng hắn nhớ rằng thanh kiếm này dễ gãy, sắc bén nhưng chất lượng không ổn.

Cuối cùng, hắn chọn Long Tích Đao.

Hình dáng của thanh đao này hắn biết, triều Thanh Càn Long từng có một thanh.

Thân đao rộng hơn hai ngón tay, lưng đao có hình rồng vàng, bởi vậy mới gọi là Long Tích Đao.

Trương Trạch sau khi đưa ra lựa chọn, liền trực tiếp dùng thanh đao đó, cắt Ngô Công Giáp Xác.

Cắt xuyên giáp xác trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Vừa hay có thể thay thế thanh đao tùy thân.

Đấu Thi thăng cấp vô cùng thuận lợi.

Thế nhưng thời gian lại nhanh chóng trôi đi trong quá trình cải tạo.

Thoáng chốc đã đến chiều ngày thứ hai.

Mặt trời sắp lặn xuống núi.

Trần Ngự Lâu, Chá Cô Tiếu hai vị đạo môn khôi thủ, đã ra tay.

Đặc biệt Trần Ngự Lâu giỏi lừa gạt, khi quay về toàn quán đã mang theo ba cái lồng tre.

Trong đó có ba con Nộ Tình Kê được mang về.

Khi Trương Trạch nhìn thấy, phát hiện ba con đều như nhau, lười biếng nằm trong lồng.

Khi đến gần, phản ứng đầu tiên của hắn lại không phải hiếu kỳ.

Ngược lại trong cơ thể dâng lên một loại dục vọng ăn uống khó hiểu.

Dòng máu Phượng chủng xuất hiện, khiến hắn bỗng nhiên có cảm giác, Nộ Tình Kê nhất định rất ngon.

Hắn không nhịn được.

Phượng chủng, nhưng không thể so với Phượng Hoàng chân chính.

Dân gian lưu truyền "chó không tám năm, gà không sáu năm", huyết mạch có thuần khiết đến đâu, gà cũng không sống quá sáu năm mà phải bị giết.

"May mà không làm nhục sứ mệnh." Trần Ngự Lâu ngồi xuống uống một ngụm trà, chỉ vào ba con Nộ Tình Kê bên cạnh: "Trương Trạch huynh đệ, Nộ Tình Kê ta đã tìm được ba con." "Gà yêu này, quả thực bất phàm, người bình thường chưa chắc đã đánh lại." Hắn vạch tay áo che dấu vết bị gà mổ trên cánh tay.

Rõ ràng trong chuyện này hắn đã chịu thiệt thòi.

"Phải rồi, Quải tử, La Soái đâu?" Các đệ tử Tá Lĩnh còn lại ở toàn quán, trực tiếp bị Hồng Cô Nương dẫn đi hỏi chuyện.

"Bẩm Tổng Bả Đầu, La Soái thấy ngài không có ở đây, đã dẫn người mang theo thuốc nổ đi Bình Sơn rồi." "Hỏng bét rồi." Trương Trạch chuyên tâm cải tạo Đấu Thi, lại không để ý tình hình bên ngoài.

"Đi được bao lâu rồi?" "Thời gian...

ắt hẳn đã nửa ngày công phu rồi." Người kia lắp bắp nói.

"Mau, mau chóng đi xem, La Soái cũng quá nóng vội, mạo hiểm tiến vào sẽ chết người đấy." Trần Ngự Lâu nói xong lập tức muốn dẫn người tới Bình Sơn.

Trần Ngự Lâu nghe La Lão Oai dẫn người đi Bình Sơn, biết sẽ có chuyện chẳng lành.

Không chỉ La Lão Oai, mà cả Hoa Mã Quải, một trong các khôi thủ lớn của Tá Lĩnh, cũng bị La Lão Oai lừa đi.

Chỉ hy vọng đừng có thêm người nào phải chết.

“Nếu Hoa Mã Quải có chuyện gì, không biết phải ăn nói với lão gia tử ra sao.” Hắn triệu tập hơn một ngàn huynh đệ, một biển người đông nghịt, chuẩn bị lần nữa tiến về Bình Sơn.

Ba con Nộ Tình Kê lần lượt do Côn Luân, Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân mang theo.

Trước khi xuất phát, Hoa Linh hỏi Chá Cô Tiếu: “Sư huynh, Phân Sơn Quật Tử Giáp cũng phải mang theo sao?” Phân Sơn Quật Tử Giáp là hai con tê tê lớn do Bàn Sơn huấn luyện.

Chúng chuyên dùng để đào đường hầm trong núi, tốc độ sánh ngang máy đào.

Mấy ngày nay, họ đã bắt không ít kiến, chuyên dùng để nuôi dưỡng hai con tê tê dị chủng này.

“Mang theo đi, kẻo lát nữa sẽ cần dùng.” Ba người nhìn về hướng Trương Trạch đang đứng.

Một mình hắn, bên cạnh chỉ có một cỗ Đấu Thi, an tĩnh đứng ở một bên.

Cỗ Đấu Thi kia, kể từ khi được tu phục, nhìn vào luôn khiến người ta cảm thấy có gì đó khác lạ.

“Lão Dương Nhân, nhìn Đấu Thi bên cạnh Trương Trạch, có phải có biến hóa không?” Lão Dương Nhân cũng cảm thấy dường như đã thay đổi, nhưng lại không nói rõ được.

“Quả thật đã thay đổi.” Chá Cô Tiếu mắt tinh phát hiện ra điểm mấu chốt.

“Nó có thêm một lớp giáp trụ, hẳn là Trương Trạch huynh đệ đã dùng Ngô Công Giáp Xác để chế tạo.” Lão Dương Nhân liền ghen tị nhìn chằm chằm cỗ Đấu Thi kia: “Chao ôi, đến cả cương thi cũng có áo giáp để mặc sao?” Nhìn kỹ lại, lớp giáp trụ ấy bao phủ toàn thân.

Lực phòng ngự cũng sánh ngang với Hoàng gia nội giáp của Trần Ngự Lâu.

Theo tay Trần Ngự Lâu vung lên, "Đệ huynh Tá Lĩnh bị vây trong mộ, ta Trần Ngự Lâu tuyệt đối sẽ không từ bỏ bất kỳ một đệ huynh nào.

Mọi người lập tức xuất phát, theo ta đi cứu người." Hắn dẫn dắt mọi người đi phía trước.

Đang đi giữa núi.

Chợt thấy từ hướng Bình Sơn bay đến một con tín cáp.

Trong Tá Lĩnh có nuôi cáp tử, trong đó có vài con chỉ được dùng khi đến thời khắc quan trọng.

"Tình huống không ổn, La Soái trúng mai phục, bị vây trong Úng Thành!" "Ta sẽ dẫn vài đệ huynh đi xem xét trước, những người còn lại cũng mau chóng lên đường." Hắn giỏi khinh công Phi Diêm Tẩu Bích, dốc toàn lực đi đường tốc độ tự nhiên không chút chậm trễ.

"Trần huynh, ta sẽ cùng đi với ngươi." Chá Cô Tiếu giao Nộ Tình Kê cho Côn Luân.

Côn Luân thể trạng cường tráng, sức lực cực lớn, mấy con Nộ Tình Kê đối với hắn chỉ là chuyện nhỏ.

Trương Trạch hướng Đấu Thi niệm một câu Thi Ngữ ngắn gọn.

Chương 45

Dưới sự chú ý của đông đảo đệ huynh Tá Lĩnh, Đấu Thi đột nhiên nằm xuống.

Trương Trạch nhẹ nhàng nhảy lên lưng Đấu Thi.

Hắn nhìn về phía Trần Ngự Lâu và Chá Cô Tiếu: "Ta sẽ dẫn đường phía trước, các ngươi cố gắng theo kịp." Hắn lại niệm thêm một câu Thi Ngữ đơn giản.

Đấu Thi đột nhiên tay chân cùng lúc, nhanh chóng lao vào trong núi.

Trần Ngự Lâu và đông đảo đệ tử Tá Lĩnh phía sau còn chưa nhìn rõ chuyện gì, Trương Trạch đã xuất hiện trên con đường núi ở xa.

"Thật là khiến người ta hâm mộ quá đi mất." Lão Dương Nhân lại một lần nữa thấy tốc độ của Đấu Thi, trong lòng vô cùng ngưỡng mộ.

Trần Ngự Lâu và Chá Cô Tiếu hai người nhìn nhau một cái, đồng thời lao ra.

Lão Dương Nhân theo sát phía sau, ba người đuổi theo, trông ngang sức ngang tài.

"Hoa Linh cô nương, Trương Trạch tiểu huynh đệ kia, cưỡi cương thi phải không?" Một đệ tử Tá Lĩnh đứng phía sau khẽ hỏi.

"À, một cỗ cương thi đã hoàn toàn biến thành hắc cương." Hoa Linh nhìn mấy người dần biến mất, biết mình không giỏi khinh công, đành thành thật đi theo đại đội.

Chúng nhân Tá Lĩnh nghe xong bàn tán xôn xao.

Bọn họ đều xuất thân bần hàn, đối với quỷ quái có lòng kính sợ

bẩm sinh.

Hay tin Trương Trạch lại có thể sai khiến cương thi ở bên mình, tự nhiên kinh ngạc như gặp thiên nhân.

Một mặt mọi người đang gấp rút lên đường, mặt khác Trương Trạch đã tới Bình Sơn.

Cánh cửa đá đã đào trước đó, xung quanh đều là đá vụn.

Hai cánh cửa đá đã bị La Lão Oai phá nát thành vô số mảnh nhỏ.

Trương Trạch đột nhiên xuất hiện, một đám thuộc hạ của La Lão Oai cầm súng cảnh giác nhìn chằm chằm.

Dương Phó Quan trước đó đi cùng La Lão Oai, nhìn kỹ một cái.

"Đừng nổ súng, là người của chúng ta." Vài đệ tử Tá Lĩnh, tay cầm khiên cỏ đặc chế, lập tức chạy tới.

"Trương Trạch tiên sinh, Trương Trạch tiên sinh đã đến rồi!" "Tiên sinh, mau cứu Hoa Mã Quải, mấy đệ huynh của chúng ta bị vây trong Đoạn Long Thạch rồi." Vài đệ huynh Tá Lĩnh kích động vây quanh Trương Trạch.

Hắn vẫy tay, ra hiệu mọi người tránh ra.

"Đã vào trong bao lâu rồi?" "Không lâu lắm, vừa mới vào thôi, chưa đến năm phút." Giọng Dương Phó Quan có chút run rẩy.

Trong lòng hắn vô cùng mâu thuẫn, vừa hy vọng La Lão Oai chết ở bên trong, lại vừa lo lắng không thể phục chúng.

Không lâu sau, Trần Ngự Lâu thở hổn hển cùng Chá Cô Tiếu đến hiện trường.

Lão Dương Nhân vịn tường, cũng theo sau tới nơi.

"Mau, lấy thuốc nổ!" Trần Ngự Lâu lập tức sai người đi lấy thuốc

nổ.

Đoạn Long Thạch nặng ngàn cân, thủ đoạn tầm thường căn bản không thể mở ra.

Cách duy nhất có thể làm là dùng thuốc nổ phá đường hầm.

“Thuốc nổ quá chậm.” Trương Trạch biết rõ, trong nguyên tác cũng dùng thuốc nổ.

Nhưng chờ khi đường hầm được phá ra, người bên trong cơ bản cũng đã chết gần hết.

“Ta có cách có thể đi vào.” Chá Cô Tiếu hạ lồng Phân Sơn Quật Tử Giáp xuống, “Trương Trạch huynh đệ, hay là thử dùng Phân Sơn Quật Tử Giáp của Bàn Sơn ta?” Phía sau là Đoạn Long Thạch, nếu sơ ý một chút, Phân Sơn Quật Tử Giáp cũng có thể chết ở phía dưới.

Hiện tại là thời điểm cấp bách, cũng không thể cố kỵ nhiều như vậy.

“Không cần.” Trương Trạch đột nhiên bĩu môi, trong miệng phát ra tiếng động trầm thấp khủng bố.

“Lạc lạc lạc...” Bốp, đột nhiên một tiếng vang giòn tan, Đấu Thi bên cạnh xé toạc vài mảnh vải rách trên người.

Lộ ra những móng vuốt sắc nhọn.

Bộ móng vuốt sau khi cải tạo, vô cùng sắc bén, chuyên môn được cường hóa năng lực đào đường hầm.

Đồng thời cũng có thể dùng để tấn công, lực xuyên thấu cực mạnh.

Theo Đấu Thi kịch liệt phản ứng, đột nhiên từ mặt đất đào ra một cái lỗ lớn.

Sau đó nhanh chóng đào sâu xuống lòng đất.

Bên dưới Đoạn Long Thạch vốn có gạch nền.

Sau khi Đấu Thi được cải tạo, tốc độ cộng thêm lực xuyên thấu mạnh hơn.

Chẳng mấy chốc, từ một phía bên dưới Đoạn Long Thạch, nó đã đào ra một con đường hầm.

Đấu Thi vừa chui vào Úng Thành, Hoa Mã Quải và mấy đệ huynh cầm khiên cỏ, lập tức nhận ra Đấu Thi.

"Đấu Thi của Trương Trạch!" Oanh, trong Úng Thành đột nhiên một luồng lửa lao thẳng vào đường hầm.

"Mau lui!" Trương Trạch nhanh chóng tránh né, mới kịp tránh khỏi bị lửa phun trúng.

Trần Ngự Lâu mặc nội giáp vào, đi trước một bước: "Theo ta." Trần Ngự Lâu tay cầm khiên cỏ, mạnh mẽ chui vào trong Úng Thành.

Trong Úng Thành là một trận mưa tên lửa, bắn loạn xạ.

Xuy xuy xuy!

Trần Ngự Lâu vừa chui ra khỏi đường hầm, suýt chút nữa bị tên lửa bắn trúng.

"Tổng Bả Đầu!" "Vào rồi ư?

Mau rời khỏi đây." Hoa Mã Quải bên cạnh đang đứng cùng bảy tám đệ huynh Tá Lĩnh, khiên cỏ trong tay họ đã rách nát không chịu nổi.

Trông thấy khiên cỏ sắp bị những tên lửa kia bắn nát tan.

"Ta không phải đã bảo các ngươi chờ ta sao?" "Nhưng, La Soái..." La Lão Oai, Hoa Mã Quải nhìn về phía chiếc quan tài lớn nhất trong số bảy chiếc quan tài ở chính giữa.

“La Soái đang trốn trong quan tài.” Trần Ngự Lâu nhìn chiếc quan tài gỗ khổng lồ kia, rồi nhìn xung quanh, La Lão Oai ích kỷ trốn vào trong quan tài.

Hắn ta để thuộc hạ bên cạnh ở bên ngoài cản lại cơ quan.

Ngay cả Hoa Mã Quải cũng chỉ vì được đệ huynh Tá Lĩnh bên cạnh bảo vệ, mới may mắn thoát nạn.

“Tổng Bả Đầu, có một lời ta đã muốn nói từ lâu.” “Cái La Lão Oai này ích kỷ tư lợi, với Tá Lĩnh chúng ta, căn bản không phải người cùng đường!” Trong lúc nói chuyện, mưa tên xung quanh đột nhiên dừng lại.

Trần Ngự Lâu cảnh giác nhìn xung quanh.

“Quải tử, chuyện này chúng ta ra ngoài rồi nói.” “Úng Thành đột nhiên yên tĩnh, ắt có điều kỳ lạ, đừng ai lơ là.” Lối ra đường hầm, Đấu Thi kiên định canh giữ ở bên cạnh.

Trương Trạch theo sau Trần Ngự Lâu, nhanh chóng bò ra khỏi đường hầm.

Ánh mắt hắn nhanh chóng quan sát xung quanh.

“Quải tử, tình hình hiện tại thế nào?” Hoa Mã Quải đơn giản thuật lại lời vừa nói với Trần Ngự Lâu.

Các đệ huynh Tá Lĩnh bị La Lão Oai hại chết, khiến hắn căm hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Chá Cô Tiếu sau khi vào, lập tức chặn những người phía sau.

“Trước đừng vào.” Trương Trạch nhìn về phía chiếc quan tài khổng lồ mà La Lão Oai đang ở.

Lại thấy La Lão Oai cười ha hả nói: “Trần Tổng Bả Đầu, xem ra ngươi chưa quên lão La ta rồi.” “Ngươi muốn nhanh chóng cứu ca ca

của ngươi ư?" Vô số quan tài trước mắt, được bày thành một trận thế tựa như Thất Tinh Nghi Quan.

La Lão Oai nhìn sang Trương Trạch và Chá Cô Tiếu bên cạnh, sắc mặt lập tức chìm xuống.

Vừa định phá miệng mắng chửi, chợt nghe cơ quan xung quanh lần nữa bắt đầu khởi động.

Cạch cạch cạch, tiếng dây xích sắt xung quanh kéo vang lên không ngừng.

Xuy xuy xuy!

Mưa tên lại xuất hiện, La Lão Oai đã trốn vào trong quan tài.

"Mau, theo ta rời khỏi đường hầm." Trần Ngự Lâu sai người chặn ở ngoài đường hầm.

Trương Trạch nhìn về phía mép tường thành.

Đèn pin Lang Nhãn chiếu lên phía trên tường thành.

Chương 46

Có vô số bóng người xuất hiện trên tường thành.

Những người đó hẳn là những cơ quan liên nỏ do Nguyên Nhân để lại, mưa tên là từ phía trên bắn ra.

Bốn mũi tên khổng lồ to bằng cánh tay đột nhiên đồng thời bắn ra từ bốn phía tường thành.

Oanh oanh oanh oanh!

Bảy chiếc quan tài đã bị phá hủy sáu chiếc, có thể thấy uy lực của tên khổng lồ lớn đến mức nào.

Thoáng chốc, lại có bốn mũi tên khổng lồ to bằng cánh tay xuất hiện.

Chá Cô Tiếu sắp chui vào đường hầm, bị cảnh tượng đáng sợ trước mắt làm kinh hãi suýt quên né tránh.

"Bảy chiếc quan tài đó là cạm bẫy cố ý đặt ở đây!" Những cơ quan trốn tránh trong quan tài, toàn bộ là thuộc hạ của La Lão Oai.

Sau khi quan tài bị đánh nát, những người bên trong đều bị trọng thương.

Lập tức bị mưa tên bắn thành nhím.

Những người này tất nhiên sẽ chết, không cần bận tâm.

Ngược lại, Trương Trạch lúc này, đang đứng ở góc chết của tường thành.

Hắn dùng Đấu Thi để đỡ những mũi ám tiễn kia.

Trên thân Đấu Thi, đều cắm đầy tên.

Trương Trạch trốn sau lưng Đấu Thi, nhân lúc mưa tên có vài giây gián đoạn ngắn ngủi.

Đột nhiên giẫm lên vai Đấu Thi, trực tiếp nhảy lên tường thành.

"Khinh công lợi hại quá!" Đường hầm bên cạnh Chá Cô Tiếu đã được người Tá Lĩnh mở rộng gấp đôi.

Trần Ngự Lâu dùng khiên cỏ che đầu, lặng lẽ nhìn ra ngoài.

Vừa hay thấy Trương Trạch lúc này cả người đang áp sát tường thành.

"Làm sao hắn làm được?" Hoa Mã Quải từ dưới thò đầu ra.

Trần Ngự Lâu lẩm bẩm: "Thủ đoạn đặc biệt như vậy, ta hình như đã nghe ở đâu đó, một số đạo mộ cao nhân khinh công đạt đến trình độ nhất định, có thể như vậy, dễ dàng bám vào khe hở tường thành." Trong số những thủ đoạn đặc biệt đó, có một loại gọi là "Hạt Tử Đảo Ba Tường".

Nhưng động tác hiện tại của Trương Trạch, lại đang chống tay trên tường thành.

"Chẳng lẽ là Bích Hổ Du Tường trong truyền thuyết?" "Tổng Bả Đầu, tiểu huynh đệ này thiên phú có chút đáng sợ." Trần Ngự Lâu chợt quay đầu nhìn lại: "Phải rồi, La Soái đâu?" Chiếc quan tài La Lão Oai đang ở, đã sớm tan tành.

Đầy đất là những mảnh quan tài vỡ, có rất nhiều thi thể chết thảm nằm trên đất.

May mắn là họ đến kịp, trong số người Tá Lĩnh chỉ có một người bị trọng thương, không có thương vong.

"E rằng đã chết rồi." Trần Ngự Lâu lại nhìn về hướng Trương Trạch.

Chỉ thấy hắn nhảy lên tường thành, nhanh chóng tránh né những ám tiễn xung quanh.

Từ phía sau rút ra một thanh trường đao đặc biệt, lưng đao có hình một con rồng vàng.

Toàn bộ thanh đao ngoại hình tinh xảo toát lên vài phần bá khí, vừa nhìn đã biết uy lực không nhỏ.

"Hình như là Long Tích Đao, bội đao ngự dụng của hoàng đế Thanh triều, ta nhớ Càn Long có một thanh, rất thích mang theo bên mình." "Chỉ là, màu đao lại đen kịt?" "Hắc kim." Chá Cô Tiếu nhanh chóng nhận ra chất liệu của thanh đao.

"Thanh đao này dùng vật liệu hiếm Hắc Kim để chế tạo." Khi hai người cẩn thận tránh né ám tiễn, Trương Trạch đã nhảy lên bên cạnh bóng người trên tường.

Thanh Long Tích Đao trong tay hắn, mạnh mẽ chém vào dây xích khóa cơ quan.

Cơ quan đều dùng thiết kế vô cùng đơn giản và hiệu quả.

Bởi vậy từ thời Nguyên đến nay, chúng vẫn có thể được kích hoạt bình thường.

Trương Trạch chém đứt dây xích khóa cơ quan.

Trong tay hắn bị cơ quan bắn ra rất nhiều mũi tên, hắn liền nắm một nắm trực tiếp cắm vào bánh răng cơ quan.

Cắc cắc cắc!

Tốc độ bánh răng lập tức chậm lại rõ rệt.

"Cơ quan bị phá rồi sao?" Nhìn các cơ quan xung quanh đột nhiên dừng lại, chứng tỏ Trương Trạch đã hoàn toàn phá giải cơ quan.

Nhưng La Lão Oai bây giờ đã chết rồi.

Vị La Lão Oai trên đường này, hầu như chẳng giúp được việc gì, ngược lại cùng đám thuộc hạ kia toàn làm hỏng chuyện.

Trương Trạch từ trên tường thành nhảy xuống, đáp xuống trước mắt họ.

"Trạch Gia!" Hoa Mã Quải đột nhiên quỳ một gối xuống đất: "Hoa Mã Quải cùng mấy vị đệ huynh Tá Lĩnh, tạ ơn cứu mạng của Trạch Gia." Đường hầm trên đất, rõ ràng là do Đấu Thi tạo ra.

E rằng ngay cả Phân Sơn Quật Tử Giáp cũng chưa chắc làm được.

Trương Trạch chủ động ra tay, lật ngược tình thế nguy kịch, cứu vớt bi kịch ở Úng Thành.

Trừ việc La Lão Oai không nghe lời khuyên, vì sự tư lợi mà chết dưới cơ quan, đối với Tá Lĩnh thì mừng nhiều hơn buồn.

Sau trận này, Trần Ngự Lâu đối với nhân phẩm và thực lực của Trương Trạch đều có ấn tượng cụ thể hơn.

Cao thủ như vậy, nhưng cao thủ như vậy chưa chắc đã cam tâm ở dưới quyền người khác lâu dài.

"Trương Trạch huynh đệ, ngươi rời khỏi Đông Bắc Trương gia là một tổn thất, vi huynh bình sinh đọc sách ngàn quyển, nhưng lại duy độc không hiểu thủ đoạn Phân Kim Định Huyệt." "Huynh đệ tuổi còn trẻ, thực lực đương thế kiệt xuất, hà cớ gì không gia nhập Tá Lĩnh, cùng ta mưu đại sự?" Trần Ngự Lâu thống lĩnh quần đạo Thường Thắng Sơn, khi đó là thế lực hắc đạo lớn nhất.

Nhưng hầu như họ chỉ dựa vào sức mạnh vũ phu để đạo mộ, gặp cổ mộ thật sự lợi hại, chỉ có thể dùng mạng người để lấp vào.

Trương Trạch với tư cách là Phát Khâu Thiên Quan, những thủ đoạn mà hắn nắm giữ vừa hay bổ sung cho điểm yếu đó.

Chuyện này Trương Trạch cũng không phải không nghĩ đến.

Chỉ là hắn vốn thích tự do, không thích bị người khác ràng buộc.

Tá Lĩnh tuy đơn giản, nhưng nội bộ môn phái lại có nhiều chuyện vặt vãnh.

"Trần huynh, gia nhập thì không, hợp tác thì có thể." Trần Ngự Lâu vừa nghe, chỉ cần có thể giữ chân được hắn trước, thì không lo đại sự không thành.

"Hoa Mã Quải, Trương Trạch huynh đệ nhiều lần cứu đệ huynh ta thoát khỏi hiểm cảnh, sau này lời của ta chính là lời của Trần Ngự Lâu." Hắn liếc mắt một cái đám đệ huynh Tá Lĩnh vừa mới vào: "Còn ngây ra đó làm gì?

Mau gọi người đi!" Chúng nhân Tá Lĩnh lập tức hiểu rõ, đồng thanh hô lớn: "Trạch Gia!!" Trương Trạch ôm quyền đáp lễ.

Trần Ngự Lâu lại nhìn sang Chá Cô Tiếu bên cạnh.

"Chá Cô Tiếu huynh đệ, chuyện Bàn Sơn tìm Mục Trần Châu, Trần mỗ nhất định dốc sức tương trợ." Chá Cô Tiếu giành trước một bước nói: "Bàn Sơn ta quen hành sự độc lập, bất quá ta và Trương Trạch huynh đệ tính khí hợp nhau." Ý của hắn cũng vô cùng rõ ràng.

Mặc dù không muốn trực tiếp gia nhập Tá Lĩnh, nhưng hiện tại đã cùng một nhóm với Trương Trạch.

Cũng tương đương với việc gián tiếp nhập hội.

"Khách khí quá rồi." Trương Trạch chỉ vào tàn tích xung quanh: "Hoa Mã Quải, bảo đệ huynh Tá Lĩnh thu dọn thi thể." "Và những thuộc hạ của La Lão Oai kia, phải canh giữ chặt chẽ tất cả." Việc thu phục thuộc hạ của La Lão Oai, giao cho Trần Ngự Lâu xử lý.

Trong lục lâm có nghe nói Thường Thắng Sơn tự hào kiểm soát,

và âm thầm giúp đỡ ba tướng bốn thủy cùng một số thế lực quân phiệt cũ, trong đó không thiếu các đội quân tinh nhuệ trang bị của Anh quốc và Đức quốc.

Chỉ đáng tiếc trong nguyên tác, Trần Ngự Lâu cuối cùng vì song mục thất minh, ẩn mình nơi thị tỉnh.

Lần này tuy không chắc chắn sau này sẽ thế nào, nhưng ít nhất cũng sẽ không kết thúc qua loa.

Dương Phó Quan bên ngoài Úng Thành, vừa định bỏ trốn, lập tức bị thuộc hạ Tá Lĩnh bắt giữ.

Việc La Lão Oai đột nhiên xuống mộ, vốn dĩ đã có điều kỳ lạ.

Tuy hắn ta tham tài, nhưng có thể xưng là quân phiệt lớn nhất Tương Tây, tuyệt đối không phải kẻ ngốc.

Sau khi bị Hoa Mã Quải tra hỏi, chưa cần dùng đến hình phạt nặng, Dương Phó Quan đã khai ra việc hắn ta từ sớm đã bí mật đầu hàng quân phiệt đối địch của La Lão Oai là "Mã Chấn Bang".

Còn về Dương Phó Quan loại tiểu nhân ăn cây táo rào cây sung này, trực tiếp bị xử trí theo quy tắc của Thường Thắng Sơn.

Về phần Mã Chấn Bang, khi Tá Lĩnh hàng vạn môn đồ tìm đến doanh trại đối phương, sau một trận tập kích bất ngờ, đã trực tiếp giải quyết ẩn họa tiềm tàng bấy lâu.

Không còn lo lắng hậu họa, Trương Trạch mới có thể an tâm tiếp tục tiến vào Bình Sơn.

Một ngày nọ, khi Trương Trạch đi ngang qua Nộ Tình Kê, con Nộ Tình Kê đang ngủ say đột nhiên giật mình tỉnh giấc, cảnh giác.

Trên người Trương Trạch, có một loại khí tức nào đó, khiến ngay cả Nộ Tình Kê mang dòng máu Phượng chủng cũng cảm thấy sợ hãi.

Chương 47

Nó không chỉ nguy hiểm, mà còn cực kỳ có khả năng bị ăn thịt, khiến nó hoảng sợ.

"Kỳ lạ, ba con Nộ Tình Kê hôm nay bị sao vậy?" Lão Dương Nhân nghe thấy tiếng động liền chạy lên phía trước kiểm tra.

"Bình thường chúng lười đến không muốn động, sao Trạch Gia vừa đến là lại kích động vậy?" Chuyện này hắn vò đầu cũng không nghĩ ra.

Tự nhiên hắn không biết những bí mật không ai hay biết trên người Trương Trạch.

Trương Trạch bất ý liếc nhìn lồng gà bên cạnh.

Mấy con Nộ Tình Kê này hữu dụng, cũng không có cách nào ăn thịt chúng.

Nhưng bên trong Bình Sơn, lại có không ít thứ hấp dẫn đang tồn tại.

Mấy ngày nay, hắn dưỡng sức tại toàn quán.

Lục phủ trong cơ thể sau một thời gian được tẩm bổ, cũng dần dần bắt đầu cảm nhận được cảm giác kỳ diệu đó.

Cùng với sự trôi đi của thời gian, hệ thống tiêu hóa ban đầu của hắn sẽ hoàn toàn bị Lục Khố thay thế.

Quần thể vi khuẩn giúp tiêu hóa trong ruột tự nhiên cũng không còn tác dụng.

Không những không có tác dụng, ngược lại dần dần bị ruột hấp thu làm chất dinh dưỡng.

Những cảm giác tiêu cực mà cơ thể vốn phải có, đều đang dần biến mất.

Là chủ nhân của Lục Khố Tiên Tặc, hắn cũng đang dần bắt đầu lờ đi sự tồn tại của cơ thể, điều này khiến hắn cảnh giác.

May mắn là, bên cạnh có Phát Khâu Thiên Ấn tồn tại.

Thứ này chủ yếu có tác dụng tịch tà, đồng thời có thể loại bỏ ảnh hưởng tiêu cực của bản thân.

Tác dụng thứ yếu, mới là dùng làm một kiện vũ khí.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng Trần Ngự Lâu nói chuyện.

Phía sau hắn, là một đám đệ huynh Tá Lĩnh.

Mấy người đi phía trước hầu hết đều cõng lồng gà sau lưng.

"Trương Trạch!" Từ xa nhìn thấy Trương Trạch, Trần Ngự Lâu lập tức hô lên một tiếng, rồi nhanh chóng bước tới.

"Xem này, việc này ta đã sai đệ huynh thuộc hạ, từ các Miêu Trại xung quanh, tìm gà về." "Xem thử, có con Phượng chủng nào không?" Không chỉ Phượng chủng, hắn đoán rằng phàm là gà trưởng thành xung quanh đều đã bị mua hết.

Trương Trạch nhất thời nghẹn lời, không biết phải nói gì.

"Có vôi sống, ta đã sai người chuẩn bị." Trần Ngự Lâu lộ vẻ chua chát: "Thật không dám giấu giếm, hiện tại tai dân quá nhiều, Tá Lĩnh ta không ngừng cứu tế tai dân, sắp cạn kiệt lương thực rồi." "Ta không tham tài, chỉ muốn nhanh chóng lấy vàng bạc ngọc khí trong Bình Sơn, tiếp tế bách tính." Đối với những việc Trần Ngự Lâu đã làm, Trương Trạch sớm đã hiểu rõ.

Tìm kiếm bảo tàng Bình Sơn chân chính, cũng chính là điều hắn muốn làm.

“Trần huynh, tâm tình của ngươi ta hiểu.” “Nhưng ngươi có biết, trước đây ta vì sao không để các ngươi tiến vào Úng Thành không?” Trần Ngự Lâu đã hỏi, nhưng cũng không nói ra nguyên nhân thực sự.

Trương Trạch trực tiếp nói: “Tất cả những người vào Bình Sơn, đều chỉ nhìn chằm chằm vào mặt dương của Bình Sơn, nhưng các ngươi có biết, phía sau Bình Sơn có một mặt âm không?” Trần Ngự Lâu vừa nghe, liền đặt đồ vật trong tay xuống.

“Sơn âm của huynh đệ, là từ phía sau Bình Sơn đào đường hầm từ dưới lên trên sao?” Hắn chợt quay đầu nhìn ra bên ngoài: “Chá Cô Tiếu huynh đệ, xem ra Trương Trạch huynh đệ lại đi trước một bước rồi.” Trên đường trở về, Chá Cô Tiếu đã đề xuất, có thể từ sơn âm nhập Bình Sơn.

Đội Công Binh Quật Tử Doanh trước đó của La Lão Oai, đã bị Tá Lĩnh thu nạp, cũng đã nhàn rỗi không ít thời gian.

Trương Trạch giải thích: “Rất nhiều môn phái đạo mộ, khi xuống mộ hầu như không đi chính môn.

Càng nhiều người thích trực tiếp từ mặt đất đào một đường hầm thẳng tới minh điện.” “Đường hầm trực tiếp đến minh điện?

Thật sao?” Hồng Cô Nương nghe lời Trương Trạch nói, phản ứng đầu tiên là không tin.

Trương Trạch ngược lại kinh ngạc nhìn nàng: “Chưa từng nghe qua thủ đoạn đạo mộ như vậy sao?” Không chỉ Hồng Cô Nương, ngay cả Trần Ngự Lâu, Hoa Mã Quải bên cạnh, thậm chí cả Côn Luân cao lớn, đều đồng loạt lắc đầu.

Trần Ngự Lâu: “Đã từng nghe qua, nhưng đây là một thủ đoạn không thể tưởng tượng nổi, Tá Lĩnh ta chưa từng có ai làm được.” Điều mà trong Mạc Kim Giáo Úy nghe rất bình thường, nhưng ở Tá

Lĩnh hàng vạn môn đồ lại chưa từng có ai chứng kiến.

Bất quá ba người Bàn Sơn bên cạnh, phản ứng lại khá hơn một chút.

Bàn Sơn vốn dĩ là kiểu đạo mộ bạo lực.

Và những gì Trương Trạch nói cũng có vài phần tương tự, chỉ là không khoa trương đến vậy.

Nghe Trần Ngự Lâu hỏi vậy, Trương Trạch chỉ tay vào Chá Cô Tiếu bên cạnh.

"Chuyện này giao cho Chá Cô Tiếu, Phân Sơn Quật Tử Giáp cũng nên hoạt động một chút rồi." Cặp Phân Sơn Quật Tử Giáp mà họ mang theo, gần đây vẫn luôn được nuôi trong lồng.

Mặt âm của Bình Sơn ẩm ướt, thổ chất tơi xốp, là địa hình thích hợp nhất cho Phân Sơn Quật Tử Giáp.

Để một cặp tê tê lớn đào đường hầm, mới có thể đạt hiệu suất tối đa.

Phân Sơn Quật Tử Giáp là bí mật của Bàn Sơn Đạo Nhân, ai cũng chưa từng tận mắt chứng kiến cách sử dụng.

Ngay cả Trần Ngự Lâu có mặt tại đó, cũng không biết rõ ngọn ngành.

Chá Cô Tiếu chỉ vào cái lồng đen kịt chưa từng có ai nhìn thấy bên cạnh.

"Chỉ cần xác định phương vị trước, còn lại giao cho ta và Lão Dương Nhân là được." Đối với Phân Sơn Quật Tử Giáp của nhà mình, hắn vô cùng tự tin.

Cũng đã đến lúc, Bàn Sơn ra tay một phen.

Trương Trạch đại khái liếc mắt nhìn hơn trăm con gà được mang

đến.

Trong số đó cũng có vài con, mang lông vũ ngũ sắc, màu sắc rực rỡ.

Hắn đưa tay lên miệng, dùng khẩu kỹ, mô phỏng tiếng kim điêu săn mồi.

Âm thanh vừa vang lên, trong lồng gà đột nhiên truyền ra một tràng tiếng gà trống phẫn nộ.

Chúng hận không thể lập tức xông ra khỏi lồng gà.

Chá Cô Tiếu thấy vậy, lập tức dùng khẩu kỹ an ủi những con gà trống đó.

Mất một lúc lâu, những con gà này mới hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

"Thế nào?" "Không tệ." Hắn biết Trương Trạch đang thử những con gà này.

Đối với sự xuất hiện của những con gà này, Trương Trạch rất hài lòng.

Hắn đi tới khoảng đất trống, rút Long Tích Đao ra.

Dùng mũi đao vẽ vài đường cong bất quy tắc trên mặt đất.

"..." Chá Cô Tiếu ghé sát lại nhìn kỹ, mới chợt nhận ra điều gì đó.

"Điểm mạch rồng Bình Sơn?" "Không tệ." Trương Trạch tự tin tiếp tục vẽ xuống.

Vào thời đại này, người có thể chỉ nhìn vài lần mà nắm được cụ thể hướng đi của mạch rồng, trên đời đếm trên đầu ngón tay.

Cùng với những đường nét ngày càng hoàn chỉnh, một bản đồ phân bố mạch rồng Bình Sơn hoàn chỉnh hiện ra trước mắt.

Hoa Mã Quải nhìn chằm chằm mạch rồng trên đất, kích động nói:

“Trạch Gia, ngài trực tiếp vẽ ra mạch rồng như vậy, có thể đã tiết lộ thiên cơ rồi!” Lời này là những lời mê tín của thế hệ già.

Trương Trạch lại không cho là vậy: “Không khoa trương đến thế đâu.

Hướng đi của mạch rồng, bày ra trước mắt, các ngươi cũng đâu hiểu được.” Mấy người nhìn kỹ, quả thật đúng như lời hắn nói.

Những đường nét đó, nhìn đi nhìn lại, cũng chẳng khác gì rễ cây trong đất.

Bản đồ tương tự, năm xưa ở Trương gia hắn cũng từng thấy không ít.

Hoàn toàn không cảm thấy có gì đặc biệt.

Nhưng đối với các đệ huynh Tá Lĩnh chưa từng thấy mạch rồng, lại là một hành động khiến họ chấn kinh.

Trương Trạch ra hiệu đi lên phía trước.

Hắn chỉ vào bản đồ mạch rồng: “Bình Sơn hình rồng phiêu hốt, trình thế Thần Long Kiến Thủ Bất Kiến Vĩ.

Bát quái làm cơ kiến thân rồng, âm dương làm dẫn hiện đuôi rồng.

Đầu rồng nằm trên đỉnh Bình Sơn, không thể trực tiếp đi lên, nhưng có thể vào từ đuôi rồng.” Hắn khoanh vùng khu vực phía trên.

Rồi kết hợp với địa hình thực tế.

“Phía sau Bình Sơn có một hồ nước, thế núi bên trái cao bên phải thấp, dòng nước từ sườn núi bên trái chảy vào hồ.” Hắn khoanh tròn địa hình đơn giản vẽ trên đất: “Trong phong thủy, gọi là Thanh Long Xuất Thủy, từ cửa xuất thủy tiến vào, tất có thể hóa thành thủy cừ.” Thanh Long mà hắn nói tự nhiên chính là mạch rồng Bình Sơn.

Chương 48

Thấy vị trí cụ thể đều đã được xác định, Lão Dương Nhân cõng Phân Sơn Quật Tử Giáp, nôn nóng nhìn về phía Chá Cô Tiếu.

"Sư huynh, còn đợi gì nữa?

Xuất phát thôi." Chúng nhân bị cảm xúc của Lão Dương Nhân lây nhiễm, Trần Ngự Lâu đại thủ vung lên liền muốn dẫn người tiến về mặt âm của Bình Sơn.

Khi đi, Trương Trạch một cước xóa đi dấu vết trên đất.

Dưới chân núi Bình Sơn ở mặt âm, một nhóm người vây quanh bờ hồ.

Hồng Cô Nương nhìn hồ nước xanh biếc trong vắt trước mặt, lớn tiếng nói: "Dựng bè!" Một tiếng lệnh hạ, các đệ huynh Tá Lĩnh lấy ra Ngô Công Quải Sơn Thê mang theo.

Nhanh chóng ghép nối ra một chiếc bè tre chắc chắn.

Chiếc bè tre theo tuyến đường Trương Trạch đã vạch ra, đầu tiên tiến vào một khe núi sâu.

Sau đó, từ từ đi vào một hang động tự nhiên.

Chá Cô Tiếu dẫn đội công binh quật tử doanh, lên bờ trực tiếp đi vào trong động.

Hang động tự nhiên hình thành, vừa mới vào đã cảm thấy một luồng khí lạnh lẽo.

Xung quanh dây leo chằng chịt, rõ ràng là thổ chất bên trong.

Chá Cô Tiếu dùng phương pháp thăm dò nguồn nước, một đường tìm được nơi thích hợp nhất để đào động.

“Hoa Linh, Lão Dương Nhân, lấy Phân Sơn Quật Tử Giáp ra.” “Vâng.” Hoa Linh mở lồng tre sau lưng Lão Dương Nhân, từ bên trong bế ra một cặp tê tê lớn và nhỏ quấn quýt vào nhau.

Toàn bộ Tá Lĩnh chúng đạo đều dán mắt vào đôi Phân Sơn Quật Tử Giáp đang chậm rãi hoạt động.

Chỉ thấy hai con Phân Sơn Quật Tử Giáp khẽ run rẩy toàn thân, rồi chạy về phía Hoa Linh để đòi ăn.

Những người xung quanh đều nín thở, dán mắt vào nhất cử nhất động của ba vị Bàn Sơn đạo nhân.

Trương Trạch từ bên ngoài bước vào.

Tá Lĩnh chúng nhân thấy vậy liền nhìn qua.

“Trạch Gia!” Trương Trạch khẽ gật đầu chào mấy người.

Bên cạnh hắn là Đấu Thi, sau khi rời khỏi Ung Thành, chỉ có quần áo là hư tổn.

Hắn đã thay một bộ quần áo bình thường mới cho Đấu Thi.

Chiếc mũ đấu lạp trước kia cũng được thay bằng một mặt nạ.

Nếu không vén mặt nạ lên, cũng chẳng ai biết bên cạnh hắn đang theo một cỗ cương thi.

Bước vào bên trong, nhìn thấy Phân Sơn Quật Tử Giáp đang rung động toàn thân vảy giáp.

Hai con Phân Sơn Quật Tử Giáp, chỉ có con nhỏ là được đeo một chiếc vòng đồng trên người.

Trên vòng đồng khắc hai chữ “Huyệt Lăng”.

Chá Cô Tiếu đứng một bên kiên nhẫn chờ đợi.

“Chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi một lát nữa thôi, đường hầm sẽ sớm

hoàn thành.” Đồng thời, hàng trăm người của doanh trại công binh khai quật bên cạnh cũng đều dưới sự điều khiển của hắn.

Theo Phân Sơn Quật Tử Giáp khai quật, bụi đất xung quanh nhất thời bay mù mịt.

Chá Cô Tiếu nhân lúc rảnh rỗi, lấy ra cuốn sách da dê.

Hắn ghi lại câu nói mà Trương Trạch đã dùng để hình dung Mộ Hiến Vương lúc trước.

Theo mô tả của Trương Trạch, đó hẳn là một ngôi mộ trên trời.

Một ngôi mộ như vậy, căn bản không thể tưởng tượng ra, chứ đừng nói đến việc đạo mộ như thế nào, chỉ đành thôi.

Mặc Trần Châu vẫn còn đó, e rằng chỉ có thể nhờ Trương Trạch cho biết.

Dựa vào ba huynh muội bọn họ, cả đời này e rằng cũng chưa chắc có cơ hội tìm thấy.

Ngôi mộ không thể tìm thấy, trên thực tế, lại có thể nhờ vào Phân Kim Định Huyệt của Mạc Kim Hiệu Úy mà tìm ra.

Trong đó có một môn gọi là Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, có thể thông qua các vì sao trên trời để định vị cổ mộ.

Trương Trạch tay cầm Phát Khâu Thiên Ấn, đứng một bên vô vị mân mê.

Chá Cô Tiếu vừa cất sách da dê đi, liền nhìn thấy chữ triện cổ phía dưới kim ấn.

Trên đó viết: Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ.

Nhưng mà, không phải kim ấn này đã bị người ta hủy đi vào đầu thời Minh rồi sao?

“Trương Trạch huynh đệ, kim ấn trong tay ngươi, lẽ nào chính là Phát Khâu Thiên Ấn trong truyền thuyết?” Kim ấn tạo hình cổ phác, khi lại gần, khiến người ta có một cảm giác an tâm khó tả.

Tá Lĩnh chúng đệ huynh xung quanh, sự chú ý đều bị thu hút.

Nếu Phân Sơn Quật Tử Giáp thuộc về vật hiếm lạ, thì Phát Khâu Kim Ấn lại là một thứ khác.

Phát Khâu có ấn, Mạc Kim có phù, Bàn Sơn có thuật, Tá Lĩnh có giáp.

Đó là đặc điểm riêng của mỗi môn phái trong Tứ Đại Môn.

Trong đó, Phát Khâu Thiên Ấn đã không còn xuất hiện trong mấy trăm năm nay.

Trương Trạch cầm Phát Khâu Kim Ấn: “Bị hủy đi sao, trên thực tế lại được người ta âm thầm bảo tồn.” Hắn nói vậy, kim ấn lại đang trong tay, khiến mọi người không thể không tin.

“Nghe đồn Phát Khâu Thiên Ấn còn lợi hại hơn Mạc Kim Phù rất nhiều, không biết có cơ hội được tận mắt chứng kiến không.” “Theo ta thấy, kim ấn này rất có thể là thật…” Tá Lĩnh chúng đệ huynh xung quanh đều nhỏ giọng bàn tán.

Trương Trạch tiện tay cất kim ấn đi.

Một cử chỉ vô tâm, không thu hút quá nhiều sự chú ý của mọi người.

Từ trong đường hầm, Lão Dương Nhân kéo theo xích sắt chui ra.

“Sư huynh, Trạch Gia, Sơn Lăng huyệt thấu, phong sinh thủy!” Một câu ám ngữ, dùng để biểu đạt đường hầm đã thông, bên trong không khí không vấn đề, bảo vật vô số.

Người của doanh trại công binh khai quật lập tức tiếp quản Lão

Dương Nhân, nhanh chóng mở rộng đường hầm.

Khi đường hầm đủ rộng để mọi người dễ dàng qua lại, Trần Ngự Lâu đang chờ phía sau liền dẫn người tiến vào.

Đặc biệt là hàng trăm con gà cũng được mang theo vào.

Nhất thời, bên trong hang núi trở nên náo nhiệt.

Chá Cô Tiếu lấy một mảnh vải bịt mũi, dùng để giảm bớt việc hít phải khí độc.

Hai khẩu súng lục tùy thân, đạn được nạp đầy.

"Ta đi tiên phong." Hắn liền trực tiếp chui vào đường hầm.

Trương Trạch theo sát phía sau.

Tình hình bên trong Bình Sơn, tuy chưa tận mắt nhìn thấy, nhưng hắn cũng đã biết.

Bên trong tạm thời sẽ không có nguy hiểm.

Nơi sâu nhất của Bình Sơn vốn là nơi luyện chế đan dược trường sinh bất lão cho hoàng đế, cũng có khả năng sẽ bố trí cơ quan lợi hại.

Trần Ngự Lâu chăm chú nhìn đường hầm trước mặt.

Không nhịn được nói: "Trình độ khai quật đường hầm này, cũng sắp sánh kịp với huynh đệ Đấu Thi bên cạnh Trương Trạch rồi nhỉ?" Sau khi Trương Trạch chui vào, hắn cũng không kìm được mà tiến vào xem địa cung Bình Sơn rốt cuộc trông như thế nào.

Chá Cô Tiếu và Trương Trạch đều đã tiến vào sâu bên trong địa cung.

Nhưng bên trong lại không phải mộ thất, mà là một không gian hang động tự nhiên cực kỳ rộng lớn được cải tạo thành.

Phía trước không xa, cuối một con dốc nghiêng là một dầm đá phù

điêu hình vân long.

Trước mắt đột nhiên một vùng đèn đuốc rực rỡ, trong một hang động khổng lồ, sừng sững vài tòa đại điện kiểu trùng diêm hiết sơn.

Xung quanh điện vũ cao vút, lầu gác trùng điệp.

Mái hiên cong vút, đấu củng xếp san sát.

Trong điện, trường minh đăng vẫn đang cháy, một vùng đèn đuốc sáng trưng.

Chương 49

Ánh lửa chiếu rọi gạch vàng ngói xanh càng thêm lộng lẫy.

Cung điện tiên gia cất giữ đan dược luyện thuốc này của hoàng gia, bắt đầu xây dựng từ đầu thời Tần Hán, trải qua các triều đại khác nhau, lại toát ra một vẻ uy nghi hoàng gia bức người.

"Một nơi như thế này, lại là tiên cung mộ thất sao?" Nhìn cung điện vàng son lộng lẫy như vậy, Trần Ngự Lâu nhất thời không dám tin đây là mộ của đại tướng quân đời Nguyên.

Trần Ngự Lâu tiến lại gần, quan sát kỹ những ngọn đèn dọc đường một lúc.

"Cung điện tráng lệ như tiên cảnh, chỉ riêng những ngọn đèn trang trí bằng ngọc thạch này, cũng không biết giá bao nhiêu." Đây chỉ mới là khởi đầu.

Tá Lĩnh chúng đạo xung quanh, vừa mới định bắt đầu nghiên cứu cách tháo những viên bảo ngọc khảm trên tường.

Nhưng đột nhiên nghe thấy một vùng âm thanh xì xào xì xào lớn từ bốn phía truyền đến.

Âm thanh quen thuộc đó, lọt vào tai, khiến người ta lập tức nổi da gà.

Nghe thấy số lượng lớn Ngô Công đang kéo đến từ bốn phía, trong số Tá Lĩnh có hai người đột nhiên kinh hãi kêu lớn.

Trương Trạch quay đầu nhìn một cái, là huynh đệ Lão Dương Bì và Dương Nhị Đản.

Hai người này đều rất nhát gan, không biết sao lại lăn lộn trong Tá Lĩnh.

“Mau, mang hết gà vào!” Hoa Mã Quải lập tức tổ chức người mang từng lồng gà vào.

Những lồng gà này không bịt kín miệng.

Gà bên trong, bất cứ lúc nào cũng có thể ra.

Chỉ là huyết mạch của Nộ Tình Kê, dường như rất ham ngủ.

Khi chưa gặp bất kỳ nguy hiểm nào, chúng chỉ nằm yên ngủ trong lồng.

Hiện tại, trong địa cung, đàn gà bên trong đột nhiên cất tiếng gáy cao vút.

Âm thanh vang vọng, như đang so xem ai gáy to hơn.

Những âm thanh ồn ào khiến người ta cảm thấy phiền nhiễu ở Bình Sơn, bây giờ lại trở nên vô cùng dễ nghe.

Trên vách đá và Long Lâu xung quanh, số lượng lớn Ngô Công đang bò, sau khi hàng trăm con gà xuất hiện, một phần đáng kể đã rút lui.

Trương Trạch bảo mấy người trước tiên đừng để những con gà đó ra.

Đặc biệt là Nộ Tình Kê dòng Phượng chủng.

“Hãy tích tụ toàn bộ nộ hỏa của chúng trước, đợi khi Ngô Công lớn bên trong xuất hiện, rồi hãy thả toàn bộ ra một lần nữa.” Trương Trạch lập tức bảo Tá Lĩnh nhân canh chừng những con gà này.

Những con gà không thể ra ngoài, vẫn kêu ‘lạc lạc lạc’ trong lồng.

Chúng đã sớm không nhịn được mà muốn xông ra.

Đợi Ngô Công xung quanh một lần nữa tụ tập.

Cùng với ngày càng nhiều Ngô Công, chúng che kín trời đất, tạo

thành một làn sóng đen, hoàn toàn che phủ bốn phương tám hướng.

"Có thể thả ra rồi." Trương Trạch híp mắt, nhìn chằm chằm những con Ngô Công đang tràn ngập bốn phía.

Hắn chuẩn bị tặng cho chúng một bất ngờ lớn.

Hàng trăm con gà xông thẳng vào làn sóng đen Ngô Công.

Một móng vuốt giẫm Ngô Công dưới chân.

Nọc độc của Ngô Công khi tiếp xúc với lớp sừng ở chân gà, căn bản không thể ăn mòn ngay lập tức.

Không ngừng bị gà mổ tấn công, chỉ một lát sau đã có hàng trăm con Ngô Công bị nuốt chửng.

"Tốt!

Sinh khắc chế hóa quả nhiên danh bất hư truyền." Trần Ngự Lâu thấy vậy thì mừng rỡ.

Chứng minh những con gà này không uổng công mang đến.

"Dọc đường hãy rải vôi sống, tất cả hãy theo ta tiến vào mộ." Trần Ngự Lâu vừa cao hứng, liền muốn dẫn hàng nghìn người tiến sâu vào địa cung.

Trương Trạch vác Long Tích Đao trên lưng, hai tay khoanh trước ngực.

Hắn lẳng lặng nhìn một đám người vượt qua mình.

Hắn đi dọc qua mấy tòa Long Lâu Bảo Điện.

Trương Trạch cũng tăng tốc, đi về phía Vô Lượng Điện ở nơi cao nhất.

Vô Lượng Điện còn gọi là Đan Cung, là nơi người xưa cất giữ đan dược.

Đi chưa được bao lâu, phía trước xuất hiện một cây cầu vòm.

Dưới cầu là một vũng nước sâu không thấy đáy.

Lẽ ra phải có suối phun, nhưng giờ đây suối nước đã cạn khô.

Chỉ còn lại một vũng nước đen trống rỗng.

Đột nhiên, trên cầu xuất hiện một bóng trắng lóe lên.

Trương Trạch nhanh chóng đuổi theo.

Chỉ thấy bóng trắng kia trực tiếp nhảy qua lan can cầu.

Trong chớp mắt đã lướt qua trước mắt mọi người.

"Khinh công thật nhanh!" Hoa Mã Quải thấy vậy, không kìm được mà kinh ngạc thốt lên.

Không phải thế giới võ hiệp, nhưng cũng có những kỹ xảo khinh công như phi diêm tẩu bích.

Tất cả đều phải thông qua việc chuyên cần học tập và khổ luyện mới có thể luyện ra kỹ xảo khinh công.

Chỉ riêng chiêu thức vừa rồi của Trương Trạch, đủ để thấy nội lực của hắn sâu dày đến mức nào.

"Căn cơ thân thể của người Trương gia, quả thực vượt xa người thường." Trần Ngự Lâu vừa đi tới, đã bị cảnh tượng trước mắt dọa cho giật mình.

Trương Trạch đang đuổi theo một nữ tử áo trắng, một đường đuổi từ trước Vô Lượng Điện đến bên cột điện.

"Ma, nữ quỷ kia!" Nữ tử mặc hí phục màu xanh lam nhạt thời Minh, nhìn cứ như lệ quỷ đòi mạng trong truyện dân gian.

Nhưng Trương Trạch không hề sợ hãi.

Hắn đột nhiên rạch ngón tay, bắn ra một giọt bảo huyết.

Nữ tử kia trực tiếp tránh được máu.

Trương Trạch nhíu mày, trực tiếp ném Long Tích Đao trong tay ra.

Đao nhanh chóng chém trúng vai nữ tử, ghim chặt nàng vào cây cột, không ngừng rung động phát ra tiếng "ông ông ông".

Trương Trạch đột nhiên lấy ra Phát Khâu Thiên Ấn.

Nhất thời kim ấn tỏa ra kim quang, người giấy giãy giụa mấy cái, liền bất động.

"Định trụ? " "Tiên sinh ngay cả nữ quỷ cũng có thể chém chết?" Hoa Mã Quải vốn mê tín, nhìn Trương Trạch chế phục "nữ quỷ" mà đầy sùng bái.

Trần Ngự Lâu kích động nói: "Phát Khâu Thiên Ấn quả nhiên là lợi khí đối phó tà vật." Chá Cô Tiếu đi ngang qua, khẽ nói: "Nữ tử áo trắng này xuất hiện thật kỳ quái, lẽ nào là oan hồn bị người Nguyên tàn hại năm xưa?" Mấy người đều đi đến trước Đan Cung Vô Lượng Điện.

"Hãy xem kỹ lại?" Trương Trạch ra hiệu có thể tiến lên xem xét kỹ càng.

Chá Cô Tiếu tiến vào sau, phát hiện ngũ quan của nữ tử lại được vẽ lên.

"Người giấy sao?" "Người giấy." Trương Trạch rút Long Tích Đao ra, người giấy mất đi điểm tựa, nhẹ nhàng rơi xuống.

Một tiếng "bộp", từ trên người người giấy rơi xuống một cái túi vải cũ kỹ.

Chá Cô Tiếu cúi người nhặt lên.

Mở ra xem, phát hiện bên trong toàn là những viên đan dược tròn trịa.

“Đây hẳn là những viên phế đan được luyện chế thất bại, mang kịch độc, chỉ tiếc là những dược liệu quý giá trong đan dược.” Trương Trạch trực tiếp cầm lên tay: “Có một điểm, trong những viên đan dược này, không có thêm ‘muộn hương’.” Cái gọi là muộn hương, chính là thịt cương thi.

Chương 50

Cổ thi táng trong long mạch, chết mà không mục.

Các phương sĩ cổ đại cho rằng những thi thể này đã hấp thụ tinh khí của long mạch.

Cần dùng phương pháp luyện đan, để tinh luyện linh khí đó ra.

Những viên trong tay này, mang kịch độc hẳn là do dược liệu sử dụng mà thành.

Đại khái nhìn một cái, tổng cộng mười mấy viên.

Trên túi vải, thêu mấy chữ nhỏ.

"Đại Minh Quan Sơn Thái Bảo!" "Lại là Quan Sơn Thái Bảo sao?" Trần Ngự Lâu đi tới, nhìn chằm chằm cái túi, rồi lại nhìn người giấy bên cạnh.

"Nhìn người giấy này, hẳn là tà thuật người giấy do Quan Sơn Thái Bảo để lại." Nhưng Trương Trạch lại không cho rằng đây thuộc về tà thuật.

Đây hẳn là một loại vu thuật còn sót lại từ thời thượng cổ. 【Chúc chủ thu được mười sáu viên độc đan quý giá, nếu có thể hoàn toàn nuốt chửng, sẽ nhận được phần thưởng quý giá.】 Đùa đấy à?

Mười sáu viên trực tiếp nuốt chửng?

Lục Khố Tiên Tặc của hắn mới thành công bước đầu.

Những con Ngô Công kia hấp thụ độc tố từ đan dược thấm vào đất, đã có kịch độc như vậy.

Huống chi bản thân đan dược tạo thành tất cả những thứ đó, đó còn là độc dược chí mạng hơn.

Đại bổ thì thật, đồng thời kịch độc cũng là thật.

Đúng lúc đang do dự.

Dưới vũng nước đen bên cạnh, đột nhiên truyền đến tiếng lách tách lách tách như rang đậu.

Có thứ gì đó, đang nhanh chóng bò lên từ phía dưới.

Đột nhiên nghe thấy âm thanh đó, mọi người lập tức bắt đầu rời xa vũng nước đen.

Chá Cô Tiếu bắn liên tiếp mấy phát súng về phía âm thanh phát ra.

Rõ ràng có thể nghe thấy tiếng đạn bị bật ra.

Âm thanh không ngừng vọng lại giữa cung điện và hang động, dọa cho sắc mặt những người bên đó biến đổi kịch liệt.

Trương Trạch nhìn những viên phế đan trong tay.

Những thứ này hẳn là một trong những mục đích của Quan Sơn Thái Bảo.

Nhưng giống như nguyên tác, Quan Sơn Thái Bảo cũng không sống sót rời đi.

Có mấy người gan lớn, cầm đèn pin chiếu xuống dưới cầu đá.

Đột nhiên thấy dưới cầu xuất hiện một con Lục Sí Ngô Công khổng lồ vô cùng, bất chợt từ dưới cầu đá vọt lên.

Hai chiếc ngạc túc kẹp chặt một con gà, sau đó rung động trăm chân sáu cánh, mang theo con gà trống đang kêu 'lạc lạc lạc' đi lại trên đỉnh Vô Lượng Điện mái cong.

Ngô Công hành động cũng cực nhanh.

Số lượng lớn Ngô Công nhỏ xung quanh, theo sự xuất hiện của con Ngô Công nghìn năm này, đột nhiên tuôn ra ồ ạt.

Trương Trạch không nói hai lời, liền trực tiếp ném Đấu Thi ra.

Trên người Đấu Thi mang theo khí vị của một con Ngô Công nghìn năm khác.

Nhất thời dọa cho Ngô Công xung quanh đều tản ra.

Càng kỳ quái hơn, Ngô Công nghìn năm ngửi thấy khí tức trên người Đấu Thi.

Dường như cũng không coi đó là mối đe dọa thật sự.

"Hình như nó coi Đấu Thi là đồng loại rồi." Bề mặt cơ thể Đấu Thi đang phủ lớp giáp xác của một con Lục Sí Ngô Công khác.

Hoàn toàn che giấu thi khí trong cơ thể cương thi.

Trương Trạch từ trước cổng Vô Lượng Điện, nhìn hai viên phế đan rơi trên mặt đất.

Hẳn là từ cùng một cái túi mà rơi ra.

Nhặt đan dược lên nhìn Đấu Thi, khóe miệng dần cong lên.

Hắn hét lớn: "Há miệng!" Đấu Thi nghe thấy tiếng, theo bản năng há miệng.

Viên phế đan liền trực tiếp bay vào miệng nó. 【Đấu Thi phổ thông của ngài đang hấp thụ sức mạnh của phế đan, thân thể nhanh chóng phục hồi, đang sản sinh dị biến không rõ tên.】 Ngay sau đó, thân thể Đấu Thi đột nhiên bùng nổ.

Vốn dĩ do dược liệu không đủ, nên những chân của con Ngô Công nghìn năm kia được nối vào người Đấu Thi.

Không mấy khế hợp.

Trương Trạch vẫn luôn cho rằng, chỉ khi tìm được cát trắng từ Cổ Đồng Kinh mới có thể thực sự biến một cỗ Đấu Thi thành Thiên Thủ

Quan Âm Thi.

Nhưng giờ đây sức mạnh của phế đan, đã khiến Đấu Thi và trăm chân của Ngô Công mọc liền làm một.

Những trăm chân vốn ẩn mình trong quần áo, đột nhiên bùng ra.

Chúng hoàn toàn mở rộng, biến thành một quái vật giống như người nhện.

Tạo hình thậm chí có vài phần giống hình thái nhện hình người nào đó trong Đấu La Vị Diện.

Cũng chỉ là hình dạng tương tự, đồng thời cũng là Trương Trạch dựa theo hình tượng đó mà tiến hành cải tạo.

Vốn dĩ tưởng đã thất bại, nhưng không ngờ chỉ vì viên phế đan mà đột nhiên biến dị thành công.

"Đấu Thi sao thế này?" Trần Ngự Lâu và những người khác đột nhiên nhìn thấy sự biến hóa của Đấu Thi, lại nhìn kỹ hơn, nhận ra những chân đó là của con Lục Sí Ngô Công trước kia trên người Đấu Thi.

"Trạch Gia đã nối tất cả chân của con Lục Sí Ngô Công dưới vách núi trước đó lên người Đấu Thi!" Cách làm độc đáo này, khiến những người có mặt hoàn toàn ngạc nhiên.

Trần Ngự Lâu nhìn Chá Cô Tiếu: "Chá Cô Tiếu huynh đệ, ta nhớ trước đây ta đến Miêu Trại, cũng không chỉ mất một ngày phải không?" Chỉ trong một ngày, Trương Trạch không chỉ cải tạo Đấu Thi.

Lợi dụng lúc mọi người không chú ý, hắn đã cải tạo Đấu Thi thành ra như bây giờ.

Cũng là chuyện bình thường, lúc đó mọi người đều muốn tiến vào

Ung Thành, tự nhiên không ai để ý đến Trương Trạch.

Hoa Mã Quải nhớ lại chuyện lúc đó, trong lòng tràn đầy hổ thẹn.

Chỉ vì tin lầm La Lão Oai, suýt chút nữa đã khiến hắn và huynh đệ Tá Lĩnh bỏ mạng hoàng tuyền.

"Mau nhìn, đánh nhau rồi!" Lão Dương Nhân đột nhiên chỉ lên đỉnh Vô Lượng Điện.

Sau khi Đấu Thi dung hợp trăm chân của Ngô Công, nó có được khả năng leo trèo giống như Ngô Công nghìn năm.

Trương Trạch trực tiếp mở cổng Vô Lượng Điện.

Chá Cô Tiếu và Trần Ngự Lâu lập tức đi theo.

"Phía sau, chính là địa cung mà ta đã nhìn thấy ở vách núi trước kia." Trần Ngự Lâu thông qua Dạ Nhãn, cẩn thận quan sát bên trong.

Bên trong Vô Lượng Điện một mảnh hỗn loạn.

Ở giữa có một cái Đan Tỉnh, ngoài ra xung quanh còn có ngọc thạch khảm trên tường.

Những thứ này người khác có thể không để mắt tới, nhưng trong mắt Tá Lĩnh thì một món cũng không bỏ qua.

Đấu Thi và Lục Sí Ngô Công đang giao đấu kịch liệt.

Trương Trạch quay đầu lại: "Lập tức tìm những con gà mang Phượng chủng ra." Gà bình thường trước mặt Lục Sí Ngô Công, chỉ có thể làm thức ăn.

Chỉ có Nộ Tình Kê thực sự mới có thể chống lại Ngô Công nghìn năm.

Đấu Thi dường như chưa thích nghi lắm với hàng trăm chân trên người.

Lục Sí Ngô Công tăng tốc va chạm, trực tiếp húc nó từ đỉnh cung điện xuống.

Rơi mạnh xuống đất.

Con Lục Sí Ngô Công thấy nó ngã xuống đất, trăm chân và ngạc túc đều rung động.

Chương 51

Tựa như nụ cười ngạo nghễ của loài người.

Tuy nhiên, sau khi Đấu Thi rơi xuống đất, trăm chân bên cạnh nhanh chóng chống đỡ cơ thể.

Nó dễ dàng đứng dậy trở lại.

Đó là cương thi vừa hấp thụ tinh hoa của phế đan.

Ngô Công vì nuốt phế đan, nên mới mạnh hơn rất nhiều so với Lục Sí Ngô Công bình thường.

Trở thành vương giả của tất cả Ngô Công trong địa cung Bình Sơn.

Nhìn thấy sự biến hóa trên người Đấu Thi, Trương Trạch đột nhiên không chút do dự nuốt những viên phế đan dược xuống.

Mười sáu viên phế đan, vừa vào miệng nuốt xuống liền nhanh chóng bị phân giải.

Cảm giác no bụng vốn là cảm thụ thường có, nhưng Trương Trạch đã lâu không cảm nhận được.

Nhưng vị giác vẫn bình thường, không chỉ bình thường, thậm chí có thể theo sự cường hóa của cơ thể mà trở nên càng thêm nhạy bén.

"Trương Trạch…" Chá Cô Tiếu thấy vậy, đột nhiên sốt ruột: "Đây là phế đan, tuy trong đó có tinh hoa dược vật, nhưng cũng có kịch độc, người thường nuốt vào sẽ có nguy hiểm đến tính mạng!" Huống chi.

Những nguyên tố vi lượng trong đan dược, thậm chí có thể tạo thành một bảng tuần hoàn nguyên tố đơn giản.

Trần Ngự Lâu tận mắt thấy Trương Trạch trước kia thôn thực

huyết nhục của Ly Tử Tinh.

Những tinh quái và nội đan đó, nếu không kịp thời tiêu hóa, cũng tồn tại nguy hiểm cực lớn.

"Chá Cô Tiếu huynh đệ, ngươi xem trên người Trương Trạch, huyết mạch của hắn có chút đặc thù, không sợ độc tố." Chá Cô Tiếu nhìn về phía sau Trương Trạch.

Chỉ thấy một cỗ hắc khí từ trên người hắn tản ra.

Miễn dịch độc vật ở một mức độ nhất định, cũng luôn có giới hạn.

Nhưng nhìn tình trạng hiện tại của Trương Trạch, tình hình lại không giống như tưởng tượng.

"Mau lùi lại!" Đột nhiên cảm thấy không ổn.

Cỗ hắc khí đó, chính là độc tố tiềm ẩn trong đan dược.

Trong mười sáu viên đan dược đó, tinh hoa thực sự còn lại, có lẽ chỉ đủ để tạo thành một hai viên.

Trương Trạch dù sao cũng không phải cương thi, thủ đoạn luyện hóa bá đạo của Lục Khố Tiên Tặc sẽ loại bỏ tất cả những gì vô dụng trong đó.

Tương tự, những phần hữu ích cũng sẽ không chút do dự mà trực tiếp hấp thu vào. 【Chúc mừng Chủ Thụ, dược lực đã tản vào toàn thân, ngũ thức trong cơ thể xuất hiện cường hóa rõ rệt!】 【Chúc mừng Chủ Thụ, sức mạnh và tốc độ đã được cường hóa, giá trị ước chừng 100.】 Lần nhắc nhở đầu tiên, Trương Trạch biết rằng quá trình cường hóa ngũ thức đã bắt đầu.

Ngũ thức chỉ thị giác, thính giác, khứu giác, vị giác và xúc giác.

Rõ rệt nhất là thính giác và thị giác.

Trương Trạch đột nhiên nhìn về phía sáu con Nộ Tình Kê đang vây

quanh Lục Sí Ngô Công, và Thiên Thủ Đấu Thi.

Không cần nhờ ánh sáng của đèn pin, hắn cũng có thể dùng thị giác nhìn thấy mọi thứ.

Thính giác trở nên linh mẫn hơn khiến hắn cảm thấy hơi không thích ứng.

Tiếng thở, tiếng tim đập của Trần Ngự Lâu và Chá Cô Tiếu bên cạnh.

Tiếng Ngô Công bò lách tách trong bóng tối, tất cả đều trở nên rõ ràng lạ thường.

Ngũ thức của người bình thường đột nhiên bị cường hóa, đối với Trương Trạch, có thể là vô cùng khó chịu.

Không giống với cảm giác sảng khoái mà hắn từng thấy trong tiểu thuyết kiếp trước.

Trong thực tế hiện tại, hắn tạm thời không thể vui vẻ được.

Thậm chí trực tiếp áp chế ngũ thức.

Nhìn tình trạng của Trương Trạch, Trần Ngự Lâu theo ánh mắt hắn nhìn qua.

Bên kia rõ ràng là một vùng tối đen, nhưng Trương Trạch lại dường như nhìn thấy rõ mọi thứ.

Cảm giác này, vô cùng rõ ràng.

"Trương Trạch huynh đệ, có được Dạ Nhãn rồi sao?" Hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc trước sự biến hóa của Trương Trạch.

Đôi Dạ Nhãn trời sinh đó, thật sự là độc nhất vô nhị.

Dưới gầm trời này chỉ có một, e rằng từ nay về sau sẽ có thêm một Trương Trạch nữa.

“Dạ Nhãn?” Hồng Cô Nương cách đó không xa, nghe lời Trần Ngự Lâu, liền đi tới.

“Lão đại, Trạch Gia cũng có được Dạ Nhãn giống như ngươi sao?” Trần Ngự Lâu đồng thời thi triển Dạ Nhãn.

“Có thể nhìn mắt ta, rồi nhìn mắt hắn.” Khi thi triển Dạ Nhãn, đồng tử sẽ phát sinh biến hóa kỳ diệu.

Giống như mắt của động vật nhìn đêm, chỉ là đặc trưng này không rõ ràng.

Sự biến hóa trong mắt Trương Trạch, thì lại càng ẩn khuất hơn.

Nhưng năng lực nhìn đêm, lại không hề giảm sút chút nào.

“Thật sự là Dạ Nhãn.” “Đan dược, để ta cũng ăn hai viên chứ?” Cô ta nói đùa.

“Không thể ăn.” Chá Cô Tiếu trầm giọng: “Đan dược này người thường ăn vào sẽ lập tức mất mạng.

Khí chất độc đáo của Trương Trạch huynh đệ, không phải phàm nhân nào cũng có thể sánh bằng.” Hồng Cô Nương nghe lời Chá Cô Tiếu nói, cũng hoàn toàn hiểu ra chuyện gì.

Đang nói chuyện, cô ta quay đầu lại cảm thấy Trương Trạch dường như đã biến mất.

Nhưng nhìn kỹ lại, hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ không hề di chuyển.

Cô ta dụi dụi mắt, “Thấy quỷ rồi, sao thế này?” “Hồng Cô, sao vậy?” Trần Ngự Lâu hỏi.

“Không sao.” Hồng Cô Nương lắc đầu, không biết phải giải thích cảm giác vừa rồi như thế nào.

Lục Khố Tiên Tặc ngoài việc cường hóa bản thân, đồng thời cũng

sẽ làm suy yếu khí tức của hắn.

Đơn giản là, càng thích hợp để giả heo ăn thịt hổ.

Giống như trong tự nhiên, mãnh thú trước khi săn mồi, đều sẽ ẩn mình trước mặt con mồi, đợi thời cơ chín muồi rồi tung một đòn chí mạng.

Sau một lúc, Trương Trạch từ từ thích nghi với sự biến hóa trên người.

Những biến hóa vừa rồi, đều là vô ý mà thành.

Nhưng lại nghe thấy một tiếng nổ lớn, Đấu Thi bị Ngô Công nghìn năm húc bay vào giữa Vô Lượng Điện.

Trong tình huống này, Trần Ngự Lâu lại không đề xuất Bác Long Trận trong nguyên tác.

Bàn Sơn cũng không kịp dùng Khoan Thiên Tỏa.

Ngô Công nghìn năm, còn to lớn hơn nhiều so với những gì Trương Trạch từng thấy trong phim ảnh kiếp trước.

Một cái thoáng qua trước mắt, thân thể côn trùng khổng lồ gớm ghiếc đáng sợ.

Hồng Cô Nương bị dọa giật mình, vung tay liền ném ra mấy mũi tụ tiễn.

"Cẩn thận đừng làm bị thương Nộ Tình Kê." Trên người Ngô Công, sáu con Nộ Tình Kê, một đường đuổi theo Ngô Công điên cuồng mổ.

Mỗi lần đều chuẩn xác mổ vào điểm yếu trên người Ngô Công.

Thế nhưng Ngô Công trong nghìn năm, đã thôn phệ số lượng lớn đan dược.

Giáp xác trên người nó còn cứng hơn con Ngô Công mà hắn đã gặp trước đó, không dễ dàng mổ xuyên qua như vậy.

Sau khi Đấu Thi bị húc bay, Ngô Công đột nhiên xông thẳng về phía đám người.

Chỉ nghe Hoa Linh kinh hãi kêu lên một tiếng.

Cả người nàng bị ngạc túc của Lục Sí Ngô Công kẹp chặt.

May mà Ngô Công không trực tiếp nuốt người xuống, Hoa Linh tạm thời không sao.

"Mau cứu người!" Trong chớp mắt, con Lục Sí Ngô Công đã bò lên xà nhà Vô Lượng Điện.

Chương 52

Trong chớp mắt đã đâm xuyên qua đỉnh điện.

Khiến những viên ngói lưu ly lát trên đỉnh điện rơi lả tả.

Tốc độ bò cũng lập tức chậm lại.

Chá Cô Tiếu lòng lo lắng an nguy của sư muội Hoa Linh.

Tay cầm hai khẩu súng lục, hắn lập tức cùng Lão Dương Nhân hai người đuổi theo.

"Lão Dương Nhân, cẩn thận đừng làm bị thương Hoa Linh." Dưới Đan Tỉnh bên cạnh, hẳn là nơi có bốn tòa thiết lâu và Nhân Diện Nguyệt Quế.

Trương Trạch giẫm lên người Đấu Thi hình thái Thiên Thủ.

Nhất thời, trăm chân của Đấu Thi bò đi, men theo cột điện cung điện, trực tiếp bò lên theo lộ tuyến của Lục Sí Ngô Công vừa rồi.

Một trận tiếng bò, dọa cho tất cả Ngô Công độc trên xà nhà đều thối lui.

Chân giẫm lên Thiên Thủ Đấu Thi, thông qua lắng nghe cẩn thận, hắn phát hiện thính giác hiện tại, dường như có thể phân biệt ra điểm yếu trên người Lục Sí Ngô Công.

Va chạm giữa giáp xác ở các vị trí khác nhau, âm thanh cũng có sự khác biệt tinh vi.

Đột nhiên, lông mày Trương Trạch khẽ động.

Tại chỗ lông mày của hắn, lại ẩn giấu một con rắn nhỏ có lông.

Nuôi rắn trong lông mày, vốn là hành vi mà cư dân cổ đại ở một vùng sa mạc nào đó mới làm.

Chỉ là, nơi thần bí đó, lại có liên hệ ngàn sợi vạn tơ với Trương gia và Uông gia.

Nếu rắn nuôi lớn, có khả năng sẽ quay lại ăn thịt chủ nhân.

Điểm này Trương Trạch đương nhiên đã sớm biết rõ.

Hắn nhờ vào hệ thống, hoàn toàn khống chế con rắn này.

Do đó, con rắn nhỏ có thể giấu trong lông mày này, cũng luôn chỉ ở giai đoạn ấu niên.

Nếu không thì cũng sẽ không ngủ say đến bây giờ, mới vừa bị trận chiến đánh thức.

Trương Trạch cũng suýt chút nữa quên mất, bên cạnh mình còn nuôi một con rắn như vậy.

Hắn từng tiếp xúc với một người Trương gia ngoại hiệu là Xà Tổ.

Người đó tên là Trương Tiểu Xà, cũng là người giấu con rắn nhỏ trong lông mày.

Vốn dĩ chỉ thấy vui, bây giờ xem ra, dường như có thể phát huy tác dụng lớn.

Thấy Trương Trạch lơ đễnh tránh né Lục Sí Ngô Công.

Hoa Linh bị Lục Sí Ngô Công tóm chặt, trong lòng lo lắng cho an nguy của hắn, lớn tiếng nhắc nhở: "Cẩn thận, Ngô Công có trí tuệ!

Nó cố ý dẫn ngươi lên đó!" Ngô Công tóm được Hoa Linh liền chiếm thế tiên cơ.

Thủ đoạn cạm bẫy thông thường, căn bản không đối phó được Ngô Công.

May mà trí lực của Trần Ngự Lâu lần này hoàn toàn trực tuyến.

"Chá Cô Tiếu huynh đệ, trước hãy tìm cách cứu người, sau đó rồi

hãy giết con súc sinh này!" Hai người một tả một hữu, phía sau Ngô Công nghìn năm, Trương Trạch nhờ Đấu Thi nhanh chóng đuổi kịp Lục Sí Ngô Công.

"Giúp ta quấn lấy nó." Trương Trạch hét một tiếng, liền nhảy lên lưng Lục Sí Ngô Công.

Rút đao chém về phía Ngô Công.

Nhưng lại phát hiện giáp xác quả thực cứng đến kinh người.

Tuy đao có chất liệu cứng rắn, nhưng lại luôn có cảm giác chưa được khai phong.

"Hệ thống, giúp ta khai phong Long Tích Đao này được không?" Lục Sí Ngô Công trước đó còn có thể chém động, bây giờ đến lúc quan trọng lại hỏng?

Hắn thầm 'hỏi thăm' hệ thống một lượt trong lòng.

May mà hệ thống cũng không có tư duy độc lập. 【Long Tích Đao quả thực chưa được khai phong, cần dùng huyết dịch đặc thù để hoàn thành việc khai phong cuối cùng.】 Huyết dịch đặc thù?

"Máu của ta có được không?" Máu Kỳ Lân dần dần bị sức mạnh Thao Thiết đồng hóa, đã biến thành máu Thao Thiết.

Huyết dịch hoàn toàn có sức mạnh của mấy huyết mạch nguyên thủy, thậm chí đồng thời bắt đầu có thêm những tác dụng đặc thù khác. 【Khai phong cần một lượng lớn huyết dịch và thời gian, Chủ Thụ xác định không?】 "Xác định hay không xác định cái gì?

Một thanh đao chưa khai phong, bảo ta dùng thế nào?" Trong lòng hắn tức đến sắp nổ tung, chỉ là trên mặt vẫn quen thuộc không biểu cảm.

Hắn nhìn một lát.

Hắn rạch da mình, đao dừng lại trên đó.

Huyết dịch nhanh chóng bị hấp thu.

"Tự tàn sao!" Ngô Công ngửi thấy mùi huyết dịch, Hoa Linh lại trực tiếp bị nó vứt bỏ.

Khiến mọi người hoàn toàn ngỡ ngàng.

Ngô Công nghìn năm, đang thèm khát máu của Trương Trạch.

"Ta cảm thấy con Ngô Công này, có gì đó không đúng lắm?" Trần Ngự Lâu cầm Tiểu Thần Phong, nghiêng đầu nhìn chằm chằm Ngô Công.

Phát hiện con Ngô Công nghìn năm khổng lồ này, không nhắm vào ai khác, mà cố tình chỉ chú ý đến một mình Trương Trạch.

Chá Cô Tiếu cũng nhận ra điểm mấu chốt của vấn đề.

"Theo lý mà nói, Nộ Tình Kê là thiên địch của Lục Sí Ngô Công, lẽ ra nó phải giết Nộ Tình Kê trước mới đúng." "Nhưng nhìn xem, Ngô Công bò trên đỉnh mái cong, dường như càng muốn hất Nộ Tình Kê ra." Hồng Cô Nương bên cạnh nghe vậy, dường như cũng đúng là như thế.

"Chậc, rốt cuộc là chuyện gì đây?" Trần Ngự Lâu bất đắc dĩ tháo kính xuống: "Có lẽ là máu của Trạch Gia, sau khi ăn phế đan đã hấp thụ tinh hoa bên trong, vạn vật trên đời đều muốn trường sinh, tinh hoa đan dược có thể ở một mức độ nhất định nâng cao thọ mệnh." Hắn kéo tay áo.

"Hồng Cô, phi đao của ngươi có thể đánh trúng Ngô Công không?" Lúc mọi người đang bàn bạc làm sao đối phó Lục Sí Ngô Công.

Lúc này Trương Trạch khí sắc vẫn hồng nhuận, tuy bị hấp đi một lượng lớn tiên huyết.

Nhưng Lục Khố Tiên Tặc nhanh chóng thúc đẩy quá trình trao đổi chất, đồng thời cũng nhanh chóng giúp hắn tạo máu.

Chỉ là hiện tại chỉ có thể thông qua thực vật để hấp thụ năng lượng.

May mà trong số phế đan đã ăn trước đó, còn sót lại lượng lớn tinh hoa. 【Hắc Kim Long Tích Đao đã hoàn toàn khai phong, xin Chủ Thụ thử đao.】 Trương Trạch nhìn lưỡi đao Long Tích Đao hoàn toàn khác biệt.

Lúc này nhìn lại, khiến hắn có chút không dám chạm vào lưỡi đao nữa.

Chỉ cần nhìn một cái đã khiến người ta có một cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Hắn đưa tay lấy con Hắc Mao Xà ấu niên trên lông mày xuống.

"Tiểu hỏa kế, theo ta lâu như vậy, giờ mới cho ngươi ăn bữa ngon đây." Chân hắn ghì chặt lấy giáp xác của Lục Sí Ngô Công.

Lúc này hắn cao cao giơ Long Tích Đao lên.

Thanh đao màu đen vàng trong đêm tối không mấy nổi bật.

Nhưng giây tiếp theo.

Đao trực tiếp đâm vào lưng Lục Sí Ngô Công.

Một tiếng kêu thảm thiết khó nghe, đột nhiên truyền đến.

Lục Sí Ngô Công nhanh chóng trèo qua lại trên đỉnh điện, muốn hất Trương Trạch xuống.

Giáp xác ở lưng bị cắt ra một vết rách lớn.

Con rắn nhỏ giấu trên cánh tay Trương Trạch, không biết từ lúc nào, đã nhanh chóng chui vào vết thương của Lục Sí Ngô Công.

Hắc Mao Xà từ khi đi theo hắn, gần như chưa được ăn đồ ngon.

Trương Trạch từ lưng Lục Sí Ngô Công nhảy xuống.

Hắn kéo Trần Ngự Lâu và Chá Cô Tiếu, vội vàng nói: "Theo ta." "Đi đâu?" Hoa Linh vẫn còn kinh hồn chưa định, thấy hắn muốn đi vào, có chút lo lắng hỏi: "Ngô Công chưa chết, cẩn thận nó lại phản công!" Trương Trạch lại khinh thường nói: "Ngô Công bây giờ chỉ là cung mạnh hết đà, không cần lo lắng." "Vì sao lại nói vậy?" Trần Ngự Lâu nhìn chằm chằm con Ngô Công nghìn năm kia, thấy nó trực tiếp từ đỉnh điện xông vào trong Vô Lượng Điện.

Chương 53

"Ta thấy nó dường như vẫn sống động, e rằng vết thương đó không làm tổn thương yếu hại." Chá Cô Tiếu nhìn chằm chằm con Ngô Công đột nhiên biến mất, lập tức cảm giác tình hình không ổn.

"Ngô Công, rất có khả năng sẽ trốn vào trong Đan Tỉnh, đợi khi nó ăn đan dược khôi phục, e rằng…" Trương Trạch trong lòng thầm nghĩ, vĩnh viễn không thể nào.

Hắn dẫn mọi người đi về phía Đan Tỉnh.

Đứng trên bờ đan giếng, phía dưới là một cái giếng sâu bảy tám mét.

Trương Trạch vừa mới đến gần đã ngửi thấy một mùi máu tanh nồng.

"Mùi Lục Sí Ngô Công ở đây." Trần Ngự Lâu tự thấy khứu giác mình cũng linh mẫn, nhưng lại dường như chẳng ngửi thấy gì.

"Liệu có nhầm lẫn gì không, trừ mùi hôi thối, ta hầu như không ngửi thấy mùi gì khác." Trương Trạch lắc đầu: "Không thể nhầm được, là huyết khí trên thân Lục Sí Ngô Công." "Để ta xuống trước, chặn miệng giếng." Nói rồi, y trực tiếp nhảy xuống đan giếng.

Trên vách đan giếng có vô số hõm sâu.

Bằng vào khinh công được huấn luyện từ nhỏ, song thủ bám vào vách giếng, nhưng y chợt nghe thấy động tĩnh truyền đến từ phía dưới.

Thân ảnh Chá Cô Tiếu cũng lập tức nhảy xuống theo sau.

Trong nguyên tác, ở nơi này, Lão Dương Nhân và Hoa Linh đã gặp phải chuyện ngoài ý muốn.

Khi ấy, Chá Cô Tiếu bị kích động, liền bất chấp tất cả mà đồng quy vu tận cùng Lục Sí Ngô Công.

Lần này lại khác, sư đệ sư muội đều không chết, đồng thời cũng biết được tung tích của Mụ Trần Châu.

Lần này, họ hoàn toàn đồng hành cùng Trương Trạch xuống đây, để đối phó với con ngô công thiên niên kia.

"Chá Cô Tiếu, thiên niên ngô công sẽ vùng vẫy kịch liệt trước khi chết, nó nhất định sẽ dốc hết toàn lực mà chống trả." "Không chỉ thiên niên ngô công..." Lời còn chưa dứt, một cái đầu khổng lồ đột nhiên chui ra từ đan giếng.

Lục Sí Ngô Công có thể nghe hiểu tiếng người.

Ba ba ba, Chá Cô Tiếu cầm song thương, bắn về phía mắt ngô công.

Miệng ngô công cùng nhiều điểm yếu khác.

Tạm thời không phá vỡ được, nhưng cũng có thể khiến ngô công đau đớn.

Một thanh hắc kim đao đột nhiên lóe lên trước mặt.

Khi sắp chém ngô công, Trương Trạch chợt thấy, trong miệng ngô công, một con rắn đang động đậy mấy cái.

Đã thành công.

Chính là con hắc mao xà vừa nãy được thả vào.

Không những thành công, mà màu sắc dường như cũng đang biến đổi. 【Hắc mao xà ngươi nuôi dưỡng đang phát sinh biến dị, cực kỳ có khả năng sẽ biến thành Bạch Hóa Trọc Cửu Âm! 】 Chúc Cửu Âm?

Chẳng phải là loại bạch xà đã thấy trong Sa Hải sao?

Con bạch xà kia quả thực lợi hại, thân hình cực lớn.

Con này tuy không đủ lớn, nhưng sau khi biến dị, e rằng cũng sẽ có sự đề thăng đáng kể.

"Mau lui lại." Trương Trạch nhìn xuống phía dưới đan giếng.

Phía dưới toàn là các loại tử thi.

Chúng cũng có thể là cương thi, nhưng toàn bộ đều không thành khí hậu.

Nếu không thì sẽ chế tác thêm một cỗ Đấu Thi.

Dưới đan giếng, một cái đan lô phủ đầy rỉ đồng, lặng lẽ đứng giữa vô số thi thể.

Trương Trạch mở đan lô, liền trực tiếp chui vào.

Chá Cô Tiếu thấy vậy cũng nhảy vào trong đan lô theo.

"Tây Chu Đan Lô, đan lô do Chu Mục Vương hao phí nhân lực vật lực khổng lồ để chế tạo." Chui vào trong đan lô, Trương Trạch nhìn ngó xung quanh.

Từ trong đó nhặt được hai mai đồng phù.

"Vật gì vậy?" "Nhân Phù và Quỷ Phù." Trương Trạch đưa vô nhãn phù cho Chá Cô Tiếu.

Y cầm trong tay xem xét kỹ hai lần, cảm thấy không nhìn ra được tác dụng gì, liền trả lại cho Trương Trạch.

Phù có linh tính, thường dùng để chiêm bặc.

"Ta nghe nói đây là một loại phù hiệu đặc biệt được dùng để chiêm bặc của thời đại trước." "Không sai, Quái Phù tổng cộng có bốn mai, nếu tập hợp đủ bốn mai có thể động tất huyền diệu của thiên cơ." Chá Cô Tiếu lại không hay biết, hai cái đồng phù trông bình

thường vô kỳ này, lại ẩn chứa huyền cơ như vậy.

"Đáng tiếc là chỉ tìm được hai cái." "Không vội, việc tìm hai cái còn lại cũng không phải là không thể." Theo thời gian suy đoán, hiện tại Long Phù kia hẳn đang ở miếu Hoàng Đại Tiên ở Đông Bắc.

Hai người thì thầm bàn luận trong đan lô.

Trên mặt đất, Trần Ngự Lâu cho người chống đỡ miệng giếng, rồi cũng nhảy xuống giếng.

Nhưng không thấy Trương Trạch và Chá Cô Tiếu, chỉ có thể ẩn mình trong bóng tối quan sát.

Con Lục Sí Ngô Công kia sau khi bị hắc mao xà chui vào thể nội, cảm thấy lượng lớn máu huyết đang chảy mất.

Trí lực không quá cao, liền cho rằng là do đao thương gây ra.

Nó bò tới bên quan tài, lại thấy bên đó chất đầy nhiều cây thuốc quý.

Lượng lớn bình đan tán loạn khắp nơi.

Trong đó đa số đan dược đều đã bị ngô công ăn mất.

Con ngô công dùng miệng vết thương đè lên đan dược, để chữa thương.

"Những đan dược chữa thương kia!" Lúc này Trương Trạch, ngửi thấy mùi linh chi thảo và nhân sâm trăm năm ngàn năm xung quanh.

Lập tức ngón trỏ đại động.

Thế giới này tài nguyên thật phong phú.

Những thứ chất lượng cao này, nếu cứ ăn mãi, Lục Khố Tiên Tặc sớm muộn cũng sẽ hoàn thành chất biến.

Khi đó chỉ có thể càng ngày càng trường thọ.

Y bò ra khỏi đan lô.

Trần Ngự Lâu ở ngay kề bên, cũng không hề phát giác.

Trước tiên, khí tức trên người Trương Trạch đã hoàn toàn bị che giấu.

Đây cũng là một trong những biến hóa đặc biệt của Lục Khố Tiên Tặc.

Không biết từ lúc nào đã dần dần bỏ qua sự tồn tại của cơ thể.

Đứng bên cạnh người khác, cũng như vậy.

Dần dần không còn quá trình tân trần đại tạ của người bình thường, đứng ở đó hầu như không khác gì người chết.

Y lặng lẽ đứng đó, nhìn Lục Sí Ngô Công, ngay trước mắt, phun ra nội đan.

Trương Trạch đột nhiên lao tới mấy bước.

Há miệng, một ngụm nuốt chửng nội đan của Lục Sí Ngô Công.

Nuốt xuống nội đan tràn đầy linh khí, không hề có chút khó chịu nào.

Ngược lại, bụng cảm thấy ấm áp, vô cùng thư thái. 【Túc chủ đã nuốt thiên niên nội đan của Lục Sí Ngô Công, có thể tích lũy lượng lớn linh khí trong thể nội. 】 【Mời túc chủ lựa chọn nhiệm vụ tiếp theo. 】 【1.

Luyện Tương Tây Thi Vương thành Đấu Thi. 】 【2.

Chương 54

Luyện La Lão Oai thành Đấu Thi. 】 Nhìn những lựa chọn mà hệ thống đưa ra, ngoài phần thưởng có thể chọn, ngẫu nhiên cũng có nhiệm vụ để lựa chọn.

Đây chính là trạng thái thường thấy của hệ thống.

La Lão Oai đã là một cỗ xác rỗng bị thuốc phiện làm suy kiệt.

Ngược lại Tương Tây Thi Vương, có lẽ có tiềm chất để luyện thành Diêm Vương Đấu Thi.

Con Lục Sí Ngô Công bên cạnh mất đi nội đan, đột nhiên bắt đầu phát cuồng.

Định lao về phía Trương Trạch.

Đột nhiên một bóng đen từ trong đan lô lao ra.

Một đòn tất sát mãnh liệt đánh vào Lục Sí Ngô Công.

Sau khi Khôi Tinh Thích Đấu thi triển, ngô công đột nhiên bay ra ngoài.

Không đợi nó kịp động đậy mấy cái, đã nằm rạp trên đất bất động.

Chá Cô Tiếu kinh ngạc nhìn Lục Sí Ngô Công đang từ từ chết đi.

Khôi Tinh Thích Đấu dường như không có uy lực lớn đến vậy!

Cùng lúc đó, con hắc mao xà trong thể nội ngô công, giờ phút này đã chui vào trong não Lục Sí Ngô Công.

Thể nội ngô công, hầu như cũng sắp bị con rắn nhỏ kia ăn sạch.

“Hai vị, có ai bị thương không?” Trần Ngự Lâu từ phía sau bước ra.

Y đi đến bên cạnh ngô công.

"Chá Cô Tiếu huynh đệ, thực lực của ngươi, đột nhiên tiến bộ vượt bậc nhỉ?" "Ngô công tự nhảy vào chỗ chết, không phải công lao của ta." Không phải công lao của mình, Chá Cô Tiếu tuyệt đối sẽ không nhận về.

Kiểm tra lại Lục Sí Ngô Công một lượt, phát hiện ngô công đã chết hẳn.

"Kỳ lạ, ngô công chỉ mất nội đan, theo lý không nên chết nhanh như vậy." Y đến gần nhìn chằm chằm đầu ngô công.

Lại thấy trong miệng ngô công, đột nhiên chui ra một con bạch xà toàn thân mọc lông.

"Rắn!" Trần Ngự Lâu lập tức rút Tiểu Thần Phong ra.

"Đừng động." Trương Trạch đưa tay ra trước mắt hai người.

Chỉ thấy con rắn nhỏ bằng ngón tay chui lên cánh tay Trương Trạch.

"Thì ra có một con rắn trong bụng ngô công!" Trần Ngự Lâu nhìn con bạch xà kia, nó thè lưỡi rắn nhìn chằm chằm, lập tức cảm thấy không khỏi rùng mình.

Bốn phía đan giếng khắp nơi đều là tử thi bất hủ.

Trương Trạch lại nhìn Nhân Phù và Quỷ Phù một lần nữa.

Công năng của bốn mai đồng phù, kể từ khi đan lô bị trộm khỏi mộ Chu Mục Vương, hầu như không ai biết đến.

Chợt y nghĩ đến Lão Dương Bì bên ngoài.

Trong nguyên tác, mấy chục năm sau Lão Dương Nhân, vọng tưởng dùng Long Phù để sau khi chết hóa rồng, ban phước cho hậu nhân.

Đáng tiếc thiên ý khó lường, bị thiên niên Hoàng Bì Tử Tinh phá hoại, cuối cùng bị thiên lôi đánh thành tro than.

“Tổng Bả Đầu!” Hoa Mã Quải dẫn mấy chục người xuống đan giếng, tìm kiếm Trần Ngự Lâu, Trương Trạch và Chá Cô Tiếu ba người.

“Cho người chuẩn bị sẵn điếu thi can, lưới đánh cá và hắc lư đề tử, xung quanh đây toàn tử thi bất hủ, ta cho nhiều người sống tiến vào, khó tránh khỏi có một hai tử thi hấp thụ dương khí người sống mà làm hại người.” Trần Ngự Lâu trên người mặc hoàng gia nội giáp, thêm vào việc vừa rồi tránh né khéo léo nên không sao.

Ngược lại Trương Trạch lặng lẽ ngồi một bên, không có vẻ gì là vừa trải qua một trận đại chiến.

Y tĩnh tọa tại chỗ, trong thể nội đang từ từ hấp thu nội đan.

Trong nội đan của ngô công, đã dung nhập quá nhiều đan dược phức tạp.

Rất nhiều dược lực đều tàn lưu trong nội đan, chưa hoàn toàn dung hợp.

Thêm vào hệ thống tiêu hóa Lục Khố đã hoàn thành cấu trúc trong thể nội, cùng năng lực hấp thu bá đạo.

Trong thời gian ngắn, nhanh chóng phân giải triệt để sức mạnh trong nội đan.

Cũng chỉ trong chốc lát, đã cảm nhận được sự dị thường.

Chẳng trách trong nguyên tác, sau khi Chá Cô Tiếu cắn ngô công rồi ăn nội đan, đã hôn mê một lúc lâu.

“Sư huynh!

Sư huynh của ta đâu rồi?” “Trạch Gia thế nào rồi, Trương Trạch

~" Lão Dương Nhân và Hoa Linh hai người lo lắng cho an nguy của y, lập tức xuống kiểm tra tình huống.

Hoa Linh đi đến bên Trương Trạch, sờ sờ mạch của y.

"Sư huynh, nhìn xem, thân nhiệt của Trương Trạch lúc thì nóng, lúc thì lạnh?" "Ta không sao." Trương Trạch bình tĩnh nói: "Chỉ là phản ứng bình thường." Khi Hoa Linh đang bắt mạch cho Trương Trạch, đột nhiên từ trên người Trương Trạch truyền ra tiếng rắn rít.

Một con bạch xà đột nhiên mở ra những vảy trắng trên thân.

Ngay sau đó trên vảy, mô phỏng ra một khuôn mặt của Hoa Linh.

"Xà tinh!!" Chúng đệ huynh Tá Lĩnh, thấy bạch xà "mọc" ra một khuôn mặt giống hệt Hoa Linh, lập tức sợ hãi vội vàng lùi lại.

"Đừng hoảng!" Hoa Linh bị bạch xà nhìn chằm chằm, đứng sững tại chỗ căn bản không dám động đậy.

"Đừng động, Hoa Linh." Thấy Trương Trạch đang nói chuyện với con rắn nhỏ kia, Hoa Linh chăm chú nhìn tiểu bạch xà.

Bạch xà rung động vảy phát ra âm thanh kỳ lạ, từ từ bị thu lại.

"Nghe hiểu tiếng người sao?" Thấy bạch xà khôi phục bình thường, nhưng khuôn mặt người trên đó vẫn còn.

Hoa Linh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt giống hệt mình kia, luôn cảm thấy có gì đó kỳ quái.

Chỉ là bạch xà toàn thân vảy trắng tinh, giờ nhìn lại lại có chút đáng yêu.

"Một con Chúc Cửu Âm, một loại biến chủng rắn đặc biệt sống trong rừng nhiệt đới ở con đường tơ lụa, có trí tuệ nhất định." Hoa Linh thấy Trương Trạch không có gì đáng ngại, có chút lo lắng.

Trần Ngự Lâu bên cạnh chỉ vào những đan dược bị Lục Sí Ngô

Công cất giấu ở phía.

“Hoa Linh muội tử, xem xem những đan dược bên cạnh đây liệu có hữu dụng không.

Ta thấy thiên niên ngô công kia trước đó đã dùng những đan dược này để chữa thương.” Hiệu quả chữa thương của những đan dược này cực nhanh, Trần Ngự Lâu trước đó vẫn luôn chú ý.

Hoa Linh cầm mấy cái bình đựng thuốc bằng sứ lên.

Cẩn thận ngửi ngửi: “Hồng hoa, tam thất, kỳ lân huyết đằng.....” Một hơi nói ra mấy vị thảo dược trong đó.

“Đây có thể là Kỳ Lân Đan, loại thuốc ngự dụng của hoàng gia được truyền lại từ mấy trăm năm trước.” “Bên trong có thêm nhiều dược liệu quý hiếm, chuyên trị ngoại thương, có cả bột Kỳ Lân Huyết Đằng.” “Đặc biệt là Kỳ Lân Huyết Đằng, sau khi chiết xuất dịch và kết tủa sẽ tạo thành một loại trung dược quý hiếm tên là Kỳ Lân Kiệt, vô cùng hiếm gặp.” “Không hổ danh là nơi hoàng gia luyện đan, đan dược dùng đều là dược liệu có niên đại ít nhất trăm năm.” Nàng nhìn về phía Trương Trạch, phát hiện trên người y không hề có nội thương.

Lại nhìn những bình sứ đựng đan dược, đều là bình sứ quan diêu từ các niên đại khác nhau.

Sau khi đóng đầy một bình, nàng đưa cho Trương Trạch.

“Sư huynh, Hoa Linh muội tử quá thiên vị rồi, thuốc chữa thương tốt như vậy lại đưa hết cho Trạch Gia.” Trương Trạch thấy vậy, đổ một ít sang một bình khác.

Đưa cho Hoa Linh: “Muội cứ giữ lấy, hoặc xem sau này có ai cần dùng thì dùng.” Ngô công thiên niên chỉ còn chút hơi tàn mà vẫn nhanh chóng hồi phục, huống chi là người bình thường.

Chỉ là thuốc này chủ yếu dùng ngoài da, không phải để uống.

Cầm một bình, Chá Cô Tiếu nếu bị thương cũng sẽ lấy ra dùng.

Chúng đệ huynh Tá Lĩnh, cẩn thận tìm kiếm xung quanh một lúc.

Xung quanh trừ những đan dược và đồ sứ, quan tài thì có tử thi.

Đột nhiên, một cỗ tử thi đột nhiên động đậy.

Tử thi sắc mặt xanh tím, trong miệng mọc ra răng nanh, toàn thân da khô héo.

Nhưng động tác chậm chạp.

Trần Ngự Lâu thấy vậy đột nhiên cầm điếu thi can, móc lấy cương thi.

Trên điếu thi can có một "dây câu" dài, trên dây móc từng khúc móc như chân cua.

Chương 55

Từ trước mặt mấy người, nó sáng chói bay lượn, móc chặt lấy tử thi.

Trương Trạch nhìn một cái: "Điếu thi can không tệ." Mấy đệ tử Tá Lĩnh bên cạnh, lập tức dùng lưới đánh cá khống chế cương thi vừa dậy.

"Hắc lư đề tử." Trần Ngự Lâu vươn tay, nhận một hắc lư đề tử, ném vào miệng tử thi.

"Mang tử thi ra ngoài thiêu hủy đi." Y trực tiếp đưa điếu thi can cho Trương Trạch: "Nếu huynh đệ có hứng thú, toàn bộ Tá Lĩnh đều có thể cùng ta thống lĩnh, huống chi chỉ là một cây điếu thi can?" Nói rồi y trực tiếp đưa cho Trương Trạch.

Cây điếu thi can chuyên dụng cá nhân, chất liệu đều là thượng thượng chi tuyển.

Trương Trạch nhìn một cái, nhẹ nhàng vẩy một cái, liền dễ dàng thu "dây câu" lại.

"Không ngờ Trạch Gia dùng điếu thi can cũng đạt đến mức lô hỏa thuần thanh." "Thời niên thiếu đã từng chơi một thời gian." Trương Trạch thu điếu thi can, ánh mắt nhìn về phía góc tường.

Trần Ngự Lâu đánh giá kỹ một lượt: "Áo đen giày vải, không giống người Nguyên." Hoa Mã Quải nuốt nước bọt, căng thẳng nói: "Xem đồ đi, Vô Thường Ác Quỷ kia đều là một kiểu trang phục." "Là chủ nhân của con chỉ nhân trước đó." Trương Trạch ngón tay chỉ vào một khối kim bài ở thắt lưng y.

"Quan Sơn Thái Bảo?" Trần Ngự Lâu cầm dao găm định lật tấm

vải trên mặt Quan Sơn Thái Bảo ra.

"Đừng chạm vào." Trương Trạch giơ tay kéo y ra.

Tình tiết Trần Ngự Lâu phát cuồng trong nguyên tác, tuyệt đối không thể để xảy ra một lần nữa trước mặt y.

"Người này vì tiến vào Bình Sơn, đã dùng đan dược kịch độc đặc biệt để đối phó ngô công Bình Sơn, nhưng trực tiếp bị độc dược phát tác mà không thể rời đi, trên người đã tích tụ đủ loại độc tố." Hoa Linh lấy ngân châm cẩn thận chạm vào, ngân châm lập tức biến thành đen kịt.

"Quả thật có độc!" Trương Trạch huýt một tiếng sáo.

Từ bên ngoài xông vào một cỗ Đấu Thi đã khôi phục trạng thái bình thường.

Để Đấu Thi ra tay, liền không cần sợ độc tố bên trong.

Trong đống thi thể một bên, có người đã tìm thấy một thông đạo.

Trần Ngự Lâu nhìn xuống dưới, phát hiện phía dưới âm khí cực nặng.

Lại có một cây nguyệt quế trên thân cây mọc đầy mặt quỷ.

Đợi y thò nửa người xuống, vận dụng dạ nhãn, nhìn từ xa thấy bốn tòa thiết lâu trong không gian rộng lớn phía dưới.

Không gian uốn lượn thẳng lên trên, không biết thông tới đâu.

Trần Ngự Lâu từ cửa thông đạo lùi về.

"Bên dưới âm khí cực nặng, mọc một cây lão quế thụ, và có bốn tòa thiết lâu kỳ lạ." Y quay đầu lại, vừa lúc thấy Đấu Thi từ trong y phục tùy thân của Quan Sơn Thái Bảo tìm ra một cuốn cổ thư.

Trông như một bản chép tay.

"《Khôi Lỗi Thuật》?" Hoa Linh đứng bên cạnh trực tiếp đọc tên sách ra.

Hoa Mã Quải nghe thấy lập tức nhìn tới: "Quan Sơn Thái Bảo vẫn luôn được cho là truyền thuyết, không ngờ Khôi Lỗi Thuật thật sự tồn tại!" "Truyền rằng, Đại Minh mới xuất hiện Quan Sơn Thái Bảo, giỏi khống chế trùng nghĩ, cũng như chỉ nhân và các khôi lỗi khác, tiến vào mộ để đạo mộ." Trương Trạch ngửi ngửi mùi trên sách: "Không có độc." Sau đó y cẩn thận lật xem nội dung, liền biết được tin tức được ghi chép trong đó.

Thuật khống trùng, vô cùng tương tự với thủ đoạn của Bàn Sơn.

Chỉ có chỉ nhân thuật, lại không thường thấy ai sử dụng.

Y đưa sách cho Hoa Linh.

"Muội không giỏi cận thân bác đấu, cuốn sách này muội cứ cầm lấy xem trước." So với việc khống chế những chỉ nhân yếu ớt, y càng thích khống chế Đấu Thi để dò đường hơn.

"Cho ta xem sao?" Hoa Linh nhìn về phía Chá Cô Tiếu, có chút không chắc chắn có nên nhận lấy hay không.

Nàng vừa nãy cũng đã sơ qua Khôi Lỗi Thuật trong sách mấy lần.

Trong đó thủ đoạn khống chế trùng nghĩ, lại có chút tương tự với Tam Đinh Tứ Giáp của Bàn Sơn.

"Trương Trạch huynh đệ đã cho, muội cứ cầm lấy đi!

Sau này có việc cần giúp đỡ." Chỉ cần Trương Trạch rõ ràng đang không ngừng trưởng thành, Chá Cô Tiếu liền từ từ phát giác mấy người họ chưa chắc đã thực sự có thể giúp đỡ Trương Trạch.

Trước đó, khi trợ giúp Trương Trạch, Trương Trạch đã hứa sẽ giúp tìm Mụ Trần Châu và phá bỏ lời nguyền của tộc nhân.

“Vâng!” Hoa Linh nghiêm túc gật đầu, “Ta sẽ nhanh chóng học được Khôi Lỗi Thuật trong sách, khi đó cũng có thể nhanh chóng giúp được người.” Nàng còn thè thè lưỡi, cẩn thận cất 《Khôi Lỗi Thuật》 đi.

“Tổng Bả Đầu, Quải Sơn Thê đã dựng xong.” Hồng Cô Nương đứng ở lối vào, báo hiệu cho Trần Ngự Lâu.

“Bên dưới nguyệt quế mặt quỷ dáng vẻ quỷ dị, ta cùng sư đệ xuống xem trước.” Chá Cô Tiếu kéo Lão Dương Nhân, chủ động xin đi.

Hai người nhìn nhau một cái, ăn ý gật đầu.

Không cần quá nhiều lời lẽ.

Chá Cô Tiếu đi trước một bước trèo xuống thông đạo.

Khi rơi xuống không gian rộng rãi phía dưới.

Ánh đèn pin chiếu lên cây lão nguyệt quế bên cạnh.

Chỉ thấy trên thân cây nguyệt quế, có vô số chỗ lồi tròn trịa.

Giống như vô số cái đầu trọc.

Điều kinh khủng hơn là trên những chỗ lồi đó lại mọc ra từng khuôn mặt quỷ tái nhợt.

Giống như từng cái đầu người, bị người ta khảm vào thân cây.

Chỉ liếc một cái, liền lập tức cảm thấy toàn thân xương cốt dựng đứng.

Nguyệt quế và thi đầu man giống hệt nhau.

Lão Dương Nhân lấy ra một mũi tên, cầm cây phản khúc cung trong tay.

Bụp, một mũi tên bắn trúng khuôn mặt quỷ tái nhợt trên thân cây.

Trên khuôn mặt đau thương kia, biểu cảm lập tức biến thành kinh hãi.

Những khuôn mặt người trên thân cây bên cạnh, cũng đột nhiên toàn bộ lộ ra vẻ tức giận.

Hầu như toàn bộ khuôn mặt trên cây nguyệt quế mặt quỷ, đều nhìn chằm chằm Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân.

"Chá Cô Tiếu huynh đệ, lão nguyệt quế có dị động?" Chá Cô Tiếu lắc đầu: "Những mặt quỷ trên lão nguyệt quế dường như có ý thức, nhưng ta chưa phát hiện sự nguy hiểm của chúng." Nghe vậy, Trần Ngự Lâu lập tức cũng từ phía trên trèo xuống.

"Khoan đã, nguyệt quế?" "Đan hà tử vi động, nguyệt quế già trần phong." Đột nhiên Trương Trạch nhớ lại hai câu mình từng nói trước đó.

Quay người lại Trương Trạch cũng đang ở phía sau mấy người.

"Không sai, là lời nói của Nguyệt Quế Già Trần Phong." Chá Cô Tiếu nghiền ngẫm hai câu Trương Trạch nói.

"Đan hà chỉ mây trời trên cao, Tử Vi Đế Tinh, chẳng lẽ dự báo sẽ có dị biến xảy ra?" Thấy Chá Cô Tiếu đã hiểu được thâm ý trong đó.

Trương Trạch cũng không còn giấu giếm nữa.

"Hai câu này tương đương với lời tiên tri, Bình Sơn sẽ có đại biến cố." Hai câu liên kết lại với nhau, ý nghĩa cũng đơn giản.

Khi phát hiện nguyệt quế, biến cố cũng sẽ lập tức xuất hiện.

"Trương Trạch huynh đệ biết bói quẻ sao?" Trần Ngự Lâu có chút không chắc chắn, có nên tin lời y nói hay không.

Dù sao chuyện tiên tri như vậy, trước khi xảy ra, thường chỉ được cho là có 50% khả năng.

“Thủ đoạn của Mạc Kim và Phát Khâu, đều tựa như thập lục quái khắp thiên hạ, thuật bói quẻ ta cũng hiểu sơ qua một hai.” Thật không ngờ, Trương Trạch lại thực sự tiếp xúc với những thứ này.

Trong Trương gia cất giữ lượng lớn điển tịch quý giá, đều là những bản độc nhất vô nhị mà bên ngoài không thể tiếp xúc được.

Trước khi mười ba tuổi ra ngoài phóng đãng, y đã thường xuyên đọc sách trong cổ lâu của Trương gia.

Khi đó, y đã gặp một người kỳ lạ có độ tuổi tương đương.

Là một sự tồn tại khác biệt, không hòa nhập trong số những người cùng tuổi.

Hai người được gọi là Trương gia song quái.

Thời gian trôi qua, vị kia bây giờ hẳn đã là tộc nhân Trương gia rồi.

Cũng đã ba năm không gặp vị bằng hữu này rồi.

Thu hồi tư niệm, Trương Trạch nghiêm túc nói với Trần Ngự Lâu: “Nếu không muốn Tá Lĩnh diệt vong ở Bình Sơn, bây giờ lập tức cho đại bộ phận quân đội rút khỏi Bình Sơn.” Lời vừa dứt, đột nhiên bốn phía liền rung chuyển.

“Địa chấn sao?” “Bình Sơn đang rung chuyển.” Trần Ngự Lâu và Chá Cô Tiếu hai người đồng thời nhìn về phía Trương Trạch.

Chương 56

"Thật thần kỳ, thời gian quả thật không sai một chút nào!" Từ khi phát hiện nguyệt quế đến giờ, thời gian chưa đầy mười phút.

Trần Ngự Lâu lập tức lao lên trên hét lớn: "Hồng Cô, Hoa Mã Quải, cho Côn Luân dẫn tất cả đệ huynh rút khỏi Bình Sơn." "Nhớ kỹ, tất cả, bao gồm cả mấy người!" "Lão đại, xảy ra chuyện gì vậy, đồ vật bên dưới không cần nữa sao?" "Vàng bạc có thể sau này lấy, bây giờ tất cả đều lập tức rút ra ngoài cho ta, mệnh lệnh!!" "Rõ!" Hồng Cô và Hoa Mã Quải biết Trần Ngự Lâu không nói đùa.

Mặc dù không hiểu lão đại vì sao lại muốn làm vậy, hai người lập tức đi chấp hành.

"Hô, hy vọng còn kịp." Trương Trạch nhìn bốn tòa thiết lâu phía trước.

Bốn phía thiết lâu điêu lan ngọc thạch, tạo hình tinh xảo vô cùng.

Lầu các linh lung đen như đổ mực, toàn thân không có lấy nửa điểm sắc thái.

Ba người nhanh chóng đi vào bốn tòa thiết lâu.

Đập vào mắt là một tôn Dược Vương Ngọc Tượng.

Trương Trạch đi đến một cái hộp ngọc ở giữa, mở ra sau đó bên trong toàn là "sư tử ngao, tri chu bảo, xà nhãn, cẩu bảo....." cùng các loại nội đan động vật và kết thạch.

Trong đó có ba viên nội đan, còn lại đều là kết thạch có giá trị dược dụng.

Hoa Linh và Lão Dương Nhân cũng đi vào trong thiết lâu.

Nhìn thấy nhân sâm, hà thủ ô và các loại dược liệu thượng đẳng khác, liền đều không nhịn được mà vội vàng thu lấy.

Hai người đang định đi lên lầu hai, đột nhiên nghe thấy tiếng cười âm trầm của nữ tử truyền đến từ trên lầu.

"Xích y hung, tiếu diện thi, quỷ tiếu mạc như thính quỷ khốc!" Hoa Linh đột nhiên đọc ra câu khẩu quyết mà ai cũng biết, toàn thân rùng mình.

"Nữ quỷ ở lầu hai!" Tiếng cười quỷ dị truyền từ lầu hai xuống, hai người lập tức chạy lên lầu.

Trong phòng một con chỉ nhân đang bay lượn trái phải.

"Lại là chỉ nhân do Quan Sơn Thái Bảo để lại!" Hai người đi đến cửa cầu thang, Chá Cô Tiếu bắn liền hai phát súng về phía chỉ nhân.

Đạn xuyên qua chỉ nhân, nhưng chỉ nhân đang bay lơ lửng trên không trung lại an nhiên vô sự.

Ngược lại cười càng thêm cuồng loạn.

"Vũ khí thông thường vô dụng với nó, chỉ có huyết của ta mới có thể khắc chế loại tà túy này." Y tháo xuống cây điếu can trên lưng, cây này thô hơn mấy phần so với cần câu cá thông thường.

Chính là cây mà Trần Ngự Lâu đã tặng trên đường đi.

Đột nhiên vung động điếu can.

Từ xưa vùng Hoàng Hà thường xuyên có người chết đuối, có một nghề gọi là vớt xác.

Điếu thi can này có tác dụng tương tự như điếu thi can dùng ở vùng Hoàng Hôn.

Chuyên dùng để móc thi thể, những cái móc trên đó vô cùng sắc bén.

Một khi đã móc được thì rất khó thoát ra.

Loại điếu can này được cải tiến dựa trên điếu thi can Hoàng Hà, chuyên dùng để đối phó cương thi.

Giờ đây, chỉ nhân tuy tà túy, nhưng cũng là thực thể.

Nhìn chỉ nhân đang bay lượn.

Trương Trạch vung động điếu thi can trong tay.

Một trận thanh phong thổi qua đầu Trần Ngự Lâu và Chá Cô Tiếu.

Hai người vô cùng tín nhiệm Trương Trạch, cũng không hề né tránh.

Một hàng móc dài lập tức móc lấy chỉ nhân.

Trương Trạch ngón tay nhẹ nhàng lướt trên lưỡi đao.

Một giọt máu vẩy lên người chỉ nhân.

Chỉ nhân phát ra một tiếng thảm thiết, liền hóa thành tro tàn trước mắt.

Quan Sơn Thái Bảo, từ thời Minh Đại đã là kẻ tử địch của Mạc Kim và Phát Khâu.

Quan Sơn Phong Gia ban đầu dựa vào việc ở Quan Tài Sơn Vu Hiệp, đạo lấy thiên thư dị khí trong quan tài thuật sĩ thời Đại Vũ, tập được Vu Thuật đã thất truyền từ lâu, từ đó say mê thuật lô hỏa luyện đan.

Rồi tự xưng Quan Sơn Thái Bảo.

Thời Chu Nguyên Chương nhà Minh, Lưu Bá Ôn dâng hiến Quan Sơn Đạo Cốt Đồ, liền dẫn tiến truyền nhân "Quan Sơn Thái Bảo" là Phong Vương Lễ.

Sau đó Quan Sơn Thái Bảo chính thức đổi tên thành Quan Sơn

Thái Bảo và được triều đình ban cho Phong Vạn Lý và mấy đệ tử kim yêu bài thuần chất.

Và không còn theo nghề đạo mộ nữa, chuyên tâm xây dựng lăng mộ cho hoàng gia.

Chu Nguyên Chương vì để tránh hoàng lăng bị trộm, Phong Vương Lễ liền đề nghị truy bắt Mạc Kim và Phát Khâu, đồng thời hủy bỏ Mạc Kim Phù và Phát Khâu Ấn.

Từ đó trên đời chỉ còn lại ba mai Mạc Kim Phù.

Hơn mười năm trước, ba mai Mạc Kim Phù đồng thời xuất hiện trên người một Mạc Kim cao nhân ngoại hiệu Trương Tam Liên Tử.

Đáng thương nhất là phái Tá Lĩnh, sau khi bị trấn áp đã tử thương thảm trọng, suýt chút nữa có nguy cơ diệt môn.

Trần Ngự Lâu nhìn đống tro tàn trên đất, mắng: "Quan Sơn Thái Bảo quả thực đáng ghét, khi sống đối đầu với ta, chết rồi còn lưu lại chỉ nhân." "Bình Sơn mặt âm mặt dương, ta hầu như đều soi xét khắp nơi, nhưng ngay cả bóng dáng nguyên mộ cũng không thấy." Y nhìn Quan Sơn Thái Bảo, cẩn thận suy nghĩ lại những chỗ đã bỏ sót trên đường đi.

Dù đã thi triển thủ đoạn "quan nê ngân, biện thảo sắc" nhưng cũng chỉ tìm thấy cái nghi trủng dạng chum đó.

"Tá Lĩnh cho người tìm kiếm lâu như vậy, đều là tìm ở bụng Bình Sơn, nhưng Bình Sơn có đỉnh núi sao?" Bình Sơn như chiếc bình đan của tiên nhân rơi xuống đất, bên trong lòng núi trống rỗng như một cái bình.

Người Tá Lĩnh đã tìm khắp núi, nhưng lại duy độc bỏ qua miệng bình trên đỉnh Bình Sơn.

Hoa Linh cũng lập tức hiểu ra điểm mấu chốt: "Người Nguyên

vốn không phải người Hán, việc xây dựng cổ mộ tự nhiên sẽ không tuân theo quy tắc Thăng Long." Các cổ mộ trước đó gặp phải, mộ thất hầu như đều xây dựng ở lòng núi.

Người Nguyên lại cố tình làm ngược lại, xây dựng cổ mộ ở vị trí cao nhất.

Dưới núi thì bố trí lượng lớn nghi trủng và bẫy rập, làm rối loạn tầm nhìn.

Đỉnh Bình Sơn vô cùng hiểm trở, nếu cổ mộ thật sự ẩn giấu ở khu vực đó, đội quân Tá Lĩnh căn bản không thể triển khai được.

"Thật đúng là một lời điểm tỉnh người trong mộng!" "Mau đi thôi, một lát nữa e rằng sơn thể sẽ tiếp tục sụp đổ." Rung động vừa rồi chỉ là khúc dạo đầu, nguy cơ thực sự còn ở phía sau.

Bình Sơn vốn phong phú kỳ hoa dị thảo, và dược liệu quý giá như báu vật.

Người Miêu gần đó thường có người sống dựa vào việc hái thuốc.

Nếu hái được hoàng tinh, tử sâm, có thể bán cho khách thương thu mua dược liệu, cũng có thể bán lẻ trong thành.

Trong núi có các dược liệu quý giá nhất như hà thủ ô, linh chi, cửu long bàn.

Khổ nỗi những thứ đó đều mọc trên một vách đá cheo leo gần đó.

Chỗ vách đá vốn toàn là đá xanh, quanh năm tháng ngày có đất đá từ trên cao rơi xuống.

Đất đá lấp đầy những khe đá nhỏ, nhờ sương mù và nước mưa trong núi, đã mọc ra rất nhiều linh dược.

Khe nứt lớn đó, được người Miêu địa phương gọi là Dược Bích.

Mấy người dọc đường thảo luận, chợt nghe người địa phương

nói, gần Dược Bích thường có cương thi cổ đại xuất hiện.

"Không chừng, thi vương mà người Miêu nói, chính là Nguyên Đại Tướng Quân mà ta muốn tìm!" Mấy người đi dưới Dược Bích, ngẩng đầu nhìn về phía khe nứt khổng lồ của sơn thể.

Nhìn từ xa đã thấy thực vật mọc um tùm hơn phía trên.

Có một vùng cây dây leo xanh biếc mọc một bụi hoa vàng rực.

Trần Ngự Lâu nói với mọi người: "Bụi hoàng hoa kia, chính là Miêu Nhi Nhãn, chỉ mọc gần phần mộ, trên đỉnh núi chắc chắn có mộ huyệt." Vừa nói xong, lại thấy xa xa đột nhiên xuất hiện ba thân ảnh một đỏ hai đen.

Hồng Cô dẫn theo Hoa Mã Quải và Côn Luân ba người đến giúp đỡ.

"Lão đại, đệ huynh dưới trướng ta đã cho rút lên ngọn núi đối diện, chờ lệnh điều khiển." Thấy Hồng Cô Nương đến giúp, Trần Ngự Lâu vô cùng an ủi.

Một trận gió thổi qua, Trương Trạch liền ngửi thấy trong gió có một luồng hương lạnh u hàn.

Trong hương lạnh mang theo tinh khí đặc biệt, tỏa ra một mùi hương phảng phất mê ly, tựa như từ cổ mộ.

Chá Cô Tiếu quan sát khe núi Dược Bích trước mắt một lúc.

"Lão Dương Nhân, Hoa Linh, lấy Quật Tử Phàn Sơn Giáp ra." Quật Tử Phàn Sơn Giáp là giáp thứ hai trong Tam Đinh Tứ Giáp của Bàn Sơn Đạo Nhân.

Chương 57

Trương Trạch sử dụng Thi Ngữ, triệu hoán Đấu Thi.

Nhưng chợt nghe trên đỉnh núi, cũng có động tĩnh.

Đột nhiên một trận chấn động dữ dội hơn trước xuất hiện.

Lập tức bốn phía như núi lở đất nứt.

Vô số khối đá và tảng đá lớn từ Bình Sơn rơi xuống.

Nếu bị những khối đá này đập trúng, nhất định sẽ bị đè nát thành thịt băm mà chết thảm tại chỗ.

"Địa chấn thật rồi!" Tuy đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng đối mặt với trận địa chấn đáng sợ như vậy, Trần Ngự Lâu vô cùng kinh hãi!

Đúng lúc này Đấu Thi đột nhiên xuất hiện.

Triển khai Thiên Thủ Đấu Thi hình thức, sống chết đỡ lấy vô số mảnh đá rơi xuống từ trên đầu.

Những mảnh đá khác, thì bị Trần Ngự Lâu, Chá Cô Tiếu và những người khác lần lượt đá bay ra ngoài.

Vốn dĩ trận địa chấn quy mô lớn như vậy, đáng lẽ phải xảy ra sau khi trèo lên Dược Bích.

Có lẽ trước đó ở lại bốn tòa thiết lâu quá lâu, dẫn đến chưa kịp lên trên thì địa chấn đã bắt đầu.

Nhưng như vậy cũng tốt, nếu không cẩn thận rơi từ trên xuống.

Tuy chưa chắc sẽ chết, nhưng muốn khôi phục như ban đầu thì khó rồi.

Trừ phi là giai đoạn cao hơn của Lục Khố Tiên Tặc, thì có thể

cướp đoạt toàn bộ sinh vật xung quanh, hoàn toàn tiêu hóa.

Roẹt!

Một tiếng gầm lớn truyền từ đỉnh núi xuống.

Khi địa chấn lắng xuống, Hồng Cô Nương trèo lên đống đá vỡ.

"Ta nghe rõ có quái vật từ trong Bình Sơn chạy ra!" "Lão đại, người đã biết sẽ có địa chấn, nên mới cho ta rời đi trước sao?" Lúc này nàng nhìn Trần Ngự Lâu đầy khâm phục.

Nếu không cho họ tránh đi trước, e rằng Tá Lĩnh sẽ chịu tổn thất lớn.

"Trương Trạch huynh đệ!

Người đã nói Bình Sơn sẽ có đại biến, mới cứu sống chúng đệ huynh một mạng!" Hồng Cô Nương nhìn về phía Trương Trạch, trong lòng vô cùng cảm kích.

Không đợi nàng nói tiếp, lại nghe thấy tiếng gầm giận dữ lại truyền đến từ đống đá vỡ ở một bên khác.

Tiếng gầm thét kinh khủng vang vọng giữa núi.

"Quan quách tử kim?" Trần Ngự Lâu nhìn chằm chằm một khối cự thạch phía trước, trên đó đặt ngang một cỗ quan quách.

Bình Khẩu của Bình Sơn trong trận địa chấn đã sụp đổ, rơi xuống đáy núi.

Cũng chính là phiến đá trước mắt mọi người.

Cỗ quan quách của vị Đại tướng quân đời Nguyên kia, tự nhiên cũng theo đó mà rơi xuống.

Nắp quan quách tử kim trên phiến đá đã bật mở.

Ngoại quách đã vỡ nát tan tành, nội quan hoàn toàn lộ ra trước mắt

mọi người.

Phía trước nham thạch, khắp nơi là những mảnh ngói vỡ và các loại Minh khí do Đấu thi làm rơi vãi.

Vàng, bạc, đồng, ngọc đều có, đều là từ mộ thất rơi xuống sau khi sụp đổ, nằm rải rác trước mắt.

Trên bề mặt quan quách có một tấm Thất Tinh Bản che phủ một nửa quan tài.

Dưới cỗ quan quách tử kim, một bàn tay người trắng bệch bị đè chặt.

"Thi Vương dường như đang ở dưới cỗ quan quách tử kim." Hồng Cô nương chỉ xuống phía dưới quan quách.

Cánh tay mọc đầy lông trắng kia, trông hệt như cương thi lông trắng.

Năm ngón tay móng vuốt dài mấy tấc, lông trắng rậm rạp, thò ra nửa đoạn từ dưới quan quách, bất động.

Nhìn cánh tay mọc đầy lông trắng kia, Trương Trạch bật cười nói: "Hồng Cô, sai rồi, đó không phải cương thi." Trương Trạch chầm chậm bước tới gần quan quách tử kim.

Mấy người bên cạnh đều nín thở.

"Trương Trạch, cẩn thận cương thi đột ngột hại người!" Lão Dương Nhân đã giương cung mãn nguyệt.

Nhưng ông và Hoa Linh đều không giỏi chiến đấu cận chiến, hai người chỉ có thể đứng xa.

Trương Trạch vừa mới đến gần, cánh tay trắng bệch kia đột nhiên kích động vồ lấy anh.

"Rống rống ~" Bên dưới lộ ra một con Bạch Mao Lão Viên.

Con Bạch Mao Lão Viên này cũng đã trải qua mấy trăm năm, hôm nay định sẵn có kiếp nạn này.

Theo lời đồn, vạn vật sinh linh trên đời đều có định số, sống lâu tất sẽ gặp Thiên Địa Tru Diệt.

Nếu có thể tránh được đủ loại Thiên Tru Địa Kiếp, mới có khả năng thoát khỏi khổ nạn luân hồi Ngũ Hành.

Không chỉ là truyền thuyết của cổ nhân, mà việc động vật lịch kiếp lại dường như là thật.

Con Bạch Mao Lão Viên này lệ khí cực nặng.

Trong nguyên tác, sau khi được cứu ra, nó lập tức phản phệ.

Bởi vậy Trương Trạch ngay từ đầu đã không có ý định cứu.

"Thiên Niên Thi Vương đã thức tỉnh, nếu Túc chủ có thể chế thành Đấu Thi, sẽ nhận được phần thưởng quan trọng." "Phần thưởng quan trọng?" Trương Trạch chợt hiếu kỳ.

"Có liên quan đến Lục Khố Tiên Tặc sao?" Hiện tại Lục Khố Tiên Tặc đang thiếu một năng lực quan trọng.

Đó là năng lực phục hồi.

Nếu có được nó, sau này dù nuốt chửng bất cứ thứ gì, hay chiến đấu với người khác, cũng không cần lo lắng thể lực không đủ.

"Phần thưởng tất có bất ngờ, xin Túc chủ mau chóng hoàn thành nhiệm vụ." Hệ thống không nói rõ, Trương Trạch cũng không hỏi thêm.

Lúc này ba người Bàn Sơn cũng chầm chậm tiến đến.

Chá Cô Tiếu võ nghệ cao cường, gan dạ lớn, đứng cạnh Trương Trạch.

Ông tới gần định kiểm tra quan quách.

"Tiếng gầm thét vừa rồi, chắc chắn là do Bạch Mao Lão Viên phát ra." "Việc có Thi Vương hay không, vốn dĩ còn gây tranh cãi." Khi Trương Trạch tới gần, quan tài đột nhiên rung động dữ dội mấy cái.

Chá Cô Tiếu nhướn mày: "Xem tình huống hiện tại, e rằng là loại tệ nhất rồi." Bốn phía đột nhiên truyền đến những tiếng gào khóc quái dị.

Có một bầy khỉ, đang nhìn lão tổ nhà mình bị đè dưới quan tài, không cách nào thoát thân.

Trong quan tài có Thiên Niên Thi Vương, nên đám khỉ này không dám tới gần.

Đúng lúc đó, trong quan tài đột nhiên bốc lên một trận hắc khí.

"Rầm" một tiếng, một cỗ cổ thi đứng bật dậy.

Cỗ cương thi kia thân hình cao lớn khôi ngô.

Cao ít nhất hơn hai mét, mặt như gan bò, hiện ra màu huyết tử.

Trên đầu không có mũ miện, mái tóc tán loạn, thân mặc áo liệm cẩm tú tử kim có hoa văn hung dữ, thắt lưng đeo đai vũ kim.

Chỉ thấy cương thi nhanh như điện, tốc độ cực nhanh.

Nó trực tiếp bỏ qua Chá Cô Tiếu, lao thẳng về phía Trương Trạch.

"Chuyện gì vậy, cương thi chỉ nhắm vào Trương Trạch?" Trần Ngự Lâu cũng không hiểu, trong lòng lại có một suy đoán: "Ta nghĩ, rất có khả năng là vì huyết mạch của Trương Trạch đặc thù." "Thi Vương khát máu, vừa mới xuất thế tất yếu uống máu người sống, trong số chúng ta, huyết của Trương Trạch huynh đệ là đặc biệt nhất!" Điều này cũng giải thích hợp lý, vì Chá Cô Tiếu ở gần hơn, nhưng Thi Vương lại phản phệ Trương Trạch.

Ngược lại, Trương Trạch đột nhiên leo lên chỗ cao.

Tay cầm Điếu Thi Can, nhanh chóng vung về phía Thi Vương.

“Điếu Thi Can!” Hoa Mã Quải nhận ra cây gậy trong tay Trương Trạch.

“Ai mang móng lừa đen?” Mấy người xung quanh đều bất lực lắc đầu.

Chương 58

Chỉ có thể cùng nhau xông lên, hợp sức đối kháng Thiên Niên Thi Vương.

Chá Cô Tiếu tấn công từ phía sau Thi Vương.

Trương Trạch ra tay từ chính diện, Điếu Thi Can không thích hợp sử dụng.

Anh lập tức đổi sang Long Tích Đao.

Thanh đao này vô cùng sắc bén.

Sức mạnh của anh, nếu trước đây tương đương với Chá Cô Tiếu, thì bây giờ đã rõ ràng vượt trội.

Nhưng chỉ riêng về sức mạnh, để đối phó Thiên Niên Thi Vương trước mắt, rõ ràng là còn kém xa.

Thi Vương này không phải loại cương thi bình thường trong Bình Sơn kia.

Nghe đồn những người hái thuốc gần đây, thường xuyên gặp cương thi rồi mất tích.

Rất có khả năng Thiên Niên Thi Vương, cứ cách một khoảng thời gian lại phải ra ngoài ăn thịt uống máu người.

Một cương thi trưởng thành như vậy, thực lực quả thực cực kỳ đáng sợ.

Trần Ngự Lâu đột nhiên xông lên phiến đá, từ chỗ cao lao xuống.

Tiểu Thần Phong trong tay đâm về phía vai Thi Vương.

Thi Vương bạo nộ, dùng tốc độ cực nhanh lao về phía Trần Ngự Lâu.

Sau khi Tiểu Thần Phong chạm vào vai, liền không thể tiếp tục đâm sâu thêm một tấc nào.

Trương Trạch thấy vậy, cầm lấy Tiểu Thần Phong trong tay mình.

"Máu của ta có thể khắc chế cương thi, bây giờ thử lại xem." Anh bôi máu lên lưỡi đao Tiểu Thần Phong.

Trần Ngự Lâu lại một lần nữa đâm mạnh về phía sau lưng cương thi.

Vừa mới rút Tiểu Thần Phong ra, Thi Vương đột nhiên xoay người, bốn mắt đối diện.

Trần Ngự Lâu ý thức được tình hình không ổn, nhưng đáng tiếc đã quá muộn.

"Hoa Linh, lấy thuốc ra." Trương Trạch ra hiệu cho Hoa Linh bên cạnh đi đến.

Là người duy nhất tinh thông dược lý ở đây, trách nhiệm của nàng là kịp thời chữa trị cho mọi người.

Lời Trương Trạch vừa dứt, Trần Ngự Lâu đột nhiên bị móng vuốt của cương thi đâm vào ngực, rạch ra một vết thương lớn.

Máu tươi nhanh chóng thấm ướt toàn bộ y phục.

"Lão Đại!!" Trần Ngự Lâu trong lòng tràn đầy không cam.

Hoài bão trong lòng chưa hoàn thành, lẽ nào phải chết ở đây sao?

Trần Ngự Lâu ngã mạnh xuống đất, ho sù sụ mấy tiếng.

Trông thê thảm không gì tả xiết.

Hoa Linh lập tức lấy ra một bình sứ màu xanh phấn đời Tống có hoa văn huyền ảo.

Đổ ra một viên Kỳ Lân Đan, nghiền nát rồi rắc một phần bột lên

vết thương của Trần Ngự Lâu.

Máu lập tức ngừng chảy.

Vết thương thậm chí cũng bắt đầu chậm rãi lành lại.

Hoa Linh cười nói: "Trần Tổng Bả Đầu, không sao rồi." Trần Ngự Lâu phủi phủi đất trên người.

Tùy ý động đậy mấy cái, cảm thấy ngực vẫn còn hơi đau, nhưng cơ bản không còn trở ngại.

"Không hổ là Thiên Niên Thi Vương, suýt chút nữa đã chết ở đây." Trần Ngự Lâu thấy có thánh dược trị thương này, lại cầm Tiểu Thần Phong xông về phía Thi Vương.

Trương Trạch rút Long Tích Đao ra, dùng kẽ tay từ từ lau sạch vết máu trên lưỡi đao.

Trong miệng anh chậm rãi phát ra tiếng lầm bầm.

Chá Cô Tiếu đột nhiên hai tay tóm lấy vai Thi Vương, đầu gối đột nhiên cong lại.

Ông định thi triển tuyệt kỹ "Khôi Tinh Thích Đấu" để trực tiếp phá hủy eo lưng Thi Vương.

Chỉ có điều Thi Vương này, có chút khác biệt so với Thi Vương mà Trương Trạch đã biết trong nguyên tác.

Trong nguyên tác, con Thi Vương kia bị Chá Cô Tiếu dùng mấy chiêu Khôi Tinh Thích Đấu liền phế đi.

Con Thi Vương trước mắt này lại không giống.

Lực phòng ngự thì gần như vậy, nhưng tốc độ lại nhanh hơn không ít.

Không còn ngu ngốc như trong cốt truyện, trở nên cực kỳ khó đối

phó.

Một cú lật người, Thi Vương trực tiếp hất văng Chá Cô Tiếu ra ngoài.

"Chá Cô Tiếu huynh đệ, một mình huynh không đối phó nổi Thi Vương, để ta giúp!" Trần Ngự Lâu xông lên, cầm chủy thủ định đâm vào đầu Thi Vương.

Thi Vương đột nhiên lóe lên trước mắt.

Chớp mắt đã vọt lên trên một khối cự thạch khác.

"Ôi, Thi Vương này lại có trí tuệ, xem ra bình thường không ít uống máu người!" "Huynh đệ chúng ta hôm nay nhất định phải tìm cách trừ bỏ tai họa này, tránh để nghiệt chướng này tiếp tục làm hại sinh linh!" Bình Sơn ngoài tai họa Ngô Công khắp núi, lại có Thi Vương này, càng không biết đã ăn thịt bao nhiêu người Miêu vào núi hái thuốc.

Ám khí của Hồng Cô căn bản không có tác dụng với cương thi.

Ngược lại, Côn Luân xông lên, tóm lấy Thi Vương, lại có thể hạn chế hành động của cương thi trong thời gian ngắn.

"Côn Luân hay lắm, cố gắng thêm chút nữa..." Lời còn chưa dứt, Côn Luân cũng đã bị hất văng ra ngoài.

"Trương Trạch huynh đệ, cho ta mượn chút máu nữa." Trần Ngự Lâu quay đầu lại, một khuôn mặt cương thi đáng sợ xuất hiện phía sau anh.

Đó là Đấu Thi đã rơi mặt nạ.

Lộ ra khuôn mặt thật của nó.

So với Thiên Niên Thi Vương Tương Tây, nó càng khiến người ta sợ hãi hơn.

Chỉ riêng về mức độ dọa người, Đấu Thi đã thắng rồi.

Trương Trạch và Đấu Thi Thiên Túc, Thiên Thủ cùng lúc xông lên.

Long Tích Đao trong tay anh đã sớm nóng lòng muốn uống no máu Thi Vương.

Rống ~ Thi Vương trầm giọng gầm lên.

Bị Đấu Thi trực tiếp giữ lại.

Sức mạnh và tốc độ của Đấu Thi đều không bằng Thi Vương.

Dù sao thì đẳng cấp vẫn có sự chênh lệch.

Móng vuốt dài nhọn sắc bén của Thi Vương, đỡ lấy Thiên Túc của Đấu Thi.

Liền trực tiếp xé đôi Đấu Thi ra.

Theo tiếng gầm thét bạo nộ.

Đấu Thi bị Thi Vương xé thành hai nửa.

"Dám hủy Đấu Thi của ta, ngươi phải đền!" Trương Trạch gầm lên một tiếng giận dữ, Long Tích Đao trước tiên rạch vào tay anh.

Một lượng lớn bảo huyết văng lên người Thi Vương.

Anh vung đao về phía vị trí có vết máu, liền trực tiếp một đao chém xuống.

Ngay khi sắp chém đầu Thi Vương, anh đột nhiên vạch áo tùy thân ra.

Ba mươi sáu cây Tinh Quan Đinh Thi Châm xuất hiện trong tay.

Đinh Thi Châm nhanh chóng đâm vào các vị trí khác nhau trên cương thi như Dũng Tuyền, Thái Dương, Đại Chùy, v.v.

Đợi Trương Trạch dừng tay, Thi Vương đột nhiên không còn

động tĩnh.

Chương 59

"Chết rồi?" "Chắc là chết hẳn rồi chứ?" Hoa Mã Quải không mấy chắc chắn vẫy vẫy tay trước mặt Thi Vương.

Xác định Thi Vương không còn động tĩnh, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

"Trương Trạch, vừa rồi mấy cây châm đó là thứ gì?" "Thi Vương bị mấy cây châm đó giải quyết rồi sao?" Hồng Cô nương nhìn chằm chằm trạng thái của Thi Vương hiện tại, mắt trợn tròn giận dữ, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể đột nhiên vồ tới cắn người.

Người ra tay là Nguyệt Môn, giỏi Cổ Thải Hí Pháp, ám khí tinh xảo.

Mấy cây châm mà Trương Trạch vừa sử dụng, khiến cô lầm tưởng cũng là ám khí, liền muốn khiêm tốn học hỏi.

Trần Ngự Lâu ngược lại kiến thức rộng rãi, ho khan một tiếng: "Hồng Cô, cô đã hiểu lầm rồi." "Thứ Trương Trạch vừa dùng, không phải ám khí." "Không phải ám khí sao?" Hồng Cô nương lại có chút không tin.

"Đừng không tin." Trần Ngự Lâu chỉ vào mấy cây châm mảnh dài trên người Thi Vương.

"Tổng cộng có ba mươi sáu cây châm, gọi là: Tinh Quan Đinh Thi Châm." "Tương truyền từ thời Đường do Mạc Kim Giáo Úy sáng tạo ra, Phát Khâu và Mạc Kim cùng thuộc một môn, cho nên Trương Trạch biết điều này một chút cũng không kỳ quái." Hắn không khỏi lại cảm thán một câu: "Điều khiến ta kinh ngạc không phải là châm, mà là thủ pháp vừa rồi của Trương Trạch, ta thậm chí còn không nhìn rõ động tác cắm châm." Không chỉ để chế phục cương thi, tốc độ ra tay

tự nhiên phải nhanh.

Huống chi cơ thể Trương Trạch bị Lục Khố Tiên Tặc không ngừng cường hóa.

Tốc độ lại càng có chút đề thăng.

"Trần huynh, làm phiền huynh gọi mấy người, mang Thi Vương về đi, ta có việc cần dùng." Thi Vương lợi hại như vậy, có thể nói là dược liệu quan trọng để biến thành Diêm Vương Đấu Thi.

Cỗ quan quách tử kim vốn dĩ không có Thi Vương, trọng lượng đã nhẹ đi không ít.

Con Bạch Mao Lão Viên bị đè dưới quan tài đột nhiên gầm lên một tiếng giận dữ, lật tung quan tài tử kim.

Định từ bên dưới bò ra.

"Suýt nữa quên còn có súc sinh này." Bạch Mao Lão Viên vừa mới thoát ra, không vội vàng rời đi, ngược lại ngửi ngửi mùi huyết tinh đặc biệt trong không khí.

Nó nhìn chằm chằm Chá Cô Tiếu mấy người, liền lập tức phát động công kích.

Đáng tiếc Bạch Mao Lão Viên không phải là nhục thân bình thường.

Tuy lông trắng đã bắt đầu chuyển thành lông bạc, nhưng dù sao tu hành vẫn còn cạn.

Côn Luân lao tới, tóm lấy lão viên.

Chá Cô Tiếu đột nhiên một cước đá lên, chỉ nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn xuất hiện.

Trương Trạch bên cạnh đã thu đao, bắt đầu kiểm kê thu hoạch lần này.

Hoa Linh đi tới, "Mấy viên nội đan trong tay nếu trực tiếp ăn, không cách nào phát huy hoàn toàn dược lực." "Không bằng để ta thêm vào một ít Hà Thủ Ô, Tử Tham và các dược liệu khác, phối chế thành đan dược, sau khi dùng dược lực sẽ tăng gấp bội." Lục Khố Tiên Tặc của Trương Trạch hiện tại chủ yếu không thể hiện ở thực lực cá nhân.

Mà là từng bước cải tạo bản thân, khiến cơ thể phát sinh biến đổi về chất.

Quá trình này cần nuốt chửng "thực vật" chất lượng cao, những viên nội đan "kết thạch" này cũng phải có chất lượng cao.

Hoa Linh có thể được gọi là Bàn Sơn Đạo Nhân, dựa vào kiến thức dược lý của mình.

Nàng vốn giỏi nghiên cứu chế tạo dược vật, hiểu biết một số phương pháp luyện chế đan dược đơn giản.

"Hoa Linh muội tử, sau khi luyện thành, cho ta ăn mấy viên nhé?" Hoa Mã Quải liếc mắt nhìn hắn: "Thứ này, thể chất của huynh e rằng không chịu nổi đâu." Hoa Mã Quải mặt đầy xấu hổ bỏ đi.

Hắn và Côn Luân cùng nhau thu dọn vàng bạc ngọc khí vương vãi xung quanh.

"Những thứ này, chúng ta ba nhà chia đều thế nào?" Chá Cô Tiếu trực tiếp từ chối: "Bàn Sơn xuống mộ không phải vì vàng bạc." Trương Trạch thì không khách khí, tiện tay lấy mấy món.

Dù sao thì cuộc sống cũng cần, có những nơi đều cần dùng tiền.

Trần Ngự Lâu nhìn cử động của Trương Trạch, khẽ mỉm cười.

Có thể thấy Trương Trạch là người thực tế.

Những gì anh muốn cũng không bao giờ giấu giếm.

Thi Vương cùng với quan quách tử kim được các đệ huynh trong Tá Lĩnh giúp đỡ vận chuyển về tổng bộ Tá Lĩnh.

Trên đường đi, Trần Ngự Lâu cho người đưa đến một cái chum lớn.

Đeo kính, tay cầm quạt, anh lại khôi phục khí phách tiêu sái thường ngày.

"Trạch Gia!" Trần Ngự Lâu cũng theo những người khác gọi một tiếng "Trạch Gia".

Trương Trạch trên mặt lại lộ ra vẻ nhàn nhạt: "Gọi tên ta là được rồi." Nói thật, chỉ cần không phải xưng hô mang tính vũ nhục, anh kỳ thực cũng không để bụng.

Xưng hô không đại biểu được điều gì, sự tôn kính xuất phát từ nội tâm mới là chân thật.

"Đều là huynh đệ cùng hoạn nạn, vậy ta không khách sáo nữa." "Trong thùng gỗ, đều là huyết Nộ Tình Kê mang huyết mạch Phượng Hoàng." "Giết sạch Nộ Tình Kê sao?" Trương Trạch cứ cảm thấy mình nghe lầm.

"Hiểu lầm rồi, không phải giết sạch, những con Nộ Tình Kê đó chết trong mộ của Lục Sí Ngô Công Tử, thi thể ta đã cho người hậu táng, nhưng huyết gà trong đó mang Phượng chủng, trước đây ta thấy huynh ăn thịt rắn độc..." Hắn hạ giọng: "Thịt rắn độc chua chát, huynh đệ sau này cứ ăn đồ tốt, huynh sẽ lo liệu hết." Tuổi hắn năm nay đã ba mươi, ngược lại lớn hơn Trương Trạch ở thế giới này rất nhiều.

Trương Trạch biết hắn đã hiểu lầm.

Chỉ có điều bí mật Lục Khố Tiên Tặc, anh sẽ không nói với bất kỳ ai.

Huyết Phượng chủng, quả thực là một món đồ rất tốt.

Nếu có thể phối hợp với dược vật, nhất định có thể khiến sự biến hóa trên người anh càng tiến thêm một tầng lầu.

"Vậy ta xin nhận." Trương Trạch cũng không khách khí, dù sao huyết đã được thu thập, không muốn cũng chỉ có thể đổ đi.

Trần Ngự Lâu dẫn đại quân trở về Trần gia Tương Âm.

Trần gia là vọng tộc Tương Âm, thế gia Đạo Mộ, ba đời trong gia tộc đều là Đạo Khôi, đứng đầu quần đạo thiên hạ.

Bởi vì duyên cớ của Trương Trạch, Tá Lĩnh không đại bại trở về như trong nguyên tác.

Khi Trần Ngự Lâu tụ tập mọi người lại lần nữa, uy vọng của hắn lại tăng lên không ít.

Trần lão gia tử đứng trong đám người, nhìn thấy thành quả của con trai mình hôm nay cũng vô cùng vui mừng.

Hoa Mã Quải bị Trần lão gia tử gọi đi, để kể chi tiết về những gì đã gặp phải trong chuyến đi này.

Khi biết chuyến đi này đều nhờ vào sự giúp đỡ của Phát Khâu Thiên Quan tên Trương Trạch, không chỉ nhiều lần cứu Trần Ngự Lâu, mà còn cứu các đệ huynh Tá Lĩnh.

Lão gia tử nghe xong vô cùng kích động.

"Nhanh, dẫn ta đi gặp vị tiểu ca họ Trương kia." Trần Ngự Lâu từ xa nhìn thấy lão gia tử đi về phía chỗ ở của Trương Trạch.

Hắn liền nói mấy câu kết thúc bài diễn thuyết, rồi để Hồng Cô nương thay mình dặn dò những việc phía sau.

Đến chỗ ở của Trương Trạch.

Trần Ngự Lâu từ xa nhìn thấy, lão gia tử vừa gặp mặt đã muốn quỳ xuống.

“Lão gia tử, không được phép.” Trương Trạch đột nhiên nhấc chân, chặn đầu gối lão gia tử lại, khiến ông không thể tiếp tục quỳ xuống.

Lực đạo mạnh mẽ, so với Côn Luân cũng không kém là bao.

Lão gia tử cũng kinh ngạc.

“Trương Trạch tiểu ca thiên sinh thần lực, không hổ là người từ Trương gia Đông Bắc ra!” Trần Ngự Lâu bước nhanh vào, “Lão gia tử, người sao vậy?” Lão gia tử nhìn Trương Trạch: “Hài tử, cậu là ân nhân của Tá Lĩnh ta.” Rồi lại nhìn Trần Ngự Lâu: “Ân tình này, e rằng cả đời cũng không trả hết!” Trần Ngự Lâu cũng là người biết ơn báo đáp, đạo lý này tự nhiên hắn hiểu.

Trần lão gia tử tuổi đã cao, vốn dĩ không coi trọng việc Trần Ngự Lâu dẫn người đi Bình Sơn, thậm chí đã chuẩn bị sẵn cho tình huống xấu nhất.

Nhưng không ngờ, Trần Ngự Lâu đã với tổn thất nhỏ nhất, phá được mộ Nguyên ở Bình Sơn, bình an đưa các đệ huynh Tá Lĩnh trở về.

Lại còn kết giao được với hai đại môn phái Đạo Mộ là Bàn Sơn và Phát Khâu, trong lòng ông cũng yên tâm về đứa con trai này.

“Chuyện sau này, con hãy tự quyết.” Lão gia tử nhìn Trần Ngự Lâu, vui mừng nói: “Không cần hỏi ta nữa.” “Lão gia tử...” Đột nhiên nhận được sự công nhận của lão gia tử, Trần Ngự Lâu tâm tình vô cùng kích động.

Hắn cố nuốt xuống, nói: “Nhi tử đã hiểu!” Chuyện Bình Sơn đã tạm kết thúc.

Trương Trạch và ba người Bàn Sơn tạm thời ở lại Trần gia.

Trần Ngự Lâu chuẩn bị cho Trương Trạch một căn phòng kín đáo.

Để anh có đủ thời gian làm những việc cần làm.

Hoa Linh dùng một tuần thời gian, liền hoàn toàn dung hợp nội đan và các dược liệu quý giá.

Chế ra năm viên đan dược bí chế.

Vừa mới mở nắp bình, Trương Trạch liền ngửi thấy hương dược vật bên trong.

Lục Phủ lập tức sản sinh cảm giác đói khát mãnh liệt, thôi thúc Trương Trạch lập tức tìm nơi ăn ngay đan dược bí chế.

Chương 60

Trương Trạch bước vào mật thất.

Liền trực tiếp nuốt xuống viên đan dược bí chế đã dung nhập Hà Thủ Ô, Tử Sơn Sâm và các dược liệu quý khác.

Đồng thời còn có dịch huyết Nộ Tình Kê cũng được Hoa Linh tinh luyện.

Lượng tuy ít đi rất nhiều, nhưng sức mạnh huyết mạch ẩn chứa trong đó lại tăng cường đáng kể.

Lập tức trong bụng sản sinh một cỗ dược lực mãnh liệt.

Đan dược nhanh chóng bị phân giải.

Dung nhập Lục Phủ, rồi bắt đầu sơ bộ cường hóa Tâm, Can, Tỳ, Phế, Thận và các Ngũ Tạng khác.

Trước tiên, tạng Tâm chủ đạo tư duy, thao túng huyết mạch.

Tạng Can trữ tàng huyết dịch, là cơ quan của Ngũ Tạng.

Hai tạng này được cường hóa, cường độ huyết mạch cũng sẽ được đề thăng.

Tỷ lệ sinh bệnh cũng gần như bằng không.

Tạng Tỳ phụ trách tiêu hóa, cơ bắp và sự lưu thông huyết mạch ở tay chân.

Sau khi được cường hóa, Trương Trạch lập tức cảm nhận được sức mạnh và tốc độ của tay chân đều đang đề thăng.

Giá trị sức mạnh đại khái đề thăng 50, tốc độ tuy ít hơn nhưng cũng có 30.

Tạng Phế phụ trách hô hấp, quan trọng nhất là tạng Thận.

Tạng Thận đề thăng, trước tiên là một số biến hóa tinh vi, sau đó là xương cốt và lượng tóc.

Đề thăng toàn bộ Tinh Khí Thần của cả người.

Toàn bộ tuần hoàn nội tại của cơ thể đều được đề thăng một lượt.

Sức mạnh lưu chuyển trong đó, đại khái là "khí".

Khí không chỉ tồn tại trong thế giới Dị Nhân, trong Tiên Hiệp cũng có khái niệm "khí".

Chỉ là phương thức tồn tại hơi khác nhau.

"Chúc mừng Túc chủ Lục Khố Tiên Tặc bắt đầu bước vào giai đoạn hoàn toàn mới, giác tỉnh 'Đạp Cương Bộ Đấu'." "Đạp Cương Bộ Đấu?" Lại giác tỉnh ra thứ này sao?

Đạp Cương Đấu Bộ là một loại năng lực tương đối quan trọng trong Thánh Nhân Đạo.

Khi sử dụng, thông qua kỹ xảo, có thể hấp thụ sức mạnh từ bên ngoài, từ đó phục hồi bản thân.

Một năng lực phụ trợ tương đối cao siêu.

Vậy phần thưởng bất ngờ của hệ thống sẽ là gì đây?

Anh nhìn sâu vào mật thất.

Anh đã dùng một ngày một đêm, tiến hành cải tạo điên cuồng.

Thi Vương vốn dĩ có lực phòng ngự kinh người, Trương Trạch đã thêm cho cả hai Đấu Thi một lớp mặt nạ da người.

Như vậy nhìn cơ bản không khác gì người thường.

Thiên Niên Thi Vương Tương Tây tự nhiên cũng trông bình thường hơn một chút.

Không chỉ bảo lưu tốc độ và lực phòng ngự vốn có, Trương Trạch còn cho nó ăn một phần huyết Nộ Tình Kê.

Thực lực của Thi Vương, ẩn ẩn lại có vài phần tăng trưởng.

"Chúc mừng Túc chủ đã có được Đấu Thi thứ hai." "Xin Túc chủ chọn phần thưởng." "1.

Ngũ Thập Bình Phương Trữ Vật Giới Chỉ, chỉ cần Túc chủ dùng khí là có thể mở ra." "2.

Khai Khải Thao Thiết Không Gian, truyền thuyết trong bụng Thao Thiết tự thành không gian, có thể vô hạn thôn phệ, cũng có thể trữ tồn vật phẩm." Những thứ mang theo bên người quả thực ngày càng nhiều.

Một không gian đích xác là thứ cần thiết nhất hiện tại.

Ngay cả hai thanh đao tùy thân cộng thêm một cây Điếu Thi Can, đều đã gây cản trở hành động.

"Khoan đã, hai loại này, loại nào có thể bỏ Đấu Thi vào?" "Cương thi là tàn hồn làm khôi lỗi, không thể bỏ vào Trữ Vật Giới Chỉ." Vậy chỉ còn một lựa chọn.

"Vậy chọn Thao Thiết Không Gian." Chớp mắt trong đầu liền có thêm một số tin tức.

Huyết mạch Thao Thiết vốn dĩ có khả năng mở ra Thao Thiết Không Gian.

Cỗ sức mạnh này, cất giấu trong hình xăm trên người.

Hòa hợp với linh hồn và thân xác, mọi sức mạnh của nó đều không thể bị đoạt đi.

So với chiếc giới chỉ kia thì an toàn hơn rất nhiều.

Theo cách hình dung của thế giới này, nó tương đương với Hư Số

Không Gian của Cổ Tinh Tuyệt Quốc.

Anh tùy ý vung tay một cái, bên cạnh liền xuất hiện một hố đen.

Hố đen cực nhỏ, khó bị phát hiện.

Chỉ cần hơi chú ý một chút, căn bản sẽ không bị người khác nhìn thấy.

Trương Trạch tùy tay đưa Thi Vương Tương Tây và Đấu Thi Thiên Túc bên cạnh vào trong.

Dưới chân anh đột nhiên thử Đạp Cương Đấu Bộ.

Thể lực vừa tiêu hao liền chậm rãi phục hồi trở lại.

Nếu cứ liên tục sử dụng Đạp Cương Đấu Bộ để chiến đấu với người khác, chẳng phải có thể đứng ở thế bất bại sao?

Không có tất cả vũ khí nhiệt trong thời đại này, nếu ở cổ đại đó tự nhiên vô địch không chút nghi ngờ.

Đang ngủ trưa, Chá Cô Tiếu mơ màng chìm vào giấc mộng.

Trong mộng, ông mơ thấy sư đệ Lão Dương Nhân chết thảm ở Bình Sơn, sư muội Hoa Linh dưới giếng đan bị Trần Ngự Lâu điên cuồng ngộ sát.

Lại có Hồng Cô nương mà ông khá có hảo cảm, cũng sau khi rời khỏi Tương Tây liền mắc bệnh nặng.

Lại còn trong lúc ngoài ý muốn mà thiếu đi một cánh tay.

Trong mộng, một đoàn hắc vụ đáng sợ tràn ngập tầm mắt lao về phía ông.

"A!" Chá Cô Tiếu đột nhiên kêu lớn một tiếng.

Ngoài cửa ngay sau đó vang lên tiếng gõ cửa.

"Sư huynh?" Hoa Linh vừa mới gõ cửa, Lão Dương Nhân liền hấp

tấp đẩy cửa ra.

"Sư huynh, xảy ra chuyện lạ rồi, vừa rồi đệ và Hoa Linh đều gặp một giấc mộng quái lạ." Chá Cô Tiếu tỉnh dậy, toàn thân đầm đìa mồ hôi, cả người thất hồn lạc phách.

Hoa Linh và hắn nhìn nhau một cái, phát hiện ánh mắt sư huynh tràn đầy bi thương.

"Sư huynh, huynh sao vậy?" Nhìn sư đệ sư muội trước mắt đều còn sống, Chá Cô Tiếu tâm tình kích động không thôi.

"Còn sống là tốt rồi... còn sống là tốt rồi..." "Sư huynh!

Chẳng lẽ, huynh mơ thấy chúng đệ tử đã chết sao?" Lão Dương Nhân và Hoa Linh lập tức kể ra cảnh mộng của mình.

Ba người so sánh, phát hiện cảnh mộng lại trùng khớp một cách kinh ngạc.

Chá Cô Tiếu trong lòng chợt hiểu ra, tổ tiên của tộc Trát Cách Lạp Mã vốn xuất hiện các Tiên Tri.

Trong cơ thể họ vốn chảy dòng huyết mạch Tiên Tri.

Năm đó, khi mẫu thân Chá Cô Tiếu sắp qua đời, cũng từng mơ những giấc mộng quái lạ tương tự.

"Đây không phải mộng, khả năng đây là vận mệnh vốn có của chúng ta!" Hoa Linh lập tức phản ứng: "Trương Trạch, tinh thông bói toán, dự báo trước, ở Bình Sơn đã cứu tất cả mọi người." E rằng đúng là như vậy.

Ba người lập tức đi tìm Trương Trạch.

Và kể chi tiết về cảnh mộng cho anh nghe.

Chương 61

Trương Trạch nghe ba người miêu tả, quả thực hoàn toàn trùng khớp với vận mệnh vốn có trong nguyên tác.

"Nếu không có Phù Trần Châu, năm bốn mươi tuổi ta vẫn sẽ chết." Lão Dương Nhân tìm Phù Trần Châu nhiều năm, đã sớm cảm thấy mệt mỏi.

"Chà, Hồng Cô nương thật sự sẽ mắc bệnh nặng sao?" Vận mệnh của Hoa Linh và Lão Dương Nhân đều đã thay đổi, nhưng Chá Cô Tiếu và Hồng Cô nương thì không.

Thấy Lão Dương Nhân có chút bi quan, Trương Trạch ngược lại có thể hiểu tâm tình của hắn.

"Phù Trần Châu trước đây ta đã nói rồi, ta có thể nói cụ thể hơn một chút." Anh tiện miệng nói: "Viên châu đó ở trong Già Long Sơn, Điền Nam, trong Hiến Vương Mộ." "Thời Kinh Vũ Đế, sau khi Hiến Vương có được Phù Trần Châu bị Kinh Vũ Đế biết được, liền phái người yêu cầu Hiến Vương dâng Phù Trần Châu." "Hiến Vương sau khi biết được liền mang theo Phù Trần Châu, dẫn theo những người cùng tín phụng tà thần, tiến vào núi và tự phong Hiến Vương." Ba người sau khi nghe xong mới biết, Phù Trần Châu ban đầu có một đoạn cố sự như vậy.

Lão Dương Nhân không nhịn được nói: "Hiến Vương Mộ thật sự khó đến vậy sao?" Bàn Sơn tìm Phù Trần Châu ngàn năm, nhưng không ngờ viên châu lại luôn ẩn giấu trong Hiến Vương Mộ ở Điền Nam.

"Không sai, Trần Ngự Lâu xuất động mười vạn đệ tử Tá Lĩnh, dùng sức người cũng không thể mở được Hiến Vương Mộ." Trong

nguyên tác, Hiến Vương Mộ bị máy bay đâm mở.

Như vậy, không chỉ cần tìm Hiến Vương Mộ, mà còn phải có vũ khí cùng cấp độ, mới có thể mở được Hiến Vương Mộ.

Như vậy, Hiến Vương Mộ đích xác hiện tại không thể đi được.

"Đang nói chuyện gì mà ồn ào thế?" Ngoài phòng, Trần Ngự Lâu từ xa bước tới.

Hắn thấy mọi người đều ở đó, đồng thời trong tay cầm một bức họa.

"Các đệ huynh Tá Lĩnh trong lúc chỉnh lý thu hoạch ở Bình Sơn, đã tìm thấy một bức họa." Đặt bức họa lên bàn, hắn không nhịn được hiếu kỳ hỏi mấy người vừa rồi đang nói chuyện gì.

Chá Cô Tiếu liền thuật lại một lượt chủ đề mà mấy người vừa thảo luận.

Trần Ngự Lâu nghe Chá Cô Tiếu nói mình sẽ mất một cánh tay, Hồng Cô sẽ mắc bệnh nặng mà chết.

Liền kích động nói nhất định không thể để Hồng Cô chết.

"Theo miêu tả của huynh, Hồng Cô nương mắc bệnh trong một trận ôn dịch ở địa phương." "Nếu có thể giải quyết ôn dịch, hoặc là đưa Hồng Cô nương rời đi trước, vấn đề chẳng phải sẽ được giải quyết dễ dàng sao?" Trần Ngự Lâu đã nắm bắt được điểm mấu chốt của vấn đề.

Trương Trạch nói: "Tại thành Trường Sa cách Tương Âm trăm dặm, có một Thần Y tên 'Hóa Thiên Đạo', nếu có thể tìm thấy ông ấy, có lẽ có thể giải quyết ôn dịch." Thành Trường Sa, đó vốn dĩ cũng là nơi anh định đi.

Nhưng lúc này, Trương Khải Sơn hiện tại e rằng còn chưa phải

Phật Gia của Cửu Môn Trường Sa.

"Thần Y Hóa Thiên Đạo!" Trần Ngự Lâu ghi nhớ cái tên này trong lòng.

Ánh mắt Trương Trạch rơi vào bức họa trước mắt.

Thành Hắc Thủy Tây Hạ được vẽ trong tranh, đã sớm bị chôn vùi dưới lớp hoàng sa.

Trên bản đồ, Chá Cô Tiếu liếc mắt đã chú ý đến một đồ án hình con mắt.

"Sư huynh, đồ án của Phù Trần Châu." Đồ án này khắc sâu trong trí nhớ của họ, trên vai mỗi người đều có một đồ án tương tự.

"Thành Hắc Thủy lẽ nào cũng có liên quan đến Phù Trần Châu?" Trần Ngự Lâu không hiểu, hắn chỉ thấy đồ án có hình con mắt, cảm thấy ba người Bàn Sơn sẽ hứng thú nên đã lấy ra.

"Cái này ta lại biết một chút." Những thứ trong Thành Hắc Thủy, Trương Trạch có thể nói là nhớ như in.

Cốt truyện Thành Hắc Thủy trong nguyên tác, kinh tâm động phách đến mức anh hận không thể tham gia vào đó.

Nhưng không ngờ lại thật sự đến thế giới này.

Anh tự tin hùng hồn nói: "Văn Vương Tây Chu từng có được Phù Trần Châu, tuy không biết Phù Trần Châu cụ thể là gì." "Nhưng Chu Văn Vương giỏi Chu Thiên Lão Quái, quẻ Thập Lục Tự Thiên Quái hoàn chỉnh kia, có thể nhìn thấu thiên cơ." Kỳ thực những nhân phù và quỷ phù anh có được, đều có liên quan đến Chu Thiên Lão Quái.

"Ý của huynh là, trong Thành Hắc Thủy có manh mối liên quan đến Phù Trần Châu?" Trương Trạch gật đầu: "Chu Văn Vương thông qua bói quẻ đã tìm ra hai thông tin: Phù Trần Châu đến từ Côn Luân

Sơn, và nó tượng trưng cho sự trường sinh bất diệt.

Ngoài ra, phương pháp sử dụng cụ thể, tất cả đều lưu lại trên ba khối mai rùa, được gọi là 'Long Cốt Thiên Thư'." "Trong đó có một khối Long Cốt Thiên Thư, cất giấu trong Thành Hắc Thủy Tây Hạ." Ba người Bàn Sơn vừa nghe, biết được vị trí đại khái của Phù Trần Châu là ở Điền Nam.

Hiện tại điều cần thiết nhất, là tìm hiểu tác dụng của Phù Trần Châu, tìm kiếm phương pháp phá giải lời nguyền.

Vị trí đại khái của Thành Hắc Thủy, cũng không phải bí mật.

Nó nằm trong một vùng sa mạc ở phía Bắc.

Trần Ngự Lâu bất đắc dĩ nói: "Thành Hắc Thủy có Đại Phật Tự Thông Thiên, chôn sâu dưới lòng đất, thủ đoạn của Bàn Sơn và Tá Lĩnh e rằng đều khó mà thi triển." "Lần này e rằng phải nhờ Trạch Gia thi triển thuật Phân Kim Định Huyệt rồi." Trương Trạch ngược lại không để tâm lắm.

"Trong phong thủy, có một môn Thiên Tinh Phong Thủy Thuật còn gọi là Thiên Khung Thanh Nang Thuật, có thể tìm thấy Thành Hắc Thủy." Nghe Trương Trạch miêu tả, mấy người đều như lọt vào sương mù.

Chá Cô Tiếu: "Xin thỉnh giáo, Thiên Tinh Phong Thủy Thuật là gì?" Trương Trạch kiên nhẫn giải thích: "Hưng vong của thiên hạ đều phát từ Long Mạch, cho nên lăng mộ nhất định phải đặt ở phong thủy bảo địa, điểm này chắc hẳn mọi người đều rõ, ta sẽ không nói nhiều." Những điều tiếp theo anh nói, mấy người lại không mấy hiểu rõ.

"Từ thời thượng cổ, nhân loại bắt đầu quan sát thiên tượng, nghiên cứu biến hóa của các vì sao, dùng để suy đoán phúc họa, khi chọn mộ huyệt cũng thường xuyên vận dụng tinh túy thiên văn."

Không chỉ ba người Bàn Sơn, ngay cả Trần Ngự Lâu cũng như đang nghe chuyện huyễn hoặc.

Loại thủ đoạn mà Trương Trạch nói ra, không biết cao minh hơn bao nhiêu lần so với "quan nê ngân, biện thảo sắc" trước đây.

Một phái Bàn Sơn đời đời đều tìm kiếm Phù Trần Châu, đây cũng là lần đầu tiên nghe nói đến thủ đoạn Đạo Mộ khoa trương như vậy.

"Sao có đẹp xấu, đất có hung cát, phàm là nơi đất cát thượng hạng, tất định tương hỗ hô ứng với nhật nguyệt tinh thần trên trời, lấy thuật Thanh Ô định huyệt theo sự lưu chuyển của tinh vân, chính là Thiên Tinh Chi Thuật khó nhất trong phong thủy." Lão Dương Nhân nghe xong nuốt nước bọt: "Vậy là, phái Mạc Kim, nhìn sao có thể tìm được mộ sao?" Mạc Kim và Phát Khâu hợp xưng Mạc Kim Giáo Úy, Trương Trạch nói mình thuộc phái Mạc Kim Giáo Úy kỳ thực cũng không sai.

Quan trọng là thủ đoạn như vậy, Mạc Kim Giáo Úy cũng không phải ai cũng biết.

Mạc Kim thường ba người một tổ, phân công khác nhau, thiếu một người là không được.

Bởi vậy có tổ huấn: Hòa thì sống, chia thì chết.

"Không sai, chỉ cần có thể nhìn thấy các vì sao trên trời, kết hợp với thế đi của sông núi, là có thể xác định vị trí cổ mộ." Nhưng đây không phải là thời đại hiện tại.

Nếu ở kiếp trước, nhiều nơi đã sớm không nhìn thấy sao nữa, đừng nói chi thi triển Thiên Tinh Chi Thuật.

"Trần huynh, có bản đồ không?" "Có, ta đi lấy đây." Trần Ngự Lâu nhanh chóng đi lấy bản đồ.

Nhìn bản đồ trước mắt, hắn tiếc nuối nói: "Chuyến đi Thành Hắc

Thủy lần này, ta e rằng không thể đi được." Hắn giải thích cặn kẽ nguyên do cho mấy người.

Vì La Lão Oai đã chết, với tư cách là quân phiệt lớn nhất Tương Tây, khu vực cai quản và mấy vạn thủ hạ đều cần có người đi tiếp quản.

So với việc đạo mộ, Trần Ngự Lâu hiển nhiên càng thành thạo hơn với loại chuyện này.

"Tâm ý của Trần huynh ta xin nhận, Thành Hắc Thủy có mấy người chúng ta là đủ rồi." Chá Cô Tiếu đã quen với hình thức mấy người cùng xuống mộ.

Đột nhiên đưa toàn bộ đại quân Tá Lĩnh đi, ông cũng tạm thời không cách nào thích ứng được.

Huống chi Thành Hắc Thủy là nơi hiểm ác, nhiều người đi như vậy, cũng chỉ sẽ lãng phí thời gian.

Hoài bão và dã tâm của Trần Ngự Lâu, mấy người đều rõ.

Nếu có thể thành công tiếp quản địa bàn của La Lão Oai, đối với việc hành sự sau này cũng có lợi ích lớn.

"Đem Hồng Cô cũng theo." Để Hồng Cô nương rời xa Tương Âm, thì tự nhiên cũng không đến nỗi mắc phải ôn dịch.

Trương Trạch chỉ bản đồ, nói: "Từ Tương Âm một đường đi lên phía Bắc, thẳng đến sa mạc A Lạp Thiện là một con đường thẳng." "Không thể đi thẳng." Trần Ngự Lâu chỉ vào một phần Trường An.

"Nơi này mấy năm gần đây không yên bình, e rằng cần phải đi vòng." Trương Trạch nhìn sang tuyến đường bên cạnh, tuyến đường đó rẽ sang vùng Ba Thục.

Anh nhớ đến những nghệ nhân Thất Thập Nhị Hành, chuyên chế

tác các món đồ cá nhân, những công tượng có kỹ thuật thủ nghệ siêu việt.

"Trần huynh, ta cần Tá Lĩnh giúp ta gửi một phong thư." "Không thành vấn đề, muốn gửi đi đâu?" Gửi thư là chuyện nhỏ, Trần Ngự Lâu cũng không đáp ứng liền.

"Phong Oa Sơn." "Chưởng Quỹ Lý Thụ Quốc của Phong Oa Sơn, nghệ nhân Thất Thập Nhị Hành sao?" Người cao nhân của Phong Oa Sơn nổi tiếng, hắc bạch lưỡng đạo không ai là không biết.

Trần Ngự Lâu tự nhiên cũng biết người này, cây Điếu Thi Can trước đây chính là do Chưởng Quỹ Lý làm ra.

"Không thành vấn đề, ta sẽ tìm mấy người đáng tin cậy nhanh chóng giúp đệ gửi đi." Tìm Phong Oa Sơn, là để đặt làm mấy cây Kim Cương Tán.

Kim Cương Tán, trong nguyên tác nhiều người không biết đều tưởng là bảo vật của Bàn Sơn.

Thực tế là do Mạc Kim Giáo Úy truyền lại.

Chỉ có điều kỹ thuật của bản thân có hạn, trong đó những dược liệu cần thiết cũng chỉ có Phong Oa Sơn mới có thể dễ dàng kiếm được.

"Kim Cương Tán ư?" "Chí bảo phòng ngự của Mạc Kim, mà bất kỳ ám khí nào cũng không thể phá hủy sao?" Trần Ngự Lâu nghe Trương Trạch nói muốn đặt chế trực tiếp, cũng vô cùng kinh ngạc.

"Tán còn có thể đặt chế sao?" Đối với sự kinh ngạc của Trần Ngự Lâu, Trương Trạch đã sớm đoán trước.

Uy danh lẫy lừng của Kim Cương Tán, bất luận hắc bạch hai đạo, hẳn là đều từng nghe qua.

“Tự nhiên là có thể, chỉ là nguyên liệu khó tìm, cần Tổng Bả Đầu giúp đỡ.” Trương Trạch dự định đem toàn bộ những thứ thu được từ mộ phần thứ nguyên, dùng để đặt chế Kim Cương Tán này.

Muốn đặt làm loại trang bị này, giá cả đa phần không hề rẻ.

Thu hoạch chuyến này cũng chỉ đủ đặt cọc, đợi sau khi từ Hắc Thủy Thành trở về, liền không cần lo lắng về vấn đề tiền bạc nữa.

Trần Ngự Lâu lập tức đáp ứng.

Chỉ trong lòng có một mối bận tâm.

“Hắc Thủy Thành của Tây Hạ tương truyền là mộ của Tây Hạ Hoàng Đế Lý Nguyên Hạo, trong mộ bảo vật vô số, có cần ta phái người theo cùng không?” “Không cần.” Trương Trạch nói xong, trước mặt mấy người, giơ tay mở ra hắc động sinh ra từ không gian Thao Thiết ẩn giấu.

Chương 62

Cả tấm địa đồ cùng với chiếc bàn trước mặt trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi.

"Ân?" Bốn người xung quanh cẩn thận kiểm tra khắp nơi.

Lão Dương Nhân thậm chí còn nhìn về phía Trương Trạch.

"Đồ đâu rồi?" Trương Trạch lại vung tay, chỉ nghe thấy tiếng 'đông' một tiếng, âm thanh chiếc bàn rơi xuống đất vang lên.

Mọi thứ trong nháy mắt xuất hiện trước mặt mấy người.

"Biến hý pháp?

Giới Tử Tu Di chi thuật?" Với nhận thức của Trần Ngự Lâu, hắn chỉ có thể nói như vậy.

Dù sao vào thời Dân Quốc, nhiều người chỉ nghe nói về Giới Tử Tu Di của Phật gia.

"Cũng gần như vậy, cũng có thể hiểu là Giới Tử Tu Di chi thuật." Trương Trạch chỉ nói đại khái, để họ có một khái niệm là được.

"Như vậy, dù có nhiều vàng bạc hơn nữa cũng không cần lo lắng rồi." Trần Ngự Lâu cũng không hề để tâm đến bảo vật trong Hắc Thủy Thành.

Dù sao thì vốn dĩ hắn cũng không phải là người ham tài.

Lần này không tham gia chuyến đi Tây Hạ, tự nhiên cũng sẽ không đi để tâm.

"Trần huynh, ở Bắc Bình có một Tân Nguyệt Phạm Điếm đúng không?" Tuy không đi Hắc Thủy Thành, nhưng Trương Trạch đã sớm tìm hiểu các kênh chuyển nhượng bảo vật.

“Tân Nguyệt Phạm Điếm ở Bắc Bình?” Trần Ngự Lâu cười nói: “Tự nhiên là có nghe qua, ta từng đến vài lần.” Nói xong lập tức phản ứng: “Khi đó sẽ đem đồ đạc tới Tân Nguyệt Phạm Điếm đấu giá sao?” Hắn liền nhắc nhở: “Phí thủ tục mà Tân Nguyệt Phạm Điếm thu không hề thấp đâu.” “Cái đó không thành vấn đề.” Vào thời đại này, bán được hàng đã là may mắn lắm rồi.

Trước đây Trương Trạch đều sống trong núi sâu rừng già.

Muốn bán đồ ra ngoài, gần như không có kênh nào, chỉ có thể bán rẻ.

Đợi Trương Trạch viết xong thư, lại đóng Phát Khâu Thiên Quan Ấn lên đó.

Người của Tá Lĩnh nhanh chóng gửi thư đi.

Đồng thời, Trần Ngự Lâu dùng nhân mạch của mình, giúp Trương Trạch tìm đủ tất cả các kim loại quý hiếm cần thiết.

Dựa theo tỷ lệ hợp kim của Kim Cương Tán, đủ để đặt chế bốn chiếc.

Sau khi ở lại Tương Âm một thời gian, Trần Ngự Lâu cũng không tra được dấu hiệu bùng phát ôn dịch.

Trương Trạch cùng mấy người quyết định lên đường tới Hắc Thủy Thành trước.

Cứ như vậy, Trương Trạch cộng thêm ba sư huynh muội của Bàn Sơn, và thêm Hồng Cô Nương, một đoàn năm người cùng nhau xuất phát.

Từ Tương Âm xuất phát, muốn tới Hắc Thủy Thành ở Tây bộ Nội Mông, lộ trình từ đường thẳng đã biến thành hình chữ “L”.

Vào thời đại này ô tô vô cùng hiếm, không phải người bình

thường nào cũng có thể dùng được.

Trần Ngự Lâu đã sắp xếp cho mấy người một cỗ xe ngựa, đưa thẳng tới ga xe lửa Nhạc Dương gần nhất.

Nhạc Dương ở Tương Âm có vị trí trọng yếu ở Trường Sa Thành, là một nút giao thông quan trọng.

Muốn tới Trường Sa Thành, cũng phải từ đây đi xe.

Trương Trạch suy nghĩ trước sau, cuối cùng không liên hệ với Trương Khải Sơn, người cũng đã tách ra khỏi Trương gia.

Là những người Trương gia trong cùng hoàn cảnh, lập trường của mọi người về cơ bản là nhất quán.

Chỉ là, hiện tại Trương Khải Sơn ở Trường Sa Thành lập chân chưa vững.

Thậm chí có người đang tìm kiếm người Trương gia khắp nơi để làm thí nghiệm trên cơ thể người, nghiên cứu bí mật trường sinh của Trương gia.

Những điều này, tạm thời gác lại.

Mấy người tới ga xe lửa, xung quanh dòng người chen chúc.

Một chiếc xe lửa đen kịt to lớn, từ xa từ từ tiến về phía mọi người.

Toa tàu hỏa có chút tương tự với kiếp trước của Trương Trạch.

Được chia thành ba hạng, trong đó vé hạng nhất đắt nhất là mười đồng bạc.

Trương Trạch vừa mới bán đấu giá xong minh khí, trong người vừa hay có tiền.

Để tránh gây chú ý, hắn đã mua vé hạng nhì cho năm người.

Rồi lên chuyến tàu hỏa đi Trùng Khánh.

Tiếng còi hơi "ô ô" vang lên, Hoa Linh tò mò nhìn cảnh vật bên ngoài qua cửa sổ.

"Bên ngoài đẹp quá!" Hồng Cô Nương bình thường cũng không thường xuyên đi xe lửa, cũng giống Hoa Linh tò mò nhìn cảnh vật vụt qua bên ngoài.

Năm người dọc đường tận hưởng sự yên tĩnh hiếm có.

Nhưng ba sư huynh muội phái Bàn Sơn trên người mặc đạo bào đặc biệt, đã thu hút sự chú ý của những người khác trong toa tàu.

"Mấy vị đạo sĩ?" Ở vị trí không xa, một người đàn ông trung niên để hai hàng ria mép, ăn mặc như một thương nhân.

Ngay khi người đàn ông trung niên vừa tới gần, Chá Cô Tiếu liền thấp giọng nói với Trương Trạch: "Kẻ này e rằng là đồng nghiệp, trên người có một thứ mùi thổ tinh tử không thể che giấu." Đồng nghiệp đạo mộ, chỉ cần tới gần, dựa vào mùi thổ tinh tử, liền có thể xác định thân phận của đối phương.

Chá Cô Tiếu khách khí đáp lại: "Ba sư huynh muội chúng ta đích xác là đạo sĩ, tiền bối có gì chỉ giáo?" Đối phương cười tủm tỉm đi tới, Trương Trạch nhìn một cái liền thấy trên người hắn có mang theo một chiếc bàn kim loại.

Nhìn kỹ những văn tự khắc trên bàn đó, toàn bộ đều là Thiên Can Địa Chi.

Khắp thiên hạ, người cầm loại bàn này, e rằng cũng chỉ có một.

Sau đó lại liếc mắt một cái, trên cổ người đàn ông trung niên ẩn hiện một sợi dây đen.

Hắn là Mạc Kim Phù luôn mang theo bên mình.

Không phải đó là Kim Bàn, một trong hai đồ đệ của Trương Tam Liên Tử sao?

Sự xuất hiện của Kim Bàn khiến mấy người đều cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Trương Trạch đoán, Kim Bàn chuyến này hẳn là có cùng mục đích với họ.

Trong nguyên tác, khi Hồ Bát Nhất cùng đồng bọn đi Phong Oa Sơn, từ chỗ lão chưởng quỹ Lý Thụ Quốc, có được một chiếc Kim Cương Tán mà không ai lấy đi.

Chiếc tán đó, chính là lúc này Kim Bàn tới Phong Oa Sơn, nhờ Lý chưởng quỹ đặt chế.

Nếu có thể kịp thời lấy được Kim Cương Tán, có lẽ hắn cũng sẽ không chết trong Long Lĩnh Mê Quật.

Kim Bàn nheo mắt, cũng đã nhận ra thân phận của mấy người.

"Túc hạ cũng muốn đi đảo đấu sao?" Trương Trạch trực tiếp dùng hành thoại thấp giọng hỏi.

Hai chữ "đảo đấu", người bình thường thật sự chưa chắc đã nghe hiểu là gì.

Nhưng Kim Bàn vừa nghe, liền nhướng mày: "Ta làm ăn, không bán gạo, cũng không đảo đằng gạo đấu, mặc đấu." Thấy không thừa nhận, Trương Trạch chuyển chủ đề, liền nói: "Định bàn tử quải thiên kim, hải tử quái hưởng.

Câu trảo thích can tử đảo đấu quán đại đỉnh nguyên lương, nguyệt chiêu tử viễn thải bao bất thượng." Ý của câu nói là Kim Bàn không thành thật.

Ăn nói hồ đồ, đồng thời đã sớm biết thân phận, vội vàng không kịp

che giấu.

Thấy thân phận bị vạch trần, Kim Bàn cũng không còn che giấu nữa.

"Vô hữu nguyên lương." Kim Bàn lập tức buột miệng nói ra, rồi mới phản ứng lại rằng mấy người trẻ tuổi này đã biết rồi.

Nhưng tiếp đó hắn đáp: "Sơn thượng bàn sài sơn hạ thiêu hỏa, cảm vấn mấy vị đỉnh thượng nguyên lương, tại hà phương phân sơn giáp, sách giải đắc kỷ đạo khâu môn?" Không đợi Trương Trạch mở miệng, Hồng Cô Nương trực tiếp hào khí đáp: "Phóng sơn yếu phóng Côn Luân Sơn, Côn Luân Sơn cao thần tiên; Thường Thắng canh bỉ Côn Luân cao, sơn thượng nghĩa khí trùng vân tiêu." Nói xong còn ôm quyền.

"Thường Thắng Sơn, không đúng… Tá Lĩnh?" Kim Bàn nhìn về phía Chá Cô Tiếu thì trầm giọng: "Trích tinh nhu dụng Khôi Tinh Thủ…" "Bàn Sơn Đạo Nhân!" Kim Bàn ngớ người, ngày hôm nay, có thể cùng lúc gặp cả Bàn Sơn và Tá Lĩnh.

Đặc biệt là Bàn Sơn, mấy trăm năm nay, ít người có thể tiếp xúc được phái này.

Ánh mắt dần dần nhìn về phía Trương Trạch.

Trong lòng thầm nghĩ, người này hẳn không phải người của Bàn Sơn hay Tá Lĩnh đâu nhỉ?

"Tầm long phân kim khán triền sơn," Kim Bàn ngây người tiếp lời: "Nhất trọng triền nhất trọng quan." Trương Trạch khẽ mỉm cười, tiếp lời: "Quan môn như hữu bát trọng hiểm, bất xuất Âm Dương Bát Quái hình." Mạc Kim Tầm Long Quyết, trừ Mạc Kim Giáo Úy ra, các môn phái đạo mộ khác gần như không thể nghe hiểu được những huyền bí trong đó.

“Mạc Kim?” “Đệ tử của ai?” “Trần?

Tôn Quốc Phụ?” Trương Tam Liên Tử tổng cộng có bốn đệ tử, xếp hàng thứ hai, hiện tại còn sống có Đại sư huynh xuất gia, pháp hiệu Trần, ngoài ra còn có một sư đệ tên Tôn Quốc Phụ.

“Đều không phải.” Trương Trạch lắc đầu, tiện tay lấy ra một chiếc kim ấn.

Chương 63

Trên kim ấn trước mắt hắn, rành rành viết tám chữ triện "Thiên Quan Chúc Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ".

Trong đó điều quan trọng không nằm ở bản thân văn tự, mà là ý nghĩa mà vật phẩm đó đại biểu.

Kim Bàn nhìn chằm chằm vào những chữ trên kim ấn, đột nhiên kêu lớn: "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" "Vật này không thể nào tồn tại!" Tất cả mọi người trong toa tàu đều nhìn về phía họ.

Nhưng may mắn là giọng của mấy người không lớn.

Trong toa tàu có những người khác đang nói chuyện.

Mỗi môn phái đều có đạo khôi, trong Mạc Kim Giáo Úy, Thiên Ấn thời cổ đại biểu cho thân phận của Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Cũng tương đương với khôi thủ của Mạc Kim Giáo Úy.

"Vật này ở trước mắt, có thể tùy tiện kiểm tra." Trương Trạch trực tiếp đặt vật đó lên bàn, để Kim Bàn tùy tiện xem.

Kim Bàn thực ra chỉ nhỏ hơn Trương Tam Liên Tử mười mấy tuổi.

Thuở nhỏ hắn và Trương Tam Liên Tử vừa là sư đồ vừa là bạn bè.

Từ khi kinh doanh, nghiên cứu về đồ cổ tự nhiên cũng không phải người thường.

Hắn liếc mắt một cái liền nhận ra chiếc kim ấn trước mắt có công nghệ từ thời Hán.

"Phát Khâu Thiên Ấn thật, tiểu huynh đệ, vật này sao lại ở trong

tay ngươi?" "Trương Trạch tới từ Trường Bạch Sơn ở Đông Bắc." Hồng Cô Nương ẩn ý chỉ rõ thân phận thật sự của Trương Trạch.

"Trương gia Đông Bắc?" "Khó trách!

Khó trách!" Khi biết Trương Trạch là người Trương gia, liền không cảm thấy kỳ lạ nữa.

Trương gia dù sao cũng có truyền thừa Phát Khâu chính thống.

Còn về chiếc kim ấn sao lại ở đây, Kim Bàn cũng không quan tâm nữa.

Hắn lấy ra Mạc Kim Phù.

"Tại hạ Kim Bàn, cùng tiểu huynh đệ đồng môn." Sau khi hiểu rõ thân phận của mấy người, thái độ của Kim Bàn cũng khách khí hơn vài phần.

"Chẳng qua từ khi sư đệ Thiết Ma Đầu của ta chết đi, Mạc Kim Giáo Úy cũng hoàn toàn tan rã…" "Chẳng sợ mấy vị chê cười, mấy ngày trước ta đi ngang qua Hoàng Hà, gặp phải thủy hoạn, hàng hóa toàn bộ rơi xuống nước, bây giờ cũng chỉ có thể quay lại nghề cũ." Đối với thân phận của Kim Bàn, Hồng Cô Nương dường như không xa lạ.

"Sớm đã nghe danh, Kim Bàn tiền bối đem tiền kiếm được, đều quyên góp cho dân nghèo hai bờ Hoàng Hà, nghĩa cử như vậy, thật đáng khâm phục." Kim Bàn cười xua tay, liền nói không dám.

Sau đó lại hỏi về nơi đến của Trương Trạch và mấy người.

Khi nghe nói muốn đi Phong Oa Sơn, liền nói là có duyên phận.

"Ta cũng đang muốn đi tìm Lý chưởng quỹ ở Phong Oa Sơn, để đặt làm một chiếc Kim Cương Tán." Mạc Kim Giáo Úy vốn có một chiếc Kim Cương Tán, chỉ là đang ở chỗ Lão Trần.

Kim Bàn không đi mượn của sư huynh Lão Trần, liền quyết định đi tìm người đặt làm một chiếc mới.

"Lần này ta muốn đi tìm Lý chưởng quỹ để lấy Kim Cương Tán." Hoa Linh nghe Kim Bàn muốn đi đặt làm Kim Cương Tán, bất ngờ nói: "Tiền bối không bằng cùng đi với chúng ta?" Kim Bàn nghe xong không từ chối.

Chỉ đang do dự.

Vốn dĩ hắn đã rửa tay gác kiếm, nhưng không đành lòng nhìn dân chúng hai bên bờ Hoàng Hà sống cơ cực, liền ra tay giúp đỡ.

Nào ngờ tất cả tiền bạc đều đã dùng hết, giờ lại toàn bộ rơi xuống Hoàng Hà, hiện tại nhà địa chủ cũng không còn tiền dư dả.

Chỉ có một quy tắc của phái Mạc Kim phải tuân theo, hợp tắc sinh phân tắc tử, tất có đạo lý trong đó.

Hồng Cô Nương tiếp tục khuyên: "Sau này ta dự định tới Hắc Thủy Thành của Tây Hạ, lấy được bảo tàng trong lăng mộ hoàng gia Tây Hạ, không bằng tiền bối đi cùng chúng ta một chuyến?" Mạc Kim Giáo Úy trước mắt này chính là Mạc Kim Giáo Úy chính thống.

Hồng Cô Nương lập tức đưa ra cành ô liu, hy vọng có thể hợp tác.

"Mấy người muốn hợp tác đi động mộ Lý Nguyên Hạo?" Điều này cũng đúng, dù sao đó cũng là lăng mộ hoàng gia Tây Hạ.

Mấy người cùng đi, vừa hay có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Hơn nữa, nếu hắn gia nhập, chẳng phải tương đương với việc bổ sung lại một tổ hợp hoàn chỉnh sao?

"Gần đây ta thật sự rỗng túi, ta chuyến này sẽ đi cùng, chỉ cần chia một phần canh là được." Trong lòng dần dần xóa bỏ được nghi ngại.

Theo quy củ của Mạc Kim Giáo Úy, khi xuống đấu liền chế ngự

được mấy món đồ.

Cả đời xuống đấu, từ trước đến nay đều có sự chuẩn bị vạn toàn mới ra tay.

Hiện tại lại để hắn gặp được Trương Trạch và mấy người.

Hắn không tin, trên đời có nơi hiểm ác nào mà bốn phái lớn hợp tác lại không thể hạ được.

Đặc biệt là Hắc Thủy Thành trước khi Tây Hạ diệt vong, được chọn làm lăng mộ hoàng gia cuối cùng.

Trong đó giấu gần như tất cả tài bảo mà hoàng thất Tây Hạ đã sưu tập, toàn bộ đều được lưu lại trong đó.

Chỉ cần lấy đi một phần nhỏ, là có thể giải quyết được tình cảnh khó khăn hiện tại của Kim Bàn.

"Ta không phải là người tham tài, Nhược Thủy ba ngàn, ta cũng chỉ lấy một gáo." Hắn biết mấy người ngồi đây đều là những người làm việc lớn.

Lại nhìn về phía Chá Cô Tiếu: "Ta từng nghe nói Mộ Trần Châu mà Bàn Sơn muốn tìm, đã xuất hiện một lần ở Mậu Lăng của Kinh Vũ Đế, sau đó Mậu Lăng bị Xích Mi Quân đào trộm, sau đó trải qua nhiều lần lưu chuyển lại rơi vào tay hoàng thất Tây Hạ." Kim Bàn khi nói đến Xích Mi Quân, ánh mắt kỳ lạ nhìn về phía Hồng Cô Nương.

Bởi vì Xích Mi Quân thực chất là tổ sư gia của Tá Lĩnh.

Những lời đồn đại này bắt đầu lưu truyền từ thời Tống đại.

Vốn dĩ Chá Cô Tiếu cũng đã tìm hiểu những tin tức này, mới kiên quyết quyết định đi Hắc Thủy Thành.

"Tiền bối, những điều đó thực ra là lời đồn." Lão Dương Nhân nghe xong cười nói: "Nếu không phải vậy, ta cũng đã nghĩ Mộ Trần

Châu ở trong Hắc Thủy Thành rồi." "Nhưng ta, Phát Khâu Trạch Gia, thông hiểu cổ kim, có thể tính toán, đã sớm biết nơi thật sự của Mộ Trần Châu." "Hả?

Chẳng lẽ trong lăng mộ Kinh Vũ Đế, không phải là Mộ Trần Châu thật?" Trương Trạch giải thích: "Mộ Trần Châu lần cuối cùng xuất hiện, đích xác là vào thời Kinh Vũ Đế, chẳng qua Kinh Vũ Đế có được không phải là một viên Ảnh Châu, trong Hắc Thủy Thành của Tây Hạ thực ra là một khối 'Long Cốt Thiên Thư' có liên quan đến Mộ Trần Châu." Kim Bàn lúc này mới hiểu, hóa ra sự thật là như vậy.

Nghe Trương Trạch lại thông hiểu cổ kim, thậm chí tinh thông Chu Dịch bói quẻ, trái lại không còn quá kinh ngạc.

Thủ đoạn của phái Mạc Kim, đều dựa vào Thập Lục Tự Thiên Quái.

Kim Bàn là một cao thủ ở phương diện này.

Về thực lực trong Kỳ Môn Độn Giáp, Phân Kim Định Huyệt, về cơ bản có thể sánh ngang với Trương Tam Liên Tử.

Xe lửa cứ thế chạy tới Trùng Khánh, trong lúc mấy người nhàn rỗi trò chuyện, xe lửa nhanh chóng tới ga.

Kể từ khi sư đệ Thiết Ma Đầu của hắn chết thảm cách đây hai mươi năm, Kim Bàn và sư huynh Lão Trần đã ẩn cư nhiều năm.

Giờ đây trên giang hồ, xuất hiện mấy vị tuấn kiệt này.

Trong lòng không khỏi cảm thán, sóng sau xô sóng trước.

Phong Oa Sơn nằm ở một huyện thành tên là "Vu Sơn".

Trương Trạch nhớ rằng, huyện thành này phát triển vẫn luôn không mấy khởi sắc.

Ngay cả trước khi hắn xuyên việt ở kiếp trước, nó vẫn đứng thứ

ba từ dưới lên trong toàn bộ Trùng Khánh.

Mấy người vào huyện thành lại chỉ có thể đi xe bò.

Đi trên con đường núi gập ghềnh, cuối cùng mới tới huyện thành.

Hồng Cô Nương cầm địa chỉ mà khôi thủ Tá Lĩnh đưa, dọc theo phố dẫn mấy người đi tìm.

"Hồng Cô Nương, Phong Oa Sơn và Mạt Trần Môn đều tinh thông cơ quan ám khí, bên nào lợi hại hơn một chút?" Hoa Linh trên đường không nhịn được hỏi ra mối bận tâm trong lòng.

"Về danh tiếng, tự nhiên là Phong Oa Sơn danh chấn hắc bạch hai đạo lớn hơn, còn về thực lực, thì phải so tài mới biết." Về thực lực của hai phái, Hồng Cô Nương thật sự không có cách nào so sánh cao thấp với Phong Oa Sơn.

Chẳng qua tổ sư gia của Phong Oa Sơn là Gia Cát Võ Hầu, chỉ tiếc đã làm mất trấn phái chi bảo "Võ Hầu Tàng Binh Đồ".

Nếu không thì Phong Oa Sơn nhất định là đệ nhất đương thời.

"Đến rồi." Hồng Cô Nương từ xa nhìn thấy một cửa hàng thọ tài.

Trong cửa hàng bày biện minh chỉ trà chúc, có mấy người giấy ngựa giấy bày trong tiệm.

Lão Dương Nhân nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài nhỏ có những lỗ thủng ở cửa: "Không phải nhầm rồi chứ, rõ ràng đây là một cửa hàng quan tài." Nhìn qua thì căn bản không phải là cửa hàng chuyên kinh doanh đặt làm binh khí ám khí.

"Sẽ không nhầm đâu." Trương Trạch nhìn những lỗ thủng trên chiếc quan tài ở cửa.

Trong mắt người trong nghề, đó là quảng cáo trực tiếp nhất.

Tất cả những lỗ thủng trên đó, đều là do các ám khí khác nhau bắn

ra.

Chương 64

Vừa bước vào, liền thấy chưởng quỹ cửa hàng là một thanh niên.

Bên cạnh có hai tiểu nhị.

Thấy mấy người xuất hiện, liền nhiệt tình đón tiếp.

"Mấy vị muốn mua gì?" "Ta lấy Kim Cương…" Lão Dương Nhân vừa định trực tiếp nói rõ ý đồ, thì bị Trương Trạch ngăn lại.

Hắn tự có ý vô ý nói với Lý chưởng quỹ: "Đồ kính cao sơn sĩ đầu khán, sơn thượng nhất diện kim tự chiêu bài; kim tự chiêu bài hậu ngân tự chiêu bài, bài bài đô phong tự đầu." Lý chưởng quỹ đang vùi đầu xem sổ sách bỗng ngẩng đầu lên, tinh thần tỉnh táo.

"Nguyên khách quý tới cửa!" Hắn cẩn thận đánh giá thiếu niên trước mắt.

Tuy tuổi còn nhỏ nhất, nhưng mấy người khác xung quanh đều theo sau thiếu niên này.

Ngay lập tức hắn cũng dùng "sơn kinh" hỏi: "Nhất diện kính tử lưỡng sơn chiếu." "Chiếu xuất kim phong xuy diện mãn; bất tri na lộ phong sơn, thức đắc kim ngân phong tự chiêu bài?" Trương Trạch cũng không nói: "Phong lý dao tử tùy sơn chuyển, đả mã gia tiên cản lộ trình;" "Sơn thượng sơn hạ?

Sở vi hà?" Lý chưởng quỹ lại dùng sơn kinh hỏi về thân phận của Trương Trạch, và mục đích của họ.

"Bất thượng bất hạ, thủ phong hạp." Trương Trạch nói thẳng là để lấy hàng.

Nói xong còn ra hiệu cho Hồng Cô Nương đưa thư chứng minh.

Bức thư hồi âm của Phong Oa Sơn, trên đó có ký hiệu độc môn của Phong Oa Sơn, người ngoài không thể làm giả.

Kim Bàn bên cạnh nghe "sơn kinh" trong miệng Trương Trạch vừa nói ra, liền than thở hậu sinh khả úy.

Lý chưởng quỹ lập tức phân phó: "Lưu Tứ, mời quý khách vào trong nhà." Một tiểu nhị khác lập tức đóng cửa tiệm lại.

Giao dịch tiếp theo, không tiện để người ngoài xem, mấy người đi theo Lý chưởng quỹ vào mật thất bên trong.

Vừa bước vào, liền thấy trên tường bên trong treo đầy các loại cơ quan ám khí.

Kim Bàn đi theo vào, đột nhiên nhìn chằm chằm vào bức tường: "Bốn, bốn chiếc Kim Cương Tán?" Trừ thời kỳ đỉnh thịnh nhất của Mạc Kim Giáo Úy, đây là lần đầu tiên nghe nói có người hào phóng như vậy, đặt chế bốn chiếc.

"Tiểu huynh đệ, đặt làm Kim Cương Tán, giá tiền không hề thấp đâu!" Một mặt tường chính là nơi treo bốn chiếc Kim Cương Tán mà Trương Trạch đã đặt làm.

"Lý chưởng quỹ." Trương Trạch trực tiếp lấy ra một túi bạc lớn.

Lý chưởng quỹ đếm rồi, lập tức nhíu chặt mày: "Hai trăm đồng bạc?" "Thêm một tin tức, làm tiền đặt cọc, đợi mấy hôm nữa ta sẽ thanh toán tất." Ai ngờ Lý chưởng quỹ bỏ tiền xuống, lập tức nói: "Buôn bán nhỏ, tuyệt đối không chịu nợ." "Lưu Tứ, tiễn khách." Hiện tại danh tiếng của Lý Thụ Quốc vang xa, tự thị rất cao.

Đặc biệt là làm ăn với những kẻ đạo mộ, đều phải thanh toán ngay tại chỗ.

Nếu không ai biết sau khi xuống mộ, liệu người đó có trở về được không.

“Võ Hầu Bố Trận Đồ.” Lý chưởng quỹ đột nhiên ra hiệu cho Lưu Tứ dừng lại trước.

Trương Trạch tiếp tục nói: “Võ Hầu Bố Trận Đồ, lần cuối cùng xuất hiện, là vào thời Vạn Lịch đời Minh.” “Ngươi biết hạ lạc của Võ Hầu Bố Trận Đồ sao?” Lý chưởng quỹ đột nhiên có hứng thú.

“Bố Trận Đồ nằm trong cổ mộ của quan sơn khôi thủ Phong Sư cuối cùng, ngôi mộ này tên là Địa Tiên Thôn.” Thấy Trương Trạch lại có thể nói ra hạ lạc của Võ Hầu Bố Trận Đồ, Lý chưởng quỹ liền đưa tay thu hai trăm đồng bạc vào.

“Nếu có thể giúp ta lấy Võ Hầu Bố Trận Đồ, Phong Oa Sơn sẽ nợ ngươi một ân tình lớn!” Thấy Lý chưởng quỹ nóng lòng thăm dò chi tiết về Địa Tiên Thôn, Trương Trạch biết hắn đại khái đã hiểu lầm.

“Chưởng quỹ hiểu lầm rồi, ta chỉ cáo tri hạ lạc của Võ Hầu Bố Trận Đồ, chứ không có ý định đi tới đó.” Hiện tại hắn một thân ma phiền, bất cứ lúc nào cũng có thể bị Uông gia theo dõi.

Trong nguyên tác, bất kể là quân phiệt Nhật Bản, hay Uông gia ẩn mình trong bóng tối, đều đang theo dõi những người Trương gia đã hoàn toàn thức tỉnh huyết mạch.

“Ta muốn đi cùng ngươi!” “Năm nay là Giáp Tuất niên, mộ của Quan Sơn Thái Bảo nhất định phải vào năm này mới có ba ngày thời gian có thể đi vào.” Lý chưởng quỹ hiểu rõ nguyên lý của nhiều cơ quan trong cổ mộ.

Khi nghe nói nhất định phải vào năm này mới có ba ngày thời gian mới có thể vào mộ.

Trong đầu hắn hiện lên Mậu Lăng.

Mở to mắt nhìn Trương Trạch: “Trong mộ đó, có Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sao?” “Hiểu rồi.” Lúc này hắn đã hiểu hàm ý trong lời nói

vừa rồi của Trương Trạch.

Địa Tiên Thôn lúc này, hoàn toàn bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp bao phủ, căn bản không thể tiến vào.

Hắn ra hiệu cho Lưu Tứ đem Kim Cương Tán ra.

Đồng thời lấy ra bức thư trước đó.

"Bốn chiếc Kim Cương Tán, kiểm tra hàng đi." "Không cần kiểm tra, ta tin tưởng tay nghề của Phong Oa Sơn." Lý Thụ Quốc lúc này đang ở thời kỳ đỉnh cao.

Mỗi một món đồ đều nhất định là tinh phẩm.

"Vậy để ta lấy đi sao?" Hồng Cô Nương có chút không tin, chỉ một tin tức, Phong Oa Sơn vốn không chịu nợ, lại để nàng mang đồ đi rồi sao?

Lý chưởng quỹ lấy ra bức thư trước đó: "Có quan ấn của thủ lĩnh Mạc Kim, thế là đủ rồi." Bức thư đại biểu cho danh tiếng của môn Mạc Kim Giáo Úy.

Trương Trạch tự nhiên cũng sẽ không lười biếng bỏ qua chút tiền bạc nào.

Dựa vào một chiếc Phát Khâu Thiên Ấn, Trương Trạch là thủ lĩnh Mạc Kim, xem ra không thể che giấu được nữa.

Cũng như không có Mạc Kim Phù thì không phải là Mạc Kim Giáo Úy chính thống.

Tất cả những người có Phát Khâu Thiên Ấn, đều là thủ lĩnh Mạc Kim chính thống.

Trương Trạch đưa một chiếc Kim Cương Tán cho Kim Bàn.

Hắn giữ lại một chiếc.

Một chiếc còn lại do Chá Cô Tiếu cầm, chiếc còn lại thì đưa cho Hoa Linh.

Lão Dương Nhân bình thường phải dùng hai tay kéo cung, cầm Kim Cương Tán ngược lại sẽ ảnh hưởng đến sự phát huy.

Còn về Hồng Cô Nương, dọc đường ở chung, cuối cùng cũng nảy sinh tình cảm với Chá Cô Tiếu.

Khác với nguyên tác, Hồng Cô Nương không thích trang điểm, do thường xuyên ở ngoài, làn da cũng đã rám nắng tự nhiên.

Hai người ai cầm cũng như nhau.

Trước khi rời đi, Trương Trạch tiện tay lấy Phi Hổ Trảo, Hắc Chiết Tử, Toàn Phong Xẻng, v.v.

Có mấy con người giấy trắng, vật này trong nguyên tác đã mê hoặc cả nhà Hồ Bát Nhất.

Thậm chí sau này còn bị Tôn Quốc Phụ dùng để câu nữ quỷ.

Kết hợp với Quan Sơn Chỉ Nhân Thuật, vừa hay có thể phát huy tác dụng khi cần thiết.

Sau đó mấy người liền một lòng bắc tiến.

Đi thẳng tới bến đò sông Hoàng Hà, ngồi thuyền đi đường thủy tiếp tục bắc tiến.

Trên thuyền đi cùng ngoài sáu người, còn có mấy người nước ngoài.

Giống như Trương Trạch dự đoán, trên thuyền có một thần phụ mặc tây trang.

Trừ mấy người dân thường ra, số còn lại đều là người Nga xấc xược.

Trương Trạch nhìn dòng Hoàng Hà đục ngầu, ẩn ẩn nghe thấy dưới nước dường như có vật khổng lồ đang bơi lội.

Hắn nhớ rằng trong nguyên tác, hình như dưới sông thật sự có một con quái vật đáng sợ gây sóng gió.

Chỉ cần khẽ động, liền có thể lật úp những con thuyền dọc đường, và ăn thịt những người rơi xuống sông.

"Tiểu nhị, chín năm trước ta đi Hắc Thủy Thành, ở đó có một ngọn núi đầy bảo vật…" Một lão ngoại rách rưới khoa chân múa tay nói.

"Vậy ta làm sao tìm được?" Kim Bàn đi về phía Trương Trạch.

"Trên thuyền có quỷ." Chá Cô Tiếu quay đầu: "Tiền bối, những người đó là người nước nào?" "Người Nga, ta nghe họ nói bằng tiếng Nga, có nhắc đến Hắc Thủy Thành." Kim Bàn cẩn thận lắng nghe nội dung cuộc nói chuyện của mấy người, lập tức nắm chặt nắm đấm.

"Những gã mũi to người Nga này, thuở nhỏ ở Hắc Thủy Thành đã đào trộm mộ Lạc Thái Hậu của Tây Hạ, phá hủy bảy tòa tháp Phật.

Đào trộm không ít văn vật quý giá, quả thật là vô pháp vô thiên!" Dường như nhận ra ánh mắt không thiện chí của Trương Trạch, mấy người Nga cũng nhìn về phía họ.

"Đi thuyền trên Hoàng Hà, có quy tắc.

Tuyệt đối không được nói những từ như 'lật' hay 'phúc' (ngã, đổ)." Mấy người bên cạnh nghe xong ngấm ngầm gật đầu.

"Một khi phạm vào điều cấm kỵ, sẽ xảy ra sự cố lớn!" Lão đại thuyền trưởng bên cạnh, đang kể cho những người xung quanh về những điều cấm kỵ trên thuyền.

Bên cạnh lại có người chợt nhớ ra những lời đồn đại đã từng nghe

trước đó.

Tiếng bàn luận của mấy người, đột nhiên làm tỉnh giấc một đứa bé trong lòng một người phụ nữ.

Đứa bé bị cảm lạnh, vốn đã khó chịu, liền chợt khóc không ngừng.

Vị thần phụ bên cạnh cũng giúp dỗ dành, nhưng lại phát hiện đứa bé khóc càng lớn hơn.

Chương 65

Lập tức lúng túng nhìn về phía mọi người.

"Đừng khóc nữa, có xong chưa vậy?" "Mau đừng khóc nữa, khóc nữa, khóc nữa nương sẽ ném xuống sông cho cá ăn!" Lời người phụ nữ vừa dứt, đột nhiên cả con thuyền rung lắc dữ dội.

Trên mặt sông đột nhiên xuất hiện một xoáy nước lớn, dường như muốn kéo cả con thuyền xuống sông.

"Đột nhiên gặp phải tai họa sao?" Lão đại thuyền trưởng không hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Một người bên cạnh chỉ vào người phụ nữ hét lớn: "Cô ta, cô ta đã nói những lời không nên nói, chọc giận Hà Thần!" "Đúng vậy, cô ta vừa mới nói muốn ném đứa bé xuống sông cho cá ăn." Lão nhân bên cạnh nghe xong, lập tức chỉ vào người phụ nữ mà mắng té tát.

Người phụ nữ cũng sợ hãi, ôm chặt đứa bé trong lòng.

"Lão Long Vương ở dưới sông nghe thấy rồi, đang đợi để ăn đứa bé đây!" "Tôi cũng nghe thuyền trưởng nói, cô ta đã gây họa, Hà Thần sẽ ăn thịt đứa bé!" Trên thuyền mấy người đều vây lại, ép người phụ nữ ném đứa bé xuống sông Hoàng Hà cho cá ăn.

"Tất cả im miệng, mấy tên đàn ông lớn mà lại ức hiếp một người phụ nữ có con, giỏi giang gì chứ?" Hồng Cô Nương không đành lòng nhìn, chắn trước mặt người phụ nữ.

Bành!

Đột nhiên một tiếng súng vang lên, làm tất cả mọi người giật mình.

Là người Nga trước đó.

Hắn chĩa súng vào người phụ nữ: "Ném đứa bé xuống đi!" "Nếu không sẽ bắn chết cô!" Bên cạnh một gã tráng hán người Nga đội khăn, đột nhiên xông tới muốn giật đứa bé ném xuống sông.

Chá Cô Tiếu đột nhiên nổ súng, bắn trúng vai của tên đó.

Bàn tay trái bị thương tên đó lập tức nổ tung.

Trương Trạch thấy dưới nước không yên bình, sợ con quái vật thật sự sẽ lật úp con thuyền.

Hắn lấy ra một cây cần, một người bên cạnh thấy hắn liền kêu lớn: "Cần câu xác!" "Xui xẻo, có người mang đồ này lên thuyền!" Những người sống bên Hoàng Hà đều biết cần câu xác.

Mỗi năm đều có không ít người chết đuối dưới sông.

Thi thể trong sông, đều khó vớt, cần dùng cần câu xác.

Nhưng cần câu xác của Trương Trạch lại không chỉ dùng để vớt xác, điều quan trọng là để đối phó với quái vật dưới sông.

Chiếc móc quăng xuống, những người bên cạnh đều vội vàng tránh ra, sợ không kịp né.

Vừa vào nước, lập tức móc trúng con quái vật dưới nước.

Lập tức có một sức mạnh khổng lồ, kéo căng dây câu cá.

Trương Trạch chỉ cảm thấy sức mạnh của mình so với con quái vật còn kém rất nhiều.

Chân hắn đột nhiên giẫm ra Đạp Cương Đấu Bộ.

Lập tức liền cảm giác toàn thân có sức lực dùng không hết.

"Tạo nghiệt nha!

Đã câu trúng Lão Long Vương dưới sông rồi!" Trong ánh mắt kinh hãi của mấy người, một vật khổng lồ từ mặt nước thò đầu ra.

“Quái vật!

Quái vật khổng lồ!” “Mau ngăn lại, đắc tội Long Vương, chúng ta tất cả đều phải chết!” Mấy người sợ hãi lại bắt đầu nhằm vào Trương Trạch.

“Để ta xem ai dám!” Lão Dương Nhân giương cung lắp ba mũi tên.

Thuở nhỏ gia nhập Bàn Sơn, hắn nổi tiếng nhờ tài bắn cung siêu phàm có thể bắn trúng ba con chim sẻ bằng một mũi tên.

Ánh mắt sắc lạnh, khiến người xung quanh nhìn vào cũng sợ hãi.

Hồng Cô Nương và Chá Cô Tiếu cũng đứng bên cạnh, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm mấy người kia.

“Trương Trạch, thật sự muốn câu con quái vật lên sao?” “Để nó yên tĩnh một chút.” Con quái vật khổng lồ xuất hiện, con thuyền dừng lại tại chỗ một lúc lâu.

Sẽ làm lỡ hành trình.

Trương Trạch ném một hòn đá xuống nước, “Ta có thể không giết, nhưng nếu ngươi muốn kéo ta xuống Hoàng Hà, thì hiểu ý thì gật đầu đi.” Tất cả mọi người trên thuyền đều nhìn xuống sông.

Động vật sống lâu, đều sẽ có trí tuệ nhất định.

Con Ngô Công nghìn năm trước và Lão Viên lông trắng đã sống mấy trăm năm đều như vậy.

Có một điểm mà những người trên thuyền không nói sai.

Con quái vật khổng lồ dưới sông đích xác đã nghe thấy người phụ nữ muốn ném đứa bé cho cá ăn, mới gây sóng gió.

Một cái đầu to màu xanh lục thò ra khỏi mặt nước, gật đầu về phía Trương Trạch lộ ra ánh mắt cầu xin.

Nếu thật sự muốn giết, Trương Trạch có nhiều cách.

Chiếc móc của cần câu xác chỉ cần xiên lệch một chút, sẽ móc trúng yếu hại của nó.

"Long Vương gật đầu rồi!" "Ngay cả Long Vương cũng sợ!" Những người trên thuyền sợ hãi chen chúc vào một chỗ.

Người phụ nữ ôm đứa bé, khóc lóc cảm ơn.

"Dám hỏi mấy vị anh hùng, cao tính đại danh?" "Hành tẩu giang hồ, bất tiện tiết lộ." Chá Cô Tiếu hai tay cầm khẩu súng Mao Sắt, tục xưng Kính Diện Hạp Tử, chĩa vào mấy người kia.

Lạnh lùng nói: "Nhảy xuống cho cá ăn, ta sẽ tiễn các ngươi xuống sao?" Dưới sự giám sát của khẩu súng, mấy người đó từng người một nhảy xuống Hoàng Hà.

Còn về việc sau khi xuống nước sẽ ra sao, thì không ai quan tâm nữa.

Ngược lại, vị thần phụ kia, không những không sợ hãi, mà còn nhìn Trương Trạch và Chá Cô Tiếu với vẻ mặt sùng bái, trong lòng dường như đã đưa ra một quyết định quan trọng.

Con thuyền nhờ con quái vật khổng lồ dưới sông kéo đi, tốc độ trở nên nhanh hơn vài phần.

Hướng về phía bờ bắc, sau khi thuyền cập bến, Trương Trạch thu lại cần câu xác.

Con quái vật khổng lồ trong nháy mắt đã lặn xuống nước, sợ Trương Trạch hối hận.

Nhìn con quái vật khổng lồ biến mất trước mắt, mọi chuyện coi như kết thúc.

Dọc theo rừng cây ven bờ tiếp tục đi về phía bắc.

Mấy người đi sâu vào rừng cây, một đường tiến về phía trước.

Đi chưa được bao lâu, mấy người đột nhiên quay đầu nhìn thấy vị thần phụ trước đó đang kéo vali hành lý, lén lút đi theo phía sau.

Trương Trạch ném Phi Hổ Trảo ra, kéo Thomas đến trước mặt.

"Những người đó là đồng bọn của hắn." Phản ứng đầu tiên của Chá Cô Tiếu khi nhìn thấy người đó, có lẽ là đến trả thù cho đồng bọn.

"Chắc không phải." Trương Trạch nhớ rằng, người này là người Anh, đồng thời là một bác sĩ nhi khoa.

Một khẩu súng Mao Sắt chĩa vào đầu người đó, Chá Cô Tiếu có chút không yên tâm.

"Cái gì, xạ thủ tiên sinh tha mạng!" Hắn lập tức nhìn về phía Trương Trạch: "Pháp sư tiên sinh, có xạ thủ tiên sinh, ta đi theo các ngươi." Hắn không ngừng nói một tràng.

Trương Trạch nhìn chằm chằm vào hắn: "Ngươi là người dẫn đường cho những kẻ đó sao?" "Đúng vậy, bọn họ muốn ta dẫn đường đến Hắc Thủy Thành." Thấy mấy người đều nhìn chằm chằm, hắn kích động nói: "Ta có thể dẫn các ngươi đi, ta biết đường." Tuy biết đại khái phương hướng, nhưng Trương Trạch cũng không biết con đường cụ thể.

Có thêm một người dẫn đường như vậy ngược lại có thể tiết kiệm một chút thời gian.

Chỉ cần khi xuống mộ, đừng để hắn quấy rầy là được.

Có thêm một người nước ngoài dẫn đường như vậy, dọc đường vấn đề không ngừng.

Sau khi đặt chân vào khu vực Alashan, lại đi liên tục mấy ngày.

Nhìn những kiến trúc đổ nát rõ ràng xung quanh, thần phụ Thomas ngơ ngác nhìn khắp nơi.

“Thomas, theo lộ trình của ngươi, chúng ta đã đi hai ngày rồi, Hắc Thủy Thành rốt cuộc ở đâu?” Chá Cô Tiếu có chút mất kiên nhẫn.

“Không đúng a, ta vốn dĩ rõ ràng là đi cùng một con đường mà!” “Có lẽ đi nhầm rồi sao?” Hắn lúng túng ngơ ngác nhìn khắp nơi, luôn cảm thấy nơi nào đó quen thuộc.

Nhìn những đống đổ nát trước mắt.

Kim Bàn cẩn thận quan sát môi trường xung quanh.

“Không dẫn sai đường.” “Chỉ là quên rằng hoàn cảnh có thể thay đổi.” “Tiếp theo, hãy giao cho ta và Trương Trạch!” Hắn và Trương Trạch trao đổi ánh mắt gật đầu.

Hắc Thủy Thành thật sự, đã sớm bị chôn vùi dưới lớp cát vàng, không thể tìm thấy bằng phương pháp thông thường.

Toàn bộ khu vực trước mắt, đều là di tích cổ đại lưu lại.

Chương 66

Cũng chính là, thực ra đã ở trong Hắc Thủy Thành rồi.

"Nghe nói, Hắc Thủy Thành nằm ngoài núi Hạ Lan Sơn, đầu gối núi xanh, chân đạp ngọc đai, đích thị là một khối phong thủy bảo địa." Mấy người phía sau nghe Kim Bàn mở miệng, không dám tùy tiện quấy rầy.

Tuy mỗi chữ đều hiểu, nhưng liên kết lại thì một chút cũng không nghe hiểu.

Trương Trạch cũng ngẩng đầu quan sát thiên tinh.

"Ở đây không khí loãng, các vì sao trên trời lấp lánh, rất thích hợp để thi triển Thiên Tinh Phong Thủy Thuật." Hắn lại thấy Trương Trạch cũng không lấy la bàn, mà lại lấy ra chiếc bàn kim loại gõ gõ.

Phần trên bàn tương ứng với Mười Hai Thiên Can, phần dưới thì là Mười Hai Địa Chi.

Chỉ thấy so với khu vực phía trước và bầu trời sao, có ba ngôi sao đặc biệt sáng.

Kim Bàn lách cách gõ một hồi, chợt dừng lại.

Trong lòng hắn đã biết vị trí của Đại Thụy Phật Tự.

Nhìn chằm chằm bầu trời liền nói: "Cự Môn tinh, Tham Lang tinh, Lộc Liêm tinh ba ngôi sao đều đã đoan chính vô phá, phụ tinh chính huyệt nhập chân, là địa thế cát trung đái quý." "Không, thiếu mất điều quan trọng." Trương Trạch chợt xen vào một câu.

Kim Bàn quan sát phương hướng ánh trăng chiếu rọi: "Đích xác là thiếu mất, một địa thế phong thủy bảo địa cát trung đái quý như vậy, lại thiếu mất triền hộ." Trương Trạch đột nhiên đi nhanh về phía nơi

ánh trăng chiếu rọi.

Mấy người khác không hiểu tại sao, cũng đều đi theo.

“Mạc Kim Giáo Úy, danh bất hư truyền.” Chá Cô Tiếu không hiểu phong thủy, không nghe hiểu hai người đang nói gì.

Liền hỏi: “Đại Thụy Phật Tự cụ thể ở vị trí nào?” “Gò đất hình đầu Phật phía trước chính là lối vào Đại Thụy Phật Tự.” Trương Trạch chỉ vào phương hướng lối vào, nhưng lại không trực tiếp tiến lên.

Nhìn phong thủy của khu vực đó, Kim Bàn muốn nói lại thôi.

Thông thường loại mộ này, một mình tuyệt đối sẽ không chọn xuống mộ.

Hồng Cô Nương hỏi: “Đã tìm thấy rồi, sao không trực tiếp đi vào?

Chẳng lẽ mộ có vấn đề?” “Có vấn đề lớn.” Trương Trạch nghiêm túc nói: “Mộ huyệt có khuyết điểm.” “Trong đó có một con độc nhãn long.” “Chi nhánh long mạch của núi Hạ Lan Sơn dưới đất ở đây, đích thị là một con thần long tiềm hành, long mạch nhỏ dị thường.

Chỉ có một huyệt nhãn ở long đầu có thể tàng phong tụ khí, vì vậy gọi là độc nhãn long, hoặc còn gọi là Tinh Đình Điểm Thủy huyệt.” Mấy người xung quanh không hiểu ý trong lời nói.

Trương Trạch liền đổi cách nói: “Nếu có Hắc Thủy Hà ở đây, tự nhiên là một phong thủy bảo huyệt, nhưng Hắc Thủy Hà đã đổi dòng từ ngàn năm trước, phong thủy đã bị phá, bảo nhãn biến thành độc lựu, nếu chôn người vào, trực tiếp biến thành đại hung chi địa!” Sss… Mấy người lúc này đều đã hiểu.

Vùng đất phong thủy tốt lành năm xưa, bởi địa thế thay đổi, liền trực tiếp hóa thành đại hung địa.

Thần Phụ bên cạnh lại nói: "Đại hung rồi, với thực lực siêu phàm, càng nguy hiểm chẳng phải càng có tính thử thách sao?" Kim Bàn cười lắc đầu: "Xem ra lão phu già rồi, không một người ngoại hành nào có phách lực." Lão phu bỗng nhìn Trương Trạch: "Nhưng ngươi thì khác, Mạc Kim khó khăn lắm mới có thủ lĩnh, lát nữa tuyệt đối không thể tự thân mạo hiểm." Chá Cô Tiếu bên cạnh nói: "Kim tiền bối nói đúng, sự tồn tại của Trương Trạch không chỉ liên quan đến Mạc Kim, vận mệnh tộc nhân Bàn Sơn của ta cũng gắn liền với Long Gia." Y còn dặn dò Lão Dương Nhân và Hoa Linh, lát nữa phải canh chừng Trương Trạch, tránh để hắn đi quá gần.

"Yên tâm, ta không đến mức nghiệp dư như vậy." Trương Trạch bất đắc dĩ nhún vai.

Trên thực tế, khi gặp phải nơi nguy hiểm, hắn rất ít khi tự mình mạo hiểm.

Hắn phần lớn đều chỉ huy Đấu Thi đi đầu.

"Vậy bây giờ ta có thể xuống được chưa?" "Ngươi có thể." Trương Trạch còn trực tiếp đánh Thomas bất tỉnh.

"Cứ trói hắn lại, đợi ta về sẽ thả đi." Tuy Thomas là bác sĩ khoa nhi, nhưng ở đây lại chẳng có tác dụng gì, ngược lại còn dễ làm lỡ việc.

Trước khi xuống mộ, Kim Bàn lấy ra một chiếc bình sứ.

"Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn, mỗi người ăn một viên rồi xuống mộ, tránh trúng độc khí trong mộ." Sau khi vài người ăn xong, Trương Trạch thuận tay thu số thuốc đỏ còn lại vào Không Gian Thao Thiết.

Theo trí nhớ, trên gò đất tượng Phật trước mắt lẽ ra phải có một vòng sắt, là cơ quan mở lối vào.

Kim Bàn đi vòng quanh gò đất một vòng, thò tay lấy ra một chiếc

vòng sắt từ bên trong.

Vòng sắt vô cùng nặng nề.

Hắn thử kéo, phát hiện xích sắt rất chắc, sức mạnh của hắn dường như không đủ.

Độ khó của xích sắt dường như khó hơn nhiều so với ấn tượng của Trương Trạch.

Xem tình hình mộ thất, cũng rất có thể khác biệt so với nguyên tác.

"Xem ra cần hai người hợp lực mới có thể mở cơ quan này." "Nếu có Côn Luân ở đây thì tốt rồi." Hồng Cô Nương bỗng nhớ đến Côn Luân có sức mạnh khổng lồ.

"Để ta thử." Trương Trạch đưa tay nắm lấy vòng sắt, chậm rãi dùng sức kéo xích sắt ra.

Oanh long!

Kèm theo một tiếng động lớn ầm ầm, một cánh cửa đá xuất hiện trên gò đất.

"Lối vào mở rồi." Chá Cô Tiếu nhìn vào bên trong, đi trước một bước.

Trương Trạch bị chặn ở phía sau.

Khi vài người đều đã vào, Trương Trạch mới thả Tây Hạ Thi Vương từ Không Gian Thao Thiết ra.

Ngay sau đó là Thiên Túc Đấu Thi, khi Thiên Túc ẩn mình, thêm mặt nạ da người, nhìn không khác gì người bình thường.

Hai cỗ Đấu Thi một trái một phải đi theo sau Trương Trạch.

Đặc biệt là Tây Hạ Thi Vương, thân hình vốn đã khôi ngô.

Nó cân đối hơn Côn Luân một chút.

Mỗi bước đi, mặt đất đều phát ra những rung động nhỏ.

Khi thở hổn hển, một luồng khí đen kịt phun ra từ miệng Thi Vương.

“Thi Vương, phải khiêm tốn một chút.” Trương Trạch nói, Thi Vương cúi đầu đáp lại lời hắn.

Thấy Thi Vương có thể giao tiếp đơn giản, Trương Trạch có chút kinh ngạc.

Rõ ràng, tiềm chất của Thiên Niên Thi Vương hiển nhiên cao hơn Thiên Túc Đấu Thi.

Ngay sau đó, hắn theo kịp những người phía trước.

Mọi người dọc theo cầu thang đá xoắn ốc đi xuống mộ đạo sâu hơn mười mét dưới lòng đất.

Hai bên mộ đạo có dấu vết khai thác nhân tạo rõ ràng.

Vài người sắp xuyên qua mộ đạo đến một không gian rộng rãi hơn.

Phía trước không biết từ đâu xuất hiện một luồng sáng.

Chá Cô Tiếu đi phía trước, nhìn thấy một đôi mắt sâu thẳm trong nguồn sáng.

Y bất giác bước về phía trước.

Sau đó Kim Bàn, tay che nửa mặt tò mò đi về phía trước.

“Dừng lại.” Tại chỗ, Trương Trạch là người duy nhất không bị ảnh hưởng bởi huyết mạch đặc thù.

Sức mạnh huyết mạch có khả năng miễn dịch nhất định đối với ảo giác.

Khi ánh sáng xuất hiện, hắn cố ý tránh nhìn chằm chằm vào đôi

mắt sâu thẳm trong ánh sáng đó.

Trương Trạch nhanh chóng vung Phi Hổ Trảo, móc vào quần áo của Chá Cô Tiếu.

Bị móc lại, Chá Cô Tiếu cả người dừng lại ở rìa vách đá với góc độ nguy hiểm bốn mươi lăm độ.

Khi Y tỉnh mở mắt ra, trước mắt là vực sâu vạn trượng.

Y lập tức kinh hãi toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Y trở lại rìa vách núi, thấy Kim Bàn sắp bước qua, liền bỗng nhiên đưa tay kéo ông lại.

Ngay sau đó nhanh chóng đánh thức từng người còn lại.

Kết quả, cả Lão Dương Nhân, Hoa Linh và Hồng Cô Nương đều đứng thành một hàng trên rìa vách núi.

Một luồng âm phong thấu xương thổi qua, năm người đồng thời rùng mình.

"Suýt nữa thì xong đời." Kim Bàn lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Đây là một cơ quan hai tầng, ta nhìn chằm chằm mặt đất đi sẽ không sao, ngẩng đầu nhìn chằm chằm phía trước sẽ trúng phải Phật Nhãn Huyễn Giác." "May nhờ Bàn Sơn Khôi Thủ ra tay cứu giúp." "Trương Trạch đã đánh thức ta, ta mới có cơ hội cứu các ngươi, muốn cảm ơn cũng nên cảm ơn Trương Trạch." Vài người vội vàng cảm ơn Trương Trạch.

Kim Bàn liếc mắt liền thấy hai người phía sau Trương Trạch.

"Thêm hai người à?" Trương Trạch chỉ vào Thi Vương và Thiên Túc Đấu Thi phía sau: "Hai cỗ Đấu Thi ta mang theo bên mình." "Trước đây không thấy?" "Bí mật của ta, không tiện giải thích nhiều." Trương Trạch tùy ý nói.

Chương 67

Kim Bàn đã từng nghe trong truyền thuyết Trương gia có đủ loại thủ đoạn thần bí, liền cho rằng phần lớn đó là tuyệt kỹ độc môn của Trương gia.

Nên ông cũng không tiện hỏi thêm.

"Lão phu Kim Bàn xuống cổ mộ cũng không ít, nhưng đây là lần đầu tiên trong đời thấy cơ quan như vậy!" Đối diện vách đá, một pho tượng Phật khổng lồ nằm ngang.

Ánh sáng bí ẩn vừa rồi phát ra từ pho tượng Phật đó.

Chỉ cần nhìn chằm chằm vào mắt Phật, sẽ trực tiếp bị cuốn vào huyễn cảnh.

"Mọi người tuyệt đối đừng nhìn chằm chằm vào mắt Phật." Kim Bàn lại nhắc nhở vài câu, nhìn vách đá trước mắt.

Giữa vách đá, cách mỗi bốn năm mét, có một cây cột đá.

Cột đá trông giống như cầu.

Trên vách đá ban đầu lẽ ra có cầu đá, chỉ là khi phong tỏa cổ mộ năm đó, cầu đá đã bị người ta cố ý phá hủy.

Thực lực của Kim Bàn trong số sư huynh đệ không nổi bật.

Điều thực sự lợi hại là Phân Kim Định Huyệt và Kỳ Môn Độn Giáp.

Vách đá như vậy, đối với ông là một độ khó không hề tầm thường.

"Vách đá thì sao?" "Chẳng lẽ đều đến trước núi báu, lại phải về tay không?" Trong lòng ông cảm thấy không cam lòng.

“Để ta.” Chá Cô Tiếu đột nhiên cúi người, nhảy về phía cột đá gần nhất.

Nhờ khinh công siêu phàm của mình, Y nhẹ nhàng tiếp đất trên cột đá.

Chưa kịp đứng vững, cột đá bỗng nhiên rung chuyển.

Chá Cô Tiếu lập tức nhảy sang cột đá khác.

Phía sau truyền đến một tiếng “oanh long” rất lớn, cột đá đổ sập thành mấy đoạn rơi xuống vực sâu.

Trước khi cột đá đổ sập, Chá Cô Tiếu liên tục nhảy giữa các cột đá.

Khi sắp đến trước pho tượng Thụy Phật khổng lồ, khoảng cách vẫn còn hơn mười mét.

Chá Cô Tiếu nhanh mắt nhanh tay, rút Toản Thiên Tỏa từ thắt lưng ra.

Đầu kia của Toản Thiên Tỏa là một chiếc Phi Hổ Trảo răng cưa chế tác đặc biệt.

Móc câu bám chắc vào pho tượng Phật nằm.

Y dùng sức kéo, cả người liền trực tiếp bay về phía pho tượng Phật nằm, cuối cùng tiếp đất an toàn.

“Sư huynh ở đối diện.” Lão Dương Nhân thấy vậy đi đến rìa vách đá, hét lên: “Sư huynh.” Chá Cô Tiếu hiểu ý, ném đầu dây kia lại.

Chờ Lão Dương Nhân bắt được liền buộc chặt vào một pho tượng đá bên cạnh.

“Ta đi trước, các ngươi theo sau.” Lão Dương Nhân giỏi bắn cung, cánh tay lại cường tráng.

Việc này hoàn toàn không khó với hắn.

Khi hắn trượt qua, Trương Trạch liếc nhìn đôi chân của hắn.

Lục Khố Tiên Tặc tiến hành cường hóa cường độ cao đối với kinh lạc, cơ bắp, lông, da và xương cốt của ngũ thể.

Thêm vào cường hóa ngũ tạng, còn vượt xa người thường.

Mặc dù so với Lục Khố Tiên Tặc thực sự thì Trương Trạch mới chỉ bắt đầu, nhưng với vách đá khó khăn như vậy, Trương Trạch lại có cảm giác.

Hắn có thể dễ dàng đi qua.

"Thi Vương, đưa ta qua." Trương Trạch đột nhiên nhảy lên vai Thi Vương, Thi Vương khịt mũi một tiếng, dùng sức ném Trương Trạch đi.

Cả người hắn liên tục lộn hai vòng trên không, liền trực tiếp rơi xuống bên cạnh Chá Cô Tiếu.

Cạch!

Một chân giẫm xuống, lại vô tình giẫm trúng cơ quan trên đài sen.

Miệng của pho tượng Phật nằm khổng lồ bỗng nhiên há ra, lộ ra một lối vào hình giếng trụ.

"Cơ quan bị mở rồi sao?" Hồng Cô Nương mặt lộ vẻ kỳ lạ: "Ta gia nhập Mạt Nguyệt Môn nhiều năm như vậy, lần đầu tiên thấy tốc độ phá giải cơ quan nhanh như vậy." Bởi vì cơ quan đã bị phá.

Trương Trạch quay đầu chỉ huy hai cỗ Đấu Thi một lúc.

Đấu Thi sức mạnh cực lớn, nắm lấy dây liền trượt qua.

Nhưng Thiên Túc Đấu Thi tay không nắm chắc, lại đột nhiên một chân giẫm hụt.

Phập, khi mọi người nghĩ Đấu Thi sắp rơi xuống vực sâu.

Bỗng nhiên xuất hiện vô số Thiên Túc, như hoa Bỉ Ngạn nở rộ trước cổng địa ngục.

Khách khách khách khách!

Thiên Túc Đấu Thi nhanh chóng bò trở lại.

Nắm chặt Toản Thiên Tỏa một lần nữa, mới thuận lợi trượt sang phía đối diện.

Những người còn lại tự nhiên không gặp bất kỳ vấn đề gì, liền trực tiếp đến được bục đối diện.

Thấy tốc độ của vài người chậm chạp, Trương Trạch nhìn vào trong giếng trụ.

Bên trong giếng trụ hình tròn, xung quanh bố trí chỉnh tề những hang Phật nhỏ.

Những tượng Phật này tạo hình kỳ lạ, cười mà không cười, luôn cho người ta một cảm giác tà mị.

Chá Cô Tiếu vừa mới nhận ra, người liền nhảy vào trong giếng trụ.

"Mau theo kịp." Sau khi nhắc nhở, Kim Bàn cũng theo đó nhảy vào trong giếng trụ.

"Bên trong không có nguy hiểm." Trương Trạch đứng dưới giếng trụ, điều hắn có thể xác định chính là một cái giếng trụ đó.

Trước mắt đột nhiên truyền đến một tiếng gầm giận dữ.

Chá Cô Tiếu trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm phía trước.

Hai võ tướng hư ảnh cầm vũ khí xông tới.

Bành, Trương Trạch đột nhiên mở dù ra.

Võ tướng hư ảnh trước mắt phát ra một tiếng kêu quái dị, liền trực tiếp tiêu tán.

"Chỉ là màu vẽ trên cửa mộ lâu ngày bốc hơi." Những người còn lại sau đó tập hợp trước cửa mộ.

Hồng Cô Nương nhìn chằm chằm vào vài người phía trước hỏi: "Không đi nữa sao?" Hai bên cửa mộ hẹp, vừa đủ cho một người đi qua, mộ đạo phẳng lặng.

"Huyền môn dễ vào, huyền đạo đoạt mệnh." "Tiền bối, ngươi giỏi Kỳ Môn Độn Giáp, giúp ta canh chừng sự biến hóa của cơ quan." Nhìn chằm chằm vào cách sắp xếp gạch lát sàn dường như không có quy luật, Trương Trạch Trạch nhìn ra cơ quan dưới chân được thiết kế theo biến hóa của Kỳ Môn.

Vừa bước tới một bước, đột nhiên mặt đất nhanh chóng đổ sập.

Kim Bàn nheo mắt, nhìn sự biến hóa của mặt đất.

Hoa Linh bên cạnh căng thẳng nắm chặt góc áo, lại nghe Kim Bàn mở miệng nói: "Cơ quan đơn giản." "Nghe kỹ đây." "Đới Cửu Lý Nhất, Tả Tam Hữu Thất," "Nhị Tứ Vi Kiên, Lục Bát Vi Túc," "Dĩ Ngũ Cư Trung." Lão Dương Nhân nhìn chằm chằm vào cơ quan phía trước, lập tức căng thẳng nói: "Mới năm bước, còn một nửa đâu?" Trương Trạch nhanh chóng tránh né bảy thanh đại đao chém xuống, đồng thời mở dù kim cương trực tiếp bật tung cơ quan phi đao.

Phi đao sắc bén chém qua, cũng chỉ để lại vệt bạc trên bề mặt dù kim cương.

Dùng tay lau đi, vết bạc liền hoàn toàn biến mất.

Giữa những lần né tránh, Trương Trạch đều dễ dàng ứng phó.

Đối với người khác là khó khăn, nhưng ở Trương gia, đây là tư cách cơ bản để ra ngoài phóng dã.

Thay vì chết vô ích bên ngoài, thà ở lại Trương gia làm tạp vụ còn hơn.

Ở một đại gia tộc như vậy, quy tắc rất tàn khốc.

Lại một thanh đại đao chém xuống, Trương Trạch biết nửa sau của cơ quan.

"Được rồi, ta biết rồi, phía sau là nghịch Cửu Cung chi số." Lời vừa dứt, hắn chính xác giẫm lên cột đá đối diện.

Một đồ án hình chữ Vạn xuất hiện trên mặt đất.

Chương 68

Phía trước hai cánh cửa đá đóng chặt, trên cửa đá khảm hai hàng đĩa ngọc trắng chế tác tinh xảo.

Trên mộ môn tinh mỹ tuyệt luân được vẽ bằng màu hai pho tượng uy nghiêm.

Màu vẽ vừa nhìn thấy là từ đây.

"Mộ môn tinh xảo như vậy, tất phải là mộ thất phía sau." Chá Cô Tiếu cầm lân quang đồng, vô thức quay đầu nhìn lại.

Y nhìn cánh cổng ngọc trước mắt, lại bình tĩnh hơn nhiều.

"Thiết kế mộ môn đơn giản như vậy." Kim Bàn đi đến trước cửa, nhìn thấy thiết kế của cánh cửa, sắc mặt ngưng trọng lùi lại một bước.

"Người Tây Hạ cổ quái, trên cửa không dùng đinh cửa, mà lại dùng đĩa ngọc." Ông nhắc nhở vài người: "Những đĩa ngọc này tuyệt đối không được khinh động, người Tá Lĩnh thông thường dùng sức phá cửa, nhất định sẽ kích hoạt cơ quan.

Những người khác tự cho mình hiểu Kỳ Môn Bát Quái, vọng động cơ quan, e rằng cũng sẽ gặp bất trắc." "Không thể đi cửa chính, vậy làm thế nào mới có thể vào?" Lão Dương Nhân nhìn cánh cửa mộ trước mắt, mặt mày khổ sở: "Chẳng lẽ phải độn thổ vào sao?" "Ngươi đoán đúng rồi." Trương Trạch lúc này đang đứng trên mặt đất hình chữ Vạn vừa rồi.

"Không không độn thổ, mà là đào đường hầm." "Trên các bức tường xung quanh có chữ Tây Hạ, khắc 《Đại Tạng Kinh》, là bản dịch tiếng Phạn do Đường Huyền Trang thỉnh kinh về, quyển thứ

mười ba mở kho báu." "Ngụ ý Phật pháp vô biên." Hoa Linh nghe xong giải thích của Trương Trạch, vẻ mặt sùng bái hỏi: "Ngươi nhận ra chữ Tây Hạ sao?" "Trước đây từng tiếp xúc với một số khí cụ Tây Hạ, nên có biết chút ít về chữ Tây Hạ." Trương Trạch khiêm tốn nói.

Dưới chân hắn rung lên, một viên gạch lát sàn rộng một mét vuông bị bật ra.

"Vào mộ thất." Sáu người lần lượt chui vào đường hầm.

Đi suốt một đường hầm thông đến mộ đạo của chủ mộ thất.

Quy mô mộ Tây Hạ không lớn, chỉ cần xuyên qua một mộ đạo phía sau là đến phòng bồi táng và lăng mộ chủ nhân.

Vừa bước vào mộ đạo, Trương Trạch nhìn thấy trên đỉnh đầu treo một quả cầu hình tròn như thiên thạch.

"Trong mộ thất treo thiên thạch." "Đừng chạm vào!" Trương Trạch lập tức bảo Lão Dương Nhân dừng tay.

Trước mắt chính là Hủ Ngọc đáng sợ nhất trong mộ thất.

Khi thấy Hủ Ngọc xuất hiện, Trương Trạch lập tức nhắc nhở mọi người: "Mau tắt đuốc đi." "Hủ Ngọc." Kim Bàn nghe vậy lập tức lùi lại mấy bước.

"Tuyệt đối đừng đến gần thứ này." Ba người Bàn Sơn và Hồng Cô Nương đều không hiểu nhìn Trương Trạch.

Kim Bàn giải thích: "Hủ Ngọc còn có tên là Phàn ngọc, gặp nóng sẽ hóa thành trùng Phàn, hình dạng như khói đen, có thể tiết ra dịch ăn mòn cực mạnh.

Đạo mộ giả một khi tiếp xúc sẽ lập tức bị hòa tan thành huyết thủy!" Đặc biệt là bốn chữ "hòa tan thành huyết thủy", khiến bốn người bên cạnh hít một hơi khí lạnh.

“Vậy chẳng phải còn độc hơn cả Bình Sơn Ngô Công sao?” Lão Dương Nhân đến nay vẫn thấy độc lợi hại nhất là độc Bình Sơn Ngô Công.

“Không chỉ vậy, trùng Phàn sau khi chết cảm nhận sự thay đổi nhiệt độ sẽ lập tức lột bỏ vỏ ngoài, tái sinh, gần như bất tử!” Trương Trạch giải thích xong, sử dụng năng lực Dạ Thị vừa có được không lâu để quan sát xung quanh.

Tình hình trong mộ thất chưa chắc đã giống với những gì hắn hiểu.

Lại không chừng sẽ có biến số. [Túc chủ tiếp xúc với Hủ Ngọc chứa lượng lớn tinh khí Long Mạch trầm đọng, kiến nghị chiết xuất tinh khí trong đó.] Tinh khí Long Mạch?

“Nhầm lẫn rồi chứ?

Ở đây phong thủy đã bị phá hủy từ lâu, lấy đâu ra tinh khí Long Mạch?” [Nhắc nhở túc chủ, Ác Long Mạch cũng là Long Mạch.] Tinh khí Long Mạch mà hệ thống nói, cho dù đã biến thành Ác Long Mạch như Độc Nhãn Tiềm Long, vẫn có giá trị đối với hắn.

Khí Long Mạch vô hình vô chất không thể nắm bắt được.

Người xưa luyện chế cương thi cũng là để hấp thu tinh khí Long Mạch từ đó mà tinh luyện ra.

So với đó, Hủ Ngọc lại dễ chấp nhận hơn.

Trương Trạch giơ tay, trực tiếp thu Hủ Ngọc vào Không Gian Thao Thiết.

Chỉ cần không để nó cảm nhận nhiệt độ, nó sẽ không biến thành trùng Phàn.

Tuy phương pháp này tốt, nhưng chủ mộ dường như đã biết một

chút.

Thanh đá treo Hủ Ngọc mất đi trọng lượng, các khối đá bên cạnh đột nhiên bắt đầu chậm rãi di chuyển.

Trên đỉnh mộ đạo, xuất hiện bốn quả Hủ Ngọc hình tròn to bằng quả bóng đá.

Ngay sau đó, trong mộ đạo đột nhiên bùng lên ngọn lửa màu xanh lục.

"Lân hỏa!" "Trong mộ đạo bị người ta rải lân phấn." Lửa lớn bùng cháy dữ dội, bốn quả Hủ Ngọc đột nhiên tan chảy hoàn toàn, biến thành một đám khói đen.

Trong đám khói đen truyền ra tiếng "ong ong" của côn trùng.

"Thật sự biến thành côn trùng!" "Mau, mau đi!" Kim Bàn phản ứng nhanh nhất, lập tức muốn đi theo đường cũ.

Chờ ông lùi đến lối thông đạo vừa rồi, phát hiện lối vào đã đóng chặt.

"Sơ ý rồi, mộ thất không lớn nhưng lại hiểm ác như vậy." "Xem ra chủ mộ đã quyết tâm không cho ai sống sót rời đi." Đối mặt với tình cảnh khó khăn như vậy, Kim Bàn cũng hết cách.

"Trần huynh, xem ra huynh nói đúng…" Đang lúc mọi người bàn bạc về cái chết, lại phát hiện trùng Phàn vẫn chưa xuất hiện.

Ngẩng đầu nhìn kỹ.

Chá Cô Tiếu châm đuốc, trực tiếp dụ trùng Phàn đi.

"Đi vào mộ thất." Lão Dương Nhân châm mũi tên, sau đó bắn mũi tên có tẩm dầu lửa về phía đống lửa.

Ngọn lửa bùng cháy lập tức thu hút đám khói đen lao vào.

Vài người ngay lập tức xông vào mộ thất.

Vừa bước vào mộ thất, Trương Trạch thấy vàng thỏi, vàng miếng chất thành núi.

Tượng Phật vàng ròng tinh xảo, xếp thành hàng.

Nhìn xa hơn, vàng thỏi chất đống rải rác khắp nơi.

Ở giữa có một cây san hô khổng lồ, trên đó khảm đủ loại bảo thạch quý giá.

"Sao mà nhiều vàng thế!" Mặc dù ba người Bàn Sơn không có hứng thú với vàng bạc, nhưng cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người.

Kim Bàn cả đời đạo mộ, sao từng thấy nhiều vàng đến vậy.

"Truyền thuyết Hoàng đế cuối cùng của Tây Hạ trước khi mất nước, đã giấu toàn bộ kho báu cuối cùng dưới một ngôi chùa Phật lớn ở một nơi hoang vắng, xem ra là ở đây." Chá Cô Tiếu cầm lân quang đồng, vô thức lại quay đầu nhìn lại.

"Trương Trạch đâu?" Số người chính xác lẽ ra là sáu, nhưng bây giờ chỉ có năm.

Chá Cô Tiếu lập tức chạy vào mộ đạo.

Y thấy Trương Trạch rạch tay, một lượng lớn máu báu chảy ra.

Máu bắn ra xung quanh, lập tức đám khói đen nhanh chóng tản ra với tốc độ không thể tin được.

Những đám khói đen không kịp tránh né, dính phải máu báu của Trương Trạch, lập tức biến thành những khối Hủ Ngọc nhỏ.

Máu tươi từ tay Trương Trạch từ từ nhỏ giọt, lại có thể ép những con trùng Phàn này vào góc tường.

“Những con trùng Phàn này cũng sợ máu sao?” Chá Cô Tiếu vạn vạn không ngờ, máu của Trương Trạch lại có tác dụng như vậy.

“Hủ Ngọc thuộc âm, lửa thuộc chí dương, âm dương tương khắc, nên khi gặp lửa liền lao vào.” “Máu của ta có tác dụng khắc chế côn trùng, trùng Phàn dù mạnh đến đâu cuối cùng vẫn là côn trùng!” Chá Cô Tiếu như hiểu mà không hiểu: “Dương cực thủy sinh, âm cực phản dương, nên côn trùng có thể không ngừng tái sinh.” “Đúng là đạo lý này.” Kim Bàn vốn là người vừa được Trương Trạch cứu đi trước một bước.

Ban đầu ông nghĩ Trương Trạch gặp nguy hiểm, nhưng không ngờ người an toàn nhất thực ra lại là hắn.

Một lát sau, đám khói đen dần dần không cảm nhận được sự thay đổi nhiệt độ.

Dần dần bình tĩnh lại.

Một phần trong số đó, thậm chí trực tiếp trở lại trạng thái Hủ Ngọc.

Trương Trạch đi đến góc tường, trực tiếp ném Hủ Ngọc vào Không Gian Thao Thiết.

Quay đầu lại, thấy Chá Cô Tiếu cầm lân quang đồng, hỏi: “Mang theo lân quang đồng, dùng để chiếu sáng sao?” “Hỏng rồi, bên trong e rằng có Hủ Ngọc!” Hai người nhanh chóng đi vào mộ thất.

Vết thương của Trương Trạch, trên đường vừa rồi, nhanh chóng hồi phục.

Trong mộ thất, Kim Bàn lấy ra chiếc đèn pin Lang Nhãn mà Mạc Kim thường dùng.

Bốn người vây quanh một pho tượng Phật đen khổng lồ cao ba mét có ngàn tay ngàn mắt.

Hai bên pho tượng Phật đen, đứng hai cỗ hài cốt mặc áo giáp.

"Quả nhiên không ngoài dự đoán, trong mộ thất có người chết, thế phong thủy nơi đây đã bị phá hủy, trở thành đại hung chi huyệt!" Kim Bàn nhìn đến nỗi tay cũng run rẩy.

Lão Dương Nhân dụi dụi mắt: "Sao mà nhiều Hủ Ngọc thế?" "Chắc là……" (Thêm một chương, cảm ơn sự ủng hộ) (Cầu hoa tươi!

Chương 69

Cầu đánh giá!

Cầu tất cả mọi thứ quỳ cầu ~~) (Thời gian hoạt động: 22 tháng 6 đến 24 tháng 6) Kim Bàn tuổi tác lớn nhất, liếc mắt liền nhìn ra pho tượng Phật đen này khác thường.

"Đây là một pho tượng Phật đen được cung phụng!" "Truyền thuyết Thiên Thủ Thiên Nhãn Hắc Phật là tà thần mà Cổ Nhữ Khiếp cung phụng, chuyên điều khiển bóng tối." "Hủ Ngọc có nguồn gốc từ một loại quái ngọc hiếm thấy ở Ba Tư cổ đại, bất kỳ ai hay loài vật nào một khi chạm vào Hủ Ngọc, trong khoảnh khắc toàn thân da thịt nội tạng đều sẽ hóa thành nước mủ." "Người Tây Hạ Đảng Hạng có nguồn gốc từ vùng Tây Tạng, tuy tượng Phật vẫn giữ được phong cách nguyên thủy của cổ Ấn Độ, nhưng cũng không đến mức tà tính như vậy." Nhìn chằm chằm vào pho tượng Phật đen trước mắt, Kim Bàn do dự, rồi nói tiếp: "Còn có truyền thuyết, linh hồn của những người chết dưới Hủ Ngọc sẽ vĩnh viễn bám vào pho tượng Phật đen!" Linh hồn?

Linh hồn là hư vô mờ ảo, vài người không thể chứng thực linh hồn có thật sự tồn tại hay không.

Bỗng nhiên, từ trong pho tượng Phật đen bay ra hai đám khói đen.

"Nhiệt độ cơ thể của ta đã ảnh hưởng đến nhiệt độ trong mộ thất!" Kim Bàn lập tức phát hiện ra vấn đề.

Nếu trong phòng không có lửa, thì Trương Trạch là nguồn nhiệt duy nhất.

Hủ Ngọc sau khi cảm ứng, cũng sẽ lập tức hóa thành khói đen trùng Phàn đầy trời ngay lập tức.

Hai đám khói đen đột nhiên bám vào hai cỗ hài cốt bên cạnh.

Xì xì!

Hai vị tướng quân khô lâu canh cửa mặc khôi giáp, đột nhiên bùng cháy quỷ hỏa.

Đồng thời trên người bám theo đám khói đen có tính ăn mòn cực mạnh.

Khói đen không ảnh hưởng đến hài cốt, hai người này khi tuẫn táng phần lớn cũng chết dưới Hủ Ngọc.

"Linh hồn của hai vị tướng quân giữ lăng mộ Tây Hạ đều bị Hủ Ngọc giam cầm, trở thành những người bảo vệ vĩnh viễn ở đây." "Vậy nếu ta chết ở đây, chẳng phải linh hồn cũng sẽ vĩnh viễn bị giam cầm sao?" Lời của Kim Bàn, đối với mọi người không khác gì một đòn nặng nề.

"Đừng hoảng, ta ở đây mà!" Trương Trạch nhanh chóng bước vào.

"Hoa Linh, lấy một ít Kỳ Lân Đan ra." "Trong Kỳ Lân Đan có bột huyết đằng Kỳ Lân, có thể xua đuổi côn trùng." Vì máu của hắn có tác dụng đối với trùng Phàn, bột huyết đằng Kỳ Lân tự nhiên cũng có tác dụng nhất định.

Đối mặt với hai vị tướng quân khô lâu Tây Hạ, Trương Trạch không sử dụng Thi Ngữ, bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng bước chân nặng nề.

Đông đông đông!

Tiếng bước chân càng lúc càng nhanh, Tây Hạ Thi Vương không biết từ lúc nào đã xông lên tấn công tướng quân khô lâu.

Ngay sau đó, một cỗ Đấu Thi khác cũng xuất hiện cùng lúc.

Tự động bảo vệ chủ nhân?

Đây là tình huống chưa từng xảy ra.

Tây Hạ Thi Vương hoàn toàn bình thường như vậy, cỗ Đấu Thi kia cũng trở nên thông minh hơn.

“Thi Vương và tướng quân khô lâu Tây Hạ đánh nhau rồi!” Lão Dương Nhân kích động nói.

Đối phó quỷ quái, phải nhìn vào cương thi.

Khi mọi người đang tập trung tinh thần theo dõi, bỗng nhiên tốc độ của Tây Hạ Thi Vương tăng vọt.

Nó nắm lấy đầu tướng quân khô lâu, nhanh chóng áp sát.

“Muốn nuốt tướng quân khô lâu sao?” Lão Dương Nhân nhíu mày nhìn cảnh tượng này.

Lại thấy một luồng khí đen, bị Tây Hạ Thi Vương hút ra từ trong tướng quân khô lâu.

Trương Trạch nhìn thấy, đột nhiên giật mình.

“Thi Vương đang hút tinh khí!” Trong nguyên tác, Vinh Bảo Diểu suýt bị cương thi hút khô tinh khí.

Cả người biến thành một ông lão, Tây Hạ Thi Vương không chỉ là cương thi, mà thi yêu cũng không phải.

Chỉ vì hắn tham gia, Vinh Bảo Diểu được thả đi sớm.

Cũng không có Mã Chấn Bang đột nhiên tập kích, hắn lại quên Thi Vương có năng lực đáng sợ như vậy.

Trong đám khói đen đó, bao hàm linh hồn của hai vị tướng quân khô lâu Tây Hạ.

Những linh hồn lẽ ra bị giam cầm vĩnh viễn trong pho tượng Phật

đen, lại trở thành dưỡng chất cho sự trưởng thành của Thi Vương.

Đặc điểm đáng sợ như vậy, lại có chút tương tự với Trương Trạch.

Thi Vương ngay sau đó ánh mắt chuyển sang bên cạnh, một tướng quân khô lâu khác đang chiến đấu với Thiên Thủ Đấu Thi.

Tướng quân khô lâu khi còn sống đã trải qua nhiều trận mạc, Thiên Thủ Đấu Thi không phải đối thủ của hắn.

Nhưng khi còn sống, Thi Vương vốn là đại tướng quân vĩ đại.

Khi còn sống đã giết vô số người, sát khí kinh người bỗng nhiên bùng phát.

Nó nhanh chóng lao về phía tướng quân khô lâu Tây Hạ.

"Đấu Thi, dường như mạnh đến mức quá phi lý rồi?" Kim Bàn cũng từng trải qua tranh giành Nam Bắc phái thời trẻ.

Cũng nghe nói về Đấu Thi thời trẻ.

Nhưng đây là lần đầu tiên ông nghe nói có một Đấu Thi mạnh mẽ với năng lực và trí tuệ quỷ dị như vậy.

"Khi còn sống, Đấu Thi vốn là đại tướng quân của Đại Lý, bản thân thực lực cường hoành!" Hoa Linh vừa nói, trong tay đồng thời cầm thuốc, nhìn cử động của Thi Vương cũng thực sự bị dọa giật mình.

Đang lúc đó, Chá Cô Tiếu đột nhiên chạy từ phía sau vào.

"Mau đi, những đám khói đen đó lại vào rồi!" Phía sau Chá Cô Tiếu, đám khói đen mà Trương Trạch chưa kịp xử lý hoàn toàn lúc trước lại đuổi tới.

Trong mộ thất tụ tập rất nhiều người.

Những đám khói đen này đã hấp thu tinh khí Long Mạch của Tinh Đình Điểm Thủy Huyệt.

Tuy Long Mạch đã biến chất, nhưng Ác Long Mạch cũng là Long Mạch.

Đối mặt với "thức ăn" chất lượng cao như vậy, Lục Khố Tiên Tặc trong cơ thể Trương Trạch liền phản ứng.

Ngũ tạng lục phủ gần như đồng thời sinh ra khao khát đối với khói đen.

Phản ứng của cơ thể kéo theo sự bùng phát của sức mạnh huyết mạch.

Lúc này nhiệt độ trên người Trương Trạch, giống như một ngọn lửa lớn.

Oanh!

Thiên Thủ Thiên Nhãn Hắc Phật đột nhiên biến thành một đám khói đen khổng lồ.

Vòng quanh trên đầu mọi người.

"Xong rồi!

Xong rồi xong rồi!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, cộng thêm đám khói đen phía sau, vài người lập tức bị bao vây trước sau.

Kim Bàn nhìn chằm chằm bố cục mộ thất xung quanh.

Ông tính toán thiên can địa chi trên la bàn.

Sau đó ngẩng đầu nhìn chằm chằm đỉnh cây san hô.

"Cửa sinh nằm ở cửa giữa, có thể đào ra từ phía trên cây san hô đó!" Bằng thủ đoạn này, hầu như mỗi lần ông đều có thể tìm ra lối thoát chính xác trong mộ.

Nhưng lần này xem ra không được rồi.

Khói đen do Hủ Ngọc hóa thành, sẽ không cho ông chút cơ hội nào.

Chá Cô Tiếu nghiền Kỳ Lân Đan thành bột, "Dùng bột có thể xua đuổi khói đen." Chá Cô Tiếu thấy vậy, bôi bột lên bề mặt chiếc dù kim cương.

Những người khác cũng làm theo.

Kim Bàn cầm dù, miệng niệm: "Quỷ sát thoái tị, thần quỷ bất kỵ." Làm xong những thứ này, ông lập tức nhìn về phía thủ lĩnh Mạc Kim của mình.

"Trương Trạch?" Nhìn chằm chằm Trương Trạch bên cạnh, lúc này toàn thân hắn nóng rực.

Hình xăm Thao Thiết tà ác trên người hoàn toàn hiện rõ.

Áo trên cũng bị vứt dưới đất.

Kim Bàn đưa tay chạm vào vai Trương Trạch, "Xì, nóng thật!" Nhiệt độ da thịt cao đến kinh người.

"Mau làm mát đi!" "Vô ích, huyết mạch của ta đặc thù, một khi bùng phát sẽ làm nhiệt độ cơ thể tăng nhanh." Trương Trạch cúi đầu nhìn hình xăm Thao Thiết trên người.

Chương 70

Đồ án và sức mạnh huyết mạch có liên quan mật thiết.

Bây giờ Thao Thiết, trông đầy tà ác.

Như muốn trực tiếp xông ra khỏi cơ thể, lao về phía mục tiêu.

Khói đen lượn lờ trên đầu mọi người một lúc.

Trong đầu Trương Trạch hiện lên một cách đơn giản để hoàn thành nhiệm vụ và giải quyết nguy cơ.

Ăn!

Lục phủ có công năng chiết xuất tinh hoa.

Là cách duy nhất để chiết xuất tinh khí Long Mạch. (Cầu hoa tươi!) Khi Trương Trạch há miệng, thở ra một luồng khí nóng.

Đang lúc đó, nhân phù ở thắt lưng Trương Trạch đột nhiên rung lên.

Một vệt sáng màu vàng nhạt lóe lên, hầu như không ai nhận ra.

Trong mộ thất một trận gió lạ thổi qua, cuốn khói đen lại một chỗ.

"Người không thấy gió, quỷ không thấy đất." Trương Trạch bỗng nhiên ý thức được.

Tác dụng của nhân phù.

Gió là vật chất vô hình, người không thể dùng mắt để "nhìn".

Do đó nhân phù không có mắt, nhưng lại có thể điều khiển gió.

Nhân phù không mắt đang giúp hắn!

Ngay sau đó toàn bộ khói đen đều chui vào ngũ tạng lục phủ đang phát nhiệt của Trương Trạch.

Mọi người chỉ thấy khói đen như dòng nước, không ngừng hội tụ vào miệng hắn.

Hình xăm Thao Thiết đột nhiên có dị động.

Lục Khố Tiên Tặc phát động!

Trọc khí do Hủ Ngọc sản sinh, toàn bộ ngay lập tức được bài tiết ra ngoài cơ thể qua lỗ chân lông.

Ngay sau đó lại bị chiết xuất thành tinh khí, chui vào toàn bộ kinh mạch xương cốt.

Không chỉ vậy, Trương Trạch cảm thấy ngũ dịch trong cơ thể đều sôi trào.

Phần mạnh nhất của Lục Khố Tiên Tặc cuối cùng đã xuất hiện.

Thông qua ngũ dịch, có thể hoàn thành việc cướp đoạt tài nguyên xung quanh.

Chỉ là hiện tại thực lực của hắn còn rất hạn chế.

Khi thực sự mạnh mẽ, có thể dung hợp mồ hôi và hơi ẩm trong không khí.

Biến thành khí thể giống như quỷ vụ do Hủ Ngọc tạo thành.

Tất cả những thứ bị bao phủ trong đó, đều sẽ bị phân giải trực tiếp, tiêu hóa và hấp thu.

Do đó trong dị nhân vị diện, những người sở hữu Lục Khố Tiên Tặc, hầu như đều sử dụng thủ đoạn này để "ăn" người.

Nhưng Ba Luân không "ăn" người, kiên trì giữ vững giới hạn, nhưng suýt nữa bị sư đệ một ngụm nước bọt tiêu hóa.

Trong không khí có một phần trùng Phàn sót lại đang bất an bay lượn.

Có thể khiến những con trùng Phàn đáng sợ này cảm thấy sợ hãi thì không nhiều, trên người Trương Trạch ít nhất đã nắm giữ hai loại.

Bên cạnh, Thiên Niên Thi Vương đã nuốt hai tướng quân khô lâu, hài lòng đứng một bên.

Làn da vốn khô héo trở nên đầy đặn hơn, sắc da cũng dần dần gần giống người bình thường.

Nếu để cương thi này tiếp tục trưởng thành ở Bình Sơn, không biết sau này sẽ trở thành một quái vật đáng sợ như thế nào.

"Những quỷ vụ mang theo trùng Phàn đó, sao lại… bị ăn rồi?" Hồng Cô Nương đang tìm kiếm cơ quan thoát khỏi mộ thất.

Nhưng cô không thấy, không tìm thấy cơ quan, lại không cần nữa rồi.

"Quả nhiên những người Trương gia sinh ra đều là 'quái vật'." Kim Bàn đã từng gặp những người Trương gia khác từ thời trẻ.

"Tiền bối, ngươi từng gặp những người Trương gia khác sao?" Sự tồn tại của Trương gia, vẫn luôn là điều khiến người ta tò mò nhất.

Trong gia tộc này, có quá nhiều bí mật khiến người ta tò mò.

Trong đó có rất nhiều bí mật, một khi bị người khác biết, rất có thể sẽ làm đảo lộn cả thế giới.

"Có gặp, 20 năm trước ta tình cờ gặp một người đàn ông lưng đeo cổ đao hắc kim, ấn tượng vô cùng sâu sắc." Đặc điểm của người Trương gia vô cùng rõ ràng, đặc biệt là khí chất cao lãnh, và vẻ ngoài không hề già đi.

Nghe những gì Kim Bàn nói về người Trương gia đó, Trương Trạch cơ bản có thể xác định, người ông gặp hẳn là tộc trưởng

Trương gia đời trước.

Tộc trưởng chết trong loạn lạc gia tộc, bị phong ấn trong một cổ mộ có hình dạng như con mắt mù.

Ngay cả tín vật của tộc trưởng Trương gia là Trấn Hồn Linh, năm xưa khi đi thám hiểm, Tiểu Ca đã cùng vài người tìm thấy.

Xử lý xong quỷ vụ, Trương Trạch nhìn về vị trí ban đầu của Thiên Thủ Thiên Nhãn Hắc Phật.

Hai cây trường minh đăng bên cạnh, cây bên trái lờ mờ thấp hơn cây bên phải nửa tấc.

Trương Trạch đưa tay dùng sức ấn cây trường minh đăng bên trái.

Một cánh cửa xoay chậm rãi mở ra.

"Bên ngoài những kho báu đó thì sao?" Hồng Cô Nương nhìn chằm chằm vào số vàng ngọc khí khổng lồ bên ngoài.

Thậm chí cả cây san hô khảm bảo thạch cao ba mét đó.

"Để ta xử lý." Trong môi trường tối tăm, Trương Trạch quay lưng về phía mọi người, xòe tay ra.

Một cơn lốc hình thành.

Số vàng nặng nề xung quanh, lại đồng thời bị cơn lốc hút vào.

Bao gồm cả cây san hô cao ba mét đó.

Tất cả những gì được giấu trong toàn bộ mộ thất, chính là gần như tất cả kho báu của Tây Hạ trước khi diệt quốc.

Trong thời đại chiến loạn như vậy, cùng với lạm phát, vàng bản thân có thể dùng làm tiền tệ.

Có thể trực tiếp đổi thành bạc tại bất kỳ ngân hàng nào.

"Tất cả đều biến mất rồi sao?" Hồng Cô Nương chưa từng thấy

thủ đoạn như vậy, trong đầu cô nghĩ đến xiếc ảo thuật.

Nhưng xiếc ảo thuật toàn là lừa người.

Những thủ đoạn giang hồ như vậy cô thấy không ít, số vàng trước mắt đó có thể tính bằng tấn.

Bỗng nhiên tất cả biến mất, trừ phi là ảo giác.

"Đây là thủ đoạn Giới Tử Nạp Tu Di của Trương Trạch huynh đệ." Chá Cô Tiếu kiên nhẫn giải thích: "Có thể đưa đồ vật vào một không gian không xác định." "Lợi hại đến vậy sao?" Hồng Cô Nương hoàn toàn không thể tưởng tượng ra một khái niệm như vậy.

"Khó mà tưởng tượng được, trên đời thật sự có thủ đoạn như vậy sao?" "Tự nhiên là có." Chá Cô Tiếu lấy ra cuốn sách da dê gia truyền.

Y chỉ mở trang đầu tiên.

So với những bí mật gia tộc phía sau không tiện mở ra, trang đầu tiên chỉ để giải thích rõ hơn.

"Thủ đoạn tương tự Giới Tử Nạp Tu Di, ở nơi tộc Zaglama của ta từng sinh sống, đã từng xuất hiện." "Sau khi tộc Zaglama của ta rời khỏi núi Zaglama, một gia tộc nổi tiếng sống dưới lòng đất là tộc Quỷ Động, đã chiếm đóng nơi đó và thành lập Tinh Tuyệt Quốc." Trong lời nói của y, Hoa Linh cũng từng nghe về truyền thuyết cổ đại đó.

"Sư huynh, đó không phải là Nữ Vương Tinh Tuyệt và Hư Số Không Gian sao?" Chá Cô Tiếu nhìn Hồng Cô Nương, giải thích: "Trong núi Zaglama, có một không gian bí ẩn được gọi là Quỷ Động, còn gọi là Hư Số Không Gian, Nữ Vương Tinh Tuyệt có khả năng mở cổ không gian đó, đôi mắt đó được gọi là Vô Giới Yêu Đồng." Lượng thông tin khổng lồ này, khiến Hồng Cô Nương tiêu hóa mất một lúc lâu.

"Ý ngươi là, năng lực của Trương Trạch, tương tự Nữ Vương

Tinh Tuyệt, đều có thể mở Hư Số Không Gian sao?" Ba người sau một hồi thảo luận, đã giải thích rõ ràng vấn đề.

Trương Trạch cũng tỉnh táo để suy nghĩ kỹ.

Hắn đồng tình: "Hiểu như vậy, cũng không sai." Ánh mắt hắn lại chuyển hướng vào trong mộ thất.

Trong mộ thất đặt một hộp ngọc, bên trong chứa Long Cốt Thiên Thư.

Chương 71

Chá Cô Tiếu đi đến trước ngọc hàm, Kim Bàn nhắc nhở: "Góc Đông Nam thắp cây nến.""Đông Nam là Tốn vị, đại biểu kim tiền, gà gáy đèn tắt không Mạc Kim, đó là quy củ."Cây nến được thắp lên.

Trên đỉnh ngọc hàm, khắc họa đồ án Mậu Trần Châu.

Nếu không biết trước bên trong không phải Mậu Trần Châu, e rằng thật sự sẽ lầm tưởng bên trong cất giấu Mậu Trần Châu.Chá Cô Tiếu mở ngọc hàm, mọi người lại nhìn cây nến ở góc Đông Nam, không có gì dị thường.

Trước mắt, trong ngọc hàm đang tĩnh lặng nằm một khối mai rùa cổ phác."Long Cốt Thiên Thư!" Trên Long Cốt, khắc một lượng lớn Giáp Cốt Văn tự, đồng thời trên đó còn có rất nhiều đồ án Mậu Trần Châu."Xem ra cần phải tìm người nhận biết Giáp Cốt Văn, mới có thể phá giải tin tức then chốt trong đó."Kim Bàn vuốt vuốt chòm râu gần đây chưa kịp cạo dưới cằm: "Nếu cần Giáp Cốt Văn, Trương gia ta, nhất định có người nhận ra nội dung bên trong."Nói như vậy cũng bằng không.

Với mối quan hệ hiện tại của Trương Trạch và Trương gia, dù sau ba năm Trương gia đã có Tộc trưởng mới.

Nhưng những năm đầu "Thánh Anh" xuất thế, đã khiến nội bộ Trương gia cực kỳ hỗn loạn."Hoặc có lẽ trong số đồng hành có người biết nội dung trong Long Cốt Thiên Thư."Trong số những người quen biết, người nhận biết chữ Tây Chu rất ít, nhưng Tiểu Ca tuyệt đối là một trong số đó.Có thể xưng là Tộc trưởng của Trương gia, rất nhiều văn hiến quan trọng của Trương gia đều được lưu truyền từ xưa.

Khu vực cốt lõi nhất của Trương gia cổ lâu, được xây dựng từ

thời Ân Chu.“Đợi Long Cốt Thiên Thư tập hợp đầy đủ, ta ngược lại có cách tìm người phiên dịch.”“Thật tốt quá.”Cẩn thận kiểm tra cổ mộ, tuy nguy cơ hủ ngọc đã không còn, nhưng trong mộ vẫn tồn tại rất nhiều cơ quan.“Cẩn thận một chút, đừng tùy tiện chạm vào bất cứ thứ gì, tránh để xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”Đột nhiên, bốn phía mộ thất đột nhiên rung chuyển.

Nơi vốn đặt ngọc hàm, đột nhiên sụt xuống.

Việc lấy đi ngọc hàm đã trực tiếp kích hoạt cơ quan.“Ầm ầm ầm ~~” “Nơi này sắp sụp đổ rồi, lập tức rời khỏi đây!”Mấy người lập tức đào mộ đạo từ đỉnh mộ thất lên mặt đất.

Trong sa mạc đồng thời cũng nổi lên gió lớn.Gò cát hình Phật đầu lúc trước, đột nhiên sụt xuống.

Toàn bộ Đại Thụy Phật Tự chôn sâu bên dưới bắt đầu sụt lún.

Cát xung quanh không ngừng tràn vào.

Cuối cùng, toàn bộ khu vực Đại Thụy Phật Tự nằm ở đó, hoàn toàn bị san phẳng.“May mà chạy nhanh!” Hồng Cô Nương thở hổn hển, nhìn bãi cát trống hoác trước mắt.Mấy người vẫn còn kinh hồn bất định.

Trương Trạch tĩnh lặng ngồi một bên.[Túc chủ thành công thôn thực Khổng Khí, xin lựa chọn khen thưởng.][1.

Dùng Khổng Khí hoàn toàn vào Ngũ Tình thuế biến, từ nay tình cảm không còn ảnh hưởng đến suy nghĩ của Túc chủ.][2.

Dùng Khổng Khí đề thăng Hồn, Linh, Ý, Phách, Chí ngũ thần, tráng đại linh hồn Túc chủ, tiếp tục tăng cường lực kháng cự đối với huyễn tượng.]Hai cái đều là hướng cường hóa tiếp theo không thể nghi ngờ.

Nhưng Trương Trạch càng nghiêng về Ngũ Thần, cũng là cường

hóa ý chí và linh hồn của bản thân.

Không chỉ có thể tăng cường bản thân linh hồn, mà ý chí lực mạnh mẽ càng có lợi cho việc kháng cự hiệu ứng tiêu cực do Lục Khố Tiên Tặc thuế biến mang lại.Khi càng ngày càng tiếp cận thể chất trường sinh chân chính, cực kỳ có khả năng nhân tính sẽ hoàn toàn bị tiêu diệt.

Trong thế giới này, cũng có phương pháp trường sinh được lưu truyền từ xa xưa.

Thủ đoạn thật sự có thể sống nghìn năm, cũng có khuyết điểm cực lớn.Do có tùy chọn của hệ thống, Trương Trạch quyết định đợi đến khi ý chí lực và hồn phách của mình đủ mạnh mẽ, rồi mới tráng đại Ngũ Tình.

Cũng chỉ có như vậy mới có thể bảo lưu nhân tính.

Nếu ngay cả nhân tính cũng không còn, Trương Trạch hoàn toàn không thể nói rõ, ý nghĩa của việc cuối cùng trở thành thể chất trường sinh là gì.Do sự thay đổi của Tinh Khí Thần, đã trực tiếp khiến khí chất toàn bộ của Trương Trạch đều phát sinh biến hóa.

Thêm vào sức mạnh Thao Thiết hung thú trong huyết mạch, dần dần trở nên mạnh mẽ.

Trong vô hình, đã tạo ra một loại ảnh hưởng nào đó đối với Trương Trạch.

Đương nhiên, hiện tại xem ra, loại ảnh hưởng này dường như không có chỗ xấu.Trong "Hoàng Đế Nội Kinh" có đề cập, Ngũ Thần bản thân đại biểu cho tinh thần của con người.Mấy người ở trong Hắc Thủy Thành, trải qua một đêm yên bình.

Kim Bàn chỉ cần Trương Trạch đưa mấy thỏi vàng, liền tâm mãn ý túc.

Chỉ cần có thể vượt qua nguy cơ trước mắt là được.Nhưng khi

giao vàng cho Kim Bàn, Trương Trạch không quên nhắc nhở một câu: "Tiền bối, tổ huấn Mạc Kim, cùng thì sinh, chia thì tử đạo lý, không thể quên được!"Nói đến đây, Kim Bàn bất đắc dĩ gật đầu."Lão đầu tử nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng, Đại Thụy Phật Tự nếu không có ta, e rằng sớm đã biến thành một đống xương khô rồi!"Tình hình trong mộ hiện tại, trong lòng chỉ cảm thấy một trận sợ hãi."Đột nhiên quay lại nghề cũ, đã nhiều năm chưa gặp Trần sư huynh.""Mạc Kim Giáo Úy đột nhiên có thêm một vị thủ lĩnh thiên phú như vậy, chuyện lớn như thế, ta phải cho các sư huynh đệ đều biết."Bản Thiết Ma Đầu vừa chết, Mạc Kim Giáo Úy giải tán, truyền thừa cơ bản đứt đoạn một nửa.

Giờ đây đột nhiên có thêm Trương Trạch là một Mạc Kim thủ lĩnh.

Mạc Kim có tán hay không, e rằng phải do thủ lĩnh quyết định."Mấy vị tiếp theo định đi đâu?""Ta phải về Tương Tây một chuyến."Hồng Cô Nương dù sao cũng là người Tá Lĩnh, ra ngoài hơn một tháng, cũng nên về xem xét.

Đợi trời sáng, mấy người lại một lần nữa xuất phát.

Trạm đầu tiên tự nhiên là Phong Oa Sơn.Ở Vu Sơn Trấn, sau khi thanh toán xong khoản cuối, Trương Trạch đột nhiên thấy một đạo sĩ dẫn theo hai cậu bé đi xuống từ trên dốc.

Trên người đạo sĩ, mang theo mùi thổ tinh thoang thoảng."Kỳ lạ, chẳng lẽ người này cũng giống ta, là đạo sĩ giả sao?"Ba người Bàn Sơn giờ đã đổi sang thường phục.

Sáu người với tổ hợp kỳ lạ đứng trên dốc, vị đạo sĩ kia cũng nhìn về phía mấy người một cái."Đạo trưởng có phải muốn đi Thanh Khê Trấn không?" Nhìn ba cha con cổ quái trước mắt.

Trương Trạch đại khái đoán người trước mắt, e rằng đang chuẩn

bị đi Địa Tiên Thôn, là Quan Sơn Thái Bảo đương đại Phong Tư Bắc.Vị đạo nhân khoảng hơn ba mươi tuổi, đứa trẻ nhỏ nhất còn chưa biết đi.

Vị đạo nhân sắc mặt không tốt, nhìn về phía mấy người đang cản đường.“Mấy vị cản đường bần đạo, có việc gì cao quý sao?” Không lập tức trả lời lời của Trương Trạch, mà hỏi ngược lại một câu.

Xem ra nếu không cho xem thứ thật, sẽ không thể tiếp tục nói chuyện.Trương Trạch lấy ra một khối lệnh bài bằng vàng.

Phong Tư Bắc vô ý thức nhìn thoáng qua lệnh bài kia, chỉ cảm thấy có chút quen mắt.

Cẩn thận phân biệt văn tự trên đó, ánh mắt dán chặt vào bốn chữ “Quan Sơn Thái Bảo”, liền không thể rời đi nữa.“Sao lại có khối đồ vật này?”Chốc lát sau, Phong Tư Bắc, xem ra đã chuẩn bị sẵn sàng, sẽ lại lần nữa thử tiến vào Địa Tiên Thôn vào năm tới.

Thu hồi lệnh bài Quan Sơn Thái Bảo, Trương Trạch thản nhiên nói: “Thứ này ta lấy được từ trên người một kẻ mặc trang phục giống Hắc Vô Thường ở Tương Tây.”Nghe vị Quan Sơn Thái Bảo thời Minh kia, Phong Tư Bắc liền xác định lời Trương Trạch nói đa phần là thật.

Kim Bàn nghe nói đối phương là Quan Sơn Thái Bảo, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.“Quan Sơn Thái Bảo với Mạc Kim Giáo Úy ta, là tử đối đầu, ngươi muốn làm gì?”Hơn nữa, Quan Sơn Thái Bảo có bất cứ chuyện gì, cũng đều không liên quan đến hắn.

Không diệt môn đã là tốt rồi, chứ đừng nói đến giúp đỡ.“Mạc Kim Giáo Úy?”Lão Dương Nhân nói: “Còn có Bàn Sơn Đạo Nhân.”“Tá Lĩnh Lực Sĩ.” Hồng Cô Nương phối hợp nói.“Cha, ở đây, con nghe không hiểu!”Cậu bé Phong Học Văn nhỏ tuổi dắt tay em trai Phong Học Vũ, hiếu kỳ nhìn về phía cha mình.

Chỉ là không biết, nếu hiện tại đi Thanh Khê, sẽ trực tiếp quyết định vận mệnh của ba cha con sau này.“Với thực lực của ngươi, vào Địa Tiên Thôn cũng vô dụng.”Trương Trạch chỉ chỉ hướng Phong Oa Sơn: “Thợ thủ công Phong Oa Sơn, trấn phái chi bảo cũng bị Phong Sư Cổ đoạt lấy, giấu trong cổ mộ.

Mạc Kim Giáo Úy ta, vô cùng vui lòng quật mộ tổ Quan Sơn các ngươi.”Nghe Trương Trạch muốn quật mộ tổ nhà mình, Phong Tư Bắc không những không tức giận, ngược lại còn lộ vẻ bất ngờ.

Thậm chí trong lòng còn có chút vui mừng.“Mạc Kim Giáo Úy thật sao?”Mấy phái đạo đấu trong truyền thuyết, trước đây hắn chỉ nghe nói, cũng từng nảy ra ý niệm muốn tìm họ giúp đỡ.

Chỉ là Mạc Kim Giáo Úy, Bàn Sơn Đạo Nhân đều thần bí khó lường, người bình thường căn bản không thể tìm thấy.Kim Bàn liếc liếc khuôn mặt già nua, lấy ra Mạc Kim Phù: “Ai dám bảo là giả?”“Vị trước mặt này, chính là Mạc Kim thủ lĩnh, Phát Khâu Thiên Quan chính thống duy nhất trên đời này.”Hắn chỉ chỉ Trương Trạch trước mặt, hiển nhiên hoàn toàn thừa nhận Trương Trạch là Mạc Kim thủ lĩnh.

Sau đó mới giới thiệu Bàn Sơn khôi thủ đang đứng một bên.Phong Tư Bắc kích động đến suýt nữa quỳ xuống.“Nếu mấy vị có thể giúp ta mở Địa Tiên Thôn, ta nguyện ý triệt để đoạn tuyệt truyền thừa Quan Sơn nhất mạch.”“Dù sao mấy trăm năm trước cũng từng đắc tội với mấy vị tổ sư.” Đó đều là chuyện xảy ra vào thời Chu Nguyên Chương triều Minh.

Nhưng mối thù lại vẫn luôn lưu lại.Kim Bàn vốn định tìm Quan Sơn Thái Bảo để tính sổ.

Hiện tại xem ra, truyền thừa Quan Sơn cơ bản đã đứt đoạn, truyền thừa chân chính sớm đã chôn vùi trong Địa Tiên Thôn.

Người kế thừa Quan Sơn, Phong Tư Bắc, còn hơn cả hắn mong muốn hủy diệt mộ tổ nhà mình.“Truyền thừa Quan Sơn không phải đã sớm đứt đoạn rồi sao.” Trương Trạch cười nói: “Bây giờ đi Thanh Khê Trấn còn quá sớm.”“Hãy an tâm tu hành ở Thanh Thành Sơn, đợi hai năm sau, vào năm đó, sẽ tìm Tá Lĩnh Khôi Thủ.”Hắn còn nhìn thoáng qua Tôn Học Võ nhỏ tuổi bên cạnh.

Vị Giáo sư Tôn sau này.

Chỉ là không biết rằng một chuyến đi này, sẽ không khiến thế gian triệt để thiếu đi một nhà khảo cổ học sao.Qua cuộc nói chuyện đơn giản, lời của Trương Trạch, rõ ràng Phong Tư Bắc đã nghe lọt tai.“Quan Sơn Thái Bảo thật ư?”Hoa Linh có chút không tin, thực lực của đạo nhân kia chỉ tương đương với đạo mộ giả bình thường.

So với Quan Sơn Thái Bảo trong truyền thuyết thì kém xa rồi.“Nếu truyền thừa đã đứt đoạn, thì Mạc Kim Giáo Úy ta há chẳng phải cũng như vậy sao?”Kim Bàn đột nhiên có cảm thán.

Nhưng điểm này thì đúng rồi.

Nếu không có Trương Trạch can thiệp, tình huống của Mạc Kim Giáo Úy ta, cũng chỉ khá hơn Quan Sơn Thái Bảo một chút.

Cái gọi là “thiết tam giác”, cũng chỉ có một người thật sự có được truyền thừa bí thuật phong thủy Mạc Kim…Kim Bàn tại Hoàng Hà Độ Khẩu cáo biệt mấy người.

Nhưng khi sắp đi, Kim Bàn nói cho Trương Trạch biết ở Lam Điền Huyện từng phát hiện một mảnh phong thủy bảo địa.

Và định ở địa phương đó, lấy cớ xây Hà Thần Miếu, để xuống mộ đạo đấu.Trương Trạch bảo ông ta đừng khinh cử vọng động.

Trước khi khởi hành, ông ta hỏi muốn cặp Văn Hương Ngọc tạo hình kỳ lạ kia.

Cầm trên tay, có thể ngửi thấy một luồng thanh hương phả vào mũi.

Trương Trạch lập tức thu Văn Hương Ngọc.Mấy người nhanh chóng trở về Tương Âm, lại một lần nữa gặp Trần Ngự Lâu.

Ai ngờ vừa gặp mặt đã thấy Trần Ngự Lâu chau mày ủ rũ.

Hồng Cô Nương chỉ nói Hắc Thủy Thành có không ít Kim Ấn, nhưng không nói cụ thể là khoa trương đến mức nào.

Trần Ngự Lâu cũng chỉ nghĩ là đạo đấu thông thường.“Trần huynh, đã xảy ra chuyện gì vậy?”Trần Ngự Lâu mới kể cho Trương Trạch biết chuyện dịch bệnh bùng phát ở vùng Hồ Tương gần đây.

Chủ yếu là khu vực Tương Âm, cũng bị ảnh hưởng.

Trong Tá Lĩnh, mấy người cũng đã nhiễm dịch bệnh.“Trạch gia, xem ra lần này e rằng thật sự phải phiền ngươi đi Trường Sa Thành một chuyến rồi.”“Ta đã phái người đi nhiều nơi hỏi thăm, chỉ nghe nói có người tên Hóa Thiên Đạo này, nhưng vẫn không tìm được người.”“Có chuyện như vậy sao?” Trương Trạch nghe vậy, thấy thật sự phải đi Trường Sa Thành một chuyến.Biết Trương Trạch muốn đi Trường Sa Thành, Trần Ngự Lâu sớm đã cho người mua vé sẵn.

Từ Nhạc Dương đến Trường Sa Thành, không mấy tiếng là tới.“Còn có một chuyện.” Trần Ngự Lâu đột nhiên nói cho Trương Trạch biết ý định gần đây của mình.

“Ta ở Trường An quen biết một số hữu chí chi sĩ, định dẫn dắt phần lớn huynh đệ Thường Thắng Sơn, tham gia cách mạng.”Phụt ~ Trương Trạch nghe xong, ngụm nước vừa uống xuống lập tức phun ra.

Tình huống gì đây?Tuy Trần Ngự Lâu quản dưới trướng mười mấy vạn người, nhưng trên thực tế đa số không thật sự nghe lời hắn.

Nhưng một lần có thể điều động mấy vạn người thì không thành vấn đề.

Hướng Trường An, với tư cách là xuyên việt giả, hắn có thể biết, mấy vị hữu chí chi sĩ kia, mới là những người thật sự trên đại địa này.

Nhưng đó không phải chí hướng của hắn.

Đặc biệt là tất cả Lục Khố Tiên Tặc, tuyệt đối không thể để những người kia biết."Có vấn đề gì sao?" Trần Ngự Lâu thấy vậy tưởng rằng có chỗ nào đó sai rồi.

Nhưng hắn quen biết một số người ở Tây An, chỉ là sau vài cuộc trò chuyện đơn giản, đã khiến hắn có cảm giác tương kiến hận vãn."Nhưng Trương Trạch huynh đệ, bất luận ta sau này thế nào, e rằng sẽ không thể tiếp tục dẫn dắt Tá Lĩnh nữa."Trong Tá Lĩnh có ít nhất mấy nghìn người, là những người già đã theo từ thời Tá Lĩnh khôi thủ đời trước đến nay.

Những người này không giỏi kinh doanh, nhưng lại càng thông thạo đạo đấu."Không thành vấn đề." Trương Trạch hào không do dự đáp ứng.

Chương 72

Trần Ngự Lâu nợ hắn không ít nhân tình.

Nếu có thể làm gì đó trên con đường này, về sau đối với hắn trăm lợi mà không một hại.“Lão đại, thật sự muốn dẫn huynh đệ tòng quân sao?”Hồng Cô Nương cảm thấy có chút không thể tin được.

Chá Cô Tiếu nói: “Chí hướng của Trần huynh hẳn là rõ ràng hơn, có thể đưa ra lựa chọn như vậy thì nên cảm thấy vui mừng mới phải.”Đối mặt với sự thay đổi đột ngột này, một số người trong Tá Lĩnh cũng không quá thích ứng.Trương Trạch đột nhiên hỏi: “Lão Dương Bì và Dương Nhị Đản hai huynh đệ đâu rồi?”Hai huynh đệ trước đây thỉnh thoảng còn thấy.

Lần này trở về, lại phát hiện hai người không thấy tăm hơi.“À, hai người bọn họ nhát gan quá, ta đã cho người đưa tiền cho họ, để họ về quê trồng trọt rồi.” Trần Ngự Lâu nhẹ nhàng nói.Trương Trạch thầm nghĩ, xem ra tình tiết của Dương Nhị Đản đang đi theo đúng lộ tuyến ban đầu.

Chỉ hy vọng Vô Nhãn Long Phù đừng rơi vào tay người Nhật Bản, nếu không hậu quả khó lường.Hắn nhìn sắc trời đã không còn sớm, Trương Trạch nói: “Thời gian không còn sớm nữa, ta phải bắt xe lửa.”Chuyến đi này nhiệm vụ đặc thù, đồng hành cũng mang theo Hồng Cô Nương.

Mấy người đi Trường Sa Thành, không thể nhanh như vậy trở về.

Cần có người đưa Thần Y Hóa Thiên Đạo về Tương Âm, điều trị dịch bệnh bùng phát ở địa phương.“U u ~~”Nhanh chóng mấy người lên xe lửa, cùng với tiếng còi hơi, trên đường đi Trường Sa Thành.

Mấy người đều đang nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên Chá Cô

Tiếu ho khan mấy tiếng.

Từ trong miệng ho ra một ngụm dịch thể màu vàng kim.“Sư huynh, máu của huynh sắp hoàn toàn biến thành màu vàng kim rồi sao?”Hoa Linh nhìn thấy máu vàng kim chảy ra từ khóe miệng Chá Cô Tiếu, lập tức hoảng sợ.

Cả nàng và Lão Dương Nhân đều chưa đến ba mươi, còn có một thời gian dài.

Mà không ngờ màu máu của Chá Cô Tiếu lại biến đổi nhanh đến vậy.“Sao lại thế này!” Hồng Cô Nương vội vàng nói: “Đi tìm Thần Y Hóa Thiên Đạo, ta sẽ đưa Chá Cô Tiếu đi tìm Mậu Trần Châu!”Mấy người đều đang lo lắng.

Trương Trạch không nhanh không chậm lấy ra một cái bát nhỏ.

Cái bát làm bằng vàng, là từ bảo tàng Tây Hạ.

Hiện tại bên người cũng chỉ có loại bát này.Thuận tay rạch ngón tay.

Động tác liền mạch, thuần thục đến mức khiến người ta đau lòng.

Cùng với máu từng giọt từng giọt nhỏ vào bát.

Đợi sau khi tụ tập được một lượng máu nhỏ, Trương Trạch đưa cho Hoa Linh.“Cho Chá Cô Tiếu uống đi.”Nhìn tình hình trước mắt, không thể không kéo dài thọ mệnh của Chá Cô Tiếu trước.

Trong máu, có sức mạnh huyết mạch ngưng tụ.

Sức mạnh này có thể tùy ý khống chế, nhưng nếu có người uống loại máu đã bị cố ý cải biến này, sẽ đồng dạng đạt được sức mạnh Lục Khố Tiên Tặc.

Nhưng tốc độ trưởng thành thế nào, thì phải xem vào bản thân người đó.Trương Trạch nhìn về phía Chá Cô Tiếu: “Uống máu này, có

thể kéo dài sinh mệnh của huynh.”“Sẽ có một khả năng đặc biệt, sau đó thân thể sẽ không ngừng sản sinh những biến hóa kỳ diệu, đều không cần phải kinh hoảng.”“Nếu sau này ta phát hiện huynh dùng loại năng lực này để làm điều xằng bậy, ta sẽ tự mình thu hồi lại.”Ngữ khí nói chuyện không hề giống đùa giỡn.[Chá Cô Tiếu kế thừa Lục Khố Tiên Tặc của Túc chủ, xin lựa chọn bộ phận cần cường hóa!]Âm thanh đột nhiên xuất hiện trong đầu, khiến Trương Trạch vô cùng kinh ngạc.“Ta có thể khống chế Lục Khố Tiên Tặc trong cơ thể?”Điểm đặc biệt này, hoàn toàn không giống với Lục Khố Tiên Tặc trong ấn tượng.[Sức mạnh nguyên tự huyết mạch của Túc chủ, một khi kế thừa liền không thể thoát ly sự khống chế của Túc chủ.]“Trước tiên bắt đầu cường hóa sức mạnh huyết mạch, tăng cường từ Lục Khố và ngũ thể trước.”Về phương diện võ lực, Chá Cô Tiếu gần như là trần nhà của giới đạo đấu.

Nếu có thể tiếp tục cường hóa, thì chắc chắn sẽ là một trợ lực lớn bên cạnh hắn.

Thêm vào việc thọ mệnh kéo dài, xem ra mấy năm tới cũng không cần lo lắng quá buồn chán.Chá Cô Tiếu nhắm chặt hai mắt, sau đó hít sâu một hơi.“Đa tạ, ta cảm thấy tốt hơn nhiều rồi.”Vết máu còn sót lại trong miệng Chá Cô Tiếu, giờ khắc này không còn hoàn toàn là màu vàng kim nữa.Nhìn Chá Cô Tiếu lau khô vết máu, khí sắc rõ ràng có phần chuyển biến tốt hơn.“Sư huynh, khí sắc tốt lên nhiều thế?”Lão Dương Nhân hâm mộ nhìn sự thay đổi của Chá Cô Tiếu.

Hoa Linh bắt mạch cho Chá Cô Tiếu.“Mạch đập loạn xạ, nhưng hơi thở lại đều và dài, giống như đã uống thuốc bổ vậy!”Nàng kinh ngạc nhìn về phía Trương Trạch: “Máu của ngươi có tác dụng như vậy sao?”[Chá Cô Tiếu dần dần dung hợp máu của Túc chủ, độ trung thành, độ hảo cảm rõ ràng có sự đề thăng!]Trương Trạch nghe hệ thống nhắc nhở, lập tức cảm thấy có chút kinh ngạc.

Nếu có thể khống chế phương hướng cường hóa của Chá Cô Tiếu đã là một niềm vui ngoài ý muốn, mà còn có thể đề thăng độ trung thành và hảo cảm, điểm này thật sự khiến hắn kinh ngạc.Nhưng đó cũng không phải chuyện xấu, như vậy, máu của hắn cũng không thể tùy tiện đưa cho người khác được.

Trong đó cần phải ngưng tụ Thao Thiết chi lực trong máu, không biết dùng nhiều có ảnh hưởng gì đối với hắn không.Chá Cô Tiếu siết chặt nắm đấm: "Cũng lạ thật, ta uống máu của ngươi xong, tự cảm thấy khí huyết trong lồng ngực thông suốt, tâm thần an định."Ông ta giơ hai tay lên: "Khí lực dường như cũng mạnh hơn trước."Lão Dương Nhân cầm bát vàng, định uống nốt ngụm máu còn lại."Chờ đã." Trương Trạch cầm lấy bát vàng."Vừa nãy tình huống của Chá Cô Tiếu đặc thù, máu của ta không phải tùy tiện có thể uống được."“Uống máu của ta tuy có thể đề thăng sức mạnh huyết mạch, kéo dài thọ mệnh, nhưng cũng sẽ vĩnh viễn không thể thoát khỏi sự khống chế của ta."Trương Trạch không cố ý che giấu điểm này, cũng hy vọng mấy người bên cạnh có thể biết trước.

Lão Dương Nhân và Hoa Linh nghe xong nhìn nhau một cái, trừng lớn hai mắt."Đề thăng sức mạnh huyết mạch, kéo dài thọ mệnh sao?"Hoa Linh kích động nói: "Vậy nếu ta uống, sau này không phải có thể giúp được ngươi nhiều hơn sao?"Chá Cô Tiếu bên cạnh lập tức tạ ơn: "Vừa rồi cũng là thế sự xoay vần, huống hồ vi nhân của ngươi ta cũng đều rõ."“Ta tự cảm thấy suy tư không có gì khác biệt, những biến hóa trong đó đều nằm trong phạm vi ta có thể chấp nhận."Những biến hóa trong đó, bị Trương Trạch khống chế một chút, ngược lại ông ta không để ý.

Lão Dương Nhân lại cười nói: "Còn về việc khống chế, chẳng phải tương đương với việc, ngươi cần giám sát ta sao?

Xem ra sau này ngươi phải vất vả rồi."Nói đoạn liền hào không do

dự uống máu xuống.

Lập tức cũng xuất hiện cảm giác giống như Chá Cô Tiếu.

Trương Trạch lựa chọn phương diện cường hóa cho hắn, cũng y hệt.

Trước tiên hạ thấp ảnh hưởng của lời nguyền đối với huyết mạch, kế đó cường hóa cánh tay và ngũ thức.

Với tư cách là cung tiễn thủ, cần có lực quan sát và phản ứng càng mẫn tiệp.

Thêm vào lực cánh tay mạnh mẽ, sẽ mạnh hơn xa so với thực lực ban đầu.“Ta cũng uống, có thể đề thăng huyết mạch, có thể kéo dài thọ mệnh, chẳng phải đây chính là điều tộc nhân Trát Cách Lạp Mã chúng ta cần sao?”Đặc biệt là kéo dài thọ mệnh, vốn dĩ nàng không dám nghĩ tới.

Hiện tại sau khi nghe xong, tự nhiên hào không do dự đưa ra lựa chọn.Ngược lại Hồng Cô Nương tạm thời không có cách nào.Lão Dương Nhân nhận thấy thính lực, thị lực đều sản sinh biến hóa rõ rệt.

Hắn nhìn quanh bốn phía toa xe.

Nghe thấy có mấy người đang dùng tiếng Nhật giao lưu.“Mấy người bên kia toàn là người Nhật Bản.” Lão Dương Nhân nói nhỏ chỉ vào chỗ không xa.Bên cạnh những người đó có mang theo một cỗ quan tài, nhìn kích thước thì bên trong chỉ có thể chứa một thiếu niên hoặc một người lùn.

Quan tài thông thường đều được đặt làm riêng theo kích thước, nhưng cỗ này… Trương Trạch thông qua thính giác mẫn tiệp, có thể nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ trong quan tài.

Trong quan tài đựng một người sống, một người sống có thể lực vượt xa người thường.“Tên khốn, ngươi đang nhìn gì?”Thấy hắn

đang nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài kia, mấy người lập tức văng tục chửi bới.

Trong toa xe lập tức nồng nặc mùi thuốc súng.Phập, đột nhiên một con dao găm bay sượt qua tai người Nhật Bản đang chửi bới.

Hắn căng thẳng sờ tai.“Chửi thêm một câu nữa, ta sẽ cắt lưỡi ngươi.”Hồng Cô Nương sắc mặt bình tĩnh nhìn hắn.

Nhưng ai cũng không nghi ngờ lời vừa rồi.

Với tính cách của nàng, Trương Trạch tin rằng giây tiếp theo nàng thật sự có thể đi đến cắt lưỡi người kia.Trong số đó, một người đàn ông trung niên đeo kính, lập tức lên tiếng dùng tiếng Nhật quát bảo, ra hiệu đừng nói nữa.Trương Trạch dùng nước rửa sạch vết máu trong bát xong, thấy người kia đang đi về phía mình.

Sau khi cúi gập người thật sâu, liền lập tức xin lỗi.“Vô cùng xin lỗi, tại hạ Cưu Sơn Mỹ Chí, đồng sự của ta tính cách thẳng thắn, xin mấy vị lượng thứ.”Nghe giọng điệu tiếng Nhật rõ ràng, Hồng Cô Nương nhíu mày.“Thẳng thắn và ngu xuẩn không phải là một chuyện, đây không phải Nhật Bản.”Xung quanh toa xe, thấy là người Nhật Bản, hoàn toàn không dám quản chuyện bao đồng.

Trương Trạch thất vọng lắc đầu.

Nhưng ở địa giới này, để một đám ngoại tộc kiêu ngạo đến vậy, cũng khó trách vài năm sau những người này dám trực tiếp đánh vào.“Không mau xin lỗi mấy vị tiên sinh và nữ sĩ đi?”Theo lời Cưu Sơn Mỹ Chí, người vừa rồi lập tức căng thẳng đi tới cúi đầu xin lỗi.

Nói về xin lỗi, trên thế giới cũng không có quốc gia nào có thể tích cực hơn bọn họ.

Nhưng những việc làm thì đều không phải của con người.“Không biết tiên sinh xưng hô thế nào, có thể kết giao bằng hữu được

không?”“Ta họ Phó, tên một chữ Thanh, Thanh trong Thanh Thủy.”“Phó Thanh?”“Ừm.” Cưu Sơn Mỹ Chí hoàn toàn không chú ý đến vấn đề trong đó.

Nhưng ba người Bàn Sơn bên cạnh đều cố gắng nén cười.

Hồng Cô Nương nằm úp trên bàn, toàn thân co giật, dáng vẻ trông có vẻ kỳ lạ.“Vị nữ sĩ này, sao vậy?”Trương Trạch liếc nhìn một cái, tùy tiện nói: “À, bị bệnh rồi.”“Vậy Phó tiên sinh, chúng ta sau này còn gặp lại.”Xe lửa đúng lúc đến ga Trường Sa, Cưu Sơn Mỹ Chí liền lập tức cho người khiêng quan tài chuẩn bị xuống xe.

Đợi mọi người đi khỏi, Hồng Cô Nương cuối cùng cũng không nhịn được cười lớn.“Phó Thanh?

Phụ thân?”“Thật có tài.”Trương Trạch cũng đột nhiên nảy sinh ác thú vị, nhún nhún vai.

Nhưng hắn lại nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài kia, “Trong cỗ quan tài đó đựng người.” Hắn nghi ngờ bên trong cực kỳ có khả năng là người Trương gia.

Hiện tại, bố phòng quan Trường Sa là Tả Khiêm Chi, vẫn luôn liên hợp với thế lực Nhật Bản, bí mật bắt giữ người Trương gia để tiến hành thí nghiệm trên cơ thể người.Xuống xe lửa, Trương Trạch liền để những người khác đi thăm dò tình hình trước.

Thuận theo hướng Hắc Mao Xà rời đi, hắn đuổi theo.

Hắn hẹn với mọi người, nửa canh giờ sau, sẽ trở lại gần ga xe lửa hội hợp.Hoa Linh và Trương Trạch đi cùng một đường, Trương Trạch từ xa nhìn thấy cỗ quan tài kia bị đưa vào một con hẻm hẻo lánh.

Để tránh đánh rắn động cỏ, hắn liền không tiếp tục đi theo.“Hoa Linh, ngươi trước tiên thăm dò tình hình gần đây, ta lát nữa sẽ đến hội

hợp với ngươi.”Trên cánh tay Trương Trạch, Chúc Cửu Âm mọc đầy vảy trắng chậm rãi bò ra.

Ngủ say nhiều ngày như vậy, cuối cùng lại được Trương Trạch thả ra.

Nó có vẻ hơi hưng phấn.“Tiểu Cửu, tìm xem khí vị của người vừa nãy ở đâu.”Khí tức xung quanh hỗn tạp, khứu giác của con người không thích hợp để truy tung.

Tiểu Cửu thì khác, vốn là Hắc Mao Xà biến dị.

Một khi Hắc Mao Xà đã nhắm vào một người, bất luận chạy đi đâu cũng sẽ bị tìm ra.

Trừ khi hoàn toàn che giấu khí tức trên người.Tiểu Cửu nhả lưỡi về phía trước, chỉ hướng cho Trương Trạch.

Nhìn về phía trước, Trương Trạch một đường tìm thấy một viện lạc có phong cách kỳ lạ.

Phong cách bên ngoài rõ ràng là kiểu Trung Quốc, nhưng thiết kế phòng ốc bên trong lại mang đặc điểm Nhật Bản rõ rệt.“Chính là lúc Cưu Sơn tiên sinh đến, ta đã lâu không thấy người Trương gia có tư chất tốt như vậy.”“Chỉ tiếc Tộc trưởng Trương gia quá thần bí, huyết mạch của hắn mới là hoàn mỹ nhất.”Cưu Sơn Mỹ Chí trong tay cầm một tấm ảnh.

Trên ảnh, thiếu niên nửa thân trên xuất hiện Kỳ Lân Văn Thân hoàn chỉnh.

Nhưng chỉ lộ ra một phần mặt nghiêng, căn bản không thể nhìn rõ dung mạo.

Khoảnh khắc nhìn thấy tấm ảnh đó, tâm tình Trương Trạch lại có chút kích động.

Chỉ với một phần mặt nghiêng, hắn cũng nhận ra đó là Tiểu Ca.Xem ra sự thâm nhập của Uông gia, đã vượt xa tưởng tượng.“Uông gia quả thật lợi hại, trực tiếp đặt mục tiêu lên Tộc trưởng Trương gia.”Cưu Sơn Mỹ Chí nhếch khóe môi: “Uông gia có sự ủng hộ của Đế quốc mặt trời mọc, chỉ chờ thời cơ là sẽ phát tổng công kích vào Trương gia.”Khi còn trẻ hắn cũng từng đến Trường Sa Thành.

Và bí mật nghiên cứu Trương gia cổ lâu chôn sâu trong mỏ quặng ngoài thành.

Cuối cùng, gần như tất cả những người đi vào đều chết thảm trong đó.

Hắn mới từ bỏ việc tiếp tục nghiên cứu mỏ quặng, và viết tất cả nghiên cứu thành một bản “Cưu Sơn Báo Cáo”.

Trương Trạch lại không biết, Cưu Sơn Mỹ Chí chỉ từ bỏ mỏ quặng, nhưng chưa từng từ bỏ việc nghiên cứu người Trương gia và Trương gia cổ lâu.“Tiến độ thí nghiệm sinh vật của ngươi thế nào rồi?”Cưu Sơn Mỹ Chí đẩy đẩy kính.

Tả Khiêm Chi rót một ly rượu cho Cưu Sơn Mỹ Chí.“Tiến triển vô cùng thuận lợi.”“Lực chiến đấu của vật thí nghiệm vượt xa người thường, tuy kém hơn người Trương gia chính thống một chút, nhưng loại sức mạnh đó, ta đã thành công có được.”Cưu Sơn Mỹ Chí vô cùng vui mừng: “Vậy trước tiên chúc Tả trưởng quan quan vận hanh thông.”“Cũng chúc phúc Cưu Sơn tiên sinh sớm ngày ước mơ thành sự thật!”Hai người nhìn nhau cười lớn.Những tin tức không nên biết, Trương Trạch đều đã hiểu rõ.

Hóa ra đằng sau những thí nghiệm này, có sự tham gia của người Uông gia.

Cũng khó trách, Uông gia mọi nơi đều sao chép Trương gia, ngay

cả huyết mạch và văn thân cũng vậy.Trương Trạch liếc nhìn những binh sĩ cầm súng xếp hàng bên ngoài.

Chương 73

Hắn cười lạnh một tiếng.

Hãy để Tả Khiêm Chi sống thêm hai ngày.

Những người Trương gia bị bắt đi làm thí nghiệm kia, e rằng đều là những người đã rời khỏi Trương gia năm đó.Khi Trương Trạch tìm thấy phòng thí nghiệm, thiếu niên Trương gia kia đang bị người ta trói chặt.

Trên người đang bị người ta rút máu, lượng máu trong túi máu kia người bình thường căn bản khó lòng chịu đựng nổi.

Bên cạnh phòng thí nghiệm có phòng lạnh, bên trong toàn là những vật thí nghiệm đã chết.Trương Trạch nhanh chóng xông vào phòng thí nghiệm.

Một người mặc áo blouse trắng bên trong, đang định lớn tiếng cầu cứu.

Trương Trạch nhanh chóng ra tay.

Hắn lại nhìn về phía thiếu niên đang bị rút máu.

Tổng cảm thấy nhìn có chút quen thuộc.Gỡ miếng vải trong miệng thiếu niên.“Khạc!” “Trạch Sơn đại ca!!”Thiếu niên kích động kêu lên.“…Hoài Sơn?”Thiếu niên và hắn giống nhau, đều là Trương gia bối tự “Sơn”.

Trương Trạch Sơn là tên của Trương Trạch trước đây ở Trương gia.

Trương Trạch truyền lại máu trong túi máu vào người thiếu niên.

Người bình thường làm như vậy, tồn tại nguy cơ lây nhiễm.

Máu của người Trương gia có thể tiêu diệt nhiều loại vi khuẩn, làm như vậy không có vấn đề lớn.Sau khi cứu người thành công, Trương Trạch liếc nhìn phòng lạnh.“Bên trong đều là người Trương gia bị ngược sát, có cả vật thí nghiệm đã chết…”Trương Hoài Sơn phẫn nộ nhìn chằm chằm phòng lạnh chứa thi thể.“Trước tiên theo ta rời đi.”Hắn dẫn Trương Hoài Sơn hai người nhanh chóng rời đi.

Thuần thục leo tường, liền dễ dàng rời đi.

Trên đường, Trương Trạch tìm cho Trương Hoài Sơn một bộ quần áo.

Đợi khi trở lại nơi hội hợp với Hoa Linh, họ đợi ở nguyên chỗ đó.“Trương Trạch!”“Vị này…?”Nàng hiếu kỳ nhìn về phía thiếu niên mới xuất hiện bên cạnh.“Trạch Sơn đại ca, ngươi kết hôn rồi sao?”Nghe Trương Hoài Sơn hiểu lầm mình là vợ Trương Trạch, mặt Hoa Linh lập tức đỏ bừng.“Hiểu lầm rồi, đây là Hoa Linh của phái Bàn Sơn.”Trương Trạch vội vàng giải thích.

Con gái thời đại này tương đối truyền thống, không thể tùy tiện đùa giỡn.“À phải rồi, đã nghe ngóng được tin tức gì chưa?”“Ta đã nghe ngóng, gần đây Trường Sa Thành vô cùng không yên bình.”Hoa Linh lập tức nói, “Theo lời đồn mấy tháng gần đây, trong thành có một quái vật xuất hiện vào nửa đêm, khắp nơi giết người.”“Bố phòng quan trong thành là Tả Khiêm Chi, nghe nói cũng không phải người tốt, trên giang hồ có người nói hắn đã giết người…”Quả nhiên, tình hình cơ bản cũng không khác mấy so với điều Trương Trạch đã tìm hiểu.

Chỉ là nguyên tác dù sao cũng là nguyên tác, thực tế vẫn cần phải đi tìm hiểu cụ thể.“Còn về tung tích của Hóa Thiên Đạo, e rằng phải hỏi người địa phương ở Trường Sa Thành mới biết được.”Trời sắp tối.

Một thanh niên thân mặc bạch y đột nhiên chạy qua trước mắt, đuổi theo một con mèo.

Trương Trạch liếc nhìn một cái, người kia tốc độ cực nhanh, xem ra khinh công tạo nghệ khá phi phàm.“Khinh công thật lợi hại!”Nghe tiếng Hoa Linh, người kia quay đầu nhìn một cái.“Nhị Nguyệt Hồng, cha đang tìm con đấy.”Nghe thấy một người đàn ông trung niên ở không xa hô một tiếng.

Trương Trạch nghiêm túc nhìn một cái, hóa ra đây chính là Nhị Nguyệt Hồng trong hiện thực.

Nhị Nguyệt Hồng nghe tiếng, vừa quay đầu, con bạch miêu kia đã chạy lên trên phố.

Vừa vặn từ xa có một đội quân nhân đang cưỡi ngựa đi qua.

Người dẫn đầu là một lão nhân mặc Trung Sơn trang màu đen.

Nhìn huy hiệu trên ngực lão nhân, quan chức hẳn là không thấp.

Thiếu niên Trương gia đứng bên cạnh Trương Trạch, nhìn thấy hai người trong số đó, bỗng nhiên hô lên: “Khải Sơn đại ca và Bạch Sơn đại ca!” Trương Trạch liếc mắt nhìn hai thanh niên thân hình thẳng tắp mặc quân trang đi theo phía sau lão nhân.

Trong đó, khí chất Trương Khải Sơn đặc biệt nổi bật, trang trọng lạnh lùng, trầm ổn nội liễm.

Bên cạnh là Trương Nhật Sơn, người cũng mặc quân trang, đối với mọi thứ đều tràn đầy hiếu kỳ.

Tên của hắn là Bạch Sơn.

Nhưng máu Kỳ Lân trong cơ thể hắn còn thuần khiết hơn Trương Khải Sơn, vì vậy hắn duy trì được thời gian sống cũng dài hơn.

Đợi sau khi sống trăm tuổi, hắn lại có thêm một ngoại hiệu là Bách

Tuế Sơn.

Bạch miêu bỗng nhiên chạy ra phía trước đội ngũ, mắt thấy sắp va vào con ngựa của lão giả.

Trương Khải Sơn lập tức cảm nhận được và chuẩn bị ra tay.

"Meo ~" Trong miệng Hoa Linh bỗng nhiên phát ra tiếng mèo kêu gọi, thu hút sự chú ý của bạch miêu.

Bạch miêu đột nhiên dừng lại, nhìn về phía nàng.

Hoa Linh nhanh chân bước tới, tóm lấy bạch miêu ôm vào lòng.

Sau khi được cường hóa bằng huyết dịch của Trương Trạch, nàng cũng đã sơ bộ có được một phần năng lực của Lục Khố Tiên Tặc.

Mỗi hành động, tốc độ đều có sự thăng cấp rõ rệt.

Nhị Nguyệt Hồng vận bạch y, dùng khinh công nhanh chóng nhảy từ lầu hai xuống, thân ảnh phiêu dật, trong chớp mắt đã chạy đến trước mặt hai người.

"Miêu." Hoa Linh ôm mèo đưa qua.

"Tạ ơn!" Nhị Nguyệt Hồng mỉm cười nói tiếng tạ, khẽ gật đầu với hai người.

"Phúc bá, mau đi, ta phải về hí viện." Lời vừa dứt, vì vội vàng mà hắn dùng khinh công phi thân rời đi.

"Tiểu cô nương, vừa rồi đa tạ rồi." Lão giả mặc Trung Sơn trang lúc này đi đến bên Hoa Linh, nói lời tạ ơn.

Vừa rồi, bất kể là con ngựa hay con mèo bị thương, đều sẽ gây ra không ít phiền phức.

Trương Khải Sơn chú mục nhìn bóng lưng Nhị Nguyệt Hồng, đối với tòa thành Trường Sa lại có ấn tượng mới.

Trương Trạch xác định, e rằng đây là lần đầu tiên hai nhân vật tầm cỡ của Cửu Môn là Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng gặp mặt.

Khinh công phiêu dật kia đã để lại ấn tượng sâu sắc cho hắn.

Trương Nhật Sơn nhìn chằm chằm Trương Trạch bên đường: "Trương Trạch Sơn?" "Sao lại ở đây?" Trương Khải Sơn mới chú ý đến gương mặt quen thuộc trước mắt.

Không phải là dung mạo của Trương Trạch nhiều năm trước còn đọng lại trong trí óc hắn.

Nhưng khí chất của người Trương gia kia, và những đường nét gương mặt không thay đổi rõ rệt, lại khiến hắn nhận ra người trước mắt chỉ bằng một cái nhìn.

Hắn quay đầu, thỉnh cầu lão giả mặc Trung Sơn trang: "Lão sư, xin đợi con một lát, con có một người bạn cũ đã nhiều năm không gặp." Trương Khải Sơn còn chưa xuống ngựa.

Lão giả nghiêm túc nhìn Trương Trạch một cái, rồi nói với Trương Khải Sơn: "Chỉ có năm phút thôi, ta phải nhanh chóng đến phủ đệ của Tả Khiêm Chi." "Lão sư yên tâm, con dặn dò vài câu rồi đi ngay." Hắn vừa nói vừa đi đến bên cạnh Trương Trạch, "Đi với ta." Rồi dẫn Trương Trạch đi đến một góc vắng người.

Trương Khải Sơn bất ngờ nhìn Trương Trạch.

"Sao không ở Đông Bắc mà lại ở đây?" "Ta đã không còn là người Trương gia." Trương Trạch bình tĩnh đáp.

"Chuyện gì vậy?" "Để lát nữa ta sẽ giải thích." Biết được Trương Trạch cũng đã rời khỏi Trương gia, Trương Khải Sơn mặt nặng mày nhẹ vỗ vỗ vai hắn.

"Sau này ta sẽ ở lại thành Trường Sa, đợi ta lên làm quan bố

phòng, ngươi làm phó quan của ta." "Chuyện đó để sau hãy nói." Trương Trạch không nói gì, không ngờ Trương Khải Sơn lại đề xuất hắn làm phó quan.

Hắn chỉ chỉ thiếu niên Trương gia phía sau.

"Ta gặp cậu ta trên đường, Tả Khiêm Chi đang dùng cậu ta để làm thí nghiệm trên người." "Người Trương gia sao?" Nghe đến thí nghiệm của Tả Khiêm Chi, Trương Khải Sơn lập tức hiểu ra, thiếu niên trước mắt này phần lớn cũng là người Trương gia.

Bởi vì nhiều năm trước, thậm chí cả phụ thân của hắn, cũng từng bị Tả Khiêm Chi bắt giữ.

Chỉ là hắn may mắn hơn, bị ném ở bãi loạn phần mà vẫn sống sót.

Nhưng phụ thân của hắn lại không may mắn như vậy.

Trong số những tộc nhân chạy thoát khỏi Đông Bắc, nhiều người đã trở thành vật thí nghiệm hi sinh, bị Tả Khiêm Chi và người Nhật tàn nhẫn sát hại.

Hắn, Trương Khải Sơn phẫn nộ đấm một quyền vào tường.

"Toàn bộ cừu nhân năm đó đều đã bị xử lý rồi, bây giờ chỉ còn lại Tả Khiêm Chi." "Hắn vẫn chưa dừng thí nghiệm!" Nghe đến Tả Khiêm Chi, Trương Nhật Sơn bên cạnh cũng nghiến răng nghiến lợi.

Chuyến này đến Trường Sa là để báo thù, đồng thời cũng để tiếp quản thành Trường Sa, và thay thế Tả Khiêm Chi bảo vệ tòa thành này.

Chỉ là hai người họ đại khái không biết, từ nay về sau, toàn bộ câu chuyện đời mình đều sẽ diễn ra trong tòa thành này.

"Bây giờ ngươi ở đâu?

Chuyện kết thúc, ta sẽ đến tìm ngươi." "Ta phải rời đi rồi."

Trương Khải Sơn nhìn nhìn thời gian, có việc quan trọng hơn phải làm, phải lập tức rời đi.

"Ta sẽ đến tìm ngươi vậy." Trương Trạch Sơn nói.

Hắn không có chỗ đặt chân.

Không xa, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân và Hồng Cô Nương phát hiện Trương Trạch không có mặt ở địa điểm đã hẹn, liền tìm đến đây.

Trương Khải Sơn nhìn nhìn thời gian, chuyến này là để tìm chứng cứ phạm tội của Tả Khiêm Chi.

Hắn đang định đi tìm người để lấy cuốn sổ ghi chép chứng cứ phạm tội của Tả Khiêm Chi.

Nhưng bỗng nhiên có một dự cảm chẳng lành, luôn cảm thấy có chuyện không hay sắp xảy ra.

Chương 74

Ngay sau đó hắn nói với Trương Nhật Sơn bên cạnh: "Nhật Sơn, lập tức đến Giang gia, tìm Tần Vi Quân lấy chứng cứ, sau đó chúng ta gặp nhau ở phủ quan bố phòng." Tần Vi Quân đã sớm liên hệ với nội tuyến của hắn, nếu mọi chuyện thuận lợi, tối nay có thể bắt được Tả Khiêm Chi.

Tại một góc phố khó nhận ra, Trương Trạch bỗng nhiên nhìn qua, nheo mắt lại.

Hắc y nhân kia đang chạy về phía chỗ ở của Tả Khiêm Chi.

Xem ra hắn là thủ hạ của Tả Khiêm Chi.

Nhanh chóng, hắc y nhân xuất hiện trước mặt Tả Khiêm Chi.

"Người đã vào thành rồi." Hắc y nhân nói với Tả Khiêm Chi.

Khi chạy, trên mặt hắn xuất hiện hoa văn phượng hoàng đặc biệt.

Vô cùng giống trạng thái khi huyết mạch người Trương gia bộc phát sức mạnh.

Đợi sau khi bình tĩnh lại, hình xăm mới từ từ biến mất.

Lúc này Tả Khiêm Chi đang cùng Cưu Sơn Mỹ Chí kiểm tra thi thể trong phòng thí nghiệm.

"Đao của một người nào đó thật nhanh." Sắc mặt Cưu Sơn Mỹ Chí vô cùng khó coi.

Vết đao vô cùng gọn ghẽ, nhưng điều hắn lo lắng nhất là người Trương gia biết được thí nghiệm của mình.

"Vũ khí mà người Trương gia yêu thích nhất, là đao." Tả Khiêm Chi đội mũ quân đội: "Chẳng lẽ người Trương gia đã tìm đến tận cửa

rồi?" Hắc y nhân bên cạnh cười lạnh: "Nhanh sao?

Có nhanh bằng đao của ta không?" Tả Khiêm Chi nhíu chặt mày: "Mau chóng tìm ra người kia cho ta, làm sạch sẽ một chút." "Một khi Trương gia phát hiện ra, cả ta cũng sẽ gặp phiền phức!" Uông gia đã tiến hành phá hoại Trương gia.

Hiện giờ Trương gia vẫn là một gia tộc đáng sợ khiến người ta phải khiếp sợ.

Một gia tộc truyền thừa hàng ngàn năm, không phải sức mạnh tầm thường nào có thể triệt để phá vỡ được.

Hắn nhìn thoáng qua đồng hồ.

"Không còn sớm nữa, đi theo ta đến Giang gia trước đã." "Đi đường lớn không kịp, ta đi đường tắt." Hắn vừa nói vừa quay người dẫn người, đi vào một con đường mòn quanh co.

Hướng đó trực tiếp thông đến cửa sau của Giang gia.

Trương Trạch sau khi từ biệt Trương Khải Sơn, vừa mới hội hợp với Chá Cô Tiếu.

Mấy người vừa tìm một tửu điếm cao cấp, chuẩn bị nghỉ lại rồi tính toán tiếp.

Mặc dù tiêu phí ở tửu điếm cao, nhưng Trương Trạch hiện giờ không còn thiếu tiền.

Khi rời khỏi Tương Âm, Trương Trạch đã nhờ Trần Ngự Lâu động dụng quan hệ.

Trong thời gian cực ngắn, hắn đã đổi hai mươi cân gạch vàng với ngân hàng lấy mười hai vạn ngân nguyên.

Theo giá vàng hiện tại, một lạng vàng đã có thể đổi ba mươi ngân nguyên.

Hai trăm cân vàng, vậy là tổng cộng bốn trăm lạng.

Mười hai vạn ngân nguyên, hiện giờ đang chất đầy trong không gian của Thao Thiết.

Mấy người tìm tửu điếm cao cấp nhất, thuê bảy phòng suite tổng thống.

"Thần y Hóa Thiên đạo hữu có tin tức gì chưa?" Trương Trạch hỏi.

"Chưa có, hí viện Hồng gia đối diện ta, là một đại gia tộc nổi tiếng ở thành Trường Sa, nghe nói đương gia nhân của Hồng gia hiện giờ quen biết Hóa Thiên đạo." Cùng họ Hồng, Hồng Cô Nương đối với cái họ này có một sự thiện cảm khó hiểu.

Mặc dù chưa tìm được Hóa Thiên đạo, nhưng ít nhất cũng đã tìm ra manh mối.

Chá Cô Tiếu đang định lên lầu, Trương Trạch trầm tư: "Các ngươi lên trước đi, ta ra ngoài một chuyến nữa." Vừa bước ra khỏi tửu điếm, sắc trời bên ngoài đã tối sầm.

Đèn đường sáng trưng, hí viện Hồng gia đối diện đã náo nhiệt rồi.

Trương Trạch không quen thuộc thành Trường Sa, khi tìm Giang gia, hắn thấy Tả Khiêm Chi vừa mới đi ra.

Nhìn hắc y nhân bên cạnh, đang lau máu trên đao, rõ ràng là vừa mới giết người.

Tả Khiêm Chi khen ngợi: "A Hưng, tốc độ lại nhanh hơn rồi, xem ra thí nghiệm đã thành công." Hắc y nhân chính là người lúc trước theo dõi Trương Khải Sơn.

Tốc độ giết người vừa rồi, so với Nhị Nguyệt Hồng, người nhanh nhất thành Trường Sa, hắn cảm thấy vẫn còn chút chênh lệch.

“Nhị Nguyệt Hồng mới là người nhanh nhất thành Trường Sa thôi.” “Sớm muộn gì cũng sẽ vượt qua.” Tả Khiêm Chi vô cùng tự tin.

Trên mặt hắc y nhân hiện ra một mảng hình xăm, khiến cả khuôn mặt trông cực kỳ dữ tợn.

Sau đó hình xăm trên mặt dần dần biến mất, khôi phục trạng thái bình thường.

Trương Trạch chăm chú nhìn hoa văn trên mặt đối phương, là một con phượng hoàng đen kịt.

“Người Uông gia?” Người đao khách tên A Hưng đi theo Tả Khiêm Chi, có khát vọng sức mạnh đến mức biến thái.

Từ khí chất đến phong cách hành sự, đều giống người Uông gia mà Trương Trạch đã từng thấy.

Trương Trạch ở khá xa, đợi Tả Khiêm Chi đi rồi mới bước ra từ trong bóng tối.

Xì!

Tiểu Cửu, Chúc Cửu Âm bên cạnh hắn, thè lưỡi rắn.

“Thức ăn, ta đói rồi!” Lần thứ hai xuất hiện, vảy của Chúc Cửu Âm không ngừng run rẩy.

Phát ra âm thanh tương tự như Hoa Linh.

“Khoan đã, chẳng lẽ lại là rắn cái sao?” Tiểu Cửu trước đây là một con rắn lông đen mềm mại, căn bản không thể phân biệt giới tính.

Loài rắn vốn dĩ khó phân biệt đực cái.

“Tiểu Cửu, là giống cái.” Quả nhiên, dường như đối với loài rắn này, xác suất biến dị thành giống cái cao hơn một chút.

“Có thể đổi giọng khác không?” “Giống cái, tiếng nói, hấp dẫn

chủ nhân." Trương Trạch: "....." Nó biểu đạt theo cách mà nó hiểu.

Đổi cách biểu đạt, giọng nữ, đàn ông càng dễ chấp nhận.

Trương Trạch hiểu, liền cho Tiểu Cửu uống huyết dịch của mình trước.

Đồng thời tăng tốc độ, trèo tường lên mái nhà Giang gia.

Tiểu Cửu vừa uống huyết dịch Thao Thiết, trong đầu lập tức xuất hiện nhắc nhở của hệ thống. [Chúc Cửu Âm Tiểu Cửu đã thôn phệ huyết dịch của túc chủ, kế thừa một phần năng lực của Lục Khố Tiên Tặc, xin hãy lựa chọn phần muốn cường hóa!] "Ừm?

Nó cũng có thể kế thừa năng lực Lục Khố Tiên Tặc của ta sao?" Lục Khố Tiên Tặc có thể truyền thừa cho người khác thông qua huyết dịch, điều này hắn đã biết.

Mà với những gì hắn chưa biết, Chúc Cửu Âm, loài rắn biến dị này cũng tương tự.

Không biết nếu cứ phát triển như vậy, rốt cuộc sẽ đến mức độ nào!

"Trước tiên cường hóa lục phủ và độc tố." Tiểu Cửu khác với con người, không cần chiến đấu ngay bây giờ.

Sau khi biến dị thành Chúc Cửu Âm, độc tính của nó vốn dĩ đã trở nên mạnh hơn và đáng sợ hơn trước.

Có thể coi nó như một vũ khí bí mật bên cạnh hắn.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi Tiểu Cửu biến hóa, Trương Trạch cẩn thận quan sát động tĩnh của Giang gia.

Khắp nơi treo vải trắng và vòng hoa tang, mùi máu tanh thoang thoảng khắp nơi.

Nhưng duy chỉ không thấy bất kỳ thi thể nào.

“Chẳng lẽ đã bị ăn rồi?” Trương Trạch bỗng nhiên nhớ đến một năng lực đặc biệt của một nhánh Trương gia sau khi thức tỉnh văn thân Thao Thiết.

Hắn thấy trong cơ thể bọn họ được truyền vào một loại huyết mạch có sức mạnh Thao Thiết.

Những thi thể biến mất kia, có khả năng đã bị ăn rồi.

“Đúng là súc sinh không có giới hạn!” Trong Giang gia bỗng nhiên có một bóng đen mặc quân trang, đang lục soát khắp nơi.

Trương Nhật Sơn ẩn mình trong bóng tối, cuối cùng không nhịn được mà xuất hiện.

Hắn ấn đèn pin, muốn tìm cuốn sổ sách đã hẹn trước.

Hiển nhiên, sổ sách không có ở đó.

Trương Trạch vốn dĩ cũng không định quản chuyện nhàn rỗi này.

Chương 75

Nhưng Tả Khiêm Chi với tư cách là quan bố phòng của tòa thành này, đối với hắn luôn là một mối đe dọa.

Đao khách kia sớm muộn gì cũng sẽ tìm đến hắn.

Thay vì chờ đợi, chi bằng chủ động xuất kích.

Trong bóng tối bỗng nhiên xuất hiện một bóng đen, vung cây chướng đao sắc bén.

Chướng đao là một trong bốn loại đao Đường, nhẹ nhàng linh hoạt, rất thích hợp cho cận thân bác đấu.

Vừa mới xuất hiện, vai Trương Nhật Sơn đã bị rạch một vết.

Tốc độ của đao khách hắc y cực nhanh, trong chớp mắt trên mặt hắn đã hiện ra hình xăm.

Tốc độ thức tỉnh huyết mạch của hắn cũng nhanh hơn người Trương gia bình thường.

Trương Nhật Sơn lập tức rút súng lục từ thắt lưng ra.

Đao khách hắc y nhanh chóng né tránh, cứ như là đã dự đoán được động tác của hắn.

Ngay trước khi khai súng, hắn đã nhanh chóng tránh đi.

Nhanh chóng ẩn nấp sau vòng hoa tang, không ngừng di chuyển.

Trương Trạch nhíu nhíu mày.

Người Uông gia lại dùng sức mạnh của Trương gia, để đánh bại người Trương gia sao?

Trên người hắn lập tức bị văn thân Thao Thiết nhanh chóng bao

phủ.

Hắn nhanh chóng nhảy từ mái nhà xuống.

Trương Nhật Sơn không xác định được là địch hay bạn, Trương Trạch đưa tay giữ lấy khẩu súng.

“Đừng nổ súng, là ta.” “Trạch Sơn?” Hắn căng thẳng thở hổn hển.

Hiện giờ thực lực của Trương Nhật Sơn chưa đủ mạnh.

Trước đây ở Trương gia, hắn cũng không phải là người được trọng thị nhất.

Bao gồm cả Trương Trạch, đều chỉ có thể không ngừng nâng cao thực lực bằng sự nỗ lực của mình.

“Người kia biến mất rồi.” Xung quanh đều là những bóng người, bóng ngựa hư ảo.

Trong môi trường tối tăm, hắn nhìn mọi thứ đều là hư ảnh.

May mắn thay, đôi mắt của Trương Trạch đã được cường hóa hai lần.

Bóng tối trước mắt không hề ảnh hưởng đến hắn.

Hơn nữa, thính giác của hắn cũng đã sớm vượt xa người thường.

Tiếng bước chân chạy xung quanh, mặc dù nhỏ, nhưng hắn đã sớm nắm rõ được lộ tuyến di chuyển của đối phương.

Hắn đứng yên tại chỗ, tay đặt trên chuôi Long Tích Đao.

Bỗng nhiên tiếng bước chân xuất hiện từ phía sau hắn.

Bang bang bang, Trương Nhật Sơn lập tức nổ súng về phía đó.

Ánh mắt Trương Trạch lập tức nhìn về phía bên trái.

Tay hắn nhanh chóng rút đao.

Coong!

Cây chướng đao kia chém đến đồng thời, Trương Trạch đã dự đoán được động tác của đối phương trước một bước.

Giống như đao khách hắc y đã dự đoán động tác của Trương Nhật Sơn vậy.

Coong!

Coong coong!

Liên tục mấy lần vung đao, đao khách hắc y đã bị Trương Trạch đỡ được đòn tấn công.

"Không thể nào, sao lại nhanh như vậy?" Hắn nhất thời bạo nộ.

Dễ nổi giận như vậy, phần lớn cũng là tác dụng phụ của việc tiêm loại huyết dịch kia.

Trương Trạch trực tiếp thu Long Tích Đao lại.

"Tốc độ của ngươi cũng xứng đáng được gọi là nhanh sao?" Hắn còn nhanh chóng đưa ra hai ngón tay, một tiếng coong vang lên, một lực lớn truyền từ ngón tay, đánh vào cạnh chướng đao.

Tiểu Cửu đột nhiên chui ra từ ống tay áo Trương Trạch, nhanh như chớp cắn một miếng vào người đao khách hắc y.

"A!" Trên gương mặt dữ tợn của đao khách hắc y tên A Hưng, bỗng nhiên phát ra tiếng gầm gừ như dã thú.

"Bắt sống hắn, hỏi sổ sách ở đâu!" Trương Nhật Sơn lúc này đang nhớ đến mục đích của mình.

Trương Trạch bỗng nhiên một đao, chém đao khách hắc y bay ra ngoài.

Trên chướng đao của đối phương, bị chém ra một vết mẻ rõ ràng.

Hắn vừa ngã xuống, liền lập tức xoay người bỏ chạy.

"Nhật Sơn!" Tiếng Trương Khải Sơn truyền đến từ bên ngoài.

Hắn không yên tâm tình hình bên này, liền dẫn người đến kiểm tra.

Quả nhiên vừa vào, Giang gia không một bóng người.

"Sao rồi?" Trương Nhật Sơn lắc lắc đầu, "Ta không sao, may nhờ Trương Trạch kịp thời đến." "Người Giang gia và Tần tiên sinh đều gặp chuyện không may, nhất định phải bắt được người kia." Trương Trạch quay đầu nhìn về hướng hí viện Hồng gia.

"Người kia đã đi về phía hí viện Hồng gia!" "Đừng đuổi theo nữa, Hồng gia sẽ không thừa nhận hí viện nhà mình có người ẩn náu, đi cũng vô ích thôi." Trương Trạch trực tiếp nói ra tình hình thực tế.

"Sao ngươi lại biết những điều này?

Ngươi đã tiếp xúc với người Hồng gia sao?" Trương Khải Sơn ngạc nhiên nhìn hắn.

Chuyện của Tả Khiêm Chi, hắn đã điều tra bí mật suốt chín năm, mới tra ra chuyện có sổ sách.

Trương Trạch trước mắt cũng vừa mới đến thành Trường Sa, nhưng lại dường như biết nhiều hơn hắn.

Trương Trạch chỉ chỉ tai mình, "Sau khi văn thân của ta thức tỉnh, thính lực cũng được tăng cường, vô tình nghe được một số bí mật." Điểm này miễn cưỡng có thể giải thích được.

Còn những điều quan trọng hơn hắn sắp nói, bất kể hai người có tin hay không, chỉ cần điều tra một chút là có thể biết, đều là sự thật.

Hắn bảo hai người hãy nghe kỹ trước, đợi nghe xong rồi hãy hỏi.

Hai người gật đầu, hắn mới tiếp tục nói.

“Đầu tiên, Hồng gia tuy là một đoàn hát nổi tiếng ở thành Trường Sa, nhưng trên thực tế lại là một thế gia đạo mộ cắm rễ sâu trong thành Trường Sa.” “Những đại gia tộc như vậy, ở thành Trường Sa có sáu nhà.” “Bên ngoài vẫn luôn đồn đại rằng người giúp Tả Khiêm Chi, là đương gia của Hồng gia.” Trương Trạch tiện thể nói thêm một câu: “Nhưng Nhị Nguyệt Hồng, thiếu gia của Hồng gia kia, lại không hề hay biết, có thể từ hắn mà tiếp cận.” Theo tình hình hiện tại, Cửu Môn chân chính, hiện giờ mới sơ bộ hình thành.

“Ngay cả những điều này ngươi cũng biết sao?” Hai người bỗng nhiên phát hiện, cứ như là họ đã nhận thức lại một lần nữa người đồng tộc trước mắt này.

“Người kia bề ngoài dùng tên là Nghiêm Tam Hưng.” “Là người của Tả Khiêm Chi.” Từ tình hình hiện tại mà xem, phải tìm một điểm đột phá từ Nhị Nguyệt Hồng.

Nghe Trương Trạch nói Nghiêm Tam Hưng cũng là người của Tả Khiêm Chi, Trương Khải Sơn không hề cảm thấy bất ngờ.

“Khoan đã, vừa rồi Nghiêm Tam Hưng chỉ là tên bề ngoài thôi sao?” “Đúng vậy, tên thật của hắn hẳn là Uông Hưng, thuộc về một gia tộc họ Uông.” Trương Trạch ra hiệu cho hai người đi lên mái nhà.

Ba người cùng ngồi trên mái nhà, Trương Trạch mới hỏi hai người: “Các ngươi có biết vì sao người Nhật lại để mắt đến người Trương gia không?” Phải biết rằng sự tồn tại của Trương gia vẫn luôn vô cùng ẩn mật.

Suốt ngàn năm luôn thực sự kiểm soát sự thay đổi của mỗi triều đại, nhưng chưa bao giờ thực sự để lộ mình ra ngoài sáng.

Đến gần đây, hầu như mọi người trong các gia tộc đạo mộ đều đã nghe nói đến Trương gia.

“Có người đã bán đứng bí mật của Trương gia cho giặc Nhật sao?” Trương Khải Sơn suy nghĩ một lát về điểm mấu chốt.

“Không sai, người đã để lộ Trương gia là người họ Uông, một gia tộc được thành lập để đối phó với Trương gia.” “Nghe nói về thầy phong thủy Uông Tàng Hải nổi tiếng đời Minh sao?” “Đương nhiên.” Trương Khải Sơn không thể phủ nhận: “Người học kham dư thuật, phần lớn đều biết vị thầy kham dư nổi tiếng đời Minh kia.” “Khoan đã, Uông gia?

Uông Tàng Hải?

Chẳng lẽ hai bên có liên hệ?” Thấy Trương Khải Sơn đã hiểu được nội dung hắn nói, Trương Trạch vô cùng hài lòng.

Tiếp đó hắn nói: “Đương nhiên có liên hệ.” “Việc thành lập Uông gia là vì Uông Tàng Hải đã phát hiện ra bí mật chung cực của thế giới này.” “Trách nhiệm của Trương gia là bảo vệ chung cực và bí mật trường sinh có liên quan đến chung cực, nhưng Uông Tàng Hải lại muốn công khai bí mật này.” Nói đến đây, Trương Trạch nhìn Trương Khải Sơn nói: “Tộc trưởng đời trước của Trương gia, cũng là ông nội của ngươi, đã chết dưới sự thiết kế của người Uông gia, có sự phản bội từ bên trong Trương gia.” Những điều này đều không phải Trương Trạch nói bừa, mà là cốt truyện hắn thực sự đã tìm hiểu ở kiếp trước.

Chương 76

Chỉ là hiện giờ hắn nói ra những điều đó.

“Ông nội ta?

Chẳng phải chết vì chứng mất hồn của Trương gia phát tác sao?” “Nhưng những chuyện này bí mật như vậy, làm sao ngươi biết được?” Trương Trạch đã đoán được hắn sẽ hỏi câu này.

Trong lòng đã có câu trả lời.

“Bởi vì khi thi thể của ông nội được tìm thấy, ta ở hiện trường.” Không có bằng chứng nào thuyết phục hơn điều này.

Tiểu ca, tộc trưởng hiện tại của Trương gia, cũng chính thức vì đã lấy lại tín vật tộc trưởng.

Và thành công đưa di hài của tộc trưởng đời trước cùng những cao thủ Trương gia đã chết về cổ lâu Trương gia, mới có thể thuận lợi kế thừa vị trí tộc trưởng.

“Những lời ta vừa nói, không thể nói cho người thứ tư biết, bởi vì hiện giờ Uông gia, thế lực đã có thể chống lại Trương gia.” Lời này rơi vào tai hai người, như một tiếng sét đánh ngang tai.

Mặc dù đều đã rời khỏi Trương gia, nhưng Trương gia trong lòng họ vẫn là một huyền thoại không thể lay chuyển.

“Sở dĩ ta rời khỏi Trương gia, cũng là vì bị Uông gia để mắt đến.” “Có liên quan đến bí mật trường sinh của Trương gia.” “Trường sinh?

Thứ đó thật sự tồn tại sao?” Trương Khải Sơn không tin vào điều này, thậm chí còn có chút phản cảm với hai chữ “trường sinh”.

“Đúng là tồn tại, người Trương gia cũng là một loại trường sinh,

nhưng cũng chỉ là so với người bình thường." Trong huyết mạch Trương gia, sống trăm tuổi là chuyện bình thường.

Thậm chí có cả người Trương gia sống hơn hai trăm tuổi.

"Ngươi có nghe nói về thuốc trường sinh bất lão không?" "Trong một ngôi cổ mộ bên ngoài thành Trường Sa, có thứ đó tồn tại." Trường sinh bất lão, hiện giờ là Thi Miết Đan do Tây Vương Mẫu để lại.

Loại thuốc này quả thực có thể khiến người ta trường sinh, chỉ là cái giá phải trả thường quá lớn, khiến người ta khó lòng chấp nhận.

"Những điều đó là chuyện ngoài lề, nếu có hứng thú, lúc đó ta sẽ dẫn ngươi đi kiến thức một chút." Trương Trạch nói nhiều như vậy, Trương Khải Sơn dần dần chìm vào suy tư.

Hiển nhiên có những chuyện hắn chưa từng nghe nói đến.

Thậm chí cả chuyện trường sinh mà hắn vốn không tin, cũng là thật sự tồn tại.

Hắn bắt đầu tò mò, thuốc trường sinh bất lão mà Trương Trạch vừa nói rốt cuộc là gì.

"Đi thôi, những điều này đều phải đợi sau khi ngươi lên làm quan bố phòng Trường Sa." Ba người từ mái nhà xuống.

Trương Trạch dẫn Trương Khải Sơn lén lút đi về hí viện Hồng gia.

Còn Trương Nhật Sơn thì phụ trách dẫn một đội người quay về trước.

Trong hí viện, sắp kết thúc rồi.

Trương Trạch tìm đến hậu đài hí viện, từ một cơ quan trên tường, tìm thấy con bạch miêu đang ẩn náu.

“Nhị Nguyệt Hồng bình thường không có bạn bè, chỉ có một con bạch miêu làm bạn.

Mang con mèo đi, lát nữa hắn sẽ tìm đến ta.” Hai người vừa mang bạch miêu rời đi.

Hí viện cũng vừa vẹn kết thúc.

Bên ngoài người chen chúc.

“Tiên Nhi, ở đây đông người, cẩn thận đi lạc!” Đang lúc nói chuyện, bỗng nhiên một chiếc xe Jeep màu đen chạy đến từ bên cạnh.

Hoắc Tiên Nhi tránh không kịp, chỉ có thể trừng mắt nhìn chiếc xe lao về phía mình.

“Xong rồi.” Trương Khải Sơn đang định cứu người, thì thấy Trương Trạch đã lao lên trước một bước.

Hắn một tay ôm lấy cô bé, lao về phía bên kia đường.

Chiếc xe Jeep đột nhiên phanh gấp, từ trên xe bước xuống một thanh niên thư sinh đeo kính.

“Hoắc đương gia!” “Vừa rồi sự việc xảy ra đột ngột, suýt nữa đã đâm trúng tiểu thư Tiên Nhi, mong bỏ qua!” Thanh niên sau khi xuống xe lập tức lúng túng xin lỗi Hoắc Tam Nương.

“Là Giải đương gia sao?” Hoắc Cẩm Tích liếc mắt đã nhận ra người xuống xe, là đương gia của Giải gia, một trong những thế lực đạo mộ lớn ở thành Trường Sa.

Hoắc đương gia?

Tiên Nhi?

Trương Trạch nhìn cô bé trong lòng, cô bé cũng đang nhìn hắn.

“Tiên Nhi, không sao chứ?” Thấy Hoắc Tam Nương, Trương

Trạch mới thả Hoắc Tiên Nhi ra.

Hẳn đây là Hoắc Tiên Cô trong lời đồn.

Nàng mặc một bộ váy dài màu trắng, dung mạo trắng nõn đáng yêu, vừa nhìn đã thấy là một mỹ nhân tương lai.

"Con không sao." Hoắc Tiên Nhi lần đầu tiên được một nam nhân ôm, không ngẩng đầu nhìn gương mặt thanh tú của Trương Trạch, người bằng tuổi mình.

Khiến trái tim thiếu nữ nhất thời đập thình thịch.

"Đa tạ tiểu ca này." "Tại hạ là Hoắc Cẩm Tích của Hoắc gia, đa tạ tiểu huynh đệ đã ra tay tương cứu!" Trương Trạch khẽ nói: "Chỉ là việc nhỏ, không đáng nhắc đến." "Lần sau nhất định phải chú ý an toàn." Hoắc Tam Nương lần nữa nói tạ ơn, rồi dẫn Hoắc Tiên Nhi rời đi.

Hóa ra hai người họ tối nay cũng đến hí viện nghe hát.

Vào thời đại này, các hoạt động giải trí không nhiều.

Hí viện, cũng tương đương với việc các cô gái kiếp trước đi nghe hòa nhạc vậy.

Vừa mới thất thần, bỗng nhiên nghe thấy trong hí viện có người tức giận gầm lên: "Đứng lại, hai tên trộm mèo kia!" Nhị Nguyệt Hồng phát hiện mèo bị mất, vừa thay thường phục liền từ hí viện đuổi theo.

"Đi thôi!" Trương Trạch lập tức ra hiệu Trương Khải Sơn cùng rời đi.

Ba người chạy một mạch đến bờ sông, mới từ từ dừng lại.

Bốp!

Bỗng nhiên một quả thiết đản tử, ném về phía Trương Khải Sơn.

Trương Trạch nhanh chóng ra tay, đưa hai ngón tay ra, kẹp chặt quả thiết đản tử vào giữa.

"Không chạy nữa sao?" Thấy hai người dừng lại, Nhị Nguyệt Hồng chằm chằm nhìn họ.

"Cố ý dẫn ta ra đây sao?" Hắn lập tức nhận ra ý đồ của hai người.

Trương Trạch trực tiếp nói thẳng.

"Tối nay có một hắc y nhân lẻn vào hí viện, ngươi có biết không?" Nhị Nguyệt Hồng từ từ gật gật đầu.

"Người này tên Nghiêm Tam Hưng, vừa rồi đã giết sạch người Giang gia." "Thường xuyên tiến vào hí viện." "Không thể nào!

Cha ta không thể làm chuyện như vậy." Nhị Nguyệt Hồng chỉ mặc nhận hai điểm đầu.

Nhưng nếu có liên quan đến cha hắn, hắn tuyệt đối không tin cha hắn là loại người giúp kẻ ác.

"Nếu không tin, bắt lấy Nghiêm Tam Hưng hỏi rõ không phải sẽ biết sao?" Trương Trạch thậm chí còn trực tiếp dùng đến phép khích tướng.

"Được, vậy ta làm một giao dịch, ta giúp ngươi dẫn Nghiêm Tam Hưng ra ngoài, chứng minh cha ta trong sạch." "Dẫn dụ?" Trương Khải Sơn có chút không hiểu lời hai người nói.

Trương Trạch nhìn Nhị Nguyệt Hồng một cái, nói: "Nghiêm Tam Hưng hiếu sát thành tính, thích nhất là ngược sát những nữ nhân lạc đàn trong thành, đặc biệt là mỹ nữ." Cách này cũng đơn giản, để Nhị Nguyệt Hồng đóng giả thành nữ nhân, dẫn Nghiêm Tam Hưng ra ngoài.

"Ta sao?" Vốn dĩ Nhị Nguyệt Hồng muốn nhờ một nữ nhân thật

sự giúp đỡ, dẫn Nghiêm Tam Hưng ra ngoài.

Đương gia của Hoắc gia, Hoắc Cẩm Tích là lựa chọn phù hợp.

Nhưng không, Trương Trạch lại thấy hắn mới là lựa chọn phù hợp.

"Hoa đán nổi tiếng nhất thành Trường Sa, tạo nghệ khinh công lại cao nhất Trường Sa hiện tại, đương nhiên là thích hợp nhất." Lời của Trương Trạch ngược lại khiến Nhị Nguyệt Hồng có chút mãn nguyện.

Trong hí kịch, hoa đán là chỉ những nhân vật nữ có tính cách hoạt bát hoặc phóng đãng.

Phàm là người xem, đều sẽ lập tức coi Nhị Nguyệt Hồng như một nữ nhân thật sự. .....

Nửa đêm, một nữ tử mặc hồng y eo thon yểu điệu, ngân nga khúc ca một mình đi bộ trong con ngõ nhỏ.

"Dẫn hỏa trùng, phi long, mượn ổ khóa, khóa đại môn. ....." Nhị Nguyệt Hồng mặc váy dài màu đỏ, tóc đen dài phiêu tán, uốn eo thon mà bước đi, gió thổi qua hiển lộ sự mảnh mai.

Phải nói, việc hắn giả trang nữ nhân quả thực vô cùng duy diệu duy tiêu.

Chương 77

Trương Trạch và Trương Khải Sơn hai người ẩn nấp trong bóng tối quan sát.

"Nghiêm Tam Hưng thật sự sẽ đến sao?" "Yên tâm, nhất định sẽ đến." Lời vừa dứt, bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ trên mái nhà xa xa.

Hắn nheo mắt: "Đến rồi!" Một hắc y nhân trên mái nhà xa xa đang tìm kiếm những nữ tử lạc đàn trong thành.

Trước đây vì luôn có những nữ tử lạc đàn, bị người ta tàn nhẫn sát hại.

Khi còn sống phải chịu ngàn đao, sau khi chết thậm chí ngay cả thi thể cũng không tìm thấy.

Cả thành Trường Sa lòng người hoang mang, nữ tử vừa tối hầu như không dám một mình ra ngoài.

Nghiêm Tam Hưng cũng đã mấy ngày không tìm được nữ tử lạc đàn để luyện đao.

Hôm nay về tốc độ bị Trương Trạch đánh bại, trong lòng chịu sự sỉ nhục, khiến hắn không kịp chờ đợi muốn tìm người luyện đao nữa.

Văn thân trên mặt hắc y nhân trong khoảnh khắc hiện ra, trong miệng phát ra tiếng gầm gừ, đuổi theo "hồng y nữ tử".

Hắn nhanh chóng rơi xuống phía sau hồng y nữ tử, nhẹ nhàng tiếp cận.

"Nữ tử" cứ như hoàn toàn không phát hiện ra, vẫn tự mình bước đi.

Nghiêm Tam Hưng đưa tay ra, túm lấy vai nữ tử.

Nữ tử bỗng nhiên xoay người, nắm lấy cánh tay hắn, mạnh mẽ dùng một chiêu ném qua vai.

Nghiêm Tam Hưng liền lật người đứng lại tại chỗ, mới nhìn rõ dung mạo của "nữ tử".

"Ừm?

Thiếu gia Hồng gia?" Nhìn rõ người trước mắt, Nghiêm Tam Hưng lại không lập tức ra tay sát hại.

Một bóng đen bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện, một quyền đánh Nghiêm Tam Hưng bay ra ngoài.

Nghiêm Tam Hưng ôm ngực, khóe miệng rỉ ra máu tươi.

Quyền vừa rồi, xương sườn của hắn đã bị gãy.

Ánh mắt độc ác nhìn chằm chằm Trương Trạch: "Lại là ngươi?" Bỗng nhiên hắn nhìn thấy trên cánh tay Trương Trạch một văn thân dần dần hiện ra.

"Ngươi cũng có văn thân sao?" "Hóa ra là người Trương gia!" Trương Khải Sơn thuận theo ánh mắt nhìn qua, cũng nhìn thấy văn thân trên người Trương Trạch.

Hắn không nói gì, nhiều năm không gặp, huyết mạch của Trương Trạch đã hoàn toàn thức tỉnh.

Nghiêm Tam Hưng đột nhiên lấy ra một loạt ám khí, ném về phía hai người.

"Chạy sao?" Nhị Nguyệt Hồng nhíu nhíu mày, bỗng nhiên ném ra một sợi tơ mảnh có buộc chuông.

Chiếc chuông buộc chặt chân Nghiêm Tam Hưng.

Nghiêm Tam Hưng đột nhiên chạy lên lầu hai, muốn bỏ trốn.

Nhị Nguyệt Hồng dùng sức trên tay, mạnh mẽ kéo một cái.

Oanh!

Nghiêm Tam Hưng vừa chạy trốn lập tức bị kéo trở lại chỗ cũ.

"Đã trúng Kim Cương Đồng Tỏa của nhà ta, ngươi còn chạy được sao?" Trong miệng Nghiêm Tam Hưng bỗng nhiên động đậy, như muốn cắn nát độc nang tự vẫn.

Trương Trạch nhanh chóng dùng hai ngón tay chọc vào xương hàm dưới của hắn.

Trực tiếp tháo quai hàm của hắn.

"Bây giờ trước mặt ngươi có thể nói chuyện rồi, có vấn đề gì thì cứ hỏi đi." Trương Trạch bước ra ngoài, để lại Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng hai người.

Hầu như tất cả nội dung mà Nghiêm Tam Hưng biết, hắn đều đã biết.

Đợi sau khi Trương Khải Sơn bức vấn xong, hắn mới bước ra ngoài.

"Huyết dịch của hắn và Trương gia ta giống nhau, nhưng chỉ là một vật thí nghiệm." "Thí nghiệm của Tả Khiêm Chi, vẫn chưa kết thúc." Hắn nói với vẻ mặt trầm trọng: "Sau khi Tả Khiêm Chi đến Trường Sa, những nữ tử mất tích trong thành, thi thể đều đã bị ăn sạch, Nghiêm Tam Hưng chỉ ăn một phần, còn lại đều sẽ được dùng để nuôi một bầy quái vật." Hắn quay đầu nhìn vào trong nhà.

Nghiêm Tam Hưng này khẳng định không thể giữ lại.

"Lát nữa Nhật Sơn sẽ đến, ta đi tìm sổ sách trước đã." Tả Khiêm Chi sớm muộn gì cũng phải chết.

Trong lòng Trương Trạch càng nhớ đến Cửu Môn thành Trường Sa.

Trương Khải Sơn lại bỗng nhiên nói: "Trong thành Trường Sa hầu như đều là thế lực đạo mộ, sau này ta nhất định phải theo chính đạo, không tiện xuống mộ nữa." "Ngươi cũng là người Trương gia, chi bằng giúp ta thống lĩnh thế lực đạo mộ ở thành Trường Sa?" "Ta sao?" Trương Trạch bỗng nhiên sững sờ, vốn dĩ hắn vẫn luôn nghĩ, Trương Khải Sơn mới là thủ lĩnh của Cửu Môn.

Nhưng cũng không sai, sau này nếu đã quyết định theo chính đạo, thì không thể trực tiếp dính líu đến những thế lực đạo mộ kia.

Cùng là người Trương gia, xét về quan hệ, hắn và Trương Khải Sơn là biểu huynh đệ thực sự đã lớn lên cùng nhau từ nhỏ.

"Bây giờ không phải lúc nói những chuyện này, ta đã hỏi được rồi, Tả Khiêm Chi đã giấu sổ sách trong mật thất dưới lòng đất." Trương Khải Sơn đi rất nhanh.

"Chỉ có cha của Nhị Nguyệt Hồng mới biết, nghe nói ngày mai Tả Khiêm Chi sẽ trở về hí viện Hồng gia nghe hát." "Chuyện này ta có thể giải quyết, làm sao để nhanh chóng nổi danh ở Trường Sa!" "Ngươi chắc chắn không?" Trương Khải Sơn nghiêm túc nhìn hắn: "Vốn dĩ đáng lẽ là ta, nhưng bây giờ thì khác rồi, nói về đạo mộ, ngươi còn có thiên phú hơn ta." Đến nước này, nhiệm vụ thống lĩnh thế lực đạo mộ Trường Sa, e rằng đã chắc chắn sẽ rơi vào vai Trương Trạch rồi.

Để có được sự thừa nhận từ các thế gia đạo mộ trong thành Trường Sa, cách tốt nhất đương nhiên là khai quật cổ mộ.

Muốn trong thời gian ngắn khiến cả thành Trường Sa biết đến, Bưu Tử Lĩnh là lựa chọn tốt nhất.

Tọa cổ mộ này không lớn, nhưng một khi huyết thi xuất hiện, liền đủ để oanh động toàn bộ giới đạo mộ Nam phái.

Trương Trạch sau đó lại quay về hỏi Nhị Nguyệt Hồng xem có biết chỗ ở của Thần y Hóa Thiên Đạo hay không.

"Chỗ ở của Hóa Thiên Đạo ta đích xác biết, nhưng hôm nay ta vô pháp đưa các ngươi tới." Cũng bởi việc của Tả Khiêm Chi, trong đó cũng vướng mắc nhiều.

Chỗ ở của Hóa Thiên Đạo nằm ở ngoại ô thành Trường Sa.

"Kỳ nhiên sự liên quan đến an nguy của bá tánh Tương Tây, đợi ngày mai sự tình kết thúc, ta sẽ đích thân đưa các ngươi đi thỉnh thần y!" Có được lời hứa của Nhị Nguyệt Hồng, Trương Trạch cũng đành phải đợi thêm một ngày.

Dù sao hôm nay anh mới vừa đến thành Trường Sa, nếu ngày mai có thể thỉnh được người, cũng không quá chậm trễ.

Trương Khải Sơn thừa đêm, một mình đi tiếp tục tìm kiếm manh mối.

Trương Trạch cuối cùng cũng trở về tửu điếm nghỉ ngơi.

Trương Hoài Sơn được cứu về, có Lão Dương Nhân trông chừng, an toàn không thành vấn đề.

"Buổi tối huynh đã đi đâu vậy, nghe nói quái vật ăn thịt người trong thành, buổi tối lại xuất hiện!" Phát hiện Trương Trạch trở về, Hoa Linh cuối cùng cũng yên tâm.

Buổi tối trong thành truyền ra tin đồn quái vật ăn thịt người lại xuất hiện, nàng liền vẫn luôn lo lắng cho sự an toàn của Trương Trạch.

"Nha đầu ngốc, ta sẽ có chuyện gì sao." Trương Trạch cười xoa

xoa đầu Hoa Linh.

Tuy rằng ở đời này Hoa Linh lớn hơn anh một tuổi, nhưng tính theo hai đời, tuổi thật của nàng và Chá Cô Tiếu cũng xấp xỉ nhau rồi.

“Không phải là quái vật ăn thịt người đó, trong số đó, một con đã bị ta bắt.” Lão Dương Nhân nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài một cách mẫn duệ.

“Trạch Gia, quái vật đó bị bắt, sẽ không liên quan đến huynh chứ?” Trương Trạch cũng không phủ nhận.

Đồng thời bảo Lão Dương Nhân gọi Chá Cô Tiếu cũng tới.

Buổi tối trước khi ngủ cần họp một cuộc họp đơn giản.

Mấy người đều tập trung trong phòng Trương Trạch.

Khi nghe Trương Trạch nói về việc thống nhất mấy đại gia tộc đạo mộ của thành Trường Sa, Lão Dương Nhân kích động đứng dậy.

“Gần như toàn bộ thế lực đạo mộ Nam phái, đều tập trung ở xung quanh thành Trường Sa, Trạch Gia có nắm chắc có thể quản được không?” “Việc đó đơn giản.” “Chỉ cần liên hợp mấy đại gia tộc, hợp lực quản lý, vấn đề tự nhiên sẽ được giải quyết dễ dàng.” Còn về việc quản lý thế gia đạo mộ Trường Sa như thế nào, cứ theo hình thức Cửu Môn ban đầu mà làm, không cần thay đổi.

Nhân tiện, Trương Trạch còn nhắc đến chuyện Tả Khiêm Chi lấy người Trương gia ra làm vật thí nghiệm.

“Trong mật thất dưới phủ quan, giam giữ một lượng lớn người Trương gia, Tả Khiêm Chi trích lấy huyết dịch của người Trương gia, dùng phương pháp đặc biệt truyền vào cơ thể người thường.” Nhắc đến thí nghiệm của Tả Khiêm Chi, Lão Dương Nhân đột nhiên kéo tay áo ra.

“Sẽ không giống ta, trên người xuất hiện văn thân đặc biệt chứ?” Trên cánh tay của lão, một phần văn thân xuất hiện.

Trương Trạch nhìn về phía Hoa Linh, ngượng ngùng nói: “Ta cũng xuất hiện văn thân, nhưng văn thân của ta ở… ngực…” Nói ra hai chữ cuối cùng, giọng anh nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Sau đó Trương Trạch cũng hiểu rõ tình hình của Chá Cô Tiếu.

Trên người Chá Cô Tiếu cũng có văn thân.

Khác với tình hình của Trương Trạch, văn thân của Chá Cô Tiếu thì hoàn chỉnh.

Mấy người Bàn Sơn thì đều chỉ thức tỉnh một phần văn thân, đều không hoàn chỉnh.

Chương 78

"Huyết dịch của ta khá đặc biệt, uống vào có thể kế thừa một phần năng lực, nhưng những người khác không giống, nhất định phải truyền trực tiếp vào…" Anh liền nói thẳng ra ác hành của Tả Khiêm Chi, bao gồm cả thân phận thật sự của quái vật ăn thịt người ban đêm.

Mấy người đều trợn tròn mắt khó tin.

"Tả Khiêm Chi, hắn là con quái vật đáng sợ nhất trong phủ quan thành Trường Sa?" "Nếu không thì tại sao trong thời gian dài không ai có thể điều tra ra bất kỳ manh mối nào?" Điều Trương Trạch lo lắng nhất là những thí nghiệm này thành công, không biết có được gửi sang Nhật Bản không.

Nghe nói Tả Khiêm Chi đã ra tay với người Trương gia, Chá Cô Tiếu trong lòng lập tức nổi giận vô cớ.

Thậm chí có lẽ bản thân cũng không nhận ra.

"Kỳ nhiên là kẻ thù của gia tộc Trương Trạch, vậy thì cũng là kẻ thù của ta." "Chỉ khi trừ bỏ Tả Khiêm Chi, chúng ta mới có thể thật sự tiếp quản thế lực đạo mộ thành Trường Sa." Sau khi mấy người thương lượng, nhất trí quyết định, ngày mai cũng sẽ tham gia vào việc này. …… Sáng hôm sau trời tối.

Rạp hát của Hồng gia vẫn náo nhiệt phi phàm.

Nhị Nguyệt Hồng tuổi còn trẻ đã nổi danh bên ngoài.

Rất nhiều người đều mộ danh mà đến nghe hát.

Trương Trạch, Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân ba người đi trước, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, những người khác tạm thời ở lại tửu điếm.

Vị trí của Tả Khiêm Chi ở nơi dễ thấy nhất trên lầu hai.

Chỉ cần quay đầu lại là có thể nhìn thấy.

Trương Khải Sơn mặc quân phục từ ngoài rạp hát đi thẳng lên lầu hai.

"Trương Khải Sơn!" Gia chủ Hồng gia đích thân dẫn đường.

"Trương phó quan, đại giá quang lâm bồng tất sinh huy, Tả đại nhân đang đợi trên lầu hai." "Vậy làm phiền ban chủ." "Mời." Hồng gia ban chủ vừa nói vừa dẫn Trương Khải Sơn trực tiếp đi lên lầu hai.

Trương Trạch nhìn chằm chằm Trương Khải Sơn trước mặt, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

"Nghe nói Tả Khiêm Chi đã chiêu mộ tất cả sát thủ trong thành Trường Sa." Chá Cô Tiếu khẽ nói.

Trương Trạch thấy Tả Khiêm Chi và Trương Khải Sơn dường như đang nói chuyện.

Liền cẩn thận lắng nghe.

"Nếu ta không có mười phần nắm chắc, sẽ không sắp xếp vở kịch này." Tả Khiêm Chi tự tin mười phần uống một ngụm trà.

"Trước khi động thủ, ta nói một câu, Nhị Nguyệt Hồng là bằng hữu mới của ta ở thành Trường Sa, đừng gây động tĩnh quá lớn, ảnh hưởng đến việc hát hò." Lời vừa dứt, tiểu nhị bưng trà bên cạnh, đột nhiên rút ra chủy thủ.

Lầu hai lập tức một mảnh hỗn loạn.

Thân hình Tả Khiêm Chi rời đi, vừa mới bước ra.

Người trong phòng bị đánh bay ra ngoài.

“Có người bắn lén.” Lão Dương Nhân thấy trong bóng tối có người cầm súng lục.

Bịch!

Chá Cô Tiếu đột nhiên rút súng, viên đạn tức thì bắn xuyên tay người kia.

Nhị Nguyệt Hồng trên đài đang định giúp đỡ, phát hiện không cần thiết.

Dưới đài lại một tràng reo hò, căn bản không phát hiện ra cuộc chiến phía sau.

Đột nhiên Trương Khải Sơn bị xích sắt khóa chặt, đột nhiên gầm lên một tiếng.

Trực tiếp giật đứt xích sắt.

Trương Trạch vừa nhìn liền thấy một phần văn thân lộ ra trên người.

“Kỳ Lân?” Người này không phải Trương Khải Sơn thật.

Trương Trạch nhanh chóng lên lầu hai.

Vừa vặn đụng phải Hồng gia ban chủ, “Tiểu tử việc không liên quan đến ngươi, đừng xen vào chuyện bao đồng.” Nghe Hồng gia ban chủ nổi giận quát, một sợi dây dài buộc chuông đồng đột nhiên được ném ra.

Trực tiếp trói chặt tay Trương Trạch.

Kim Cương Đồng Tỏa của Hồng gia, thực lực hiển nhiên mạnh hơn Nhị Nguyệt Hồng rất nhiều.

Trương Trạch thấy vậy, quả quyết rút đao, chém đứt sợi dây mảnh.

“Đao thật nhanh!” “Thực lực như vậy, không thể là vô danh tiểu tốt, ngươi là ai?” Trương Trạch đột nhiên bạo phát toàn bộ sức mạnh huyết mạch.

Xuất hiện bên cạnh Hồng gia ban chủ.

Tiểu Cửu thuận thế bò lên vai hắn.

Vảy trắng tinh mở ra, xuất hiện gương mặt giống Hồng gia ban chủ.

“Đưa ta đến căn cứ bí mật của Tả Khiêm Chi.” Chá Cô Tiếu bên cạnh hung ác nói: “Nếu không giết sạch rạp hát Hồng gia.” Rồi giơ tay lên, bắn chính xác làm đứt dây đèn lồng.

Khẩu súng pháp như vậy, cộng thêm bạch xà trên vai, Hồng gia ban chủ không dám tùy tiện ra tay.

Hắn còn chưa kịp phản ứng, bạch xà đột nhiên xuất hiện trên vai phải hắn.

Tốc độ nhanh đến mức hắn căn bản không kịp phản ứng.

Lập tức mồ hôi lạnh chảy ròng trên trán.

“Trương Khải Sơn ở đâu?” Trương Trạch nhìn về phía “Trương Khải Sơn” trước mặt, hiển nhiên đã thấy vết tích do mặt nạ da người để lại.

“Trương Khải Sơn” trước mặt hiển nhiên sững sờ: “Ngươi biết…” “Văn thân của ngươi.” Trương Trạch chỉ vào một góc văn thân Kỳ Lân lộ ra trên xương quai xanh.

Văn thân Thao Thiết trên người Trương Trạch đột nhiên hiện ra, dọa Trương Nhật Sơn giật mình.

So với Kỳ Lân không hoàn chỉnh lúc nãy, Thao Thiết của Trương Trạch vừa xuất hiện đã khiến người ta kinh hãi!

Có Hồng gia ban chủ dẫn đường, việc tìm mật thất cũng trở nên thuận lợi hơn nhiều.

"Ngươi tìm mật thất, cũng không thể rời đi." "Trường Sa thành không thể thiếu ta!" Thuận lợi mở cơ quan mật thất, Hồng gia ban chủ đột nhiên nắm lấy một sợi xích sắt bên cạnh.

Chui vào lối vào phía trên.

"Hôm nay ngươi chú định phải chết ở đây, hãy tận hưởng món quà mà Tả trưởng quan ban tặng!" Hắn lộ ra vẻ cười gian, nhìn Trương Trạch và ba người khác một cái, rồi tự tin rời đi.

"Làm sao đây?

Chúng ta trúng mai phục rồi!" Trương Trạch lại bĩu môi cười lạnh: "Ta vốn dĩ muốn vào đây." Bên cạnh đột nhiên truyền ra tiếng gầm gừ như dã thú.

Mấy người tóc tán loạn, biểu cảm dữ tợn xông ra.

Mỗi người trong số họ, đều mang theo văn thân.

"Người Trương gia bị bắt?" Thấy nhiều người Trương gia bị bắt làm vật thí nghiệm như vậy, sắc mặt Trương Trạch xanh mét: "Tên Tả Khiêm Chi này, đáng chết!" Bị bắt đi làm thí nghiệm, họ đều là thân nhân của anh ở thế giới này.

Đột nhiên anh rút ra chiếc Linh Đang truyền gia từ thắt lưng.

Đinh linh!

Lục Giác Thanh Đồng Linh vừa vang lên, tất cả những người Trương gia đang điên cuồng, toàn bộ đều rơi vào ảo giác.

Trương Trạch rạch ngón tay, chấm huyết dịch của mình lên trán mỗi người.

Trương Nhật Sơn bên cạnh không bị ảnh hưởng, trợn tròn mắt

nhìn Lục Giác Thanh Đồng Linh.

“Đồng Linh Đang này là sao?

Ngươi lấy những thứ kỳ quái này từ đâu ra vậy?” Trương Trạch hoàn toàn không để ý, Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân bên cạnh cũng dần dần khôi phục bình thường sau đó.

“Ưm…” Những người Trương gia tóc tán loạn, ánh mắt lập tức bắt đầu khôi phục sự thanh tỉnh. 【Phát hiện một lượng lớn Thao Thiết chi lực, ký chủ có muốn hấp thu không?】 “Thao Thiết chi lực?” Xem ra anh đoán thật không sai.

Những người Trương gia điên cuồng này, trong cơ thể đều bị truyền vào sức mạnh Thao Thiết.

Cơ thể anh có sức mạnh Kỳ Lân, hoàn toàn bài xích Thao Thiết chi lực.

Cộng thêm sự tra tấn từ thí nghiệm, khiến những người Trương gia này trực tiếp phát tác chứng thất hồn.

Những người trước mắt đều ở độ tuổi trên hai mươi.

Chương 79

Nếu là những người Trương gia lớn tuổi hơn, e rằng sớm đã xuất hiện hiện tượng Thiên Thụ rồi.

Chứng thất hồn gia truyền của Trương gia, cũng sẽ theo ảnh hưởng của Thiên Thụ mà bắt đầu xuất hiện.

Những người này đều là vật thí nghiệm giai đoạn đầu.

"Hấp thu!" Mồ hôi xuất hiện trên tay Trương Trạch.

Bám vào người những người Trương gia, ngay sau đó mồ hôi bắt đầu nhanh chóng trích lấy Thao Thiết chi lực.

Trương Trạch thậm chí có cảm giác, dùng mồ hôi, trực tiếp có thể "tiêu hóa" người trước mặt.

Khi ý nghĩ này xuất hiện, anh lập tức nhịn xuống.

Nếu không có giới hạn, anh thì có gì khác với Tả Khiêm Chi, thậm chí là những người Nhật Bản kia!

Càng ngày càng nhiều Thao Thiết chi lực hội tụ trên người anh.

Không kịp suy nghĩ.

Nhưng cảm giác như vừa thức tỉnh Lục Khố Tiên Tặc, đột nhiên tràn ngập toàn thân.

Đợi đến khi Trương Trạch hấp thu toàn bộ Thao Thiết chi lực trên người những người này.

Không còn ảnh hưởng của Thao Thiết chi lực, cộng thêm huyết dịch của Trương Trạch, đã hoàn toàn đánh thức họ.

Trương Nhật Sơn kinh ngạc nói: "Không sao nữa rồi?" Mấy người Trương gia ôm đầu, căn bản không nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra

trước đó.

"Ta… ở đâu vậy?" "Ta cũng là người Trương gia, ta sẽ cứu các ngươi." Trương Nhật Sơn sắc mặt trầm trọng nói.

"Người Trương gia?" Tám người nghe nói là tộc nhân, đột nhiên như phát điên mà hét lớn: "Mau, mau đi, có người chuyên môn bắt người Trương gia làm thí nghiệm, mau đến đông bắc lão trạch thông báo tộc trưởng!" Trương Nhật Sơn an ủi mấy người một lúc, mới khiến họ dần dần bình tĩnh lại.

Tám người trước mắt là những người sống sót, còn những người Trương gia khác bị bắt, sớm đã biến thành thi thể.

"Trước tiên hãy rời khỏi đây." Trương Trạch nhìn về phía Chá Cô Tiếu: "Bắn một phát súng." Chá Cô Tiếu lập tức hiểu, Trương Trạch muốn dùng thủ đoạn Thính Sơn Biện Long để tìm kiếm cơ quan trong mật thất.

Không gian mật thất không lớn, sau một phát súng, tiếng vang chấn động màng nhĩ.

Trương Trạch nhìn về phía gạch trên tường, đưa hai ngón tay chọc vào cơ quan.

Theo mấy tiếng "kẽo kẹt", cánh cửa liền mở ra.

"Ngươi song chỉ thăm động, sao lại lợi hại như vậy?" Thấy Trương Trạch ra tay, Trương Nhật Sơn hoàn toàn kinh ngạc.

Trương Nhật Sơn cũng biết tuyệt kỹ môn này, nhưng tuyệt đối không làm được đáng sợ như Trương Trạch.

Chỉ nhẹ nhàng một ngón tay, trực tiếp đánh nát tảng đá.

Thật khó tưởng tượng, Trương Trạch ra tay toàn lực, sẽ có uy lực như thế nào.

“Đúng rồi, sổ sách đâu?” “Sổ sách căn bản không có ở đây, Hồng ban chủ cũng bị lừa rồi.” Trương Trạch nhanh chóng dẫn người rời đi.

Bên ngoài đột nhiên xông vào một đội người.

“Bốn người thiện sấm phủ quan đề, Thiết Thủ Cơ Bản, Địa Chính Pháp!” “Đi trước.” Chá Cô Tiếu lấy ra hai cái hộp kính, chặn người lại trong lối đi.

Rồi đuổi theo hướng mà Hồng gia ban chủ vừa rời đi.

Toàn bộ không gian ngầm của phủ quan, gần như đều bị đào xuyên.

Không gian dưới lòng đất thậm chí còn lớn hơn không gian trên mặt đất.

Trương Trạch dựa vào động tĩnh xung quanh, nghe thấy không xa có một không gian rộng lớn.

Vị trí chính xác nằm ngay dưới phủ quan.

Từ xa nhìn thấy ở trung tâm có một tượng Phật khổng lồ.

“Tả Khiêm Chi tin Phật sao?” Mấy người vừa nhìn đã thấy tượng Phật khổng lồ phía trước.

Thấy một pho tượng Phật ở dưới phủ quan, trong lòng Trương Trạch có chút suy tư.

Đây là pho tượng Phật, e rằng sau này sẽ định vị địa vị của Trương Khải Sơn ở Trường Sa.

Phía trước đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Tả Khiêm Chi và Hồng gia ban chủ cùng nhau đi xuống.

“Bản gốc sổ sách không thể giữ lại nữa, phải đốt ngay lập tức.”

Hồng gia ban chủ vừa dứt lời, đột nhiên cảm thấy bụng một trận kịch thống.

"Trong trà có độc?" Ôm lấy cổ họng, kịch thống nhanh chóng lan rộng, một ngụm máu đen từ miệng trào ra.

Tả Khiêm Chi cười lạnh: "Chỉ có chết, mới không có ai có thể tìm ra bất kỳ chứng cứ nào." Rồi đưa tay lấy sổ sách, định trực tiếp đốt đi.

"Phụ thân!" Nhị Nguyệt Hồng cùng Trương Khải Sơn đi vào.

Phanh!

Trương Khải Sơn một phát súng bắn trúng cánh tay Tả Khiêm Chi.

Sổ sách lập tức tuột tay rơi xuống đất.

Nhị Nguyệt Hồng xông lên đỡ lấy Hồng gia ban chủ chỉ còn một hơi tàn.

"Hồng nhi, cẩn thận Tả Khiêm Chi, quái vật… thật sự…" Gian nan nói xong một câu, người liền trực tiếp tắt thở.

Trúng kịch độc, sớm đã xâm nhập ngũ tạng lục phủ, thần tiên khó cứu.

Tả Khiêm Chi nhanh chóng bò về phía tượng Phật.

"Đợi đã, chuyện của phụ thân ngươi, năm đó người Nhật Bản làm, ta cũng thân bất do kỷ ~" Bành!

Không nhắc thì thôi, nhắc đến phụ thân Trương Khải Sơn, anh lập tức một phát súng bắn vào chân hắn.

"Hôm nay, ngươi nhất định phải chết!" "Sau khi ngươi chết, ta sẽ công khai tội ác của ngươi, để toàn bộ người thành Trường Sa phỉ nhổ!" Tả Khiêm Chi lén lút đưa tay sờ vào một ngăn kéo phía sau.

Cười lạnh nói: “Kính rượu không uống lại uống rượu phạt.” “Không phải các ngươi vẫn luôn tò mò quái vật ở đâu sao?” “Chẳng lẽ không nhận ra, ta và các ngươi, đều là quái vật?” Lời vừa dứt, đột nhiên toàn thân cơ bắp bành trướng, toàn thân tràn đầy hắc khí.

Bành bành!

Chá Cô Tiếu theo sau, thấy quái vật lập tức bắn hai phát súng.

“Thí nghiệm của Tả Khiêm Chi, đã đạt đến mức độ này rồi!” Tả Khiêm Chi trước mắt, hiển nhiên đã tinh luyện huyết mạch Trương gia rồi truyền vào cơ thể.

Sức mạnh bạo phát ra, mạnh hơn Nghiêm Tam Hưng rất nhiều.

Trương Trạch ở trong bóng tối, thả Thi Vương ra.

Ngay sau đó, đột nhiên cởi áo trên, toàn thân lộ ra văn thân.

Trương Khải Sơn lần đầu tiên nhìn thấy văn thân.

“Thao Thiết đã thức tỉnh?” Trương Khải Sơn nhìn văn thân vừa lộ ra.

Cùng Kỳ trên người hắn, và Thao Thiết đều là hung thú.

Chỉ không biết, rốt cuộc con nào mạnh hơn một chút.

Thi Vương đột nhiên đối đầu với Tả Khiêm Chi đã biến thành quái vật.

Điều mà Tả Khiêm Chi không ngờ tới, là sức mạnh và tốc độ của Thiên Niên Thi Vương trước mắt gần như ngang bằng với hắn.

“Đấu Thi?” Trương Khải Sơn vừa nhìn liền nhận ra con cương thi trước mắt, là Đấu Thi mà hắn nghe nói khi ở Trương gia.

Thứ này, chỉ có một số rất ít người Trương gia mới có thể nắm giữ cách làm.

Trên người Trương Trạch cũng bốc ra hắc khí.

Vừa rồi hấp thu những Thao Thiết chi lực đó xong, Lục Khố Tiên Tặc trong cơ thể liền bắt đầu xuất hiện dị biến.

Phương thức tấn công do ngũ dịch trong cơ thể tạo thành, cũng tại khoảnh khắc này đột nhiên mở rộng phạm vi một mét.

Khi Trương Trạch tiến gần Tả Khiêm Chi, mồ hôi trên người anh liền bắt đầu bốc hơi và hòa vào không khí trong phạm vi một mét xung quanh.

Tả Khiêm Chi vừa tiếp xúc, bắt đầu bị cướp đoạt sức mạnh.

Trương Trạch không định tiêu hóa hắn, mà chỉ nhắm vào tất cả sức mạnh tàn lưu trong cơ thể hắn.

Chương 80

Huyết dịch hắn được truyền vào không chỉ một lần, nồng độ Thao Thiết chi lực cũng cao nhất.

Khi Trương Trạch cướp đi huyết mạch chi lực trong cơ thể hắn.

Thi Vương đột nhiên há miệng, một luồng bạch khí đột nhiên bị hút đi.

Đó là tinh khí của Tả Khiêm Chi.

Cảnh tượng này đều được Trương Khải Sơn đứng bên cạnh nhìn thấy rõ ràng.

Hắn kinh hãi trợn tròn mắt: "…Sức mạnh Thao Thiết?" Cuối cùng, Tả Khiêm Chi chỉ còn lại một hơi tàn nằm trên đất.

"Để hắn cho ngươi!" Trương Trạch nhìn Tả Khiêm Chi trên đất, nói với Trương Khải Sơn.

Nhị Nguyệt Hồng dùng Kim Cương Đồng Tỏa, trói Tả Khiêm Chi năm hoa đại bảng.

Người bị bắt đến chính sảnh phủ quan, lão giả mặc sườn xám ban đầu, cũng đã dẫn người bao vây toàn bộ phủ quan.

"Lão sư, sổ sách của Tả Khiêm Chi, ta đã lấy được rồi." "Không sao chứ?" Lão giả bình tĩnh nhận lấy sổ sách, tùy ý lật hai trang.

"Toàn thành giới nghiêm, truy bắt đồng đảng của Tả Khiêm Chi!" Nhìn Tả Khiêm Chi lúc này, tóc bạc trắng đầu, mặt đầy nếp nhăn như ông lão bảy tám mươi tuổi.

Môi tím tái, sắc mặt đen sạm, hiển nhiên trúng thi độc, vô pháp mở miệng nữa.

Trương Trạch cũng không cho Tả Khiêm Chi cơ hội mở miệng.

Trương Khải Sơn cũng là người Trương gia, tạm thời bí mật này sẽ không bị tiết lộ.

Nhưng Tả Khiêm Chi thì khác.

Có Nghiêm Tam Hưng trước đó, trúng xà độc của Tiểu Cửu, hôm qua độc phát.

Chỉ sau một đêm, Trương Khải Sơn vừa mới nhậm chức phó quan, cuối cùng cũng chính thức nhậm chức quan bảo vệ thành.

Nhị Nguyệt Hồng giữ lời hứa, ngay trong đêm sai người đi thỉnh Thần y Hóa Thiên Đạo của thành Trường Sa.

Khi liên hệ người Tá Lĩnh, và thỉnh Thần y đến Tương Âm, có người đưa cho Trương Trạch một phong thư.

"Trạch Gia, Tổng Bả Đầu sai người đưa thư đến, dặn phải đưa tận tay huynh ngay lập tức." Trương Trạch nhìn thoáng qua chữ ký trên thư là Kim Bàn.

"Thư của Kim Bàn tiền bối?" Hoa Linh đứng bên cạnh cũng liếc nhìn chữ trên phong bì.

Trương Trạch lấy ra, tổng cộng có hai tờ giấy.

Một tờ chi chít chữ Hán, tờ còn lại vẽ một tấm địa hình đồ như quần long loạn vũ.

"Vẽ cái gì vậy, kỳ lạ quá?" Trương Trạch đưa địa hình đồ cho Hoa Linh.

Anh cẩn thận đọc nội dung trong thư.

Kim Bàn đã lấy tiền, đi cứu trợ dân chúng bị thiên tai.

Hai ngày trước vừa nhập một lô hàng, khi qua Hoàng Hà, lại gặp

phải Long Vương đầu sắt trong truyền thuyết địa phương.

Cả con thuyền đều bị đâm chìm xuống Hoàng Hà.

Nhưng lại ngoài ý muốn phát hiện ra địa hình đồ được vẽ trên một tờ giấy khác.

Trương Trạch đưa thư cho Hoa Linh.

"Ngươi cũng xem xem!" Hoa Linh nhận lấy, vừa đọc được một nửa đột nhiên dừng lại.

"Kim tiền bối, đã tìm thấy mộ của đại sư phong thủy Lý Thuần Phong đời Đường sao?" Lão Dương Nhân đứng bên cạnh nghe thấy lập tức kích động nói: "Mộ của Lý Thuần Phong?

Đó chính là tổ sư gia của chúng ta mà!" "Tương truyền Lý Thuần Phong là người đầu tiên trên thế giới định cấp phong thủy cho người khác." "Tinh thông thiên văn, lịch pháp, toán học thậm chí cả kỳ môn độn giáp." Chá Cô Tiếu nghiêm túc đi tới, cẩn thận nhìn xem tấm bản đồ bên cạnh.

Hắn rõ ràng nhìn thấy hai chữ nhỏ "Long Lĩnh" ở góc dưới bên phải.

"Lý Thuần Phong cũng là tổ sư của đạo mộ giả chúng ta, mộ của ông ấy e rằng không phải người thường có thể động vào." Không cần đi, anh cũng biết trong mộ nhất định hung hiểm vạn phần.

Trương Trạch lại với giọng điệu nhàn nhạt nói: "Một khối Long Cốt Thiên Thư khác, nằm trong mộ Lý Thuần Phong." "Nghe nói, theo ta được biết, tọa cổ mộ Long Lĩnh, cũng có liên hệ thiên ti vạn lũ với Chu Văn Vương." "Mau lấy giấy và bút." Xác định mộ Lý Thuần Phong nằm ở Long Lĩnh, Kim Bàn chắc chắn đang nhắm vào thứ được cất giữ trong đó.

Trương Trạch lập tức viết thư cho Kim Bàn, dặn ông tuyệt đối

không được một mình xuống mộ.

"Về báo cho Tổng Bả Đầu, nhất định phải giữ Kim Bàn ở Tương Âm." Lúc này, Kim Bàn đang làm khách ở nhà Trần gia tại Tương Âm, lại đột nhiên hắt hơi liên tục.

Ông xoa xoa cái mũi to trên mặt: "Chẳng lẽ tiểu tử Trương Trạch kia, đang sau lưng nói xấu ta?" Thời gian này thư cũng nên được gửi đến tay Trương Trạch rồi.

Xa ở thành Trường Sa, Trương Trạch sau khi gửi thư xong.

Cộng thêm Hóa Thiên Đạo cũng đang trên đường đến Tương Âm.

Liền tạm thời có thời gian nhàn rỗi.

Vừa đi dạo trên phố, đột nhiên nghe thấy phía sau có người gọi lại.

"Vị tiên sinh này xin dừng bước!" Trương Trạch quay đầu nhìn lại, bên cạnh một quầy bói toán có một thanh niên đeo kính đứng sau.

Phía sau quầy hàng kỳ lạ đó, có một hương đường.

Bên trong bày biện những đồ cổ tự họa, phỉ thúy ngọc thạch các loại.

Thấy sự kết hợp kỳ lạ như vậy, Trương Trạch vừa nhìn liền đoán được thân phận đối phương.

Thanh niên cười tủm tỉm nhìn anh, thấy anh quay đầu lại, tiếp tục nói: "Tiên sinh có tin vào số mệnh không?" "Vừa rồi tiên sinh đi qua, ta liền thấy tiên sinh có duyên phận sâu sắc với ta, ta miễn phí tặng tiên sinh một quẻ." Lão Dương Nhân bên cạnh lập tức nói: "Mấy người bói toán giang hồ đều chỉ có một bộ, lời đó ta nghe tám trăm lần rồi." Thanh niên cũng không tức giận, ngược lại cười ha ha nhìn Trương Trạch.

Kỳ nhiên đã đoán được thân phận của người ta, Trương Trạch cũng có hứng thú nghe tiếp.

"Xem ra…" "Tiên sinh có một tướng mạo tốt, trong cát có quý." "Xem lông mày tiên sinh đen thanh tú, mềm mại không loạn… xì…" Đột nhiên dừng lại.

"Mệnh số tiên sinh quý không thể nói hết…" Trương Trạch thấy hắn nói có vẻ rất thật, "Tiếp tục." "Ta không dám, mệnh cách tiên sinh tự có lão thiên gia phù hộ, ta không dám xem nữa…" Nhìn dáng vẻ của hắn, dường như thật sự đã xem ra được.

"Tề Thiết Chủy cũng có lúc không dám?" Trương Trạch lấy một đồng đại dương đặt lên bàn.

Tề Thiết Chủy tinh thông kỳ môn bát quái, không chính xác lắm, nhưng mỗi lần đều có thể nói trúng điểm mấu chốt.

"Tiên sinh nhận ra ta?" Tề Thiết Chủy nhất thời cảm thấy ngoài ý muốn.

"Vừa rồi xem tướng tiên sinh, ngày sau nhất định ở Trường Sa sẽ làm nên đại sự, tuyệt đối không phải nhân vật tầm thường.

Quẻ bói này là tặng, kết giao bằng hữu." Hắn trực tiếp đẩy tiền lại cho Trương Trạch.

"Ta tên là Trương Trạch, muốn ngươi giúp ta tìm một người." Vừa dứt lời, lại thấy Lão Dương Nhân và Chá Cô Tiếu muốn một thứ gì đó.

Lão Dương Nhân đột nhiên đặt Long Cốt Thiên Thư lên bàn.

"Kỳ nhiên ngươi lợi hại như vậy, không bằng bói một quẻ?" Long Cốt Thiên Thư đặt trên bàn, Tề Thiết Chủy bóp ngón tay tính thiên can địa chi.

Đột nhiên kích động trực tiếp quỳ xuống đất.

"Tổ sư gia ở trên, hôm nay có thể thấy dị vật do tổ sư gia để lại, thật tam sinh hữu hạnh…" "Ngươi thật sự nhận ra nó?" Đến lượt Lão Dương Nhân cảm thấy ngoài ý muốn.

Không ngờ Tề Thiết Chủy thật sự đoán ra được Long Cốt Thiên Thư.

"Mấy vị, mau cất đồ đi, di vật của tổ sư gia ẩn chứa thiên cơ, tùy ý tiếp xúc thiên cơ sẽ gặp thiên khiển đó!" "Người tiên sinh muốn tìm, trong toàn bộ thành Trường Sa, không có ai là ta không tìm được." Trương Trạch miêu tả đơn giản: "Người này họ Ngô, năm nay đại khái gần hai mươi tuổi, thích nuôi chó." Nghe Trương Trạch miêu tả người, Tề Thiết Chủy thốt ra: "Chẳng lẽ là Tam Nha Tử của Ngô gia?" "Tam Nha Tử?" Trương Trạch lặp lại cái tên mà hắn vừa nói.

Hình như đối phương đích xác có biệt danh là Tam Nha Tử.

Trong tiếng địa phương, "nha tử" có nghĩa là tiểu hài tử hoặc tiểu nam hài.

"Tiên sinh tìm hắn có chuyện gì sao?" Trương Trạch gật đầu: "Tìm hắn có chút việc." Vừa dứt lời, Tề Thiết Chủy đột nhiên hướng về phía không xa phía trước hô một tiếng.

"Tam Nha Tử, có người tìm ngươi." Thì thấy một thanh niên có vẻ ít nói, tay ôm một chú chó nhỏ quý hiếm đi tới.

Chú chó con đó rõ ràng nhỏ hơn chó bình thường, Trương Trạch nhận ra đó là Chó Lễ Phật Tạng Địa.

Người Tạng Địa cho rằng, loại chó này là chó dưới tòa Bồ Tát, có năng lực xua đuổi tà ma.

"Tìm ta?" Trương Trạch lại gần, lờ mờ ngửi thấy mùi thi thể nhàn nhạt trên người hắn.

“Ngươi xưng hô thế nào?” Trương Trạch phát hiện tuy rằng quen thuộc cốt truyện, nhưng chưa bao giờ biết tên đầy đủ của vị này là gì.

“Mọi người thấy ta bên người luôn mang theo một con chó, đều gọi ta là Ngô Lão Cẩu, các ngươi cũng cứ gọi ta là Ngô Lão Cẩu đi!” “Ờ… khụ khụ.” Hoa Linh phía sau đều lộ ra vẻ mặt kỳ dị.

“Đó không phải mắng người sao?” Ngô Lão Cẩu dường như cũng không bận tâm, “Sớm đã nghe quen rồi, cứ mắng đi!” “Đúng rồi, các ngươi tìm ta có việc gì?” Vừa lúc đó, một nữ tử mặc sườn xám trắng, phong tình vạn chủng đi tới.

Bên cạnh một cô bé kiều tiếu đáng yêu cũng theo cùng đi đến.

Chương 81

Hai người chính là Hoắc Cẩm Tích và Hoắc Tiên Nhi mà Trương Trạch gặp ngoài rạp hát hôm trước.

Không ngờ ban ngày nhìn hai người, hoàn toàn khác hai phong cách.

Hai người từ xa nhìn thấy Ngô Lão Cẩu.

"Ngô đại ca cũng bói quẻ sao?" Hoắc Tiên Nhi từ xa nhìn thấy, liền chào hỏi một tiếng.

Trương Trạch nhìn ánh mắt Hoắc Tiên Nhi, dường như chỉ đang nhìn một người bạn bình thường.

Xem ra hiện tại Hoắc Tiên Nhi, chưa nảy sinh tình cảm với Ngô Lão Cẩu.

Tề Thiết Chủy nhiệt tình nói: "Tam Nương, hôm nay đến bói quẻ sao?" Hoắc Tam Nương cười nói: "Quy tắc cũ, ta trước mua một món đồ, rồi mới bói." Hai người đi đến trước cửa tiệm, mới nhìn rõ Trương Trạch đang đứng cùng Chá Cô Tiếu.

Đồng thời nhận ra ngay, Trương Trạch trước mắt, chính là tiểu ca đẹp trai đã cứu Hoắc Tiên Nhi đêm hôm trước.

"Nha?" Hoắc Tiên Nhi vừa nhìn đã nhận ra Trương Trạch trước mặt.

Đặc biệt trên người đối phương còn đeo một thanh Long Tích Đao, trong cả thành Trường Sa cũng chỉ có một người ăn mặc như vậy.

"Tiểu huynh đệ, lại gặp mặt rồi, lần trước cứu Tiên Nhi, ta chưa kịp tạ ơn đây!" "Đúng rồi quên hỏi, ngươi tên gì?" "Đồ trong tiệm,

nếu ngươi ưng món nào, ta sẽ trả tiền, mua làm quà tạ ơn cho ngươi." Vừa nói vừa muốn mua một món đồ từ tiệm của Tề Thiết Chủy để tặng anh.

Trương Trạch lại liên tục nói không cần.

Đùa à, tiệm của Tề Thiết Chủy có thứ gì mà anh để mắt tới.

Toàn bộ đều có mùi hủ thi nhàn nhạt, có thứ thậm chí còn được móc ra từ miệng thi thể.

"Tại hạ Trương Trạch." "Ta tên là Hoắc Tiên Nhi." Hoắc Tiên Nhi lại lần nữa cảm ơn Trương Trạch hôm đó đã cứu nàng.

Vừa đến gần, ngửi thấy một mùi u hương thoang thoảng.

Trương Trạch liền nói đó chỉ là việc nhỏ, không cần để trong lòng.

Tiếp đó đột nhiên hỏi: "Vừa mới đến thành Trường Sa, không biết mấy vị có biết đường đến Bưu Tử Lĩnh không?" "Bưu Tử Lĩnh?" Ngô Lão Cẩu đứng bên cạnh đột nhiên căng thẳng.

"Các ngươi đến Bưu Tử Lĩnh làm gì?" Nơi đó là cơn ác mộng nhiều năm trong lòng hắn.

Dù đã qua nhiều năm, vẫn không muốn nhớ lại ký ức đáng sợ trong huyết thi mộ.

Chá Cô Tiếu trầm giọng nói: "Mấy người chúng ta vừa mới đến thành Trường Sa, đi khắp nơi du ngoạn, xin các vị chỉ bảo." Loại lời nói dối này, Chá Cô Tiếu nói ra mắt cũng không chớp.

"Bên kia là một khu mộ hoang, các ngươi đến đó du ngoạn sao?" Hoắc Cẩm Tích từ trước mặt mấy người, ngửi thấy một mùi đất sét quen thuộc trên người họ.

Hoắc gia cũng thường xuyên hoạt động trong mộ, chỉ cần ngửi thấy mùi cổ xưa, lập tức đoán được đối phương là đồng nghiệp đạo

mộ.

Mặc dù cảm thấy kỳ lạ, nàng vẫn chỉ đường cho họ.

“Ra khỏi thành đi về phía bắc ba mươi dặm, tìm một gò đất cạnh rừng thông, đó là Bưu Tử Lĩnh mà các ngươi muốn tìm.” “Đa tạ chỉ bảo.” Trước khi đi, Trương Trạch khẽ nói với Ngô Lão Cẩu: “Thi Cẩu Điếu là tà môn ngoại đạo, khuyên ngươi đừng dính vào nữa, nếu không sẽ hối hận suốt đời.” “Thi Cẩu Điếu?” Hoắc Tiên Nhi không nhịn được tò mò hỏi.

“Ăn thịt cương thi, sau khi ăn vào mỗi ngày ngủ đều vô cùng thống khổ, giống như bị biến thành tử thi.” Trương Trạch không hề khoa trương mà tiêm phòng cho Hoắc Tiên Nhi.

Để tránh như trong nguyên tác, lạc lối, và giống Ngô Lão Cẩu trở thành thành viên Thi Cẩu Điếu.

Khi Ngô Lão Cẩu về già phát hỏa, xuất hiện sự biến hóa thi thể đáng sợ, chính vì khi còn trẻ, đã từng tham gia một tổ chức.

Và học cách ăn thịt cương thi, từ đó dẫn đến sau này khi về già cơ thể xuất hiện dị biến bán thi hóa.

Nhưng phương pháp này cũng có lợi.

Vì trên người mang khí tức tử thi, nên khi xuống mộ, tử thi sẽ thả lỏng cảnh giác.

Giống như mở hack vậy, đồng thời cũng có thể ẩn giấu khí tức.

Điều này Trương Trạch hiện tại cũng có thể làm, thậm chí có thể ẩn giấu hoàn hảo hơn.

Nghe xong lời của Trương Trạch, Ngô Lão Cẩu nhìn anh chằm chằm như nhìn thấy quỷ.

“Ta đã sớm rút khỏi tổ chức đó rồi, sao ngươi lại biết những điều

này?" Tổ chức Thi Cẩu Điếu vô cùng bí mật, người thường gần như sẽ không biết những điều này.

"Ta từ khi còn nhỏ đã thấy cảnh tượng thành viên Thi Cẩu Điếu, sau khi chết hóa thành lửa." "Nghe nói những người đó sau khi chết, đều sẽ biến thành yêu vật!" Nghe Trương Trạch nói đáng sợ như vậy, Hoắc Tiên Nhi nghe cũng cảm thấy có chút sợ hãi.

Mặc dù nàng cũng có theo trưởng bối Hoắc gia xuống mộ, nhưng dù sao cũng là một cô gái nhỏ.

Thấy phản ứng của Hoắc Tiên Nhi, sơ bộ đã tránh được việc nàng sau này lạc lối.

Ngô Lão Cẩu lại đột nhiên nói: "Bưu Tử Lĩnh có huyết thi, nơi đó không thể đi được, sẽ chết người đó!" Huyết thi?

Tề Thiết Chủy nghe mà kinh hãi, chiếc bát quái kính bên cạnh đột nhiên rơi xuống.

Vừa định cúi xuống nhặt, lại thấy trên đó hiện ra tám chữ, hắn khẽ đọc ra: "Thiên Quan Trúc Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ?" "Mẹ ơi, những người này rốt cuộc là ai!" Tám chữ đó tựa như một Phương Kim Ấn trên thắt lưng Trương Trạch.

Người bình thường nhìn chỉ sẽ coi là một cái ấn bình thường.

Nhưng Tề Thiết Chủy chỉ nhìn một cái, đã hoàn toàn không dám tin, thiếu niên trước mắt lại là thủ lĩnh Mạc Kim Giáo úy.

Hắn chỉ biết mệnh cách Trương Trạch đặc biệt, nhưng không ngờ lại đặc biệt đến vậy!

Trương Trạch mỉm cười nói: "Yên tâm đi, ta thật sự chỉ đi dạo khắp nơi thôi." Sau đó cáo từ mấy người.

Khi đi, Chá Cô Tiểu khẽ nói: "Thành Trường Sa quả nhiên khắp

nơi đều là đạo mộ giả, mấy người vừa rồi, trên người đều có mùi đất sét." Trương Trạch khẽ nói: "Hoắc gia trên mặt là kinh doanh, thực tế lại là một trong những gia tộc đạo mộ lớn ở thành Trường Sa." "Nguyên lai là thế, xem ra họ cũng phát giác Bưu Tử Lĩnh có cổ mộ, chúng ta phải đi nhanh lên." Giống như Hoắc Cẩm Tích, vừa gặp mặt, Trương Trạch cũng lập tức nhận ra thân phận của đối phương.

Sáu người lên ngựa xuất môn.

Mua vài con ngựa ở Trường Sa thành thì dễ dàng.

Trước kia, Trương Trạch đã sắp xếp chỗ ở an toàn cho các thành viên Trương gia được cứu.

Để an thân lập mệnh ở trong thành, nhất định phải có người làm việc cho mình.

"Tiêu Tử Lĩnh thật sự có huyết thi sao?" Hồng Cô Nương đi theo Trần Ngự Lâu cũng từng xuống không ít đại đấu, nhưng huyết thi thì chỉ nghe nói chứ chưa từng thấy bao giờ.

Có người cho rằng, trong các loại tống tử, huyết thi còn đáng sợ hơn cả Thi Vương Tương Tây.

Đối mặt với nghi vấn của Hồng Cô Nương, Trương Trạch biết cô ấy có lẽ cũng có chút hiếu kỳ.

"Cứ yên tâm đi, chuyện Tiêu Tử Lĩnh có huyết thi mộ, ta từng nghe người ta nhắc đến trước đây, chỉ là không xác định trong mộ rốt cuộc có bao nhiêu huyết thi." Trong một vùng núi non, thậm chí không cần dùng Phân Kim Định Huyệt, vẫn có thể tìm thấy huyết thi mộ.

Tuy nhiên, vị trí của huyết thi mộ trong long mạch lại cực kỳ đặc biệt.

Thấy Trương Trạch cứ nhìn chằm chằm vào dãy núi xa xăm mà ngẩn người, Chá Cô Tiếu nhịn không được hỏi: "Có phát hiện gì

sao?" "Vị trí của huyết thi mộ ở Tiêu Tử Lĩnh rất có ý tứ." "Nhìn đây." Trương Trạch đơn giản vẽ một đường long mạch trên mặt đất.

"Long mạch thiên hạ xuất Côn Luân, đất nước ta tổng cộng có ba long mạch." "Cấn Long ở phía trên, là Bắc Long Côn Luân chi đỉnh, Trường Bạch, Kinh Sơn Tây, đông chí Bạch Đầu nhập hải." Anh ta thành thạo vẽ ra thế đi của Cấn Long.

"Chấn Long ở bên trong, là Trung Long, quấn quanh Côn Luân, đồ kính Tần Lĩnh, đi Đại Biệt Sơn, hội hướng Giang Chiết, tự hải trung sĩ đầu kiến Phù Tang." "Tốn Long ở phía dưới, là Nam Long, khai Côn Luân sơn cước, tiến Tàng Địa, Hồ Nôm, rồi Phúc Kiến và Đài Đảo tương liên." Sau khi vẽ ba đường long mạch, Trương Trạch lại vẽ ra vị trí của huyết thi mộ.

Nếu chỉ là huyết thi mộ thì thực ra trông chỉ giống một phong thủy bảo địa bình thường.

Tiếp đó, anh ta lại vẽ thêm vài địa điểm cổ mộ.

"Những nơi này ư?" Hoa Linh ghé sát lại nhìn, kinh ngạc nói: "Mấy điểm này nối lại với nhau, chẳng phải vừa hay tạo thành một long mạch sao?" "Huyết thi mộ nằm trên một long mạch?

Vậy những địa điểm khác kia, chẳng lẽ cũng là đại mộ?" Trương Trạch bình tĩnh nói: "Trong đó ẩn chứa bí mật lớn nhất thế giới." Rồi anh ta nhìn về phía sắc trời.

Lúc này đã gần hoàng hôn.

Trời tối thì càng thích hợp cho Mạc Kim Hiệu Úy ra tay thi triển Phân Kim Định Huyệt.

Chá Cô Tiếu xem xét môi trường xung quanh, đột nhiên phát hiện phía sau có người đang lén lút theo dõi.

"Ai?" Khẩu súng trong tay lập tức chỉ về phía một tảng đá lớn.

Trương Trạch dường như đã liệu trước, nhìn về phía đó và hô to: "Ngô Lão Cẩu, ra đi!" Năm xưa, những người đầu tiên khai quật huyết thi mộ chính là ông cháu bốn người nhà họ Ngô.

Lứa người trước đã chết trong đó có ông nội, cha và nhị ca của Ngô Lão Cẩu.

"Đừng hiểu lầm, ta chỉ muốn đi theo tiền bối đến Tiêu Tử Lĩnh." Ngô Lão Cẩu dắt ngựa, ôm một chú chó nhỏ bước ra.

"Đào đấu mà dắt chó?" Hồng Cô Nương thấy cử chỉ của Ngô Lão Cẩu thì cảm thấy có chút cổ quái.

Trương Trạch lại giải thích: "Đừng coi thường chó, mũi của nó rất thính, có thể dùng để tìm kiếm cổ mộ." "Chó lại lợi hại vậy sao?" Hồng Cô Nương tức thì cũng nhìn chú chó nhỏ đáng yêu với ánh mắt khác.

"Không trách được Long Gia lại gọi là Ngô Lão Cẩu." Nghe bị gọi như vậy, Ngô Lão Cẩu không hề tức giận.

Bình thường Ngô Lão Cẩu vốn không phải người dễ nổi nóng, thậm chí đôi khi còn tìm lý do để không giận người khác.

Trương Trạch phân phó: "Đi theo thì được, nhưng nhất định phải nghe chỉ huy." "Không thành vấn đề." Ngô Lão Cẩu lập tức kích động gật đầu.

Chương 82

Từ khi năm xưa trốn thoát khỏi huyết thi mộ, hắn thường xuyên mơ thấy nơi đáng sợ đó.

Xương cốt của ông nội, cha và nhị ca hắn đều ở trong đó, nên hắn nhịn không được mà đi theo.

"Huyết thi mộ chắc là ở phía trước." Ngô Lão Cẩu chỉ về phía xa xa.

"Năm đó ông cháu ta bốn người, ba người vào mộ, ta một mình canh giữ bên ngoài, nhưng lại gặp phải huyết thi, cuối cùng cũng chỉ có ta một mình sống sót trở về…" Lão Dương Nhân ngạc nhiên nhìn Ngô Lão Cẩu: "Thật sự đã thấy huyết thi?" Ngô Lão Cẩu mặt mày ngưng trọng gật đầu.

"Đã thấy rồi, cái mặt đầy máu đáng sợ đó, toàn thân đỏ rực như bị lột da sống vậy, không còn một tấc da thịt lành lặn nào…" Nghe Ngô Lão Cẩu miêu tả, mấy người bên cạnh tức thì cảm thấy da đầu tê dại.

Trương Trạch nhìn về phía đỉnh núi phía trước.

Đạo phong thủy, đắc thủy vi thượng, tàng phong thứ chi.

"Trước có vọng, sau có kháo, tả hữu hoàn bão, kiến long tại điền, long tây nam." "Tìm thấy rồi, huyết thi mộ ở phương hướng đó." Trương Trạch nhìn về phía đỉnh núi phía tây nam mà lẩm bẩm một hồi.

Sau đó, anh ta nhìn vầng mây chiều hoàn toàn đỏ máu nơi chân trời.

Cùng với sườn dốc phía trước, chúng phản chiếu lẫn nhau, liên kết thành một thể.

Cả sườn núi như thể ngâm trong vũng máu vậy.

Mấy người lập tức tăng tốc độ, đi qua một vùng hoang mộ, rồi mới đến dưới sườn núi đó.

Lại một lần nữa đi vào, cả người Ngô Lão Cẩu thần sắc có chút cổ quái.

Việc trở thành Thi Cẩu Điếu, có lẽ một phần nguyên nhân là do những gì đã trải qua ở đó năm xưa.

Ngô Lão Cẩu nhanh chóng chạy về phía một gò núi nhỏ phía trước.

Bề mặt huyết thi mộ bị đất vàng che lấp, trông như một nấm mộ nhỏ không mấy bắt mắt.

Chá Cô Tiếu đi sang một bên, nhanh chóng lắp ráp xẻng xoáy.

Sau khi lắp xong, dựa theo vị trí Ngô Lão Cẩu chỉ, Chá Cô Tiếu bắt đầu nhanh chóng khai quật.

Vài cánh xẻng xoáy xoay lên xuống, mang theo lượng lớn đất đá.

Không bao lâu, mặt đất đột nhiên bốc lên một mùi tanh máu.

Đất đào ra từ xẻng toàn bộ đều dính máu tươi.

"Sắp tới rồi." Một mùi tanh tưởi nồng nặc từ dưới bốc lên.

Vừa đào đến một cái động, đất đỏ bên dưới đột nhiên tự mình sụp xuống.

"Lạc lạc lạc ~" Kèm theo tiếng kêu quái dị, đột nhiên một bàn tay đầy máu thò ra.

Một huyết thi đột nhiên xuất hiện, Chá Cô Tiếu nhanh chóng né tránh.

Bàn tay đẫm máu đột nhiên bò ra từ trong mộ.

“Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Thiên Quan Phục Thi Trận!” Thiên Quan Phục Thi là trận pháp lợi hại nhất trong Bàn Sơn Điền Hải Thuật để đối phó tống tử.

Thế nhân đều biết Chá Cô Tiếu giỏi nhất Khôi Tinh Thích Đấu, nhưng lại không biết Khôi Tinh Thích Đấu chính là cổ thuật “Thiên Quan Phục Thi Trận” từ Tây Tấn.

Chỉ thấy huyết thi kia hai mắt lật trắng dã, trong miệng không ngừng phát ra âm thanh “lạc lạc lạc lạc lạc” quái dị.

Tiếng kêu như tiếng ếch nhái, nhưng lọt vào tai mọi người lại khiến lòng người phát lạnh.

Lão Dương Nhân và Hoa Linh lập tức lên hỗ trợ.

Hai người ở chính diện ra tay vây khốn huyết thi, Chá Cô Tiếu vòng ra phía sau sử dụng Khôi Tinh Thích Đấu.

Một chiêu này, Chá Cô Tiếu đã rèn luyện trăm ngàn lần.

Hai tay và đầu gối đồng thời dùng lực xoắn một cái, dựa vào một cỗ xảo kình, muốn gỡ bỏ đại chùy ở eo huyết thi.

Tuy nhiên, kế hoạch tốt đẹp nhưng lại đánh giá thấp sức mạnh của huyết thi.

Thi thể kia đột nhiên dựa vào sức mạnh khổng lồ, xoay người tấn công Chá Cô Tiếu.

Móng tay sắc bén ngoan độc để lại vài vết thương trên cánh tay.

Một cỗ thi khí đen ngòm đột nhiên bốc lên từ cánh tay.

“Thi độc, mau lùi lại!” Hoa Linh lập tức lấy Kỳ Lân Đan ra, chỉ có Kỳ Lân Huyết Đằng trong đó mới có thể loại bỏ loại thi độc đáng sợ này.

“Để ta.” Trương Trạch nhìn huyết thi trước mặt, vừa rồi cũng đã

quan sát một trận.

Huyết thi mặc quần áo thời Dân Quốc.

Trương Trạch ánh mắt quái dị nhìn về phía Ngô Lão Cẩu.

"Huyết thi có lẽ là cha ngươi!" Quả nhiên, Ngô Lão Cẩu nhìn quần áo trên người huyết thi, cuối cùng cũng xác định được phỏng đoán trong lòng.

"Ra tay đi, ta sẽ không để cha ta sau khi chết không được an nghỉ." Đối mặt với cha ruột biến thành huyết thi, Ngô Lão Cẩu nghiêng mặt khó khăn nói.

"Lạc lạc lạc…" Đột nhiên từ miệng Trương Trạch phát ra âm thanh giống hệt huyết thi.

Chuyện gì vậy?

Ngô Lão Cẩu kinh khủng nhìn về phía Trương Trạch.

Người này biết Thi Ngữ ư?

Chẳng lẽ hắn cũng biến thành huyết thi sao?

Sự chú ý của Trương Trạch hoàn toàn tập trung vào huyết thi mộ ở phía sau bên phải.

Trong mộ này còn sót lại những thứ do Thiết Diện Sinh để lại, trong đó có Thi Miết Đan và đặc biệt là Chiến Quốc Bạch Thư.

Bạch Thư, liên quan đến hoạt động đạo mộ lớn nhất của Cửu Môn sau này.

"Lạc lạc lạc ~" Huyết thi nghe thấy âm thanh của Trương Trạch, đã có phản ứng.

Chỉ là logic ngôn ngữ của huyết thi hỗn loạn, Trương Trạch cũng không nghe rõ chúng nói gì.

Trong lúc hỗn loạn, đột nhiên từ Thao Thiết Không Gian phóng ra Thiên Niên Thi Vương.

"Thi Vương, giúp ta canh giữ." Thiên Niên Thi Vương mặc áo liễm bào màu tím thêu họa tiết hung thú, miệng phun ra một luồng khí đen.

Sau khi hấp thụ tinh khí của nhiều người, dung mạo Thi Vương đã trở nên đầy đặn, gần như khôi phục lại dung mạo lúc còn sống.

Chỉ là bộ liễm phục đại tướng quân thời Nguyên của nó khiến Ngô Lão Cẩu bên cạnh giật mình.

Kỳ lạ là, cả huyết thi và Thi Vương đều không phát hiện ra Ngô Lão Cẩu đang đứng bên cạnh.

Đây chính là lợi ích của Thi Cẩu Điếu, khí tức trên người gần như hoàn toàn giống với cương thi.

Đứng yên lặng bên cạnh, sẽ bị cương thi coi như một cỗ thi thể.

Chá Cô Tiếu mở Kim Cương Tán, nhìn vào trong huyết thi mộ.

"Lạc lạc lạc…" Một âm thanh khác lại truyền ra từ huyết thi mộ.

"Lại có huyết thi!" Một con huyết thi khác chui ra, nhưng con huyết thi này chỉ có một con mắt trắng dã.

Một trong hai tay của nó bị cụt mất một cánh tay.

"Nhị ca!!" Thấy huyết thi trước mặt, Ngô Lão Cẩu không thể kìm được nữa.

Cánh tay bị cụt của huyết thi chính là cánh tay đã từng giao Chiến Quốc Bạch Thư trong mộ cho Ngô Lão Cẩu.

Nghe tiếng Ngô Lão Cẩu kêu, huyết thi đột nhiên dừng lại.

Dường như nó đã mơ hồ nghe thấy.

Nhưng cũng chỉ trong khoảnh khắc, cứ như thể mọi chuyện vừa rồi chưa hề xảy ra.

Huyết thi lao ra, bổ nhào về phía Chá Cô Tiếu.

Chá Cô Tiếu dùng Kim Cương Tán ra sức đỡ lấy.

Trương Trạch lấy ra ba mươi sáu cây Tinh Quan Đinh Thi Châm.

Sở dĩ gọi là Tinh Quan Đinh Thi Châm, vì mỗi cây kim bạc đều có tên đối ứng với ba mươi sáu tinh quan trên trời.

Chương 83

Đồng thời cũng có những tử huyệt tương ứng.

Những châm này có thể tránh cho người sống biến thành thi, đồng thời cũng có thể áp chế thi khí, oán khí trong thể cương thi.

Trương Trạch nhanh chóng châm vào Bách Hội, Thần Đình, Thái Dương, Nhĩ Môn, Tình Minh… Tổng cộng ba mươi sáu huyệt vị, tốc độ nhanh đến mức gần như hoàn thành trong chớp mắt.

Từ ba mươi sáu huyệt vị châm bạc, đột nhiên một cỗ khí đen nhanh chóng bốc ra.

"Mau lùi lại, thi khí trong huyết thi!" Đợi thi khí hoàn toàn được tiết ra, mới có thể bình ổn oán khí trong tống tử.

"Ngô gia ta nhất định sẽ ghi nhớ ân tình này!" Ngô Lão Cẩu thấy Trương Trạch lợi hại như vậy, chỉ vài động tác đã loại bỏ thi khí trong cơ thể nhị ca mình, tức thì tâm tình vô cùng kích động.

"Chưa kết thúc đâu." Trương Trạch lập tức ra hiệu cho Lão Dương Nhân kéo Ngô Lão Cẩu ra.

Ngô Lão Cẩu tuy có hai ngón nghề trong Mạc Kim Đạo Mộ, nhưng để đối phó cương thi thì cần võ lực cường đại.

Huyết thi một mắt bị đóng đinh tại chỗ, đột nhiên toàn thân run rẩy.

Đặc biệt trong đầu nó không ngừng phát ra tiếng ong ong.

"Trong đầu huyết thi có gì đó!" Mấy người ban đầu đang vui mừng vì đã vây khốn được huyết thi, đột nhiên sắc mặt cứng đờ.

Nghe thấy âm thanh đó, sắc mặt Trương Trạch cũng biến đổi:

“Không tốt, Thi Miết Vương!” Thi Miết Vương là loại côn trùng đáng sợ từ Tây Vương Mẫu Quốc.

Trương Trạch nghe tiếng ong ong ngày càng dồn dập trong đầu huyết thi.

“Thi Miết Vương đang làm tổ trong đầu nó!” Nghe tin tức này, mấy người đều ngơ ngác.

“Thi Miết là cái gì?” Mấy người đều chưa từng nghe nói về thi miết, Trương Trạch đành phải đơn giản giải thích.

“Thi miết là một loại thi trùng đáng sợ, có tính công kích, sẽ ăn thịt người và mọi xác thối trong mộ, một khi bị chúng vây công sẽ bị chui vào cơ thể, ăn sạch da thịt bên trong!” “Thi Miết Vương là vua trong loài thi miết, mang kịch độc, thích làm tổ trong não người…” Mấy người vừa nghe xong tức thì cảm thấy sởn gai ốc, một luồng khí lạnh từ xương sống thẳng lên đỉnh đầu.

“Trên đời lại có loại trùng đáng sợ như vậy!” Chá Cô Tiếu nghe xong theo bản năng lùi lại.

Mấy người bên cạnh càng lập tức có ý định rút lui.

“Bên này xảy ra chuyện gì vậy?” Mấy nữ tử thân mặc kình trang màu đỏ đen đang nhanh chóng bước tới từ xa.

Người dẫn đầu chính là người được gọi là Hoắc Tam Nương, Hoắc Cẩm Tích.

“Đương gia, trong này thật sự có cổ mộ!” “Mấy thứ quỷ quái phía trước kia là gì vậy?” Hoắc Tam Nương từ xa đã thấy hai cỗ huyết thi và Thi Vương khủng bố cao hơn hai mét với bộ liễm bào màu tím thêu họa tiết hung thú.

Mức độ đáng sợ của Thi Vương không hề kém cạnh hai cỗ huyết thi bên cạnh.

“Mau nhìn, Trương Trạch, mấy người bạn của ta đều ở đây!” Hoắc Tiên Nhi đột nhiên nhìn thấy Trương Trạch, kích động chỉ về phía đó.

Nhưng trước mặt Trương Trạch lại đang đứng một cỗ huyết thi khủng bố đẫm máu.

“Cái tống tử đẫm máu kia?

Dường như bị Trương Trạch đóng đinh tại chỗ.” Hoắc Cẩm Tích kinh ngạc nhìn về phía Trương Trạch: “Trương Trạch này tuổi không lớn, thực lực lại cao cường đến vậy.” Rồi nhìn bóng lưng ra tay của anh ta, đột nhiên ngây người vài giây.

“Huyết thi, đừng mà.” “Huyết thi ư?” Hoắc Cẩm Tích tức thì ngẩn ra.

“Không chỉ là đất dính máu, mà là huyết thi thật sao?” Trước đây cô ấy cũng từng nghe nói về huyết thi mộ.

Tục ngữ đều nói “đất dính máu, thi mang vàng”, nhưng hôm nay lại thật sự gặp phải huyết thi.

Quả nhiên những gì Ngô Lão Cẩu nói trước đó một chút cũng không sai.

Nghe nói lần đào đấu trước của nhà họ Ngô, cả gia đình gần như đều chết trong mộ, chẳng lẽ là cái huyết thi mộ này sao?

Phía trước, cuộc chiến giữa huyết thi và Thi Vương vô cùng thảm liệt, người ngoài căn bản không dám đến gần.

Nếu đó không phải là tử vong, mà là người bình thường, không chừng đã bị huyết thi xé thành từng mảnh vụn rồi.

Ngô Lão Cẩu liền vội vàng nhắc nhở: “Trong huyết thi có Thi Miết Vương, tuyệt đối đừng đến gần!” “Thi Miết Vương?

Thi miết thì ta từng thấy rồi, chẳng qua chỉ là loại thi trùng to bằng móng tay thôi mà…" Một nữ tử Hoắc gia bên cạnh dường như không cho là phải.

"Thi Miết Vương?" Một bà lão đứng sau Hoắc Cẩm Tích đột nhiên lên tiếng: "Nếu là Thi Miết Vương, e rằng những người chúng ta hôm nay đều phải chết ở đây!" "A nương, Thi Miết Vương thật sự đáng sợ vậy sao?" "Sao chỉ là đáng sợ, dính phải độc của Thi Miết Vương, biểu bì của cơ thể người lập tức sẽ bị ăn mòn, toàn thân sẽ không còn một tấc da thịt lành lặn." Bà lão họ Hoắc chỉ vào huyết thi kia: "Sẽ biến thành giống như hai cỗ huyết thi kia!" Các thành viên Hoắc gia nghe xong, sắc mặt tức thì trắng bệch vì sợ hãi.

Đột nhiên não của huyết thi bị khoét ra một cái động.

"Ong" một tiếng, một đàn côn trùng màu đỏ bay ra.

Một lượng lớn Thi Miết Vương đột nhiên bay ra, nhanh chóng khuếch tán ra bốn phía.

Trong quần áo của Trương Trạch lại có một con bạch xà đột nhiên chui ra.

"Tê tê, thức ăn ~" Sau khi biến dị thành Chúc Cửu Âm, Tiểu Cửu vẫn không thay đổi sở thích của mình.

Hắc mao xà bản thân nó là sinh vật đứng đầu chuỗi thức ăn trong rừng mưa nhiệt đới.

Món ăn yêu thích nhất của nó là trứng Thi Miết Vương, thứ hai là Thi Miết Vương.

Bảy tám người Hoắc gia cầm đuốc muốn xua đuổi đàn Thi Miết Vương trên không.

Thi Miết Vương thậm chí không sợ Kỳ Lân Huyết của Trương gia.

Huyết Thao Thiết và Kỳ Lân Huyết của Trương Trạch có nguyên lý xua đuổi côn trùng giống nhau.

"Mau đi!" Hoắc Tiên Nhi lại thấy Trương Trạch đứng tại chỗ với thần sắc thong dong.

"Trương Trạch ở đó, ta cảm thấy nhất định có cách đối phó Thi Miết Vương!" Nhìn bóng dáng Trương Trạch từ xa, Hoắc Tiên Nhi trong lòng có một cảm giác an toàn khó tả.

Cũng không rõ cảm giác đó từ đâu đến.

Bà lão họ Hoắc bên cạnh lại lập tức muốn kéo cô ấy đi.

Hoắc Tiên Nhi là người có thiên phú cao nhất trong thế hệ Hoắc gia này.

Nếu không phải tuổi còn quá nhỏ, đã sớm là đương gia của Hoắc gia rồi.

Khi mọi người xung quanh đang luống cuống tránh né Thi Miết Vương, Hồng Cô Nương cầm Kim Cương Tán Trương Trạch đưa, nỗ lực xua đuổi Thi Miết Vương bên cạnh.

"Không được rồi, ta phải nhanh chóng rời đi!" "Gầm!" Đột nhiên một con bạch xà chớp thời cơ, lao vào giữa đàn Thi Miết Vương đang bay.

Há miệng lớn, một hơi nuốt chửng hàng chục con Thi Miết Vương.

Dịch độc kịch liệt trong miệng, vừa tiếp xúc với Thi Miết Vương đã bắt đầu nhanh chóng phân giải chúng.

"Đuổi Thi Miết Vương về phía ta!" Theo tiếng Trương Trạch hô lớn, tình thế đột nhiên đảo ngược.

Đàn Thi Miết Vương gặp phải Tiểu Cửu, đột nhiên hoảng sợ bắt

đầu bay tán loạn khắp nơi.

Khiến những người xung quanh trở nên càng nguy hiểm hơn.

Độc của Thi Miết Vương vô cùng đáng sợ, nhưng Tiểu Cửu lại trời sinh miễn dịch.

Thêm vào lớp vảy dày đặc, những con Thi Miết Vương này căn bản không thể làm tổn thương Tiểu Cửu một chút nào.

Ngược lại, vừa tiếp cận liền lập tức bị nó nuốt chửng.

Trương Trạch nhìn về phía đàn Thi Miết Vương số lượng nhiều nhất đang định bỏ chạy.

"Con rắn kia, những Thi Miết Vương này lại sợ hãi nó như vậy?" Hoắc Cẩm Tích đột nhiên dừng bước, nhìn thấy đàn Thi Miết Vương xung quanh không còn tấn công nữa, mà ngược lại đều đang tìm cách chạy trốn.

Những con thi trùng đáng sợ chỉ cần cắn một miếng là có thể đoạt mạng người này.

Dưới sự truy kích không ngừng của con bạch xà kia, không lâu sau chúng đã bị ăn sạch sẽ.

Tiểu Cửu tâm mãn ý túc thè lưỡi rắn, nhanh chóng cuộn mình trên cánh tay Trương Trạch. [Thú cưng Chúc Cửu Âm của ngài đã nuốt chửng một lượng lớn Thi Miết Vương, có khai mở năng lực hấp thu Lục Khố Tiên Tặc không?] "Mở ngay lập tức." Trương Trạch thậm chí không cần suy nghĩ đã trả lời câu hỏi của hệ thống.

Đồng thời kiểm soát phương hướng cường hóa của Chúc Cửu Âm.

Đầu tiên tự nhiên là huyết mạch, tiếp theo là độc tính và lục phủ.

Loài rắn có hệ thống tiêu hóa, nhưng không phải mọi thứ đều có

thể hấp thu.

Sở dĩ hắc mao xà thích ăn trứng Thi Miết Vương hơn, phần lớn nguyên nhân là Thi Miết Vương khó tiêu hóa và hấp thu.

Hiện tại đã khai mở hệ thống tiêu hóa hoàn mỹ Lục Khố, hấp thu toàn bộ một ổ thi miết được ấp trong đầu huyết thi.

Cuộn mình trên cánh tay Trương Trạch, Tiểu Cửu trực tiếp chìm vào giấc ngủ.

Chương 84

Trương Trạch thấy Tiểu Cửu đang tập trung hơn vào việc hấp thu dinh dưỡng từ Thi Miết Vương.

"Bên kia có một cỗ huyết thi!" Cỗ huyết thi còn lại tay chân cứng đờ, nhưng sức lực lại vô cùng lớn.

Thậm chí toàn thân còn cứng như kim cương bất hoại giống Thi Vương.

Đao chém lên người nó hoàn toàn vô dụng.

Chá Cô Tiếu liên tục bắn vài phát súng, nhưng chúng hoàn toàn chìm vào trong cơ thể huyết thi.

"Thi Vương, giữ chặt lấy nó cho ta." Trương Trạch đã giải quyết phiền phức của huyết thi và Thi Miết Vương, lập tức dành thời gian đối phó với cỗ huyết thi còn lại.

Anh ta đưa tay về phía cổ huyết thi, một quyền đánh mạnh khiến yết hầu lõm xuống.

Chá Cô Tiếu đột nhiên thấy phía sau gáy huyết thi có một đốt xương nhô ra.

Tiếp đó, kèm theo tiếng "rắc" một tiếng, Trương Trạch đã bẻ gãy cổ huyết thi.

"Giải quyết rồi sao?" Mấy người Hoắc gia lại quay trở lại.

"Tiểu di, nhìn xem, thật sự có cách đối phó những huyết thi và Thi Miết Vương này!" Hoắc Tiên Nhi kích động nói với Hoắc Cẩm Tích, như thể chính mình vừa ra tay tiêu diệt huyết thi vậy.

Hoắc Cẩm Tích cũng kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

“A nương, người mà con đi theo, chính là tiểu ca đã cứu Tiên Nhi.” Bà lão họ Hoắc tạm thời nhìn về phía Trương Trạch: “Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên.” “Trước đây có người nói rằng người sẽ thống nhất giới đạo mộ Trường Sa thành sắp xuất hiện, ta không tin, bây giờ xem ra e rằng là thật rồi!” Có thể ở tuổi này mà có thực lực như vậy, không ra trên đời có người thứ hai.

Hoắc Cẩm Tích nhỏ giọng nói: “A nương, Tiên Nhi và tiểu huynh đệ dường như đều có hảo cảm với nhau!” Bà lão họ Hoắc nghe xong tức thì lộ ra nụ cười dì mụ: “Cha mẹ ơi, xem ra việc quy túc của Tiên Nhi chúng ta không cần phải lo lắng rồi.” Hoắc Tiên Nhi bên cạnh nghe hai người bàn tán, tức thì mặt đỏ bừng.

Thính lực của Trương Trạch kinh người, mặc dù tiếng nói chuyện của hai người nhỏ, nhưng đều lọt vào tai anh ta.

Hoắc gia lại là nữ tử làm đương gia, đàn ông trong Hoắc gia gần như không có địa vị.

Chẳng lẽ muốn anh ta làm con rể ở rể Hoắc gia sao?

“Không tốt, huyết thi lại động rồi!” Cỗ huyết thi vừa bị Trương Trạch bẻ gãy cổ, đột nhiên cái đầu nghiêng về phía mọi người.

Ánh mắt Trương Trạch ngưng lại, thấy từ tai huyết thi bò ra một con trùng đỏ tươi.

Con trùng rung cánh, bay đi.

Mọi người mới phản ứng lại, trong cơ thể huyết thi lại còn giấu một con Thi Miết Vương.

Khi mọi người đều lại một lần nữa giật mình, Trương Trạch rút Hắc Kim Long Tích Đao ra.

Mọi người chỉ thấy một bóng đen lóe lên trước mắt.

Thân đao đen ngòm quay về vỏ đao của Trương Trạch.

"Chết rồi sao?" Hoa Linh lập tức tiến lên kiểm tra, phát hiện Thi Miết Vương bị cắt thành hai nửa phẳng phiu.

"Mọi người không cần sợ hãi, Thi Miết Vương đã bị Trương Trạch cắt thành hai nửa." Bà lão họ Hoắc tiến lên kiểm tra một lượt.

"Vết cắt phẳng phiu, còn nhanh hơn cả đao của Nghiêm Tam Hưng!" Nhắc đến Nghiêm Tam Hưng này, các thành viên Hoắc gia đều hận đến ngứa răng.

"Nghiêm Tam Hưng?

Chẳng phải là súc sinh thích ngược sát phụ nữ đó sao?" Hoắc Cẩm Tích nghiến răng nói: "Gia tộc ta có không ít tộc nhân, đều đã gặp phải độc thủ của hắn!" Chá Cô Tiếu đột nhiên nghe thấy cái tên quen thuộc, tức thì nói: "Nghiêm Tam Hưng đã chết, chư vị sau này không cần lo lắng nữa." "Chết rồi?

Ai giết?" Tả Khiêm Chi vừa bị bắt, nhiều tin tức đều chưa truyền ra.

Tin Nghiêm Tam Hưng chết cũng vậy.

"Xà độc." Trương Trạch thần sắc đạm định tự nhiên nói.

Hoắc Cẩm Tích nghe xong lập tức nhìn về phía con bạch xà trên cánh tay Trương Trạch.

Nhìn kỹ con bạch xà có cái đầu hình tam giác, nhưng trên đỉnh đầu lại có hai chỗ nhô ra không mấy bắt mắt.

"Làm tốt lắm, tiểu huynh đệ đã trừ được một tai họa lớn cho Trường Sa thành!" Bà lão họ Hoắc tán thưởng nói: "Đợi chuyện này xong, xin mời thiếu hiệp nể mặt đến Hoắc gia ngồi chơi!" "Hoắc lão thái thái khách khí rồi!" Trương Trạch cũng không vội từ chối.

Lão Dương Nhân bên cạnh lại không nhàn rỗi, cùng Chá Cô Tiếu đả thông lối vào huyết thi mộ.

"Trạch Gia, sơn lăng đã thông huyệt, phong sinh thủy!" Ý nói minh điện đã mở.

Quy mô cổ mộ không lớn, vừa mới đả thông, Ngô Lão Cẩu đã nhịn không được muốn xông vào.

Hắn muốn làm rõ, rốt cuộc năm đó bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Hai cỗ huyết thi bên ngoài được xếp gọn gàng một chỗ.

"Không ngờ trong Tiêu Tử Lĩnh lại ẩn chứa một tòa cổ mộ Chiến Quốc, bảo vật bên trong chắc chắn không ít!" "Bảo bối trong mộ, các vị cứ tùy ý lấy, ta chỉ cần viên đan dược trong đó là được." Trương Trạch biểu hiện vô cùng hào phóng.

Thấy Trương Trạch như vậy, Hoắc Cẩm Tích ngượng ngùng nói: "Trước đây ta đúng là có ý muốn chia một chén canh.

Nhưng huyết thi mộ này, hoàn toàn do Long Gia ra tay hạ gục, Hoắc gia ta sao dám múa rìu qua mắt thợ nữa?" Trương Trạch trước đó đã có được kho báu trong Hắc Thủy Thành, đối với những vật phẩm tùy táng trong mộ cũng không cảm thấy hứng thú.

Ngược lại, những thứ Thiết Diện Sinh để lại trong mộ mới là thứ anh ta thực sự cần.

"Ta thấy thế này, ta mới đến Trường Sa, sau này tất nhiên sẽ khó tránh khỏi việc hợp tác với các đại gia tộc, lần đầu tiên hợp lực xuống mộ hôm nay, ta chỉ lấy những gì ta cần, phần còn lại Hoắc gia và Ngô gia phân phối theo công lao, thế nào?" "Được, cách này hay đấy." Bà lão họ Hoắc lần đầu tiên lại tâm cam tình nguyện hợp tác với người khác như vậy.

Nhìn cách các gia tộc Trường Sa thành kinh doanh riêng lẻ, e rằng

sắp có những thay đổi lớn.

Sau khi xác định tỷ lệ phân phối, Hoắc gia và Ngô Lão Cẩu đều không có ý kiến.

Đừng thấy Ngô Lão Cẩu chỉ có một mình, thực tế Ngô gia ở Trường Sa thành cũng là một thế gia đạo mộ truyền thừa nhiều năm.

Nhưng cả hai bên đều nhường cho Trương Trạch một con đường.

Dưới vẻ ngoài thiếu niên, Trương Trương Trạch không hề lộ vẻ e sợ.

Kiếp trước anh ta cũng từng quản lý một tiểu đội vài chục người, cảnh tượng như vậy ngược lại còn khiến anh ta cảm thấy hoài niệm.

Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân đang đợi trong mộ đạo.

Hai người đều là lão thủ đạo mộ, để tránh bất ngờ tái diễn.

Họ chỉ đơn giản xem xét tình hình trong huyết thi mộ, chờ Trương Trạch tiếp tục đi sâu thăm dò.

"Tiên Nhi, lát nữa hãy đi theo sau ta." Hoắc Cẩm Tích trước khi vào mộ không quên dặn dò một câu, rồi mới đi theo xuống mộ.

"Dường như cũng chẳng có bảo bối gì cả!" Hồng Cô Nương xem xét cơ quan trong mộ đạo, ra hiệu cho mấy người Bàn Sơn có thể tiếp tục đi về phía trước.

"Có khi nào những người trước đã lấy hết đồ đi rồi không?" "Không thể nào!" Nghe lời của Hồng Cô Nương, Ngô Lão Cẩu lập tức phản bác.

Phải biết rằng, lứa người trước ở trong đó, chính là bốn người "Tam Cửu Tam" nhà họ Ngô.

"Lúc ta phát hiện ra tòa cổ mộ Chiến Quốc này, không hề có dấu vết bị người khác đào mở, ông nội ta khi đó đã tốn không ít công sức

mới tìm được tòa mộ này.” Còn về kết quả đạo mộ thì mấy người kia cũng đều đã thấy rồi.

Ngô gia chỉ còn Ngô Lão Cẩu một mình thoát khỏi đó.

Ánh sáng của chiếc đèn pin Lang Nhãn Thủ Điện chao đảo xung quanh.

Trong thời đại đó, đèn pin Lang Nhãn Thủ Điện là loại tốt nhất.

Toàn bộ quy mô địa cung gần như thu hết vào tầm mắt.

“Quy mô cổ mộ cũng không nhỏ.” Lão Dương Nhân so với nhiều cổ mộ từng đến trước đó, đã đưa ra kết luận như vậy.

Đương nhiên, không thể so sánh với Bình Sơn Mộ rồi.

Không biết vô tình hay hữu ý, Lão Dương Nhân còn phát hiện Thi Vương Tương Tây đang đứng phía sau Trương Trạch lộ ra vẻ khinh thường.

“Gặp quỷ rồi, Thiên Niên Thi Vương nghe hiểu lời ta nói sao?” Trương Trạch lại không hề bất ngờ nói: “Đừng coi thường nó, Thi Vương đã sớm khai mở linh trí, có thể nghe hiểu một số cuộc nói chuyện bình thường.” Cũng chính vì vậy, anh ta càng thích mang theo Thi Vương.

Đồng thời cũng đang tìm kiếm những dược liệu để nâng cấp nó thành Đấu Thi Diêm Vương.

Bà lão họ Hoắc đi ngang qua bên cạnh Thiên Niên Thi Vương, nhưng chỉ ngửi thấy mùi thi thể thoang thoảng.

“…Bắc phái Đấu Thi?” Những năm đầu Bắc Nam tranh đấu vô cùng kịch liệt, bà cũng từng đích thân trải qua giai đoạn lịch sử đáng sợ đó của giới đạo mộ.

E rằng những thổ phu tử nam phái thế hệ cũ, đều còn ký ức rõ

ràng về Đấu Thi.

"Không sai, lão thái thái có mắt nhìn tốt lắm, đây là Đấu Thi do ta cải tạo từ Thiên Niên Thi Vương." Vì đã bị người khác nhận ra, Trương Trạch cũng không còn gì để che giấu.

"Nhưng, đối với bên ngoài xin hãy giúp ta giữ bí mật." Hoắc Cẩm Tích nhỏ giọng nói vào tai bà lão họ Hoắc: "A nương, con nghe Tề Thiết Chủy nói, kim ấn trên eo tiểu ca kia, chính là Phát Khâu Kim Ấn đã thất lạc nhiều năm của Phát Khâu Thiên Quan!" Bà lão họ Hoắc hai mắt già nua đột nhiên tinh quang sáng rực, nhìn về phía eo của Trương Trạch.

"Trương Trạch tiểu ca, có thể cho lão thái bà xem cái ấn trên eo không?" Trương Trạch nhìn một cái, trực tiếp lấy xuống đặt vào tay bà để bà xem xét.

Chương 85

Gọi là phòng người lòng không thể không có.

Bà lão cũng biết quy tắc giang hồ, nên không dễ dàng ra tay chạm vào.

Bà cẩn thận nhìn kỹ mấy chữ triện "Thiên Quan Chúc Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ" trên đó.

Rồi dựa vào kinh nghiệm của mình, tự nhiên một ánh mắt đã nhận ra kim ấn xuất xứ từ nhà Hán.

"Quả nhiên là Phát Khâu Thiên Ấn, không ngờ tiểu huynh đệ lại là thủ lĩnh Mạc Kim!" "Lão bà tử ta thật sự tam sinh hữu hạnh, có thể gặp được Đạo Khôi trẻ tuổi như vậy." Có thể thấy bà lão họ Hoắc ngày càng ngưỡng mộ Trương Trạch.

Đến cả Hoắc Tiên Nhi và dì cô ấy là Hoắc Cẩm Tích, nhìn về phía Trương Trạch ánh mắt cũng xuất hiện biến hóa.

Các thành viên Hoắc gia cẩn thận xem xét xung quanh, chỉ phát hiện vài cái bình gốm, ngọc phác và một số đồ đồng nhỏ thời Chiến Quốc.

Tuy thu hoạch không tệ, nhưng vẫn còn xa mới đạt được kỳ vọng ban đầu.

"A công!" Ngô Lão Cẩu đột nhiên bổ nhào bên cạnh một cỗ thi hài.

Trên tay thi hài cầm súng, tay của nhị ca có khả năng là bị chính a công nhà mình đánh gãy.

"Hai cỗ huyết thi bên ngoài, chắc hẳn là cha và nhị ca ngươi." Trương Trạch không thể không nói ra sự thật tàn nhẫn.

Nhìn phản ứng của Ngô Lão Cẩu, hiển nhiên hắn cũng đã đoán được rồi.

Những gì hắn đoán được, đều được ghi lại trong một cuốn sổ ghi chép đạo mộ.

"Có một cỗ quan tài." Chá Cô Tiếu đi đến bên cạnh quan tài, Hồng Cô Nương bên cạnh nhìn chằm chằm xung quanh quan tài: "Quan tài có vấn đề." Mở quan tài ra, tấm đá ở tầng dưới bên trong đã bị người ta mở ra.

Chắc hẳn là mấy người nhà họ Ngô trước đó đã phá hết các cơ quan trong mộ rồi.

"Ba vị của Ngô gia đều là cao thủ, sao lại dễ dàng chết trong mộ như vậy?" Bà lão họ Hoắc nhìn về phía thi thể ông Ngô lão thái gia bên cạnh.

Chá Cô Tiếu đã ngăn Hồng Cô Nương lại.

"Ta xuống trước." Rồi trực tiếp nhảy xuống.

Tình tiết điểm này khá giống với ký ức của Trương Trạch.

Mộ thất có hai tầng trên dưới, tầng trên chỉ để che mắt người, tầng dưới mới là nơi thực sự quan trọng.

Trương Trạch vừa đi xuống, đã ngửi thấy một mùi hương lạ.

"Thơm quá ~" Chỉ ngửi mùi hương đó, đã khiến anh ta lập tức cảm thấy đói bụng.

Trương Trạch từ lâu đã không còn quá trình trao đổi chất bình thường của con người.

Cho nên cái cảm giác đói bụng đó cũng không phải là đói bụng thật sự, mà là sự khao khát năng lượng của ngũ tạng lục phủ trong cơ thể.

Anh ta nhớ rằng, thuốc trường sinh bất lão của Tây Vương Mẫu, đều được luyện chế tại Côn Luân – Vạn Sơn Chi Tổ.

Áp dụng cảnh giới luyện đan cao nhất là "huyền không lộ", tập trung tinh khí long mạch chú nhập vào đan dược.

Đồng thời còn thêm vẫn ngọc và các sinh vật trường sinh được tập trung vào trong đó.

Đối với người bình thường, ăn xong không chịu nổi sẽ biến thành huyết thi.

Nhưng đối với Trương Trạch, đó thực sự là đại bổ chi vật.

Chá Cô Tiếu đang đi trong hành lang phía trước, đi chưa được bao lâu đột nhiên dừng lại.

"?" Anh ta cầm đèn pin chiếu vào bức tường đá.

Trước mặt, ở góc tường, đứng sừng sững một pho tượng cao bằng người.

Pho tượng toàn thân có màu xanh đậm cổ quái, chất liệu có vẻ giống ngọc đá.

"Có phát hiện gì sao?" Trương Trạch hô về phía trước: "Đừng tùy tiện chạm vào đồ vật trong mộ, hai người kia biến thành huyết thi chính là vì những thứ bên dưới này." Nghe Trương Trạch nhắc nhở, bàn tay của Chá Cô Tiếu vừa định chạm vào pho tượng, lại đột nhiên dừng lại.

Hiện tại, lời nói của Trương Trạch đối với anh ta tương đương với mệnh lệnh.

Không những không phản cảm, mà ngược lại còn cảm thấy vô cùng có lý.

Trước mắt là một pho tượng nữ tử.

Tượng đá có bốn con mắt, ba con mắt trong số đó được khảm những viên châu màu xanh đậm.

Đó hẳn là Tiên Đan Bất Lão của Tây Vương Mẫu.

Sau khi ngửi thấy mùi, Trương Trạch lập tức cảm thấy mùi hương quyến rũ tỏa ra từ viên tiên đan trước mặt.

"Những viên châu này dường như là tiên đan, trên đó thiếu một viên.

Ba người nhà họ Ngô trước đó hẳn đã chạm vào đồ vật này nên đều biến thành huyết thi." Trương Trạch lấy ra một cái hộp ngọc, thu toàn bộ ba viên đan dược vào trong. [Tượng Cửu Thiên Huyền Nữ trong huyết thi mộ đều được làm từ vẫn ngọc, xin ký chủ lấy đi toàn bộ.] Nhiệm vụ hệ thống lại xuất hiện, chỉ là tạm thời Trương Trạch không xác định được việc lấy đi vẫn ngọc rốt cuộc có tác dụng gì.

Nhưng anh ta biết, Uông gia Mệnh Bộ Môn, đều là nhờ có được một phần vẫn đồng, mới thành lập được Mệnh Bộ Môn bao trùm thiên hạ.

Vẫn ngọc chắc chắn cũng không kém.

Anh ta lấy ra Hắc Kim Long Tích Đao, cắt phẳng phiu phần bệ tượng với mặt đất.

Vẫn ngọc e rằng cũng là một trong những mảnh vỡ của vẫn thạch.

Sau khi lấy đi, liền trực tiếp ném vào Thao Thiết Không Gian.

Còn những người bên ngoài, đang tiến hành chỉnh lý và kiểm kê minh khí trong mộ.

"Kỳ lạ!" "Một tòa cổ mộ Chiến Quốc có thể nuôi dưỡng ra huyết thi, lại chỉ có bấy nhiêu đồ tùy táng sao?" Bà lão họ Hoắc nhìn chằm chằm vào những minh khí trước mắt, luôn cảm thấy có gì đó không

đúng.

Trương Trạch lại nhìn về phía Ngô Lão Cẩu: "Trước đó ba vị của Ngô gia, có giao cho ngươi thứ gì không?" Ngô Lão Cẩu ngẩn ra, lại trực tiếp lấy ra một bọc vải từ trên người, mở ra sau đó, bên trong là một khối Chiến Quốc Bạch Thư đã được gấp gọn gàng.

"Thứ này ngươi vẫn luôn mang theo bên mình sao?" Ngô Lão Cẩu bối rối nói: "Ta không đọc hiểu bạch thư, nhưng lại lo lắng làm mất, nên vẫn luôn mang theo bên mình." "Giúp ta tìm về xương cốt người thân, bạch thư này giao cho Long Gia xử trí vậy!" Trương Trạch cầm lấy bạch thư, mở ra nhìn một cái, liền thấy hình con Thanh Nhãn Hồ Ly trên đó.

"Bạch thư này hẳn là mấu chốt của mộ Chiến Quốc, đợi ta nghiên cứu ra bí mật trong đó, sẽ nói cho các vị biết." Ngô Lão Cẩu lại liền không cần.

"Bạch thư đã giao rồi, vậy còn…" Bà lão họ Hoắc liền vội vàng làm tròn: "Chuyến đi này cũng có kinh nhưng không có hiểm, phần lớn là nhờ có Trương Trạch." "Ta thấy thế này, lần này phá được huyệt thi mộ Chiến Quốc, Trương Trạch từ nay về sau ở Trường Sa thành chắc chắn sẽ danh tiếng vang dội, tối nay do Hoắc gia ta làm chủ, mở tiệc tiếp phong tẩy trần cho Trương Trạch!" Đương nhiên, trong đó cũng bao hàm một chút ý đồ riêng của Hoắc gia.

Xác định tỷ lệ phân phối, Hoắc gia và Ngô Lão Cẩu đều không có ý kiến.

Đừng thấy Ngô Lão Cẩu chỉ có một mình, thực tế Ngô gia ở Trường Sa thành cũng là một thế gia đạo mộ truyền thừa nhiều năm.

Nhưng cả hai bên đều nhường cho Trương Trạch một con đường.

"Tiên Nhi, lát nữa hãy đi theo sau ta." Hoắc Cẩm Tích trước khi

vào mộ không quên dặn dò một câu, rồi mới đi theo xuống mộ.

"Dường như cũng chẳng có bảo bối gì cả!" Hồng Cô Nương xem xét cơ quan trong mộ đạo, ra hiệu cho mấy người Bàn Sơn có thể tiếp tục đi về phía trước.

"Có khi nào những người trước đã lấy hết đồ đi rồi không?" "Không thể nào!" Nghe lời của Hồng Cô Nương, Ngô Lão Cẩu lập tức phản bác.

Phải biết rằng, lứa người trước ở trong đó, chính là bốn người "Tam Cửu Tam" nhà họ Ngô.

"Lúc ta phát hiện ra tòa cổ mộ Chiến Quốc này, không hề có dấu vết bị người khác đào mở, ông nội ta khi đó đã tốn không ít công sức mới tìm được tòa mộ này." Còn về kết quả đạo mộ thì mấy người kia cũng đều đã thấy rồi.

Ngô gia chỉ còn Ngô Lão Cẩu một mình thoát khỏi đó.

Ánh sáng của chiếc đèn pin Lang Nhãn Thủ Điện chao đảo xung quanh.

Trong thời đại đó, đèn pin Lang Nhãn Thủ Điện là loại tốt nhất.

Toàn bộ quy mô địa cung gần như thu hết vào tầm mắt.

"Quy mô cổ mộ cũng không nhỏ." Lão Dương Nhân so với nhiều cổ mộ từng đến trước đó, đã đưa ra kết luận như vậy.

Đương nhiên, không thể so sánh với Bình Sơn Mộ rồi.

Không biết vô tình hay hữu ý, Lão Dương Nhân còn phát hiện Thi Vương Tương Tây đang đứng phía sau Trương Trạch lộ ra vẻ khinh thường.

"Gặp quỷ rồi, Thiên Niên Thi Vương nghe hiểu lời ta nói sao?" Trương Trạch lại không hề bất ngờ nói: "Đừng coi thường nó, Thi

Vương đã sớm khai mở linh trí, có thể nghe hiểu một số cuộc nói chuyện bình thường." Cũng chính vì vậy, anh ta càng thích mang theo Thi Vương.

Đồng thời cũng đang tìm kiếm những dược liệu để nâng cấp nó thành Đấu Thi Diêm Vương.

Bà lão họ Hoắc đi ngang qua bên cạnh Thiên Niên Thi Vương, nhưng chỉ ngửi thấy mùi thi thể thoang thoảng.

"…Bắc phái Đấu Thi?" Những năm đầu Bắc Nam tranh đấu vô cùng kịch liệt, bà cũng từng đích thân trải qua giai đoạn lịch sử đáng sợ đó của giới đạo mộ.

E rằng những thổ phu tử nam phái thế hệ cũ, đều còn ký ức rõ ràng về Đấu Thi.

Chương 86

"Không sai, lão thái thái có mắt nhìn tốt lắm, đây là Đấu Thi do ta cải tạo từ Thiên Niên Thi Vương." Vì đã bị người khác nhận ra, Trương Trạch cũng không còn gì để che giấu.

"Nhưng, đối với bên ngoài xin hãy giúp ta giữ bí mật." Hoắc Cẩm Tích nhỏ giọng nói vào tai bà lão họ Hoắc: "A nương, con nghe Tề Thiết Chủy nói, kim ấn trên eo tiểu ca kia, chính là Phát Khâu Kim Ấn đã thất lạc nhiều năm của Phát Khâu Thiên Quan!" Bà lão họ Hoắc hai mắt già nua đột nhiên tinh quang sáng rực, nhìn về phía eo của Trương Trạch.

"Trương Trạch tiểu ca, có thể cho lão thái bà xem cái ấn trên eo không?" Trương Trạch nhìn một cái, trực tiếp lấy xuống đặt vào tay bà để bà xem xét.

Gọi là phòng người lòng không thể không có.

Bà lão cũng biết quy tắc giang hồ, nên không dễ dàng ra tay chạm vào.

Bà cẩn thận nhìn kỹ mấy chữ triện "Thiên Quan Chúc Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ" trên đó.

Rồi dựa vào kinh nghiệm của mình, tự nhiên một ánh mắt đã nhận ra kim ấn xuất xứ từ nhà Hán.

"Quả nhiên là Phát Khâu Thiên Ấn, không ngờ tiểu huynh đệ lại là thủ lĩnh Mạc Kim!" "Lão bà tử ta thật sự tam sinh hữu hạnh, có thể gặp được Đạo Khôi trẻ tuổi như vậy." Có thể thấy bà lão họ Hoắc ngày càng ngưỡng mộ Trương Trạch.

Đến cả Hoắc Tiên Nhi và dì cô ấy là Hoắc Cẩm Tích, nhìn về phía

Trương Trạch ánh mắt cũng xuất hiện biến hóa.

Các thành viên Hoắc gia cẩn thận xem xét xung quanh, chỉ phát hiện vài cái bình gốm, ngọc phác và một số đồ đồng nhỏ thời Chiến Quốc.

Tuy thu hoạch không tệ, nhưng vẫn còn xa mới đạt được kỳ vọng ban đầu.

"A công!" Ngô Lão Cẩu đột nhiên bổ nhào bên cạnh một cỗ thi hài.

Trên tay thi hài cầm súng, tay của nhị ca có khả năng là bị chính a công nhà mình đánh gãy.

"Hai cỗ huyết thi bên ngoài, chắc hẳn là cha và nhị ca ngươi." Trương Trạch không thể không nói ra sự thật tàn nhẫn.

Nhìn phản ứng của Ngô Lão Cẩu, hiển nhiên hắn cũng đã đoán được rồi.

Những gì hắn đoán được, đều được ghi lại trong một cuốn sổ ghi chép đạo mộ.

"Có một cỗ quan tài." Chá Cô Tiếu đi đến bên cạnh quan tài, Hồng Cô Nương bên cạnh nhìn chằm chằm xung quanh quan tài: "Quan tài có vấn đề." Mở quan tài ra, tấm đá ở tầng dưới bên trong đã bị người ta mở ra.

Chắc hẳn là mấy người nhà họ Ngô trước đó đã phá hết các cơ quan trong mộ rồi.

"Ba vị của Ngô gia đều là cao thủ, sao lại dễ dàng chết trong mộ như vậy?" Bà lão họ Hoắc nhìn về phía thi thể ông Ngô lão thái gia bên cạnh.

Chá Cô Tiếu đã ngăn Hồng Cô Nương lại.

"Ta xuống trước." Rồi trực tiếp nhảy xuống.

Tình tiết điểm này khá giống với ký ức của Trương Trạch.

Mộ thất có hai tầng trên dưới, tầng trên chỉ để che mắt người, tầng dưới mới là nơi thực sự quan trọng.

Trương Trạch vừa đi xuống, đã ngửi thấy một mùi hương lạ.

"Thơm quá ~" Chỉ ngửi mùi hương đó, đã khiến anh ta lập tức cảm thấy đói bụng.

Trương Trạch từ lâu đã không còn quá trình trao đổi chất bình thường của con người.

Cho nên cái cảm giác đói bụng đó cũng không phải là đói bụng thật sự, mà là sự khao khát năng lượng của ngũ tạng lục phủ trong cơ thể.

Anh ta nhớ rằng, thuốc trường sinh bất lão của Tây Vương Mẫu, đều được luyện chế tại Côn Luân – Vạn Sơn Chi Tổ.

Áp dụng cảnh giới luyện đan cao nhất là "huyền không lộ", tập trung tinh khí long mạch chú nhập vào đan dược.

Đồng thời còn thêm vẫn ngọc và các sinh vật trường sinh được tập trung vào trong đó.

Đối với người bình thường, ăn xong không chịu nổi sẽ biến thành huyết thi.

Nhưng đối với Trương Trạch, đó thực sự là đại bổ chi vật.

Chá Cô Tiếu đang đi trong hành lang phía trước, đi chưa được bao lâu đột nhiên dừng lại.

"?" Anh ta cầm đèn pin chiếu vào bức tường đá.

Trước mặt, ở góc tường, đứng sừng sững một pho tượng cao bằng người.

Pho tượng toàn thân có màu xanh đậm cổ quái, chất liệu có vẻ giống ngọc đá.

"Có phát hiện gì sao?" Trương Trạch hô về phía trước: "Đừng tùy tiện chạm vào đồ vật trong mộ, hai người kia biến thành huyết thi chính là vì những thứ bên dưới này." Nghe Trương Trạch nhắc nhở, bàn tay của Chá Cô Tiếu vừa định chạm vào pho tượng, lại đột nhiên dừng lại.

Hiện tại, lời nói của Trương Trạch đối với anh ta tương đương với mệnh lệnh.

Không những không phản cảm, mà ngược lại còn cảm thấy vô cùng có lý.

Trước mắt là một pho tượng nữ tử.

Tượng đá có bốn con mắt, ba con mắt trong số đó được khảm những viên châu màu xanh đậm.

Đó hẳn là Tiên Đan Bất Lão của Tây Vương Mẫu.

Sau khi ngửi thấy mùi, Trương Trạch lập tức cảm thấy mùi hương quyến rũ tỏa ra từ viên tiên đan trước mặt.

"Những viên châu này dường như là tiên đan, trên đó thiếu một viên.

Ba người nhà họ Ngô trước đó hẳn đã chạm vào đồ vật này nên đều biến thành huyết thi." Trương Trạch lấy ra một cái hộp ngọc, thu toàn bộ ba viên đan dược vào trong. [Tượng Cửu Thiên Huyền Nữ trong huyết thi mộ đều được làm từ vẫn ngọc, xin ký chủ lấy đi toàn bộ.] Nhiệm vụ hệ thống lại xuất hiện, chỉ là tạm thời Trương Trạch không xác định được việc lấy đi vẫn ngọc rốt cuộc có tác dụng gì.

Nhưng anh ta biết, Uông gia Mệnh Bộ Môn, đều là nhờ có được một phần vẫn đồng, mới thành lập được Mệnh Bộ Môn bao trùm

thiên hạ.

Vẫn ngọc chắc chắn cũng không kém.

Anh ta lấy ra Hắc Kim Long Tích Đao, cắt phẳng phiu phần bệ tượng với mặt đất.

Vẫn ngọc e rằng cũng là một trong những mảnh vỡ của vẫn thạch.

Sau khi lấy đi, liền trực tiếp ném vào Thao Thiết Không Gian.

Còn những người bên ngoài, đang tiến hành chỉnh lý và kiểm kê minh khí trong mộ.

"Kỳ lạ!" "Một tòa cổ mộ Chiến Quốc có thể nuôi dưỡng ra huyết thi, lại chỉ có bấy nhiêu đồ tùy táng sao?" Bà lão họ Hoắc nhìn chằm chằm vào những minh khí trước mắt, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Trương Trạch lại nhìn về phía Ngô Lão Cẩu: "Trước đó ba vị của Ngô gia, có giao cho ngươi thứ gì không?" Ngô Lão Cẩu ngẩn ra, lại trực tiếp lấy ra một bọc vải từ trên người, mở ra sau đó, bên trong là một khối Chiến Quốc Bạch Thư đã được gấp gọn gàng.

"Thứ này ngươi vẫn luôn mang theo bên mình sao?" Ngô Lão Cẩu bối rối nói: "Ta không đọc hiểu bạch thư, nhưng lại lo lắng làm mất, nên vẫn luôn mang theo bên mình." "Giúp ta tìm về xương cốt người thân, bạch thư này giao cho Long Gia xử trí vậy!" Trương Trạch cầm lấy bạch thư, mở ra nhìn một cái, liền thấy hình con Thanh Nhãn Hồ Ly trên đó.

"Bạch thư này hẳn là mấu chốt của mộ Chiến Quốc, đợi ta nghiên cứu ra bí mật trong đó, sẽ nói cho các vị biết." Ngô Lão Cẩu lại liền không cần.

"Bạch thư đã giao rồi, vậy còn…" Bà lão họ Hoắc liền vội vàng làm tròn: "Chuyến đi này cũng có kinh nhưng không có hiểm, phần lớn

là nhờ có Trương Trạch." "Ta thấy thế này, lần này phá được huyết thi mộ Chiến Quốc, Trương Trạch từ nay về sau ở Trường Sa thành chắc chắn sẽ danh tiếng vang dội, tối nay do Hoắc gia ta làm chủ, mở tiệc tiếp phong tẩy trần cho Trương Trạch!" Đương nhiên, trong đó cũng bao hàm một chút ý đồ riêng của Hoắc gia.

Vừa ra khỏi Huyết Thi Mộ, người của Hoắc gia liền lập tức hoàn thành thống kê những minh khí thu được, đồng thời bao gói cẩn thận.

Thấy Trương Trạch tò mò quan sát động tác của mình, Hoắc Cẩm Tích giải thích: "Trước khi giao dịch, minh khí không được lộ diện, đây là phong cách làm việc nhất quán của Hoắc gia ta ở Trường Sa thành.

Một là để tránh bị kẻ tiểu nhân dòm ngó, hai là tăng thêm vẻ thần bí, khiến người khác không đoán được thu hoạch thực sự của chuyến này." Chỉ nhìn những chiếc hộp gỗ đóng kín này, căn bản không thể đoán được bên trong có gì.

Trương Trạch cũng không bày tỏ ý kiến gì.

Mỗi nơi đều có phong cách làm việc riêng.

Phong trào đạo mộ ở Trường Sa quả thực hưng thịnh, những món đồ đào được có thể quang minh chính đại bày bán.

Còn về những món đồ này thuộc về ai, thì đã sớm được phân chia rõ ràng.

Phần của Trương Trạch đương nhiên cũng không thiếu.

Tuy nhiên, khối Vẫn Ngọc trong số đó thì không nên tiếp xúc.

Nếu người Trương gia biết được, nhất định sẽ đích thân đến Trường Sa thành để lấy về.

Còn những minh khí khác thì để kết giao với Hoắc gia và Ngô gia.

Trông thì có vẻ chịu thiệt, nhưng thực chất là dùng những minh khí không đáng giá lắm, để hai nhà kia miễn phí quảng cáo cho mình ba mươi lần.

Chỉ khi thanh thế ở Trường Sa thành lớn mạnh, mới thực sự có thể đứng vững ở thành này.

"À phải rồi, mới đến Trường Sa thành, chỗ ở đã giải quyết xong chưa?" Hồng cô nương không khỏi than thở một tiếng: "Hiện tại ta đang ở khách sạn, phòng tổng thống ở Trường Sa thành cũng không ra gì, mà lại đắt đỏ đến vậy…" Người của Hoắc gia chỉ cười cười không đáp lời.

Khách sạn loại này chủ yếu là bán dịch vụ, Hồng cô nương không quen thì đương nhiên cảm thấy không đáng giá.

"Hoắc gia ta lại có một căn trạch viện đang bỏ không, chi bằng nhượng lại cho Trương Trạch tiên sinh?" Hoắc lão thái thái cũng là người tinh tường, biết nếu tặng không thì Trương Trạch phần lớn sẽ từ chối.

Bà định dùng giá thấp hơn bán cho Trương Trạch, vừa không chịu thiệt, đồng thời cũng xem như biến tướng tặng lễ.

Chương 87

Trương Trạch cũng không từ chối.

Trường Sa thành vốn cách Tương Âm không xa, đi lại chỉ cần một chuyến xe lửa là được.

Chỉ tiếc là trong thời đại này, nhà bình thường không có điều kiện mắc điện thoại.

Trên đường về, mấy người đang định về khách sạn nghỉ ngơi.

Vừa đi đến cửa khách sạn, từ xa đã thấy một cô gái bị người ta dùng dây thừng trói lại.

Người đi phía trước đắc ý cười, cô gái phía sau bị trói tay, chỉ có thể mặc cho người kia lôi đi như kéo súc vật.

"Là, là buôn người sao?" Hồng cô nương thấy vậy, không khỏi muốn ra tay xen vào.

"Không phải buôn người, phụ thân cô nương ấy đã mất, không có tiền mai táng, nên mới tự bán mình vào kỹ viện." Trương Trạch chỉ vào tên trung niên cười tủm tỉm dơ dáy phía trước: "Kẻ đó là tên buôn người, phụ trách bán cô nương ấy vào kỹ viện.

Cô gái này sẽ bị dẫn đi vòng quanh Trường Sa thành một lượt, mục đích là để thông báo toàn thành, cô nương sắp bị bán vào kỹ viện rồi, nếu ai có lòng bất bình thì hãy đứng ra, chỉ cần để lại tiền, cô nương có thể được dẫn đi.

Ngoài ra còn một mục đích khác, là để những kẻ đạt quan quý nhân nhìn xem, có một cô nương 'hoàng hoa đại khuê nữ' có thể 'khai bao', để bọn họ chuẩn bị tiền." Hồng cô nương và Hoa Linh, hai người con gái nghe xong đều lộ vẻ ghê tởm nhìn tên buôn người kia.

“Để ta đi chuộc thân cho nàng.” Hồng cô nương không kìm được muốn ra tay can thiệp.

“Khoan đã, trước tiên hãy gọi tên buôn người kia dừng lại.” Trương Trạch nói, rồi nhìn từ xa, đoạn nhìn về phía tiểu nhị đang xem náo nhiệt trong hí viện bên cạnh.

“Mau đi gọi Nhị gia nhà ta xuống, nha đầu ở tiệm mì đối diện hí viện gặp chuyện rồi.

Mau đi!” Bị Trương Trạch quát một tiếng, tiểu nhị nhận ra Trương Trạch là bằng hữu mới quen của tân ban chủ Hồng gia.

Cửu Môn hiện tại chưa được thành lập, nhưng sau khi Nhị Nguyệt Hồng kế thừa ban hí, mọi người đều đổi gọi hắn là Nhị gia.

Bởi vậy, Trương Trạch vừa nói, tiểu nhị trong hí viện liền lập tức hiểu rõ.

Chỉ một lát sau, Nhị Nguyệt Hồng vội vàng xông ra khỏi hí viện.

“Nha đầu!” Kể từ khi lão ban chủ qua đời, hiện tại Nhị Nguyệt Hồng trông càng lúc càng giống vị diễn viên họ Trương kiếp trước.

Giữa cử chỉ, điệu bộ, khí chất gần như y hệt.

Nhị Nguyệt Hồng trong tay ôm ba cây trâm vàng, trực tiếp giao cho tên buôn người.

“Đủ chưa?” Tên buôn người cười hì hì nhận lấy: “Đủ rồi, đủ rồi, chúc mừng đại gia, cô nương đây vẫn còn là ‘hoàng hoa đại khuê nữ’…” Nhị Nguyệt Hồng nghe xong liền giận dữ mắng: “Cầm tiền rồi cút!” “Nhị gia!” Nha đầu được Nhị Nguyệt Hồng cứu xuống, nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống.

“Nha đầu, đợi ta.” Nhị Nguyệt Hồng nhìn về phía Trương Trạch, cảm kích nói lời cảm tạ: “Trương Trạch tiên sinh, hôm nay đã cứu nha

đầu, Nhị Nguyệt Hồng ta lại mắc một ân tình lớn.

Từ nay về sau, dù là lên núi đao xuống biển lửa, chỉ cần tiên sinh đề xuất, Nhị Nguyệt Hồng ta có ân tất báo!" Trương Trạch thấy hắn nói trịnh trọng như vậy, cũng có thể nhận ra địa vị của nha đầu trong lòng hắn.

"Nha đầu đa tạ ân nhân đã ra tay cứu giúp!" "Hai vị không cần như vậy, nha đầu thân thế đáng thương, nhất định phải đối xử thật tốt với nàng." Nghe Trương Trạch nói thế, hai người càng cảm kích không biết nói gì cho phải.

Thân phận Hồng gia ở Trường Sa thành không hề tầm thường.

Trước kia có Tả Khiêm Chi hiệp trợ, Hồng gia đè ép toàn bộ các gia tộc đạo mộ ở Trường Sa, nghiễm nhiên trở thành gia tộc lớn nhất.

Hiện tại ban chủ Hồng gia đối với Trương Trạch khách khí như vậy, tin tức nhanh chóng truyền khắp Trường Sa thành.

Đúng lúc này, người của Hoắc gia bỗng nhiên từ đám người vây xem đi ra.

"Trạch gia!

Rượu và thức ăn ở Hoắc phủ đã chuẩn bị xong!

Hoắc lão thái thái đặc biệt phân phó tiểu nhân, đón Trạch gia và mấy vị khách quý về Hoắc gia, làm tiệc tẩy trần nghênh đón các vị." Người này dường như là quản gia của Hoắc gia.

Thái độ của Hoắc gia đối với Trương Trạch và mấy người bên cạnh khiến những người vây xem xung quanh không khỏi bàn tán.

"Người đó là ai, trước đây chưa từng nghe nói?" "Nghe nói mới đến Trường Sa, nghe nói là kẻ đã giết Sát Nhân Ma Nghiêm Tam Hưng!" "Chậc, hắn cũng dùng đao, lẽ nào đao pháp của người này còn

nhanh hơn Nghiêm Tam Hưng?" Trong một thời gian, sự hiện diện của Trương Trạch đã trở thành chủ đề bàn tán nóng hổi nhất của các thế lực lớn trong Trường Sa thành.

Tả Khiêm Chi bị pháp xử, vị bố phòng quan mới lại là anh em họ hàng với Trương Trạch.

Toàn bộ Trường Sa thành đều đang đồn đoán, e rằng các thế lực trong thành sắp bị sắp xếp lại từ đầu.

"Nhị gia, ân nhân tuy mới đến Trường Sa thành, nhưng lại gây ra chấn động toàn thành, e rằng sau này cũng sẽ là một nhân vật khuấy đảo phong vân lớn!" Nhị Nguyệt Hồng cũng rất lấy làm phải.

Sau nhiều lần tiếp xúc với Trương Trạch, hắn tin tưởng nhân phẩm của Trương Trạch.

Việc hắn gia nhập Trường Sa thành, đối với thành này không phải là chuyện xấu.

Cái chết của Nghiêm Tam Hưng bị kẻ hữu tâm truyền ra, lập tức toàn bộ Trường Sa thành đều biết có một người với thực lực phi phàm đến trấn giữ thành.

Chuyện Hoắc gia yến tiệc mời Trương Trạch, rất nhiều người cũng bắt đầu dò hỏi nguyên do.

Chủ gia Giải gia là Giải Hồng dẫn theo trưởng tử Giải Cửu, đang nghe thuộc hạ báo cáo.

Nhưng thấy Giải Cửu đẩy gọng kính lên.

"Thật sự đã đào được Huyết Thi Mộ sao?" "Thiên chân vạn xác, người của Ngô gia khiêng hai cỗ quan tài vào Ngô gia, máu thi nhỏ xuống đất, rất nhiều người đã tận mắt nhìn thấy." Chủ gia Giải gia mặt mày cổ quái nói: "Cũng thật kỳ quái, minh khí không vào phòng, cổ ngọc không đeo lên người, đây là quy củ mà các bậc tiền bối

truyền lại, Ngô gia rốt cuộc đang làm trò gì?" "Chuyện này tạm thời đừng nhắc đến," Giải Cửu đẩy gọng kính: "Trường Sa thành lại có thêm một vị đại thần như vậy, không biết là phúc hay họa." Giải gia là một trong số vài gia tộc đạo mộ đứng đầu Trường Sa thành, đương nhiên ngay lập tức quan tâm đến sự thay đổi cục diện trong thành.

Lúc này, Trương Trạch dưới sự dẫn dắt của Hoắc gia, đã bước vào đại môn Hoắc gia.

Đoàn người Trương Trạch sáu người, bước vào sân viện Hoắc gia.

So với trạch viện của tam đại Đạo Khôi Trần Ngự Lâu, trạch viện của Hoắc gia mang nhiều nét tinh xảo hơn.

Trong bốn viện lạc có từ đường, hí lâu, bia khắc, phòng xay đá.

Dần dần đi vào liền thấy bố cục trong viện nhã trí, điêu lương họa đống, khung cửa tinh xảo, khắc đá như thật.

Đi dọc đường mà nhìn, quả thực giống như nội hàm mà một đại gia tộc mới có.

Hoắc gia đã sớm chuẩn bị xong rượu và thức ăn.

Sau khi ngồi xuống, Trương Trạch giới thiệu Bàn Sơn Khôi Thủ Chá Cô Tiếu cùng với Lão Dương Nhân và Hoa Linh bên cạnh mình cho người Hoắc gia.

Đồng thời, còn có Hồng cô nương, truyền nhân của Nguyệt Môn, cao thủ tinh thông cơ quan ám khí nhất trong Tá Lĩnh.

Hoắc Tam Nương vốn tưởng rằng bên cạnh Mạc Kim Thủ Lĩnh đều là Mạc Kim Giáo Úy mà thôi.

Ai ngờ, toàn bộ đều là những nhân vật có tiếng tăm trong Bắc phái.

Sau khi mọi người ăn uống no say, Hoắc gia lão thái thái như có ý mà như vô ý hỏi: "Trương Trạch tiên sinh mới đến Trường Sa thành, định mở đường khẩu ở đâu?" Lời nói thoạt nghe không có gì, nhưng rõ ràng là muốn thăm dò xem Trương Trạch định động đến ai.

Toàn bộ các khu vực trong Trường Sa thành đều có sự phân chia rõ ràng.

Trương Trạch lại bỗng nhiên hỏi: "Từ trạch viện mà Hoắc gia bán cho ta, đi ra ngoài thành ba mươi dặm có một mỏ khoáng, không biết Hoắc gia có thể cắt ái nhượng lại không?" Gương mặt tươi cười của Hoắc lão thái thái bỗng chốc cứng đờ.

Mỏ khoáng đó là địa bàn của Hoắc gia, hắn mới đến đã muốn động đến Hoắc gia sao?

Trương Trạch thấy sắc mặt bà không đúng, trong lòng đã sớm dự liệu.

Muốn đứng vững ở Trường Sa thành, khó tránh khỏi phải đắc tội một số người.

Nhưng hắn lại không nhắm vào Hoắc gia.

"Hoắc lão thái thái e rằng có điều không hay biết, theo như ta được biết mười mấy năm trước, có một nhóm người Nhật Bản từng tiến hành thí nghiệm bí mật trong mỏ khoáng đó.

Ta không phải muốn cướp địa bàn, nếu tìm được bảo bối trong đó ta cũng không cần một món nào, nhưng những thứ bên trong, liên quan đến sự an nguy của bách tính Trường Sa thành." Thực ra có một chuyện hắn chưa nói rõ.

Trong mỏ khoáng đó, có một tòa cổ lầu của Trương gia.

Hiện nay Trương gia nội ưu ngoại hoạn, không thể kiêm cố.

Nhưng những thứ trong mỏ khoáng, nhất định phải nằm trong tay hắn.

"Có người ở trong đó làm thí nghiệm bí mật sao?" Tuy đó là địa bàn của Hoắc gia, nhưng người Hoắc gia đã sớm bỏ hoang khu vực đó.

Hơn nữa, hiện tại có cho đi tìm, cũng căn bản không tìm được cổ mộ trong mỏ khoáng đã bị nổ sập lối vào.

"Ngoại bà, tiểu di, cháu tin Trương Trạch tiên sinh nói không hề lung tung.

Phía mỏ khoáng đó cháu đã tìm khắp nơi rồi, nếu có thể tìm được bảo bối thì đã tìm thấy từ lâu." Hoắc Tiên Nhi chủ động giải vây cho Trương Trạch, đồng thời mỉm cười với hắn.

Trương Trạch tiếp lời, nói: "Chuyện cũng không gấp, ta chỉ muốn báo trước cho Hoắc gia một tiếng thôi." Hiện tại trong mỏ khoáng đó, hẳn là có số lượng lớn người Nhật Bản đang theo dõi.

Cơ quan do tổ tiên Trương gia thiết lập, không phải kẻ nào cũng có thể dễ dàng phá giải.

Điểm này Trương Trạch cũng yên tâm, bởi vậy hắn định trước giải quyết vài chuyện khác, sau đó mới vào mỏ khoáng.

"Nếu Hoắc gia không yên tâm, có thể phái người cùng ta đến mỏ khoáng để điều tra, để biết ta không lừa gạt." Hoắc Tiên Nhi nghe xong nhìn về phía Hoắc lão thái thái: "Ngoại bà, khi đó cháu có thể cùng tiên sinh vào núi, xem xem lời nói có thật hay không." Có Hoắc Tiên Nhi giải vây, thái độ của Hoắc lão thái thái rõ ràng tốt hơn nhiều.

Chương 88

Cơ bản đã đồng ý để Trương Trạch xử lý mỏ khoáng bên ngoài thành.

Sau khi trò chuyện, Trương Trạch nhanh chóng cáo từ.

Nhìn mấy người rời đi, Hoắc gia lão thái thái mới mở lời nói: "Mấy người đó thực lực bất phàm, tốt nhất đừng đối đầu với họ làm gì." Hoắc Cẩm Tích cũng có cách nhìn tương tự.

"Hoắc gia ta ở Trường Sa thành có nhiều chi nhánh nhất, càng giỏi kinh doanh, còn chuyện dưới lòng đất, người Bắc phái càng thiện trường hơn." Nếu nói về thủ đoạn xuống đấu, Bắc phái sẽ thuần túy hơn, rõ ràng hình thành sự bổ trợ lẫn nhau với Hoắc gia.

Hoắc Cẩm Tích cười nói: "Nếu có thể chiêu rể vào Hoắc gia, tất cả vấn đề đều sẽ được giải quyết." Hoắc Cẩm Tích cũng đã độc thân nhiều năm.

Trong số bạn bè đồng lứa, năng lực nàng xuất chúng, tâm khí cao, gần như không có dị tính nào ở Trường Sa thành lọt vào mắt nàng.

Trương Trạch vừa rời đi, trong lòng nàng thở dài, tuổi tác hai người chênh lệch hơi nhiều.

Một bên khác, Trương Trạch vừa rời khỏi Hoắc gia, ngay sau đó đã có người mời đến phủ bố phòng quan.

Chá Cô Tiếu và mấy người kia thì về khách sạn trước.

Tuy đã mua một căn trạch viện từ Hoắc gia, nhưng dọn dẹp cũng cần thời gian.

Trạch viện cũ quá lâu không có người ở, e rằng cần phải tìm người sửa sang trước một lượt.

Vừa vào phủ bố phòng quan, nhìn Trương Khải Sơn một lần nữa, rõ ràng cảm thấy khí chất toàn thân hắn đã thay đổi.

Càng ngày càng giống Trương Đại Phật Gia trong ký ức.

Trong phòng khách có thêm một thanh niên cụt một chân.

Tuy chỉ có một chân có thể dùng, nhưng lại mang đến cho người ta một cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Bán Tiệt Lý!

Nhìn người đó xong, Trương Trạch liền biết ngay.

Nghe nói là người tàn nhẫn nhất toàn Trường Sa thành, ngay cả Trần Bì về sau cũng không dám dễ dàng chọc vào.

Cái chân đó từ nhiều năm trước khi đạo mộ, bị người phản bội đánh gãy chân rồi vứt bỏ trong mộ.

Ai cũng tưởng hắn chắc chắn sẽ chết, nhưng hắn lại dựa vào việc uống nước trong mộ mà sống sót.

Nhưng sau khi thân thể hồi phục, tuy giữ được mạng, một chân lại phế bỏ.

Từ đó tính cách đại biến, trở nên vô cùng tàn nhẫn, càng thêm độc ác thủ đoạn.

Hôm nay vừa gặp quả nhiên khác thường nhân.

Vừa gặp mặt, Trương Khải Sơn vui vẻ nói: "Nghe nói huynh đã đào được một Huyết Thi Mộ, tiếng tăm vang động cả Trường Sa thành.

Giới thiệu với huynh, vị này là chủ gia Lý gia, ngoại hiệu Bán Tiệt Lý, tuổi còn trẻ nhưng đã có danh tiếng lẫy lừng ở Trường Sa." Điều mà Trương Khải Sơn không nói, đó là người của các gia tộc khác trong thành, đối với vị Bán Tiệt Lý này càng thêm kiêng kỵ.

Bán Tiệt Lý nhìn Trương Trạch khẽ gật đầu.

Trên mặt không nhìn ra biểu cảm gì.

“Mạnh!” Hắn bỗng nhiên đưa ra một đánh giá đơn giản về Trương Trạch trước mặt.

“Khinh công của Nghiêm Tam Hưng đứng thứ hai Trường Sa, nhưng đao pháp của hắn thì nhanh nhất Trường Sa.” “Lý đương gia khách khí rồi.” Trương Trạch ngồi xuống chiếc ghế sofa bên kia.

Còn nhìn về phía Trương Khải Sơn.

“Huyết Thi Mộ quy mô quá nhỏ, e rằng không đủ để đứng vững ở Trường Sa thành.” Đối với điều này, Trương Trạch vẫn luôn rất bình tĩnh.

Cái gọi là danh tiếng, thực ra chỉ là mới đến Trường Sa thành, thêm vào cái danh ‘Huyết Thi’, khiến người ta cảm thấy mới mẻ.

Lâu dần sự chú ý sẽ từ từ phai nhạt theo thời gian.

“Đúng vậy, ngôi mộ ở Tiêu Tử Lĩnh ta cũng nghe nói, quy mô không lớn.

Muốn đứng vững ở giới đạo mộ, phải hiểu biết về xem mộ, ngay cả mộ cũng không tìm được, sẽ không có ai nguyện ý đi theo.” “Lý huynh, điểm này e rằng huynh không biết, Trương Trạch trước mặt đây, bản thân là một cao thủ thiện trường Phân Kim Định Huyệt.” Trương Khải Sơn tò mò nhìn về phía bên hông Trương Trạch: “Trong thành bây giờ đều đang đồn đại về Kim Ấn, Phát Khâu Thiên Ấn sao?” Hầu như mỗi người đều tò mò về phương ấn đó.

Thật sự mà nói, Phát Khâu Thiên Quan chính thống đã quá lâu không công khai xuất hiện.

Đặc biệt là Kim Ấn, tương truyền đã sớm biến mất.

Trương Trạch đặt Kim Ấn xuống bàn.

"Tắt đèn đi." Dưới ánh mắt của Trương Khải Sơn, hắn tắt đèn đi.

Trương Trạch khẽ chú nhập khí trong cơ thể, Phát Khâu Kim Ấn liền bắt đầu xuất hiện ánh sáng nhàn nhạt.

Giống như lời đồn, Kim Ấn có năng lực trừ tà, đối với khí tự nhiên cũng có thể sản sinh cảm ứng.

Trong bóng tối, hắn lật Kim Ấn lại.

Lập tức tám chữ lớn kinh điển kia lại lần nữa xuất hiện.

"Thằng nhóc này, hóa ra đã làm Mạc Kim Thủ Lĩnh, giấu ta lâu như vậy?" Trương Nhật Sơn phát hiện đèn bên cạnh tắt, cứ ngỡ có tình huống nên đi kiểm tra.

Hắn vừa lúc nhìn thấy Trương Trạch lấy ra Phát Khâu Kim Ấn, cũng chứng thực lời đồn gần đây trong Trường Sa thành.

Bán Tiệt Lý vốn dĩ điềm tĩnh cũng lập tức trợn tròn mắt.

"Hôm nay đã được mở rộng tầm mắt rồi.

Là Lý mỗ ta đã nhìn lầm, Mạc Kim Thủ Lĩnh, đương nhiên thiện trường Phân Kim Định Huyệt, lời ta vừa nói coi như chưa nói." Trương Trạch thu Kim Ấn lại, sau khi mở đèn lần nữa mới nói: "Đối với đại mộ, ta đã sớm có cách để dò xét.

Nếu ta có thể tìm được mộ Lý Thuần Phong, có đủ để phục chúng không?" Ánh mắt bình tĩnh của hắn vẫn quét qua một lượt.

"Đương nhiên!" Bán Tiệt Lý kinh ngạc nói: "Nếu ngay cả mộ của tổ sư Khám Dư Lý Thuần Phong mà huynh cũng có thể tìm được, Lý mỗ ta sẽ là người đầu tiên ủng hộ huynh làm Đạo Khôi Trường Sa thành." Trương Trạch xua tay, nói: "Không cần làm Đạo Khôi, trong Trường Sa thành tổng cộng có chín cửa thành.

Chỉ cần tìm chín thế lực khác nhau quản lý mỗi cửa một nơi, lấy một phe làm chủ, cùng nhau quản lý tất cả các đường khẩu ở Trường Sa thành, cảnh tượng hỗn loạn của Trường Sa thành tự nhiên sẽ được giải quyết.

Chín cửa thành?

Cửu Môn?

Ý tưởng này thật mới mẻ!" Đối với đề nghị của Trương Trạch, Bán Tiệt Lý lập tức cảm thấy mắt mình sáng lên.

"Đúng vậy, thiết lập Cửu Môn." Trương Trạch liền mô tả đơn giản hình thức Cửu Môn trong ký ức của mình.

Trương Khải Sơn và Bán Tiệt Lý bên cạnh, phảng phất có thể thấy được sự huy hoàng của Trường Sa thành trong tương lai.

Trong lòng hai người càng thêm bội phục Trương Trạch trước mắt.

Đợi đến khi Trương Khải Sơn và Bán Tiệt Lý cùng rời khỏi phủ bố phòng quan, Trương Nhật Sơn nhìn bóng lưng hai người từ xa, ngưng thị hồi lâu: "Không ngờ, Trương Trạch đã trưởng thành đến mức ta cũng không nhận ra rồi." Trương Khải Sơn ánh mắt nhìn về phương xa: "Thấy hắn xuất sắc như vậy, ta cũng có thể an tâm thực hiện hoài bão trong lòng mình." Xuất thân Trương gia khiến hắn ban đầu chỉ biết một kỹ năng sinh tồn là đạo mộ.

Sau khi tòng quân, hắn mới phát hiện, có lẽ bảo vệ gia quốc, xông pha chiến trường, mới là mục đích nhân sinh mà hắn muốn.

Trương Trạch rời khỏi phủ bố phòng quan, trở về khách sạn nghỉ ngơi.

Liên quan đến việc cải tạo nhà mới, hắn quyết định để những người Trương gia vừa được cứu ra hỗ trợ.

Đặc biệt là mấy năm tới sắp nghênh đón biến cố lớn, nhất định phải sớm chuẩn bị.

Sau khi Bán Tiệt Lý rời đi, không biết từ đâu truyền ra tin tức, Trường Sa thành sắp thiết lập Cửu Môn.

Hoắc Cẩm Tích vừa về đến nhà, liền đi tìm Hoắc lão thái thái.

"Nương, tin tức này từ phủ bố phòng quan truyền ra, xem ra Trường Sa lần này thật sự phải đại tẩy bài rồi." Hoắc lão thái thái lúc này ngược lại không hoảng sợ.

"Nghe nói Trương Trạch muốn động đến mộ Lý Thuần Phong, chuyện này thế nào?" Bà không lập tức trả lời lời của Hoắc Cẩm Tích, mà hỏi ngược lại một câu.

"Nương, ý của nương là, Hoắc gia chúng ta cũng tham dự vào đó sao?" Hoắc gia không thiện trường xuống mộ, cách tốt nhất là hợp tác với vài nhà khác.

"Gần đây Trường Sa thành phong vân biến hóa, không thể dễ dàng rời đi.

Hai ca ca đó ta không trông cậy được, ngược lại là Tiên Nhi, mẫu thân nó mất sớm, luôn ở dưới sự che chở của ta khó thành khí hậu, chi bằng để nó ra ngoài rèn luyện một chút." Hoắc Cẩm Tích vừa nghe liền hiểu thâm ý trong lời nói của lão thái thái.

Với thực lực của đoàn người Trương Trạch, đi theo họ xuống mộ, ngược lại còn khiến bà yên tâm hơn là để nàng ở lại Trường Sa thành.

"Nếu thật sự là mộ Lý Thuần Phong, vậy e rằng là ngôi cổ mộ lớn nhất Trường Sa thành từ trước đến nay." Hoắc Cẩm Tích nghĩ, đáng tiếc hiện tại nàng là chủ gia Hoắc gia.

"Tiên Nhi từ nhỏ thông minh, đi theo ta cũng yên tâm." Trong lòng bà đã có tính toán.

Trương Trạch trở về sau đó, hắn lấy ra Thi Miết Đan và Cửu Thiên Huyền Nữ Ngọc Tượng tìm được trong Huyết Thi Mộ hôm nay.

Vừa cầm vào tay liền cảm thấy một luồng hương thơm phảng phất xông vào mũi.

Chương 89

【Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ thu được Tứ Mục Cửu Thiên Huyền Nữ Ngọc Tượng.】【1.

Biến ngọc tượng thành ngọc giáp, có thể sở hữu pháp trường sinh của Tây Vương Mẫu.】【2.

Tinh luyện tinh hoa ngọc tượng thành mặt dây chuyền, có thể hấp thu Long Mạch Tinh Khí ở một mức độ nhất định, ôn dưỡng thân thể.】【3.

Nghiền ngọc tượng thành bột pha nước uống, có thể tăng 10 điểm sức mạnh.】Chỉ mười điểm thôi sao?

Long Mạch Tinh Khí vốn khó nắm bắt, nếu có cách hấp thu, nghiền thành bột thì chẳng khác nào giết gà lấy trứng.

"Vậy thì làm thành mặt dây chuyền đi!"【Hoàn thành gia công.】【Chúc mừng túc chủ, nhận được một khối mặt dây chuyền tinh hoa Vẫn Ngọc, phần biên còn lại liệu có nên làm thành mặt dây chuyền nữa không?】Mặt dây chuyền có hình dáng một con Thao Thiết nhỏ, khá phù hợp với sở thích của Trương Trạch.

"Vậy thì đều làm thành mặt dây chuyền đi."【Hoàn thành gia công.】Trên tay Trương Trạch lập tức lại xuất hiện mười chiếc mặt dây chuyền Thao Thiết có quang trạch kém hơn một chút.

Tuy không phải đều do Vẫn Ngọc chế tác, nhưng mới thực sự có ý nghĩa ngọc dưỡng người.

Sau khi nhận được phần thưởng, ánh mắt hắn lại nhìn về ba viên đan dược.

Trong lòng luôn có ý muốn nuốt chúng.

“Trước hết ăn một viên xem sao.” Thử dùng mồ hôi để tiêu hóa, loại đan dược này có cấu trúc vô cùng phức tạp, tiến độ tiêu hóa cực kỳ chậm chạp.

Khi đan dược bị nghiền nát, Thi Miết Vương bỗng nhiên bay ra khỏi tay hắn.

Thi Miết Vương vừa bị đánh thức liền rơi vào trạng thái phẫn nộ, bản năng tấn công các sinh vật sống xung quanh.

Sau khi phát hiện bàn tay bên cạnh, Thi Miết Vương xác định chính bàn tay đó đã đánh thức nó.

Nó liền lao tới cắn một miếng thật mạnh, tiêm toàn bộ độc tố vào.

Khi nó đang thầm đắc ý, bên cạnh xuất hiện một làn khói đen.

Khói đen không hề tản đi, mà toàn bộ bốc hơi và hòa vào mồ hôi chứa hơi nước của Trương Trạch.

Sau khi khống chế, hắn giữ Thi Miết Vương trong lòng bàn tay để quan sát.

Trương Trạch phát hiện, thứ thực sự hấp thu Long Mạch Tinh Hoa trong đan dược, chính là con Thi Miết nhỏ bé trước mắt.

Những người ăn Thi Miết Đan có thể trường sinh, cũng chính là vì con trùng nhỏ bé này.

Việc biến thành Huyết Thi cũng tương tự, là do những con trùng đỏ tươi như máu này.

Thi Miết Vương nhanh chóng bị mồ hôi của Trương Trạch tiêu hóa.

Sau khi dính mồ hôi, nó nhanh chóng biến thành màu đen, hóa thành một đống hạt nhỏ.

Cùng với mồ hôi, nó hòa tan vào cơ thể Trương Trạch. 【Túc chủ

hấp thu một lượng lớn Long Mạch Tinh Khí, sắp lâm vào trạng thái suy yếu tạm thời, xin hãy chọn khu vực an toàn.】 Lúc này, căn phòng chính là khu vực an toàn nhất.

Trương Trạch lập tức cảm thấy một luồng sức mạnh âm lãnh, đang khuếch tán khắp toàn thân.

Cái gọi là trạng thái trường sinh của những người nuốt đan dược kia, chính là lựa chọn giữa cái chết, hoặc bước vào trạng thái thi hóa.

Vẫn Ngọc là vật từ thiên ngoại, nhưng lại thuộc phạm trù ngọc, mang tính hàn.

Bởi vậy luồng sức mạnh tử khí này, thuộc về chí âm chí hàn.

Tuy nhiên, Thao Thiết Chi Lực trong cơ thể Trương Trạch lại thuộc về chí cương chí dương.

Hai luồng sức mạnh va chạm lẫn nhau, nhưng lại bị Thao Thiết Chi Lực tham lam nuốt chửng.

Trương Trạch bắt đầu cảm thấy, những sức mạnh phân tán khắp các nơi trên cơ thể, dường như có một loại biến hóa vượt ngoài tầm kiểm soát.

Ngũ Thần được cường hóa đầy đủ.

Trong đầu Trương Trạch hiện lên một đoạn nội dung: "Chí âm giả, thịnh thủy dã…" Trong lòng hắn đoán rằng, sự biến hóa lần này rất có thể liên quan đến Ngũ Dịch.

Điều này tương đương với việc cường hóa thủ đoạn tấn công của Lục Khố Tiên Tặc ở một mức độ nhất định.

Đồng thời, càng nhiều sức mạnh phân tán khắp cơ bắp, gân cốt toàn thân. 【Chúc mừng túc chủ sức mạnh và tốc độ mỗi thuộc tính tăng 100 điểm rõ rệt.】 【Túc chủ đeo mặt dây chuyền tinh hoa Vẫn

Ngọc, sẽ tùy theo nồng độ Long Mạch Tinh Khí mà nhận được sự cường hóa thuộc tính cơ thể.】 Vốn dĩ Lục Khố Tiên Tặc đã có tư bản trường sinh.

Ai ngờ, lại còn được gia tốc thêm.

Sau khi tình hình ổn định, hắn rõ ràng cảm nhận được sự biến hóa của cơ thể.

Khí lực toàn thân lại tăng lên không ít, như thể luôn có sức lực dùng không hết.

Bình tĩnh nghỉ ngơi một đêm.

Sáng hôm sau vừa tỉnh, nghe thấy bên ngoài truyền đến những âm thanh ồn ào.

Vốn dĩ hắn đã thương lượng với Chá Cô Tiếu và mấy người kia, hôm nay sẽ xuất phát đi Tương Âm, hội hợp với Kim Bàn.

Nhưng lại nghe thấy bên ngoài dường như có vài giọng nói quen thuộc truyền đến.

"Chá Cô Tiếu huynh đệ, mặt trời đã lên cao rồi, Trạch gia vẫn chưa tỉnh sao?" Giọng của Tề Thiết Chủy bỗng nhiên truyền đến.

Ngay sau đó, hắn đi đến ngoài cửa, cửa phòng liền mở ra theo tiếng.

"Aiya, ta nói mà, Trạch gia chắc chắn đã tỉnh rồi." Tề Thiết Chủy ăn mặc như sắp xuất môn xa, chỉ thiếu một con lừa nữa là đủ tất cả gia sản rồi.

"Tề Thiết Chủy,…" Trương Trạch lại nhìn ra ngoài, thấy Hoắc Tiên Nhi, và một thanh niên đeo kính, trông hơi quen mắt.

Trong lòng hắn đoán, có thể là vị của Giải gia.

"…Tình huống là sao?" Giải Cửu lễ phép nói: "Giải Cửu bái kiến

Trạch gia!" Trương Trạch lại nhìn thấy mấy người đều mang theo hành lý, trong lòng đã hiểu rõ nguyên do.

"Tất cả đều muốn theo ta đi xuống mộ sao?" "Có thể cùng Mạc Kim Thủ Lĩnh xuống mộ, Giải Cửu tam sinh hữu hạnh." Hoắc Tiên Nhi cũng đi tới, ngượng ngùng nói: "Tiểu di Cẩm Tích bảo cháu đi theo tiên sinh ra ngoài rèn luyện." Tề Thiết Chủy lại sốt ruột nói: "Nói đơn giản thôi, mấy người chúng ta, muốn theo huynh đi 'giáp lạt bá' xuống mộ." Ở phe Nam phái, việc hợp tác xuống mộ là chuyện thường có.

Khi gặp phải cổ mộ quy mô lớn khó giải quyết, một phe sẽ đứng ra dẫn đầu, mấy phe thế lực khác cùng tham gia, gọi là 'giáp lạt bá'.

Mà lần cổ mộ này, một số chỗ quả thực cần một vài nhân lực.

Mấy người hiện tại, lại đều là những người khá xuất sắc ở Trường Sa thành.

Giải Cửu thiên tư thông minh, làm việc cẩn thận tỉ mỉ.

Hoắc Tiên Cô thân thể linh hoạt, có thể phá giải nhiều cơ quan mà người thường không phá được.

Còn về Tề Thiết Chủy, tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp, lại có thể xem bói, cũng có chỗ dùng được.

"Nếu đã muốn đi, ta có lời nói trước, khi đó tất cả đều phải nghe theo sự sắp xếp của ta." Hắn thầm nghĩ, cẩn thận thì ở Long Lĩnh quả thực sẽ cần người giúp.

Thấy Trương Trạch đồng ý cùng đi, Tề Thiết Chủy không nhịn được lại hỏi một câu.

"Vậy huynh đi dắt ngựa đi, con lừa của ta đang ở trước cửa khách sạn!" "Phụt ~" Lão Dương Nhân đang cầm một bát tương đậu vừa uống một ngụm liền phun hết ra.

“Aya, nhưng đây là bộ quần áo mới ta vừa đặt may mà!” Tề Thiết Chủy kéo Lão Dương Nhân đòi bồi thường.

Ai ngờ Lão Dương Nhân tiện tay lấy ra một đồng bạc.

“Đủ không?” “Cũng đủ rồi, dám hỏi vị huynh đệ đây xưng hô thế nào?” Tề Thiết Chủy thấy ba người khí chất bất phàm, lần trước cũng quên hỏi kỹ thân phận.

“Gọi ta là Lão Dương Nhân, vị bên cạnh là sư huynh của ta, Bàn Sơn Khôi Thủ Chá Cô Tiếu, còn đây là sư muội Hoa Linh.” “Thì ra là Bàn Sơn Đạo Nhân!” Hồng cô nương thân mặc hồng y vừa lúc từ bên ngoài trở về.

Bỗng nhiên thấy nhiều người như vậy, liền ngạc nhiên: “Sao nhiều người thế?” “Vị này là Hồng cô nương của Nguyệt Môn, người giỏi nhất trong việc phá giải cơ quan.” Trương Trạch không khỏi nói: “Ta muốn đi Tần Lĩnh bằng xe lửa, con lừa của huynh mau chóng dẫn về đi, có lẽ còn kịp chuyến xe lửa.” Tề Thiết Chủy vừa nghe liền lập tức chạy đi xử lý con lừa.

Khiến mọi người bật cười.

Mấy người đã sớm mua vé xe lửa.

Trước tiên là địa bàn của Tá Lĩnh ở Tương Âm.

Đội ngũ Tá Lĩnh gần như có thể thấy ở khắp nơi trong Tương Âm.

Mấy vị của Cửu Môn lần đầu tiên thực sự thấy đông đảo người của Tá Lĩnh.

“Là, là Tá Lĩnh của Bắc phái sao?” Tề Thiết Chủy nhìn cảnh tượng như vậy, lập tức kinh ngạc há hốc miệng.

“Chỉ là một phần đệ huynh của ta thôi.” Hồng cô nương tự hào

nói: “Lão đại của ta dưới trướng khống chế nam bảy bắc sáu mười ba tỉnh, tổng cộng mười mấy vạn người, bây giờ chỉ là một cảnh tượng nhỏ.” Sau khi về hỏi thăm, Trần Ngự Lâu đã phái hầu hết nhân lực ra ngoài.

Xem ra thật sự muốn đi làm đại sự nghiệp bảo gia vệ quốc.

Trương Trạch tìm Trần Ngự Lâu, chuẩn bị xin một trăm người để dự phòng.

Chương 90

Nhưng thấy Trần Ngự Lâu lúc này ngay cả Hoàng Kim Nội Giáp cũng đã mặc vào.

"Trương Trạch huynh đệ, Hồng cô nương đã nói với ta rồi, huynh sắp đứng vững ở Trường Sa, ca ca ta dẫn theo ba ngàn nhân mã, để tăng thêm thanh thế, cũng tiện cho những người Nam phái nhìn xem, người Bắc phái chúng ta xuống đấu như thế nào." "Ba, ba ngàn sao?" Số người nhiều hơn Trương Trạch muốn đến ba mươi lần.

Một huyện Cổ Lam nhỏ bé e rằng không chứa nổi nhiều người như vậy.

"Nhiều quá, có khoảng hai ba trăm người là đủ rồi." "Chỉ hai ba trăm người sao?" Trần Ngự Lâu vừa nghe thấy số người liền cảm thấy hơi tiểu gia tử khí.

Phải biết khi đi Bình Sơn, chỉ riêng đội tiên phong đã dẫn theo ba ngàn người, phía sau còn có hàng vạn người tùy thời điều động.

Lần động đến mộ Lý Thuần Phong này, chỉ nghe danh tiếng đã biết nhất định là một xương cốt khó gặm.

Trương Trạch giải thích: "Chuyến này ta muốn đi Long Lĩnh, ta tự có tính toán, hai ba trăm người là đủ rồi." Với thời gian hiện tại, Long Lĩnh e rằng chưa bị đào ra.

Có người của Tá Lĩnh hiệp trợ, tiến độ có thể nhanh hơn không ít.

"Vậy thì cứ làm theo ý huynh đi." Thấy Trần Ngự Lâu đồng ý, Trương Trạch mới thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra phong cách của Phát Khâu và Tá Lĩnh hoàn toàn khác nhau.

Phát Khâu càng nghiêng về việc tận dụng mọi thứ, không trực tiếp

dùng chiến thuật biển người để lấp.

Đợi đến khi Trương Trạch từ nhà họ Trần đi ra, phía sau hắn là hơn ba trăm người đông nghịt.

Mấy người của Cửu Môn bị vây giữa đó, Tề Thiết Chủy lập tức căng thẳng: "Trời đất ơi, nhân lực của Tá Lĩnh khoa trương quá đi chứ?" Cái gọi là 'giáp lạt bá' khoa trương nhất Trường Sa thành, cũng chưa từng có cảnh tượng lớn như vậy.

Giải Cửu nhìn quanh một lượt, cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

"Nghe nói Tá Lĩnh đạo mộ dựa vào nhân lực, bây giờ nhìn quả nhiên là vậy." Đồng thời có một Kim Bàn đeo Mạc Kim Phù, bốn môn phái của Bắc phái đều đã tề tựu.

Trương Trạch nhìn về phía mấy người bên cạnh, lấy ra những chiếc mặt dây chuyền Thao Thiết.

"Mỗi người một sợi, đều đeo lên đi." Thuận tay hắn cũng lấy một sợi cho Trần Ngự Lâu.

Tiếp đó, hắn nhìn về phía Hoắc Tiên Nhi: "Tiên Nhi, đây là của cháu." "Cháu cũng có sao?" Hoắc Tiên Nhi thấy Trương Trạch đưa cho những người thân cận của mình, vốn trong lòng có chút thất vọng, ai ngờ mình cũng có một phần.

Tề Thiết Chủy thấy vậy bĩu môi: "Không phải là mặt dây chuyền cổ ngọc sao?

Tục ngữ có câu, minh khí không vào nhà, cổ ngọc không đeo lên người, điểm quy củ này mà cũng không hiểu?" Thông thường minh khí và cổ ngọc, đều được lấy ra từ mộ, đều dính máu của người chết.

Để bên cạnh không những dễ xảy ra chuyện linh dị, mà đồng thời cũng sẽ xâm hại cơ thể.

Nhưng mấy chiếc trong tay Trương Trạch thì lại khác.

"Mặt dây chuyền Vẫn Ngọc!" "Sau khi đeo lên, cảm giác toàn thân ấm áp, dường như có một luồng sức mạnh chảy khắp cơ thể!" Hoa Linh sau khi đeo lên, liền không kìm được nói ra hiệu quả của mặt dây chuyền.

Trương Trạch giải thích với mấy người: "Đây là Long Mạch Tinh Khí trong ngọc, đợi sau khi hấp thu xong, hiệu quả sẽ có phần giảm yếu.

Nhưng sợi dây chuyền trên người vẫn có thể duy trì lâu dài.

Đồng thời khi đến gần Long Mạch, cũng có thể kịp thời hấp thu tinh khí để bổ sung." "Hấp thu… Long Mạch Tinh Khí?" Tề Thiết Chủy cảm giác mình không nghe lầm chứ.

Trương Trạch giơ tay lên, ra hiệu cho mọi người lớn tiếng nói: "Xuất phát." "Vâng!" Mọi người Tá Lĩnh đồng thanh hưởng ứng.

Tề Thiết Chủy lập tức bị dọa cho giật mình.

Còn về phía sau để đến Trường An, mấy người cần phải chia nhau ra đi.

Trương Trạch dẫn theo một phần nhỏ đi trước một bước, Trần Ngự Lâu và thuộc hạ của hắn, dùng phương pháp riêng của mình để đi.

Chỉ vài ngày công phu, liền đến gần Trường An.

Huyện Cổ Lam nơi Long Lĩnh tọa lạc ở một nơi xa xôi hơn.

Điều kiện địa phương gian khổ, mấy chục năm sau, vẫn phát triển không tốt.

Mấy ngày ngồi xe xóc nảy suốt đường, Tề Thiết Chủy khó khăn nôn mửa suốt chặng đường.

“Ta chịu không nổi nữa rồi, chúng ta còn bao lâu nữa mới đến?” Hắn chóng mặt đến hoa mắt chóng mặt, luôn cảm giác giây tiếp theo mình sẽ ngất xỉu.

“Cố gắng thêm chút nữa, sắp đến rồi.” Dọc đường nhìn quanh đâu đâu cũng là đất hoàng thổ.

Lại men theo đường núi quanh co mấy vòng, ngay cả Lão Dương Nhân cũng không nhịn được mà nôn mửa.

Đợi xe dừng lại, Kim Bàn nhìn về phía trước: “Bến đò Hoàng Hà.

Tất cả theo ta, trạm tiếp theo chúng ta đi thuyền.” “Tiền bối, nơi đây không thôn không quán, Lý Thuần Phong sao lại chọn chôn mình ở nơi này?” “Lý Thuần Phong lão gia tử ở đó.” Trương Trạch nhìn về phía trước, đoạn nhìn về phía Kim Bàn: “Tiền bối, thuyền khi nào thì đến?” Kim Bàn nhìn sắc trời: “Sắp rồi, đúng giờ thuyền sẽ đến.” Mấy người nhìn về phía Hoàng Hà, từ xa thấy một chiếc thuyền càng lúc càng gần.

“Đến rồi, thuyền đến rồi.” Lão Dương Nhân chỉ vào chiếc thuyền phía dưới, mọi người đồng thời vẫy tay về phía đó.

“Thuyền gia, chúng tôi mười người.” Kim Bàn nhắc nhở mọi người, bến đò mỗi ngày cũng chỉ có một hai chuyến thuyền đi qua.

Lỡ chuyến này, chuyến tiếp theo không biết khi nào mới có.

Trương Trạch nhìn qua kích thước chiếc du thuyền, trên đó phủ đầy gỉ sét, dài khoảng hơn hai mươi mét, có thể chứa không ít người.

Kim Bàn đưa tiền, ra hiệu cho mấy người đi theo lên thuyền.

Sau khi lên thuyền, Trương Trạch kiểm tra Tiểu Cửu, thứ đã được đặt vào không gian Thao Thiết.

Lần ngủ say này, khiến thân hình nó không ngừng lớn lên.

Chỉ riêng việc lột da đã kéo dài mấy lần, mỗi lần đều tăng thêm vài phần độ dày.

Không thể như trước đây, lại cuộn tròn trên người hắn được nữa.

Ta đang kinh ngạc thì Tiểu Cửu đã biến hóa.

Toàn thân vảy phiến của nó xuất hiện một luồng sáng kỳ dị, thậm chí còn cho Trương Trạch một cảm giác kỳ diệu như sắp hóa rồng.

Hồi thần lại, thuyền đã khởi động.

Kim Bàn sớm đã không nén nổi, muốn đến Long Lĩnh xem cho rõ.

Lúc này, Giải Cửu bỗng dưng bưng bàn cờ đến trước mặt Kim Bàn: "Tiền bối, rảnh rỗi không có việc gì, làm một ván chứ?" Thấy Giải Cửu chủ động tìm Kim Bàn, mọi người trên thuyền đều tò mò nhìn sang.

Trương Trạch cũng nhìn qua, không biết Giải Cửu đang có ý đồ gì.

Ở phía bên kia boong tàu, nhiều người dân địa phương đang lặng lẽ nhìn ra sông Hoàng Hà.

Thỉnh thoảng họ lại liếc nhìn đám người Trương Trạch.

Nhóm người này trông không giống đi du ngoạn, cũng chẳng phải thương nhân, chỉ nhìn bề ngoài thì không thể đoán được gốc gác.

Kim Bàn bỗng dưng cũng thấy hứng thú.

Giải Cửu mỉm cười, nói tiếp: "Chỉ đánh cờ không thì chán lắm, hay là thêm chút tiền cược được không?" "Ồ?" Kim Bàn cũng là một người làm việc kín kẽ.

Giải Cửu trước mắt sau này được mệnh danh là người tính toán giỏi nhất cả thành Trường Sa.

"Cược gì đây?" Ông ta cũng tò mò về mục đích của thanh niên

Nam phái này.

"Nếu ván cờ này ta thua, toàn bộ thu hoạch trong chuyến đi này đều thuộc về tiền bối, dùng để cứu tế nạn dân Hoàng Hà." Dừng một chút, hắn nói tiếp: "Nếu Giải Cửu may mắn thắng, xin tiền bối nhận ta làm đồ đệ, truyền thừa bản lĩnh Phân Kim Định Huyệt của Mô Kim." Hóa ra là vậy!

Mọi người lúc này mới phản ứng lại, Giải Cửu đang hạ một ván cờ rất lớn.

Nếu để hắn học được Phân Kim Định Huyệt, trong thành Trường Sa, còn nhà nào có thể so sánh với Giải gia?

Kim Bàn cũng không tức giận, chỉ cười cười xoa râu.

"Vào cửa Mô Kim ta cũng không phải không được, nhưng ta sớm đã rửa tay gác kiếm, tuy nay trọng thao cựu nghiệp, nhưng đã không thu đồ đệ nữa." Ông ta nhìn về phía Trương Trạch: "Nếu ngươi nhất quyết muốn vào cửa Mô Kim, có hai lựa chọn.

Một là bái nhập môn hạ của Trương Trạch, thủ lĩnh Mô Kim, tuổi còn trẻ, tài cao.

Hoặc là đi tìm các sư huynh đệ khác của ta, hỏi xem họ có nguyện ý thu ngươi làm đồ đệ không." Giải Cửu cầm quân cờ trong tay, lòng bỗng do dự.

Theo kế hoạch của hắn, học được Phân Kim Định Huyệt là bước quan trọng nhất.

Giải gia và Hoắc gia giống nhau, bề ngoài đều kinh doanh là chính, thậm chí còn làm ăn ở nước ngoài, nhưng gốc rễ vẫn là gia tộc đạo mộ.

Giải Cửu nhìn về phía Trương Trạch, trong lòng chợt có quyết định.

“Giải Cửu nguyện bái vị Trương Trạch tiên sinh làm sư phụ, xin tiên sinh nhận ta làm đồ đệ.” Đối với người này, Trương Trạch có ấn tượng không tệ.

Tuy giỏi tính toán, nhưng có tình có nghĩa, cũng không phải kẻ ích kỷ.

Hắn giỏi kinh doanh, mỗi lần đến thời khắc mấu chốt đều có thể ứng phó như thường, hóa nguy thành an.

Chương 91

"Được, ta thu ngươi làm đồ đệ." Tuy Giải Cửu trước mắt chỉ mới ngoài hai mươi, nhưng Trương Trạch đôi khi lại cho người ta cảm giác có một sự trưởng thành vượt xa tuổi tác.

Nói rồi, Giải Cửu liền dâng một chén trà cho Trương Trạch.

Trương Trạch lấy ra một sợi dây chuyền từ trong tay: "Cầm lấy, đây là quà gặp mặt cho ngươi." Một bên, Tề Thiết Chủy thấy chỉ có Giải Cửu có quà mà mình không có, chỉ có thể đứng nhìn thèm thuồng, đồng thời không nhịn được hỏi: "Dây chuyền này đeo vào cảm giác thế nào?" Giải Cửu trầm ngâm một lát: "Toàn thân khoan khoái, thậm chí cảm thấy khí lực cũng tăng lên một cách mơ hồ." Kim Bàn thấy vậy, cười hỏi: "Vậy ván cờ này, còn đánh không?" Giải Cửu cười cười, thu dọn bàn cờ.

Mọi người xung quanh cũng đều bật cười.

Đúng lúc này, thuyền trưởng bỗng nhiên vội vã chạy ra.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Chá Cô Tiếu thấy thế liền bước tới hỏi thăm tình hình.

Trương Trạch theo ánh mắt của thuyền trưởng nhìn ra giữa sông Hoàng Hà.

Truyền thuyết kể rằng giữa sông Hoàng Hà có Thiết Đầu Long Vương xuất hiện, thích tấn công thuyền bè qua lại.

Kim Bàn đối với tình huống này đã quá quen thuộc, năm đó hàng hóa của ông chính là vì con Thiết Đầu Long Vương trong sông này mà chìm hết xuống Hoàng Hà.

"Có một bóng đen đang tiến lại gần chúng ta!" Thuyền trưởng và

mấy người dân bên cạnh đều căng thẳng nhìn chằm chằm vào bóng đen trong sông.

"Mấy hôm nay mưa to quá, nước sông Hoàng Hà dâng cao, nơi nào cũng lũ lụt." Thuyền trưởng có làn da ngăm đen, khi nói chuyện để lộ hàm răng vàng ố.

Ông ta dùng giọng Tần đặc trưng, kích động nói: "Nước dâng cao, gần đây thường có người thấy bóng đen đáng sợ bơi lội trong nước." Chẳng bao lâu, bóng đen dần dần bơi qua khỏi chỗ mọi người.

Thuyền trưởng mới thở phào một hơi: "Hú, cuối cùng cũng đi rồi!" "Trời đất kiểu này, sợ nhất là Hà Thần nổi giận." Mấy người dân làng địa phương bên cạnh nghe vậy cũng gật đầu đồng tình.

Tề Thiết Chủy không nhịn được nói: "Đều là lời đồn thổi thất thiệt của người địa phương thôi, trên đời này làm gì có Hà Thần?" Một ông lão bên cạnh đột nhiên đứng dậy: "Không thể nói bừa được." "Lần đó, nước lên nhanh mà rút cũng nhanh, cách đây không lâu đã cuốn một bộ xương rất lớn lên bờ." "Những người đi thuyền chúng tôi đều cho rằng loài cá đó là hóa thân của Hà Thần, nên đã đặt cho nó một cái tên, gọi là Thiết Đầu Long Vương!" "Chúng tôi cũng không dám tùy tiện xử lý bộ xương cá đó, định dùng nó để xây một ngôi miếu." "Xây miếu?" Kim Bàn bỗng đứng dậy: "Bộ xương cá đó, giờ đang ở đâu?" Thuyền trưởng chỉ về hướng họ đang đi, nói: "Kìa, ở huyện Cổ Lam phía trước chúng ta sắp đến, có một bộ xương cá rất lớn, đặt ở ven bờ, lát nữa là có thể thấy." Kim Bàn nghe nói đến miếu, trong lòng bỗng có một ý tưởng.

Hạ đấu không thể quá công khai, nếu có thể xây một ngôi miếu xương cá trên cổ mộ, thì có thể quang minh chính đại hạ đấu.

Trương Trạch bỗng nghe thấy trong không gian Thao Thiết có động tĩnh.

Thi Vương và Thiên Túc Đấu Thi đều đang yên lặng nằm trong quan tài được đặt làm riêng.

Chỉ thấy Tiểu Cửu lúc này đã tỉnh lại, đang nằm trên một đống vàng sáng lấp lánh.

Nhìn lại Tiểu Cửu lúc này, thân hình đã lớn bằng một con mãng xà khổng lồ thông thường.

Thân hình to bằng miệng bát, lớn hơn trước kia không chỉ mấy chục lần.

Không ngờ nó đã hấp thụ hoàn toàn Thi Miết Vương, có thể trưởng thành rõ rệt như vậy!【Chúc mừng túc chủ, Chúc Cửu Âm đã hoàn toàn hấp thụ tinh hoa của Thi Miết Vương, đồng thời nuốt chửng mảnh vụn Vẫn Ngọc, thu được lượng lớn long mạch tinh khí, đạt được sự trưởng thành rõ rệt!】 Vẫn Ngọc tàn tra?

Trương Trạch nhìn sang một bên, những mảnh vụn dọn dẹp trước đó quả nhiên đã biến mất.

Nhìn kỹ lại, trên đầu Tiểu Cửu đã mọc ra mấy cái gai nhọn kỳ lạ, trông rất giống sừng rồng.

Đây là đặc trưng của Chúc Cửu Âm dưới lòng đất.

Nó vẫn giữ lại bộ lông mọc trên đỉnh đầu của loài hắc mao xà, chỉ là đã biến thành màu trắng.

Trong thần thoại thượng cổ, Chúc Cửu Âm vốn là một loại rồng, có lẽ cũng vì ngoại hình đặc biệt này.

Đúng lúc đó, Tiểu Cửu bỗng ngẩng đầu.

Toàn thân vảy phiến rung lên.

“Ra?” Theo tiếng vảy rung, Tiểu Cửu dường như mở miệng.

“Ra ngoài~” Giọng nói là âm thanh đặc trưng của Chúc Cửu Âm,

nhưng trong đó lại có mấy phần giống như của một bé gái.

Con thuyền đột nhiên bị va chạm mạnh.

Con Thiết Đầu Long Vương biến mất lúc trước chỉ là lặn xuống nước, ngay khi mọi người vừa thở phào, nó đã đâm mạnh vào du thuyền.

Trương Trạch tiến lại gần mạn thuyền, Chúc Cửu Âm liền không nhịn được mà lao vào sông Hoàng Hà trước mắt.

Nó không những không sợ Thiết Đầu Long Vương trong nước, mà ngược lại còn như tìm thấy con mồi.

Chúc Cửu Âm vừa lao vào Hoàng Hà, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng sấm vang trời.

Trên chín tầng mây, sấm chớp rền vang, mưa như trút nước trong nháy mắt ập đến.

Trời đang quang đãng bỗng chốc trở nên u ám.

Mưa xối xả lập tức làm mọi người ướt sũng.

Thuyền trưởng căng thẳng bám vào lan can, nhìn xuống sông Hoàng Hà.

Nước sông một màu đục ngầu, cộng thêm ánh sáng mờ mịt, căn bản không thể nhìn rõ tình hình bên dưới.

Cả con thuyền bị lắc lư khiến mọi người chóng mặt, xây xẩm.

“Dưới nước có quái vật!” Trương Trạch nhìn chằm chằm mặt nước, có thể cảm nhận được Tiểu Cửu đang di chuyển trong đó.

Nước sông đục ngầu, cộng thêm dòng chảy xiết, con thuyền càng lúc càng rung lắc dữ dội.

“Nhất định là Thiết Đầu Long Vương.” “Long Vương gia nổi giận

rồi!" Lão Dương Nhân bám chặt lấy lan can, vội vàng hét lên: "Sư huynh, làm sao bây giờ?

Nếu không giải quyết con quái vật dưới nước, e là hôm nay chúng ta khó mà rời đi được." Con Thiết Đầu Long Vương va vào du thuyền có sức lực rất lớn.

Mỗi lần va chạm đều khiến cả con thuyền rung lắc dữ dội.

"Không thể tiếp tục như vậy được, phải tìm cách dụ con quái vật dưới nước đi." Nghe mấy người luôn miệng gọi là quái vật, những người khác trên thuyền đột nhiên kích động hét lên: "Nhất định là các ngươi đã bất kính với Long Vương, chọc giận Long Vương rồi!" "Ném một người trong các ngươi xuống tế Long Vương!" Bằng!

Nghe thấy tiếng hét đáng ghét đó, Chá Cô Tiếu không chút do dự nổ một phát súng về phía đó.

"Ai còn nói bậy nữa, ta ném xuống cho cá ăn." Chá Cô Tiếu vốn là một người sát phạt quả đoán.

Vừa mở miệng, gần như không ai nghĩ rằng gã đang nói đùa.

Trương Trạch lúc này cũng đang đứng bên lan can, chú ý tình hình dưới nước. 【Thiết Đầu Long Vương có thân hình khổng lồ, vượt xa kích thước trưởng thành của Thiết Đầu Long Vương thông thường, xin túc chủ tìm cách giải quyết khốn cảnh!】 "Thật sự có nguy cơ lật thuyền sao?" Đến cả hệ thống cũng bắt đầu đưa ra cảnh báo, xem ra việc cấp bách bây giờ là phải giải quyết con quái vật dưới nước.

Bất kể người địa phương gọi nó là gì, trong mắt hắn, con Thiết Đầu Long Vương dưới nước chỉ là một con thủy quái "lớn" hơn một chút mà thôi.

Nhưng một con cá quái có kích thước như vậy, rất có khả năng đã biến thành yêu vật, có năng lực tư duy nhất định.

Tình huống này ở thế giới này hắn đã thấy nhiều lần.

Không chỉ động vật, ngay cả trong cơ thể người cũng có thể luyện ra thứ giống như nội đan.

Đó không phải là sỏi thận như ở kiếp trước, theo hắn được biết, ở Lâu Lan từng có một người biệt bảo nhân tên là Triệu Lão Biệt, trong cơ thể giấu một viên nội đan bằng thịt.

Viên nội đan trong tay biệt bảo nhân thậm chí có thể đổi được một mạng người.

Con Thiết Đầu Long Vương trước mắt, tuyệt đối không đơn giản chỉ là một con hà quái bình thường.

Lúc này, một cái đầu cá dữ tợn nhô lên khỏi mặt nước.

Lần này nó không va vào du thuyền nữa.

"Long Vương gia!" "Long Vương gia hiện thân rồi." Kể cả thuyền trưởng, rất nhiều người trên thuyền bắt đầu quỳ lạy Thiết Đầu Long Vương.

Ở thời đại này, người mê tín còn cuồng nhiệt hơn cả đa số tín đồ mà hắn từng thấy ở kiếp trước.

Nhưng họ đâu biết, Long Vương gì chứ, đây rõ ràng là một con quái vật ăn thịt người.

Trong mắt Thiết Đầu Long Vương, cả thuyền người này chẳng qua chỉ là "thức ăn".

Trương Trạch nhìn xuống nước, hét lên: "Tiểu Cửu, chính là lúc này." Tuy đã ở bên cạnh hắn một thời gian không ngắn, nhưng con Chúc Cửu Âm này gần như chưa từng thử đối đầu trực diện với đối thủ.

Đến mức ở dưới nước, nó vẫn có thói quen ẩn nấp trước, đợi thời

cơ thích hợp mới đột ngột tấn công.

Trương Trạch vừa dứt lời, bỗng có người trên thuyền hét lớn về phía sông Hoàng Hà: "Bạch long!" "Chẳng lẽ đây mới là Long Vương gia?" "Long Vương gia ra tay cứu chúng ta!" Thấy Tiểu Cửu xuất hiện, đầu Chúc Cửu Âm vừa lộ ra, những người trên thuyền lập tức đổi hướng quỳ lạy.

Trong truyền thuyết cổ đại, Chúc Cửu Âm vốn là rồng.

Tiểu Cửu chính là Chúc Cửu Âm của thế giới này.

Nói cách khác, những người dân làng này quả thực không lạy sai, nó đúng là một con Chúc Long.

Tề Thiết Chủy nhìn ra giữa Hoàng Hà.

Chúc Cửu Âm đã cắn chặt lấy con Thiết Đầu Long Vương khổng lồ gần bằng du thuyền dưới nước.

Chương 92

"Đó, rốt cuộc là rồng gì vậy?" Giải Cửu nhìn chằm chằm vào ngoại hình của Tiểu Cửu dưới nước, bỗng nói: "Chúc Long, ta từng thấy trong cổ tịch.

Nhưng Chúc Long được ghi chép trong cổ tịch thực ra là một loài rắn, có một con mắt khổng lồ.

Ở thời thượng cổ, người đương thời săn bắt loài rắn này để làm đuốc." "Chúc Long xuất hiện quá đúng lúc, theo vị trí xuất hiện của Chúc Long..." Ánh mắt hắn bỗng nhìn về phía Trương Trạch.

Ở hướng đó, chỉ có một người đứng đó từ đầu đến cuối.

"Sư phụ?" Tề Thiết Chủy cũng nhìn sang: "Không phải chứ, ta đâu có thấy con rắn nào bên cạnh ngài ấy lúc trước?" Giải Cửu bình tĩnh nói: "Kết luận này ta cũng cảm thấy khó tin, nhưng đây là khả năng gần với đáp án nhất hiện giờ." Thông qua phân tích các điều kiện khách quan, mọi dấu vết đều chỉ về phía Trương Trạch.

Khi mọi khả năng đều đã được loại trừ, thì điều không thể nhất chính là sự thật.

Trương Trạch nhìn những người dân làng đang quỳ lạy, giọng bình thản nói: "Mọi người hãy nhớ kỹ, con Chúc Long này mới là Long Vương gia thật sự.

Thiết Đầu Long Vương kia chỉ là một con cá quái, sau này gặp phải thì mau chạy đi." Lời vừa dứt, bỗng thấy con Thiết Đầu Long Vương đột nhiên bắt đầu giãy giụa không ngừng.

Kịch độc của Chúc Cửu Âm khiến nó cận kề cái chết.

Lúc này, Chúc Cửu Âm bỗng phát huy năng lực thôn phệ của Lục

Khố Tiên Tặc được kế thừa từ Trương Trạch.

Lục khố trong cơ thể nó sớm đã sinh ra khát vọng mãnh liệt đối với thức ăn.

Cảm giác đói này, người thường có lẽ có thể chịu đựng, nhưng Chúc Cửu Âm dù sao cũng là loài rắn.

Bắt mồi chính là bản năng đầu tiên xuất hiện khi loài rắn đói bụng.

Huyết dịch của Thiết Đầu Long Vương không ngừng bị Chúc Cửu Âm hút đi.

Cảm nhận được huyết dịch toàn thân đang mất đi, Thiết Đầu Long Vương không ngừng giãy giụa trong nước, đồng thời nhiều lần va mạnh vào du thuyền.

Trương Trạch nhắc nhở: "Mọi người đừng hoảng, cho thuyền đi về phía trước trước đã." Hắn kéo thuyền trưởng, bảo ông ta mau chóng khởi động lại thuyền.

Hoa Linh nhìn xuống nước: "Ta cảm thấy con Chúc Long dưới nước trông có chút quen mắt?" "Chắc là con bạch xà mà Trương Trạch huynh đệ mang theo bên mình trước đây." Chá Cô Tiếu đã thấy nó vài lần, tuy kích thước không giống lắm, nhưng qua ngoại hình có thể cơ bản xác định, đó chính là con bạch xà lúc trước.

"Chẳng lẽ con dưới nước là… Tiểu Cửu?" Lúc bình thường ở chung, Hoa Linh cũng có tiếp xúc với con rắn bên cạnh Trương Trạch.

Chỉ là một thời gian trước không còn thấy nó trên người Trương Trạch nữa.

Bây giờ, dường như đã xảy ra chuyện bất ngờ.

Bỗng nhiên, nàng nhớ ra một chuyện đặc biệt.

“Ta nhớ hình như, sau lần ở huyết thi mộ, đã không còn thấy Tiểu Cửu nữa.” Bên cạnh, Hoắc Tiên Nhi xoa xoa đầu, nhìn con Chúc Long đang hoàn toàn áp chế Thiết Đầu Long Vương dưới nước.

“Ta nhớ ở ngoài huyết thi mộ, có một con bạch xà, đã ăn hết tất cả Thi Miết Vương lúc đó!” “Chẳng lẽ vì ăn Thi Miết Vương nên đã xảy ra biến dị?” Hoắc Tiên Nhi không thường xuyên đi thuyền, một lúc sau mới dần thích ứng được một chút.

Nhưng nữ tử Hoắc gia vốn ngoại nhu nội cương, nàng cắn răng cố gắng chịu đựng.

“Đoán không sai, là Tiểu Cửu.” Trương Trạch cũng không để mọi người tiếp tục đoán nữa.

“Trước đó nó đã ăn quá nhiều Thi Miết Vương, sau khi tích trữ lượng lớn năng lượng trong cơ thể đã xảy ra biến dị.” Tề Thiết Chủy nói: “Nguyên lai là sủng vật của Trạch Gia, Trạch Gia bản thân phúc trạch sâu dày, không ngờ đến sủng vật bên cạnh cũng có cơ duyên như vậy.” Hắn bỗng có chút ghen tị với con bạch xà này.

“Nhưng mà, con rắn lớn như vậy, Trạch Gia làm sao mang theo được?” Tề Thiết Chủy thuận miệng cũng gọi Trạch Gia theo mọi người.

Trương Trạch khẽ cười, nói: “Thật ra, ta biết một loại bàn vận thuật kỳ đặc.” “Bàn vận thuật?!” “Đúng vậy, không chỉ Chúc Long, mà cả tài bảo trong mộ, ta cũng dùng phương pháp tương tự, trực tiếp vận chuyển về thành Trường Sa.” Nói rồi, Trương Trạch vỗ vỗ vai Tề Thiết Chủy: “Sau này ngươi sẽ được thấy.” Hắn đã mượn mánh khóe của Trương Khải Sơn.

Mánh khóe không quan trọng mới hay cũ, miễn là hữu dụng là được.

Người đạo mộ vốn mê tín, đối với những lời này sau khi tận mắt chứng kiến lại càng tin tưởng không nghi ngờ.

Thuyền trưởng bỗng căng thẳng nhìn Trương Trạch: "Long Vương gia, thuyền của chúng ta nên đi về hướng nào?" Không chỉ thuyền trưởng, mà cả những người dân làng kia cũng nhìn Trương Trạch như vậy.

Sủng vật của ngài ấy đều là Chúc Long, chẳng phải chính là Long Vương gia rồi sao?

Trương Trạch nhìn thuyền trưởng, lại nhìn một lượt những người dân làng xung quanh.

"Trước hết đỡ những người dân làng này dậy đã." Bây giờ đã là thời Dân Quốc, sớm đã không còn thịnh hành việc quỳ lạy nữa.

Đối với không gian Thao Thiết của Trương Trạch, Chá Cô Tiếu nhắc nhở Lão Dương Nhân, Hoa Linh và Hồng Cô Nương bên cạnh.

"Bí mật về không gian hư số của Trương Trạch huynh đệ, sau này tuyệt đối không được nói với người ngoài." Mấy người đều nghiêm túc gật đầu.

Sau này đối ngoại, Trương Trạch dùng chính là bàn vận thuật.

Tề Thiết Chủy cười híp mắt nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt.

Tề gia năm đó ở thành Trường Sa, cũng dựa vào một câu chuyện tương tự, mới có được gia thế như vậy.

"Giải Cửu, vị sư phụ này của ngươi, thật không đơn giản." Giải Cửu nhìn cảnh tượng trước mắt, tuy luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không nói ra được.

"Bất kể có phải là bàn vận thuật hay không, chỉ riêng việc xuất hiện một con Chúc Long như vậy, có thể thấy sư phụ quả thực có

năng lực vượt xa người thường.” Khi chuẩn bị khởi động lại thuyền, con Thiết Đầu Long Vương giữa Hoàng Hà đã toàn thân khô quắt.

Lượng lớn tinh huyết đã bị Chúc Long nuốt chửng sạch sẽ. 【Sủng vật Chúc Cửu Âm của ngài đã hoàn toàn hấp thụ toàn bộ tinh huyết của Thiết Đầu Long Vương năm trăm năm, chuyển hóa thành năng lượng, xin lựa chọn phương hướng cường hóa...】 Theo thông báo của hệ thống, Trương Trạch cũng nhìn con Thiết Đầu Long Vương trong sông.

“Như thường lệ.” Trước đây hắn chủ yếu cường hóa năng lực hấp thụ, huyết mạch, độc tính và mấy phương diện chính khác.

Khi Trương Trạch đưa ra quyết định, thân hình của Tiểu Cửu dưới nước bỗng nhiên lại một lần nữa thay đổi.

Bề mặt cơ thể nó bỗng có một lớp da rắn mỏng như màng dần dần lột ra.

Thông thường rắn lột da, là lột lớp biểu bì của vảy.

Một lớp vảy hoàn toàn mới bắt đầu bao phủ toàn thân.

Thuyền tiếp tục đi về phía trước, thi thể khổng lồ của Thiết Đầu Long Vương dưới nước cũng bị kéo theo lên bờ.

Trương Trạch vừa quay đầu lại, đã thấy những người dân làng trên thuyền lập tức cầu xin tha thứ: “Long Vương gia tha mạng!” “Lúc trước tôi cũng chỉ là lỡ lời, xin Long Vương gia tha mạng!” “Ta không phải Long Vương gia, cũng đều là người như các vị thôi.” “Vậy chắc chắn là tiên nhân rồi.” Vừa mới giải thích một hồi, phát hiện dường như giải thích không thông.

Trương Trạch lập tức từ bỏ ý định tiếp tục giải thích.

Tiên nhân thì tiên nhân vậy.

“Mọi người nhìn cho kỹ, đây mới là hình dạng hoàn chỉnh của Thiết Đầu Long Vương.” Hắn chỉ vào con cá quái khổng lồ bị Tiểu Cửu mang lên bờ.

“Thiết Đầu Long Vương sống ở vùng nước sâu của Hoàng Hà, là cá quái sống trong sông từ xa xưa, không phải Long Vương như các vị nói.” Lại giải thích một lần nữa, Trương Trạch đang định lên bờ.

Bỗng nhiên những người dân làng địa phương đang vây xem bộ xương khổng lồ của Thiết Đầu Long Vương ở bờ sông, bỗng nhiên nhìn thấy Tiểu Cửu.

“Kia~?” “Lão thiên gia ơi, đầu rồng!” Thuyền trưởng lập tức chạy lên trước, xua đuổi những người dân làng đó đi.

“Tránh ra hết, có thấy Long Vương gia không?

Đó là sủng vật của vị tiên nhân phía sau kia.” Thuyền trưởng kích động chỉ vào Trương Trạch vừa xuống thuyền.

Vốn tưởng mọi chuyện đã qua, không ngờ thuyền trưởng lại đem tin tức này lan truyền ra ngoài.

“Tề Thiết Chủy, ra mắt Trương đại tiên nhân.” Tề Thiết Chủy bỗng cười hì hì cúi chào Trương Trạch.

“Đi sang một bên đi.” Ngoại hình hiện tại của Tiểu Cửu, rất giống Chúc Cửu Âm cũng là Chúc Long.

Nhưng cái sừng màu xanh bạc giống sừng rồng trên đầu, lại càng giống long mãng trong truyền thuyết.

Có lẽ là do Tiểu Cửu là rắn cái.

Hắn đi đến bên cạnh Chúc Long, nhìn những người dân làng Cổ Lam đang ngơ ngác nhìn mình, rồi bước lên một tảng đá đen gần đó.

Nhìn về phía đông đảo dân làng, hắn lớn tiếng nói: “Chư vị xin

hãy nhìn, con cá quái bên cạnh chính là Thiết Đầu Long Vương mà các vị nói." "Cá quái này ăn thịt người, không phải Long Vương, chỉ là một loài cá ăn thịt người cỡ lớn." "Hôm nay chúng ta đi ngang qua đây, thấy cá quái tác oai tác quái, đặc biệt trảm sát lão yêu này!" Nói xong, hắn còn chắp tay với đông đảo dân làng.

Dân làng ngây như phỗng.

Thuyền trưởng kia bỗng hét lên: "Còn không mau tạ ơn tiên nhân!" Lập tức, đông đảo dân làng đều phản ứng lại, vội vàng bái tạ.

Bất luận là Bàn Sơn, Tá Lĩnh hay mấy người Cửu Môn, vào khoảnh khắc này đều ghi nhớ sâu sắc cảnh tượng này.

Đợi mấy người họ trở về, chuyện này e rằng cũng sẽ lan truyền khắp cả thành Trường Sa.

Quan trọng nhất là, người dân địa phương sau khi thấy Chúc Long, đã khắc sâu hình ảnh đó vào trong tâm trí.

Đợi dân làng xung quanh được sơ tán, nhiều người đã kích động chạy về nhà, kể cho gia đình nghe chuyện thấy Chúc Long hôm nay.

Kim Bàn đứng bên cạnh thi hài của Thiết Đầu Long Vương.

Nhìn thi hài khổng lồ trước mắt, ông ta chống cằm: "Lúc trước thuyền trưởng nói, dân làng định dùng xương cốt của Thiết Đầu Long Vương để xây miếu Long Vương." "Theo ta thấy, bộ thi hài này lại càng thích hợp hơn." Nhưng rồi, ông ta bỗng rơi vào thế khó.

"Chỉ là con Thiết Đầu Long Vương này da dày thịt béo, muốn đợi nó thối rữa hoàn toàn e rằng phải mất cả tháng trời..." Trương Trạch đi đến bên cạnh thi thể Thiết Đầu Long Vương.

Chương 93

Tiểu Cửu duỗi đầu ra cọ cọ vào người hắn.

“Ta có một loại hủ cốt tán, sau khi sử dụng, có thể khiến nhục thân nhanh chóng thối rữa tiêu tán.” “Hủ cốt tán?” Mọi người đều lộ vẻ tò mò, không biết trên đời có thật sự tồn tại loại độc dược đáng sợ như vậy không.

Thực ra đây chỉ là lời nói dối của hắn.

Để tiện sử dụng Lục Khố Tiên Tặc, tiêu hóa hoàn toàn nhục thân của con cá quái.

Con cá quái này quanh năm tấn công thuyền cá, không biết đã ăn bao nhiêu người vô tội, hôm nay chết trong tay hắn cũng không oan chút nào.

Hắn quay về phía mọi người hét lớn: “Bột phấn này có kịch độc ăn mòn cực mạnh, mọi người lùi ra xa một chút.” Sự mạnh mẽ của hắn hiện tại, khiến những người bên cạnh trong lòng sùng bái và khâm phục.

Nhưng nếu năng lực Lục Khố Tiên Tặc bị bại lộ, e rằng họ sẽ kinh hãi, thậm chí sẽ có người bắt đầu nhòm ngó năng lực của hắn.

Thứ không chịu được thử thách nhất trên đời chính là nhân tính.

Khi mọi người lùi lại, một làn sương đen kịt xuất hiện trong tay Trương Trạch.

Sau khi nuốt ba viên thi miết đan, năng lực tiêu hóa của Lục Khố Tiên Tặc lại có thêm biến hóa mới.

Mồ hôi của hắn dung hợp với hơi nước xung quanh, mật độ trở nên cao hơn.

Tương tự, năng lực tiêu hóa cũng trở nên mạnh hơn.

Nhìn thi thể của Thiết Đầu Long Vương đang dần dần bị tiêu hóa.

Nó chỉ là một vật chết, phần cứng rắn thực sự của Thiết Đầu Long Vương là xương đầu.

Còn thân thể khổng lồ của nó, thực ra chỉ là thân cá.

Ở phía trước còn có hai cái móng vuốt nhỏ.

Trông giống như một loài vật khổng lồ còn sót lại từ thời Nê Bồn Kỷ.

Khoảng mười phút sau, toàn bộ thi thể đã hoàn toàn bị bao bọc trong đó.

Sương mù càng ngày càng nhỏ lại, đến nửa giờ sau, chỉ còn lại nội tạng bên trong.

Trương Trạch sử dụng Lục Khố Tiên Tặc mới được vài tháng, thôn phệ một vật khổng lồ như vậy, hiển nhiên có chút gắng sức.

Toàn bộ cơ thể, gần như cùng lúc, đều trở thành năng lượng trong cơ thể Trương Trạch.

"...Hết rồi?" "Con cá quái to như du thuyền, sao lại hết rồi?" Kim Bàn nhìn chằm chằm vào bộ xương khổng lồ trước mắt.

So với bộ xương Thiết Đầu Long Vương bị cuốn lên bờ kia, bộ này rõ ràng thích hợp để xây miếu hơn.

Xa xa, nhiều dân làng mang theo gia đình đến xem con rồng thật trong truyền thuyết.

Ở phía xa, Trần Ngự Lâu dẫn theo hơn hai trăm người của Tá Lĩnh, đang gấp rút tới đây.

Nghe nói bờ sông xuất hiện chân long, gã đoán là có liên quan đến

Trương Trạch.

"Tổng Bả Đầu, bên kia là gì vậy?" Hoa Mã Quải chỉ tay về phía xa, một con "rồng" đang yên tĩnh canh giữ bên cạnh Trương Trạch.

Ở giữa là một bộ xương cá to lớn vô cùng.

"Vừa rồi nghe dân làng ven đường nói, giữa Hoàng Hà có cá quái gây sóng gió, có một vị Trương đại tiên nhân, đi ngang qua đã vì dân trừ hại..." "Đó là Trạch Gia!" Hồng Cô Nương quay đầu cũng nhìn Trần Ngự Lâu.

"Tổng Bả Đầu!" "Trương Trạch huynh đệ..." Trần Ngự Lâu nhìn chằm chằm vào con Chúc Long bên cạnh Trương Trạch, không dám đến gần.

"Trần huynh không cần sợ, đây là Chúc Cửu Âm ta nuôi bên người." Trong đầu Trần Ngự Lâu lập tức hiện ra giới thiệu về Chúc Cửu Âm trong thần thoại.

"Là con cự xà Chúc Cửu Âm sống dưới lòng đất đó sao?" "Cũng gần như vậy, con này của ta có nguồn gốc từ Tàng địa, nuôi từ nhỏ bên người." Trần Ngự Lâu lập tức cảm thán: "Không ngờ trên đời này lại thật sự có Chúc Long tồn tại, vừa rồi nghe dân làng miêu tả, ta còn tưởng chỉ là thủy quái trong sông..." "Chúng ta làm ra động tĩnh lớn như vậy, ngôi mộ..." Trương Trạch cười nói: "Cứ đào bình thường." "Chỉ cần trên mặt đất, đồng thời dùng xương cá, lấy xương cá làm rường cột, đầu cá làm cửa miếu, là có thể khai quật cổ mộ bên trong." Trần Ngự Lâu lập tức sáng mắt: "Cách hay." "Vừa hay, vị trí của Long Lĩnh, ta đã cho người dò la rõ ràng, chúng ta xuất phát chứ?" "Trần huynh đi trước dẫn đường." Đoàn người đông đảo, dưới sự hoan nghênh của dân làng Cổ Lam, tiến vào trong Long Lĩnh.

Nhưng nhìn địa hình phức tạp của Long Lĩnh trước mắt, bên dưới lại có vô số hang động rỗng, Trần Ngự Lâu lại thấy khó xử, Thính

Sơn Biện Long căn bản không thể thi triển.

Nói lớn thì Long Lĩnh là dư mạch trong Tần Xuyên long mạch, nói nhỏ thì thực ra đây là một vùng đồi đất chằng chịt.

Trần Ngự Lâu dẫn người đến một khu vực rộng rãi trong Long Lĩnh.

"Trương Trạch huynh đệ, ta vừa cho Hoa Mã Quải bắn hai phát súng, chỉ nghe thấy xung quanh toàn là hang động rỗng.

Nơi Lý Thuần Phong chọn quả nhiên lợi hại, Thính Sơn Tham Long của ta ở đây căn bản không có đất dụng võ." Trần Ngự Lâu vừa đến đã hết cách.

Hoàn cảnh của Long Lĩnh gần như đã vô hiệu hóa hầu hết các thủ đoạn tìm mộ của phái Tá Lĩnh.

Trương Trạch nhớ rằng, dưới lòng đất nơi này toàn là hang động rỗng.

Bởi vì mặt đất ở đây quanh co uốn lượn như bầy rồng múa loạn, nên người dân quanh Cổ Lam gọi nơi này là Long Lĩnh.

Người dân địa phương còn gọi là Bàn Xà Lĩnh, có thể thấy mức độ phức tạp của địa hình.

Chẳng bao lâu, Hoa Mã Quải dẫn theo mấy người, khiêng một tấm bia đá nặng trịch đến.

"Tổng Bả Đầu, bia đá ta đã cho huynh đệ khiêng đến." Xa xa đã có thể ngửi thấy một mùi hôi thối bốc ra từ bia đá.

"Một huynh đệ Tá Lĩnh của ta, đi vào nhà dân làng để đi vệ sinh, đã nhìn thấy tấm bia đá này.

Theo thiển ý của ta, tấm bia đá này dường như có từ thời Tây Chu sơ kỳ." "Ta cũng đã hỏi thăm xung quanh, không có ngôi mộ nào thời

Đường, ngược lại ở gần Long Lĩnh, có tồn tại một ngôi cổ mộ Tây Chu." Nhìn tấm bia đá, Trương Trạch hoàn toàn không có ý định chạm vào, thậm chí còn không thèm liếc mắt.

"Trần huynh, điều này không sai, nơi đây quả thực có một ngôi mộ Tây Chu." Trần Ngự Lâu ngẩng đầu: "Chẳng lẽ ở đây có nhiều hơn một ngôi cổ mộ?" Tình huống trong một bảo địa phong thủy có nhiều ngôi cổ mộ, cũng không phải chưa từng gặp.

Nhưng thế phong thủy trước mắt, nhìn thế nào cũng không giống một bảo địa tử tế.

Trương Trạch nói: "Chính xác là, mộ Đường nằm trên mộ Tây Chu.

Thời nhà Đường có người phát hiện ra bảo địa phong thủy này, nhưng sau khi đào mở mộ thất, mới phát hiện đây là mộ có chủ.

Sau đó Lý Thuần Phong biết được chủ nhân ngôi mộ, không những tu sửa lại ngôi cổ mộ, mà còn gia cố thêm rất nhiều cơ quan." Trần Ngự Lâu nghe xong đoạn này mới hiểu ra, "Thì ra trong đó có ẩn tình." Phía xa, mấy người đang khảo sát địa thế sơn hình truyền đến tiếng hét.

Xa xa nghe thấy Tề Thiết Chủy lớn tiếng nói: "Xung quanh Long Lĩnh toàn là đất hoang đồi trọc, lại có gió." Vừa nói, trong miệng liền ăn phải một ngụm cát vàng.

"Phong thủy nói cho cùng là tàng phong nạp khí, nơi phong thủy tuyệt hảo đều là non xanh nước biếc, các vị xem lại nơi này đi!" Hắn cầm la bàn, chỉ tay vào hoàn cảnh khắc nghiệt xung quanh.

"Gió tà thổi chính diện, là sơn phong sát, nơi như thế này, làm sao có đại mộ được." Dù nhìn thế nào, cũng cảm thấy nơi này không giống một bảo địa phong thủy nên có.

Trương Trạch bước tới, nói tiếp lời của hắn: "Nhìn bề ngoài thì đúng là như vậy." Kim Bàn cầm la bàn bước tới, mày nhíu chặt.

"Nếu chỉ nhìn bề ngoài, quan điểm của ta cũng không khác tiểu Tề huynh đệ là bao." "Tầm Long Quyết có câu: Đại sơn đại xuyên mấy chục con, long lâu bảo điện đi vô số; Long Lĩnh ẩn ẩn có thế của long mạch, nhưng mặt đất khu này lại quá cũ nát, có hình mà không có thực." "Có mộ cũng không phải đại mộ, Lý Thuần Phong sao lại chọn một nơi như vậy?" "Chắc chắn có điều kỳ quặc." Kim Bàn chỉ nhìn địa thế sơn hình xung quanh, bản năng cảm thấy đã bỏ lỡ một số manh mối quan trọng.

Thấy cao thủ đạo mộ Mô Kim và Nam phái đều bó tay với Long Lĩnh, Trương Trạch bảo hai người ngồi nghỉ ngơi một lát.

"Những gì hai vị nói đều không sai.

Nhưng đạo phong thủy không thể chỉ nhìn bề ngoài, cái này để ta." Hắn chậm rãi bước lên trước.

"Chính cái gọi là phi long ly thiên, tùy vân nhập uyên, Long Lĩnh quả thực là một nơi cằn cỗi.

Nhưng hai vị đừng quên, trong mỗi một đại long mạch, đều có phân chia cán long, chi long, chân long, giả long, phi long, tiềm long, thiểm long." "Tiềm long tại uyên, nước đầy thì tràn, trăng tròn thì khuyết, nhìn thì như thung lũng thấp, thực ra lại ẩn chứa huyền cơ." "Nước?" Tề Thiết Chủy bỗng lúng túng: "Nơi này quanh năm khô hạn, lấy đâu ra nước?" "Có phong không có thủy, phong thủy cũng chẳng thành..." Hắn bỗng phản ứng lại, nhìn về phía Trương Trạch: "Chẳng lẽ…" "Sông ngầm dưới lòng đất?" "Đúng vậy, trên mặt đất không có nước thì dưới lòng đất ẩn tàng, sông ngầm cũng là sông." Kim Bàn đột nhiên đứng dậy, cầm la bàn gõ gõ một hồi.

"Nếu dưới lòng đất có nước, vậy thì thế cục đã khác hẳn.

Nhưng nếu là sông ngầm dưới lòng đất, cũng phải có thủy triều lên xuống.” Trương Trạch nói thẳng: “Nếu bên trong có nội tàng oan thì sao?

Trong mộ có sẵn một con mắt suối, tuần hoàn không ngừng, kỳ nguyên tự thiên, nhược thủy chi ba.” Giải Cửu, Hoắc Tiên Nhi và mấy người Chá Cô Tiếu bên cạnh nghe mà ngẩn cả người.

“Sư phụ là Phát Khâu Thiên Quan, quả nhiên danh bất hư truyền.” Nếu lúc trước quyết định bái sư vội vàng khiến hắn có chút do dự, thì dọc đường chứng kiến, hắn sớm đã bắt đầu thấy may mắn.

Nếu không phải Trương Trạch hiện tại chưa danh động thiên hạ, việc bái sư e rằng không đến lượt hắn.

Kim Bàn thấy vậy, cũng cảm thán mình đã có thành kiến.

“Nếu đã tìm được mộ thất, cửa vào tiếp theo giao cho ta.” Với tư cách là Mô Kim giáo úy, không làm gì cả thì thật mất mặt các tiền bối Mô Kim.

Tuy Trương Trạch là thủ lĩnh của Mô Kim giáo úy, nhưng dù sao ông cũng là tiền bối.

Ông ta nắm lấy đất cát trên mặt đất: “Bảo địa phong thủy thực sự, thông thường long huyệt sa thủy, không gì không đẹp.

Sa tùy long định, long phân quý tiện thượng trung hạ.” Nhìn lại sắc trời lúc này, một vùng ánh trăng chiếu xuống chỗ trũng của Long Lĩnh, giống như một mặt hồ phẳng lặng.

“Nước, chẳng phải là có rồi sao.” Kim Bàn dựa vào “mặt hồ” này, xác định cửa vào mộ thất tương ứng với nó.

Cuối cùng, ông ta dừng chân trên đỉnh núi Long Lĩnh.

“Cửa vào ở đây, Trần Tổng Bả Đầu, đến lượt người của ngài ra

tay rồi.” Đạo động thông thường không thể chứa được nhiều người ra vào như vậy.

Nếu đã có người của Tá Lĩnh ở đây, để họ đào ra một mộ đạo rộng rãi, sẽ tiện hành động hơn.

Chương 94

Tề Thiết Chủy đứng ở vị trí cửa vào mà Kim Bàn xác định, nương theo ánh trăng nhìn ra xung quanh.

"Thật không thể tin được, Mô Kim giáo úy quả nhiên lợi hại, từ đây nhìn lại Long Lĩnh, hoàn toàn là một cảnh tượng khác, một vùng đồi núi này có tính mê hoặc quá mạnh!" Trần Ngự Lâu bước lên, chào hỏi mấy người.

"Ở vùng đất Long Lĩnh này, tìm kiếm cổ mộ khó như lên trời, nhưng đào đạo động, huynh đệ Tá Lĩnh chúng ta ai nấy đều là hảo thủ." Nói xong, gã giơ tay hét lớn với đám huynh đệ phía sau: "Huynh đệ, đào xuyên Long Lĩnh cho ta, đừng làm mất mặt phái Tá Lĩnh chúng ta." "Bắt đầu!" Hơn hai trăm người hét lớn một tiếng, theo khu vực mà Kim Bàn xác định, cầm công cụ bắt đầu nhanh chóng đào bới.

Xẻng sắt thông thường không thể đạt được tốc độ yêu cầu, một đám đệ tử Tá Lĩnh trực tiếp lấy ra toàn phong sạn.

Lưỡi xẻng bay lên lượn xuống, vô số đất vàng bay ra.

Trương Trạch lấy ra mặt dây chuyền Thao Thiết tùy thân, ra hiệu cho mấy người bên cạnh đều nhìn.

"Lúc trước chỉ cho các ngươi dây chuyền, nhưng chưa nói tác dụng thực sự của nó." Chỉ thấy mặt dây chuyền Thao Thiết trong tay hắn, đang ẩn hiện phát sáng.

Đó là phản ứng sinh ra khi cảm ứng được không khí của địa mạch.

Tuy dược liệu là Vẫn Ngọc, nhưng phải qua hệ thống gia công mới có hiệu quả như vậy.

Vẫn Ngọc khi thiên thạch rơi xuống, gần như mỗi một khối đều rơi xuống đúng nơi long mạch cực hảo.

Có thể thấy Vẫn Ngọc, tồn tại đặc điểm hấp dẫn lẫn nhau với long mạch.

Rõ ràng hệ thống đã cường hóa đặc tính này.

"Vật này được chế tạo từ vẫn đồng ngoài trời, ở nơi phong thủy cực tốt, sẽ có cảm ứng." Hoắc Tiên Cô lấy ra dây chuyền: "Dây chuyền của ta cũng có thể sao?" Nàng sờ sờ dây chuyền, phát hiện dường như có chút nóng lên, không biết có phải là ảo giác không.

"Đương nhiên có thể, càng đến gần nơi sâu của long mạch, phản ứng này càng rõ rệt." Mọi người cũng hiểu, thứ thực sự có thể tạo ra tác dụng rõ rệt, chỉ có mặt dây chuyền trong tay Trương Trạch.

Nhưng thứ họ đang cầm trên tay, cũng là bảo vật vô cùng hiếm thấy.

Sau khi nghiên cứu mặt dây chuyền Thao Thiết giả, Trương Trạch lại đeo về lên người.

Xung quanh không biết từ lúc nào đã có một đám dân làng đến vây xem.

"Thôn trưởng, bọn họ tự ý động thổ ở đây, e là sẽ phá hỏng phong thủy của làng ta!" Một người đàn ông trung niên da ngăm đen bên cạnh lão thôn trưởng đang chống gậy chỉ vào mấy người Trương Trạch, bắt đầu trách móc.

"Thôn trưởng, chúng ta không hề tự ý động thổ." Giải Cửu mỉm cười bước tới, giải thích duyên cớ với thôn trưởng.

"Sư phụ của ta trước đó đã giết ngư quái dưới Hoàng Hà, định dùng xương cốt của nó để xây một tòa miếu Long Vương, tế tự Long Vương, phù hộ cho Cổ Lam huyện sau này mưa thuận gió hòa." "Sư

phụ của cậu là vị cao nhân đã giết ngư quái sao?" Thôn trưởng cũng có chút kiến thức, tuy không cho là tiên nhân, nhưng chắc chắn là cao nhân.

"Chính là gia sư." Nói rồi Giải Cửu chỉ về phía Trương Trạch cho lão giả xem.

"Nếu đã là tạo phúc cho làng xóm, vậy lão đây không tiện làm phiền nữa, cứ yên tâm đào, cần người thì cứ tìm lão già này!" Lúc mấy người trong thôn vừa đi khỏi, Tề Thiết Chủy bỗng kinh hô một tiếng ở phía xa.

"Tiên sinh, cứu ta!" Do thân hình gầy nhỏ, hắn liền rơi thẳng xuống đáy.

Trương Trạch nhìn về phía cái hố sụt lún đó, rồi lại nhìn sang phía đám người Tá Lĩnh.

"Trần huynh, bên các vị đã đào thông chưa?" Hoa Mã Quải lập tức đáp: "Vừa mới đào thông, nếu muốn xuống cứu Tề Thiết Chủy huynh đệ, e là phải đợi một lát." "Không đợi nữa, ta xuống cứu người từ cái hố sụt trước." Tề Thiết Chủy là do hắn dẫn theo, nếu chết ở đây sẽ tổn hại đến danh dự.

Trương Trạch bỗng lấy ra một cái hộp, đưa cho Hoa Linh.

"Ngươi cũng đã xem Quan Sơn Vu thuật rồi, có thấy phần thuật Thanh Phù trong đó không?" "Đã xem qua một lần, Thanh Phù là một loại côn trùng đặc thù, thông thường con mẹ và con con không tách rời, một khi đã tách ra, dù xa bao nhiêu, con mẹ cũng sẽ tìm đến con con." Nàng nhìn về phía cái hộp trong tay.

"Trong hộp là Thanh Phù mẫu trùng?" "Đúng, ta mang theo tử trùng, đợi khi lối vào được đào thông, có thể thông qua Thanh Phù để tìm ta." Nói xong, hắn lại nhìn Hoắc Tiên Nhi và Giải Cửu, Hoắc Tiên

Nhi lại đứng ra nói: "Ta thân hình nhỏ nhắn hơn, cái hố sụt đó ta có thể xuống được." Trương Trạch liếc nhìn nàng một cái, dường như đúng là như vậy.

"Cũng được, vậy ta và Tiên Nhi xuống trước, các ngươi ở đây đợi thêm một lát." Nói rồi hắn liếc nhìn lối vào của hố sụt.

Vừa rồi sau khi Tề Thiết Chủy rơi xuống, một tảng đá lớn bên cạnh dịch chuyển, khiến khe hở lại nhỏ đi vài phần.

"Trạch gia, lối vào hẹp như vậy, để ta xuống cứu Tề Thiết Chủy đi!" Nói rồi nàng liền thử chui vào lối đi.

Nhưng cũng suýt chút nữa bị kẹt lại, Trương Trạch liếc nhìn vị trí bị kẹt, trong lòng thầm than, xem ra Hoắc Tiên Nhi vẫn chưa hiểu rõ về vóc dáng của mình.

"Kỳ lạ, trước đây xuống mộ cũng không bị kẹt như thế này..." Đợi Hoắc Tiên Nhi chui qua khe hở của hố sụt, Trương Trạch hét xuống dưới một tiếng: "Tiên Nhi, tránh ra một chút, ta cũng xuống đây." Bên cạnh, Chá Cô Tiếu nhìn về phía hố sụt, lo lắng nói: "Lối đi hẹp như vậy, ngươi thân hình kiện tráng, e là có nguy cơ bị kẹt lại." Trương Trạch tuy mới mười sáu tuổi, nhưng chiều cao cũng đã gần một mét tám, toàn thân đầy cơ bắp, trong mắt người khác, việc chui xuống e là vô cùng khó khăn.

Ai ngờ, lời vừa dứt, toàn thân Trương Trạch bỗng nhiên co rút lại.

"Chẳng lẽ là Tỏa Cốt Thuật trong truyền thuyết của Phát Khâu?" Giải Cửu nhìn sự biến hóa của Trương Trạch, nhớ lại những lời đồn về thủ đoạn của Trương gia.

"Sư huynh, Tỏa Cốt Thuật của Trạch gia nguyên lý là gì vậy, trông đáng sợ quá!" Lão Dương Nhân nhìn động tác của Trương Trạch, một người cao lớn một mét tám bỗng nhiên trở nên nhỏ hơn Hoắc Tiên

Nhi vài phần, chỉ còn một mét sáu.

"Tỏa Cốt Thuật là một loại kỹ xảo, cần phải luyện tập từ nhỏ, quá trình vô cùng đau đớn.

Nhưng sau khi luyện thành, thân hình chín thước có thể tùy ý biến hóa, già trẻ trai gái đều có thể biến thành." "Ta đoán, môn công phu này có thể sử dụng phối hợp với dịch dung thuật." Muốn dịch dung thành người có độ tuổi và giới tính khác nhau, cần phải thay đổi đặc điểm xương cốt, như vậy mới có thể không có chút sơ hở nào.

Lão Dương Nhân chỉ nghĩ đến quá trình luyện tập thôi đã cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Trương Trạch vừa mới xuống hố sụt, men theo lối đi trượt xuống liên tục, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp Hoắc Tiên Nhi ở phía trước.

Nàng cắn răng trượt xuống, cuối cùng dường như giẫm phải thứ gì đó mềm mềm.

Nàng cắn chặt răng, cầm đèn pin định chiếu xuống xem.

Phía sau truyền đến giọng của Trương Trạch.

"Tiên Nhi, dịch qua bên một chút." Nàng vừa dịch qua bên, Trương Trạch liền nhanh chóng đáp xuống đất.

Cảm thấy dưới chân mềm mại, hắn không nhịn được lại giẫm thêm hai cái.

"Khụ khụ khụ ~" Dưới chân bỗng truyền đến tiếng ho khan liên hồi.

"Tề Thiết Chủy?" Hai người cầm đèn pin chiếu xuống, mới thấy dưới chân chính là Tề Thiết Chủy vừa rơi xuống.

Trên người hắn xuất hiện bốn dấu chân thật sâu, chắc là do hai người lúc xuống đã vô tình giẫm phải.

Một lúc sau, Tề Thiết Chủy từ từ tỉnh lại, không ngừng ho khan, ôm lấy ngực.

"Ta cảm thấy đau quá, không phải là xương sườn bị gãy rồi chứ?" "À đúng rồi, vừa rồi hình như bị thứ gì đó đập trúng mấy cái, hai người có thấy không?" Trương Trạch và Hoắc Tiên Nhi ăn ý lắc đầu.

Tề Thiết Chủy với vẻ mặt kỳ quái liếc nhìn hai người: "Sao hai người lại ăn ý như vậy?" Nói rồi, hắn cầm đèn pin, xem xét hoàn cảnh xung quanh.

"Đây là đáy của hố sụt?" Xung quanh đều là hang động, không gian rộng rãi, cách mặt đất đến mấy chục mét.

E là việc leo trở về sẽ rất khó khăn.

Trương Trạch liếc nhìn xung quanh, nói: "Ta đã để lại Thanh Phù mẫu trùng cho bọn họ, đến lúc đó họ sẽ tìm đến chúng ta, không cần lo lắng." Thuật Thanh Phù vốn được dùng trên tiền.

Chỉ cần bôi máu Thanh Phù lên tiền giấy, số tiền tiêu đi sẽ tự quay về.

Ba người cầm đèn pin men theo lối đi tối đen phía trước mà tiến vào.

Trên mặt đất, Trần Ngự Lâu đang nhìn chằm chằm vào tiến độ của lối vào phía trước, khi lối vào dưới đất được mở rộng xong, họ có thể trực tiếp xuống mộ.

"Ta dẫn hai mươi huynh đệ xuống, các huynh đệ còn lại phụ trách xây miếu xương cá trên mặt đất." Nói rồi hắn dẫn người đi xuống.

Chá Cô Tiếu nhìn mấy người bên cạnh: "Chúng ta cũng xuống, hội hợp với Trương Trạch huynh đệ." Vừa bước vào lối vào, liền thấy huynh đệ Tá Lĩnh ở dưới đang lấy ra gạch mộ.

“Gạch đời Đường, người đi trước cẩn thận cơ quan.” Kim Bàn đi sát theo sau người của Tá Lĩnh.

Nhìn cách xuống mộ của mấy người, ông cảm thấy quá lỗ mãng.

Trong mộ, Trương Trạch lúc này đang nhìn chằm chằm vào một đống phân dạng hạt trên mặt đất.

“Cái gì đây?” Tề Thiết Chủy nhặt lên một viên.

“Dạ minh sa.” Trương Trạch nói thẳng tên của thứ này trong dược liệu Trung y.

Hoắc Tiên Nhi vốn định nhặt lên, lập tức rụt tay lại.

“Đó không phải là phân của dơi sao?” “Chính là phân dơi.” Trương Trạch ngẩng đầu chỉ lên đỉnh đầu Hoắc Tiên Nhi: “Cẩn thận trên đầu.” “Dơi hút máu?” Loại dơi này cơ bản giống hệt dơi thường, nhưng không có đuôi lộ ra ngoài như dơi thường, toàn thân màu nâu sẫm, thích hút máu động vật vào ban đêm.

“Suỵt!” Trương Trạch ra hiệu đừng lên tiếng.

Bên ngoài tuy trời vừa tối, nhưng đám dơi này vẫn chưa bắt đầu tỉnh giấc.

Tề Thiết Chủy bỗng dụi dụi mắt: “Ta không nhìn lầm chứ, khuôn mặt người trên tường kia cười kìa?” Trương Trạch ngẩng đầu nhìn, “Không hay rồi, đừng nhìn khuôn mặt quái dị đó.” Vừa nói xong, đã thấy khuôn mặt tươi cười đó từ cười chuyển sang giận dữ, bắt đầu run rẩy không ngừng.

Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng, Trương Trạch không ngờ thứ này lại bị kinh động.

Chỉ vừa mới nhắc nhở, khuôn mặt quỷ kia bỗng quay người phát ra tiếng kêu chi chi.

Tiếng kêu không lớn, nhưng lại đánh thức đám dơi hút máu bên cạnh.

“Nhện, cũng quá lớn rồi đi?!” Hoắc Tiên Nhi tiện tay rút ra một cây roi mềm, quất về phía đám dơi hút máu trên không.

Roi đi đến đâu, liền truyền đến tiếng kêu thảm thiết của vô số con dơi.

Chương 95

Những âm thanh đó lập tức kích thích những con dơi khác, chúng bắt đầu bay loạn khắp nơi, tìm đến vị trí của Trương Trạch rồi không ngừng tấn công.

Tề Thiết Chủy bấm đốt ngón tay, hoảng hốt nói: "Nơi này đại hung, đâu phải là phong thủy bảo địa gì a!" Trương Trạch tiện tay ném cho hắn một cây đuốc, "Đừng nói nhảm nữa, muốn sống thì động thủ." Hắn sẽ không nuông chiều Tề Thiết Chủy như Trương Khải Sơn.

Nếu cứ luôn dựa dẫm vào người khác, có năng lực cũng sẽ trở thành vô năng.

Không thể đối phó với đối thủ lợi hại, nhưng ra tay xua đuổi dơi hút máu thì không vấn đề gì.

Thấy Trương Trạch thật sự không quan tâm, thậm chí còn kéo cả Hoắc Tiên Nhi đi, Tề Thiết Chủy mặt mày khổ sở, cầm đuốc cố gắng xua đuổi đám dơi đang tấn công.

"Trạch gia, ta động thủ rồi, nhưng cũng vô ích thôi!

Dơi nhiều quá, còn có một con nhện lớn đang rình rập." Trên cột đá tự nhiên bên cạnh, con Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng trong động nhện khẽ động đậy vài cái rồi quay người, dường như đang chờ thời cơ tập kích.

"Vô dụng?" Miệng Trương Trạch bỗng nhiên mô phỏng âm thanh, một lần nữa làm nhiễu loạn đám dơi.

Ngay sau đó hắn đột nhiên đưa tay ra.

Hoắc Tiên Nhi nhìn rất rõ, những con dơi đó sau khi bị chạm phải,

lập tức bị một luồng khí đen xuất hiện trong tay Trương Trạch nuốt chửng.

Ngay trước mắt nàng, chúng trực tiếp hóa thành tro bụi.

"Thủ đoạn này, thật đáng sợ!" Trước đây Trương Trạch dùng dược phấn, nàng còn tin là thật, không ngờ là từ chính tay hắn.

Nàng cắn chặt môi, trong lòng thầm thề, phải giúp Trương Trạch giữ bí mật.

Nếu hắn không muốn để người khác biết, vậy chắc chắn là một bí mật vô cùng quan trọng.

Trương Trạch khẽ nói: "Đây là thủ đoạn đặc thù của huyết mạch ta, có thể mượn mồ hôi để tấn công." Hoắc Tiên Nhi ngơ ngác đứng bên cạnh nhìn, "Tiếc là người Hoắc gia chúng ta đều chỉ là người bình thường, nếu cũng có thể sở hữu huyết mạch đặc thù, chắc chắn có thể không cần dựa dẫm vào các gia tộc khác nữa." Rất nhiều hành động đạo mộ của gia tộc, thực ra gần như đều là hợp tác với người khác.

Một gia tộc toàn phụ nữ, ưu thế và nhược điểm đều vô cùng rõ ràng.

Mỗi một người mà Hoắc gia bồi dưỡng đều cần ít nhất mười năm, mất đi một người là thiếu một người, không thể bổ sung kịp thời.

"Nếu ngươi muốn, ta cũng có thể truyền cho ngươi." "Huyết mạch có thể trực tiếp truyền thừa sao?" Nàng bỗng nhiên đỏ mặt, "Nhưng... làm sao để truyền thừa?" Nữ tử trong Hoắc gia đông đảo, ở nhà tai nghe mắt thấy, nàng cũng biết không ít chuyện nam nữ.

Cái gọi là truyền thừa huyết mạch, quá trình đó thông thường đều khiến người ta khó mà mở lời.

Rõ ràng nàng cũng đã nghĩ đi đâu rồi.

“Thực ra rất đơn giản, nhưng có một điểm, sau khi truyền thừa, ngươi sẽ vĩnh viễn không thể thoát khỏi sự khống chế của ta, bao gồm cả tư tưởng, cũng sẽ vô tình hoặc cố ý trung thành với ta.” “Tốt nhất hãy suy nghĩ cho kỹ, ta không ép buộc người khác.” Hoắc Tiên Nhi thiên phú tốt, nhưng dù sao học được đều là thủ đoạn của Hoắc gia.

Nàng giỏi phá giải một số cơ quan đặc thù, cũng có thể đến được những mộ đạo mà người thường không thể đến, nhưng nếu gặp phải cương thi, thú giữ mộ và những nguy hiểm khác trong mộ, nàng sẽ lập tức rơi vào thế yếu.

Nghe những lời Trương Trạch nói, Hoắc Tiên Nhi không biết đang nghĩ gì, cắn cắn răng rồi cuối cùng gật đầu.

“Ta đồng ý.” “Nhưng, là ở đây sao?” Trong lòng nàng vô cùng thấp thỏm.

Nàng đã có một vài suy đoán, nhưng trong lòng lại không chắc chắn lắm.

“Đúng, phải tranh thủ thời gian.” Hắn liếc nhìn Tề Thiết Chủy, tạm thời hắn vẫn có thể cầm cự, việc gây áp lực một cách thích hợp cũng khiến Tề Thiết Chủy có một vài thay đổi.

Ít nhất hắn đã bắt đầu không còn là Tề Thiết Chủy chỉ biết kêu gào khi gặp chuyện nữa.

Hoắc Tiên Nhi từ từ nhắm mắt lại, Trương Trạch cắt ngón tay, trực tiếp nhỏ máu cho nàng.

Máu nhỏ vào trong miệng, Hoắc Tiên Nhi lập tức cảm thấy toàn thân khoan khoái, nhưng đồng thời trong cơ thể cũng bắt đầu nóng lên. 【Hoắc Tiên Nhi nhận được truyền thừa của ký chủ, độ trung thành được tăng lên, mời ký chủ lựa chọn phương hướng cường hóa.】

“Cường hóa sức mạnh và tốc độ.” 【Có muốn để Hoắc Tiên Nhi trực tiếp hấp thu long mạch tinh khí trong mặt dây chuyền Thao Thiết không?】 Người không kế thừa Lục Khố Tiên Tặc chỉ có thể từ từ bị mặt dây chuyền ảnh hưởng.

Chỉ có ba người Chá Cô Tiếu, sở hữu năng lực hấp thu nhất định, mới có thể từ từ hấp thu long mạch tinh khí trong đó, chỉ là tốc độ chung quy không bằng hắn.

Vì vậy dù bao lâu, e là họ cũng không thể thoát khỏi sự khống chế của hắn.

Hoắc Tiên Nhi mở mắt ra, lập tức cảm nhận được sự thay đổi kỳ diệu trên người mình.

“Kết thúc rồi?” “Kết thúc rồi, có thắc mắc gì không?” Trương Trạch ngược lại có chút kỳ quái nhìn nàng, trong đầu nha đầu này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy...

Dường như bị hắn nhìn thấu suy nghĩ, Hoắc Tiên Nhi lập tức mặt đỏ bừng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng.

Trương Trạch nói, rồi lập tức mở Kim Cương Tán, ném cho Tề Thiết Chủy.

“Cầm lấy, tránh sang một bên.” Đợi Tề Thiết Chủy cầm Kim Cương Tán trốn vào góc, trong miệng Trương Trạch bỗng nhiên ngưng tụ nước bọt, bắt đầu sử dụng một loại dịch thể khác trong Ngũ Dịch mà hắn chưa từng dùng.

Chất lỏng màu đen vừa ra khỏi miệng, đột nhiên bắt đầu khuếch tán.

Trạng thái gần như không khác gì mồ hôi, nhưng Trương Trạch thích dùng mồ hôi hơn là nước bọt.

Nhưng trong nước bọt vốn có men tiêu hóa, đồng thời bao gồm cả

dịch tiêu hóa độc đáo của hệ thống tiêu hóa Lục Khố Tiên Tặc. 【Ký chủ thành công phân giải 99 con dơi hút máu, tốc độ tăng cường cơ thể chậm lại, bắt đầu nhận được tuổi thọ tăng thêm khoảng 90 năm.】 Tuổi thọ à, đây chính là năng lực đáng ghen tị nhất của Lục Khố Tiên Tặc, không có cái thứ hai.

Trong thế giới dị nhân, năng lực có thể khiến người ta sống mãi một cách rõ ràng, chính là Lục Khố Tiên Tặc.

Nhưng tiền đề là, không hoàn toàn mất đi nhân tính, biến thành kẻ điên.

Nếu không chỉ cần trăm năm, họ sẽ mất đi ý nghĩa sống tiếp.

Con Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng kia bỗng kêu chi chi vài tiếng, từ trên cột đá nhảy xuống, treo mình trên một sợi tơ nhện.

Trong mắt con nhện, Trương Trạch chỉ là thức ăn vô tình lạc vào tổ.

Dù sao trong tổ nhện, loại "thức ăn" này cũng không ít.

Ai ngờ Long Tích Đao vung lên, một nhát chém xuống, chém con Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng thành hai nửa.

"Trạch gia đao pháp giỏi!" Tề Thiết Chủy liếc trộm một cái, vừa hay nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Hắn nhìn chằm chằm vào thanh đao trong tay Trương Trạch: "Trạch gia, nếu ta không nhìn lầm, tạo hình của thanh đao này, là thanh bảo đao ngự dụng của hoàng đế Càn Long triều Thanh, Long Tích Đao?" Bảo đao của Khang Hi là một thanh trường đao, ngược lại bảo đao của Càn Long, tạo hình đẹp hơn một chút.

Uy lực cụ thể phải xem người sử dụng.

"Chất liệu, là hắc kim phải không?" "Chỉ riêng thanh đao này đã

bằng cả gia sản của Tề gia ta...” Lời này thực ra không hề khoa trương, trước tiên đây là cổ đao, dược liệu quý hiếm đương thời vô song.

Trương Trạch thu đao lại, rồi nhìn về phía trước, lắng nghe âm thanh, vừa rồi là âm thanh do dơi phát ra, truyền ra tiếng vọng trong mộ thất.

Không biết tại sao, hắn dường như có thể phán đoán thông tin trong sóng siêu âm mà dơi tạo ra.

“Phía trước không xa có một mộ thất.” Trong lối đi không xa, Hoa Linh cầm chiếc hộp, con Thanh Phù mẫu trùng bên trong đang liều mạng cố gắng bay về một hướng, đó chính là vị trí của Trương Trạch lúc này.

“Xem phản ứng của Thanh Phù mẫu trùng, Trạch gia hẳn là ở phía trước.” Mấy người cầm đuốc, đang chuẩn bị hội hợp với Trương Trạch.

Bỗng nhiên Trần Ngự Lâu nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào vách đá bên cạnh, một khuôn mặt quỷ kỳ quái đang tủm tỉm nhìn hắn.

“Chá Cô Tiếu huynh đệ, có chú ý không, mặt quỷ trên tường đang cười với ta kìa!” Chá Cô Tiếu vẻ mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm vào vách đá: “Sự việc có điều kỳ quặc, bên dưới hố sụt phải hết sức cẩn thận!” “Đừng chạm vào mặt quỷ đó.” Trương Trạch bỗng nhiên xuất hiện trước mắt mấy người.

Bên cạnh hắn, Tề Thiết Chủy và Hoắc Tiên Nhi đi sát theo sau.

Đặc biệt là Hoắc Tiên Nhi, từ sau khi uống một ngụm máu của Trương Trạch, cả người tinh khí thần đều trở nên khác hẳn.

“Sư huynh, có cảm thấy trên người Hoắc Tiên Nhi có khí tức giống như chúng ta không?” Hoa Linh nhận ra sự thay đổi vi diệu trên

người Hoắc Tiên Nhi, lập tức hỏi Lão Dương Nhân xem có cảm giác tương tự không.

"Thật vậy, chẳng lẽ nàng cũng...?" "Như vậy cũng tốt, không chỉ có thể cường hóa bản thân, còn có thể kéo dài tuổi thọ, quan trọng là sẽ không phản bội Trạch gia." Trong việc xuống mộ đổ đấu, lòng người còn đáng sợ hơn gấp trăm lần so với cơ quan, cương thi trong cổ mộ.

Trương Trạch đi đến trước mặt mấy người, ra hiệu tạm thời tránh xa vách đá.

"Những khuôn mặt quỷ trên tường, có một số được khắc ở đây từ thời Tây Chu sơ kỳ, nhưng phần lớn là một loại nhện tên là Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng." "Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng?" Trần Ngự Lâu nghe xong dường như biết loại nhện này.

"Loại nhện này ta từng thấy hồi còn trẻ, nó ăn ruồi giấm và các loại côn trùng bay khác, sao có thể lớn như vậy?" Khuôn mặt trên tường gần như lớn hơn cả mặt người, khiến mấy người cảm thấy con nhện này e là có khả năng tấn công nhân loại.

"Đây là nhện con." Lời của Trương Trạch khiến mấy người trừng lớn hai mắt đồng thời nhìn về phía mặt quỷ trên vách đá.

"Nhện con?" "Vậy con trưởng thành phải lớn đến mức nào?" Hoa Mã Quải luôn cảm thấy có gì đó không ổn, liền đề nghị: "Hay là chúng ta rút lui trước, rồi bàn bạc kỹ hơn?" "Rút lui?" Kim Bàn bỗng nhiên từ phía sau chen ra.

"Ngươi nói thì nhẹ nhàng, nhưng ngươi có biết, chúng ta hiện tại đang bị nhốt trong mộ không?" Mấy người xung quanh đều không phát hiện, Kim Bàn mất tích một lúc lại quay về trong đội ngũ.

"Vừa rồi ta đã xem xét xung quanh, đường chúng ta đến đã bị một

bức tường mộ chặn lại, cho nên chỉ có thể tiến lên, không thể lùi lại." Cơ quan trong nguyên tác, mọi người vừa mới vào đã gặp phải.

Cũng chính vì vậy, sau khi Kim Bàn một mình đi vào, mới bị buộc phải tiếp tục đi vào trong mộ, cuối cùng mới bị kẹt chết trong cổ mộ mê cung.

"Chẳng lẽ chúng ta bị kẹt chết ở đây?" "Chắc là không, quốc lực nhà Đường cường thịnh, cho nên lăng tẩm xây dựng nhất định vô cùng kiên cố, quan tuyệt thiên hạ.

Trong địa cung đều dùng đá lớn xây nên, khó mà phá tường mộ để vào, nhưng cổ mộ dù xây tốt đến đâu cũng không phải là quả trứng không có kẽ hở." Giải Cửu đi đến trước mặt Trương Trạch, "Sư phụ, lời con nói có đúng không?" Trương Trạch gật đầu nói: "Không sai chút nào, mộ của người xưa về mặt phong thủy, để tàng phong tụ khí, cho nên nhất định sẽ để lại một hư vị." "Hư vị tồn tại là để khí tụ có chỗ chứa, thường ở dũng đạo hoặc hậu điện của lăng mộ, những nơi đó sẽ không bịt kín quá, nếu không sẽ bất lợi cho chủ mộ." Nói rồi, hắn nhìn về phía Kim Bàn: "Tiền bối, vừa rồi người xem xét xung quanh, có phát hiện long sa không?" Việc chọn vị trí miếu xương cá, là để sơ bộ tìm lối vào.

Nhưng con đường từ hố sụt đến chủ điện, lại cần phải tìm nơi long mạch tọa lạc.

Chương 96

Ở khu vực tương ứng, nhất định sẽ có long sa.

"Tổng cộng có ba chỗ." Trương Trạch nhìn về phía Trần Ngự Lâu và Chá Cô Tiếu, nói: "Cơ quan tường mộ hẳn là đang không ngừng di chuyển, chúng ta chia làm ba hướng, lần lượt đào xuống." Trần Ngự Lâu tán thành gật đầu: "Đến lúc đó bất kể lối vào dịch chuyển đến vị trí nào, thì phe đó sẽ vào trước xem xét tình hình." Trương Trạch lo lắng trong cổ mộ sẽ có tình huống ngoài ý muốn.

Mặc dù, lúc vừa vào minh điện của mộ thất, trong tình tiết truyện không có quá nhiều bất ngờ xảy ra, nhưng hắn vẫn yêu cầu hai bên bất kể ai tìm thấy minh điện, đều phải nhanh chóng quay lại.

Theo vị trí Kim Bàn xác định, có ba khu vực có long sa.

Trần Ngự Lâu phụ trách chỗ thứ nhất, để huynh đệ công binh doanh bắt đầu đào.

Chá Cô Tiếu nhìn về phía Lão Dương Nhân: "Lão Dương Nhân, dùng Phân Sơn Quật Tử Giáp." "Vâng." Hắn lấy ra hai con tê tê, Hoa Linh cầm kiến đã chuẩn bị sẵn, trước tiên cho hai con tê tê ăn no một bữa rồi mới làm việc.

Trương Trạch để Kim Bàn đi cùng Trần Ngự Lâu, tránh cho người của Tá Lĩnh đi sai đường.

Hắn nhìn mấy người bên cạnh: "Giải Cửu, Thiết Chủy, Tiên Nhi, ba người theo ta." Nói rồi hắn đi đến khu vực thứ ba.

Liền thấy Giải Cửu thành thạo lắp ráp Lạc Dương sạn.

"Trạch gia, mấy người chúng ta đào, có phải là quá chậm không?" "Tá Lĩnh có công binh doanh, Bàn Sơn có Phân Sơn Quật Tử Giáp,

chắc sẽ nhanh chóng đào thông thôi.” Trương Trạch đứng tại chỗ, nhưng không có ý định động thủ.

“Ta không phải là biết thuật vận chuyển sao?” Nói rồi hắn chắp hai tay sau lưng, yên lặng đứng đó.

Bên cạnh hắn không biết từ lúc nào xuất hiện một người mặc áo giáp da kỳ lạ, đầu đội nón lá.

Thiên Túc Đấu Thi, là thứ Trương Trạch ban đầu dùng để đào đường hầm.

Hiện tại đã được lắp ráp thêm chân rết ngàn túc, tốc độ sẽ càng khoa trương hơn.

Do đeo mặt nạ da người, trông không khác gì người thường.

Giải Cửu bỗng nhiên cứng đờ động tác, quay đầu lại vừa hay thấy một “người” như vậy đứng sau lưng.

Người này là ai, đứng sau lưng từ lúc nào, một chút động tĩnh cũng không có!

Hắn lau một vệt mồ hôi lạnh.

“Giải Cửu, các ngươi lùi ra sau trước.” “Vâng, sư phụ.” Sau khi mấy người lùi ra, Đấu Thi trước mắt đột nhiên xuất hiện ngàn chân, biến thành một con rết hình người kỳ lạ.

Nhưng không phải là loại rết thân người ghê tởm mà Trương Trạch từng thấy ở kiếp trước, mà chỉ là hình thái nhện hình người nhiều chân mà thôi.

“Rết!

Không đúng, là người mà, sao lại đột nhiên mọc ra nhiều chân như vậy?” Tề Thiết Chủy hoảng sợ, trước mắt rõ ràng là yêu quái!

Liền thấy trước mắt nhanh chóng bị đào ra một đường hầm rộng

hơn một mét.

Có kẻ đi sau mà đến trước, phe vốn có tốc độ chậm nhất, ngược lại đột nhiên bỏ xa Tá Lĩnh và Bàn Sơn.

Trương Trạch ra hiệu bịt mũi lại, tránh hít phải quá nhiều bụi.

"Đi thôi, theo ta xuống xem." Chẳng mấy chốc, bên dưới bỗng nhiên truyền đến động tĩnh.

"Lạc lạc lạc ~~" Hoắc Tiên Nhi đột nhiên dừng lại: "Là tiếng của Huyết Thi?" "Thi Ngữ." Trương Trạch vẻ mặt bình thản giải thích: "Là Đấu Thi mà ta luyện chế từ Hắc Mao Cương hồi còn trẻ." "Là Đấu Thi của Bắc phái?" Giải Cửu và Tề Thiết Chủy liếc nhìn nhau, hai người đều từng nghe trưởng bối trong nhà nhắc đến thứ này, nhưng không ngờ Đấu Thi lại đáng sợ đến vậy.

"May mà tranh chấp Nam Bắc đổ đấu đã sớm được giải quyết, nếu không..." Giải Cửu vẻ mặt quái dị nói: "Nếu không thứ này đã dùng để đối phó với chúng ta rồi..." Đi được không bao lâu, Trương Trạch bỗng nhiên nói: "Hư vị ở ngay bên cạnh chúng ta." Phía sau ba người bỗng nhiên truyền đến giọng của Kim Bàn: "Để ta xem." "Tốt lắm tiểu tử, ta đoán quả nhiên không sai, vị trí này gần hậu điện nhất, hư vị tám phần là ở đây." Nói rồi ông bước lên trước, phát hiện trước mắt toàn là gạch xanh đời Đường.

"Cửa mộ, bên dưới toàn bộ đều bị bịt kín." Giải Cửu xem xét một lượt.

Kim Bàn nhìn chằm chằm vào cửa mộ trước mắt: "Cơ quan thường thấy ở đời Đường, phía sau cửa mộ hẳn là minh điện." Phần phía trước dường như có chút thuận lợi, ông lại nhìn về phía cơ quan trước mắt: "Phía sau cửa mộ, thông thường là cát lún, tên độc các loại cơ quan tuyệt hộ, kẻ trộm mộ một khi tiến vào, liền rơi vào nơi vạn kiếp bất phục." Trương Trạch đứng một bên, đưa ngón tay ra, kẹp

một viên gạch xanh khảm trong tường ra.

Mọi người đều nhìn chằm chằm vào hai ngón tay đó.

"Cái này ta biết, tuyệt kỹ của Phát Khâu, Song Chỉ Thám Động!" Tề Thiết Chủy kích động nói.

Sau khi lấy viên gạch xanh ra, Trương Trạch đưa tay vào trong, nghe thấy tiếng "cạch cạch" vài lần, rõ ràng là cơ quan đã bị phá.

Loại cơ quan này uy lực đáng sợ, nhưng nguyên lý lại vô cùng đơn giản.

Chỉ là cơ quan sẽ không tự dưng được lắp vào, phàm là cơ quan tất sẽ có sơ hở.

Mấy người lấy gạch ra, mở hư vị, bước vào minh điện phía sau.

Minh điện rộng lớn, dài khoảng hai ba trăm mét, quy mô hoành tráng.

Mấy người đều quan sát khắp nơi trong minh điện rộng lớn vô cùng.

"Giải Cửu, đi gọi Trần huynh và Chá Cô Tiểu đến, nếu không lát nữa cơ quan di chuyển, trong thời gian ngắn sẽ không thể vào được nữa." Lúc này lối vào tường mộ vừa hay di chuyển đến đây, cho thấy hai lối vào kia chỉ có thể đào vào tường mộ bằng phẳng.

Sau khi Giải Cửu đi, xung quanh mơ hồ có thể nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt.

"Nghe kìa, có tiếng nước." Hoắc Tiên Nhi đứng tại chỗ, mơ hồ nghe thấy tiếng nước xung quanh.

Bỗng nhiên nàng cảm thấy ngực nóng lên, từ trong áo lấy ra mặt dây chuyền Thao Thiết.

"Trạch gia, mặt dây chuyền thật sự có cảm ứng." Trương Trạch

đứng bên cạnh, liếc nhìn phản ứng của mặt dây chuyền.

Mặt dây chuyền ấm áp mang theo hương thơm thoang thoảng của cơ thể.

Bề mặt mặt dây chuyền, lúc này cũng xuất hiện ánh sáng nhàn nhạt.

"Xem ra chúng ta đang ở trong một mạch tiềm long." "Cất kỹ mặt dây chuyền đi, thứ này rất có lợi cho ngươi." Tề Thiết Chủy đi vào sâu trong minh điện một lúc lâu, cầm đèn pin chiếu rọi xung quanh.

"Ta xem nửa ngày rồi, cũng không thấy quan quách ở đâu?" "Minh điện từ xưa là nơi đặt quan quách của chủ mộ, trong Táng Kinh viết rõ ràng như vậy, chẳng lẽ..." Hắn bỗng nhiên bước nhanh trở lại.

"Chẳng lẽ có người đã đến đây trước chúng ta?" Hắn lại cẩn thận xem xét xung quanh.

"Quy mô kết cấu của minh điện đều là lăng mộ vương công hạng nhất đời Đường, kết cấu kiến trúc là trên tròn dưới vuông, bên dưới vuông vức, có góc cạnh, bằng phẳng ngay ngắn, đỉnh vòm hình cung tròn, thế giới quan của người xưa là trời tròn đất vuông, nhưng ta luôn cảm thấy có gì đó không ổn!" Tề Thiết Chủy cầm đèn pin mắt sói cẩn thận xem xét xung quanh một lần nữa.

"Trống rỗng." Giọng Trương Trạch từ phía trước truyền đến, "Nơi này quá trống trải." "Sáu cái giá đá trên mặt đất đều trống không, đáng lẽ trên đó phải đặt sáu loại ngọc dùng để tế tự là tông, khuê, chương, bích, hổ, hoàng, đây là đãi ngộ mà chỉ hoàng thất nhà Đường mới có." Tề Thiết Chủy nhìn xung quanh: "Bích họa trên bốn bức tường cũng đều là bản phác thảo." "Xem ra, mộ này mới xây được một nửa!" Hoắc Tiên Nhi đi đến trước bức bích họa, kinh ngạc trước tài nghệ vẽ trên tường.

“Tuy chỉ là bản phác thảo, nhưng cũng có thể thể hiện kỹ nghệ cao siêu của họa sĩ đời Đường.” “Trên đó có mười ba cung nữ, có người tay cầm hộp gấm, có người tay nâng bình ngọc, có người bưng nhạc cụ, người nào người nấy mập mạp, thể hiện đầy đủ gu thẩm mỹ độc đáo lấy béo làm đẹp của đời Đường..!” “Theo quy chế xưa, người được chôn trong mộ hẳn là quý phi hoặc công chúa, nhưng bích họa lại chỉ vẽ phần đầu, xem ra lúc đó hẳn đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mới đột ngột dừng công.” Lăng mộ hoàng thất chỉ xây một nửa rồi dừng công, tình huống này thực sự hiếm thấy.

Kim Bàn bỗng nhớ lại những lời Trương Trạch nói về mộ Tây Chu lúc còn trên mặt đất.

“Trương Trạch, có lẽ, người nhà Đường trước khi đến nơi này, đã xây dựng cổ mộ ở đây, sau đó lúc đào mộ Tây Chu, phát hiện đây là mộ có chủ, cho nên mới dừng công.” “Theo cách nói này, vậy nơi này hẳn là ngôi mộ xây được một nửa, như vậy, nơi này hẳn là có hai tòa cổ mộ rưỡi.” Ngôi cổ mộ chưa xây xong trước mắt, chỉ có thể tính là nửa tòa.

Cổ mộ thật sự, hẳn cũng không xa.

Kim Bàn nói rồi, đi đến góc đông nam của mộ thất, thắp một cây nến trắng.

Mọi người đều nhìn về phía cây nến.

Ngọn lửa thẳng đứng, không có dấu hiệu tắt, mọi người lập tức yên tâm hơn một chút.

Trương Trạch vô thức liếc nhìn lối vào.

Lối vào tạm thời chưa biến mất, chỉ không biết bên Giải Cửu thế nào.

Lúc này, Giải Cửu vừa ra ngoài.

Trần Ngự Lâu nhìn mộ đạo sắp được đả thông trước mắt, rồi nhìn sang phía Chá Cô Tiếu: "Chá Cô Tiếu huynh đệ, bên ngươi thế nào?" "Sư huynh, chúng ta đào phải một phiến đá, rất lớn, không thể đào đi được." Lão Dương Nhân mặt mày xám xịt dẫn hai con tê tê ra.

"Phiến đá đó như thể được khảm vào trong, xem ra lối vào không ở đây." "Tổng Bả Đầu!" Bên phía Trần Ngự Lâu, huynh đệ Tá Lĩnh đang đào cũng vội vàng đi ra.

"Bên trong có tình huống." Thấy Hoa Mã Quải cũng mặt mày xám xịt đi ra, hắn liền hỏi: "Cũng đào phải phiến đá?" Hoa Mã Quải lau đất trên mặt, "Không sai, là phiến đá, rất dày, thậm chí còn hơn cả đoạn long thạch." Cơ quan như vậy, e là dùng thuốc nổ cũng khó mà phá xuyên trong một lúc.

Mấy người tập trung tại lối vào, bỗng nhiên nhìn thấy cửa động thứ ba có động tĩnh.

Đầu tiên là ánh đèn pin xuất hiện, ngay sau đó Giải Cửu nhanh chóng đi ra.

Tốc độ của hắn cũng cực nhanh.

Chỉ là ở thành Trường Sa hắn khá kín tiếng, không bao giờ làm việc không nắm chắc, vì vậy thực lực bản thân cũng bị người khác xem nhẹ.

"Hai vị khôi thủ, sư phụ đã tìm thấy minh điện của mộ Đường, hai vị mau theo ta." "Đi." Trần Ngự Lâu và Chá Cô Tiếu mấy người lập tức theo Giải Cửu đi tìm.

Dọc đường không khỏi kinh ngạc trước đường hầm rộng rãi, chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà đã đào xong.

"Mô Kim thủ lĩnh quả nhiên là Mô Kim thủ lĩnh, thủ đoạn kinh người như vậy, cũng chỉ có quái vật của Trương gia mới làm được!"

Trần Ngự Lâu chỉ nhìn lướt qua trên đường, trong lòng đã bị thủ đoạn đào đường hầm làm cho chấn kinh.

Cũng chỉ có người trong nghề mới nhìn ra được, mọi nơi trên đó đều được đào vô cùng bằng phẳng, vô cùng chắc chắn.

Hắn nghi ngờ, Đấu Thi kia lúc còn sống, có khả năng là một cao thủ đạo mộ.

Mấy người bước vào minh điện, bỗng thấy một bức tường đá khổng lồ đang từ từ che khuất lối vào.

"Tổng Bả Đầu, lối vào mất rồi!" Hoa Mã Quải vừa đi vào, nhìn về phía hai mươi huynh đệ phía sau.

Chương 97

Mấy chục người xuống đây đều bị nhốt lại.

Ục ục ục~ Mấy huynh đệ Tá Lĩnh đi trước Trần Ngự Lâu, là đội cảm tử phụ trách dò xét cơ quan.

Trương Trạch nhìn những con cóc họ mang theo, bỗng cảm thấy tình hình không ổn.

"...Ai cho các ngươi mang cóc vào?" Hoa Mã Quải vẻ mặt vô tội nhìn hắn: "Trạch gia, Tá Lĩnh chúng ta xuống mộ trước giờ đều như vậy, mang cóc là để thử cơ quan, huống hồ bây giờ lối vào cũng mất rồi..." Lối vào mất rồi, mang những con cóc này ra ngoài cũng khó.

Trương Trạch lại nhìn Phân Sơn Quật Tử Giáp của Bàn Sơn, trong lòng thầm kêu không hay.

"Bên kia có một nữ tử áo trắng!" Nữ tử thân hình đầy đặn, như thể cung nữ được vẽ trên tường bỗng nhiên từ trong tường bước ra.

"Chẳng lẽ là linh hồn của chủ mộ?" Chá Cô Tiếu nhìn nữ tử áo trắng kia, chắp tay nói: "Bàn Sơn Chá Cô Tiếu không có ý mạo phạm, chỉ vì tộc nhân phải chịu nỗi khổ của lời nguyền mắt quỷ, cần Mộc Trần Châu để giải cứu tộc nhân thoát khỏi biển khổ, xin chủ mộ rộng lượng cho qua!" "Mau nhìn, quan quách xuất hiện rồi." Tề Thiết Chủy nhìn về phía giường quan tài bên cạnh, một chiếc quan tài đá có hoa văn vàng xuất hiện bên cạnh hắn, lập tức dọa hắn giật nảy mình.

"Gặp ma rồi, đột nhiên xuất hiện quan quách!" "Không đúng, trong cổ mộ đời Đường, sao lại đột nhiên xuất hiện quan quách thời Tây Chu?" Hắn lại nhìn xung quanh, tường mộ cũng đã xảy ra thay đổi, đâu đâu cũng thấy hoa văn vân lôi thường thấy trong cổ mộ Tây Chu dùng làm trang trí.

Khi đưa tay ra, tay hắn trực tiếp xuyên qua quan tài đá.

“Tà ma quá, quan quách không chạm vào được?” “Đừng thử nữa, là U Linh Trủng thời Tây Chu bị dẫn dụ đến đây.” Trương Trạch thấy U Linh Trủng thời Tây Chu bị hấp dẫn đến, liền không nói thêm nữa.

“Các ngươi mang theo cóc tương đương với tam sinh trong tế tự thời cổ đại, còn có hai con tê tê, đều bị U Linh Trủng xem là tế phẩm, nên mới đột nhiên xuất hiện.” “U Linh Trủng lại có suy nghĩ riêng, chẳng lẽ đã thành tinh rồi sao?” “Xem ra, lúc đó không chỉ vì đào phải mộ Tây Chu, mà rất có khả năng là vì U Linh Trủng, mộ Đường mới đột ngột dừng công.” Kim Bàn một mình xem xét tình hình xung quanh mộ thất, nói với mọi người: “Ta vừa xem, xung quanh mộ thất có bốn cửa mộ, tất cả đều đóng kín hoàn hảo, cho thấy lúc rời đi, họ rất ung dung, không vội vã.” Tề Thiết Chủy cười khổ nhìn bốn cánh cửa đá xung quanh: “Cửa có bốn cánh, chúng ta nên đi đường nào đây?” Nhìn bốn cánh cửa mộ trước mắt đều đóng chặt, Trương Trạch mặt không biểu cảm bước tới trước cửa đá.

Hai ngón tay khẽ lướt trên cửa đá.

Thấy hai ngón tay thon dài của Trương Trạch, Tề Thiết Chủy nhìn sang Giải Cửu, thấp giọng hỏi: “Vị quan bố phòng mới của thành Trường Sa chúng ta, ta nhớ hình như cũng có bàn tay giống hệt Trạch Gia.” “Đều là anh em họ, lẽ nào ngón tay cũng di truyền sao?” Trương Trạch nghe không nổi nữa, bèn dừng động tác trên tay.

Lại nghe Chá Cô Tiếu giải thích: “Tề tiên sinh e là đã đoán sai rồi, hai ngón tay của Trương Trạch huynh đệ là Phát Khâu Chỉ của Phát Khâu Thiên Quan, cũng có người gọi là Hoàng Kim Nhị Chỉ.

Phối hợp với tuyệt kỹ Song Chỉ Tham Động của Phát Khâu, từ nhỏ đã được huấn luyện thành như vậy.” Sau khi Chá Cô Tiếu giải thích, Tề Thiết Chủy mới vỡ lẽ.

“Nguyên lai là vậy, xương cốt con người do bẩm sinh quyết định, muốn luyện thành thế này, e là cần phải trải qua một thời gian dài huấn luyện kinh khủng phi nhân loại mới được!” Hắn nhìn về phía Trương Trạch: “Trạch Gia, Tề Thiết Chủy ta phục rồi!” Hiện tại Tề Thiết Chủy mới tiếp xúc với người Trương gia, thuật số bình thường hắn xem đa phần liên quan đến Kỳ Môn Độn Giáp, Chu Dịch Bát Quái.

Bình thường cũng chỉ nghe nói về Song Chỉ Tham Động, chứ không biết rõ sự tình.

“Mẹ ta là em họ của Trương Khải Sơn, vì thế chúng ta không phải anh em họ trong vòng năm đời.” Người của Trương gia sống rất lâu, chỉ cần trước trăm tuổi đều có thể dễ dàng sinh sôi đời sau.

Nghe mọi người thảo luận về quan hệ giữa mình và Trương Khải Sơn, Trương Trạch giải thích đơn giản một câu, tránh để họ lại đoán mò.

Hắn thu ngón tay lại, đột nhiên rút Long Tích Đao từ sau lưng ra, đâm vào giữa cửa đá.

Do long tích trên Long Tích Đao chạm vào khe hở của cửa đá, dưới sức mạnh khổng lồ của Trương Trạch, nó đã mạnh mẽ đâm vào giữa cửa đá.

Lưỡi đao tiếp xúc với không gian sau cửa, chạm phải một tảng đá lớn, Trương Trạch nhếch miệng cười tự tin.

“Quả nhiên là vậy.” “Một cánh cửa đá không hoàn toàn bịt kín, như cố ý để lại một lối đi, sau cửa là tự thạch.” Hoa Mã Quải nghe xong liền nhìn về phía Trần Ngự Lâu: “Tổng Bả Đầu, thuốc nổ đều ở bên ngoài cả rồi.” “Không cần thuốc nổ.” Theo lời Trương Trạch, con dao trong tay hắn hơi dùng sức, một tiếng “đông” vang lên, là âm thanh của tảng đá lớn sau cửa rơi xuống.

Hai tay hắn đẩy mạnh về phía trước, cửa đá đột nhiên bật mở.

"Tự thạch sau cửa chỉ là một cách bố trí truyền thống, có thể dễ dàng mở ra." Trương Trạch nói xong, liếc nhìn mộ đạo phía sau.

Hắn men theo sườn mộ đạo đi vào trong, tránh gặp phải cơ quan giữa mộ đạo.

Tự thạch là một loại cơ quan thường thấy sau cửa mộ.

Khi cửa mộ đóng lại, sẽ có một tảng đá nặng tự động chặn sau cửa, khiến cửa đá không thể mở ra.

Chỉ cần dùng kỹ xảo, dịch chuyển tảng đá lớn phía sau là được.

Mộ đạo phía sau tổng thể dài khoảng năm, sáu mươi mét, không gian thoáng đãng, đủ để thấy quy mô của cổ mộ vô cùng hoành tráng.

Hai bên là những khối đá vuông vức khổng lồ được xếp ngay ngắn thành hai bức tường đá.

Men theo mộ đạo đi được khoảng ba mươi mét, Trương Trạch đột nhiên dừng lại.

Kim Bàn và Chá Cô Tiếu bên cạnh đồng thời dùng đèn pin chiếu về phía trước.

Một bức tượng đá mắt tròn xoe giận dữ trừng trừng nhìn mọi người, sự phong hóa và những vết nứt trên bề mặt càng khiến pho tượng trở nên hung tợn hơn.

"Tượng điêu khắc cổ xưa như vậy, ta e rằng chúng ta đã thực sự vào phạm vi của ngôi mộ Tây Chu." Kim Bàn từ từ tiến lên, phía trước chính là hai pho tượng đá mặt người khổng lồ vừa thấy.

Đứng giữa chúng, trong lòng không khỏi run sợ.

Mộ đạo cao bốn mét, pho tượng mặt người phía trước cũng có chiều cao gần tương đương mộ đạo.

Kim Bàn định thần lại, giải thích cho mọi người: "Tượng điêu khắc mặt người cực thịnh vào thời Tây Chu, đừng xem thường hoa văn vân lôi khắc trên tai tượng đá, đó là thứ độc nhất của thời Tây Chu." Hai ba mươi người tập trung sau cửa đá phía trước.

Kim Bàn hơi dùng sức, đẩy cánh cửa đá cổ xưa ra.

"Có phải quá thuận lợi không?" Hắn đột nhiên quay đầu nhìn mọi người.

"Có lẽ… lúc xây dựng, không kịp thiết kế cơ quan bên trong?" Lời của Tề Thiết Chủy, chính hắn cũng không tin.

Nhưng mọi người không có đường lui, chỉ có thể tiếp tục đi về phía mộ thất phía trước.

Ánh sáng đèn pin chiếu vào giữa mộ thất.

"Không thể nào!" Kim Bàn trừng mắt nhìn bốn phía mộ thất: "Bên ngoài một tòa minh điện, bên trong lại có một tòa nữa?" "Lẽ nào là Quỷ Đả Tường?" Nếu ngôi mộ Tây Chu này thực sự là U Linh Trủng, rất có khả năng biến thành Quỷ Đả Tường, nhốt mọi người chết trong mộ.

"Hoàn toàn vượt ra ngoài phạm trù Kỳ Môn Độn Giáp thông thường." Tề Thiết Chủy không ngừng bấm đốt ngón tay, tức thì mồ hôi đầm đìa.

"Tổ sư gia phù hộ, lần này e là thực sự gặp phải thứ cứng rắn rồi!" Đối với một người chuyên về Kỳ Môn Độn Giáp mà nói, hắn thật sự hoảng sợ.

"Lý Thuần Phong vốn là cao thủ Kỳ Môn Độn Giáp thời Đường, có thể thiết kế ra cơ quan như vậy, cũng không có gì lạ." Tề Thiết Chủy kinh ngạc nhìn Kim Bàn: "Tiền bối, ý của ngài là, Lý Thuần Phong đã kết hợp đặc điểm của U Linh Trủng vào trong cơ quan?"

“Trời ạ, tài năng lớn như vậy, thảo nào có thể được xưng là một đời đại sư!” Mặc dù bị nhốt bên trong, nhưng trong lòng hắn đối với Lý Thuần Phong thật sự bội phục.

“Dùng 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》.” Trương Trạch nhìn về phía Kim Bàn: “Ta tuy chưa đọc qua bản gốc của cuốn sách này, nhưng tình cờ biết được đại khái nội dung bên trong.” Phân Kim Định Huyệt lúc trước, hắn dùng chính là các tác phẩm phong thủy đọc được trong sách, cộng thêm các điển tịch phong thủy trong Trương gia.

Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật nếu là bản hoàn chỉnh, thì thực sự là một cuốn bách khoa toàn thư về đạo mộ.

“Nguyên lai ngươi cũng có thứ không biết.” Kim Bàn vừa bất ngờ, vừa tự hào nói: “《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 là tinh hoa học thuật cả đời của sư phụ ta, Trương Tam Liên Tử.” “Chỉ tiếc là vào ngày sách hoàn thành, vì cuốn sách này đoạt đi bí mật của trời đất, e rằng sẽ tổn hại dương thọ, nên ông đã hủy đi nửa bản Âm Dương Thuật.” “Chỉ có nửa bản mà đã lợi hại như vậy?” Mọi người phía sau đều không nhịn được nhìn về phía Kim Bàn, xem xem tuyệt kỹ Mô Kim trong truyền thuyết rốt cuộc lợi hại đến đâu.

Kim Bàn lắc nhẹ la bàn trong tay.

“Trương Trạch, Phong Thủy Bí Thuật đợi sau khi ra ngoài, ta tự nhiên sẽ truyền lại toàn bộ nội dung nửa bản cho ngươi.” “Cơ quan trước mắt, cần dùng đến Thần Tự Quyết trong Thập Lục Tự.” Vừa nói, hắn vừa đổi thành la bàn và giải thích chi tiết cho Trương Trạch.

“Từ xưa đến nay, những người khao khát sau khi chết thành tiên, và chìm đắm trong đạo này nhiều không kể xiết.” Trương Trạch và Kim Bàn cùng nhau đi vào mộ đạo phía sau.

Trong mộ thất có tổng cộng bốn cánh cửa, Trương Trạch cùng với

Hồng Cô Nương, Chá Cô Tiếu lần lượt phá giải toàn bộ cơ quan của các cửa mộ còn lại.

Kim Bàn tiếp tục nói: "Phá bốn cánh cửa, chỉ là bước đầu tiên." "Địa hình tương đồng thì khí tức bên trong cũng tương quan, làm thế nào để thi triển vũ hóa trong thần tiên huyệt chính là nội dung chủ yếu của Thần Tự Thiên, nếu không cũng giống như 'thuật đồ long', trong đại đa số trường hợp, 'vũ hóa miên trong thần tiên huyệt' chỉ là một bộ lý luận suông không thực tế mà thôi." Mấy người bên cạnh nghe Kim Bàn nói, trừ Giải Cửu và Tề Thiết Chủy ra thì hầu như đều nghe như vịt nghe sấm.

Ngay cả Trần Ngự Lâu đọc nhiều sách vở cũng thầm than trong lòng, tuyệt học Mô Kim quả thật thâm sâu.

Hành động tiếp theo của Kim Bàn càng khó hiểu hơn.

Trong đó liên quan đến thuật số, thậm chí cả những trận pháp Kỳ Môn Độn Giáp đã thất truyền từ lâu.

Cuối cùng Kim Bàn đi đến trước một cánh cửa mộ không cao hơn hai mét, nói với mấy người: "Ở đây." Hai bên vẫn là những hàng tượng đá mặt người.

Sau khi đẩy cửa ra, cuối cùng không còn là minh điện đã thấy lúc trước, mà là một dãy bậc thang đá khắc hình mặt trăng.

Bậc thang đá trước mắt chỉ có thể miễn cưỡng thấy được năm sáu bậc, xa hơn nữa, ánh sáng của đèn pin như bị bóng tối nuốt chửng.

"Nguy hiểm quá!

U Linh Trủng Tây Chu suýt nữa đã nhốt tất cả chúng ta chết trong minh điện phía sau rồi." Tề Thiết Chủy bây giờ hoàn toàn tin những gì Trương Trạch nói lúc trước.

"Trạch Gia, bây giờ ta tin rồi, chúng ta chính là vật tế phẩm, đã thu

hút U Linh Trủng xuất hiện.

Không... trước thời Tây Chu, vật tế phẩm không chỉ có tam sinh và gia súc, trong mộ của nhiều quyền quý muốn vũ hóa phi thăng sau khi chết, thường đều dùng nô lệ và phu tù, thậm chí cả bình dân để tế tự." Hồng Cô Nương bị lời nói của hắn dọa cho giật nảy mình: "Ý ngươi là, gần ba mươi người chúng ta, đều là vật tế phẩm trên đỉnh của U Linh Trủng?" Nếu thật sự như vậy, thì gay go rồi.

"Ta lại muốn xem xem, U Linh Trủng rốt cuộc lợi hại đến đâu, hung tàn đến mức nào." Hoắc Tiên Nhi nhìn về phía Trương Trạch, cũng tò mò hỏi: "Trạch Gia, ngài biết không, ta cũng là lần đầu tiên nghe nói về loại cổ mộ quỷ dị như U Linh Trủng!" Thấy Hoắc Tiên Nhi hỏi vậy, Trương Trạch hồi tưởng lại những miêu tả liên quan đến U Linh Trủng trong đầu.

"U Linh Trủng Tây Chu, nói trắng ra, là do tinh phách của cổ mộ hóa thành, ngày tích tháng lũy, liền sinh ra một ý thức nhất định, cũng tương đương với một loại bản năng đơn giản." Hoắc Tiên Nhi nghe được miêu tả tinh tế như vậy, tức thì cảm thán sự kỳ diệu của thế giới này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Trương Trạch lại nói: "Những hiện tượng kỳ đặc tương tự như vậy, thế giới này đều có." "Đợi sau này thời gian lâu rồi ngươi sẽ phát hiện, rất nhiều thần thoại lưu truyền từ thượng cổ, kỳ thực đều là sự thật." Ngay cả Giải Cửu nghe xong cũng âm thầm gật đầu.

"Nếu không phải sư phụ ta mới mười sáu tuổi, sao có thể bác học đa tài như vậy." Lời nói của Giải Cửu, cũng là suy nghĩ của những người khác.

Nếu những lời này do Kim Bàn nói ra, thì còn có thể hiểu được, dù sao tuổi tác và kinh nghiệm đã ở đó.

Mọi người hoàn hồn, toàn tâm toàn ý nhìn vào lối đi bậc thang cổ

quái trước mắt.

“Phía sau là nơi nào?” Trần Ngự Lâu nhìn về phía trước, trong lúc mấy người nói chuyện, hắn đã quan sát một hồi.

Dạ nhãn cũng không thể nhìn rõ toàn bộ khung cảnh bên trong.

Chương 98

Thực sự khiến người ta cảm thấy bất an.

Cả đời hắn đào không ít mộ lớn, nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải mộ đạo quỷ dị như vậy.

Minh điện lúc trước tổng cộng chỉ có bốn cửa.

Theo lý mà nói, trong đó nên có một con đường để rời đi.

Nhưng trước mắt vừa không phải đường quay về, phía sau cũng không thấy mộ thất nào khác.

Mỗi bậc thang đá trước mắt đều vô cùng rộng rãi, mỗi tầng đều được xếp từ một phiến đá lớn nguyên khối.

Trương Trạch đi vào trong mấy bước, sử dụng năng lực dạ thị, trong lòng hoàn toàn xác định, đây chính là "Huyền Hồn Thê" gây ấn tượng sâu sắc trong Long Lĩnh.

"Ánh sáng đèn pin chiếu lên tường mộ, vẫn một màu đen kịt, mọi người có thấy loại sơn liệu cổ quái này bao giờ chưa?" Hoắc Tiên Nhi tuổi còn nhỏ, chỉ nhận ra trên tường có lẽ đã được bôi sơn liệu, nhưng chưa từng nghe nói về loại sơn liệu kỳ quái này.

Trương Trạch quay đầu nói với mọi người: "Một loại sơn liệu cổ đại có đặc tính hấp thụ ánh sáng." Nói xong hắn tiếp tục đi xuống bậc thang.

"Những hình mặt trăng trên bậc thang này, mỗi cái một khác, không biết có đại biểu cho ý nghĩa đặc biệt nào không." Tề Thiết Chủy vừa nhìn chằm chằm bậc thang vừa không quên nhắc nhở một câu: "Mọi người cẩn thận, trên bậc thang có lẽ có cơ quan." Men theo bậc thang tiếp tục đi xuống, không biết đã đi bao lâu, mọi người chỉ

cảm thấy có lẽ đã đi qua hàng ngàn bậc thang, nhưng vẫn không thấy điểm cuối.

Chá Cô Tiếu đột nhiên dừng lại, "Lão Dương Nhân, bắn một mũi tên vào trong bóng tối thử xem." Lão Dương Nhân trực tiếp lấy ra ba mũi tên bắn đi.

"Sư huynh, bốn phía chúng ta là khảm đạo." "Khảm đạo?" Kim Bàn nhanh chân bước tới.

"Nếu vậy, chúng ta nãy giờ vẫn luôn đi vòng quanh." Trương Trạch thấy vậy bèn nhắc nhở một câu: "Tiền bối, ta từng đọc trong cổ tịch về loại cơ quan này, hẳn là cơ quan đặc thù do người xưa thiết lập để ngăn chặn đạo mộ tặc tiến vào, gọi là Huyền Hồn Thê." "Loại cơ quan này tuy không phải đụng vào là chết, nhưng rất nhiều đạo mộ tặc sau khi vào đây, ít nhất cũng bị nhốt mấy ngày." Trần Ngự Lâu thấy vậy liền hỏi người sau lưng: "Lương khô các huynh đệ mang theo đủ chống đỡ mấy ngày?" "Nếu tiết kiệm một chút, chắc có thể cầm cự ba ngày." Hoa Mã Quải đi qua bên cạnh hai mươi huynh đệ Tá Lĩnh phía sau, xác nhận số lượng lương khô mang theo.

"Xem ra chúng ta chỉ có ba ngày." Trần Ngự Lâu chìm vào suy tư.

Nếu trong ba ngày không thể phá được cơ quan, e rằng sau đó phải chờ chết ở đây.

"Không cần đến ba ngày." Trương Trạch thấy mọi người bắt đầu bi quan, lập tức nói: "Huyền Hồn Thê, chẳng qua là một loại cơ quan thuật số." "Trong đó chẳng qua liên quan đến ba đại bí thuật thuật số cổ đại: Thái Ất, Kỳ Môn, Lục Nhâm." "Xét cho cùng, tất cả đều bao hàm trong toàn thiên thập lục quái." "Kim tiền bối, ta nói có đúng không?" Vào đây lâu như vậy, thần sắc của Trương Trạch không hề thay đổi chút nào.

Sở dĩ hắn đi vòng hai vòng, chủ yếu là để xác định sự biến hóa

của bậc thang dưới chân có giống như trong trí nhớ hay không.

Hắn đặt một đồng Kim Hồn Tệ lên bậc thang.

"Đồng Kim Hồn Tệ này là do ta cố ý đặt lúc trước." "Cái gọi là quyết sơ Thái Cực sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái." "Bát Quái tương tác lẫn nhau, lại thành Lục Thập Tứ Quái." "Mỗi quẻ sáu hào, tổng cộng ba trăm tám mươi tư hào, vừa vặn tương ứng với tất cả các bậc thang." Kim Bàn thấy Trương Trạch nhanh như vậy đã phân tích ra nguyên lý của Huyền Hồn Thê, nhớ lại lúc mình mười sáu tuổi, dường như còn chưa biết Chu Dịch Bát Quái là cái gì.

"Quả nhiên hậu sinh khả úy." "《Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật》 ta mới vừa dạy ngươi, không ngờ ngươi đã có thể vận dụng linh hoạt." "Kỳ thực lúc nãy chỉ còn một bước nữa là ngươi có đáp án, vì sao không tiếp tục đi xuống?" Một khi Trương Trạch đã biết nguyên lý của Huyền Hồn Thê, tự nhiên cũng rất rõ phương pháp phá giải trong đó.

"Trạch Gia, Huyền Hồn Thê có phương pháp phá giải sao?" Tề Thiết Chủy đứng bên cạnh, đang tính toán quẻ hào mà Trương Trạch vừa nói.

Trương Trạch vốn không muốn cướp đi sự nổi bật của Kim Bàn, nhưng nếu đã bị nhìn thấu, liền không lãng phí thời gian nữa.

"Tiền bối không phải cũng đã nhìn ra rồi sao?" Hắn ra hiệu cho mọi người nhìn về bậc thang mà Kim Bàn đang đứng.

"Nơi Kim tiền bối đang đứng chính là Khốn Quái Cửu Ngũ, từ đây nhảy xuống, chúng ta có thể thoát khỏi cơ quan Huyền Hồn Thê." Mặc dù Trương Trạch đã chỉ rõ, nhưng những người khác lại không thể phân biệt được sự khác biệt giữa bậc thang này và những bậc thang khác.

Thấy Trương Trạch quả nhiên đã nhìn ra vấn đề, Kim Bàn nói: "Ta nhảy trước." "Tiền bối, hay là để vãn bối làm thay!" Chá Cô Tiếu thấy vậy, có chút không yên tâm.

Bên dưới thực sự là lối ra, nhảy xuống như vậy cũng chưa chắc vạn toàn.

"Yên tâm đi, ta có chừng mực." Tính cách của Kim Bàn rất kiên cường, đặc biệt là về trình độ trong Kỳ Môn thuật số.

Nói xong, ông liền nhảy xuống khỏi bậc thang.

Đợi một lúc, dường như không có động tĩnh gì, mấy người đều lo lắng bên dưới đã xảy ra chuyện.

"Xuống hết đi!" Ngay sau đó, tiếng gọi của Kim Bàn truyền lên từ bên dưới.

Tiếng vang hình thành trong khảm đạo.

Trương Trạch ngay sau đó cũng nhảy xuống, đồng thời ra hiệu cho Hoắc Tiên Nhi có thể nhảy theo sau.

Xuống đến bên dưới, thấy Hoắc Tiên Nhi và Giải Cửu nhảy xuống, hắn thuận tay đỡ lấy hai người.

Đợi tất cả mọi người đều xuống tầng bậc thang này.

Trần Ngự Lâu cẩn thận nhìn về phía trước, quả nhiên lúc này phía trước đã có thể thấy lối ra.

"Hai vị lại một lần nữa khiến ta mở rộng tầm mắt!" Đối mặt với cơ quan trên đường đi, Trần Ngự Lâu cuối cùng đã hiểu thấu đáo cái gì gọi là người giỏi còn có người giỏi hơn.

Những năm đầu đạo mộ quá thuận lợi, lại khiến hắn xem thường trí tuệ của người xưa.

May mà kịp thời dừng lại bên bờ vực, nếu không e rằng sớm

muộn cũng rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

"Lão đại, ta cảm giác ở đây và ở trên không có gì khác biệt?" "Hồng cô nương mời xem, phía trước là lối ra, chúng ta sắp có thể rời khỏi Huyền Hồn Thê." Chá Cô Tiếu chỉ tay, Hồng Cô Nương ngượng ngùng cười.

Trương Trạch thấy mọi người đều đã mệt, liền nói: "Mọi người nghỉ ngơi một lát, chúng ta sau đó sẽ tiếp tục đi." "Trạch Gia, ngực của ngài đang phát sáng?" "Không phải ngực, là mặt dây chuyền Thao Thiết." Hoắc Tiên Nhi lấy mặt dây chuyền ra: "Của ta cũng đang phát sáng." Ba người Bàn Sơn cũng lấy ra mặt dây chuyền tùy thân, quả nhiên đều có phản ứng giống nhau.

"Xem ra chúng ta đã rất gần với minh điện thực sự rồi!" Mọi người đang nghỉ ngơi, lại bị sự thay đổi của mấy mặt dây chuyền thu hút.

Kim Bàn liếc nhìn Mô Kim Phù trên người.

"Nếu không phải tuổi đã cao, ta thật muốn có một cái mặt dây chuyền." Lời vừa dứt, Trương Trạch liền đưa cho ông một cái.

"Tiền bối, trên đường đi ngài đã không giữ lại chút gì mà truyền thụ 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 cho ta, ngài cũng là sư phụ của ta." Tuy không có danh phận sư đồ, nhưng cũng không khác gì sư đồ.

Kim Bàn nhận lấy mặt dây chuyền, cảm khái vạn phần: "Chỉ riêng việc chỉ điểm cho thủ lĩnh Mô Kim, cũng đủ để ta khoe khoang một thời gian rồi." Hắn đeo mặt dây chuyền lên người, cơ thể vốn già nua, đột nhiên như trẻ lại vài tuổi.

Một luồng sức mạnh đang không ngừng tràn vào cơ thể. 【Chúc mừng túc chủ, đã dung hội quán thông nửa bản 《Thập Lục Tự Âm

Dương Phong Thủy Bí Thuật》!】 Trần Ngự Lâu đứng bên cạnh nhìn, chỉ lặng lẽ đứng đó, chứ không hề ghen tị.

Trương Trạch nói: "Trần huynh cũng không cần hâm mộ, sau này ngài tòng quân, hoặc làm quan, mặt dây chuyền này không thích hợp." "Đợi sau này ta tìm được thứ tốt hơn, sẽ tặng ngài một món quà lớn." Không phải hắn keo kiệt, mà thực sự vị trí của Trần Ngự Lâu sẽ xảy ra biến đổi lớn.

Nếu mặt dây chuyền bị phát hiện, e rằng sẽ có phiền phức lớn.

Trần Ngự Lâu cười nói: "Trương Trạch huynh đệ quá xem thường ta rồi, Trần Ngự Lâu ta không phải người nhỏ mọn như vậy." Trương Trạch tự nhiên hiểu ý trong lời nói của hắn.

Mọi người nghỉ ngơi gần xong, lại tiếp tục men theo bậc thang đi xuống.

Xuyên qua bậc thang, tiến vào không gian phía sau.

Trước mắt đột nhiên trở nên quang đãng.

Xuất hiện một mộ thất Tây Chu rộng rãi.

Mọi người bước vào trong mộ thất, những ngọn trường minh đăng bên trong đang cháy leo lét.

"Đây là minh điện thực sự sao?" "Có một cái Hồn Thiên Nghi!" Tề Thiết Chủy nhìn Hồn Thiên Nghi trước mắt, đột nhiên đứng tại chỗ, cuối cùng lập tức lắc đầu.

"Chúng ta e là đã thực sự đến mộ thất của Lý Thuần Phong!" Khi nhìn thấy Hồn Thiên Nghi trước mắt, nó vừa vặn tương ứng với thân phận của Lý Thuần Phong.

Lý Thuần Phong vốn là một đại sư tinh tượng.

Nhìn lên vòm mái trên đầu, bên trên tương ứng chính là các vì sao

trên trời.

Kim Bàn nhìn Hồn Thiên Nghi trước mắt, rồi nhìn những phù hiệu trên tường xung quanh, chẳng phải là cơ quan mà ông sở trường sao?

Ông cẩn thận quan sát xung quanh.

Đồng thời nói với mọi người: "Lý Thuần Phong năm đó sau khi vào mộ thất này, đã không tiếp tục bị động, trong Huyền Hồn Thê, phong cách chủ yếu là những phiến đá lớn, phong cách của những khối đá nguyên khối đa phần xuất hiện vào thời Tiên Tần hoặc sớm hơn, bản thân mộ thất này nên là mộ Tây Chu, đã được Lý Thuần Phong gia cố và cải tạo rất nhiều." Tề Thiết Chủy đứng quanh Hồn Thiên Nghi, nói: "Không đúng, mộ thất bình thường, nơi đây nên đặt quan quách, sao ở đây lại là một cái Hồn Thiên Nghi?" Chôn cất thiết bị trong mộ, mấy người họ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Trương Trạch đi đến bên một tấm bia đá.

Nhìn vào Thôi Bối Đồ Lục Thập Tứ Tượng trong truyền thuyết.

Trong kịch bản gốc, tấm bia đá này thực ra chưa từng có ai động đến.

Nhưng nó lại là minh chứng tốt nhất cho mộ thất của Lý Thuần Phong. 【Yêu cầu túc chủ lấy đi bản gốc sơ đại Lục Thập Tứ Tượng Thôi Bối Đồ của Lý Thuần Phong thời Đường, sau đó sẽ có phần thưởng.】 Trương Trạch chỉ liếc nhìn tấm bia đá, nhiệm vụ liền xuất hiện.

Phịch!

Tề Thiết Chủy đột nhiên quỳ xuống sau lưng Trương Trạch.

"Tổ sư gia của ta ơi!

Đây là Thôi Bối Đồ do Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cương thời

Đường cùng nhau suy diễn ra đó!" Hắn còn liên tục dập đầu mấy cái: "Tấm bia này e là bản gốc thời Đường phải không?" "Bảo vật vô giá a." Nào ngờ, lời hắn vừa dứt, Trương Trạch đã rút ra Hắc Kim Long Tích Đao.

Hắn bắt đầu cắt một cách bằng phẳng xung quanh tấm bia đá.

Tảng đá khổng lồ, trước lưỡi dao sắc bén của Long Tích Đao, quả thực không chịu nổi một kích.

Mỗi nhát dao chém xuống đều trôi chảy như cắt đậu hũ.

Chương 99

"Trạch Gia, đây là Thôi Bối Đồ đó, ngài nhất định phải cẩn thận một chút!" Có thể thấy, Tề Thiết Chủy hoàn toàn hiểu rõ, trong mộ thất này, thứ đáng giá nhất chính là Thôi Bối Đồ trước mắt.

Thậm chí trong mắt đại đa số người bên ngoài, giá trị của Thôi Bối Đồ còn vượt xa bất kỳ thứ gì khác trong toàn bộ mộ thất.

Long Cốt Thiên Thư, cũng chỉ là do Chu Văn Vương để lại, có ghi chép về Mộc Trần Châu mà thôi.

Đầu tiên là trên đời này, hầu như không ai nhận ra được văn tự trên đó.

Tìm không thấy Mộc Trần Châu, có Long Cốt Thiên Thư trong tay, cũng chưa chắc có ai tin vào nội dung trên đó.

Theo Trương Trạch thu lại con dao trong tay, hắn liền sử dụng Song Chỉ Tham Động.

Nhờ vào lực khéo, cả tấm bia đá đã được lấy ra một cách hoàn chỉnh.

Tề Thiết Chủy thấy tấm bia đá đổ xuống, tức thì cảm thấy trước mắt tối sầm.

"Mạng ta xong rồi!" Nhưng trong chớp mắt, tấm bia đá đột nhiên biến mất khỏi tầm mắt.

"Bàn Vận Thuật?" Hắn lau mồ hôi lạnh trên trán, kinh hồn chưa định nói: "Trạch Gia, nếu ngài muốn dùng Bàn Vận Thuật, sao không nói sớm!" "Cũng không hỏi." Trên tường thiếu đi một mảng như vậy, những người khác dường như cũng không để ý.

Ngược lại, đám người Tá Lĩnh đều đang chú ý xem trên tường có

thứ gì đáng tiền không.

Trương Trạch lập tức nói với mọi người: "Chư vị, đừng đụng vào bất kỳ thứ gì trong mộ thất này nữa." "Đây là nghi trủng do Lý Thuần Phong thiết lập." "Nghi trủng?" Trần Ngự Lâu đột nhiên ngăn các huynh đệ thủ hạ lại.

"Trương Trạch huynh đệ, đừng úp mở nữa, rốt cuộc là chuyện gì?" "Trong minh điện cũng không xuất hiện quan quách của mộ chủ, thực sự có chút cổ quái." Từ lúc mới vào mộ thất, hắn cũng cảm thấy bố cục trong mộ quả thật kỳ lạ.

Không giống như vì phong thủy, mà càng giống như một cơ quan.

"Chư vị có để ý đến những rãnh trũng trên hoa văn dưới chân không?" Chá Cô Tiếu dời chân ra, cúi xuống nhìn kỹ, đột nhiên sắc mặt biến đổi: "Vết thủy ngân!!" "Những rãnh trũng này là để chuẩn bị cho thủy ngân, thủy ngân có kịch độc, nếu bốc hơi, khí của nó cũng có thể khiến người ta rơi vào ảo giác cho đến chết!" Cứ như vậy xem ra, nơi này đúng là nghi trủng không sai a.

Trương Trạch lại chỉ vào những đầu rồng trên các cột xung quanh.

"Đầu rồng phía trên là Ly Long, được gọi là thủy tinh, thời xưa dùng để phòng hỏa, ở đây e là để phun thủy ngân…" Trần Ngự Lâu không hiểu, "Nhưng chúng ta nên làm thế nào để tìm ra minh điện thực sự?" "Hồn Thiên Nghi." Trương Trạch đi đến bên Hồn Thiên Nghi, "Hồn Thiên Nghi đã được Lý Thuần Phong cải tạo, còn gọi là Lục Hợp Nghi.

Thông thường trong mộ thất, thứ này đa phần tương ứng với vật mà mộ chủ yêu thích nhất, đồng thời ghi lại thời khắc huy hoàng nhất trong cuộc đời mộ chủ." "Đó cũng là năm ông được bổ nhiệm làm Thái Sử Lệnh.

Năm Trinh Quán thứ hai mươi hai, can chi năm đó là năm Mậu Thân." Chá Cô Tiếu nhảy lên Hồn Thiên Nghi, bắt đầu xoay chuyển theo những gì Trương Trạch nói.

Kim Bàn nhìn động tác của Chá Cô Tiếu, đột nhiên nói: "Không đúng, ta nhớ lịch sử ghi lại Lý Thuần Phong đã cải tạo Hồn Thiên Nghi." "Trong ngoài ba tầng, bên dưới có chuẩn cơ.

Mới động hai tầng, vậy tầng thứ ba đâu?" Lời vừa dứt, toàn bộ Hồn Thiên Nghi đột nhiên chuyển động.

Tức thì các đầu Ly Long xung quanh mộ thất bắt đầu phun ra một lượng lớn thủy ngân.

"Thủy ngân, thật sự có thủy ngân!!" Lúc này cửa mộ tự động đóng lại, muốn xuống tầng tiếp theo phải phá giải cơ quan.

"Trương Trạch huynh đệ, bây giờ phải làm sao?" Chá Cô Tiếu nhìn Hồn Thiên Nghi trước mắt, hắn chỉ nhận ra Thiên Can Địa Chi trên đó, đối với thăng long lý trong đó thì hoàn toàn không hiểu.

Trương Trạch ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu mọi người.

"Nhị Thập Bát Tinh Túc." Trần Ngự Lâu nhìn hắn: "Cũng tức là, chúng ta chỉ có một phần hai mươi tám xác suất có thể sống sót ra ngoài?" Những người khác cũng đều căng thẳng nhìn về phía Trương Trạch.

Trương Trạch lại cười, nói: "Đó là trong trường hợp không biết đáp án." "Nhị Thập Bát Túc trông có vẻ phức tạp, nhưng Lý Thuần Phong là người trong Đạo môn, năm đó ông đã tìm ra đáp án của Long Cốt Thiên Thư, một mặt là để cất giấu nó, mặt khác cũng là để dẫn lối cho chúng ta." "Trong các tinh tú, có Nam Đẩu chú sinh, Bắc Đẩu chú tử." Hắn chỉ cho Chá Cô Tiếu hướng của Nam Đẩu trong các tinh tú: "Chá Cô Tiếu huynh đệ, có thể bắt đầu rồi." Chá Cô Tiếu tìm thấy

tầng cuối cùng của Hồn Thiên Nghi, di chuyển nó đến vị trí tương ứng với Nam Đẩu tinh tú.

Thủy ngân đột nhiên ngừng chảy.

Ở hướng đối diện với mọi người, một cánh cửa đá đột nhiên mở ra.

"Hú!" "Được cứu rồi, Trạch Gia!

Trạch Gia!" Hoa Mã Quải thấy lối ra, lập tức đi tới đó.

Nào ngờ vừa đi ra ngoài được vài bước.

Hắn phát hiện phía sau là một cái hãm không động còn lớn hơn.

Tức thì vẻ mặt cứng đờ: "Hãm không động?" "Tổng Bả Đầu, phía sau là một cái hãm không động!" "Hình như có rất nhiều bích họa." Thấy Hoa Mã Quải một mình đi ra trước, Trương Trạch đột nhiên hét lên: "Đừng để một mình hắn ở bên ngoài!" Lời vừa dứt, Hoa Mã Quải đột nhiên hét lớn một tiếng.

Trần Ngự Lâu và Hồng Cô Nương lập tức chạy ra ngoài.

Lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sờ một giây, rồi mới phản ứng lại: "Khuôn mặt người thật lớn!" Một khuôn mặt quỷ đang cười âm hiểm, treo lơ lửng trên không trung và cười với hắn.

Hoa Mã Quải quay đầu lại nhìn khuôn mặt khổng lồ sau lưng, tức thì sợ đến mức ngồi phịch xuống đất.

Con Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng treo trên sợi tơ nhện cực kỳ thô, cả con nhện từ từ quay người lại.

Cót két két!

Con nhện phát ra một trận tiếng kêu quái dị, mấy huynh đệ Tá Lĩnh chạy ra cứu người, cũng bị cảnh tượng trước mắt dọa cho ngồi phịch xuống đất.

“Cũng quá lớn rồi!” “Con nhện này quả thực còn lớn hơn cả voi!” Trương Trạch vỗ vỗ vai Chá Cô Tiếu: “Chá Cô Tiếu huynh đệ, đi giúp một tay.” “Nó cùng một loài với con nhện mà ta thấy lúc trước.” Hoắc Tiên Nhi vẻ mặt căng thẳng nói: “Ta nhớ, Trạch Gia lúc trước nói, con Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng to bằng đầu người kia là thể ấu niên.

Lẽ nào con trước mặt chúng ta mới là Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng trưởng thành?” Nàng cố gắng để cảm xúc bình tĩnh lại, ánh mắt nhìn ra bốn phía: “Tiếng sột soạt xung quanh lẽ nào là những con nhện khác có cùng kích thước đang ở đây?” Chá Cô Tiếu và Trần Ngự Lâu lần lượt đỡ các huynh đệ phía trước dậy.

“Nhìn Hoắc tiểu thư xem, rồi nhìn lại các ngươi, ra cái thể thống gì!” Trần Ngự Lâu quay người lại nhìn con nhện trước mắt, không nhịn được nuốt nước bọt.

“Vừa rồi, ngươi nói loại nhện này, không chỉ có một con?” “Không những không chỉ một, mà là vô số!” Trương Trạch chỉ có thể tiếc nuối nói ra sự thật.

“Tơ của loại nhện này có độ dính cao, một khi bị dính vào sẽ khó thoát thân, chỉ có thể dùng lửa mới đốt được tơ nhện.” “Nghe thấy cả chưa, nghe lời Trạch Gia, mau chuẩn bị đuốc!” Nghe Trương Trạch nói xong, hai mươi huynh đệ Tá Lĩnh bên cạnh lập tức bắt đầu lấy đuốc ra.

Không biết từ lúc nào, các huynh đệ Tá Lĩnh, đã sớm coi lời của Trương Trạch như thánh chỉ.

Vừa nghe lệnh cầm đuốc, liền lập tức chấp hành.

Ngay cả Trần Ngự Lâu cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Uy tín như vậy trong đám Tá Lĩnh, e rằng không thua kém hắn.

Nhưng hắn không những không tức giận, mà ngược lại còn cảm

thấy yên tâm hơn.

Hắn sắp phải đi thực hiện hoài bão trong lòng, vốn dĩ lo lắng Trương Trạch chưa chắc quản được đám môn đồ Tá Lĩnh ở lại Tương Âm.

Bây giờ xem ra hoàn toàn là lo lắng thừa thãi.

Mọi người cầm đuốc vây thành một vòng, nhanh chóng tụ lại một chỗ.

Kim Bàn thời trẻ cũng là một đại cao thủ, nhưng hiện giờ có thể cảm nhận rõ ràng thân thủ đã không còn như trước.

"Xem ra ta thật sự già rồi, thân thủ lại thụt lùi đến mức này." Trần Ngự Lâu tay cầm Tiểu Thần Phong, Chá Cô Tiếu bên cạnh tay cầm hai chiếc kính diện hạp tử, nghiêm trận chờ đợi.

"Trương Trạch, cho ta một thanh đao, lão già ta chưa đến mức cần người bảo vệ!" Kim Bàn đứng bên cạnh Trương Trạch, muốn cùng mọi người đối mặt với đám nhện khổng lồ đang bao vây.

Trương Trạch đưa cho ông thanh Tạng Đao đã theo mình nhiều năm: "Tiền bối, nhớ phải làm theo sức mình." "Yên tâm đi." "Cót két két ~" Xung quanh đột nhiên truyền đến từng trận âm thanh bò trườn khiến người ta tê cả da đầu.

Âm thanh như từ bốn phương tám hướng truyền đến, khiến tâm tình mọi người càng thêm căng thẳng.

Trong bóng tối, một bầy nhện to bằng con voi, từ trong bóng tối xông ra, mọi người không khỏi dựng tóc gáy.

Vụt ~ một sợi tơ nhện đột nhiên rơi xuống đầu Trần Ngự Lâu, hắn ngẩng mắt nhìn lên.

Trên đỉnh đầu đang treo lơ lửng mấy con nhện lớn.

Hắn vung Tiểu Thần Phong nhanh chóng chặt đứt sợi tơ nhện.

"A ~" Bên cạnh đột nhiên có một đệ tử Tá Lĩnh bị tơ nhện dính vào, bị quăng bay ra ngoài một cách nhanh chóng.

Trương Trạch nhanh chóng rút đao, nhảy lên không trung chặt đứt sợi tơ nhện, cả người như một viên đạn bay ra ngoài.

"Mau đỡ người lại!" Trần Ngự Lâu hét lớn.

Hai đệ tử Tá Lĩnh bên cạnh đồng thời đưa tay ra, đỡ lấy đệ tử Tá Lĩnh đang rơi xuống.

Ba người đồng thời nhìn về phía trước.

Trương Trạch, Chá Cô Tiếu và Kim Bàn ba người xông vào giữa bầy nhện.

Chỉ thấy Trương Trạch đột nhiên nhảy lên một tảng đá lớn, tay giơ cao Long Tích Đao, ẩn hiện một luồng ánh sáng màu xanh lam kỳ dị.

Đó là khí do Lục Khố Tiên Tặc hình thành.

Phương pháp luyện khí, ở kiếp trước của Trương Trạch cũng tồn tại.

Thậm chí có một lão giả Đạo gia còn viết một cuốn 《Khí Thể Nguyên Lưu》.

Loại khí này trên người hắn, là năng lượng hấp thu được ở thế giới này, bắt đầu hiện ra dạng cụ thể.

Sức mạnh bắt đầu xuất hiện đặc trưng của sự biến đổi về chất.

Chương 100

Lúc này, Trương Trạch thuận tay xé rách áo trên, để lộ hình xăm Thao Thiết đầy hung ác trên người.

Toàn bộ hình Thao Thiết dưới tác dụng của khí, như sống lại.

Cả người đột nhiên cầm đao nhảy lên không trung.

Liền đạt đến độ cao mà người thường khó có thể đạt tới.

Đột nhiên dừng lại như thần minh giáng trần.

Bóng dáng màu xanh lam sau đó vững vàng đáp xuống đất.

Con Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng khổng lồ treo lơ lửng giữa không trung cũng ầm ầm ngã xuống đất.

Bụi đất bay lên mù mịt.

Theo cái chết của con nhện, máu nhện chảy đầy đất.

"Mỗi lần ra tay đều khiến người ta kinh ngạc!" "Vừa rồi luồng sáng đó là gì?" Kim Bàn và Chá Cô Tiếu hai người hợp sức, cuối cùng cũng chém chết được một con Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng.

Toàn thân dính đầy máu đen của nhện, nhưng chiến ý mười phần.

"Đó là biểu hiện cụ tượng hóa sức mạnh của ta, đợi sau khi sức mạnh của các vị tăng lên, cũng sẽ như vậy." Nhưng theo ước tính, trường hợp của Kim Bàn e là khó.

Ngược lại là Chá Cô Tiếu, có xác suất lớn cũng có thể luyện ra khí.

Thi thể khổng lồ của hai con nhện nằm bên cạnh.

Khí tức cổ xưa không những không khiến những con nhện khác

xung quanh sợ hãi, mà ngược lại chúng còn hưng phấn chạy tới.

“Không thể nào!

Ăn thịt đồng loại?” “Súc sinh… súc sinh…” Tề Thiết Chủy tay cầm đuốc, có chút không nỡ nhìn tiếp.

Pằng!

Một phát súng của Chá Cô Tiếu đột nhiên làm hắn bừng tỉnh.

“Đừng ngẩn người, lúc nào cũng phải để ý xung quanh.” Một con nhện lớn trên đầu suýt nữa đã nuốt chửng cả người hắn.

Tề Thiết Chủy tức thì sợ đến ướt đẫm lưng.

“Nguy hiểm quá!

Suýt nữa thì mất mạng.” Hắn nuốt nước bọt, bắt đầu cảnh giác quan sát xung quanh mọi lúc.

Thấy vô số con nhện đang ăn thịt đồng loại.

Trương Trạch thấy nhiều nhện tập trung một chỗ như vậy, lại cũng cảm thấy có chút đói.

Nhưng không phải là cảm giác thèm ăn thực sự, mà là đối với năng lượng có thể hấp thu trong cơ thể những con nhện khổng lồ này.

Trong nội tạng uyển của chúng chứa đầy long mạch chi khí.

Nội Tạng Uyển vốn là một cách cục phong thủy hiếm có trên đời. 【Chúc mừng túc chủ nhận được Thôi Bối Đồ, mời lựa chọn phần thưởng.】【1.

Băng Phách Ngân Châm: từ vị diện võ hiệp, có kịch độc, có hiệu quả đối với Tống Tử.】【2.

Thôi Bối Đồ Minh Thư: được xưng là nhà tiên tri, đi trước người khác một bước.】【3.

Thiên Niên Tàng Hải Hoa: cùng Bạch Lưu Sa có thể thay đổi trạng thái Đấu Thi, sau khi sử dụng có xác suất nhất định luyện thành Diêm Vương Đấu Thi.】 Nhìn thấy Băng Phách Ngân Châm, Trương Trạch thực sự đã động lòng.

Ngân châm có hiệu quả đối với cả Tống Tử, hoàn toàn có thể thay thế Tinh Quan Đinh Thi Châm.

Nhưng khi nhìn thấy Tàng Hải Hoa và Bạch Lưu Sa, hắn đã thay đổi chủ ý.

Bạch Lưu Sa chỉ tồn tại ở sâu trong một vùng biển cát nào đó, là một loại cát đặc thù.

Trong đó ẩn chứa sức mạnh của vô số oan hồn, trong vùng biển cát đó mỗi đêm khuya, sẽ có vô số u hồn phiêu dạt.

Tàng Hải Hoa mỗi khi trưởng thành đều bị người Trương gia hái đi, phảng phất như cố ý không để loại hoa này tiếp tục sinh trưởng.

Thiên Niên Tàng Hải Hoa, e rằng đã là thứ độc nhất vô nhị.

Sau khi nhanh chóng đưa ra lựa chọn trong đầu.

Động tác trên tay hắn cũng không hề dừng lại.

Xông vào giữa đám Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng, một luồng khí đen kịt nhanh chóng lan rộng.

Những con nhện đang ăn thịt đồng loại xung quanh gần như đồng thời dừng lại động tác.

Phảng phất như thời gian đã ngưng đọng.

"Trạch Gia chạy vào giữa đám nhện kia rồi!" "Mau đi giúp!" Hoa Mã Quải thấy Trương Trạch đi vào, lập tức dẫn người đi cứu.

"Đợi đã." Hoắc Tiên Nhi đột nhiên gọi lại.

Tiên tử trong tay nàng đổi thành chủy thủ, đâm vào đầu con nhện, một cú lộn người trên không rồi đáp xuống.

Thấy động tác của Hoắc Tiên Nhi, mấy người Tá Lĩnh tức thì cảm thấy xấu hổ.

"Hoắc tiểu thư quả nhiên là nữ trung hào kiệt!" Hoắc Tiên Nhi nói: "Bên phía Trạch Gia không cần lo, mau đến chỗ Trần Tổng Bả Đầu giúp một tay." Nói xong, đợi mấy người rời đi, nàng lại nhìn về phía Trương Trạch.

Hắn đã rút hết tinh hoa trong cơ thể con nhện.

Tức thì năm sáu con nhện to bằng con voi đồng thời ngã xuống đất.

Kế hoạch tập kích của Trương Trạch vô cùng hoàn mỹ.

Đợi hắn đi ra, đột nhiên phát hiện ngũ thức dường như lại có sự biến đổi mới.

Minh điện phía trước tràn ngập độc chướng, mà độc chướng này, lại từ trong minh điện tỏa ra.

Nhưng mắt hắn lại có thể nhìn xuyên qua tầng độc chướng sâu thẳm, thậm chí nhìn thấy cả nguồn gốc.

Những người khác cuối cùng cũng giải quyết xong đám Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng xung quanh, kéo lê thân thể mệt mỏi lại vây quanh.

Trương Trạch lúc này đang cất cả Thiên Niên Tàng Hải Hoa và Bạch Lưu Sa vào không gian Thao Thiết.

Chỉ đợi thời cơ chín muồi, sẽ bắt đầu cải tạo.

"Trương Trạch huynh đệ, ta đã thấy một tòa minh điện ở phía trước." Trần Ngự Lâu dùng tay áo lau vết máu trên mặt.

“Nhưng số lượng nhện ở đó còn nhiều hơn, nên ta chưa trực tiếp đi lên.” Theo hướng Trần Ngự Lâu chỉ, Chá Cô Tiếu cầm đèn pin chiếu tới.

Đèn pin xuyên qua một lớp độc chướng, có thể lờ mờ nhìn thấy một lượng lớn nhện khổng lồ có thân hình còn lớn hơn đang bò trên mặt đất.

“Không khí bên đó hình như có chút vấn đề!” “Độc chướng.” Trần Ngự Lâu dồn hết tinh thần quan sát khu vực rộng mở đó.

Không gian bên đó có đường kính mấy trăm mét, lớn hơn mấy lần so với minh điện nhìn thấy lúc đầu.

Trong một không gian khổng lồ như vậy, không biết đã ẩn giấu bao nhiêu con Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng.

Tề Thiết Chủy uống một hớp nước, khẽ thở ra một hơi.

“Cả đời ta chưa từng thấy con nào to như vậy.” Hắn lại nhìn về phía khu vực phía trước, tay lấy ra một chiếc đèn pin Lang Nhãn dự phòng.

“Chẳng trách khu vực Long Lĩnh này cỏ cây không mọc, thì ra bên dưới ẩn chứa một vùng độc chướng, có vùng độc chướng này ở đây, đừng nói là thực vật, người sống hít phải chướng khí cũng chắc chắn phải chết!” Nhìn về hướng đó, đồng tử của Trương Trạch biến thành màu xanh lam nhạt.

Cảnh vật trước mắt trở nên rõ ràng hơn.

“Trong minh điện dường như có thứ gì đó, dẫn đến việc tạo ra vùng độc chướng này, không biết có phải là con nhện khổng lồ ở phía bên kia không.” Hắn chỉ tay lên phía trên minh điện.

Ở trên cao, một con nhện khổng lồ lớn hơn những con nhện khác gấp mười lần đang nằm trên đỉnh.

Bên cạnh cũng có một con tương tự, đang ở phía trên đám nhện con.

Hai con nhện gần như bao phủ toàn bộ khu vực, chiếm trọn không gian khổng lồ sâu trong Long Lĩnh làm địa bàn của mình.

Trương Trạch đồng thời cho Tương Tây Thi Vương và Thiên Túc Đấu Thi ra khỏi không gian Thao Thiết.

Hắn liếc nhìn Tương Tây Thi Vương bên cạnh.

Hắn lấy ra túi đựng cát trắng đặc biệt, đặt trước mặt Thi Vương.

Chương 101

Lưng quay về phía mọi người.

Sau khi tiến hành cải tạo đơn giản cho Thi Vương, loại cát đặc biệt này đã thay thế cho cát sông thông thường trong cơ thể Thi Vương.

Lập tức trạng thái tổng thể của Thi Vương trở nên khác hẳn.

Trương Trạch lại lấy Tàng Hải Hoa ra.

Loài hoa này đối với người thường có độc tố, nhưng cũng có tác dụng kéo dài tuổi thọ.

Sau khi Thi Vương "ăn" vào, bề ngoài không có biến hóa rõ rệt.

Chỉ có ánh mắt là đã thay đổi. 【Tương Tây Thi Vương được cường hóa toàn diện!】【Quá trình cải tạo Thi Vương xảy ra dị biến không rõ, tạm thời không xác định có thành công hay không!】 Hệ thống chỉ phụ trách nhắc nhở, thực sự mạnh đến đâu thì không rõ.

Ngay sau đó, hắn cũng cho Chúc Long Tiểu Cửu ra ngoài.

Vừa mới xuất hiện, thân rắn khổng lồ đã khiến đám người Tá Lĩnh giật nảy mình.

"Long Vương lại xuất hiện rồi!" Trương Trạch không ngờ, đám huynh đệ Tá Lĩnh lại có phản ứng giống hệt những thôn dân ở Cổ Lam Huyện.

Nhưng cũng không thể trách họ, đệ tử Tá Lĩnh đa phần đều xuất thân nghèo khó, không được học hành.

Trong quan niệm đã ăn sâu bén rễ của họ, Chúc Long chính là "Long" trong truyền thuyết.

“Chư vị, hai con lớn kia ta xử lý, những con còn lại giao cho các ngươi.” So với một lượng lớn Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng xung quanh, hắn thà trực tiếp đối mặt với hai con nhện khổng lồ cấp thủy tổ hơn.

Lại thấy Tiểu Cửu đột nhiên xòe vảy ra, khiến thân hình trông càng lớn hơn.

Như thể đây là cách chiến đấu đã khắc sâu vào gen của nó.

Trương Trạch xin Chá Cô Tiếu một khẩu súng.

Hắn bắn mấy phát về phía hai con nhện khổng lồ trên không.

Cạch cạch cạch!

Con nhện khổng lồ trên không bị đạn của Trương Trạch bắn trúng, đột nhiên nổi giận.

Hai con nhện thủy tổ nổi điên, sau một tiếng nổ lớn, đột nhiên nhảy xuống.

Đám nhện con dưới đất lập tức chạy tán loạn ra bốn phía.

Nhưng có mấy con không kịp né tránh, bị nhện thủy tổ đè bẹp thành thịt nát.

Hống!!

Tiểu Cửu cúi đầu ra hiệu cho Trương Trạch cưỡi lên người mình.

Trương Trạch không do dự, ngồi lên.

Ngay sau đó, Chúc Long Tiểu Cửu với tốc độ cực nhanh đột nhiên bò lên một cây cột đá khổng lồ.

Nó quấn mình trên đó.

Trương Trạch đứng trên đầu rắn, từ trên cao nhìn xuống hai con nhện thủy tổ khổng lồ.

Góc độ này rất kỳ lạ, dù thân hình nhỏ bé nhưng lại có thể gây áp lực vô hình cho lũ nhện.

Quay đầu lại thì thấy Thi Vương đã xông vào giữa bầy nhện, tấn công lũ nhện trên đường đi.

Lúc hung tàn nhất, nó thậm chí còn trực tiếp dùng móng tay đâm vào cơ thể nhện, sau đó điên cuồng công kích.

Mãi đến khi con nhện trước mặt bị xé toạc mới kết thúc.

Lũ nhện không có thính giác, chỉ dựa vào chấn động để cảm nhận vị trí của con mồi.

Nhện thủy tổ nhìn thấy Trương Trạch, lập tức dùng tơ nhện tấn công.

Nó muốn hút cạn máu của "thức ăn" ngon lành trước mắt.

Nhện là một loại sinh vật cổ đại, chúng thường không ăn thịt, chủ yếu hút dịch cơ thể của côn trùng.

Vì vậy, trong hang nhện thường có thể thấy những cái xác khô được quấn trong tơ.

Dịch cơ thể cũng tương đương với máu của động vật.

Trương Trạch nhìn về phía Thi Vương, lúc này nó đang lao về phía một con nhện thủy tổ khác.

"Tiểu Cửu, ta cũng lên đây." Ánh mắt hắn đồng thời lướt qua, phát hiện Thiên Túc Đấu Thi lẫn trong bầy nhện, có chút không thể phân biệt được.

Tiếng Chúc Long bò trườn vang lên sột soạt.

Âm thanh trong nháy mắt đã biến mất.

Chúc Long nhanh chóng quấn lấy con nhện khổng lồ.

Trương Trạch cầm đao nhảy lên đầu nhện, một đao chém xuống gọn gàng dứt khoát không chút do dự.

Con nhện khổng lồ điên cuồng lắc lư, muốn hất hắn khỏi người mình.

Đao của Trương Trạch đột nhiên đâm xuống.

Dựa vào năng lực cảm nhận hoàn toàn mới, hắn phát hiện ra mình "nhìn thấy" thứ giống như tri chu bảo bên trong cơ thể con nhện.

Tương truyền hoàng đế Ung Chính rất thích luyện chế đan dược, ban cho các hoàng tử.

Thông tin này không biết thật giả, nhưng những người luyện đan thời cổ đại rất thích thu thập các loại dược liệu đặc biệt như tri chu bảo, cẩu bảo.

Không lẽ trong cơ thể nhện thủy tổ không có nội đan, mà chỉ có một viên tri chu bảo?

Khí trong cơ thể được truyền vào cây đao trong tay, lập tức một luồng sức mạnh cổ xưa xông vào cơ thể con nhện.

Nó khuấy nát huyết nhục bên trong.

Cơn đau của con nhện khổng lồ lập tức tăng lên gấp bội.

Nó phát ra tiếng kêu đau đớn.

".Hống!!" Tiếng hét thảm của con nhện khiến màng nhĩ người ta đau nhói.

Trương Trạch sinh lòng chán ghét, động tác trong tay lại nhanh hơn mấy phần.

"Con nhện thủy tổ kia hình như sắp chết rồi!" Thực lực này cũng... quá mạnh rồi phải không?

Hoa Mã Quải vừa mới cùng các huynh đệ hợp lực giết chết một con nhện to bằng xe tải, lại thấy Trương Trạch một mình gần như đã giết chết con nhện thủy tổ.

"Thần nhân, thật sự là... thần nhân!" Tề Thiết Chủy thở dài một hơi, ngồi phịch xuống đất: "Hồi ở thành Trường Sa, ta đã nhìn ra rồi, vị gia này chính là nhân vật như thần tiên hạ phàm vậy!" Lời này bình thường nghe mọi người chỉ cho là khoác lác.

Nhưng bây giờ nghe thấy, ai nấy đều ngầm gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Chá Cô Tiếu tung một chiêu Khôi Tinh Thích Đấu, bộc phát ra sức mạnh chưa từng có.

Hắn nhìn về phía minh điện: "Lão Dương Nhân, trước tiên đưa những người bị thương đến khu vực an toàn." Nhìn về phía Tá Lĩnh, có rất nhiều người bị thương.

Nếu cứ đánh tiếp, e rằng Tá Lĩnh sẽ không còn lại mấy người.

May mắn là tạm thời chưa có ai tử vong.

Chiến tích như vậy, trong lịch sử Tá Lĩnh cũng là chưa từng có.

Mọi người tiếp tục chiến đấu đẫm máu.

Trương Trạch chui vào trong cơ thể nhện thủy tổ, lấy ra một viên tri chu bảo khổng lồ.

Hắn xem qua loa một lượt rồi cất vào không gian Thao Thiết.

Đợi sau khi trở về sẽ từ từ nghiên cứu.

Không còn tri chu bảo, con nhện khổng lồ như quả bóng da xì hơi, ngay cả đứng cũng không nổi.

"Chẳng lẽ đây là nội đan?" Phản ứng này gần như giống hệt với con ngô công ngàn năm sau khi mất đi nội đan.

Chương 102

Trương Trạch lại bồi thêm một đao, con nhện khổng lồ ầm ầm ngã xuống đất. 【Tương Tây Thi Vương của ngài đã nuốt chửng tri chu bảo của Thủy Tổ Thạch Chu, đang xảy ra thuế biến!】 Chẳng lẽ thành công rồi?

Trương Trạch trong lòng suy đoán, nhưng trước mắt không thể xác định.

Ánh mắt hắn lại nhìn về phía Trần Ngự Lâu.

"Lũ nhện này là sao vậy, giết không hết à?" Trần Ngự Lâu toàn thân dính máu nhện, máu trên cây Tiểu Thần Phong trong tay đang từ từ nhỏ giọt.

"Đi vào minh điện, lũ nhện con đó không dám đến gần minh điện." Trương Trạch lại lấy ra viên tri chu bảo to bằng đầu người.

Lập tức vô số con nhện xung quanh cảm nhận được khí tức của lão tổ nhà mình, đều không dám đến gần Trương Trạch.

"Cút!" Hắn quát một tiếng, lũ nhện xung quanh đột nhiên cảm nhận được khí thế kinh khủng, lập tức lùi lại.

"Trương Trạch!" Hoa Linh và Hoắc Tiên Nhi gần như cùng lúc chạy lên.

Chỉ là Hoa Linh nhanh hơn một bước, nắm lấy cổ tay Trương Trạch bắt đầu bắt mạch.

Đồng thời giúp Trương Trạch thay bộ quần áo mới vừa lấy ra.

"Mạch đập mạnh mẽ, không những không bị ảnh hưởng, ngược lại..." Hoa Linh đột nhiên ngập ngừng.

Trần Ngự Lâu thấy vậy liền bước lên vội vàng hỏi: “Ngược lại sao, Hoa Linh cô nương, lúc này đừng có úp mở nữa.” “Ngược lại là tốt chưa từng thấy, thật sự có chút kỳ quái.” Theo lý mà nói, vừa rồi Trương Trạch đấu với con nhện thủy tổ kia, tuy không bị thương, nhưng người thường cũng nên kiệt sức mới phải.

Còn Trương Trạch, ngược lại tinh lực càng thêm dồi dào.

Nhưng chỉ có Trương Trạch biết, đó là vì cơ thể của hắn, vì Lục Khố Tiên Tặc đã bắt đầu giai đoạn thuế biến đầu tiên.

Tiến thêm một bước nữa, hắn có thể không cần ăn cơm, chỉ cần hít thở không khí là có thể hấp thu năng lượng trong trời đất, dùng để duy trì tiêu hao cơ bản của cơ thể.

Việc ăn uống chỉ là để hấp thu nhiều năng lượng hơn, nâng cao thực lực hoặc tuổi thọ.

Tuy nhiên, sự tăng lên rõ ràng này cũng đại biểu cho nguy hiểm sắp ập đến.

Nếu tâm cảnh không theo kịp, đến lúc đó cũng sẽ giống như mấy vị trong dị nhân vị diện, dần dần đánh mất bản ngã, đánh mất nhân tính.

“Vừa rồi đấu với lũ nhện khổng lồ, sau khi tiêu hao thể lực, lại có thể hồi phục nhanh chóng trong thời gian cực ngắn?” Kim Bàn ngồi phịch bên cạnh, nghe mọi người thảo luận về tình hình hiện tại của Trương Trạch.

Lập tức kích động đứng lên.

“Loại năng lực đặc biệt này, sau này không được tùy tiện nói với người khác.” “Cái gọi là thất phu vô tội hoài bích kỳ tội, lòng người hiểm ác không thể không phòng.” Đối với lời của Kim Bàn, Trương Trạch cũng đồng tình với đạo lý này.

“Tiền bối, yên tâm đi, nếu không phải ngài phát hiện, ta sẽ không tùy tiện cho người khác nghe.” May mà đám huynh đệ Tá Lĩnh vì kiệt sức nên đã được sắp xếp ở một bên khác.

Lúc này bên cạnh hắn đều là những người đáng tin cậy.

Trương Trạch nhìn về phía mấy người Chá Cô Tiếu.

“Uống máu của ta, hẳn cũng có cảm giác tương tự.” Trương Trạch thu hồi suy nghĩ, nhìn về phía Chá Cô Tiếu.

“Sư huynh, có phải vậy không?” Chá Cô Tiếu nhìn cánh tay của mình, “Quả thực là như vậy.” “Thêm một lần nữa, ta cũng cảm thấy có năng lực chống đỡ.” “Ngoài ra đối với độc chướng, dường như cũng có thêm một chút năng lực kháng cự.” Không còn nhện thủy tổ, độc chướng xung quanh vẫn còn đó, chỉ là nhạt đi một chút.

“Xem ra độc chướng xung quanh không hoàn toàn là do lũ nhện này gây ra.” Kim Bàn lấy ra một bình thuốc: “Chư vị, Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn là bí dược của Mô Kim chúng ta, sau khi uống có thể có sức kháng cự nhất định với độc tố trong mộ.” Nói xong, ông chia cho mỗi người bên cạnh một viên.

Ngay sau đó lại lấy ra một túi bột đặc biệt.

“Đây là bột xay từ Bắc Địa Huyền Châu, sau khi hít vào có thể phòng ngừa bị khí độc trong mộ ảnh hưởng mà ngất xỉu.” Đây đều là những loại thuốc cần thiết mà Mô Kim Giáo Úy đã tìm tòi ra sau hàng ngàn năm.

Nhưng Trương Trạch lại không có Bắc Địa Huyền Châu bên mình, cũng không có nhu cầu đó.

Trần Ngự Lâu cầm Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn, kinh ngạc nói: “Nghe nói phương thuốc của Hồng Liên Diệu Tâm Hoàn đã sớm thất truyền, xem ra trên đời này chỉ có phái Mô Kim mới có phương pháp

chế tạo!" Đợi mấy người chuẩn bị đầy đủ, Trương Trạch đang lẳng lặng chờ đợi.

Bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói của hệ thống. 【Thú cưng Chúc Long của ngài đã nuốt chửng tinh hoa trong cơ thể Thủy Tổ Tri Chu, huyết mạch trong cơ thể xuất hiện 13% phản tổ, có cần hiệu chỉnh không?】 "Hiệu chỉnh?" "Sau khi phản tổ sẽ có ảnh hưởng gì?" 【Sự thay đổi sau khi phản tổ tạm thời không xác định, có thể sẽ tiến hóa theo hướng hóa giao!】 Thời thượng cổ tồn tại rất nhiều dị thú thần bí kỳ quái, nếu là thật, có lẽ trong cơ thể Chúc Long có huyết mạch của một loại dị thú nào đó.

Khả năng lớn nhất chính là Long tộc.

"Không cần can thiệp, dùng một phần ba năng lượng để cường hóa năng lực hấp thu." Loài rắn không giống con người, lục phủ trong cơ thể Tiểu Cửu đến nay vẫn chưa hoàn toàn cấu thành một hệ thống tiêu hóa hoàn chỉnh.

Hẳn là do vấn đề về chủng loài.

"Chúc Long lại có biến hóa!" Tề Thiết Chủy nhìn chằm chằm Tiểu Cửu trước mặt, tay không ngừng bấm đốt, biểu cảm càng lúc càng kỳ lạ.

"Trời ạ, Trạch gia, con Chúc Long bên cạnh ngài, sau này e rằng thật sự có khả năng hóa rồng!" "Lời ta nói lúc đầu không sai chút nào, ngài thật sự là người thiên mệnh!" Nhìn thì có vẻ đang nói Trương Trạch, nhưng thực tế là đang gián tiếp tự khen mình.

Trương Trạch liếc hắn một cái, nói: "Kim Bàn tiền bối đang ở đây, không mau đến thỉnh giáo tiền bối thêm về Kỳ Môn Độn Giáp đi?" Nói xong, hắn ra hiệu cho Chá Cô Tiếu và Trần Ngự Lâu cùng đi về phía tòa cung điện độc lập nằm ở nơi sâu nhất trong không gian.

Cung điện có tông màu tối, mang lại cho người ta cảm giác uy nghiêm trang trọng.

Hồng Cô Nương đứng ở lối vào cung điện, kiểm tra khả năng tồn tại ám khí cơ quan.

"Trạch gia, cửa cung điện không có cơ quan đặc biệt, nhưng cánh cửa này..." "Được làm từ hai khối thanh đồng cực lớn, nặng đến mấy nghìn cân, người thường e rằng khó mà đẩy ra!" Trong nguyên tác, hai cánh cửa này đã phải mượn sức của nhện thủy tổ mới mở ra được.

Cửa mộ như vậy không cần quá nhiều cơ quan bảo vệ, chỉ riêng bản thân cánh cửa đã đủ để chặn hầu hết đạo mộ tặc ở bên ngoài.

Trương Trạch đi đến trước cửa: "Mấy người phụ trách bên kia, ta thử cánh cửa này." Cửa có tổng cộng hai cánh, ở giữa có khe hở, xung quanh dường như có lỗ thông gió.

Giống như cố ý muốn giải phóng độc chướng trong địa cung ra ngoài.

"Hai con nhện thủy tổ kia, rất có thể là do quanh năm bị độc chướng ảnh hưởng, trải qua mấy nghìn năm mới lớn được như vậy.

Hậu duệ mà chúng để lại cũng kế thừa gen biến dị, mỗi con sau khi lớn lên đều có thể có kích thước to như con voi." Chá Cô Tiếu buộc Toản Thiên Tỏa vào vòng đồng trên cửa.

Rồi nói tiếp: "Ta luôn tin rằng, có một thứ mạnh ắt sẽ có một thứ khắc chế nó, lũ nhện này mạnh như vậy, trong cửa rất có thể có vật tương khắc với nhện!" Trong lúc nói chuyện, Trương Trạch dồn toàn bộ sức mạnh cơ thể.

Huyết mạch toàn thân được kích phát, cơ bắp đột nhiên căng phồng, tuy chỉ là biến hóa nhỏ, không hề khoa trương.

Nhưng quần áo đã bị căng rách.

Hắn tiện tay cởi bỏ quần áo, để lộ hình xăm hung thú Thao Thiết đang ẩn hiện phát sáng trên người.

Thao Thiết vừa xuất hiện, lập tức khiến Trần Ngự Lâu và Chá Cô Tiếu bên cạnh giật nảy mình.

"Hình xăm giống như Thao Thiết thật sắp lao về phía hai chúng ta, thật sự làm ta giật mình!" Chá Cô Tiếu xưa nay gan lớn, lại không ngờ bị một hình xăm dọa cho giật mình.

Cửa vừa mới mở ra, một luồng chướng khí nồng nặc đã bay ra.

Phía sau truyền đến tiếng nước xoáy chảy, đồng thời xung quanh mọc đầy dây leo thực vật.

"Tuyền nhãn, Nội Tàng Oan!".

Dây leo gần như bò khắp các bức tường mộ xung quanh tuyền nhãn.

Nhìn xung quanh đại điện, được xây dựng giống như cung khuyết thời cổ.

Các bức tường mộ gần như đều được xây bằng những phiến đá, dây leo mọc ra từ các khe hở, rễ cây lan khắp tiền điện.

Chính giữa là một đài phun nước hình tròn.

Bên cạnh là những con tiên hạc, tiên thú bằng thanh đồng trong tư thế vui đùa, hình dáng trông như thật.

Trong đài phun nước vẫn đang ùng ục phun nước.

Xung quanh tuyền nhãn, trong nước đầy rễ cây.

Những rễ cây này không biết đã cắm sâu đến đâu dưới lòng đất.

Từ đó mọc ra một lượng lớn dây leo, cứ thế sinh trưởng lên các bức tường đá xung quanh mộ thất.

“Thực vật này là sao?” Thực ra thắc mắc của mấy người cũng chính là câu hỏi trong lòng Trương Trạch.

Trong ký ức của hắn, không hề có sự tồn tại của chướng khí và thực vật.

“Tuyền nhãn trong truyền thuyết chính là Nội Tàng Oan.” Trương Trạch sắc mặt bình tĩnh quan sát xung quanh, rồi nói tiếp: “Nội Tàng Oan còn có tên là Quan Tài Dũng, còn về những loài thực vật bên cạnh này...” “Ta đoán đám chướng khí kia e là có liên quan đến nó!” Chá Cô Tiếu cầm đèn pin, chiếu vào quách thất bên trong.

Một cỗ quan tài Tây Chu được trang trí hoa văn vân lôi màu vàng kim, đang lẳng lặng nằm trong quách thất.

“Mộ thất bên trong này, không phải là u linh trủng mà chúng ta gặp lúc trước sao?” Tề Thiết Chủy chạy đến lối vào mộ thất, cầm đèn pin soi kỹ.

Hắn rất chắc chắn, hoa văn vân lôi trên bức tường trước mắt chính là những bức tường mộ mà hắn đã thấy trước đó.

“Chúng ta đã vào trong u linh trủng, chẳng phải điều đó có nghĩa là, chúng ta sắp biến thành vật tế phẩm cho mộ thất sao?” Những loài thực vật này mọc nhiều hơn trong mộ thất.

Xung quanh mộ thất có tám cây cột đá phượng hoàng.

Chương 103

"Xung quanh đâu đâu cũng thấy đồ đằng phượng điểu của Tây Chu." Kim Bàn đi đến trước mặt Chá Cô Tiếu, nhìn vào đồ trang trí và đồ đồng tùy táng trong mộ thất.

"Tây Chu có truyền thuyết Phượng Minh Kỳ Sơn, do đó tổ tiên của người Chu tin chắc rằng, phượng hoàng đã dẫn họ đến Chu Nguyên, giúp họ đặt nền móng cho cơ nghiệp bá chủ." "Vì vậy phượng hoàng từ đó trở thành đồ đằng của người Chu, Kỳ Sơn càng trở thành thánh sơn của nhà Chu!" Trước mắt, ngoài một số nơi bị Lý Thuần Phong sửa đổi, phần lớn đều giữ lại đặc điểm của mộ Tây Chu.

Vương triều Tây Chu tổng cộng kéo dài tám trăm năm, trong lịch sử đã biết, là triều đại kéo dài nhất.

"Mọi người có cảm thấy, nơi này không giống một bảo địa phong thủy, ngược lại âm khí cực nặng không?" Tề Thiết Chủy vừa vào đã cảm nhận được không khí khác thường trong mộ.

"Không có gì lạ." Trương Trạch nói với mọi người: "Long mạch của Long Lĩnh vì một nguyên nhân không rõ mà bị phá hoại, cát long ban đầu đã biến thành tiện long không có gì che chắn, cộng thêm lũ nhện ở đây đặt tổ trong này, xác chết chồng chất thậm chí đã biến thành một dưỡng thi địa." "Dưỡng thi địa?" Tề Thiết Chủy vội vàng cầm la bàn đi một vòng quanh tuyền nhãn.

Hướng về phía mộ thất, hắn đột nhiên nhìn thấy giữa đám thực vật xuất hiện một khuôn mặt người.

"Người, trên cây mọc ra một người!" "Người?" Mọi người tỏ vẻ không tin, tất cả đều đến gần mộ thất, đột nhiên nhìn thấy một "người" đang treo lơ lửng phía trên quan tài.

“Người” này toàn thân là rễ cây, thoạt nhìn giống như nhân sâm thành tinh.

“Có khả năng là thi tiên!” Kim Bàn sắc mặt ngưng trọng: “Một bảo địa phong thủy tốt đẹp lại bị người ta biến thành dưỡng thi địa.” “Thời kỳ Ngụy Tấn, đạo sĩ Cát Hồng từng đề xuất thuyết ‘tiên nhân khả học’, trong đó có đề cập đến một loại gọi là thi giải tiên.” Ông chỉ vào loài thực vật trong mộ thất trước mặt.

“Đạo giáo cho rằng, người tu đạo thời cổ, sau khi đắc đạo thì bỏ lại nhục thể mà đi, hoặc không để lại di thể, chỉ giả thác một vật (như áo, gậy, kiếm) để lại thế gian rồi thăng thiên, gọi là thi giải.” “Loài thực vật trước mắt này là một loại thực vật ở Tây Vực gọi là quỷ tham, có kịch độc, còn được gọi là áp bất lô.” Nghe Kim Bàn miêu tả, mọi người bất giác lùi lại mấy bước.

Đột nhiên một huynh đệ Tá Lĩnh phía sau hét lớn: “Tổng Bả Đầu cứu ta!

Trạch gia cứu ta!” Cả người hắn đột nhiên bị dây leo trước mắt tóm lên không trung.

Có những loài thực vật nhanh chóng mọc ra bao phủ lấy người hắn, mắt thấy sắp biến hắn thành một phần của chúng.

“Lão Dương Nhân!” Trương Trạch lập tức gọi Lão Dương Nhân ra tay.

Khoảng cách này khá xa, chỉ có tên của Lão Dương Nhân và súng của Chá Cô Tiếu mới có thể cứu người ngay lập tức.

Hai người gần như cùng lúc ra tay, bắn đứt dây leo.

Lập tức tất cả thực vật trong mộ thất đều động đậy.

“Sao vậy, quỷ tham sống lại rồi!” Tề Thiết Chủy cầm đuốc, ném về phía thực vật, muốn đốt cháy con quỷ tham đáng sợ ngay trước

mắt.

“Kim tiền bối, đây không phải là ‘thi giải vũ hóa trong tiên huyệt’ được đề cập trong bí thuật phong thủy Thần Tự Quyết sao?” “Lý Thuần Phong cũng là người trong đạo môn, nhưng không phá hủy quỷ tham, chẳng lẽ ông ta cũng cho rằng đây là di thuế do tiên nhân Tây Chu để lại?” Trương Trạch nhìn về phía loài thực vật hình nhân sâm đang treo lơ lửng phía trên quan tài trong mộ thất.

“Cây quỷ tham hình người kia mới là mấu chốt.” Hình dáng của quỷ tham giống như một nữ tử không mảnh vải che thân.

Bề mặt bị một lượng lớn rễ cây che phủ.

Chỉ là hình dáng của nữ tử cực kỳ quỷ dị, khuôn mặt trên bề mặt có mấy phần tương tự với khuôn mặt khổng lồ trong mộ đạo.

“Trạch gia, cẩn thận, quỷ tham dường như có trí tuệ!” Mọi người vừa định đối phó với quỷ tham, lại phát hiện các dây leo xung quanh đều đang nhanh chóng co rút lại, hướng về phía bản thể ở giữa.

Trương Trạch đột nhiên đứng yên bất động giữa đám thực vật.

Quỷ tham dường như hoàn toàn không phát hiện ra, đang điên cuồng tìm kiếm xung quanh.

“Sao vậy?

Quỷ tham không nhìn thấy Trạch gia?” “Không phải không nhìn thấy, trạng thái của sư phụ hiện tại, rất kỳ lạ...” Giải Cửu chăm chú nhìn Trương Trạch trước mặt, nhưng lại luôn vô thức bỏ qua hắn.

“Cảm giác mà sư phụ mang lại, giống như... hòa làm một thể với xung quanh, chỉ cần không động đậy, quỷ tham sẽ không cảm nhận được khí tức của ngài!” Quỷ tham tuy có khuôn mặt người, nhưng rốt cuộc không phải người sống.

Không thể thực sự nhìn thấy sự tồn tại của Trương Trạch.

Lại thấy xung quanh cơ thể Trương Trạch, đột nhiên xuất hiện khí màu trắng nhạt.

Sau khi tiên thiên chi khí trong cơ thể được vận dụng, Trương Trạch liền phát hiện mồ hôi hòa vào hơi nước, không còn màu đen nữa.

Màu đen trước đây đa phần là do trong mồ hôi có vật ô uế lẫn vào.

Giống như mang cả những tạp chất chưa được hấp thu hoàn toàn trong cơ thể ra ngoài.

Khí màu trắng tinh khiết trước mắt mới là trạng thái bình thường.

Trương Trạch lao thẳng đến trước mặt quỷ tham.

Hắn và khuôn mặt người trên đó đối mặt nhau.

Khuôn mặt người trong quỷ tham nhăn nheo như rễ cây thành tinh.

"Con quỷ tham này ta càng nhìn càng giống một nữ tử?" Cung phản khúc trong tay Lão Dương Nhân đã được kéo căng hết cỡ, lại phát hiện trên rễ cây có hình dáng như nhân sâm kia là một khuôn mặt nữ tử.

Nếu không phải hình dáng rễ cây, cũng có thể coi là một mỹ nữ tuyệt thế.

"Không có gì lạ, vì Nội Tàng Oan vốn là một ngôi mộ cổ thích hợp để chôn cất nữ tử!" "Tuy Lý Thuần Phong đã cố gắng cải tạo ngôi mộ cổ này cho giống mộ của đàn ông, để đánh lừa mọi người, nhưng những người thực sự hiểu phong thủy đều biết, trong Nội Tàng Oan chỉ có thể chôn cất nữ tử, con cháu mới được hưởng phúc ấm của họ." Kim Bàn đang nói, ánh mắt lại chăm chú nhìn con quỷ tham dường như đã rơi vào trạng thái tĩnh.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một bàn tay từ trong quỷ tham thò ra.

Nó xé toạc hoàn toàn con quỷ tham lớn gần bằng người thật.

Để lộ ra một nữ tử mặc trang phục phượng văn Tây Chu bên trong.

Nữ tử mặt mày khô héo, rõ ràng là một cỗ thi thể khô ngàn năm.

"Tất cả chúng ta đều đoán sai rồi!" Kim Bàn hối hận không kịp.

"Quách thất là tầng quách thứ nhất, quỷ tham mới là quan tài thực sự!" "Nữ tử bên trong đã được nuôi trong dưỡng thi địa cả ngàn năm, chướng khí ở đây đều do bà ta mà ra, e rằng sắp luyện thành Hạn Bạt rồi!" "Hạn Bạt?

Là Hạn Bạt trong truyền thuyết 'Hạn Bạt nhất xuất, xích địa thiên lý' sao?" Tề Thiết Chủy lập tức hiểu ra tất cả.

"Tứ diện hoàn âm, tụ khí bất tán, nơi như thế này nuôi ra không phải thi tiên, mà là Hạn Bạt!" Vấn đề hẳn là nằm ở trong quỷ tham.

Thấy Hạn Bạt sắp xuất thế, Trương Trạch giơ tay cắt một vết.

Máu tươi theo tay từ từ nhỏ xuống.

"Trạch gia!!" "Trạch gia làm gì vậy?" Tề Thiết Chủy lập tức bị dọa cho giật mình.

Hoắc Tiên Nhi và đồ đệ vừa mới nhận của Trương Trạch là Giải Cửu, hai người vội vàng chạy lên.

Muốn băng bó vết thương cho Trương Trạch.

"Tất cả đừng động đậy!" "Chá Cô Tiếu giúp ta cản họ lại, tiếp theo có xảy ra chuyện gì cũng đừng động, cứ nhìn là được!" Nói xong, hắn giơ tay, chỉ về phía nữ thi trước mặt.

Lập tức nữ thi đang giãy giụa đột nhiên khựng lại.

Lộ ra vẻ mặt đau đớn, rồi đến kinh hãi.

Nữ thi kinh hãi nhìn vào máu trong tay Trương Trạch.

Phịch một tiếng, lại bất giác quỳ xuống.

"Lại quỳ rồi!" Lão Dương Nhân kích động nói: "Máu của Trạch gia quả thật là khắc tinh của loại cương thi này!" "Tuy đã là lần thứ hai nhìn thấy, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy quá khó tin!" Tề Thiết Chủy kinh ngạc nhìn Lão Dương Nhân: ",Trạch gia không phải lần đầu tiên khiến cương thi quỳ xuống sao?" Lão Dương Nhân khẳng định gật đầu: "Trước đây ở Tương Tây, lúc đó chỉ là cương thi bình thường, nhưng không lợi hại như con này, sắp thành Hạn Bạt rồi!" "Xem ra uy lực bảo huyết của Trạch gia lại tăng mạnh rồi!" Tề Thiết Chủy nhìn Giải Cửu, hai người nhìn nhau, đều thấy được vẻ kinh ngạc vô cùng trong mắt đối phương.

"Tiểu hậu sinh, trưởng bối trong nhà không nói với ngươi sao?" "Người Trương gia, nghe nói huyết mạch của họ rất lợi hại, nhưng khiến cương thi phải quỳ xuống thì ta cũng là lần đầu tiên thấy!" Kim Bàn tuy từng nghe nói về huyết mạch Trương gia, nhưng không biết lợi hại đến mức nào.

Đúng lúc Trương Trạch sắp sửa thiêu hủy Hạn Bạt, lại thấy nữ thi đột nhiên toàn thân bốc ra thi dịch nồng nặc.

Dịch thể có kịch độc, giống như quan lộ trong truyền thuyết.

Mấy người đang định đến giúp, lại thấy một bóng đen đột nhiên xông vào.

Ngay cả tốc độ của Chúc Long cũng không nhanh bằng bóng đen đó.

Bóng đen như xuất hiện từ hư không, giây tiếp theo đã xuất hiện

bên cạnh Trương Trạch.

“Đó là...

Đấu Thi mà Trạch gia nuôi?” Hoắc Tiên Nhi nhìn chằm chằm vào Đấu Thi, cảm thấy có gì đó không ổn.

“Đấu Thi vừa rồi đi đâu, mọi người có chú ý không?” Mấy người cẩn thận nhớ lại, mới phát hiện Đấu Thi vừa rồi như xuất hiện từ hư không.

Điểm này Trương Trạch cũng đã phát hiện.

Có thể ẩn thân!

Có thể đi trên tường! ...

Diêm Vương Đấu Thi?

Chương 104

Ở Tạng Địa có truyền thuyết về Diêm Vương Kỵ Thi.

Người Trương gia đã chế tạo ra Diêm Vương Đấu Thi ở Tạng Địa, có năng lực gần như tương tự với Diêm Vương trong truyền thuyết.

Chỉ khác là Đấu Thi cuối cùng vẫn là Đấu Thi.

Vì năng lực tương tự với Diêm Vương trong truyền thuyết ở Tạng Địa, nên mới có thêm cái tên Diêm Vương Đấu Thi.

Điều đáng sợ thực sự của Đấu Thi là có thể ẩn mình trong thời gian ngắn.

Thi Vương xuất hiện bên cạnh Trương Trạch, nhìn về phía Hạn Bạt sắp xuất thế trước mặt.

Trương Trạch nhanh chóng lùi lại mấy bước, để Thi Vương và Hạn Bạt đối đầu.

Thi thể khô quắt, đột nhiên phát ra tiếng hét chói tai, toàn thân lại một lần nữa chảy ra dịch thể màu xanh lục nồng nặc.

Những dịch thể này giống như nhựa cây, bốc mùi hôi thối vô cùng.

Dầu mỡ còn sót lại trong thi thể, gần như đã dính chặt vào liệm phục.

Mùi hôi thối xộc vào mũi lập tức bao trùm toàn bộ mộ thất.

“Trạch gia, tình hình thế nào?

Tương Tây Thi Vương và Hạn Bạt đấu với nhau rồi?” Lão Dương Nhân nhìn hai cỗ cương thi hung danh lừng lẫy trước mắt đột nhiên

đánh nhau.

Lập tức không biết có nên giúp hay không.

Bất luận là Tương Tây Thi Vương hay Hạn Bạt, đều là tai họa cho một phương.

"Đây không phải là Hạn Bạt hoàn chỉnh, dưỡng thi địa này cũng có chút kỳ quái, nhưng có thể thấy mộ chủ cực kỳ sùng bái hiện tượng kỳ lạ mọc ra khuôn mặt người này." Trương Trạch thông qua các dấu vết xung quanh phân tích, cơ bản xác định mộ chủ trước mắt đa phần là một nữ tử trong hoàng thất Tây Chu. ...

Hắn đi đến bên cạnh quan tài đá Tây Chu, lấy ra cây bút mà trước đó đã lấy từ trong mộ.

"Cây bút này, ngài mang theo từ lúc nào?" Chá Cô Tiếu có chút ấn tượng với cây bút trước mắt.

Nhưng không ngờ Trương Trạch lại mang theo nó.

"Ta tiện tay lấy." "Trong phù điêu ở mộ thất lúc trước, Lý Thuần Phong tay trái cầm Long Cốt Thiên Thư, tay phải cầm một cây bút, đây là ám chỉ, cây bút chính là chìa khóa mở cơ quan." Nói xong, hắn đặt cây bút vào vị trí cơ quan bên mép quan tài.

Nó vừa vặn khớp vào đó.

"Thật sự là chìa khóa của quan tài!" Mấy người phía sau thấy vậy cũng vây lại.

"Mộ chủ đều ở bên ngoài rồi, trong quan tài còn đặt gì nữa?" Trương Trạch xoay cơ quan, theo tiếng "cạch cạch".

Quan tài từ từ mở ra.

Quan tài đá đặc biệt màu vàng kim đầy hoa văn vân lôi, sau khi mở ra, Chá Cô Tiếu không nhịn được nhìn vào.

Long Cốt Thiên Thư dù sao cũng là thứ liên quan đến tộc nhân, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Bên cạnh, một tấm kim bài từ từ được đẩy ra.

"Trên vật này có chữ!" Tề Thiết Chủy thuận tay kéo một cái, kim bài rơi ra.

Kim Bàn trừng mắt: "Sao lại không cẩn thận như vậy, lỡ có cơ quan thì sao?" Ông cầm lấy kim bài, nhìn vào chữ triện cổ trên đó.

Rồi từ từ đọc nội dung trên đó.

"Tây Bá Cái tại vị năm mươi năm.

Bị tù ở Dũ Lý.

Cái suy diễn bát quái của Dịch thành sáu mươi tư quẻ." "Nội dung trên này hình như là chuyện của Tây Bá Hầu?" Tề Thiết Chủy nhìn: "Nội Tàng Oan thích hợp cho mộ của phụ nữ, trong mộ không thể chôn đàn ông được." "Có khả năng là một công chúa nào đó của Tây Chu!" Giải Cửu nhìn về phía Hạn Bạt phía trước, dịch thể màu xanh lục trên người nhỏ giọt xuống đất, bốc lên một làn khói đen.

"Chư vị, lúc Tây Bá Hầu qua đời, ông ấy chưa xưng đế, không thuộc thời kỳ Tây Chu, nhưng cách chôn cất trong mộ lại là phong cách đầu thời Tây Chu, vì vậy, chủ nhân của ngôi mộ này chỉ có thể là một nữ tử hoàng tộc đầu thời Tây Chu!" "Đúng vậy!" Tề Thiết Chủy nghe phân tích của Giải Cửu, lập tức cũng cảm thấy rất có lý.

"Khả năng lớn nhất hẳn là con gái của Tây Bá Hầu." Bất luận mộ chủ là ai, đều đã đi vào con đường tà đạo.

Trương Trạch trong miệng đột nhiên phát ra thi ngữ, thúc giục Thi Vương trước mặt.

Nữ thi rõ ràng chưa hoàn toàn biến thành Hạn Bạt, hoàn toàn

không phải là đối thủ của Thi Vương ngàn năm.

“Lạc lạc lạc ~” Miệng Thi Vương như đang cười.

Nó đột nhiên muốn đánh gãy hai tay hai chân của nữ thi.

“,Ngươi muốn kỵ thi?” Thấy Thi Vương sau khi biến hóa lại thật sự làm ra chuyện giống như Diêm Vương Đấu Thi.

Trương Trạch lập tức từ chối yêu cầu của nó.

“Không được!” "Dám đánh gãy chân hắn sao!" Trương Trạch lên tiếng uy hiếp lần nữa, Thi Vương mới chịu bỏ qua.

Nhìn nhất cử nhất động của Thi Vương có thể giao lưu bình thường, Chá Cô Tiếu không khỏi nhắc nhở một câu: "Trương Trạch huynh đệ, Đấu Thi sinh linh trí, về sau e rằng sẽ càng ngày càng khó khống chế, cần phải sớm đề phòng." "Yên tâm, lật không nổi trời đâu!" Đối với điểm này, Trương Trạch vô cùng tự tin.

Đi về phía cỗ quan tài kia, bên trong đích xác không hề bày biện thi hài, chỉ có một khối ngọc hạp Đường đại tạo hình tinh mỹ. "Long Cốt Thiên Thư?" Lão Dương Nhân lập tức ghé sát vào nhìn.

Đối diện với ánh mắt chăm chú của ba người Bàn Sơn, Trương Trạch mở ngọc hạp ra.

Bên trong lại là một khối Long Cốt Thiên Thư cổ phác khác.

Trương Trạch đậy nắp hộp lại, trước tiên giao cho Chá Cô Tiếu cầm lấy.

Chá Cô Tiếu nhìn thoáng qua Long Cốt Thiên Thư, do dự một chút nhưng không đưa tay nhận. "Long Cốt Thiên Thư, để huynh giữ sẽ an toàn hơn." Thiên thư đặt trong tay, nếu không thể giải khai bí mật trong đó thì cũng đồng nghĩa với vật phế thải.

Trương Trạch nói: "Sư huynh cứ bảo quản trước, đợi sau khi trở

về, ta sẽ tìm cách phiên dịch nội dung bên trong." Ánh mắt hắn nhìn về phía nữ thi bị đánh gãy tay chân.

Giờ phút này ngay cả việc bò cũng vô cùng khó khăn.

Nhưng đúng lúc này, rễ cây thực vật xung quanh bỗng nhiên bò lên người nữ thi. "To gan!" Trương Trạch thấy thế bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh đầu mọi người.

Ngay phía trên mộ thất, có đặt một cái đèn dầu khổng lồ.

Tạo hình như chậu than, bên trong chứa lượng lớn dầu mỡ.

Hắn nhìn về phía Thi Vương, quát: "Ngồi xuống!" Nghe lời Trương Trạch, Thi Vương lập tức ngồi xuống, không có nửa điểm do dự, phảng phất như nghe lời là một loại bản năng.

Sau khi Thi Vương ngồi xuống một nửa, Trương Trạch giẫm lên vai nó, nhảy lên giữa không trung. "Đều lùi lại!" Đột nhiên tung một cú đá lăng không, đá lật cái đèn dầu khổng lồ kia.

Dầu mỡ toàn bộ rơi xuống phía dưới, rơi lên người nữ thi và Quỷ Tham bên dưới.

Hắn quẹt một que diêm trực tiếp ném xuống.

Oanh!

Lập tức cả mộ thất đều bốc lửa lớn.

Hỏa khắc mộc, phía trên mộ thất không biết vì mục đích gì lại đặt một cái đèn dầu khổng lồ như vậy.

Quỷ Tham bị đốt cháy, giờ phút này đang hừng hực bốc lửa.

Loại thực vật tà ác sinh trưởng tại dưỡng thi địa này, không chỉ phá hoại phong thủy nơi đây, mà còn suýt chút nữa dưỡng ra Hạn Bạt.

Gần hai ngàn hai trăm năm nội tạng oan linh khí dựng dục, Hạn

Bạt dưỡng ra được, khó có thể tưởng tượng thực lực rốt cuộc khủng bố đến mức nào!

Ánh lửa in lên mặt mỗi người.

Đám người Tá Lĩnh nhìn ánh lửa trước mắt, trong lòng hạ quyết định, trở về nhất định phải đem tráng cử này kể lại cho các huynh đệ Tá Lĩnh nghe.

Trong biển lửa, rất nhanh truyền đến tiếng thảm thiết của Hạn Bạt.

Sau khi ngọn lửa hoàn toàn thiêu rụi, trên mặt đất chỉ còn lại một vũng chất lỏng màu lục đậm.

Ngoại trừ khói đặc, tất cả độc chướng xung quanh đều hoàn toàn biến mất. "Độc chướng hết rồi!" Hồng Cô Nương nhìn xung quanh bỗng nhiên phát hiện, độc chướng di mạn tứ phía sau khi Quỷ Tham và Hạn Bạt bị tiêu diệt, trong khoảnh khắc liền hoàn toàn tan biến.

Chương 105

Kết thúc tất cả, Trương Trạch thay lại y phục.

Đi tới nơi Hạn Bạt biến mất, phát hiện trên mặt đất còn lưu lại một hạt châu màu mặc lục. "Hả?" Kim Bàn ghé sát vào, dụi dụi mắt: "Tiểu tử, ngươi vớ bở rồi!" "Là mắt của Hạn Bạt a, còn hiếm thấy hơn nội đan nhiều, Long Lĩnh quanh năm hạn hán toàn bộ là vì thứ này." Trần Ngự Lâu vừa nghe, tổng cảm giác sự tình có chút không đáng tin, liền đi tới. "Tiền bối, Hạn Bạt vừa xuất thế là đất đai ngàn dặm khô cằn, ta nghe nói mắt của Hạn Bạt có chỗ kỳ lạ?" Kim Bàn giải thích: "Đánh Hạn Bạt mọi người đều nghe qua rồi chứ?" Bên cạnh mấy người đều chăm chú lắng nghe.

Lão tiếp tục: "Vì sao Hạn Bạt bình thường xuất hiện, đều tịnh không thực sự gây ra hạn hán?" Trần Ngự Lâu thăm dò hỏi: "Ngài không phải định nói, là vì con mắt của Hạn Bạt chứ?" "Đúng vậy, có một cách nói, sở dĩ Hạn Bạt liếc mắt một cái liền đất đai ngàn dặm khô cằn, là chỉ hạt châu này." Kim Bàn nói tiếp: "Tuy không khoa trương như vậy, nhưng đích xác là bảo vật tương đương hiếm thấy, ta cũng là nghe sư phụ ta nhắc tới." Nghe giải thích như vậy, Trương Trạch đã hiểu. "Vậy ta thu trước." Nói xong, hắn chuẩn bị đem Hạn Bạt Chi Nhãn ném vào không gian Thao Thiết.

Ngay khi hạt châu vừa biến mất, nhiệt độ cả mộ thất đột nhiên giảm xuống vài độ. "Ta cảm giác như đột nhiên biến lạnh rồi?" "Chẳng lẽ thật sự là mắt Hạn Bạt?" Hồng Cô Nương nhìn về phía Trương Trạch, hạt châu kia đã sớm bị hắn thu lại.

Mấy người men theo đường cũ, một đường quay trở lại mặt đất.

Bên ngoài giờ phút này trời đã sáng.

Các huynh đệ Tá Lĩnh dựa theo chỉ thị của Kim Bàn, xây xong một tòa Ngư Cốt Miếu khổng lồ.

Vừa ra ngoài, Long Lĩnh liền đổ mưa nhỏ.

Trên mặt đất hoàng thổ xung quanh, loáng thoáng có thể nhìn thấy rất nhiều mầm non thực vật. "Mặt đất xảy ra chuyện gì vậy?

Long Lĩnh vốn tấc cỏ không sinh, sao lại mọc ra thực vật rồi?" Kim Bàn biết rõ tình huống Long Lĩnh trước kia.

Từ xưa đã thiên nhiên khô hạn, vô luận mưa bao nhiêu đều không giữ được nước. "Hạn Bạt trong mộ kia đã bị trừ, không còn chướng khí xâm hại, Long Lĩnh liền khôi phục sinh cơ!" Chá Cô Tiếu cũng nhìn một mầm cỏ tạp bên cạnh.

Mọi người dầm mưa, tâm tình lại vô cùng sảng khoái.

Trương Trạch xa xa nhìn về phía trong miếu, phát hiện bên trong cung phụng thế mà lại là Tiểu Cửu. "Chủ ý của ai vậy?" Tượng điêu khắc trong miếu chỉ mới vừa phác họa ra hình dáng, nhưng hình rắn phối hợp với sừng kỳ lạ kia, trên đời này ngoại trừ Tiểu Cửu cũng không có loài nào khác. "Thôn trưởng, thật sự mưa rồi!" "Long Vương Miếu vừa mới xây xong, Long Vương gia hiển linh rồi!!" Dân chúng huyện Cổ Lam phát hiện mưa phùn rơi xuống, sáng sớm tinh mơ đã chạy tới miếu. "Cảm tạ Long Vương gia!

Cảm tạ Long Vương gia!" Những thôn dân trước đó nhìn Trương Trạch không thuận mắt, giờ cũng đều kích động quỳ lạy. "Trần huynh, mau để các huynh đệ Tá Lĩnh đỡ người dậy!" Trương Trạch không thích người khác quỳ lạy mình, lập tức sai người đỡ dậy. "Các vị hương thân, từ nay về sau, huyện Cổ Lam sẽ không còn hạn hán, mọi người có thể an tâm sinh sống tại đây rồi!" Lời vừa dứt, mọi người tại đây kích động muốn quỳ xuống lần nữa. "Mau, đừng để bọn họ quỳ, Trạch Gia không thích!" Đám người Tá Lĩnh tâm tình cũng kích

động, dù sao cũng theo Trương Trạch cùng nhau hạ mộ, cộng đồng tham dự trong đó.

Tuy rằng một bộ phận không có cơ hội hoàn toàn tham dự, nhưng cũng hiệp trợ xây dựng Ngư Cốt Miếu. "Lần này hạ đấu mọi người đều vất vả rồi." Trương Trạch nhìn về phía mọi người trước mặt: "Sau khi trở về vụ tất phải nghỉ ngơi cho tốt." "Trạch Gia, nhìn ngài nói kìa, lần này về thành Thường Sa, cái gọi là Cửu Môn kia cũng nên xác định rồi chứ?" "Xác thực là đến lúc rồi." Hắn nhìn về phía sau lưng Tề Thiết Chủy và Giải Cửu, lại nhìn Hoắc Tiên Nhi đang lẳng lặng đứng phía sau.

Không biết từ lúc nào, hắn cũng cùng những gia tộc tại thành Thường Sa này càng ngày càng quen thuộc. "Trạch Gia, Long Cốt Thiên Thư để trên tay sư huynh sẽ an toàn hơn." Trương Trạch cầm lấy nhìn thoáng qua, liền trực tiếp bỏ vào không gian Thao Thiết. "Vậy ta giữ hộ huynh trước." "Chuyến đi này hung hiểm dị thường, hay là hiện tại ở huyện Cổ Lam nghỉ ngơi vài ngày, rồi hãy xuất phát trở về?" Hoa Linh thấy trong các huynh đệ Tá Lĩnh, rất nhiều người đều bị thương, e rằng cần tĩnh dưỡng vài ngày.

Trương Trạch quay đầu nhìn thoáng qua, lại nhìn những thôn dân nhiệt tình của huyện Cổ Lam.

Hắn bất đắc dĩ nói: "Không, ta xuất phát về thành Thường Sa trước, có việc quan trọng cần xử lý." Mấy người ngồi xe bò rời khỏi huyện Cổ Lam.

Do hạn chế về phương tiện giao thông, chỉ có thể ngồi được vài người. "Trương Trạch huynh đệ, chuyến này trở về dự định thế nào?" Trần Ngự Lâu đối với sự phát triển tiếp theo lại có chút bỗng nhiên khó xử. "Tự nhiên là về thành Thường Sa trước, phải có một nơi chốn đặt chân cố định, mới có thể bàn chuyện khác!" Từ sau khi đến

thành Thường Sa, Trương Trạch liền coi tòa thành thị này là nơi sẽ định cư lâu dài sau này. "Vi huynh đang khó xử, mang theo các huynh đệ Thường Thắng Sơn tự lập sơn đầu, hay là đầu quân cho một phương thế lực." Vào thời điểm hiện tại, các đại thế lực khiến người ta khó lựa chọn.

Đồng thời cũng lo lắng chọn sai đường thì vạn kiếp bất phục. "Trần huynh tin ta không?" "Đó là tự nhiên tin tưởng." Trần Ngự Lâu nghiêm túc nói. "Nếu Trần huynh tin ta, chi bằng quan chú đến đám thanh niên nhiệt huyết ở Trường An kia.

Hoặc giả có thể tìm được phương hướng chân chính." Trần Ngự Lâu lâm vào trầm tư.

Lời của Trương Trạch phi thường minh xác.

Nếu có thể sớm gia nhập, bằng vào nhân thủ của Thường Thắng Sơn, cộng thêm danh tiếng bình thường, tương lai thành tựu nhất định không thấp.

Trên đường đến thành Thường Sa, nhóm người Trương Trạch liền cùng Trần Ngự Lâu chia tay nhau.

Sau khi Trương Trạch đi, tại huyện Cổ Lam liền lưu lại truyền thuyết về Long Vương gia từng xuất hiện tại Ngư Cốt Miếu.

Từ đó về sau, hương hỏa trong miếu nườm nượp không dứt.

Kim Bàn nhận được thư từ Đông Bắc.

Sư đệ của lão là Âm Dương Nhãn Tôn Quốc Phụ, gần đây thu một đồ đệ tên là Hồ Quốc Hoa.

Chiếu theo tuổi tác, Hồ Quốc Hoa là sư huynh của Trương Trạch.

Lão định đi xem tình huống, nếu hợp cách có lẽ sẽ đem mai Mạc Kim Phù của sư đệ Thiết Ma Đầu truyền lại.

Khi Trương Trạch vừa mới trên đường phản hồi thành Thường Sa, trong thành đã có người nhận được tin tức.

Ngô gia Ngô Lão Cẩu sớm đã ôm con chó Tam Thốn Đinh được thuần dưỡng, chờ ở nhà ga.

Từ xa đã nhìn thấy mấy thân ảnh mặc sườn xám. "Nữ nhân Hoắc gia?" "Hôm nay là ngày gì, Hoắc Tam Nương ăn mặc xinh đẹp như vậy?" "Không biết sao?

Vị Phát Khâu Thiên Quan Trạch Gia trước đó giết Nghiêm Tam Hưng kia, nghe nói mang theo Bàn Sơn Đạo Nhân cùng truyền nhân ba nhà Hoắc, Tề, Giải, giáp lạt bá quật một tòa đại mộ Đường đại, hôm nay sẽ về!" "Thật sao?

Đường đại quốc lực hùng hậu, trong mộ e rằng bảo bối không ít!" Quần chúng vây xem tại nhà ga đồng dạng đều đang thảo luận về nhóm người Trương Trạch sắp tới. "Đến rồi!" Theo xe lửa cập bến, thân ảnh Trương Trạch xuất hiện trong biển người.

Hoắc Cẩm Tích hôm nay trước khi ra cửa đã tỉ mỉ trang điểm một phen, sớm tới nhà ga chờ đợi. "Đương gia, Tiên Nhi tiểu thư lần đầu tiên ra ngoài hạ đấu, vạn nhất mang theo thương tích trở về thì làm sao!" Mấy người nữ nhân Hoắc gia đều nhìn Hoắc Tiên Nhi lớn lên, càng sắp gặp mặt lại càng lo lắng. "Thấy người rồi!" Trương Trạch dẫn người xuất hiện tại cách đó không xa.

Nhìn thoáng qua bốn phía, phát hiện người của Giải gia, Tề gia và Hoắc gia đều đã sớm chờ ở nhà ga. "Trương Trạch tiên sinh!" Hoắc Cẩm Tích rảo bước dẫn người đi tới.

Nghiêm túc nhìn thoáng qua mấy người trước mặt, phát hiện trên người bọn họ không có bất kỳ thương thế nào, lúc này mới yên tâm một nửa.

Ngay sau đó bắt đầu nhìn về phía sau lưng mấy người. "Lần này thu hoạch... như thế nào?" Thấy mấy người tay không trở về, Hoắc Cẩm Tích trong lòng đang suy nghĩ nên an ủi vài vị này ra sao. "Trương Trạch tiên sinh!" Ngô Lão Cẩu ôm chó đi tới. "Tiên sinh chuyến này có thuận lợi không?" Trương Trạch tự tin mỉm cười nói: "Phi thường thuận lợi, chuyến này minh khí thu hoạch không nhiều, ngược lại có một số thu hoạch ngoài ý muốn!" "Trạch Gia, nói thẳng ra đi, đỡ để từng người bọn họ đoán mò!" Tề Thiết Chủy dẫn người Tề gia đi tới.

Đứng phía sau hắn là một thanh niên đeo kính râm, thu hút sự chú ý của Trương Trạch.

Lão Dương Nhân tò mò nhìn về phía người nọ: "Người này là ai, sao lại luôn đeo kính râm?" "Là một vị hảo hữu của ta, có thể gọi là Hắc Nhãn Kính, là một kỳ nhân, tạm thời ở Tề gia ta hỗ trợ." Trương Trạch rốt cuộc cũng nhìn thấy vị Hắc Hạt Tử này.

Sớm nghe nói hắn cùng Tề gia có chút quan hệ, không nghĩ tới lúc này đã quen biết với Tề Thiết Chủy.

Nghe nói hắn vì nguyên nhân không rõ nào đó mà cũng sở hữu năng lực trường sinh, nhưng mắt lại xuất hiện tình trạng bán mù.

Tề Thiết Chủy tiếp tục đề tài vừa rồi bị cắt ngang. "Chư vị, chuyến đi này của ta hung hiểm vạn phần, trong mộ kia khắp nơi là Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng to bằng con voi, còn có Thủy Tổ Cự Chu kia..." Tề Thiết Chủy vốn khẩu tài cực tốt, miêu tả cảnh tượng mọi người cùng Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng vật lộn đến kinh tâm động phách.

Chương 106

Nhưng cũng không quên tu sức một phen. "Trạch Gia của chúng ta, một đao, chỉ dùng một đao liền bổ đôi Thủy Tổ Cự Chu kia, lấy ra Tri Chu Bảo to bằng đầu người!" "Nói miệng không bằng chứng, đồ vật đâu?" Một trung niên nhân vây xem bên cạnh lập tức cắt ngang lời hắn: "Nếu thực sự lợi hại như vậy, sao không lấy đồ vật ra cho mọi người xem thử?" "...

Chư vị chớ vội." Trương Trạch giơ tay ra hiệu người vây xem an tĩnh.

Lúc này Giải Cửu ghé vào bên người Trương Trạch, thấp giọng nói vài câu.

Trương Trạch gật đầu.

Giải Cửu mới chủ động đi ra. "Chư vị, tại hạ là Giải gia thiếu đông gia Giải Cửu, thay mặt sư phụ giải đáp nghi vấn của chư vị." "Gia sư nãi là một vị kỳ nhân, am hiểu Bàn Vận Chi Thuật, giữa trưa ngày mai, mời chư vị đến Giải Ngữ Lâu, đến lúc đó tự nhiên sẽ được thấy tận mắt những thứ này." Được Trương Trạch đồng ý, Giải Cửu mượn chuyện này để nâng cao độ nổi tiếng cho bàn khẩu của Giải gia.

Trương Trạch cũng tịnh không phản đối, dù sao cũng là đồ đệ của hắn.

Xung quanh nghe vậy, đột nhiên ồ lên thảo luận một trận.

Bàn Vận Thuật?

Thông thường mọi người đều chỉ nghe nói Ngũ Quỷ Bàn Vận Thuật.

Giải Cửu nói, tuy không phải cùng một việc, nhưng ít nhất cũng là thủ đoạn tương tự.

Hoắc Cẩm Tích nhìn về phía cháu gái Hoắc Tiên Nhi bên cạnh: "Tiên Nhi, rốt cuộc là chuyện gì?" Thấy tiểu di tò mò về chuyện này, Hoắc Tiên Nhi liền đem sự tình tận mắt nhìn thấy Trương Trạch sử dụng "Bàn Vận Thuật" kể lại một năm một mười.

Một bên Ngô Lão Cẩu và người Hoắc gia, Tề gia, toàn bộ đều nghe đến trố mắt. "Trên đời thật sự có loại Bàn Vận Thuật thần kỳ này?" Hoắc Tiên Nhi lắc đầu: "Cụ thể ra sao con cũng không rõ, nhưng Trạch Gia e rằng đã vận chuyển đồ đạc đi rồi, đây là con tận mắt nhìn thấy." Việc này vừa ra lập tức gây nên chấn động xung quanh.

Phải biết rằng toàn bộ chín cái cửa thành ở thành Thường Sa, vốn dĩ làm nghề buôn bán minh khí là chủ.

Bình thường tự nhiên cũng thường xuyên biên soạn một số cố sự ly kỳ mới có thể bán được giá tốt.

Không chỉ như thế, quanh năm tiếp xúc với mấy thứ này, cộng thêm đặc điểm niên đại này, người mê tín quỷ thần đại hữu nhân tại.

Ngay cả Bố phòng quan Trương Khải Sơn cũng không ngoại lệ.

Những người khác đều về các gia, Trương Trạch dẫn ba người Bàn Sơn đi tới chỗ ở, định thương nghị thực hiện ước định đi Hiến Vương mộ tìm Mộc Trần Châu đã đáp ứng trước đó.

Tại phủ đệ Trương gia.

Mấy người đều ở trong nhà nghỉ ngơi một chút, tắm rửa xong, lại tụ tập tại thư phòng.

Trương Trạch lấy ra tấm bản đồ Điền Nam lấy được từ chỗ Trương Khải Sơn. "Trước đó đã đáp ứng, trong vòng ba năm sẽ đi

Hiến Vương mộ, hiện giờ đã qua nửa năm." "Ta hiện tại nói một chút về tiền đề tiến vào Hiến Vương mộ." Ở trên giấy, hắn viết ra một đoạn nội dung hơn trăm chữ. "Tiên hồn mãng mãng quy hà xử, bích thủy chân huyền hiển chân hình.

Long sơn nhập vân, trùng cốc thâm hãm...

Thi giải thăng tiên, nhược phi thiên băng, thù nan vi ngoại nhân sở phá." Trương Trạch đem tờ giấy đặt trước mặt ba người. "Văn tự trên giấy, chính là toàn bộ manh mối về Mộc Trần Châu." Tại đoạn văn tự này, bao hàm vị trí Hiến Vương mộ, phong thủy cách cục thậm chí lộ trình đều có nhắc tới.

Hiến Vương tự tin như thế, đem lộ trình đều nói cho ngươi, cũng không thể bị ngoại lực phá vỡ. "Nếu như vậy, mộ này chẳng phải vĩnh viễn đều không có khả năng bị phá?" Trương Trạch lại mặt sắc bình tĩnh: "Cổ mộ này bị Hiến Vương xưng là Thiên Thượng Tiên Cung, vậy tự nhiên phải từ trên trời phá vỡ." "Thiên, trên trời?" Hoa Linh nghe đến ngây người. "Trạch Gia, nhưng chúng ta lại không phải thần tiên, làm sao lên được trên trời?" Chá Cô Tiếu vẫn luôn một bên suy tư. "Máy bay." Bỗng nhiên hắn nhắc tới công cụ giao thông đặc thù cận đại mới có.

Hiến Vương sinh hoạt tại Hán đại tuyệt đối không tưởng tượng nổi loại công cụ giao thông này.

Chỉ cần có thể đem vỏ ngoài cổ mộ đả khai, là có biện pháp tiến vào trong mộ. "Nhưng, chúng ta đi đâu kiếm máy bay?" Hoa Linh trong lòng không nỡ: "Máy bay va chạm, người lái máy bay e rằng cũng dữ nhiều lành ít." Đích xác đây là một đại nạn đề trước mắt.

Trương Trạch bảo ba người trước tiên đừng nóng vội.

Ước định ba năm còn hai năm rưỡi thời gian, nhưng hiện giờ Nhật khấu hoành hành, lúc đảo đấu cũng có không ít phiền toái.

Mấy người ở nhà nghỉ ngơi một đêm.

Trưa hôm sau.

Người Giải gia sớm đã đón ba người Trương Trạch, Chá Cô Tiếu, Hoa Linh, Lão Dương Nhân tới Giải Ngữ Lâu.

Giải Ngữ Lâu vẫn luôn là bàn khẩu của Giải gia.

Ngoài mặt là một tửu lâu, sau lưng lại thường thường sẽ giao dịch minh khí ở bên trong.

Tại thành Thường Sa đây cũng không phải cá biệt, rất nhiều gia tộc đạo mộ đều dùng sáo lộ loại tự minh tu sạn đạo ám độ trần thương này.

Mấy người vừa tới Giải Ngữ Lâu, bên ngoài đã người đông nghìn nghịt.

Tại trong lâu, Giải gia dựa theo quan hệ thân thiết với Trương Trạch mà phân biệt tiến hành mời.

Trong đó mời Hoắc gia, Tề gia, Lý gia, Hồng gia, Ngô gia, lại thêm Hắc Bối Lão Lục, tổng cộng sáu nhà.

Trong nguyên tác đại biểu cho Cửu Môn thượng tam môn là Trương gia, y nguyên thiếu một nhà.

Vốn dĩ nên có một người ngoại hiệu gọi là Thủy Hoàng, bất quá người này cũng tịnh không nhận được lời mời của Giải gia.

Tề Thiết Chủy nhìn ghế dựa ở giữa: "Giải Cửu, sắp xếp tám cái vị trí, đến lúc đó chúng ta ngồi thế nào?

Ai trước ai sau?" Có đôi khi vị trí trước sau, thường thường đại biểu cho địa vị.

Sau khi Trương Trạch xuất hiện, nhìn về phía mấy cái ghế bên trên.

Chỉ tiếc thiếu một cái, bỗng nhiên Lão Dương Nhân vỗ vỗ Chá Cô Tiếu: "Sư huynh, Bàn Sơn chúng ta chẳng lẽ không thể ngồi một cái vị trí?" "Bàn Sơn ta xưa nay không quen ở loại trường hợp này, trước tiên làm tốt chuyện của mình, đừng tham gia vào tranh chấp Cửu Môn." Được mời ngồi mấy vị trí đầu tiên, toàn là mấy gia tộc thế lực lớn nhất thành Thường Sa hiện nay.

Hoắc Cẩm Tích nói khẽ với Hoắc lão thái thái bên cạnh: "Nương, hôm nay mời những người ngồi phía trước, tổng cộng tám cái, con ước chừng sự tình e rằng không đơn giản như vậy." Nghe nói Trương Trạch sắp sửa sử dụng Bàn Vận Thuật, đem bảo vật tìm được trong mộ toàn bộ lấy ra.

Hoắc lão thái thái liền cũng đi theo tới xem.

Vị trí khán giả bên dưới giờ phút này hầu như đã ngồi kín người.

Giải Cửu cùng Giải gia lão gia tử cùng nhau đi về phía Trương Trạch. "Sư phụ, không sai biệt lắm nên bắt đầu rồi." Trương Trạch khẽ gật đầu, ra hiệu đã biết. "Thiếu một cái vị trí, nguyên bản ta định mời Thủy Hoàng, vị này người xưng Tứ Gia, cũng là một nhân vật hung ác nhất đẳng, bất quá người này phẩm hạnh bất đoan, e rằng cần suy nghĩ lại." Hiện giờ mời mấy vị này, toàn bộ nhân phẩm thân gia đều trải qua nghiêm khắc kiểm duyệt.

Lại nghe trong hàng ghế khán giả truyền ra một thanh âm không hài hòa. "Đến bao giờ mới bắt đầu, ta nhiều người ngồi ở đây như vậy, là chờ các ngươi ôn chuyện cũ sao?" Trong đám người, một kẻ bộ dáng hơn ba mươi tuổi, diện mạo hung ác nộ mạ: "Nếu không bắt đầu, ta sẽ đi về." Không chỉ muốn rời đi, thậm chí còn muốn mang theo tất cả người đi theo cùng rời đi.

Loại hành vi này, Trương Trạch không có khả năng để hắn xưng là người trong Cửu Môn. "Các hạ xưng hô như thế nào?" Trương

Trạch ngước mắt nhìn sang.

Kẻ đó bĩu môi: "Thủy Hoàng, gọi ta Tứ Gia cũng được.

Đừng có nói cái gì Bàn Vận Thuật không đáng tin cậy, nói miệng không bằng chứng, ta còn đảo Thủy Hoàng Lăng ni!

Một câu nói thôi, có thể đại biểu cái gì?

Có chút thực tế đi!" Nghe vậy, những người xung quanh bị cổ động, đồng dạng cũng chờ đến mất kiên nhẫn. "Vậy để các vị xem trước kiện thứ nhất." Trương Trạch nói xong, giơ tay, đi tới bên cạnh tấm màn vải.

Lại nghe "Oanh" một tiếng vang thật lớn.

Đột nhiên toàn trường đều tĩnh lặng.

Hắn cố làm ra vẻ áy náy, mỉm cười nhìn về phía mọi người: "Xin lỗi, Bàn Vận Thuật là như thế, đồ vật có chút lớn." Giải gia lão gia tử nhìn về phía Giải Cửu: "Rốt cuộc là chuyện gì?" "Cha, cha cứ lẳng lặng nhìn xem, vị sư phụ này của con chính là một vị thần nhân!" Giải Cửu không vội giải thích, giơ tay ra hiệu người Giải gia kéo màn vải ra. "Thần nhân?" Giải gia lão gia tử không biết hai người rốt cuộc đang giở trò gì!

Màn vải vừa kéo ra, lại thấy phía sau xuất hiện một tấm bia đá cao bằng một người.

Tại tràng đa số đều là người trong nghề, từ bề ngoài bia đá liền một cái nhìn ra bia đá niên đại ít nhất đã trải qua ngàn năm. "Bia đá có gì ghê gớm?

Chương 107

Nếu muốn, ta kiếm cho ngươi vài chục khối." Thủy Hoàng nhìn bia đá trước mắt, lập tức ngữ khí càng thêm trương cuồng. "Tứ Gia, ngài nhìn cho kỹ, đây là bia đá Lý Thuần Phong lưu lại!" Tề Thiết Chủy rốt cuộc nhịn không được chen vào một câu.

Phải biết rằng, khối này chính là hi thế trân bảo do Lý Thuần Phong lưu lại.

Ý nghĩa đại biểu phi đồng nhất bàn. "Không phải chỉ là khối bia đá rách nát sao..." Ngôn ngữ gian hiển đến phi thường không khách khí.

Thậm chí mang theo đại lượng ô ngôn uế ngữ.

Khiến nữ tính tại tràng nghe đến mày liễu nhíu chặt, hận không thể đi lên xé nát miệng hắn. "Sao?

Không phục à?

Nghe nói muốn lập Cửu Môn, Thủy Hoàng ta là người đầu tiên không thừa nhận..." Trương Trạch nhìn về phía Chá Cô Tiếu.

Thấy Chá Cô Tiếu gật đầu minh bạch ý tứ của hắn.

Thủy Hoàng e rằng đang buồn bực vì không được mời, cố ý tới đập phá quán.

Vừa ra tay, Thủy Hoàng kia rõ ràng không phải đối thủ của Chá Cô Tiếu.

Trong thế giới đạo mộ, vị này nguyên bản là nhân vật cấp bậc trần nhà về vũ lực.

Cộng thêm Thủy Hoàng nhục mạ gia nhân, xúc phạm tới điểm mấu chốt.

Hắn bị trực tiếp đánh ngã xuống đất, sau đó ném ra ngoài cửa sổ.

Lão Dương Nhân phẫn nộ nói: "Sư huynh, người này nếu còn xuất hiện, hãy để đệ ra tay." Cung trong tay hắn bách bộ xuyên dương, muốn giết chết một cái Thủy Hoàng hoàn toàn không thành vấn đề.

Lúc này, Giải Cửu vì để hòa hoãn không khí liền đi ra. "Chư vị có từng nghe Thôi Bối Đồ do Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cương cộng đồng thôi diễn?" Giải Cửu bỗng nhiên nói với mọi người: "Trước mắt khối này, là sư phụ ta Trạch Gia, từ trong mộ hoàn chỉnh lấy ra sáu mươi bốn tượng Thôi Bối Đồ nguyên bản." Lời còn chưa dứt, xung quanh rất nhiều người vây xem đều muốn tiến lên xem hư thực, toàn bộ đều bị người Giải gia sắp xếp ngăn tại ghế khán giả.

Đối với phản ứng của mọi người, sớm đã nằm trong dự liệu của Trương Trạch và Giải Cửu.

Khi mọi người đang la hét muốn tiến lên nghiệm hàng, bỗng nhiên phía sau Giải Cửu bỗng nhiên rơi xuống một viên Tri Chu Bảo.

Không có bất kỳ ai nhìn rõ viên Tri Chu Bảo to bằng đầu người này rốt cuộc xuất hiện như thế nào.

Bốn phía bỗng nhiên một mảnh tịch tĩnh.

Tiếp đó màn vải lần nữa kéo lên, Trương Trạch không cho mọi người nhìn rõ làm sao lấy đồ vật ra, bảo lưu nhất định cảm giác thần bí.

Ngay sau đó lần này truyền ra động tĩnh cực lớn.

Màn vải lần nữa kéo ra, phía sau xuất hiện một tôn đỉnh đồng khổng lồ.

Oanh!

Rất nhiều người nhịn không được nuốt nước miếng, ngơ ngác

nhìn hư ảnh khổng lồ sau màn vải. "Lần này sẽ là thứ gì?" Màn vải kéo ra, tất cả mọi người đều nhìn đến ngây người.

Giải Cửu chỉ chỉ đỉnh đồng phía trên. "Tây Chu mộ trung Nhân Kiểm Thanh Đồng Đỉnh, bản này trong mộ dùng nô lệ tế tự Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng tế khí.

Bên cạnh những thứ kia, là gốm sứ Đường đại, khí vật thanh đồng Tây Chu.

Cổ mộ lần này phi thường đặc thù, các chi tiết bên trong không tiện thấu lộ, nhưng có thể nói cho chư vị, đó là mộ của hoàng tộc Tây Chu, là phong thủy bảo huyệt hiếm thấy nội tạng oan!" "Những thứ này vừa rồi mới xuất hiện?" Rốt cuộc có người hỏi ra vấn đề mấu chốt.

Tầng một cũng chỉ có một lối vào, căn bản không chỗ giấu đồ vật.

Nếu là kiếp trước Trương Trạch khẳng định sẽ bị cho là làm ảo thuật.

Nhưng ở thế giới này, có người tin tưởng Bàn Vận Thuật là thật sự tồn tại. "Bàn Vận Thuật!" "Thanh Đồng Đỉnh và bia đá...

đa phần là vừa rồi bị trực tiếp chuyển tới..." Toàn trường lập tức một mảnh xôn xao.

Mọi người tận mắt nhìn thấy, không ai còn hoài nghi tính chân thực của Bàn Vận Thuật.

Trong đám người, Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn hai người cũng lẫn trong đó. "Trưởng quan, xem ra Trương Trạch lần này tại thành Thường Sa uy tín vô nhân khả bỉ." Chiếu theo xu thế này, Cửu Môn xác định cũng chỉ tại một hai ngày.

Trương Khải Sơn tàng hình trong đông đảo quần chúng vây xem, nhìn một màn phát sinh trước mắt.

Trong lòng như có điều suy nghĩ.

Tùy sau liền lặng lẽ rời khỏi Giải Ngữ Lâu.

Trương Trạch tại lần này không chỉ triển hiện thu hoạch của chuyến đi, đồng thời cũng đem trừ Thôi Bối Đồ, Tri Chu Bảo và các bảo vật quan trọng khác, còn lại minh khí nhất tịnh bán đấu giá.

Thu hoạch cuối cùng, Trương Trạch dựa theo tỷ lệ cố định tiến hành phân phối.

Đảo không phải vấn đề tiền bạc, từ khi lấy đi kho báu Tây Hạ, hắn liền không thiếu tiền.

Chủ yếu là cùng mấy nhà lập ra quy củ, tại thành Thường Sa kiến lập một bộ cơ chế phân phối công bằng.

Để bọn hắn tập quán loại thói quen tố sự theo tỷ lệ phân phối cố định này.

Muốn làm được những thứ này, cần phải lôi kéo thêm một nhân vật có uy nhiếp lực tại thành Thường Sa cũng tham dự trong đó.

Đồng vi người Trương gia, Trương Khải Sơn là nhân tuyển phi thường hợp thích.

Chỉ cần hắn cũng tham dự trong đó, sau này dù Trương Trạch thời gian dài không ở thành Thường Sa, cũng sẽ không xảy ra loạn gì.

Sự tình ở Giải Ngữ Lâu kết thúc, chuyện thành Thường Sa mới xuất hiện một vị Mạc Kim thủ lĩnh biết Bàn Vận Thuật nhanh chóng truyền khắp toàn bộ thành.

Thậm chí ngay cả lữ khách, thương nhân đi ngang qua cũng đều nghe được tin tức này.

Bất quá ở cái niên đại đặc thù này, tin tức tối đa truyền ra xung quanh thành Thường Sa.

Nhưng cũng đã đủ rồi.

Trương Trạch từ Giải Ngữ Lâu rời đi, người Giải gia tìm khắp toàn bộ Giải Ngữ Lâu cũng không thấy những bảo vật kia đâu nữa.

Lại nhìn Trương Trạch và người bên cạnh, từ dưới bao ánh mắt soi mói đi ra ngoài.

Rốt cuộc xác định, Bàn Vận Chi Thuật đích xác tồn tại. [Thời cơ thành thục, mời túc chủ tẫn khoái kiến lập Cửu Môn, tịnh xưng vi Cửu Môn chi thủ.] Nhiệm vụ xuất hiện thật đúng lúc.

Việc này Trương Trạch tất định phải làm.

Càng là lúc này càng không thể gấp gáp nhất thời.

Trước tiên cứ để thành Thường Sa náo nhiệt thêm vài ngày.

Bên người mang theo bốn người, đi trên đường phố náo nhiệt nhất thành Thường Sa.

Trên đường người đến người đi, phía trước bỗng nhiên có một đám người khí thế hung hung đi tới.

Cầm đầu chính là kẻ hôm nay bị Chá Cô Tiếu từ Giải Ngữ Lâu ném xuống, Thủy Hoàng. "Đứng lại cho lão tử!" "Đương chúng đánh vào mặt Tứ Gia ta, coi như chưa có chuyện gì xảy ra sao?" Trên mặt Thủy Hoàng nhiều thêm một vết sẹo, nhìn dáng vẻ là lúc bị ném xuống lưu lại.

Lão Dương Nhân ma quyền sát chưởng: "Sư huynh, lần này để đệ đi?" Vừa muốn đi ra, Trương Trạch đưa tay ngăn lại. "Để ta." Lần này hắn tự mình xuất thủ.

Thủy Hoàng bên người hơn mười thủ hạ cầm đao, côn sắt, đem năm người đoàn đoàn bao vây.

Người trên phố nhìn tình huống không ổn, ngay cả đồ đạc cũng

không cần liền trực tiếp chạy xa, sợ bị vạ lây.

Chỉ còn lại hai bên lầu các trên đường phố là chật ních người. "Chuyện trên Giải Ngữ Lâu, hoàn toàn là do ngươi gieo gió gặt bão.

Nếu hiện tại cút, còn kịp." Trương Trạch ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn.

Chương 108

Đối phó loại nhân vật phổ thông này, ngay cả đao trên người hắn cũng không cần động dụng.

Trên đầu Thủy Hoàng gân xanh nhảy lên: "Cuồng ngôn loạn ngữ, ta thấy ngươi sống chán rồi!" Thủy Hoàng bàn tay to thô ráp đen sì siết chặt nắm đấm công hướng Trương Trạch.

Mắt thấy sắp tiếp cận trước người.

Lại thấy Trương Trạch chỉ hời hợt đưa ra hai ngón tay phải.

Điểm lên đỉnh đầu Thủy Hoàng. "Giở trò gì vậy?" Người vây xem trên lầu đều nhìn đến mạc danh kỳ diệu.

Chiêu thức gì đây?

Chưa từng có người thấy qua cử động cổ quái như vậy.

Nhưng một giây sau, có người chú ý tới trạng thái Thủy Hoàng có chút không đúng.

Chỉ thấy bỗng nhiên hai tay hắn run rẩy buông ra.

Ngay sau đó toàn thân đều bắt đầu thống khổ run rẩy.

Hai mắt sung huyết đỏ bừng, giống như não bộ sắp nổ tung vậy. "Ngạch a...

Tê..." Chá Cô Tiếu nhìn chằm chằm một chiêu của Trương Trạch, cảm thấy có chút quen mắt. "Sư huynh, ta nhận ra rồi, đây là một chiêu Trạch Gia trước đó dùng để đối phó Thiên Niên Tống Tử, phản ứng của tống tử kia cùng người này giống nhau như đúc!" Hiện tại ngẫm lại quả thực tế tư cực khủng.

Ngay cả Thiên Niên Tống Tử đều chịu không nổi, càng huống chi

là một đại hoạt nhân.

Trương Trạch muốn chính là hiệu quả này.

Chiêu này Trương gia cũng cực ít người nắm giữ, năm xưa hắn từng mặt dày mày dạn tìm Tiểu Ca thỉnh giáo một chiêu độc đặc này.

Mấu chốt là phải tìm chuẩn huyệt vị đối phương và điểm yếu trên người đối phương.

Đồng thời đối với lực bộc phát của hai ngón tay có yêu cầu cực lớn.

Quan kiện mấy điểm thiếu một thứ cũng không được, mới có thể sử xuất một chỉ đáng sợ này.

Đợi Trương Trạch chậm rãi thu hồi ngón tay.

Nhàn nhạt nói: "Có thể cút rồi chứ?" Thủy Hoàng hoãn lại một hồi lâu, mới lập tức lùi về sau.

Giống như gặp quỷ, cảnh giác nhìn Trương Trạch, còn có hai ngón tay dị thường kia.

Xa xa trên lầu hai hí viện, Nhị Nguyệt Hồng xa xa nhìn sang. "Là chính thống Phát Khâu Thiên Quan sao?

Hảo khủng bố một chỉ, chiêu thức này, trước giờ chưa từng nghe nói?" Cùng đại đa số người giống nhau, Nhị Nguyệt Hồng cũng chỉ nghe nói Trương gia khi đảo đấu thì song chỉ tham động.

Lại không biết, hai ngón tay này, nhẹ nhàng xuất thủ lại có thể có uy lực đáng sợ như thế.

Vẻn vẹn một chỉ, liền đủ để cấp tất cả người đang xem tại tràng trong lòng đều lưu lại ám ảnh.

Chính thống Phát Khâu Thiên Quan từ Minh đại bắt đầu biến mất.

Môn phái này sớm đã xưng là thất truyền.

Đám người Thủy Hoàng hoảng hốt bỏ chạy, dọc đường không dám phá hoại một món đồ nào. "Đi thôi." "Kẻ này có thù tất báo, e rằng về sau sẽ còn tìm phiền toái." Chá Cô Tiếu nhìn về phía Thủy Hoàng vừa đi xa.

Đối đãi loại người tâm ngoan thủ lạt này, hắn xưa nay đều sẽ không nương tay. "Hạng tôm tép nhãi nhép mà thôi." Đối với sự tồn tại của Thủy Hoàng, Trương Trạch tịnh không để trong lòng.

Tìm một thời cơ thích hợp, trong bóng tối giải quyết là được.

Thương nhân trên phố đều từ xa trở về sạp hàng.

Lại thấy Trương Nhật Sơn đứng ở cách đó không xa: "Trương Trạch, Trưởng quan mời ngài qua Bố phòng quan để nói chuyện một chút." Trương Trạch bảo Chá Cô Tiếu về trước.

Tại Bố phòng quan để, Trương Khải Sơn thân mặc quân trang lập tức ra nghênh tiếp. "Trạch Gia!" Gặp mặt một tiếng Trạch Gia khiến Trương Trạch nghe có chút không quen. "Khải Sơn, ngươi cũng học theo người bên ngoài gọi Trạch Gia rồi?" Ba người bọn họ nhất quán đều gọi thẳng tên, nhìn dáng vẻ Trương Khải Sơn tựa hồ có việc gấp. "Ta hôm nay cùng người đi xem một tôn đại Phật ngoài thành!" "Đại Phật?" Trương Trạch bỗng nhiên nhìn vào mắt Trương Khải Sơn.

Chẳng lẽ...

Nhìn biểu tình của Trương Khải Sơn, hắn biết mình đoán đúng rồi.

Dưới Bố phòng quan để vốn có một tôn đại Phật giống hệt ngoài thành.

Chỉ cần đem đại Phật ngoài thành ẩn tàng, đem tượng Phật dưới lòng đất quan để nâng lên mặt đất.

Sẽ có thể khiến mọi người lầm tưởng, đại Phật ngoài thành bị dời vào trong quan để. "Hôm nay thuật na di kia, khiến ta than thở không thôi.

Ngươi đã nắm giữ Bàn Vận bí thuật nhắc tới trong Thất Chỉ của cổ tịch Trương gia?" Trong miệng hắn, Thất Chỉ vẫn luôn là một tồn tại thần bí.

Chân chính hạ lạc chỉ có tộc trưởng Trương gia mới biết.

Trong nguyên tác, tôn đại Phật kia xuất hiện, e rằng cũng có bóng dáng của Thất Chỉ.

Bất quá hiện tại nhiều thêm hắn xuất hiện tại thành Thường Sa, Thất Chỉ e rằng đang trốn trong bóng tối quan sát tất cả.

Hắn lắc đầu nói: "Bàn Vận Thuật của ta và Thất Chỉ tịnh không giống nhau.

Có việc muốn ta hỗ trợ?" Trương Khải Sơn chậm rãi gật đầu: "Ta tại thành Thường Sa căn cơ bất ổn, Bàn Vận Thuật hôm nay của ngươi cho ta linh cảm.

Nếu như ta có thể đem tôn đại Phật kia chuyển vào quan để, tất sẽ càng thuận tiện cho việc quản lý tòa thành Thường Sa này về sau." Việc này cũng chính hợp ý Trương Trạch.

Như vậy, Trương Khải Sơn chẳng khác nào bị cột lên thuyền của hắn.

Hai người tùy sau cưỡi ngựa lặng lẽ ra ngoại thành.

Nhìn tôn tượng Phật khổng lồ kia, Trương Khải Sơn không xác định nhìn về phía Trương Trạch: "Thật sự không cần làm chuẩn bị gì sao?" "Không cần." Trương Trạch đưa lưng về phía Trương Khải Sơn, tịnh không để hắn nhìn rõ mình xuất thủ.

Cộng thêm bốn phía một màn đêm đen kịt, đại Phật trong nháy mắt từ trước mắt biến mất. "Trở về đi." Nói xong, hắn vỗ vỗ Trương Khải Sơn đang ngây ra như phỗng.

Tượng Phật kia, ngay trước mắt, liền bỗng nhiên biến mất rồi. "Vậy tượng Phật đâu?" "Đang trên đường tới Bố phòng quan để." Trương Trạch nói xong dẫn Trương Khải Sơn một đường quay trở lại quan để.

Hai người vừa mới đi vào đại môn Bố phòng quan để.

Lại nghe "Oanh" một tiếng.

Một tôn đại Phật đột nhiên xuất hiện tại trắc diện quan để, mặt hướng về phía Trương Khải Sơn.

Thân binh trong quan để đều bị giật nảy mình, toàn bộ xông tới kiểm tra tình huống. "Trưởng quan, xảy ra chuyện gì vậy?" Trương Nhật Sơn nhìn về phía trước: "Ở đâu ra một tôn đại Phật vậy?" Nhìn đại Phật trước mắt, Trương Trạch nhẹ giọng nói: "Khải Sơn, ngày mai giúp ta một việc.

Giúp ta mời mấy gia tộc có bàn khẩu lớn nhất tại chín tòa cửa thành ở thành Thường Sa tới đây." Nhìn đại Phật trước mắt, Trương Trạch biết, thời cơ đã đến.

Trương Khải Sơn vốn đang chìm trong kinh ngạc, nghe thấy lời của Trương Trạch liền nháy mắt tỉnh táo lại. "Nguyện ý hỗ trợ thống lĩnh thế lực đạo mộ tại Trường Sa thành?" "Ta vẫn luôn chuẩn bị cho việc này." Trương Trạch đối với chuyện này chưa bao giờ cự tuyệt.

Chỉ là vì trước đó không nắm chắc, cộng thêm thời cơ chưa tới, mới không trực tiếp điểm minh. "Nhật Sơn, mang theo Trương gia tử đệ binh, đi quét dọn xung quanh Đại Phật một chút, ngày mai Bố phòng quan để sẽ có không ít khách nhân." Do Đại Phật từ trên trời

giáng xuống, so với vị trí trong nguyên tác càng thêm hiển nhãn.

Cho dù không nhìn thấy vị trí Bố phòng quan để, từ xa cũng có thể trông thấy tôn kim phật khổng lồ kia.

Trương Trạch vốn dĩ cũng đã đoạt danh xưng "Phật Gia" của Trương Khải Sơn.

Chương 109

Bất quá xưng hô này đặt ở trên người mình, hắn luôn cảm thấy không quá thích hợp.

Luận về uy vọng, vô luận gọi thế nào, kết quả đều như nhau.

Trương Trạch hai đời đều dùng tên thật, cái danh xưng "Trạch Gia" này, hắn cảm thấy rất tốt.

Trương Nhật Sơn đang cho người đi quét dọn.

Bách tính Trường Sa thành cũng phát giác được sự dị thường tại Bố phòng quan để "Lục Lục Linh", sôi nổi bàn tán về chuyện vừa phát sinh.

Thậm chí ban ngày cùng Trương Khải Sơn đi miếu cổ ngoài thành xem Đại Phật, hai vị thương nhân kia cũng từ xa nhìn thấy Đại Phật. "Là tôn Đại Phật kia!" "Mau cho người đi xem Đại Phật ngoài thành còn ở đó hay không." "Không cần, theo ta thấy, e rằng chính là tôn Đại Phật ngoài thành kia." Trương Khải Sơn mở cửa Bố phòng quan để.

Nghênh diện đi tới là một đám người vây xem. "Phật Gia!" "Bái kiến Trương Đại Phật Gia!" "Phật Gia?" Trương Khải Sơn nhìn về phía mọi người, nhất thời không phản ứng kịp là bọn họ đang gọi ai.

Mấy người vừa đi vào, lại nhìn thấy Trương Trạch cũng ở đó. "A!

Trạch Gia cũng ở đây?" Mọi người thấy Trương Trạch, lại nhìn về phía tôn Đại Phật bằng không xuất hiện kia.

Trong lòng suy đoán chuyện này đa phần có quan hệ với Trương Trạch.

Bất quá Trương Trạch sẽ không trực bạch thừa nhận.

Trương Trạch đối với mọi người nói: "Phật Gia một người thi triển Bàn Vận Thuật có chút quá sức, nên gọi ta tới hỗ trợ." Hai vị thương nhân kinh ngạc nhìn về phía Trương Khải Sơn: "Phật Gia cũng biết Bàn Vận Thuật?" Trương Khải Sơn thấy thế liền hiểu ý tứ của Trương Trạch, vẻ mặt điềm tĩnh giải thích: "Kỳ thật ta và Trạch Gia đều đến từ cùng một gia tộc, là biểu huynh đệ, những năm đầu vô ý học được một loại Bàn Vận Thuật." Đám người vây xem nhìn chằm chằm tượng Phật hàng thật giá thật trước mắt.

Lại nhìn trên mặt đất, phân minh là dấu vết tượng Phật đột nhiên rơi xuống đất lưu lại.

Danh hào "Phật Gia", cứ thế định ra.

Đồng thời, quan hệ giữa Trương Trạch và Trương Khải Sơn cũng truyền khắp Trường Sa thành.

Một phong vân nhân vật mới xuất hiện, cùng tân nhậm Bố phòng quan Trường Sa thành là biểu huynh đệ.

Tin tức trọng đại này khiến người ta dễ dàng đem hai người đặt cùng một chỗ.

Hoắc Cẩm Tích vừa mới đặt làm lại một bộ sườn xám, liền nghe thấy nơi xa, hướng Bố phòng quan để tràn ngập tiếng huyên náo. "Trường Sa thành hôm nay làm sao vậy, có đại sự gì phát sinh sao?" "Tiểu di, nghe người ta nói, Bố phòng quan để đột nhiên có thêm một tôn Đại Phật, đều bắt đầu gọi Trương Bố phòng quan là 'Phật Gia'.

Mọi người đều đang đồn tân nhậm Bố phòng quan Trương Khải Sơn và Trạch Gia là biểu huynh đệ." Hoắc Tiên Nhi vừa nghe tin tức về Trương Trạch, liền nghe ngóng thêm vài câu.

Bên cạnh là bà bà thợ may đang đo đạc kích thước cho thân hình lồi lõm gợi cảm của nàng để may sườn xám. "Biểu huynh đệ?" Hoắc

Cẩm Tích nghe xong bỗng nhiên cao hứng nói: "Vậy Trường Sa thành sắp tới thú vị rồi đây!" Lời vừa nói xong không bao lâu, bỗng nhiên có thân binh Bố phòng quan tới cửa. "Đương gia, Trạch Gia mời ngài ngày mai tới Giải Ngữ Lâu một chuyến, có chuyện quan trọng thương lượng." Đồng thời bổ sung một câu: "Là thân binh của vị Phật Gia trong truyền thuyết kia." Chỉ trong một đêm, hầu như tất cả mọi người trong thành đều biết danh hào mới của Trương Khải Sơn.

Lời mời của Trương Trạch càng không ai dám cự tuyệt.

Mọi người trong lòng đều rõ ràng, chế độ Cửu Môn từng được nhắc tới trước kia, sắp bắt đầu rồi.

Lần này ai vắng mặt, về sau e rằng tại Trường Sa thành cũng không còn đất cắm dùi.

Sáng sớm hôm sau, tại Giải Ngữ Lâu.

Giải Cửu dậy từ rất sớm.

Trong nhà mời thần y Hóa Thiên Đạo tới bắt mạch.

Hắn nhìn điếu trụy Thao Thiết trên cổ, đeo điếu trụy này một thời gian, ẩn ẩn có thể cảm giác thể chất đang cải thiện. "Thần y, con ta thế nào rồi?" Hóa Thiên Đạo kinh ngạc đổi tay bắt mạch. "Từ mạch tượng mà xem, thể chất quý công tử so với trước kia tốt hơn vài phần." Hắn nhìn về phía điếu trụy kia: "Chiếc điếu trụy này tài chất tựa thiên ngoại, đeo ở trên người, hẳn là có thể không ngừng cường thân kiện thể, duyên niên ích thọ." "Thật vậy chăng?

Một chiếc điếu trụy nho nhỏ, tác dụng lại thần kỳ như thế!" Giải gia lão gia tử vừa biết tác dụng của điếu trụy, lại lo lắng con trai bị người ta lừa.

Giải Cửu tự tin nhìn lão cha: "Cha, yên tâm đi, phương diện nhìn người con chưa bao giờ sai." Hoắc lão gia tử cao hứng tiễn thần y ra

về.

Giải Ngữ Lâu lúc này đã sớm chật ních người.

Bán Tiệt Lý tới hiện trường, người phía trước sôi nổi nhường đường.

Tề Thiết Chủy thay một bộ y phục mới may, cười tủm tỉm đi vào Giải Ngữ Lâu.

Sau đó, Hoắc gia, Ngô gia, Hồng gia đều nhất nhất đi vào.

Không bao lâu sau, Trương Trạch và Trương Khải Sơn cùng cưỡi ngựa tới hiện trường.

Cửa vào đã sớm có hai hàng người đứng chờ. "Trạch Gia!

Phật Gia!" "Hai vị đại giá quang lâm, hết thảy đều đã chuẩn bị tốt, chờ hai vị nhập tọa." Ngô Lão Cẩu ôm Tam Thốn Đinh đi tới: "Trạch Gia!" Trương Trạch ra hiệu cùng nhau đi vào.

Ba người trước sau bước vào.

Hiện trường đã sớm an bài vị trí. "Sư phụ!" Giải Cửu lập tức tiến lên kéo ghế thủ tọa cho Trương Trạch.

Thấy Trương Trạch ngồi ở vị trí đầu tiên, mọi người không hề cảm giác có gì không đúng. "Sư phụ, người đã đông đủ." Trương Trạch ngẩng đầu, ánh mắt mọi người trên bàn đều rơi vào trên người hắn. "Chư vị hẳn là đã đoán được mục đích ta mời mọi người tới đây.

Bất quá ta vẫn muốn chính thức đề cập một lần." Mọi người bỗng nhiên khẩn trương, đều chờ nội dung tiếp theo. "Việc mua bán minh khí trong Trường Sa thành, cơ bản đều không tránh khỏi các vị đang ngồi đây.

Có thể nói, các vị tại tràng đại biểu cho toàn bộ sinh ý minh khí của Trường Sa thành.

Trước ngày hôm nay, các nhà đều làm việc theo quy củ riêng, cả tòa thành ô yên chướng khí.

Ta đề nghị thành lập Cửu Môn Đề Đốc, đem toàn bộ nhân sự đảo đấu, kinh doanh minh khí của Trường Sa thành đều gom vào trong đó." Nói xong, hắn nhìn về phía mọi người, chờ đợi nghi vấn.

Tuy rằng đều đã nghe nói chuyện này, nhưng thật sự muốn chốt lại, trong lòng vài người cũng không nắm chắc.

Rốt cuộc trước đó mọi người đều đã quen với hình thức cũ.

Tuy không có quy tắc rõ ràng, lại cũng có một bộ quy tắc ngầm tự nhiên hình thành.

Bán Tiệt Lý liếc mắt nhìn một vòng, phát hiện không ai mở miệng liền nói: "Ta tán đồng đề nghị của Trạch Gia." Hắn đích xác tuân thủ hứa hẹn, người đầu tiên xuất lực ủng hộ Trương Trạch.

Nhị Nguyệt Hồng tự hiểu sự tranh đấu giữa các thế gia Trường Sa trước kia.

Bàn khẩu các nhà không rõ ràng, hôm nay là của mình, ngày mai có khả năng bị người đoạt đi, thậm chí cả nhà bị giết. "Vô quy củ bất thành phương viên, chế định quy tắc là chuyện tốt, chỉ là ta có mấy cái nghi vấn." Hồng gia bàn khẩu đông đảo, nhưng Nhị Nguyệt Hồng cũng không thích cùng người tranh đấu.

Có thể nói, Cửu Môn kiến lập rất phù hợp với cách nghĩ của hắn. "Về sau sinh ý các nhà xử lý thế nào?" Đây là điều tất cả mọi người tại tràng đều quan tâm.

Mỗi người đều có bàn khẩu, có sinh ý cố định.

Hiện tại sợ ảnh hưởng đến lợi ích của mình. "Sinh ý nhà ai thì tiếp tục vận hành theo phương thức trước đó, nhưng không thể tùy ý xúc phạm tới các môn khác." Bán Tiệt Lý bỗng nhiên hỏi: "Nếu phát sinh

mâu thuẫn thì làm sao?" "Chuyện nội bộ gia tộc, nội bộ tự mình xử trí.

Nếu là mâu thuẫn giữa các môn, sẽ mở hội quyết đoạn." Trương Trạch nói xong, Trương Khải Sơn bỗng nhiên ra hiệu muốn nói. "Ta có một đề nghị, trong Cửu Môn cần phải có một người làm Cửu Môn chi thủ (người đứng đầu).

Mâu thuẫn các nhà, cần do người đứng đầu Cửu Môn quyết đoạn, chủ trì công đạo!

Người này, cần phải làm cho tám môn kia đều tin phục mới có thể đảm nhiệm." Vừa nói xong, Tề Thiết Chủy bỗng nhiên nói: "Người mà Phật Gia nói, chẳng phải chính là Trạch Gia sao?" Trương Trạch với tư cách là người đầu tiên đề xuất kiến lập Cửu Môn Đề Đốc, mọi người đối với việc này tịnh vô dị nghị.

Thấy không ai phản đối, Trương Trạch nói: "Vậy ta xin mạo muội nhận lấy, làm Đệ Nhất Môn." "Ta đề nghị đem Cửu Môn chia làm Thượng Tam Môn, Bình Tam Môn, Hạ Tam Môn.

Bình thường về thân phận tịnh vô sai biệt, chỉ dùng để phân biệt tính chất các nhà." Như vậy, Cửu Môn trở nên dễ phân biệt hơn.

Chương 110

Mọi người cũng không có ý kiến, chỉ là vấn đề phân chia cụ thể.

Giải Cửu bỗng nhiên nói với mọi người: "Chư vị, sư phụ ta cùng Phật Gia có thể tính là một nhà, thống lĩnh sức mạnh bố phòng Trường Sa thành.

Trước đó đi Tương Âm, ta nghe Tổng bả đầu Thường Thắng Sơn là Trần Ngự Lâu nói, quân Tương Tây về sau cũng sẽ giao cho sư phụ ta thống lĩnh.

Lại nhìn về phía Nhị Nguyệt Hồng và Bán Tiệt Lý: "Nhị gia và Lý đương gia gia để ân thực, thế lực tại Trường Sa thành chỉ đứng sau Trạch Gia.

Cho nên Thượng Tam Môn đều là những người có mặt mũi, Thượng Tam Môn có thể vi quan (làm quan).

Ta Giải gia cùng Hoắc gia, Tề gia đều lấy kinh thương làm chủ, có thể chiếm ba môn." Hoắc Cẩm Tích nghe vậy cười nói: "Ta hiểu ý tứ của Giải Cửu.

Ba nhà chúng ta đều theo nghiệp thương buôn, nhưng thực lực ba người chúng ta trong Cửu Môn là yếu nhất, cho nên làm Hạ Tam Môn, ta không ý kiến." Hai người đều đã nêu ý kiến, lại nhìn về phía Tề Thiết Chủy.

Hắn cười nói với mọi người: "Trong ba người chúng ta, Hoắc gia bàn khẩu nhiều nhất, lý nên xếp thứ bảy..." "Hoắc gia là Đệ Thất Môn." (Chú thích: Theo logic sắp xếp Thượng-Bình-Hạ, Hoắc gia đứng đầu Hạ Tam Môn tức là thứ 7, Tề gia thứ 8, Giải gia thứ 9).

Giải Cửu bỗng nhiên nói: "Giải Cửu ta vốn ở nhà xếp thứ chín, sư

phụ ta Trạch Gia là thủ lĩnh Cửu Môn, Hoắc gia lý đương nhiên xếp thứ bảy, Bát gia thứ tám, ta thứ chín." Thấy đã phân xong thứ tự, Trương Trạch trong lòng cũng đã có sắp xếp cho Thượng Tam Môn.

Trương Trạch nói: "Đệ Nhị Môn ứng đương thuộc về Nhị Gia, Đệ Tam Môn tự nhiên phi Lý đương gia mạc chúc." Mọi người đều đã có vị trí, ánh mắt toàn bộ nhìn về phía Ngô Lão Cẩu cuối cùng.

Ngô Lão Cẩu thấy chỉ còn lại Bình Tam Môn, xem ra cũng không được chọn. "Chữ Ngô và chữ Ngũ vốn đồng âm, Ngô gia ta nhận Đệ Ngũ Môn.

Chỉ còn Đệ Tứ và Đệ Lục..." Trương Trạch nhìn về phía chiếc ghế giao kỷ thứ tư.

Thủy Hoàng hiện tại không dám tái xuất hiện trước mặt hắn. "Bàn Sơn Khôi Thủ Chá Cô Tiếu hôm nay không tới?

Muốn hay không hỏi một chút Chá Cô Tiếu huynh đệ, có nguyện ý làm Đệ Tứ Môn?" Tề Thiết Chủy nói về thực lực phái Bàn Sơn, muốn luận bản lĩnh e rằng tại tràng không mấy người là đối thủ.

Thủy Hoàng lại bại trong tay Chá Cô Tiếu, nếu là hắn, tại tràng phỏng chừng đều không ý kiến. "Bát gia nói có lý!" Giải Cửu nói xong, Tề Thiết Chủy cười: "Cửu Gia quá khen!" Mọi người xác định vị trí của mình, tâm tình đều phi thường cao hứng.

Về sau Cửu Môn đồng khí liên chi, tương đương với chín vị trí này trực tiếp lũng đoạn sinh ý minh khí Trường Sa thành.

Trừ phi đến Trường Sa thành, đại đa số người mua đều sẽ hướng về các thế gia đạo mộ trong thành.

Tề Thiết Chủy được gọi một tiếng lại một tiếng "Bát gia", nghe thập phần thụ dụng. "Một tiếng Bát gia này nghe thật thư thái!" "Bát gia!" "Ai!" Tề Thiết Chủy lập tức quay đầu nhìn lại: "Trạch Gia?"

"Nếu Cửu Môn đã xác định, tuyển một cái hoàng đạo cát nhật, cử hành nghi thức thành lập Cửu Môn.

Lại chọn một chỗ trạch viện làm tổng bộ Cửu Môn, làm nơi về sau mở hội." Tề Thiết Chủy nghe xong lập tức đáp ứng.

Về sau Cửu Môn đồng khí liên chi.

Chọn đất là đại sự.

Từ góc độ phong thủy, quan hệ đến vận thế của mỗi người ngồi đây về sau.

Trương Trạch nhìn chín vị đương gia nhân trước mắt.

Từ sau khi Tả Khiêm Chi bị giải quyết, tay chân của Uông gia e rằng cũng sẽ vươn vào trong Cửu Môn.

Cũng may, sau khi sức mạnh Lục Khố Tiên Tặc dần dần cường hóa, ngũ giác của hắn liền có thể chú ý tới những biến hóa vi tế của người khác.

Không chỉ trên sức mạnh, còn có ngôn hành cử chỉ.

Xác định Cửu Môn Đề Đốc thành lập, tâm tình mọi người đại hảo.

Giải Cửu kịp thời bưng lên rượu ngon, để mọi người một phen thống ẩm.

Bán Tiệt Lý ngồi xe lăn đi tới bên cạnh Trương Trạch: "Trạch Gia, vị trí thứ sáu ta có một nhân tuyển.

Không biết ngài đã tiếp xúc với Hắc Bối Lão Lục chưa?" "Hắc Bối Lão Lục?

Đao khách Tây Bắc kia?" "Phải." Trương Trạch hiểu rõ, Hắc Bối Lão Lục đảo cũng có thể, tính tình cô tịch một chút, nhưng về thực lực là cao thủ dùng đao hiếm thấy trong Trường Sa thành.

Năm xưa khi Nghiêm Tam Hưng tác oai tác quái, Hắc Bối Lão Lục cũng chỉ thua Nghiêm Tam Hưng về tốc độ. "Có thể để hắn thử xem." Trước mắt tạm thời cũng không có nhân tuyển nào khác.

Được Trương Trạch đáp ứng, Bán Tiệt Lý ngồi xe lăn cũng không uống nhiều, đại khái sợ say rượu.

Chờ mọi người rượu qua ba tuần, bị người nhà lôi kéo ai về nhà nấy.

Việc an bài tại Giải Ngữ Lâu cũng cáo một đoạn lạc.

Tại đỉnh Giải Ngữ Lâu.

Phó quan Trương Nhật Sơn mặc quân trang xuất hiện, trong tay cầm một phong thư. "Phật Gia!

Trạch Gia!

Người Trương gia phụ trách Đương Án Quán ở Nam Dương gửi tới một phong thư, nói chỉ cần gặp một trong hai vị là được!" Trương Khải Sơn mở thư ra nhìn kỹ nội dung bên trong.

Trương Trạch lẳng lặng đứng bên cửa sổ hóng gió.

Không cần xem nội dung thư, hắn cũng biết đám người kia muốn làm gì.

Trương gia bên phía Nam Dương, thực tế đa số là cô nhi được thu dưỡng từ bên ngoài, không có huyết mạch Trương gia.

Do biến cố của Trương gia nhiều năm trước, dẫn tới lượng lớn tộc nhân chết vì tai nạn và nội đấu.

Riêng tộc trưởng đời trước, liên đồng mười một vị cao thủ Trương gia đều cùng nhau dùng bùn phong kín chết trong địa cung, sống không thấy người chết không thấy xác.

Trương Khải Sơn không chút do dự cự tuyệt gặp mặt: "Trương

gia tổ huấn, sơn hải bất tương kiến, tương kiến tộc tất vong." Tộc nhân bên phía Nam Dương đều là tộc nhân chữ "Hải" (Biển).

Người viết thư là một nữ tử Trương gia thuộc thế hệ chữ Hải. "Trên thư nói, tại vùng Nam Dương có một tên quân phiệt đang tứ xứ bắt người Trương gia.

Người này nghe nói những năm đầu từng gặp qua tộc trưởng, kinh vi thiên nhân, từ đó bắt đầu si mê trường sinh huyết mạch của Trương gia." Tình huống này cùng Tả Khiêm Chi giống nhau như đúc. "Sẽ không phải lại là người Nhật Bản đứng sau duy trì chứ?" Sau lưng Tả Khiêm Chi là người Nhật, sau lưng người Nhật Bản, thì là Uông gia vẫn luôn nhắm vào Trương gia. "Gặp một chút đi!" Trương Trạch không tin cái gọi là truyền thuyết.

Trương gia xuống dốc là chú định, hiện tại không gặp thì kết cục của Trương gia cũng gần như đã định. "Trong Đương Án Quán cất giấu bí mật Trương gia thủ hộ ngàn năm, không thể rơi vào tay người ngoài." Trương Khải Sơn kinh ngạc nhìn về phía Trương Trạch: "Ngài biết tình huống của Đương Án Quán?" "Biết một chút, đồ vật thủ hộ bên trong liên quan tới bí mật lớn nhất của Trương gia." Hắn bỗng nhiên dừng lại.

Bởi vì nếu tiếp tục nói, tất phải kể từ Thanh Đồng Môn sâu trong núi Trường Bạch.

Tuy là như thế, Trương Khải Sơn vẫn ôm một tia hy vọng, không muốn trực tiếp gặp người Trương gia Nam Dương. "Cho người hồi âm, nhưng không cần trực tiếp gặp mặt.

Trạch Gia, bên phía Nam Dương phái nhiều người điều tra như vậy, rốt cuộc là vì bí mật gì?" Nghe Trương Khải Sơn nghi vấn, Trương Trạch nhìn về phía Trương Nhật Sơn vừa đi ra ngoài.

Nơi này trước mắt cũng không có người khác, đảo có thể nói cho

hắn biết một chút. "Không phải điều tra, bọn họ đang lặp lại lưu ý việc thế giới sắp xuất hiện hiện tượng siêu nhiên." Không sai, những cái đó gọi là hồ sơ, là đang chờ đợi một số hiện tượng siêu nhiên phát sinh, không phải đang điều tra.

Hết thảy phảng phất như từ ngàn năm trước đã được tiên tri, chỉ là đang không ngừng lặp lại tra chứng. "Điều tra sức mạnh siêu nhiên?" "Đúng, dữ liệu có liên quan tới sự xuất hiện của Trương gia, bất quá có một luồng sức mạnh, được thống nhất gọi là 'Chung Cực'." Không biết nên hình dung cụ thể thế nào.

Có lẽ chỉ có chờ đến một ngày nào đó, đi vào trong Thanh Đồng Môn, mới có thể minh bạch. "Chung Cực?" Trương Khải Sơn bỗng nhiên bị hai từ này hấp dẫn. "Chung Cực chính là Chung Cực, rất khó giải thích, chỉ có chân chính nhìn thấy mới có thể minh bạch!" Những gì Trương Trạch nói làm cho Trương Khải Sơn bỗng nhiên phát hiện hắn có chút không hiểu biết về gia tộc mình.

Nếu gia gia năm đó không phải chết ngoài ý muốn, có lẽ có thể cho hắn một ít đáp án.

Nếu thượng đại tộc trưởng còn, hiện tại cũng chưa đến trăm tuổi, chỉ tương đương với người bình thường ở tuổi trung niên.

Được Trương Trạch khuyên bảo, Trương Khải Sơn quyết định nhúng tay vào chuyện Đương Án Quán.

Nhưng Trương gia có quy củ, vô pháp biết được Đương Án Quán rốt cuộc đang tra cái gì.

Trong thế hệ chữ "Sơn", e rằng cũng chỉ có Trương Trạch, một kẻ tiền thế là người mê đạo mộ, mới rõ ràng bí mật trong đó.

Chương 111

"Phật Gia, biết vị trí sân bay gần nhất của Nhật khấu không?" "Sân bay?

Ngài hỏi thăm cái này làm gì?" "Ta có việc gấp, có lẽ cần một chiếc máy bay, giúp ta lưu ý là được.

Hoặc là, một khẩu trọng pháo." Trương Trạch cách nghĩ đơn giản, nếu không thể tấn công từ trên trời, như vậy từ lục địa cũng giống nhau.

Bất quá việc này không vội, chỉ cần có tiền, làm một khẩu pháo chỉ là vấn đề thời gian. "Xác định cần?" "Phi thường xác định." Thấy Trương Khải Sơn lâm vào tự khảo, Trương Trạch biết hắn đã để trong lòng.

Chờ một thời gian nữa gặp Trần Ngự Lâu, cũng nhờ hắn đi tìm môn lộ.

Ở thời kỳ Tây Kinh, thuốc nổ chưa được phát minh ra.

Cho nên Hiến Vương thiết kế lăng mộ, căn bản không suy xét đến sự tồn tại của hỏa dược, thậm chí là vũ khí hiện đại hóa uy lực càng lớn.

Sử dụng hắc hỏa dược của Tá Lĩnh, đồng dạng cũng có thể kích xuyên Hiến Vương tiên cung.

Chỉ là hệ số nguy hiểm bất đồng. [Chúc mừng túc chủ trở thành Cửu Môn chi thủ, thỉnh lựa chọn khen thưởng.] [1.

Cổ Ba Tư Thiên Tàm biến dị chủng, nuôi ba tháng có thể nhả lượng lớn tơ chế thành Thiên Tàm Ti Y.] [2.

Bách niên Đại Nhĩ Vị (Nhím tai to trăm năm), có thể làm sủng vật,

lấy hết thảy cổ trùng làm thức ăn, có thể dễ dàng hóa giải cổ trùng.] [3.

Toàn bộ đều lấy, trẻ con mới làm lựa chọn.] Cái thứ ba là cái quỷ gì?

Trương Trạch lần đầu tiên nhìn thấy loại lựa chọn này, hoàn toàn trị tận gốc chứng khó lựa chọn của hắn. "Vậy tự nhiên là chọn ba ~." Ngay tại lúc đó, trong không gian Thao Thiết có thêm mấy trăm con Cổ Ba Tư biến dị Thiên Tàm.

Đây tựa hồ là đồ vật trong vị diện võ hiệp mới có.

Nghe nói Thiên Tàm Ti làm thành quần áo, mềm mại tinh tế, có thể phòng đao kiếm, cũng không sợ thủy hỏa.

Chỉ là sau khi con Đại Nhĩ Vị xuất hiện, lại vẻ mặt ngốc manh nhìn Trương Trạch.

Mãn thân gai nhọn, làm người ta vô pháp tới gần.

Tại Đông Bắc, trong Ngũ Đại Tiên Hồ-Hoàng-Bạch-Liễu-Hôi, Bạch chính là chỉ con nhím.

Hiện tại sở hữu một con nhím đảo cũng vừa vặn.

Có thể bồi dưỡng sự ăn ý trước, đến lúc vào Vân Nam Trùng Cốc, vô luận đẳng thuật hay cổ thuật, dựa vào đều là trùng tử.

Miêu Cương cổ thuật siêu xuất phạm vi trùng tử bình thường.

Gà trống không phải là động vật đối phó cổ thuật hữu hiệu nhất, ngược lại là nhím, đặc biệt là nhím đã thành tinh.

Nhím tầm thường tối đa sống mười năm, nhím sống trăm năm, tất định là tinh quái.

Trương Trạch mang theo con nhím bên người, lại bị Hoắc Cẩm Tích nhìn thấy. "Trạch Gia, sao lại mang một con nhím bên người?"

Nàng mang theo vài phần men say, liền dựa vào người Trương Trạch.

Dán sát lên, Trương Trạch ẩn ước ngửi thấy trên người nàng mùi hương thoang thoảng. "Hoắc đương gia, say rồi!" "Ta không say, Trạch Gia lại bồi ta uống mấy ly?" Nói xong thế nhưng đem chén rượu đưa tới bên miệng Trương Trạch.

Trương Trạch bất đắc dĩ, cầm một cái chén khác đơn giản uống cạn mấy ly.

Mấy người khác trên bàn thấy thế cũng liên tục kính rượu.

Tề Thiết Chủy xa xa nhìn thấy, vội vàng nói: "Cửu Gia, Trạch Gia bị người ta luân phiên chuốc rượu, một lát nữa e rằng phải an bài phòng cho ngài ấy ngủ lại rồi." "Chưa chắc." Giải Cửu nhìn chằm chằm trạng thái của Trương Trạch, nói: "Xem trạng thái sư phụ ta, uống rượu như uống nước vậy." Tựa hồ ẩn ước nhìn thấy trên người Trương Trạch toát ra bạch sắc khí thể.

Đó là rượu bị nhanh chóng phân giải, sau đó bốc hơi hình thành khí thể.

Hệ thống tiêu hóa của Trương Trạch viễn siêu thường nhân.

Ngay cả nước bọt trong miệng cũng sở hữu năng lực phân giải cường đại.

Rượu vào thực quản bị thân thể hấp thu tinh hoa, bộ phận vô dụng toàn bộ từ lỗ chân lông bài xuất ra ngoài cơ thể.

Cứ như vậy, Trương Trạch vẻ mặt vô thú cứ thế uống tiếp.

Trực tiếp đem hầu như toàn bộ người ngồi tại bàn chuốc say.

Chỉ còn lại Tề Thiết Chủy không thích uống rượu và Giải Cửu đã lén uống thuốc giải rượu. "Sư phụ, Hoắc Tam Nương tựa hồ chấp ý muốn ngài đưa về!" Hoắc Cẩm Tích đáp tay lên vai Trương Trạch,

lẳng lặng dựa vào vai hắn.

Nhìn gương mặt ửng đỏ của nàng, Trương Trạch nói: "An bài một chiếc xe ngựa, ta đưa nàng về." Ở cái niên đại này, ô tô phi thường hiếm thấy, bởi vậy xe ngựa vẫn là phương tiện giao thông thường thấy.

Thậm chí trước đó đi Cổ Lam Huyện, mấy người đều ngồi xe bò. "Cũng tốt, vậy vất vả sư phụ đưa Tam Nương về trước, những người khác ta sẽ an bài người Giải gia đưa về." Chờ mấy người rời khỏi Giải Ngữ Lâu, trời đã hoàng hôn.

Trương Trạch ngồi trong xe ngựa hộ tống Hoắc Cẩm Tích về Hoắc gia.

Sắc trời bất tri bất giác liền tối đen.

Xe ngựa cũng không dám đi quá nhanh, vì tránh miễn lao xuống sông, liền chỉ có thể thả chậm tốc độ.

Chờ Hoắc Cẩm Tích thanh tỉnh, mới phát hiện mình thế nhưng đang dựa vào vai Trương Trạch.

Chỉ có thể tiếp tục giả bộ rượu chưa tỉnh. "Hu ~" "Trạch Gia, tình huống không ổn, là người của Thủy Hoàng!" Xe ngựa đi ngang qua bờ sông, trong sông có một chiếc thuyền đánh cá đang đậu.

Bên thuyền treo đèn dầu hỏa.

Vốn dĩ đều không có gì kỳ quái, nhưng tại đầu thuyền có một gã đầu trọc phì nộn đang ngồi.

Hắn vừa mới từ trong nước bơi lên mặt nước.

Trong tay cầm một lá cờ cổ quái.

Xe ngựa đi ngang qua, hắn cũng liếc mắt nhìn xe ngựa một cái. "Trạch Gia, ta nhận được hắn, là người của Hoàng Quỳ Bang, bọn họ

tự xưng là Thủy Hoàng (Châu chấu nước), thường xuyên ở hai bên đường sông thi đấu 'hái hoa cổ'." "Hái hoa cổ, kia chẳng phải là giết người?" Trương Trạch nhớ rõ, cái gọi là "hoa cổ", chính là chỉ cái đầu người.

Tên đầu trọc béo trước mắt một đường bơi lội, cũng chứng minh hắn một đường từ xa giết tới đây.

Vị kia gọi là Thủy Hoàng, không biết hai bên có liên hệ gì hay không.

Tên đầu trọc kia đổ nước trong giày ra.

Trên thuyền đi ra một người trung niên, tức khắc sợ tới mức chộp lấy mộc côn. "Lão ca, bơi mệt mỏi, xin bát nước uống." Đồng thời trong miệng mắng: "Lão tử làm Pháo Đầu mười mấy năm, mẹ nó thế mà còn phải cùng mấy đứa nhóc tranh đoạt hoa cổ!

Tám cái hoa cổ, lão tử một hơi hái toàn bộ, cho đám nhãi ranh kia nhìn xem, về sau còn dám ở trên đầu lão tử cưỡi cổ hay không!" Hắn kéo sợi dây bên người lên, bên trên chính là đang xâu một chuỗi đầu người, cũng chính là "hoa cổ" trong miệng hắn.

Tuy rằng chỉ lộ ra tóc, vợ con người lái thuyền trên thuyền cũng đã sợ tới mức thét chói tai. "Ân?" Đầu trọc cẩn thận đếm đếm: "Một hai ba, ba cái?

Mẹ nó, làm rớt mất năm cái!" Vừa quay đầu lại, thấy trên bờ có một chiếc xe ngựa dừng lại. "Lão ca, chờ ta một lát, ta đi thuận tay hái mấy cái hoa cổ, rồi lại uống nước." Hắn nhìn sắc trời: "Xem thời gian, hẳn là còn sớm, các ca xin lỗi nhé, rớt mất mấy cái hoa cổ, đành phải lấy hoa cổ của các ngươi sung số, hẳn là đủ số rồi." Nói xong, trong tay hắn lặng lẽ siết chặt con dao, hướng về phía xe ngựa bước nhanh tới.

Trương Trạch xốc rèm xe ngựa lên.

Nhìn thấy "hoa cổ" trong sông, trong lòng tức khắc dâng lên sát ý.

Tên đầu trọc béo tuy rằng thân hình mập mạp, toàn thân mặc giáp da, động tác lại phi thường linh hoạt.

Một cái lộn mèo nhảy lên xe ngựa.

Trương Trạch quay đầu, trên tay tên đầu trọc cầm một thanh đao móng vuốt.

Lưỡi dao hướng vào trong cong khúc, là một loại đao bắt nguồn từ Đông Nam Á.

Lưỡi dao sắc bén, chỉ cần xoay một vòng liền có thể hái được "hoa cổ".

Nhìn tên đầu trọc trước mắt, Trương Trạch trực tiếp lấy ra Long Tích Đao.

Chương 112

"Vừa rồi ngươi nói ngươi hái hoa cổ mười mấy năm?" Đầu trọc nhổ một bãi nước bọt: "Làm Pháo Đầu mười mấy năm, bất quá cũng không sao cả, hoa cổ của ngươi ta muốn." Nói xong đột nhiên từ trên xe ngựa bổ nhào về phía Trương Trạch.

Lại thấy Trương Trạch đứng tại chỗ, hắn bèn thu đao, đổi chủ ý.

Trương Trạch thu Long Tích Đao, sau đó đột nhiên xuất hiện tại sau lưng Hoàng Quỳ.

Bắt lấy bờ vai sũng nước của hắn.

Giáp da trên người hắn y nguyên ướt đẫm một mảng.

Đầu trọc tức khắc mồ hôi lạnh chảy ròng. "Tốc độ thật nhanh, ngươi là Nghiêm Tam Hưng trong Trường Sa thành?" Thấy đối phương nhận sai người, Trương Trạch cũng không đáp lại.

Đột nhiên toàn bộ sức mạnh tập trung tại đầu gối.

Xa phu của xe ngựa ngốc ngốc nhìn, không dám nói lời nào.

Đảo mắt trong xe ngựa, một bàn tay thon dài kéo rèm vải ra.

Vừa lúc nhìn thấy dưới ánh trăng, Trương Trạch dùng một chiêu "Khôi Tinh Thích Đẩu" tập trung vào đốt sống lưng của tên đầu trọc.

Rắc một tiếng, tên đầu trọc béo thống khổ hét lớn. "Có gan cho lão tử một cái thống khoái, hái hoa cổ của lão tử đi!" "Chết?

Đâu có chuyện tốt như vậy." Hắn bỗng nhiên triệu hồi ra Thi Vương.

Xương cốt tên đầu trọc đã gãy, với y thuật hiện tại, đại khái suất là muốn bán thân bất toại.

Hắn đối với sức mạnh của mình có tin tưởng, vừa rồi nếu dùng thêm vài phần lực, người đã chết rồi.

Ở trước mặt Cương Thi, Hoàng Quỳ Bang cũng giống như những người bị hái hoa cổ kia.

Chỉ có thể tuyệt vọng nhìn, hào vô năng lực đề kháng. "Cha, mau nhìn, tên ác nhân kia rốt cuộc gặp báo ứng rồi!" "Mẹ, kia là cái gì!" "Đừng lên tiếng, mau trốn vào trong khoang thuyền đi." Vợ người lái thuyền khẩn trương nhìn lên bờ.

Liền thấy tinh khí của tên Hoàng Quỳ bị Thi Vương hấp thu.

Thật sự chỉ còn lại một hơi.

Tên Hoàng Quỳ trở nên giống như một lão nhân hành tương hủ mộc (gần đất xa trời).

Thời gian còn lại, hắn đều sẽ phải trả giá cho những nghiệp chướng đã gây ra trong hơn mười năm qua.

Tính theo thời gian, căn bản vô pháp trả hết, súc sinh này lăn lộn trên đường sông, đã hái bao nhiêu cái hoa cổ rồi.

Chờ Trương Trạch triệu hồi Thi Vương.

Hoắc Cẩm Tích cẩn thận tiếp tục giả ngủ.

Đối với thủ đoạn của Trương Trạch, nàng sớm có nghe thấy.

Nhìn thấy Cương Thi trong lòng cũng không sợ hãi.

Nàng cũng thường xuyên hạ đấu, trong mộ những thứ Tống Tử đáng sợ hơn đều đã gặp qua.

Huống chi Thi Vương hiện tại ngoại trừ thân xuyên một bộ liễm phục, những thứ khác hầu như cùng người thường không có khác biệt. "Tiểu huynh đệ, cho ta một cái thống khoái, bằng không sớm hay muộn có một ngày, ta muốn để người ta hái hoa cổ của ngươi!" Tên

Hoàng Quỳ chỉ còn một hơi, lại vẫn đại ngôn bất tàm. "Để cho hắn sống." Giới hạn của hắn là không cắn nuốt người, nhưng không bao gồm súc sinh. "Cảm ơn đại ân nhân!" Thuyền phu và vợ quỳ trên thuyền dập đầu phát ra thanh âm thùng thùng.

Thậm chí kích động đến khóc ra tiếng.

Nếu không phải Trương Trạch đi ngang qua, e rằng cả nhà hôm nay đều phải bị hái hoa cổ. "Đúng rồi, Thủy Hoàng và những tên Thủy Hoàng này có quan hệ gì?" Trương Trạch hỏi Hoắc Cẩm Tích trên xe ngựa.

Nàng cũng không hề giả ngủ, hào phóng ngồi dậy. "Ngài biết ta tỉnh?" "Vừa rồi lúc động thủ, vô ý nhìn thấy." Hoắc Cẩm Tích chỉnh lại sườn xám trên người, xuống xe ngựa nói: "Thủy Hoàng phân hai loại, một loại quanh năm sinh hoạt trên mặt nước, có thể hiểu là thủy tặc.

Một loại khác ở trên bờ.

Cả hai đều là tặc, điểm chung là đều giết người như ngóe, vô ác bất tác.

Tên Thủy Hoàng mà ngài nói, là loại ở trên bờ." Thì ra là thế, Trương Trạch đã hiểu. "Đi thôi, ta đưa nàng về." Tuy rằng Hoắc Cẩm Tích đã tỉnh, nhưng vẫn phải đưa về.

Dọc đường người của Hoàng Quỳ Bang hôm nay đang hái hoa cổ, nàng một thân một mình chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm.

Thấy Trương Trạch quan tâm an nguy của mình, Hoắc Cẩm Tích tức khắc cảm giác trong lòng ấm áp.

Tại bờ sông phía trước không xa, Trương Trạch nhìn thấy thân ảnh Thủy Hoàng.

Hắn đang cùng đám người Hoàng Quỳ Bang ở cùng một chỗ.

Những người này đang kiểm kê số lượng hoa cổ.

Trương Trạch từ xa nhìn thoáng qua, sắc mặt tức khắc trở nên băng lãnh vô cùng. "Người của Hoàng Quỳ Bang, đám người này táng tận thiên lương, những người kiếm ăn trên sông này vốn đã đáng thương..." [Dọc đường gặp Hoàng Quỳ Bang thi đấu hái hoa cổ, hay không thế thiên hành đạo?] "Đương nhiên." Kí nhiên hôm nay gặp, vậy phải quản một chút.

Trường Sa thành là nơi Cửu Môn cư ngụ sau này.

Thủy Hoàng lại có thù với hắn, lưu lại những người này hậu hoạn vô cùng.

Chi bằng sớm giải trừ tai họa ngầm.

Trương Trạch nâng tay, từ trong không gian Thao Thiết phóng xuất ra Tương Tây Thi Vương và Thiên Túc Đấu Thi. "Giải quyết bọn chúng rồi lập tức trở về, nếu không sẽ khiến các ngươi hóa thành tro bụi." Thi Vương gật đầu đáp lại.

Tuy rằng đã sở hữu trí tuệ, nhưng đối với lời của Trương Trạch, y vẫn tuyệt đối phục tùng.

Hai cỗ Đấu Thi vọt ra ngoài, Trương Trạch liền không hề để ý tới chuyện phía sau.

Hoắc Cẩm Tích lặng lẽ quay đầu nhìn thoáng qua.

Trong lòng miễn không được cảm thấy chấn kinh. "Trạch Gia, vừa rồi hai cái kia...?" "Đấu Thi, là một loại tồn tại tựa như khôi lỗi được cải tạo từ Tống Tử." Hoắc Cẩm Tích gật gật đầu.

Trong lòng lại không sợ hãi, mà là hâm mộ.

Không hổ là nữ nhân Hoắc gia, cái nhìn cùng đại đa số nữ tử bình thường trong thời đại này đều không quá giống nhau.

Đại khái đây cũng là nguyên nhân Hoắc gia trước sau đều do nữ nhân đương gia. "Nếu ta không phải đương gia của Hoắc gia, có phải hay không có thể cùng Trạch Gia cùng nhau đi hạ đấu?" Trương Trạch theo bản năng sửng sốt. "Tự nhiên có thể, Cửu Môn đồng khí liên chi, hợp tác đảo đấu là chuyện quá bình thường." Hoắc Cẩm Tích vốn dĩ sẽ sớm nhường lại vị trí Hoắc gia đương gia.

Nhưng nghe ý tứ của nàng, tựa hồ trong lòng có ý định buông bỏ chức đương gia.

Đem Hoắc Cẩm Tích đưa về Hoắc gia, Trương Trạch vừa vặn gặp được hai cỗ Đấu Thi trở về. [Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, giải quyết Hoàng Quỳ Bang trừ bỏ tai họa.] [Trực tiếp khen thưởng túc chủ Thập Nhị Lộ Đàm Thối.] Loại cước pháp này trong hiện thực cũng có.

Bất quá sau khi Trương Trạch hoạch đắc khen thưởng, phát hiện loại cước pháp này tựa hồ có một ít bóng dáng của thế giới võ hiệp. "Hệ thống, cước pháp này là từ thế giới võ hiệp sao?" [Dựa theo lý giải của túc chủ, có thể định nghĩa là đê võ thế giới (thế giới võ thuật cấp thấp), sau khi thông thạo uy lực vô cùng.] Đích xác, một số chiêu thức trong bộ cước công này thậm chí không thua kém gì Khôi Tinh Thích Đẩu.

Đều là một loại bạo phát sức mạnh, chỉ là vấn đề sử dụng cỗ sức mạnh đó như thế nào.

Chờ về tới chỗ ở, ba người Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh đều ngủ không được. "Trạch Gia, ngài đã về." "Đã trễ thế này, đều đang đợi ta?" Mấy người nhìn nhau, Hồng Cô Nương bên cạnh suýt chút nữa ngủ gục cũng ngáp một cái. "Đều đang đợi ngài đây, trước đó đã nói tốt là muốn tìm Mục Trần Châu, gần đây cũng không nhắc tới, đã hai năm rưỡi rồi, tổng phải cho chúng ta biết nên làm gì

trước tiên chứ?" Hơn hai năm thời gian, mấy người không muốn đi một cách mạn vô mục đích, điều đó làm cho bọn họ vô pháp tâm an. "Ai nói không có việc gì để làm?" "Vị trí cụ thể của Hiến Vương Mộ, các ngươi đã đi tìm hiểu chưa?

Chương 113

Còn có Điền Vương Mộ." Hắn nhìn về phía mấy người, biết bọn họ khẳng định chưa đi điều tra. "Có thể các ngươi không biết, sau khi Hiến Vương chết, hậu nhân của hắn vì để lấy lòng Điền Vương, đem bản đồ địa hình Hiến Vương Mộ dâng cho Điền Vương, bản đồ hắn là đang ở trong Điền Vương Mộ tại Vân Nam." Cho nên mục đích của mấy người phi thường minh xác, bước tiếp theo sẽ từ Điền Vương Mộ bắt đầu xuống tay.

Chá Cô Tiếu đích xác đang suy tư về Điền Vương Mộ, chỉ là Trương Trạch chưa lên tiếng, hắn tạm thời không cách nào xác định được.

Hắn tiện đà nói: "Điền Vương Mộ nếu có thể xác định, ta có thể mang theo Lão Dương Nhân, Hoa Linh đi vào trong mộ tìm địa đồ." Tất nhiên, mục đích chính vẫn là tìm Mộc Trần Châu, đây vốn là tâm sự của Bàn Sơn Đạo Nhân.

Hắn trong lòng không nguyện ý đem người khác liên lụy vào. "E rằng không được, Điền Vương Mộ hung hiểm vạn phần, Vân Nam lại có độc trùng độc chướng, ba người các ngươi đi, chỉ sợ không cách nào thuận lợi lấy được địa đồ." Trương Trạch tùy tay lấy ra cuốn《Thập Nhị Lộ Đàm Thối》: "Ngã có bản cước pháp bí tịch này, ngươi có thể cầm đi xem thử." 【Túc chủ thành công chia sẻ bí tịch, có muốn lập tức học được cước pháp trên bí tịch hay không?】 "Lập tức học." Trương Trạch tự nhiên hào không do dự đưa ra câu trả lời.

Trước đó hệ thống hầu như không cấp phần thưởng dạng này, ngoại trừ chiêu Khôi Tinh Thích Đấu.

Nhưng đó chỉ có một chiêu, tuy uy lực đích xác rất lớn, nhưng nếu

sau khi thành danh, chỉ sợ người ta sẽ nắm rõ chiêu thức của hắn.

Sở vị phòng nhân chi tâm bất khả vô.

Bất kể là Uông gia hay nội bộ thành Trường Sa, cũng tất định có người đang ở trong tối nhìn chằm chằm. "Thập Nhị Lộ Đàm Thối?" Chá Cô Tiếu nhận lấy, lật xem vài lần, lập tức không dời nổi mắt: "Hảo cước pháp lợi hại!" "So với Khôi Tinh Thích Đấu của ngài thì sao?" Hồng Cô Nương đứng bên cạnh cũng ghé mắt nhìn một chút.

Bất quá năng lực lĩnh ngộ của nàng không bằng Chá Cô Tiếu, tịnh không có nhìn hiểu ngay lập tức. "Nếu có thể thông thạo nắm giữ, viễn thắng việc chỉ có một chiêu Khôi Tinh Thích Đấu." Trương Trạch đính chính: "Khôi Tinh Thích Đấu, thích hợp đối phó tống tử hơn." Lời vừa dứt, trong não hắn lập tức nhiều thêm một luồng ký ức.

Giống như thế hệ trước của Trương gia, cái gọi là "Thiên Thụ".

Trong não không duyên cớ nhiều thêm một ít công pháp, nhưng những công pháp kia lại hoàn toàn cắm rễ trong đầu.

Hệ thống cấp lại có chút bất đồng, rất nhanh đã thành công dung nhập vào ký ức, giống như hắn đã luyện tập cước pháp này từ nhỏ vậy. "Hồng Cô Nương, giúp ta tìm Trần huynh an bài mấy người." "Cần hạng người gì?" "Người biết nuôi tằm." Tuy rằng tiếp theo phải đi Điền Vương Mộ, nhưng Ba Tư Thiên Tàm vẫn phải nuôi.

Nếu có thể chủ yếu nhân thủ mỗi người một kiện cổ Ba Tư Thiên Tàm Y, đến lúc đó cũng có thể nhiều thêm vài phần nắm chắc.

Chỉ qua một đêm thời gian, ngày thứ hai Trương Trạch đã đem Thập Nhị Lộ Đàm Thối hoàn toàn nắm giữ. "Nuôi tằm nhân làm sao không hỏi thử Hoắc gia nhân?" "Hoắc gia?" Cũng đúng, Hoắc gia lấy nữ nhân chiếm đa số, trong nhà cũng làm buôn bán tơ lụa. "Cũng tốt, vậy ta ngày mai liền đi một chuyến Hoắc gia." "Trong các quân phiệt

địa phương ở Vân Nam có một kẻ tên là Trương Cao Nguyên, tại một dải Vân Quý rất có thế lực, chúng ta đi lần này, tận khoái đừng để hắn phát hiện." Quan trọng nhất là, Trương Cao Nguyên cũng làm chuyện đạo mộ.

Nếu dùng trang phục bình thường xuất hiện, cực có khả năng sẽ bị phát hiện. "Cái này đơn giản, nếu người ít, chúng ta sẽ cải trang thành gánh hát rong." Sở vị gánh hát rong chính là gánh hát đơn sơ.

Chuyến này đi người chỉ sợ sẽ không ít, phương thức bình thường e rằng đi không thông. "Ta đi tìm Nhị Nguyệt Hồng thương lượng, xem thử Hồng gia hí viện có rảnh không." Nếu cải trang thành người của hí viện, đảo cũng là một biện pháp tốt.

Đây vốn cũng là kỹ lưỡng quen dùng của Hồng gia khi ra ngoài đảo đấu. "Đúng rồi, Cửu Môn trong đó đệ tứ môn đang bỏ trống, Chá Cô Tiếu huynh đệ có hứng thú gia nhập hay không?" Chá Cô Tiếu ngẩng đầu: "Ngã quản đệ tứ môn?" Cửu Môn đại biểu ý nghĩa cũng không tầm thường.

Giống như chín cổng thành, đường khẩu phụ cận cổng thành quy định ai quản lý, người khác không được nhúng tay tiếm việt. "Đợi giải được Quỷ Nhãn Trớ Chú, chung quy cũng phải có một nơi cư trú lâu dài, chi bằng cùng ta quản lý Cửu Môn?" "Sư huynh, ngã cảm thấy cái chủ ý này không tồi." "Dù sao ngã cũng rất thích thành Trường Sa." Hoa Linh hy vọng Chá Cô Tiếu đáp ứng Trương Trạch, dù sao Trương Trạch tại Trường Sa là Cửu Môn chi thủ.

Lưu lạc bên ngoài đã quen, bỗng nhiên định cư lại, ngược lại sẽ không nỡ bỏ cuộc sống như vậy. "Cũng tốt, vậy ngã liền ngồi ghế thứ tư này." Những năm đầu hắn cũng lăn lộn lục lâm, đối với loại hình thức này tự nhiên tái quen thuộc bất quá.

Nếu không phải vì trách nhiệm của Bàn Sơn Đạo Nhân, hắn cũng

sớm sở hữu một phương thế lực.

Chúng nhân giai đại hoan hỉ, liền các tự đi nghỉ ngơi.

Ngày thứ hai, việc Trương Trạch tàn sát Hoàng Quỳ Bang vì nghĩa cử, không biết bị ai truyền ra ngoài.

Danh đầu Trạch Gia của Cửu Môn, chỉ trong một ngày, lại thành đề tài được nhiều người đàm luận nhất trong thành Trường Sa.

Trương Trạch tìm Hoắc Cẩm Tích, mượn mười người nuôi tằm.

Ba Tư Thiên Tàm ăn lá dâu cũng là loại đặc định.

Hệ thống khi cấp khen thưởng, liền đã cấp sung túc lá dâu để nuôi dưỡng.

Cũng chỉ có loại lá dâu đặc định này, mới có thể để thiên tàm nhả ra Thiên Tàm Ti trong truyền thuyết. "Trạch Gia, ngài rốt cuộc muốn làm ta chấn kinh bao nhiêu lần, mỗi lần đều xuất nhân ý liêu như vậy?" Hoắc gia lão thái thái cười híp mắt nhìn Trương Trạch đem người mượn đi.

Nhất mượn liền nợ ân tình. "Mấy người này đảo cũng không cần gấp, nếu tái hạ đại mộ, không ngại thì mang Tiên Nhi theo cùng." "Thêm mấy năm nữa, cũng là đại cô nương rồi, cũng đến lúc nên độc đương nhất diện." Hoắc Cẩm Tích nghe Hoắc lão thái thái nói vậy, không những không để ý, ngược lại tán đồng: "Mẹ ta nói đúng, có thể theo ngài hạ đấu, đều là thời điểm tích lũy tư lịch, khẳng định khiến những lão đầu lão thái thái trong gia tộc vô thoại khả thuyết." Làm một đại gia tộc, phiền toái lớn nhất chính là trưởng bối trong nhà quá nhiều.

Cho dù mấy người đều đồng ý, cũng cần qua ải trưởng bối.

Nhưng nếu đi theo Trương Trạch xuống những đại mộ trong truyền thuyết kia, sau khi trở về, tư lịch tự nhiên không ai có thể so

sánh.

Vừa khéo, Trương Trạch lần này chính là định đi Điền Vương Mộ.

Thời gian gấp rút, ngày mai phải xuất phát đi Vân Nam. "Tiên Nhi nền tảng tốt, nếu nỡ bỏ, đảo có thể đi theo ta." Hoắc Tiên Nhi nhu nhận hữu dư, động tác thân hình linh hoạt, tiếp theo đi rừng rậm Vân Nam, có khả năng sẽ cần đến. "Nỡ, đương nhiên nỡ, có thể đi theo Trạch Gia một lần, đó là phúc phận của Tiên Nhi." Hoắc lão thái thái nói xong lại đem Hoắc Tiên Nhi đẩy ra ngoài.

Lúc này Hoắc Tiên Nhi đang đặt làm kính trang (trang phục gọn gàng).

Vì để hạ mộ thuận tiện hơn, cần đặt làm nhiều bộ, thuận tiện khi cần có thể thay đổi.

Đang chọn vải vóc, bỗng nhiên hắt xì liên tục. "Kỳ quái, ai đang ở sau lưng nhắc tới ta?" Trương Trạch trạm tiếp theo liền đi tới hí viện của Nhị Nguyệt Hồng.

Từ khi cưới Nha Đầu, cuộc sống của Nhị gia chỉ là hai điểm một đường: trừ bỏ Hồng gia trạch tử thì chính là Hồng gia hí viện.

Thấy Trương Trạch tới, Nhị Nguyệt Hồng lập tức nhiệt tình ra nghênh đón. "Trạch Gia hôm nay có rảnh tới hí viện của ta?" Hắn biết Trương Trạch bình thường không thích nghe hát.

Bỗng nhiên tới đây, đa phần là có chuyện thương lượng. "Ta tìm ngài có chút việc.

Tiếp theo mấy ngày cần tá túc trong gánh hát, đi Vân Nam đảo đấu." "Cái đấu này phi thường quan trọng, cũng không cần ngài làm gì, chỉ cần đến lúc đó cứ làm những việc gánh hát nên làm là tốt rồi." "Đơn giản vậy sao?" Trương Trạch gật đầu: "Đơn giản vậy thôi, sau

khi sự tình kết thúc, ngã tiếp tục xuất phát, các ngài trực tiếp về thành Trường Sa là được." Người phái đi Tương Âm tìm Trần Ngự Lâu đã xuất phát.

Tính theo thời gian, Trần Ngự Lâu hẳn là cũng đã điều tra được tin tức hữu quan về Điền Vương Mộ.

Nhận lời mời của Trương Trạch, Nhị Nguyệt Hồng hơi chút tư khảo.

Lại thấy Nha Đầu cũng đang được nha hoàn bồi đồng, lên lầu hai hí viện. "Nhị gia!

Phu nhân không nghe khuyến cáo, phi muốn nấu bát mì đưa tới, tận mắt nhìn ngài ăn xong mới có thể an tâm." Nha hoàn sốt ruột hoảng hốt chạy vào, sợ Nhị Nguyệt Hồng trách cứ. "Nhị gia, đừng trách nàng, là ta nhất quyết muốn vậy." Nha Đầu xách theo thực hạp (hộp đồ ăn) chạm trổ tinh xảo làm bằng gỗ lê hoa. "Trạch Gia cũng ở đây?

Hay là ta về nấu thêm cho ngài một bát!" "Không cần phiền toái, ngã tìm Nhị gia đàm sự, một lát sẽ rời đi!" Nhị Nguyệt Hồng bưng bát mì thanh canh nóng hổi, tuy rằng quả đạm nhưng lại ăn đến tân tân hữu vị. "Trạch Gia, chuyện Vân Nam ngã sẽ chuẩn bị, ngày mai đúng giờ cùng xuất phát." Thành Trường Sa có xe lửa, có thể trực tiếp ngồi xe lửa tới Côn Minh. "Vậy vất vả Nhị gia!" Trương Trạch liền cũng không ở lại hí viện làm kỳ đà cản mũi.

Ngày thứ hai, mọi thứ đều bình thường.

Nhị Nguyệt Hồng giữ đúng hứa hẹn, chuẩn bị tốt hết thảy, tại bên ngoài Hồng gia hí viện đợi xuất phát.

Trương Trạch vừa đi ra khỏi cửa nhà, lại nghe thấy Kim Bàn hỏa cấp hỏa liệu chạy tới. "Chờ đã!" Vừa quay đầu, liền thấy Chá Cô

Tiếu và Lão Dương Nhân đang dùng cáng khiêng một vị trung niên nhân diện mạo tiều tụy. "Trương Trạch!

Nhanh, đây là sư đệ ta Tôn Quốc Phụ, vì cứu tên đồ đệ ngốc kia mà nhiễm thi độc." "Vì tên đồ đệ kia...

Chương 114

Ngã sư đệ ngốc nghếch này, suýt chút nữa tống mạng!" Tôn Quốc Phụ muốn phản bác nhưng căn bản đề không nổi khí lực.

Trương Trạch thấy thi độc hầu như đã xâm nhập tâm phế, rảo bước tiến lên. "Trước tiên đem người buông xuống, sự bất nghi trì lập tức cứu người." Tôn Quốc Phụ so với tình huống trong nguyên tác còn nghiêm trọng hơn.

Chỉ không biết tình huống của Hồ Quốc Hoa thế nào.

Nếu vị kia xảy ra chuyện, sợ là sau này cũng không có Lão Hồ.

Tôn Quốc Phụ sắc mặt phát thanh, môi tím tái, trạng thái giống như một cỗ hoạt thi. "Làm sao bây giờ?" Hoa Linh cẩn thận kiểm tra, lại tham mạch đập. "Mạch đập vi nhược, thi độc công tâm...

Chỉ sợ..." Kim Bàn ngồi phịch xuống đất. "Sẽ không." Nhớ lại cảnh tượng sư đệ Thiết Ma Đầu tử vong năm xưa, trong lòng hắn đốn thời bi thống vạn phần. "Khoan hãy vội thương tâm.

Khu tán những người xung quanh đi." Bốn phía không biết từ khi nào, đã vây một đám người xem náo nhiệt.

Vô luận khi nào, quốc nhân tổng miễn không được thói quen thích xem náo nhiệt.

Dẫn đến bốn phía không khí không thông, đối với tình huống của Tôn Quốc Phụ càng thêm bất lợi.

Trương Trạch lấy ra viên Bích Lục Sắc Hạn Bạt Chi Nhãn đoạt được trước đó.

Vừa mới lấy ra liền cảm giác bốn phía một phiến ôn nhiệt.

Hạt châu này không hổ là tinh hoa ngưng tụ của ngàn năm Hạn Bạt.

Trong cơ thể Tôn Quốc Phụ đột nhiên xuất hiện một cỗ thi khí màu mặc lục.

Dưới sự chú ý kinh ngạc của mọi người bốn phía, thi độc đang nhanh chóng bị hạt châu hấp thu. "Hạt châu kia là bảo vật gì?

Có thể hút thi độc?" Người vây xem nhìn hạt châu, đoán rằng hơn phân nửa là một kiện bảo vật đặc thù.

Một lão thầy bói bày sương bên cạnh, run rẩy chen ra khỏi đám đông. "Hình như là...

Thiên niên Hạn Bạt nhãn châu, tiên tổ không có lừa người, trên đời thật có thứ đáng sợ như Hạn Bạt!" "Hạn Bạt nhất mục, xích địa thiên lý, đích chính là nhãn châu khủng bố nhất của Hạn Bạt." Bên cạnh có người tổng cảm giác đâu đó không đúng. "Không phải Hạn Bạt nhất xuất xích địa thiên lý sao?

Sao lại thành nhất mục?" Lão thầy bói hai tay run rẩy từ trên người lấy ra một cuốn sách cổ đóng chỉ. "Nhà ta tổ tiên thế đại đều là thầy bói, tiên tổ lưu lại ghi chép, chỗ đáng sợ nhất của Hạn Bạt chính là đôi mắt.

Sẽ không sai, ngoại quan và tác dụng hoàn toàn nhất trí, có thể bạt trừ thi độc, chỉ là nhan sắc lại không phải màu xích hồng như trong truyền thuyết..." Lão thầy bói kích động đến nói năng lộn xộn.

Nằm trên cáng, Tôn Quốc Phụ lúc này khí sắc rõ ràng đã có sở chuyển biến tốt. "Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn." Trương Trạch thần sắc phảng phất như hết thảy đều trong dự liệu.

Đặc biệt khi nhìn thấy Tôn Quốc Phụ sắc mặt dần dần hồng nhuận, liền biết người đã cứu được rồi.

Kim Bàn mớm cho hắn ăn Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn, nhưng vẫn chần chờ không thấy tỉnh. "Chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ bởi vì trúng độc quá sâu?" "Khủng phạ là vậy." Chá Cô Tiếu đứng ở bên cạnh đốn thời thở dài một hơi.

Nguyên bản tưởng rằng cứu được rồi, không ngờ vẫn sai một bước. "Đừng hoảng." Trương Trạch bỗng nhiên lấy ra Tri Chu Bảo.

Hạt châu to cỡ quả dưa hấu, bị hắn dùng dao cạo một lượng nhỏ phấn mạt trên bề mặt.

Dùng nước cho Tôn Quốc Phụ uống.

Ánh mắt Tôn Quốc Phụ bỗng nhiên khôi phục sự thanh minh. "Sư đệ?" Kim Bàn từ bàng trắc thử gọi một tiếng.

Lại thấy Tôn Quốc Phụ nhìn hắn một cái, lại nhìn về phía bốn phía.

Cuối cùng ánh mắt rơi vào kim ấn bên hông Trương Trạch. "Phát Khâu Thiên Ấn?

Là Phát Khâu thủ lĩnh của sư huynh?" Là đệ tử nhỏ nhất của Trương Tam Liên Tử, nhập môn chuyện thứ nhất là nghe sư phụ giảng thuật lịch sử Mạc Kim Giáo Úy. "Tôn tiền bối hoạt động thử xem trên người còn chỗ nào cảm thấy không khoẻ." Trương Trạch không có trực tiếp trả lời, mà chú ý trạng thái của hắn trước.

Tôn Quốc Phụ thế nhưng trực tiếp đứng lên, hoạt động vài cái...

Không những trạng thái hoàn toàn khôi phục, mà còn long tinh hổ mãnh. "Không chỉ đã khôi phục, cảm giác còn có thể đánh chết một con trâu!" Đương nhiên, chỉ là một loại ảo giác.

Bất quá trạng thái xác thực đã hoàn toàn khôi phục bình thường.

Hắn nhìn về phía bảo vật trên hai tay Trương Trạch. "....." "Hạt

châu ngưng kết từ mắt của ngàn năm Hạn Bạt?" "Còn có...

Tri Chu Bảo trong cơ thể ngàn năm Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng Tri Chu?" "Sư huynh nói quả nhiên một điểm không ngoa, vị thủ lĩnh này đích xác phúc trạch thâm hậu." Hắn nhìn chằm chằm diện tướng Trương Trạch nhìn kỹ. "Ngã quan diện tướng của ngài, mệnh cách cực hảo, trong minh minh tự có thượng thiên che chở, ngã lần đầu tiên nhìn thấy mệnh cách tốt như vậy!" Thấy hắn khôi phục, Trương Trạch hỏi: "Tôn tiền bối, rốt cuộc gặp phải cái gì, lại bị thương nặng như vậy?" Tôn Quốc Phụ thở dài một hơi. "Nói ra thì rất dài, đồ nhi Hồ Quốc Hoa của ta ăn uống phiêu đổ dạng dạng tinh thông, vì lấy tiền mua thuốc phiện, thế nhưng làm ra chuyện hoang đường là kết bái với chuột.

Ngã gặp hắn lúc, hắn đã bị người giấy mê hoặc!

Trúng phải đạo của cương thi, thành cương thi khôi lỗi, đa khuy sư huynh kịp thời chạy đến, hai người chúng ta hợp lực, tạm thời trấn trụ được nữ thi kia, bất quá tối đa ba tháng, nữ thi kia khủng phạ sẽ..." Chiếu theo Tôn Quốc Phụ nói, hắn là đại khái còn có hai tháng thời gian. "Không cần ba tháng, hai tháng sau, ngã cùng hai vị tiền bối sẽ đi trừ bỏ nữ thi kia." Dựa vào thực lực Trương Trạch vừa triển hiện, muốn giải quyết nữ thi kia, có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Chỉ là nữ thi kia sở hữu trí tuệ, thủ đoạn lợi hại, hoàn toàn bất đồng với cương thi bình thường. "Bất quá, trước mắt xác thực có một chuyện, cần tiền bối hiệp trợ.

Tại Vân Nam cảnh nội, có Hiến Vương tín phụng tà thuật, tại thâm sơn trung lưu lại đại lượng đẳng thuật độc trùng, vi họa một phương, ngã đang muốn dẫn người đi trừ bỏ tai họa này." So với nguy cơ người giấy của Hồ Quốc Hoa, tình huống Vân Nam trước mắt càng thêm cấp bách. "....." Kim Bàn biết Tôn Quốc Phụ không thích

tham gia đảo đấu.

Sư phụ Trương Tam Liên Tử truyền 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, hắn học được cũng tốt hơn ai hết, lại thiên thiên không thích hạ mộ, chỉ làm cái âm dương tiên sinh xem phong thủy bói quẻ cho người ta. "Sư đệ, ngã đẳng thân phùng loạn thế, chuyến đi này không phải vì tiền của..." Hắn nhìn về phía bốn phía, người vây xem quá nhiều.

Trương Trạch ra hiệu hai người có thể đi trước để hội họp với đội ngũ của Nhị Nguyệt Hồng.

Chờ mấy người đến phủ Nhị Nguyệt Hồng.

Trong phủ đã làm xong chuẩn bị.

Nhị Nguyệt Hồng chỉ mang theo mấy người trong gánh hát đồng hành, kỳ thực tuyệt đại đa số đều là người chuẩn bị đi Điền Vương Mộ hạ đấu.

Kim Bàn lúc này mới đem trớ chú của Bàn Sơn nhất tộc nói cho Tôn Quốc Phụ.

Tôn Quốc Phụ cũng là người tâm thiện, nếu không cũng sẽ không vì cứu Hồ Quốc Hoa mà suýt chút nữa đoạn tống mạng mình. "Không chỉ như thế, Hiến Vương lưu lại đại lượng độc trùng, tai họa hương lý, nhất định phải sớm ngày trừ đi." Kim Bàn hiểu rõ sư đệ, nhưng cũng sẽ không cố ý lừa gạt.

Những nguyên nhân hắn nói đều là chân thực, chỉ cần đến Già Long Sơn ở Vân Nam, hết thảy sẽ rõ ràng.

Nhị Nguyệt Hồng dẫn người mang theo đồ đạc, dưới ánh mắt không nỡ của Nha Đầu, cùng mọi người rời đi.

Tại thời điểm sắp đi tới nhà ga xe lửa, Hoắc Cẩm Tích dẫn theo Hoắc Tiên Nhi tới: "Trạch Gia, ngài quên trước đó đáp ứng muốn

mang theo Tiên Nhi rồi sao?" Hoắc Tiên Nhi lúc này mặc một thân kình trang (trang phục gọn gàng) bó sát.

Mang theo hành lý, hoàn toàn nhìn không ra chuyến này là đi đảo đấu.

Chương 115

Trương Trạch nhìn về phía người Trương gia kia: "Có chuyện gì?" Người Trương gia kia mới mở miệng: "Trạch Gia, sáng nay phòng tằm đột nhiên truyền tin tức, đêm qua đám Ba Tư Thiên Tàm đột nhiên đại lượng nhả tơ, ngã đem số tơ tằm kia toàn bộ mang đến, ngài xem, nên xử lý thế nào?" Hoắc Cẩm Tích vẫn luôn không biết Trương Trạch muốn nuôi tằm làm gì.

Cho đến vừa rồi, mới vừa vặn nghe nói đến Ba Tư Thiên Tàm.

Tuy rằng không biết tột cùng có gì đặc biệt, nhưng quang nghe tên và mức độ khẩn trương của người Trương gia, liền biết loại tằm này phi đồng nhất bàn.

Trương Trạch mở ra tay nải, từ bên trong kéo ra một sợi tơ trắng mảnh.

Đây là tơ do Ba Tư Thiên Tàm nhả ra.

Hắn lấy ra Tàng đao, rạch một đường lên trên.

Lại thấy tơ tằm văn ti vị động (không chút sứt mẻ), không có tạo thành bất kỳ thương hại nào.

Tiếp đó lại lấy ra hỏa chiết tử, thổi lên ngọn lửa.

Một bên Hoắc Cẩm Tích và Hoắc Tiên Nhi khẩn trương nhìn chằm chằm.

Tơ tằm để trên lửa, đồng dạng không có bất kỳ biến hóa nào. "Bất cụ hỏa thiêu?

Không sợ đao chém?" Hoắc Cẩm Tích nhìn đến giản trực muốn hít thở không thông. "Tơ tằm này, ngã từ trước tới giờ chưa từng nghe nói?" "Đợi có cơ hội sẽ giải thích tường tận cho nàng." Hiện tại

đương vụ chi cấp là phải đuổi kịp xe lửa. 【Chúc mừng túc chủ hoạch đắc hoàn chỉnh Thiên Tàm Ti, có cần hệ thống hiệp trợ gia công thành Thiên Tàm Y hay không?】 "Cần bao lâu thời gian?" 【Ước chừng cần mười phút.】 "Nhanh vậy sao?" Bất quá cũng đúng, phương thức gia công của hệ thống viễn so với máy móc gia công của kiếp trước càng thêm hữu hiệu suất.

Tuy rằng không biết nguyên lý, nhưng tốc độ tuyệt đối sẽ không chậm.

Trong khi chờ đợi, hắn cùng Hoắc Tiên Nhi lại trò chuyện về những hạng mục chú ý khi đi Vân Nam tiếp theo.

Hệ thống đề thị sau mười phút, liền chuẩn thời xuất hiện. 【Gia công hoàn tất, hoạch đắc bốn kiện Thiên Tàm Y.】 Trương Trạch nhìn vào trong không gian Thao Thiết, "xem" Thiên Tàm Y.

Chỉ có một kiện là Thiên Tàm Y hoàn chỉnh.

Ba kiện còn lại đều chỉ có ngoại hình giống áo mã giáp, có chút tương tự như Hoàng Kim Nội Giáp của Tá Lĩnh.

Cũng đúng là xác thực dược liệu có hạn.

Trương Trạch vừa lấy Thiên Tàm Y ra, nhìn về phía Hoắc Tiên Nhi bên người.

Nàng đã uống máu của hắn, sau này sẽ chỉ tùy theo thực lực đề thăng mà đối với hắn càng ngày càng trung thành.

Hắn liền đem một kiện Thiên Tàm Y tặng cho nàng. "Thiên Tàm Y này tìm cơ hội mặc vào, có thể phòng đao kiếm, nhưng đừng tùy ý nói cho người khác biết!" Loại Thiên Tàm Y này so với Hoàng Kim Nội Giáp còn trân quý hơn.

Nan miễn dễ dàng bị người khác nhớ thương.

Hoắc Tiên Nhi thấy thế, tay khẽ sờ, phát hiện Thiên Tàm Y hầu như mỏng đến mức như không có độ dày.

Công nghệ như vậy, tốt đến mức làm người ta vô pháp tin tưởng. "Thật sự cho ngã?" "Ân, nhớ kỹ phải mặc sát người." Hoắc Tiên Nhi gật gật đầu, liền chạy đi tìm nhà vệ sinh nữ để thay.

Mặc vào xong, quả nhiên hoàn toàn cảm thụ không được sự tồn tại của y phục.

Trương Trạch sau đó cũng mặc vào một kiện khác.

Không bao lâu, tại trạm xe lửa, mấy người phân phân lên xe.

Bọn họ ngồi xe trực tiếp đi tới Côn Minh.

Trần Ngự Lâu đi trước một bước, dẫn theo một ngàn huynh đệ Tá Lĩnh, tại chu biên Vân Nam nghe ngóng tình huống.

Nhất là để hiểu rõ vị trí Điền Vương Mộ, nhị là tìm kiếm Già Long Sơn nơi có Hiến Vương Mộ.

Trên đường ngồi xe lửa, Hoa Linh biết được Tôn Quốc Phụ cũng thiện trường Khôi Lỗi Thuật (thuật rối).

Nàng liền đem cuốn 《Khôi Lỗi Thuật》 của Quan Sơn Thái Bảo ra, nhờ hắn chỉ điểm một hai.

Trương Trạch ngồi ở biên thượng, chờ Tôn Quốc Phụ đại khái lật xem một lần, mới nói: "Chỉ nhân thuật (thuật người giấy) ghi chép bên trên, đảo cùng thủ đoạn thi ma hại người mà ngã thấy mấy hôm trước có vài phần tương tự!" Chỉ nhân thuật trong sách hắn xem hiểu, nhưng lại đang do dự có nên hay không đem chỉ nhân thuật dạy cho Hoa Linh.

Trương Trạch ngồi bên cạnh nghe, cũng tương đương với việc hắn cũng dạy cho Trương Trạch.

Trương Trạch lại nghiêm túc nói: "Tôn tiền bối, bất quản chỉ nhân thuật hay thủ đoạn khống chế trùng loại, đều thuộc về Âm Dương Bí Thuật trong nửa quyển sau.

Ngài cùng Kim tiền bối hai người, tạo nghệ tại Kỳ Môn Độn Giáp và Phong Thủy Kham Dư đã sớm tương đương với Trương Tam Liên Tử tiền bối, hà tất không thử xem trọng tân thôi diễn ra nội dung trong Âm Dương Thuật?" Chiếu theo Tôn Quốc Phụ miêu thuật, người giấy có thể dĩ giả loạn chân (lấy giả làm thật).

Có thể bị khống chế đi lại, dùng làm thế thân đem móng lừa đen giấu ở bên trong, hấp dẫn cương thi tới ăn móng lừa đen.

Kim Bàn nghe xong, cũng nói: "Sư đệ, đạo mộ thủ đoạn vốn vô thiện ác chi phân, huống hồ đây lại không phải tà thuật chân chính, hoặc hứa thật có thể thử xem thôi diễn Âm Dương Thuật." Trước mắt Trương Trạch cầm Khôi Lỗi Thuật, Tôn Quốc Phụ không dạy, hắn cũng sớm muộn có thể học được. 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 hiện tại lưu lại kỳ thực chỉ đối ứng Hậu Thiên Bát Quái, Bát Tự Phong Thủy Bí Thuật.

Nửa quyển sau thất lạc, chính là tiên thiên Bát Tự Âm Dương Bí Thuật.

Vì thế, Tôn Quốc Phụ liền đáp ứng dạy hai người sử dụng chỉ nhân thuật. "Giấy là vật cực phú linh tính trong thế gian, tịnh thông âm dương lưỡng giới.

Sở dĩ trát chỉ nhân (làm người giấy) truyền xuống một cái quy củ, từ trước tới giờ không vẽ mắt.

Một khi điểm thượng nhãn tình, liền phú dư cho người giấy linh khí, dễ dàng dẫn quỷ thượng thân, đồ đệ của ngã nhân thử mà rước họa vào thân." Sau đó, hắn giảng giải cặn kẽ cho Trương Trạch và Hoa Linh những điểm mấu chốt.

Trát chỉ thuật, bất quá là tiểu thuật trong Âm Dương Thuật.

Chí vu thi ma hại người trước đó, cũng chính bởi vì Hồ Quốc Hoa vẽ ngũ quan cho người giấy trắng, điểm nhãn tình, mới hấp dẫn nữ quỷ phụ cận.

Hoa Linh ngoan ngoãn nghe Tôn Quốc Phụ giao đại những hạng mục chú ý.

Thuận tiện nhắc tới môn quy của Mạc Kim nhất phái. "Học thủ đoạn của ngã, tương đương với nhập môn tường Mạc Kim." Kim Bàn lại nói đùa: "Cũng chưa chắc cần bái sư, kỳ thực Mạc Kim này, cũng giống nhau thôi." Mới đầu Hoa Linh không nghe hiểu, nghĩ một hồi mới đỏ bừng mặt.

Nàng cầm Khôi Lỗi Thuật đi sang một bên nghiên cứu, bất quá tâm tình lại thủy chung không tĩnh xuống được.

Mấy người ngồi xe đi qua tỉnh Quý, Trương Trạch giữa đường gặp được Trần Ngự Lâu đang mặc quân trang. "Trương Trạch huynh đệ, cuối cùng cũng chờ được ngài!

Nếu còn không tới, ngã khả năng phải đi về phía Bắc." "Bắc?" Trương Trạch bỗng nhiên hiểu ra, hiện tại thời điểm này, khủng phạ bắt đầu toàn lực đối phó Nhật khấu.

Tái nhìn Trần Ngự Lâu một thân quân trang toàn mới.

Trần Ngự Lâu cười nói: "Thế nào, vi huynh mặc bộ y phục này, soái khí chứ?" "Trần huynh muốn xuất phát rồi?" Bỗng nhiên xác định Trần Ngự Lâu muốn tòng quân, sự tình đảo có chút đột nhiên. "Nên xuất phát rồi, cứu tế tai dân nhiều hơn nữa, chỉ cần địch nhân một ngày không trừ, tai dân chỉ sẽ càng ngày càng nhiều." Trần Ngự Lâu thân mặc nội giáp, đảo không cần Thiên Tàm Y.

Trương Trạch thấy vậy cũng không nhắc tới, đợi khi có nhiều tơ

tầm hơn, có thể tặng thêm một bộ toàn thân.

Hoa Mã Quải đồng dạng cũng mặc quân trang xuất hiện. "Trạch Gia!" Thay quân trang, quả nhiên cả người khí chất đều biến đắc bất nhất dạng. "Tổng Bả Đầu cho người nghe ngóng hạ lạc của Điền Vương Mộ và Già Long Sơn." Hắn đưa một tờ giấy cho Trương Trạch: "Đây là nơi huynh đệ Tá Lĩnh hiện tại đang ở, tổng cộng một ngàn huynh đệ Tá Lĩnh, thỉnh Trạch Gia thiện đãi các huynh đệ." "Yên tâm, người cứ giao cho ta, ngã sẽ để Hồng Cô Nương và Côn Luân quản lý." Bỗng nhiên sở hữu nhiều người như vậy, đừng nói Điền Vương Mộ, Hiến Vương Mộ cũng có thể đào xuyên.

Tiễn Trần Ngự Lâu và Hoa Mã Quải cùng hơn một trăm người rời đi.

Lần sau gặp mặt, chỉ sợ phải chờ lúc từ Hiến Vương Mộ trở về.

Trương Trạch ghi nhớ địa chỉ, liền đốt tờ giấy.

Lại lên xe lửa, Nhị Nguyệt Hồng dặn dò Trương Trạch làm thế nào để trông giống người của gánh hát hơn.

Xuống xe lửa, có rất nhiều binh lính canh giữ tại trạm xe lửa.

Nghe nói đều là người của quân phiệt địa phương Trương Cao Nguyên.

Nhị Nguyệt Hồng theo ước định, tại phụ cận vị trí Điền Vương Mộ, nhanh chóng dựng lên sân khấu kịch. "Trạch Gia, hết thảy đều chuẩn bị thỏa đáng, buổi tối ngã đăng đài, còn lại phải dựa vào ngài rồi." Lúc này Nhị Nguyệt Hồng bắt đầu chuẩn bị hóa trang lên sân khấu.

Lại thấy Hồng Cô Nương vội vã đi vào.

Chương 116

"Trạch Gia, tình huống bất diệu, Trương Cao Nguyên không biết từ đâu được tin tức, biết ngài muốn tới, đã dẫn theo một đội người tới nghe hát." Trương Trạch kéo rèm vải nhìn ra sân khấu phía trước.

Trương Cao Nguyên mặc quân trang, binh sĩ bên người trong tay toàn bộ đều cầm súng.

Nhìn một chút cũng không giống tới nghe hát. "Là hướng về phía ngã." Trương Trạch nhìn về phía người Hồng gia đồng dạng chưa bắt đầu hóa trang. "Nhị gia, khoan hãy hóa trang." "Thử cấp người giấy hóa trang xem?" Hắn thần bí nhìn về phía Nhị Nguyệt Hồng.

Không vẽ mặt nạ, ngôn ngữ chỉ là cơ bản công.

Nhị Nguyệt Hồng nói: "Cái này đơn giản, người giấy nếu làm tốt, cùng người thật tịnh vô sai biệt, ngài muốn làm gì?" "Được, chờ ngã một lát." Trương Trạch từ bên ngoài tìm ra người giấy trắng chuẩn bị trước đó.

Lúc đầu tại Phong Oa Sơn mua người giấy trắng vốn là để sử dụng Quan Sơn chỉ nhân thuật, lại không ngờ hôm nay dùng đến. "Trước tiên cấp tám người giấy, chiếu theo mỗi người của Hồng gia mà họa thượng trạng (vẽ mặt)." Nhị Nguyệt Hồng đi tới.

Trương Trạch lại bảo hắn vẽ trước, đợi vẽ xong tự nhiên sẽ minh bạch.

Đợi Nhị Nguyệt Hồng cấp mỗi người giấy họa thượng hí trạng.

Tuy rằng mặt giống người sống, nhưng chỉnh thể vẫn là ngoại biểu của người giấy. "Sao lại không điểm nhãn tình?" "Bất khả, người giấy không thể điểm nhãn tình, Tôn Quốc Phụ tiền bối chẳng

phải đã nói, người giấy nếu điểm thượng nhãn tình, dễ dàng chiêu nhạ quỷ hồn thượng thân!" Trương Trạch cầm bút, xin Hồng gia tám người mỗi người một giọt máu.

Tiếp đó lại chú nhập khí của bản thân.

Cấp mấy con người giấy mỗi con vẽ lên mắt.

Cuối cùng lại làm theo chú ngữ người giấy mà Tôn Quốc Phụ truyền thụ.

Người giấy trước mắt, bỗng nhiên biến thành dáng vẻ của tám người Hồng gia.

Tùy sau, tại trước mắt mấy người, bắt đầu hóa hí trang, mặc vào hí phục.

Tự hồ muốn thay thế bọn họ đi lên sân khấu hát. "Trương Cao Nguyên không giỏi điều tra, Nhị gia, để những người giấy này đại thế đăng đài.

Ngài tùy ta cùng rời đi." Nhị Nguyệt Hồng lại quay đầu nhìn thoáng qua, người giấy kia thế nhưng quay đầu nhìn hắn một cái, truyền ra thanh âm giống hệt hắn. "Nhị gia, mau tùy Trạch Gia đi thôi, ngã cai thế ngài đăng đài." Nói xong, thế nhưng trực tiếp hướng về phía sân khấu đi ra ngoài.

Đợi lúc Nhị Nguyệt Hồng và Trương Trạch lặng lẽ rời khỏi sân khấu, xa xa nghe thấy trên sân khấu truyền ra thanh âm giống hệt mình.

Phảng phất như chính hắn đang ở trên đài vậy.

Hội họp cùng Tôn Quốc Phụ, Kim Bàn.

Biết được Trương Trạch sử dụng chỉ nhân thuật cứu người, Tôn Quốc Phụ hài lòng gật gật đầu. "Tiểu huynh đệ trạch tâm nhân hậu,

Điền Vương Mộ này ngã liền bồi ngài đi một chuyến." Thông qua kiện sự này, Tôn Quốc Phụ cũng triệt để nhận khả nhân phẩm của Trương Trạch.

Trước đó không dám dạy nhiều, sợ hắn dùng những thủ đoạn này ra ngoài làm ác.

Bất đắc bất thừa nhận, bốn đồ đệ của Trương Tam Liên Tử, một người so với một người tâm thiện.

Tại nguyên tác, bốn người lại đều không được chết già.

May mắn tại hiện thực đụng phải Trương Trạch, tác vi đồng môn, hắn sẽ thay đổi kết cục của ba người Mạc Kim còn lại.

Án chiếu địa chỉ Trần Ngự Lâu cung cấp, Điền Vương Mộ ở một dải Lý Gia Sơn. "Đáng tiếc Tổng Bả Đầu đi gấp gáp, không kịp hỏi cụ thể vị trí Điền Vương Mộ." Hồng Cô Nương thán tức nói.

Nghe nàng nói, Kim Bàn và Tôn Quốc Phụ hai người cười cười.

Hoa Linh nói: "Hồng Cô Nương, ngài quên rồi sao, nơi này có hai vị tiền bối thiện trường Phân Kim Định Huyệt, lại có Trạch Gia ký là Mạc Kim thủ lĩnh lại là Cửu Môn chi thủ, còn sợ tìm không thấy Điền Vương Mộ?" Hồng Cô Nương nghe xong ngượng ngùng cười cười: "Ta đảo bỗng nhiên quên mất việc này." Trương Trạch nhìn về phía Lý Gia Sơn ở phương xa phía trước. "Lý Gia Sơn hình tựa nguyên bảo (thoi vàng), địa hình đặc thù, như trường xà thôn nguyên bảo (rắn dài nuốt thoi vàng)." "Ta có chút đói bụng, xác định Điền Vương Mộ xong, rồi hãy gọi ta." Hắn ôm lấy điểm tâm làm từ bột phấn Tri Chu Bảo mà Hoa Linh làm, liền bắt đầu dùng cơm.

Phiến khu vực này đích xác là phong thủy bảo địa, điếu trụy trên người cảm thụ được long mạch tinh khí, sản sinh phản ứng.

Trên đường sử dụng Đạp Cương Bộ Đấu, cũng vô pháp hoãn giải

cơn đói.

Cổ kế lục phủ và ngũ tạng trong cơ thể khát vọng năng lượng để tiếp tục đề thăng.

Tôn Quốc Phụ ngưng thị sơn hình địa thế trước mắt.

Tùy sau tự tin khai khẩu: "Cổ Điền quốc tuy là biên thùy tiểu quốc, nhưng tại mộ táng phong tục thượng nan miễn thu thăng long ảnh hưởng." Hắn vừa nói vừa đi về phía trước vài bước: "Ngã quan thử địa, đại đại tiểu tiểu phong thủy cát vị có tám mươi bảy chi đa, nhưng có thể xứng đáng với vương hầu, lại chỉ có một cái." Kim Bàn thấy sư đệ tự hồ liếc mắt liền nhìn ra nơi ở của Điền Vương Mộ.

Căn bản vô nhu duyên theo tám mươi bảy ngôi mộ tìm từng cái một.

Đây mới là ý nghĩa của Phân Kim Định Huyệt của Mạc Kim Giáo Úy. "Sư đệ ngôn chi hữu lý." Hắn nhìn về phía Trương Trạch nói: "Tuy nhiên vô pháp xác định cửa vào cổ mộ, bất quá vị trí đại khái của mộ huyệt, thì có thể xác định." Lần này Kim Bàn ngay cả la bàn gia truyền cũng không dùng.

Tự hồ cố ý muốn cùng sư đệ Tôn Quốc Phụ so tài một phen.

Tại trong các đệ tử của Trương Tam Liên Tử, hai vị này hoàn toàn kế thừa thủ đoạn Phân Kim Định Huyệt.

Kim Bàn nhìn về phía dãy núi trường trùng (trùng điệp dài dằng dặc) đằng xa: "Nhìn con trường trùng kia, đông tương thần tuấn, tây chứ linh nghi, bắc tẩu uyển diên, nam tường cảo tố." "Xà sơn tựa một con thạch chất cự mãng, tĩnh ngọa tại chi gian sơn mạch." "Trước cửa hai con câu cừ (mương rãnh), bôn lưu hướng nam, cửu cửu phục nhập hoàng hà." "Quả là một chỗ phi long nhập thủ hảo cách cục." Lão Dương Nhân bốn phía nhìn đến rõ ràng, lại không rõ ràng hai

người cụ thể đang nói cái gì. "Hai vị tiền bối, vậy ngã cụ thể nên đi về hướng nào?" Kim Bàn nhìn về phía Tôn Quốc Phụ, cười cười: "Sư đệ, nói đi!" Hai người sư xuất đồng môn, nhìn ra hầu như tương soa vô kỷ, nan phân cao hạ.

Cũng không còn tâm tư so tài nữa.

Tôn Quốc Phụ cười cười đạo: "Long tướng kết huyệt, nhập thủ xử tất có cát khí giáp hộ.

Cát long nhập thủ, thế tất cao ngang, cửa vào tại chỗ cao của hình núi nguyên bảo." Lão Dương Nhân xác định vị trí xong, liên đồng Hồng gia vài vị không kịp đi, cùng nhau đi đào.

Tìm được vị trí cụ thể của Điền Vương Mộ, mới vừa đào không bao lâu, lại truyền đến tin tức xấu. "Trạch Gia, đào được đạo động rồi." Mới vừa đào xuống ba năm mét, đã thấy một cái đạo động đã được lấp lại. "Xem ra đồ trong mộ, chỉ sợ đã bị người ta lấy đi rồi." "Vị tất, tiên tiến vào xem thử." Trương Trạch nhớ rõ, trong nguyên tác, mộ đích xác bị người ta nhanh chân đến trước.

Hắn nhìn thoáng qua đấu pháp của đạo động.

Kết cấu bằng phẳng, lực đạo quân vân (đều đặn), nhìn qua có chút giống phương thức đánh đạo động của Trương gia nhân.

Mấy người chui vào trong mộ thất. "Không tìm sai chứ, đường đường là Điền Vương Mộ, lại đơn sơ như vậy?" Trương Trạch đi vào, thấy đại lượng hài cốt người tuẫn táng.

Hiện trường đồ bồi táng đều không còn, khắp nơi đều là từng cái từng cái hố tuẫn táng chuẩn bị cho người bị giết theo. "Sẽ không sai, Cổ Điền quốc thịnh hành phong tục tuẫn táng, cực kỳ tàn nhẫn, hẳn là Điền Vương Mộ." Quan quách trong mộ đã bị người mở ra.

Lão Dương Nhân từ bên trong lấy ra một tấm da trần trống không.

"Hình như là Trương...

Nhân bì (da người)?" Hắn nói xong định trực tiếp vứt đi. "Đừng vứt, hẳn là địa đồ Hiến Vương Mộ." Trương Trạch thấy trên địa đồ hầu như nhìn không ra nội dung, hẳn là chỉ do niên đại quá lâu dẫn đến.

Chỉ cần tiêu tốn chút thao tác khôi phục, là có thể trọng tân nhìn thấy nội dung bên trong. "Trên quan tài, có một cái dấu tay cổ quái!" Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân đồng thời nhìn chằm chằm dấu tay.

Năm ngón tay kia mỗi ngón đều dài hơn xa thường nhân, lại hầu như có độ dài tương đương nhau.

Trong giới đạo mộ giả, có một đôi bàn tay cổ quái như vậy, Trương Trạch chỉ có thể nghĩ đến một người: Trương Diêm Thành.

Tôn Quốc Phụ và Kim Bàn đều là những kẻ am hiểu, cẩn thận quan sát bốn phía.

Cuối cùng, bọn họ mới cùng mọi người vây quanh quan tài. "Người Trương gia thủ chưởng ấn!" Tôn Quốc Phụ quanh năm ở Đông Bắc, những năm đầu cũng từng tiếp xúc với người Trương gia.

Chá Cô Tiếu nhìn về phía Trương Trạch hỏi: "Trương Trạch huynh đệ, liệu có phải người Trương gia đã trộm đồ trong mộ hay không?" Trương Trạch nhìn lướt qua bốn phía, những đồ vật đáng giá xung quanh đều đã không còn. "Bốn phía bị quét sạch sành sanh.

Ta chỉ nhớ được một kẻ tên là Trương Diêm Thành, từ cuối thời Thanh bắt đầu tòng quân, tứ xứ đảo đấu trù tập quân phí." "Nhìn vết ngón tay để lại, hẳn là người Trương gia." Hoa Linh khó hiểu nhìn năm dấu ngón tay thon dài kia: "Phát Khâu chỉ không phải nên là hai ngón sao?" "Kỳ thực không phải, chỉ là hai ngón tay thì thực lực mạnh nhất, ba ngón là thứ chi." Trương Trạch lại bổ sung một câu: "Nhưng

điểm này chỉ có thể nói rõ thủ đoạn song chỉ tham động của cá nhân kia chỉ ở mức bình thường, tịnh không thể nói rõ thực lực tổng thể." Trương Diêm Thành từ cuối thời Thanh đã là cao thủ có tiếng, thực lực không thể nào yếu được.

Chương 117

"Theo như ta nghe ngóng được, kẻ này có thể bình địa khâu, nếm đất tìm lăng, công phu đạo mộ quả thực ghê gớm." Đúng lúc này, Hoắc Tiên Nhi ở góc lăng mộ, hướng về phía đống thi thể gọi mọi người: "Nhìn bên này, hình như có một cỗ Tiếu Tử Quan." "Tiếu Tử Quan?" "Trạch Gia, Tiếu Tử Quan là gì?" Mấy người nhìn thủ bút của Trương gia, Trương Trạch chắc chắn càng rõ ràng hơn.

Kim Bàn lại cướp lời giải thích trước: "Tiếu Tử Quan là kiệt tác của Trương Diêm Thành.

Nghe nói kẻ này hạ đấu, gặp nơi huyết sát âm tà mà khải xuất quan quách, đều sẽ dùng máu trâu tưới lên quan tài, quan sát phản ứng của quan quách." "Nếu trong quan tài có tiếng động lạ, tức là quan chủ có khả năng đã thi biến, kẻ này sẽ cho binh sĩ đem quan tài kéo ra khỏi cổ mộ phơi nắng." "Có một loại tình huống vô cùng đặc biệt, sau khi tưới máu trâu lên, giống như tưới lên cát đá, huyết dịch thấm nhập vào trong thân quan tài, chứng tỏ thứ trong quan tài khả năng không phải là thi thể!" Lão vuốt vuốt râu: "Nhìn tình huống nơi này, tựa hồ như có việc gấp, tịnh chưa kịp xử lý Tiếu Tử Quan." Trương Trạch mang theo con nhím bên cạnh, bỗng nhiên như ngửi thấy gì đó.

Hắn nhìn về phía cái lỗ duy nhất để lại trên Tiếu Tử Quan.

Hoắc Tiên Nhi nhịn không được tò mò: "Không phải thi thể thì là cái gì?" "Yêu vật." Trương Trạch đáp: "Thông thường loại thi thể này, hoặc là thi biến, hoặc là yêu vật càng lợi hại hơn." Vốn dĩ theo nguyên tác, nơi này tựa hồ không có cỗ quan tài nào.

Đại khái do hai thế giới dung hợp, đồ vật trong mộ cũng phát sinh biến hóa. "Con nhím chui vào rồi?" "Có cổ trùng!" Trương Trạch nhìn

trạng thái của con nhím.

Nhím là khắc tinh của đại đa số cổ trùng, cổ thuật lại là một trong ba đại tà thuật của Cổ Điền Quốc.

Nhìn trạng thái của con nhím, Trương Trạch cũng biết được thứ trong quan tài. "Quan tài hẳn là bị người hạ cổ, hoặc là đẳng thuật, thậm chí cả hai đều có." Đẳng thuật và Cổ thuật vốn có chỗ tương tự.

Đây là mộ Lý Điền Vương, có mấy thứ này cũng là bình thường. "Chi chi!" Con nhím bỗng nhiên bò ra, cái bụng tròn vo suýt chút nữa bị kẹt lại. "Đại Nhĩ, ngươi ôm cái hộp gì thế?" Nhìn cái hộp, con nhím đem hộp đến trước mặt Trương Trạch, bộ dáng như đang tranh công mà đưa tới. "?" "Chi..." Trương Trạch cũng nghe không hiểu nó đang nói gì.

Hắn cầm lấy hộp, mở ra nhìn thoáng qua, bên trong có một con cổ trùng màu vàng kim đang nhúc nhích.

Nhìn thoáng qua những người khác, hắn ném thẳng cái hộp vào trong không gian Thao Thiết.

Cổ thuật trong mắt người thường vốn không thể chấp nhận được.

Bất quá thứ này, giữ lại hoặc giả sau này có thể dùng.

Lĩnh đám người rời khỏi mộ thất, vừa ra đến bên ngoài, Trương Trạch liền nghe thấy thanh âm của hệ thống. [Túc chủ đã lấy được bản đồ Hiến Vương mộ, có lập tức tu phục hay không?] "Lập tức tu phục." [Tặng túc chủ một bình tu phục dịch, có thể tự hành tu phục.] Tu phục?

Trương Trạch cầm lấy tu phục dịch, trước mắt mọi người đem tấm bản đồ đặt lên một tảng đá. "Trạch Gia, ngài muốn làm gì?" Hoắc Tiên Nhi nhìn Trương Trạch lấy ra một cái bình, tựa hồ định bôi lên tấm bản đồ da người.

Nhìn lại tấm bản đồ kia, mặt ngoài chỉ có hình dáng đại khái, căn bản nhìn không rõ nội dung bên trên. "Ta tự chế dịch tu phục, thử xem hiệu quả trước." Nói xong liền sử dụng bàn chải đi kèm, bôi đều lên bề mặt.

Vừa mới bôi lên, đồ hình trên bề mặt liền bắt đầu từ từ hiển hiện. "Hiện ra rồi!" Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân và Hoa Linh ba người kích động đi lên phía trước.

Dù sao chuyện này quan hệ đến Mộc Trần Châu.

Lúc này, bên trên chỉ xuất hiện một câu cuối cùng. "Nhược phi thiên băng.

Thù nan vi ngoại nhân sở phá!" "Nội dung viết trên đó, giống hệt như lời Trương Trạch huynh đệ nói." Hoa Linh kích động nhìn chằm chằm văn tự bên trên.

Không bao lâu sau, toàn bộ bản đồ liền hoàn toàn hiển hiện ra. "Được rồi." Trương Trạch thu hồi dịch tu phục: "Chờ dung dịch khô đi, là có thể thu lại." Hắn nhìn về phía Chá Cô Tiếu.

Giờ phút này người muốn xem tấm bản đồ này nhất, e rằng chính là y.

Điếm ký Mộc Trần Châu đã gần ba mươi năm.

Bỗng nhiên nhìn thấy tấm bản đồ, tâm tình kích động đó người khác căn bản không thể lý giải.

Những người bên cạnh lẳng lặng đứng ở một bên, chờ ba người bình phục tâm tình.

Chá Cô Tiếu nói: "Chá Cô Tiếu đa tạ Trạch Gia!

Như thế đại ân, vạn tử cũng không thể báo đáp!" Lão Dương Nhân và Hoa Linh đồng dạng kích động bày tỏ lòng cảm kích trong lòng với

Trương Trạch.

Trương Trạch lại không thể không dội trước gáo nước lạnh: "Trước đừng vội cảm tạ ta, ta vừa rồi lấy được bản đồ, chỉ là bước đầu tiên!" Hoắc Tiên Nhi cũng nhắc nhở: "Trạch Gia nói đúng, mắt, việc cấp bách là mau chóng xuất phát tiến về Già Long Sơn." "Đúng, sư huynh, đường phía sau còn dài, trước tìm Già Long Sơn rồi nói sau." Lão Dương Nhân từ từ bình phục tâm tình kích động.

Ngược lại là Chá Cô Tiếu, tâm tình kích động, suýt chút nữa vui quá mà khóc.

Nghĩ đến người mẹ đã khuất, y lau mặt một cái: "Xin lỗi, ta thất thái rồi!" Trương Trạch nhìn về phía Hồng Cô Nương: "Hồng Cô, ngươi cùng Chá Cô Tiếu đi trước một bước tìm Côn Luân." Đội ngũ Tá Lĩnh hiện tại đang ở gần Già Long Sơn. "Được." Hồng Cô Nương nhìn về phía Chá Cô Tiếu, hai người nhìn nhau một cái, cáo từ Trương Trạch lập tức phi bôn xuống Lý Gia Sơn. "Trạch Gia!" Nhị Nguyệt Hồng đi tới, "Ngài thành lập Cửu Môn Đề Đốc, lại sự quan tứ gia Chá Cô Tiếu, có cần hay không đồng ý cho mấy gia khác cũng tham dự vào?" Nghe tin người Cửu Môn đến, hắn bình tĩnh hỏi: "Đều có những ai?" "Đồ đệ Giải Cửu, còn có Lý gia và Ngô gia." Mấy gia này tựa hồ cũng muốn giúp Chá Cô Tiếu một tay.

Bất quá tâm tư muốn chia một chén canh đa phần cũng là có.

Trong Hiến Vương mộ tài bảo đông đảo, ngược lại có thể chia một phần cho bọn họ.

Dù sao sau này có những dạng cổ mộ như vậy, cũng cần các môn khác hiệp trợ hạ đấu.

Hiện tại thân là Cửu Môn chi thủ, hắn cũng không thể chuyện gì đều thân lực thân vi.

Tại Côn Minh, lại ở mấy ngày, chờ Cửu Môn mấy vị đến hội hợp. [Túc chủ, Kim Tàm Cổ đã thức tỉnh, có hay không để nó nhận chủ?] Thông thường Kim Tàm Cổ đều sẽ nuôi ở trong cơ thể.

Làm như vậy tuy rằng thuận tiện, nhưng đối với thân thể túc chủ thương hại cũng cực lớn.

Tình huống của hắn càng đặc thù.

Bất cứ thứ gì tiến vào trong cơ thể, đều sẽ bị nhanh chóng tiêu hóa, bao gồm cả cổ trùng chi vương Kim Tàm Cổ. "Đồng ý nhận chủ." Theo sự lựa chọn của hắn, bỗng nhiên bắt đầu có thể cảm giác được Kim Tàm trong hộp.

Đồng thời cũng biết năng lực của nó.

Kim Tàm có thể phân liệt phồn thực, chỉ cần đem phân liệt thể nghiền thành phấn, người thực dụng phấn mạt, trong cơ thể liền sẽ sinh ra Kim Tàm Cổ.

Những cổ trùng này toàn bộ đều nghe lệnh vu mẫu thể.

Thời điểm bình thường sẽ tương an vô sự, không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Một khi đánh thức cổ trùng, liền sẽ căn cứ mệnh lệnh chủ nhân, thậm chí có thể lập tức lấy mạng trùng túc chủ.

Đồng thời cũng có thể tùy thời thu hồi tử trùng.

Trương Trạch đem Kim Tàm Cổ thu vào trong không gian Thao Thiết. "Trạch Gia, chúng ta đến trợ giúp một tay." Tề Thiết Chủy cười xuất hiện, sau lưng là Giải Cửu và Bán Tiệt Lý điệt tử (cháu trai Bán Tiệt Lý).

Còn có Ngô Lão Cẩu ôm theo Tam Thốn Đinh cũng đến. "Trạch Gia, tiếp theo có chỉ thị gì?" Thấy mọi người đều đến, Trương Trạch

giơ tay ra hiệu: "Xuất phát Già Long Sơn, cùng đại bộ đội hội hợp." "Trạch Gia, đoán xem ta mang đến cái gì?" Tề Thiết Chủy vẻ mặt thần bí chỉ ra ngoài cửa. "Để xem nào." Trương Trạch từ xa liền nhìn thấy một khẩu pháo. "Tấn Tạo 13 niên thức?" Tuy rằng tịnh không phải là pháo tiên tiến nhất đương thời, nhưng lại giật mình với việc Trương Khải Sơn thật sự làm được. "Đúng vậy, Phật Gia lúc đi vay pháo nợ ân tình, dùng xong cần phải đưa trở về." Trương Trạch nhớ kỹ loại pháo này tựa hồ chỉ có trong quân đội của hai vị đại quân phiệt đương thời.

Chỉ không biết Trương Khải Sơn mượn pháo của ai.

Hắn vung tay lên, liền trực tiếp đem pháo thu vào trong không gian Thao Thiết.

Không gian Thao Thiết tuy rằng không phải vô cùng lớn, nhưng thu nạp mấy thứ này lại không có quá nhiều vấn đề.

Theo việc vừa mới thôn phệ Tri Chu Bảo, hiện tại thu một tòa núi nhỏ cũng không thành vấn đề. "Ta đã cố hết sức mới làm được đấy!" Ngô Lão Cẩu hâm mộ nói: "Bàn Vận Thuật xác thực thuận tiện, lúc hạ đấu chỉ cần một người chi lực, cũng có thể dọn sạch cả một tòa đại mộ." Chúng nhân xuất phát, ngồi xe men theo đường núi tiến về Già Long Sơn.

Giữa đường bầu trời bỗng nhiên hôn ám, lập tức đổ mưa.

Mấy người ngồi xe ngựa, tình huống tốt hơn xe bò rất nhiều, tuy rằng xóc nảy, ít nhất có thể che mưa.

Trải qua nước mưa cọ rửa, từ trên núi rơi xuống mấy cái tượng hình người.

Chương 118

"Á, thạch tượng sinh?" Tề Thiết Chủy cầm ô, hướng về phía tượng hình người đi tới.

Tượng hình người xuất hiện vị trí không lệch không nghiêng, vừa vặn chặn đường đi của bọn họ. "Bát gia, cái này không thể đụng vào!" Giải Cửu rảo bước tiến lên, cũng không cầm ô.

Từ sau khi Cửu Môn thành lập, Giải gia lão gia tử liền đem vị trí đương gia truyền lại cho hắn, để hắn danh chính ngôn thuận trở thành Cửu gia.

Hắn cầm chủy thủ, từ trên tượng hình người rạch ra một cái lỗ.

Từng con côn trùng béo mập màu đen ngọ nguậy tại vết rạch, sau đó chậm rãi từ bên trong bò ra. "......?" "Đằng trùng." Trương Trạch xuất hiện ở sau lưng hai người. "Hiến Vương lưu lại tà thuật, những thứ này cũng không phải thạch tượng sinh, mà là nô lệ tuẫn táng." Nghe Trương Trạch nói những thứ này nguyên bản là người, Tề Thiết Chủy lập tức nhìn đến rợn cả tóc gáy. "Là... là người?" Tuy rằng là người chết, nhưng dù sao đã từng là người.

Trương Trạch nhấc chân đá bay tượng hình người dính đầy bùn đất ra ngoài.

Trên vai, một con nhím lập tức lộ ra biểu tình tham lam. "Chờ đã." Hắn bỗng nhiên cắt tay, đem máu mang theo lực lượng Thao Thiết đút cho Đại Nhĩ.

Bởi vì toàn thân gai màu xám tro, hắn đặt tên nó là Tiểu Hôi.

Đồng thời trong tiếng nhắc nhở của hệ thống, hắn hoàn toàn lựa chọn cường hóa lục phủ ngũ tạng cho con nhím.

Tại ngọn núi này, cổ trùng, đằng thuật nhiều vô kể. "Đi thôi." "Thuận tiện đem cái kia cũng giải quyết đi." Đồng thời hắn bảo mấy người đừng đi xem nữa.

Đối phó Đằng trùng thì Tiểu Cửu và Cương thi đều không phái được công dụng, phản lại là con nhím này.

Nó thích nhất là loại Đằng trùng do Hiến Vương bồi dưỡng. "Nghe nói Đằng thuật là sau khi người chết, đút trứng trùng vào, tịnh phong kín cửu khiếu, để linh hồn người chết không cách nào thoát ly thân thể, cuối cùng oan hồn oán khí toàn bộ dung nhập vào trong cơ thể đám trứng trùng này." Tôn Quốc Phụ nhìn mà không nỡ quay đầu. "Sư đệ, thấy chưa, lần này chúng ta muốn động mộ chủ, ta đạo đấu cũng là nghĩa cử rồi chứ?" Tôn Quốc Phụ cũng không nói chuyện, coi như mặc nhận.

Chờ Tiểu Hôi trở về, lập tức lâm vào trầm ngủ.

Những Đằng trùng này trong cơ thể hấp thu đại lượng sức mạnh oan hồn, cũng là một loại năng lượng vô hình.

Trên đường, Giải Cửu tìm trà nông hỏi đường, để hắn dẫn đường đưa mấy người đến trại Già Long.

Chờ mấy người nhìn thấy một mảnh trúc lâu từ xa, bốn phía đã biến bố đại lượng lều vải.

Đó là những huynh đệ Tá Lĩnh đã đến chờ sẵn từ sớm. "Thật nhiều lều vải!" "Trạch Gia, hơn ngàn người, hiện tại cũng đều quy ngài thống lĩnh." Tề Thiết Chủy hâm mộ nói: "Theo ta được biết, từ cổ chí kim, chưa từng nghe ai đồng thời thống lĩnh ngũ đại phái của giới đạo đấu." "Phàm sự tổng có tiền lệ, vì sao không thể từ sư phụ ta bắt đầu?" Giải Cửu mỉm cười đẩy đẩy mắt kính.

Sư phụ mình có thành tựu như thế, làm đồ đệ cũng được thơm

lây.

Đằng xa, các huynh đệ Tá Lĩnh thấy mưa tạnh, đều đi ra. "Có người đến." "Trạch Gia đến rồi!!" Các huynh đệ trong Tá Lĩnh nghe tin Trương Trạch đến, tất cả mọi người lập tức đều đi ra.

Trương Trạch dưới sự bao vây của mọi người, đi vào chính giữa. "Trạch Gia!!" Hồng Cô Nương, Côn Luân và Chá Cô Tiếu ba người từ trong đám người chen chúc đi ra. "Trạch Gia, rốt cuộc ngài đã tới." "Các huynh đệ đã không thể chờ đợi được nữa, muốn đi lấy tài bảo trong mộ Hiến Vương lão nhi!" Trương Trạch đưa mắt nhìn về phía trại Già Long ở xa xa.

Giờ phút này trong trại đang có một đám người, dưới sự dẫn đầu của một lão giả, xa xa đứng nhìn. "Các huynh đệ không nghỉ ngơi chút sao?" Hồng Cô Nương lại cười nói: "Không nghỉ, lại nghỉ ngơi thân mình cai sinh rỉ sét mất." Trương Trạch nhìn về phía trại Già Long.

Những người này coi bảo vật trong núi là di sản tổ tiên. "Trước chờ đã, có một việc cần làm." Nói xong hắn đi về phía mấy người kia.

Tùy tay đem Tiểu Cửu từ trong không gian Thao Thiết triệu hoán ra. "Hống!" Đột nhiên được ra ngoài, Tiểu Cửu lập tức hưng phấn rống to một tiếng.

Thanh âm không còn là tiếng rắn rít, mà biến thành thanh âm loại tựa long ngâm. "Rồng!" "Trại chủ, là Bạch Long a!" Lão trại chủ kia bỗng nhiên nhìn thấy Bạch Long, lập tức sợ đến mức không dám động đậy. "Long Vương gia tha mạng!" "Long Vương, Long Vương gia tha mạng!" Tiểu Cửu ở trước mặt Trương Trạch cúi đầu xuống.

Thân thể hiện giờ biến đắc vô cùng to lớn, sau khi tới gần, đem thôn dân trại Già Long dọa đến hồn thân run rẩy.

Một đứa bé hướng về phía Tiểu Cửu kéo căng cung. "Ân?"

Trương Trạch hướng về phía đứa bé lãnh đạm nhìn thoáng qua.

Tùy tay dùng hai ngón tay kẹp lấy mũi tên giữa không trung.

Mũi tên ở trước mắt, giống như bị phóng chậm tốc độ. "Chuyện gì xảy ra?" Sự vật chung quanh hình như có chút biến chậm?

Mặc kệ, hết thảy thuận theo tự nhiên.

Tuy rằng cảm giác cổ quái, nhưng cũng không có tiếp tục so đo.

Đứa bé kia đột nhiên "oa" một tiếng liền bị "đầu rồng" đột nhiên xuất hiện trước mắt dọa khóc.

Đó là con trai nhỏ của trại chủ.

Còn hán tử đen đúa bên cạnh lão trại chủ là trưởng tử, cũng là thiếu trại chủ trong trại. "Ta đi ngang qua nơi này, sát giác trong núi tàng có tà thần, muốn vào núi tiêu diệt tà thần.

Trong thôn ai quen thuộc Già Long Sơn?" Thôn dân theo bản năng nhìn về phía trại chủ. "Ta, ta quen thuộc, ta có thể dẫn đường." Hán tử đen kia đi tới, làm thiếu trại chủ, gã lấy hết dũng khí bước ra. "Không đúng, ta là trại chủ, trong cả cái trại này không có ai quen thuộc đường đi trong đó hơn ta!" Lão trại chủ muốn đem con trai ngăn ở sau lưng. "Con trai ngươi đi, thể lực hắn tốt hơn." Hắn lại nhìn về phía Hoa Linh: "Cho hắn một viên Kỳ Lân Đan, coi như phần thưởng dẫn đường." Hán tử đen nhận lấy đan dược, bỗng nhiên ngửi thấy một cỗ dị hương.

Thôn dân chung quanh ngửi thấy mùi vị lập tức lộ ra ánh mắt hâm mộ. "Long Vương gia, ta cũng có thể dẫn đường!" "Ta, ta cũng có thể!" Thôn dân phía sau bỗng nhiên kích động đứng lên, cũng muốn chủ động dẫn đường đổi lấy đan dược.

Đan dược này vừa nhìn đã biết là đồ tốt.

Đồ vật Long Vương gia ban cho, nói không chừng là tiên đan trường sinh. "Ta chỉ cần một người dẫn đường." Trương Trạch mặt không biểu tình nói xong, nhìn về phía hán tử đen: "Không phải tiên đan, nhưng có thể trị liệu đại đa số thương thế, bao quát thân trúng kịch độc.

Hiện tại có thể dẫn đường rồi chứ?" Hán tử đen kia liên liên gật đầu.

Gã kinh ngạc nhìn về phía hắn: "Thân trúng kịch độc cũng có thể giải?" "Không thể, nhưng có thể duy trì một đoạn thời gian, tăng thêm cơ hội sống sót." Trong đó chỉ gia nhập Kỳ Lân Kiệt, nhưng lại làm không được bách độc bất xâm.

Hiện tại, Trương Trạch cũng không dám cam đoan nhất định có thể tiêu hóa tất cả độc tố. "Tên gọi là gì?" "Ân Trác, Long Vương đại nhân!" Gã mở miệng theo thói quen gọi Trương Trạch là Long Vương đại nhân.

Chỉ bởi vì bên cạnh hắn có con Chúc Long kia.

Cẩn thận nhìn về phía Tiểu Cửu bên cạnh, lại thấy hai bên bụng tựa hồ ẩn ẩn có xu thế mọc ra long trảo...

Tiểu Cửu muốn hóa giao?

Hắn nhìn về phía đông đảo thành viên Tá Lĩnh sau lưng. "Trong Già Long Sơn độc trùng độc chướng đông đảo, chuyến này tối đa chỉ cần một trăm huynh đệ theo ta đi đường sông.

Đến lúc đó ta sẽ dọc theo đường đi lưu lại ký hiệu, do Côn Luân dẫn người tiến sơn.

Những người khác canh giữ ở trại Già Long, chờ ta trở về." Nói xong ánh mắt quét nhìn đám người trại Già Long một cái.

Chương 119

Vì phòng chỉ ý ngoại phát sinh, đầu tiên phải tránh cho thành viên trại Già Long nhúng tay.

Có người trại Già Long dẫn đường, một đường ít nhất có thể tránh được tuyệt đại đa số nguy hiểm.

Trong lúc nói chuyện, Kim Tàm cổ độc giấu trong móng tay, đột nhiên theo một trận quái phong phiêu xuất ra ngoài.

Nhìn thoáng qua bên hông, phát hiện là do nhân phù treo cùng Phát Khâu kim ấn.

Nhân phù có thể khiên động luồng gió vô hình, lại không ngờ đem Kim Tàm cổ độc phóng lên trên người các huynh đệ Tá Lĩnh.

Bất quá như thế cũng tốt.

Tương đương với một đạo bảo hiểm.

Nếu tất cả mọi người đều không có vấn đề, đến lúc đó triệt hồi cổ độc cũng chỉ là chuyện tùy tay. "Đều nghe rõ chưa?" "Rõ!" Hắn phất phất tay. "Rõ!" Tiếng hô của mọi người trong Tá Lĩnh làm người trại Già Long thực sự giật nảy mình.

Trương Trạch giữ lại Tiểu Cửu, đi theo bên cạnh cùng nhau tiến sơn.

Đồng thời cũng có tác dụng cổ vũ sĩ khí. "Ân Trác, ở phía trước dẫn đường." Hán tử đen kia cáo biệt mọi người trong trại Già Long, đem Kỳ Lân Đan giao cho lão cha.

Sau đó cõng một cây dao rựa, mang theo đội ngũ hướng Già Long Sơn đi đến. "Trạch Gia!" Trong đội ngũ, có thân ảnh một thiếu niên bỗng nhiên hướng về phía Trương Trạch hô một tiếng. "Phong Học

Văn?" Trương Trạch trực tiếp gọi ra tên Phong Học Văn. "Cha và đệ đệ ngươi đâu?" Phong Học Văn gãi gãi đầu: "Ta trốn đi, lão cha đang chờ tiến vào Địa Tiên Thôn.

Lần trước Trạch Gia đem theo Tá Lĩnh, ta liền đầu quân rồi." Mới hơn mười tuổi, đệ đệ Phong Học Vũ bởi vì còn nhỏ nên gửi nuôi cho người khác.

Hiện tại tên cũng y nguyên là Phong Học Vũ.

Nhìn thân thủ linh hoạt, Trương Trạch nhìn thoáng qua sau lưng: "Bát gia, lát nữa mang theo hắn.

Là truyền nhân Quan Sơn Thái Bảo." Nói xong, tùy tay đem một khối kim bài trực tiếp ném cho Phong Học Văn. "Đừng làm nhục danh hào tổ tiên." Chân chính Quan Sơn Thái Bảo, sớm tại thời Minh triều hầu như đều đã tiến vào Địa Tiên Thôn tuẫn táng.

Cừu hận với Mạc Kim Giáo Úy, cũng sớm đã báo.

Ân Trác ở phía trước dẫn đường.

Đi đến trước một cái hang động thiên nhiên, chỉ vào bên trong: "Muốn đi Già Long Sơn, đây là con đường gần nhất." "Bất quá, bên trong có ma, tộc nhân trại Già Long đều không dám đi vào." "Có ma?" Mọi người nghe xong lập tức cười. "Vị Long Vương gia của chúng ta, thế nhưng là chủ nhân mà ngay cả Hạn Bạt cũng không sợ, có ma thì đã sao!" Tề Thiết Chủy vừa nói, vô luận là người trại Già Long hay các huynh đệ Tá Lĩnh, đều dùng ánh mắt nóng rực nhìn về phía Trương Trạch.

Tại thời khắc này, tất cả mọi người phảng phất đều quên đi sợ hãi. "Cửu Gia, ta phảng phất cảm giác trong đội ngũ Tá Lĩnh có thêm một loại đồ vật!" "Ngưng tụ lực!" Giải Cửu nhìn ánh mắt các huynh đệ Tá Lĩnh nhìn về phía Trương Trạch.

Sự sùng bái nóng rực kia, nếu thỏa thiện lợi dụng cỗ sức mạnh này, sẽ có thể bộc phát ra sức mạnh vô cùng đáng sợ.

Hồng Cô Nương đồng dạng cũng sát giác được sự biến hóa của các huynh đệ Tá Lĩnh.

Trước đó đi theo Trần Ngự Lâu là vô vãng bất lợi, trung tâm tín nhiệm.

Hiện tại rõ ràng xuất hiện biến hóa, trong mắt huynh đệ Tá Lĩnh, Trương Trạch phảng phất biến thành thần vô sở bất năng.

Trương Trạch nhìn về phía Hồng Cô Nương: "Chuẩn bị kết bè!" "Kết bè!" Trăm người Tá Lĩnh lập tức cầm dao, phối hợp ăn ý đi về phía rừng trúc.

Chặt trúc chế tác bè trúc, Tá Lĩnh tự có một bộ kỹ xảo.

Không những tốc độ nhanh, mà bè trúc làm ra còn phi thường lao cố.

Trương Trạch ra hiệu cho Hoa Linh đi về phía góc khuất.

Hắn lấy ra một kiện Thiên Tàm Y. "Kiện Thiên Tàm Y này lát nữa mặc vào, chú ý an toàn." Bàn Sơn ba người, thực lực nàng yếu nhất.

Tác dụng chủ yếu cũng không phải ở trên võ lực.

Tuy rằng gần đây học được Chỉ Nhân Thuật, nhưng cũng không cách nào chân chính tự vệ.

Hồng Cô Nương giúp đỡ Hoa Linh ở sâu trong rừng canh chừng để nàng thay quần áo.

Cự ly mọi người khá xa, ngược lại cũng không cần lo lắng bị người nhìn thấy.

Phản lại là Trương Trạch hiện tại thị lực thính lực cực tốt, nhìn cứ như đang thay trước mắt mình.

Trên mặt cũng chỉ có thể dương trang không biết. ... "Trạch Gia." "Bè trúc đã kết xong." Hai chiếc bè trúc bị đẩy xuống nước. "Làm không tệ!" Trương Trạch khen một câu, liền thử giẫm lên.

Nó vững chắc y như đi trên đất bằng.

Mang theo Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hồng Cô Nương cùng Hoắc Tiên Nhi mấy người lên một chiếc bè trúc.

Kim Bàn, Tôn Quốc Phụ hai người và chúng nhân Cửu Môn ở một chiếc bè khác.

Đồng hành bao quát Ngô Lão Cẩu, Tề Thiết Chủy, Giải Cửu, Lý Tu Nhiên và Bán Tiệt Lý điệt tử.

Kẻ này mặt không biểu tình, không cẩu ngôn tiếu, giống như bản sao của Bán Tiệt Lý.

Nghe nói đứa bé này thực tế là con trai của Bán Tiệt Lý và tẩu tử, điểm này ở thành Trường Sa cũng không ai dám hỏi.

Còn có Phong Học Văn với tư cách Quan Sơn truyền nhân, tạm thời thực lực bất tế chỉ có thể thành thật đi theo phía sau.

Về phần Nhị Nguyệt Hồng dẫn theo gánh hát, đi trước một bước phản hồi thành Trường Sa.

Mấy người phân biệt lên bè trúc.

Về phần người dẫn đường Ân Trác, có chiếc bè trúc đơn giản, tịnh không cùng ở trên một chiếc bè với bọn họ.

Bè trúc phía sau chăm chú đi theo.

Trương Trạch lưu ý, Lão Dương Nhân và Dương Nhị Đản huynh đệ hai người không có ở trong đội ngũ Tá Lĩnh.

Đoán chừng lúc này hai người đã đi Đông Bắc, làm lưu tử của Nê Nhi Hội.

Do vừa mới mưa xuống, hang động là một dòng sông chảy xiết.

Một đường thuận theo dòng chảy trong động hướng về phía chân núi Già Long.

Hang động bên trong khai khoát, mọi người dùng đèn pin soi tứ phía.

Bên trong địa thế chênh lệch lớn, chỗ cao có bốn năm mét.

Chỗ thấp, lại cần phải khom lưng mới có thể đi qua.

Tiếng nước chảy róc rách, làm cho cả hang động có vẻ đặc biệt yên tĩnh.

Tiểu Cửu tiềm nhập trong nước, ngẫu nhiên tại mặt nước lộ ra cái đầu có sừng.

Chờ bè trúc thuận theo dòng nước chảy xiết đi vào một thông đạo hình đầu thú khổng lồ, Trương Trạch liền biết, mạo hiểm chân chính mới chính thức bắt đầu.

Vừa vào trong, Ân Trác bỗng nhiên chỉ vào phía trước nói: "Phía trước nghe nói là nơi thường xuyên nháo quỷ, có cự mãng đáng sợ!" "Cự mãng?" Tề Thiết Chủy nhìn về phía trong nước, tâm nói cự mãng có to lớn hơn nữa, có thể to bằng con Chúc Long mà Trạch Gia nuôi sao?

Đoán chừng một ngụm cũng nuốt trôi rồi.

Nhưng ngay sau đó, trên đỉnh đầu mọi người bỗng nhiên xuất hiện đại lượng tượng hình người treo ngược trên đỉnh hang động.

Chúc Long trong nước cũng tại thời khắc này, bỗng nhiên ngẩng đầu, giống như phát hiện ra cái gì ở phía trước.

Trương Trạch đưa mắt nhìn về phía sâu trong hang động, một con Thanh Lân Cự Mãng đang nằm sấp trên vách đá thè lưỡi rắn.

Ở vùng nước chính giữa, một đám bóng đen đang nhanh chóng bơi tới.

Chương 120

Tám thành là bá chủ chân chính của vùng nước này - Đao Xỉ Khuê Ngư.

Bóng đen trong nước bơi cực nhanh, đen kịt một mảng số lượng cực nhiều.

Lại nhìn về phía Chúc Long, không biết từ lúc nào đã bơi lên bờ.

Trốn cũng nhanh thật. "Tiểu Cửu, lân giáp của ngươi ta đã giúp cường hóa đến tình trạng đao thương bất nhập, không cần e ngại Đao Xỉ Khuê Ngư!" Chúc Long sở hữu trí tuệ xong, thế mà cũng biết sợ hãi.

Nghe Trương Trạch nhắc nhở, nó mới nhớ ra mình sớm đã không phải Chúc Cửu Âm phổ thông. "Đao Xỉ Khuê Ngư?" Hồng Cô Nương nhìn chằm chằm trong nước cũng sát giác có một đám bóng đen nhanh chóng bơi đi. "Cá giết người!" Ân Trác nhìn chằm chằm trong nước sắc mặt đột nhiên sợ đến trắng bệch. "Loại cá này sẽ ăn thịt người, trước đó trong trại có người gan lớn vào núi hái thuốc, vô ý rơi xuống nước, lập tức bị cá giết người rỉa đến mức chỉ còn lại một bộ xương khô!" "Đáng sợ như vậy?" Tề Thiết Chủy sợ đến mức tranh thủ thời gian trốn vào giữa.

Những người khác cùng ở trên bè trúc, cũng đều khẩn trương nhìn chằm chằm trong nước. "Loại cá này thông thường đều thị huyết, mọi người ngàn vạn lần đừng để máu tươi nhỏ vào trong nước!" Giải Cửu nhìn về phía trong nước, phát hiện những con cá kia tạm thời mất đi tung tích.

Bốn phía bắt đầu xuất hiện càng ngày càng nhiều tượng hình người (Đẳng nhân).

Con nhím Tiểu Hôi thể hình đã lớn hơn gấp đôi, đột nhiên thức tỉnh bò lên trên tượng hình người.

Thế mà lại tại lúc Đẳng trùng bên trong chưa thức tỉnh, ăn trước con Thủy Trệ Phong ở giữa.

Họa diện làm cho người ta xem xong, lập tức cảm giác hồn thân tê dại. "Mọi người coi chừng cơ quan dưới nước, những Đẳng nhân này chân bị khóa sắt do cơ quan khống chế, một khi xúc bính sẽ lập tức rơi vào trong nước." Lời vừa nói xong, bỗng nhiên một sợi xích sắt của Đẳng nhân buông lỏng.

Nó liền trực tiếp rơi vào trong nước.

Vừa mới xuống nước liền xuất hiện một đám phấn mạt đen kịt tản ra dưới nước.

Đó toàn bộ là trứng của Đẳng trùng.

Ở trong nước nhanh chóng phu hóa.

Trương Trạch lại nhìn về phía Thanh Lân Cự Mãng trên tảng đá xa xa, phát hiện không thấy tung tích. "Cự mãng!" Tề Thiết Chủy nhìn thấy cự mãng lớn tiếng nhắc nhở mọi người. "Đừng hoảng." Chá Cô Tiếu đột nhiên nhảy lên bờ.

Hướng về phía cự mãng kia liền đá tới. "Công phu thật tốt!" Nhìn Chá Cô Tiếu đá về phía con cự mãng, mỗi cú đá đều phát ra thanh âm phanh phanh.

Cự mãng bạo nộ, muốn đem y trực tiếp nuốt xuống.

Nại hà Thập Nhị Lộ Đàm Thối của Chá Cô Tiếu đã luyện đến hỏa hầu.

Loại cước pháp này xác thực thích hợp.

Nhưng có chút quá chậm.

Cự mãng không ăn được Thủy Trệ Phong, mắt thấy đám côn trùng trong nước bị một đám bóng đen làm kinh sợ, chỉ trong chớp mắt liền biến mất không còn tăm hơi.

Thanh Lân Cự Mãng da dày thịt béo, xoay người muốn hướng về phía bè trúc vồ tới. "Rắn khổng lồ!" Ân Trác bị cự xà dọa giật mình.

Nhưng thân là thiếu trại chủ trại Già Long, gã cưỡng ép nhịn xuống sợ hãi không có lập tức đào tẩu.

Một giây sau, Trương Trạch đưa tay về phía Long Tích Đao. "Nghiệt súc, muốn chết, đem ta cũng coi thành thức ăn?" Trương Trạch thấy cự mãng hướng về phía mình trương khai miệng lớn.

Tựa hồ muốn đem cả người hắn kéo vào trong nước.

Loại thủ đoạn này đối phó động vật phổ thông, hoặc hứa có chút tác dụng.

Đột nhiên hắn tung một cước đá bay cự mãng ra ngoài.

Sau đó truy lên bờ, nhanh chóng đá ra mấy cước.

Liên tiếp đem Đàm Thối đá ra chín lộ.

Dưới sức mạnh to lớn, liền đã đem cự mãng đá đến xương cốt nát vụn. "Đáng tiếc." Cự mãng nhìn khủng bố, nhưng lại không thể để hắn hoàn chỉnh sử dụng toàn bộ sức mạnh, đá hết mười hai lộ.

Nhiên huyết nhục mơ hồ của đầu rắn, bỗng nhiên sử dụng tia khí lực cuối cùng cũng muốn chui vào trong nước.

Máu tươi tại mặt nước tản ra.

Xa xa mặt nước bỗng nhiên truyền ra thanh âm như lưỡi dao va chạm cắt chém.

Đám bóng đen dưới nước đột nhiên hướng về phía mọi người vọt tới. "Đao Xỉ Khuê Ngư!" "Máu tươi của cự mãng hấp dẫn toàn bộ lũ

cá rồi." Trương Trạch thấy thế, cũng không ngờ cự mãng trước khi chết còn chơi một chiêu này.

Mang theo toàn thân máu tươi, đem đám thực nhân ngư này toàn bộ hấp dẫn tới.

Chúc Long nhanh chóng bơi trong nước.

Nguyên bản chuẩn bị muốn thôn thực đám thực nhân ngư khủng bố này.

Lại phát hiện thực nhân ngư toàn bộ vọt tới thôn thực cự mãng.

Lão Dương Nhân một mũi tên đem nửa đoạn dưới của cự mãng đóng đinh tại bờ sông.

Vô pháp đem cự mãng hoàn toàn ăn hết.

Còn lại một nửa treo ở trên tảng đá, một đám Đao Xỉ Khuê Ngư tìm mọi cách nhảy ra khỏi mặt nước cũng không cách nào đem đoạn thân rắn cuối cùng ăn sạch sẽ.

Máu rắn không ngừng nhỏ vào trong nước, Đao Xỉ Khuê Ngư giống như điên rồi, không nguyện rời đi. "Thừa dịp hiện tại, mau đi." Chá Cô Tiếu sát giác động hướng của Đao Xỉ Khuê Ngư, lập tức hoạt động bè trúc.

Phía sau Ngô Lão Cẩu nắm lấy cây trúc lập tức thôi động bè trúc đi về phía trước.

Chờ bè trúc dần dần phiêu xa.

Cự ly đám Đao Xỉ Khuê Ngư kia cũng càng ngày càng xa. [Đằng dẫn trong cơ thể Đằng nhân sắp sửa phu hóa, thỉnh lập tức nghĩ biện pháp áp chế.] Vừa mới cảm giác xuyên qua quá nửa hang động, lại bỗng nhiên nghe hệ thống bảo áp chế đám côn trùng này.

Những Đằng trùng này không biết nguyên nhân gì, tựa hồ cũng sắp

đến thời điểm phu hóa.

Không có xúc bính cơ quan, cũng y nguyên thí đồ phu hóa.

Trương Trạch cũng không nhớ trong nguyên tác có chuyện này.

Bất quá vừa vặn dùng thử Kim Tàm Cổ.

Tác vi Cổ trùng chi vương, tại trong đông đảo cổ trùng chém giết đi ra, ăn đến chỉ còn lại một con cuối cùng toàn thân vàng óng ánh, trong truyền thuyết là Vạn Cổ Chi Vương.

Nếu như trên người có thứ gì có thể áp chế, vậy đa phần là Kim Tàm.

Hắn đem Kim Tàm lấy ra.

Nguyên bản lười biếng, Kim Tàm bỗng nhiên động.

Hướng về phía Đẳng nhân gần nhất bò lên.

Chui vào trong đó xong, không bao lâu sau bỗng nhiên biến thành bốn năm con Kim Tàm lại chui ra.

Trương Trạch đối với Kim Tàm cảm ứng, từ một con bỗng nhiên lại biến thành nhiều con.

Phân liệt rồi?

Như thế đông đảo Kim Tàm, dần dần bò hướng bốn phía Đẳng nhân.

Sau đó tiếp tục phân liệt.

Chương 121

Những cái kia nguyên bản hơi hơi rung động muốn rơi vào trong nước, bỗng nhiên rung động đến càng lợi hại hơn.

Hận không thể trực tiếp nhảy vào trong nước đào mệnh.

Nhưng Đằng trùng tác vi Cổ trùng cận thân, thiên sinh bị Kim Tàm Cổ áp chế. "Cổ trùng, Cổ Vương!" Ân Trác nhìn Kim Tàm chậm rãi bò động.

Thoạt nhìn có chút đáng yêu.

Nhưng người nhận thức nó, nghe thấy tên xong, toàn bộ đều nghe tin đã sợ mất mật.

Ân Trác ngay cả lúc nhìn thấy Đao Xỉ Khuê Ngư, đều không có sợ hãi như vậy. "Mọi người đừng sợ, Cổ trùng là do Trạch Gia nuôi." Hoa Linh nhìn Kim Tàm Cổ, bỗng nhiên hiểu ra trong Khôi Lỗi Thuật cũng có thủ đoạn loại tựa khống chế cổ trùng.

Bất quá nàng cũng chỉ hiểu rõ những loại cổ độc sử dụng rết, bọ cạp phơi khô luyện chế.

Đối với loại Kim Tàm Cổ hung tàn này, ngay cả nàng cũng cảm giác sợ hãi. "Mọi người đừng sợ, Kim Tàm sẽ không thương người." Tôn Quốc Phụ nhìn Kim Tàm bò hành, đối với mọi người nói: "Mọi người tránh đi Kim Tàm là được, thiết mạc hoảng trương." Biết được là Cổ trùng do Trương Trạch nuôi, Kim Bàn và Tôn Quốc Phụ đều lập tức thở phào một hơi.

Vừa rồi ở phía sau, hai người tịnh chưa nhìn kỹ.

Kim Tàm ăn no xong, Trương Trạch nhìn lại liền không có lập tức dùng tay xúc bính.

Trực tiếp thu vào không gian Thao Thiết, để nó tự hành tiêu hóa.

Số lượng hàng trăm con Kim Tàm, vàng óng ánh một mảng, nằm tại trong không gian Thao Thiết.

Bốn phía mọi người tuy rằng không sợ, nhưng chỉ cần nghĩ đến hình tượng và truyền thuyết đáng sợ của Kim Tàm, đều nhịn không được rùng mình một cái.

Giải Cửu thấy Trương Trạch nuôi Kim Tàm, bình tĩnh nói: "Mọi người đừng sợ, Kim Tàm chỉ dùng để đối phó địch nhân, chỉ cần không cùng sư phụ ta vi địch, hoàn toàn không cần có bất kỳ lo lắng gì." "Cửu Gia nói đúng, chỉ cần trong lòng thản nhiên, không có gì phải sợ hãi!" Ngô Lão Cẩu và Tề Thiết Chủy sau đó cũng cùng nhau phụ họa.

Lão Dương Nhân ánh mắt bỗng nhiên nhìn về phía trước: "Phía trước hình như có ánh sáng xuất hiện!" "Sắp ra ngoài rồi sao?" Hoắc Tiên Nhi khẩn trương nhìn về phía trước, ngực tùy theo hô hấp phập phồng.

Trương Trạch thuận theo phương hướng nhìn thoáng qua, bên tai nghe được tiếng thác nước đổ kịch liệt. "Phía trước có thác nước." Nhìn thấy ánh sáng phía trước, Chá Cô Tiếu lấy ra bản đồ đang muốn đối chiếu.

Lão Dương Nhân lại kích động nói: "Sư huynh, còn cần bản đồ làm gì, nhìn sơn cốc phía trước kìa." "Mảng hồ lớn màu vàng kim hình hồ điệp và sơn cốc đầy hoa dại kia, khẳng định là Trùng Cốc nơi có Hiến Vương mộ!" Tôn Quốc Phụ nhìn chằm chằm Trùng Cốc, trong miệng lẩm bẩm niệm: "Tiên khí hành hồ kỳ gian, vi diệu ẩn phục, nhiên thiện hình cát thế vô dĩ phục gia.

Không ngờ thế gian, thật sự có loại thần tiên huyệt này!" Tuy nhiên, vừa mới bước chân vào phạm vi Trùng Cốc, mọi người đã bị

cảnh tượng mây mù lượn lờ trước mắt thu hút thật sâu.

Tôn Quốc Phụ cảm thán nói: "Nhìn nơi này xem." "Hà thiên nhất trường hồng, bàn toàn vũ thái không.

Khẩu trung phún tử khí, trùng nhập đấu trung cung." "Phúc nhân nhược táng thử địa, hậu đại tất định nhất sinh phú quý, quan chí tam công." (Dịch nghĩa: Ráng đỏ ngang trời tựa cầu vồng, Bàn loàn bay lượn giữa hư không.

Trong miệng phun ra luồng tử khí, Xông thẳng vào trong Đấu Ngưu cung.

Người có phúc nếu táng tại đất này, hậu đại nhất định cả đời phú quý, làm quan đến bậc tam công.) Người không biết xem ra cũng chỉ thấy là chốn phúc địa.

Kim Bàn uống một ngụm nước, treo bầu nước lại bên hông, nói: "Lão phu trước đây từng xem qua lời bình của Minh triều kham dư sư Uông Công về phong thủy Vân Nam, hiện tại nhìn nơi này, quả nhiên là một mảnh long khí bồng bột!" "Phong thủy bực này, cũng không biết Hiến Vương làm thế nào tìm ra được." Bất kể thế nào, phong thủy long mạch của Già Long sơn này đều là thượng thượng chi tuyển, điểm ấy không thể nghi ngờ.

Hai vị Mạc Kim Giáo Úy vừa đến nơi này, theo thói quen liền nhìn núi nhìn rồng.

Trước tiên xem xét thế đi của thanh long mạch, biện biệt phương hướng cổ mộ cùng địa vị mộ chủ.

Trương Trạch sắc mặt bình tĩnh: "Hiến Vương mộ vốn có xưng danh là Thần Tiên Huyệt, bất quá trong đó cũng ám tàng rất nhiều nguy cơ.

Trước khi tiến vào sơn cốc, hãy chuẩn bị sẵn dược liệu." Phong

Học Văn đứng cách đó không xa, nhìn về phía dãy núi phía trước: "Thần Tiên Huyệt?

Tôi nghe cha tôi nói, Phong gia có truyền lại, nếu có thể tìm được Thần Tiên Huyệt nhất đẳng trên đời, táng tại trong đó có thể thi giải thăng tiên!" Trương Trạch biết, đây lại là chuyện về Địa Tiên Thôn đã chôn vùi Quan Sơn nhất mạch.

Cái gọi là thi giải thành tiên, táng tại trong phong thủy bảo huyệt, thu hết linh khí sơn xuyên địa mạch, sau vài năm người chết phục sinh, lột xác thành tiên. "Chẳng lẽ người táng tại mộ huyệt như vậy, thật sự có thể thành tiên hay sao?" Lý Tu Nhiên vẫn luôn trầm mặc không nói nhìn về phía núi xa, bỗng nhiên mở miệng. "Khó lắm." Tề Thiết Chủy thay đổi thái độ cợt nhả thường ngày, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Dù sao cái đấu tôi xuống cũng không ít, thần tiên thì chưa thấy đâu, bánh chưng (cương thi) ngược lại gặp không ít." "Bất quá Hiến Vương mộ trong truyền thuyết là Thủy Long Vựng, có lẽ mộ chủ thật sự thành tiên cũng không chừng." Mấy người bị cảnh tượng bất khả tư nghị trước mắt hấp dẫn.

Trong lòng bất giác liền dấy lên sự tò mò. "Sư đệ, phong thủy bảo huyệt bậc này, chỉ sợ ngay cả sư phụ cùng tận một đời cũng chưa từng gặp qua nhỉ?" Kim Bàn thu lại bầu nước, làm tốt chuẩn bị tiến vào sơn cốc.

Lời này kỳ thực tịnh không sai, Trương Tam Liên Tử cả đời hạ cổ mộ không ít, nhưng Thủy Long Vựng trăm năm khó gặp cũng chỉ nghe nói qua một cái.

Chính bởi vì không có tiền lệ, nếu không Hiến Vương cũng sẽ không đốc tín rằng mình có thể thành tiên.

Tôn Quốc Phụ thu la bàn, đang muốn đuổi theo bước chân sư huynh, lại bỗng nhiên nhìn thấy một mảng vân vụ giống như bị gió

thổi tới. "Chư vị cẩn thận, trong núi sương mù nồng đậm, e rằng sẽ có chướng khí!" Trương Trạch nghe vậy đột nhiên quay đầu: "Hoa Linh, mau chuẩn bị thuốc, độc chướng màu trắng này kỳ độc vô cùng." Hắn lại nhìn về phía Hồng Cô Nương: "Lưu lại ký hiệu nhắc nhở các anh em phía sau, khoan hãy vội tiến vào sơn cốc." Phía sau, duyên đồ đẳng trùng đã bị Kim Tàm Cổ cắn nuốt sạch sẽ.

Ngược lại là độc chướng này, nếu Tá Lĩnh thượng trăm người trực tiếp xông vào, nhất định trong khoảnh khắc toàn quân bị diệt.

Trong nguyên tác, Trần Ngự Lâu cùng đội ngũ hắn dẫn đầu vừa vào sơn cốc liền gặp độc chướng.

Không chỉ tử thương vô số, ngay cả đôi mắt đêm kia cũng đánh mất tại nơi này.

Lần này do Trương Trạch dẫn đội, đương nhiên sẽ không để bi kịch như vậy tái diễn lần nữa.

Xa xa bỗng nhiên cuộn lên cuồng phong.

Cuồng phong thổi bên tai phát ra tiếng ô ô gào thét.

Ầm ~ Sau lưng cây cối rung động theo gió, truyền ra tiếng vang khủng bố, giống như thiên quân vạn mã đang lao tới. "Độc chướng bắt nguồn từ độc vật trong núi." Trương Trạch nhìn về phía mấy người bên cạnh đã uống qua máu của hắn, đối với họ mà nói, độc chướng kỳ thực tịnh không trí mạng.

Dù có hít vào, muốn bài xuất ra cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Ngược lại là đám người Kim Bàn, Tôn Quốc Phụ. "Kim tiền bối, lấy Bắc Địa Huyền Châu ra, bôi lên mảnh vải rồi bịt kín mũi miệng." "Hoa Linh, mang theo Kỳ Lân Đan không?" Hoa Linh vẻ mặt tự tin lấy ra một cái bầu nước: "Sớm đã chuẩn bị xong!

Kỳ Lân Đan pha với nước, trong đó có gia thêm một lượng nhỏ

bột phấn Vạn Năm Tri Chu Bảo, lại phối hợp với Bắc Địa Huyền Châu, tuyệt đối vạn vô nhất thất." Thấy Hoa Linh chuẩn bị chu đáo như vậy, Trương Trạch hài lòng gật gật đầu.

Tề Thiết Chủy đang muốn bịt mũi miệng, lại thấy Hoắc Tiên Nhi tựa hồ không có ý định làm vậy. "Hoắc cô nương, độc chướng sắp tới rồi, không làm chuẩn bị sao?" Hoắc Tiên Nhi ánh mắt nhìn về phía Hoa Linh, nói: "Hoa Linh tỷ tỷ nói tôi không cần dùng." Hoa Linh nhìn ánh mắt khó hiểu của mấy người, giải thích: "Kỳ thực không chỉ Tiên Nhi không cần dùng, muội và hai vị sư huynh cũng không cần dùng.

Chúng muội đã uống máu Trạch Gia, đối với độc tính có sức đề kháng nhất định." Điểm này là khi trước tiếp xúc với độc vật ngẫu nhiên phát hiện ra.

Thậm chí dần dần phát hiện, tiếp xúc độc vật thậm chí uống độc, đều sẽ không trực tiếp trúng độc.

Ngược lại thân thể sẽ từ từ đem vật có độc bài xuất ra ngoài cơ thể.

Tinh hoa trong độc tố, thì bị thân thể từ từ hấp thu.

Tương đương với một bản Lục Khố Tiên Tặc đơn giản hóa.

Tuy rằng cùng Trương Trạch hấp thu trong nháy mắt có sự khác biệt rõ rệt, nhưng đối với người bình thường, cũng đã tương đương khoa trương. "Còn có loại công hiệu này?" Tề Thiết Chủy hâm mộ nhìn về phía mấy người không cần bịt mặt.

Đám độc chướng màu trắng kia bỗng nhiên nghênh diện thổi tới.

Tầm nhìn bốn phía nhanh chóng hạ thấp. "Chung quanh toàn là độc chướng, phía trước e rằng cần có người dò đường." Ân Trác cổ túc dũng khí, chuẩn bị muốn ở phía trước tiếp tục dẫn đường cho mọi người. "Để tôi đi cùng." Phong Học Văn tịnh chưa hoàn toàn kế thừa

các loại thủ đoạn kỳ lạ của Quan Sơn Thái Bảo, nhưng gan lại cực lớn, có thể làm tiên phong mở đường, thể hiện giá trị bản thân. "Hình như... không cần mở đường nữa rồi..." Tề Thiết Chủy bỗng nhiên nhìn về phía bên người Trương Trạch: "Thanh đồng phù kia là tình huống gì?" "Vô Nhãn Nhân Phù." Trương Trạch nhìn nhân phù đang bay lượn, trước tiên đưa cho Chá Cô Tiếu: "Ta không cần cái này, huynh mở đường đi." Không có nhân phù ngăn trở, hãn dịch trên người hắn bỗng nhiên phát tán ra ngoài.

Trong khoảnh khắc đem độc chướng bốn phía bao phủ bao trùm, toàn bộ hấp thu sạch sẽ.

Những độc khí này đối với người bình thường có hại, nhưng lại hấp thu linh khí của Già Long sơn long mạch.

Hắn sở hữu năng lực Lục Khố Tiên Tặc, không những không sợ độc chướng, ngược lại còn có thể không ngừng hấp thu linh khí trong đó.

Để Chá Cô Tiếu mở đường, đồng thời để Tề Thiết Chủy, Kim Bàn mấy vị tránh xa một chút.

Tức thì tầm nhìn bốn phía dần dần mở rộng.

Phong Học Văn nhìn chằm chằm biến hóa trên người mấy người, khó hiểu hỏi Tôn Quốc Phụ: "Tôn tiên sinh, vì sao chướng khí quanh Trạch Gia toàn bộ tiêu thất rồi?" "Tiểu tử, chưa thấy qua sao?" Kim Bàn cười nhìn hắn.

Chương 122

Trên mặt bịt vải, tuy nhìn không rõ biểu tình cụ thể, nhưng thanh âm lại làm cho người ta sát giác được ông đang cười: "Đây là chỗ độc đáo của Trương Trạch tiểu tử, cụ thể đừng hỏi, đại khái lại là bí mật của Trương gia.

Quan Sơn Thái Bảo các người không phải cũng có không ít bí mật sao?" Nói một câu như vậy, Phong Học Văn liền hiểu.

Quan Sơn Thái Bảo đại đa số bí mật đều chôn tại trong Địa Tiên Thôn.

Nói không chừng cũng có thủ đoạn cường đại tương tự như vậy.

Trong lòng Phong Học Văn càng thêm kiên định, ngày sau nhất định phải nghĩ biện pháp đi tới Địa Tiên Thôn.

Theo mấy người xuyên qua mật lâm, sắc trời cũng dần dần hôn ám.

Ban đêm gấp rút lên đường tịnh không an toàn.

Chá Cô Tiếu nhanh chóng từ trong rừng xuyên qua trở về: "Trương Trạch huynh đệ, ta phát hiện trong rừng có một mảnh đất trống, có thể cho mọi người nghỉ ngơi.

Bất quá, trong mảnh đất trống kia chỉ có một cây đại dung thụ (cây đa lớn) phu thê hợp bão, trừ cái đó ra xung quanh một vòng ngay cả cỏ dại cũng cực ít, thực sự có chút cổ quái, lát nữa nhất thiết phải cẩn thận!" Mắt thấy mặt trời lặn xuống núi, đáy cốc dần dần bị bóng tối thôn tính.

Mọi người chỉ có thể qua đêm dưới gốc cây đa phu thê mà Chá Cô Tiếu tìm được.

Trương Trạch xa xa nhìn hai cây dung thụ quấn quýt lấy nhau kia.

Hắn biết theo nguyên tác thì hai cái cây này sẽ cắn nuốt tất cả sinh vật sống xung quanh.

Chỉ là đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, nếu muốn nhắc nhở trước thì nên giải thích với mọi người thế nào?

Vị bặc tiên tri e rằng cũng không có ai cụ thể như vậy.

Trương Trạch để mấy người cùng cây đa bảo trì khoảng cách nhất định, ít nhất lưu lại hai người gác đêm, những người khác luân phiên nghỉ ngơi.

Chá Cô Tiếu trong tay xách theo con heo rừng khổng lồ vừa mới đánh được.

Con heo rừng kia thể hình cực lớn, mọi người ở bên ngoài căn bản chưa từng thấy qua heo rừng lớn như vậy. "Ta đi, heo rừng ở Trùng Cốc đều sinh trưởng to lớn thế này sao?" Tề Thiết Chủy bỗng nhiên kêu to một tiếng, những người khác xung quanh cũng đều vây lại.

Lại nghe không trung vang lên một tiếng thảm thiết, một con quái điểu thân hình bàng đại vô cùng bị bắn rơi xuống.

Chim này toàn thân lông vũ thất sắc, thể hình lại lớn như chim đại bàng. "Sư huynh, nhìn xem, động vật trong Trùng Cốc này, thể hình sao đều lớn như vậy?" Mọi người nhìn lên, loài chim bay trên trời thể hình cũng lớn đến xuất kỳ. "Bởi vì nồng độ dưỡng khí (oxy)." Trương Trạch nhìn qua liền biết chuyện gì xảy ra.

Kiếp trước tuy rằng nơi như vậy rất ít, nhưng cũng từng nghe qua loại lý luận này.

Thời đại viễn cổ sở dĩ rất nhiều động vật thể hình đều phi thường cự đại, là bởi vì nồng độ dưỡng khí thời viễn cổ cao hơn xa so với hiện đại.

Về sau từ kỷ Than Đá bắt đầu, nồng độ dưỡng khí bắt đầu tụt xuống theo đường thẳng, bởi vì các loại nguyên nhân, đại lượng vật chủng cự hình nhanh chóng diệt tuyệt.

Nhưng phiến rừng rậm này lại được bảo lưu rất tốt, trong rừng khó tránh khỏi sẽ gặp phải một số sinh vật viễn cổ tịnh chưa diệt tuyệt. "Dương khí?" Phong Học Văn nghe xong ngẩn người, "Ở đây dương khí nồng lắm sao?" Phụt ~ "Là dưỡng khí, không phải dương khí." Trương Trạch giải thích, "Nói đơn giản, trong không khí xung quanh chúng ta hàm chứa đại lượng khí thể giúp duy trì sự sống.

Chúng ta mỗi lần hô hấp là để lấy dưỡng khí trong không khí, động vật cũng như thế.

Nguyên nhân cụ thể quá phức tạp, chỉ cần biết, bởi vì phiến rừng rậm nguyên thủy này quá mức cổ xưa, nồng độ dưỡng khí trong này rất cao, hoàn cảnh như vậy dễ dàng xuất hiện động vật cự hình, thậm chí là động vật đáng sợ thời viễn cổ chưa diệt tuyệt!" Đám người xung quanh nghe Trương Trạch miêu tả, tức thì cảm giác như chạm đến lĩnh vực mà bọn họ chưa từng tiếp xúc.

Tôn Quốc Phụ vui mừng nói: "Dưỡng khí là cách nói của Tây Dương, lão phu cũng có nghe qua một ít.

Không ngờ Trạch gia tuổi còn trẻ, ngay cả kiến thức của người Tây dương cũng biết nhiều như vậy." Vốn tưởng rằng Trương Trạch chỉ biết nhiều về tri thức truyền thống trong phương diện Tầm Long Mạc Kim.

Lại không nghĩ tới, ngay cả tri thức khoa học cận đại phương Tây, hắn tựa hồ cũng biết không ít.

Trương Trạch cũng đồng dạng kinh ngạc, hắn biết Kim Bàn và Liễu Trần đều biết tiếng Nga.

Lại không ngờ, Tôn Quốc Phụ đối với tri thức phương Tây cũng có nghiên cứu.

Chá Cô Tiếu dừng lại động tác trên tay, nói: "Ta vừa rồi đi một đường, động vật nhìn thấy đều có thể hình lớn hơn xa bên ngoài, chỉ sợ mãnh thú gặp phải cũng như thế." Mọi người xung quanh lúc này mới biết, trong này thể hình cự đại không chỉ có hồ điệp.

Tất cả mọi thứ đều lớn hơn bên ngoài.

Phong Học Văn nhìn về phía Tề Thiết Chủy bên cạnh: "Vậy chẳng phải quái vật xung quanh cũng sẽ như thế?" Nghe Trương Trạch nói, mấy người bỗng nhiên cảm giác bốn phía cây đa phu thê, một mảnh trống trải, tổng cảm giác ám tàng nguy hiểm.

Bất quá tạm thời cũng chưa sát giác chỗ nào không đúng, mấy người tiếp tục đi giúp Chá Cô Tiếu một tay.

Do bên cạnh không có nước, Trương Trạch lại một lần nữa triển hiện "Bàn Vận Thuật" lấy về một thùng nước.

Tôn Quốc Phụ nhìn về phía bốn phía, trong lòng bắt đầu cảm thấy bất an.

Theo bản năng lấy ra la bàn.

Xác định vị trí mọi người đang đứng giờ phút này.

Lại nhìn thấy kim la bàn không ngừng xoay tròn, ý vị này là bốn phía có thứ gì đó quấy nhiễu la bàn. "Sư huynh, la bàn cho đệ mượn dùng một chút." Kim Bàn đang giúp Chá Cô Tiếu làm sạch heo rừng, nghe Tôn Quốc Phụ nói vậy, liền từ trong bao lấy ra một cái la bàn cực ít sử dụng. "Di?" Tài vừa mới lấy ra liền thấy kim la bàn chuyển động cực nhanh, cơ hồ sắp cọ xát ra lửa. "Tiền bối, nơi này có vấn đề, phụ cận cai sẽ không phải có thứ gì không sạch sẽ chứ..." Tề Thiết Chủy nhìn la bàn, thông thường tình huống la bàn xoay thành

dạng này, đa phần là có quỷ quái ảnh hưởng hoàn cảnh chung quanh.

Hắn lập tức nhìn về phía Tôn Quốc Phụ: "Tôn tiên sinh, ngài trời sinh Âm Dương Nhãn, có hay không nhìn thấy... những thứ kia?" Tôn Quốc Phụ cũng cảnh giác nhìn về phía bốn phía, nhíu chặt mày: "Kỳ quái, ta cũng không nhìn ra.

Án theo thời đại Hiến Vương sống, Mạc Kim Giáo Úy chưa xuất hiện, nhưng phong thủy bố cục nơi này lại làm cho Tầm Long Quyết của Mạc Kim Giáo Úy mất đi tác dụng." Không thể không nói Hiến Vương đích xác là một kỳ tài phương diện phong thủy kham dư. "Phong thủy phong trận do Hiến Vương bố trí đã ảnh hưởng đến từ trường chung quanh!" Hoắc Tiên Nhi trừng to mắt nhìn về phía Trương Trạch: "Trạch Gia, từ trường lại là cái gì?" Hoa Linh cũng vẻ mặt sùng bái nhìn về phía Trương Trạch: "Trương Trạch, huynh trước kia không phải từng đi Tây Dương du học chứ?

Nếu không sao lại biết nhiều tri thức người Tây dương như vậy?" "Từ trường tôi cũng có lược biết một hai, không bằng để tôi giải thích cho chư vị." Tôn Quốc Phụ thu la bàn lại.

Là Mạc Kim Giáo Úy, sư huynh đệ bọn họ không chỉ tiếp xúc tri thức trong nước, thậm chí ngay cả sách vở từ nước ngoài truyền vào cũng đều nghiên cứu. "Từ trường theo cách nói của người Tây phương giải thích rất phức tạp.

Đơn giản mà nói, từ tính phân hai cực âm dương, la bàn sở dĩ có thể chỉ rõ phương hướng, là bởi vì hai bên Nam Bắc của thế giới có hai loại từ cực vừa vặn tương phản.

Kỳ thực tại triều Minh, Trung Thuận đại phu Vương Kỳ từng nhắc đến trong 'Hòa Hán Tam Tài Đồ Hội'..." Ông liền sử dụng khối sắt và đá nam châm thiên nhiên để ví dụ, giúp mọi người đại khái hiểu rõ khái niệm từ trường.

Trương Trạch nghe xong, đối với Tôn Quốc Phụ cũng nhìn với cặp mắt khác xưa. "Vị trí chúng ta đang đứng hiện tại, hẳn là nằm trong một cái phong thủy trận cự đại." Ông nhìn về phía cây đa phu thê sau lưng. "Tuy rằng không thể sử dụng Tầm Long Quyết, nhưng bằng vào Hám Long Chân Kinh, y nguyên có thể thôi đoán ra dưới chân chúng ta chính là một chỗ huyệt nhãn." Nghe phán đoán của Tôn Quốc Phụ, Trương Trạch giơ ngón tay cái lên.

Hèn chi nãy giờ mày ông cứ nhíu chặt.

Nguyên lai là sớm đã nhìn ra vấn đề. "Tiền bối không hổ là tiền bối." Trương Trạch khen ngợi nói: "Liếc mắt một cái liền nhìn ra vấn đề nơi này.

Thủ lĩnh Mạc Kim mới là cao thủ chân chính." Tôn Quốc Phụ vừa rồi cũng quan sát phản ứng của Trương Trạch một hồi lâu: "Ta nói, cậu hẳn là không chỉ nhìn ra phong thủy trận thôi đâu nhỉ?" Trương Trạch cười cười, không ngờ đều bị Tôn Quốc Phụ nhìn ra rồi: "Kỳ thực lúc vừa tới, tôi liền phát hiện, chim chóc trên không trung khi bay qua cây đa kia liền trong nháy mắt biến mất." Nghe Trương Trạch miêu tả, Chá Cô Tiếu bỗng nhiên đứng lên: "Có vấn đề hay không, thử một lần liền biết!" Nói xong hắn đem cái đuôi heo trực tiếp ném về phía cây đa phu thê.

Đuôi heo rơi xuống đất.

Mọi người khẩn trương nhìn chằm chằm cây đa.

Hưu ~ Trên cây đột nhiên vươn ra một cành cây, đem đuôi heo trên mặt đất cuốn lấy, trong nháy mắt biến mất trước mắt bao người. "Thụ yêu (Yêu quái cây)!!" Ân Trác tức thì xụi lơ trên mặt đất. "Nhất định là thụ yêu ăn thịt người!" Nhìn cây đa phu thê cuốn đi cái đuôi heo, mọi người tức thì sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng. "Nguyên lai nguy hiểm cự ly chúng ta gần như vậy..." Lời còn chưa dứt, Chá Cô

Tiếu đang nướng heo rừng đột nhiên bị dây leo lôi đi, treo giữa không trung không ngừng bay múa. "Sống, thụ yêu sống lại rồi!" Phảng phất sát giác được dị thường đã bị phát hiện, cây đa phu thê cự đại cũng không còn ngụy trang nữa.

Cây đa phu thê khổng lồ huy vũ dây leo, đột nhiên Tề Thiết Chủy hét lớn một tiếng.

Cả người hắn bị treo lên, lôi vào giữa không trung.

Kim Bàn rút đoản đao đeo sau lưng, đối mặt dây leo trực tiếp chém tới. "Thực lực giác nhược (yếu hơn) trốn ra sau trước đi." Trong đội ngũ có người phụ trách võ lực, cũng có người phụ trách phong thủy và mưu tính.

Trương Trạch mang theo những người này, trọng điểm là vì bồi dưỡng.

Chương 123

Nhìn như đang làm chuyện vô dụng, thực ra cũng là đang tráng đại lực ảnh hưởng tại Cửu Môn.

Chỉ có bày ra thực lực, lưu lại ấn tượng sâu sắc trong lòng mấy vị đương gia Cửu Môn, sau này cũng tiện quản lý hơn.

Nếu cứ khăng khăng độc tự hạ đấu, đợi khi đi ra ngoài trở về, Cửu Môn e rằng sớm đã quên mất có một vị Cửu Môn chi thủ.

Chá Cô Tiếu cùng Hồng Cô Nương khinh công khá tốt, nhanh chóng nghĩ biện pháp tới gần cây đa phu thê. "Sư huynh, cây đa này to lớn như thế, e rằng chúng ta vô pháp ứng phó!" Hoa Linh trên tay nắm Toản Thiên Tỏa, thấy hai vị sư huynh đều tiến lên hỗ trợ.

Bình thường mọi người chỉ coi nàng là đội y, nhưng có thể xưng là Bàn Sơn Đạo Nhân, thực lực phương diện chiến đấu cũng sẽ không quá yếu.

Nhìn sườn mặt Hoa Linh, nàng ném ra Toản Thiên Tỏa liền trực tiếp trói chặt chân Tề Thiết Chủy.

Nàng lập tức cao hứng cười nói: "Trạch Gia, muội trói được rồi!" Ra tay hào không do dự, trong anh tư táp sảng, lại không mất đi vẻ cơ linh khả ái. "Tiếp theo giao cho ta." Trương Trạch nhanh chóng lao về phía trước, đem đao trong tay trực tiếp ném lên dây leo.

Lưỡi đao cắt qua dây leo.

Theo Tề Thiết Chủy hét thảm một tiếng, cả người rơi xuống đất. "Ta nói Trạch Gia, cứu người chỉ cứu một nửa, đến lúc đó tiếp lấy tôi nha!" "Chút độ cao này ngã không chết đâu." Trương Trạch rất nhanh cùng Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân và Hồng Cô Nương tụ lại một

chỗ. "Trạch Gia, hay là chạy đi?" Hồng Cô Nương nhìn yêu thụ khó đối phó như vậy, liền muốn ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách. "Không thể!" Tôn Quốc Phụ đương tức nói: "Cây này mọc tại vị trí phụ huyệt của phong thủy đại trận, dưới đất nhất định có bồi táng mộ!

Ta có thể xác định, trong mộ nhất định chôn giấu manh mối quan trọng để tiến vào Hiến Vương mộ." Đồng thời ông lại vội vàng nói: "Phong thủy đại trận nếu không phá trừ, đi vào trong, chúng ta cũng nhất định sẽ bị khốn chết trong trận!" Nơi này quan hệ đến từ trường của cả cổ mộ, đồng thời năng lực khiên dẫn bạch sắc độc chướng.

Nghe Tôn Quốc Phụ nói, Hồng Cô Nương cũng không hiểu lắm, nhưng biết cần phải toàn lực giúp đỡ Chá Cô Tiếu lấy Mộc Trần Châu. "Nhưng mà, mộ rốt cuộc ở đâu?" Nàng nhìn về phía bốn phía, chung quanh trừ cái cây này ra, chỉ là một mảnh rừng rậm mọc đầy kỳ hoa dị thảo.

Trong mắt người không hiểu phong thủy, trừ việc thấy bốn phía toàn cây, đều không nhìn ra cái gì.

Trương Trạch nhìn về phía chủ cán cây đa phu thê phía trước. "Nhìn bầu trời!

Hai cây cổ dung phu thê nghìn năm này, vừa động một cái, ô vân trên trời lập tức ngưng tụ không tan.

Hai cây cổ dung này chính là một trong những huyệt nhãn quan trọng của phong thủy đại trận." Nghe Trương Trạch giảng thuật, Kim Bàn đột nhiên nhìn về phía thân cây: "Chẳng lẽ...

Quan tài bồi táng, ở dưới gốc cây này?" "Ở trong thân cây." Trương Trạch trực bạch nói. "Trùng Cốc trùng kiến rất nhiều, chỉ có đem quan tài giấu trong thân yêu thuật (cây yêu quái) này, mới có thể xác bảo trùng kiến không phá hoại lăng tẩm." "Ngôn chi hữu lý.

Lão phu phi thường tán đồng sư phụ thôi đoán, lấy cây làm quách, quả thực phỉ di sở tư!" Kim Bàn bỗng nhiên thông suốt, mộ chủ thời Tây Chu trong mộ, chẳng phải cũng dùng thực vật làm ngoại quách bao bọc bản thân sao? "Hoặc là, lại là một loại thủ đoạn thi giải thành tiên nào đó!" Nhân loại đối với tử vong vốn sợ hãi trời sinh, không chỉ nhân loại mà bất cứ sinh vật sống nào cơ hồ cũng như thế.

Nhân thử diễn sinh ra các thủ đoạn truy cầu trường sinh nhiều vô số kể. "Kim tiền bối, trong một quyển họa quyển về phong thủy bí thuật, trong đó 'Dịch Long Kinh' có miêu tả về việc cải hoán phong thủy, hóa chuyển sinh khí làm triền hộ.

Nơi này hẳn là một chỗ huyệt nhãn." Có thể thấy được một chỗ bồi táng mộ huyệt này, đối với chỉnh thể phong thủy cách cục có tác dụng phi thường quan trọng.

Phá nơi này, tương đương với đem phong thủy trận không biết tên của Hiến Vương trực tiếp xé ra một đường rách.

Nói xong, Trương Trạch bỗng nhiên vung tay lên, trước mắt xuất hiện Tấn Tạo Thập Tam Thức (một loại pháo). "Trạch Gia, ngài... muốn dùng pháo oanh yêu thụ này?" Chá Cô Tiếu nhược hữu sở tư: "Vạn vật tương khắc, Thần Tiên Huyệt trừ bỏ thiên băng (trời sập/ sấm sét) ra thì không còn cách nào khác.

Uy lực của pháo, liền đồng dạng với thiên băng!" Cái gọi là thiên băng chưa hẳn là trời sập thật, bị thiên lôi đánh nát cũng mang hàm nghĩa tương tự.

Vạn vật sinh linh sống quá lâu sẽ tao ngộ thiên kiếp.

Rõ ràng hai cây dung thụ này số kiếp sắp tới.

Long phù hiện tại ở Đông Bắc, kiếp số phỏng chừng là máy bay đâm vào sau này.

Hai thứ đó đều không chờ được.

Vậy thì nhân định thắng thiên. "Pháo này ai biết dùng?" Mọi người nhìn tôi tôi nhìn bạn, Trương Khải Sơn chỉ tặng một khẩu pháo, lại quên phối bị pháo thủ. 【Túc chủ tức sắp phá khai Hiến Vương phong thủy đại trận, hoàn thành phá trừ sẽ đạt được hệ thống khen thưởng.】 Hồng Cô Nương tựa hồ nhìn ra Trương Trạch đang khó xử. "Trạch Gia, cần pháo thủ sao?

Tổng Bả Đầu lưu lại trong ngàn người tinh anh kia có pháo thủ.

Có phối bị súng và lựu đạn." Trương Trạch nghe xong, suýt nữa thì quên mất chi đội ngũ này. "Tốt, hiện tại phóng tín hiệu tiễn, bảo bọn họ tới ngay." "Rõ!" Hồng Cô Nương lấy ra một mũi tên tín hiệu đặc chế.

Tiễn này trước kia ở Bình Sơn cũng đã thấy qua một lần.

Hưu ~ Theo mũi tên bay lên không trung.

Xa xa Côn Lun đang kiên nhẫn chờ đợi đột nhiên đứng lên.

Hắn không biết nói chuyện, chỉ có thể dựa vào vẫy tay.

Thân thể cao lớn giơ tay lên. "Tín hiệu của Trạch Gia!!

Toàn bộ đi theo!" Đệ tử Tá Lĩnh hơn trăm người tập thể xuất động.

Dựa theo ký hiệu Hồng Cô Nương lưu lại, Côn Luân rất nhanh tìm được vị trí Trương Trạch. "Oa." Côn Luân ôm quyền thi lễ, phát ra âm điệu đơn giản. "Trạch Gia!" Tá Lĩnh chúng nhân đột nhiên tề thanh cao hô. "Đều đến rồi." Trương Trạch nhìn thoáng qua các anh em Tá Lĩnh. "Ai biết dùng Tấn Tạo Thập Tam Thức?" "Trạch Gia, tôi biết." "Tôi cũng biết." "Tôi cũng..." Bước ra sáu bảy cái pháo thủ.

Không ngờ lại có nhiều pháo thủ như vậy.

Trương Trạch để một người trong đó thực hiện, sai Hoa Linh làm trợ thủ nạp đạn pháo. 60 phát đạn pháo bày ở bên cạnh, tùy thời có thể lấy dùng. "Trạch Gia, chuẩn bị hoàn tất, tùy thời có thể khai pháo." "Tốt, đều chuẩn bị.

Khai pháo!" Trương Trạch giơ tay, ra hiệu những người khác lui xa.

Lời còn chưa dứt, ầm một tiếng cự hưởng.

Đạn pháo bắn trúng chủ cán đại thụ.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn, hai cây cổ dung liền nhau bị bắn trúng xuất hiện một cái hố to.

Máu tươi đỏ thẫm từ trong hố giống như nước suối ừng ực mạo ra ngoài.

Trương Khải Sơn cấp phối là đạn xuyên giáp, khoảng cách gần như vậy, trực tiếp động xuyên cổ dung.

Lại thấy trong máu tươi trào ra từ miệng vỡ kia, xuất hiện đại lượng tơ máu màu đỏ.

Huyết ti giống như xúc tu không ngừng vũ động, xúc tu máu đầm đìa làm cho người ta nhìn xong đốn cảm thấy kinh hãi. "Quan tài đâu?

Trong thân cây sao lại nhiều tơ máu thế?" Mọi người mới phát hiện, nguyên lai trong hai cây cổ dung cất giấu thứ gì đó. "Tiếp tục khai pháo." Trương Trạch chỉ định vị trí, ra hiệu tiếp tục hướng về hai bên thân cây phân biệt khai pháo.

Ầm!

Chương 124

Ầm!

Liên tục hai phát đạn pháo.

Cùng phát trước đó nằm trên cùng một đường tuyến.

Miệng vỡ to lớn xuất hiện tại trên cây đa phu thê, phảng phất muốn đem cả cái cây trực tiếp chém ngang lưng.

Gâu gâu ~ Tam Thốn Đinh bỗng nhiên hướng về phía thân cây sủa cuồng. "Quan quách!" Ngô Lão Cẩu nhìn phản ứng của Tam Thốn Đinh, lập tức kích động nói: "Chó của tôi sẽ không ngửi sai, quan quách bị oanh ra từ trong hốc cây rồi." Trương Trạch thấy thế, giơ tay: "Trước dừng lại." Nói xong, xách theo Long Tích Đao bỗng nhiên vọt tới.

Cổ dung bị trọng thương, tốc độ huy vũ của dây leo đều chậm đi không ít, căn bản vô pháp đuổi theo Trương Trạch.

Chỉ thấy hắn nhanh chóng chém một đao, đem thân cây từ trên xuống dưới bổ ra. "Rắc", lại một tiếng vang thật lớn.

Hai cây cổ dung trực tiếp từ giữa tách ra.

Lộ ra một cỗ quan tài đỏ tươi.

Thiên không chi trung bỗng nhiên điện thiểm lôi minh.

Tiếng nổ lớn vang dội như sơn băng địa liệt. "Phong thủy trận phá rồi?" Tề Thiết Chủy quan sát bốn phía, đây cũng là lần đầu tiên hắn thấy phong thủy trận cao minh như thế.

Trước mắt, chỉ có phá phong thủy trận, mọi người mới có thể chính thức đạp nhập vào trong Hiến Vương mộ.

Nhìn chằm chằm trạng thái cổ dung, hiển nhiên là đã chết hẳn. "Côn Luân, dẫn người đem quan tài bên trong lấy ra.

Nhớ kỹ trước tiên đem tơ máu chặt đứt." Anh em Tá Lĩnh vây quanh hai cây đa phu thê.

Chó bỏ túi Tam Thốn Đinh không ngừng hửi hửi trên mặt đất, không biết đang tìm kiếm cái gì. "Ngũ gia, quan tài đã ra rồi, Tam Thốn Đinh còn đang tìm gì vậy?" Giải Cửu đứng ở một bên, nhìn chằm chằm trạng thái Tam Thốn Đinh, tổng cảm giác trước mắt e rằng không đơn giản như vậy.

Côn Luân nộ hống một tiếng, cầm một cây rìu hướng về phía cây đa chém tới.

Tuy rằng quan tài đã lộ ra, nhưng bên cạnh lại vẫn dính liền với cây đa, một đao chém xuống liền đem huyết ti liên tiếp bên trên trực tiếp mãnh nhiên trảm đoạn.

Huyết ti bị chặt đứt chảy ra máu tươi, vẫn đang không ngừng run rẩy.

Trương Trạch giờ phút này thu lại sơn pháo Tấn Tạo Thập Tam Thức.

Xem ra uy lực của pháo vẫn có chút không đủ. 【Chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, phá giải đệ nhất huyệt nhãn của Hiến Vương mộ phong thủy đại trận, thỉnh lựa chọn phần thưởng.】【1.

Pháo BR-2 nòng 152mm, tặng kèm 80 phát đạn, tịnh phụ đái hướng dẫn sử dụng "Lục bát tam".】【2.

Một tấn thuốc nổ TNT, tịnh lập tức học được kỹ thuật bạo phá tinh chuẩn.】 Kỹ thuật bạo phá ở thế giới này cũng có thể tìm người học.

Chỉ cần muốn, lập tức có thể tham dự vào đội ngũ của Trần Ngự

Lâu mà đi học.

Đạn pháo gia nông 152mm, một quả nặng năm tấn.

So sánh ra thì một tấn TNT hiển nhiên phi thường không đủ xem. "Ta chọn cái thứ nhất." Đáp án hào không nghi vấn.

Chỉ là pháo gia nông e rằng cũng cần phải ở địa đái phi thường khai khoát mới có thể sử dụng.

Có thể xứng với một khẩu pháo như thế, e rằng cũng chỉ có Hiến Vương Tiên Cung.

Thiên niên cổ dung bỗng nhiên bị bổ ra.

Lại thấy hai cái rễ cây đồng dạng giao triền cùng một chỗ tại lõi cây. "Trạch Gia!" Đệ tử Tá Lĩnh hô một tiếng.

Trương Trạch lập tức chạy lên phía trước kiểm tra.

Không chỉ hắn, Kim Bàn cùng Tôn Quốc Phụ hai người đều bị hai cái rễ cây quấn lấy nhau ở lõi cây hấp dẫn chú ý.

Hai cái rễ kia nhan sắc đỏ tươi, mang theo vân gỗ khẩn mật, quấn cùng một chỗ giống như hai cái bánh quai chèo.

Ngửi thấy mùi vị phiêu da từ trong lõi cây, ba người Bàn Sơn đều theo bản năng nuốt nước miếng. "Sư huynh, thật kỳ quái, ta bỗng nhiên cảm giác đói bụng!" Lão Dương Nhân bỗng nhiên sát giác thân thể có biến hóa cổ quái.

Trương Trạch phát hiện sau đó, quay đầu lại nhìn thoáng qua. "Phản ứng bình thường, mau đi ăn cái gì đi." Còn về phần lõi cây, muốn tiêu hóa sức mạnh này, chỉ sợ là sẽ lãng phí.

Định trước tiên lấy ra rồi tính sau.

Ai ngờ vừa mới lấy ra, bỗng nhiên trong không gian Thao Thiết truyền đến động tĩnh của Tiểu Cửu. "Đói." Thanh âm đơn giản, biểu

đạt ra khát vọng giờ phút này.

Muốn ăn một đôi lõi cây này sao?

Dù sao cũng là chiến lực mạnh nhất bên người.

Cũng được, hi vọng sau khi tăng lên đừng làm hắn thất vọng.

Trương Trạch đem lõi cây trực tiếp ném vào trong không gian Thao Thiết.

Bốn phía không còn lõi cây, đột nhiên giống như thiếu đi một luồng khói mù bao phủ.

Một đạo huyệt nhãn bị phá, giống hệt như Trương Trạch đoán, xuất hiện phản ứng kịch liệt.

Cả cái phong thủy đại trận cũng theo huyệt nhãn nơi này bị mở ra, anh em Tá Lĩnh cũng có thể tương đối an toàn bắt đầu đi vào bên trong.

Dẫn đường là hán tử đen Ân Trác, đâu đã gặp qua trận trượng loại này. "Long Vương Gia, Bạch Long bên người ngài đâu, sao mãi không thấy xuất hiện?" Đi suốt một đường, sau khi ra khỏi sơn động, lại không thấy con Chúc Long kia nữa khiến hắn rốt cuộc nhịn không được hỏi ra. "Ta tạm thời để nó đi nghỉ ngơi, chờ đến lúc cần sẽ lại gọi ra." Giờ phút này, Chúc Long trong không gian Thao Thiết sau khi nuốt một đôi lõi cây đột nhiên xuất hiện biến hóa kịch liệt.

Sự thay đổi này khiến Thi Vương bên cạnh hâm mộ không thôi.

Trương Trạch nhắc nhở Thi Vương ở bên cạnh hộ vệ Tiểu Cửu, có tình huống thì đệ nhất thời gian thông báo.

Cỗ quan tài ngọc kia, giờ phút này đang bày ra trước mặt mọi người. "Cả cái này đều làm bằng ngọc?" Anh em Tá Lĩnh vây lại một chỗ, nhìn ngắm ngọc quan trong lời đồn.

Trương Trạch ra hiệu mấy người không cần tới quá gần. "Đều lui ra sau một chút, thứ trong quan tài còn sống!" Vừa nghe lời Trương Trạch, tức thì đám người vây xem không dám tùy ý tiến lên nữa.

Mọi người chỉ thấy quan tài trong suốt tựa ngọc tựa thủy tinh, quang nhuận vô cùng, trình trạng thái bán thấu minh.

Bên ngoài là một tầng mỏng như cánh ve, màu nhũ bạch, bên trong bắt đầu dần dần biến hồng.

Càng vào trong nhan sắc càng thẫm, giống như nội bộ trữ đầy máu tươi đỏ thẫm. "Hai vị tiền bối, tình huống quan tài thế nào?" Tề Thiết Chủy lập tức nhường đường cho Kim Bàn, Tôn Quốc Phụ.

Mấy người Cửu Môn phía sau cũng đều lão lão thực thực đứng bên cạnh nhìn chằm chằm.

Tại trước mặt tiền bối Mạc Kim, mấy người bọn họ đều chỉ có phận đi theo học tập. "Nhìn dược liệu, hẳn là Tàng Mật Thiên Ngọc, một khối Thiên Ngọc lớn như vậy cũng tương đương hiếm thấy!" Kim Bàn nhìn một chỉnh khối ngọc làm thành quan tài trước mắt, trong miệng không ngừng nói những lời như phí phạm của trời. "Dựa theo quy tắc mộ táng Thăng Long, chung quanh cổ mộ nguyên bản không nên có cây già, núi độc, sông cụt, đồi trọc, đá loạn.

Những thứ này được gọi là Ngũ Âm, đều là thế ác hình xấu, quyết không thể chôn người.

Đặc biệt là cây già nghìn năm, càng là đứng đầu Ngũ Âm." Tề Thiết Chủy cũng sớm nhìn ra vấn đề.

Trong lòng cũng biết, lấy tài năng của Hiến Vương không nên phạm phải sai lầm sơ cấp như vậy.

Chương 125

"Tiền bối, chỗ này mọi thứ đều phạm vào phong thủy đại kỵ, vì sao lại cổ quái như thế?" "Bởi vì đây là một chỗ Lạn Cốt Huyệt trên thủy long mạch." Trương Trạch đi đến bên cạnh quan tài. "Huyệt này, âm không giao dương, dương không cập âm, giới hợp bất minh, hình thức mơ hồ, khí mạch tán mạn không tụ.

Nhưng nếu lấy cây già làm mồ, lại có thể nữu chuyển âm dương.

Quan trọng chân chính, nằm ở trong quan tài." Bốn phía ngọc quan điêu khắc hoa văn tinh mỹ.

Chỉnh chỉnh một tầng đều khắc uyên ương, hồng nhạn, thỏ, chương (hoẵng), hươu, voi... các loại trân cầm dị thú tượng trưng cát tường và linh tính.

Bốn góc biên của ngọc quan có hình thái bất đồng, hoa thảo văn sức bài liệt khác lạ.

Tại bốn phía ngọc quan thì điêu khắc đầy hoa văn đế hình cánh sen, ở giữa mỗi bên đều có một con vẹt nhỏ miệng ngậm linh chi. "Nhìn phù điêu trên ngọc quan, tạo hình tường hòa ôn thuận, thần thái hơi hiển ngốc trệ, đao pháp công ích lại chất phác minh khoái, hoa mỹ không mất thâm trầm." Kim Bàn cảm thán nói: "Hình thức biểu hiện hàm cái lực nghệ thuật cao độ như thế này, phi thường tiếp cận phong cách cổ phác thời kỳ Tần Hán.

Sư đệ, cầm nến đến đây." Đang muốn tiến lên mở quan tài, lại thấy Tôn Quốc Phụ đã thắp lên nến sáp.

Tề Thiết Chủy nhìn quan tài, khẩn trương nói: "Tôi vừa rồi bấm đốt ngón tay tính một quẻ, quan tài này...

đại bất cát lợi, hai vị tiền bối thận trọng..." Phong Học Văn nghe xong lại không phục nói: "Nhìn xem trên kim ấn bên hông Trạch Gia viết cái gì thần bí? 'Thiên Quan Chúc Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ'!

Đã là bách vô cấm kỵ, còn sợ cái gì?" Hắn còn đứng ở bên cạnh, chuẩn bị giúp đỡ mở quan tài.

Vô luận như thế nào, quan tài hôm nay không mở không được. "Sư huynh, Âm Dương Kính!" Âm Dương Kính là thứ Mạc Kim Giáo Úy dùng khi mở quan tài, dùng để chống đỡ âm hối chi khí không sạch sẽ trong quan tài, tránh miễn xung đụng vào tam muội chân hỏa trên người người sống, trở về sẽ gặp xui xẻo.

Tôn Quốc Phụ vốn là thầy phong thủy, Mạc Kim Giáo Úy thế hệ trước so với người trẻ tuổi càng chú trọng quy củ hơn.

Theo một tiếng "cạch", nắp quan tài mở ra.

Bầu trời không biết từ lúc nào đã ngưng tụ một đám mây đen trên đỉnh đầu mọi người. "Ta có loại dự cảm bất tường?" Lão Dương Nhân đứng bên cạnh nhìn, Chá Cô Tiếu lập tức lấy ra Khổn Thi Sách (dây trói xác). "Không ổn, khả năng muốn thi biến!" Vừa mới mở ra, bên trong là một ao đầy chất lỏng đỏ tươi. "...

Huyết thủy?" Lão Dương Nhân làm tốt chuẩn bị lại phát hiện tựa hồ không có động tĩnh. "Những động vật bị cây đa phu thê bắt lấy, toàn bộ đều bị rút cạn máu tươi." Trong quan tài có thi thể một lão giả phì nộn.

Thi thân lão giả ngâm trong huyết thủy, lịch kinh ngàn năm không mục nát.

Trương Trạch cầm một cành cây, tại trong nước khều khều.

Bên dưới tiếp đó được vớt lên một con huyết mãng (trăn máu) toàn thân bị lột da.

Thi thể trăn và thi thể người nối liền với nhau, bên trên mọc đầy tơ tuyến màu đỏ. "Là Đại Tế Tư của Hiến Vương." Trương Trạch từ trong quan tài vớt ra một chiếc mặt nạ hoàng kim.

Trên mặt nạ khốc tự hình cá có long giác, điêu khắc sự tích Long Tử Si Vẫn.

Bên cạnh là một cây Long Hổ đoản trượng, về sau sẽ có chỗ hữu dụng. "Đông Mãng, đây là thứ khống chế cây đa phu thê phía trước." "Côn Luân, đem thi thể thiêu đi!" Trương Trạch nhìn thoáng qua ngọc quan tài.

Anh em Tá Lĩnh bỗng nhiên nói: "Trạch Gia, để anh em dỡ ngọc quan tài ra, cũng tiện mang về." "Không cần, ta tự có biện pháp." Nói xong hắn giơ tay, quan tài liền lập tức biến mất. "Anh em đi đường mệt nhọc rồi, có muốn nghỉ ngơi một lát không?" "Không mệt, mới chút đường ấy ăn thua gì, anh em đều muốn sớm chút nhìn thấy Tiên Cung của lão nhi Hiến Vương!" Trương Trạch nhìn thoáng qua chúng anh em Tá Lĩnh, gật gật đầu: "Cũng tốt, vậy liền tiếp tục xuất phát." Theo lệnh Trương Trạch, các huynh đệ chuẩn bị tiếp tục xuất phát.

Mây đen trên bầu trời vốn dĩ dày đặc bỗng nhiên tiêu tán, kèm theo một tiếng sấm nổ vang rền (kinh lôi).

Một tấm bia đá từ trong lòng đất trồi lên.

Trương Trạch đứng tại chỗ, thấy Côn Luân cùng mấy huynh đệ Tá Lĩnh khiêng tấm bia đá đến trước mặt. "Trạch Gia, hình như là Vương Bát cõng bia đá." Nghe đệ tử Tá Lĩnh mở miệng, Tề Thiết Chủy bước lên quan sát kỹ lưỡng. "Tuy rằng nhìn rất giống Bí Hí, nhưng ta luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng." "Bát Gia, đương nhiên sẽ cảm thấy không đúng, bởi vì đây không phải Bí Hí, là Tiêu Đồ!" Giải Cửu bước lên trước, chỉ vào đặc điểm động vật dưới bia đá. "Tiêu Đồ cũng là một trong những đứa con của rồng (Long sinh

cửu tử), thông thường cõng là lăng phổ, cũng chính là bản đồ cổ mộ." "Bản đồ hoàn chỉnh của Hiến Vương mộ, đào ra rồi sao?" Tề Thiết Chủy chạy lên xem xét.

Chá Cô Tiếu lấy ra sách da dê, trực tiếp ghi chép lại đồ án bên trên.

Công việc như vậy, hắn đã làm không biết bao nhiêu lần.

Nhưng lần này lại là lần tâm trạng kích động nhất.

Lão Dương Nhân đi ra phía sau bia đá, bị phù điêu tinh xảo bên trên thu hút ánh mắt. "Sư huynh, Trương Trạch, mau nhìn, Thiên Cung thật sự ở trên trời!" Ở mặt sau lăng phổ, lại điêu khắc một tòa tiên cung bảo điện thâm tàng trong mây mù. "Chá Cô Tiếu huynh đệ, đừng quên, ta biết thuật Bàn Vận mà!" Trương Trạch nói xong, trước ánh mắt ngỡ ngàng của Chá Cô Tiếu, thu toàn bộ lăng phổ đi. "Tiên cung chân chính ở phía trước, đợi đến nơi, mọi người lại nhìn kỹ." "Không phải bây giờ." "Chạy đi quan trọng hơn." Nhìn sắc trời, nếu tốc độ đủ nhanh, có lẽ trước khi trời tối hôm nay, có thể tìm được Lăng Vân Tiên Cung.

Chá Cô Tiếu phản ứng lại, cười cười: "Trương Trạch huynh đệ nói phải, Mộc Trần Châu đang ở ngay trước mắt, là ta quá nóng vội." Dù sao cũng là thứ tìm kiếm cả một đời.

Lần này hoàn toàn xác định, tâm trạng kích động của ba người Bàn Sơn, Trương Trạch cũng hoàn toàn có thể lý giải. "Dựa theo nội dung trên lăng phổ, phía trước chúng ta có một con đường tắt, ngay tại lối vào Thiềm Cung." Chá Cô Tiếu cầm bản vẽ vừa mới đơn giản họa lại.

Bên trên vẽ một con cóc ba chân (Tam túc thiềm thừ), không biết đại biểu cho cái gì. "Để ta xem." Tôn Quốc Phụ nhận lấy, nhìn phong thủy cách cục trên lăng phổ.

Kim Bàn ở bên cạnh cũng ghé mắt vào.

Hai người nhìn đồ án, lập tức kinh ngạc nhìn nhau một cái.

Đồng thời nói: "Cửu Khúc Hồi Hoàn Triều Sơn Cục?" "Hiến Vương này, thủ bút thật lớn, phong thủy trận lớn đến mức vượt qua sự tưởng tượng của ta!" Tôn Quốc Phụ nhíu mày: "Lao dân thương tài như thế, lại chỉ vì một người thành tiên!" "Sư đệ, cũng chính vì những quyền quý cổ đại này cướp đoạt của cải bất nghĩa, mới có Tá Lĩnh ta hiệu phỏng hành động của quân Xích Mi." Tôn Quốc Phụ suy nghĩ kỹ, cũng cảm thấy thoải mái hơn.

Hiến Vương tàn bạo, nhưng việc bọn họ làm lại là nghĩa cử. "Hai vị tiền bối, Cửu Khúc Hồi Hoàn Triều Sơn ta cũng từng nghe qua, hẳn là tại mỗi chín cái khúc quanh, sẽ có một tòa thần xã, từ đường hoặc là kiến trúc kiểu miếu vũ." Chá Cô Tiếu nghe ba vị miêu tả phong thủy và cách cục, lại nhìn thoáng qua đồ án trên lăng phổ. "Đồ án Thiềm Thừ, liệu có phải là một tòa thần miếu không?" Trương Trạch giờ phút này dẫn theo mọi người đang khí thế cao trướng, đi về phía khu vực có hình dạng Thiềm Thừ kia.

Côn Luân và Hồng Cô Nương đi theo bên cạnh.

Bỗng nhiên ngã rẽ phía trước xuất hiện hai con cóc chắn ngang đường.

Hồng Cô Nương nhìn về phía sau, dường như có kiến trúc. "Trạch Gia, bên trên có tòa miếu!" Phong Học Văn từ phía trước chạy lại.

Khi mấy người quan sát hai con cóc thiên thạch ở lối vào, hắn đã chạy lên trước. "Đi, đi xem một chút." Trương Trạch đi tới gần, liền nhìn thấy sơn thần miếu nằm trong dự liệu.

Sơn thần miếu rách nát không chịu nổi, bốn phía toàn là cỏ dại.

Ân Trác dẫn đường kích động đi đến gần sơn thần miếu liền quỳ

lạy. "Sơn thần tự thân còn khó bảo toàn, lạy cũng vô dụng." Phong Học Văn một câu liền phá hỏng bầu không khí.

Đám người phía sau nhìn về phía tượng đất sơn thần.

Hình tượng sơn thần giống như Hắc Diện Thần, bên cạnh phân liệt hai tượng đất sơn quỷ, đều mặt xanh nanh vàng, giống như dạ xoa.

Bên trái ôm cái hồ lô lửa, hai tay bên phải nâng con cóc.

Chá Cô Tiếu bừng tỉnh đại ngộ: "Không sai, chính là nơi này, phía sau sơn thần miếu hẳn là Thiềm Cung." Nói xong liền rảo bước tiến về phía sau sơn thần miếu.

Lão Dương Nhân tranh thủ thời gian đi theo.

Đợi những người khác đuổi theo hai người, lại nhìn thấy chín con cóc.

Nhìn chín con cóc phía trước bài liệt độc đáo.

Chương 126

"Chá Cô Tiếu huynh đệ, khoan đã." Trương Trạch gọi hắn lại. "Nơi này đã dùng phong thủy thiết trí cơ quan độc đáo, không hiểu nguyên lý trong đó, để ta." Suốt dọc đường, nếu có chút sai sót đều có thể bỏ mạng nơi hoàng tuyền.

Cơ quan trước mắt cũng đồng dạng như thế, gần như bộ bộ sát cơ. "Trương Trạch nói đúng, chín con cóc tương ứng chính là Cửu Khúc Hồi Hoàn Triều Sơn Ngạn trong Độn Tự Quyển của phong thủy bí thuật." Kim Bàn xắn tay áo, để người trẻ tuổi phía sau đều lui lại. "Tiền bối chi bằng cùng Chá Cô Tiếu và Côn Luân trợ giúp một tay." Thấy Kim Bàn dường như có chút hết sức.

Trương Trạch ra hiệu cho hai người Chá Cô Tiếu và Côn Luân lập tức đi hiệp trợ.

Hắn đứng ở bên cạnh, khẩu thuật khẩu quyết trong phong thủy bí thuật, để Chá Cô Tiếu và Côn Luân hiệp trợ di động.

Không lâu sau, hướng sơn thần miếu xuất hiện tiếng vang. "Hồ lô nứt ra rồi!" "Bên trong xuất hiện một đạo thạch môn!" Ân Trác nhìn chằm chằm thông đạo bỗng nhiên xuất hiện trước mặt, lớn tiếng gọi mấy người. "Ta đi dò đường trước." Chá Cô Tiếu nói xong liền trực tiếp đi vào. "Ta cũng đi." Lão Dương Nhân lập tức đi theo.

Trương Trạch nhìn về phía mấy người đằng sau, nói: "Tình huống bên trong vượt quá năng lực các ngươi, ta và hai vị tiền bối đi trước, các ngươi đi theo phía sau." "Trạch Gia, mau vào, bên trong không gian thật lớn!" Thanh âm Lão Dương Nhân từ trong thông đạo truyền ra.

Trương Trạch cùng mấy người lập tức đi theo.

Toàn bộ thông đạo hình hồ lô, càng đi vào trong, có loại ảo giác

người dần dần thu nhỏ lại.

Dây leo thực vật bốn phía trương nanh múa vuốt bám vào trên vách đá.

Hai bên chủ đạo rộng rãi chất đầy xương trắng âm u.

Đi từ giữa qua, có thể nhìn thấy hai bên là ngà voi và xương voi khổng lồ.

Những thứ này đều là voi lớn bồi táng.

Kim Bàn vừa nhìn, nói với đệ tử Tá Lĩnh phía sau: "Những ngà voi này có thể mang theo trước, mang ra ngoài đều giá trị liên thành." Săn giết voi ở bên ngoài là phi thường không nhân đạo.

Nhưng voi tuẫn táng ở đây so với bồi táng phẩm bình thường cũng không có gì khác biệt. "Nơi này không chỉ có voi, còn có thi hài động vật khác thậm chí cả con người." "Hố tuẫn táng lớn như vậy, cũng không phải một Chư Hầu Vương nho nhỏ xứng đáng có được!" Kim Bàn đi qua hố bồi táng dài vài mét.

Trừ bỏ người và xương cốt động vật khác, voi lớn có tới 64 đầu.

Truyền thống của Tá Lĩnh là thiện đãi thi cốt người nghèo khổ.

Trương Trạch nói với Côn Luân: "Trên đường về, đem những bình dân và nô lệ tuẫn táng này, toàn bộ an táng tử tế, nhập thổ vi an." Côn Luân trầm trọng gật đầu.

Vô luận thời đại nào, đều có người nghèo chịu khổ. "Ta hình như nghe thấy tiếng nước chảy!" Hoa Linh bỗng nhiên nhìn về phía trước, cầm đèn pin đi tới. "Ta đi cùng muội." Hoắc Tiên Nhi lo lắng một người không an toàn, đi sát theo sau.

Đi không bao xa, liền nhìn thấy có dòng nước chảy qua. "Dưới nước có đồ vật!" Ánh sáng đèn pin chiếu xuống nước.

Lộ ra rừng rậm hóa thạch thành phiến trong nước.

Thực vật hóa thạch ngũ quang thập sắc, hình thù kỳ lạ xuất hiện trong nước. "Thật xinh đẹp!" "Sư huynh, Trạch Gia, mau lại đây!" Hai nha đầu hoan hô gọi mấy người tới.

Đám người vây quanh bờ nước, lập tức cảm thán sự thần kỳ của thiên nhiên.

Bốn phía lượng lớn côn trùng màu đen bay qua trước mắt.

Trong nước cất giấu lượng lớn cóc, đang bắt mồi côn trùng bay.

Cũng may những con cóc này tuy rằng có độc, lại không tập kích người.

Nhìn rừng rậm hóa thạch trong nước, Trương Trạch quan sát một hồi. "Già Long Sơn ức vạn năm trước, có khả năng là một ngọn núi lửa khổng lồ đang hoạt động, trong quá trình núi lửa phun trào như tận thế lần cuối cùng, đồng thời phụ cận phát sinh lũ bùn đá, nham thạch nóng chảy thôn phệ rừng rậm dưới núi, dưới nhiệt độ cao trong nháy mắt than hóa cây cối, hình thành cảnh đẹp dưới nước này." Giờ phút này những người khác gần như đều tập trung bên bờ một hồ nước lớn phía trước. "Hồ nước thật lớn, ai muốn xuống dưới bơi lội một chút không?" Phong Học Văn cảm giác toàn thân đầy mồ hôi, nhìn hồ nước lớn như vậy bỗng nhiên muốn xuống tắm rửa.

Đứng quay lưng về phía mặt hồ, mọi người bỗng nhiên nhìn thấy sau lưng Phong Học Văn, trôi nổi từng bóng người màu trắng. "Đó là cái gì?" "Hình như là Tử Phiêu!" Lượng lớn nữ tử áo trắng trôi về phía trong hồ.

Một hồ lớn tối đen sâu không thấy đáy.

Tam Thốn Đinh trong ngực Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên nôn nóng bất an. "Ngũ Gia, chó của ngài không phải đói bụng chứ?" "Trong hồ hình

như có thứ gì đó khiến nó phi thường sợ hãi!" Ngô Lão Cẩu nhìn chằm chằm hồ nước khổng lồ phía trước, luôn cảm thấy có thứ gì đó trong nước cũng đang nhìn chằm chằm bọn hắn.

Trong hồ tịch mịch một mảnh đen kịt, ngược lại trên mặt nước bắt đầu xuất hiện lượng lớn nữ tử mặc áo trắng.

Con đường đi lúc trước là eo hồ lô, hồ nước lớn trước mắt mới là chủ thể lớn nhất của động Hồ Lô.

Tá Lĩnh đem tất cả Thang Quải Sơn làm bằng tre, dùng thời gian ngắn nhất ghép thành bè trúc.

Trương Trạch dẫn người lên bè trúc trước, để mấy chục huynh đệ Tá Lĩnh phía sau chờ đợi.

Đám người phía sau khẩn trương nhìn chằm chằm bè trúc phía trước.

Bỗng nhiên có người nhìn thấy bên cạnh có mấy bóng trắng trôi nổi trong nước. "Trên mặt nước có người!" "Trôi trên mặt nước, toàn bộ đều là người?" Hồng Cô Nương tới gần bờ hồ.

Chá Cô Tiếu dùng Toản Thiên Tác trói lại, trên tay dùng sức, trực tiếp kéo lên bờ.

Lập tức nữ thi tứ ngưỡng bát xoa xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhìn nữ thi toàn thân trần trụi, Hồng Cô Nương lập tức mắng: "Nhìn cái gì mà nhìn, đều xoay người đi!" Nói xong dùng vải trắng trên người nữ thi che lại vị trí quan trọng.

Trương Trạch đi tới bờ hồ, nhìn xuống dưới nước, ngũ giác mẫn cảm vượt xa người thường gấp mấy lần.

Thông qua thanh âm có thể nghe được tình huống dưới nước.

Trong hồ lớn này phi thường sâu, lượng lớn cóc chung quanh lại

không dám tới gần.

Trong nước một mảnh tử tịch, nơi sâu nhất dường như có một quái vật khổng lồ đang thức tỉnh. "Côn Luân, để các huynh đệ tránh xa hồ nước này." Côn Luân lập tức rảo bước lui về phía sau, ra hiệu cho các huynh đệ Tá Lĩnh phía sau không được quá gần bờ hồ. "Nữ thi phát sáng!" Phong Học Văn nhìn chằm chằm nữ thi đột nhiên hét lớn: "Chẳng lẽ... là nữ quỷ?" "Đã nghe qua Tử Phiêu chưa?

Chính là loại thủy quỷ chết đuối trong nước ấy?" Tề Thiết Chủy nghe loại chuyện xưa này nhiều nhất, tiếp lời nói: "Tử Phiêu?" "Ta cảm thấy nữ thi này xuất hiện quá quỷ dị, nhìn phía sau xem, số lượng liên tục không ngừng, chỉ sợ không có một ngàn thì ít nhất cũng có tám trăm." "Đừng có nói loạn." Trương Trạch nhìn huynh đệ Tá Lĩnh phía sau nghe xong biểu tình đều không đúng lắm.

Đi tới bên cạnh nữ thi, trên người nữ thi có một cỗ ánh sáng lam u ám xuất hiện.

Những nữ thi trôi vào trong hồ bốn phía kia, đồng dạng cũng như thế.

Con nhím cao lớn đi theo phía sau, hai lỗ tai to bỗng nhiên động đậy, đi về phía nữ thi.

Tại trên người nữ thi không ngừng ngửi.

Tôn Quốc Phụ nhìn con nhím dị thường liền biết nữ thi khẳng định có vấn đề. "Đằng thuật!" "Trong bụng những nữ thi này khẳng định cũng nuôi Đằng Trùng (sâu trong dây leo), có thể phá vỡ bụng nữ thi nhìn một cái liền biết." Mọi người mới nhìn rõ, bụng nữ thi rõ ràng nhô lên. "Sư đệ, đây có thể là thai phụ, xác định bên trong có đồ vật?" Kim Bàn cũng là lần đầu tiên thấy nữ thi cổ quái như vậy.

Tôn Quốc Phụ mười phần khẳng định, trong bụng nữ thi tất nhiên

có dị thường. "Nữ thi ngàn năm không thối rữa, đa phần là do Đẳng Thuật của Hiến Vương gây ra, nhìn kỹ xem, bụng nữ thi ẩn ước đang ngọ nguậy." Cách quần áo, hắn đưa tay chỉ. "Tê, thật sự động rồi." Mọi người nhìn chằm chằm vị trí kia, bỗng nhiên cũng phát giác bụng nữ thi thật sự động. "Từ từ, dưới đáy nước có thứ gì đó đi ra." "Dưới nước có quái vật!" Hồng Cô Nương quay đầu, hướng về phía mọi người hét lớn: "Mọi người cẩn thận đề phòng, lập tức cập bờ." Bè trúc nhanh chóng tới gần bờ.

Lượng lớn nữ thi chỉnh chỉnh tề tề xếp hàng trên mặt hồ.

Chương 127

Cũng đúng lúc này, toàn bộ mặt hồ bỗng nhiên bắt đầu ngưng tụ sương mù màu đỏ. "Chướng khí màu đỏ!" "Mọi người cẩn thận, chướng khí này e rằng độc tính còn mạnh hơn độc chướng màu trắng bên ngoài!" Khí thể bỗng nhiên tản ra.

Oanh!

Dưới nước bỗng nhiên nổ tung.

Bóng đen khổng lồ đột nhiên lao ra khỏi mặt nước, xuyên qua độc chướng màu đỏ, lao về phía mọi người. "Mau tránh ra." Chúng nhân nhanh chóng tránh đi, một tảng đá lớn đột nhiên bị quái vật trực tiếp đụng nát bấy.

Thấy quái vật khổng lồ như thế, Côn Luân và Hồng Cô Nương lập tức chắn trước mặt Trương Trạch.

Ngay cả Hoa Linh thấy thế, cũng lập tức lo lắng hỏi: "Trương Trạch, có bị thương không?" "Ta không sao." Nhìn quái vật khổng lồ trước mắt, hẳn là Hoắc Thị Bất Tử Trùng trong truyền thuyết.

Thể hình như thế này, sợ là còn lớn hơn Chúc Long lúc ngủ say vài phần.

Sự chú ý chuyển hướng về không gian Thao Thiết. "Tiểu Cửu, tỉnh chưa?" Quái vật to lớn như vậy, cần Tiểu Cửu có thể hình khổng lồ tương đương đối phó mới được.

Tuy rằng hắn cũng miễn cưỡng có thể, nhưng ở hoàn cảnh này, gần như khắp nơi chịu chế, làm không tốt sẽ bị quái vật nuốt vào trong miệng.

Quái vật trong nước há to mồm, lộ ra một vòng răng nanh sắc bén.

Quái vật đeo một cái mặt nạ Si Vẫn đúc bằng hoàng kim.

Giống hệt cái mà Đại tế tư của Hiến Vương đeo trong quan tài ngọc lúc trước.

Mặt nạ tồn tại sừng rồng, miệng thú, vành tai hình đuôi cá, trong miệng không ngừng phun ra sương độc màu đỏ.

Đồng giáp dày, gần như bao phủ toàn thân.

Bỗng nhiên, Trương Trạch nghe thấy trong không gian Thao Thiết truyền đến một tiếng long ngâm.

Thật sự hóa Giao rồi?

Lại thấy thể hình Tiểu Cửu không thay đổi, lại nhiều thêm long trảo (móng rồng).

Chỉ tiếc là chỉ có ba móng, nhưng sau lưng xuất hiện một hàng vây ngắn, hô ứng với sừng kỳ lân trên đỉnh đầu. "Đều tránh ra!" Trương Trạch hướng về phía mấy người phía trước đột nhiên hô lớn.

Ngay sau đó bỗng nhiên lao ra một con Giao Long màu ngân bạch.

Ở thời cổ đại có thể dùng từ "Giao" để hình dung, thông thường đều là mãnh thú cực kỳ đáng sợ dưới nước.

Trước mắt, mới là Giao chân chính.

Tuy rằng chỉ vừa mới thoát ly loài rắn, mở ra bước đầu tiên hóa rồng.

Tại khí thế, đã có sự khác biệt rõ rệt.

Vốn dĩ Tiểu Cửu đang ở biên duyên hóa Giao.

Ngàn năm phu thê dung huyết thụ tâm, khiến nó sớm mọc ra long trảo hoàn chỉnh.

Long trảo cũng không lớn, lại phi thường hữu lực.

Chụp lên vảy rồng trên người Hoắc Thị Bất Tử Trùng, trực tiếp cọ sát ra tia lửa. "...Đây rốt cuộc là quái vật gì?" Tề Thiết Chủy giờ phút này đứng cùng một chỗ với Giải Cửu, Ngô Lão Cẩu.

Ba người nhìn chằm chằm cuộc chém giết kịch liệt trước mắt.

Mặt nước không ngừng kích khởi bọt nước lớn. "Giống côn trùng, nhưng lại cảm giác giống động vật, đại khái là như sư phụ nói, dị thú lưu lại từ thời thượng cổ!" Giải Cửu nhìn chằm chằm Hoắc Thị Bất Tử Trùng trước mắt.

Trong đầu lại tìm không thấy loại biệt tương ứng.

Đi theo sư phụ nhà mình, luôn có thể gặp được loại đồ vật người thường không cách nào gặp được. "Chẳng lẽ là tổ tiên của Thiên Long (rết)?" Ngô Lão Cẩu nhìn chằm chằm thân thể dài ngoẳng của Bất Tử Trùng bố đầy chân rết.

Thiên Long cũng chính là con rết rất dài. "Không đúng, Thiên Long là dẹt, quái vật này lại thông thể tròn." Trong lúc điện quang hỏa thạch, gần như ai cũng không làm gì được ai.

Hoắc Thị Bất Tử Trùng gần như toàn thân đều là thần kinh, chỉ cần có một chỗ thần kinh không bị phá hoại, liền sẽ không chết đi.

Bỗng nhiên Trương Trạch thấy trong miệng Tiểu Cửu phun ra một cỗ độc dịch.

Chẳng lẽ sau khi hóa Giao xuất hiện năng lực mới? "Tiểu Cửu, công kích ánh mắt!" "Hoắc Thị Bất Tử Trùng, chỉ có nhược điểm là con mắt và lỗ thở." Sau tiếng hét lớn, Tiểu Cửu rõ ràng nghe hiểu lời hắn.

Lập tức hướng về phía mắt Hoắc Thị Bất Tử Trùng lại phun ra một ngụm độc tiên (nước bọt độc).

Không đúng, không phải Long Tức trong truyền thuyết.

Nhìn càng giống năng lực Lục Khố Tiên Tặc hơn.

Độc dịch kia và tiên dịch hỗn hợp không khí, sinh ra khí thể đặc thù.

Có năng lực tiêu hóa thôn phệ đồng thời mang theo kịch độc.

Hóa Giao Tiểu Cửu miệng phun khói trắng, xuyên qua mặt nạ Hoắc Thị Bất Tử Trùng, liền bắt đầu nhanh chóng phân giải nó.

Đám người vây xem mới phản ứng lại, Tề Thiết Chủy nhìn chằm chằm thân ảnh màu bạc không ngừng quay cuồng lên xuống trên mặt nước phía trước. "Ta không nhìn lầm chứ?

Là Chúc Long lúc trước sao?" "Ngũ Gia, Cửu Gia, nhìn kỹ xem, Chúc Long hình như mọc long trảo?" Bỗng nhiên nhìn thấy long trảo xuất hiện khiến Tề Thiết Chủy luôn cảm giác xuất hiện ảo giác. "Không phải ảo giác!" Hoắc Tiên Nhi cầm đèn pin cùng Hoa Linh hai người phản phục tiến hành xác nhận. "Xác thực có long trảo!" Hoắc Tiên Nhi tâm tư tinh tế, trước đó đã lưu ý biến hóa trên thân Chúc Long. "Ta trước đó loáng thoáng nhìn thấy trên thân Chúc Long, dường như ẩn ước có dấu hiệu mọc ra long trảo." Nàng lấy tay khoa tay, móng vuốt kia đại khái cỡ nắm đấm trẻ con.

Tốc độ Tiểu Cửu cực nhanh, không ngừng né tránh Hoắc Thị Bất Tử Trùng công kích.

Tốc độ công kích của con sâu lớn kia cũng nhanh đến kinh người.

Loại quan sát tỉ mỉ này, mới phát hiện, Chúc Long chỉnh thể có biến hóa.

Bỗng nhiên Tiểu Cửu phẫn nộ quẫy đuôi, đem Hoắc Thị Bất Tử Trùng trực tiếp đánh bay lên bờ.

Từ cách đó không xa bên người Trương Trạch bay đi.

Kích khởi lượng lớn đá vụn, ba người Bàn Sơn gần như đồng thời mở ra Kim Cương Tán.

Đứng ở bên cạnh đem toàn bộ đá vụn cản ở ngoài Kim Cương Tán.

Thấy Tiểu Cửu vốn dĩ gan không lớn, đột nhiên táo bạo như thế, khiến Trương Trạch cũng to lớn ngoài dự liệu. "Tốt!" Các huynh đệ Tá Lĩnh vây quanh bờ hồ, thấy quái vật kia rõ ràng rơi vào hạ phong, lập tức đồng thanh kêu tốt. "Long Vương Gia, mau ăn con quái vật kia đi!" Ân Trác thấy thế, đột nhiên kích động hướng về phía Tiểu Cửu hét lớn.

Mấy người Cửu Môn đứng bên cạnh nhìn xem cũng đột nhiên nhiệt huyết. "Cửu Gia, Già Long Trại sau này, có phải hay không cũng nên tín ngưỡng Long Vương rồi?" "Tin hay không không quan trọng, chỉ cần trừ bỏ quái vật trong núi, cuộc sống chung quanh sẽ càng ngày càng tốt." Kim Bàn phát giác Tiểu Cửu hóa Giao, trong lòng biết suy đoán trước đó là đúng.

Nguyên bản Chúc Long, đang phát triển theo hướng hóa rồng.

Rõ ràng cùng Chúc Âm hay Chúc Cửu Âm được nhắc tới trong Sơn Hải Kinh cổ đại, bắt đầu có chỗ bất đồng. "Sư đệ, nếu không phải Trương Trạch đứng trước mặt chúng ta, ta thậm chí hoài nghi tiểu tử này thật sự là cái thần tiên!" Trương Trạch nghe hai người đàm thoại, bĩu môi cười cười: "Thần tiên chi thuyết hư vô phiêu miểu, không cách nào kiểm chứng thật giả." "Không, có thể xác định một sự việc là, gần như tất cả thượng cổ thần quái, đều có nguyên hình chân thực.

Chỉ là chân tướng sự tình, chỉ bị thiểu số người trên thế gian nắm giữ." Trong đầu lập tức hiện ra Trương Gia Cổ Lâu trong ký ức sâu thẳm.

Tại khu vực nào đó chỉ có tộc trưởng mới có thể tiếp xúc, cất giấu rất nhiều bí mật của thế giới này. "Lời này ta tán đồng." Lão Dương Nhân thấu tới lực đĩnh ý kiến của Trương Trạch.

Chương 128

Bất quá Kim Bàn và Tôn Quốc Phụ lại có cách nhìn khác biệt.

Oanh!

Lại một tiếng vang thật lớn, Hoắc Thị Bất Tử Trùng bị áp chế đánh lâu như vậy, vẫn chưa chết. "Quái vật này là yêu tà gì?

Đánh lâu như vậy đều không chết?" Mọi người xa xa nhìn chằm chằm Hoắc Thị Bất Tử Trùng kia, nhìn trạng thái dường như có xu thế từ từ khôi phục. "Hồng Cô, lấy Hắc Hỏa Dược của Tá Lĩnh, ống bộc phá." Hồng Cô lập tức gọi huynh đệ Tá Lĩnh.

Trên người mỗi người đều mang theo lượng thuốc nổ nhất định.

Ống bộc phá càng là chế tác tại hiện trường.

Tốc độ cực nhanh, không đến một phút đồng hồ công phu đã có ba mươi cái ống bộc phá.

Giờ phút này Hoắc Thị Bất Tử Trùng, bị Tiểu Cửu thôn phệ chỉ còn lại có hai phần ba.

Trên người ngàn lỡ trăm lỗ, nhưng y nguyên có thể phản kích.

Có thể nói sinh mệnh lực tương đương cường hãn. "Tiểu Cửu, về!" Nhìn Tiểu Cửu nhanh chóng về bên người, đầy người lân phiến tràn ngập quang trạch màu bạc.

Hồng Cô Nương hướng về phía mấy người vươn tay, hô lớn: "Ống bộc phá chuẩn bị!!" "Phóng ~" Theo một tiếng lệnh hạ, ba mươi cái ống bộc phá gần như đồng thời ném về phía Hoắc Thị Bất Tử Trùng đang định phản kích lần nữa.

Nó há cái miệng tròn to lớn, lộ ra từng vòng từng vòng răng nanh

bên trong.

Nếu vật sống bị nuốt vào, gần như trong nháy mắt đoán chừng sẽ bị cắn thành mảnh vụn.

Thấy quái vật há mồm, Lý Tu Nhiên đột nhiên cầm mấy cái ống bộc phá, hướng về phía trong miệng quái vật ném tới.

Chá Cô Tiếu thấy thế, đột nhiên xuất thủ, đẩy Lý Tu Nhiên sang một bên.

Ngay sau đó ống bộc phá đột nhiên nổ tung.

Oanh oanh oanh!

Oanh oanh oanh oanh!

Trước tiên là nổ tung bên cạnh Hoắc Thị Bất Tử Trùng, đem thể biểu nổ đến huyết nhục mơ hồ.

Ngay sau đó trong cơ thể Bất Tử Trùng đột nhiên cũng có động tĩnh.

Tiếng nổ liên tục truyền ra từ trong cơ thể Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Mặc cho sinh mệnh lực mạnh hơn nữa, bị hoàn toàn nổ thành phấn vụn, cũng là chết đến mức không thể chết lại. "Chết rồi?" "Nát thành bã rồi." Mọi người phủi đi bùn đất trên người.

Vừa rồi vụ nổ làm cho mấy người có chút ù tai. "Các huynh đệ làm không tệ!" Trương Trạch cấp cho các huynh đệ Tá Lĩnh sự khẳng định đầy đủ.

Nhìn về phía Lý Tu Nhiên: "Hảo tiểu tử, gan quá lớn, lần sau đừng lỗ mãng như vậy!" Nhìn ra được Lý Tu Nhiên và Bán Tiệt Lý giống nhau, phát ngoan lên là hoàn toàn mặc kệ không quan tâm.

Lại nghe tiếng nói thầm nho nhỏ: "Cũng không lớn hơn ta mấy

tuổi..." Mọi người mới nhớ tới, trước đó quen biết Trương Trạch thì hắn cũng mới mười sáu, hiện tại cũng mới vừa mười bảy tuổi.

Giải Cửu nghe xong lâm vào trầm tư. "Bát Gia, xem ra sau khi trở về, ta cũng phải nỗ lực tăng cường thực lực." "Về sau hạ mộ khó tránh khỏi phải gặp nguy hiểm, nếu ta hạ mộ, chỉ sợ sớm đã chết thảm trên đường." "Cửu Gia nói phải." Tề Thiết Chủy bị nói đến tự thẹn không bằng.

Chá Cô Tiếu nghe xong, bỗng nhiên lấy ra một bản bí tịch đóng chỉ.

Đưa cho hai người: "Ta có bản 'Thập Nhị Lộ Đàm Thối', là đồ đệ Trương Trạch, các ngươi cầm đi xem trước đi!" Tề Thiết Chủy ở bên cạnh xem náo nhiệt, lại nghe Trương Trạch nói: "Bát Gia, ngươi cũng đi theo học một chút." "Sau khi trở về, ta bảo Chá Cô Tiếu chuyên môn huấn luyện ba người các ngươi." Ngô Lão Cẩu đang quan sát cái rương đồng, nghe vậy đột nhiên quay đầu: "Ta cũng phải học?" "Không chỉ cái này, còn có những thứ cơ sở nữa, nếu không muốn chết thì tranh thủ thời gian biến cường cho ta!" Nói xong đi về phía đội ngũ đang dọn dẹp Hoắc Thị Bất Tử Trùng. "Có phát hiện gì không?" "Trạch Gia, bên trong có một cái rương đồng." Khi dọn dẹp tàn hài Hoắc Thị Bất Tử Trùng, trong đông đảo thịt nát, đang nằm một cái rương thanh đồng.

Trương Trạch lấy ra Long Hổ Đoản Trượng của Đại tế tư Hiến Vương trước đó.

Đưa cho Hồng Cô Nương.

Nàng vốn phụ trách phá trừ những cơ khoách này.

Mở ra rương đồng càng là thuận buồm xuôi gió.

Vừa mở ra, thấy bên trong nằm một bộ xương cốt kỳ lạ.

Còn có một cái bình, cùng với một đôi ngọc vỡ. "Ân Trác." Trương Trạch gọi Ân Trác lại. "Còn nhớ rõ Sơn Thần các ngươi tín phụng trông như thế nào không?" "Tại hơn hai ngàn năm trước, Hiến Vương lừa gạt Sơn Di Cổ Tộc trong núi, cũng là tổ tiên của ngươi, tàn sát bọn hắn.

Cũng ngay trước mặt bọn hắn, để Hoắc Thị Bất Tử Trùng nuốt Sơn Thần." Nhìn bộ xương cốt trước mặt, là Sơn Thần trong lời đồn.

Khiến Ân Trác có chút không cách nào tin tưởng.

Bất quá Kim Bàn nhìn cốt hài trước mắt, lại cảm giác không giống xương người. "Đây là cốt hài của Sơn Tiêu a!" "Không ngờ trên đời thật sự tồn tại Sơn Tiêu, ta thấy tượng Sơn Thần kia mặt xanh nanh vàng, nguyên lai cung phụng lại là Sơn Tiêu!" Ân Trác thấy thế, nhất thời trong lòng cực kỳ chấn kinh.

Đối với người Già Long Trại, tín ngưỡng sụp đổ. "Tiền bối, trước hết để cho hắn bình tĩnh bình tĩnh." Trương Trạch để những người khác đều đừng đi quấy rầy.

Nhìn về phía Chá Cô Tiếu giờ phút này đang đứng ở bờ hồ, phát hiện hắn đang ngẩng đầu nhìn về phía chỗ cao. "Ta cứ tưởng lăng phổ có chút khoa trương, lại không nghĩ rằng lại là thật!" "Tiên cung của Hiến Vương thật sự tu kiến ở trên trời!" Thuận theo chỗ cao nhìn lại, một tòa tiên cung đang tọa lạc trong một mảng mây mù.

Giống như Linh Tiêu Bảo Điện trên trời.

Ở đối diện hồ, đông đảo huynh đệ Tá Lĩnh thấy bên này an toàn, bảy mươi người còn lại cũng đều phân biệt ngồi bè trúc qua.

Mấy người vừa mới tụ tập bên bờ.

Sau khi bị cảnh tượng tiên cung hùng vĩ làm cho chấn kinh, có người nhìn thoáng qua mặt hồ.

Lại thấy "Tử Phiêu" trên mặt hồ càng ngày càng nhiều.

Đang hướng về phía bốn phía vây lại. "Tình huống gì?" "Còn có quái vật?" Bốn phía tụ tập càng ngày càng nhiều Tử Phiêu.

Tôn Quốc Phụ đột nhiên cầm lấy một cái, đem bụng Tử Phiêu vỗ khai.

Một đứa bé đột nhiên rơi xuống đất.

Cổ quái là, đứa bé chỉ có phần đầu là hình người, một nửa khác lại là côn trùng.

Đứa bé đầu to không lớn bằng trẻ con mới sinh.

Đầu lại rõ ràng lớn hơn thân trùng rất nhiều. "Thật thảm vô nhân đạo, dùng toàn bộ thai phụ làm Đẳng Nhân!" Tôn Quốc Phụ thấy suy đoán của mình không sai, nhìn Đẳng Anh (hài nhi dây leo) trước mắt do dự.

Oa ~ Một tiếng trẻ con đề khóc đột nhiên từ trong miệng Đẳng Anh truyền ra. "Đứa bé còn sống?" Hoa Linh đi tới, nghe tiếng khóc thút thít, không khỏi cảm thấy kỳ quái. "Đừng qua đó." Đột nhiên ngay trước mắt mấy người, Đẳng Anh đột nhiên mở ra.

Biến thành cái miệng rộng kinh khủng giống như Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Trương Trạch lập tức kéo Hoa Linh ngã vào bên người.

Hưu hưu!

Hai mũi tên đem Đẳng Anh lao lao đóng đinh trên mặt đất.

Tiếng khóc thút thít kia không ngừng, dáng vẻ dữ tợn lại một điểm không giống đang khóc thút thít. "Trong Sơn Hải Kinh có loại quái vật, phát ra đều là tiếng trẻ con đề khóc, chẳng lẽ cùng những Đẳng Anh này là cùng một nguyên lý?" Tề Thiết Chủy lập tức cảm giác Đẳng

Anh tàn nhẫn trước mắt, điên đảo tam quan của hắn.

Loại hành vi này không chỉ thảm vô nhân đạo, đơn giản là hào vô nhân tính.

Chương 129

Hoa Linh nằm trong ngực Trương Trạch, lập tức nhìn về phía bụng.

Quần áo rách, tuy rằng có chút đau, cũng may bên trong có một kiện Thiên Tàm Y.

Thiên Tàm Y kiểu áo ba lỗ, vừa vặn bảo hộ vị trí quan trọng. "Hoa Linh!" Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân đều vây lại. "Ta không sao." Hoa Linh lập tức che bụng. "May mắn có Thiên Tàm Y Trương Trạch tặng." Tuy rằng chỉ là Thiên Tàm Y, nhưng cũng là quần áo thiếp thân của con gái nhà người ta.

Không tốt để người khác nhìn thấy.

Bất quá vừa rồi lúc Trương Trạch nhìn, Hoa Linh lại phát hiện, mình thế mà một điểm cũng không để ý.

Thấy Hoa Linh không có việc gì, Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân mới đều thở dài một hơi.

Chá Cô Tiếu lấy ra hai khẩu súng, cảnh giác nhìn về phía bốn phía. "Những Tử Phiêu này có động tĩnh!" Hồng Cô Nương hô: "Mọi người đều lại đây, đừng cách quá xa." Vừa mới phát thoại, bốn phía đột nhiên cũng truyền đến tiếng khóc thút thít tương tự. "Đến rồi." Một trăm người này đều là Tá Lĩnh vạn người mới chọn được một.

Có phong phú kinh nghiệm hạ đấu, bác đấu.

Mấy người lập tức rút ra khảm đao tùy thân.

Nhìn huynh đệ Tá Lĩnh bưu hãn, người Cửu Môn mới biết được, đám người Tá Lĩnh này nhưng toàn bộ đều xuất thân Thường Thắng Sơn.

Nơi thổ phỉ tụ tập đó, có thể từ bên trong chém giết đi ra, đều không phải nhân vật đơn giản.

Những người trước mắt này, tương đương với gia đinh thân cận, tinh nhuệ mà Trần gia mang ra từ Thường Thắng Sơn.

Côn Luân đồng dạng cầm lấy một thanh khảm đao, đao lớn như vậy ở trong tay hắn, lại giống như dao gọt hoa quả. "Giết!" Trương Trạch cao giọng hô một tiếng.

Lập tức tất cả huynh đệ Tá Lĩnh, đón Đằng Anh liền huy đao chém tới. "Những thứ này toàn là quái vật ăn thịt người, ngàn vạn lần không được thủ hạ lưu tình." "Lưu thủ hạ tràng chỉ có chết." Trương Trạch ở bên cạnh cao giọng nhắc nhở.

Động tác huy chém chung quanh trở nên càng thêm không do dự. "Trạch Gia nói đúng, sảo hữu do dự có khả năng mệnh tang hoàng tuyền!" "Huynh đệ, giết!" Lượng lớn Đằng Anh tụ tập chung quanh, vừa mới bò ra khỏi mẫu thể, liền đón lấy vô số khảm đao.

Tiếng chém giết giằng co một hồi lâu.

Không một hồi công phu, Đằng Anh hung tàn liền bị hoàn toàn giải quyết.

Mấy trăm con Đằng Anh, trong nháy mắt bị tiêu diệt sạch sẽ.

Nhưng phía sau lại có Tử Phiêu đang tới gần. "Xảy ra chuyện gì?

Tử Phiêu liên tục không ngừng!" "Trước rời khỏi nơi này." Tuy rằng sơ chiến cáo tiệp, nhưng dù sao tinh lực có hạn.

Trương Trạch lập tức để huynh đệ Tá Lĩnh lập tức triệt ly.

Hiện tại quan trọng nhất là đi tới Lăng Vân Tiên Cung của Hiến Vương.

Tiểu Cửu ở trong hồ, thấy thế đột nhiên lao ra khỏi mặt hồ.

Hướng về phía một đám Tử Phiêu phun một ngụm khí trắng.

Lập tức một mảng Tử Phiêu, toàn bộ bị độc tố hóa thành nước mủ.

Đại khái là chịu ảnh hưởng từ Trương Trạch.

Tiểu Cửu cũng không thích tiêu hóa nhân loại.

Vì thế chỉ dùng độc tố.

Tử Phiêu chung quanh tạm thời không còn nữa. "Mọi người ra phía sau động Hồ Lô tu chỉnh một lát, một lát nữa ta đi đăng thượng Tiên Cung!" Trương Trạch nói xong mọi người lập tức cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Đây chính là huyệt Thần Tiên trong truyền thuyết a.

Trong lòng mọi người Tá Lĩnh đều đang suy đoán, trong Tiên Cung không chừng thật sự có thần tiên.

Mọi người ngồi xuống tạm thời ăn chút đồ vật trước.

Tôn Quốc Phụ uống chút nước, Trương Trạch đưa cho hắn một miếng thịt khô. "Ta nghe thấy ngài phía trước trực tiếp nói ra tên quái vật kia, dường như nhận biết quái vật đó?" Vấn đề này, người nghe bên cạnh cũng toàn bộ tò mò nhìn lại. "Đúng nha, Trạch Gia, quái vật kia toàn thân mặc thanh đồng giáp, rốt cuộc là cái gì?" Phong Học Văn từ trong tay Hoa Linh nhận lấy băng vải, băng bó vết thương cho mình.

Tuy rằng dũng mãnh, tay trái lại lưu lại vết thương rõ ràng.

Trương Trạch đem đồ ăn ném vào trong miệng, trong nháy mắt tiêu hóa, ngồi xuống trên một tảng đá bên cạnh. "Trùng tử tên là Hoắc Thị Bất Tử Trùng, ta nhớ ngài những năm đầu học kiến thức Tây Dương, hẳn là đều biết mới đúng." "Dựa theo cách nói của Tây

Dương, Hoắc Thị Bất Tử Trùng còn gọi là Khương Lang Trường Trùng (sâu dung nham), một người Anh Cát Lợi phát hiện ra loại sinh vật này." Kỳ nhân chung quanh nhao nhao bị lời nói của hắn hấp dẫn, toàn bộ vây lại. "Đây là một loại sinh vật xuất hiện ở kỷ Cambri vài tỷ năm trước, con này hẳn là con Hoắc Thị Bất Tử Trùng cuối cùng còn lưu lại trên đời.

Theo hàm lượng dưỡng khí giảm xuống theo kiểu nhảy lầu, sinh vật tương tự đã diệt tuyệt từ mấy trăm triệu năm trước." Tôn Quốc Phụ nghe xong cũng lập tức minh bạch nguyên do trong đó. "Xem ra, bởi vì hoàn cảnh đặc thù nơi này, cho nên mới dẫn đến loại quái vật này có thể sống sót." Phong Học Văn không hiểu nhìn: "Vậy những Tử Phiêu kia là chuyện gì?" "Hắc, tiểu hài tử này, vấn đề sao lại nhiều như vậy?" Hồng Cô Nương thấy thời gian nghỉ ngơi của Trương Trạch đều bị ảnh hưởng, lập tức muốn ngăn cản Phong Học Văn hỏi tiếp. "Không sao." Trương Trạch vừa mới tiêu hao thể lực, nương theo việc sử dụng Đạp Cương Bộ Đấu tẩu, liền hoàn toàn khôi phục, thậm chí tinh lực càng thêm sung phái. "Tử Phiêu là nữ nhân Di Tộc, bị người Di Tộc hiến cho Sơn Tiêu, sau đó toàn bộ mang thai con, Di Tộc bị Hiến Vương công phá, nam nhân sung làm nô lệ tu kiến Hiến Vương mộ.

Những nữ nhân này thì bị Hiến Vương quán nhập Đằng Dẫn phong kín thất khiếu, không ngừng tư sinh Đằng Noãn (trứng dây leo) dùng để uy dưỡng Hoắc Thị Bất Tử Trùng." Nghe Trương Trạch nói "Mang thai", Hồng Cô Nương lập tức mắng: "Xem ra Sơn Thần cũng không phải thứ tốt lành gì." Nghe như vậy, tiên tổ Di Tộc và Hiến Vương đều không phải thứ tốt.

Trương Trạch bỗng nhiên đứng dậy, nhìn về phía chung quanh, Bàn Sơn, Tá Lĩnh, Mạc Kim còn có Nam Phái Cửu Môn, cộng thêm Phát Khâu Thiên Quan.

Ngũ phái tụ tập, không còn đội hình nào xa hoa hơn thế này nữa. "Nghỉ ngơi không sai biệt lắm rồi, nhất cổ tác khí, sát nhập Lăng Vân Tiên Cung?" "Cầu còn không được!" Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân tự nhiên vui lòng không thôi.

Hai người lập tức đứng dậy, Chá Cô Tiếu nói: "Ta đi dò đường phía trước trước." Nói xong hướng về phía thông đạo sau hồ đi đến.

Thông đạo phía sau cũng không rộng rãi, chỉ có thể dung nạp một người đi.

Đại khái đi hơn mười phút, mới tới cửa ra của động Hồ Lô.

Trước mắt cửa ra là một đạo vách núi.

Phía dưới lại là một đầm nước xanh biếc.

Hai bên vách núi mọc đầy dây leo, trải rộng toàn bộ vách núi.

Ở chếch phía trên đối diện, chính là Lăng Vân Tiên Cung của Hiến Vương nhìn thấy trước đó.

Giờ phút này ở trên đỉnh núi đối diện mọi người.

Quần thể thác nước đối diện dòng nước cự đại, kích khởi hơi nước di mạn không tan, nhật quang vừa chiếu, hóa thành thất thải hồng quang.

Trong phiến hồng quang kia, nâng một tòa cung điện kim bích huy hoàng giữa không trung, trong cung khuyết đài, tường thần, bi đình, giác lâu, hiến điện, linh đài nhất ứng câu toàn.

Quỳnh lâu ngọc các, hoàn toàn là khí tượng thời Đại Tần, tần chuyên hán ngõa nguy nga hùng hồn, sừng sững trong hồng quang thủy khí, giống như một tòa thiên thượng cung khuyết huyễn hóa ra. "Quá hùng vĩ!" Kim Bàn giật mình ngẩng đầu nhìn: "Thủy khí hình thành quầng sáng ẩn thấp vòng tròn, mông lung như vựng hoàn của

nhật nguyệt, đây là Thủy Long Vựng chân chính!" "Sư đệ, chúng ta e rằng sắp sáng tạo ra cột mốc lịch sử mới trên giới đạo mộ!" Tôn Quốc Phụ trạng thái hiển nhiên bình tĩnh hơn nhiều. "Sư huynh, càng là lúc này, càng phải bình tĩnh ứng đối." "Ngươi cũng thế thôi." Nói xong nhìn về phía Chá Cô Tiếu đang nắm lấy dây leo đánh qua. "Vật trong mộng ước mơ tha thiết, sắp lấy được, tâm tình kích động ta có thể lý giải, nhưng nơi này dù sao cũng là Hiến Vương mộ, nguy cơ trùng trùng, nên càng thêm cẩn thận!" "Tiền bối nói đúng, vãn bối lỗ mãng rồi." Chá Cô Tiếu cũng phát hiện vấn đề, từ từ bình tĩnh lại.

Lại nhìn về phía sạn đạo trên cùng đối diện, cự ly Hiến Vương mộ có một đoạn khoảng cách tương đối.

Dựa vào đi bộ, căn bản lên không nổi Lăng Vân Tiên Cung.

Đám người phía sau nhao nhao nhường ra một con đường cho Trương Trạch.

Chương 130

"Trạch Gia!" Tề Thiết Chủy chủ động nhường vị trí cho Trương Trạch.

Trương Trạch nhìn thoáng qua bên cạnh: "Lưu lại mấy tên pháo thủ, để các huynh đệ khác toàn bộ lui ra phía sau." Hiện tại Thiên Cung bảo trì trình độ hào không sơ hở năm đó. "Muốn vào Hiến Vương mộ, chỉ có một con đường, trực tiếp nổ tung Thiên Môn!" Chỉ có nổ tung bình chướng sơn thể thiên nhiên bên ngoài Hiến Vương mộ, mọi người mới có thể tiến vào trong.

Tùy theo sự phối hợp tản ra của mọi người, Trương Trạch từ trong không gian Thao Thiết lấy ra khẩu pháo gia-nông BR-2 kia. "Côn Luân, lát nữa phụ trách nạp đạn." Pháo đạn cỡ nòng 152mm, sức mạnh của người bình thường căn bản không thể di chuyển nổi.

Cũng may cửa hồ lô động đủ rộng rãi.

Trương Trạch chỉ tay lên phía trên: "Tại khoảng cách giữa sạn đạo và Thiên Cung, oanh tạc mở lối vào cho ta!" Tiếp đó hắn chỉ dẫn phương pháp sử dụng BR-2 cho vài tên pháo thủ. "Không cần quá tinh chuẩn, chỉ cần bắn ra lỗ hổng là được, có vấn đề gì không?" "Trạch Gia yên tâm!" Ba tên pháo thủ đồng thanh đáp. "Tốt, khai hỏa mở toang thiên môn Tiên Cung cho ta!" Nói xong, hắn cho mọi người toàn bộ lui lại.

Kim Bàn kinh ngạc nói: "Xem ra với một số ngôi mộ, thủ đoạn của Tá Lĩnh lực sĩ trực tiếp và hiệu quả hơn." Mạc Kim Giáo Úy dùng kỹ thuật trộm mộ, nhưng với tình huống trước mắt, dùng lực phá trừ cơ quan mới là biện pháp duy nhất.

Trương Trạch giơ tay: "Khai pháo." Lời vừa dứt, 'oanh' một tiếng,

lập tức bốn phía địa động sơn diêu.

Chung quanh rung chuyển như động đất.

Uy lực của pháo gia-nông vượt xa khẩu Tấn Thập Tam "Bát Bát Thất" thức trước kia.

Phương pháp học tạm thời tuy không thể quá chính xác, nhưng uy lực thì miễn bàn.

Khẩn trương tiếp theo lại là năm tiếng nổ lớn.

Oanh oanh oanh oanh oanh!

Tiếng nổ ầm ầm vang dội như thiên băng địa liệt.

Trên sườn núi, một khối cự thạch đột nhiên thoát lạc, phía dưới lộ ra một bình đài rộng ba mét.

Khuyết khẩu đã được đánh ra. "Được rồi." Mọi người vội vàng phủi bụi đất vừa rơi xuống đầu.

Chỉ riêng lực giật vừa rồi cũng đã khiến đất rung núi chuyển. "Uy lực tựa như trời sập, thật ứng nghiệm lời của Hiến Vương!" "Nếu không phải trời sập, e rằng người ngoài khó lòng phá được." Giải Cửu giúp Tề Thiết Chủy phủi bụi trên người.

Giải Cửu vừa rồi núp rất kịp thời, bụi trên người hắn là ít nhất. "Cửu Gia, thông minh thật, biết lấy tôi ra chắn đất..." Hành vi không phúc hậu của Giải Cửu khiến Tề Thiết Chủy vô lực oán thán.

Bụi đất bốn phía dần tan đi, phía xa rốt cuộc cũng lộ ra khuyết khẩu khổng lồ của Lăng Vân Tiên Cung.

Chá Cô Tiếu giờ phút này nắm lấy dây leo, chuẩn bị đi qua.

Phía sau thông đạo bỗng nhiên lại truyền đến tiếng khóc nỉ non. "Đằng Anh, đã xuất thế?" Hồng Cô Nương sắc mặt biến đổi, nắm lấy một sợi dây leo hét lớn: "Mọi người bám dây leo đi xuống." "Trạch

Gia, ngài xuống trước, ta đoạn hậu." Hiện tại Trương Trạch đã thay thế vị trí của Trần Ngự Lâu, nghiêm nhiên trở thành Tân Tổng Bả Đầu, chỉ là xưng hô chưa đổi mà thôi.

Trương Trạch tiếp nhận dây leo, cẩn thận lắng nghe nguồn gốc âm thanh. "Đằng Anh vừa mới xuất thế, thời gian còn kịp." Nói xong, hắn tiên phong thuận theo dây leo leo về phía đối diện.

Tốc độ cực nhanh, thậm chí vượt qua cả Chá Cô Tiếu.

Đợi khi đến đối diện, hắn ra hiệu cho người phía sau cũng dùng phương thức tương tự.

Hoắc Tiên Nhi bỗng nhiên chân đạp hụt trên sạn đạo, vô ý ngã ngửa về phía sau.

Trương Trạch thấy thế, lập tức vươn tay ôm eo kéo nàng lại.

Có một nháy mắt, thân thể hai người dán sát vào nhau, nhưng nháy mắt sau liền buông ra.

Để chừa không gian cho người phía sau, Trương Trạch nhường Chá Cô Tiếu dẫn đường ở phía trước sạn đạo.

Mấy người men theo sạn đạo, thuận tiện dọn sạch đá vụn rơi vãi phía trước.

Vị trí bị bắn phá chính là đối diện tế đàn.

Một tôn thanh đồng đỉnh khổng lồ ẩn ước có thể nhìn thấy từ góc độ này.

Đợi mấy người xuống đến dưới khuyết khẩu, lập tức để huynh đệ Tá Lĩnh bắt thang Ngô Công Quải Sơn.

Thuận theo thang, leo lên đỉnh núi.

Một cây cầu đá dài trăm mét nối liền giữa sơn môn và minh lâu.

Kim quang chói mắt xuyên qua tầng mây, sái lạc trên toàn bộ Lăng Vân Tiên Cung.

Làn da của cả nhóm người dưới sự khúc xạ của ánh sáng cũng hiện lên màu kim hoàng sắc.

Cầu đá và cả tòa Tiên Cung như tọa lạc trên tầng mây.

Trên cầu có thất sắc hồng quang.

Trương Trạch cùng Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh bốn người đi song song.

Hoắc Tiên Nhi, Kim Bàn, Tôn Quốc Phụ cùng những người khác đi theo phía sau.

Mọi người đều bị cảnh tượng hùng vĩ trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người, mắt chữ A mồm chữ O nhìn Tiên Cung trước mặt. "Đây là...

Linh Tiêu Bảo Điện của Ngọc Đế sao?" "Cẩn thận, rơi xuống là phấn thân toái cốt đấy." Hồng Cô Nương chấn kinh nhưng không quên độ cao hiện tại của mọi người.

Chá Cô Tiếu nhịn không được cảm thán: "Hiến Vương chỉ là vương hầu cấp bậc không lớn, lại tu kiến được một tòa lăng mộ to lớn nhường này!

Cần phải hao phí bao nhiêu nhân lực tài lực, cũng không biết phải chết bao nhiêu người mới có thể tại nơi như thế này tu kiến ra cung điện hoành tráng đến vậy!" Cung điện trước mắt hùng vĩ hơn bất kỳ cái nào bọn họ từng thấy cả đời này.

Nhìn cổ mộ trước mặt, Trương Trạch cảm thán nói: "Trước mặt chúng ta chỉ là Minh Lâu của mộ Hiến Vương, lăng tẩm chân chính hiện tại còn chưa thấy đâu." "Đây không phải là toàn bộ?" Lão Dương Nhân có chút không dám tin vào tai mình. "Cũng quá xa xỉ rồi." Tôn

Quốc Phụ và Kim Bàn lại tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều.

Kim Bàn nói: "Biên thùy tiểu quốc mà có thể tu kiến cổ mộ thành dạng này, Hiến Vương bản thân cũng là một kỳ tài, chỉ tiếc không đem tài năng dùng đúng chỗ." Người của Cửu Môn và Tá Lĩnh phía sau dần dần đuổi kịp.

Không bao lâu, trên cầu đá đã đứng đầy người.

Trong nhận thức của Trương Trạch, có thể so sánh với tòa Minh Lâu này, cũng chỉ có Vân Thiên Cung trên núi Trường Bạch kia.

Là người Trương gia, nhập Vân Thiên Cung là chuyện sớm muộn, tư tưởng được trời ban sẽ ảnh hưởng mỗi một đời tộc nhân, khiến họ không tự chủ được mà đi hoàn thành sứ mệnh.

Tạm thời gạt bỏ những ý nghĩ khác, bước chân Trương Trạch lại nhanh hơn vài phần. "Long sơn nhập vân, trùng cốc thâm hãm, phúc áp bách lý, cách thiên đoạn thế." Hắn vừa đi vừa nói. "Những thứ này đều ám hợp phong thủy cách cục của lăng mộ.

Hai vị tiền bối, có thể nhìn ra lăng tẩm Hiến Vương tàng tại vị trí nào không?" Chỉ nhìn thoáng qua, thật sự không nhìn ra lối vào địa cung ở đâu.

Huống chi phương pháp tiến vào khác với nguyên tác, cần phải đối ứng âm dương phong thủy bí thuật, tìm kiếm một phen. "Nơi này vương khí mười phần, bảo tồn phi thường hoàn hảo, điểm mấu chốt là tu kiến cổ mộ, rất khó nói." Phong Học Văn thuộc gia tộc Quan Sơn nhất mạch, từng vì Minh triều hoàng thất tu kiến hoàng lăng... nhưng mãi đến đời Phong Sư Cổ cũng chưa từng tu kiến ra quy mô hoàng lăng xa hoa khoa trương như thế này. "Vạn người phạt mộc, một người thăng thiên, phải tốn bao nhiêu tài lực, hại chết bao nhiêu bách tính!" Tôn Quốc Phụ cũng đồng tình với suy nghĩ của mọi người Tá Lĩnh phía sau.

Kim Bàn đưa mắt quét nhìn Minh Lâu bốn phía: "Nơi cung điện này tuy rằng Hiến Vương đã gia nhập kiến giải riêng, nhưng chỉnh thể vẫn theo hình thế Thăng Long Mộ Táng.

Chỉ cần xác định tác dụng của các cung điện bốn phía, không khó tìm ra địa cung." Tuy Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật có đề cập đến cổ mộ quy mô tương tự, nhưng tòa trước mắt hiển nhiên vượt quá quy cách cao nhất trong án lệ mà Trương Tam Liên Tử để lại, hết thảy cần phải mò mẫm lại từ đầu. "Nói những thứ này cũng không còn ý nghĩa, người chết đã đi xa, hậu nhân nên lấy đó làm gương." Trương Trạch đi đến trước hai tòa Minh Lâu. "Trạch Gia nói có lý, Hiến Vương đã chết, những thứ này đều là tài phú để lại cho hậu nhân chúng ta!

Ta dùng những thứ này đi cứu tế tai dân, cũng là vì Hiến Vương bù đắp tội nghiệt sinh tiền đã phạm!" Tề Thiết Chủy đi tới trước lầu, nhìn chằm chằm cổ văn tự bên trên. "Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn?" Tiếp đó hắn lại đi tới bên cạnh Trương Trạch, nhìn về phía văn tự trước mắt. "Trạch Gia, hình như là tên của hai tòa Minh Lâu.

Chương 131

Lăng Vân Tiên Cung?

Hội Tiên Bảo Điện?

Hiến Vương lão nhi khẩu khí thật lớn.

Nghĩ rằng tại trên vách núi tu kiến một tòa Tiên Cung là có thể dẫn thần tiên tới làm khách sao?" Ngay cả Tề Thiết Chủy nhìn thấy cũng nhịn không được mà châm chọc. "Bát Gia, tiên sinh đừng kích động, cổ vãng kim lai những đế vương như Hiến Vương còn thiếu sao?" Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu đi lên.

Giải Cửu đẩy kính mắt: "Tôi sai trắc, trong tòa cổ mộ này, nơi xuất nhân ý liêu nhất, nhất định có đồ tốt!" Mấy người đi tới trước một cánh cửa điện khổng lồ.

Cự môn rộng ước bốn mét, cao tám mét, thông thể chế tạo bằng đá, trên cửa điêu khắc phù điêu đầu thú rồng và sư tử.

Phong Học Văn nhìn cánh cửa khổng lồ, tiến lên đẩy hai cái. "Cửa không mở được?" "Ngốc tử, sau mộ môn thường có trang trí phòng bị đổ đấu, thông thường cổ mộ đều có loại cơ quan này." Kim Bàn tiến lên nhìn chằm chằm hai cái đầu thú đá sinh động như thật trên cửa.

Miệng thú đá há ra, đồng dạng hình thành hai hình trạng kỳ đặc là rồng và hổ.

Chá Cô Tiếu đi tới trước cửa, Hồng Cô Nương cũng cùng đi lên. "Cơ quan trên cửa cần chìa khóa mới có thể mở ra, dùng ngoại lực phá hoại rất có khả năng sẽ kích hoạt cạm bẫy." Hồng Cô Nương kiểm tra một phen, có chút khó xử. "Hay là trực tiếp dùng đại pháo oanh?" Lão Dương Nhân không kiên nhẫn nói: "Cũng không thể đến đây rồi lại để

một cánh cửa đá chặn mất đường đi chứ?" "Đương nhiên không thể." Trương Trạch đi tới, lấy ra Long Hổ Đoản Trượng có được trước đó.

Từ giữa tách ra thành hai tiết, vừa vặn khớp với lỗ khóa trên cửa. "Nguyên lai đây là chìa khóa!" Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân hai người hợp lực đẩy hai cánh cửa đá ra.

Trong điện có hai hàng tượng người bằng đá, phân biệt đại biểu văn thần võ tướng.

Tại nơi sâu nhất, vương tọa nạm bảo thạch sừng sững trước một bức bích họa. "Quan quách đâu?" Lão Dương Nhân cẩn thận kiểm tra tứ phía.

Ánh mắt rơi vào trên bích họa.

Trong tranh vẽ cảnh Hiến Vương ngự gió đi, trên trời có tiên nhân nghênh tiếp vũ hóa thành tiên. "Sư huynh, viên châu trên đầu Hiến Vương kia, chẳng phải là Mộc Trần Châu chúng ta muốn tìm sao?" Chá Cô Tiếu lập tức lấy ra tấm da dê. "Giống nhau như đúc, không sai!

Rốt cuộc đã tìm đúng chỗ rồi!" Hoa Linh chạy chậm đến trước bích họa, chớp chớp mắt nhìn chằm chằm viên châu trong tranh: "Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy văn lộ chân chính của hạt châu!

Nhìn kỹ thì thật giống một con mắt." Đám người Tá Lĩnh ùa vào, kiểm tra một vòng, trừ vương tọa ra thì không tìm thấy thứ gì có giá trị khác. "Không có quan quách, chẳng lẽ ở hậu điện?" Tề Thiết Chủy thấy Trương Trạch chỉ đi đến trước vương tọa, trực tiếp đem vương tọa hoàng kim nạm bảo thạch mang đi, rồi không nhìn những thứ khác nữa, vội vàng đuổi theo: "Trạch Gia, quan quách còn chưa tìm thấy, sao đã vội đi?" "Quan quách không ở đây." Trương Trạch sắc mặt bình đạm.

Đám người đang tìm kiếm cơ quan bỗng nhiên dừng lại. "Không ở đây?" Kim Bàn dừng tìm kiếm, nghe lời Trương Trạch bỗng nhiên tỉnh ngộ. "Trương Trạch nói đúng, lăng tẩm Hiến Vương xác thực không nên ở đây." "Âm dương bí thuật ghi chép, chưa xem sơn trước xem thủy, có sơn vô thủy chớ tìm đất, sơn và thủy vốn là âm dương một đôi.

Có sơn vô thủy cũng không thể xưng là long mạch, gọi là sơn tùy thủy chuyển, sơn thủy tương y, sơn thủy hồi, tức long chỉ..." Ông lẩm bẩm một hồi rồi mới nói: "Mộ này hẳn là cách cục hai núi kẹp một sông thiên tử." "Cho nên..." Trương Trạch tiếp lời: "Có dương tức có âm, mặt đất là dương, dưới đất tất là âm." Nói xong hai người liền rảo bước đi ra ngoài cung điện.

Trừ Tôn Quốc Phụ, những người khác hầu như đều không nghe hiểu.

Trương Trạch bước ra khỏi Hội Tiên Điện, liền trực tiếp bỏ qua các minh lâu bảo điện khác xung quanh.

Nếu không nhớ lầm, trong hậu điện đã không có manh mối cũng chẳng có đồ bồi táng.

Chỉ có mấy nghìn tù binh dùng để tế tự và một tôn thanh đồng đại đỉnh.

Trừ những thứ đó ra chỉ còn lại cơ quan cạm bẫy.

Thứ mọi người thực sự muốn tìm, toàn bộ đều ở mặt âm của Tiên Cung.

Đi theo hai người, mọi người đến bên bờ một đầm nước sâu. "Không thể nào?

Trạch Gia, ngài sẽ không nói cho tôi biết lăng tẩm Hiến Vương ở dưới nước chứ?" Phong Học Văn đứng bên bờ đầm sâu, cúi đầu nhìn

phiến đầm nước đen kịt.

Chá Cô Tiếu ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. "Nhìn lên trời xem, đột nhiên mây đen che đỉnh?" Chỉ thấy chân trời vẫn còn ánh sáng, lại vươn ra một dải mây đen dày đặc dài ngoẳng, tựa như một con hắc long hoành hành giữa không trung.

Trương Trạch nhìn lên không trung, trong nguyên tác cũng xuất hiện dị tượng tương tự.

Hắn cũng từng đọc mô tả trong cổ phong thủy, liền nói với mọi người: "Loại thiên tượng này trong cổ thư có ghi chép, tên gọi là Hắc Trư Thiên Hà, trong Thiên Tinh Bí Thuật gọi đây là Vũ Hậu Phạm Cảnh." "Hắc Trư Độ Hà, nơi này tất có cổ thi tác quái, lấy thi khí do âm xung dương, che khuất tinh nguyệt." Tề Thiết Chủy lập tức phạm nan: "Thật không phải điềm lành a!" Phàm làm việc gì cũng quen bói toán, thiên thiên lần này hạ đấu lại quên mất bước quan trọng. "Lần này gay go rồi, theo dị tượng này, dưới đất e rằng tàng chứa thứ cực kỳ lợi hại!" Chá Cô Tiếu ánh mắt kiên định, trầm giọng nói: "Nếu sợ hãi có thể ở lại đây.

Bàn Sơn cảm kích bất tận, tìm kiếm Mộc Trần Châu vốn là túc mệnh của phái Bàn Sơn Đạo Nhân ta." Trương Trạch nói: "Chá Cô Tiếu huynh đệ nói sai rồi, đã đến đây thì làm gì có lý do dừng lại?

Đầm nước này sâu, không gian bên dưới không lớn, mọi người cứ ở lại bên trên trước!" Trong lăng tẩm không khí có hạn, người xuống nhiều ngược lại thêm phiền phức.

Bao gồm những người thực lực không mạnh như Tề Thiết Chủy, Giải Cửu, Ngô Lão Cẩu và người Cửu Môn, đều được giữ lại bên trên. "Trạch Gia, tôi từ nhỏ sông nước cũng không tệ, sẽ không kéo chân ngài!" Hoắc Tiên Nhi bước ra, thân mặc một bộ kình trang chính là vì giờ khắc này.

Tóc được buộc gọn gàng.

Qua nhiều ngày cường hóa, thực lực lúc này sớm đã mạnh hơn trước kia, chỉ là chưa có cơ hội thử nghiệm thực lực cụ thể.

Trương Trạch nhìn nàng, gật đầu đồng ý: "Cũng tốt." Sau đó hắn dẫn theo Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hồng Cô Nương cùng lúc xuống nước.

Côn Luân cũng đứng ra vỗ vỗ ngực: "Oa." "Côn Luân, ngươi cũng muốn đi?" Thân hình cao lớn của Côn Luân gật gật đầu. "Vậy được, những người còn lại ở trên bờ, nhớ kỹ đừng tùy ý xuống nước." Trương Trạch dặn dò xong liền trực tiếp nhảy vào trong nước.

Thân thể qua nhiều lần cường hóa, phế hoạt lượng đã đến mức kinh người.

Vừa xuống nước liền nhẹ nhàng bơi lội.

Hoắc Tiên Nhi quả nhiên như lời nàng nói, khả năng bơi lội cực tốt, một lát sau đã đuổi kịp.

Dưới nước một mảnh đen kịt, Chá Cô Tiếu lấy ra Toản Thiên Tác đưa cho người phía sau.

Trong tay cầm lân quang đồng được niêm phong kỹ, miễn cưỡng có thể nhìn rõ phía trước.

Bơi về phía trước một lát, Trương Trạch liền nhìn thấy thạch giai giống như trên mặt đất.

Hắn nhanh chóng bơi tới, mấy người phía sau không nhìn rõ đường, chỉ có thể bám sát sau lưng.

Hoa lạp!

Tùy theo Trương Trạch trồi lên khỏi mặt nước, phía sau Hoắc Tiên Nhi toàn thân ướt sũng, y phục đều dán chặt vào thân thể.

Y phục thời đại này lại tương đối đơn giản. "A!" Hoắc Tiên Nhi kinh kêu một tiếng, liền lập tức chỉnh lý y phục.

Trương Trạch từ trong không gian Thao Thiết lấy ra Hạn Bạt Chi Nhãn.

Đặt ở trước mắt, trực tiếp bắt đầu hấp thu nước trên người hai người.

Một lát sau y phục thế mà trực tiếp khô ráo. "Châu tử này còn có thể dùng như vậy?" Nếu Hạn Bạt biết được mắt mình bị người ta dùng để sấy khô quần áo, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Sau đó Hoa Linh đi lên, Hoắc Tiên Nhi tiến đến giúp nàng giải vây xấu hổ.

Sau đó là những người còn lại.

Cũng may bốn phía một mảnh đen kịt, sau khi mọi người khô y phục, đại khái mới mất một phút đồng hồ. "Lăng tẩm Hiến Vương thật sự ở dưới lòng đất!" Chá Cô Tiếu cầm lân quang đồng nhìn về phía trước.

Xuyên qua một cánh cửa đá, trong thông đạo phía sau chất đầy lượng lớn tài bảo bồi táng.

Mộ đạo trước mắt chất đống ngà voi, khổng tước và một số phẩm chủng động vật kỳ lạ.

Không chỉ như thế, nơi này hài cốt người sống tuẫn táng thậm chí còn nhiều hơn trước kia.

Chương 132

"Lại một cái hố tuẫn táng." "Nếu không có Mạc Kim Phân Kim Định Huyệt, Bàn Sơn ta e rằng cả đời cũng không thể tìm đến đây!" Chá Cô Tiếu nhìn cảnh trước mắt, lần nữa cảm thán sự gian nan khi tìm kiếm Mộc Trần Châu.

Ai có thể ngờ mộ Hiến Vương lại có nhiều giảng cứu đến thế.

Trương Trạch đi ngang qua hố bồi táng, đem toàn bộ kim ngân ngọc khí cũng như bình gốm thanh đồng trong đó dời đi ngay trước mắt mấy người.

Xuyên qua hố bồi táng chất đống vô số thi hài, Trương Trạch bỗng nhiên dừng lại.

Phía trước có một dòng sông nước vàng tuyền.

Hai bên là hai hàng thanh đồng trấn mộ thú cao lớn nộ mục trừng trừng, nhìn chằm chằm người tới.

Trên sông có tổng cộng ba tòa cầu đá dài.

Cổ quái hơn là, trong mộ thất khoáng đạt ở bờ bên kia, thế mà lại bày biện ba cỗ quan quách có tài chất hoàn toàn khác nhau.

Nhìn cây cầu trước mắt, mọi người biết nơi này tuyệt đối có thể thông tới "Huyền Cung" của Hiến Vương. "Có ba cây cầu?" Chá Cô Tiếu nhìn ba cây cầu đá trước mắt, một đường nguy hiểm trùng trùng, tổng cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy. "Tam Thế Kiều!" Trương Trạch đứng tại bên cầu nói với mọi người: "Ba cây cầu này không có nguy hiểm.

Trong truyền thuyết cổ đại, người sau khi chết vũ hóa thăng tiên, phải đạp qua Tam Thế Kiều trước, rũ bỏ thế tục dây dưa, ngày sau

mới có thể thoát thai hoán cốt, ngao du thái hư, làm một thần tiên tiêu dao." Chá Cô Tiếu nói: "Hiến Vương muốn thành tiên mà si mê đến mức độ này sao." "Đi đến đây, nội tâm ta ngược lại bình tĩnh hơn." Nhìn mộ thất trước mắt, Chá Cô Tiếu trong lòng đã có chuẩn bị tâm lý.

Hiến Vương là phong thủy đại sư, thiết trí trong mộ tuyệt đối sẽ không đơn giản.

Không thông phong thủy, nói ít làm nhiều thì tốt hơn.

Lão Dương Nhân nghe không có nguy hiểm, liền trực tiếp bước lên cầu đá. "Hiến Vương quỷ danh đường thật không ít." "Lão Dương Nhân!" Chá Cô Tiếu lập tức gọi lại: "Nơi này tiếp cận Huyền Cung Hiến Vương, không thể đi loạn." Thấy trạng thái Lão Dương Nhân có chút quá mức thả lỏng, Trương Trạch cảm thấy cần thiết phải cùng hắn ước pháp tam chương trước. "Tam Thế Kiều tuy rằng không có nguy hiểm, nhưng phía sau lại nguy cơ trùng trùng.

Hắc Trư Thiên Hà là đại hung chi triệu, qua cây cầu này xong, nhất định phải nghe theo chỉ huy, không được tùy ý làm bừa." Lão Dương Nhân nghe xong cảm thấy hai người cũng là muốn tốt cho mình, liền thành thành thật thật đi trở về. "Ý là bảo ta đi thì ta đi, bảo ta chạy thì ta lập tức chạy chứ gì?" "Cũng có thể hiểu như vậy." "Đã hiểu." Mắt thấy sắp tìm được Mộc Trần Châu, Lão Dương Nhân cũng biết lúc này càng cần bình tĩnh ứng đối, tránh sinh thêm rắc rối.

Hoa Linh giúp hắn bôi thuốc, hướng về phía Trương Trạch gật gật đầu, ra hiệu hết thảy chuẩn bị thỏa đáng.

Trương Trạch lúc này rốt cuộc lấy ra đèn pin vẫn luôn không dùng.

Chủ yếu là để chỉ rõ phương hướng.

Trước tiên nhìn ba cỗ quan tài: tài chất, ngoại hình, thậm chí phương thức bày biện đều hoàn toàn bất đồng.

Ba cỗ quan tài xếp thành hình chữ Nhân.

Trong đó một cỗ quan tài thanh đồng được treo lên, bên trên khóa chín đạo trọng trấn.

Hai bên dùng vòng sắt lồng vào, bày biện huyền không.

Thông thường trong loại quan tài thanh đồng này, thứ đựng bên trong đều không phải thi thể bình thường.

Bên cạnh có hai cỗ quan tài khác: một cỗ màu đen tím ô hắc (Ấm Tử Quan), và một cỗ quan tài đá nhỏ hơn.

Nhìn ba cỗ quan quách trước mắt, Hoắc Tiên Nhi bỗng nhiên nhớ tới một câu khẩu quyết của lớp người già. "Ấm Tử Quan, Thanh Đồng Quách, bát tự bất ngạnh mạc kháo tiền!

Hai loại quan quách âm sát chi khí cực trọng này, đồng thời xuất hiện tại đây!" "Ta cảm giác có gì đó không đúng?" Lão Dương Nhân đi đến bên cạnh Ấm Tử Quan, gõ vài cái. "Trạch Gia, Ấm Tử Quan là gì?" Hồng Cô Nương đứng bên cạnh, nhìn chằm chằm cỗ quan quách thanh đồng kia, nàng tương đối hứng thú với cơ quan bên trên.

Thấy Lão Dương Nhân gõ quan quách, nàng nhịn không được nói: "Quên Trạch Gia vừa rồi cùng mọi người ước pháp tam chương rồi sao?" "Oan uổng a, ta chỉ gõ vài cái thôi." Lão Dương Nhân đứng bên Ấm Tử Quan, nhưng không dám tùy ý làm bừa. "Ta và Hoắc cô nương nghĩ giống nhau, tổng cảm giác ba cỗ quan tài này đều có vấn đề!" Hồng Cô Nương nhíu mày nói.

Tuy rằng không hiểu nguyên lý trong đó, nhưng cũng từng nghe Trần Ngự Lâu nhắc qua một chút. "Nhất là cỗ quan tài kia, ta nghe lão đại ta nói, thanh đồng quan thường để phòng ngừa thi biến!" "Lão đại

cô nói không sai." Trương Trạch từ bên cạnh đi tới, nói: "Trong quan tài thanh đồng đa phần đều không đựng thi thể bình thường.

Ấm Tử Quan thì càng thêm kỳ đặc." "Loại gỗ này, truyền thuyết tại thâm sơn lão lâm, sơn câu sơn âm, nơi ánh mặt trời vĩnh viễn không thể chiếu tới có một loại dị thụ màu than.

Loại cây này từ khi sinh trưởng chưa từng thấy ánh mặt trời.

Cây cối bình thường mỗi một năm tăng trưởng một vòng niên luân.

Loại cây không thấy ánh mặt trời này, phải mất vài chục trên trăm năm, niên luân mới tăng thêm một vòng." Trương Trạch gõ hai cái lên quan quách.

Phát ra tiếng "không không", tựa như tiếng va chạm chuông đồng. "Thành sắc đen tím tượng dạng này, dùng e rằng là gỗ Ấm Tử lịch kinh vạn năm." Chá Cô Tiếu ngược lại cũng biết một chút miêu tả về Ấm Tử Quan: "Ta từng nghe nói, mộc ấm đoạn đoạn tám tấc bản, một cỗ quan quách dạng này, sức khấu hoàng kim quan tài cũng đổi không được.

Năm đó Từ Hi thái hậu chết cũng không thể tìm được loại gỗ Ấm Tử thượng đẳng như vậy." "Tê, lại trân quý đến thế sao?" Lão Dương Nhân và Hoa Linh đều đồng dạng đối với tài bảo không có hứng thú, nhưng loại gỗ hiếm có như vậy, kỳ thật cũng là lần đầu tiên thấy. "Loại gỗ này thời Hán đã tuyệt diệt, có tiền cũng khó mua.

Nhìn cỗ quan tài này, đại khái cũng chỉ có gỗ Ấm Tử đẳng cấp vạn năm trở lên mới có thể có thụ tâm lớn như vậy!" Chá Cô Tiếu nhìn quan quách trước mắt, bỗng nhiên hỏi: "Hiến Vương liệu có ở trong cỗ quan quách này không?" Theo lý mà nói, trong ba cỗ quan quách, Ấm Tử Quan cũng là có giá trị nhất. "Vậy cỗ quan tài nhỏ kia thì sao?

Liệu có phải con cái Hiến Vương?" Lão Dương Nhân nhìn chằm chằm cỗ quan quách đá kỳ đặc bên cạnh.

Ngoại quan có chút nguyên thủy, bề mặt điêu khắc một con dã thú màu đen, cũng không nhìn ra là con gì, phi long phi hổ, tràn ngập sắc thái thần bí cổ lão. "Cỗ quan tài đá chế tạo từ thạch giao." Chá Cô Tiếu nhìn cỗ quan quách, một hồi liền nhận ra lai lịch. "Đạo gia có thuyết tiền thế kim sinh.

Cỗ quan tài này hẳn là Hiến Vương đào được từ nơi khác, niên đại xa không chỉ thời Hán." Trương Trạch đi tới trước cỗ quan quách này.

Trong đầu nhớ lại những miêu tả trong nguyên tác về ba cỗ quan quách. "Không phải con cái Hiến Vương, hổ dữ không ăn thịt con, Hiến Vương tái tàn nhẫn cũng không đến mức dùng con cái bồi táng.

Cỗ này dùng để đại thế tiền thế của Hiến Vương." "Kỳ thực ba cỗ quan quách này hẳn là đều không phải Hiến Vương.

Chỉ dùng làm tam thế thân, thay thế ngài ta lịch kinh tam thế chi khổ, đồng thời dùng để lừa gạt kẻ trộm mộ." Nhớ tới Mộc Trần Châu có năng lực dự tri vị lai qua hình ảnh.

Có thể vào thời điểm đặc định, dùng thủ pháp đặc thù khai mở.

Hiến Vương sinh tiền khẳng định cũng biết sau khi chết lăng mộ tất định bị trộm, nhân thử hai ngàn năm trước đã chuẩn bị sẵn sàng.

Ánh đèn pin vừa chiếu sang đối diện, bỗng nhiên mấy gương mặt đầy lân phiến dữ tợn lộ ra.

Tại bên cạnh ba cỗ quan tài, ánh đèn chiếu rọi ba con quái vật tượng nhân diện ngư thân (đầu người thân cá). "Đó là cái gì?" Lão Dương Nhân đang định chạy tới, nhớ tới ước pháp tam chương vừa rồi liền nhịn xuống. "Trường Minh Đăng, không nguy hiểm, có thể

chạm vào." Trương Trạch nói xong, Lão Dương Nhân liền chạy lên trước.

Nhìn chằm chằm quái vật mặt xanh nanh vàng đầy lân phiến trước mắt. "Nam Hải Giao Nhân, mỡ của Giao Nhân có điểm cháy cực thấp, một giọt mỡ có thể cháy trong thời gian dài.

Do đó vương hầu quyền quý cổ đại đều thích bỏ trọng kim mua sắm thi thể nhân ngư." Trương Trạch giải thích.

Chá Cô Tiếu cũng đi tới, liếc mắt nhìn thấy trong bụng nhân ngư chứa đầy dầu mỡ.

Hắn lấy ra hỏa chiết tử, đem nhân ngư châm lửa.

Thế nhưng khi đi ngang qua ba cái đồng tử bên cạnh, hắn bỗng nhiên dừng lại. ".....

Tuẫn táng đồng tử!

Có đứa bé nhỏ như vậy!" Hoa Linh và Hoắc Tiên Nhi đi tới, nhìn đứa bé trước mắt có chút không đành lòng.

Không chỉ là không đành lòng mà thôi.

Người đổ đấu cái gì chưa từng thấy, chỉ là bỗng nhiên nhìn thấy đứa bé nhỏ như dạng này, trong lòng tổng cảm giác có chút quá mức tàn nhẫn. "Ba đứa nhỏ này là Tiếp Dẫn Đồng Tử, nhìn xem." Hắn chỉ vào tấm bài trong tay đồng tử, trên đó viết bốn chữ triện thể "Tiếp Dẫn Đồng Tử".

Mấy người đang nhìn chằm chằm đồng tử, bỗng nhiên nghe thấy tiếng đồng kính trên quan tài thanh đồng rơi xuống.

Chương 133

Tùy theo một tiếng 'ca sát', cả cỗ quan tài đều rơi xuống đất. "Chuyện gì vậy?

Thi biến?" Chín đạo trọng tỏa trên bề mặt quan tài đã mở. "Cơ quan có vấn đề." Hồng Cô Nương nhìn dấu vết bên trên, tổng cảm giác giống như cố ý lưu lại sơ hở để quan quách có thể tự hành mở ra. "Trong quan quách e rằng không phải loại lương thiện!" Bính một tiếng, quan tài thế mà tự đẩy ra một khe hở.

Chá Cô Tiếu đột nhiên nhảy lên thanh đồng quan, một cước đạp nắp quan tài xuống. "Quan tài thanh đồng vốn là dị loại trong lăng chế, bình thường chỉ có đại tội nhân hoặc quý tộc bị bệnh truyền nhiễm tử vong mới dùng thanh đồng quan." Chá Cô Tiếu thể trọng thủy chung có hạn, không thể một mực áp chế được cỗ quan tài trước mắt. "Côn Luân, muốn hay không lên đi?" Hồng Cô Nương nhìn về phía Côn Luân trầm mặc ít lời phía sau.

Hắn không biết nói chuyện, chỉ có thể làm việc.

Côn Luân trở mình một cái, phanh một tiếng, liền đem quan tài gắt gao đè lại. "?" Lão Dương Nhân thấy thanh đồng quan bị áp chế đơn giản như vậy, khinh thường nói: "Xem ra bánh chưng trong quan tài cũng không lợi hại lắm a!" Trương Trạch thấy thanh đồng quan tạm thời không động tĩnh, liền nói: "Thanh đồng quan hẳn là còn một loại tình huống khác, đó là thi thể bên trong trước khi nhập liệm đã xuất hiện tích tượng thi biến." Chín sợi xích sắt bên cạnh thanh đồng quan chính là chín đạo trọng tỏa trong miệng Hồng Cô Nương.

Phanh phanh phanh!

Thanh đồng quan đột nhiên kịch liệt chấn động, ngay cả Côn Luân

nặng hơn hai trăm cân cũng trực tiếp bị đẩy bay ra ngoài.

Thấy cương thi đột nhiên nổi điên, Chá Cô Tiếu nhanh chóng lấy ra dây trói xác. "Lão Dương Nhân, tiếp lấy." Đầu dây bên kia ném vào tay Lão Dương Nhân.

Bánh chưng lao ra chưa kịp nhìn rõ hình dạng đã bị hai người trói gô lại.

Trương Trạch cắt tay, vẩy một giọt máu qua.

Bành một tiếng, bánh chưng trực tiếp ngã vào trong quan tài.

Từ trong thi thể bị vải bố quấn quanh, rơi ra một cái đầu người bằng vàng. "Không có đầu?" Chá Cô Tiếu nhìn chằm chằm thi thể trong quan tài, thấy cổ quái. "Tập tục cổ quái, táng không toàn thây?" Hoa Linh đứng bên cạnh, chuẩn bị sẵn móng vuốt lửa đen, lại phát hiện tịnh không cần dùng đến. "Không chỉ một cỗ thanh đồng quan này, hai cỗ bên cạnh cũng như thế." Trương Trạch thuận tay nhặt gương đồng dưới đất, khảm lại vào thanh đồng quan.

Đồng kính dùng để trấn áp cương thi, hoặc là những đồng kính có linh tính nhất định đều có tác dụng trấn áp. "Trong cỗ quan tài đá kia bày biện hẳn là cũng không toàn thây.

Tại thời Xuân Thu, có một loại bính thi táng, đem nhiều khối thi thể ghép lại một chỗ rồi hạ táng." Hắn đi tới bên cỗ quan tài đá thứ ba. "Ba cỗ quan tài, phân biệt đối ứng với Ảnh Cốt của Hiến Vương, mai táng vào âm huyệt, hướng thiên địa biểu minh, lịch kinh ba ngục, có thể thoát thai hoán cốt, đắc đạo thành tiên." Tiếp đó hắn chỉ vào Ấm Tử Quan và Thanh Đồng Quan phía trước. "Ấm Tử Quan đại biểu khoét mắt, Thanh Đồng Quan là móc tim, cỗ thứ ba đặc biệt nhất cũng kinh khủng nhất: Đoạt Phách." Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân hợp lực mở ra Ấm Tử Quan, bên trong quả nhiên như lời hắn nói. "Thật sự bị khoét mắt!" Cỗ bánh chưng thứ hai càng không cần nói, không

chỉ móc tim, ngay cả đầu cũng không còn.

Hai cỗ thi thể người chết này, sinh tiền tất định chịu cực hình vô cùng đáng sợ.

Hoắc Tiên Nhi nhịn không được hiếu kỳ: "Trạch Gia, Đoạt Phách là chuyện gì xảy ra?" Trương Trạch sắc mặt quái dị nhìn nàng: "Dùng một loại hình cụ vu hình tên là Cốt Châm, đem người chết sống sờ sờ rút cạn máu." "Tê!

Quá tàn nhẫn rồi đi!" Hoa Linh đứng bên cạnh nghe mà cũng cảm thấy có chút chịu không nổi. "Không chỉ vậy, sau khi rút cạn người vẫn chưa chết, tiếp đó sẽ đem lượng lớn máu động vật như trâu, dê, gà đã chuẩn bị sẵn rót ngược vào trong.

Lấy đó biến người sống sờ sờ thành cương thi." Chá Cô Tiếu vừa nghe, lập tức hết ý định mở quan tài đá. "Đã như vậy, chi bằng dứt khoát hủy đi cỗ quan tài đá này?" "Hủy đi thì đáng tiếc." Trương Trạch nhìn cỗ quan tài đá trước mắt: "Đây là quan tài đá chế tạo từ Lam Sắc Thạch Tinh, cũng tục xưng là Quỷ Quan, đồng dạng có giá trị!

Nhưng những thứ này đều có một tiền đề, tuyệt đối không được mở cỗ quan quách này ra." Hô!

Bốn phía sáu ngọn Trường Minh Đăng đột nhiên sáng lên.

Tại bên cạnh ba cỗ quan quách, Lão Dương Nhân không biết từ lúc nào đã hỗ trợ thắp nến lên. "Hoa Linh, Chỉ Nhân Thuật nắm giữ thế nào rồi?" "Miễn cưỡng có thể khống chế..." Hoa Linh có chút khẩn trương.

Qua sự chỉ điểm của Tôn Quốc Phụ, Hoa Linh cơ bản đã nắm giữ Khôi Lỗi Thuật.

Chỉ là kinh nghiệm có hạn, nàng không dám vào thời điểm quan

trọng thế này lấy đồng đội cộng hoạn nạn ra làm chuột bạch. "Muốn hay không thử xem?" "Hiện tại?

Ta có thể sao?" Trương Trạch lập tức lấy ra người giấy trắng: "Thứ trong quan tài tồn tâm muốn gây khó dễ với chúng ta!

Nếu ta đi lên lăng tẩm Hiến Vương rồi những thứ này mới chạy ra, lúc đó chỉ càng thêm phiền toái, chi bằng tiên hạ thủ vi cường!" Hoa Linh nghe xong cũng minh bạch thời điểm quan trọng này không thể do dự. "Được rồi, vậy ta thử xem." Nói xong liền trực tiếp điểm mắt cho người giấy.

Khẩn trương tiếp theo đem máu điểm lên, trong miệng niệm chú.

Người giấy đột nhiên biến thành ba nữ tử, nhìn như người sống. "Hoa Linh, được nha, nhanh như vậy đã nắm giữ rồi?" Lão Dương Nhân nhìn kiệt tác của sư muội Hoa Linh, lập tức giơ ngón tay cái.

Bên cạnh quan sát, Hoắc Tiên Nhi nhìn chằm chằm người giấy, kinh ngạc nói: "Người giấy có thể làm bức chân như thế?" Thủ đoạn này e rằng thật có thể dùng để hấp dẫn địch nhân vào lúc quan trọng. "So với Chỉ Nhân Thuật của Trạch Gia còn kém xa lắm!" Từ khi trước đó thấy Trương Trạch đương trường nắm giữ thuật này, Hoa Linh đã nghiêm trọng hoài nghi thiên phú của mình.

Trương Trạch bất đắc dĩ nhún nhún vai.

Trách ta sao? "Chá Cô Tiếu." Trương Trạch ra hiệu Chá Cô Tiếu có thể chuẩn bị khai quan.

Tùy theo Chá Cô Tiếu tung một cú Đàm Thối, đột nhiên đem quan quách đá bay ra ngoài.

Trong quan tài đột nhiên nhảy ra một cỗ thi thể cổ quái.

Sở dĩ nói cổ quái, bởi vì thi thể đồng dạng không hoàn chỉnh.

Người giấy nhẹ nhàng rơi trên quan tài.

Bánh chưng mọc móng tay dài ngoằng đột nhiên tê hống một tiếng, bổ nhào về phía người giấy. "Bánh chưng này hình như không được thông minh cho lắm..." Thấy bánh chưng bị người giấy của Hoa Linh xoay như chong chóng, mọi người tựa hồ buông lỏng cảnh giác.

Trương Trạch nhìn về phía Hoắc Tiên Nhi: "Tiên Nhi, tới nay chưa thấy cô xuất thủ, có muốn đi lên thử xem hay không?" Cũng xem xem thời gian qua thực lực Hoắc Tiên Nhi rốt cuộc tăng lên bao nhiêu.

Hoắc Tiên Nhi dùng roi, bất quá hiện tại đã đổi thành Cửu Tiết Tiên (roi chín khúc) bằng kim loại. "Ân!" Nàng trịnh trọng gật đầu: "Mọi người tiếp tục tìm cơ quan, ta giải quyết bánh chưng!" Nói xong khẽ quát một tiếng, roi mãnh nhiên quất về phía con bánh chưng kia.

Một roi quất xuống, lập tức truyền ra tiếng xương cốt nứt vỡ. "Oa thảo ~" Lão Dương Nhân lập tức bị giật mình. "Đây là cái cô nàng Hoắc Tiên Nhi kiều tích tích kia sao?" Một roi này mà quất lên người, chỉ sợ cũng đủ sặc gạch.

Hoa Linh ung dung khống chế người giấy, đồng thời nói: "Kể từ khi uống máu Trương Trạch, ta phát hiện vô luận ăn gì, khí lực toàn thân và tốc độ đều ẩn ước có sở đề thăng.

Sư huynh không phát hiện sao?

Ta một đường đi tới đây cũng không cảm thấy mệt mỏi." Một đường này chủ yếu lo lắng Kim Bàn và Tôn Quốc Phụ hai vị tiền bối quá mệt, nếu không với tinh lực mấy người bọn họ, thậm chí có thể trực tiếp một đường đánh vào Lăng Vân Tiên Cung của Hiến Vương.

Trương Trạch nhìn xuống mặt đất, đột nhiên một cước đá văng một khối thạch bản hình tròn dưới chân. "Bên dưới còn một tầng?" Chá Cô Tiếu nhảy xuống, nhìn chằm chằm quan tài trước mắt. "Chế

tạo bằng cối đá?

Truyền thuyết trong địa ngục có một loại thạch tinh làm cối đá, phàm là kẻ đại ác, sau khi trụy nhập u minh đều sẽ bị cối đá nghiền áp, vĩnh bất siêu sinh.

Quan quách là vật đại hung, Hiến Vương sao lại dùng làm quan quách?" Nói rồi hắn một cước đá văng quan quách.

Sau khi luyện Đàm Thối, sức mạnh trên chân càng thêm kinh người.

Quan quách trực tiếp bay ra ngoài, rơi vào góc tường.

Chương 134

"....." "Ảnh Cốt hoàn chỉnh." Lời của Trương Trạch từ mặt đất truyền xuống. "Nhìn kỹ đi, cỗ thi hài này dùng ba bộ phận lấy ra từ ba cỗ thi thể trên mặt đất kia, tổ thành một cỗ Ảnh Cốt, thay thế Hiến Vương đọa nhập địa ngục." Chá Cô Tiếu cẩn thận kiểm tra thi hài, hốc mắt thiếu mất nhãn cầu, nhưng chỉnh thể thi thể lại bảo tồn phi thường hoàn hảo. "Thi thể xác thực có dấu vết bị oan hình, cổ cũng bị cắt rất phẳng." Xác định chỉ là Ảnh Cốt, Chá Cô Tiếu cũng không dừng lại nữa.

Tại lúc này, Hoắc Tiên Nhi đem móng vuốt lừa đen nhét vào miệng bánh chưng.

Lập tức cả con bánh chưng không thể động đậy. "Làm không tệ, Lão Dương Nhân, đi đốt thi thể." Chá Cô Tiếu quay về mặt đất, nhìn về phía Trương Trạch: "Ta vừa rồi đi qua Tam Thế Kiều, thấy động vật trên cầu đều có đôi có cặp, minh lý đây là mộ hợp táng.

Nơi này có sáu ngọn Trường Minh Đăng, bên trên có bốn cỗ thi hài, lại thêm Hiến Vương và Vương Hậu, vừa vặn sáu bộ thi cốt!" "Nói không sai." Trương Trạch tán đồng nói: "Bốn cỗ thi hài trước mắt đại biểu cho Hiến Vương tại nhân gian và địa ngục, còn phía trên của chúng ta mới đại biểu cho Tiên Sơn.

Đó cũng là vị trí lăng tẩm chân chính của Hiến Vương." Ánh đèn pin chậm rãi di chuyển lên đỉnh đầu.

Giải quyết xong nỗi lo về sau trước mắt, bước tiếp theo chính là đi tìm bản tôn Hiến Vương.

Ngẩng đầu nhìn lên đỉnh mộ thất phía trên.

Đối diện với vị trí lối vào dưới lòng đất, chính là một lối vào hình

tam giác. "Trạch Gia, quả nhiên không sai, thật sự có một lối vào!" Phát hiện lối vào mộ thất phía trên, Trương Trạch trực tiếp dùng Phi Hổ Trảo leo lên.

Tại mặt đất, chúng nhân đang chờ đợi phía trên chỉ thấy Tề Thiết Chủy bói một quẻ. "Khôn thượng Cấn hạ, bất cao bất đê, là trung quẻ!" Thấy quẻ tượng như vậy, Tề Thiết Chủy cảm thấy không hài lòng.

Nhiên Tôn Quốc Phụ ở bên cạnh xem xong lại nhíu mày. "Không đúng, đây là hung quẻ." "Khôn vi Địa, Cấn vi Sơn, Địa thượng Sơn tại hạ..." Tề Thiết Chủy cũng ngẩn ra, sơn tại địa chi hạ, đó chẳng phải là phát sinh địa chấn sao? "Là đại hung quẻ, mau cho người đi thông báo Trạch Gia!" Tôn Quốc Phụ lại ngăn cản, bảo chờ thêm chút, lúc này mạo muội đi xuống, thậm chí có khả năng hại người.

Trong cổ mộ, sáu người Trương Trạch, Chá Cô Tiếu xuyên qua mộ đạo phía trên.

Còn lại một mình Côn Luân thể hình quá lớn, không thể lên được đành ở lại phía dưới đợi lệnh.

Hai bên mộ đạo bố trí đầy phù điêu, họa toàn là cảnh tượng Hiến Vương thành tiên.

Tại tận cùng, điêu khắc một nữ tử.

Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân hai người đang tìm kiếm cơ quan, tiện đà tới gần kiểm tra.

Hốt nhiên hai người đồng thời cứng đờ tại chỗ. "Sư huynh?

Sư huynh?" Hoa Linh thấy hai người đều phát lăng, lập tức đi tới.

Trương Trạch vươn tay ngăn lại. "Đừng đi, trúng huyễn giác rồi." Nói xong hốt nhiên vươn ngón tay, nhẹ nhàng điểm lên trán hai người.

Kịch liệt đau đớn khiến hai người đột nhiên bừng tỉnh. "Đau quá!!" Trương Trạch lập tức lấy ra hộp đựng Kim Tàm Cổ.

Kim Tàm xuất hiện, trên nhân tượng phù điêu đột nhiên xuất hiện đại lượng phi nga (bướm đêm).

Chúng liều mạng bay ra ngoài mộ đạo.

Người phía sau đều đứng hai bên mộ đạo, chỉ thấy đám phi nga này thậm chí vô thị hỏa diễm của hỏa bả cũng muốn liều mạng rời đi. "Kim Tàm quả nhiên là Vạn Cổ Chi Vương, Thi Nga vừa gặp lập tức liều mạng bỏ chạy." Lão Dương Nhân xoa xoa đầu: "Trạch Gia, ra tay cũng quá đau, lần sau có thể hay không dùng biện pháp ôn nhu chút?" "Có chút tiền đồ đi, lần sau có thể hay không đừng trúng huyễn giác?" Hoa Linh nghe Lão Dương Nhân nói, liền lập tức đốp chát lại.

Trương Trạch, Chá Cô Tiếu cùng Hoắc Tiên Nhi đứng sau lưng hai người, nhìn chằm chằm nữ tử trên tường. "Là chân nhân khảm vào trong tường?" Chá Cô Tiếu nhìn nữ thi trước mắt, xem không hiểu phong tục hạ táng này. "Hiến Vương Vương phi, nơi này hẳn là Phong Thủy Nhãn của mộ thất." Trương Trạch nói: "Trong mộ thất có hai cái Phong Thủy Nhãn, Hiến Vương chiếm một cái, còn lại một cái liền dùng lão bà để lấp vào." Hắn nhớ kỹ toàn bộ quách thất bản thân là một cái Vạn Năm Đại Thái Tuế.

Mà hai nơi Phong Thủy Nhãn, đồng thời cũng là Thái Tuế Ô Đầu Nhãn.

Chá Cô Tiếu đem nữ thi dời đi, trực tiếp đi vào.

Bên trong bày biện một cỗ quan tài phượng quan chế từ kim tơ nam mộc.

Trong quan tài trống không, tịnh không có Hiến Vương quan quách. "Không có Hiến Vương quan quách, chẳng lẽ bên trong bị

người động tay chân?" Mục quang nhìn về phía bích họa trên tường bên cạnh.

Họa trung vẽ mấy người, có một nơi kỳ đặc là hồ nước tuyết sơn. "Trên tường sở họa giống như một nơi Tàng Địa cung điện, Trương Trạch huynh đệ, từng đi qua nơi Tàng Địa kia chưa?" Trương Trạch nhìn về phía địa phương sở họa trên tường. "Ma Quốc." Trong miệng đê thanh niệm một câu.

Hiến Vương tảo niên gian hẳn là đã thấy qua di tích Ma Quốc.

Bích họa đương trung sở miêu hội, chính là nơi Hiến Vương hy vọng sau khi chết sẽ đến.

Chỉ khủng sợ hắn không biết, cường như Ma Quốc cũng đã sớm diệt quốc.

Trương Trạch nhìn về phía tứ phía, lập tức đối với người phía sau hô: "Trong này có ta và Chá Cô Tiếu là đủ rồi, người phía sau khoan hãy vào." "Nơi này là Hiến Vương quách thất, thực tế thượng cũng là một cái siêu vạn năm Nhục Chi, cũng chính là cái chúng ta thường gọi là Thái Tuế." "Cả mộ thất đều là Thái Tuế?" Chá Cô Tiếu cầm đèn pin nhìn về phía tứ phía.

Hốt nhiên mục quang lạc tại dưới chân.

Tại dưới chân xuất hiện một cái hố động không bắt mắt.

Nhìn qua tự hồ đang chậm rãi nhuyễn động. "Trong này có cái hố!" Hố động nhuyễn động tứ phía một phiến niêm trù, bích họa trên tường cũng đang chậm rãi dung hóa. "Trong này là một cái Thái Tuế Nhãn khác, thi cốt Hiến Vương ở bên trong." Trương Trạch đi tới.

Đèn pin của Chá Cô Tiếu chiếu xuống, nhìn thấy bên dưới lộ ra một cái can thi (xác khô) phát đen.

Thi thể mặt ngoài hoàn toàn đá hóa, miệng hơi hơi mở ra, bên

trong lộ ra một hạt châu.

Châu tử cùng toàn bộ đầu lâu dung hợp lại một chỗ. "Mộc Trần Châu!" Hốt nhiên hắn kích động kinh hô. "Tìm được Mộc Trần Châu rồi?" Ở bên ngoài Lão Dương Nhân nhịn không được chui vào.

Hướng về phía khe hở nhìn xuống: "Thật là Mộc Trần Châu, sư huynh, lấy thế nào?" "Tộc nhân có cứu rồi!" Kiến hai người kích động đến quên đi xử cảnh của mình.

Trương Trạch nhắc nhở: "Trước đừng kích động, chúng ta hiện tại đang ở tại một trong hai mắt Thanh Hốt Thái Tuế của Vạn Năm Nhục Chi." "Bên ngoài Hắc Trư Thiên Hà dị tượng, chính là bởi vì Thái Tuế này." Chá Cô Tiếu giờ phút này đưa tay thò xuống, phát hiện căn bản với không tới Hiến Vương can thi bên dưới. "Lão Dương Nhân, kéo ta một cái, ta với không tới." Lão Dương Nhân lạp lấy cánh tay của hắn, Chá Cô Tiếu cơ hồ cả người đều chui xuống, mới vươn tay sờ được đầu Hiến Vương. "Không xong, lấy không được!" "Dùng đao." Trương Trạch hốt nhiên nói: "Ta không có thời gian từ từ lấy." Chá Cô Tiếu bản cũng là một người sát phạt quả đoán.

Trực tiếp lấy ra đao, đem đầu Hiến Vương chặt xuống.

Chờ ra ngoài chi hậu sẽ từ từ đem Mộc Trần Châu bóc tách ra.

Đột nhiên, trong khe hở Thái Tuế, chui ra vô số cánh tay đen kịt.

Tứ phía toàn bộ quách thất đều động.

Đốn thời tứ phía địa động sơn dao. "Không tốt, Thái Tuế triệt để phục sinh rồi!" Hai người đem Mộc Trần Châu đưa cho Trương Trạch, hắn trực tiếp thuận tay ném vào trong Thao Thiết Không Gian.

Chá Cô Tiếu bò ra sau, Trương Trạch hướng về phía thi thể Hiến Vương nhìn thoáng qua.

Phát hiện trong tay thi thể có một chuỗi thủ xuyến kỳ đặc. "Ra

ngoài trước." Nói xong, đột nhiên nhảy xuống, dùng chân đạp vào lối vào.

Vươn tay chộp lấy chuỗi châu xuyến thạch chế đặc thù, chân bỗng nhiên bị người dùng tay chộp lấy, dùng sức kéo xuống. "Trạch Gia, mau lên." "Mộc Trần Châu không phải đều lấy rồi sao?" Hắn cầm lấy chuỗi đồ vật kia cho hai người nhìn thoáng qua. "Vật này đại biểu cho toàn thiên thập lục quẻ quẻ tượng, đồng thời cũng là một cái manh mối quan trọng để phá giải trớ chú." Quan trọng nhất là, có thứ này, có khả năng một lần nữa thôi diễn ra Âm Dương bí thuật hoàn chỉnh trong Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Chương 135

"Mộc Trần Châu đâu?" "Tại chỗ ta." Trương Trạch nói: "Mau rời đi." Mộ thất đột nhiên kịch liệt nhuyễn động, tứ phía bất đoạn xuất hiện đại lượng niêm dịch.

Hống hống hống ~ Vạn Năm Nhục Chi không ngừng thu rút, nội bộ nguyên bản bị khoét rỗng, đang tại cấp tốc phục sinh.

Đồng thời truyền ra tiếng rống kịch liệt.

Tiếng tê tê vang lên, không ngừng nương theo mộ thất khôi phục, tại bên tai vang vọng.

Đột nhiên Hiến Vương vô đầu thi thể, theo toàn bộ Nhục Chi động đậy.

Chính cấp tốc hướng về phía hắn chui ra. "Hiến Vương!" "Không phải đã thành can thi rồi sao?" 【Vạn Năm Nhục Chi phục sinh, thỉnh túc chủ lựa chọn đào ly hay giải quyết Vạn Năm Thanh Hốt Nhục Chi Thái Tuế.】 Toàn bộ Nhục Chi phục sinh, khiên động chỉnh tòa Lăng Vân Thiên Cung đều đang run rẩy, như cùng phát sinh kịch liệt địa chấn vậy.

Mắt thấy Nhục Chi nội bộ không động sắp hoàn toàn phục nguyên.

Kịch liệt chấn động cũng dũ gia tần phồn.

Toàn bộ không gian dưới đất cũng theo đó bắt đầu chống đỡ không nổi, đại lượng thủy lưu đột nhiên dũng nhập. "Đi trước." Bên người Trương Trạch đột nhiên xuất hiện Tương Tây Thi Vương.

Biến thành Diêm Vương Đấu Thi Thi Vương, nghênh diện hướng về phía Hiến Vương không đầu vọt tới.

Sau đó động động mũi, giống như hốt nhiên ngửi thấy một cỗ hương vị kỳ đặc. "Thơm quá!

Đồ vật gì?" "Thơm quá Vạn Năm Nhục Chi a!" Trước mắt Vạn Năm Thanh Hốt Nhục Chi hoàn toàn phục nguyên.

Trương Trạch sát giác được, hốt nhiên đối chúng nhân hô: "Mau đi, Nhục Chi dưới đất đè ép quá nhiều tử thi, cực có khả năng sẽ hình thành Thi Động hiệu ứng!" "Thi Động?

Là cái gì?" "Là hắc động sẽ hấp nhập hết thảy, cụ thể lát nữa sẽ cùng các ngươi giải thích." Lời vừa dứt, Tương Tây Thi Vương đem Hiến Vương trước mắt cơ hồ hoàn toàn hấp thu.

Thấy Tương Tây Thi Vương chuẩn bị đối với Vạn Năm Nhục Chi bản thể da tay, Trương Trạch lập tức hô: "Dừng tay!" Hệ thống nhiệm vụ giải quyết Vạn Năm Nhục Chi, căn cứ cổ đại truyền thuyết, thứ này luyện thành đan dược có thể trường sinh.

Hoa Linh tự hồ đoán được ý nghĩ của Trương Trạch, vội vàng nói: "Chẳng lẽ ăn luôn Nhục Chi?" Hoắc Tiên Nhi đồng dạng cảm thụ được hấp dẫn lực mà Nhục Chi mang lại.

Trương Trạch vung đao, từ phía trên cắt xuống một khối. "Các ngươi cũng thử xem có thể hay không hấp thu." Trước mắt thời gian phi thường vội vàng.

Tình thế cấp bách phía dưới hắn trực tiếp một lần nữa chui vào trong đó.

Khẩn tiếp theo cả người đều bị Vạn Năm Nhục Chi bao khỏa.

Bên người mặt ngoài đột nhiên xuất hiện đại lượng bạch sắc khí thể.

Khí thể số lượng cực nhiều.

Tại thôn phệ điệu bộ phận Nhục Chi chi hậu, những khí thể này lại lần nữa khuếch đại phạm vi.

Thậm chí đem phạm vi mười mét vuông Nhục Chi hoàn toàn bao khỏa.

Khẩn tiếp theo, cái phạm vi này không ngừng thu nhỏ lại.

Điều này cũng ý vị rằng, tinh hoa của Vạn Năm Nhục Chi đang tại giảm thiếu.

Còn lại toàn bộ Nhục Chi đương trung, đều là phế vật vô dụng bị bài xuất.

Trương Trạch nghiêm trọng hoài nghi, Hiến Vương năm đó cực có khả năng bởi vì nuốt đan dược, hấp thu quá nhiều tạp chất mới chết.

Theo Vạn Năm Nhục Chi bị Trương Trạch hoàn toàn hấp thu.

Đốn thời lộ ra đại lượng thi thể tàng tại trong đó. "Nhiều thi thể như vậy?" Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân thôn thực tốc độ phi thường chậm chạp.

Bốn cá nhân hấp thu một khối, tốc độ so với Trương Trạch muốn chậm hơn rất nhiều. "Thi Động!

Cần phải chạy nhanh giải quyết, nếu không thật có khả năng sản sinh Thi Động hiệu ứng." Trương Trạch hốt nhiên triệu ra Tiểu Cửu. "Lập tức đi ra ngoài, bảo bọn họ đem thuốc nổ toàn bộ lấy tới đây!" "Hảo ~" Tiểu Cửu lân phiến run rẩy, phát ra thanh âm đồng âm vui tai.

Thanh âm khả ái tiểu nữ hài, khiến mấy người đồng thời lăng trụ. "Biết nói chuyện?

Là cái nữ hài?" Hồng Cô Nương kinh ngạc nhìn Tiểu Cửu đang xông ra ngoài.

Chá Cô Tiếu ngẫm lại liền cảm thấy bình thường. "Chúc Long hóa Giao, trước đó có năng lực mô phỏng tiếng người, hiện tại có thể nói chuyện, đảo cũng có thể lý giải." Chỉ là những tình huống này vốn dĩ trong truyền thuyết cổ đại mới có thể xuất hiện, hiện tại lại chân thực xuất hiện tại trước mắt chúng nhân.

Tiểu Cửu thông qua mộ đạo bên ngoài cấp tốc phóng lên mặt đất.

Tại mặt đất Kim Bàn đang chờ đợi cũng cảm thụ được mặt đất chấn động.

Thiên không đột nhiên hình thành một cái tuyền qua đen kịt.

Tiểu Cửu hướng về phía đám người trên mặt đất hô: "Ống bộc phá ~" Chỉ là đơn giản mô phỏng thanh âm nhân loại. "Long Vương Gia mở miệng nói chuyện!" Trong phe Tá Lĩnh có người xác nhận Giao Long trước mắt mở miệng.

Tề Thiết Chủy chen ra đám người. "Chờ một chút, ống bộc phá?" "Hiện tại có bao nhiêu?

Toàn bộ giao cho nó, khẳng định Trạch Gia tại bên dưới có nhu cầu!" Tổng cộng hơn bốn mươi cái ống bộc phá Tá Lĩnh, toàn bộ treo tại trên vuốt rồng.

Bùm một tiếng kích khởi ngàn tầng bọt nước, nó lại lần nữa chui vào trong nước. "Chờ một chút, ống bộc phá sẽ không vào nước chứ?" "Bát Gia yên tâm, ống bộc phá Tá Lĩnh ta có bí phương, trúc đồng bên ngoài là để phòng nước!" Hứa đa thời điểm, cổ mộ vãng vãng bị tàng tại dưới nước.

Loại mộ này bị xưng là thủy khanh, muốn nổ tung lối vào, đồng dạng cũng dùng dạng ống bộc phá này.

Tiểu Cửu tốc độ cực nhanh, bất quá năm phút đồng hồ công phu, lại lần nữa xuất hiện tại trong mộ thất. "Tới rồi!" "Có hơn bốn mươi

cái ống bộc phá phải không?" Hồng Cô Nương nhìn ống bộc phá trước mắt, lập tức dạy cách sử dụng. "Không cần do dự trực tiếp ném vào!" Mỗi người trong tay đều cầm cái hỏa chiết tử, mở ra nắp trúc đồng, châm ngòi dẫn tuyến lập tức ném vào.

Bất quá có ba cái bị ẩm, vô pháp sử dụng.

Oanh! "Nổ ~" Hồng Cô Nương vừa nói xong, oanh oanh oanh oanh...

Liên tục hơn ba mươi tiếng nổ mạnh. "Đi, Thi Động bị hủy, hy vọng có thể có tác dụng!" Không còn Vạn Năm Nhục Chi, cũng hủy điệu đại lượng thi thể.

Trương Trạch hiện tại chỉ hy vọng, Thi Động hiệu ứng cho dù không có tiêu trừ, cũng tận khả năng trì hoãn thời gian.

Tứ phía nước vào càng ngày càng nghiêm trọng, chúng nhân đạp nước hướng về phía bên ngoài chạy. "Đi theo Tiểu Cửu ra ngoài." Trương Trạch hướng về phía bên ngoài vọt tới.

Hốt nhiên cảm giác toàn thân đều tràn ngập sức mạnh.

Tốc độ dưới chân càng có thể cảm giác được gia cường rõ rệt.

Nếu như dựa theo số trị, trước đó là ba trăm tốc độ, hiện tại trực tiếp lên năm trăm. "Ta phát hiện tốc độ của ta biến nhanh, sức mạnh cũng vậy!" Hoa Linh vốn đang hướng về phía bên ngoài bôn bào.

Đột nhiên phát hiện tốc độ chạy trốn, cơ hồ có thể cùng Chá Cô Tiếu trước đó so sánh. "Ta cũng có loại cảm giác này." Chá Cô Tiếu hơi chút gia khoái tốc độ, nhẹ nhõm vượt qua Hoa Linh. "Sư huynh, ngươi cũng biến thành mạnh hơn!" Hoắc Tiên Nhi nguyên bản khinh công tư chất bình bình, đột nhiên cũng phát hiện, đích xác cũng có biến hóa rõ ràng.

Đồng dạng cũng có nhất định biến hóa... "Khủng sợ là tinh hoa

của Vạn Năm Nhục Chi kia, bị chúng ta hấp thu!" Chá Cô Tiếu mục quang hốt nhiên nhìn về phía Trương Trạch.

Chương 136

Vị kia vừa rồi thế nhưng là hấp thu cả một cái Vạn Năm Nhục Chi a! "Đúng rồi, Trạch Gia hấp thu nhiều nhất, sẽ có biến hóa gì?" "Ta?" Trương Trạch nhìn về phía mấy người, vẻ mặt nhẹ nhõm nói: "Không bằng tỷ thí một chút?" "Côn Luân, người cũng tận nhanh đuổi theo!" Nói xong liền toàn lực gia tốc hướng về phía bên ngoài vọt tới.

Rất nhanh liền lại lần nữa đi qua Tam Thế Kiều, dưới cầu Hoàng Tuyền giờ phút này biến thành cuồn cuộn hoàng hà.

Cấp tốc tới bên đầm nước, liền cấp tốc nhảy vào trong nước.

Tốc độ của hắn so với Tiểu Cửu còn muốn nhanh hơn nhiều.

Cấp tốc hướng về phía mặt nước bơi đi.

Mặt đất chúng nhân, giờ phút này đang tại nôn nóng chờ đợi. "Vừa rồi bộc phá động tĩnh qua đi lâu như vậy, Trạch Gia sao còn chưa lên?" "Sẽ không phải bộc phá phát sinh ý ngoại chứ..." "Không có khả năng!" Giải Cửu lập tức phủ định lời của Tề Thiết Chủy. "Lấy năng lực của sư phụ, nơi này tuyệt đối vây không được hắn!" Lời tuy nhiên nói như vậy, lại nhịn không được lo lắng. "Yên tâm đi, Trương Trạch tiểu tử kia, không giống người đoản mệnh!" Kim Bàn đứng tại bên thâm đàm, lẳng lặng chờ.

Bùm!

Mặt nước hốt nhiên kích khởi cự lãng.

Trong nước ẩn ước vọt ra một cái nhân ảnh.

Nhân ảnh đeo trên lưng một thanh Long Tích Đao mà chúng nhân quen thuộc. "Trạch Gia!!" Tá Lĩnh chúng nhân kích động hô to: "Trạch Gia!" Bùm!

Đột nhiên mặt nước chui ra đầu rồng cực lớn.

Vừa mới lộ ra mặt nước, xuất hiện tại bên người Trương Trạch.

Trương Trạch vươn tay sủng nịch sờ sờ đầu rồng.

Tiểu Cửu cũng hưởng thụ loại vuốt ve này.

Nhưng tại trong mắt người chung quanh, lại hiển đến không giống nhau. "Trạch Gia, có thể tính là đã về!" "Ta vừa rồi bói một quẻ, nơi này sắp sửa phát sinh địa chấn." Tề Thiết Chủy lập tức cho Trương Trạch giảng thuật quẻ tượng vừa bói.

Tôn Quốc Phụ rảo bước tiến lên: "Mộc Trần Châu, lấy được chưa?" "Lấy được." Nói xong đem chuỗi thủ xuyến có mười sáu cái ngọc hoàn đưa cho Tôn Quốc Phụ. "Tiền bối, xem trước cái này." Tôn Quốc Phụ nhận lấy, đột nhiên giật mình suýt chút nữa không cầm chắc. "Vật này bên trên mang theo quẻ tượng của Toàn Thiên Thập Lục Quẻ!" Trương Trạch đem đồ vật đưa cho Tôn Quốc Phụ trước. "Tiền bối, ngài cứ nghiên cứu nghiên cứu." Nói xong đi hướng trước mặt chúng huynh đệ Tá Lĩnh. "Các huynh đệ, thời gian khẩn bách, đi theo ta đem Lăng Vân Thiên Cung dọn sạch!" Trương Trạch tay nâng Hạn Bạt Chi Nhãn, nước trên người lập tức bắt đầu bị hạt châu hấp thu.

Rất nhanh trên người liền hoàn toàn khô ráo. "Chỉ quản dọn đồ đáng tiền, những thứ khác đừng đi chạm vào, đặc biệt là đồ vật có hình dạng cái lưỡi!" "Rõ!" Một trăm huynh đệ Tá Lĩnh, hướng về phía Minh Lâu dũng mãnh lao vào.

Nhìn Tá Lĩnh huynh đệ có trật tự đem đồ vật trong cung điện tháo dỡ. "Giải Cửu, ngươi nhìn chằm chằm, đừng đem đồ vật tháo quá triệt để!" Quan trọng là phải dọn đi những thứ rõ ràng đáng tiền.

Để Phong Học Văn, Ngô Lão Cẩu cùng Tề Thiết Chủy đều đi nhìn

xem.

Không bao lâu sau, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân cũng bình an trở về.

Trương Trạch đem đầu Hiến Vương lấy ra.

Ai ngờ Tôn Quốc Phụ nhìn chằm chằm khỏa đầu lâu kia cẩn thận xem xét, đột nhiên thấy đầu cũng chuyển động. "Các ngươi là người phương nào, thấy Bản vương sao không dập đầu?" "Dập, dập đầu?" Mấy người bên cạnh nghe xong đốn thời choáng váng.

Hiến Vương đầu lâu đột nhiên tô tỉnh, mấy người toàn bộ vây tại tứ phía nhìn chằm chằm cái đầu.

Thời đại này, hiếm thấy có người nói chuyện ngông cuồng như vậy.

Vừa mở miệng, Mộc Trần Châu liền từ trong miệng rơi ra.

Châu tử lăn đến trước mặt Trương Trạch, thấy châu tử từ trong miệng Hiến Vương hoạt lạc, liền trực tiếp đá về phía Chá Cô Tiếu. "Thu trước đi, trở về chi hậu lại hảo hảo thanh tẩy sạch sẽ." "To gan, mau đem Phượng Hoàng Đảm trả cho Bản vương!" "Bản vương vị liệt tiên ban, các ngươi không mau chóng đem Bản vương tống hồi nhục thân?

Như nhược bất nhiên, kêu các ngươi chết không có chỗ chôn!" Tuy nhiên chỉ còn lại một cái đầu, lại hoàn toàn nhẫn thụ không được loại đãi ngộ này.

Nhảy lên muốn hướng về phía Trương Trạch trước mắt cắn tới. "Kháo!

Đều chỉ còn lại một cái đầu, còn không thành thật?" Lão Dương Nhân nghe ngữ khí Hiến Vương nói chuyện, trong lòng đốn thời cũng có một cỗ vô danh hỏa.

Tân khổ tìm được Mộc Trần Châu, lại tịnh không thể lập tức dùng tới.

Nhiệt tình vừa mới nhen nhóm, tương đương với bị lập tức lại dội tắt một nửa.

Chá Cô Tiếu sắc mặt cũng không đẹp mắt, nhìn chằm chằm Hiến Vương đầu lâu trước mắt, lấy ra súng chỉ vào đầu hắn. "Còn ồn ào, cho ngươi hồn phi phách tán!" "Nếu không phải ngươi, ta Bàn Sơn tộc nhân hà chí tại chịu khổ ngàn năm?" Nói xong hung hăng đem báng súng đập lên đầu Hiến Vương. "Vô tri tiểu dân, vô, vô tri, vô..." Bất quản hắn mở miệng như thế nào, Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân đều luân phiên ẩu đả. "Vô tri tiểu dân..." "Lại dám tu nhục Bản vương!!" Bành!

Chá Cô Tiếu rốt cục chịu không nổi thanh âm của hắn, trực tiếp nổ một phát súng. "Đau quá, là yêu vật gì?" Nhìn chằm chằm cái đầu trước mắt, Trương Trạch rốt cục xác định vì sao hắn có thể tô tỉnh. "Hiến Vương hấp thu tinh hoa của Vạn Năm Nhục Chi và Mộc Trần Châu, sở dĩ mới có thể tô tỉnh, nhưng vị liệt tiên ban là si tâm vọng tưởng!" Nói xong rút ra Long Tích Đao. "Hiến Vương lão nhi, vì một người phục sinh, số vạn người phải bỏ ra sinh mệnh, giản trực đáng chết!" Trương Trạch mặt lộ hung quang.

Tự vấn không phải một người tốt, nhưng đối mặt Hiến Vương loại ác nhân tín phụng tà thần này, cũng nhịn không được muốn tỏa cốt dương hôi.

Ký nhiên tử đạn vô pháp triệt để đánh chết, vậy dùng đao thậm chí dùng pháo.

Tên Hiến Vương kia đột nhiên ngẩng đầu, thấy sau lưng Trương Trạch có một cái đầu rồng cực lớn đang bỉ di nhìn hắn. "Long? ...Giao Long?" "Vô tri tiểu dân, ngươi hà đức hà năng, có thể làm cho Giao

Long đi theo tả hữu?

Bản vương lịch kinh ba đời chi khổ..." Hốt nhiên đao quang nhất thiểm, thanh âm Hiến Vương kiết nhiên nhi chỉ.

Hắn nằm mộng cũng muốn cưỡi chân long, vũ hóa thành tiên.

Nhưng trước mắt con rồng này, lại đi theo Trương Trạch.

Lịch kinh ngàn năm tô tỉnh, khiến hắn tịnh không có nhận rõ hiện thực.

Hiến Vương ồn ào, rốt cục triệt để không còn thanh âm. "Hô, rốt cục yên tĩnh rồi!" Lão Dương Nhân đem Hiến Vương trên mặt đất đá vào trong thâm đàm.

Trương Trạch một mực quan chú Hắc Trư Thiên Hà đại hung thiên tượng rốt cục bắt đầu tiêu tán.

Xem ra đại hung chi triệu là ác thi, chính là Hiến Vương vừa rồi. "Cũng may ra tay đủ nhanh, nếu không để Hiến Vương hoàn chỉnh khu thể phục sinh, khủng sợ không có dễ đối phó như vậy!" Chá Cô Tiếu lấy ra một khối vải lau sạch sẽ Mộc Trần Châu.

Lão Dương Nhân trường thán một hơi: "Mộc Trần Châu tìm được rồi, đáng tiếc không thể phá trừ tộc nhân trớ chú..." Chá Cô Tiếu lại lập tức điều chỉnh tâm tình: "Mộc Trần Châu đã tìm được, lúc này chính là thời điểm tràn ngập hy vọng, sao có thể nói lời như vậy?" "Xem ra ngươi tâm phù khí táo, trở về chi hậu, cho ta hảo hảo luyện tập ba tiếng Bế Khí Công!" Hoa Linh thè lưỡi: "Đáng đời, mới vừa vặn có hy vọng, lại ở đó nói lời tang khí!" Nàng cùng Chá Cô Tiếu giống nhau, thủy chung đều đang nỗ lực làm cho mình không buông tha hy vọng, đối với thái độ của Lão Dương Nhân, tự nhiên phi thường bất mãn.

Kiến Bàn Sơn ba người có chút thất vọng, Trương Trạch nói:

"Nhãn cầu đồ án trớ chú kỳ thực tịnh không chuẩn xác, đây kỳ thực là đặc thù ấn ký đánh vào trên người tế phẩm." "Nhu cầu đi đến một nơi đặc định, hoàn thành hiến tế nghi thức mới có thể khư trừ." Cách nói này, Bàn Sơn ba vị lần đầu tiên nghe được.

Chá Cô Tiếu củng thủ thỉnh giáo: "Thỉnh Trạch Gia tứ giáo." Thấy chúng nhân đều gọi là Trạch Gia, hắn lại gọi huynh đệ thì hiển đến có chút đặc thù.

Vả lại, bí mật Mộc Trần Châu, tự hồ cũng chỉ có Trương Trạch biết đến tương đối nhiều. "Nơi đó, tại Côn Luân sơn mạch thâm xử, nhu cầu lấy nhãn cầu tác vi tế phẩm." "Côn Luân sơn mạch phạm vi phi thường lớn, ta cũng không rõ cụ thể vị trí, tường tế chờ ta trở về chi hậu lại làm nghiên cứu." 【Chúc mừng túc chủ giải quyết Vạn Năm Nhục Chi đồng thời giải quyết Thi Động hiệu ứng nguy cơ, thỉnh lựa chọn ngài khen thưởng!】【1.

Khí thể bạo phát, túc chủ thể nội khí đạt tới tương đương nồng độ, khả đề tiền khai khải bạo phát năng lực.】【2.

Chương 137

Khai khải sơ cấp Bản Năng Chi Nhãn, khả khuy kiến linh thể, thăng cấp nhu cầu Quỷ Tộc huyết mạch.】【3.

Hoạch đắc Lãm Yến Vĩ Tá Lĩnh độc môn khinh công, khả lập tức học hội.】 Khinh công nguyên bản hắn đã biết, thậm chí một bên sử dụng khinh công một bên sử xuất Đạp Cương Bộ Đấu, có thể đồng thời khôi phục tự thân thể năng thậm chí tiểu phúc độ hấp thu thiên địa linh khí, Lãm Yến Vĩ là gia truyền khinh công của Trần Ngự Lâu, học được cũng không dễ giải thích.

Chí vu Bản Năng Chi Nhãn tại tối sơ, cũng tương đương với Âm Dương Nhãn của Tôn Quốc Phụ, cường hóa ngũ thức, bước kế tiếp tự nhiên cũng có thể sở hữu đồng dạng năng lực, thậm chí mạnh hơn.

Nhưng khí thể bạo phát, thì lại hoàn toàn bất đồng!

Nhớ kỹ kiếp trước xem Dị Nhân thế giới, Ba Luân tại tình huống thân chịu trọng thương, đem khí bạo phát ra ngoài, cấp tốc lược đoạt sinh vật tứ phía, khoái tốc phân giải hấp thu.

Mấy phút đồng hồ công phu, có thể làm cho người tần tử, đại phúc độ khôi phục.

Có thể nói sở hữu hạng kỹ năng này, đẳng đồng với sở hữu đơn giản bất tử chi thân. "Ta chọn hạng thứ nhất." Sự thật thượng, hắn tịnh sẽ không dùng hạng kỹ năng này.

Chỉ là sẽ từ từ thích phóng tự thân hãn dịch, dữ không khí tứ phía dung hợp.

Phạm vi cũng phi thường hữu hạn.

Chờ hắn bắt đầu học hội bạo phát thời điểm, cổ kế cũng là mấy

năm chi hậu. 【Chúc mừng túc chủ, hoàn toàn đem Vạn Năm Nhục Chi năng lượng dung nhập tự thân, hiện tại thân thể cường độ khả chi xanh túc chủ tồn hoạt ngàn năm.】 "Sống ngàn năm?

Tại tình huống hoàn toàn không tiêu hao đi?" Tại cái niên đại hỗn loạn này, không ít kẻ địch của Trương gia.

Nhật khấu tồn tại, không có khả năng hoàn toàn trí thân sự ngoại.

Ra ngoài thời gian dài như vậy, không biết Thường Sa gần đây khủng sợ lại phát sinh không ít sự tình.

Đứng tại tứ phía Trương Trạch, Tôn Quốc Phụ nhìn về phía Trương Trạch thì đột nhiên thấy trên người hắn xuất hiện đạm lam sắc quang. "Đạo đạm lam sắc quang kia..." Cỗ lực lượng kia hình thành một trận gió, hướng tứ phía khuếch tán.

Chúng nhân đều chỉ cho là gió thổi.

Chỉ có Tôn Quốc Phụ, minh bạch cổ sức mạnh này đến từ trên người Trương Trạch.

Trương Trạch thấy hắn nhìn mình, mục quang lạc tại mười sáu cái ngọc hoàn kia thượng. "Tiền bối, Toàn Thiên Thập Lục Quẻ nghiên cứu thế nào?" "Phù hiệu bên trên xác thực đối ứng với Toàn Thiên quẻ tượng, ta nhu cầu trở về chi hậu tra duyệt điển tịch, mới có thể kế tục nghiên cứu chân chính tác dụng." "Ân sư sáng tạo ra 《Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật》 cũng phi một sớm một chiều, lúc này dung ta cùng Kim Bàn sư huynh hảo hảo nghiên cứu nghiên cứu." Bên cạnh Kim Bàn nhìn đồ vật, cũng chậc chậc xưng kỳ. "Âm Dương bí thuật đoạt thiên địa tạo hóa, ngã nguyên bản cả đời này đều không dám nghĩ, thiên thiên lại cho hy vọng lớn như vậy!" "Hy vọng ngã thử sinh, có cơ hội có thể chân chính nhìn thấy hoàn chỉnh 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》." Một chuỗi đồ vật này vẫn luôn tại trên tay Hiến Vương, khủng sợ cũng phi thường trọng

yếu. "Trạch Gia!" Tá Lĩnh chúng nhân cầm thanh đồng khí, tuẫn táng đồ sứ, kim khí... toàn bộ mãn tái nhi quy. "Sư phụ, đều kiểm tra rồi, trừ bỏ những cái trên kiến trúc, những cái khác đều dọn sạch rồi..." Giải Cửu lau một vệt mồ hôi, đối với năng lực dọn đồ của Tá Lĩnh, quả thực bội phục. "Đồ vật cùng Hồng Cô Nương giao tiếp, sau đó lại thương lượng như thế nào phân phối!" Chá Cô Tiếu nâng Mộc Trần Châu, "Ta cùng Lão Dương Nhân, Hoa Linh ba người, nhu cầu trở về một chuyến, nói cho tộc nhân cái tin tức tốt này!" "Cũng là nên làm, đến lúc đó ta mang những người khác về Thường Sa thành trước." Nhìn về phía Phong Học Văn bên cạnh. "Còn ngươi?

Đi tìm cha và đệ đệ, hay tùy ta về Thường Sa thành?" Phong Học Văn trong tay ôm một cái thanh đồng hương lô liền không buông tay, thấy thế nào cũng là một đứa trẻ không hiểu chuyện. "Đương nhiên Trạch Gia đi đâu ta đi đó!

Chưa học được chân bản sự, không thể trừ bỏ Phong Sư Cổ con yêu nghiệt kia, ta sẽ không trở về!" Chu vi chúng nhân nhìn thiếu niên này, đều nhịn không được phát cười. "Tiểu huynh đệ, ngươi biết địch nhân của ngươi là ai sao?

Đó khủng sợ là chân chính Thi Tiên!" Tề Thiết Chủy nói xong, lại bị Phong Học Văn bĩu môi: "Vậy thì thế nào?

Nếu quả như Trạch Gia ra tay, cho dù là Chân Địa Tiên, cũng khẳng định không thành vấn đề." Hắn buông xuống hương lô: "Sư phụ tại thượng thỉnh thụ đồ nhi nhất bái!" Hắn nhe răng nói: "Hương lô này là bái sư lễ của ta." Giải Cửu đứng tại một bên, thấy Phong Học Văn tuy nhiên tuổi nhỏ lại có cá tính.

Trương Trạch suy xét một lát: "Thu nhận cũng được, nhưng về sau phải thu liễm tính tình, đừng luôn lỗ mãng như vậy." Tề Thiết Chủy cười chen vào một câu: "Làm việc phải dựa vào trí tuệ thủ

thắng." Phong Học Văn lập tức hướng về phía hắn làm cái mặt quỷ.

Cái hương lô kia, Trương Trạch tự nhiên cũng không khách khí thu hạ.

Đồng thời lấy ra một cái Thao Thiết điếu trụy.

Hoa Linh thấy Phong Học Văn bái Trương Trạch làm sư, lấy ra cuốn Khôi Lỗi Thuật kia. "Cuốn này nguyên bản đến từ Quan Sơn Thái Bảo, hiện tại cũng coi như vật quy nguyên chủ." "Cảm tạ, sư... ngạch..." Gãi gãi đầu, bản định cám ơn vị sư nương này.

Nhưng nhìn nhìn Hoắc Tiên Nhi bên cạnh, tâm nói, vị này cũng giống vị sư nương.

Tùy hậu Trương Trạch để chúng nhân đem đồ vật tụ tập lại.

Tá Lĩnh chúng nhân dùng ánh mắt kỳ đãi nhìn chằm chằm hắn. "Muốn bắt đầu." "Rốt cục lại có thể tái kiến Trạch Gia thi triển Bàn Vận Thuật trong truyền thuyết." Tùy theo Trương Trạch đứng tại nguyên địa, lần này liên động tác giả vung tay đều lười làm.

Sở hữu đồ vật toàn bộ bị bàn vận đi.

Nhìn khoảng không địa trống không một vật, chỉ có ấn ký trên mặt đất, chứng minh đồ vật từng xuất hiện. "Như vậy... liền bàn vận đi rồi?" Tề Thiết Chủy nhìn nhiều lần như vậy, vẫn không lý giải được nguyên lý bên trong. "Giới Tử Nạp Tu Di?

Bàn Vận Thuật?" Tôn Quốc Phụ không phải lần đầu tiên nhìn thấy, lại cảm giác não tử có chút không đủ dùng.

Dạng thủ đoạn này, thật sự chân thực tồn tại sao?

Khủng sợ người tại tràng, cũng đều cho rằng trực tiếp là một trường huyễn giác. "Xuống núi!" Tùy theo Trương Trạch phát thoại, chúng nhân thuận theo hướng khác tìm một lối rời đi Lăng Vân Tiên

Cung.

Chúng nhân vừa mới xuống rừng rậm.

Đi tại phía trước dò đường Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân lại hốt nhiên cảnh giác nhìn chằm chằm rừng rậm phía trước. "Có người!!" Lão Dương Nhân cảnh giác kéo căng phản khúc cung, chuẩn bị động thủ. "Đều đừng kích động." Trương Trạch rảo bước tiến lên.

Chỉ thấy phía trước sườn rừng rậm, ẩn nấp một đám "mỹ nữ" mặt mang vi tiếu.

Nữ tử da dẻ đạm lục, toàn thân ngũ quan tay chân đều đủ.

Trừ bỏ không có y phục, nhìn qua như cùng người sống bình thường. "Là Nhục Quế, lại gọi là Mộc Quế, có thể ăn sống cũng có thể nấu chín ăn, là thực vật phi thường hiếm thấy." Trương Trạch giải thích xong, phía sau chúng nhân lập tức vây lên. "Mọi người đừng kích động, Nhục Quế còn rất nhiều." "Thứ này có thể thanh trừ thi độc, cường thân kiện thể diên niên ích thọ..." Không đợi hắn nói xong, Tá Lĩnh chúng nhân liền nhịn không được hướng về phía rừng rậm vọt vào.

Tùy theo người đầu tiên ăn xuất hiện, những người khác liền cũng đi theo gặm.

Tề Thiết Chủy che mặt: "Ai da, lớn lên giống người sống như vậy, sao hạ được miệng..." Phong Học Văn trực tiếp lấy ra một đốt, nhét vào miệng.

Lại phát hiện nhập khẩu cam điềm, ăn xuống chi hậu, cảm giác toàn thân thư sảng.

Mỗi người đều hạ không ít cổ mộ, Nhục Quế vừa ăn, thi độc trong cơ thể lập tức bị thanh lý sạch sẽ.

Trương Trạch thấy thế, trong đầu tuân vấn hệ thống. "Những

thực vật này có thể liên cả đất dời vào Thao Thiết Không Gian của ta không?" 【Hoàn toàn có thể di thực, trong Thao Thiết Không Gian cũng sẽ tự nhiên sản sinh không khí.】 Trương Trạch cũng hiểu được, di thực đi vào, bằng với nhiều thêm lục thực, tương đương với tịnh hóa không khí.

Chờ Tá Lĩnh chúng nhân đều ăn no.

Lại nhìn những người trước mắt này, khí sắc tốt hơn nhiều.

Ngay cả Hồng Cô Nương sắc mặt u ám, kiểm sắc đều biến thành màu tiểu mạch khỏe mạnh. "Thứ này, thật thích hợp cho người trong nghề đấu của chúng ta." Kim Bàn sờ sờ bụng, phát ra cảm khái: "Người hạ mộ, thể nội ứ tích quá nhiều thi độc, đa bán đều không có kết cục tốt, ăn thứ này, hoặc hứa ta thật có thể an độ vãng niên rồi!" Nói xong chính muốn giấu đi một bộ phận. "Tiền bối định cho Trần sư phụ cũng mang một ít?" Trương Trạch liếc mắt nhìn ra dự định của Kim Bàn.

Đều là sư huynh đệ, lại từng là tổ ba người, tình cảm kia không phải người bình thường có thể lý giải. "Nhục Quế ta có thể dùng Bàn Vận Thuật dời đi, Trần tiền bối nếu có nhu cầu, có thể tới thành Trường Sa, đến lúc đó muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!" Ở phương diện khác, Trương Trạch cũng có tư tâm của mình.

Chương 138

Kim Tàm Cổ có thể là một loại uy nhiếp lực.

Nhục Quế tương đương với một loại ban thưởng khó mà cự tuyệt.

Kẻ trộm mộ nào, không sợ đột nhiên chết bất đắc kỳ tử?

Chỉ là không có biện pháp bãi liễu.

Ngô Lão Cẩu ăn xong, đột nhiên cảm giác trên người có kỳ quái biến hóa. "...Trạch Gia, đồ vật mà Thi Cẩu Điếu lưu lại trên người ta, hình như cũng bị thanh trừ rồi!" Trước đó ăn thi thể, điểm này Trương Trạch sớm biết.

Lại không nói, hiện tại trị hết rồi.

Đối với Ngô Lão Cẩu, chỗ tốt nhiều hơn chỗ xấu. "Xem ra ta đi theo Trạch Gia, cũng thuận tiện hưởng ké phúc khí của Trạch Gia!" Chúng nhân đối Trương Trạch lại lần nữa tâm hoài cảm kích.

Đem số chưa ăn hết, tạm thời lưu lại, một lát ra ngoài chi hậu, chia sẻ cho các huynh đệ Tá Lĩnh khác.

Như thế nào an trí một ngàn huynh đệ Tá Lĩnh, đảo thành vấn đề.

Trương Trạch nhìn về phía Hồng Cô Nương, nói: "Trở về chi hậu cho người viết thư nói cho Trần huynh cái tin tức tốt này." "Các huynh đệ Tá Lĩnh này, trước ở tại Tương Âm, đợi bên Thường Sa thành nhu cầu chút thời gian lựa chọn chỗ ở." Dù sao nhiều người như vậy, tổng phải hảo hảo chọn cái địa phương.

Ân Trác trở lại Già Long Trại chi hậu, cùng trại chủ nói tình huống Sơn Thần.

Đốn thời toàn bộ trại tử đều sôi trào.

Trương Trạch càng trực tiếp đem hài cốt Sơn Thần lấy ra.

Lần này toàn bộ Già Long Trại đều không thể không tin tưởng.

Tuy nhiên Hiến Vương không còn, nhưng người trong trại vẫn không dám thâm nhập Trùng Cốc.

Những độc trùng cơ quan kia, đại bộ phận phong thủy trận vẫn còn.

Trương Trạch lúc đi cũng đang tự hỏi, hoặc hứa lúc tất yếu, cũng có thể tại đây tu kiến một tòa Trương Gia Cổ Lâu.

Chúng nhân một lần nữa về Thường Sa thành.

Bàn Sơn ba người toàn bộ mang theo Mộc Trần Châu, đi gặp tộc nhân.

Trương Trạch tùy theo Cửu Môn mấy người, về Thường Sa thành.

Ai ngờ vừa mới vào thành, bị mấy cái thanh niên chặn đường đi. "Trương Trạch?" Vi thủ một cái nữ hài, dáng dấp phi thường trẻ tuổi, nhưng thanh niên bên cạnh lại gọi là mẹ nuôi.

Trương Trạch liền đoán, khủng sợ là hai người của Hải Ngoại Trương Gia.

Nhìn người nữ tử có dung mạo bình thường trước mắt, hoàn toàn không thể nhận ra tuổi tác thật sự đã hơn trăm tuổi.

Đứng cạnh Trương Hải Diêm, trông họ thậm chí còn giống huynh muội hơn.

Chỉ có ánh mắt của Trương Hải Kỳ là khiến người ta cảm giác được sự thương tang vô tận, giống như một người già sắp gần đất xa trời.

Trương Trạch đang quan sát Trương Hải Kỳ, và đối phương cũng làm điều tương tự.

Vừa mới gặp mặt, Trương Hải Kỳ đã có thể cảm nhận được trên người Trương Trạch huyết mạch Trương gia khác biệt với mọi người.

Người Trương gia đối với người cùng tộc đã thức tỉnh huyết mạch đều có cảm ứng nhất định.

Nhưng huyết mạch trên người Trương Trạch lại khiến bà có cảm giác cao quý đến mức không thể diễn tả. "Nơi này không tiện nói chuyện, đi theo ta." Nhìn hai người trước mắt đều đeo mặt nạ da người.

Gen của người Trương gia thông thường đều không đến nỗi quá xấu. "Trạch Gia, hai vị này cũng là người Trương gia ở Đông Bắc sao?" Tề Thiết Chủy nhìn khí chất của hai người liền có thể cảm giác ra được là người Trương gia. "Gần như vậy." Tôn Quốc Phụ ở bên cạnh nhìn kỹ một nam một nữ trước mặt, luôn cảm thấy có chút không thể tin nổi. "Sư huynh, nhìn nữ tử kia xem, rõ ràng tuổi tác còn lớn hơn chúng ta vài chục tuổi, thế mà trông cứ như thiếu nữ!" Kim Bàn là lần thứ ba nhìn thấy người Trương gia. "Ở Đông Bắc không phải cũng đã gặp người Trương gia rồi sao, có thấy Trương gia xuất hiện người già không?" Nếu như không phải người Trương gia đều sống không thọ, vậy thì chỉ có một khả năng.

Người của gia tộc này, toàn bộ đều sẽ không già.

Điểm này khiến người ta cảm thấy tương đối khủng bố. "Cái gia tộc Trương gia này, nhìn qua toàn bộ đều là quái vật a!" Kim Bàn hiện tại đã hiểu, sự ưu tú của Trương Trạch e rằng có một phần là do gen bẩm sinh. "Sư phụ, chi bằng đến Giải Ngữ Lâu?" Giải Cửu thấy có chuyện quan trọng cần bàn, liền chủ động nói: "Trong Giải Ngữ Lâu

có một gian mật thất, tôi sẽ bảo cha tôi chi phối mọi người đi nơi khác trước, tuyệt đối sẽ không để ai quấy rầy." Phong cách làm việc luôn nghiêm cẩn, tích thủy bất lậu của hắn đã bắt đầu được hình thành từ bây giờ.

Đi ngang qua bàn khẩu của Hoắc gia, có người Hoắc gia từ xa nhìn thấy bóng dáng Hoắc Tiên Nhi. "Tiên Nhi tiểu thư và Trạch Gia đã về, mau đi thông báo cho Đương gia, còn có Lão thái thái!" Hoắc Cẩm Tích tuy là Đương gia của Hoắc gia, nhưng chuyện liên quan đến Hoắc Tiên Nhi thì cần phải thông báo cho Lão thái thái đầu tiên.

Trương Trạch nhanh chóng đi vào trong Giải Ngữ Lâu, tiến vào mật thất.

Trương Trạch mở lời trước: "Tổ huấn Trương gia 'Sơn hải bất tương kiến', vì sao lại muốn gặp?" Trương Hải Kỳ nhìn Trương Trạch, đích xác từ trên người hắn nhìn ra khí chất độc nhất vô nhị của Trương gia Đông Bắc.

Nếu như không phải xác nhận thân phận của đối phương, bà thậm chí còn có loại ảo giác như nhìn thấy Đại Tộc Trưởng của nhiều năm về trước. "Nghe nói cậu đã phản xuất Trương gia." "Ta không rõ cụ thể đã xảy ra chuyện gì với Trương gia, nhưng khẳng định không liên quan đến ta." Hắn quay sang nói với người phía sau: "Hải Diêm, nói cho ta biết ý định của các người đi." Ba người gặp mặt, về mặt khí thế, Trương Hải Diêm cảm giác mình và Cán nương (mẹ nuôi) đã thua một nửa.

Hắn vốn định quan sát một chút, không ngờ lại bị áp đảo.

Hắn ho khan một tiếng. "Mọi người đều là người Trương gia, ta đến nhờ vả thân thích, ở Nam Dương gặp chút rắc rối, muốn mượn vài vạn người." "Còn nói đùa nữa, ta sẽ cho người ném cậu xuống dưới đấy." "Là vì chuyện hồ sơ lưu trữ sao?" Thấy Trương Trạch

trực tiếp nói ra mục đích, Trương Hải Kỳ lập tức cảm thấy sự việc dễ nói chuyện hơn nhiều. "Ta đã liên hệ bên Đông Bắc, gia tộc không có hồi âm." "Có một tên quân phiệt tên là Mạc Vân Cao, vẫn luôn có hứng thú với người Trương gia, thậm chí đến mức si mê." Quả nhiên, Trương Trạch vừa nghe liền biết tình tiết này giống với một phần trong nguyên tác.

Vừa khéo chuyện này hắn ít nhiều cũng biết một chút. "Tên Mạc Vân Cao này trước đây từng thấy Tộc trưởng Trương gia ra tay, do đó vô cùng hướng về huyết mạch Trương gia, cũng giống như Tả Khiêm Chi - Quan bố phòng thành Trường Sa trước đây, bắt người Trương gia để làm thực nghiệm." Nhắc đến cái này, Trương Hải Diêm phẫn nộ nói: "Đâu chỉ là thực nghiệm, ta từng thấy tạng phủ của tộc nhân bị ngâm trong nước thuốc..." Sự sa sút của Trương gia dẫn đến việc rất nhiều kẻ có hứng thú với loại huyết mạch này đều bắt đầu ra tay. "Cho nên muốn tìm Tộc trưởng để quản chuyện này?" Ánh mắt già nua của Trương Hải Kỳ lập tức khôi phục thần thái: "Ta nghe nói cậu là bằng hữu duy nhất của Tộc trưởng thế hệ này, nhất định biết cậu ấy ở đâu." Điểm này thật đúng là để bà ấy đoán trúng rồi.

Trương Trạch bình tĩnh nói: "Ta không biết cụ thể hắn đang ở đâu, nhưng ta biết đoạn thời gian này hắn sẽ về nhà cổ ở Đông Bắc." "Sau đó nữa, e rằng sẽ tiếp tục xuống mộ, muốn tìm lại sẽ rất khó." Theo thời gian suy tính, Tiểu Ca hiện tại e rằng vẫn chưa tìm được chìa khóa Thanh Đồng Môn.

Muốn mở ra Quỷ Tỳ, cần phải có huyết mạch Trương gia, điểm này cũng là mấu chốt khiến người Uông gia nghĩ trăm phương ngàn kế đều muốn sao chép huyết mạch Trương gia.

Trương Hải Kỳ và Trương Hải Diêm nghe xong bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Công tác lưu trữ hồ sơ đã bị phá hoại, tiếp theo tìm được Tộc trưởng mới là quan trọng nhất. "Hẹn thời gian đi!" Trương Hải Kỳ trực tiếp nói: "Hẹn thời gian đưa ta đi gặp Tộc trưởng, sau đó sẽ không làm phiền cậu nữa." "Có thể ở lại thành Trường Sa trước, cùng ở với những người Trương gia khác." "Nếu như xuất phát đi Đông Bắc, ta sẽ thông báo cho các ngươi." Nói thật, hắn cũng không biết khi nào Tiểu Ca sẽ xuất hiện tại nhà cổ Đông Bắc. "Cũng tốt." Nghe nói được ở cùng với các tộc nhân khác, Trương Hải Kỳ liền không từ chối.

Dù sao cũng đã lâu không gặp "đồng loại".

So với việc tiếp xúc với người bên ngoài, người Trương gia luôn có một loại cảm giác không hòa nhập.

Đợi Trương Trạch cùng Trương Hải Kỳ, Trương Hải Diêm đi ra ngoài.

Bỗng nhiên một nữ tử thần tình cổ quái đứng ở cửa.

Trương Hải Diêm lập tức giật mình. "Người giấy!" Trương Hải Kỳ liếc mắt liền nhận ra nữ tử trước mắt không phải người sống. "Người giấy biết cử động?" Trương Hải Diêm lập tức cảnh giác rút dao. "Học Văn!

Đừng quậy nữa." Trương Trạch hô một câu, trong góc Phong Học Văn từ từ đi ra, gãi đầu: "Sư phụ, con nhất thời ngứa nghề..." Trên đường về vừa mới học được thuật người giấy, liền bắt đầu nhịn không được dùng thử thủ đoạn của người Trương gia.

Nhìn Trương Hải Kỳ suýt chút nữa cắt ngón tay lấy máu, liền biết suýt nữa gây họa. "Buổi tối luyện bế khí công liên tục ba giờ, luyện không xong không được ngủ." Nghe xong, Phong Học Văn sợ tới mức mặt mày trắng bệch.

Hắn bình thường hiếu động, sợ nhất là luyện bế khí công.

Bỗng nhiên từ ngoài cửa sổ nhảy vào một con Ba Sơn Viên Dứu.

Chương 139

"Ba Sơn Viên Dứu!" Phong Học Văn lập tức nhìn ra ngoài cửa sổ: "Cha con đến thành Trường Sa!" Nhìn ra ngoài, lại không thấy tung tích cha hắn là Phong Tư Bắc đâu.

Nhìn kỹ con Ba Sơn Viên Dứu trước mắt, Trương Trạch ẩn ước cảm giác được khí tức tinh quái.

Ba Sơn Viên Dứu do Quan Sơn Phong gia nuôi dưỡng quả nhiên không đơn giản.

Bất quá con vượn này nhìn thấy con nhím bên cạnh Trương Trạch, liền lập tức sợ hãi trốn ra sau lưng Phong Học Văn.

Trương Trạch lấy cỗ quan tài Vạn năm Ấm Tử Mộc ra, đặt giữa Giải Ngữ Lâu. "Giải Cửu, cỗ quan tài Ấm Tử Mộc này, giúp ta đặt tại Khách sạn Tân Nguyệt ở Kinh thành để bán đấu giá." "Ấm Tử Mộc!" Giải Cửu nhìn quan tài, lập tức bị thủ bút lớn của Trương Trạch dọa sợ. "Sư phụ, thứ này e rằng trên đời hiện nay không mấy người có thể ra giá nổi!" Ấm Tử Mộc vốn đã khó tìm, sau thời Hán gần như tuyệt tích, huống chi là loại vạn năm.

Tin tức Vạn năm Ấm Tử Quan xuất hiện tại Giải Ngữ Lâu nhanh chóng lan truyền gần như khắp cả thành Trường Sa.

Không bao lâu sau, Hoắc Cẩm Tích của Hoắc gia liền đưa Lão thái thái đến Giải Ngữ Lâu. "Cẩm Tích, quan tài Vạn năm Ấm Tử Mộc, người Hoắc gia chúng ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy phải không?" Hoắc Cẩm Tích theo bản năng thốt ra một câu: "Ấm Tử Quan, Thanh Đồng Quách, bát tự bất ngạnh vật cận tiền (bát tự không cứng chớ lại gần)." Lão thái thái nghe xong cười nói: "Còn có câu trước nữa: Phát Khâu Ấn, Mạc Kim Phù, hộ thân bất hộ quỷ xuy đăng.

Vị này đứng đầu Cửu Môn, lần này trở về, tại thành Trường Sa e rằng đã là nhân vật ngang hàng với Thần rồi." "Bà ngoại!" Hoắc Tiên Nhi nghe tiếng bà ngoại và dì nhỏ, liền lập tức đi ra. "Quan tài Ấm Tử Mộc chỉ là một cỗ nghi quan trong mộ đó thôi, trong mộ còn có một cỗ Thanh Đồng Quách có chín tầng khóa, thậm chí còn có quỷ quan chế tạo từ thạch tinh màu xanh lam..." Nàng kích động kể lại những gì gặp phải trên đường đến lăng mộ Hiến Vương một cách đơn giản cho hai người nghe.

Hoắc Lão thái thái vừa nghe, sắc mặt lập tức không còn bình tĩnh. "Độc chướng màu trắng?

Cây đa ngàn năm ăn thịt người?

Điền Nam tam đại tà thuật..." Từng cái một, gần như cái nào cũng là đại hung chi vật đòi mạng người. "Tiên Nhi, cháu thật sự nhìn thấy bên cạnh Trạch Gia có một con Giao Long?" "Thiên chân vạn xác." Hoắc Tiên Nhi vô cùng khẳng định: "Lúc đầu nhìn thấy, con rắn đó chỉ quấn trên tay Trạch Gia, sau đó giống như ăn linh vật nên đột nhiên bạo trướng, gần đây tại Điền Nam càng trực tiếp mọc ra móng vuốt, chẳng phải chính là Giao Long sao?" Lúc kể lại, nàng cũng lưu tâm, không nói ra vị trí cụ thể của Già Long Sơn.

Bởi vì căn cứ theo lời Trương Trạch, Già Long Sơn sự quan trọng đại.

Tuy rằng lăng mộ Hiến Vương đã phá, nhưng phong thủy cơ quan vẫn còn.

Hai người nghe xong, trố mắt líu lưỡi. "Ai?" Bỗng nhiên như sát giác được bên cạnh có người đang rình coi trong bóng tối.

Hoắc Cẩm Tích ném cây trâm trên đầu ra.

Trương Hải Diêm đang nghe lén ở góc cầu thang giật mình, từ

trong miệng đột nhiên phun ra lưỡi dao lam.

Phốc ~ Lưỡi dao bay nhanh ra, đánh rơi cây trâm trực tiếp.

Ở phía sau, Trương Hải Kỳ và Trương Trạch đang đi ra ngoài.

Hoắc Lão thái thái cảnh giác nhìn người lạ mặt trước mắt. "Là cao thủ!" Trương Hải Diêm lập tức nhặt lại lưỡi dao, cười giải thích: "Hiểu lầm hiểu lầm, Hoắc Lão thái thái, Hoắc Đương gia, ta là thân thích của Trạch Gia!" Đang nói, Trương Hải Kỳ và Trương Trạch cũng lần lượt đi ra.

Sau khi thấy Trương Trạch cũng xuất hiện, Hoắc Cẩm Tích mới tin tưởng lời hắn nói.

Trương Trạch nhặt cây trâm của Hoắc Cẩm Tích lên, nhìn lại Hoắc Cẩm Tích lúc này tóc đen xõa trên vai, phản đảo có thêm vài phần phong vận của nữ nhân. "Trương Đại Phật Gia bằng không vận một pho tượng Phật về phủ, nên có thêm danh xưng Phật Gia.

Trạch Gia nhà chúng ta bên người mang theo một con rồng, chỉ sợ sau này chỉ có thể gọi ngài là Long Vương Gia!" "Danh hiệu Long Vương Gia đủ vang dội!" Mấy người đang nói chuyện, biết được bên này động thủ, Giải Cửu và Tề Thiết Chủy vội vàng rảo bước đi ra.

Thấy mâu thuẫn đã giải quyết, Tề Thiết Chủy liền trêu chọc: "Hay là gọi Trương Đại Long Vương?" Trương Trạch nghe xong dở khóc dở cười, thậm chí có chút quái dị. "Tiểu Cửu tuy là Giao Long, ta lại không phải, làm gì gọi ta là Long Vương Gia?" Giải Cửu cười nói: "Sư phụ, Phật Gia không phải cũng chỉ là phàm nhân, đâu phải chân Phật?

Ta ngược lại cảm thấy, một danh hiệu vang dội sẽ càng có lợi cho việc quản lý thành Trường Sa." Trương Khải Sơn là người quản lý minh diện của thành Trường Sa, thuộc về bạch đạo. "Thông ăn cả hắc

bạch lưỡng đạo, Long Vương Gia thực chí danh quy!" Hoắc Cẩm Tích tiếp tục cao hứng nói, phảng phất như người danh chấn Trường Sa là nàng vậy.

Lời nói của mấy người lúc này lại bị đông đảo khách nhân đang giao dịch dưới lầu một nghe thấy.

Lập tức bên dưới thảo luận sôi nổi. "Nghe rõ chưa?

Trạch Gia bên người có một con Giao Long!" "Ta hình như nghe thấy gọi Trạch Gia là Long Vương Gia?" "Đúng, ta cũng nghe thấy Tề Bát Gia gọi một tiếng Trương Đại Long Vương!" Mấy người vừa xuống lầu, liền nghe thấy âm thanh thảo luận bên dưới.

Thật đúng là bị Hoắc Cẩm Tích nói trúng rồi.

Trương Trạch đưa cây trâm trả lại, lại thấy Hoắc Cẩm Tích cười duyên: "Liền tặng cho Trạch Gia, à không, Long Vương Gia, làm kỷ niệm!" Hoắc Tiên Nhi ở bên cạnh thấy thế, cũng không chịu yếu thế đưa cây trâm của mình qua.

Nhìn ba người Hoắc gia đi ra ngoài.

Tề Thiết Chủy và Giải Cửu đều nhìn đến ngẩn người. "Ta Giải Cửu tự hỏi là người thông minh, nhưng chuyện nhi nữ tình trường này, ta cũng nhìn không hiểu..." Tề Thiết Chủy nhìn sang Trương Hải Diêm, tò mò hỏi: "Vừa rồi thấy trong miệng cậu phun ra lưỡi dao, lưỡi dao lớn như vậy, giấu ở đâu?" Trương Hải Diêm mỉm cười: "Bí mật!" Hắn há miệng ra, đâu có thể nhìn thấy lưỡi dao nào.

Đây là tuyệt chiêu bảo mệnh lúc quan trọng.

Phong Học Văn lập tức nói: "Vấn đề không nên hỏi!" "Ta hỏi chút cũng không được sao?" Mấy người đang nói thì đám đông bỗng nhiên nhường ra một con đường, Tôn Quốc Phụ và Kim Bàn hai người đều mang theo đồ đạc đi tới trước mặt Trương Trạch.

Giống như đã đợi ở cửa một lúc. "Trương Trạch, Mộc Trần Châu cũng đã tìm được, ta cũng nên về Đông Bắc, giải quyết cái họa Thi Ma kia." Đệ tử của lão là Hồ Quốc Hoa, trong lòng lão lo lắng con Thi Ma bị phong ấn trong quan tài kia sẽ phá phong ấn tái xuất tác ác.

Trương Trạch nhìn sang Kim Bàn bên cạnh: "Kim tiền bối, cũng muốn đi?" Trương Hải Kỳ và Trương Hải Diêm hai người vừa nghe, muốn đi Đông Bắc? "Hai vị tiền bối, đi trước đi, sau khi trở về, ta sẽ cùng hai vị giải quyết Thi Ma." "Ta cùng hai vị đi một chuyến!" Trương Hải Kỳ, Trương Hải Diêm một đôi mẫu tử đồng thời nhìn về phía Trương Trạch: "Thật sự muốn đi Đông Bắc?" Trước đó vừa mới nói chuyện này, chưa ra khỏi cửa đã gặp được cơ hội. "Cậu cũng muốn đi Đông Bắc?" Kim Bàn ngạc nhiên nhìn ba người.

Trương Trạch gật đầu: "Quả thực có một số chuyện cũ cần quay về xử lý." "Đã như vậy, thế thì cùng đi một chuyến đi!" Nói xong lại nhìn con Ba Sơn Viên Dứu bên cạnh Phong Học Văn: "Sao lúc này lại có thêm con vượn thế này?" Phong Học Văn lập tức giải thích: "Bạn của con, con đi đâu nó đi đó!" Nói xong liền treo lệnh bài của Quan Sơn Thái Bảo lên eo Ba Sơn Viên Dứu.

Viên Dứu do Quan Sơn nhất mạch huấn luyện, không giống với thuật khôi lỗi bình thường, họ coi Ba Sơn Viên Dứu như bằng hữu mà đối đãi.

Tề Thiết Chủy vừa nghe lại muốn đi xa, nhìn sang Giải Cửu: "Cửu Gia, chi bằng chúng ta xả mệnh bồi quân tử, theo hai vị tiền bối đi một chuyến?" Lần này đi Đông Bắc xem ra không phải chuyện nhỏ, mấy người lại đều có mặt ở đây.

Nếu như trực tiếp quay đầu rời đi, e rằng không trượng nghĩa lắm.

Trương Trạch ném cả Ba Sơn Viên Dứu vào trong không gian Thao Thiết. "Đợi lát nữa xuống xe lửa, ta sẽ thả nó ra." Ba Sơn Viên

Dứu tiến vào không gian Thao Thiết, vừa nhìn vào bên trong, gặp Thiên Túc Đấu Thi, Thiên Niên Thi Vương, bên cạnh đống vàng còn có một con Giao Long đang nằm, lập tức sợ tới mức toàn thân run lẩy bẩy.

Mấy người liền trực tiếp xuất phát, đi về hướng Đông Bắc.

Khi mua vé, Trương Trạch trực tiếp mua vé hạng nhất cho mọi người.

Chuyến này đi về phía Bắc, khó tránh khỏi gặp quân Nhật.

Trạm đầu tiên trực tiếp đi đến khu vực đóng quân của bộ đội Trần Ngự Lâu.

Nằm giữa Đông Bắc và Hồ Nam, đồng thời cũng tiện gặp mặt bạn cũ.

Thông qua thủ hạ báo cáo, Trần Ngự Lâu vội vàng từ doanh trại dẫn người ra. "Trưởng quan, người báo cáo nói, Trạch Gia đang ở phía trước!" Hoa Mã Quải với tư cách là phó quan của Trần Ngự Lâu, cũng mặc quân trang, ở phía sau vội vã đi theo. "Sao lại quanh minh chính đại đi ra như vậy, ngộ nhỡ gặp gián điệp Nhật thì làm sao?

Để tôi về điều động đội ngũ trước đã!" Trần Ngự Lâu nhìn Hoa Mã Quải như nhìn kẻ ngốc. "Bộ đội đều ở đây, cậu sợ người muốn giết ta không biết ta đang ở đâu sao?" Ở thời điểm hiện tại, phía Bắc tùy thời có khả năng xảy ra chiến tranh.

Là tuyến đầu phòng thủ trước quê hương "580", hắn không phải lần đầu tiên gặp ám sát.

May mà tùy thân mang theo Kim Cương Tán và có một chiếc Hoàng Gia Nội Giáp.

Đi vào bao sương tửu lầu, Giải Cửu đang ngồi đàm phán với ông chủ tửu lầu về việc mua lại nơi này. "Trương Trạch huynh đệ!" "Trần

huynh!" Nhìn Trần Ngự Lâu hiện tại thân mặc áo da, sải bước đi tới. "Chuyến đi này chiến quả thế nào?" Vừa mới gặp mặt, quan tâm nhất tự nhiên là tình hình Mộc Trần Châu.

Hắn còn để lại một thiên Tá Lĩnh huynh đệ ở đó.

Nghe nói trong Trùng Cốc có lượng lớn độc chướng, người thường đi vào gần như không có ai sống sót đi ra.

Chương 140

"Tá Lĩnh huynh đệ có một phần bị thương, không có trường hợp nào tử vong, ta đã cho họ về Tương Âm dưỡng thương trước.

Chá Cô Tiếu mang theo Mộc Trần Châu về tìm tộc nhân báo hỷ, vài ngày nữa chắc sẽ đưa người đến thành Trường Sa." Nghe Trương Trạch nói đã tìm được Mộc Trần Châu, Trần Ngự Lâu kích động vỗ bàn. "Mộc Trần Châu tìm được rồi?

Tốt, thật sự quá tốt rồi!" Hắn sắc mặt cổ quái nhìn sang Trương Trạch và mấy người bên cạnh. "Lần này đến, không phải là để thăm ta chứ?" Tuy rằng hắn rất tài năng, trong lòng cũng vô cùng cao hứng, nhưng không đến mức tự luyến như vậy.

Cộng thêm sự vụ bận rộn, lát nữa phải lập tức quay về. "Ta chuyến này phải đi Đông Bắc, cứu đệ tử của Tôn Quốc Phụ tiền bối, đồng thời cũng có việc riêng." "Đông Bắc?" Nghe Trương Trạch muốn đi về phía Bắc, Trần Ngự Lâu lập tức nhíu mày. "Bên kia hiện tại cũng không thái bình.

Hoa Mã Quải, lát nữa về dẫn một doanh huynh đệ, hộ tống Trương Trạch huynh đệ đi Bắc thượng!" Trần Ngự Lâu nói xong, Hoa Mã Quải giật mình. "Một... một cái doanh?

Quân... quân đội, có phải hơi nhiều không?

Vừa rồi tôi đã nói quá phô trương, một doanh người đi theo, đa phần sẽ xảy ra chuyện!" Trương Trạch cũng tán đồng lời của Hoa Mã Quải.

Nơi Tôn Quốc Phụ muốn đến lần này có quân Nhật, quá phô trương ngược lại bất tiện. "Trần huynh, phó quan nói đúng, nếu thật sự muốn giúp, cho ta mượn ba mươi huynh đệ là được." Ba mươi

người, cần phải cải trang thành bình dân đi theo.

Đội ngũ của Trần Ngự Lâu hầu như đều theo hắn từ Thường Thắng Sơn, cơ bản không có vấn đề gì lớn.

Chuyến đi này quan hệ đến gia tộc của Trương Trạch, Trần Ngự Lâu cũng có tâm muốn góp một phần sức.

Dù sao hắn nợ Trương Trạch thực sự quá nhiều.

Đồng thời, Trương Trạch lấy ra một chiếc áo Thiên Tàm mới nhất.

Một chiếc áo Thiên Tàm hoàn chỉnh, thậm chí có cả cổ áo, có thể bảo vệ từ cổ trở xuống. "Trương Trạch huynh đệ, tặng ta y phục?" Phong Học Văn lập tức cười nói: "Tổng Bả Đầu, à không, Trưởng quan, sư phụ tôi tặng chính là Thiên Tàm Y, do tơ tằm thiên nhiên Ba Tư chế tạo, có thể phòng đao chém lửa thiêu, thậm chí có thể dùng làm áo chống đạn!" Trương Trạch giải thích: "Tuy rằng đạn bắn không thủng, nhưng sát thương của đạn vẫn không nhỏ, cần phải phối hợp với áo giáp phòng hộ." Trần Ngự Lâu nhận lấy đồ vật, chắp tay cảm tạ. "Trưởng quan, hay là hiện tại thay luôn đi!" Hoa Mã Quải ở bên cạnh khuyên nhủ.

Trần Ngự Lâu từ trên người cởi ra chiếc Hoàng Gia Nội Giáp sắp tan nát kia. "Ta đi!

Trần trưởng quan, ngài cũng quá thảm liệt rồi chứ?" Tề Thiết Chủy và Giải Cửu đã thành công thu mua tửu lầu, gọi là chi nhánh Giải Ngữ Lâu, liền nhìn thấy thảm trạng chiếc nội giáp của Trần Ngự Lâu.

Đợi sau khi mặc lại y phục, Hoa Mã Quải cảm kích nói: "Trạch Gia, đưa Thiên Tàm Y thật đúng lúc!" "Trạch Gia sao?

Sau này phải đổi gọi là Long Vương Gia?" Nghe Tề Thiết Chủy

nói vậy, Trần Ngự Lâu khó hiểu nhìn Trương Trạch: "Long Vương Gia?

Trương Trạch huynh đệ, chuyện này là sao?" Tề Thiết Chủy lập tức sinh động như thật kể lại chuyện Giao Long xuất hiện trong chuyến đi này, rồi chuyện gặp gỡ trong Trùng Cốc.

Đặc biệt là những cơ quan đáng sợ kia, toàn bộ đều bị phá giải từng cái một.

Thậm chí xuyên qua nơi sử dụng phong thủy trận lợi hại nhất, Tá Lĩnh huynh đệ vẫn hoàn hảo vô khuyết trở về.

Tuy có người trọng thương, nhưng không một ai tử vong, điểm này Trần Ngự Lâu tự hỏi mình làm không được... "Nếu ta dẫn đội đi Trùng Cốc, chỉ sợ cơ nghiệp Tá Lĩnh của ta sẽ đoạn tống trong tay ta!" "Trưởng quan, ngài phải tin tưởng..." Hoa Mã Quải nói mà chính mình cũng có chút không tin. "Đừng an ủi ta, trong Trùng Cốc, có cái nào nguy hiểm mà thủ đoạn Tá Lĩnh ta có thể đối phó?" Nghĩ kỹ lại, cả cái Trùng Cốc giống như chuyên môn nhắm vào đạo mộ giả mà chôn xuống các loại cạm bẫy.

Từ bên ngoài đi vào một gã hỏa kế bưng trà. "Trà nước mấy vị Gia cần đây!" Trương Trạch nhìn về phía Giải Cửu: "Ngươi gọi?" Giải Cửu lập tức nổi giận nói: "Ta không phải đã nói, bất kỳ ai cũng không được lên sao?" Ai ngờ lời còn chưa dứt, đột nhiên tên hỏa kế rút súng, hướng về phía Trần Ngự Lâu nổ liên tiếp mấy phát súng.

Phốc!

Trương Hải Diêm phản ứng nhanh, miệng phun lưỡi dao, liền cứa đứt cổ tên hỏa kế. "Trưởng quan!!" Hoa Mã Quải kiểm tra thương thế của Trần Ngự Lâu, lại thấy hắn đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. "Đau quá..." "Đừng động, xương sườn gãy rồi..." Đạn bị chặn lại, nhưng sức mạnh cực lớn lại đánh gãy hai cái xương sườn của hắn.

Trương Trạch lấy ra Kỳ Lân Đan do Hoa Linh cải tạo. "Trần huynh, đừng nói chuyện, uống thuốc này vào." Sau khi Trần Ngự Lâu ăn thuốc, bỗng nhiên cảm giác thương thế lại từ từ bắt đầu tốt lên.

Trong đó có gia nhập Vạn năm Tri Chu Bảo (Ngọc nhện vạn năm), tuy rằng không thể làm cho xương sườn ngay lập tức khôi phục, nhưng ít nhất cũng gia tốc độ khôi phục, không ảnh hưởng đến hành động của hắn. "Thuốc gì?

Thần kỳ như vậy?" "Kỳ Lân Đan do Hoa Linh cải lương." Trên tay tạm thời cũng chỉ có một hai viên, còn lại phải đợi Hoa Linh trở về điều chế lại. "Xem ra ta phải lập tức về xử lý sự việc, Trương Trạch huynh đệ, chúng ta sau này còn gặp lại!" Nhìn tình huống của Trần Ngự Lâu, xác thực là có việc gấp.

Trương Trạch cũng không cưỡng cầu giữ lại, dù sao thời gian của hắn cũng có hạn.

Nghe tiếng súng, đội tuần tra phụ cận cũng lập tức chạy tới, hộ tống Trần Ngự Lâu nhanh chóng trở về. "Giải Cửu, tửu lầu khoan hãy mở, lát nữa đổi một nhóm người khác." "Xin lỗi sư phụ, con quá sơ suất rồi." "Không trách con." Trương Trạch nói xong, quyết định đi thẳng ra xe lửa đi tìm Hồ Quốc Hoa.

Mấy người một lần nữa ngồi lên xe lửa.

Cuối cùng vào lúc chập tối, cũng đến được chỗ ở của Hồ Quốc Hoa.

Vừa mới gặp mặt, Hồ Quốc Hoa nhìn thấy Tôn Quốc Phụ lập tức hô to cứu mạng. "Sư phụ, Nhị sư bá, ngài cuối cùng cũng đến rồi!" Nhìn bộ dạng hoảng loạn của Hồ Quốc Hoa lúc này, Trương Trạch liếc mắt liền nhìn ra tâm can của hắn đã không còn.

Người mất đi tâm can mà vẫn có thể sống sót, quả thực có chút

thần kỳ.

Trương Trạch lại nhớ tới, ông nội của Hồ Bát Nhất nhà ở Tuyền Châu Phúc Kiến, sao lại bỗng nhiên chạy đến Đông Bắc rồi?

Hồ Quốc Hoa nhìn bên cạnh sư phụ có thêm vài người, liền vội vàng hỏi: "Sư phụ, mấy vị này là?" "Vị này là Thủ lĩnh Mạc Kim Trương Trạch, là sư đệ của thủ lĩnh đời thứ nhất phái Mạc Kim ta, năm nay mười bảy tuổi." Tiếp theo lại giới thiệu cho Hồ Quốc Hoa về Tề Thiết Chủy, Giải Cửu của Cửu Môn, còn có Trương Hải Kỳ, Trương Hải Diêm hai vị đồng tộc của Trương Trạch.

Bất quá Tề Thiết Chủy bỗng nhiên kích động nói: "Không đúng, ta và Cửu Gia bình bối luận giao, thế chẳng phải bình bạch vô cố thấp đi một vai vế sao?" Nếu ấn theo cách nói này, thì tương đương với vai con cháu của Hồ Quốc Hoa rồi. "Ăn thiệt thòi, ăn thiệt thòi rồi..." Đương nhiên mọi người xung quanh hiện tại cũng không có tâm tình nói đùa. "Mạc Kim Thủ lĩnh?" Hồ Quốc Hoa nghe nói thiếu niên trước mắt là nhân vật cấp bậc Khôi Thủ một phái, trong lòng mừng thầm lần này có cứu rồi.

Trương Trạch ngồi xuống, ra hiệu hắn đừng hoảng hốt.

Tôn Quốc Phụ nói với Hồ Quốc Hoa: "Nói rõ sự tình với Thủ lĩnh, rốt cuộc những ngày ta không ở đây đã xảy ra chuyện gì!" Lúc đó quá vội vàng, cũng không kịp hỏi kỹ Hồ Quốc Hoa.

Ở đây đều là cao thủ, cũng không sợ con Thi Ma kia tái xuất.

Tề Thiết Chủy lập tức nói: "Vị Gia này của chúng ta, người ta gọi là Long Vương Gia, yêu ma quỷ quái gặp ngài ấy lập tức sợ đến tè ra quần, cậu cứ yên tâm." Hồ Quốc Hoa thở dài: "Sự tình là như vầy..." Nhà hắn vốn xuất thân địa chủ, gia để ân thực (của cải sung túc).

Tổ tiên là đại địa chủ nổi tiếng mười dặm tám hương.

Lúc huy hoàng nhất, trong thành mặt tiền lớn nối liền ba con hẻm, hơn bốn mươi gian nhà, cũng có người làm quan và kinh thương.

Lúc chia gia tài, được chia không ít gia sản, nếu như an phận thủ thường, cũng đủ cơm áo không lo cả đời.

Thiên thiên hậu trầm mê cờ bạc, sau đó lại hút Phù Dung cao (thuốc phiện), cái nhà này đều bị bại quang.

Sau đó tham quân đi một mạch lên phía Bắc.

Sau này thực sự nghèo điên rồi, tìm cậu ruột mượn tiền.

Bỏ tiền mua một người giấy, bôi lên son phấn, vẽ lên mắt, lừa cậu ruột là muốn cưới vợ để mượn tiền.

Đợi cậu ruột đến, đắp lên chăn bông, chuẩn bị lý do thoái thác là vợ thân thể không khỏe, không thể tiếp khách.

Ai ngờ, cậu ruột đi rồi, người vợ bằng giấy trong nhà lại sống lại.

Dáng dấp trắng trẻo sạch sẽ, người giấy kia vừa mở miệng đã dọa Hồ Quốc Hoa sợ đến mức sặc sụa.

Hiện tại nhớ lại đều cảm thấy sợ hãi.

Chương 141

"Ta lúc đó vừa sợ hãi định đem người giấy đi đốt, ai ngờ người giấy kia lại biết nói chuyện." Nghe thấy có liên quan đến người giấy, Phong Học Văn lập tức có hứng thú.

Hồ Quốc Hoa tiếp tục nói: "Người giấy bảo ta đi đào mộ cổ ở ngoại thành, đem vàng bạc châu báu trong quan tài cho ta hết, ai ngờ..." Đợi phần mộ mở ra quan tài, nữ thi bên trong hãi nhiên là một mỹ nữ, hủ hủ như sinh (sống động như thật), trên người mặc phượng quan hà bí, trang phục tân nương tử.

Ai ngờ nữ tử đột nhiên thi biến.

Hồ Quốc Hoa mới biết được nữ thi là Thi Ma có trăm năm đạo hạnh.

Không chỉ moi tâm can của hắn, mà còn biến hắn thành khôi lỗi.

Bắt hắn đi lừa gạt tám tám sáu mươi bốn cái mộ phần nữ tử, để Thi Ma ăn tâm can của họ. "Sau đó nữa, trên đường ta gặp được sư phụ, cứu ta một mạng." Nói đến đây, Kim Bàn nhịn không được: "Cậu thật sự phải cảm tạ sư phụ cậu đấy." "Nếu không phải cậu thật tâm hối cải, sư đệ ta cổ kế cũng sẽ không quản, còn giúp cậu cưới Tiểu Thúy - một cô nương tốt làm vợ." Nhắc đến Tiểu Thúy, khóe miệng Hồ Quốc Hoa nhịn không được lộ ra nụ cười: "Tiểu Thúy ngược lại ôn nhu hiền huệ, gả cho ta thời gian dài như vậy, cần kiệm trì gia, haizz, chỉ là con Thi Ma kia..." Kim Bàn lập tức ngắt lời hắn: "Thời gian không còn sớm, mau đưa chúng ta đi xem một chút." Hiện tại là ban ngày, nếu như lại đợi trời tối, con Thi Ma kia e rằng càng lợi hại.

Mấy người vội vàng gia tăng tốc độ, đi đến nhà Hồ Quốc Hoa.

Có Trương Hải Kỳ xách theo Hồ Quốc Hoa liền nhanh hơn vài phần tốc độ. "Tốc độ này, đi đến nơi e rằng trời đã tối rồi, phải tranh thủ thời gian." Hồ Quốc Hoa mất đi tâm can, thể lực kém xa người thường, tốc độ tự nhiên cũng chậm hơn nhiều.

Có Trương Hải Kỳ giúp đỡ, tốc độ mấy người lập tức nhanh hơn không ít.

Kim Bàn vốn biết chỗ ở của Hồ Quốc Hoa, liền ở phía trước dẫn đường cho mọi người.

Tuy rằng tuổi tác không nhỏ, nhưng khinh công tạo nghệ lại không cạn.

Không một hồi công phu, đã đến nhà Hồ Quốc Hoa.

Thê tử Tiểu Thúy đang dỗ dành hài nhi.

Bỗng nhiên thấy bóng dáng mấy người xuất hiện trước cửa nhà, lập tức dọa nàng giật mình, tưởng rằng Thi Ma phá quan tài chui ra.

Theo bản năng ôm chặt đứa bé, bảo hộ nó. "Tiểu Thúy, đừng sợ, là ta." Hồ Quốc Hoa lập tức chạy lên trước.

Ôm lấy đứa bé, giới thiệu với mọi người: "Đây là con trai chưa đầy tháng của ta, Hồ Vân Tuyển." Trương Trạch đi lại gần nhìn, Hồ Vân Tuyển?

Kia không phải chính là cha của Hồ Bát Nhất sao? "Sư phụ, ngài đã về." Tiểu Thúy hoàn hồn, vội vàng nói: "Cỗ quan tài trong nhà kia, hai ngày nay nửa đêm luôn phát ra tiếng phanh phanh, cả nhà ta sợ tới mức đều không dám ngủ.

Đúng rồi, ăn cơm chưa?

Ta đi chuẩn bị cơm nước." Một hồi Hồ Quốc Hoa về, có người dỗ hài tử, nàng cũng có thể rảnh tay đi nấu cơm.

Trương Trạch từ bên ngoài đi vào. "Thời gian không còn sớm, trước tiên dẫn ta đi xem quan tài!" "Quốc Hoa...?" Tiểu Thúy thấy Trương Trạch tuổi tác không lớn, lại cho người ta cảm giác thập phần trầm ổn. "Đây là sư đệ của sư phụ ta, thủ lĩnh của phái chúng ta!" "Thủ lĩnh?" Tiểu Thúy thấy Trương Trạch tuổi còn trẻ, lại không giống hai vị đại sư Kim Bàn và Tôn Quốc Phụ.

Lập tức cảm giác không phải người bình thường.

Tôn Quốc Phụ cũng nói: "Một mình con chăm con cũng đủ vất vả rồi, đừng bận rộn nấu cơm, đợi giải quyết xong Thi Ma, chúng ta ra ngoài ăn." Nhìn sắc mặt Tiểu Thúy, đoạn thời gian này chắc cũng bị con Thi Ma kia dày vò đến mức không ngủ được một ngày ngon giấc.

Cộng thêm mang theo hài tử, thân mình vốn yếu, nhìn càng gầy hơn.

Cứ tiếp tục như vậy, Thi Ma không ra, nàng cũng phải bệnh đảo.

Tôn Quốc Phụ vội vàng dẫn mấy người đến căn phòng đặt quan tài.

Vừa mới đi vào, liền thấy quan tài đã bị mở ra. "Chuyện gì xảy ra?" "Quan tài sao lại mở?" Mấy người vây quanh trước quan tài, nhìn quan tài trống không.

Bên trong còn vương lại một vũng máu đen.

Vết máu e rằng là do Thi Ma để lại. "Thi Ma đa phần chạy ra bãi tha ma rồi." Tôn Quốc Phụ nói xong, lập tức muốn đuổi theo ra ngoài.

Trương Trạch nhìn về phía sau: "Trương Hải Kỳ, Trương Hải Diêm, hai người các ngươi ở lại bảo hộ cả nhà họ." Nói xong cũng đi theo đuổi ra ngoài.

Mấy người một đường đuổi theo đến bãi tha ma hoang dã cách đó vài dặm.

Bãi tha ma hoang vắng, bốn phía một mảnh tối đen.

Bầu trời đêm nay mặt trăng bị mây đen che khuất.

Hồ Quốc Hoa giao con trai cho Tiểu Thúy, đi theo sư phụ Tôn Quốc Phụ một đường tìm tới.

Tôn Quốc Phụ toàn lực bôn bào, tốc độ tịnh không thua kém Nhị sư huynh Kim Bàn. "Sư đệ, thực lực sao lại tiến bộ nhiều như vậy?" Hai người đi đến trước bãi tha ma.

Bốn phía đầy những bia mộ tàn phá.

Một nữ tử mặc áo cưới (giá y), đang đi về phía một cỗ quan tài.

Nơi này là đất Tụ Âm, Thi Ma ở trong này có thể nhanh chóng khôi phục thực lực.

Trương Trạch nhớ rõ, trong nguyên tác, Thi Ma tiếp xúc với thân thể bằng móng lừa đen (Hắc lư đề tử) liền trực tiếp hóa thành tro bụi. "Tiền bối, Thi Ma không phải tống tử (bánh ú), đúng không?" Tôn Quốc Phụ sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng: "Nó vốn là một bộ khô cốt, dùng người giấy làm thân xác, dựa vào thôn thực tâm can người sống để tu sửa thân thể!" Trương Trạch cẩn thận lắng nghe âm thanh trên người Thi Ma.

Từ đó nghe ra được tiếng tim đập. "Thi Ma có nhịp tim, tâm can của Quốc Hoa bị nó dùng làm tâm can của mình!" Hắn nhớ rõ, Thi Ma có thể phụ thân trên người giấy.

Chứng tỏ bản thân nó không phải là cương thi thuần túy.

Dựa vào cắn nuốt thứ khác để lớn mạnh, vốn là tà thuật.

Cũng có người cho rằng Lục Khố Tiên Tặc cũng là tà thuật.

Nhưng trong đó lại có sự khác biệt rõ ràng, hắn không thôn thực đồng loại, hắn có điểm mấu chốt, khí cũng có màu sắc thuần tịnh.

Tâm cảnh cũng sẽ không dễ dàng bị ảnh hưởng.

Do đó mới có thể được gọi là Thánh Nhân Đạo.

Thi Ma mặc giá y, nhìn thấy Hồ Quốc Hoa liền đại mạ: "Cái đồ không có lương tâm, ta hảo tâm lưu lại tính mạng cho chàng, đem đồ trang sức bồi táng tặng cho chàng, chàng báo đáp ta như vậy sao?" Thi Ma xoay người, Trương Trạch cũng mới nhìn rõ, nữ thi nhìn qua quả thực xinh đẹp.

Nhưng chỉ là một lớp da mà thôi.

Thân thể chân chính, hẳn là một bộ bạch cốt bên trong.

Bốn phía đột nhiên xuất hiện hai cái người giấy, hướng về phía Thi Ma vây lại.

Thi Ma thấy lại là người giấy, nhìn người giấy trắng tới gần, trường khiếu một tiếng, vươn móng vuốt đem hai cái người giấy trắng trước mặt xé thành mảnh nhỏ. "Sư huynh, dây mực (Mặc đấu tuyến)!" Tôn Quốc Phụ lấy ra mực đấu, đưa đầu dây cho Kim Bàn.

Hai người nhanh chóng kéo dài dây mực nhuộm máu gà đen.

Sau đó hai người trong tay dây mực không ngừng giao thác, hình thành một tấm lưới đơn giản. "Quốc Hoa, lùi lại, con không thể đối phó nó!" Hồ Quốc Hoa vốn là khôi lỗi của Thi Ma, đi theo chỉ làm vướng víu. "Đúng rồi Hắc lư đề tử, Thi Ma ăn Hắc lư đề tử, sẽ hiện ra chân thân khô lâu!" Hồ Quốc Hoa lập tức lấy ra Hắc lư đề tử mang theo bên người.

Từ sau khi biết được Hắc lư đề có thể khắc chế Thi Ma, hắn luôn mang theo bên người.

Lúc ngủ đầu giường cũng phải đặt một cái ở bên cạnh.

Kim Bàn và Tôn Quốc Phụ hai người vừa mới dùng dây mực vây

khốn Thi Ma.

Lại thấy nó đột nhiên miệng phun ra một luồng âm khí đen kịt. "Âm khí của Thi Ma, lần trước sư đệ ta xúc bính âm khí, mới bị thương, suýt chút nữa táng tống tính mạng!" Luồng âm khí của Thi Ma, không những âm hàn vô cùng, đồng thời còn mang theo thi độc nồng đậm.

Người bình thường bị phun trúng một ngụm, ắt chết không nghi ngờ.

Ngụm âm khí kia bỗng nhiên dũng hướng bốn phía, Thi Ma dùng trăm năm đạo hạnh làm cái giá.

Đột nhiên hài cốt bốn phía bãi tha ma toàn bộ được triệu hoán đi ra.

Chương 142

Lập tức khô lâu và xác khô bốn phía toàn bộ từ dưới đất bò lên. "Ta đi, cả cái bãi tha ma trá thi rồi?" Tề Thiết Chủy và Giải Cửu hai người cuối cùng cũng đuổi tới. "Cửu Gia, chúng ta giúp thế nào?" Bỗng nhiên một cỗ xác khô gầm rú hướng về phía hai người giương nanh múa vuốt vồ tới.

Tề Thiết Chủy bỗng nhiên nhớ tới Thập Nhị Lộ Đàm Thối mà Chá Cô Tiếu dạy cho hắn thời gian trước.

Hắn hướng về phía xác khô liên tiếp đá ra ba đường cước.

Lăng là đem đầu xác khô đá bay ra ngoài. "Bát Gia, tiến bộ không ít a!" Giải Cửu thấy Tề Thiết Chủy tay trói gà không chặt lại có thể đấu cương thi, lập tức cũng nhìn với cặp mắt khác xưa.

Nhiên xác khô bốn phía chục chục có hơn trăm cụ.

Con Thi Ma kia cũng đã giãy thoát khỏi trói buộc.

Đối mặt càng ngày càng nhiều tống tử, Trương Trạch nguyên bản định dùng Bảo Huyết pháp, cũng đành buông bỏ.

Trên người hắn đột nhiên toát ra một luồng khí thể màu xanh lam nhạt.

Khí tức của bản thân, liên đồng mồ hôi phiêu tán ra ngoài. "Toàn bộ lùi lại, đừng tới gần khí thể màu xanh lam bên người ta!" Hô to một tiếng, Tôn Quốc Phụ thoáng do dự.

Dù sao Thi Ma đang ở ngay trước mắt.

Kim Bàn lại lập tức lựa chọn tin tưởng lời Trương Trạch.

Kéo theo Kim Bàn và Hồ Quốc Hoa hai người lập tức chạy. "Mau

đi!" "Sư bá, Trương Trạch sư đệ còn ở bên kia, làm sao bây giờ?" Kim Bàn quay đầu nhìn lại, chút nào không lo lắng tình huống của Trương Trạch. "Vị Mạc Kim Thủ lĩnh này của chúng ta, ngoại hiệu Long Vương Gia, bảo ta tránh ra, khẳng định là có đạo lý của ngài ấy!" Lùi ra bốn phía ngoài một trăm mét, Kim Bàn mới dừng lại.

Đột nhiên Trương Trạch trong miệng gầm nhẹ một tiếng.

Khí thể màu xanh lam nhạt trên người đột nhiên bạo khai.

Khí thể bạo phát.

Lần đầu tiên sử dụng, Trương Trạch cũng không rõ uy lực.

Thậm chí không cách nào khống chế phạm vi, cơ bản là công kích không phân biệt địch ta.

Nơi khí thể đi qua, tất cả xác khô khô lâu toàn bộ nhanh chóng biến thành đen kịt.

Sau đó, nhanh chóng biến thành phấn mạt.

Trương Trạch nhìn đôi tay của mình, sức mạnh đôi tay lại lớn hơn vài phần.

Nhưng Thi Ma và âm khí bốn phía, đại bộ phận đều bị đánh tan ra ngoài.

Chỉ có một bộ phận linh khí, bị thân thể hắn tiếp nhận hấp thu.

Nhục thân người giấy của Thi Ma cũng tại giờ khắc này, hóa thành mảnh nhỏ.

Lộ ra thân thể bạch cốt, bộ bạch cốt kia đột nhiên muốn chạy trốn.

Lại thấy cả người xụi lơ, cốt chất xốp giòn. "Đừng giãy giụa nữa, giao tâm can của Hồ Quốc Hoa ra, ta lưu cho ngươi một cái toàn thây!

Bằng không sẽ để ngươi hình thần câu diệt." Đã đến nước này,

con Thi Ma kia lại không chút yếu thế phá khẩu đại mạ: "Tử đến lâm đầu còn khẩu xuất cuồng ngôn?" Tôn Quốc Phụ thấy thế, lập tức lấy ra dây mực trực tiếp trói gô Thi Ma lại.

Sau đó một cước chuẩn bị đạp nó vào trong quan tài. "Chờ đã." Trương Trạch rảo bước đi tới bên quan tài.

Nhìn vào bên trong một cái, một luồng hắc khí bao bọc lấy một bộ tâm can.

Chính là tâm can của Hồ Quốc Hoa. "Kim Bàn tiền bối, đem bộ tâm can này cho Quốc Hoa sư huynh." "Nguyên lai trái tim ở đây?" Hắn lấy ra một tấm vải dài, đem đoàn hắc khí liên đồng trái tim gói lại.

Sau đó cho Hồ Quốc Hoa ăn một viên Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn.

Sử dụng bí pháp, đem tâm can trực tiếp đổi trở về.

Lại từ trong cơ thể Hồ Quốc Hoa, lấy ra một bộ tâm can làm bằng giấy. "Tâm can bằng giấy cũng có thể dùng?" Tề Thiết Chủy nhìn thấy liền hô to không thể tin nổi. "Không biết à?

Đây chính là lông da của Âm Dương bí thuật!" Kim Bàn tự hào nói ra nguồn gốc bí thuật.

Năm đó Trương Tam Liên Tử chỉ đem Âm Dương bí thuật hủy đi một nửa.

Nhưng bình thường cũng hoặc nhiều hoặc ít có dạy một chút.

Chỉ tiếc, tuyệt đại đa số Âm Dương bí thuật, chỉ có thể thông qua quẻ tượng Toàn Thiên từ từ suy diễn ra.

Trương Trạch thấy thế, trong lòng có chút chờ mong.

Tùy hậu Tôn Quốc Phụ đem Thi Ma cùng với người giấy tàn dư nhập liễm vào quan tài, cùng nhau dùng dây mực phong ấn lại.

Sau đó nhặt cành cây khô bốn phía, châm một mồi lửa thiêu sạch sẽ.

Hồ Quốc Hoa lập tức cảm kích suýt chút nữa muốn quỳ xuống lạy Trương Trạch. "Sư đệ, nếu không phải nhờ cậu, ta dựa vào tâm can bằng giấy này, không biết có thể sống được mấy năm!" Trương Trạch lúc này lại vẻ mặt thoải mái nói: "Ta xem diện tướng của huynh, ít nhất còn có vài chục năm để sống.

Sau này con trai huynh sẽ tòng quân, đừng ngăn cản nó." Nghe vị "Long Vương Gia" của thành Trường Sa đều nói như vậy, Hồ Quốc Hoa tự nhiên tin là thật.

Giải quyết xong vấn đề của Hồ Quốc Hoa, xem ra nên chuẩn bị đi đến nhà cổ Trương gia ở Đông Bắc xem một chút rồi.

Thi ma đã bị thu dọn sạch sẽ, chúng nhân nhìn lại một phiến hoang phần.

Tứ phía chỉ còn lại một địa cốt hôi. "Vừa rồi là lam sắc khí thể?" Y phục trên người Trương Trạch lúc này cũng bị khí thể vừa rồi hấp thu.

Chỉ còn lại Thao Thiết hung mãnh trên người. "Thao Thiết chẳng phải là một trong Long Tử sao, Trạch Gia chẳng lẽ là Long Vương Gia?" Tề Thiết Chủy nhìn chằm chằm Thao Thiết trên người Trương Trạch, đồng thời bấm ngón tay trắc tính mệnh số, nhưng lại bị Tôn Quốc Phụ ngăn lại. "Đừng tính nữa, nhìn cũng có thể nhìn ra, mệnh cách Trương Trạch phi đồng nhất ban, hồ loạn đi tính sẽ bị chiết thọ." Ông sớm đã nhìn ra mệnh cách Trương Trạch phi thường thần bí.

Thậm chí những lúc ở bên cạnh, ẩn ẩn năng cảm giác có cỗ sức mạnh đang ngăn trở.

Vị Tôn Quốc Phụ này liền trong lòng sai trắc, cũng có thể chính vì

quý bất khả ngôn, cho nên vô pháp hoàn toàn nhìn ra mệnh cách. "Tiền bối nói có lý, vãn bối thụ giáo." Tề Thiết Chủy vốn là một người tin vào mệnh số.

Những năm đầu tại Thường Sa thành cũng là kẻ biết hội thẩm thời độ thế.

Vô luận khi nào, đều tận khả năng giữ mình ở ngoài sự việc. "Đi thôi, tiên hồi đi." Mấy người theo Trương Trạch đi bộ phản hồi Hồ Quốc Hoa gia.

Trải qua chuyện này, Hồ Quốc Hoa hốt nhiên cũng nghĩ thông suốt.

Dự định quay về quê quán tiếp tục làm tiên sinh bói toán, tránh đi chiến loạn.

Mấy người ở bên ngoài tửu lâu đàm luận, Hồ Quốc Hoa đạt được sự ủng hộ của Tôn Quốc Phụ.

Tại lúc này, có ba mươi người xuất hiện tại bên ngoài tửu lâu.

Phong Học Văn xuất môn đi vệ sinh, chính lúc kinh ngạc, hốt nhiên nhìn rõ tướng mạo mấy người. "Trần Phong Thu?" Người dẫn đầu nhìn thấy, nhận ra tiểu tử trước mắt. "Phong Học Văn?

Tiểu tử ngươi?

Chương 143

Nghe nói bái Trạch Gia làm sư phụ rồi, tiểu tử ngươi mệnh thật tốt." Phong Học Văn cười gãi gãi đầu. "Có thể đi rồi, lại không đi ta cai xuất phát đi tới phía Bắc." Trần Phong Thu cũng bất đắc dĩ: "May là đuổi kịp." "Nghe nói bên cạnh Trạch Gia nuôi một con rồng, đại gia đều gọi là Long Gia, không biết có phải thật không?" Phong Học Văn lập tức kích động hình dung cho Trần Phong Thu dáng vẻ con rồng kia.

Nói đến hữu mô hữu dạng, khiến mấy người phía sau nghe xong cũng há to miệng phát ra tiếng kinh thán. "Không ngờ trên đời thật sự có rồng tồn tại!" Chờ ở ngoài phòng, mấy người lắng lặng đứng thành hàng.

Phong Học Văn đẩy cửa đi vào. "Sư phụ, ba mươi người Trần trưởng quan cho mượn đã đến bên ngoài rồi." Trương Trạch triều bên ngoài nhìn thoáng qua, thấy mấy người bên ngoài đứng thân hình bút đĩnh.

Cơ nhục ký ức của người đi lính, dù không có bộ quân phục kia, thói quen y nguyên vẫn không đổi được.

Trương Hải Diêm nhìn kỹ, đốn thời kinh hô: "Hoắc, mỗi người đều mang theo súng tiểu liên?" Dạng đội ngũ này, hiện tại khả không dễ tìm.

Trương Trạch lại hào bất ý ngoại, bởi vì trước đó đã có dự tính.

Thậm chí để Trần Ngự Lâu nghĩ biện pháp lộng thêm súng ống trong một ngày.

Chí ít cho một ngàn huynh đệ Tá Lĩnh, mỗi người đều phối thượng vũ khí.

Phải biết, Thường Sa thành sắp nghênh đón đại chiến, cũng tất tu sớm làm chuẩn bị.

Tôn Quốc Phụ đem nửa bản 《Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật》 đưa cho đồ đệ. "Quốc Hoa, trước đó cũng học không ít tiểu đạo xem tướng đoán chữ, quyển sách này con giữ lại trước." Gần đây không có thời gian chỉ đạo Hồ Quốc Hoa, tất cánh đã đáp ứng cùng nhau đi tới Trương gia cổ trạch. "Sư phụ, không ở thêm vài ngày sao?" Tiểu Thúy thấy Tôn Quốc Phụ bắt đầu giao đại, giống như sắp ly biệt, trong lòng đoán chừng một nhóm người khủng phạ phải đi. "Có việc gấp, ăn xong cơm phải ly khai." "Gấp như vậy?" Hồ Quốc Hoa nhìn thoáng qua bên ngoài, biết đại sự này mình khủng phạ tham dự không được.

Trương Trạch đối Hồ Quốc Hoa nói: "Chuyện này xác thực đặc thù, sư huynh nếu quả như có nan xử, có thể đến Thường Sa thành, tìm Trương gia." Giản đơn làm xong giao đại, mấy người liền đêm cưỡi ngựa rời đi.

Trên đường, Tề Thiết Chủy cưỡi ngựa, hốt nhiên nói: "Gia, ta hốt nhiên nhớ tới một người.

Lần trước cái tên Hắc Nhãn Kính kia ngài còn nhớ không?

Cái tên thích một mực đeo kính râm ấy?" Trương Trạch cũng hốt nhiên nhớ tới người mà Tề Thiết Chủy nhắc đến. "Đúng, chính là hắn, người này ngoại hiệu Hắc Nhãn Kính, cũng có người gọi là Hắc Hạt Tử, quê quán kỳ thực tại Đông Bắc.

Trong nhà là Kỳ nhân (người Bát Kỳ), nghe nói đặc biệt có tiền, ta hiện tại cũng chưa từng gặp qua.

Bất quá trước đó hắn đã về quê, tại hiện tại ưng cai đang ở trong nhà làm đại thiếu gia." Nhắc tới Hắc Nhãn Kính, Tề Thiết Chủy có chút hâm mộ xuất thân của hắn.

Bất quá Trương Trạch lại biết, thông qua xử cảnh của Hắc Nhãn Kính về sau, không thể không đoán rằng gia đạo hắn phía sau chỉ sợ cũng sa sút.

Đông Bắc có tiền Mãn Thanh quý tộc, Trương Trạch chỉ nhớ rõ vị Bối Lặc kia. "Rất nhanh sẽ gặp được thôi." Nếu như vậy, quê quán Hắc Hạt Tử, cùng Trương gia cổ trạch đảo cũng gần.

Mấy người liền đêm cản lộ đến thành thị phụ cận, tìm địa phương ở lại.

Hai ngày sau, căn cứ ký ức Trương Trạch, mấy người chung quy tìm được vị trí đại khái của Trương gia cổ trạch.

Vị trí cũ của Trương gia, tứ chu hoàn toàn là một phiến phế khư. "Trương gia đâu?" Nhìn dấu vết tứ phía, chỉ sợ trong một hai năm trước đã không còn.

Nhìn lại xác thực rất tượng phong cách người Trương gia. "Dọn đi rồi." Trương Hải Kỳ nhìn phiến phế khư trước mắt, "Trương gia cổ trạch mới ưng cai cự ly không xa." Hiện tại Trương Trạch chỉ sợ cũng không thể lập tức tìm được.

Nhưng hốt nhiên nhớ tới một người. "Lão Bát, có biện pháp nào liên hệ Hắc Nhãn Kính không?" Căn cứ nguyên tác, vị trí mới của Trương gia, cự ly Bối Lặc phủ nơi Hắc Nhãn Kính ở cũng không xa.

Năm đó phụ thân Trương Khải Sơn mang theo một nhóm tộc nhân đào ly.

Về sau lúc trở về, Trương gia đã dọn nhà một lần.

Từ sau khi Trương gia năm đó xuất hiện biến cố, người nhắm vào Trương gia càng ngày càng nhiều.

Tại thời kỳ Trương gia đỉnh thịnh, nguyên bản cũng là vài trăm năm đổi một cái địa phương.

Tại trước khi lựa chọn địa phương mới, sẽ đề tiền gieo xuống thụ mộc, hoa phí mấy trăm năm hữu điều bất vặn quy hoạch.

Không giống hiện tại, đều là bị bách hoán địa phương. "Ta tận lực thử một chút." Tề Thiết Chủy cũng không có nắm chắc quá lớn.

Hắc Nhãn Kính tuy nhiên cùng Tề gia quan hệ không tệ, nhưng cũng chỉ ngẫu nhiên sẽ xuất hiện, thu tiền làm việc.

Mấy người nhanh chóng ly khai phế khư.

Trương Trạch nhìn về phía tứ chu, lại thấy Kim Bàn thủ xuất la bàn. "Trương gia là dạng đại gia tộc tinh thông phong thủy, chọn nơi tất định là phong thủy bảo địa, chỉ cần căn cứ phong thủy tìm kiếm mấy chỗ phương vị thích hợp phụ cận, phạm vi không phải nhỏ đi rồi sao?" Tôn Quốc Phụ cũng đồng dạng tán đồng: "Ta cảm thấy sư huynh nói có lý, cổ nhân đối với nghiên cứu phong thủy phi thường giảng cứu, vô luận sinh tiền tử hậu, đều cực vi chú trọng phong thủy, đối với dương trạch tuyển trạch cũng tất tu là phong thủy bảo địa lợi cho gia tộc phồn diễn." Trương Trạch lại không tán đồng. "Trương gia bất đồng với các gia tộc thông thường.

Hai vị không ngại tìm một chút, nơi đại hung tối hung phụ cận." Trương Trạch vừa nói xong, Kim Bàn suýt chút nữa hù dọa đến mức la bàn trong tay rơi xuống đất. "Đại hung chi địa?" Lăng một hồi, mới nói: "Trương gia quả nhiên dữ chúng bất đồng, ngay cả trụ trạch cũng đều chọn nơi người bình thường không dám chọn." Người bình thường nếu ở tại đại hung chi địa, chỉ sợ muốn không được an ninh.

Hai người chính cầm la bàn một đường cưỡi ngựa tìm kiếm.

Trương Trạch mang theo những người khác ở phía trước thám lộ.

Hốt nhiên kinh qua một phiến rừng rậm, nghe được tiếng súng phía trước. "Hình như là Nhật khấu, bên kia mấy người kia nhìn rất

giống người Thanh triều?" Tề Thiết Chủy nghe lời Trần Phong Thu, tử tế nhìn chằm chằm bên kia, đem kính mắt đẩy lên vài phần. "Hắc Nhãn Kính!" Hắn chỉ vào một người đeo kính râm trong đám quân lính thắt bím tóc, nỗ lực áp đê thanh âm. "Giới bị, từ từ tới gần." Trương Trạch lập tức ra hiệu chúng nhân tìm địa phương trốn trước.

Nhìn nhân ảnh trong rừng phía xa, mấy người để bím tóc dài, mặc hắc y đang yểm hộ một thanh niên mặc mãng bào.

Một thân lam sắc mãng bào, tại trong rừng chạy đến có chút lang bái.

Trương Trạch thông qua y phục, đoán ra người này ưng cai là vị Bối Lặc tại Đông Bắc kia.

Hắc Nhãn Kính tại trong bóng tối mang theo Bối Lặc tứ ý bôn bào.

Phảng phất bóng tối đối với hắn không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Nhìn động tác của Hắc Nhãn Kính, quả nhiên cùng nguyên tác giống nhau, tại trong bóng tối so với người khác nhìn càng rõ ràng.

Chờ mấy người tới gần bên cạnh Trương Trạch. "Học Văn." Trương Trạch đê thanh ra hiệu Phong Học Văn động thủ.

Lại thấy chúng đa người giấy đột nhiên phiêu liễu xuất khứ (bay ra).

Tại trong đám người giấy, có mấy nữ tử hoa chi chiêu triển từ bên kia cũng đi tới.

Mấy người giấy do Tôn Quốc Phụ khống chế, cho người ta một loại cảm giác chân giả nan biện. "Tiền bối bất quý là tiền bối!" Tề Thiết Chủy nhìn chằm chằm mấy nữ tử trát bằng giấy kia, nhìn tổng cảm giác thẩm đắc hoảng (rợn người). "Người nào?" Trong rừng truyền đến tiếng Nhật ngữ, khẩn tiếp theo truyền xuất tiếng cười ổi tỏa.

Một tràng tiếng Nhật Trương Trạch cũng nghe không rõ.

Nhưng tùy hậu, người giấy của Phong Học Văn vọt lên.

Giật chốt lựu đạn.

Phanh phanh phanh!

Liên tục tiếng bạo tạc, tạc bay mấy người trong rừng.

Trương Trạch giơ tay: "Động thủ." Trong bụi cây ba mươi người cầm súng tiểu liên, triều đám Nhật khấu xạ kích.

Đột đột đột tiếng súng, bạn tùy theo từng trận thảm khiếu.

Chương 144

"Trát Lặc Hắc A (ChaLeHeiA), khoan đã, hình như không phải kẻ địch!" Hắc Nhãn Kính để cho mọi người nấp sau thân cây.

Một tiếng "Trát Lặc Hắc A" trong tiếng Mãn nghĩa là Đường huynh. "Muốn đi đâu?" Bối Lặc lập tức kéo Hắc Nhãn Kính lại. "Ta đi xem một chút." Năng đối Nhật Bản nhân xuất thủ, đa bán là người mình.

Hắc Nhãn Kính lặng lẽ thò đầu ra, hốt nhiên nhìn thấy thân ảnh Tề Thiết Chủy xuất hiện trong bóng tối.

Hắn tưởng rằng nhìn lầm.

Tử tế triều bên cạnh nhìn lại. "Giải Cửu?

Tề Thiết Chủy?

Còn có Trương Trạch?" "Trương Trạch?

Là cái vị Cửu Môn chi thủ kia sao!" Nhìn mấy người ra tay ngoan lạt hào bất lưu tình, Bối Lặc trong lòng trực hô thống khoái.

Hận không thể cũng xong lên bắn mấy phát. "Đúng, chính là hắn, nghe nói hiện tại lại có thêm một cái danh hiệu Long Vương Gia.

Nghe người ta nói, hắn biết một loại thần bí bàn vận thuật, có thể bằng không di tẩu đông tây, thậm chí năng bằng không di dời một con rồng!" "Nuôi rồng?" Bối Lặc càng nghe hứng thú càng lớn. "Vậy ta đảo đối với vị Long Vương Gia này, càng ngày càng có hứng thú." Bất quá, hắn hốt nhiên vô nại nói: "Cũng may là ở chỗ này, dám gọi danh hiệu này, là muốn bị chém đầu, làm không tốt phải chu liên cửu tộc." Bất quá cũng tùy tiện.

Hiện tại phiến đại địa này, sớm đã không còn là thiên hạ của Mãn

nhân. "Hắc Nhãn Kính?

Ngươi tại sao lại ở đây?" Tề Thiết Chủy nhìn Hắc Nhãn Kính xuất hiện tại nơi này, cảm thấy có điểm ý ngoại.

Bên cạnh mấy hắc y nhân để bím tóc dài, canh giữ ở bên cạnh, thấy Trương Trạch muốn tới gần, lập tức chắn ở phía trước. "Đều tránh ra." Bối Lặc hốt nhiên phát thoại, mấy hắc y nhân tấn tốc nhường sang một bên.

Trương Trạch từ trong mấy người đi ra. "Bối Lặc Gia!" Chắp tay, cho đủ đối phương mặt mũi. "Thường Sa Cửu Môn chi thủ Long Vương Gia?

Rồng của ngươi đâu?" Trương Trạch đạm đạm nói: "Lúc nên xuất hiện, tự nhiên sẽ xuất hiện." Hắn nhìn về phía Hắc Nhãn Kính bên cạnh Bối Lặc, hiển nhiên hắn ở đây cũng là vì bảo hộ vị Bối Lặc này.

Mục tiền cơ bản năng xác định, hắn xuất thân từ Bối Lặc phủ Kỳ nhân.

Đồng thời trong lòng sai trắc, hắn có thể cùng người Trương gia giống nhau không biết suy lão, cực hữu khả năng mẫu thân bên kia có thể là người Trương gia. "Có tính cách!

Ta thích nhất cùng hào kiệt như vậy kết giao bằng hữu, mấy vị có muốn tới phủ ta ngồi một chút?

Bối Lặc phủ ngay tại phụ cận." Hắn lại nói thêm một câu, nhìn thoáng qua phía sau, kiệu đã bị hủy rồi.

Phu khiêng kiệu cũng đã tại trên đường phát sinh ý ngoại. "Sao lại bị Nhật khấu truy sát?" Tề Thiết Chủy nhìn về phía Hắc Nhãn Kính bất giải hỏi.

Theo lý thuyết, tác vi Kỳ nhân, mục tiền hắn là sẽ không động thủ mới đúng.

Ngụy Mãn Châu phạm vi cũng ở tại phụ cận.

Căn bản không có lý do phải đối bọn hắn động thủ. "Chuyện kể ra rất dài, đi trước khỏi cánh rừng này đã." Bối Lặc trong lòng đam tâm phía sau có Nhật khấu tiếp tục đuổi theo.

Lập tức gia khoái vài phần tốc độ.

Trương Trạch mang theo bên người hơn ba mươi người, lại nghe Trương Hải Diêm hỏi: "Bối Gia biết Trương gia không?" "Trương gia?" Nghe Trương Hải Diêm vấn đề, trong đầu hắn đảo có nhớ tới một gia tộc như vậy. "Ta ngược lại biết một nhà, bất quá nơi bọn hắn ở phi thường nguy hiểm, người bình thường căn bản vô pháp tới gần, người gia tộc này cũng phi thường cổ quái, hầu như không cùng người ngoài qua lại." Nghe nói như vậy, Trương Hải Diêm, Trương Hải Kỳ cơ bản xác định, đó chính là Trương gia bọn họ muốn tìm.

Phong Học Văn nghe Trương Hải Diêm nói, tổng cảm giác có chút không giống người Trương gia.

Nhịn không được hỏi: "Trương gia rất ít khi có tư thục, ngươi xác định là người Trương gia?" Trương Hải Diêm nghe xong cười cười, nói: "Do mẹ nuôi ta thu dưỡng, nghiêm khắc mà nói, tịnh không phải chân chính người Trương gia.

Trương gia mấy năm gần đây người càng ngày càng ít, sớm đã đến tình trạng không người khả dụng, cho nên thu dưỡng không ít cô nhi giống như ta." Đối với thân phận cô nhi, hắn cũng nói đến phi thường thản nhiên.

Nghe miêu thuật, Trương gia hiện tại tình huống khủng phạ so với tưởng tượng còn muốn tệ hơn.

Những người Nhật Bản kia, cực hữu khả năng tại dưới sự giúp đỡ của Uông gia, mỗi lần đều có thể tìm được vị trí Trương gia cổ

trạch.

Thậm chí chí kim vẫn đang đánh chủ ý lên Trương gia cổ lâu.

Cho đến nay, khoáng sơn địa hạ ngoài thành Thường Sa tòa Trương gia cổ lâu kia, cũng vẫn luôn có không ít người Nhật Bản ở bên trong nghĩ biện pháp tìm kiếm bí mật ẩn tàng trong cổ lâu.

Phong Học Văn nghe xong tại tâm lý đối bỉ, đỉnh thịnh thời kỳ Trương gia, cùng Quan Sơn Phong gia rốt cuộc cái nào mạnh hơn.

Kết quả khiến hắn chấn kinh, bất cứ thời kỳ nào của Phong gia, thực tế thượng đều vô pháp cùng Trương gia so sánh.

Cái gia tộc kia bên trong, hầu như người nào cũng đều là quái vật.

Đi trên đường, Hắc Nhãn Kính nhìn tứ chu người giấy đi theo, lau mồ hôi: "Mấy người giấy này cũng đi theo?" "Thả tại phụ cận tuần tra, tránh cho lại gặp nguy hiểm." Phong Học Văn nói khiến hắn nuốt xuống lời phía sau.

Trương Trạch đi đến bên cạnh Hắc Nhãn Kính, tùy khẩu hỏi: "Nếu như ta có thể giải quyết vấn đề con mắt của ngươi, kim hậu ngươi đi theo ta?" Hắc Nhãn Kính làm việc có nguyên tắc, tuy rằng có đôi khi ham tiền một chút.

Nhưng trộm mộ có ai không cầu tài?

Chỉnh thể mà nói, vô luận thực lực, nhân phẩm hay không gian trưởng thành, đều là nhân tài hiếm có.

Để hắn lưu lại Bối Lặc phủ, hoàn toàn là đang lãng phí nhân tài. "Long Gia đây là quang minh chính đại đào tường khoét vách a!" Trương Trạch lại hào phóng nói: "Ta nợ ngươi một cái nhân tình, sau này nếu có nhu cầu, có thể tới Thường Sa thành tìm ta, chỉ cần yêu cầu không quá phận, ta đều tận lực giúp một tay." Lời nói này phân lượng, tại trong mắt Giải Cửu, kia khả tương đương trọng.

Bối Lặc nhìn về phía Hắc Nhãn Kính: "Chuyện này do ngươi quyết định, ngươi cùng đám nô tài kia bất đồng, ta sẽ không hạn chế tự do của ngươi." Hắn hoàn đồng thời nhìn về phía Trương Trạch: "Long Vương Gia, có cơ hội tới Thường Sa thành, cho ta kiến thức kiến thức con rồng người nuôi!" Nghe Trương Trạch năng cú trị khỏi mắt, Hắc Nhãn Kính đích xác động tâm. "Có thời gian ta sẽ cân nhắc.

Đưa về Bối Lặc phủ xong, dẫn ta đi Trương gia lão trạch." Nghe muốn đi Trương gia lão trạch, hắn hốt nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Trương Trạch: "Mục tiêu chuyến đi này của các ngươi, là Trương gia lão trạch?" Hiển nhiên Hắc Nhãn Kính nghe Trương gia lão trạch, phản ứng có chút xuất hồ ý liêu. 【Trương gia lão trạch đang bị vây công, thỉnh túc chủ tuyển trạch có hay không muốn giúp đỡ Trương gia giải quyết đương hạ nguy cơ.】 Trương gia bị người vây công?

Trương Trạch nhớ rõ tại trong nguyên tác, hiện tại loại thời điểm này, chủ yếu châm đối Trương gia lão trạch chính là Uông gia hợp tác cùng người Nhật Bản. "Hiện tại không tiện giải thích quá nhiều, Trương gia đang bị vây công, hy vọng tẫn khoái dẫn ta đi Trương gia lão trạch." Nghe Trương gia đang bị vây công, Hắc Nhãn Kính lại khinh thường: "Bằng đám tôm tép nhãi nhép kia, cũng xứng vây công Trương gia?" Tuy nhiên không phải người Trương gia, hắn lại đối với cái gia tộc này ấn tượng rất sâu.

Dù cho suy bại cũng y nguyên là gia tộc trộm mộ cường đại nhất. "Ngươi làm sao biết Trương gia đang bị người vây công?" Trương Hải Kỳ một đường đi theo Trương Trạch, khả từ chưa nghe bất kỳ tin tức gì hữu quan Trương gia. "Đúng nha, không có bất kỳ tin tức nguyên nào, chẳng lẽ ngài biết bấm độn tiên tri?" Đối mặt lời nói đột nhiên thốt ra của Trương Trạch, hai người đều lộ xuất hoài nghi.

Nói đến năng kháp hội (biết bấm độn), Tề Thiết Chủy đột nhiên nói: "Thật đúng là nói đúng rồi.

Vị Gia này của ta, không chỉ biết bấm độn, bên cạnh hai vị tiền bối bao quát cả ta, cũng đều thiện trường Kỳ Môn Độn Giáp, Chu Dịch Bát Quái." Trương Trạch diện sắc bình tĩnh, trên mặt nhìn không ra bất kỳ ý tưởng gì.

Hắn dùng ngữ khí đạm đạm nói: "Vị trí Trương gia tại Đông Bắc.

Đông Bắc phương hướng thảo mộc bị gió bẻ gãy, Tốn hạ đoạn, Tốn vi thảo mộc, vi hủ lạn." Hắn chỉ hướng tứ chu quẻ tượng.

Tề Thiết Chủy cũng kinh dị nhìn về phía trước: "Trạch Gia, ngài lại lấy sơn xuyên thảo mộc làm quẻ tượng?" Trương Trạch tiếp lời: "Nhị tam tứ hào quẻ ba mặt là hỏa, Ly vi hỏa." Nghe nói như thế Tề Thiết Chủy cũng phản ứng lại: "Thượng quẻ loạn hạ, hạ quẻ theo ý ta, vi Đoái, Đoái vi phủ việt (búa rìu), vi hủy chiết, vi đao binh, vi trạch (đầm lầy)." Hắn mãnh địa vỗ đùi: "Thiên Trạch Lý quái, nguy cơ tứ phục, có nguy cơ vẫn lạc!" Quẻ tượng này Trương Trạch nguyên bản cũng nói như vậy.

Nhưng tất cả đều tâm hệ Trương gia, quẻ tượng đảo cũng giải thích được thông.

Nhưng mấy người vừa nghe lại cảm giác đầu đầu thị đạo. "Vẫn lạc?" Trương Hải Diêm nghe xong cảm thấy không có khả năng: "Cường như Trương gia, ai có thể để cho bọn hắn vẫn lạc?" Trương Trạch nheo mắt lại: "Trước đó hoặc hứa không được, hiện tại nội ưu ngoại hoạn, Trương gia nhân tâm bất tề, bên ngoài lại có người Nhật Bản cùng một số gia tộc hổ thị đam đam tùy thời chuẩn bị phát tổng công, nhất cử triệt để hủy đi Trương gia căn cơ!" "Hủy đi Trương gia?" Nghe bốn chữ này, Trương Hải Diêm khẩn trương đến nuốt nước miếng.

Hắn hốt nhiên nhớ tới cái tổ huấn kia của Trương gia. "Quả nhiên Sơn Hải bất tương kiến, gặp mặt nhất định sẽ xảy ra chuyện!" "Cũng

không thể lý giải như vậy." Trương Hải Kỳ lại có lý giải bất đồng. "Hải tự bối chỉ có gặp phải nguy cơ giải quyết không được, mới có thể cầu trợ Sơn tự bối, nhân thử Sơn Hải bất tương kiến, gặp mặt Trương gia tất vong." Trương Trạch nhớ rõ thiên ngoại vẫn đồng mà Trương gia thủ hộ có năng lực tính toán thiên hạ.

Chương 145

Uông gia có thể dùng một mảnh vỡ Thanh Đồng Môn, tác vi Vận Bộ Môn tính toán một sự tình nhân quả.

Trương gia thủ hộ Thanh Đồng Môn mấy ngàn năm, cũng tất định có thủ đoạn đặc thù chưởng khống thiên hạ.

Cho nên có một loại khả năng, Trương gia sớm đã biết một số sự tình tất định sẽ phát sinh, nhưng không chịu nổi tín ngưỡng băng tháp.

Mấy người thanh âm tịnh không lớn.

Chờ vị Bối Lặc Gia kia hồi thần, hốt nhiên cười to.

Trong tay liên liên vỗ tay: "Diệu a!

Loại phương pháp bói toán này, thật khiến người ta đại khai nhãn giới!

Không ngờ Long Gia lại tinh thông Kỳ Môn chi thuật?

Lấy sơn xuyên thảo mộc làm quẻ, ta cũng chỉ từng nghe nói, không ngờ hôm nay thật sự được kiến thức.

Chuyến xuất môn này cũng không phải là không có thu hoạch, người bằng hữu này, ta giao định rồi." Càng nhìn Trương Trạch trước mắt, hắn càng cảm giác pha hữu hảo cảm.

Trước đó nghe Hắc Nhãn Kính nhắc tới những việc hắn làm tại Thường Sa thành, mỗi một chuyện đều là những việc trước đó hắn muốn làm mà không thể làm.

Đây chính là nhân sinh mà hắn từng huyễn tưởng.

Điều này khiến vị Bối Lặc đối với sinh hoạt của Trương Trạch tại Thường Sa thành càng phát ra hiếu kỳ.

Cộng thêm bình thường hắn thích kết giao bằng hữu, càng nhiệt tình yêu thỉnh vụ tất phải tới phủ thượng ngồi một chút.

Tôn Quốc Phụ mục quang nhìn về phía hoàn cảnh tứ chu. "Sư đệ, nhìn ra được sao?" Kim Bàn cũng tinh thông đạo này, nhưng lại có chút hoài nghi Trương Trạch tín khẩu nói bừa, nhưng lại không có chứng cứ.

Nhất là sau khi nghe xong, nhìn lại tứ chu, tổng cảm giác hắn nói cũng pha hữu đạo lý.

Tôn Quốc Phụ trầm ngâm phiến khắc, nói: "Pha hữu đạo lý, sư huynh, ngươi còn nhớ sư phụ năm đó bói toán, tùy thủ hái xuống một ngọn cỏ cành cây hay không?" "Ý của ngươi là, tạo nghệ phương diện này của Trương Trạch, có thể cùng sư phụ so sánh?" Kim Bàn kinh dị nhìn Tôn Quốc Phụ, không ngờ hắn sẽ cho đánh giá cao như thế.

Nếu nói thực lực, Trương Trạch tự nhiên là người thiên phú cao nhất hắn từng gặp.

Các loại năng lực tầng xuất bất cùng.

Khả muốn nói năng lực bốc phệ, đều có thể cùng sư phụ Trương Tam Liên Tử so sánh, thật sự vô pháp tưởng tượng.

Mấy người liên đêm cản lộ, trời tờ mờ sáng thì vừa vặn tới Bối Lặc phủ.

Chỉnh cái phủ đệ phi thường khí phái.

Tuy Đại Thanh đã vong, Bối Lặc phủ lại tài đại khí thô, kế thừa không ít sản nghiệp.

Đạp tiến Bối Lặc phủ, chúng nhân một đường đi vào bên trong, đốn thời bị sự hào hoa của Bối Lặc phủ làm cho kinh ngạc. "Bối Lặc Gia, thật không hổ là hoàng thân quốc thích, Bối Lặc phủ quả thực đủ khí phái!" Vừa mới vào cửa, đã có không ít nha hoàn gia đinh vây lên

một đường hầu hạ.

Khiến Trương Trạch cảm giác giống như xuyên vào trong phim Thanh cung.

Bối Lặc bị khen đến thập phân thụ dụng.

Bưng một chén trà: "Hiện tại không so được với năm đó, may là A Mã ta lưu lại không ít gia sản, bất quá tiền tài mà, không phải đều là vật ngoài thân sao." Tôn Quốc Phụ bình thường bản là phong thủy tiên sinh, sau khi vào cửa, quan sát một đường. "Trạch để tuyển trạch, dĩ cập vật phẩm bài trí trong nhà, toàn bộ ám hợp phong thủy chi đạo, khả kiến năm đó Bối Lặc phủ, cũng cường thịnh nhất thời." Mấy người tại Bối Lặc phủ uống chén trà, sảo tác hưu tức.

Trương Trạch nhìn về phía Hắc Nhãn Kính: "Tình huống con mắt của ngươi đặc thù, giống như chịu ảnh hưởng của một loại độc tố nào đó, dẫn đến thị lực hạ hàng nghiêm trọng, nhưng lại không phải hoàn toàn không nhìn thấy." Tuy nhiên cách lớp kính râm, nhưng cường đại quan sát lực của hắn đã quan sát ra căn bản vấn đề đôi mắt Hắc Nhãn Kính.

Muốn giải quyết kỳ thực cũng không khó.

Khí, có thể rút ra độc tố bên trong.

Nhưng nếu Hắc Nhãn Kính không nguyện ý đi theo, hắn cũng sẽ không lo chuyện bao đồng.

Tất cánh con mắt không trị khỏi, cũng tịnh không ảnh hưởng sinh hoạt của hắn, tin tưởng hắn cũng sớm quen với loại sinh hoạt này. "Thật sự có thể trị khỏi mắt của ta?" Hoàn toàn không cảm thấy hứng thú là giả.

Bất quá Hắc Nhãn Kính cũng đã tìm qua rất nhiều danh y.

Tề Thiết Chủy ở bên cạnh thấu lại: "Long Gia, Hắc Nhãn Kính

năm đó tại Thường Sa thành, thần y Hóa Thiên Đạo khả đều thúc thủ vô thố.

Ngài nếu đem con mắt hắn trị khỏi, vậy y thuật của ngài, đẳng đồng vu vượt qua lão tiên sinh Hóa Thiên Đạo!" Hóa Thiên Đạo không chỉ ở Thường Sa thành thậm chí Hồ Nam cũng đều tương đương hữu danh thần y. "Úc?

Phát Khâu Thiên Quan y thuật siêu xuất Thường Sa thành đệ nhất danh y, nghe rất có ý tứ!

Không bằng đi theo vị Long Gia này, đi một chuyến Trương gia?" Hắn nhìn về phía Hắc Nhãn Kính, nghe được như vậy, thái độ Hắc Nhãn Kính minh hiển có biến hóa. "Nếu như muốn đi thì phải nhanh lên, tối nay chu vi sẽ xuất hiện đại lượng người Nhật Bản, thời điểm đó chỉ sợ càng khó đi vào!" "Vậy còn chờ gì nữa?

Chúng ta hiện tại xuất phát!" Trương Hải Diêm cũng bách bất cập đãi, muốn nhìn xem dáng vẻ Trương gia lão trạch trong truyền thuyết. "Đợi đã!" Mấy người vừa mới muốn đi, Bối Lặc hốt nhiên ngăn lại mấy người. "Ta từ nhỏ lớn lên tại Đông Bắc, cũng chỉ nghe nói Trương gia bất đồng với các danh môn vọng tộc thông thường.

Bình thường phi thường đê điều, chỉ có trong nhà một số trưởng bối biết vị trí đại khái của Trương gia lão trạch.

Bất quá, tại ngoại vi trạch tử thiết hữu Sinh Tử Tuyến, ngoại tộc nhân một khi vượt qua tuyến, sẽ có sinh mệnh nguy hiểm!" Thấy hắn hốt nhiên nghiêm túc, Trương Trạch chắp tay trí tạ: "Đa tạ, lần sau nếu có rảnh đến Thường Sa làm khách, vô luận như thế nào cũng phải tới Trương gia phủ thượng ta ngồi một chút!" "Vậy chúng ta khả đã nói rồi đấy, lần này tới Đông Bắc là ta mời, lần sau nếu gặp lại, bất quản là có ở Thường Sa thành hay không, cũng không thể giả bộ không quen biết người bạn này!" Chúng nhân cùng Bối Lặc cáo biệt.

Đồng thời cung cấp cho mấy người xe ngựa và ngựa nhanh.

Thậm chí đội ngũ hộ vệ trong nhà, cũng cho Trương Trạch mượn.

Xe ngựa nhận, chí vu đội ngũ thì thôi.

Hắc Nhãn Kính đánh xe, sự tình tự hồ rất thục tất.

Cũng không biết hắn tại trong Bối Lặc phủ, rốt cuộc địa vị là gì.

Bất quá hắn không nói, Trương Trạch đảo cũng không tiện hỏi kỹ chuyện nhà người khác.

Vốn là cưỡi ngựa, chỉ là đêm qua chạy mất mấy con.

Nguyên bản Trương Trạch để hai vị tiền bối ngồi xe ngựa.

Nại hà mấy người đồng hành ngạnh sinh sinh đem hắn đẩy lên trong xe.

Nói là ngồi không quen xe ngựa.

Chờ Trương Trạch vừa ngồi, xác thực tương đương điên bá (xóc nảy).

Bất quá cũng so với cưỡi ngựa tốt hơn một chút. "Trương gia lão trạch kinh thường đổi vị trí, ta chỉ biết có hai nơi.

Đi xem một chút." Trương Trạch đảo cũng biết hai nơi, nhưng duy độc không biết vị trí Trương gia mới nhất tuyển trạch là ở đâu.

Nếu như để người ly khai Trương gia từ sớm quay về, đoán chừng cũng chỉ có thể tìm được một hai nơi cựu chỉ.

Những năm đầu lúc Trương Trạch còn ở trong gia tộc, nội bộ quản lý phi thường nghiêm cách.

Tộc nhân đại đa số lại đều không thích nói chuyện, rất nhiều sự tình cũng vô pháp biết được. "Một nơi tại phương hướng Tây Nam, ở trong một cái sơn ao (khe núi).

Có một nơi, tại ngoài thành trong một sơn thôn hẻo lánh, nhưng bên kia quanh năm có người Nhật Bản hoạt động!" Nghe hai địa phương này, Trương Trạch tịnh chưa từng nghe nói, Trương gia hiện tại vị trí ưng cai là ở đâu. "Tiên tiền cái sơn ao kia phía sau là một phiến đoạn nhai (vách núi), vốn là địa phương phi thường bất cát lợi, trụ trạch phía sau thông thường phải có tiểu sơn, ý vị có kháo sơn (chỗ dựa), núi cũng không nghi quá cao, phủ tắc khi chủ.

Trương gia trước đó tuyển trạch vị trí, đẳng đồng vu chỉ tiến không ra, tứ chu âm khí bức nhân..." Vị trí lão trạch trước đó của Trương gia, vốn là khu vực nhân khí không vượng, âm khí nồng thịnh, phong thủy tốt hơn nữa cũng đối với người không cát lợi. "Trương gia phong cách là như thế." Trương Hải Kỳ cưỡi ngựa từ bên cạnh xe ngựa đi qua, "Hải ngoại Trương gia ta tuy nhiên ngàn năm đều chưa từng quay về, lại cũng nghe nói phong cách làm việc của bên Đông Bắc." Nếu như không phải phát sinh ý ngoại, dẫn đến hồ sơ quán bị phá hư, khủng phạ cũng không có cơ hội nhìn thấy chân chính Trương gia lão trạch.

Hắc Nhãn Kính mang theo mấy người xuyên qua đường núi, duyên đồ hoang vu nhân yên, nhân tích hãn chí.

Chu biên càng là mộ hoang linh lạc, sa thổ địa, cây dương, cây hòe các loại cây âm khí cực trọng mọc khắp nơi.

Một đường đi tới, năng cảm giác sau lưng âm phong trận trận. "Tê, Long Gia, thử địa đại hung, đại bất cát lợi a!" Tề Thiết Chủy nguyên bản tưởng rằng đoạn nhai lúc trước phong thủy đã đủ khủng bố rồi.

Chương 146

Một đường này, nhìn phong thủy dọc đường, bấm ngón tay tính toán: "Xuyên tâm sát, tọa thực triêu không, hữu khứ vô hồi, đại hung cách cục!!" Cũng không nói là đi một chuyến Trương gia cổ trạch, lại có loại cảm giác đi xuống đại hung chi địa. "Đừng nói nhảm nữa, ta là một đứa bé đều không sợ, nhìn cái dạng kia của ngươi kìa!" Phong Học Văn một mặt bỉ di nhìn hắn.

Lại nhìn về phía Giải Cửu bên cạnh một đường đạm định: "Học hỏi sư huynh ta nhiều một chút, hỉ nộ bất hình vu sắc, mới có cao nhân chi tướng." "Sư đệ mậu tán, sư phụ mới là chân chính cao nhân!

Phong thủy ta cũng tìm hiểu một chút, tuy nhiên phong thủy đại hung, nhưng triêu hướng lại là đại cát, hung giả cố hung, tắc cát biến hung!

Nhưng ta nhớ được có một số cao nhân, năng tùy ý cải biến phong thủy cách cục, như đồng Hiến Vương trước kia, Trương gia ta cũng khẳng định không thiếu cao thủ như vậy." Giải Cửu đẩy kính mắt, trên mặt tuy nhiên không biểu tình, ánh mắt lại dị thường ngưng trọng.

Phong thủy cách cục cải biến, minh hiển là vì phòng chỉ ngoại nhân xâm nhập.

Đi không bao lâu, Hắc Nhãn Kính hốt nhiên nhìn thấy phía trước có một cái thôn tử.

Thôn tử tuy nhỏ, lại có khách sạn dược phô, duyên nhai cũng có tập thị (chợ).

Trong quán trà ven đường năng nhìn thấy có người đang uống trà.

Phía trước cách đó không xa ngồi năm sáu người, đang ở đó uống trà.

Một thân đều là cách ăn mặc bình dân, y phục lại phi thường sạch sẽ.

Lại nhìn bóng lưng, mấy người thân hình bút trực, nhìn như đang uống trà nhưng thủy chung lưu ý lấy xe ngựa.

Nhìn thấy cảnh này, Trương Trạch nơi nào đoán không ra những người này là người Nhật Bản mai phục tại đây. "Tình huống không đúng, đi mau!" Hắc Nhãn Kính lập tức gia khoái tốc độ. "Không thể nào, chỉnh cái thôn tử đặt ở chỗ này, toàn là giả?" Phong Học Văn chú ý trạng thái những người ven đường, thấy sau khi tiếp tục đi vào trong, toàn bộ đều nhìn chằm chằm xe ngựa.

Trương Trạch trong xe ngựa kéo rèm vải nhìn thoáng qua.

Hắn vươn tay, đạm đạm phấn mạt phiêu tán tại không trung.

Tùy theo gió phiêu hướng mấy người ven đường kia.

Nhìn hơn mười người tấn tốc viễn khứ, người ven đường đột nhiên đứng lên. "Mau trở về bẩm báo!" "Ngạch ~" Tùy theo mấy tiếng thảm khiếu, phấn mạt vừa rồi bị mấy người hấp nhập, hóa vi Kim Tàm.

Từ sau khi sở hữu Kim Tàm Cổ, Trương Trạch liền sẽ đem một bộ phận Kim Tàm phơi khô nghiền thành bột phấn.

Những phấn mạt này sẽ tùy thân dùng túi đựng lấy, cũng sẽ lưu một ít trong móng tay, tại khe hở giấu diếm thiếu lượng phấn mạt.

Đây là một trong những thủ đoạn hạ cổ của Miêu Cương cổ thuật. "Chết rồi?" Trương Hải Diêm kinh ngạc nhìn về phía Trương Hải Kỳ: "Mẹ nuôi, vừa rồi là ngài xuất thủ?" Tốc độ giết người này, viễn bỉ lưỡi dao giấu trong miệng còn muốn thần bí hơn.

Bên cạnh Phong Học Văn lại kiêu ngạo nói: "Miêu Cương cổ thuật, nghe qua chưa?

Sư phụ ta biết Miêu Cương cổ thuật." Phong Học Văn đang định tiếp tục khoe khoang, lại bị Giải Cửu quát chỉ: "Sư đệ, lời nói đừng tùy tiện loạn giảng." Vô luận là loại nào, đều là bí mật thủ đoạn của Trương Trạch.

Toàn bộ nói cho người ta, người khác sẽ có phòng phạm. "Vừa rồi thôn tử có vấn đề." Trương Trạch tại xe ngựa trầm thanh nói: "Cái thôn tử kia thôn dân nguyên bản toàn bộ bị người đánh tráo, ưng cai là châm đối Trương gia." Nhưng vừa rồi mấy người đi vội vàng, không kịp đi tra khán, những người kia trên người có hay không hình xăm Phượng Hoàng của Uông gia nhân.

Trong thôn tử vừa rồi, hốt nhiên có người cưỡi ngựa đi qua, kinh ngạc tra khán người chết trên mặt đất. "Đều đã chết!

Không phải người Trương gia?" Bên cạnh mấy người chạy lên, lật ra thi thể, hốt nhiên có một phiến tế tiểu Kim Tàm triều trên tay bò tới. "Không tốt, những con trùng này giết người!" Mấy người tra khán thi thể, tiếp liên phát xuất thảm khiếu.

Kim Tàm đột nhiên tấn tốc khoách tán phân liệt, kịch liệt độc tố, trực tiếp đem người hủ thực thành mủ dịch. "Không thể chạm vào thi thể!

Mau đi liên hệ trưởng quan, bọn hắn triều Trương gia cổ trạch đi rồi!" Mấy con Kim Tàm đem mấy người suýt chút nữa hù dọa đến hồn phi phách tán.

Bên kia, xe ngựa Trương Trạch tức tương tiếp cận Sinh Tử Tuyến.

Tứ chu trong rừng mai phục đại lượng Nhật khấu. "Trương gia

Sinh Tử Tuyến!" Phía trước trên một tảng đá xuất hiện độc đặc tiêu chí của Trương gia.

Trước Trương gia Sinh Tử Tuyến, Trương Trạch rõ ràng có thể cảm giác được xung quanh có tộc nhân Trương gia.

Trường sinh huyết mạch của Trương gia giữa các thành viên với nhau khi đến gần sẽ có cảm ứng.

Đặc biệt là bộ phận nội gia nhân có huyết mạch thuần khiết nhất lại càng dễ dàng bị cảm ứng hơn.

Nhưng Trương Trạch đối với những nội gia nhân này không có ấn tượng tốt lắm.

Tại lối vào dựng một tấm bia đá: "Phi ngã tộc nhân, thiện nhập giả tử" (Không phải tộc nhân ta, kẻ nào tự tiện xông vào sẽ chết).

Gần lão trạch của Trương gia lúc này đang bị người Nhật Bản bao vây. "Cẩn thận một chút, bên trong khắp nơi đều là cơ quan do người Trương gia thiết lập!" Tất cả những ai không phải người Trương gia, một khi dẫm phải tuyến, sẽ trúng phải cơ quan. "Trong cổ trạch, thật sự có người ở sao?" Trương Hải Diêm nhìn tình huống bốn phía, tỏ vẻ hoài nghi. "Có người, ta có thể cảm giác được!" Trương Hải Kỳ từ khi bước vào Sinh Tử Tuyến đã bắt đầu cảm giác được xung quanh có người Trương gia tồn tại. "Có người đuổi theo!" Trương Trạch nhìn về phía sau.

Đồng thời những người khác cũng nhìn thấy bóng dáng lính Nhật đang đuổi theo từ xa. "Lại là đám người Nhật Bản này!" Tề Thiết Chủy bỗng nhiên nhìn đám người phía sau đuổi kịp, nhìn dáng vẻ là nhắm vào bọn họ.

Trương Hải Diêm nấp sau một tảng đá, nhìn chằm chằm đám người kia, hung tợn nói: "Bọn chúng chuyên môn bắt người Trương

gia!" "Trước đây ở phía Nam Dương, có một tên quân phiệt tên là Mạc Vân Cao, không ngừng tung tin đồn rằng phải dùng máu Kỳ Lân mới có thể trị khỏi ôn dịch, nhằm hấp dẫn người Trương gia xuất hiện." "Ngã hoài nghi bên trong chuyện này cũng có bóng dáng người Nhật Bản." Cái tên Mạc Vân Cao này Trương Trạch có biết.

Kẻ này những năm đầu từng nhiễm phải ôn dịch.

Trong trận bùng phát ôn dịch năm đó, chết rất nhiều người, tên Mạc Vân Cao này cũng nhiễm bệnh, lúc bệnh nguy kịch tưởng chừng chết chắc thì có một người trên thân mang hình xăm Kỳ Lân như thiên thần xuất hiện.

Người đó chỉ dùng máu của mình đã cứu vãn cả trận ôn dịch, đồng thời cũng cứu sống Mạc Vân Cao.

Người đó chính là Tiểu Ca - Tộc trưởng Trương gia.

Từ đó về sau, Mạc Vân Cao liền khắc sâu ghi nhớ người Trương gia, biết trên người họ có loại máu quái lạ.

Sau khi điều tra, hắn biết người Trương gia đều có hình xăm, trong đó Kỳ Lân là loại huyết mạch thuần khiết nhất, đồng thời máu của họ có thể giúp người ta trường sinh.

Hắn liền bắt đầu tứ xứ lùng bắt người Trương gia.

Vì thế mà rất nhiều người Trương gia đều bị sát hại.

Thi thể thì bị dùng để ngâm rượu thuốc, tên kia thậm chí còn trực tiếp uống, cũng chia cho người bên cạnh tiến hành thực nghiệm.

Phương thức xử lý giống hệt như gia súc.

Người Trương gia phụ trách Nam Dương Đương Án Quán dưới sự lùng bắt gắt gao, bị giết đến mức chỉ còn lại ba người.

Trừ Trương Hải Kỳ và Trương Hải Diêm đang ở bên cạnh, còn có

một Trương Hải Hà.

Tả Khiêm Chi ở thành Trường Sa cũng đang làm chuyện tương tự.

Hiện tại lại đến Trương gia cổ trạch ở Đông Bắc.

Hầu như khắp nơi đều có người đang lùng bắt người Trương gia.

Những kẻ này đem thi thể và máu của người Trương gia sử dụng các loại phương thức để tiến hành thực nghiệm, mưu toan tìm ra bí mật trường sinh.

Không biết bắt đầu từ khi nào, người Trương gia hầu như đều phải ẩn nấp trong bóng tối, có thể nói đây là thời khắc quan trọng liên quan đến sự sinh tử tồn vong của cả Trương gia.

Trương Trạch đem chuyện của Mạc Vân Cao ngắn gọn kể cho hai người Trương Hải Kỳ và Trương Hải Diêm nghe.

Trương Hải Diêm nghe xong mắng: "Mạc Vân Cao cái tên súc sinh này, năm đó Tộc trưởng cứu hắn, trong lòng tên này lại nhớ thương muốn ăn thịt Tộc trưởng, sau đó nuốt trọn huyết mạch sao?" Tề Thiết Chủy ở bên cạnh nghe xong, trong đầu hiện lên hình ảnh ngâm rượu kia, lập tức lộ ra biểu tình buồn nôn. "Đám người tìm chúng ta kia, muốn bắt người, chắc sẽ không cũng đem chúng ta đi ngâm rượu chứ?" Giải Cửu sắc mặt quái dị: "Phỏng chừng cũng không sai biệt lắm, thủ đoạn tra tấn người của giặc Nhật đa dạng, so với thập đại khốc hình thời cổ đại cũng không kém cạnh gì." Mấy người đang nói chuyện thấp giọng, nơi xa bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập.

Từ trong rừng cây chạy ra một đám lính Nhật.

Kẻ cầm đầu chính là đám người vừa kiểm tra thi thể phía trước. "Trưởng quan, bọn họ đi vào rồi!" "Đám người này quả nhiên là nhắm vào Trương gia cổ trạch, đuổi theo cho ta." Nhóm người Trương

Trạch nấp trong bóng tối nhìn chằm chằm đám lính Nhật này.

Chương 147

Đồng thời Trương Trạch triệu hoán Thiên Niên Thi Vương và Thiên Túc Đấu Thi ra.

Nhìn thấy Thi Vương và Thiên Niên Đấu Thi bỗng nhiên xuất hiện, Hắc Nhãn Kính kinh ngạc nhìn bốn phía: "Từ từ, hai thứ này vừa rồi từ đâu chui ra vậy?" "Không hiểu đi?" Phong Học Văn vẻ mặt thần bí: "Cái này gọi là Bàn Vận Thuật, tuyệt kỹ của sư phụ ta." "Nói đơn giản là bằng không đem một vật từ nơi khác sử dụng Bàn Vận Thuật, trực tiếp chuyển đến trước mặt, hoặc là trực tiếp chuyển đi nơi khác, ví dụ như đem tảng đá phía sau này trực tiếp trong nháy mắt chuyển đến thành Trường Sa!" Đương nhiên, đây là cách hiểu của Phong Học Văn.

Hiểu thế nào không quan trọng, quan trọng là Hắc Nhãn Kính tin. "Không phải gọi là Long Gia sao?

Vậy rồng đâu?" Theo lời Hắc Nhãn Kính vừa dứt, đột nhiên một đầu Giao Long màu ngân bạch lao ra.

Phanh phanh phanh! "Đó là quái vật gì?" "Rồng!

Trên thế giới này sao lại có rồng, không đúng, nhất định là ảo giác do Trương gia trang chế tạo!" Nhưng ngay giây tiếp theo, Giao Long lao vào trong đám người, cái đuôi hung hăng quật một cái, liền trực tiếp đem hơn hai mươi người đánh bay ra ngoài.

Toàn bộ rơi vào trong Sinh Tử Tuyến của Trương gia.

Phanh phanh phanh!

Đám người này vừa mới rơi xuống, mặt đất đột nhiên nổ tung.

Nhìn nơi vừa phát nổ, Tề Thiết Chủy nhìn đến ngây người. "Mấy

người chúng ta vừa rồi không phải đi từ bên kia sao?

Lúc ta đi qua, bom sao không nổ?" "Có người đang âm thầm giúp chúng ta." Trương Hải Kỳ nhìn về phía bốn phía, người trong bóng tối nếu không phải Tộc trưởng Trương gia thì ít nhất cũng là nội gia nhân Trương gia.

Thi Vương xông ra ngoài, trực tiếp giải quyết hơn mười người, tốc độ cực nhanh.

Dù sao cũng là Diêm Vương Đấu Thi, việc nó thích làm nhất chính là đánh gãy tay chân người khác.

Tên cầm đầu sau khi bị đánh gãy tay chân, thế nhưng trực tiếp nằm rạp trên mặt đất biến thành tọa kỵ, hành động căn bản không thể tự chủ. "Cán nương, đó là cái gì?" Trương Hải Diêm nhìn thấy liền nhịn không được hỏi.

Là người nói nhiều nhất Trương gia, hắn nhất định sẽ đem tất cả nghi vấn trong lòng một lần hỏi cho rõ ràng. "Đấu Thi!

Ta từng xem trong điển tịch Trương gia, Tàng Địa truyền rằng trong đó có Diêm Vương, có khả năng... có khả năng đem Diêm Vương làm thành Đấu Thi?" Đấu Thi là thủ đoạn của Trương gia, Trương Hải Kỳ tự nhiên biết.

Thiên Túc Đấu Thi bên cạnh nhìn thì bình thường, nhưng cỗ Đấu Thi có năng lực của Tàng Địa Diêm Vương kia lại làm cho bà cảm giác khó tin.

Chờ Giao Long Tiểu Cửu và hai cỗ Đấu Thi trở lại bên cạnh Trương Trạch, Hắc Nhãn Kính cả người đều choáng váng: "Không hổ là Long Vương Gia, thật sự có rồng!" "Người Trương gia đều biến thái như vậy sao, vì sao Trương gia lại xuống dốc?" "Cái này đi vào mới biết được." Trương Trạch nói xong, nghe thấy phía xa có tiếng

bước chân, lập tức đi về phía hướng cổ trạch. "...Đi, vào Trương gia." Nơi này tuy rằng không phải chỗ Trương gia cổ trạch hắn lớn lên từ nhỏ, nhưng bố trí bốn phía hầu như giống nhau như đúc.

Vào cửa là hai sân hai bên, phong cách phòng ốc mái hiên cong cổ phác, bốn phía là đấu củng phi diêm.

Bốn góc mái nhà đều có một đầu Si Vẫn sống động như thật.

Trong cổ trạch một mảnh tiêu điều, lại có dấu vết người quét tước.

Trương Hải Kỳ đi theo sau lưng Trương Trạch.

Đối với việc Nam Dương Đương Án Quán bị người phá hủy, bà phải cùng Tộc trưởng giao đại.

Tề Thiết Chủy tò mò nhìn quanh, khi nhìn thấy cửa sổ bỗng nhiên kinh hô: "Long Gia, nhà ngài ngay cả cửa sổ cũng dùng Kim Tơ Nam Mộc lâu năm để làm sao?" Đẩy cánh cửa bên cạnh ra, bên trong phủ đầy mạng nhện và bụi bặm.

Trên tủ bày biện lượng lớn sách vở và cổ vật.

Ngay cả cái lò cũng là đồ thời Hán. "Ui chao, cái lò này không giống minh khí, chẳng lẽ là Trương gia tổ tiên truyền xuống?" Nhìn trần thiết bên trong, cho người ta cảm giác giống như những thứ này đều được dùng từ thời Hán liên tục đến ngày nay.

Ngay sau đó, bên cạnh Tề Thiết Chủy, một bức cổ họa đột nhiên mở ra.

Hắn theo bản năng che mắt lại, Hắc Nhãn Kính niệm chữ viết bên trên: "Khuất khúc chi huyền, vi sinh long, ngư dược diên phi?" "Trên bản đồ vẽ chính là long mạch tẩu thế?" Không chỉ một tấm bản đồ, Kim Bàn đi vào, tùy ý mở ra một tấm, bên trên đều là thế đi của một ngọn núi hay long mạch nào đó. "...Thiên hạ các đại sơn xuyên long

mạch?" Kim Bàn tức khắc khiếp sợ nói: "Chẳng lẽ, tất cả long mạch và cổ mộ trong thiên hạ, người Trương gia đều đã đi thăm dò?" "Sao có thể chứ!

Việc này phải cần bao nhiêu nhân lực và thời gian." Trương Trạch tùy ý nhìn thoáng qua, liền trực tiếp đi vào bên trong.

Đối với mấy cái long mạch này, hắn không có hứng thú.

Mấy chỗ sơn mạch quan trọng chân chính, nhất định sẽ không đặt ở cái phòng này.

Hắc Nhãn Kính nhìn mấy thứ này, sắc mặt ngưng trọng: "Những thứ này, nhất định không thể rơi vào tay người Nhật Bản!

Phủ tắc, bọn họ nhất định sẽ đem minh khí trong mộ lão tổ tông cướp hết về nước bọn họ!" Tề Thiết Chủy và Kim Bàn đều đồng ý gật đầu.

Vừa quay đầu, phát hiện Trương Trạch đã đi sâu vào trong cổ trạch. "Long Gia, chờ tôi với, ngài muốn đi đâu?" Trương Trạch một đường đi qua bốn cái đỉnh đồng xanh.

Trên mấy cái đỉnh đồng này lần lượt đúc bốn đại hung thú: Cùng Kỳ, Thao Thiết, Hỗn Độn, Đào Ngột.

Đi thẳng đến cuối cùng, là một tòa thạch bảo khổng lồ, hai bên cửa đá điêu khắc đầy tường hoa văn Kỳ Lân.

Một thiếu niên mặc mã quái màu lam đang lẳng lặng ngồi ở đó, phảng phất như một bức tượng điêu khắc hòa làm một thể với bốn phía. "Tiểu Ca!" Trương Trạch bỗng nhiên hướng về phía thiếu niên gọi một tiếng.

Tiểu Ca ngẩng đầu nhìn về phía Trương Trạch: "Đã về." Nhất cử nhất động giống như một ông già gần đất xa trời.

Không biết những năm này hắn đã trải qua những gì. "Tộc trưởng!" Trương Hải Kỳ và Trương Hải Diêm lập tức tiến lên.

Đặc biệt là Trương Hải Diêm, đối với vị tộc trưởng trước mắt này phi thường tò mò.

Tề Thiết Chủy thấp giọng nói với Giải Cửu bên cạnh: "Cửu Gia, tôi cảm giác Tộc trưởng Trương gia và Long Gia nhà ta trông có chút giống nhau?" Hắc Nhãn Kính đẩy gọng kính râm: "Trương gia có tộc quy không thể thông hôn với ngoại tộc, bà con họ hàng trông giống nhau cũng là bình thường." Nhưng ngay sau đó Tiểu Ca bỗng nhiên cảnh giác ngẩng đầu, nhìn về phía sau. "Con Giao Long kia là chuyện gì xảy ra?" Một con Giao Long cuộn trên mái nhà lão trạch Trương gia, tay Tiểu Ca sờ về phía Hắc Kim Cổ Đao bên cạnh.

Bên cạnh Giao Long là Thiên Niên Thi Vương và Thiên Túc Đấu Thi đang nhe nanh múa vuốt đứng trên nóc nhà. "Tiểu Ca, con Giao Long này là sủng vật của ta, chính là con năm đó nuôi ở trong lông mày ấy." Trương Trạch những năm đầu cũng giống như một số tộc nhân khác, xăm hai con Hắc Mao Xà trong lông mày.

Trong đó một con khác hiện tại vẫn đang ở bên lông mày còn lại.

Loại rắn này do vẫn thạch mang theo vành đai quặng rắn xâm nhập vào tinh cầu này.

Sau đó loài rắn này liền ký sinh trên lông mày của một loài cá trong sông ngầm dưới lòng đất.

Cư dân địa phương phát hiện hiện tượng kỳ lạ này thì phi thường sùng bái, đem loại rắn này nuôi trong lông mày.

Tiên tổ Trương gia từng cư trú tại tòa cổ thành kia, bởi vậy một bộ phận tộc nhân vì tò mò cũng đem loại rắn này nuôi dưỡng trong lông mày, duy trì mãi đến đời Trương Trạch.

Tình huống này có chút giống thanh thiếu niên kiếp trước của Trương Trạch xăm mình và nhuộm tóc. "Thật hay giả vậy, con Giao Long này trước kia nuôi ở trong lông mày?" Hắc Nhãn Kính nhìn chằm chằm Trương Trạch, cẩn thận nhìn kỹ phát hiện trong lông mày bên trái quả nhiên đột nhiên lộ ra một cái đầu rắn.

Nó hướng về phía hắn thè lưỡi, phảng phất một giây sau muốn lao ra cắn người. "Thật sự có một con rắn!" "Vậy chẳng phải tương đương với... còn một con rồng nữa?" Trương Trạch không trả lời Hắc Nhãn Kính.

Theo thời gian dần dần quen thuộc, Hắc Nhãn Kính dường như cũng bắt đầu bị Trương Hải Diêm lây bệnh nói nhiều.

Tiểu Ca nhìn chằm chằm Trương Trạch trước mắt, lại chậm rãi nhìn thoáng qua Giao Long Tiểu Cửu và hai cỗ Đấu Thi phía xa. "Con rắn nhỏ kia, bị ngươi nuôi thành một con rồng?" Nghe nói hắn lúc đầu cũng thấy qua con Hắc Mao Xà kia, việc này làm cho hắn cảm giác có chút khó tin.

Trương gia nuôi rắn không chỉ một người, nếu đều có thể nuôi thành Giao Long, Trương gia đâu đến nỗi bị một cái Uông gia phá hoại. "Về là tốt rồi, một mình ta giữ Trương gia lão trạch, không biết còn có thể giữ được bao lâu!" Hắn vịn cái ghế bên cạnh đứng lên.

Phong Học Văn liếc mắt nhìn hai ngón tay kỳ dài kia: "Đó là ngón tay giống hệt sư phụ!" Tay phải của Tiểu Ca và Trương Trạch giống nhau như đúc.

Thậm chí hai người đứng cùng một chỗ, thân hình đều có chút tương tự. "Tộc trưởng, người Trương gia ở Nam Dương hầu như đều bị một tên quân phiệt gọi là Mạc Vân Cao giết sạch rồi." Trương Hải Diêm vội vàng nói: "Mấy năm nay ta không ngừng cầu cứu Trương gia, đều không có hồi âm." Tiểu Ca ngẩng đầu, nhẹ giọng nói:

"Trương gia bị người vây khốn, thư từ bên ngoài vào không được." "Nếu ngay cả lão trạch cũng không giữ được, tất cả mọi thứ bên trong đều phải hủy đi." Đương Án ở Nam Dương Đương Án Quán ghi chép về hải ngoại Trương gia, tìm kiếm tin tức có liên quan đến "Chung Cực".

Chương 148

Trương gia cổ trạch thì cất giữ những gì liên quan đến Trương gia, cùng những ghi chép của người Trương gia tiến vào các cổ mộ bao năm qua.

Người Trương gia từ lần đầu tiên "phóng dã" (hạ mộ) bắt đầu, những người sống sót hầu như cả đời đều du tẩu trong các cổ mộ trên cả nước. "Tiểu Ca, nội gia nhân Trương gia đâu?" Trương Trạch hỏi.

Tại Trương gia, nội gia nhân huyết mạch sức mạnh mạnh nhất, là lực lượng thủ hộ mạnh nhất của Trương gia. "Hơn phân nửa đều đã chết." "Vậy những người còn lại đâu?" Hắn nhớ rõ khi rời khỏi Trương gia, Trương gia có mấy trăm nội gia nhân. "Một bộ phận bị người ta bắt lấy, đem đi làm thực nghiệm, ta phải thủ hộ bí mật của Trương gia, không thể đi ra ngoài cứu người.

Có một bộ phận thì sắp về tới." Tiểu Ca sắc mặt quái dị nhìn Trương Trạch trước mắt: "Huyết mạch Trương gia của ngươi trộn lẫn phiến đồ vật, muốn hoán huyết không?" Phía trước khi tới gần Trương Trạch, hắn cảm ứng được trong huyết mạch Trương Trạch thành phần Kỳ Lân huyết phi thường hiếm hoi, càng nhiều là bị một loại sức mạnh kỳ lạ chiếm cứ. "Hoán... hoán huyết?" Kim Bàn nghe xong cách nói này, khó hiểu hỏi: "Là một loại hình dung từ, hay thật sự có thể thay máu?" "Thật sự là hoán huyết." Trương Trạch phi thường bình tĩnh: "Trong tòa thạch bảo phía sau, có cơ thể dự phòng của ta." Kỳ thực xác thực hơn là bản sao (clone).

Những thân thể này đều đến từ Trương Gia Cổ Lâu.

Người Trương gia nếu trúng phải tâm ma không thể giải quyết, sẽ có một lần cơ hội hoán huyết.

Huyết mạch sau khi hoán đổi vẫn giống hệt như cũ, trong đó có chỗ phi thường kỳ lạ.

Trương Trạch thậm chí nhớ rõ nơi sao chép kia là một ngọc mạch kỳ lạ.

Nhưng hắn không định hoán huyết, so với huyết mạch Trương gia không thuần chính trước kia, hiện tại Thao Thiết huyết rõ ràng mạnh hơn.

Ca!

Mấy người đang nói chuyện, mặt đất bên cạnh bỗng nhiên truyền đến tiếng động.

Một cái xẻng Lạc Dương từ dưới đất thò ra.

Có người từ bên ngoài trực tiếp đào đạo động vào Trương gia lão trạch.

Tức khắc Hắc Nhãn Kính, Phong Học Văn, còn có Kim Bàn, Tôn Quốc Phụ bọn người đều cầm vũ khí lộ ra vẻ giới bị.

Thậm chí trong miệng Trương Hải Diêm lưỡi dao lam đã chuẩn bị sẵn sàng nhổ ra. "Đều đừng kích động.

Là người Trương gia." Nhìn thủ đoạn đào đạo động, Trương Trạch biết khẳng định là người Trương gia không sai.

Trương gia lão trạch bị người vây khốn, người Trương gia chỉ có thể thông qua phương thức này ra vào Trương gia.

Điểm ấy ngược lại làm cho Trương Trạch có chút không nghĩ tới, bất quá đích xác không mất là một biện pháp tốt.

Dưới đất, một thanh niên mặc áo khoác dài màu xám đậm cầm kiếm thanh đồng đi ra. "Tộc trưởng!

Ta đã về." Thanh niên vừa mới xuất hiện, bỗng nhiên nhìn thấy

trước mắt có người ngoại tộc, lập tức giơ kiếm thanh đồng trong tay lên: "Là ai?

Dám tự tiện xông vào Trương gia?" Tiếp theo nhìn chằm chằm Trương Trạch trước mắt, tổng cảm giác có chút quen thuộc.

Tề Thiết Chủy, Kim Bàn nhìn thanh niên này, rõ ràng là thanh niên, lại luôn cảm giác giống như một vị lão giả đứng ở trước mặt bọn họ. "Trạch Sơn!

Thúc công Trạch Sơn đã về." Sau lưng mấy người Trương gia chui lên từ mặt đất, liếc mắt một cái liền nhận ra Trương Trạch trước mắt.

Tề Thiết Chủy thấy bọn họ quen biết tức khắc nhẹ nhàng thở ra.

Hắn nhỏ giọng nói: "Xem ra Trạch Gia năm đó ở Trương gia rất nổi danh." Trương Hải Kỳ cũng quái lạ nhìn về phía Trương Trạch: "Không sai, một cái ngoại gia nhân, toàn bộ Trương gia đều nhận thức!" Nhìn thanh niên sắc mặt âm trầm trước mắt, Trương Trạch vẻ mặt xấu hổ: "Thúc công!" Người Trương gia trước mắt này hắn có quen biết, là trưởng bối thuộc chữ lót "Thụy" của Trương gia.

Cùng vai vế với tộc trưởng đời trước Trương Thụy Đồng, làm nghề giáo đầu mặt nạ da người.

Trong nguyên tác, người cuối cùng đào hầm trú ẩn, lấy đi thiên thạch trong tay Lục Kiến Huân hẳn cũng là hắn.

Chỉ là trong hiện thực, nội gia nhân Trương gia không tồn tại ngoại biểu trung niên, trừ phi huyết mạch bị phá mới có thể bắt đầu suy lão.

Nếu như vậy, kia cũng cách cái chết không xa.

Trương Thụy Lâm ngữ khí lạnh lùng nói: "Trương Trạch Sơn?

Không phải đã phản xuất Trương gia rồi sao?

Còn dám trở về!" Trương Trạch nhìn về phía sau lưng Trương Thụy Lâm, tổng cộng chín người, đại khái là những nội gia nhân cuối cùng còn sót lại của Trương gia hiện tại.

Những người có huyết mạch Trương gia khác e rằng chỉ còn lại những người năm đó được an bài đi hải ngoại, không bị lan đến. "Ta gặp kẻ địch của Trương gia." Trương Trạch bỗng nhiên nói: "Người Trương gia sở dĩ vừa ra khỏi cửa liền tứ xứ bị người truy sát, là bởi vì có một gia tộc, sớm tại thời kỳ nhà Minh đã bắt đầu âm thầm tính kế Trương gia." Trương Thụy Lâm nhướng mày: "Uông gia năm đó?" "Ta điều tra ba năm, căn bản tra không ra bất luận dấu vết nào, ngươi có chứng cứ?" "Chứng cứ đây." Trương Trạch tùy tay lấy ra mấy tấm ảnh chụp trắng đen.

Trên ảnh chụp Nghiêm Tam Hưng và đám thủ hạ của Tả Khiêm Chi bị giết, trên người những kẻ này đều có hình xăm phượng hoàng.

Chỉ là con phượng hoàng đều không lớn, hẳn là không phải nhân vật quan trọng. "Nhìn kỹ xem, trên người đám này có đặc trưng gì?" "Khang Ba Lạc nhân phượng hoàng văn thân?

Đám người này là người Khang Ba Lạc?" Trương Thụy Lâm liếc mắt một cái nhận ra loại hình xăm đặc biệt này.

Trong ghi chép của Trương gia, có tin tức về bộ lạc Khang Ba Lạc.

Chỉ là nơi đó đã thành một trong những cấm địa của Trương gia, không có sự cho phép, người Trương gia không thể tùy tiện tiếp xúc người Khang Ba Lạc. "Ngươi đi bộ lạc Khang Ba Lạc?" "Những người này hiện tại ở đâu?" "Xác thực mà nói, tổ tiên người Khang Ba Lạc tìm được tổ tiên Uông gia." Trương Trạch lắc đầu: "Ta cũng không biết bọn họ hiện tại ở đâu, gia tộc này nơi nào cũng bắt chước

Trương gia, đồng thời hấp thụ giáo huấn Trương gia suy bại, ẩn nấp so với chúng ta càng sâu càng nghiêm mật." "Nhưng ta có thể đem bọn họ dẫn ra." Kỳ thực khi Trương Trạch nói ra sự tồn tại của gia tộc này, Trương Thụy Lâm đã có vài phần tin tưởng.

Bởi vì chỉ cần hắn rời khỏi Trương gia, trong minh minh chi trung, phảng phất có một cỗ sức mạnh thủy chung tả hữu quyết định của hắn. "Hiện tại đám người này lại nhắm vào hải ngoại Trương gia, còn có Trương Gia Cổ Lâu chôn dưới lòng đất thành Trường Sa.

Ta đề nghị, theo ta đi thành Trường Sa." Nghe Trương Trạch đề xuất muốn theo hắn đi Trường Sa, Trương Thụy Lâm là người đầu tiên không đồng ý. "Không được, đồ vật trong Trương gia cổ trạch tính sao?" "Đương nhiên là cả tòa dời đi." Trương Trạch khi nói ra câu nói này, cũng đang tính toán làm thế nào đem toàn bộ Trương gia cổ trạch đều trang nhập vào Thao Thiết không gian mang đi. "Khai cái gì vui đùa?

Cả tòa Trương gia cổ trạch?" Ngay cả Tiểu Ca đều cảm giác Trương Trạch đang nói đùa. "Cái trò đùa này một chút cũng không buồn cười." Trương Thụy Lâm nhìn chằm chằm mắt Trương Trạch.

Nhưng ánh mắt Trương Trạch kiên định. "Ta không có nói đùa." Nói xong hắn đi về phía bên cạnh, vươn tay vỗ lên cái đỉnh đồng thanh có khắc Cùng Kỳ. "Hóa ra người Trương gia cũng không biết sư phụ biết Bàn Vận Thuật." Giải Cửu mới hiểu được, hóa ra người chân chính đặc biệt không phải người Trương gia, mà là sư phụ hắn.

Người Trương gia tuy rằng đặc thù, nhưng trong lòng bọn họ, vị sư phụ trước mắt mới chân chính là người đặc biệt nhất, cường đại nhất.

Không chỉ Giải Cửu, ở bên cạnh hầu như mỗi một người đi theo Trương Trạch đều có suy nghĩ tương tự.

Trong nháy mắt, cái đỉnh đồng thanh trước mặt từ trước mắt mấy người biến mất không thấy.

Ngay sau đó hắn đem tay vươn hướng về phía ngôi nhà cách đó không xa. "Không thể nào, vị gia này của chúng ta muốn trực tiếp đi chuyển cả cái nhà này?" Trước kia tối đa chỉ thấy Trương Trạch đem một đống tài bảo chuyển đi, lại không nghĩ đến cái nhà một hai trăm mét vuông bên cạnh này cũng muốn chuyển đi?

Tề Thiết Chủy nói xong, Trương Hải Diêm kích động nói: "Cán nương, nếu vị Trạch Gia này làm Tộc trưởng, có phải hay không có thể giải quyết vấn đề của Trương gia?" Hắn nói xong, bị Trương Hải Kỳ bên cạnh hung hăng trừng mắt liếc một cái.

Loại lời nói này tư hạ có thể nói, nhưng không thể nói trước mặt Tộc trưởng.

Nhưng mấy người giờ phút này ngay cả hô hấp cũng không dám thở mạnh, sợ bỏ lỡ một giây hình ảnh trước mắt.

Chỉ trong nháy mắt công phu.

Bên cạnh chỉ còn lại một mảnh đất trống. "Mất... mất rồi?" Mấy người bên cạnh Trương Thụy Lâm toàn bộ đều choáng váng chạy tới. "Tứ Thúc công, thật sự mất rồi, không phải ảo giác." Mấy người này toàn bộ là nội gia nhân Trương gia, trên người sở hữu huyết mạch thuần chính nhất ngoại trừ Tiểu Ca.

Đặc điểm lớn nhất của loại huyết mạch này là không dễ dàng trúng ảo giác.

Dù trúng ảo giác cũng sẽ trong thời gian rất ngắn phát giác ra sự tồn tại của ảo giác.

Chương 149

"Hắn khi nào lại học được loại thủ đoạn quỷ dị này?" Hiện tại ngay cả Trương Thụy Lâm đều có chút không xác định, cái tên Trương Trạch trước mắt này có phải là hậu bối Trương gia mà hắn nhìn lớn lên hay không. "Bởi vì huyết mạch của ta sau khi phát sinh dị biến, có thêm một chút năng lực đặc thù.

Loại năng lực này của ta không thể sao chép, hẳn là chỉ có mình ta có." Không thể nói cho mọi người biết có hệ thống tồn tại, bao quát chân tướng Thao Thiết không gian.

Bàn Vận Thuật trở thành lý do tốt nhất.

Trong ghi chép của Trương gia, nguyên bản cũng có sự tồn tại tương tự Bàn Vận Thuật, sớm nhất xuất hiện trên người một người tên là Thất Chỉ.

Tiểu Ca hoàn hồn, nói: "Nếu có thể đem toàn bộ Trương gia dời đi, ta không có bất luận nỗi lo về sau nào." Hiện tại sở dĩ hắn ở lại Trương gia lão trạch, nguyên nhân chủ yếu là vì giữ bí mật bên trong.

Nếu bí mật này đều bị mang đi, hắn tự nhiên đi theo bí mật cùng rời đi. "Không có bất luận vấn đề gì." Trương Trạch đi quanh Trương gia lão trạch, đem hầu như tất cả các gian nhà đều cùng đưa vào trong Thao Thiết không gian.

Theo Lục Khố Tiên Tặc chậm rãi tăng lên, huyết mạch cũng theo đó nhất thăng tái thăng.

Thao Thiết không gian cũng tự nhiên mà vậy theo đó khuếch đại.

Trừ đi bộ phận không gian trước đó, bộ phận chân chính của Trương gia cổ trạch vốn dĩ cũng không lớn.

Trong ngắn ngủn vài phút, Trương Trạch ngay trước mắt người Trương gia, đem toàn bộ Trương gia đều dời đi.

Hiện tại không đi cũng không được.

Lúc này, Tiểu Cửu bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt người Trương gia.

Đem mấy người Trương gia trước mắt giật nảy mình. "Giao Long?" Trương Thụy Lâm và mấy nội gia nhân bối phận "Sơn" phía sau đều bị dọa nhảy dựng. "Không cần khẩn trương, Giao Long là sủng vật ta nuôi." Trương Trạch tiếp theo từ trên lông mày lấy ra một con Hắc Mao Xà. "Giao Long là do Hắc Mao Xà biến dị, ăn một ít linh vật mới lớn như vậy, con Hắc Mao Xà này là con còn lại." Rắn nhỏ ở trên tay Trương Trạch ngẩng đầu, hướng về phía mọi người thè lưỡi, cho người ta một loại cảm giác phi thường nguy hiểm. "Hắc Mao Xà đều có thể nuôi hóa Giao?" Đối với loại rắn này, mấy người Trương gia tự nhiên không lạ lẫm.

Nhưng Hắc Mao Xà mà cũng có thể nuôi hóa Giao, quả thực cho người ta cảm giác không thể tư nghị.

Loại rắn này là một loại sinh vật trường sinh, nếu nuôi tốt, có thể trực tiếp tiễn đi vài đời người Trương gia. "Từ từ, ngươi có thể xác định trong đám người trước mắt này, không có Uông gia nhân tồn tại?" Trương Thụy Lâm hoài nghi cũng có đạo lý.

Trương Trạch giơ tay: "Dùng Hắc Mao Xà." "Hắc Mao Xà có thể đọc ký ức con người, ta có thể đọc tin tức Phí Lạc Mông từ loài rắn.

Chỉ cần để ta kiểm tra ký ức, là có thể xác nhận trong đó có hay không có người Uông gia ẩn tàng." Nghe muốn đọc ký ức, nguyên bản Hắc Nhãn Kính có chút không nguyện ý.

Bất quá mấy người bên cạnh đều phi thường thản nhiên.

Đặc biệt là Kim Bàn và Tôn Quốc Phụ hai người.

Những thứ bọn họ biết, Trương Trạch cũng hầu như đều biết, tự nhiên cũng không có gì đáng lo lắng. "Vậy sự bất nghi trì, từ ta bắt đầu." Trương Thụy Lâm trực tiếp ở trước mặt Trương Trạch vươn tay.

Hắc Mao Xà từ hắn bắt đầu, Trương Trạch kiểm tra từng người một.

Đồng thời cũng đọc được rất nhiều tin tức trong ký ức.

Phong Học Văn, Giải Cửu, Tề Thiết Chủy đi theo một đường, không cần kiểm tra.

Ngay cả mười tên thủ hạ của Trần Ngự Lâu đều tra xét, trong đó không có người nào liên quan với Uông gia. "Đem thuốc nổ còn dư lại toàn bộ chôn tại hiện trường, sau đó lập tức rút lui." Theo Trương Trạch đề nghị, những người xung quanh lập tức bắt đầu đem thuốc nổ còn dư của Trương gia toàn bộ chôn tại khu vực nguyên bản là sở tại của Trương gia.

Chờ hiện trường toàn bộ rửa sạch sẽ, Trương Trạch nhìn về phía Tiểu Ca đang mặc mã quái. "Tiểu Ca, mã quái không quá thích hợp." Nói xong, hắn từ trong Thao Thiết không gian tìm ra một chiếc áo hoodie màu đen (liên mạo y). "Mặc lên người cái này thử xem." Tiểu Ca trực tiếp thay đổi một chiếc áo khoác, lại đội mũ lên, cõng Hắc Kim Cổ Đao trên lưng.

Lúc này mới giống cái Muộn Du Bình trong ấn tượng kiếp trước.

Trương Thụy Lâm nói: "Có thể đi theo ta từ đạo động vừa rồi rời đi." Nói xong liền chui xuống.

Chờ Trương Trạch cũng đi xuống, mới chú ý tới, dưới này thập phần rộng rãi. "Người Trương gia đào đạo động kỹ xảo, cao hơn

chúng ta không chỉ một trình độ!" Kim Bàn nhìn về phía Tôn Quốc Phụ: "Sư đệ, xem ra Phát Khâu làm thủ lĩnh Mạc Kim tịnh không phải không có đạo lý." Trương Thụy Lâm nhìn về phía Kim Bàn và Tôn Quốc Phụ: "Hai vị là...

Mạc Kim Giáo Úy?" "Chính xác, Mạc Kim Giáo Úy Kim Bàn." "Vị bên cạnh này là sư đệ ta, đồng dạng cũng là truyền nhân Mạc Kim Giáo Úy." Hiện tại xem như đem Phát Khâu Trương gia một mạch toàn bộ đưa về thành Trường Sa.

Từ trong đạo động rời đi, mấy người toàn bộ thay đổi một thân y phục đơn giản. 【 Chúc mừng ký chủ thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, thỉnh lựa chọn khen thưởng. 】 【 1.

Cổ thuật thăng cấp, hoặc hứa hẹn đoạt được càng nhiều cổ thuật cùng với Cổ Trùng. 】 【 2.

Khen thưởng võ công 《Linh Tê Nhất Chỉ》, đến từ vị diện võ hiệp cường đại võ học. 】 【 3.

Biểu hiện ưu tú xuất sắc, có thể trực tiếp chọn tất cả. 】 Nhìn lựa chọn, Trương Trạch tự nhiên nhắm mắt lại chọn cái thứ ba.

So với Linh Tê Nhất Chỉ, Thập Nhị Lộ Đàm Thối trước đó đều chỉ có thể tính là võ học bình thường.

Hắn nhớ rõ người sở hữu võ công này nguyên bản là Lục Tiểu Phụng, vô luận đối thủ sử dụng vũ khí gì đều có thể chuẩn xác tiếp được.

Linh Tê Nhất Chỉ không chỉ phòng thủ, đồng thời cũng có thể tấn công.

Tấn công thì cũng là một ngón tay, cùng Phát Khâu Nhị Chỉ của Trương gia hoàn mỹ khế hợp.

Cổ thuật cũng ở trên đường được Trương Trạch thuận lợi học

được.

Để bảo hiểm, hắn dùng Vong Ưu Cổ lặng yên không một tiếng động đem tình huống trong Trương gia cổ trạch từ trong ký ức mười người Trần Ngự Lâu phái tới xóa đi.

Chờ Trương Trạch trở lại thành Trường Sa đã là mấy ngày sau.

Chá Cô Tiếu mang theo tộc nhân tới thành Trường Sa.

Trong Giải Ngữ Lâu cũng đã có một vị khách nhân tự xưng là người Doãn gia của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Kinh động Giải Ngữ Lâu, hỏa kế của Giải gia lập tức đem tin tức nói cho Giải Cửu.

Giải Cửu nghe xong tin tức, đi về phía Trương Trạch thấp giọng nói: "Sư phụ, lần trước ngài bảo con liên hệ Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Kinh thành, Doãn gia chuyên môn cử người tới, muốn gặp ngài!" "Người đang ở đâu?" Nghe tin người Doãn gia đến, Trương Trạch nhìn về phía Tiểu Ca mặc áo hoodie đen phía sau.

Những người Trương gia khác cũng đều mang lên mặt nạ da người, ngụy trang thành đệ tử Tá Lĩnh. "Ở trên lầu, con cho người mang lên lầu." Giải Cửu lập tức sai hỏa kế Giải Ngữ Lâu dẫn đường cho Trương Trạch.

Trương Trạch vừa đi lên lầu, nhìn thấy một người mặc áo da đầu đội mũ phớt đen.

Bóng dáng người này nhìn có chút quen mắt.

Đối phương đang nhìn chằm chằm quan tài Âm Tử Quan bày tại Giải Ngữ Lâu.

Duỗi tay gõ vài cái. "Ván dày tám tấc, đóng lại không một khe hở, sắc như than tiêu, mộc chất tế mật cương nhận." "Quả nhiên là Vạn

Năm Âm Tử Mộc hiếm thấy." "Doãn đại chưởng quỹ quả nhiên hảo nhãn lực." Trương Trạch bước nhanh đi vào.

Người trước mắt chính là anh trai của đương gia nhân chân chính của Doãn gia.

Chưởng quỹ Giải Ngữ Lâu lập tức giới thiệu cho hai người: "Vị này chính là Cửu Môn chi thủ của thành Trường Sa?

Vị Trạch Gia kia?" "Trạch Gia, Mạc Kim thủ lĩnh, Tá Lĩnh tân đương gia, Cửu Môn chi thủ, Long Vương Gia, nhiều đầu hàm như vậy, ta nên xưng hô thế nào đây? 'Cửu Nhất Linh'?" Hắn nói đùa, đối với việc Trương Trạch có nhiều xưng hiệu như vậy, nhất thời làm cho hắn đối với người trẻ tuổi này có chút hứng thú.

Vừa vặn cháu gái nhà mình cũng đến tuổi lấy chồng.

Là em trai của đương gia, hắn đang vật sắc nhân tuyển là vị bảo chủ trẻ tuổi của Bành Gia Bảo ở Tây Bắc.

Chương 150

Nhưng lại cảm thấy vị ở Tây Bắc kia quá mức thô lỗ, cùng cháu gái nhà mình chưa chắc là lương phối.

Đảo lại vị ở thành Trường Sa này, tuổi tác tương đương, gần đây vừa mới đột nhiên quật khởi, mỗi một lần đều có kinh người chi cử.

Trương Trạch đảo mắt, vô sở vị nói: "Đều được, gọi tên cũng được, chỉ là cái đại hào mà thôi." Trạch Gia cũng tốt, Long Vương Gia cũng được, đều là tôn xưng đối với Trương Trạch.

Điểm ấy hắn cơ bản đều nghe đến quen rồi. "Vậy ta liền đi theo gọi một tiếng Trạch Gia." Trương Trạch cười cười, nói: "Không nghĩ tới Doãn gia đại chưởng quỹ đích thân tới thành Trường Sa, Âm Tử Quan của ta có thể tham gia buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm chứ?" Thông qua giới thiệu Trương Trạch cũng biết người trung niên trước mắt tên là Doãn Xuyên.

Doãn Xuyên đối với ấn tượng về Trương Trạch cũng phi thường không tồi.

Bất đồng với thổ phu tử bình thường. "Trạch Gia quả là tuổi trẻ tài cao, nghe nói mới vừa mười bảy?" Tại Dân Quốc, pháp định kết hôn độ tuổi nam tử là 18, nữ tử tắc là 16.

Nói cách khác, sang năm là đến tuổi pháp định kết hôn của Trương Trạch. "Trạch Gia lần đấu giá này định đưa ra bao nhiêu giá sàn?" Trương Trạch ngược lại vô sở vị.

Quan tài bình thường Mạc Kim Giáo Úy thông thường không động vào.

Chủ yếu lần này là gỗ Âm Tử, tài chất đặc thù, phi thường khó

được. "Án theo quy củ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, ta cùng quý phạn điếm lần đầu tiên hợp tác, ta tin tưởng Doãn gia sẽ không làm ta chịu thiệt." Lời nói đều đến nước này, ý tứ rõ ràng.

Tuy rằng không nói thách giá trên trời, nhưng giá cả nếu đưa thấp, hắn cũng sẽ không đồng ý.

Những thứ đồ trước kia, hầu như đều lấy danh nghĩa Trần Ngự Lâu bán ra.

Hắn cũng đồng thời tính tìm một cơ hội, đem mấy thứ này ra tay.

Trong đông đảo kênh rạch, Tân Nguyệt Phạn Điếm là nơi giá cả cao nhất cũng dễ dàng tiêu thụ nhất.

Doãn Xuyên tự nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói. "Ý tứ của Trạch Gia ta hiểu, Âm Tử Quan này ta thu, ngày mai sẽ cho người đưa về Kinh thành, mấy tháng nữa vừa vặn có một trận đấu giá hội.

Đến lúc đó ta sẽ cho người đem thiệp mời đến quý phủ." "Vậy quyết định thế đi?" "Quyết định vậy đi, có thể cùng Cửu Môn chi thủ của thành Trường Sa hợp tác, cũng là vinh hạnh của Tân Nguyệt Phạn Điếm!" Hiệp đàm vui vẻ, bất quá Doãn Xuyên dường như có việc gấp.

Sau khi xác định xong, lập tức cho người đem đồ vật mang đi.

Trương Trạch vừa vặn mang theo Tiểu Ca về trong nhà.

Vừa vào cửa, nhìn thấy Chá Cô Tiếu và tộc nhân của hắn.

Cả cái sân đại khái hơn mười người, toàn bộ đều chen chúc ở giữa. "Trạch Gia!" Lão Dương Nhân nhìn thấy Trương Trạch trở về, lập tức chen chúc đi ra. "Ngài rốt cuộc đã về, ta và sư huynh mang tộc nhân tới Trường Sa, về sau chúng ta nhưng đều cùng thuộc Cửu Môn." Lần này trở về, Chá Cô Tiếu liền xác định về sau cùng Trương Trạch giống nhau, thường trú tại thành Trường Sa.

Bàn Sơn chỉ tìm hạt châu (Mộc Trần Châu), là vì sự sinh tồn của tộc nhân.

Hiện tại Mộc Trần Châu đã tìm được, bước tiếp theo là giải khai trớ chú.

Chờ trớ chú giải khai xong, tộc nhân yêu cầu sinh hoạt, quy củ cũng muốn thay đổi.

Trương Trạch cũng không vô nghĩa, lấy ra mười khối gạch vàng. "Sân này e rằng ở không hết nhiều người như vậy, không bằng đi sang mua lại cái sân cách vách, về sau đại gia làm hàng xóm." "Đúng rồi, mấy vị bên cạnh ta đây cũng là tộc nhân của ta, vừa từ quê nhà tới." Đối với Tiểu Ca, Trương Trạch giới thiệu chỉ là tộc nhân, không có trực tiếp nói là Tộc trưởng.

Hiện tại bên ngoài người tìm Tộc trưởng Trương gia cũng không ít.

Nếu trực tiếp bại lộ, e rằng sẽ có phiền toái không nhỏ. "Gọi ta là Lão Dương Nhân là được, vị tiểu ca này xưng hô thế nào?" Hắn nói xong lại thấy Tiểu Ca không phản ứng, mặt vô biểu tình nhìn thoáng qua.

Kỳ thực hắn cũng đang tự hỏi nên bịa một cái tên gì.

Nếu trực tiếp nói ra ba chữ Trương Khởi Linh, chẳng khác nào công khai thân phận.

Trương Trạch giải thích nói: "Hắn không thích nói chuyện, gọi là Tiểu Ca hoặc là Muộn Du Bình đều được." "Muộn Du Bình?" Lão Dương Nhân nhìn chằm chằm Tiểu Ca trước mắt, cười nói: "Tên này đảo thiếp thiết (sát thực tế), thôi, gọi là Tiểu Ca đi, nghe thân thiết." "Còn có mấy vị đi dạo phố rồi, một lát nữa trở về sẽ giới thiệu cho mọi người." Ngoài ra còn vài vị Trương gia nhân khác, vừa vào thành

hiện tại đang đi quan sát một vòng dọc đường trong thành.

Đây là phong cách của Trương gia, khi muốn quyết định định cư tại một nơi nào đó, cần tiến hành nhiều lần thám thính, lặp lại xác nhận.

Trương Trạch nhìn về phía xa, Chá Cô Tiếu và Hồng Cô Nương đang bị tộc nhân vây ở giữa.

Có loại cảm giác về nhà ra mắt phụ huynh...

Hắn cũng không đi quấy rầy, quay đầu đối với Lão Dương Nhân nói: "Lão Dương Nhân, giúp ta một việc." "Không thành vấn đề, cần ta giúp gì?" Hắn cũng không nghĩ ngợi trực tiếp đáp ứng. "Dùng tên của ngươi bắn ta thử xem!" "???" Lão Dương Nhân kinh ngạc nhìn hắn: "Xác định?" "Xác định, đừng nói nhảm nữa, không cần lo lắng ta sẽ bị thương." Không biết vì sao, Lão Dương Nhân phát hiện lời nói của Trương Trạch hắn thế nhưng không thể phản đối.

Nếu phía trước đáp ứng là theo bản năng trả lời, thì lúc này là chân chính không thể phản bác.

Giống như trong não tịnh không có lựa chọn cự tuyệt này.

Ngay cả hắn cũng chưa cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Đại khái là bởi vì kế thừa bản giản dịch Lục Khố Tiên Tặc từ Trương Trạch nên có hiệu quả đặc thù.

Cùng Lục Khố Tiên Tặc trong thế giới Dị Nhân bất đồng, uống máu Trương Trạch, liền không thể lại phản bội.

Trương Trạch đứng tại vị trí cách năm mươi mét, Lão Dương Nhân cầm lấy ba mũi tên.

Đồng thời hướng tới phương hướng Trương Trạch đang đứng.

Hưu hưu hưu!

Hoa Linh vừa khéo mang theo mấy cô gái cùng tộc đi ra ngoài mua đồ vật trở về.

Bỗng nhiên nhìn thấy Lão Dương Nhân cầm tên bắn Trương Trạch, kinh hô nói: "Lão Dương Nhân, huynh đang làm cái gì?" Tên giờ phút này đã xuất hiện trước mặt Trương Trạch.

Giây tiếp theo, ba mũi tên đồng thời đều bị kẹp lấy.

Linh Tê Nhất Chỉ quả nhiên lợi hại.

Mới vừa nắm giữ, thế nhưng đã có thể chuẩn xác tiếp được ba mũi tên.

Luyện đến cực hạn, hoặc hứa hẹn có thể tiếp được viên đạn?

Hoa Linh lập tức chạy tới, kiểm tra Trương Trạch xem có bị thương hay không.

Ánh mắt cuối cùng rơi vào trên ba mũi tên kia. "Ba mũi tên, đều trực tiếp dùng tay tiếp được rồi?" "Còn là người sao?" Xác nhận Trương Trạch không có việc gì, lại nhìn một tay kia của hắn, bỗng nhiên cảm giác sợ là không thể đem hắn coi như người thường được rồi.

Tiểu Ca ở vị trí cự ly gần nhất, tận mắt nhìn thấy hắn dùng hai ngón tay, khống chế được ba mũi tên kia.

Trong lòng kinh ngạc rõ ràng xuất hiện trong ánh mắt. "Song chỉ tham động của ngươi đã luyện đến tình trạng này rồi sao?" Tiến vào sân lâu như vậy, Lão Dương Nhân mới nghe thấy hắn mở miệng nói câu đầu tiên. "Hóa ra biết nói chuyện a?" "Biết nói, nhưng nói ít.

Cũng có thể gọi là Ách Ba Trương." Giữa lúc nói chuyện, một thanh niên đeo kính râm cùng Phong Học Văn hai người đi tới.

Nghe Hắc Hạt Tử trực tiếp gọi Tiểu Ca là Ách Ba Trương,

Trương Trạch liếc mắt nhìn hắn một cái: "Mắt ngươi khi nào thì khôi phục vậy?" "Đùa chút thôi, không cần tưởng thật!" Hắc Nhãn Kính cười nói: "Ta chỉ là đi theo, nhưng không có bán thân làm nô a!" Phong Học Văn nhún vai nói: "May mắn mấy người Trương gia kia không ở đây." "Đúng rồi, Trạch Gia, chiêu vừa rồi cũng là Song Chỉ Tham Động?" "Gọi là Linh Tê Nhất Chỉ." Trương Trạch đối với mấy người nói ra tên của chiêu thức. "Linh Tê Nhất Chỉ?

Tên hay." Nghe Trương Trạch thốt ra một cái tên, mọi người lập tức cảm thấy cái tên này vô cùng thích hợp.

Chá Cô Tiếu và Hồng Cô Nương nghe thấy động tĩnh bên này, kinh hỉ phát hiện Trương Trạch thế mà đã trở về. "Trạch Gia!" "Ngài để ta ở thành Trường Sa chờ đợi đã nhiều ngày rồi?" "Việc ở Đông Bắc đã xử trí thỏa đáng chưa?" Chá Cô Tiếu gặp lại Trương Trạch cũng vô cùng cao hứng.

Bên cạnh, Phong Học Văn nhịn không được xen vào: "Sớm đã giải quyết xong, Sư phụ ta đem cả tòa Trương Gia Cổ Lâu mang đi rồi." "??" Chá Cô Tiếu và Hồng Cô Nương nhìn nhau một cái. "Cả tòa trạch để đều mang đi rồi?

Bàn Vận Thuật của Trạch Gia đã đạt đến trình độ nào rồi a!" "Tình huống gì...

Sư phụ trở về một chuyến, đem cả tòa Trương gia đều mang theo?" Hồng Cô Nương suýt chút nữa tưởng mình nghe lầm.

Trương Trạch trừng mắt nhìn Phong Học Văn một cái: "Việc này không cần thiết phải nói lớn như vậy." Chá Cô Tiếu lập tức hiểu ý của Trương Trạch.

Chương 151

Trước tiên đem tộc nhân bốn phía sơ tán ra, để bọn họ đi tìm trạch để thích hợp ở xung quanh.

Vị trí nơi này thiên về yên tĩnh, người ở xung quanh cũng không nhiều.

Những năm nhà Thanh, có người khai khoáng ở ngoại thành phát tài, bèn tu kiến trạch để ở gần đây.

Sau đó trong núi khoáng oanh ra quan tài, lại xảy ra rất nhiều sự kiện linh dị.

Những thổ tài chủ dựa vào núi khoáng phát tài kia, toàn bộ đều nhao nhao đào tẩu.

Trong đó có người của Hoắc gia, cũng vì vậy mà Hoắc gia ở trong này có một tòa trạch tử nhàn rỗi.

Trương Trạch mới nói: "Trong Trùng Cốc thập phần ẩn tế, địa vực quảng khoát, huyết dịch của người Trương gia có sức miễn dịch với độc trùng, đồng thời có thể khiến độc trùng tầm thường không dám tới gần.

Ta định đem Trùng Cốc làm căn cứ bí mật của Trương gia." Nói xong lại hướng Tiểu Ca ở bên cạnh giới thiệu tình huống Trùng Cốc.

Tiểu Ca nghe xong chậm rãi gật đầu: "Vị trí ẩn tế, phong thủy kỳ đặc, có phong thủy trận, cộng thêm thủ đoạn của Trương gia, đảo cũng là một lựa chọn không tồi." "Sở dĩ dời Vân Thiên Cung xuống, đến lúc đó để tộc nhân đi xem một chút, có thể tiến hành cải tạo hay không." Nếu quả thật như lời Trương Trạch nói, vậy Trùng Cốc làm Trương Gia Cổ Lâu tiếp theo, xác thực rất thích hợp.

Chỉ tiếc, Trương gia hiện tại nhân đinh điêu linh, muốn sinh sôi thành quy mô như trước kia, e rằng rất khó.

Cao nhân thần bí phụ trách thiết kế cho Trương gia năm xưa đã thất tung, đến nay cũng không biết đang ở nơi nào.

Bất quá, Tiểu Ca hốt nhiên nói: "Lão trạch ở Đông Bắc tuy rằng đã dời đi, nhưng cổ lâu ở Quảng Tây cũng đồng dạng sự quan trọng đại, vài năm sau e rằng cần phải đi một chuyến." Kể từ khi tiếp nhận vị trí Trương gia Tộc trưởng, hắn chưa từng chân chính tiến vào tòa cổ lâu kia.

Tòa cổ lâu giấu dưới đáy hồ đó, nguyên bản là ở trên mặt đất.

Bắt đầu từ thời Minh, người Trương gia phóng một mồi lửa trên mặt đất, bắt đầu quy hoạch thời gian trồng cây.

Đến thời Thanh, dùng bản thiết kế Dạng Thức Lôi tu kiến lại tòa Âm Sơn Cổ Lâu.

Thời gian trồng cây quy hoạch, nguyên bản là chuẩn bị cho ngàn năm sau mới trùng tu để dùng.

Đáng tiếc hiện tại đã xảy ra biến cố, từ thời Minh đến nay mới hơn năm trăm năm.

Hiện tại muốn đi vào, lấy sức mạnh hiện tại của Tiểu Ca, chỉ sợ phi thường khó khăn.

Phương pháp mở ra nguyên bản, cũng theo cái chết của Tộc trưởng đời trước cùng lượng lớn người Trương gia chữ Thụy mà thất truyền.

Từ sau lần Trương gia nội hồng đó, tòa cổ lâu kia liền triệt để không có người nào đi vào nữa. "Việc này cần bàn bạc kỹ hơn, đến lúc đó ta nhất định cùng ngươi quay về Trương Gia Cổ Lâu một chuyến." Đối với hắn mà nói, đây cũng đồng nghĩa với "về nhà".

Chá Cô Tiếu ở bên cạnh cũng không nghe hiểu hai người đang nói gì.

Nhưng nơi Trương Trạch muốn đi, hắn nhất định xá mệnh bồi tiếp.

Lão Dương Nhân cười nói: "Trạch Gia, nói cho ngài một tin tức tốt, qua tộc nhân thương lượng, nhất trí quyết định để Sư huynh cùng Hồng Cô Nương mau chóng hoàn hôn." Trương Trạch nghe xong lập tức cười nói: "Thật là một tin tức tốt!

Vậy mau chóng đi chọn ngày lành, đợi buổi tối, ta sẽ lại cùng các ngươi thương thảo việc giải trừ trớ chú." Tiểu Ca nghe Trương Trạch đáp ứng, trong lòng tạm thời buông xuống một gánh nặng.

Nhưng đồng thời cũng tâm sự nặng nề.

Trương Trạch thuận miệng nói: "Tiểu Ca, chiêu Linh Tê Nhất Chỉ vừa rồi của ta, ngươi có hứng thú không?" Chiêu này đối với hắn mà nói nhờ hệ thống trợ giúp, trực tiếp học được.

Cộng thêm trong cơ thể luyện ra lượng lớn khí.

Chỉ cần đem khí cũng vận dụng trong đó, có thể công có thể thủ, uy lực nhất định viễn siêu Song Chỉ Tham Động của Trương gia.

Dù sao Song Chỉ Tham Động vốn là chiêu thức sáng tạo ra để hạ đấu. "Ta học?" "Đúng, người Trương gia có tình cảm, muốn học đảo cũng đơn giản, nhưng muốn đại thành cũng tịnh không dễ dàng." Có chuyện tốt như vậy, Tiểu Ca tự nhiên sẽ không cự tuyệt. "Ta có thể thử xem." Trương Trạch cũng đang hiếu kỳ, nếu Tiểu Ca học được Linh Tê Nhất Chỉ, liệu có thể khiến kịch bản sản sinh biến hóa gì hay không. "Trạch Gia, vậy ta xin thất bồi trước, đến lúc đó mời ngài uống rượu mừng!" Chá Cô Tiếu sắp cùng Hồng Cô Nương thành hôn, người Bàn Sơn hầu như đều đi theo hỗ trợ.

Trương Trạch mang theo Phong Học Văn, lại nhìn thấy Kim Bàn cùng Tôn Quốc Phụ hai người, phát hiện hai vị đang nhìn Tề Thiết Chủy bói toán cho người ta.

Thấy Trương Trạch đi qua, Kim Bàn cười đi ra. "Mua đồ miễn phí tặng một quẻ?

Tề Thiết Chủy cũng là một nhân tài, thế mà có thể nghĩ ra biện pháp tốt như vậy." Trương Trạch nhìn ánh mắt Kim Bàn, đại khái có thể đoán được bọn họ e rằng cũng định dừng chân ở thành Trường Sa.

Nhiều nhân vật phong vân trong nguyên tác như vậy đều tụ tập ở thành Trường Sa.

Phía sau lại phát sinh chút chuyện, khả năng sẽ rất náo nhiệt.

Tôn Quốc Phụ lại lắc đầu: "Tiền tài nãi vật ngoài thân, Sư huynh lại hà tất coi trọng như thế?

Ta đảo cảm thấy, bày một sạp bói toán, có thể độ nhật qua ngày là được." Kim Bàn vuốt râu: "Sư đệ, người có chí riêng, niềm vui kiếm tiền, ngươi sẽ không hiểu đâu." Mấy người rời khỏi sạp bói toán của Tề Thiết Chủy.

Bất tri bất giác đi tới gần Hồng gia hí viện cách đó không xa.

Xa xa nhìn thấy Nhị Nguyệt Hồng đang bồi tiếp Nha Đầu thân mặc sườn xám, ăn mì ở quán ven đường.

Một bát mì chay nước trong, hai người lại vừa nói vừa cười ăn. "Nhị Gia, phu nhân." Phong Học Văn lập tức tiến lên chào hỏi.

Dù sao vị Nhị Gia này, ở trong Cửu Môn xếp hạng thứ hai, chỉ đứng sau Sư phụ hắn.

Nhị Nguyệt Hồng ngẩng đầu, trên mặt mang theo mỉm cười, nhìn thấy Trương Trạch lập tức cao hứng nói: "Trạch Gia?

Khi nào thì trở về?" "Cũng vừa mới về." Thấy Nhị Nguyệt Hồng cao hứng như thế, Trương Trạch cũng định cùng hắn chia sẻ hỉ sự của Chá Cô Tiếu.

Lơ đãng liếc mắt nhìn lên đầu Nha Đầu, lại hốt nhiên nhìn thấy trên đầu nàng cắm một cây trâm ngọc cổ phác.

Nếu là Nhị Nguyệt Hồng muốn tặng, cũng nhất định sẽ tặng đồ mới, ít nhất không thể tặng trâm cài tóc bằng ngọc cũ. "Nhị Gia, quy củ trong nghề của chúng ta đều quên rồi sao?

Thường ngôn đạo: Minh khí bất nhập thất, cổ ngọc bất thượng thân." Nhị Nguyệt Hồng nhìn về phía đầu của Nha Đầu, không thèm để ý nói: "Trâm ngọc?

Là đồ đệ Trần Bì ta mới thu gần đây tặng lễ vật cho sư nương, tuy rằng không phải vật kiện đáng giá, lại cũng khó được có một mảnh hiếu tâm." "Trần Bì?" Trương Trạch lại không nói gì, mới rời đi một hai tháng, Nhị Nguyệt Hồng đã thu Trần Bì làm đồ đệ.

Nếu hắn ở đây, lấy nhân phẩm của Trần Bì, đoạn nhiên sẽ không để Nhị Nguyệt Hồng thu cái đồ đệ này.

Bất quá chuyện đã xảy ra, cũng không thể lập tức bảo hắn đem đối phương trục xuất sư môn.

Có nhắc tới, Nhị Nguyệt Hồng cũng chưa chắc có thể đáp ứng.

Nhưng miếng cổ ngọc này, chỉ sợ là cây trâm trong nguyên tác kia.

Trương Trạch lập tức tìm chủ quán xin một cái bát, lại múc một bát nước.

Sau đó nhìn về phía Nha Đầu: "Phu nhân, mượn trâm cài tóc dùng một lát." Trong ánh mắt của Nha Đầu, Trương Trạch đem trâm ngọc bỏ vào trong bát.

Sau đó lấy ra Tinh Quan Đinh Thi Châm.

Mấy cây ngân châm này tuy dùng để đối phó cương thi, bình thường lại cũng thanh lý được phi thường sạch sẽ.

Quan trọng nhất là, ngân châm có thể dùng để thử độc.

Nhất là kịch độc.

Ngân châm vừa mới bỏ vào trong bát, lập tức bắt đầu phát đen. "....." Nhị Nguyệt Hồng lập tức kích động đến mức đứng dậy, nhìn về phía cây ngân châm trong bát. "Trạch Gia, chuyện này là sao?" "Trong trâm cài tóc có mang theo kịch độc đặc thù, có liên quan đến xuất xứ của trâm." Trương Trạch tiếp lời: "Nhị Gia nếu không tin, có thể múc một bát nước thử một chút." Xác định trâm cài tóc có độc, Nhị Nguyệt Hồng giận dữ đem trâm trực tiếp ném xuống đất.

Nhìn kỹ lại, quả thật sau khi đeo trâm lên, thân thể Nha Đầu ẩn ước bắt đầu trở nên kém hơn.

Một màn này vừa lúc để Trần Bì đi tới nhìn thấy.

Hắn nhìn về phía Trương Trạch trước mặt hai người, sắc mặt âm trầm, xông lên: "Sư phụ, vì sao lại đập nát trâm cài tóc con tặng cho sư nương?" "Nghiệt đồ, xem chuyện tốt ngươi làm kìa." "Nếu không phải Trạch Gia nói cho ta biết trâm có độc, sư nương ngươi đã bị ngươi hại chết rồi!" Trần Bì nhìn cây trâm gãy thành ba khúc, bạo nộ dưới tình huống đó liền vung ra Cửu Trảo Câu khủng bố.

Mắt thấy Cửu Trảo Câu sắp chộp vào mặt Trương Trạch.

Nhị Nguyệt Hồng lập tức đại quát: "Trần Bì, mau dừng tay!" Trương Trạch hốt nhiên thân ra hai ngón tay, tại ánh mắt bất khả tư nghị của mọi người, khinh miêu đạm tả kẹp lấy Cửu Trảo Câu.

Nhị Nguyệt Hồng thấy Trương Trạch không sao, mới thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời nhìn về phía Trần Bì, nộ đạo: "Nghiệt đồ, quỳ xuống cho ta!" Trần Bì phi thường không tình nguyện quỳ xuống.

Trong lòng hắn Sư phụ và Sư nương là người đối tốt với hắn nhất trên đời.

Chương 152

Lại nhìn về cái bát ở một bên, ngân châm bên trong giờ khắc này hoàn toàn biến thành ô hắc.

Trương Trạch nói: "Một cây ngân châm trong bát, biết ý nghĩa là gì không?" Trần Bì hốt nhiên sắc mặt biến đổi, nhìn về phía trâm cài tóc vỡ nát bên cạnh, lại nhìn cái bát.

Trong lòng đại khái đoán được vì sao Sư phụ lại đập nát cây trâm kia. "Lần sau nhớ kỹ tìm hiểu rõ ràng trước rồi hãy động thủ." Trương Trạch vừa dứt lời, một trận gió lạnh thổi qua, nghe thấy Nha Đầu hốt nhiên liên tiếp ho khan hai tiếng.

Thể chất của nàng vốn không yếu như vậy, cộng thêm người thời đại này dễ dàng mê tín. "Nhị Gia, đi tìm thần y Hóa Thiên Đạo!" Nhị Nguyệt Hồng lập tức ôm Nha Đầu, phi khoái chạy về phía chỗ ở của Hóa Thiên Đạo.

Trần Bì đang muốn đứng dậy, bị Nhị Nguyệt Hồng mắng: "Nghiệt đồ, về từ đường Hồng gia quỳ tiếp cho ta, ta không về thì không cho phép đứng lên!" Nói xong liền phi tốc dùng khinh công mang theo Nha Đầu biến mất trên phố.

Trương Thụy Lâm lúc này hội hợp với hơn mười danh Trương gia nhân lúc trước được Trương Trạch cứu.

Đi trên phố, nhìn thấy bên này có người vây xem.

Nhìn kỹ một chút phát hiện Tộc trưởng nhà mình cũng ở bên trong. "Tộc..." Vừa muốn mở miệng hô Tộc trưởng, hốt nhiên nhớ tới Trương Trạch dặn dò trước đó. "Tiểu Ca!" Nhìn về phía Trương Trạch, hắn không tình nguyện hô một tiếng: "Trạch Gia!" Thông qua nghe ngóng trong thành Trường Sa, hắn cũng biết địa vị hiện tại của

Trương Trạch ở cả cái thành này.

Người của các gia tộc trong thành hầu như đều biết, Trương Trạch từng cứu một nhóm người Trương gia.

Lấy thân phận người Trương gia ở lại bên cạnh Trương Trạch, hoàn toàn không cần lo lắng bị người hoài nghi.

Người Trương gia sau khi trưởng thành tướng mạo liền sẽ không xuất hiện biến hóa, nhân thử người ngoài cũng vô pháp từ tướng mạo nhìn ra tuổi tác thực tế.

Trương Hải Kỳ và Trương Hải Diêm hai người cũng ở trong đó.

Tuy rằng bôn ba một đường, mấy người cậy vào sức mạnh huyết mạch Trương gia, cũng không cảm thấy mệt. "Có cần về nghỉ ngơi trước một chút không?" "Không cần đâu, bôn ba quen rồi, nghỉ ngơi phản đảo khiến người ta bất an." Trương Thụy Lâm ngay cả thời gian ngồi xuống cũng không có, liền nói: "Quan để Bố phòng ta mạo muội không vào được, do ngài dẫn đường." Trương Khải Sơn tiểu tử kia, đồng dạng cũng là hắn từ nhỏ nhìn đến lớn.

Không ngờ hiện tại thế mà cũng làm quan địa phương ở thành Trường Sa.

Có Trương Hải Kỳ và Trương Hải Diêm hai người, trước đó vẫn luôn không cách nào gặp Trương Khải Sơn. "Quân phiệt Bắc Hải Mạc Vân Cao là hạng người gì, Trương gia vẫn luôn biết rõ.

Mục đích cuối cùng của hắn là muốn dẫn xuất nội gia nhân và Tộc trưởng của ta, chuyện này ngài không thể tham dự, nếu Tộc trưởng xuất hiện nguy hiểm, chức trách của Trương gia sẽ không có người đi hoàn thành." Lâm Thụy Lâm thở dài một hơi.

Hiện tại Trương Khải Sơn chấp chưởng quân quyền, lại là người Trương gia, muốn giải quyết một cái quân phiệt Bắc Hải viễn bỉ so

với bọn hắn muốn dễ dàng hơn. "Mạc Vân Cao chỉ là người bị đẩy ra phía trước, hắc thủ chân chính, vẫn luôn chưa từng lộ diện." Trương Trạch thủy chung hoài nghi phía sau có bóng dáng của Uông gia.

Uông gia làm việc, chính là thông qua thay đổi vài sự tình nhìn như vô quan, thúc đẩy sự tình đạt tới kết quả bọn hắn mong muốn.

Nhân quả quan hệ trong đó, hoàn toàn do mảnh vỡ Thanh Đồng Môn tiến hành suy diễn.

Điều này làm cho Trương Trạch càng ngày càng hiếu kỳ, Thanh Đồng Môn rốt cuộc có công năng quỷ dị gì, chỉ một mảnh vỡ, liền có thể trợ giúp Uông gia lật đổ Trương gia thậm chí mưu tính thiên hạ.

Một hành gần ba mươi người, toàn bộ tụ tập tại cửa quan để Bố phòng.

Thân binh bên trong nhìn thấy nhiều người như vậy, lập tức trở nên khẩn trương. "Người nào?" Thủ môn thân binh hô lớn. "Ta." Trương Trạch đi lên phía trước: "Đi thông báo Phật Gia, lão gia nhân đến rồi." Lão gia tự nhiên là lão gia của Trương Khải Sơn.

Nếu Trương Khải Sơn có thân nhân, vậy cũng cơ bản toàn bộ đều là người Trương gia.

Thân binh lập tức tránh ra cho bọn họ đi vào.

Những thân binh này cũng là người Trương gia ngoại gia năm xưa chạy ra.

Lại nhìn mấy người nội gia nhân trước mắt, tổng cảm giác có chút quen mắt.

Ngay sau đó, Trương Nhật Sơn thân mặc quân trang bước nhanh đi ra.

Nhìn thấy Trương Thụy Lâm, hốt nhiên sững sờ: "Tứ A Công!

Sao ngài lại tới đây?" "Người Trương gia còn sống ở bên Đông Bắc, đều ở trong này rồi." Trương Trạch mặt sắc bình tĩnh nhìn Trương Nhật Sơn.

Một câu nói lập tức làm cho Trương Nhật Sơn như bị sét đánh. "Toàn bộ đều ở đây?" Hắn cũng là người Trương gia nội gia, tại nội gia nhân đương trung tuy rằng địa vị không cao.

Nhưng cũng biết, sự cường đại của Trương gia không phải gia tộc bình thường có thể lay động.

Lại không ngờ, Trương gia từng cường đại như thế, hiện tại chỉ còn lại những người trước mắt này. "Vào trước rồi nói, Phật Gia đang ở phía trước xử lý công vụ.

Gần đây trong thành Trường Sa, đến một nhóm người Nhật Bản, trốn ở Lãnh sự quán Mỹ, chịu sự chỉ huy của một người tên là Cừu Đức Khảo.

Người này lấy thân phận thương nhân đến thành Trường Sa, lại đối với minh khí của chúng ta phi thường cảm hứng thú." Nghe Trương Nhật Sơn nhắc tới Cừu Đức Khảo, Trương Trạch minh bạch, tai mắt mới của Uông gia đã vào vị trí.

Kiếp trước lên mạng xem phân tích, Cừu Đức Khảo tịnh không phải thành viên Uông gia chân chính.

Nhưng phía sau hắn đứng chính là Uông gia, những sự tình hắn làm cũng hầu như đều là dưới sự thúc đẩy của Uông gia.

Mấy người vừa đi vào cửa, liền thấy Trương Khải Sơn thân mặc quân trang.

Hắn tựa hồ phi thường thích mặc quân trang.

Kiếp trước xem nguyên tác thì biết, Trương Khải Sơn tại tuyệt đại đa số thời gian, đều sẽ mặc quân trang.

Bất quá đích xác, khí chất người Trương gia cùng quân trang phi thường tương phối.

Trương Khải Sơn vừa đi ra, nhìn thấy hai người đi bên cạnh Trương Trạch, lập tức sững sờ: "...Tứ A Công!" Ông nội của hắn là Trương Thụy Đồng, cũng là Tộc trưởng đời trước của Trương gia, trên gia phả Trương gia có viết.

Trương Thụy Lâm là nội gia nhân, đồng thời cũng là đệ đệ duy nhất còn tại thế của Trương Thụy Đồng.

Là ông trẻ ruột thịt của Trương Khải Sơn.

Nhưng phụ thân hắn năm đó yêu thương người ngoại tộc, thà rằng phóng khí một cánh tay rời khỏi Trương gia, cũng không nguyện ý buông bỏ mẫu thân hắn.

Dẫn đến về sau bị bắt đi nghiên cứu, khiến cho phụ thân tử vu phi mệnh, trong đó có một phần nguyên nhân là vì người Trương gia mặc thủ thành quy.

Khiến cho hắn đối với Trương gia vẫn luôn mang lòng oán hận.

Trương Thụy Lâm chỉ ân một tiếng, liền đi vào bên trong.

Tùy hậu dưới sự ra hiệu của Trương Nhật Sơn, tiến vào phòng khách quan để.

Trương Thụy Lâm cũng không khách khí tìm vị trí ngồi xuống.

Bất quá vì Trương Trạch nhắc tới không thể bạo lộ Tộc trưởng, liền buông tha dự định để Tiểu Ca ngồi ở chủ vị.

Người Trương gia hầu như mỗi người khí chất đều không sai biệt lắm.

Tiểu Ca chỉ là người trầm mặc nhất trong đó, nhưng cũng không có quá mức dẫn người chú ý. "Chuyện của Mạc Vân Cao ở Bắc Hải,

đã biết rồi chứ?" Trương Khải Sơn gật đầu: "Tộc nhân ở đương án quán trước đó đã viết thư nhắc tới với ta.

Kẻ này ở duyên hải một dải tán bố ôn dịch, dẫn xuất không ít tộc nhân.

Chuyện này ta đã báo cáo với thượng phong, đoạn thời gian tới ta sẽ đích thân dẫn người đi tìm chứng cứ, trừng trị Mạc Vân Cao theo pháp luật." Tuy danh nghĩa đã thoát ly Trương gia, nhưng trong tiềm thức, hắn vẫn coi mình là một phần tử của Trương gia.

Nếu không cũng sẽ không giữ lại nhiều người Trương gia ngoại gia bên cạnh làm thân binh như vậy.

Chuyện Mạc Vân Cao đã có kế hoạch, Trương Hải Kỳ cũng không có mở miệng nữa.

Trương Trạch nói: "Bên phía khoáng sơn, tận khả năng phái người nhìn chằm chằm, tên Cừu Đức Khảo vừa tới thành Trường Sa kia, hẳn là nhắm vào khoáng sơn ngoài thành." Nhắc tới khoáng sơn, Trương Khải Sơn đã sớm làm bố thự.

Hắn nhìn về phía Trương Trạch nói: "Ta cho người đi tra, phụ cận khoáng sơn có người Nhật Bản đang hoạt động tấp nập.

Bất quá lối vào khoáng sơn kia đã bị tạc sập, những người đó chỉ hoạt động ở ngoại vi, tịnh không dám thật sự đi vào." Nghe Trương Khải Sơn miêu tả tình huống khoáng sơn, đảo cũng tương tự với tình huống bên Trương gia lão trạch.

Tiếp đó mấy người lại thảo luận dự định cho mấy ngày tiếp theo.

Rời khỏi quan để Bố phòng, Trương Trạch liền cho người đi mua lại toàn bộ trạch để không người ở quanh khu vực nhà mình.

Chuyến này mang đi Đông Bắc Trương gia, những vật dụng thường ngày thời kỳ huy hoàng của người Trương gia từng dùng,

hiện tại cũng đều thành văn vật trân quý.

Chương 153

Sau đó mấy ngày, Hoắc Cẩm Tích nhiệt tình giúp đỡ liên hệ chủ nhân các ngôi nhà trống xung quanh.

Phụ cận cùng một triều hướng, tổng cộng chín chỗ trạch viện, toàn bộ bị mua lại.

Hoắc gia càng hào phóng đem khoáng sơn tặng cho Trương Trạch, làm bàn khẩu mới nhất.

Kim Bàn trừ bỏ thời gian cứu tế tai dân một dải Hoàng Hà, cũng tại khu vực thuộc về Trương Trạch mở một cửa tiệm ngọc khí cổ đổng.

Giống như hình thức tiếp thị của Tề Thiết Chủy, mua đồ miễn phí tặng một quẻ.

Nhưng Trương Trạch kiến nghị mỗi ngày chỉ tặng ba quẻ, còn lại đều giao cho Phong Học Văn luyện tay.

Trong truyền thừa Quan Sơn, cũng có thủ đoạn Kỳ Môn Độn Giáp và Chu Dịch bói toán.

Tác vi người đứng đầu Cửu Môn, bàn khẩu của Long Vương Gia vừa khai trương liền làm ăn hồng hỏa.

Hình thức tiếp thị đói khát này, danh khí thậm chí lớn hơn cả bàn khẩu của Tề gia Tề Thiết Chủy.

Tề gia lại giao hảo với Trương gia, chuyện xem bói xem phong thủy, lập tức bị Trương Trạch thuộc Cửu Môn đệ nhất và Tề gia lũng đoạn.

Tại trong việc phân phối trạch để sau đó, ngoại trừ trụ sở cố định của Trương Trạch, còn chia cho người Trương gia cùng tộc Trát Cách

Lạp Mã của Chá Cô Tiếu.

Hai nhà các chia hai chỗ trạch tử.

Trương Trạch cũng an bài một chỗ cho Phong Học Văn thuộc Quan Sơn nhất mạch, Phong Học Văn lập tức kích động viết thư cho phụ thân Phong Tư Bắc.

Bảo phụ thân mang theo đệ đệ Phong Học Vũ (cũng là Tôn giáo sư trong nguyên tác), đến thành Trường Sa cư trú.

Một ngày nọ, người Bàn Sơn tìm được Mộc Trần Châu, Chá Cô Tiếu cũng không còn gánh nặng tâm lý, chuẩn bị cùng Hồng Cô Nương hoàn hôn.

Mấy ngày bận rộn chuẩn bị, trong đêm, chỗ ở của Chá Cô Tiếu giăng đèn kết hoa.

Chu biên kèn trống náo nhiệt cả một ngày.

Tộc Trát Cách Lạp Mã tuy rằng không phải người Hán, nhưng trường kỳ sống ở Trung Nguyên, sớm đã bị đồng hóa.

Cộng thêm Hồng Cô Nương là người Hán, liền đều dựa theo tập tục người Hán.

Trong đêm các nhà Cửu Môn đều đến cổ vũ.

Đại gia tộc nổi danh trong thành Trường Sa, hầu như đều đến.

Trong đó một bộ phận tương đương, càng là không mời mà tới.

Nguyên bản chỉ định làm từ từ, lại khoách đại thành 37 bàn.

Cửu Môn chúng nhân cùng tụ một bàn, hưng cao thải liệt.

Lại nghe Tề Thiết Chủy cao hứng nói: "Tứ Gia Chá Cô Tiếu thành hôn, Trạch Gia của chúng ta sang năm cũng mười tám, tại Dân Quốc chúng ta là độ tuổi kết hôn pháp định rồi." Thấy mọi người đều nhìn

chằm chằm Trương Trạch, Hoắc Cẩm Tích hốt nhiên mạc danh khẩn trương.

Một bên Hoắc Tiên Nhi nhìn chằm chằm Trương Trạch, chờ câu nói tiếp theo.

Trương Trạch tự cố tự uống chén rượu: "Không phải còn một năm nữa sao!" Tề Thiết Chủy trạng thái hơi say, lời nói trở nên nhiều hơn. "Tuy pháp định một vợ một chồng, nhưng cưới di thái thái đại có người tại, vì sự phồn diễn của Trương gia, cũng phải đa đa khai chi tán diệp..." Mọi người nghe lời của Tề Thiết Chủy, lập tức cười to.

Lúc này, Phong Học Văn ngồi ở bàn trẻ con cách vách đi tới.

Bên người mang theo một đứa bé tám tuổi.

Bên cạnh là Phong Tư Bắc thân mặc đạo bào, vốn một lòng cầu đạo, nại hà trọng trách gia tộc vẫn luôn áp trên người, thủy chung vô pháp chuyên tâm tiềm tu.

Một nhà ba người nhân cơ hội này, đi kính Trương Trạch một ly.

Trong đó có một bàn, ngồi một người nước ngoài.

Kẻ này là Cừu Đức Khảo, thuộc về không mời mà tới.

Mang theo hạ lễ, tộc nhân Bàn Sơn thấy đối phương nhiệt tình, ngày đại hỉ, chỉ cần đối phương không đảo loạn thì cũng không ngại thêm một đôi đũa. "Cừu Đức Khảo tiên sinh, cha con ba người kia chính là Đại Minh Quan Sơn Thái Bảo trong lời đồn.

Hôm nay thành hôn, là Bàn Sơn Đạo Nhân trước đó vẫn luôn thần long kiến thủ bất kiến vĩ, đệ tứ môn của Cửu Môn." Bên cạnh Cừu Đức Khảo, một nữ nhân sắc mặt trắng bệch, thấp giọng giới thiệu tình huống mấy người cho hắn. "Còn có bàn cách vách kia, nghe nói là người của Trương gia - Phát Khâu Thiên Quan thần bí nhất, là đồng tộc của Trương Trạch." Cừu Đức Khảo vuốt cằm: "Cũng nói là,

những môn phái này, đều sẽ có quan hệ mật thiết với Trương Trạch?" "Vậy còn Hoắc gia thì sao?

Ta thấy vị Hoắc gia đương gia kia, nhìn ánh mắt vị Long Vương Gia kia không bình thường." Nói xong ánh mắt hắn lại nhìn về phía Tề gia, Ngô gia thậm chí Giải gia bên cạnh.

Mối quan hệ của những gia tộc này đều phi thường gần. "Muốn xem, Cửu Môn chẳng lẽ thật sự là một khối sắt?" Hắn thủy chung tín phụng một câu: Không có bằng hữu vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn. "Ta không tin, khi lợi ích bày ra trước mặt, bọn họ còn có thể đoàn kết như thế." Nói xong uống một ngụm rượu, liền không nhìn về bàn Cửu Môn kia nữa.

Đồng dạng mang theo hài tử, còn có Hồ Quốc Hoa.

Tác vi Sư huynh của Trương Trạch, Thi Ma ở Đông Bắc đã để lại cho hắn ám ảnh.

Sư phụ hắn là Tôn Quốc Phụ tổ tịch tại Hồ Nam, tại bên hồ Động Đình.

Điểm này cùng kịch bản nguyên tác mạc danh trùng hợp.

Dự định sau này ở một dải hồ Động Đình làm một Kim Điểm Tiên Sinh.

Xem tướng trắc tự, xem phong thủy cho người ta.

Thấy mấy người đều đi kính rượu, hắn bế con trai Hồ Vân Tuyển đi tới. "Sư đệ!" "Quốc Hoa sư huynh." Trương Trạch nhìn Hồ Vân Tuyển trong lòng vợ Hồ Quốc Hoa.

Nhìn thấy hắn xong, đứa bé thế mà trực tiếp lạc lạc cười. "Hắc, xem ra đứa nhỏ này có duyên phận với Trạch Gia nha!" Tề Thiết Chủy không biết lúc nào đã tỉnh rượu vài phần, đứng dậy nhìn một màn trước mắt.

Phong Học Văn nhìn Hồ Vân Tuyển, hốt nhiên linh cơ nhất động hỏi: "Sư phụ, con có phải hay không lại sắp có một sư đệ?" Ngồi cách vách, Tôn Quốc Phụ cùng Kim Bàn thấy thế cũng đi tới. "Úc?" Kim Bàn cười nói: "Nếu có thể xưng là đồ đệ của Trương Trạch, sau này tiền đồ nhất định đại hữu khả vi a!" Trương Trạch thấy không khí này, nhìn tiểu Hồ Vân Tuyển trước mắt, liền cười nói: "Đứa nhỏ này xác thực có duyên với ta, ta nhận đồ đệ này." Thu đồ đệ hoàn toàn xem duyên phận, đã duyên phận đụng phải, vậy liền nhận.

Hắn cũng lấy ra chiếc mặt dây chuyền Thao Thiết còn sót lại không nhiều, đích thân đeo lên cho Hồ Vân Tuyển.

Từ nhỏ có mặt dây chuyền cường hóa, sau này e rằng thiên phú sẽ không kém.

Hồng Cô Nương và Chá Cô Tiếu uống đến đang cao hứng, nhìn thấy bên này một mảnh náo nhiệt, liền đi tới.

Đến gần mới biết, Trương Trạch lại nhận một đồ đệ. "Hôm nay thật là một ngày tốt lành." Bên cạnh, một thanh âm không hợp thời nghi hốt nhiên xuất hiện.

Cừu Đức Khảo bưng ly rượu đi tới. "Tại hạ Cừu Đức Khảo, chúc mừng Tứ Gia đại hôn!" Chá Cô Tiếu giơ chén rượu trong tay: "Khách khí rồi." "Hy vọng sau này, có thể có cơ hội cùng Bàn Sơn nhất phái hợp tác." Cừu Đức Khảo nói xong, liền định sớm rời tiệc.

Lão Dương Nhân ở bên cạnh thấp giọng nói: "Ta nghe người này nói chuyện, tổng cảm giác không thoải mái?

Có loại hư ngụy không nói nên lời." Không khí hôn yến, rất nhanh đem sự bất du khoái của Cừu Đức Khảo làm loãng đi.

Mấy ngày sau.

Thành Trường Sa lại truyền ra một tin tức kính bạo khác.

Một vị Kỳ Thánh ở Quảng Châu, chịu sự mời của quân quan, liên tục cùng tám người đánh cờ, thế mà sát cho mấy tên kỳ thủ đều thua liểng xiểng.

Giải Cửu nghe xong, liền hướng Kỳ Thánh phát ra lời mời, muốn tại Giải Ngữ Lâu công khai khiêu chiến Kỳ Thánh.

Kỳ Thánh và thủ đồ của Cửu Môn chi thủ Long Vương Gia - Giải Cửu giao phong, chủ đề vừa ra liền dẫn tới rất nhiều người quan chú.

Giải gia lão gia tử lui về sau màn, cả gia nghiệp Giải gia hầu như đều giao do Giải Cửu đả lý.

Xung quanh Giải Ngữ Lâu, đông đảo kỳ thủ trong thành đều vây xem.

Trương Trạch và những người khác trong Cửu Môn cũng đều được mời đến xem.

Khi nhìn thấy hiện trường tổng cộng có tám bàn cờ, Tề Thiết Chủy lập tức lộ ra vẻ khó hiểu. "Chuyện gì xảy ra?

Hiện tại có tám bàn cờ, chẳng lẽ Cửu Gia muốn lấy một địch tám?" Trương Khải Sơn ở hàng trước lại sửa lại: "Không đúng, đánh cờ chỉ có Cửu Gia và Kỳ Thánh, hai người hạ bảy bàn tượng kỳ, một bàn vây kỳ." Hắn biết trước sự an bài của Giải Cửu, liền trực tiếp nói ra.

Chương 154

Chỉ là trong lòng cũng đang sai trắc, hạ một ván và hạ tám ván rốt cuộc có gì phân biệt.

Nhị Nguyệt Hồng tâm thần không yên ngồi đó, kể từ ngày hôm qua tìm thần y Hóa Thiên Đạo xong, vẫn luôn muốn tìm Trương Trạch xin chỉ giáo lại xem có biện pháp giải quyết hay không.

Hắn nhìn về phía Trương Trạch nói: "Trạch Gia, tình huống của Nha Đầu thần y đã làm chẩn đoán.

Trước đó ho khan, đại phu trong thành đều nói chỉ là ngẫu cảm phong hàn, lại vẫn luôn không thấy đỡ, hiện tại xem ra hắn là do duyên cớ cây trâm, thần y phân tích là một loại độc tố hãn kiến chưa từng gặp." Hắn hốt nhiên hỏi: "Hôm đó nghe Trạch Gia một câu liền nói ra trâm tử có độc, Trạch Gia biết loại độc tố này?" Hiện tại Nhị Nguyệt Hồng cũng trong lòng nóng nảy, vô luận tình huống nào, hắn cũng nguyện ý đi nếm thử.

Trương Trạch nói: "Ta trước đó đi qua hồ Động Đình, từng thấy loại trâm cài tóc tương tự, người địa phương đều không nguyện xúc bính, tịnh nói trong loại trâm này hàm chứa độc tố trí mạng." Kỳ thực độc tố cụ thể trong đó, hắn cũng không rõ ràng.

Đa phần là thi độc trong cổ mộ, hỗn tạp với một ít độc tố kỳ lạ khác.

Trương Trạch hốt nhiên nhớ tới Nhục Chi mang về.

Nhục Chi kia vẫn luôn trồng trong không gian Thao Thiết.

Ngoại trừ không gian này, những khu vực khác hắn đều không yên tâm.

Tượng dạng đồ vật này nhất định phải nắm giữ trong tay mình.

Gặp tình huống người bên cạnh có nhu cầu, có thể lấy ra một ít. "Nhị Gia, trâm cài tóc hẳn là có quan hệ với cổ mộ, trong đó cực có khả năng là quan lộ do thi độc ngưng tụ.

Ta đảo có một món đồ, có thể hóa giải thi độc." Trương Trạch vừa dứt lời, Chá Cô Tiếu nhắc nhở: "Trạch Gia, kỳ cục bắt đầu rồi." Chỉ thấy thân ảnh Giải Cửu xuất hiện ở căn phòng bên cạnh.

Trung niên Kỳ Thánh để hai chòm râu, thân mặc áo mã quái màu nâu, được người mời vào.

Nhìn kỳ cục hiện trường, Giải Cửu sự trước cũng đều làm tốt câu thông.

Tề Thiết Chủy thấy thế lập tức nói: "Như hôm nay trong thành Trường Sa, kỳ lực cao nhất phải là Cửu Gia.

Nghe nói thời thiếu niên từng đánh bại rất nhiều kỳ thủ nổi danh ở địa phương thành Trường Sa, nếu Cửu Gia đều thua, e rằng trong thành Trường Sa không còn ai là đối thủ của Kỳ Thánh." Thấy mọi người đều đang chăm chú xem đánh cờ, Nhị Nguyệt Hồng cũng không tiện tiếp tục truy vấn, chỉ có thể tâm thần không yên đi theo nhìn tiếp.

Đi theo Nhị Nguyệt Hồng là Trần Bì, nghiến răng nghiến lợi nhìn xem.

Hắn đối với đánh cờ không có bất cứ hứng thú gì, hôm nay chủ yếu là Nhị Nguyệt Hồng bắt hắn đi theo để giáp mặt xin lỗi Trương Trạch.

Hôm đó Trương Trạch có ý tốt nhắc nhở, hắn thân là văn bối lại không phân rõ trắng đen phải trái đã ra tay, rõ ràng là sai.

Thấy Trần Bì thái độ ác liệt, Nhị Nguyệt Hồng hung hăng trừng mắt nhìn một cái: "Trần Bì!" "Sư phụ....." Kỳ Thánh một người hạ

tám bàn cờ, Giải Cửu thủy chung đều ở trong phòng nhìn nha hoàn đi quân cờ trên bàn cờ bên trong.

Tề Thiết Chủy khẩn trương nhìn phiến vây kỳ kia. "Tuyệt, bên tượng kỳ đảo bình thường, nhưng nhìn bàn vây kỳ kia xem, hạ đến thật hung a!

Cửu Gia mấy lần mắt thấy sắp thua rồi, lại tổng tại thời điểm quan trọng, nữu chuyển cục thế." Tại tọa ngoại trừ kỳ thủ, những người vây xem khác đều là thổ phu tử trong thành Trường Sa, bình thường đều không đánh cờ.

Cũng cơ bản chỉ xem cái náo nhiệt. "Nghe nói qua Thần Tử Kỳ chưa?

Thời cổ đại có một chức vị chuyên môn bồi Hoàng đế đánh cờ gọi là Kỳ Đãi Chiếu, mỗi lần thần tử đánh cờ với Hoàng đế, rõ ràng kỳ lực thắng Hoàng đế, nhưng vì để Hoàng đế không thua khó coi, cũng phải cố ý thua cho hắn.

Vì thế liền phát minh ra Thần Tử Kỳ, mỗi lần cố ý nhường Hoàng đế, mỗi khi sắp thua liền nữu chuyển cục thế, hạ đến cuối cùng không nhiều không ít đều chỉ thua một nước." Bên cạnh Hồng Cô Nương thổ tào nói: "Bồi Hoàng đế cổ đại đánh cờ thật mệt..." "Phong kiến vương triều mà, động một chút là chém đầu, những thần tử này cũng là bị bức bách." Tề Thiết Chủy vừa nghe, liền lập tức xem hiểu kỳ cục.

Tám ván cờ hạ đến cuối cùng, Kỳ Thánh mồ hôi đầm đìa.

Phí sức toàn lực, lại chỉ thắng được ván Thần Tử Kỳ kia.

Tề Thiết Chủy đột nhiên đứng lên: "Thắng rồi, trong tám ván cờ, Cửu Gia thắng bảy ván?

Nói như vậy chẳng phải chứng minh Cửu Gia ở phương diện kỳ lực, thắng vị Kỳ Thánh này?" Thấy Giải Cửu thắng Kỳ Thánh, đông

đảo kỳ thủ toàn bộ đại hô đặc sắc.

Giải Cửu mới từ trong phòng đi ra, đối với Kỳ Thánh nói: "Khổng tiên sinh, bội phục bội phục!

Khổng tiên sinh kỳ thánh chi danh, quả nhiên danh bất hư truyền, tại hạ cam bái hạ phong." Kỳ Thánh mỉm cười đáp lại: "Không dám nhận a!

Thứ cho tại hạ cuối cùng chỉ thắng được một bàn, thật tâm phục khẩu phục a." Giải Cửu vội vàng khách khí đáp lại.

Chờ tiễn bước Kỳ Thánh, các kỳ thủ xung quanh lập tức vây lại. "Cửu Gia, nghe Trạch Gia nói, ngài bồi Khổng tiên sinh hạ ván vây kỳ đó là Thần Tử Kỳ, cố ý thua cho Kỳ Thánh?" Giải Cửu vừa nghe, lập tức ý ngoại nhìn về phía Trương Trạch: "Không ngờ sớm đã bị Sư phụ nhìn ra rồi!" Hắn bèn giải thích nguyên nhân trong đó cho các kỳ thủ xung quanh.

Ván cờ đích xác là cố ý thiết hạ Thần Tử Kỳ.

Tại trường kỳ thủ vô bất chắp tay khâm phục, chỉ cảm thấy là cố ý muốn thua cho Kỳ Thánh, không đến mức để Kỳ Thánh thua quá khó coi.

Chờ mấy người đi rồi, chỉ còn lại người Cửu Môn.

Giải Cửu tiếp đó cho người đưa Trương Khải Sơn trở về.

Trương Trạch nhìn về phía căn phòng bên trong nói: "Bên trong còn bảy vị lão tiên sinh, cũng mời ra đi." Giải Cửu cười khổ: "Xem ra lần này mời Sư phụ đến, là hành động không sáng suốt a." Hốt nhiên, Trương Trạch nhĩ lực kinh nhân.

Bên trong nhiều thêm mấy người, khẳng định sớm đã bị hắn nghe ra.

Tề Thiết Chủy mới biết được, nguyên lai trong phòng có bảy người đang cùng bồi tiếp đánh cờ.

Hắn giật mình nói: "...Bảy vị này trước đó không phải đã thua cho Khổng tiên sinh rồi sao?

Lần này lại có thể liên thủ thắng bảy bàn cờ?" Chá Cô Tiếu sửa lại: "Bát Gia sai rồi, liên doanh bảy cục là một người, là Cửu Gia." Giải Cửu nhìn bảy người kia rời khỏi Giải Ngữ Lâu, mới nói: "Kỳ thực, vừa rồi Thần Tử Kỳ là bảy người kia hợp lực cùng Khổng tiên sinh hạ một bàn cờ.

Bàn cờ này kiềm chế hơn phân nửa tinh lực của Khổng tiên sinh, ta thiết hạ bảy cục cờ còn lại, tiếp tục phân tán tinh lực của Khổng tiên sinh, hắn phí hết toàn lực thắng bảy người kia, lại thiên thiên thua cho ta bảy cục." Cho nên Thần Tử Kỳ, nhìn như cấp cho Kỳ Thánh giữ thể diện.

Thực tế, lại dùng kế sách kiềm chế Kỳ Thánh.

Bảy người kia tham dự không thể để người ngoài biết.

Cũng chỉ tưởng rằng, bảy người đều thua cho Kỳ Thánh, Giải Cửu lại có thể liên thủ thắng Kỳ Thánh bảy cục. "Điền Kỵ đua ngựa." Tiểu Ca hốt nhiên nói ra kế sách do lai.

Giải Cửu cười nói: "Không sai, Điền Kỵ đua ngựa." Thông qua ván cờ này, mấy người cũng chân chính kiến thức được trí tuệ của Giải Cửu. "Sư phụ, ta cho người đưa ngài về trước." Trương Trạch quay đầu nhìn về phía Nhị Nguyệt Hồng: "Nhị Gia, thứ đồ kia hiện tại không thích hợp đưa, đợi buổi tối, ngài hãy tới tìm ta." Nhục Chi kia ngoại hình độc đặc, lấy ra ở đây e rằng không thích hợp.

Dù sao người thời đại này phi thường bảo thủ.

Nhị Nguyệt Hồng hiểu ý, liền cũng đồng ý.

Thời gian vẫn luôn đợi đến khi trời tối.

Nhị Nguyệt Hồng dựa theo ước định, chạy tới ngoài cửa nhà Trương Trạch.

Hắn mang theo Trần Bì, sớm dặn dò một câu: "Đợi lát nữa gặp Trạch Gia, trước tiên cùng hắn bồi tội." Nói xong chắp tay hướng vào trong cửa hô: "Trạch Gia, Nhị Nguyệt Hồng đến cầu thuốc!" Cửa lớn Trương gia mở ra, thấy Nhị Nguyệt Hồng đang chắp tay khom lưng đứng đợi bên ngoài. "Nhị Gia?" Phong Học Văn nhanh chóng bước lên mở cửa.

Trong đại sảnh, ngoại trừ Trương Trạch còn có Tiểu Ca.

Người của Trương gia lấy danh nghĩa bảo hộ tộc trưởng cũng ở lại đây.

Chá Cô Tiếu sau khi thành hôn, thấy trong phủ Trương Trạch còn phòng trống, liền dọn vào chiếm một gian viện tử.

Phong Học Văn thì đã quen ở lại nhà Trương Trạch.

Nghe thấy tiếng Nhị Nguyệt Hồng, hắn liền trực tiếp ra mở cửa.

Nhị Nguyệt Hồng lập tức nói: "Nhị Nguyệt Hồng mang theo đồ đệ Trần Bì, hướng Trạch Gia cầu dược.

Đồ đệ của ta hai hôm trước đã xuất ngôn bất tốn với Trạch Gia, hôm nay ta đặc biệt đưa nó đến đăng môn xin lỗi." "Nhị Gia khách khí rồi." Trương Trạch từ bên trong rảo bước đi ra.

Kỳ thực khi Nhị Nguyệt Hồng đến gần Trương gia, hắn đã nghe thấy.

Hoặc có thể nói, hiện tại chỉ cần lắng nghe, hắn gần như có thể nghe thấy bất kỳ âm thanh nào xung quanh tòa trạch viện này.

Đây là sự thay đổi sau khi Lục Khố Tiên Tặc giúp cơ thể hắn hoàn

thành bước đầu lột xác.

Không chỉ thân thể, tâm thái hắn cũng bắt đầu nảy sinh biến hóa rõ rệt.

Nếu tâm chí không kiên định, sẽ giống như một bộ phận người sở hữu Lục Khố Tiên Tặc trong thế giới Dị Nhân, dần dần đánh mất nhân tính. "Trạch Gia, ban ngày ở Giải Ngữ Lâu không tiện mở miệng, Nhị Nguyệt Hồng hôm nay đặc biệt đến phủ cầu dược." Đồng thời y chỉ vào Trần Bì bên cạnh.

Y không biết vì sao ban ngày Trương Trạch không thể lấy thuốc ở Giải Ngữ Lâu, liền cho rằng có thể do Trần Bì vô lễ khiến hắn động nộ.

Trương Trạch nhìn cử động của Nhị Nguyệt Hồng, cũng đại khái biết dụng ý của y.

Chương 155

"Nhị Gia, kỳ thực ta không lấy thuốc ở Giải Ngữ Lâu là có nguyên nhân khác." Hắn lộ vẻ mặt quái dị: "Nhị Gia mời đi theo ta.

Dược này nếu ta lấy ra dưới con mắt bao người ở Giải Ngữ Lâu, sợ rằng cũng không có cách nào mang đi." Thứ Nhục Quế kia có ngoại hình giống hệt nữ nhân.

Tuy toàn thân xanh biếc, nhưng hình dáng lại như người thật.

Giải Ngữ Lâu cách Hồng gia không gần, vô luận chặt xuống bộ phận nào mang đi cũng đều không thích hợp.

Đến thư phòng, Trương Trạch mới lấy một phần Nhục Quế ra, đặt lên bàn.

Nhị Nguyệt Hồng theo bản năng nhíu mày. "......?" Thoạt đầu y tưởng Trương Trạch chặt xác người, nhưng nhìn kỹ lại phát hiện vật trước mắt toàn thân xanh biếc, một mùi hương thanh khiết bỗng nhiên tràn ngập cả căn phòng.

Nhìn lại những vết cắt kia, y phát hiện đây là một loại thực vật. "Đây là... không phải người sống chứ?" "Đương nhiên không phải người sống!" Trương Trạch tức giận nói: "Nhị Gia coi ta thành người nào rồi?

Chẳng lẽ thật sự cho rằng ta giống Nghiêm Tam Hưng và Tả Khiêm Chi kia, thích ăn thịt người?" Nhị Nguyệt Hồng biết mình hiểu lầm Trương Trạch, trong lòng cũng hoàn toàn minh bạch vì sao ban ngày Trương Trạch không thể lấy thứ này ra. "Thứ này ở Giải Ngữ Lâu thật sự không thể lấy ra, ngay cả ta còn cảm giác không thể chấp nhận, huống chi là bá tánh Thường Sa thành..." Trần Bì bị giữ lại ngoài hành lang chờ đợi, loáng thoáng nghe thấy tiếng kinh ngạc của

Nhị Nguyệt Hồng bên trong.

Trong lòng hắn sốt ruột, không biết tình huống bên trong thế nào, lại bị sư phụ giao phó không được đi vào.

Tuy rằng lo lắng, nhưng hắn cũng không dám làm trái lời sư phụ.

Phải biết rằng Trần Bì tuy tâm ngoan thủ lạt, nhưng đối với sư phụ sư nương là thật tâm coi như trưởng bối tôn kính.

Chỉ là đối với sư nương, trong lòng hắn lại sinh ra một số ý nghĩ không nên có.

Trong thư phòng, Trương Trạch lấy ra một con dao, dưới ánh mắt quái dị của Nhị Nguyệt Hồng, cắt xuống một miếng Nhục Quế. "Chỉ cần một miếng này là có thể tiêu trừ độc tố, ngày mai có thể lại tìm thần y Hóa Thiên Đạo chẩn đoán." Bày ra trước mắt Nhị Nguyệt Hồng hách nhiên là một khối Nhục Quế có hình cánh tay người.

Hắn bưng cánh tay kia, hướng ra ngoài gọi: "Trần Bì!" Trần Bì lập tức rảo bước tiến vào.

Khi nhìn thấy cánh tay trong tay Nhị Nguyệt Hồng, hắn lập tức ngẩn người.

Hắn giết người không ít, thậm chí trước đó còn giết sạch dư nghiệt Hoàng Quỳ Bang.

Những kẻ chủ chốt trong đám đó đã bị Trương Trạch thanh trừng, số còn lại tụ tập một chỗ tiếp tục tác oai tác quái ở quanh Thường Sa thành, cuối cùng chết trong tay Trần Bì, điểm này Trương Trạch không hề can thiệp. "Mau xin lỗi Trạch Gia." Trần Bì có chút không quá tình nguyện, dù sao trong lòng hắn, chỉ có sư phụ và sư nương mới có thể khiến hắn tâm cam tình nguyện quỳ xuống.

Trương Trạch cũng không thèm để ý loại xin lỗi này. "Không cần, loại xin lỗi tâm không cam tình không nguyện này, ta không cần."

Trương Trạch nhìn Trần Bì trước mắt, tên này đảo cũng chưa lạm sát kẻ vô tội, cũng không tiện ra tay với hắn. "Nhị Gia, dạy dỗ đồ đệ cho tốt, nếu để ta phát hiện hắn ở Thường Sa thành làm điều phi pháp, ta sẽ ra tay giúp ngươi thanh lý môn hộ." Nhị Nguyệt Hồng cũng không biết Trần Bì mới vừa vào Thường Sa thành, vì sao Trạch Gia trước mắt lại dường như không thích hắn lắm, bèn giải thích: "Đứa nhỏ này bản tính cũng không xấu, trước đó giết dư nghiệt Hoàng Quỳ Bang, cũng là vì dân trừ hại." Trương Trạch lúc này mới biết, nguyên lai người Hoàng Quỳ Bang vẫn còn sót lại.

Hắn gật gật đầu, phất tay phải, ra hiệu bọn họ có thể rời đi. "Học Văn, tiễn Nhị Gia ra ngoài." Phong Học Văn lĩnh Nhị Nguyệt Hồng và Trần Bì rời đi.

Nhị Nguyệt Hồng dùng một tấm vải bao lấy "cánh tay" Nhục Quế, mang về nhà.

Nha Đầu nhìn thấy tự nhiên cũng bị giật mình.

Mãi đến khi Nhị Nguyệt Hồng giải thích một hồi, nàng mới dám ăn Nhục Quế.

Vừa cắn xuống một miếng liền cảm thấy ngón trỏ đại động, vị giác đại khai. "Nhị Gia, thiếp bỗng nhiên cảm thấy đói bụng." "Nhanh, phu nhân đói bụng, lập tức cho người chuẩn bị đồ ăn." Trần Bì thấy thế lập tức cũng đi theo nha hoàn xuống bếp thúc giục.

Một lát sau Trần Bì bưng một bát mì đi vào. "Sư nương, mì đến rồi." Lại nhìn Nha Đầu lúc này, tuy rằng trạng thái chưa hoàn toàn khôi phục, khí sắc lại rõ ràng tốt hơn rất nhiều.

Nàng không còn ho khan nữa, chỉ là thân mình cốt vẫn phi thường suy yếu.

Nhị Nguyệt Hồng lập tức cho người tìm đại phu.

Chẩn đoán xong, phát hiện Nha Đầu ngoại trừ thân thể hư nhược do trúng độc lâu ngày, không còn phát hiện tình huống nào khác.

Các triệu chứng bệnh cũ toàn bộ biến mất, ngay cả Trần Bì cũng kích động nói: "Thật tốt quá!" "Nhị Gia, thuốc của Trạch Gia xác thực có kỳ hiệu, đại ân như thế này không biết nên báo đáp ra sao!" Nhị Nguyệt Hồng bất giả tư sắc: "Đại trượng phu ân oán phân minh, nếu Trạch Gia có nhu cầu, ta đương nhiên tận lực tương trợ, dù lấy cái chết để báo đáp cũng cam lòng." Trần Bì hốt nhiên nói: "Hôm nay ta thấy bọn họ đang thu dọn đồ đạc, hình như có việc gấp chuẩn bị đi xa." Đã Trương Trạch có việc gấp, đây chẳng phải là cơ hội báo ân tốt nhất sao? *** Chá Cô Tiếu và Hồng Cô Nương sau khi hoàn hôn, nghe tin Bắc Hải có người đang đồ sát tộc nhân Trương gia, lập tức dương ngôn muốn đi giết Mạc Vân Cao.

Tuy nhiên Trương Trạch và Trương Khải Sơn đã có kế hoạch.

Đồng thời hắn liên hệ với Trần Ngự Lâu, để y trực tiếp dẫn người đi.

Nếu quân đội của Trần Ngự Lâu cũng có thể đi hỗ trợ, thậm chí trực tiếp tiếp thu Bắc Hải cũng không thành vấn đề.

Đối với y mà nói tịnh không có bất kỳ cái gì xấu. "Trạch Gia, khi nào chúng ta xuất phát?" Lão Dương Nhân đã mang xong đồ đạc, tùy thời có thể đi theo. "Ngươi cũng đi à?" Trương Trạch vốn định để phái Bàn Sơn hưởng thụ mấy ngày đoàn tụ người thân, không ngờ bọn họ đều đi theo. "Sư phụ, Nhị Gia không biết từ đâu biết được tin tức, cũng muốn đi theo một khối." Trương Trạch nhìn ra trong sân: Hắc Nhãn Kính, Nhị Nguyệt Hồng, Tiểu Ca, Chá Cô Tiếu, Hồng Cô Nương, Lão Dương Nhân, Hoa Linh.

Toàn bộ đều tụ tập ở đây.

Tên quân phiệt Mạc Vân Cao kia bên người mang theo kỳ nhân,

chuyên môn dùng để đối phó người Trương gia.

Trương Khải Sơn nhận được tin tức, Mạc Vân Cao sắp sửa ngồi xe lửa một đường hướng về nội lục tán bá ôn dịch, bức bách Trương gia tộc trưởng xuất hiện.

Hắn đi ngang qua Thường Sa thành, Vũ Hán các loại địa phương, trạm tiếp theo vừa vặn là ga xe lửa Thường Sa.

Vì vậy bọn họ tịnh không cần đặc ý đi gấp, chỉ cần kịp thời lên xe là được.

Vài tiếng sau, xe lửa dừng lại ở Thường Sa thành.

Người của Trương Khải Sơn mang theo Trương Trạch lên xe, trực tiếp ngụy trang thành tù binh, đưa đi gặp Mạc Vân Cao.

Đây là một phần của kế hoạch.

Trần Ngự Lâu thì dẫn người trực tiếp tiến về Bắc Hải, đi tiếp quản quân đội của Mạc Vân Cao.

Mạc Vân Cao đã muốn gặp người Trương gia, Trương Trạch liền trực tiếp đi gặp hắn. "Sư tọa, vừa rồi ở Thường Sa thành, lúc dừng xe Trương Khải Sơn cho người đưa tới lễ vật.

Là một thiếu niên, chính là người Trương gia mà Sư tọa mộng mị dĩ cầu." Mạc Vân Cao dừng lại một chút, lập tức khoác quân trang rảo bước đi ra ngoài.

Dọc đường Trương Trạch cũng nhìn thấy những cái bình thủy tinh đặt trong toa xe, bên trong chứa những người Trương gia có hình xăm Kỳ Lân, bị ngâm thành rượu thuốc.

Mạc Vân Cao và thủ hạ của hắn uống những thứ này để gia tăng thực lực bản thân.

Khi hắn nhìn thấy Trương Trạch, bỗng nhiên thấy côn trùng trong

cái bình bên người Trương Trạch toàn bộ hoảng loạn giãy dụa. "Thật sự là người Trương gia." Hắn lập tức quỳ xuống trước mặt Trương Trạch, cung cung kính kính dập đầu, trực tiếp triều bái như nhìn thấy thần tích!

Tuy rằng Mạc Vân Cao lạy phi thường thành khẩn, nhưng không có cởi trói cho Trương Trạch.

Bởi vì tâm lý cá nhân hắn có vấn đề nghiêm trọng.

Giống như Nghiêm Tam Hưng, phương thức hắn đối đãi với người Trương gia cũng là dùng để ăn.

Mạc Vân Cao ngồi trở lại sô pha: "Ta nghiên cứu điển tịch, lần trước có người bắt được người Trương gia là vào thời nhà Minh.

Trong đó có một loại ngôn luận, nghe nói người Trương gia cho rằng mỗi cách một khoảng thời gian, sẽ có đương thế kỳ tài xuất hiện, tạo ra uy hiếp đối với gia tộc." "Hiển nhiên ngươi không phải cái kỳ tài kia." Trương Trạch không khách khí chút nào nói ra chân tướng.

Nhưng Mạc Vân Cao không phản ứng.

Hắn nhìn chằm chằm mặt Trương Trạch, nhìn kỹ một chút: "Nghe nói qua trường sinh bất lão chưa?

Nhìn rất giống, nhưng không phải." Hiển nhiên hắn đang nói đến Tiểu Ca.

Nhưng Trương Trạch chỉ biết mẫu thân Tiểu Ca tên Bạch Mã, táng tại nơi sâu thẳm ở Tàng địa.

Còn phụ thân Tiểu Ca cụ thể là ai thì không ai biết, chỉ biết đối phương từng dùng hóa danh Đổng Xán.

Người Trương gia sau khi sống trăm tuổi sẽ có thói quen được cấp một cái giả danh họ Đổng.

Chương 156

Mạc Vân Cao lại nhớ lại hình ảnh nhìn thấy Tiểu Ca.

Đó là một cửa hang động đầy thi thể.

Những người đi vào rồi chết đi rất giống người Trương gia, nhưng tay phải đều bị chặt đứt, vô pháp xác định.

Khi đó Tiểu Ca đứng ở nơi đó, cảnh cáo bọn họ đồ vật trong hang động sắp đi ra, bảo bọn họ lập tức rời đi.

Ngay sau đó, hắn thấy Tiểu Ca tóm lấy một hắc ảnh đầy máu, dùng tốc độ bất khả tư nghị vặn đầu hắc ảnh xuống, sau đó tùy tay ném vào đống thi thể, tiếp theo bốn phía bắt đầu xuất hiện lượng lớn thi trùng.

Cũng chính lần đó, hắn nhìn thấy uy lực của máu Kỳ Lân.

Máu tươi vừa ra, tất cả ruồi bọ cùng thi trùng bốn phía đều như điên cuồng bỏ chạy.

Mạc Vân Cao thu hồi suy nghĩ, nghĩ xem phải xử lý Trương Trạch trước mắt như thế nào. "Chờ những kẻ bị dẫn dụ ra ta đều giết sạch, hắn sẽ xuất hiện.

Trên người ngươi mỗi một bộ phận ta đều sẽ không lãng phí..." Hắn nhanh chóng mang theo Trương Trạch đi tới toa xe toàn bình với lọ kia.

Bên trong toàn bộ là các loại khí quan dùng để ngâm rượu.

Trong cái hũ lớn nhất chỉ có nửa người, trên người kẻ đó có hình xăm Kỳ Lân, nhìn dáng vẻ là bị nổ chết. "Đối với người Trương gia, mở còng tay tịnh không khó khăn đi?" Mạc Vân Cao hiển nhiên đã kiến thức qua Tỏa Cốt Thuật của Trương gia.

Trương Trạch tùy tay ném còng tay sang một bên. "Nói không sai, còng tay tịnh không thể khốn trụ người Trương gia." "Trong phòng đã phóng thích thần kinh độc tố." Nếu không phải biết trước kịch bản, hiểu rõ loại độc này có thể phá hoại máu Kỳ Lân, cộng thêm hắn cũng không phải người Trương gia bình thường, thì đã trúng chiêu rồi.

Vào lúc này, những người Trương gia trà trộn vào toa xe bắt đầu động thủ.

Mạc Vân Cao bỗng nhiên có thị vô khủng nói: "Hiện tại có thể hay không đừng giết ta vội.

Có khả năng đối với mọi người đều không có lợi." Nói xong, bốn phía toa xe đột nhiên có lượng lớn rắn bò ra.

Những con rắn này toàn bộ màu xanh lục, thè lưỡi đỏ, mỗi một con đại khái đều to bằng cánh tay.

Những loại rắn này Trương Trạch có thể cảm giác được đều trải qua đặc thù bồi dưỡng, uẩn hàm lượng lớn thần kinh độc tố.

Đây là khắc tinh của loại huyết mạch đặc thù.

Mạc Vân Cao nhún nhún vai: "Những con rắn này chủ nhân ở cách vách.

Thông qua phương pháp này bảo hộ ta." Hắn vừa nói vừa chậm rãi lui lại, để càng nhiều rắn bao vây Trương Trạch ở giữa.

Thân ảnh Nhị Nguyệt Hồng bỗng nhiên xuất hiện tại lối đi.

Y ném ra Kim Cương Đồng Tỏa, tròng vào cổ Mạc Vân Cao, thắt chặt lại.

Bỗng nhiên y dùng lực kéo mạnh, trực tiếp lôi Mạc Vân Cao xềnh xệch trên mặt đất. "Trước tiên đem hắn mang đi, những con rắn này có kịch độc, đừng tới gần bên này." Nhị Nguyệt Hồng dùng lực kéo,

Mạc Vân Cao trên mặt đất mặt nghẹn đỏ bừng.

Đám rắn bên cạnh Trương Trạch khứu giác phi thường linh mẫn, chúng đều đến từ Nam Cương.

Hắn nhanh chóng tóm lấy một con rắn trên mặt đất, dùng cái bình thủy tinh bên cạnh, trước tiên thu thập độc tố trên người đám rắn này.

Loại thần kinh độc tố này hẳn là không chỉ có thể phá hoại huyết mạch người Trương gia, mà kỳ nhân có huyết mạch đặc thù, thậm chí động vật, thực vật cũng đều sẽ bị phá hoại.

Thu thập xong, bên người hắn đột nhiên bộc phát sương mù màu trắng nhạt.

Đúng lúc này, một con Hắc Mao Xà khác trong tay áo Trương Trạch đột nhiên động. "Hứng thú với những con rắn này?" Độc tố của đám rắn này đã bị lấy ra hoàn toàn, tạm thời sẽ không tiếp tục sản sinh độc mới.

Con Hắc Mao Xà kia bò ra, lập tức chui vào miệng con rắn to nhất trong đó.

Ngay sau đó con rắn kia đột nhiên không ngừng co giật giãy dụa, mãi đến cuối cùng bị ăn đến chỉ còn lại một lớp da.

Nếu không phải do mình nuôi, loại Hắc Mao Xà này cũng tương đương khủng bố.

Cũng may con rắn này sẽ không thương hại hắn.

Chờ rắn rết chung quanh toàn bộ bị ăn sạch, con rắn kia bỗng nhiên biến thành màu ám thanh, trên đầu tựa hồ có một chút đặc trưng tương tự mào gà. [Hắc Mao Xà giống cái của ngài đang nảy sinh biến dị, phẩm chủng là á chủng Hắc Mao Xà, mang theo đặc trưng Kê Quan Xà (Rắn Mào Gà).] Loại rắn này Trương Trạch nhớ rõ con đực mới toàn thân đỏ đậm, con cái thì giống như trăn, tương tự tình huống

của Xà Mẫu.

Màu sắc ám thanh, đồng thời bắt đầu mang theo thần kinh độc tố của Tín Xà.

Loại độc này ngay cả huyết mạch người Trương gia bình thường cũng không gánh nổi, càng đừng nói người thường.

Cũng may hiện tại thể hình nó không lớn, Trương Trạch để nó quấn trên cánh tay, giấu ở trong tay áo, lúc cần thiết lại cho nó ra.

Đợi khi Trương Trạch đi ra, bỗng nhiên nhìn thấy Mạc Vân Cao đang bị Nhị Nguyệt Hồng lôi đi khắp các toa xe.

Trong một toa xe, một tiểu nữ hài đang cùng Trương Hải Kỳ đấu đến khó phân thắng bại.

Lão Dương Nhân nhìn nữ hài kia, quái dị nói: "Tiểu nữ hài này ăn cái gì lớn lên mà sức mạnh lớn như vậy?" "Ăn người Trương gia." Nữ hài vừa thốt ra lời này, lập tức chọc giận chúng nhân.

Lão Dương Nhân và Chá Cô Tiếu đều không cần động thủ, Trương Thụy Lâm đã xách thanh đồng kiếm nhanh chóng xuất hiện trước mặt nữ hài. "Khu thể người Trương gia, không dung kẻ khác tiết độc." Lời vừa dứt, hắn vung kiếm chém một nhát, máu tươi phi tiễn, kết liễu nữ hài.

Những kẻ thao túng độc xà kia vừa đi ra khỏi toa xe, bỗng nhiên một cái bóng đen xuất hiện, hai ngón tay chọc trúng yết hầu kẻ khống xà. "Rắc", một chỉ này sức mạnh cực lớn, trực tiếp đánh nát yết hầu hắn từ sau gáy lõm ra ngoài.

Nếu sức mạnh lớn hơn một phần, e sợ muốn xuyên thủng da thịt. "Linh Tê Nhất Chỉ?" Chá Cô Tiếu liếc mắt một cái nhận ra chiêu thức Trương Trạch dùng. "Trạch Gia, đây không phải tuyệt chiêu chuyên chúc của Lục Tiểu Phụng sao?" Xa xa cảnh vệ hốt nhiên hướng về

bên này nổ súng.

Trương Trạch lập tức làm ra phản ứng.

Vẫn là một chỉ tương tự, mục đích lại không phải công kích mà là phòng thủ càng cường đại hơn.

Hai ngón tay đột nhiên vươn ra, nhanh chóng kẹp lấy viên đạn.

Sức mạnh của viên đạn không thể bị triệt tiêu hoàn toàn, dẫn đến cả người hắn nhanh chóng bay lùi về sau một hai mét, thậm chí lộn một vòng trên không trung mới dừng lại.

Bộ dạng này cũng đem tên cảnh vệ dọa ngốc, tưởng rằng gặp quỷ, xoay người muốn bỏ chạy. "Tay không bắt đạn?" Những người chung quanh lập tức phản ứng lại.

Viên đạn trong tay Trương Trạch đang hoàn hảo nằm gọn ở đó. "Xem ra khoảng cách với việc chân chính tiếp được đạn vẫn còn kém một chút!" Nghe câu này, Phong Học Văn vừa đi tới lập tức vô ngữ nói: "Sư phụ, lời này mà truyền ra ngoài thì ngài để người khác sống thế nào?

Lần trước tiếp được tên của ta đã đủ biến thái rồi, không ngờ hiện tại ngay cả đạn cũng..." Lão Dương Nhân không biết dùng từ gì hình dung sự chấn kinh hiện tại.

Trương Hải Kỳ ho khan một tiếng, hấp dẫn sự chú ý của mọi người. "Người bên cạnh Mạc Vân Cao biết chuyện Trương gia, theo quy củ không thể giữ lại." Trương Hải Kỳ dẫn người truy đuổi ra ngoài.

Mạc Vân Cao và người bên cạnh hắn, trên tay không một ai sạch sẽ, mấy người động thủ cũng không có chút nào nương tay.

Sau khi kiểm tra kỹ tình huống trên xe, Tiểu Ca nhìn những bình lọ bên trong, trầm mặc. "Đem những thứ này toàn bộ mang đi." Chờ mấy

người Trương gia bên cạnh đi vào, hắn trực tiếp từ cửa sổ xe nhảy ra ngoài.

Giải quyết xong chuyện Mạc Vân Cao, cũng có thể an tâm xử lý tình huống bên phía mỏ quặng. *** Ba tháng sau, Thường Sa thành liền vào đông.

Một năm này mùa đông thập phần hàn lãnh.

Thiết kề giặc Nhật đã đánh tới Hồ Nam.

Trần Ngự Lâu vì bảo hộ quê hương, điều tướng quân đội đến địa phương cự ly gần nhất giữa Thường Sa thành và Tương Âm.

Một buổi tối, một đoàn tàu màu đen kịt mang ký hiệu 076 lái vào ga xe lửa Thường Sa.

Đoàn tàu đen kịt tiến vào trạm, tựa như một con cự long nằm ngang một bên sân ga.

Trên thân tàu đầy bùn đất khô và vết rỉ sét, uyển như vảy rồng hủ lạn mới được khai quật ra.

Chương 157

Cố Khánh Phong chịu trách nhiệm bán vé trực ban vừa vặn hôm nay đang làm.

Nghe thấy nửa đêm có xe lửa vào trạm, hắn chán ghét ngẩng đầu nhìn đồng hồ. "Mới rạng sáng ba giờ?

Hỏa xa ở đâu tới vậy?" Hắn quấn chặt áo khoác đi tới chỗ gần xe lửa một chút, lại kinh ngạc phát hiện trước mắt một cả đoàn tàu, tất cả các toa xe bao gồm đầu tàu đều bị người ta dùng tấm sắt hàn chết.

Những mối hàn xấu xí, khe hở rất lớn, bên trên đầy bọt khí.

Rõ ràng khi hàn, yêu cầu đối với trình độ hàn cực cao, giống như đang đề phòng thứ gì bên trong đào thoát ra.

Cố Khánh Phong lau đi bùn đất trên vỏ xe trước mắt, nhìn thấy lớp sơn trên đầu tàu và con số 076.

Lại nhìn bên cạnh có một lá cờ cao dược tiên hồng, hắn lập tức ý thức được đây là một chiếc quân liệt của người Nhật Bản.

Những quân liệt ra dáng như vậy đều do giặc Nhật chế tạo để phục vụ chiến tranh, thậm chí đều mở theo hệ thống riêng.

Nhưng chiếc trước mắt này, các nơi trên thân xe đều là rỉ sắt loang lổ và bùn ứ khô khốc, quả thực giống như bị chôn dưới đất gần đây mới được đào ra. "Tiên sư nhà nó, trên xe có tên nào không đấy?" Cố Khánh Phong gõ vài cái lên vỏ xe, hướng về phía trên xe hét lớn: "Dừng ở đây làm gì, phía sau sắp có tàu tới, đợi lát nữa là gặp rắc rối to đấy!" Hắn chỉ vào đường ray phía trước: "Ở phía trước có cái đường ray, lái về phía trước một chút đi?" Hắn lải nhải một mình nửa ngày, lại phát hiện trên xe một chút động tĩnh cũng không có.

Bốn phía cũng không thấy có người lên xuống xe.

Hắn gan lớn đi tới đầu tàu, leo lên, kinh ngạc phát hiện cửa xe cũng bị hàn chết rồi.

Trong lòng cảm giác cổ quái, chẳng lẽ những người này không ra được?

Ống khói hơi nước bốn phía phi thường nóng, vừa đưa tay chạm vào lập tức có chất lỏng màu đỏ tươi thấm ra.

Cúi đầu nhìn, đầy tay đỏ tươi, giống như máu.

Hắn nhìn mà lập tức sợ hãi, lau lau cửa sổ đầu tàu, lại bỗng nhiên nhìn thấy bên trong có người mặc đồ lao công treo cổ ở tròng.

Hai con mắt người đó vẩn đục, đồng tử cực nhỏ như hạt đậu nành, còn lại toàn tròng trắng, giống như con chồn vàng.

Cố Khánh Phong đốn thời nhìn đến sởn tóc gáy, hét lớn một tiếng rồi chạy biến ra ngoài.

Sáng sớm hôm sau, rất nhiều người đều chưa ngủ tỉnh, ngoài cửa Trương gia đã truyền đến tiếng gõ cửa cấp bách.

Trương Phó Quan ở ngoài cửa Trương gia hô to: "Trạch Gia, Phật Gia có việc gấp tìm ngài, mời ngài đi ra..." Lão Dương Nhân ngáp một cái đi ra mở cửa. "Có chuyện gì mà sáng sớm tinh mơ, đều không ngủ à?" "Xảy ra đại sự rồi, Lão Dương Nhân, Trạch Gia tỉnh chưa?" Vừa định đi vào tìm, Trương Trạch và Tiểu Ca đã đi ra.

Một bên Chá Cô Tiếu uống một ngụm sữa đậu nành Hồng Cô Nương đưa, liền nhìn về phía Trương Trạch: "Trạch Gia, không phải nên xuất phát rồi sao?" Trương Phó Quan ngơ ngác: "......?" "Đương nhiên là đi ga xe lửa." Lão Dương Nhân dụi dụi mắt, bất đắc dĩ nói: "Tối qua có một chiếc xe lửa bỗng nhiên từ bên phía mỏ quặng chạy về hướng nhà ga, làm ta ồn đến tỉnh cả ngủ." Chuyện này lại quan hệ

đến mỏ quặng mà bọn họ vẫn luôn quan tâm.

Hôm qua buổi tối nghe thấy động tĩnh xe lửa vào Thường Sa, hắn biết hôm nay Trương Phó Quan nhất định sẽ tới. "Đi thôi, chúng ta đi nhà ga." Nói xong mấy người bên cạnh liền cùng nhau rời đi.

Trên đường, Trương Trạch nói nhỏ với Tiểu Ca: "Đoàn tàu đột nhiên xông vào Thường Sa thành, có chút kỳ lạ." Theo lý mà nói, từ sau khi năm đó Đại Cốc Quang Thụy dẫn người đi nghiên cứu mỏ quặng, cuối cùng chỉ còn lại Cưu Sơn Mỹ Chí từ bên trong đi ra, những người ở lại bên trong e rằng sớm đã chết.

Hiện tại đột nhiên lại xuất hiện một đoàn tàu.

Trương Trạch hoài nghi, có người cố ý tại thời điểm này, dẫn dụ bọn họ đi chú ý mỏ quặng.

Bất quản thế nào, đồ vật trong mỏ quặng nhất định phải mang đi. "Trước tiên đi xem đã." Tiểu Ca cũng không xác định tình huống trong mỏ quặng.

Bí mật Trương gia lưu lại dưới mỏ quặng, trước thời nhà Minh đã hoàn toàn phong tỏa.

Nếu không phải cuối đời nhà Thanh đột nhiên hưng khởi việc đào quặng, cũng sẽ không có ai phát hiện quan tài chôn dưới đáy.

Thợ mỏ khai thác quặng đều là sự tình hết sức bình thường, người Trương gia lúc đó cũng không thể trực tiếp ra tay ngăn cản, nếu không sẽ có nguy cơ bại lộ gia tộc.

Một khi sự tồn tại của Trương gia bại lộ trước mắt thế nhân, bí mật của Trương gia cũng sẽ bị người phát hiện.

Rất nhanh, Trương Trạch dẫn người xuất hiện tại ga xe lửa.

Nhìn xe lửa đầy rỉ sét trước mắt, mặt ngoài giống như phủ đầy

huyết thổ (đất máu) đã đông cứng. "Trạch Gia, cái này không phải là huyết thổ chứ?" Trước mắt đoàn tàu thượng thổ, toàn bộ hiện ra màu đỏ tươi, hoàn toàn phù hợp đặc trưng huyết thổ trong lời đồn. "Quân liệt mà thôi, lại không phải cổ mộ, quản nó có phải huyết thổ hay không?" Phong Học Văn cạn lời vươn tay sờ sờ đất trên xe.

Đốn thời từ trong khe hở thấm ra một đống chất lỏng màu đỏ tươi. "Mẹ kiếp, cái gì thế này?" Nhìn thấy nước máu, Phong Học Văn đốn thời cảm giác bàn tay này không thể giữ lại được nữa. "Nước rỉ sắt." Thân mặc quân trang khoác áo choàng gió, Trương Khải Sơn từ một bên khác đi ra.

Hắn vẫn luôn quan sát tình huống tổng thể của đoàn tàu, xác nhận cả chiếc xe đều bị hàn kín mít. "Trạch Gia, ngài ở cự ly mỏ quặng gần nhất, hôm qua ban đêm hẳn là nghe thấy động tĩnh rồi chứ?" "Đoàn tàu xuất hiện quá kịp thời, ta vừa mới rút ra thời gian thì nó liền xuất hiện." Tiếp đó hắn bỗng nhiên chỉ hướng vị trí đầu xe: "Trạch Gia nhìn cái này." "Thanh đồng kính?" Nhìn gương cổ bằng đồng trên xe, quả nhiên có bộ phận giống hệt nguyên tác. "Thủ đoạn dùng để trừ tà của Tề gia, xem ra phải tìm Lão Bát tới đây." Nói xong, hắn lập tức cho người của Trương Khải Sơn đi liên hệ Tề Thiết Chủy.

Trương Trạch đại khái nhìn một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở vị trí cửa xe của chuyến tàu ma trước mắt, nói: "Trước tiên cắt tấm sắt ra, nhìn xem tình huống bên trong rồi nói." "Ta cho người đi lấy bình hàn cắt rồi." Một lát sau có mấy thân binh đem bình hàn cắt tới, tìm vị trí cửa xe, trực tiếp đem tấm sắt cùng cửa xe cắt ra, thanh lý một khoảng trống bằng kích thước cửa toa xe bình thường.

Bên cạnh lập tức có người cầm mặt nạ phòng độc tới.

Trương Khải Sơn huyết mạch Trương gia phi thường hi bạc, tịnh không cụ bị năng lực phòng độc.

Đeo lên một cái xong, hắn cũng đưa cho Trương Trạch và Tiểu Ca mỗi người một cái. "Ta không cần, Tiểu Ca cũng không cần." Trương Trạch trực tiếp cự tuyệt.

Trong khi hai người đang thảo luận về mặt nạ phòng độc, Tiểu Ca đã đi vào. "Trạch Gia, mời." Trương Trạch chậm rãi gật đầu, sau khi Tiểu Ca vào hắn cũng đi theo vào. "Cẩn thận chút, những người này phong kín xe lại là để phòng ngừa đồ vật bên trong chạy ra." Nghe Trương Trạch nói xong, Trương Khải Sơn lập tức bảo phó quan sau lưng dặn dò binh lính chung quanh tránh xa đoàn tàu.

Chờ Trương Nhật Sơn nhanh chóng đi ra ngoài sơ tán binh lính canh gác bên ngoài, hắn mới khẩn trương đi theo vào.

Trên xe phủ đầy tử thi nằm sấp mặt xuống đất.

Toàn xe không một ngoại lệ, tất cả người chết đều có tư thế chết quái dị như vậy.

Cổ quái hơn nữa, ngoại trừ thi thể, trên xe còn phủ đầy lượng lớn mạng nhện giống như bông gòn.

Chính khi ba người định tiếp tục đi về phía toa xe cuối cùng, bỗng nhiên phía trước xuất hiện một đoàn sương mù đen.

Trong hắc vụ giống như có vô số phi trùng, đồng thời mang theo vô số sợi tơ. "Thứ gì hình dạng như tóc thế này?" "Cẩn thận, là virus tóc!" Trương Trạch nhìn thấy liền trực tiếp gọi ra tên của thứ này.

Lượng lớn virus tóc từ trên thi thể bốn phía chui ra.

Trương Trạch chủ yếu là nhắc nhở Trương Khải Sơn.

Huyết mạch của hắn đối với đám virus tóc này không có tác dụng, một khi bị xâm nhập vào trong cơ thể sẽ phi thường phiền toái.

Nhìn thấy nhiều Thi Nga (bướm xác chết) cùng sợi tóc như vậy

muốn bao vây ba người, Tiểu Ca đột nhiên đem Hắc Kim Cổ Đao chắn ngang lòng bàn tay, nhẹ nhàng cứa một cái.

Máu tươi từ miệng vết thương chảy ra, lập tức virus tóc bên cạnh trong đột nhiên chi gian toàn bộ chui vào trong thi thể biến mất không thấy.

Nhưng chúng chỉ là ẩn tàng, không phải thực sự biến mất.

Trương Khải Sơn lần đầu tiên có chút hâm mộ loại huyết mạch thuần chính này của người Trương gia.

Côn trùng sợ hãi máu người Trương gia, điểm này hắn tự nhiên phi thường rõ ràng.

Từ trước khi tiếp xúc, hắn đã phát hiện mình và người Trương gia huyết mạch thuần chính có sự khác biệt rõ rệt, hiện tại mới phát hiện nguyên lai chênh lệch lại lớn như thế.

Nhưng trên mặt hắn lại không hề biểu lộ ra.

Trong nháy mắt, tất cả virus tóc toàn bộ hướng về phía ngoài toa xe bay đi.

Tiểu Ca đang nhỏ máu, những Thi Nga kia bị ép phải bay về phía cửa vào toa xe.

Nếu để chúng bay ra ngoài, người bên ngoài đồng dạng sẽ gặp nguy hiểm.

Đột nhiên tại cửa vào toa xe, Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân cầm đuốc xuất hiện.

Lửa lớn chặn đứng Thi Nga.

Chương 158

Đám Thi Nga kia đột nhiên không chỗ có thể đi, chỉ có thể loạn thoán tại chỗ.

Trương Trạch giơ tay, xuất hiện một luồng khí thể màu trắng, đem đám Thi Nga hoàn toàn bao bọc.

Trong chớp mắt, những con Thi Nga trước mắt dần dần hóa thành phấn mạt. "Đây là loại khí thể màu trắng gì?" Nhìn thấy cảnh này, Trương Khải Sơn kinh hãi.

Loại khí thể trắng này còn khủng bố hơn cả máu Kỳ Lân.

Máu Kỳ Lân chỉ khu trục đám Thi Nga, nhưng khí thể trắng của Trương Trạch lại trực tiếp biến chúng thành bụi phấn.

Rõ ràng cách sau làm được tuyệt hơn.

Trương Trạch thuận miệng giải thích: "Loại khí này là mồ hôi bốc hơi sau khi huyết mạch của ta biến dị." Trương Khải Sơn vốn tưởng rằng là một loại thủ đoạn đặc thù nào đó, nhưng vạn vạn không ngờ những thứ này lại là mồ hôi. "Mồ hôi của ngươi?" Trương Trạch gật đầu: "Đúng, mồ hôi cùng hơi nước trong không khí dung hợp." Hắn nhìn về phía những thi thể nằm sấp bên trong.

Tuy rằng virus tóc và Thi Nga có thể làm người ta chết, nhưng không phải kiểu chết này. "Đây chỉ là số lượng nhỏ virus tóc, loại virus này sẽ nhanh chóng sinh sôi, nhưng không phải nguyên nhân khiến những thi thể này chết nằm sấp." Bởi vì hắn nhớ rõ, virus tóc chân chính đến từ mẫu quốc Tây Vương Mẫu, là một vật chủng đặc thù.

Loại virus tóc này được nuôi trong bình gốm, lấy thi hài người

hoặc động vật làm dưỡng liêu.

Sau khi chui vào cơ thể người, thực tế là đang săn mồi.

Người bị giết chết, trong cơ thể chui vào virus tóc, loại virus này sẽ nhanh chóng khuếch tán trong cơ thể người, thông qua mạch máu, không ngừng lớn lên, thậm chí chui vào đại não, tim cùng các bộ phận khác, mãi đến khi toàn thân các nơi đều bị loại virus tóc này chiếm cứ, cuối cùng cả người cũng đều biến thành virus tóc.

Trương Khải Sơn vừa mới từ trong thủ đoạn của Trương Trạch hồi thần. "Những người chết này ngón chân cong lại, nhất định là trường kỳ đi guốc gỗ." Hắn nhìn về phía mấy tờ giấy vàng rơi trên mặt đất, nhìn kỹ nội dung bên trên, sắc mặt lập tức biến đổi: "Bọn chúng đang làm bí mật thực nghiệm.

Nhìn xem, bọn người Nhật Bản này đang lợi dụng đồ vật trong tòa Trương gia cổ lâu dưới mỏ quặng để bí mật nghiên cứu vũ khí sinh hóa!" Nếu thật sự là như vậy, thứ này có thể đối phó cả bách tính Thường Sa thành.

Với tư cách là bố phòng quan Thường Sa thành, Trương Khải Sơn ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc.

Hoa Linh đi vào, trước tiên hỏi: "Trạch Gia, có bị thương không?" "Ta không sao, trước giúp Tiểu Ca cầm máu." Nhìn tay Tiểu Ca đang chảy máu, Hoa Linh lập tức lấy ra thuốc cầm máu phối từ bột phấn Kỳ Lân Đan đưa cho Tiểu Ca. "Cái này có thể nhanh chóng cầm máu, đưa tay ra." Tiểu Ca xòe bàn tay đang chảy máu ra.

Phấn mạt rắc lên trên, quả nhiên miệng vết thương bắt đầu nhanh chóng kết vảy.

Trương Trạch nhớ rõ trong nguyên tác, Tiểu Ca có tật xấu là sau khi chảy máu rất khó cầm, do đó luôn mất máu nhiều. "Hoa Linh,

thuốc cầm máu của chúng ta nhiều không?

Chia một bình cho Tiểu Ca giữ đi." Hoa Linh cười cười triển khai túi thuốc của nàng cho Trương Trạch xem: "Còn không ít đâu, Kỳ Lân Đan, Khu Thú Phấn, Chỉ Huyết Phấn, băng gạc...

Đúng rồi, còn có cổ thuật lần trước ngài dạy ta." Con cổ trùng kia nàng cũng mang theo bên người.

Giống như Trương Trạch, bởi vì trong cơ thể mang theo phiên bản giản lược của Lục Khố Tiên Tặc, nàng cũng không thể nuôi cổ trùng trong cơ thể mình.

Tiểu Ca nhận lấy bột cầm máu, trực tiếp cất đi: "Đa tạ." Tuy rằng lời nói không nhiều, nhưng lễ phép cơ bản vẫn có.

Hiện tại Tiểu Ca chưa bị thiên thụ nhiều lần, cho nên chứng thất hồn chưa phát tác, tính cách cũng tốt hơn trong nguyên tác một chút. "Lần sau có rảnh lại đi Bình Sơn phụ cận tìm một con ly tử tinh (tinh tẩu), xương ly tử mài thành phấn có thể trị liệu chứng thất hồn, nhất là ly tử tinh trăm năm trở lên." Lão Dương Nhân cười nói: "Cái này không đơn giản, Bình Sơn cách đây cũng không xa." Miệng vết thương của Tiểu Ca hoàn toàn dũ hợp, Trương Trạch ra hiệu Tiểu Ca và Trương Khải Sơn hai người cùng đi về phía toa xe sâu nhất. "Phật Gia, có chú ý không, quan tài bên trong đều có đánh số." Trương Khải Sơn khẽ gật đầu: "Càng hướng ra phía ngoài, số hiệu quan tài càng lớn." Hắn nhìn chằm chằm toa xe trong cùng: "Cỗ quan tài trong cùng kia bị người ta khóa trong lồng sắt, cái đó hẳn mới là quan quách của mộ chủ." Trương Khải Sơn nói: "Ý của ngài là, những cái bên ngoài đều chỉ là quan tài bồi táng.

Đều là thủ hộ quan quách mộ chủ ở toa xe cuối cùng?" Đây là một toa xe có thể cư trú.

Chứng tỏ người trong toa xe và những quan tài này đều ở cùng

một chỗ, thời khắc nhìn chằm chằm cỗ quan quách phía sau, lo lắng tình huống ngoài ý muốn phát sinh.

Chỉ bất quá điều ngoài ý muốn cuối cùng đã phát sinh, lấy đi mạng người cả xe.

Đi về phía toa xe cuối cùng.

Thi thể bên trong sau lưng đều mang theo đốm đen kỳ đặc.

Có một bộ phận tương đối, trên người mang theo hình xăm phượng hoàng kỳ lạ. "Hình xăm phượng hoàng?

Chẳng lẽ là người Uông gia?" "Không phải phượng hoàng Uông gia, hẳn là chỉ là một loại mô phỏng." Tuy rằng đều là hình xăm, nhưng hình xăm Uông gia thực sự rất đặc biệt.

Trương Khải Sơn mở ra một cỗ quan quách bên cạnh.

Bên trong phủ đầy lượng lớn mạng nhện. "Mấy thứ này hẳn không phải mạng nhện thật, là trứng của loại trùng phía trước kia." Hắn đi tới bên ngoài cái lồng, nhìn vào bên trong một cái, phát hiện cỗ quan quách này lại là một cỗ thiết quan (quan tài sắt), phía trên quan tài chỉ chừa lại một cái lỗ. "".....Tiếu Tử Quan?" Lão Dương Nhân liếc mắt một cái nhận ra loại quan tài này. "Ngươi cũng nhận biết Tiếu Tử Quan?" Trương Khải Sơn có chút kinh ngạc.

Tiếu Tử Quan thì ở thế hệ trước, Trương Diêm Thành của Trương gia dùng tương đối nhiều.

Hoặc là các cao thủ trộm mộ thế hệ trước của Nam Phái mới biết làm.

Đến cận đại, rất ít khi thấy lại loại thủ nghệ này.

Hắn hướng về phía ngoài hô: "Trương Phó Quan, đi cho người chuẩn bị chuẩn bị." "Không cần phiền toái như vậy." Trương Trạch

nhìn thoáng qua, đang định động thủ, bỗng nhiên thấy Tiểu Ca đem tay thò vào.

Thấy Tiểu Ca động thủ không chút do dự, tuy rằng lời nói không nhiều nhưng việc làm lại đâu vào đấy, Trương Khải Sơn hỏi: "Vị tiểu ca này ở Trương gia có thân phận gì?

Gan lớn như vậy." Kỳ thực hắn ít nhiều đã đoán được một chút, chỉ là vô pháp xác nhận.

Thấy Trương Trạch không nói lời nào, Trương Khải Sơn liền nói ra phỏng đoán của mình. ".....

Một đời Trương...

Khởi Linh?" Hô lên tên của Tiểu Ca, hắn nhìn về phía Trương Trạch liếc mắt một cái.

Trương Trạch xác định hắn đoán đúng. "Thật sự là Trương gia tộc trưởng?

Trương Khải Sơn kiến quá Trương gia tộc trưởng!" "Rắc!" Bỗng nhiên một tiếng vang nhỏ, cơ quan bị Tiểu Ca mở ra. "Giúp một tay." Tiểu Ca ra hiệu với Trương Khải Sơn.

Nghe hắn nói, Trương Khải Sơn lập tức phối hợp nhất tề đem nắp quan tài dời đi.

Sau khi hắn làm bố phòng quan, rất ít người có thể ra lệnh cho hắn.

Nhưng Tiểu Ca trước mắt, phảng phất như có sự áp chế trên huyết mạch, về khí độ cũng bất đồng với người Trương gia bình thường.

Nắp quan tài mở ra, mộ chủ bên trong nằm sấp trong quan tài, kiểu chết giống hệt những người bên ngoài.

Trương Khải Sơn từ bên cạnh nhặt lên một món đồ bồi táng.

Đó là một chiếc nhẫn chế bằng bạc.

Trương Trạch nói: "Minh khí thời kỳ Ngụy Tấn Nam Bắc triều." Trương Khải Sơn hiểu ý: "Ta nhớ rõ gia tộc của Nhị Gia Cửu Môn am hiểu nhất cổ mộ triều đại này." "Vậy mang Nhị Gia cùng đi mỏ quặng một chuyến chẳng phải sẽ rõ ràng sao?" Lão Dương Nhân mồm miệng lanh lẹ, trực tiếp nói ra suy nghĩ trong lòng.

Hiện tại Nhị Nguyệt Hồng, bởi vì phu nhân được trị khỏi, cho nên không có phát thệ không hề hạ đấu (xuống mộ) nữa.

Lời mời này y đa phần sẽ không cự tuyệt.

Trương Trạch nói với mấy người: "Lát nữa trở về chuẩn bị, xuống mỏ quặng." Trương Khải Sơn nhìn về phía Trương Phó Quan vừa đi vào: "Ta cũng đi chuẩn bị một chút." Mấy người bước ra từ xe lửa, nhưng Trương Khải Sơn đối với đoàn tàu này vẫn cảm thấy không yên tâm. "Liệt hỏa xa này không thể cứ đỗ mãi ở đây được." Trong xe lửa toàn là trứng của loài côn trùng quái dị kia.

Cho dù dùng lửa thiêu rụi một lượt, cũng chưa chắc đảm bảo bên trong sạch sẽ hoàn toàn. "Tiểu ca, có cách nào hay không, ta muốn nhờ ngài giúp thiết kế một nơi." Trương Khải Sơn trầm ngâm, "Một nơi chuyên dùng để tồn phóng những vật kiện cực kỳ khó giải quyết tương tự như thế này.

Ta tin rằng các gia tộc ở Trường Sa thành cũng khẳng định có những thứ không muốn mang theo bên người." Trong cổ mộ, âm khí thường rất nặng.

Có những món minh khí thậm chí còn nhiễm huyết thấm của mộ chủ, hoặc bị thạch du ngấm vào.

Mang theo bên người, khó tránh khỏi sẽ xuất hiện đủ loại quái sự.

"Thập Nhất Thương?" Nghe Trương Khải Sơn miêu tả, Trương Trạch bỗng nhiên thốt lên.

Chương 159

"Đúng, Thập Nhất Thương, đây cũng chính là cái tên ta vừa nghĩ ra." Trương Khải Sơn gật đầu, "Trạch Gia, xem ra ý tưởng của chúng ta thật không hẹn mà gặp." Nghe Trương Khải Sơn nói, Trương Trạch chỉ cười trừ.

Cũng không phải ngẫu nhiên, bởi lẽ đoàn tàu này cuối cùng đích xác là được lưu giữ tại Thập Nhất Thương. "Trạch Gia, ta có chuyện muốn nhờ ngài giúp." Trương Khải Sơn nhìn đoàn tàu trước mắt, "Hoặc giả là một thỉnh cầu: Ngài có thể dời nó đi không?" Để một đoàn tàu như vậy ở lại đây rốt cuộc cũng là một phiền toái lớn. "Được.

Sau khi giải quyết xong, Trương Khải Sơn ta ân oán phân minh, nhất định sẽ nhớ kỹ món nợ ân tình này." Không chỉ lần này, mà bao gồm cả việc di dời Đại Phật trước đó, hắn đều đã nợ Trương Trạch không ít ân tình.

Tuy nhiên Trương Trạch cũng không vội đòi.

Trương Khải Sơn trước mắt quyền lực chưa đủ, đợi sau này khi hắn trở thành khai quốc nguyên huân, lúc đó mới là thời điểm thực sự để đòi nợ nhân tình. "Quay đầu lại xem thử đi." Trương Trạch tùy ý nói.

Khi Trương Khải Sơn quay đầu lại, đoàn tàu sau lưng đã biến mất trong ánh mắt kinh khủng của chúng binh sĩ.

Những binh lính kia tận mắt thấy xe lửa không cánh mà bay, một bộ phận trực tiếp sợ đến mức ngồi bệt xuống đất. "Gặp... gặp quỷ rồi!" "Xe lửa đâu mất rồi?" Lão Dương Nhân hướng về phía đó hô lớn: "Long Vương Gia Bàn Vận Thuật cũng chưa từng nghe qua sao?

Các ngươi lăn lộn kiểu gì trong thành Trường Sa vậy?" Nghe đến danh hào Long Vương Gia, mấy kẻ gan nhỏ lập tức sợ đến mức quỳ rạp xuống đất.

Trương Khải Sơn sắc mặt khó coi nhìn mấy tên lính kia, lớn tiếng nộ xích: "Ai cho phép các ngươi quỳ?

Có còn một chút dáng vẻ quân nhân nào không?" Mấy người sợ hãi vội vàng đứng dậy giải thích. "Phật Gia, bỏ đi, bọn họ cũng đều là tân binh." Trương Trạch liếc mắt một cái là nhìn ra.

Hiện tại quân Nhật sắp đánh tới, binh lực Trường Sa thành hiện giờ e rằng không thể chống đỡ nổi.

Việc khuếch trương quân lực hoàn toàn có thể hiểu được. "Để ngài chê cười rồi.

Bất quá chiêu thức vừa rồi, đích xác phi thường dọa người." Trương Khải Sơn nói, "Không chỉ dời đi, ngài cũng có thể tùy thời thả nó ra đúng không?" Trương Trạch không nói, chỉ cười cười.

Nhìn phản ứng của hắn, Trương Khải Sơn đã có đáp án.

Kia không chỉ có thể tùy thời dời đi, mà e rằng đem một đội người tống vào trong đó cũng không thành vấn đề.

So với vị Trương gia tộc trưởng bên cạnh, hiển nhiên Trương Trạch trước mắt càng làm cho hắn cảm thấy khủng bố hơn.

Nhìn sắc trời, từ giờ đến tối cũng không còn bao lâu.

Trương Trạch đang định mang người trở về, bỗng nhiên nhìn thấy một người cũng mặc quân phục từ trên phố đi tới. "Trần huynh?" Trương Trạch kinh ngạc nhìn Trần Ngự Lâu đang đi cùng Hồng Cô Nương.

Trần Ngự Lâu hiện tại rõ ràng so với trước kia thương tang hơn

nhiều, trên người cũng nhiều thêm một cỗ sát khí.

Dân chúng bên đường nhìn thấy đều nhao nhao tránh né. "Trạch Gia!" Trần Ngự Lâu bỗng nhiên hô một tiếng Trạch Gia, làm cho Trương Trạch có chút không quen. "Trần huynh cũng đi theo người khác gọi như vậy sao?" "Hiện tại đã khác trước kia, ở Trường Sa thành này danh hào Trạch Gia ai mà không biết." Trần Ngự Lâu cười nói.

Nhìn thấy bằng hữu cùng chung hoạn nạn có thành tựu như vậy, hắn không những không ghen ghét mà ngược lại còn phi thường cao hứng.

Hắn lại nhìn sang Chá Cô Tiếu bên cạnh: "Chá Cô Tiếu huynh đệ, đã lâu không gặp." "Không kịp uống rượu mừng của huynh và Hồng Cô nương, đợi xong việc ở phía Tá Lĩnh ta sẽ bổ sung sau." Chá Cô Tiếu cười đáp. "Trần huynh khách khí rồi." Lúc này, sắc mặt Trần Ngự Lâu bỗng nhiên nghiêm túc lại: "Ta đã cho người chào hỏi trước với quan phòng thủ bản địa.

Nghe Hồng Cô nương nói, có người đang làm bí mật thực nghiệm ở ngoài thành?" Nếu sự việc là thật, vậy thì đây không chỉ là một lần đảo đấu hành động đơn thuần.

Việc này quan hệ đến bách tính, không phải chuyện nhỏ.

Chá Cô Tiếu nói: "Chúng ta đang định đi tới ngọn núi khoáng sản ngoài thành, thăm dò đến cùng." Trần Ngự Lâu lập tức nói: "Ta đi thay một thân tiện phục, lát nữa sẽ dẫn người tới tìm các ngươi." Nói xong liền vội vã rời đi.

Hồng Cô Nương bất đắc dĩ nói: "Ta thấy lão đại cổ kế là quá lâu không hạ đấu, ngứa tay rồi." Nàng còn lén lút quay đầu nhìn lại, xác nhận Trần Ngự Lâu thật sự đi rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

Hiện tại Bàn Sơn huynh đệ ở đây, theo lý Bàn Sơn không có nhiều người như vậy, nàng nhất thời không quen cũng không sửa được.

Trương Trạch sớm đã chuẩn bị xong, mang theo mấy người trực tiếp về Trương gia chờ đợi Trương Khải Sơn và Trần Ngự Lâu.

Hai người kia tốc độ cũng phi thường nhanh.

Trương Khải Sơn mang theo Trương Phó Quan mặc tiện trang, đội mũ lưỡi trai xuất hiện.

Trần Ngự Lâu thì mặc áo mã quái kiểu Trung thức, đội mũ phớt, thêm một cặp kính mắt, y nhiên vẫn giữ phong thái của Trần Tổng Bả Đầu trước kia.

Bên cạnh Hoa Mã Quải dẫn theo ba mươi huynh đệ, cũng đều nằm trong dự liệu của Trương Trạch.

Hoa Mã Quải giải thích: "Tổng Bả Đầu muốn điệu thấp, cho nên chỉ mang theo ba mươi người." Trương Phó Quan bên cạnh nghe xong nhịn không được cười nói: "Các ngươi có phải đối với hai chữ 'điệu thấp' có hiểu lầm gì không?" Trương Trạch nhìn thoáng qua, ba mươi người sau lưng Trần Ngự Lâu ai nấy đều thân kinh bách chiến.

Hoa Mã Quải hỏi ngược lại: "Trạch Gia, hiện tại ngài cũng là khôi thủ thực tế của Tá Lĩnh, bên người sao lại ít người như vậy?" Hồng Cô Nương thay hắn giải thích: "Đám huynh đệ kia, một thời gian nữa cũng sẽ tới Trường Sa thành." Trương Trạch nhìn thoáng qua bên người, duy độc thiếu Phong Học Văn.

Khoáng sơn này không phải mộ nhỏ, dù sao cũng là Trương Gia Cổ Lâu.

Trong đó cũng thiệp cập đến Kỳ Môn Độn Giáp, có các loại cơ quan cần phá giải.

Một lát sau, Phong Học Văn dẫn theo Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết

Chủy và Kim Bàn đi tới. "Sư phụ, Nhị Gia đến rồi." Cổ mộ này quan hệ đến gia tộc của Nhị Nguyệt Hồng, trong nhà hắn có đại lượng ghi chép về manh mối tòa cổ mộ này.

Trương Trạch sau khi cân nhắc đã gọi Nhị Nguyệt Hồng tới.

Còn Kim Bàn và Tề Thiết Chủy là tự mình xin đi theo.

Tề Thiết Chủy đẩy kính mắt: "Kim tiền bối, ngài nghe nói mộ này có Phát Khâu Thiên Quan, phải mời thêm Mạc Kim Giáo Úy giúp đỡ mới được." Kim Bàn xua tay: "Tại tọa đều là cao thủ, lão phu cũng chỉ là tới góp vui thôi." Trương Trạch liếc nhìn mọi người: "Đã đông đủ rồi, vậy đi thôi." Hắn để Nhị Nguyệt Hồng dẫn đường, mấy người cưỡi ngựa xuất phát.

Đoàn người dọc theo đường sắt, một đường đi về hướng khoáng sơn.

Tại khoáng sơn, đường sắt sớm đã bị phế bỏ.

Trước mặt là thôn trang, Tề Thiết Chủy vốn đề nghị nên nghỉ lại trước, nhưng bị Trương Trạch từ chối.

Dù sao sắc trời còn sớm, không cần thiết lãng phí thời gian ở đây.

Hắn để thủ hạ của Trần Ngự Lâu vào trong thôn kiểm tra một lượt, thanh trừ bọn giặc Nhật lẩn trốn bên trong để tránh lưu lại hậu hoạn.

Khi đi tới trước khoáng sơn, Tề Thiết Chủy nhìn chằm chằm la bàn trong tay, kim chỉ nam trên đó lại hoàn toàn bất động. "Kim tiền bối, ngài xem, la bàn mất linh!" Kim Bàn nhìn về phía bốn phía: "Nơi này sơn phong làm chỗ dựa, tầng loan điệp thúy, hẳn là tượng của huyệt tốt, bên cạnh chắc chắn có mộ huyệt.

Chỉ là la bàn mất linh, ngược lại có chút phiền toái." Dù sao hiện tại là ban ngày, muốn thi triển Phân Kim Định Huyệt phải xác định

phương vị trước mới được.

Nhìn tình huống la bàn, Trương Trạch quay sang hỏi Chá Cô Tiếu: "Bàn Sơn Khôi Tinh Bàn có mang theo không?" Hoa Linh kinh ngạc nói: "Từ trước tới giờ chưa từng thấy sư huynh dùng, sao ngài biết Bàn Sơn chúng ta có Khôi Tinh Bàn?" Trước kia Bàn Sơn đạo nhân ít nhiều cũng hiểu một chút phong thủy.

Đến đời Chá Cô Tiếu thì hoàn toàn không hiểu.

Tuy hiện tại có học chút ít từ Kim Bàn, nhưng cũng chỉ là bán lộ xuất gia, không thể cam đoan không sai sót.

Trương Trạch cảm khái một tiếng: "Trương gia từng đối với Bàn Sơn làm qua điều tra, có tiến hành thống kê trang bị của Bàn Sơn đạo nhân." Bàn Sơn ba người cộng thêm Hồng Cô Nương đồng thời nhìn về phía Tiểu Ca.

Tiểu Ca mặt không đổi sắc, cũng sẽ không giải thích, lời của Trương Trạch thành đáp án duy nhất.

Khôi Tinh Bàn là bí khí mà Bàn Sơn đạo nhân cổ đại đào được từ trong Ti Thiên mộ, tương đương với một cái tiểu hình phong thủy quan tinh bàn.

Nó có thể không bị từ trường bốn phía ảnh hưởng, bởi vậy trong bất cứ tình huống nào cũng có thể dùng Khôi Tinh Bàn tiến hành Phân Kim Định Huyệt.

Trương Khải Sơn nghe xong mấy người thảo luận, đi về phía trước một đoạn, ném một khối sắt xuống, lại nghe "keng" một tiếng, khối sắt trực tiếp bị đường ray hút chặt. "Dưới đáy chôn từ thiết?" Trương Trạch nhìn thoáng qua đường sắt, ánh mắt hướng về phía khoáng sơn bên cạnh: "Những quặng sắt này là từ trong khoáng sơn đề luyện ra.

Mang từ tính không chỉ là đường sắt, mà là cả ngọn núi này." Hắn quay sang hỏi Kim Bàn: "Tiền bối, có thể xác định lối vào chưa?" Kim Bàn trầm ngâm một lát, nghiêm túc nói: "Xem sơn hình địa thế nơi này, đối ứng phương vị, chung quanh tổng cộng có tám cái lối vào, đối ứng Bát Môn, là một cái trận pháp Kỳ Môn Độn Giáp cổ xưa vô cùng to lớn." Nghe nói bản thân ngọn núi là một cái Kỳ Môn Độn Giáp trận khổng lồ, Trần Ngự Lâu kinh thán: "Lớn như vậy một phiến Kỳ Môn Độn Giáp trận, thật là thủ bút vĩ đại.

Khải Sơn lão đệ, một khi tìm được chứng cứ thực nghiệm, ta lập tức phái binh vây quanh cả ngọn núi, không cho bất luận kẻ nào tới gần." Hiện tại cái thiếu chính là bằng chứng xác thực.

Trương Khải Sơn khách khí đáp lại: "Vậy làm phiền Trần trưởng quan." Theo cấp bậc, Trần Ngự Lâu tự mang quân đội tòng quân, cấp bậc cao hơn Trương Khải Sơn, bởi vậy gặp Trần Ngự Lâu cũng như cấp dưới gặp cấp trên.

Tề Thiết Chủy đứng bên cạnh Kim Bàn, đưa ra tình huống điều tra: "Cổ mộ bình thường đều giảng cứu tiền hữu khảo hậu hữu bão (trước có dựa, sau có ôm), tuy nhiên xung quanh không có nước, nhưng ta nhớ huyện chí Trường Sa thành có ghi chép, nơi này trước kia có một con suối nhỏ.

Tiền bối, ở cách chúng ta không xa, hẳn là có một chỗ lối vào." Kim Bàn nhìn chằm chằm Khôi Tinh Bàn, mày nhíu chặt: "Theo lý Kỳ Môn đối ứng Bát Môn có Sinh Môn và Tử Môn, nhưng Sinh Môn của khoáng sơn này dường như đã bị người động tay chân." Trương Trạch nhìn về phía trước: "Tiền bối, không bằng cứ tìm lối vào xem sao." "Cũng tốt." Do Kỳ Môn Độn Giáp trận tứ phía quá phức tạp, Kim Bàn cũng đang từ từ suy diễn phương vị Sinh Môn.

Chương 160

"Hồng gia ta đã từng vào tòa cổ mộ này." Nhị Nguyệt Hồng đi phía trước lúc này mới mở miệng nói với mọi người, "Dựa theo bối phận thì hắn là Cữu Mỗ Gia của ta.

Người từng lưu lại tin tức, cả ngọn núi này là một cái Nhân Hình Mộ (mộ hình người)." Nghe Nhị Nguyệt Hồng miêu tả, Kim Bàn bỗng nhiên dừng lại. "Nhân Hình Mộ?

Nhân Hình Mộ có thể chia làm Hoạt Nhân Mộ và Tử Nhân Mộ, cơ quan trong mộ dựa theo thất kinh bát lạc của cơ thể người mà bố trí.

Nếu là Hoạt Nhân Mộ thì còn tốt, chỉ cần tìm chuẩn cơ quan là có thể an toàn đi qua.

Nhưng nếu là Tử Nhân Mộ..." Hắn nhíu mày, "Cơ quan trong mộ đều là dùng một lần, có thể nói là một đi không trở lại, hung hiểm dị thường." Hắn nhìn mọi người xung quanh: "Nếu là như vậy, còn muốn vào sao?" "Vào, đương nhiên phải vào." Trương Khải Sơn phi thường khẳng định, "Trương gia ngay cả nhà cũ trên mặt đất cũng chọn tuyệt địa, huống chi là nơi quan trọng như Trương Gia Cổ Lâu." Muốn tìm Trương Gia Cổ Lâu, sớm đã phải chuẩn bị tâm lý.

Hoa Mã Quải bỗng nhiên chỉ về phía trước: "Trưởng quan, phía trước có người." Trần Ngự Lâu nhìn kỹ, thấy một lão nhân lén lút, mắt thấy sắp biến mất trước mắt bọn họ. "Ta đi bắt hắn về." Nhị Nguyệt Hồng tự tin nhếch khóe miệng, đột nhiên lao vút đi, gần như trong nháy mắt đã đuổi kịp lão giả kia. "Lão gia tử." Nhị Nguyệt Hồng vỗ vỗ vai hắn, "Ta muốn hỏi đường." "Quỷ, quỷ a ~" Thấy Nhị Nguyệt Hồng thình lình xuất hiện, lão gia tử sợ hãi hét to. "Lão gia tử, ta không phải quỷ, nhưng tư tàng quân giới là trọng tội!" Trần Ngự

Lâu vừa nói dứt, Hoa Mã Quải lập tức chĩa súng vào đầu lão nhân.

Quả thật không sai, trong thời điểm này tàng trữ nhiều quân giới trong nhà không phải chuyện nhỏ. "Quân... quân gia?" Trương Trạch bước lên: "Ta muốn vào khoáng sơn, ta biết tổ tiên nhà ngươi từng khai thác quặng ở đây.

Dẫn ta vào trong, chuyện tư tàng thương giới coi như xong, nếu không lập tức giải ngươi lên quan." "Đừng đừng đừng, mấy vị gia có chuyện hảo hảo nói.

Trước tiên theo ta đi lấy súng đã." Lão gia tử lão lão thực thực dẫn đường, đưa mọi người vào một cái sân.

Một mùi thi xú nồng nặc bay ra.

Chá Cô Tiếu một cước đá văng cửa viện.

Bên trong đầy đất đều là thi thể.

Mỗi người đều bị cạo trọc đầu, thậm chí ngay cả lông mày cũng cạo sạch sẽ. "Những người này toàn bộ mặt úp xuống đất, hình xăm trên người đều giống nhau như đúc." Trương Khải Sơn bước lên kiểm tra.

Trần Ngự Lâu hỏi: "Những người này xuất hiện ở đây khi nào?" Lão gia tử hoảng hốt do dự nửa ngày.

Hoa Mã Quải dí súng vào đầu hắn: "Nói mau, đừng ấp a ấp úng." "Biết người Nhật có dị động mà không báo cáo, thật to gan." Lão gia tử nhìn súng, vội nói: "Ta nói, ta nói.

Những người này đến đây một tháng trước, lúc ấy đuổi ta đi.

Sau đó ta không dám quay lại, mấy hôm trước đi ngang qua, ngửi thấy mùi thi xú mới biết bọn họ đều đã chết ở bên trong." Bỗng nhiên, Trương Trạch vỗ vỗ vai lão gia tử.

Một con rắn màu xanh từ tay áo hắn bò ra.

Thân rắn tế trường, đầu hình tam giác.

Phàm là người có chút kinh nghiệm sống trong núi đều nhận ra đây là rắn kịch độc.

Nhìn nọc độc nồng đậm trong miệng rắn, lão gia tử sợ đến mức không dám nói chuyện. "Lối vào khoáng sơn chắc bị nổ rồi phải không?

Trực tiếp dẫn ta đến lối vào mà ngươi biết." Trương Trạch nói.

Khoáng sơn xảy ra chuyện lớn như vậy, không lý do gì lại giữ nguyên lối vào đó.

Bên trong đại lượng rụng tóc virus khủng bố, e rằng chính là ác mộng của những người này.

Nhìn mấy thi thể kia, e rằng trước khi chết bọn họ cũng không dám nhìn thấy bất cứ thứ gì liên quan đến lông tóc. "Tê ~" Con rắn xanh đột nhiên ngẩng đầu phun lưỡi. "Có dẫn đường hay không?" Trương Trạch vừa dứt lời, con rắn xanh lập tức lao về phía lão gia tử, lắc lư cái đầu như đang quan sát phản ứng của hắn.

Lão gia tử sợ đến mức than nhũn ra đất: "Ta dẫn đường, ta dẫn đường!

Nhưng mà chỗ đó có quỷ a..." "Sợ quỷ?

Vậy không sợ rắn sao?" Trương Trạch ngoạn vị nhìn hắn.

Lão già này hoàn toàn là trạng thái ăn cứng không ăn mềm, không dọa cho sợ thì căn bản không nói thật. "Còn không mau dẫn đường?" Lão gia tử lập tức bò dậy, thỉnh thoảng quay đầu nhìn chằm chằm con rắn kia, lại thấy con rắn đang cười. "Yêu... yêu quái ~~" Hắn lập tức gia tăng tốc độ chạy về phía trước.

Trần Ngự Lâu tò mò quay đầu, cũng nhìn thấy biểu tình của con rắn.

Không sai, đó là nụ cười giảo hoạt gần như chỉ nhân loại mới có. "Thấy ngươi một thân xanh biếc, gọi là Tiểu Thanh đi." Trương Trạch đặt tên.

Một con khác là Tiểu Cửu đã hóa giao long, tạm thời không thích hợp xuất hiện ở đây.

Lão gia tử dẫn mấy người đến một bãi tha ma gần khoáng sơn.

Kim Bàn quan sát hoàn cảnh: "Núi trước có dựa, núi sau có vọng, là đất mộ.

Một trong những lối vào của Nhân Hình Mộ Kỳ Môn Độn Giáp trận cũng ở đây." Hắn cầm la bàn gõ gõ tính toán một hồi, cuối cùng ánh mắt rơi vào tấm bia mộ lớn nhất. "Phương vị ngôi mộ này không đúng." Hắn tung một cước đá văng bia mộ.

Sau bia mộ lộ ra một lối đi rộng rãi, là đường hầm nhân tạo khai thác quặng. "Trạch Gia quả có biện pháp." Trần Ngự Lâu phất tay, ra hiệu cho anh em phía sau đi lên mở đường. "Trạch Gia, Phật Gia, Chá Cô Tiếu huynh đệ, mời trước." "Cẩn thận, trong thông đạo có rất nhiều nước." Có nước chứng tỏ thông đạo thông suốt, mấy người càng xác định con đường này là đúng.

Đi được vài bước, thấy ngay giao lộ có đặt một tôn thạch tượng. "Là một tôn thần tượng!

Chẳng lẽ là để trấn áp thứ không sạch sẽ?" Tề Thiết Chủy bấm đốt ngón tay, cảm thấy bất an. "Huyền Quán Đạo Thiên Tôn Lão Mẫu, là do thợ mỏ đời trước mê tín đặt ở đây thôi." Trương Trạch nói xong, một cước đá văng tảng đá chặn đường.

Lúc này vách đá bên cạnh bỗng truyền ra động tĩnh. "Rắc" một

tiếng, vách đá sụp xuống.

Trương Thụy Lâm tay cầm thanh đồng kiếm xuất hiện trước mặt mọi người. "Giờ mới tìm tới sao?" Hắn nhìn về phía Tiểu Ca, "Tiểu Ca, hang động phía sau không phải do người Nhật cố tình làm ra vẻ bí ẩn đâu.

Tiền bối Trương gia thiết trí cơ quan mỗi người một kiểu, nhưng vạn biến bất ly kỳ tông.

Đi theo ta." Hắn đi thẳng vào đạo động.

Trương Thụy Lâm dẫn đường, chỉ về phía sau: "Tượng Thiên Tôn Lão Mẫu phía sau hẳn là do đám thợ mỏ bãi biện, không cần để ý." Tề Thiết Chủy ngạc nhiên nhìn quặng đá xung quanh: "Bên cạnh toàn là thạch khoáng, làm sao đào vào được?" Trong núi hầu như chỗ nào cũng là quặng đá mang từ tính, phi thường kỳ đặc.

Thủ đoạn đả đạo động bình thường căn bản không thể đào xuyên qua.

Trương Thụy Lâm liếc nhìn Tề Thiết Chủy: "Không nên biết thì đừng hỏi." Rõ ràng Trương gia có biện pháp độc môn có thể nhanh chóng đào xuyên loại quặng đá này.

Nhìn Trương Thụy Lâm phía trước, Trần Ngự Lâu hỏi Trương Trạch: "Trạch Gia, vị này là?" "Là Trương gia Tứ A Công." "Tứ...

Tứ A Công?" Trần Ngự Lâu nhìn người trẻ tuổi trước mắt, không giống người thuộc bậc cha chú chút nào.

Trương Khải Sơn giải thích: "Trần trưởng quan, đừng nhìn Tứ A Công trẻ tuổi, thực ra ngài ấy đã hơn một trăm tuổi rồi.

Trạch Gia hẳn là đã nói với ngài, người nội gia của Trương gia đều sẽ không già đi." Trần Ngự Lâu lúc này mới vỡ lẽ.

Phía sau, lão đầu kia bị Hoa Mã Quải áp giải đi vào, hắn sợ nhất chính là Trương Trạch - người có con rắn quấn trên tay. "Ngươi biết cái gì thì khai hết ra một lần đi." Lão đầu thấy bọn người Trần Ngự Lâu ai nấy đều hung hãn, vội nói: "Không dám giấu diếm, năm đó cha ta là cai thợ mỏ, phụ trách dẫn đường cho bọn người Nhật.

Đám thợ mỏ chủ yếu phụ trách khai quật thông đạo, hình như bọn người kia sớm đã biết bên trong chôn giấu thứ gì.

Chương 161

Sau đó đào không biết bao lâu, tại sâu trong khoáng sơn đào được hai cánh cửa thanh đồng.

Cánh cửa đó phi thường cổ quái, nghe cha ta nói, trên cửa hình như viết một câu: 'Nhập thử môn giả, đương phóng khí nhất thiết hi vọng' (Kẻ bước vào cửa này, hãy từ bỏ mọi hy vọng)." "Người kia nói với cha ta như vậy, cha ta không hiểu, hiện tại ta cũng không hiểu." Trần Ngự Lâu nghe câu này, tựa hồ cảm thấy quen tai. "Trạch Gia, Trương gia từ sớm đã từng đi Tây phương sao?

Ta nhớ câu này nằm trong cuốn sách tên là 'Thần Khúc' của một tác giả tên là Dante Alighieri người phương Tây.

Sách chia làm Địa Ngục, Luyện Ngục, Thiên Đường ba phần." Hắn bỗng nhiên phỏng đoán: "Chẳng lẽ câu nói này cũng ám chỉ cơ quan bố cục bên trong phân thành ba tầng thứ?

Nếu phía trước là Địa Ngục và Luyện Ngục thì dễ hiểu, vậy Thiên Đường cuối cùng có ý nghĩa gì?" "Địa ngục?" Lão gia tử nghe thấy hai chữ địa ngục, cả người đột nhiên như phát điên muốn chạy ra ngoài.

Lại thấy Hoa Linh nhanh chóng lướt qua bên người hắn, mặc kệ cho lão già chạy ra ngoài. "Đừng đuổi theo, ta đã hạ Vong Ưu Cổ, những chuyện liên quan đến bên trong hắn sẽ quên sạch sành sanh." Trương Thụy Lâm có chút ý ngoại nhìn Hoa Linh: "Tuổi còn nhỏ mà có thể thông thạo chưởng ác cổ thuật như vậy, tiểu cô nương thiên phú không tồi." Hoa Linh ngại ngùng nói: "Mấy cái cổ thuật này, kỳ thực đều là Trạch Gia dạy ta." Nghe vậy, Trương Thụy Lâm càng kinh ngạc nhìn về phía Trương Trạch: "Ngươi rời khỏi Trương gia chưa đến ba năm mà học được nhiều thứ như vậy?" Trương Trạch

nhún vai: "Chỉ là hứng thú thôi, không có đi sâu nghiên cứu." Trương Hải Kỳ đứng sau Trương Thụy Lâm nhíu mày.

Tùy tiện nghiên cứu mà đến trình độ này, vậy hơn một trăm năm nỗ lực của nàng là cái gì?

Thật là người so với người muốn tức chết người.

Đi qua đạo động, Trương Thụy Lâm đưa mấy người đến một khoáng động đầy giá gỗ.

Trương Khải Sơn ngồi xuống nhặt một mảnh gỗ lên. "Quan tài trên chuyến tàu 076 hẳn là từ nơi này vận chuyển ra ngoài." Đi sâu vào trong, khoáng đạo bố mãn những mạng nhện giống như bông gòn trên tàu 076.

Bọn họ bước nhanh hơn, trước mắt bỗng hiện ra một mộ thất rộng lớn.

Bốn phía mộ thất là tường đá xếp chồng, bày biện rất nhiều giàn giáo, xẻng Lạc Dương và các công cụ chỉ xuất hiện trong những cuộc trộm mộ quy mô lớn. "Đây hẳn là cuộc 'Quán Đại Đỉnh' quy mô lớn nhất trong lịch sử Trường Sa thành." Trương Trạch nhìn hết thảy, đưa ra suy luận.

Hoa Linh không hiểu hỏi: "Trạch Gia, cái gì là Quán Đại Đỉnh?" "Tương tự như 'Giáp Lạt', nhưng khác ở chỗ Quán Đại Đỉnh chỉ những cuộc đảo đấu yêu cầu kỹ thuật cực cao, người tham gia thường là cao thủ mạnh nhất trong các phái." Tề Thiết Chủy nhìn công cụ bốn phía: "Ta hình như nhìn thấy công cụ chuyên chúc của Cửu Môn các phái, chẳng lẽ mấy đại đạo mộ gia tộc ở Trường Sa thành đều tề tựu ở đây?

Sao ta chưa từng nghe nói có cuộc đạo mộ hành động lớn như vậy?" Nhìn quan tài bài trí theo thứ tự bốn phía, đây là một cái bồi

táng mộ thất, bên cạnh có cửa thông vãng chủ mộ thất. "Bát gia không nghe nói là bình thường, bởi vì năm đó là một lần hành động bí mật chịu sự hiếp bách của người Nhật.

Hầu hết những người tham gia đều đã chết, cha của lão gia tử ban nãy hẳn là số ít người may mắn sống sót." Từ những dấu vết này có thể thấy năm đó nơi này đã trải qua tình huống thảm liệt đến mức nào.

Bên tai mọi người ẩn ẩn ước ước nghe thấy tiếng hát kinh kịch. "Tả trương cung, hữu đáp tiễn..." "Đây là khúc mục Hồng gia ta giỏi nhất." Nhị Nguyệt Hồng vừa nghe liền nhận ra tuyệt hoạt gia truyền.

Hồng gia lấy hát kịch làm vỏ bọc để che mắt người đời, tiện cho việc hạ mộ đảo đấu. "Thanh âm từ chủ mộ thất truyền ra." Trương Thụy Lâm đi về phía mộ thất vách ngăn.

Nhìn vào trong, lại thấy một bóng đen tóc dài vụt qua. "Ai?" Hắn lập tức đuổi theo.

Đi được một đoạn, Trương Thụy Lâm sát giác không ổn liền dừng lại.

Tại cửa vào mộ thất nằm một bộ hài cốt. [Túc chủ tiến nhập Thi Nga sào huyệt, Thi Nga quần tô tỉnh, thỉnh chuẩn bị tốt tiếp thụ khiêu chiến.] "Có ý gì?" Hắn nhớ trong nguyên tác nơi này đâu có hung hiểm như vậy.

Xem ra thực tế và nguyên tác lại không giống nhau.

Trương Thụy Lâm dẫn theo người Trương gia đi vào, bỗng nhiên một mảng ánh sáng màu xanh lam ập tới. "Thi Nga!" (Bướm xác chết) Trương Hải Kỳ sắc mặt biến đổi: "Không tốt, đám Thi Nga này hình như không sợ Kỳ Lân Huyết!" Máu của nàng vẩy ra, nhưng phát hiện Thi Nga chỉ lách qua, rõ ràng là kiêng kị nhưng vẫn biết đường né tránh.

Trương Trạch thấy thế, lập tức lấy ra Kim Cương Tán: "Dùng lửa!

Loài trùng này có tính xu quang, lửa có thể thiêu chết chúng, đồng thời cũng đối phó được 'Tóc Virus' trên tường!" Không chỉ có Thi Nga, trên tường phòng cũng bố mãn một lượng lớn Tóc Virus đang không ngừng huy vũ.

Những sợi tóc này sinh trưởng trên hài cốt.

Đúng như Trương Trạch dự liệu, người bị Tóc Virus giết chết sẽ trở thành dưỡng liệu cho đến khi bị tiêu hóa hoàn toàn.

Tiểu Ca đột nhiên cắt tay, máu tươi vẩy lên Tóc Virus, đám tóc lập tức rụt lại. "Máu của Tiểu Ca có tác dụng!" Trương Trạch thấy thế, ý thức được loại cường độ Thi Nga và Tóc Virus này cần dùng huyết mạch thuần chính hơn mới có thể đối phó.

Hắn rút Hắc Kim Cổ Đao, cắt tay mình.

Máu tươi đỏ thẫm vẩy ra.

Tức thì, đám Tóc Virus bốn phía toàn bộ đào tẩu, hiệu quả thậm chí còn tốt hơn máu Tiểu Ca.

Trương Thụy Lâm kinh ngạc nhìn một màn này: "Chẳng lẽ máu của Trương Trạch còn thuần hơn Tiểu Ca?" Trương Trạch không đáp, xé toang áo trên, lộ ra hình xăm Thao Thiết trên người. "Thao Thiết?" Trương Thụy Lâm nhìn sang Tiểu Ca bên cạnh.

Tiểu Ca cũng xé áo lộ ra Kỳ Lân hình xăm.

Một cái Kỳ Lân, một cái Thao Thiết, rõ ràng Thao Thiết trông càng thêm hung hãn.

Nhưng quy tắc của Trương gia luôn lấy Kỳ Lân làm tôn. "Tứ A Công, có phải hay không nhầm lẫn rồi, Thao Thiết sao có thể mạnh

hơn Kỳ Lân?" Người Trương gia bên cạnh Trương Thụy Lâm không thể tin nổi.

Mấy người không ngừng dùng đuốc xua đuổi Thi Nga.

Chá Cô Tiếu bỗng nhiên há mồm nuốt một viên Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn.

Trên người hắn tỏa ra hắc khí, đồng thời cảm giác sức mạnh toàn thân đang không ngừng biến hóa. "Chuyện gì vậy?

Ta nuốt đan dược lại có thể cường hóa tự thân?" Lão Dương Nhân như phát hiện tân đại lục, lấy ra Kỳ Lân Đan tùy thân, ăn vào phát hiện thật sự có biến hóa.

Nhìn cử động của bọn họ, Trương Trạch bội cảm an ủi. "Xem ra đã hoàn thành Lục Khố Tiêu Hóa hệ thống cấu kiến." "Lục Khố Tiêu Hóa hệ thống?

Trạch Gia, rốt cuộc là chuyện gì?" Trương Trạch giải thích đơn giản: "Bởi vì các ngươi uống máu của ta, bắt đầu sơ bộ sở hữu năng lực giống ta, bất quá chỉ là giai đoạn sơ bộ.

Nếu có thể tiếp nhận, kỳ thực mấy con phi nga này cũng có thể thôn thực." Hoa Linh buồn nôn nói: "Thôi đi..." Đối mặt với mấy con trùng này, thực sự quá ghê tởm.

Trương Trạch tự nhiên hiểu cảm thụ của bọn họ, hắn cũng sẽ không tùy tiện ăn mấy thứ này.

Đột nhiên khí thế trên người hắn bạo phát, chấn nát toàn bộ Thi Nga bốn phía.

Khí thể xung quanh nhanh chóng được lọc sạch, năng lượng trong đó bị loại "Khí" độc đáo thu tập, hóa thành một đạo lam sắc khí thể bị Trương Trạch hấp thu. "Trạch Gia, ta cảm giác ngài mới thực sự là quái vật!" Lúc này trong mắt đám người Trần Ngự Lâu và cả Trương

gia, Trương Trạch mới là kẻ khủng bố nhất.

Chá Cô Tiếu đột nhiên phát hiện toàn thân khô nóng, xé áo ra mới thấy trên người cũng xuất hiện một phần hình xăm Thao Thiết, nhưng không hoàn chỉnh.

Trương Thụy Lâm nheo mắt nhìn hình xăm kỳ lạ đó: "Huyết mạch của hắn có thể thông qua loại phương thức cổ quái này để truyền thừa!" Nếu là như vậy thì dễ dàng hơn nhiều so với việc Trương gia nỗ lực duy trì huyết mạch bao đời nay. "Trương Trạch, Trương gia có một cách nói, mỗi vài trăm năm trên đời sẽ xuất hiện một bậc kỳ tài cái thế.

Mỗi khi kỳ tài xuất hiện đều có khả năng điên đảo Trương gia.

E rằng tiên tổ Trương gia cũng không ngờ tới, kỳ tài lần này lại xuất hiện ngay trong nội bộ Trương gia." Dưới một ngụm bạch khí của Trương Trạch, Thi Nga bốn phía hóa thành tro bụi.

Không chỉ Trương Trạch, ba người Bàn Sơn cũng được hưởng lợi.

Lão Dương Nhân và Chá Cô Tiếu kiểm tra thấy mình chỉ có một phần ba hình xăm, tức là chỉ sở hữu một lượng nhỏ huyết mạch sức mạnh.

Trương Trạch nhìn về phía Hoa Linh.

Hoa Linh đỏ mặt nói: "Đợi ta trở về xem xong sẽ nói cho ngài." Nàng cũng cảm thấy khô nóng, nhưng loại huyết mạch này đối với nữ nhân không thân thiện lắm vì không thể cởi trần chiến đấu như nam nhân.

Trương Trạch nhìn sang Tiểu Ca, có cân nhắc việc cho Tiểu Ca uống máu mình.

Nhưng nếu làm vậy, trên đời này Kỳ Lân Huyết thuần chính cuối

cùng sẽ không còn tồn tại nữa.

Thế gian còn nhiều bí mật cần Kỳ Lân Huyết để mở ra, trước khi vén màn những bí mật đó, tạm thời cứ để Tiểu Ca giữ nguyên trạng thái.

Trương Trạch nhìn Trương Thụy Lâm, nghiêm túc nói: "Người uống máu của ta tuy có thể tráng đại tự thân giống như bọn họ, nhưng có một điểm...

Chương 162

Vĩnh viễn đều không thể thoát khỏi sự khống chế của ta.

Sở dĩ có thể giác tỉnh huyết mạch cũng là do ta đồng ý." Nói cách khác, nếu không có hắn khống chế, Chá Cô Tiếu cũng không thể giác tỉnh huyết mạch, thậm chí năng lực Lục Khố Tiên Tặc có thể trực tiếp thất hiệu.

Tất cả đều vì Lục Khố Tiên Tặc trong cơ thể bọn họ bản thân bắt nguồn từ Thao Thiết chi lực của hắn. "Ta có thể tiếp nhận." Trương Hải Kỳ bước ra, vén tóc lên lộ ra một chùm tóc bạc, "Hiện tại ta nếu không thể một lần nữa sở hữu trường sinh huyết mạch, e rằng cũng không sống được bao lâu." Nhìn tóc bạc của nàng, Trương Hải Diêm đại kinh thất sắc: "Cán nương, người từ khi nào có tóc bạc?" "Lần trước đối phó Mạc Vân Cao, dù đã rất cẩn thận nhưng vẫn trúng xà độc." Nàng cảnh giác nhìn con rắn Tiểu Thanh trong tay Trương Trạch, "Con rắn trong tay ngài cũng sở hữu loại xà độc khủng bố đó, ta có thể cảm giác được.

Nếu ngài muốn hủy diệt Trương gia, dùng loại xà độc này tùy thời đều có thể, nhưng ngài không làm vậy." Hiển nhiên, hiện tại Trương gia đối với Trương Trạch không có uy hiếp. "Suy nghĩ kỹ rồi thì lại đây." Trương Trạch cắt tay, cho Trương Hải Kỳ uống máu.

Tiếp đó hắn nhìn sang Trương Hải Diêm: "Tiểu Trương Ca, còn ngươi?" Là kẻ nói nhiều nhất Trương gia, thực lực cũng không tệ.

Để hắn kế thừa năng lực này, một mặt đề thăng thực lực, mặt khác cũng khiến Trương Trạch yên tâm hơn.

Chỉ có người vĩnh viễn không phản bội mới có thể thực sự yên tâm giữ lại bên mình.

Trương Hải Diêm gật đầu: "Ta là do cán nương nuôi lớn, từ khi biết Trương gia, nơi này cho ta cảm giác quy thuộc.

Ta bản thân cũng là người Trương gia." Ngay sau đó, Trương Hải Kỳ hoạt động cánh tay: "Thật thoải mái, ta cảm giác huyết mạch sức mạnh lại khôi phục rồi." Đợi khi nhìn lại Trương Trạch, ánh mắt nàng đã trở nên bất đồng.

Sự cường hóa của Trương Trạch chủ yếu thể hiện ở sự trung thành trong huyết mạch.

Trương Hải Diêm nhìn tóc của Trương Hải Kỳ, đám tóc bạc đã triệt để biến mất.

Tề Thiết Chủy bên cạnh hâm mộ nhìn, nuốt nước miếng mấy lần: "Thực hâm mộ nha, Kỳ Lân Huyết đâu có lợi hại như Thao Thiết Huyết của Trạch Gia.

Trạch Gia, vậy... ta thì sao?" "Ngươi?" Trương Trạch liếc hắn một cái, "Xem biểu hiện ta sẽ cân nhắc có cho ngươi gia nhập hay không." Hoa Linh bỗng nhiên nhớ tới tộc nhân: "Trạch Gia, nếu tộc nhân của ta cũng đều sở hữu năng lực này, há chẳng phải không cần phá giải trớ chú?" "Cũng không hẳn, trớ chú sẽ áp chế huyết mạch sức mạnh." Trương Trạch giải thích, "Lạc ấn tế phẩm vốn là để hoàn thành tế tự cho Xà Thần.

Nhưng tộc nhân các ngươi chỉ mở ra nghi thức Ngọc Nhãn mà chưa hoàn thành, do đó ấn ký cứ truyền thừa trên người mỗi tộc nhân.

Phải đợi nghi thức hoàn thành, Xà Thần mới thu hồi ấn ký." "Xà Thần ấn ký?" "Đúng." Trương Trạch bảo Chá Cô Tiếu lấy ra Mộc Trần Châu, "Hạt châu này, chẳng phải là Phượng Hoàng Đảm của người Tây Chu, mà là Xà Thần Chi Nhãn.

Chính xác hơn là con mắt do Cổ Thần Xà Thần tử hậu lưu lại, bên

trong ẩn chứa trường sinh sức mạnh của Xà Thần." Mấy người đang nói chuyện, khô lâu trên tường bỗng nhiên chuyển động, đại lượng tóc tai huy vũ tóm lấy Trần Ngự Lâu và thủ hạ, bao gồm cả Trương Khải Sơn đang lơ là cảnh giác. "Nhật Sơn, dùng đuốc!" Trương Nhật Sơn cầm đuốc thiêu đốt đám Tóc Virus, nhưng đã muộn, một bộ phận tóc đã chui vào trong cánh tay.

Trương Trạch vội hô Hoa Linh: "Máu của ngươi cũng có tác dụng!" Ba người Bàn Sơn không do dự, lập tức cắt tay vẩy máu ra.

Máu tươi chạm vào Tóc Virus, chúng liền sợ hãi rụt lại.

Trương Thụy Lâm cũng hô lớn: "Chuẩn bị Kỳ Lân Huyết, đồng thời dùng lửa!" Thấy ba người Bàn Sơn đạo nhân cũng giống như người Trương gia sở hữu bảo huyết, đám người Trương Thụy Lâm tự nhiên không chịu kém cạnh.

Kỳ Lân Huyết thuần chính vẩy ra, Tiểu Ca nhanh chóng dùng Hắc Kim Cổ Đao chém đứt tóc, sau đó dùng lửa thiêu rụi.

Tốc độ cực nhanh, không hổ là Tộc trưởng Trương gia.

Ngay cả Nhị Nguyệt Hồng cũng chỉ có thể ngang ngửa về tốc độ.

Những người được cứu ra đột nhiên thống khổ gào thét, đa số là thủ hạ của Trần Ngự Lâu.

Trần Ngự Lâu cầu cứu Trương Trạch: "Trạch Gia, có cách nào cứu bọn họ không?" Tiểu Ca lấy ra thuốc cầm máu: "Thuốc Trương Trạch đưa, có thể cầm máu." Trương Thụy Lâm bôi thuốc lên vết thương, phát hiện tốc độ cầm máu cực nhanh, lập tức cho người cõng những kẻ bị thương ra ngoài. "Rời khỏi đây trước, ra ngoài rồi chữa trị." Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân dìu Trần Ngự Lâu và Hoa Mã Quải.

Kim Bàn vừa rồi tránh kịp nên không sao, giờ đang nhíu mày tính

toán la bàn. "Trương Trạch, xem ra ta lầm rồi, lối vào này vốn là Sinh Môn, nhưng bị người cải động biến thành Tử Môn.

Đây căn bản là một cái bẫy.

Xem ra trong Cửu Môn năm đó cũng có cao thủ am hiểu Kỳ Môn Độn Giáp!" Trương Trạch an ủi: "Tiền bối, bên phía Hồng gia chắc có nhiều tư liệu hơn, lần này coi như thăm dò tình huống trước.

Lần sau nghiên cứu kỹ càng, ta sẽ lại phá tòa địa cung này." Trương Gia Cổ Lâu nếu dễ dàng bị phá giải như vậy thì đã không bị người Nhật dòm ngó bao nhiêu năm nay.

Kim Bàn gật đầu tán đồng: "Lời này không sai, lưu được núi xanh không lo không có củi đốt." Nhóm người nhanh chóng theo đường hầm mà Trương Thụy Lâm đào để rời đi.

Dọc đường tìm lại ngựa, thuận lợi trở về Trường Sa thành.

Nhị Nguyệt Hồng vội nói: "Đưa đến Hồng phủ, ta có cách bạt trừ đám Tóc Virus này." Hồng Cô Nương ôm quyền tạ ơn: "Vậy làm phiền Nhị Gia." Trương Trạch vừa về thành, thấy Giải Cửu cầm một tấm thiệp mời bước nhanh tới. "Sư phụ, tìm được rồi.

Tân Nguyệt Phạn Điếm không tìm được người, nhờ ta chuyển giao thiệp mời cho ngài.

Còn có thiệp mời cho Trần Ngự Lâu Trần trưởng quan." Trương Trạch nhìn hai tấm thiệp mời trong tay, trong lòng nhược hữu sở tư.

Giải Cửu đưa thiệp mời cho Trương Trạch, đồng thời trêu chọc nói: "Sư phụ, cả thành Trường Sa, không, cả Hồ Nam này e rằng cũng chỉ có ngài và Trần trưởng quan là nhận được lời mời này." "Ở Kinh thành danh khí rất lớn, thậm chí trên toàn quốc đều không có một nhà đấu giá nào có được để uẩn thâm hậu như vậy." Đối với Tân Nguyệt Phạn Điếm, Giải Cửu cũng chỉ mới bắt đầu tìm hiểu gần đây.

Trước đó cũng chỉ là nghe nói.

Không phải các thế gia đảo đấu ở Trường Sa không muốn tiếp xúc với Tân Nguyệt Phạn Điếm, mà là căn bản không với tới được.

So với Tân Nguyệt Phạn Điếm, thì Lưu Ly Hán, Phan Gia Viên hay Quỷ Thị ở Kinh thành đều chỉ có thể coi là sạp hàng vỉa hè.

Bất luận thân phận lớn đến đâu, đến Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng phải tuân thủ quy tắc của tiệm. "Ta ngược lại có chút hiểu biết, Tân Nguyệt Phạn Điếm ngoài mặt là một tiệm cơm cao cấp, thực tế lại là một nhà đấu giá có bối cảnh thâm hậu." Trương Trạch cẩn thận hồi ức lại những thông tin về Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nhà hàng này vào thời Thanh là nơi thái giám và người nước ngoài giao dịch.

Người ra vào đều mặc chính trang, lâu dần thành truyền thống, tương đương với một loại luật bất thành văn.

Bất luận giao dịch lớn thế nào, toàn bộ đều tiến hành tại hí viện tầng ba của phạn điếm.

Tân Nguyệt Phạn Điếm từ khi khai trương chỉ làm buôn bán đấu giá, là thương nhân đứng đắn, chưa từng tham gia hạ mộ đảo đấu.

Lần này mời Trương Trạch, là một lần hiếm thấy mời người trong nghề đấu. "Chúc mừng sư phụ, lần này muốn danh động thiên hạ rồi." Dựa theo sự hiểu biết về sư phụ nhà mình, đi tới chỗ nào, đa phần sẽ gây ra chút động tĩnh.

Tuy nhiên trong lòng Trương Trạch thủy chung không quên, Tân Nguyệt Phạn Điếm là nơi tiêu tiền. "Giải Cửu." "Thỉnh sư phụ phân phó." "Lần này đi theo tới Kinh thành, ở lại bên ngoài tùy thời thay ta chuẩn bị tiền, lần này sư phụ muốn đi mua chút đồ tốt." Trong buổi đấu giá lần này, có khả năng xuất hiện Kỳ Lân Kiệt, Lộc Hoạt Thảo

và các loại dược liệu kỳ trân khác.

Những thực vật chất lượng cao này, phối hợp với dược liệu kỳ lạ, ăn vào chẳng những có thể tăng lên đại lượng tu vi, chí ít cũng có thể gia tăng mấy trăm năm thọ mệnh.

Tiền tài hết thì tùy thời có thể tiếp tục hạ đấu lấy minh khí.

Trong nước nếu đã bị đảo trống, hắn nhớ rõ ở nước ngoài cũng có cổ mộ tàng chứa lượng lớn tài bảo.

Như Tử Vong Chi Thành Hamunaptra của Ai Cập cổ đại, bí mật kho báu ẩn giấu trong "Tuyên Ngôn Độc Lập".

Không nói nước ngoài, ngay tại Tây Sa trong cổ thành Tinh Tuyệt cũng tàng chứa hoàng kim chất đống thành núi.

Thậm chí Vân Thiên Cung mà bọn họ sắp đi, cũng tàng chứa kho báu cuối cùng của Đông Hạ quốc, đó là một bút tài bảo khổng lồ hoàn toàn không thua kém gì Tây Hạ.

Giải Cửu bất ngờ nhìn sư phụ: "Sư phụ người chưa đi Kinh thành, làm sao biết được danh sách vật phẩm đấu giá lần này?" Trương Trạch cười bí hiểm.

Đây chính là bí mật của hắn.

Trần Ngự Lâu bị thương cùng những người khác giờ phút này đang ở trong nhà Nhị Nguyệt Hồng, tiếp nhận trị liệu.

Bàn khẩu của Hoắc gia cách Hồng gia rất gần, đương gia nghe nói chuyến đi khoáng sơn lần này có người bị thương.

Hoắc Cẩm Tích lập tức mang theo liệu thương dược của Hoắc gia, nhanh chóng ngồi xe ngựa xuất môn.

Chờ đến cửa Hồng gia, lại liếc mắt nhìn thấy Trương Trạch đang đứng cùng Giải Cửu. "Trạch Gia!

Cửu Gia!

Đều đứng ở đây sao?" Trên xe ngựa Hoắc Tiên Nhi cũng đi xuống.

Thấy Trương Trạch bình an vô sự, mới yên lòng. "Trạch Gia, nghe nói chuyến đi khoáng sơn lần này cũng không thuận lợi.

Chẳng lẽ... thật như tên Cừu Đức Khảo kia nói, trong khoáng sơn có đại lượng cơ quan, bên trong tàng chứa vô số tài bảo?" Nói thật, nghe được tin tức này, ít nhiều cũng có chút động lòng.

Chương 163

Nhưng nếu đồ vật là Trương Trạch lấy, vậy thì không sao, nếu cửu môn các gia tộc khác đều có, mà Hoắc gia không có, người Hoắc gia khẳng định sẽ có ý kiến.

Không sợ thiếu chỉ sợ không công bằng, đây là bản chất nhân tính.

Điểm này Trương Trạch sớm có dự liệu. "Hoắc đương gia xem ra hiểu lầm rồi, trong khoáng sơn căn bản không có tài bảo, giống như ta đã nói trước đó.

Nếu không tin, một thời gian nữa ta lại xuống khoáng sơn, có thể mang người tùy ta cùng tiến vào." Nghe Trương Trạch nói muốn dẫn nàng hạ mộ. "Lời này là thật sao?" Hoắc Cẩm Tích trong lòng không khỏi dâng lên một trận kinh hỉ. "Đương nhiên là thật, nhưng người hạ mộ nhất định phải là tinh anh." Nói xong, ý bảo Hoắc Cẩm Tích cùng Tiên Nhi đi theo cùng vào Hồng phủ nhìn xem những người bị thương kia.

Mới vừa đi vào, liền nghe thấy bên trong truyền đến tiếng thảm thiết kêu gào. "Tê..." Hoắc Tiên Nhi nghe tiếng kêu thảm thiết này chân mày nhíu chặt: "Trạch Gia, bên trong bị thương là ai, sao lại kêu thê thảm như thế!" Trương Trạch bất đắc dĩ nói: "Vào xem sẽ biết." Thật sự người bị thương quá nhiều, không tiện nói tên từng người.

Kỳ thật hắn cũng không hiểu rõ, vì sao trong nguyên tác Trương Khải Sơn sống chết không cho người Cửu Môn hiểu rõ tình huống khoáng sơn.

Chỉ cần mang theo vài người, không tiếp xúc nội bộ, ở bên ngoài loanh quanh để bọn họ hiểu rõ nguy hiểm bên trong, cũng có thể tránh cho không ít phiền toái.

Chờ đến bên trong, đã thấy mấy gian phòng đều có người nằm.

Trương Khải Sơn cùng Trần Ngự Lâu đang bị nhổ tóc.

Trương Thụy Lâm đang mang theo người khác, đi cấp cho thủ hạ của Trần Ngự Lâu nhổ bỏ virus tóc. "Hoắc đương gia, đi theo ta." "Gọi Hoắc đương gia quá xa lạ, Trạch Gia không bằng gọi tên ta là Cẩm Tích thì tốt hơn." Cẩm Tích hai chữ này cũng không phải ai tùy tiện đều có thể gọi.

Thông thường tại Trường Sa thành, người bình thường đều chỉ có thể gọi Hoắc Tam Nương.

Bỗng nhiên một chiếc lá rụng rơi lên đầu Hoắc Cẩm Tích.

Trương Trạch thấy thế, thuận tay đem lá rụng hái xuống.

Chạm đến tóc đen nhu thuận, lại không thấy mặt Hoắc Cẩm Tích hơi hơi đỏ lên.

Tề Thiết Chủy vừa vặn đi ngang qua, kinh ngạc nhìn về phía Hoắc Cẩm Tích: "Ta nhìn lầm rồi sao, cư nhiên dám chạm vào tóc của Hoắc Tam Nương - người không dễ chọc nhất Trường Sa thành.

Cũng may là Trạch Gia, nếu đổi lại là người khác..." Lời còn chưa dứt, bị Hoắc Cẩm Tích trừng mắt một cái, trực tiếp nuốt trở vào.

Lại nhìn trong phòng, rượu thuốc, cái nhíp, chậu than.

Lại thấy Tiểu Ca mặc áo hoodie đen, hai ngón tay kẹp lấy tóc.

Ngay cả Linh Tê Nhất Chỉ mà Trương Trạch dạy cũng dùng ở trên đó.

Một lọn tóc thật dài, mang theo cả da thịt trực tiếp bị xé rách xuống. "Tóc?" Hoắc Cẩm Tích kinh khủng nhìn, trước mắt từ trong da thịt người lại kéo ra sợi tóc dài như vậy. "Không sai, trong khoáng sơn có đại lượng loại virus tóc này, một khi chui vào thân thể người sẽ

nhanh chóng dọc theo mạch máu sinh trưởng, một mạch mọc đến ngũ tạng, đại não các nơi." Trương Trạch nói hào không khoa trương, Hoắc Cẩm Tích cùng Hoắc Tiên Nhi đều hít vào một ngụm khí lạnh. "Khoáng sơn bên trong hung hiểm như thế!

Hiện tại còn tính toán cùng ta xuống khoáng sơn sao?" Hoắc Cẩm Tích nuốt nước miếng: "Xuống, người Hoắc gia ta, không đến mức vô dụng như vậy." Đều đã đến nước này, khoáng sơn là nhất định phải xuống.

Trương Trạch quái dị cười nói: "Vậy được, hai ngày nữa chờ ta lại xuống khoáng sơn, liền thông tri ngươi." Thấy người bị thương không có việc gì, Trương Trạch trực tiếp đi tìm Nhị Nguyệt Hồng.

Nhờ hắn trước hỗ trợ an bài Trần Ngự Lâu nghỉ ngơi.

Ký nhiên nhận được lời mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm, hôm nay chuẩn bị khởi hành đi tới Kinh thành. 【 Đinh, chúc mừng túc chủ xuất sắc hoàn thành khiêu chiến nhiệm vụ, thỉnh lựa chọn tưởng lệ. 】【1.

Trảm Tiên Phi Đao, từ Dị Nhân vị diện. 】【2.

Mai Hoa Môn Mai Hoa Tiêu ám khí thủ pháp, từ Thích Khách vị diện Mai Hoa Môn. 】【3.

Tùng Phong Kiếm Pháp, từ Võ Hiệp vị diện Thanh Thành Phái. 】 Nhìn hạng thứ nhất Trảm Tiên Phi Đao, Trương Trạch liền nghĩ đến người vừa gọi điện thoại vừa sử xuất phi đao trong giả tưởng.

Tuy rằng bình thường cực thiếu sử dụng ám khí, nhưng Trảm Tiên Phi Đao, ngược lại có thể lựa chọn.

Trừ cái đó ra, Mai Hoa Tiêu cũng là ám khí, nhưng cùng Trảm Tiên Phi Đao có thể tự do khống chế thì không cách nào so sánh được.

Trong đó chân chính trọng điểm, là ở chỗ dùng "Khí" khống chế,

chứ không phải bản thân phi đao.

Bên người mọi người, cũng chỉ có hắn hiện tại sở hữu đủ "Khí". "Ta chọn phi đao." 【 Phi đao thuộc về Ngự Vật, thuộc về phương pháp vận dụng mới của Khí, hệ thống sẽ tặng tống túc chủ Hắc Kim Phi Đao - càng tiện cho việc khống chế. 】 【 Thỉnh lựa chọn số lượng phi đao cần tặng tống. 】 "Tặng phi đao cần khấu trừ gì không?" Kinh nghiệm mua sắm kiếp trước làm cho hắn theo bản năng hỏi trước nghi vấn trong lòng. 【 Không có bất kỳ yêu cầu gì, tối đa 50 thanh phi đao, túc chủ trước mắt khống chế hạn mức cao nhất là 7 thanh.

Tối cao hạn mức là 36 thanh. 】 Trương Trạch trực tiếp liền chọn số lượng tối đa.

Chính mình không cần, cũng hoàn toàn có thể giữ lại tặng người.

Thành công lấy được Trảm Tiên Phi Đao, Trương Trạch tùy ý sử dụng Khí, khống chế phi đao.

Phương pháp sử dụng phi đao, sớm đã xuất hiện trong não hải của hắn.

Sau đó Trần Ngự Lâu sắc mặt tái nhợt khoác một kiện quân phi phong, bước nhanh hướng về phía thư phòng đi tới. "Trương Trạch huynh đệ!" Xa xa đã nghe thấy thanh âm của Trần Ngự Lâu. "Tân Nguyệt Phạn Điếm nghe nói đang chiêu con rể, kia Doãn gia nữ nhi cùng ngươi tuổi tác vừa vặn tương phảng." Đi đến gần, Chá Cô Tiếu hỗ trợ đỡ một cái. "Chá Cô Tiếu huynh đệ, ta không sao, chút thương nhỏ ấy mà, tê ~~" Vừa đem tay buông xuống, liền cảm giác mặt trên có đau đớn do lôi kéo sinh ra.

Trương Trạch ngược lại nhớ tới việc này, nhìn thương thế của Trần Ngự Lâu, liền hỏi: "Chá Cô Tiếu, không cho Tổng Bả Đầu dùng Kỳ Lân Đan?" "Kỳ Lân Đan lập tức hết rồi, chỉ còn lại có năm viên."

Hoa Linh từ cách vách đi tới. "Trạch Gia, thuốc này chúng ta cần giữ lại một ít, mấy vị huynh đệ chỉ có thể dùng dược của Bàn Sơn ta trị liệu trước..." Dù sao thuốc này toàn bộ đều do Hoa Linh quản, có bao nhiêu nàng rõ ràng nhất.

Cái gì, hết thuốc? 【 Túc chủ sắp lần đầu tiên đi tới Kinh thành, thỉnh dùng bất cứ biện pháp nào danh chấn Kinh đô, hoàn thành nhiệm vụ có thể lựa chọn tưởng lệ. (Đại khái suất hàm chứa dược vật) 】 Trương Trạch nghe được bao hàm dược vật, như vậy có một loại khả năng, là không chỉ có dược vật.

Nếu như vậy, kia cũng đơn giản. "Cấp Trần huynh dùng dược đi, không cần luyến tiếc, ngã lập tức đi Kinh thành, có thể ở bên kia mua sắm một ít." Trương Trạch đều nói như vậy, Hoa Linh tự nhiên cũng không luyến tiếc.

Trong đó phối phương, Hoa Linh kỳ thật cơ bản đều nhớ kỹ.

Trọng điểm là làm sao tìm được Kỳ Lân Huyết Đằng có niên đại cao.

Thậm chí là Kỳ Lân Kiệt.

Đương nhiên, trực tiếp dùng Kỳ Lân Kiệt làm thuốc thì quá lãng phí.

Phương thức xử lý tốt nhất là trực tiếp ăn luôn.

Trần Ngự Lâu dùng dược, liền lập tức cảm giác miệng vết thương đang khôi phục. "Kỳ Lân Đan thật là đồ tốt, chỉ tiếc sắp hết rồi.

Trương Trạch huynh đệ, cứ như vậy dùng điệu thật sự có chút lãng phí." Trương Trạch lại không sao cả nói: "Không sao, thuốc này chính là dùng vào thời điểm quan trọng." Tại hắn xem ra, dược phẩm lấy tới chính là để dùng.

Rất nhanh Giải Cửu cũng từ bên ngoài đi vào.

Chương 164

"Sư phụ!" Đồng thời cũng cùng vài vị bên cạnh chào hỏi xong, đối với Trương Trạch nói: "Vé xe lửa đi Kinh thành đã mua xong.

Tùy thời có thể xuất phát." Trương Trạch nhìn thoáng qua số lượng vé, nói: "Lần này cũng không cần đi quá nhiều người.

Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hồng Cô Nương tùy ta cùng đi." Trương Thụy Lâm cùng Tiểu Ca bước nhanh đi tới, thấy còn ba tấm vé.

Liền nói: "Ta cùng Tiểu Ca cũng đi một chuyến.

Ta thu được tin tức, trong đó một cái vật phẩm đấu giá, tên là Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ, là Quỷ Tỷ mà Trương gia ta năm xưa bị phản đồ mang đi.

Vì tránh cho ngoài ý muốn, chỉ có ta cùng Tiểu Ca đi cùng, sẽ không cấp các ngươi thêm phiền toái." Bên cạnh Tiểu Ca chậm rãi ngẩng đầu: "Huyết mạch thuần độ của ngươi vượt qua ta, bí mật phiến cửa kia, nếu ta vô pháp thủ trụ, chỉ có thể dựa vào ngươi." Tiểu Ca ngữ khí phi thường bi quan.

Phiến cửa kia tự nhiên là Thanh Đồng Môn.

Đồ vật sau cửa sự quan trọng đại.

Trương Trạch hiện tại nghiễm nhiên đã thành Trương gia đệ nhất cao thủ.

Trương Thụy Lâm cũng thở dài: "Không thể không thừa nhận, hiện tại thực lực của ngươi, là Trương gia đệ nhất cao thủ.

Nếu không phải quy củ tộc quy Trương gia, chỉ có thể do tộc nhân có Kỳ Lân huyết thuần chính nhất đảm nhiệm tộc trưởng, hoặc là

ngươi mới là người thích hợp nhất xưng là tộc trưởng." Chung quanh mấy người toàn bộ đều nhìn về phía Tiểu Ca.

Trương Thụy Lâm giải thích: "Đừng nhìn chằm chằm Tiểu Ca, tại Trương gia ta tộc trưởng trách nhiệm trọng đại, tịnh không phải mỗi người đều nguyện ý trở thành tộc trưởng." Trương Trạch ngược lại không sao cả.

Dù sao hiện tại Trương gia cũng hạn chế không được hắn.

Đụng tới bí mật của Trương gia, hướng về phía lời Tiểu Ca vừa nói, hắn có thể trực tiếp quang minh chính đại tiếp xúc. "Thời gian không còn sớm, xuất phát thôi." "Chờ một chút." Nha Đầu bỗng nhiên ôm một cái rương đi ra. "Trạch Gia đi Kinh thành nhất định sẽ cần dùng tiền, điểm này là ta cùng Nhị Gia một chút tâm ý." Trương Trạch nhìn thoáng qua bên trong, toàn bộ là ngân phiếu.

Nhìn cái rương này, bên trong ít nhất cũng có trăm vạn. "Nhị Gia, ngươi biết đấy, ta tịnh không thiếu tiền." Nhị Nguyệt Hồng lại nói: "Ta tự nhiên biết Trạch Gia không thiếu tiền, chỉ là Hồng gia ta một chút tâm ý, tiền tài bất quá là vật ngoài thân, hết lại kiếm." Thấy Nhị Nguyệt Hồng kiên trì, Trương Trạch cũng không khách sáo.

Trực tiếp vẫy tay đem cái hộp thu đi.

Trần Ngự Lâu cởi xuống quân trang phi phong.

Tuy rằng có cấp trên tồn tại, nhưng cũng chỉ là trên danh nghĩa.

Thực tế quân đội của hắn hoàn toàn độc lập, không thuộc về bất luận kẻ nào quản hạt.

Cộng thêm thời gian trước tiếp nhận vạn người do Bắc Hải Mạc Vân Cao lưu lại, hiện tại cả Hồ Nam cùng khu vực xung quanh đều là địa bàn của hắn.

Mấy người sau đó ngồi lên xe lửa.

Trần Ngự Lâu vẫn nhiên là một kiện mã quái phối kính râm.

Trương Trạch một thân âu phục do Giải Cửu hỗ trợ tìm người định làm, chủ yếu cũng là vì phối hợp quy củ của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Chá Cô Tiếu cùng Lão Dương Nhân đồng dạng cũng thay đổi âu phục.

Hồng Cô Nương tắc thay đổi một kiện sườn xám.

Ngược lại là Hoa Linh, mặc vào váy liền áo xong, có vẻ càng đáng yêu.

Tại trong toa xe, Trương Trạch kinh ngạc phát hiện, nghe đồn Tây Bắc Bành Tam Tiên cũng ở trên chuyến xe này.

Ngược lại cảm giác có chút ngoài ý muốn.

Do không có cái gọi là tiết mục cướp thiệp mời, một đường gió êm sóng lặng không có tình huống ngoài ý muốn phát sinh.

Kinh thành, mấy người xuống xe lửa.

Xa xa nhìn thấy nhà ga có rất nhiều người, đều đang chờ đón người. "Sư phụ, ta nghe nói, Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ an bài người tới đón.

Chỉ là nhìn một vòng lại không thấy bảng hiệu có tên người." "Đón ta?" Trương Trạch nghe xong có chút ngoài ý muốn, ánh mắt đảo qua một vòng.

Cuối cùng rơi vào trên một tấm bảng viết "Tân Nguyệt Khúc Như Mi".

Chẳng lẽ kịch tình thay đổi, biến thành tới đón hắn?

Xa xa nghe thấy người bên kia tựa hồ đang thảo luận. "Tiểu thư, lão gia muốn đón Tây Bắc Bành Tam Tiên cùng Trường Sa Trạch Gia

hai người, chúng ta đều đứng ở đây có phải hay không không tốt lắm?" "Có cái gì không tốt, ai xem hiểu thì đón người đó." Phóng cái bảng hiệu này, chủ yếu cũng là thử xem lần này đón người có phải là một kẻ thô lỗ hay không.

Dù sao tất cả ý tứ, toàn bộ đều giấu ở trong tấm bảng này rồi.

Cẩn thận nhìn lại, người nói chuyện thân xuyên âu phục mang kính râm, trắng trắng tịnh tịnh.

Bên cạnh mấy hạ nhân của phạn điếm trên người mặc thanh nhất sắc đồng phục phạn điếm. "Tân Nguyệt Phạn Điếm không phải muốn cho người tới đón ngã sao, chẳng lẽ là mấy vị bên kia?" Lão Dương Nhân nhìn chằm chằm tấm bảng kia, khó hiểu hỏi: "Tân Nguyệt thì ta biết, Khúc Như Mi lại là ai?" Giải Cửu nghe xong cười giải thích nói: "Tân Nguyệt Khúc Như Mi là một câu thơ. 'Tân nguyệt khúc như mi, vị hữu đoàn viên ý.

Hồng đậu bất kham khán, mãn nhãn tương tư lệ.' Là thơ của từ nhân Ngưu Hi Tế thời cổ đại, ta nghe nói đương gia nhân của Doãn gia hẳn là càng khuynh hướng về Tây Bắc Bành Tam Tiên, nhưng ca ca của nàng tựa hồ cũng pha trò coi trọng sư phụ." Trương Trạch nhìn về phía bên kia, cũng không nói gì, bởi vì hắn tham dự dẫn tới kịch tình biến thành dạng này.

Hắn không thèm đi cướp thiệp mời của Bành Tam Tiên, nếu đã là cục diện hiện tại, liền trực tiếp đi về phía Doãn Tân Nguyệt.

Lại nghe Doãn Tân Nguyệt hướng hạ nhân bên người hỏi: "Bành Tam Tiên trông như thế nào?

Bành Tam Gia là người Tây Bắc, hẳn là lớn lên thô kệch, tráng kiện, ngăm đen..." "Thô kệch?

Mãng phu a?" Doãn Tân Nguyệt vừa nghe tức khắc không còn

hứng thú.

Tuy rằng niên đại này có không ít bao biện hôn nhân, nhưng Doãn Tân Nguyệt tính cách dám yêu dám hận, muốn tuyển tất định tuyển một người mình thích.

Hạ nhân bên cạnh bỗng nhiên nhìn thấy Trương Trạch mấy người đi tới. "Tiểu thư, có người tới." "Nghe đại bá ta nói, từ Trường Sa thành cũng mời một vị, nghe nói khen ngợi mấy ngày, người thật sự có tốt như vậy?" Doãn Tân Nguyệt nghe đại bá nhà mình nói, hoàn toàn không giống cha ruột nghiêm khắc như vậy.

So sánh dưới, thiên bình trong lòng bắt đầu hướng về bên này nghiêng lệch. "Xin hỏi, ai là Trạch Gia của Trường Sa?" Một người bộ dáng lĩnh ban, đi tới nhiệt tình tiếp đãi.

Ánh mắt hắn tại mấy người trước mắt đảo qua một lần.

Đầu tiên bài trừ Lão Dương Nhân đầu tóc xoăn tít, tiếp theo là Giải Cửu đeo mắt kính cùng Trần Ngự Lâu. "Là ta." Không đợi hắn nhận ra, Trương Trạch liền nhàn nhạt đáp lại.

Tiếp theo bỗng nhiên nhìn về phía bên cạnh Trần Ngự Lâu: "Vậy vị này tất là Trần Ngự Lâu Trần trưởng quan?

Tân Nguyệt Phạn Điếm năng thỉnh được nhị vị, thật là bồng tất sinh huy, vinh hạnh vô cùng!

Mấy vị gia từ xa tới, ngã chuyên môn an bài người, lát nữa sẽ đưa các vị dạo chơi Kinh thành trước.

Tân Nguyệt Phạn Điếm đấu giá hội, còn có mấy tiếng nữa mới bắt đầu.

Tiểu Tân, mấy vị quý tân giao cho ngươi tiếp đãi, vụ tất tiếp đãi mấy vị gia cho tốt." "Đúng rồi, dựa theo quy củ phạn điếm, một tấm thiệp mời chỉ có thể mang thêm một người, những quý khách khác..."

"Quy củ ta đều hiểu, đến lúc đó ta chỉ đi vào bốn người." Việc này Trương Trạch sớm có dự liệu.

Những công việc này sau khi tiến hành xác định xong, lĩnh ban mới yên lòng.

Hắn vẫy vẫy tay, phía sau lại tới một chiếc xe.

Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân cùng Hoa Linh mấy người ngồi phía sau.

Tiếp theo Trương Thụy Lâm nhường tài xế xuống. "Ta lái xe là tốt rồi, ngươi đi tiếp đãi người khác đi." Nói xong trực tiếp ngồi vào vị trí tài xế.

Tiểu Ca nhìn thoáng qua, liền ngồi bên cạnh Trần Ngự Lâu, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Hoa Linh nhìn "Tiểu Tân" đang mở cửa xe cho Trương Trạch phía trước, tổng cảm giác nhìn có chút quái dị. "Sư huynh, có cảm giác hay không, cái tên Tiểu Tân này nhìn quái quái?" Tuy rằng nhìn là nam nhân, nhưng đối phương xuất hiện xong, vẫn luôn nhìn chằm chằm Trương Trạch.

Làm cho nàng trong lòng bỗng nhiên nảy sinh cảnh giác.

Ba người ngồi xe phía sau, chờ phía trước phát xe liền đi theo sát phía sau.

Chương 165

"Nghe nói mấy vị gia ở Trường Sa làm đại mua bán, sao đột nhiên nghĩ đến hợp tác cùng phạn điếm chúng ta?" Cố gắng đè thấp thanh âm, giả trang nam nhân.

Kịch tình không giống nhau, Doãn Tân Nguyệt tò mò sự tình cũng trở nên bất đồng. "Tại hạ là Trạch Gia, tại Trường Sa thành làm đều là sinh ý đồ cổ.

E rằng tiểu huynh đệ không thường nghe, nhưng một cái danh hiệu khác lại thập phần vang dội." Trần Ngự Lâu đi trước một bước trả lời, sau đó nhìn về phía ngoài xe: "Ta đi dạo cũng được một lúc rồi, không bằng đưa chúng ta về Tân Nguyệt Phạn Điếm nghỉ ngơi trước?" "Trần trưởng quan xem ra mệt mỏi rồi.

Phía trước lập tức là Tân Nguyệt Phạn Điếm." Xa xa nhìn thấy cửa phạn điếm trải thảm đỏ thật dài.

Đồng thời nhìn thấy hai bên dựng bảng hiệu.

Doãn Tân Nguyệt cẩn thận hướng về phía đám người nghênh tiếp nhìn kỹ một chút. "Cha?" Đều nói cái người cha cực thiếu xuất hiện kia, lần này cũng xuất môn nghênh tiếp.

Thông qua kính chiếu hậu, nàng nhìn về phía hai người sau lưng.

Vị Trần Ngự Lâu kia nàng biết, đối phương thủ hạ quản ít nhất mười mấy vạn quân đội.

Là quân phiệt phi thường có danh tiếng trong nước hiện tại.

Bên cạnh vị này, lại chỉ nghe nói đến từ Trường Sa thành.

Liền tiếp tục sườn xao trắc kích hỏi: "Ta là lần đầu tiên thấy phạn điếm chúng ta long trọng nghênh tiếp một người như vậy." Tiếp theo

cẩn thận nhìn bảng hiệu mặt trên. "Long Vương Gia?

Trần đại soái chỉ đích thị khẳng định là Trần trưởng quan ngài rồi.

Vậy Long Vương Gia lại là ai?" Doãn Tân Nguyệt nhìn hoan nghênh từ mặt trên, bỗng nhiên cũng quên mất trốn tránh cha ruột. "Kia tự nhiên là vị Trạch Gia của chúng ta, tiểu huynh đệ chưa nghe nói gần đây thanh danh đại chấn Long Vương Gia sao?" "Nghe thì có nghe, chỉ là cách nói đều quá khoa trương.

Nghe nói Long Vương Gia danh thanh từ Hoàng Hà hai bờ sông bắt đầu truyền, nghe nói bên người mang theo một con Ngân Long, chém giết Hoàng Hà thủy quái vì dân trừ hại, cho nên mọi người đều gọi là Long Vương Gia...

Nhưng trên đời này làm gì có rồng a!" Nghe thôi đều cảm thấy có chút buồn cười.

Hắn lại tiếp tục: "Sau đó, nghe nói Long Vương Gia lại tại Vân Nam xuất hiện, lại sau đó là Đông Bắc, nghe nói một vị Bối Lặc gia cùng người ta nói, đã cùng Long Vương Gia kết giao, Long Vương Gia bản nhân ngay tại Trường Sa thành..." Bỗng nhiên quay đầu: "Trạch Gia, nói không phải là ngài đi?" Trương Trạch nâng mắt cùng nàng đối thị: "Như thế nào, không giống?" Không nghĩ tới, danh thanh của mình truyền xa như vậy.

Trần Ngự Lâu cười nói: "Trương Trạch huynh đệ, e rằng ngươi còn không biết đi?

Gần đây vẫn luôn bận rộn bôn ba, hoặc là ngốc tại trong nhà, nhưng ai không biết đại danh của ngươi sớm đã truyền khắp đại giang nam bắc." Nói xong tùy tay lấy ra một tờ báo. "Báo này là ta vừa rồi tại nhà ga mua của tiểu huynh đệ bán báo, ngươi xem xem." Trương Trạch nhìn chằm chằm báo chí, thình lình thấy mặt trên viết một hàng chữ to. "Danh chấn đại giang nam bắc Long Vương Gia sắp tới Bắc

Bình?" Thời đại này báo chí cùng hậu thế nhưng bất đồng.

Rõ ràng chữ to như vậy, tương đương với hot search của hậu thế. "Trạch Gia, chính ngài đều không biết?" Doãn Tân Nguyệt không nghĩ tới náo loạn cái ô long lớn như vậy.

Danh thanh đại táo, bản nhân lại không hề hay biết.

Nhìn báo chí, Trương Trạch bỗng nhiên cảm giác, nhiệm vụ của mình tựa hồ cũng chỉ kém một bước.

Tân Nguyệt Phạn Điếm là nơi có tiền nhất Bắc Bình, đồng thời cũng là khách sạn cao cấp nhất thế giới Bắc Bình.

Có một số người tiêu phí một bữa ăn, phải tốn hết số tiền mà bá tánh bình dân cả đời đều kiếm không được.

Có thể nói là xa xỉ tới cực điểm.

Trương Trạch ngược lại không thích phô trương lãng phí như vậy.

Chủ yếu lần này hướng về phía nhiệm vụ khen thưởng, còn có phách mại phẩm. "Không nghĩ tới Trần đại soái cũng tham gia Tân Nguyệt Phạn Điếm đấu giá!

Khó trách, Doãn chưởng quỹ đích thân nghênh tiếp, người bình thường cũng không có đãi ngộ này.

Còn có vị Long Vương Gia kia, cùng Trần đại soái cùng nhau xuất hiện, chẳng lẽ hai người quen biết?

Long Vương Gia cũng tới rồi, long sợ là tam nhân thành hổ lời đồn đãi đi." Người chung quanh nhìn chằm chằm hai chiếc xe của Trương Trạch, nghị luận sôi nổi.

Bên ngoài đông đảo người nhìn chằm chằm, giả phẫn phạn điếm nhân viên Doãn Tân Nguyệt đành phải căng da đầu mở cửa.

Doãn chưởng quỹ cùng ca ca bên cạnh đứng cùng nhau, ngược lại có vài phần giống nhau.

Thấy Doãn Tân Nguyệt xuống xe, Doãn chưởng quỹ thấp giọng răn dạy lĩnh ban bên cạnh. "Để cho ngươi trông chừng tiểu thư, sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Một lát nữa sẽ tìm ngươi tính sổ!" Chờ Trương Trạch cùng Trần Ngự Lâu, Tiểu Ca ba người xuống xe, Doãn chưởng quỹ mang theo người lập tức nghênh đón đi lên.

Theo Trương Trạch cùng Trần Ngự Lâu vừa mới xuống xe, người Tân Nguyệt Phạn Điếm liền lập tức nghênh đón. "Tân Nguyệt Phạn Điếm Doãn Hạo hiệp gia huynh Doãn Xuyên, tiểu nữ Doãn Hàn, hoan nghênh Trần đại soái cùng Long Gia lý lâm bản điếm!" "Doãn lão bản khách khí." Trần Ngự Lâu cười ha hả đi lên. "Không nghĩ tới lệnh ái cấp ngã lái xe, Trần mỗ bất thắng vinh hạnh!" Trương Trạch cũng đồng thời nói: "Trương Trạch kiến quá Doãn đại chưởng quỹ, Doãn nhị chưởng quỹ." Cũng không biết nên phân biệt Doãn Hạo cùng Doãn Xuyên huynh đệ hai người như thế nào, liền lấy chưởng quỹ xưng hô, ngược lại cũng không sai.

Doãn Hạo mặc một thân âu phục, để hai phiết râu mép, nhìn qua so với Doãn Xuyên càng thêm uy nghiêm.

Bên cạnh Doãn Xuyên cho người ta cảm giác tắc càng dễ nói chuyện hơn một chút.

Tại cẩn thận nhìn trước mắt Trương Trạch xong, ngoài ý muốn nói: "Không nghĩ tới Long Gia như thế tuổi trẻ!" Trong đám người, một cái bưu hình đại hán chen chúc ra. "Ta tưởng là ai, Long Vương Gia cũng bất quá là tên mặt trắng!

Doãn tiểu thư, tiểu bạch kiểm vừa thấy là biết trúng cái mã ngoài chứ không trúng cái dùng, ngài cũng ngàn vạn đừng bị hắn cấp lừa!"

Đứng ở phía sau Hoa Linh nghe Doãn lão bản giới thiệu tên nữ nhi.

Hoa Linh kỳ quái hỏi: "Doãn tiểu thư không phải hẳn là gọi Doãn Tân Nguyệt sao?

Doãn lão bản gọi là Doãn Hàn?" "Ta bản danh Doãn Hàn, chỉ là bởi vì là đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm, cho nên mọi người đều gọi ta là Doãn Tân Nguyệt." Doãn Tân Nguyệt hoàn toàn lười đến để ý tên Bành Tam Tiên đang nói chuyện, phản chuyển đầu đi cùng Hoa Linh nói chuyện.

Đi đến bên cạnh Hoa Linh, đối với Doãn lão bản nói: "Cha, mấy vị này cũng là bằng hữu của Trần đại soái cùng Long Gia, nữ nhi nhượng các nàng cũng cùng ta đi vào." Hồng Cô Nương đứng ở bên cạnh Chá Cô Tiếu, thấy Doãn Tân Nguyệt tính cách hoàn toàn không có một chút đại tiểu thư giá tử, cũng đối nàng pha hữu hảo cảm.

Trương Trạch khách khí nói: "Doãn lão bản, mấy vị bằng hữu của ta tùy ta từ Trường Sa tới, cấp các nàng an bài ghế lô bình thường là được." Bành Tam Tiên một mặt nói tục thấy không ai để ý tới, tức khắc trong lòng hỏa mạo tam trượng.

Tại Tây Bắc thời điểm nào bị người coi thường như vậy? "Doãn lão bản, nếu muốn không có việc gì, ta đi vào trước." Thấy Bành Tam Tiên nói chuyện làm việc như thế thô tục tùy ý, làm cho Doãn Hạo cũng có chút không vui. "Bành Tam Gia cứ tự nhiên.

Người đâu, chiêu đãi Bành Tam Gia vào phòng gian phạn điếm." Nói xong, quay đầu hướng Trần Ngự Lâu, Trương Trạch bên này: "Trần đại soái, Long Gia, mấy vị thỉnh tùy ta." Bành Tam Tiên vừa mới xoay người, lập tức lấy ra ám khí độc châm, hướng về phía Trương Trạch bắn tới.

Trương Thụy Lâm thanh đồng kiếm đột nhiên tới, đem độc châm trực tiếp đánh rơi.

Đồng thời hừ lạnh một tiếng: "Hạng người tiêu tiểu, chỉ dám ám tiễn đả thương người!

Hảo một cái Tây Bắc Bành Tam Gia!" Hồng Cô Nương thấy đối phương dám ở trước mặt nàng sử dụng ám khí.

Bản thân là ám khí hành gia, đang tính ra tay.

Trương Trạch ý bảo nhường cho hắn. "Hắn nhắm vào ta, lần này nhường cho ta." Hắn cười lạnh: "Có qua có lại mới toại lòng nhau, ngươi cũng ăn ta một chiêu." Hắn bỗng nhiên từ trong túi lấy ra một thanh phi đao.

Tùy ý hướng về phía không trung ném một cái.

Bành Tam Tiên cười lạnh: "Ta tưởng là cao thủ gì, bất quá là hoa chúng thủ..." Một chữ "sủng" còn chưa xuất khẩu, bỗng nhiên phát hiện phi đao từ không trung bay trở về.

Nhanh chóng bay đến trước mắt hắn.

Trương Trạch xoay người: "Doãn lão bản, ta cũng đứng đã lâu, có thể hay không trước đưa ta về phòng gian của phạn điếm nghỉ ngơi?" Mắt của Doãn lão bản giờ phút này đang nhìn chằm chằm thanh phi đao kia. "Cha, đao của hắn giống như có tư tưởng vậy, mau nhìn!" Doãn Tân Nguyệt kinh kỳ nhìn chằm chằm thanh phi đao kia.

Phát hiện Bành Tam Tiên vô luận như thế nào huy động roi, đều vô pháp đánh trúng phi đao.

Doãn Xuyên cẩn thận nhìn về phía bốn phía: "Loại phi đao này hẳn là có tơ lụa khống chế, nếu không làm sao có thể tại không trung tự như bay lượn?" Lại nhìn kia phi đao, trực tiếp tại dưới mắt bao người, cạo sạch một bên râu cùng một bên lông mày của Bành Tam Tiên.

Làm cho cả người hắn nhìn qua có vẻ thập phần hoạt kê.

Tức khắc trong lòng bạo nộ, phi đao bỗng nhiên dừng ở bên cổ hắn.

Chương 166

"Lần sau lại đánh lén, động không chỉ là lông mày cùng râu mép đơn giản như vậy đâu." Phi đao tại trước cổ Bành Tam Tiên hoạt động một chút, sau đó nhanh chóng quay về trong tay Trương Trạch. "Doãn lão bản, nhất thời ngứa nghề, cùng Bành Tam Gia thảo giáo một phen về ám khí, hy vọng ngài không cần để ý." Doãn lão bản chậm rãi hồi thần: "Long Vương Gia quả nhiên danh bất hư truyền.

Thỉnh tùy ta.

Trần đại soái cùng Long Vương Gia là bằng hữu, tự nhiên cũng là bằng hữu của Tân Nguyệt Phạn Điếm ta." Hắn nhìn về phía Thính Nô bên cạnh: "Mau cấp mấy vị quý tân an bài thượng tọa." Thính Nô lập tức đi cho người an bài chỗ ngồi.

Dĩ cấp bậc của Trần Ngự Lâu, hiện tại đích xác có tư cách để Doãn lão bản trực tiếp tiếp đãi.

Trương Trạch trong lòng thập phần rõ ràng, Doãn lão bản trước mắt đối hắn khách khí như vậy, đại bộ phận là thơm lây ánh hào quang của Trần Ngự Lâu.

Bất quá hắn cũng không vội, dù sao đấu giá đều chưa bắt đầu.

Doãn Xuyên đi đến bên người Trương Trạch, nhìn nhìn mấy người đều không mang hành lý, nhắc nhở nói: "Long Gia, lần này đấu giá hội cũng không chỉ vẻn vẹn nhìn kiện phách phẩm kia.

Ta chính là đã cấp đệ đệ ta trọng điểm đề cử rồi, ta lặng lẽ nói cho ngài, con rể của Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ được tuyển chọn trong hai người ngài và Bành Tam Tiên." Đến nỗi tuyển ai, không nói cũng đã rõ.

Hai người nói chuyện thanh âm tuy nhỏ, lại đều rơi vào trong tai Thính Nô bên cạnh.

Tại Tân Nguyệt Phạn Điếm, huấn luyện đại lượng Thính Nô có thính lực dị vu thường nhân, còn có Côn Nô làm đả thủ.

Thính Nô phụ trách nghe lén tình huống của tất cả mọi người, một khi phát hiện không đúng, sẽ lập tức gọi Côn Nô. "Đại chưởng quỹ e rằng còn không biết đi?" Trần Ngự Lâu nghe hai người nói chuyện, đi tới. "Trường Sa thành cơ hồ tất cả mọi người đều biết, huynh đệ này của ta biết thuật Bàn Vận.

Tiền tuy rằng đều ở tại Trường Sa thành, nhưng chỉ cần thủ dụng, tùy thời có thể lấy ra." Nói xong ý bảo Trương Trạch lộ một tay. "Doãn đại chưởng quỹ cũng quan tâm tình huống của ngài, không bằng trước làm cho đại chưởng quỹ nhìn xem, cũng tốt an tâm." Trương Trạch thấy Doãn Tân Nguyệt bên cạnh cũng tò mò nhìn qua.

Dù sao Bàn Vận Thuật trong truyền thuyết, đều chỉ có trong những chuyện xưa quỷ quái mới có.

Hiện thực bên trong, trừ bỏ biến ảo thuật, thật đúng là không có mấy người đã gặp. "Cũng tốt." Trương Trạch vừa dang tay, đột nhiên xuất hiện mộc hạp mà Nhị Nguyệt Hồng cùng Nha Đầu đưa trước đó.

Bên trong đựng toàn bộ là ngân phiếu, túc túc một trăm vạn. "Doãn bá phụ hiện tại có thể yên tâm?" Doãn Xuyên nghiêm túc thẩm thị thoáng qua toàn thân trên dưới của Trương Trạch.

Căn bản không có địa phương nào có thể buông cái hộp lớn như vậy. ".....

Biến ảo thuật?

Bắc Bình Thiên Kiều thượng cũng có loại thủ đoạn này, lừa không được ta, nói cho ta lời nói thật!" Trương Trạch thấy hắn không tin,

không có giới thiệu, cười cười tiếp tục nâng tay.

Bỗng nhiên bên người nhảy ra Tương Tây Thi Vương. "Hống ~" Thi Vương bỗng nhiên xuất hiện, làm cho khách nhân đang đi vào Tân Nguyệt Phạn Điếm tức khắc giật nảy mình.

Trên người một cỗ hắc khí khó có thể che giấu tức khắc bạo phát ra.

Tất cả Côn Nô, nhìn thấy Tương Tây Thi Vương, đột nhiên toàn bộ vọt tới lộ ra thần tình giới bị. "Đều lui da!" Doãn lão bản bước nhanh đi tới. "Long Gia, đây là...?" Trương Trạch mỉm cười giải thích nói: "Doãn Xuyên bá phụ đối với thủ đoạn của ta tò mò, ta liền tùy ý lộ một tay.

Động tĩnh có chút lớn, thỉnh không cần kiến quái!" Động tĩnh hà chỉ là lớn, cơ hồ tất cả mọi người toàn bộ đều vây lại.

Thân xuyên tử kim liễm bào Thi Vương, mặt tuy rằng nhìn cùng người bình thường không sai biệt lắm, nhưng trang phục lại là một người Nguyên triều.

Doãn Tân Nguyệt thử dùng tay chạm chạm vào liễm bào của Thi Vương. "Là thật?" "Đương nhiên là thật." Hoa Linh lập tức đem nàng kéo ra: "Cái này là Nguyên đại đại tướng quân.

Trực tiếp bị Trạch Gia thu phục xong, vẫn luôn giữ lại bên người." Nàng lập tức đem lai lịch của Nguyên đại Thi Vương kể cho Doãn Tân Nguyệt nghe.

Nhưng thanh âm lại không nhỏ, người bên cạnh kinh ngạc toàn bộ đều trộm nghe.

Lại thấy trong đám người bỗng nhiên đi ra một thanh niên để bím tóc dài, thân xuyên mãng bào. "Trạch Gia!" Thanh niên trên tay thưởng thức ngọc ban chỉ, chắp tay đi tới. "Ta vừa nghe có một cao nhân biết

thuật Bàn Vận, vừa nghe liền biết là Trường Sa thành Long Vương Gia.

Đông Bắc từ biệt, đã lâu không gặp." Làm cho Doãn Xuyên bên cạnh càng kinh ngạc: "Bối Lặc gia quen biết Long Gia?" "Quen biết, hà chỉ là quen biết, Long Gia từng tại Đông Bắc đã cứu ta!" Bối Lặc gia ánh mắt nhìn về phía Thi Vương, sắc mặt quái dị: “Vị bằng hữu quái nhân bên cạnh ngài nhìn thật dọa người.” Nói đoạn, hắn liền hướng sang Trần Ngự Lâu ở bên cạnh chào hỏi.

Chiếu theo tiêu chuẩn của Thanh triều, Trần Ngự Lâu cũng được xem là cấp bậc đại tướng quân nắm giữ binh quyền.

Trương Trạch nhìn Thi Vương, dường như hắn cũng không thích ở lại trong hoàn cảnh bị người ta chỉ trỏ như thế này.

Thi Vương xuất hiện, xung quanh có rất nhiều người tựa hồ đã lờ mờ đoán được thân phận của y.

Doãn lão bản lập tức nói: “Long Gia, vị bằng hữu bỗng nhiên xuất hiện này e rằng không thích hợp tiến vào phạn điếm, thỉnh Trạch Gia dùng Bàn Vận Thuật đưa đi trước.” Vị Doãn lão bản này quả nhiên là người kiến thức rộng rãi, chỉ nhìn một thân thi khí liền đoán ra là Thi Vương.

Trương Trạch phất tay, Thi Vương liền biến mất ngay trước mắt bao người.

Thi Vương đã sở hữu linh trí, vô cùng đa nghi, hắn là cố ý làm vậy.

Hồng Cô Nương nhìn phi đao vừa rồi của Trương Trạch, tò mò hỏi: “Trạch Gia, phi đao ngài vừa dùng sao lại lợi hại như vậy?” Trương Trạch cũng chợt nhớ ra, Hồng Cô Nương chính là người giỏi phi đao nhất trong đám bọn họ.

“Có hứng thú học không?” “Đương nhiên là có hứng thú, ám khí lợi hại dường ấy mà!” Nghe xong, Trương Trạch lại nhìn về phía Chá Cô Tiếu: “Muốn học loại phi đao này, trước tiên phải sở hữu huyết mạch lực lượng tương tự như ta và Chá Cô Tiếu huynh đệ.

Sau đó trong cơ thể mới có thể sản sinh ra một loại sức mạnh gọi là ‘Khí’, như vậy mới có thể chân chính chưởng khống loại phi đao này.” Hồng Cô Nương và Chá Cô Tiếu đều sắp thành hôn, để nàng sở hữu phiên bản giản lược của Lục Khố Tiên Tặc, đảo cũng vô thương đại nhã.

Trương Trạch tùy tay lấy ra một cái bình nhỏ, đem huyết dịch của mình tống vào trong đó.

Đương nhiên những động tác này đều thực hiện trong tình huống người bên ngoài không chú ý.

Đợi Hồng Cô Nương uống xong, hệ thống nhắc nhở liền lập tức xuất hiện.

Trương Trạch chọn cho nàng sự cường hóa về hệ tiêu hóa cùng ngũ thể, bao gồm kinh lạc, cơ bắp, mao phát, da dẻ và xương cốt.

Từ đó có thể sản sinh ra Khí.

Đến lúc đó nàng có thể chưởng khống Trảm Tiên Phi Đao, cũng là một trợ thủ đắc lực.

Bối Lặc gia và Trần Ngự Lâu trò chuyện vài câu, hai người đều tương hỗ khách sáo.

Doãn lão bản dẫn đường phía trước, mấy người rất nhanh liền đi vào trong Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Bối Lặc gia bỗng nhiên hỏi: “Vị đường đệ kia của ta hiện tại ở Thường Sa có khỏe không?” “Sống không tệ, ta bảo hắn giúp ta trông coi gia nghiệp.” Hắc Nhãn Kính tạm thời không có cách nào tăng lên

thực lực, nhân thử Trương Trạch không vội mang hắn theo bên người.

"Sống tốt là được rồi, Trạch Gia đã đáp ứng sẽ cho ta xem con Giao Long kia đấy nhé." "Tự nhiên là không thành vấn đề, trước khi trở về, nhất định để ngài xem." Nghe Trương Trạch nói chuyến này có thể nhìn thấy Giao Long, Bối Lặc gia tức khắc ma quyền sát chưởng: "Lời này là thật?" "Thiên chân vạn xác." Muốn xem Tiểu Cửu, đó chẳng phải là chuyện tùy tay triệu hoán hay sao.

Chỉ là hiện tại tràng địa không thích hợp.

Lần trước sau khi Tiểu Cửu ngủ say, thể hình lại ẩn ẩn lớn thêm vài phần.

Doãn Tân Nguyệt nhìn về phía Hoa Linh, lập tức hỏi: "Chuyện Giao Long là như thế nào a?" Bình thường Giao Long hay Hoàng Long trong miệng mọi người, đa phần chỉ là một số loài động vật hoặc giả thuyết.

Hoa Linh đáp: "Là một con Giao Long màu ngân bạch to bằng cột đá bên cạnh Trạch Gia, nghe nói trước kia chỉ là một con biến dị bạch xà, nhưng trên đầu lại có sừng.

Về sau cũng không biết vì ăn thứ gì, biến dị mọc ra bốn cái móng vuốt." Trong đầu Doãn Tân Nguyệt bỗng nhiên hiện ra hình tượng rồng: "Trên đầu có sừng, mọc ra bốn cái long trảo, không phải lừa ta đấy chứ?" "Lời Hoa Linh nói là thiên chân vạn xác." Hồng Cô Nương cũng gia nhập vào cuộc trò chuyện.

"Nếu không tin, đến lúc đó theo chúng ta đi Thường Sa thành, vừa nhìn liền biết." "Được a." Doãn Tân Nguyệt nghe xong liền nảy sinh nồng hậu hứng thú.

Đối với người đàn ông đi phía trước sở hữu khí chất độc đáo, mị

lực và tướng mạo soái khí này, nàng tràn đầy tò mò.

Lúc này nàng mới chú ý đến Trương Thụy Lâm và Tiểu Ca đi phía sau.

"Đúng rồi, vị tiểu ca lớn lên giống Trương Trạch kia là ai?" "Chúng ta đều gọi là Tiểu Ca, là đồng tộc của Trạch Gia, nhưng ta cũng không xác định Tiểu Ca và Trạch Gia có hay không quan hệ huyết thống." Cái này Hoa Linh cũng không rõ, thậm chí Trương Trạch cũng không thể xác định.

Bất quá đề tài này rất nhanh bị bỏ qua.

Vào đến bên trong, Doãn Tân Nguyệt đối với hai người nói: "Ta đi thay y phục trước, lát nữa sẽ tìm các vị." Nói xong liền rảo bước đi lên lầu.

Theo sự dẫn đường của Doãn lão bản, mấy người rất nhanh đến gian phòng nghỉ ngơi chuyên dụng.

Trương Trạch và Trần Ngự Lâu hai người ở cạnh nhau, là phòng thượng hạng cao cấp nhất trong Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Chương 167

Phòng cực lớn, đủ cho mấy người nghỉ ngơi bên trong.

Mấy người cũng không định qua đêm tại đây.

“Long Gia, Đại soái, mời hai vị nghỉ ngơi trước ở bên trong, đấu giá hội sắp bắt đầu rồi.

Hai vị nếu thấy buồn chán, cũng có thể đến hí viện nghe kịch, trường đấu giá nằm ngay tại hí viện.” Đợi Doãn gia huynh đệ rời đi, Thính Nô giúp mấy người đóng cửa.

“Long Gia không hổ là Long Gia, tại Tân Nguyệt Phạn Điếm mà có thể ở loại phòng xa hoa thế này, cũng không có mấy người!

Bối Lặc gia, phòng nghỉ của ngài ở phía trước.” Bối Lặc gia cũng theo Thính Nô đi đến phòng chuyên chúc.

Một lát sau, Trần Ngự Lâu liền đi tới.

“Hai vị huynh đệ, phòng này tuy là thượng hạng, nhưng cũng quá buồn chán.

Chi bằng đi hí viện đi dạo?” “Được a!” Hồng Cô Nương lập tức đứng lên, nàng cũng là tính tình không ngồi yên được.

“Phản chính ngốc ở đây cũng vô liêu, đảo không bằng đi xem một chút đều là những đại nhân vật nào.” Mấy người vừa mới mở cửa, Thính Nô bên ngoài đã cung kính chờ sẵn: “Mời mấy vị quý khách đi theo ta đến hí viện.” Chá Cô Tiếu thấp giọng nói: “Gia nô của phạn điếm dường như biết trước nhu cầu của chúng ta, vừa mới muốn đi ra ngoài, người đã đứng tại cửa.” Mọi người theo Thính Nô nhanh chóng đi vào hí viện.

Rất nhiều khách nhân cũng không thích ở trong phòng, phản đảo

thích ở bên ngoài vừa đánh cược, vừa nghe kịch.

"Những Thính Nô này thính lực phi thường kinh nhân, mỗi một câu nói của chúng ta ở đây đều sẽ bị họ nghe thấy." Trương Trạch vừa dứt lời, bốn phía có Thính Nô bỗng nhiên liếc mắt nhìn về phía này.

"Thật sự nghe thấy được." Trần Ngự Lâu nhìn quanh bốn phía, phát hiện trong đó có một người mặc quân trang, bên cạnh đi theo hai người đẹp song sinh.

"Các vị cứ tự nhiên xem xét, ta đi chào hỏi một tiếng." Trần Ngự Lâu đi về phía người mặc quân trang kia.

Đối phương thấy Trần Ngự Lâu, lại hốt nhiên đứng dậy: "Trần đại soái!

Tại tràng hợp này ngài cũng không thường đến a, có muốn tiểu đệ giới thiệu một chút không?" Nói xong liền giới thiệu cặp song sinh mỹ nữ bên cạnh.

Bất quá Trần Ngự Lâu đối với một đôi giao tế hoa lại không có hưng thú gì lớn.

"Quân tử không đoạt người sở hảo, Lưu lão đệ quá khách khí rồi..." Trần Ngự Lâu ở bên kia nhàn liêu.

Lại thấy vị họ Lưu kia vì muốn hiển lộ sự khoát khí, tùy hậu dùng giá cao nhất năm trăm đại dương điểm một khúc kịch.

Trương Trạch ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy Doãn Tân Nguyệt mặc một bộ trường váy màu thúy lục, đứng trên lầu vẫy tay về phía hắn.

Trương Trạch gật đầu ra hiệu đáp lại.

Trong nguyên tác, Trương Khải Sơn lén lút đi lên chủ yếu là để trộm Lộc Hoạt Thảo.

Lần này lại không có cái nhu cầu đó.

Lén lút lấy đi chỉ sẽ sinh thêm rắc rối.

Chuyến này có một mục đích quan trọng là lấy Quỷ Tỳ.

Đến lúc đó Tiểu Ca muốn tiến vào Thanh Đồng Môn cần một cái, hắn tự nhiên cũng cần.

"Trạch Gia, có người Nhật Bản." Chá Cô Tiếu ra hiệu vị trí cho Trương Trạch.

Bên kia có một người đàn ông Nhật Bản trung niên đang ngồi, để hai phiết ria mép, hẳn là người của Nhật Bản thương hội.

Trương Trạch nhìn lên lầu, mấy cái bao sương đều ở vị trí thị giác tốt nhất.

Không bao lâu sau, đồ vật trong sân khấu toàn bộ bị dọn đi.

Phách mại lập tức bắt đầu.

Trương Trạch và Trần Ngự Lâu phân biệt được Thính Nô dẫn vào bao sương.

Chá Cô Tiếu đi theo Trương Trạch vào bao sương, Lão Dương Nhân, Hồng Cô Nương và Hoa Linh toàn bộ ngồi ở dưới lầu.

Tiểu Ca ở bên cạnh Trương Trạch nhắc nhở một câu: "Quỷ Tỳ ta nhất định phải mang đi." "Yên tâm đi." Trương Trạch ra hiệu Chá Cô Tiếu ngồi xuống vị trí bên cạnh.

Thính Nô lại bỗng nhiên nhắc nhở: "Quý khách, bằng hữu của ngài có phải ngồi nhầm vị trí rồi không?" "Không ngồi nhầm, ngã yếu Điểm Thiên Đăng." Thấy Trương Trạch hiểu quy củ, Thính Nô cũng không tiện nói gì thêm, chỉ giải thích đơn giản: "Hiện tại vị trí ngài ngồi chủ yếu phụ trách việc Điểm Thiên Đăng.

Chỉ cần Thiên Đăng vừa điểm, đồng nghĩa với bao tràng, phàm là

đồ vật được đấu giá trong tràng này, vô luận người tại tràng kêu giá cao bao nhiêu, ngài đều phải dùng cái giá cao hơn để mua xuống." "Đáng tiếc Bàn Sơn ta tịnh vô tích lũy, không giúp được gì." "Không sao, tiền ta có." Cách đó không xa, Bối Lặc gia vẫy tay chào hỏi, ánh mắt nhìn sang phía đối diện là Nhật Bản thương hội, nụ cười trên mặt tức khắc biến mất.

Vị hậu duệ Mãn Thanh này cũng có lòng yêu nước, tuy rằng Đại Thanh đã vong, nhưng tình hoài không giảm.

Trên bàn có danh sách đấu giá.

Trương Trạch tùy ý lật xem vài trang.

Trang thứ hai là Vạn Năm Ấm Tử Quan của Tống triều.

Tuy rằng quan tài là đồ vật không quá cát lợi, nhưng bất đắc dĩ chúng nhân tại tràng hầu như đều có ngày dùng đến.

Loại Vạn Năm Ấm Tử Quan này là đồ tốt khả ngộ bất khả cầu.

Sau Ấm Tử Quan là Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ.

Phách phẩm tổng cộng mười một kiện, nhưng ba kiện trọng đầu hí được tiến hành đấu giá dưới hình thức manh hạp (hộp bí mật).

Nói cách khác, nếu muốn bất kỳ kiện nào trong đó, để bảo hiểm thì bắt buộc phải mua cả ba cái.

Phân biệt là: Lộc Hoạt Thảo, Kỳ Lân Kiệt, Lam Xà Đảm.

Kỳ Lân Kiệt thì không cần thiết lắm, ăn vào có hiệu quả như Kỳ Lân huyết, tuy rằng yếu hơn Tiểu Ca rất nhiều nhưng xác thực hữu hiệu.

Lộc Hoạt Thảo, nghe nói đem nội tạng hươu đào rỗng, nhét Lộc Hoạt Thảo vào trong bụng, có thể khiến con hươu đó sống lại kỳ tích.

Đương nhiên, mất đi nội tạng thực tế cũng không sống được bao

lâu, nhưng cũng đủ chứng minh sinh mệnh lực cường đại của nó.

Còn Lam Xà Đảm cũng không phải vật tầm thường.

Lam Xà sống ở nơi cực hàn, thông thể u lam, song đồng kim hoàng, thân có kịch độc, trăm năm khó gặp.

Trương Trạch sai trắc xà đảm này ẩn chứa tinh hoa có thể trị liệu xà độc.

Trọng điểm là có thể để Hoa Linh phối dược, làm thành đan dược phục dụng, hẳn sẽ có hiệu quả tương đương không tệ.

Nếu tiến thêm một bước dịch trừ tạp chất trong cơ thể, hẳn có thể giống như Dị Nhân thế giới, sở hữu khinh công phi diêm tẩu bích chân chính.

Chá Cô Tiếu bỗng nhiên nhìn về phía cạnh Nhật Bản thương hội: "Trạch Gia nhìn xem.

Bên cạnh có một tấm bình phong che chắn, phía sau hẳn là có người ẩn nấp." "Là người của thương hội Mỹ Lợi Kiên." Trương Trạch nhìn sang, lập tức nhận ra người trấp nấp phía sau.

Hẳn cũng là Cừu Đức Khảo từ Thường Sa thành tới.

"Trạch Gia, cái tên Bành Tam Tiên kia cũng ở bao sương gần đó." Phía dưới, nữ chủ trì mặc hồng y hoa chi chiêu triển đi lên đài.

Trên đài đặt một chiếc micro thời Dân quốc.

"Các vị tân khách, đấu giá hội lập tức bắt đầu.

Trong quá trình đấu giá, xin mọi người giữ yên lặng.

Ta đã chuẩn bị hình ảnh vật phẩm đấu giá để các vị tham khảo." Mọi người nhao nhao cầm sách lên xem xét vật phẩm.

Chủ trì tiếp lời: "Lần đấu giá này mỗi lần kêu giá thấp nhất năm

vạn, không có giới hạn cao nhất, chư vị nhìn cho kỹ, bỏ lỡ thì không có lần sau đâu.

Tiếp theo là kiện vật phẩm đầu tiên trong ngày hôm nay, bắt đầu tẩu hóa.” Kiện thứ nhất là bát sứ quan dao thời Tống.

Trương Trạch liếc mắt một cái liền mất hứng thú.

Loại bát này hắn có không ít, mua thêm cũng chẳng ý nghĩa gì.

Dưới lầu có Thính Nô bưng vật phẩm đi chậm rãi trước mắt mọi người.

Mỗi người chỉ có thể nhìn lướt qua một cái.

Rất nhanh bắt đầu cạnh tranh.

Kiện thứ nhất bị người dùng hai mươi vạn mua đi.

Tiếp theo hai kiện đồng dạng cũng nhanh chóng có chủ, so với chín kiện thương phẩm ngày hôm nay mà nói, đây chỉ là màn dạo đầu tiểu đả tiểu nháo.

Đến kiện thứ tư, rốt cục Ấm Tử Quan cũng được người ta khiêng lên.

Mọi người hiềm khí quan tài xui xẻo, nhưng nghe khẩu khí là Ấm Tử Quan tuyệt tích từ thời Hán, ánh mắt tức khắc trở nên bất đồng.

Chương 168

Bắt đầu nhao nhao kêu giá, thậm chí trực tiếp lên tới gần trăm vạn.

Chiếu theo kim ngạch kiếp trước, đây là tiếp cận cả ức.

Nhưng dù sao là Ấm Tử Quan, tương đương với giá thấp đấu giá rồi.

Quan tài này Trương Trạch vốn không định giữ.

Sở hữu Lục Khố Tiên Tặc, chỉ cần không tìm đường chết, quan tài cả đời này đều dùng không đến.

Huống hồ là loại quan quách dự phòng này.

"Trạch Gia, Quỷ Tỳ lên rồi." Trương Trạch nhìn thoáng qua, Quỷ Tỳ bên dưới được đặt trong lồng kính.

Tiểu Ca ở lầu một bỗng nhiên đứng dậy.

Bao quát cả Trương Thụy Lâm bên cạnh cũng như vậy.

Kỳ Lân huyết trên người hai người đều cùng Quỷ Tỳ sản sinh cảm ứng đặc thù.

"Chủ trì, Điểm Thiên Đăng." Để tránh phát sinh ngoài ý muốn, Trương Trạch trực tiếp yêu cầu Điểm Thiên Đăng.

Trương Trạch vừa dứt lời, chủ trì lập tức ra hiệu cho Côn Nô điểm đèn.

Một ngọn hoa đăng tinh xảo lập tức được treo lên phía trên bao sương của Trương Trạch.

"Điểm Thiên Đăng?

Ngọc chất kia nhìn thật quỷ dị, xem ra cũng chẳng giống ngọc tốt a!" Dưới đài lập tức có người bắt đầu thảo luận.

Trương Trạch cũng không quản nhiều như vậy.

Giá khởi điểm là mười vạn, Trương Trạch giơ tay liền báo ba mươi vạn.

"Lần này báo giá ba mươi vạn, có vị quý tân nào muốn cạnh tranh không?" Chủ trì nhìn về phía bốn phía, mọi người dường như đều không quá coi trọng Quỷ Tỳ.

Trương Trạch nhếch khóe miệng, xem ra nhặt được món hời rồi.

Hắn nhìn về phía vị trí Cừu Đức Khảo.

Nhìn bộ dạng này, Cừu Đức Khảo cũng tịnh không biết công dụng của Quỷ Tỳ.

Bất quá Uông gia thôi xuất khôi lỗi, những chuyện có thể biết cũng ít lại càng ít.

Nhưng Quỷ Tỳ lại xuất hiện tại đấu giá hội vào thời điểm này, trong lòng hắn sai trắc, hoặc giả có người cố ý đem Quỷ Tỳ tung ra.

Nhưng bất quản như thế nào, ít nhất Quỷ Tỳ đã tới tay.

Tiếp đó, Trương Trạch nhìn thoáng qua kiện vật phẩm tiếp theo, vòng thứ nhất hầu như không có đồ vật hắn cảm thấy hứng thú.

Vẫn luôn đợi đến khi vòng một hoàn toàn kết thúc.

Chủ trì công bố nghỉ giải lao, Trương Trạch nhìn về phía Chá Cô Tiếu: "Chá Cô Tiếu huynh đệ, đi gọi điện thoại cho Giải Cửu.

Bảo hắn có thể bắt đầu chuẩn bị, lát nữa nghĩ biện pháp chặt đứt nguồn vốn của Nhật Bản thương hội." Chá Cô Tiếu đứng dậy đi về phía sau chuẩn bị điện thoại.

Tân Nguyệt Phạn Điếm an bài rất hợp lý, tại nơi không xa có phối bị một bộ điện thoại để khách nhân có thể tùy thời ra ngoài trù tiền.

Chá Cô Tiếu gọi xong điện thoại, Giải Cửu bên kia đồng thời bắt đầu chuẩn bị.

Vòng thứ nhất lầu hai hầu như đều không có động tĩnh.

Xem bộ dạng này, hẳn là đều đang đợi vòng thứ hai.

Chủ trì lần nữa đi lên đài: "Các vị quý tân, vòng đấu giá thứ hai tức tương bắt đầu.

Vòng đấu giá này có một hàm nghĩa đặc thù, tổng cộng có ba kiện vật phẩm, không chỉ thập phần trân quý, đồng thời còn liên quan đến hôn nhân đại sự của người thừa kế Tân Nguyệt Phạn Điếm - Doãn Tân Nguyệt tiểu thư.

Tham gia đấu giá là Long Gia cùng Tây Bắc Bành Tam Tiên, đều là những thanh niên tài tuấn mà Doãn tiên sinh của Tân Nguyệt Phạn Điếm thập phần coi trọng.

Ba kiện vật phẩm lần này, trong hai vị ai đấu được số lượng nhiều hơn, tắc sẽ trở thành cô gia của Tân Nguyệt Phạn Điếm." Chá Cô Tiếu quay đầu nhìn về phía Trương Trạch: "Trạch Gia, Tân Nguyệt Phạn Điếm thật biết làm ăn.

Tuyển cô gia cũng không quên lộng một chút mánh lới." Đây tương đương với quang minh chính đại ám chỉ hai người đấu Thiên Đăng.

"Không sao, vốn dĩ nằm trong dự liệu.

Xem ra sính lễ cho vị Doãn tiểu thư này cũng không rẻ." Lời tuy nói vậy, nhưng đồ vật đấu giá được cuối cùng cũng là của mình.

Nhược thật sự liên nhân, muốn lấy đồ trong phạn điếm tự nhiên

cũng dễ như trở bàn tay.

Tỷ như Kỳ Lân Kiệt, Kỳ Lân Huyết Đằng, tìm thêm một ít nữa hẳn cũng không khó khăn.

"Các vị quý tân, vật phẩm lần này phân biệt là: Kỳ Lân Kiệt, Lộc Hoạt Thảo, Lam Xà Đảm - ba vị trân quý dược liệu.

Do dược liệu đặc thù, sẽ do ta tiến hành bảo tồn, sau khi đấu giá xong sẽ giao cho chủ nhân nghiệm hàng.

Lần cạnh tranh này sẽ lấy cẩm hạp (hộp gấm) làm đơn vị, nhất luật giá cao giả đắc, ta sẽ sử dụng hình thức đấu giá mù." Chủ trì khẩn tiếp đó liền công bố giá khởi điểm thấp nhất là hai mươi vạn.

Bốn phía rất nhanh có người bắt đầu thảo luận giá trị ba kiện vật phẩm.

"Trạch Gia, mọi tình huống đều giống hệt như dự liệu." Bối Lặc gia ấn nút cạnh tranh trước.

Ngay sau đó thương hội bên kia lập tức cũng ấn theo.

Bành Tam Tiên khẩn tùy kỳ hậu.

Trương Trạch nhìn về hướng Bành Tam Tiên một cái.

"Điểm Thiên Đăng." Chủ trì chưa dứt lời, Trương Trạch không cạnh tranh từng chút, trực tiếp Điểm Thiên Đăng.

"Điểm đèn cho quý tân." Thấy Trương Trạch bên này Điểm Thiên Đăng, Doãn Tân Nguyệt yên nhiên nhất tiếu, bưng ly rượu nhấp một ngụm.

Đối diện thương hội mỗi lần ấn một cái, Trương Trạch liền ấn theo.

Tên Bành Tam Tiên kia giống như có thù với cái nút bấm, không đoạn đập, không đoạn theo sát.

“Chủ trì, thương hội chúng ta cũng yêu cầu Điểm Thiên Đăng.” Thương hội bên kia rất nhanh yêu cầu điểm đèn.

“Lão tử cũng muốn điểm.” Bành Tam Tiên thấy thế, tuy rằng không minh bạch quy củ cụ thể, nhưng cũng mã thượng yêu cầu điểm Thiên Đăng cho hắn.

Tức khắc tầng một đều bùng nổ.

“Ba người đấu Thiên Đăng?

Đây là đại tràng diện từ trước tới nay chưa từng có a!

Lần này thật sự mở rộng kiến thức rồi.” Trương Trạch đợi hai người kia cạnh tranh, liền ấn nút tăng giá, mãi đến khi thần thái hai người kia dần dần có chút hoảng loạn.

Rất nhanh người bên cạnh Bành Tam Tiên nhắc nhở: “Tam gia, giá cả đã lên tới trăm vạn rồi.

Nhật Bản thương hội bên kia đều phóng khí rồi, hay là chúng ta...” “Đắt thế sao?” Bành Tam Tiên phẫn nộ phất tay áo.

Trong lòng thầm nghĩ, nữ nhân đầy đất đều có, gia để mất rồi thì thật sự mất trắng.

Trương Trạch bĩu môi.

Trong lòng đại khái hiểu rõ gia để của Bành Tam Tiên.

“Kiện vật phẩm thứ nhất do Long Gia đoạt được, chúc mừng Long Gia!” Chủ trì vừa dứt lời, bốn phía tức khắc tiếng vỗ tay như sấm.

Trương Trạch phất tay, trước mắt xuất hiện một khẩu rương gỗ tử đàn.

Hắn nói với Thính Nô phía sau: “Hạn mức đảm bảo của ta hẳn là sắp chạm trần rồi, chỗ này là tiền mặt ta mang theo, sai người đếm

một chút.” Thính Nô lập tức báo cho chủ trì.

Chủ trì kinh ngạc nhìn về phía rương tiền kia, lập tức cho người đi kiểm kê kim ngạch.

“Vòng thứ hai, lần cạnh tranh thứ hai, hiện tại bắt đầu.” Theo chủ trì tuyên bố bắt đầu, cách đó không xa Trần Ngự Lâu trừng mắt nhìn về phía Nhật Bản thương hội.

“Đám người này định làm gì?

Vì tranh đoạt dược liệu hay có mục đích khác?” Ánh mắt hắn nhìn sang Bối Lặc gia ở cách vách, bên người mang theo mấy tên hạ nhân hầu hạ, nhịn không được mắng: “Sớm biết thế ta cũng mang theo một đội người.” Dĩ cấp bậc thì hắn tại tràng là cao nhất, ngay cả Doãn lão bản cũng phải đích thân ra nghênh tiếp.

Chỉ cần tiến thêm một bước, đừng nói Tổng thống, Phó tổng thống cũng không thành vấn đề.

Bất quá tiền đều dùng làm quân phí, đảo không có dư thừa tiền để ở đây huy hoắc.

Chương 169

Ánh mắt hắn vô ý gian nhìn xuống lầu dưới, tên mặc quân trang kia đảo cũng có tiền, cổ kế lai lịch cũng không sạch sẽ.

Trương Trạch không biết Trần Ngự Lâu ở bên cạnh nhàn rỗi vô liêu đang tìm người khai đao.

Hắn tùy tay ấn nút tăng giá, tiếng chuông leng keng vang lên thu hút sự chú ý của mọi người bên dưới.

"Lại bắt đầu một vòng nữa rồi." Bên dưới lập tức có người xì xào bàn tán.

Bao sương trong góc không có nút bấm, chỉ có thể giơ bảng thử tăng giá một lần.

Vị Bối Lặc gia lần này không có ý định tham gia náo nhiệt, cười híp mắt nhìn ba người không ngừng tăng giá.

Tiếng tăng giá không ngừng vang lên, mọi người đếm không xuể rốt cuộc đã tăng bao nhiêu cái năm vạn.

"Trạch Gia, đám người Nhật Bản này không biết có mục đích gì, mỗi lần đều đi theo tăng giá.

Hắn là cũng nhắm vào dược liệu." Trương Trạch biết bọn này làm bí mật thực nghiệm, trực giác phán đoán bọn họ hắn là nhắm vào Kỳ Lân Kiệt.

Nhưng hai cái kia hiệu quả tương tự, cổ kế cũng có thể dùng để nghiên cứu.

"Ba kiện đồ vật này ta thế tại tất đắc.

Điểm đèn." Lần này Chá Cô Tiếu đứng dậy ra hiệu chủ trì điểm

đèn.

Theo một ngọn Thiên Đăng nữa được treo lên, phía trên bao sương đã xuất hiện ba ngọn Thiên Đăng.

Số lượng này là sử vô tiền lệ.

Doãn gia huynh đệ ngồi trên lầu, lặng lẽ quan sát trong sân.

"Nhị đệ, ta thấy theo được, cái tên Trương Trạch này nhân phẩm không tồi." Doãn Hạo mặt vô biểu tình: "Một cái Phát Khâu Thiên Quan, lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?" Doãn Xuyên chỉ về phía Thính Nô và Côn Nô đang canh giữ rương tiền: "Người ta là mang theo tiền mặt đấy.

Ta nghe nói Trần trưởng quan cùng vị này tình như thủ túc, bên cạnh còn có mấy vị cao thủ, làm con rể Doãn gia ta, thế tất có thể nâng cao một bước." Doãn Hạo không nói gì, trong lòng cũng đang cân nhắc.

Hắn hừ lạnh một tiếng: "Tên tiểu tử Tây Bắc kia, quá không hiểu quy củ, uổng công ta trước kia coi trọng như vậy!" Đối với biểu hiện của Bành Tam Tiên, có thể nói là thất vọng đến cực điểm.

Không lễ số thì thôi, chủng chủng biểu hiện đều không lên được mặt bàn.

Theo việc Trương Trạch điểm Thiên Đăng, Bành Tam Tiên biết nếu không điểm, hôm nay triệt để thua rồi.

Doãn Tân Nguyệt trên lầu thấy Trương Trạch lại điểm Thiên Đăng, tiên lộ ra vẻ hân hỉ, nhưng càng nhiều hơn là khẩn trương.

Bỗng nhiên một gia nô tết tóc đuôi sam bưng một cái hộp gỗ đi về phía rương tiền của Trương Trạch.

"Long Gia, Bối Lặc gia nhà ta bảo ta mang tới tặng ngài.

Gia chủ ta nói, mấy thứ này đều là vật ngoài thân, cứ tiêu xài đi, đừng quá để trong lòng." Chá Cô Tiếu nhận lấy cái rương đặt sang một bên.

Trương Trạch nhìn thoáng qua rương tiền: "Thay ta cảm tạ Bối Lặc gia." Nói xong lại nhìn Chá Cô Tiếu: "Tiền cứ để đó trước, ta đoán chừng hôm nay cũng chưa chắc dùng đến." Theo việc đấu giá tiến hành, Bành Tam Tiên bỗng nhiên hào khí nói: "Cho lão tử đem đèn điểm lên." Trương Trạch tay không ngừng tăng giá, tăng mười lần thì dừng lại.

Trăm vạn ngân nguyên, tại kiếp trước tương đương với tiếp cận một cái ức.

Ánh mắt hắn quét qua phía Bành Tam Tiên.

Lại thấy người bên cạnh Bành Tam Tiên một lần nữa nhắc nhở: "Gia, lần này lại trăm vạn rồi..." "Sợ cái gì, lấy được Doãn Tân Nguyệt thì cả cái Tân Nguyệt Phạn Điếm đều là của lão tử, sợ không có tiền?" Trương Trạch để Chá Cô Tiếu giúp mình bấm nút, tịnh nói: "Chỉ cần Nhật Bản thương hội và Bành Tam Tiên bất cứ bên nào tăng giá, ta đều theo." Trong không gian Thao Thiết, có mấy tòa núi vàng.

Có câu Bành Tam Tiên nói không sai.

Nhược thật sự cưới Doãn Tân Nguyệt, thì Tân Nguyệt Phạn Điếm này, món nợ này không lỗ.

Có thêm gia phạn điếm, thì việc xuất thủ minh khí cũng dễ dàng hơn, tiết kiệm được một khoản lớn tiền hoa hồng.

Quan trọng nhất là, đồ vật hắn muốn, nếu Tân Nguyệt Phạn Điếm đều không có năng lực tìm, e rằng thật sự không ai có thể tìm ra.

Chá Cô Tiếu cũng không khách khí tùy tay ấn xuống.

Tại tầng một, Lão Dương Nhân, Hoa Linh các loại nghe thấy

thanh âm bên kia.

"Mỗi lần ta nghe đều thấy thịt đau, là năm vạn phải không?" Lão Dương Nhân hiện tại bỗng nhiên có thêm một cái gia tộc phải nuôi, liền bắt đầu biết đạo lý kiếm tiền không dễ.

Tại bên ngoài tràng địa, Giải Cửu đã tìm đến bàn khẩu của nhà mình tại Kinh thành, gửi một phong thư giao cho Nhật Bản thương nghiệp giám sát hội.

Vị hội trưởng thương hội đang tham gia đấu giá kia, bỗng nhiên động dụng nhiều tiền như vậy, e rằng sớm đã có người nhìn không thuận mắt.

Tại hiện trường đấu giá, khi giá cả tăng thêm năm trăm vạn, Bành Tam Tiên rốt cục hoảng loạn.

Chủ trì bỗng nhiên nhận lấy tờ giấy từ Thính Nô bên cạnh, liền tuyên bố nội dung bên trên: "Do Bành Tam gia đam bảo tư kim (vốn đảm bảo) đã đạt giới hạn, nếu không thể nâng cao ngạch độ đảm bảo, sẽ mất đi tư cách đảm bảo." Bành Tam Tiên đột nhiên đứng dậy.

Hắn hốt nhiên muốn thế chấp sản nghiệp nhà mình, nhưng Trương Trạch bên kia lại có cả một rương tiền mặt.

Hắn phẫn nộ nhìn về phía bao sương của Bối Lặc.

"Tốt tốt tốt, toàn nương nó cùng lão tử đối đầu, cứ chờ đấy mà xem!" Cuối cùng hắn cũng không đành lòng đem sản nghiệp nhà mình ra để áp.

Tại thương hội bên kia, Cừu Đức Khảo gõ bàn tính, kế hoạch một phen, bỗng nhiên tay khẽ vỗ bàn, ám chỉ bên ngoài tạm thời buông tha một vòng.

Thấy hai bên đình chỉ kêu giá, chủ trì đương tức tuyên bố: "Chúc mừng Long Gia đoạt được phách phẩm.

Do Bành Tam gia tư kim xuất hiện vấn đề, mất đi tư cách cạnh tranh vòng hai.

Tái lần chúc mừng Long Gia song hỷ lâm môn, tương xứng trở thành chuẩn cô gia của Tân Nguyệt Phạn Điếm." "Long Gia ba lần Điểm Thiên Đăng, có thể thấy được đối với Doãn tiểu thư dùng tình chí thâm." Chủ trì ở đây chơi một cái trò chơi văn tự.

Thêm một chữ "chuẩn", trong đó khác biệt lại quá lớn.

Trương Trạch ngẩng đầu nhìn thoáng qua hướng lầu ba.

Doãn Tân Nguyệt mặc một thân sườn xám trắng tinh khiết, khoác áo lông.

Tại cái niên đại này, sườn xám là trang phục thịnh hành nhất.

Lúc này trên mặt nàng tràn đầy ý cười, cùng Hoắc Tiên Nhi có thể so bì tiên nhan.

Nhưng vô luận là Hoắc Tiên Nhi xuất trần, Hoa Linh ngoan ngoãn hay Doãn Tân Nguyệt khuynh quốc chi mạo trước mắt, ba người đều hoàn toàn bất đồng phong cách.

Cẩm hạp thứ ba rất nhanh được ôm ra.

Trước khi vòng thứ ba sắp sửa bắt đầu, hội trưởng trung niên của Nhật Bản thương hội vén rèm bước ra.

"Vị tiên sinh này, ngài là một đối thủ đáng kính, ta rất khâm phục.

Nhưng... ta cảm thấy có đôi lời muốn khuyên một câu, hãy buông tha cẩm hạp cuối cùng này.

Giữ lấy chút gia sản còn lại, có lẽ ngày sau có thể đông sơn tái khởi." Trong mắt hắn, Trương Trạch dù có tiền, cũng sắp đạt giới hạn rồi.

Rương tiền của Bối Lặc kia, tối đa cũng không quá trăm vạn.

Trong tay hắn là chưởng khống vốn liếng của cả một thương hội.

Đến lúc lấy được đồ, chuyển tay bán ra, có thể lập tức kiếm được khoản chênh lệch rất cao.

Trương Trạch nói vọng ra: "Vị tiên sinh này.

Ta hôm nay nhất tâm cầu dược, tán tận gia tài đó cũng là chuyện của ta.

Phản đảo là ngài, bởi vì ta cản tài lộ, bởi vì vừa rồi cử kỳ bất định bỏ lỡ cơ hội, cho nên thẹn quá hóa giận tìm ta trút giận?" Nghe lời Trương Trạch, gã hội trưởng trung niên thương hội tức khắc bật cười: "Ta vốn tưởng tiên sinh là người thông minh, sẽ đưa ra lựa chọn hợp lý nhất.

Đáng tiếc a, hảo ngôn tương khuyên lại không lĩnh tình.

Bất quá dĩ đức hạnh của người Hoa Hạ các ngươi, e rằng cũng không cần ta ra tay, rất nhanh sẽ tiêu tùng thôi." Lời này vừa thốt ra, tức khắc tại hiện trường hầu như tất cả người trong nước đều nổi giận, nhao nhao đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

"Khẩu khí thật lớn!" Lão Dương Nhân bước ra, bốn phía cũng có những kỳ nhân dị sĩ khác bước ra, muốn xem rốt cuộc là ai khẩu xuất cuồng ngôn.

Trương Trạch vẻ mặt bình tĩnh nhìn về phía đó.

"Vị tiên sinh này.

Hoa Hạ có câu cổ thoại: Lai nhi bất vãng phi lễ dã (Có qua mà không có lại là thất lễ).

Ý tứ là có đi có lại mới phù hợp lễ nghi.

Đừng tưởng rằng ở Trung Nguyên ngốc vài ngày là đã hiểu rõ mảnh đất này.

Ngay cả những người đang có mặt tại đây, các ngươi cũng chưa chắc chinh phục được đâu!" Mọi người thấy Trương Trạch phát thoại, tức khắc ở dưới vỗ tay khen hay.

Chương 170

"Nói hay lắm!" Trần Ngự Lâu bỗng nhiên vỗ tay tán thưởng.

Đám người bên dưới cũng nhao nhao hưởng ứng.

Trên lầu, Doãn Xuyên bỗng nhiên kỳ quái nói: "Nhị đệ, cái tên Trương Trạch này tự hồ đối với dược liệu đặc biệt cảm hưng thú.

Nhược thật sự trở thành con rể Doãn gia, kho dược liệu của đệ e rằng không giữ được rồi." Nhìn biểu tình của hắn, tựa hồ đang hả hê trên nỗi đau của người khác.

Nghe Doãn Xuyên nói, Doãn Hạo hừ lạnh một tiếng: "Hôm nay hắn thắng, muốn trở thành con rể Doãn gia, còn phải qua sự đồng ý của ta." "Chúng ta đánh cuộc đi, nếu hôm nay đệ công khai đồng ý hôn sự, hãy để hắn vào kho dược liệu một lần?" "Được a." Doãn Hạo hoàn toàn không nhìn ra hiện tại có lý do gì để hắn tuyên bố đồng ý.

Bất quá, tha thượng một ngày, chẳng phải là thắng rồi sao?

Thấy đệ đệ mạnh miệng, Doãn Xuyên chỉ cười cười cũng không nói gì.

Dưới sân, vòng đấu giá thứ ba sắp sửa bắt đầu.

Trương Trạch nhìn thoáng qua cái hộp được đưa tới, hỏi: "Chiếu theo kim ngạch hai vòng đấu giá, hạn mức đảm bảo của ta hẳn là lại tiếp cận giới hạn rồi chứ?" Chủ trì nhìn về phía Thính Nô bên cạnh, sau khi xác nhận số ngạch liền cười nói: "Xem ra Long Gia có sự chuẩn bị, không biết lần này dự định nâng cao bao nhiêu hạn mức đảm bảo?" Lại thấy trên tay Trương Trạch lần nữa lấy ra một cái rương.

Rương không lớn, đại khái có thể đặt xuống năm trăm vạn ngân

phiếu.

Chí vu số gạch vàng tàng trong không gian Thao Thiết, toàn bộ đều là danh quý văn vật từ Tây Hạ.

Cái đó không chỉ tính theo giá vàng, trực tiếp sử dụng thì hoàn toàn là bạo tiển thiên vật (phí phạm của trời).

Nếu tính theo giá văn vật, giá trị một thỏi vàng ít nhất phải tăng gấp đôi.

Nâng cao hạn mức đảm bảo, trong mắt Trương Trạch tương đương với nạp tiền trước.

Dùng thân phận chính đáng được mời đấu giá, đến lúc đó số tiền dư thừa tự nhiên phải trả lại.

"Vòng đấu giá thứ ba của trận thứ hai chính thức bắt đầu." Chủ trì vừa dứt lời, Trương Trạch phất tay: "Điểm Thiên Đăng." Bên dưới lần này tức khắc ồ lên một mảnh.

"Điểm Thiên Đăng, là ngọn Thiên Đăng thứ tư a!" "Long Gia thật khí phách, khí diễm của Nhật Bản thương hội quá kiêu ngạo, cũng nên dập tắt nhuệ khí của bọn chúng." Lần này Trương Trạch lại tịnh không vội vã kêu giá.

Đợi thương hội đối diện cũng điểm Thiên Đăng, tức khắc mọi người bên dưới đều nín thở nghe ngóng thanh âm báo giá.

Trương Trạch lần này cố ý phóng chậm lại vài phần tốc độ.

Mấy người bên dưới nhìn mà sốt ruột, Lão Dương Nhân sờ cằm: "Có chút không đúng lắm.

Vị gia của chúng ta hình như cố ý phóng chậm tốc độ." Hoa Linh cũng nói: "Ta cũng cảm thấy vậy, theo lý mà nói hắn cũng không thiếu tiền, tựa hồ đang đợi cái gì đó." Mấy người đang thảo luận, bỗng

nhiên phía sau Nhật Bản thương hội có một người đi tới: "Hội trưởng, có điện báo." Vị hội trưởng trung niên nhìn kỹ điện báo, sắc mặt càng xem càng khó coi, trực tiếp đem bức điện vò thành một cục.

"Đáng chết, Nhật Bản tổng thương hội bên kia cắt đứt nguồn vốn của ta." Người bên cạnh bổ sung: "Tổng thương hội bên kia đóng băng tất cả vốn liếng của ngài, khả năng cảm thấy lần đầu tư này rủi ro quá lớn, cần ngài đích thân trở về giải thích mới có thể giải tỏa nguồn vốn." Trung niên hội trưởng phẫn nộ đấm mạnh xuống bàn.

Lại nhìn giá kêu lần này là bốn mươi lăm vạn.

Là kiện có giá thấp nhất trong ba kiện phách phẩm.

Doãn Tân Nguyệt trên lầu dùng đôi tay trắng nõn thon dài chống cằm: "Hóa ra là đang đợi cái này." Một lát sau mọi người đều minh bạch, chuyện này phía sau khẳng định có liên quan đến Trương Trạch.

Chỉ không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì mà chuỗi vốn của đối phương trực tiếp bị chặt đứt.

"Do Nhật Bản thương hội xuất hiện vấn đề về vốn, tự động mất đi tư cách cạnh tranh.

Kiện phách phẩm này thuộc về Long Gia, chúc mừng Long Gia!" Tức khắc dưới sân tiếng vỗ tay như sấm, đối với phía Nhật Bản thương hội hư thanh (la ó) một mảnh.

Giặc Nhật xâm lược, đến nay trong lòng mọi người đều uất ức.

Khó khăn lắm mới có một lần dương mi thổ khí thế này, mọi người cũng đối với Trương Trạch ấn tượng phi thường sâu sắc.

Khác với nguyên kịch tình, Trương Trạch dùng chính là thân phận thật sự.

Cộng thêm địa vị của Tân Nguyệt Phạn Điếm tại Bắc Bình,

chuyện này chưa lên báo chí.

Một trận bốn ngọn Thiên Đăng.

Trần Ngự Lâu thấy đấu giá kết thúc, đi về phía bao sương của Trương Trạch.

"Trương Trạch huynh đệ, sau ngày hôm nay, e rằng cả cái Bắc Bình này không ai là không biết ngài!" Chưa đợi Trần Ngự Lâu nói hết câu, bên cạnh bỗng nhiên một bóng người màu trắng rảo bước đi tới, khoác lấy cánh tay Trương Trạch.

"Là chàng làm đúng không?" Thấy Trương Trạch giả ngu, nàng lại hỏi một lần nữa: "Dùng thủ đoạn trực tiếp đem toàn bộ vốn liếng của hội trưởng Nhật Bản thương hội đóng băng?" Trương Trạch nhếch khóe miệng: "Bí mật." Bên dưới đột nhiên có người cầm máy ảnh.

"Bành" một tiếng, tia lửa xuất hiện.

Máy ảnh thời Dân quốc là như vậy, động tĩnh chụp ảnh tương đương khoa trương.

Trương Trạch cũng mới phản ứng lại.

Hắn cùng Doãn Tân Nguyệt hai người cử chỉ thân mật, tất cả mọi người tại tràng đều nhìn ở trong mắt.

Doãn Xuyên thấy thế cười lớn: "Nhị đệ, Tân Nguyệt nha đầu xem ra đối với vị phu tế ta chọn rất hài lòng, làm cha mà một chút cũng không hiểu nữ nhi?" Doãn Hạo thấy thế, nhiều người nhìn như vậy, phóng viên vừa rồi chụp ảnh giờ phút này đã không thấy tăm hơi.

Chuyện phạn điếm đấu giá tự nhiên không thể công khai, nhưng người thừa kế Tân Nguyệt Phạn Điếm có thêm một vị hôn phu, đây chính là đại tin tức.

Mọi người bên dưới tụ lại một chỗ nhưng chưa vội đi, đợi Doãn

lão bản đi ra.

Dưới ánh mắt chú thị của chúng nhân, ông mới công khai đồng ý hôn sự này.

Cộng thêm đề mục yêu cầu ban đầu.

Tên Bành Tam Tiên kia không nỡ bỏ gia nghiệp, so sánh ra thì Trương Trạch trước mắt rõ ràng càng làm người ta hài lòng.

Trần Ngự Lâu liên mang chúc mừng: "Trương Trạch huynh đệ, bất tri bất giác, vậy mà sắp thành gia rồi." Bên cạnh Doãn Xuyên bỗng nhiên đưa một chiếc chìa khóa cho Doãn Tân Nguyệt: "Cái này cầm lấy." "Chìa khóa kho dược liệu?

Chìa khóa của đại bác không phải vẫn luôn ở chỗ cha sao...?" Bỗng nhiên nàng minh bạch: "Để ta dẫn Trương Trạch đi kho dược liệu?" Doãn Tân Nguyệt nhất hướng băng tuyết thông minh, có vấn đề cơ bản một điểm là thấu.

Doãn Hạo đau lòng xua tay: "Thừa dịp ta chưa hối hận, tùy ý chọn vài món rồi đi đi." Nhìn ý tứ này là muốn giả vờ không biết.

Doãn Tân Nguyệt lập tức kéo Trương Trạch đi tới kho dược liệu.

Đồng thời nói với người Doãn gia: "Vật phẩm Trương Trạch vừa đấu giá được, đều đi chuẩn bị tốt, lát nữa ta lấy." Trương Trạch chỉ về phía Tiểu Ca sau lưng: "Đồ vật giao cho hắn trước là được." Bên cạnh có một lớn một nhỏ hai cái hộp, chỉ sợ làm rơi vỡ.

Trương Thụy Lâm không kịp chờ đợi mở hộp ra.

"Không sai, chính là nó." Tiểu Ca nhìn Quỷ Tỳ trước mắt, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve bên trên.

Khẩn tiếp đó liền đưa cho Trương Trạch: "Ngài giúp ta bảo tồn.

Có Bàn Vận Thuật, không ai có thể cướp đồ từ tay ngài." Bên

cạnh Trương Thụy Lâm cũng thâm dĩ vi nhiên.

Doãn Hạo nghe được lời này, bỗng nhiên cảm giác không đúng: "Từ từ, Bàn Vận Thuật?" Tái nhìn Trương Trạch và Doãn Tân Nguyệt, mang theo Trần Ngự Lâu, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh cùng Hồng Cô Nương vọt lên lầu, trực tiếp đi vào kho dược liệu.

Vừa mới vào trong, Doãn Tân Nguyệt bỗng nhiên từ bên trong lấy ra mấy cái bình thủy tinh.

"Không phải chàng thích những dược liệu này sao, là của cha ta đấy.

Phản chính hôm nay Thiên Đăng cũng điểm, hôn sự của chúng ta cũng công khai rồi, sau này những thứ này cũng đều là của chàng." Nói xong nhìn về phía mấy người phía sau: "Còn ngây ra đó làm gì, mau lấy nha!

Muộn là cha ta đuổi theo đấy.

Lấy xong đồ, lập tức đi mua vé tàu hỏa rời đi." Nghe nàng nói vậy, Hoa Linh và Hồng Cô Nương đều nhịn không được cười.

"Làm như vậy, cha cô sẽ không trách tội chứ?" Phía sau Lão Dương Nhân bỗng nhiên nói: "Quản lão làm gì, Hoa Linh, mấy thứ này nếu toàn bộ phối thành đan dược, chúng ta cũng có thể hưởng ké hào quang của Trạch Gia rồi." Từ khi biết được chỗ tốt của việc thôn thực đan dược, Lão Dương Nhân bắt đầu đối với những đan dược và dược liệu danh quý này đều phi thường có hứng thú.

Trương Trạch nhìn thoáng qua, quang là Kỳ Lân Kiệt bên trong đã có bảy tám cái.

Tân Nguyệt Phạn Điếm giàu đến mức độ này sao?

Ba cây Lộc Hoạt Thảo?

Nguyên lai những thứ này đều là của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Mấy người lấy xong đồ, chuẩn bị tấn tốc rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Vừa đi ra liền gặp Doãn Xuyên.

"Long Gia, thực thoại nói cho ta biết, những dược liệu này có phải đối với ngài đặc biệt quan trọng hay không?" Trương Trạch cũng không cảm thấy có gì phải ẩn giấu, liền trực tiếp đáp: "Sau này nếu có những dược liệu này, ta có thể toàn bộ thu mua, có bao nhiêu lấy bấy nhiêu." Doãn Xuyên cũng tức khắc bị khẩu khí của Trương Trạch dọa cho giật mình.

Ngay cả Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng không dám nói lời như vậy.

"Ta là nghiêm túc." Nếu Doãn Tân Nguyệt cùng hắn rời đi, chuyện này hoàn toàn là do Doãn gia mặc hứa.

Sau này liên hệ với Tân Nguyệt Phạn Điếm tự nhiên cũng không có trở ngại.

Doãn Xuyên nhìn thoáng qua, thấy mấy người bọn họ đều là hai tay trống trơn đi ra.

Chương 171

Những thứ kia sớm đã được Trương Trạch thu lại.

Doãn Tân Nguyệt đã chỉnh lý một phần danh sách, bao gồm cả ba kiện vật phẩm đấu giá được hôm nay.

Nàng lại từ trong kho dược liệu lấy đi một củ nhân sâm ngàn năm, mười củ nhân sâm trăm năm.

Kỳ Lân Kiệt tổng cộng có mười cái.

Nếu người thường ăn hết, có thể tạo ra mười kẻ sở hữu Kỳ Lân Huyết.

Nhưng đây không phải là thứ Trương Trạch muốn.

Huyết mạch sau khi biến dị của hắn, hầu như sắp hoàn toàn thoát khỏi cái bóng của Kỳ Lân Huyết.

Kỳ Lân Kiệt có ngoại hình như sô-cô-la này nếu bị ăn xuống, hơn phân nửa cũng sẽ không cường hóa được Kỳ Lân Huyết.

Với năng lực hấp thu khủng bố hiện tại, hắn sẽ nhanh chóng tiêu hóa sạch sẽ cỗ sức mạnh kia.

Tiếp đó là Lộc Hoạt Thảo và Lam Xà Đảm.

Lam Xà Đảm chỉ có một viên, nhưng Lộc Hoạt Thảo lại có tổng cộng bốn cây.

Toàn bộ đều bị Doãn Tân Nguyệt lấy đi.

Nàng lặng lẽ mang theo Trương Trạch, nói với Doãn gia đại bá: "Đại bá, nếu ta và Trương Trạch đã định thân, vậy ta liền theo hắn đi Thường Sa thành, cũng tiện thể xem nơi ở sau này ra sao..." Doãn Xuyên cũng không ngăn cản.

Sau khi gặp Doãn Hạo, hắn đã đi xem kho dược liệu.

Lúc đi ra, sắc mặt lại xuất kỳ bình tĩnh.

"Nếu ở Thường Sa thành chịu ủy khuất, lập tức liên hệ Phạn Điếm, tất cả người của Doãn gia vĩnh viễn là hậu thuẫn của con." Doãn Tân Nguyệt chưa từng thấy người cha nghiêm khắc ngày thường lại có lúc ngữ khí ôn hòa như vậy.

Giao đại xong xuôi, nàng cùng Doãn Xuyên đi ra, chuẩn bị tiễn mọi người rời đi.

Đấu giá hội tiến hành rất nhanh, giờ phút này bên ngoài đều là ban ngày.

Cách Tân Nguyệt Phạn Điếm không xa có một con sông.

Trong phong thủy nhà ở, có thuyết pháp "Sơn chủ nhân đinh, Thủy chủ tài".

Người của vị Bối Lặc kia đang canh giữ ngay tại cửa Phạn Điếm.

"Long Vương Gia, ta đã đợi rất lâu rồi, lời hứa trước đó, còn tính không?" "Đương nhiên tính." Trương Trạch nhìn thoáng qua con sông bên cạnh.

"Muốn xem rồng?" Hắn nói xong liền triệu hoán Tiểu Cửu từ trong không gian Thao Thiết ra.

Bối Lặc bỗng nhiên nhìn về phía trong sông.

Chỉ thấy một thân ảnh bạch long đang du động dưới nước.

Bên cạnh, Doãn Xuyên hốt nhiên vỗ vỗ Doãn Hạo: "Nhị đệ, nhìn kìa." Doãn Hạo trân trân nhìn xuống nước: "...Giao long?" Trương Trạch đột nhiên đê hát một tiếng: "Hóa." Tiểu Cửu trong nước lập tức hiểu ý tứ của chủ nhân.

Nó đột nhiên xông ra khỏi mặt nước, phát ra một tiếng long ngâm.

Tiếng rồng gầm kịch liệt vang lên, đốn thời hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của mọi người xung quanh.

Không đợi mọi người nhìn kỹ, Trương Trạch liền thu Tiểu Cửu vào lại không gian Thao Thiết.

Về phần người khác nhìn nhận sự việc này như thế nào, đó là vấn đề của bọn họ.

Doãn Hạo ngốc trệ nhìn một màn không thể tin nổi trước mắt.

"Trên đời này, lại thực sự có loại thần thú này?" Hắn cũng là một người chú trọng trường sinh, nếu không cũng sẽ không thu thập nhiều dược liệu quý hiếm trong nhà như vậy.

Cảnh tượng vừa rồi lập tức khiến hắn cảm thấy chấn kinh tột độ.

"Chân Long Vương Gia!" Trong nháy mắt, Doãn Tân Nguyệt bỗng nhiên phát hiện, người cha vốn luôn ngạo khí, thái độ đột nhiên xuất hiện chuyển biến một trăm tám mươi độ.

"Doãn bá phụ, ta bất quá là thực hiện chuyện đã đáp ứng Bối Lặc mà thôi." "Thỉnh bá phụ thay ta bảo mật." Doãn Hạo lúc này nội tâm phi thường kích động.

Bảo mật cái gì chứ, chuyện này không quá vài giờ nữa, phỏng chừng toàn bộ Bắc Bình đều sẽ biết.

Cũng may Trương Trạch thu lại nhanh, đại đa số mọi người đều không có chứng cứ.

Nhưng Trương Trạch tịnh chưa nhận được hệ thống thông báo hoàn thành nhiệm vụ.

Hẳn là phải đợi tin tức từ từ truyền ra mới được.

Tại cái thời đại này, có chút danh tiếng cũng không nhất định sẽ ảnh hưởng đến việc hạ đấu.

Cũng giống như Nhị Nguyệt Hồng, toàn bộ Thường Sa thành đều biết hắn, nhưng không mấy người biết hắn cũng là một cao thủ đảo đấu.

Trương Trạch mang theo mọi người chạy tới nhà ga.

Doãn Xuyên nhắc lại yêu cầu mà Trương Trạch đã đề xuất trước đó.

"Ngươi muốn thu thập những dược liệu kia?" "Chẳng lẽ dùng để nuôi nấng con giao long kia?" Hiển nhiên là có chút hiểu lầm.

Bất quá suy đoán này cũng phi thường hợp lý.

"Dù sao cũng là thần thú, ta nghe nói giao long là vì ăn một loại dược liệu trân quý nào đó mới có thể hóa rồng." Doãn Xuyên đối với suy luận của nhị đệ cũng phi thường tán đồng.

Hai người hợp kế một chút, liền quyết định đồng ý, sau này sẽ giúp đỡ sưu tập những dược liệu kỳ trân dị bảo đó.

Khi mấy người đi chưa được bao xa, xe ngựa của Tân Nguyệt Phạn Điếm đi qua một con hẻm nhỏ.

Bỗng nhiên có mấy người xông ra.

"Tên tiểu bạch kiểm Thường Sa, lại dám phá hỏng chuyện tốt của lão tử!" Bành Tam Tiên càng nghĩ càng giận, dẫn người mai phục trên đường.

Hắn vung roi quất vào xe ngựa, trực tiếp đánh cho lớp điêu khắc hoa văn bên ngoài xe ngựa tan nát diện mục toàn phi.

Doãn Tân Nguyệt lập tức rút ra dao găm tùy thân.

"Không cần xuống xe." Trương Trạch nhìn thoáng qua, hốt nhiên ném ra Trảm Tiên Phi Đao.

Đồng thời trên phi đao có dính một phần độc của Kim Tàm Cổ.

Đối phó với hạng người như Bành Tam Tiên, phi đao chỉ là để hắn biết khó mà lui.

Nếu không biết tiến thoái, Kim Tàm Cổ tự nhiên sẽ phát tác.

Đến lúc đó căn bản không cần động thủ.

Phi đao lướt qua, trực tiếp gọt nát cái mũ của Bành Tam Tiên thành đống vải vụn.

"Chúng ta đi, không cần để ý tới hắn." Xe ngựa chạy ra khỏi hẻm, Doãn Tân Nguyệt không yên lòng nhìn lại phía sau một cái.

"Thật sự không có đuổi theo nữa, Bành Tam Tiên là kẻ sĩ diện như vậy, cứ thế mà bị giải quyết?" Trương Trạch giơ tay, trong tay xuất hiện một con Kim Tàm.

Ngoại biểu kim hoàng sắc, nhìn như được điêu khắc từ hoàng kim.

"Kim Tàm?" "Chẳng lẽ là Miêu Cương cổ thuật trong truyền thuyết?" Doãn Tân Nguyệt không những không phản cảm, ngược lại còn tỏ ra hứng thú, khiến Trương Trạch có chút ngoài ý muốn.

Trên chiếc xe phía sau, Chá Cô Tiếu đang kinh ngạc thì bỗng nhiên thấy Bành Tam Tiên lấy súng ra.

Ngay lúc hắn đang định rút súng, bỗng nhiên thấy ngực Bành Tam Tiên đau kịch liệt, nhưng hắn vẫn muốn cố bước về phía trước.

"Cổ độc phát tác, hết cứu rồi." "Thiên tác nghiệt do khả thứ, tự tác nghiệt bất khả hoạt." Chá Cô Tiếu ra hiệu cho Lão Dương Nhân tiếp tục đánh xe.

Mọi người bèo nước gặp nhau, vốn dĩ đã nhiều lần lưu cho hắn cơ hội rồi.

"Ta đã sắp định thân rồi, chàng không định tặng ta chút tín vật định

tình sao?" Trương Trạch nghe vậy liền lấy ra hai khối cổ ngọc.

"Thơm quá!" "Kim Hương Ngọc?" "Trên người chàng sao lại có nhiều đồ tốt thế?" Kim Hương Ngọc còn gọi là Văn Hương Ngọc, lúc trước là lấy từ chỗ Kim Bàn hai khối.

Loại ngọc này hương vị kỳ đặc, có vài phần giống mùi sô-cô-la.

Nếu ngửi được, phảng phất như có cảm giác mỹ nữ lướt qua người, diệu không thể tả, dư vị vô cùng.

Doãn Tân Nguyệt trực tiếp lấy đi một khối.

Cùng xe, Hoa Linh bỗng nhiên nói: "Trạch Gia, hay là để Doãn tiểu thư cũng kế thừa loại năng lực kia?" "Hiện tại thời cục loạn lạc, để nàng sở hữu một chút chi lực tự vệ cũng tốt." Doãn Tân Nguyệt không hiểu bọn họ đang đàm luận cái gì.

"Ta nghe không hiểu, các người đang nói gì vậy?" Trương Trạch nghe vậy, liền lấy ra Long Tích Đao, cắt một đường trên ngón tay.

Chương 172

“Há miệng.” Doãn Tân Nguyệt chần chờ một chút rồi chậm rãi hé mở cái miệng nhỏ.

Tiên huyết rơi vào trong miệng, thiên địa sinh cơ uẩn hàm trong huyết dịch lập tức bắt đầu tẩm bổ toàn thân.

Đồng thời cũng bắt đầu sơ bộ cấu kiến hệ thống tiêu hóa của Lục Khố Tiên Tặc.

Tuy rằng bên người hắn, số người kế thừa loại năng lực này dần dần bắt đầu nhiều lên. [Chúc mừng túc chủ hoàn mỹ hoàn thành nhiệm vụ, mời lựa chọn phần thưởng của ngài.] [Đồng thời ngạch ngoại thưởng một trăm viên Cửu Chuyển Hùng Xà Hoàn (từ võ hiệp vị diện Linh Thứu Cung)] [1.

Mao Sơn Cản Thi Thuật: Mao Sơn thuật dùng phù chú để khống chế cương thi.] [2.

Sơ bộ khai khải năng lực Câu Linh Khiển Tướng, từ Dị Nhân vị diện.] [3.

Năm mươi viên Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn, từ võ hiệp vị diện.] Ở bên cạnh, Doãn Tân Nguyệt đang kinh hỷ cảm thụ biến hóa của bản thân, trong khi Trương Trạch đang đối chiếu phần thưởng lần này.

Cản Thi Thuật khống chế cương thi cũng lợi hại, dù sao cổ mộ cũng thường xuyên gặp cương thi.

Nhưng hiện tại có Thi Ngữ có thể cùng tống tử giao tiếp, giao tiếp không được thì trực tiếp giết là xong chuyện.

Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn tên tuy hay, nhưng đa phần dùng hoa làm nguyên liệu.

Cửu Chuyển Hùng Xà Hoàn dùng mật gấu và mật rắn đặc thù của thế giới võ hiệp tiến hành điều chế, tên nghe không hay bằng nhưng hiệu quả lại mạnh hơn vài phần.

"Ta chọn Câu Linh Khiển Tướng." Tuy rằng chỉ là sơ bộ sở hữu, nhưng không đại biểu sau này không thể tiếp tục tráng đại.

Hiện tại hắn xác thực thiếu khuyết biện pháp hoàn mỹ để đối phó linh thể.

Chưa bước vào Thanh Đồng Môn, e rằng thật sự dễ dàng lâm vào bị động.

Có cái này, hình thế sẽ hoàn toàn bất đồng.

Từ Bắc Bình về đến Thường Sa thành, ngày thứ hai.

Ngay lúc đang cùng Nhị Nguyệt Hồng nghiên cứu Nhân Hình Mộ, Kim Bàn bỗng nhiên kéo Tôn Quốc Phụ - kẻ vốn không nguyện xuống mộ - tới.

Bọn họ thế nhưng đã tìm được lối vào Sinh Môn mới.

"Sư đệ, lần này sẽ không sai, nếu từ cái lối vào này đi vào, tất định có thể tìm được Trương Gia Cổ Lâu tàng tại trong đó." Trương Trạch cùng một nhóm người cũng vừa vặn về tới Thường Sa thành, thời cơ vừa đúng lúc.

Tại lúc Kim Bàn và Nhị Nguyệt Hồng đang đi tới chỗ ở của Trương Trạch, Trương Trạch đang nghiên cứu Câu Linh Khiển Tướng mới khai khải.

Đây là năng lực từng bị người đời trước bỏ phiếu là yếu nhất trong Bát Kỳ Kỹ.

Kiếp trước hắn cũng hiểu rõ loại năng lực này.

Câu Linh.

Điều được người ta biết đến nhiều nhất là có thể không cần kinh qua sự đồng ý của linh loại mà trực tiếp bắt giữ bên người.

So sánh với Đông Bắc Mã Gia Nhân hay Xuất Mã Tiên thì đơn giản hơn nhiều.

Xuất Mã Tiên cần hao phí đại lượng tinh lực và thời gian cung phụng "tinh linh", thỉnh tiên cần lưu trình phồn tạp, hiệu quả xuất mã cũng chịu ảnh hưởng bởi thiên phú và công lực.

Câu Linh Khiển Tướng thì không cần, cường đại ngự linh thượng thân có thể trực tiếp phát huy toàn bộ thực lực của linh.

Sự thực thượng, thứ càng cường đại hơn hẳn là phần "Khiển Tướng" ở phía sau.

Có thể ăn luôn toàn bộ linh loại.

Kiếp trước Trương Trạch từng đọc trên mạng, cái gọi là "Tướng" trong "Khiển Tướng" thực tế hẳn là loại tựa như "Thần" trong Thần Cách Diện Cụ.

Trong tư tưởng Đạo gia, Linh là quỷ quái, Tướng đa bán là chính thần, Khiển Tướng nói cách khác chính là sự khống chế cao cấp hơn nhiều so với Câu Linh.

Phong Học Văn phụ thân vừa vặn là đạo sĩ.

Thấy Trương Trạch về, Phong Học Văn mang theo phụ thân Phong Tư Bắc đang mặc đạo bào và đệ đệ Phong Học Vũ cùng xuất hiện.

"Sư phụ, ngài đã về, gần đây trong Thường Sa thành, không biết ai để lộ tin tức, người người đều đối với khoáng sơn cảm thấy hứng thú.

Đồ đệ kia của Nhị Gia, tên là Trần Bì, tại bến tàu phụ cận có chút

thế lực, cũng tham dự vào chuyện khoáng sơn." Trương Trạch nghe xong, tổng cảm giác sự tình lại đang phát triển theo hướng nguyên tác.

"Không nói cho bọn hắn biết trong khoáng sơn không có bảo tàng sao?" Hắn lắc đầu, nói: "Muốn đi thì cứ để bọn hắn đi, không cần để ý tới." Thời gian này, Kim Bàn và Nhị Nguyệt Hồng hẳn là đã nghiên cứu ra một chút môn đạo về Kỳ Môn Độn Giáp trong Nhân Hình Mộ ở khoáng sơn.

Nhìn Phong Học Văn trước mắt, Trương Trạch hốt nhiên nghĩ, bản thân Câu Linh trong Câu Linh Khiển Tướng tương tự như vu thuật.

Loại tựa như Đông Bắc Xuất Mã Tiên thuộc về Tát Mãn, cũng là một loại vu thuật.

Quan Sơn nhất mạch, là những kẻ am hiểu vu thuật nhất.

"Học Văn, sư phụ dạy ngươi một loại thủ đoạn có thể khống chế quỷ linh, có hứng thú học không?" "Có có có, đương nhiên có!" Phong Học Văn lập tức kích động đáp ứng.

Đứng sau lưng Phong Học Văn, Phong Tư Bắc hỏi: "Trạch Gia, thủ đoạn lợi hại như vậy, lại truyền cho khuyển tử, có phải hay không quá thảo suất?

Ta sợ nó sau này làm xàm làm bậy..." Hảo ma, quả nhiên là cha ruột, vừa mở miệng đã nhắc đến hậu hoạn trước.

"Vô phương, Học Văn chỉ cần sau này vẫn luôn đi theo bên cạnh ta, ta có thể bảo đảm nó sẽ không học cái xấu, về phần thủ đoạn, nó vốn không phải là đồ đệ của ta sao?" Trước đó truyền Chỉ Nhân Thuật, thứ đó chỉ có thể dùng để dụ địch, Câu Linh Khiển Tướng mới thực sự là thủ đoạn lợi hại.

"Thủ đoạn của ta gọi là Câu Linh Khiển Tướng, cái ta dạy hiện

tại chỉ là bộ phận Câu Linh, có thể câu nã linh thể, ngự linh thượng thân." Về phần Phục Linh chi thuật, hắn không định dạy.

Đó là cấm thuật trong Câu Linh Khiển Tướng.

Vu sư nuốt linh chẳng khác nào uống rượu độc giải khát, nuốt linh nhiều, linh sẽ rời bỏ vu sư mà đi.

Di chứng của việc nuốt linh là từ từ sẽ bị linh thể kháng cự, thậm chí vĩnh viễn mất đi tư cách sử dụng Khiển Tướng.

Trương Trạch thấy Phong Tư Bắc vừa vặn đang ở đây, bèn hỏi: "Đạo trưởng, trong Đạo gia giải thích thế nào về Khiển Tướng?" Phong Tư Bắc suy nghĩ một chút: "Sở học hẳn là có liên quan đến Thụ Lục trong Chính Nhất Thiên Sư Phủ.

Đạo sĩ tối sơ sẽ được thụ dư Đồng Tử Lục, Cửu Cung Bát Ách Lục, Bát Quái Hộ Thân Lục...

Sau đó đạo khí lưu chú trong thân người thụ lục.

Sẽ căn cứ vào bát tự của bản thân mà phân bát Thiên Binh Thiên Tướng để đạo gia khiển tướng." Cũng không khác biệt lắm so với cách hiểu của hắn.

Đạo khí đại khái cũng là thứ cơ bản giống như Khí.

Bất quá may mắn là môn hạm nhập môn của Câu Linh Khiển Tướng cũng không cao.

Phong Học Văn học được, cũng sẽ rất nhanh có thể từ từ nắm giữ.

Một lát sau, Hoa Linh và Doãn Tân Nguyệt đều mang theo đan dược mới phối chế đi vào.

Vừa mới tới gần, đã có thể ngửi thấy một cỗ mùi hương.

Doãn Tân Nguyệt nói: "Mười cái Kỳ Lân Kiệt toàn bộ đều ở trong

này rồi.” “Thật kỳ quái, ta có thể ngửi thấy thanh hương của Lộc Hoạt Thảo và Lam Xà Đảm, nhưng lại không ngửi ra khí vị của Kỳ Lân Kiệt trong đó.” Trương Trạch nhìn ba mươi viên đan dược trước mắt, đại khái là có liên quan đến đặc điểm của Kỳ Lân Kiệt.

Hoa Linh tiếc nuối nói: “Đáng tiếc không có Kỳ Lân Huyết Đằng, Kỳ Lân Kiệt nếu trực tiếp dùng để phối Kỳ Lân Đan, thực sự quá đáng tiếc.” Khí vị đan dược rất thơm, Trương Trạch nhịn không được liền trực tiếp đổ vào trong miệng.

Đan dược nhập khẩu, liền nuốt mười lăm viên.

Đốn thời trong nháy mắt, Khí trong cả người hắn bộc phát ra cực đại.

Khiến cho mấy người bên cạnh thực sự giật nảy mình. [Thỉnh túc chủ chú ý, người chịu sự khống chế của ngài vô pháp hấp thu năng lực Kỳ Lân Kiệt, năng lượng dư thừa hấp thu được cũng sẽ chuyển giá lên người túc chủ.] “Chuyển lên người ta?” Cảm nhận được thân thể đang tấn tốc hấp thu, Trương Trạch hốt nhiên phát hiện, thiên địa sinh cơ trong cơ thể đang biến hóa.

Người khác ăn thứ gì, năng lực dư thừa liền chuyển giá lên người hắn.

Hoàn thành sơ bộ thuế biến thân thể xong, hắn bắt đầu lần thuế biến thứ hai.

Có thể cảm giác được, biến hóa lần này khiến hắn đối với việc khống chế Khí càng thêm đắc tâm ứng thủ.

Đồng thời năng lực tái sinh cũng trở nên có thể tự như khống chế.

Nói cách khác, chỉ cần một ý niệm, hắn muốn tái sinh thì có thể tái sinh, không thì tạm thời bảo trì bất biến.

Chỉnh thể mà nói, đối với nhất thiết trong thân thể, hắn bắt đầu sở

hữu lực khống chế mạnh hơn.

Trương Trạch ngửi ngửi mấy cái bình thủy tinh chứa đan dược còn lại.

"Đan dược phối chế từ Lam Xà Đảm có thể phục dụng lượng ít." "Thuốc gia nhập Lộc Hoạt Thảo, hiện tại năng lực hấp thu của các ngươi quá yếu." Hắn nói xong, liền trực tiếp ăn hết một nửa số còn lại.

Doãn Tân Nguyệt khẽ cười nói: "Mấy cái này cho ta cũng quá lãng phí, căn bản vô pháp hấp thu, những cái trước mắt này toàn bộ đều cho chàng." "Vậy ta không khách khí." Tùy theo việc Trương Trạch ăn xong tất cả đan dược, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hồng Cô Nương mấy người chỉ có nước hâm mộ.

Mỗi người chỉ có thể ăn một viên, nhưng cũng có thể minh hiển cảm giác được sự đề thăng.

Chương 173

Những thứ này toàn bộ đều đến từ Trương Trạch, khiến cho độ trung thành trong lòng bọn họ tùy theo thực lực mà cũng đồng thời tăng trưởng.

Đặc biệt là Doãn Tân Nguyệt và Hoa Linh, do thực lực thấp kém nên được yêu cầu ăn thêm hai viên.

Doãn Tân Nguyệt vừa mới phục dụng xong, tùy theo thân thể biến hóa, độ trung thành đối với Trương Trạch ẩn ẩn muốn vượt qua cả nhóm Chá Cô Tiếu.

Điều này làm cho Trương Trạch có chút sá dị, xem ra bởi vì nguyên nhân gia nhập, thế nhưng lại khiến Doãn Tân Nguyệt nảy sinh tình cảm với hắn.

Thấy Trương Trạch dường như đang ở giai đoạn quan trọng của sự đề thăng, Phong Học Văn tự giác canh giữ ở ngoài cửa.

Vừa đi tới cửa, liền thấy Tiểu Ca đang ôm đao trong tay.

"Sư bá, ngài đang ở bên trong?" Theo bối phận, Tiểu Ca so với Trương Trạch nhỏ hơn một chút, liền hô một tiếng Sư bá.

"Người bên trong sắp tỉnh rồi, nhưng Trương Trạch hiện tại không thể bị quấy rầy." Tiểu Ca ngồi ngay tại cửa, ăn một viên đan dược có chứa Lộc Hoạt Thảo.

Hốt nhiên cảm giác cả người sung mãn sức mạnh.

Đốn thời, tất cả mọi người trong phòng đều xuất hiện đề thăng.

Đặc biệt là Trương Trạch, sự cải biến minh hiển đến mức hầu như mỗi người đều có thể cảm thụ được.

Khi Kim Bàn và Nhị Nguyệt Hồng tới Trương gia, Trương Trạch cũng từ từ hoàn thành hấp thu, cỗ dược lực kia dung nhập vào các nơi trong toàn thân.

Hai người vừa vào, phát hiện biến hóa khủng bố của Trương Trạch, tiếp đó phát hiện những người khác dường như cũng có biến hóa.

Đầu tiên là Lão Dương Nhân kéo thử phản khúc cung, tổng cảm giác cung quá nhẹ.

Chá Cô Tiếu sử dụng Khôi Tinh Thích Đấu trực tiếp đá nát mộc nhân thung.

Trương Trạch tuy đê điều, nhưng làn da của hắn nhìn qua đã có biến hóa rõ rệt.

Nếu dựa theo trị số để định nghĩa, thì hiện tại sức mạnh và tốc độ của hắn đều đã đột phá 800, đạt tới trình độ càng khoa trương hơn.

Chỉ cần một ngón tay cũng có thể đánh nổ tượng đá ở cửa, đại khái cũng chỉ có thể xuống mộ đi thực nghiệm biến hóa mới được.

Thân thể hắn cũng bắt đầu sơ bộ thoát khỏi phạm vi của người thường.

"...Trạch Gia, ta và Kim Bàn tiền bối qua nghiên cứu, đã xác định được một lộ tuyến tương đối ổn thỏa." Nhị Nguyệt Hồng lấy ra tấm bản đồ đại khái: "Ta gần đây đã xem di huấn của tiên nhân trong nhà.

Cữu mỗ gia của ta lúc đào thông đạo cổ mộ đã một lần nữa bố hạ cơ quan, phi ngã tộc nhân, khinh dịch không thể vào.

Thông qua manh mối cữu mỗ gia lưu lại, ta xác định được lộ tuyến." "Đã như vậy, mọi người cảm thấy khi nào xuất phát là hợp thích?" Trương Trạch nhìn về phía mấy người chung quanh, mọi người hiện tại đều cảm giác cả người có khí lực dùng mãi không hết.

“Chi bằng hôm nay trực tiếp đi tới khoáng sơn.” Chá Cô Tiếu nắm chặt quyền đầu: “Ta hiện tại chỉ cảm thấy khí lực cả người lại một lần nữa được tăng trưởng, tái nhập khoáng sơn nhất định sẽ không chật vật như lần trước.” Nhị Nguyệt Hồng tán đồng nói: “Bên phía Phật Gia ta sẽ cho người tri hội một tiếng, để hắn thay ta đánh yểm trợ.” Trương Trạch lại hốt nhiên nói: “Không cần giấu giấu diếm diếm.

Nếu trong Cửu Môn có người muốn đi, vậy thì hỏi xem là mấy gia nào muốn đi, bảo bọn họ mang người theo.

Nhưng có một điểm, sau khi đi vào, sinh tử tự phụ.” Trương Trạch nhìn về phía Phong Tư Bắc: “Đệ Lục Môn của Thường Sa vẫn luôn bỏ trống, chi bằng, do Quan Sơn Thái Bảo đảm đương Đệ Lục Môn?” Đã Phong Tư Bắc đều ở đây, cộng thêm Quan Sơn Thái Bảo nguyên bản thiện trường kinh doanh và đảo đấu, vừa vặn phù hợp với hình thức Thường Sa Cửu Môn.

Đặc biệt là Phong Học Văn đã lặng lẽ nói cho hắn biết, Phong Tư Bắc kỳ thực đã nhận được một ít truyền thừa của Quan Sơn Thái Bảo.

“Trạch Gia, ta vốn là người xuất gia...” Trương Trạch nhìn hắn: “Nếu là người trong Cửu Môn, đến lúc đó có thể đứng ra tổ chức Giáp Lạt Bá, toàn bộ Cửu Môn đều sẽ có người nguyện ý theo ngài đi tới Địa Tiên Thôn.” “Đã như vậy...

Phong Tư Bắc liền không khách khí.” Nói xong lời này, ánh mắt hắn hốt nhiên trở nên kiên định.

Lời của Trương Trạch khiến hắn nhìn thấy hy vọng giải quyết Địa Tiên Thôn.

Nếu thực sự có nhiều cao thủ tham dự như vậy, hoặc giả thật sự có khả năng một lần giải quyết được Địa Tiên Thôn.

Không bao lâu sau, Hoắc gia Hoắc Cẩm Tích mang theo Hoắc Tiên Nhi tới.

Trương Trạch đã báo trước, bảo nàng không cần mang quá nhiều người theo.

Người quá nhiều ngược lại bất tiện hành động.

Trần Ngự Lâu cũng vừa mới về tới, Trương Trạch cho người thông báo, bảo hắn mang người canh giữ ở phụ cận khoáng sơn.

Tránh cho có kẻ nhân lúc bọn họ đi vào mà mai phục ở bên ngoài.

Sau khi hết thảy đã xác định, tất cả mọi người động thân đi về phía khoáng sơn, chuẩn bị tập hợp rồi tái nhập khoáng sơn.

Đại khái đợi hơn mười phút tại đường sắt dưới chân khoáng sơn.

Hoắc Cẩm Tích nhìn sắc trời: "Trạch Gia, ta thấy thời gian không còn sớm, hiện tại chỉ thiếu Ngô gia, có muốn đợi không?" Nhìn chung quanh người của Cửu Môn.

Chá Cô Tiếu đại biểu Đệ Tứ Môn, Phong Học Văn thuộc Phong gia điền bổ vào chỗ trống Đệ Lục Môn.

Trừ bỏ Ngô Lão Cẩu, cơ bản Bát Môn đã tề tựu.

"Không đợi nữa, chúng ta xuống mộ trước." Hắn nói xong nhìn về phía Kim Bàn: "Tiền bối, hiện tại có thể lập tức tìm ra lối vào Sinh Môn không?" Kim Bàn nhìn hoàn cảnh bốn phía: "Bản đồ cho ta mượn xem một chút." Nhị Nguyệt Hồng kiến trạng, lấy ra tấm bản đồ do cữu mỗ gia năm đó vẽ lại.

Tấm bản đồ này đem sơn thể liên kết lại với nhau, tạo thành một cái Nhân Hình Sơn đặc thù.

Chỉnh thể như là một người đang nằm thẳng.

Tề Thiết Chủy kiến trạng ám hít một hơi: "Loại Nhân Hình Mộ

này, ta từng nghe sư phụ ta nói qua.

Cơ quan trong mộ đối ứng với kỳ kinh bát mạch của nhân thể, một khi xuất phát sẽ cải biến cơ quan thuộc kinh lạc đó.

Đến lúc đó, Sinh Môn sẽ biến thành Tử Môn, Tử Môn tắc sẽ biến thành Sinh Môn." Hoắc Cẩm Tích thấy bọn họ đang nghiên cứu bản đồ, liền hỏi: "Nếu mộ hung hiểm như vậy, sao ta đều chưa từng nghe nói?" "Bởi vì những tiền bối tham dự năm đó, toàn bộ đều đã chết trong mộ." Kim Bàn bày bản đồ ra, đối chiếu với địa hình bốn phía.

"Đi theo ta." Dựa theo phương vị Kỳ Môn giữa trưa, hắn rất nhanh tìm ra một lối vào tương ứng khác.

Tuy nhiên nhân thể kinh lạc vô số, nhưng lối vào lại chỉ có tám cái.

Trương Trạch nhìn thoáng qua bản đồ trong tay: "Tiểu Ca, có thể tìm được lối vào không?" Tiểu Ca lắc đầu: "E rằng phải đối ứng Kỳ Môn Độn Giáp tiến hành suy diễn." Nhìn địa hình trước mắt, Trương Trạch chỉ vào vị trí rốn (đỗ tề) của vật chất.

"Dựa theo ghi chép, Nhân Hình Mộ thủ cước đã đoạn, Sinh Môn có khả năng nằm tại Thần Khuyết huyệt." Thần Khuyết huyệt, thuộc về vị trí chính trung của nhân thể, ngay giữa rốn.

Ánh mắt Kim Bàn nhìn về phía trước.

Tại sau mấy cái cây, có một cái sơn động bị tạp thảo che lấp.

Kim Bàn nhìn trước mắt: "Thiên can địa chi lưỡng tương hội, nếu cơ quan bên trong không bị xúc phát, đây chính là một chỗ Sinh Môn." Hoắc Tiên Nhi nghe xong hỏi: "Nếu có người đi vào, liền chứng minh bên trong là Tử Môn?" "Cũng chưa chắc." Trương Trạch nói xong, ra hiệu cho Nhị Nguyệt Hồng dẫn đường ở phía trước.

Mọi người lấy đèn pin ra, lập tức đi theo.

Trong thành Thường Sa, tại thương hội Mỹ Lợi Kiên, Cừu Đức Khảo đang nghe nữ nhân mặc hòa phục đỏ báo cáo.

"Cừu Đức Khảo tiên sinh, Trương Trạch và Nhị Nguyệt Hồng đã vào khoáng sơn." Cừu Đức Khảo không nhanh không chậm nói: "Không tệ nha, nhanh như vậy đã tìm được lối vào, quả nhiên là cao thủ." Hồng y nữ khẩn trương hỏi: "Chúng ta chẳng lẽ cái gì cũng không làm?" "Đừng khẩn trương, trong mộ kia nguy hiểm trùng trùng, chi bằng để bọn hắn giúp ta thám thính dò đường trước..." Cừu Đức Khảo trong lòng xác định, tòa cổ mộ kia không có khả năng đi hai lần là có thể trực tiếp tìm được bí mật cuối cùng.

Nhưng Trương Trạch khi đạp nhập cổ mộ, sau khi tiến vào, đã cùng mọi người đánh tiếng.

"Chuyến này ta sẽ cung cấp lương thực đủ ăn một năm, vô luận như thế nào lần này cũng phải tìm ra địa phương kia." Trong không gian Thao Thiết của Trương Trạch, tàng chứa đại lượng thực vật.

Cổ quái là, tuy rằng bên trong có không khí, nhưng thực vật lại sẽ không bị hủ hoại.

Phỏng chừng là vì điều kiện bên trong bị hạn chế.

Sơn động bên trong là một phiến thạch lâm.

"Không đúng lắm." Nhị Nguyệt Hồng đi một vòng quanh phụ cận: "Sơn động âm khí sâm sâm, ta tổng cảm giác bên trong không thái đúng." Trương Trạch sớm đã nghe thấy tiếng gió bên trong.

Loại sơn động mật bế này, một khi có thông đạo liên kết với bên ngoài, thì loại thanh âm không khí lưu động đó đối với hắn hiển đến phi thường rõ ràng.

"Bên trong có tiếng gió." "Đều đi theo ta." Hắn nói xong liền rảo bước xuyên hành trong thạch lâm.

“Ta cũng nghe thấy tiếng gió.” Lão Dương Nhân sau khi nghe thấy thanh âm, tấn tốc nhảy lên tảng đá tiêm duệ bên cạnh.

Trước mắt là một phiến hang động đá vôi (thiên nhiên dong động).

Sau khi được cường hóa, khinh công của hắn minh hiển đã đề cao.

Trương Trạch nhìn thoáng qua, Hồng Cô Nương trong tay đang mân mê phi đao.

Bởi vì bản thân nàng đã có phi đao quen thuộc, nên hắn không đưa Hắc Kim Phi Đao cho nàng.

Nhưng rõ ràng, Hồng Cô Nương đã bắt đầu học được cách dùng Trảm Tiên Phi Đao.

“Trạch Gia!

Sư huynh!

Nhanh lên, trong này có cái động.” Lão Dương Nhân đứng tại cửa động, chuẩn bị lấy Toản Thiên Tỏa ra.

Chương 174

Một bên Kim Bàn đưa qua một sợi dây thừng: "Toản Thiên Tỏa của ngươi lát nữa sẽ dùng đến, không thể lãng phí ở chỗ này." Nếu Toản Thiên Tỏa kẹt ở trong này, lát nữa hơn phân nửa là không lấy lại được.

"Đa tạ tiền bối." Hắn nói xong liền buộc dây thừng vào cột đá bên cạnh, nắm lấy dây thừng chuẩn bị trực tiếp đi xuống.

Chá Cô Tiếu và Hồng Cô Nương bám sát phía sau.

"Trạch Gia, ta đi xuống dò đường trước, ngài xuống sau." Ba người vừa mới thuận theo dây thừng bò xuống.

Hốt nhiên Lão Dương Nhân cảm giác vách động có chút không đúng.

Tỉ mỉ nhìn một cái, hốt nhiên thấy một gương mặt người ở trên đó.

"Trong tường có người." Hắn bị giật mình, đang chuẩn bị một cước đá tới lại bị Chá Cô Tiếu ngăn lại.

"Đừng lộn xộn, có cơ quan." Cửa động truyền đến thanh âm của Nhị Nguyệt Hồng: "Tứ Gia, bên dưới hẳn là cơ quan do cữu mỗ gia ta bố trí, ngàn vạn lần cẩn thận." "Thân thủ của Tứ Gia, đó là nhất lưu trong Cửu Môn, Nhị Gia cứ yên tâm đi." Tề Thiết Chủy thấy Chá Cô Tiếu xuất thủ, đối với thực lực của hắn có tuyệt đối lòng tin.

Chá Cô Tiếu vừa mới rơi xuống đất, bên cạnh hốt nhiên xúc phát cơ quan.

"Có cơ quan!" Đột nhiên hắn một cước đá vào vách động, tấn tốc bò lên trên một đoạn.

Hưu hưu hưu!

Vô số ám tiễn từ hai bên bắn ra.

Đợi những ám tiễn kia tiêu thất, Chá Cô Tiếu đảo ngược người xuống, nhặt đá ném về phía bốn góc mặt đất.

Đợi tất cả cơ quan đều bị phá giải, mới hướng lên trên hô: "Trạch Gia, có thể xuống rồi." Trương Trạch tấn tốc nắm lấy dây thừng trượt xuống.

Phía sau Tiểu Ca, Nhị Nguyệt Hồng và những người khác cũng khẩn trương nối đuôi nhau vào động.

Vô luận là Tiểu Ca hay Nhị Nguyệt Hồng đều là cao thủ khinh công.

Hoắc gia Hoắc Cẩm Tích và Hoắc Tiên Nhi càng không cần phải nói.

Người của Hoắc gia ngủ cũng có thể ngủ trên dây thừng.

Xuống mộ linh hoạt độ tự nhiên cũng khinh tùng tự như.

Doãn Tân Nguyệt tuy rằng thân thể bị cường hóa, lại không hiểu kỹ xảo xuống mộ.

Loại mộ này không thích hợp với nàng, bất quá đã lưu lại người Trương gia ở trong nhà bảo hộ, đảo cũng không cần lo lắng vấn đề an toàn.

"Thân thủ của Tứ Gia quả nhiên liễu đắc, mới vừa xuống đã xúc phát đại bộ phận cơ quan." Chá Cô Tiếu chỉ chỉ mấy sợi tơ tuyến bên cạnh.

"Ta giữ lại vài chỗ cơ quan, tránh cho phía sau có người lặng lẽ đi theo chúng ta." "Tứ Gia lo nghĩ chu toàn." Trương Trạch nhìn thoáng qua, trực tiếp khom lưng chui qua bên cạnh tơ tuyến.

“Đi về phía sau hẳn là rất dễ đụng phải Thi Nga, cẩn thận một chút.” Thấy cơ quan bên ngoài bị người động tới, Kim Bàn tập quán tính nắm lấy bàn tính trong tay.

“Chư vị, trong mộ có người đi vào, Sinh Môn và Tử Môn đã trao đổi vị trí.

Chư vị cần phải chú ý.” Phía trước hốt nhiên truyền đến tiếng hô của Chá Cô Tiếu: “Phía trước là sào huyệt Thi Nga.” Hoa Linh lập tức rút dao găm: “Mọi người chuẩn bị bảo huyết.” Hoắc Cẩm Tích khó hiểu: “Bảo huyết?” Nàng nhìn mấy người bên cạnh, dường như bọn họ đều biết cái gì đó.

Khẩn tiếp theo nhìn thấy động tác thành thạo của Hoắc Tiên Nhi.

Thấy Hoắc Tiên Nhi cũng lấy dao găm ra, nàng kinh ngạc hỏi: “Tiên Nhi, ngươi có phải hay không có chuyện giấu diếm ta?” “Tiểu di, ta trước đó đã nói với người rồi, kế thừa một phần năng lực của Trạch Gia, có thể sở hữu loại bảo huyết này.” Nàng không chút do dự cắt mở ngón tay, đốn thời máu tươi đỏ thẫm chảy ra từ miệng vết thương.

Một bên Hoắc Cẩm Tích nhìn mà cũng cảm thấy đau.

Mắt thấy sắp đi vào sào huyệt Thi Nga, mọi người phân phân cắt ngón tay, đem huyết dịch vẩy lên phía trước.

Đốn thời vô số Thi Nga trước mắt bị kinh động bay thành đàn ra ngoài.

Khẩn tiếp theo Trương Trạch nói: “Hoa Linh, phân phát thuốc cầm máu.” Dược phấn vừa bôi lên, tay của mấy người trong nháy mắt liền từ từ bắt đầu dũ hợp.

Nhìn mộ thất đột nhiên trở nên trống trải, Lý Tu Nhiên của Lý gia trợn tròn mắt.

"...Đều có bảo huyết?" Điều này làm cho tâm lý hắn có chút tật đố.

Lão Dương Nhân nói: "Đừng nản lòng, Nhị Gia không phải cũng không có sao?" Lý Tu Nhiên nghe xong lộ ra vẻ mặt khổ sáp.

Cũng không hẳn, dù sao có bảo huyết hay không, nếu tự thân thực lực cường đại, cũng chưa chắc thực sự cần dùng đến cái này.

Mấy người xuyên qua mộ thất, Kim Bàn dẫn mọi người tránh đi những cơ quan dư thừa.

Trực tiếp tìm được bậc thang đá xoắn ốc, men theo thông đạo đi xuống, mọi người bắt đầu một đường đi sâu xuống dưới lòng đất.

"Bậc thang đá phía trước lối vào bị người ta nổ đứt rồi." Trương Trạch đi tới gần nhìn thoáng qua: "Xem ra ta đoán đúng rồi." "Đi, xuống dưới trước rồi tính." Hắn nói xong liền trực tiếp nhảy xuống.

Đoạn khẩu cao hơn một mét, không ngăn cản được bọn họ.

Dường như giống dùng để ngăn cản thứ gì đó bên trong chạy ra ngoài hơn.

Vừa bước vào cửa động, liền thấy phía sau có đại lượng thiết bị.

Có bàn làm việc, tủ sách các loại, toàn bộ đều giống như được chuẩn bị để làm việc.

"Trong này là địa điểm làm việc của người Nhật Bản năm đó." Trương Trạch từ trên bàn cầm lấy một tấm bản đồ, đưa cho Kim Bàn.

"Tiền bối, xem cái này đi, xem có thể tìm ra lộ tuyến tường tận hơn hay không." Kim Bàn tử tế nghiên cứu một hồi.

Mượn ánh đèn pin, hắn nhìn vào lộ tuyến đồ chằng chịt phức tạp trên đó: "Phía trước dường như có một thông đạo.

Bên trên có làm đánh dấu, tựa hồ phi thường nguy hiểm." "Nếu Sinh Môn Tử Môn đã phát sinh điên đảo, phía trước chưa chắc là tử

lộ.” Tề Thiết Chủy nói xong, Kim Bàn cũng cảm thấy dường như có chút đạo lý.

Mới vừa đi vào trong khoáng động, liền nghe thấy bên trong truyền ra tiếng hát hí khúc.

Thanh âm du du, giống như quỷ mị.

“Nhị Gia, lần trước ta hình như cũng nghe thấy thanh âm này.” Nhị Nguyệt Hồng tử tế lắng nghe.

Khúc tử này và lúc trước hắn nghe được y hệt nhau.

“Mục Quế Anh đại phá Thiên Môn Trận.” “Thanh âm từ phía trước truyền tới.” Trương Trạch lập tức phán đoán ra phương vị chuẩn xác.

Phong Học Văn song thủ hốt nhiên xuất hiện khí thể đen kịt.

“Sư phụ, linh thể này để con thu nhé?” Hắn không thể chờ đợi được muốn thử Câu Linh Khiển Tướng vừa mới học được.

“Hai lần thử, còn kém xa lắm!” Trương Trạch khai khẩu, Khí trong người trong nháy mắt sung mãn toàn thân, hắc khí trên tay Phong Học Văn trong nháy mắt tiêu tán.

Đây mới thực sự là Câu Linh Khiển Tướng.

Trương Trạch nghe thấy âm thanh từ xa vọng lại, liền ra hiệu cho mọi người nằm rạp xuống đỉnh.

Mấy ngọn đèn bão đặt trên mặt đất vẫn sáng.

Ngay sau đó, âm thanh kia ngày càng gần. "Trái giương cung, phải lắp tên!" Một bóng đen lướt tới, gió lốc cuốn theo trực tiếp thổi tắt toàn bộ đèn bão trên mặt đất.

Trương Trạch đưa mắt nhìn quanh, ngũ giác xuất hiện biến hóa rõ rệt.

Hắn sở hữu năng lực tương tự Âm Dương Nhãn và Bản Năng Chi Nhãn, thậm chí ẩn ẩn có xu thế sắp khai mở Thiên Nhãn.

Đây cũng thuộc về một loại quá trình thuế biến của đôi mắt.

Khi nhìn về phía bóng đen kia, hắn xác định đó là người sống.

Nhưng bên cạnh người này lại có mấy đoàn quỷ vụ nhược ẩn nhược hiện, trong đó có một hình người khá hoàn chỉnh.

Thông thường, quỷ linh mang chấp niệm mãnh liệt trong lòng sẽ lưu lại nhân gian không chịu rời đi, theo bản năng mà bám theo người thân quen.

Lúc này, ngọn đèn bão cuối cùng sắp bị thổi tắt, Chá Cô Tiếu đột nhiên nhảy xuống, một cước đá văng bóng đen xõa tóc dài kia.

Lập tức, trên mặt đất truyền đến tiếng thảm thiết. "Đừng đánh nữa, là người sống." Nhị Nguyệt Hồng cũng lập tức nhảy xuống.

Thế nhưng hắn bỗng nhiên nhìn thấy trước mắt có một bóng đen đang bay lơ lửng quanh mọi người.

Bóng đen kia ẩn ước hiện ra một khuôn mặt người, thân thể như sương mù đen kịt. "Nhị Gia, khuôn mặt bóng đen kia trông có vài phần quen mắt?" Nhị Nguyệt Hồng lập tức phản ứng, hô lên: "Cữu Mỗ Gia!

Cữu Mỗ Gia của ta lúc chết chưa đến bốn mươi tuổi, sau đó gia chủ chi vị của Hồng gia mới truyền cho cha ta." Phát hiện oán linh Cữu Mỗ Gia nhà mình đang phiêu đãng xung quanh, Nhị Nguyệt Hồng lập tức quỳ xuống đất: "Bất hiếu tử tôn Nhị Nguyệt Hồng, hôm nay mới tiến vào khoáng sơn hoàn thành di huấn, thẹn với tiên tổ!" Chỉ là quỷ linh phiêu đãng kia lại nghe không hiểu lời Nhị Nguyệt Hồng.

Chương 175

"Hiện tại chỉ là linh thể, chỉ có thể dựa vào bản năng hành động." Trương Trạch nhìn quỷ ảnh trước mắt, bỗng nhiên trong tay ngưng tụ hắc khí.

Đây là Câu Linh hắn vừa mới nắm giữ.

Quỷ linh kháng cự nhưng vẫn bị Trương Trạch kéo về bên cạnh.

Đồng thời hắn chắp tay với bóng đen nói: "Tiền bối, ta hôm nay đến là để phòng ngừa bí mật trong mộ rơi vào tay giặc Nhật." Nói xong, quỷ linh lập tức đình chỉ giãy dụa.

Trương Trạch bắt đầu nếm thử một năng lực khác là "Ngự Linh Thượng Thân".

Hốt nhiên hắc khí phụ thể lên người hắn.

Hắn nhìn về phía Nhị Nguyệt Hồng đang đầy mặt lo lắng: "Nhị Gia không cần lo lắng, ta chỉ mượn dùng toàn bộ năng lực lúc sinh tiền của Cữu Mỗ Gia." Lão Dương Nhân lại cảm giác nhìn có chút buồn cười: "Vậy Trạch Gia hiện tại chẳng phải thành Cữu Mỗ Gia của Nhị Gia sao?" Chá Cô Tiếu trừng mắt một cái: "Lão Dương Nhân!

Đừng đem tiền bối Cửu Môn ra hồ loạn nói đùa." Hoa Linh cũng liếc mắt: "Sư huynh nói đúng, Trạch Gia ra tay cũng chỉ là mượn dùng sức mạnh tiền bối, là đang trợ giúp tiền bối Hồng gia thân thủ hoàn thành di nguyện." Ở trong mắt bọn họ, loại tiếp nhận này là thiện cử tốt nhất.

Nhị Nguyệt Hồng cũng đối với Trương Trạch bày tỏ tạ ý: "Hoa Linh cô nương nói đúng, di nguyện cuối cùng lúc sinh tiền của Cữu Mỗ Gia ta là không thể bảo hộ bí mật Trương gia trong mộ này.

Trạch Gia lại là hậu nhân Trương gia, đây chính là điều Cữu Mỗ Gia ta hy vọng." Mấy người nhìn lại xuống đất, bóng đen kia là một lão đầu tinh thần có chút không quá bình thường. "Nhị Gia, Cữu Mỗ Gia nhà ngươi đi theo người dưới đất, ngươi không quen biết sao?" Trong miệng Trương Trạch bỗng nhiên truyền ra giọng hát tuồng: "Soái tự kỳ trấn càn khôn, hồn thiên hầu Mục Quế Anh..." Lão đầu tinh thần thất thường dưới đất bỗng nhiên hát theo.

Nhị Nguyệt Hồng nghe thanh âm trong miệng Trương Trạch, trong lòng liền đoán được, e rằng Trương Trạch ngay cả xướng công của Cữu Mỗ Gia cũng kế thừa toàn bộ rồi.

Đây chính là chỗ đáng sợ của Câu Linh Khiển Tướng.

So với Xuất Mã Tiên thỉnh linh thượng thân cần xem điều kiện các phương diện mới có thể mượn được mấy phần năng lực, Trương Trạch hiện tại trực tiếp kế thừa toàn bộ năng lực Cữu Mỗ Gia của Nhị Nguyệt Hồng.

Cũng không phải vị tiên tổ Hồng gia này có bao nhiêu lợi hại, chủ yếu là hắn muốn thử năng lực mới.

Ngự Linh Thượng Thân xong, năng lực bản thân sẽ cùng năng lực sinh tiền của quỷ linh kết hợp, hầu như sẽ không có bất kỳ chỗ xấu nào.

Phong Học Văn ở bên cạnh nhìn đến vẻ mặt hâm mộ: "Sư phụ, ta lúc nào cũng có thể làm được như vậy?" "Ta cảm thấy ngươi có thể thử xem tiên tổ Quan Sơn nhất mạch." Lão Dương Nhân tùy ý nói.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Phong Học Văn bỗng nhiên nghĩ, nếu có linh hồn tiên tổ Quan Sơn Thái Bảo hiệp trợ, nhất định có thể trở thành chân chính Quan Sơn Thái Bảo.

Theo lão đầu hát xong một khúc, tinh thần từ từ khôi phục bình thường. "Ở đây không an toàn, đi theo ta." Lão đầu ra hiệu muốn dẫn mấy người rời khỏi nơi này.

Lão đầu dẫn bọn họ đi tới khu nghỉ ngơi của phu mỏ.

Bên kia có giường nằm, phía trên đều viết mã số tương ứng.

Lão đầu rất nhanh tìm được giường số 39 của mình. "Xem ra nơi này chỉ còn lại một mình lão khoáng công." Chá Cô Tiếu vừa rồi ẩu đả lão khoáng công liền lập tức tiến lên xin lỗi lão đầu.

Tề Thiết Chủy ở bên cạnh nhàn rỗi vô sự bói một quẻ. "Tê...

Độn quẻ, Càn thượng Cấn hạ, Thiên Sơn Độn, quẻ tượng chủ hung!" Kim Bàn nhìn sang: "Dưới quẻ âm hào dần dần sinh trưởng.

Dương đạo tương suy.

Đây là điềm báo ác sự sắp tới." Vừa mới gieo quẻ xong, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến thanh âm chuông lục lạc vang động. "Bên ngoài có động tĩnh!" Máy phát điện xung quanh bị Chá Cô Tiếu khởi động.

Nhị Nguyệt Hồng vội vàng chỉ tay: "Trạch Gia, ngã thấy nơi này có tiêu chí hồ lô của Hồng gia, xem ra trong nhà ta từng có người tiềm nhập khoáng sơn nghe ngóng tình hình bên trong." Trương Trạch bỗng nhiên có thể cảm giác quỷ linh vừa mới thu phục sản sinh dị động. "Nhị Gia, ta thấy bên kia chính là chỗ ở trước kia của Cữu Mỗ Gia." Cũng chỉ có như vậy mới có thể giải thích vì sao quỷ linh lại đi theo bên người lão khoáng công. "Vị lão khoáng công này mắt bị đâm mù, hẳn là người Nhật Bản năm đó làm, không cho hắn nhìn thấy đồ vật trong mộ." Thủ đoạn tàn nhẫn khiến người ta quang nghe thôi cũng sinh ra một cỗ nộ ý. "Đám người kia quả thực táng tận thiên lương." Tiếng chuông kia tiếp tục vang động.

Một bên Hoắc Tiên Nhi hướng lão khoáng công hỏi: "Lão gia gia,

người biết tiếng chuông kia từ đâu tới không?" Lão khoáng công bỗng nhiên đứng lên: "Ta có thể dẫn các ngươi đi." "Thật sao?

Vậy thì tốt quá." Hoắc Tiên Nhi thanh âm linh động uyển chuyển, quả nhiên so với những người khác mở miệng hỏi thăm hiệu quả muốn tốt hơn nhiều. "Không, phải chờ một chút, thứ kia tùy thời có khả năng sẽ tiến vào." Lão khoáng công ngồi ở bên cạnh, ra ý bảo khoan hãy gấp gáp đi ra ngoài.

Trương Trạch ra hiệu đem thức ăn mang trên người chia một ít cho lão khoáng công.

Không biết từ lúc nào, Tiểu Ca lại không thấy tung tích. "Tiểu Ca đi đâu rồi?" Hoắc Cẩm Tích kiểm kê nhân số, phát hiện Tiểu Ca vừa rồi không thấy đâu. "Hẳn là đuổi theo thứ kia rồi." Trương Trạch nói.

Hắn rảo bước đuổi theo ra ngoài, phát hiện thân ảnh Tiểu Ca không thấy đâu.

Việc này ngược lại cũng giống phong cách Tiểu Ca.

Thứ bên ngoài có khả năng là đám tóc độc kia, nhưng cũng có khả năng bắt nguồn từ con Cùng Kỳ thủ hộ Trương Gia Cổ Lâu.

Hắn hướng về phía bóng tối nhanh chóng ném mấy cái thiết đản tử.

Đây là một loại viên cầu rỗng ruột đặc chế của Hồng gia, có thể phát ra tiếng vang như chuông lục lạc.

Trương Trạch vừa rồi xin Nhị Nguyệt Hồng một ít.

Thuận tiện cầm Kim Cương Đồng Tỏa.

Sở hữu năng lực tiền bối Hồng gia, một lát nữa dùng sẽ thuận tay hơn Nhị Nguyệt Hồng.

Một lát sau thân ảnh Tiểu Ca đi trở về. "Không đuổi kịp, bóng đen

kia trong nháy mắt từ trong khoáng động biến mất." Hai người đi trở về khu nghỉ ngơi trong mỏ.

Trương Trạch thấy lão khoáng công cũng đứng tại cửa hang, liền hỏi: "Lão nhân gia, có thể hay không dẫn đường cho ta?" Lão nhân không lập tức trả lời, hỏi ngược lại: "Là người của Cửu Môn Trường Sa?" Hoắc Cẩm Tích đáp: "Lão nhân gia, chúng ta toàn bộ đều là người Cửu Môn Trường Sa." Lão nhân quay mặt về hướng Nhị Nguyệt Hồng: "Không biết cùng người ngủ cái giường bên kia trước đây có quan hệ gì?" "Người lão nhân gia nói, hẳn là tại hạ tiên tổ." "Vậy vì sao hiện tại mới đến?" Nhị Nguyệt Hồng nghe được đầy mặt xấu hổ.

Bất quá bên ngoài khoáng động rắc rối phức tạp, toàn bộ ngoại vi khoáng sơn hầu như đều bị đào thông.

Nếu có vị lão khoáng công này dẫn đường, ít nhất có thể bớt đi một ít đường vòng.

Nhị Nguyệt Hồng thấy lão đầu đích xác hiểu rõ chân tướng sự tình, liền thỉnh cầu: "Lão nhân gia, sự tình phát sinh trước đây xin hãy tường tận báo cho biết." Lão đầu kể lại chuyện năm đó, theo hạ ý thức nhịn không được toàn thân run rẩy: "Việc năm đó khủng bố đến cực điểm..." Lão liền kể lại kinh hoàng lúc ấy cho mọi người.

Tiên tổ Nhị Nguyệt Hồng lúc ấy trà trộn vào trong đội ngũ, hiểu rõ thứ muốn tìm trong khoáng sơn. "Ta lúc ấy đào một con đường hầm, vẫn luôn đào, đào được mộ đạo.

Sau đó vị tiền bối Cửu Môn kia bức công đầu sử dụng thuốc nổ.

Ngày đó, thuốc nổ làm sập toàn bộ mộ đạo, sau vụ nổ, trong mộ liên tục truyền ra tiếng kêu gào đáng sợ.

Người Nhật Bản cuồng nộ không thôi, nhưng tựa hồ phi thường

kiêng kỵ thứ ở bên trong, chỉ đâm mù mắt của ta, để ta một khi nghe thấy âm thanh thì đi thông báo." Nghe đến đó, Trương Trạch nhìn về phía Tiểu Ca: "Tiểu Ca, quan hệ đến thứ này, Trương gia có hay không lưu lại ghi chép?" Tiểu Ca ngữ khí bình tĩnh nói: "Có, nhưng những bí mật kia toàn bộ đều giấu ở trong Cổ Lâu.

Hơn nữa trước mắt cũng không kịp xem kỹ những tư liệu bí mật chỉ có Tộc trưởng mới được xem." "Nơi này Cổ Lâu kiến tạo thời gian phi thường cổ xưa, thời kỳ Ngụy Tấn Nam Bắc triều, hẳn là dần dần từ bỏ nơi này." Đối với đồ vật giấu trong mộ, Tiểu Ca khẳng định biết.

Trương Trạch cũng rõ ràng, chỗ sâu ẩn giấu chính là Vẫn Đồng.

Trong đó chứa đựng sức mạnh cực kỳ đáng sợ.

Trong chuông thanh đồng lục giác cũng chứa một lượng nhỏ Vẫn Đồng.

Trương Trạch lúc này lại hướng lão khoáng công hỏi: "Hiện tại còn nhớ lộ tuyến không?

Có thể hay không miêu tả ra cho ta nghe." Đối với tình huống trong thất, Trương Trạch căn cứ ký ức tiền thế, ít nhiều có một chút ấn tượng.

Hắn để lão đầu đơn giản miêu tả.

Nhớ tới trong kịch bản gốc lão đầu cuối cùng chết ở trên đường, đã không thể mang mọi người đi hết hành trình thì chi bằng cứ lưu lại nơi này.

Đến lúc đó nếu có nghi vấn cũng có thể quay lại tìm hắn xác nhận.

Kim Bàn lấy ra giấy và bút máy: "Vị lão ca này, ngươi nói tường tận đi, ta sẽ đem địa hình đồ họa ra." Phân biệt địa hình là cơ bản công của Mạc Kim Giáo Úy, muốn vẽ ra càng dễ như trở bàn tay. "Đúng rồi

Trạch Gia, Trương gia vì sao chỉ có ngài và vị Tiểu Ca này, những người khác đâu?" Hoắc Cẩm Tích thấy Trương gia chỉ có Trương Trạch cùng Tiểu Ca xuất hiện, liền hỏi ra nghi vấn trong lòng. "Trương gia có tổ huấn, Trương Gia Cổ Lâu không phải tất cả người Trương gia đều có tư cách đi vào." Còn về chi tiết hắn không nói kỹ.

Chương 176

Tiểu Ca là vì thân phận Tộc trưởng, hắn thì bởi vì năm đó làm phản rời khỏi Trương gia, không tính là người Trương gia chân chính. "Trương gia không hổ là đại gia tộc, nhiều quy củ như vậy..." Tề Thiết Chủy nghe xong nhịn không được nói: "Tam Nương, Hoắc gia các ngươi quy củ đối với nam nhân... cũng không ít!" Hoắc Tam Nương trừng mắt một cái: "Hoắc gia ta tình huống đặc thù, tổ tiên bởi vì xuất hiện một kỳ nữ tử mới sáng tạo ra gia nghiệp như vậy." Đối với Tề Thiết Chủy bần thần, Hoắc Cẩm Tích không chút khách khí đốp chát lại.

Nghe thấy lão đầu ngừng nói, mọi người quay đầu nhìn sang, Kim Bàn đang cầm một tấm bản đồ địa hình đơn giản. "Được rồi, lão ca tiếp tục ở đây nghỉ ngơi, chờ bọn ta thuận lợi trở về sẽ mang ngươi rời khỏi nơi này." "Chờ một chút, ta có thứ này cho các ngươi." Trương Trạch vừa nghe liền biết, khẳng định là đưa tóc giả.

Hắn lập tức cảm thấy buồn cười.

Người năm đó mê tín, cho rằng những cái kia là tóc tinh, liền cảm thấy ngụy trang thành tóc thì có thể tránh được công kích.

Thực tế cũng không có bất kỳ tác dụng gì. "Lão nhân gia, không cần đâu, ta có biện pháp có thể đối phó đám tóc độc kia." "Ngươi thật sự không sợ đám tóc yêu quái kia?" Lão đầu nói chuyện ngữ khí đều nhịn không được run rẩy.

Nhìn ra được hắn đối với đám tóc độc phi thường sợ hãi.

Trương Trạch thấy mọi người nghỉ ngơi cũng đã hòm hòm, đứng dậy nói: "Việc này không nên chậm trễ, mọi người cũng nghỉ ngơi không sai biệt lắm, trước tiên theo ta xuất phát." Nếu có thể sớm một

chút tìm được chỗ sâu trong Trương Gia Cổ Lâu, mọi người sẽ có nhiều thời gian nghỉ ngơi hơn.

Bản đồ địa hình trong tay Kim Bàn bị Lão Dương Nhân cầm lấy. "Ta hiện tại cảm quan trở nên phi thường mẫn cảm, ta dẫn đường cho mọi người." Ngũ giác bị Trương Trạch trọng điểm cường hóa, vì để hắn có thể thăm dò tình huống, đồng thời cũng càng có lợi cho việc bắn tên.

Án theo địa hình, rất nhanh Lão Dương Nhân liền tìm được mộ đạo mà lão khoáng công nói.

Trong mộ đạo rậm rạp chằng chịt bố mãn tóc.

Những sợi tóc này từ trong khe hở vách đá chui ra, giống như dây leo.

Có cái từ đỉnh hang rủ xuống đất, hình thành từng dải rèm chắn ngang con đường phía trước.

Trên mặt đất là từng bụi tóc hình người. "Kỳ quái, Trạch Gia, tóc trên mặt đất toàn bộ đều là hình người?

Chẳng lẽ... người chết lúc trước toàn bộ đều biến thành đám tóc này?" Nhị Nguyệt Hồng trầm mặt: "Ta nhớ được tin tức Cữu Mỗ Gia lưu lại có nhắc đến, người bị tóc giết chết phải dùng bùn đất phong bế thất khiếu, nếu không sau khi chết rất nhanh sẽ biến thành loại tóc độc này." Hoắc Cẩm Tích thấy thế theo hạ ý thức co rụt về phía Trương Trạch. "Trạch Gia, vì sao ngài một chút cũng không sợ loại độc này?" Nhìn trạng thái Hoắc Cẩm Tích, Trương Trạch liền hỏi: "Chẳng lẽ không phải sau khi ta rời khỏi Trường Sa thành, các ngươi lặng lẽ cho người thăm dò khoáng sơn sao?" Thấy Trương Trạch biết chuyện này, nàng cũng đầy mặt xấu hổ: "Ta xác thực là sau khi Trạch Gia rời đi đã để người Hoắc gia lặng lẽ tiến vào khoáng sơn." Nàng sợ hãi kể: "Người kia sau khi trở về, toàn thân bắt đầu không ngừng

sinh trưởng tóc, ngay cả người tiếp xúc cũng sẽ bị lây nhiễm..." Người kia sau đó tất định là chết rồi, nhưng từ đó về sau người Hoắc gia đều lưu lại ám ảnh. "Tiểu di, chuyện này sao không nói cho ta biết một tiếng?" Hoắc Tiên Nhi có chút trách cứ nhìn Hoắc Cẩm Tích.

Nếu biết, nàng nhất định sẽ không để người Hoắc gia tiến vào.

Mấy người cẩn thận từng li từng tí hành tẩu trong mộ đạo.

Trương Trạch bỗng nhiên sử xuất Hoắc gia độc môn khinh công.

Phối hợp chân khí sung mãn toàn thân, phi thường nhẹ nhõm xuyên qua mộ đạo. "Trạch Gia, cái này đã vượt ra khỏi phạm vi khinh công, là trực tiếp bay qua đi?" Tại trước mắt Lão Dương Nhân, Trương Trạch chỉ tiếp xúc tường một lần.

Nhị Nguyệt Hồng lập tức nhận ra thân pháp phiêu dật này là khinh công nhà mình. "Mọi người cẩn thận, chúng ta không có thực lực như Trạch Gia, phải cẩn thận đám tóc độc này." Hắn đi ở phía trước dẫn đường cho mọi người.

Mấy người thanh âm rất nhỏ, lại vô ý xúc động tóc độc.

Đám tóc độc huy vũ không ngừng tìm kiếm mục tiêu vật sống xung quanh.

Một khi tiếp xúc lập tức chui vào làn da, không ngừng hướng mạch máu toàn thân hấp thu hơi nước.

Giống như thực vật, tóc phi thường tinh tế, ngay cả mao mạch máu cũng không buông tha.

Tiểu Ca đột nhiên cắt tay, mặc cho máu không ngừng chảy ra.

Những sợi tóc kia mưu toan chui vào làn da, ngửi thấy khắc tinh liền đột nhiên tránh né Tiểu Ca.

Nhưng đám tóc độc tịnh không có tư duy, tóc phía sau vẫn sẽ bò

lên trước.

Thế là hình ảnh lại lặp lại bắt đầu trình diễn.

Lý Tu Nhiên, Tề Thiết Chủy và Hoắc Cẩm Tích không có bảo huyết, chỉ có thể ngây ngốc ở giữa mấy người.

Hoắc Cẩm Tích mượn nội tại khinh công linh hoạt của Hoắc gia, nhảy về phía Trương Trạch. "Trạch Gia, mau đỡ lấy tiểu di ta." Trương Trạch đột nhiên đưa tay, dùng một tư thế bế công chúa đem Hoắc Cẩm Tích đỡ lấy, sau đó để nàng đứng ở bên cạnh.

Tề Thiết Chủy cũng nhảy qua, nhưng hắn không biết khinh công.

Chá Cô Tiếu một cước đem hắn đá bay ra ngoài. "Tiểu tâm!" Trương Trạch nhanh chóng tránh né, Tề Thiết Chủy cũng "an toàn" thông qua.

Nhìn lại Kim Bàn và Phong Học Văn, hai người đồng dạng không có bảo huyết.

Nhưng Kim Bàn ném ra Phi Hổ Trảo, lao lao bắt lấy khoáng thạch phía trước. "Tiểu tử, nắm chặt vào." Phong Học Văn cũng là đồ tôn Mạc Kim Giáo Úy, Kim Bàn thuận tay cứu luôn Phong Học Văn.

Chờ những người khác đều an toàn thông qua, mọi người đi theo Trương Trạch đến một tòa mộ môn ở sâu trong mộ đạo.

Nhị Nguyệt Hồng nhíu mày trước mộ môn: "Kẻ vào cửa này, hãy từ bỏ mọi hy vọng!" "Rốt cục tìm được." Trương Trạch ra hiệu mở ra mộ môn.

Vì để thuận tiện mở cửa mộ, hắn cố ý cường hóa lực cánh tay hai người.

Tuy xa không bằng hắn, nhưng cũng viễn siêu thường nhân, khí lực hai người cộng lại hầu như đều hơn cả Côn Luân.

Theo hai người trên tay dùng sức, mộ môn trước mặt mọi người mở ra, lộ ra mộ đạo quen thuộc phía sau.

Mộ đạo rộng chừng bốn năm mét, hai bên bày sáu tôn thạch điêu Cùng Kỳ, còn có tượng đá văn thần võ tướng.

Trên tường mộ càng khắc đại lượng phù điêu Cùng Kỳ.

Mộ đạo chỗ sâu là một đạo thạch môn hình vòm, phía trên thạch môn có mấy cái thạch môn nhỏ hình dạng khác biệt.

Xem ra nơi này mới thật sự là Trương Gia Cổ Lâu dưới lòng khoáng sơn.

Mấy người tụ tập tại lối vào Khổng Động mật thất.

Tiểu Ca nhẹ nhàng vuốt ve lên thạch điêu Cùng Kỳ. "Phía trước là quái vật kia, nó chạy về phương hướng này." Trương Trạch đồng dạng nhìn về phía thạch điêu và phù điêu xung quanh.

Căn cứ ký ức, cơ quan khó nhất về sau chính là Khổng Động mật thất trước mắt.

Tiền bối Hồng gia đang phụ trên người hắn bỗng nhiên có phản ứng.

Xem ra cơ quan trước mắt đã lưu lại ấn tượng phi thường sâu sắc lúc ông ta còn sống. "Trạch Gia, căn cứ tin tức Cữu Mỗ Gia lưu lại, lúc ấy ông bị khốn tại mật thất này, bị khốn ròng rã hai mươi bảy ngày." "Hai mươi bảy ngày?" Tề Thiết Chủy kinh ngạc nhìn cơ quan trước mắt, thấy Kim Bàn đang cầm la bàn tính thiên can địa chi liền đi tới. "Tiền bối, cơ quan e rằng có quan hệ với bát quái biến hóa.

Bát quái mỗi quẻ sáu hào, Khổng Động mật thất e rằng tồn tại ba trăm tám mươi bốn loại biến hóa." Tề Thiết Chủy bất giác bước vào trong mật thất, bốn phía tổng cộng có tám mặt tường, mỗi một mặt tường đối ứng tám cái thông đạo.

Trong đó e rằng lại có cơ quan cạm bẫy, hình thành mê cung khổng lồ trước mắt này. "Ta cũng đi vào." Trương Trạch ra hiệu những người khác bên cạnh cùng đi vào. "Tiền bối, Tầm Long Quyết có vân: Quan trung như hữu bát trọng hiểm, bất xuất âm dương bát quái hình.

Đích thị là nói loại tình huống trước mắt này a?" Kim Bàn dừng lại động tác trên tay, nhưng cũng tịnh không hoảng trương. "Nói không sai, cơ quan này làm khó người khác thì phi thường gian nan, nhưng vị tiền bối Hồng gia kia hẳn cũng là cao thủ đạo mộ, không lý nào lại không tinh thông Chu Dịch Bát Quái và Kỳ Môn Độn Giáp." Thấy Kim Bàn tự tin tràn đầy, Nhị Nguyệt Hồng kinh hỉ hỏi: "Chẳng lẽ tiền bối đã tìm được biện pháp phá giải?" Trương Trạch nhớ rõ, trong nguyên tác Nhị Nguyệt Hồng dùng thiết đản tử từng cái từng cái đi nếm thử.

Là dùng phương pháp loại trừ ngốc nhất.

Kim Bàn nhìn về phía tám cửa xung quanh: "Tám cái cửa đại biểu cho: Hưu, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Tử, Kinh, Khai.

Trong đó có đa trọng biến hóa, lại lấy Khai, Hưu, Sinh làm ba cửa Tích (lành), gặp ba cửa này đa phần sẽ không có cơ quan.

Chương 177

Tử, Kinh, Thương là ba cửa Hung, trong đó cơ quan tất định hung hiểm vạn phân." Tề Thiết Chủy bỗng nhiên hỏi chen vào hai cửa còn lại: "Tiền bối, Đỗ Môn và Cảnh Môn lại nên giải thích thế nào?

Hai cửa Bình này đã không chí mạng, cũng sẽ không thuận buồm xuôi gió." "Huyễn thuật." Trương Trạch trực tiếp đưa ra cách nhìn: "Huyễn thuật tại trong cơ quan, sẽ không lập tức chí mệnh, nhưng cũng tồn tại phong hiểm, vây khốn thời gian lâu rồi cũng giống nhau là chết." Nghe đến đó, mọi người tuy rằng tịnh không hiểu toàn bộ, nhưng cũng có một ít manh mối.

Hoắc Tiên Nhi đưa ra lý giải: "Ta có thể hay không hiểu là, mỗi một cái mật thất trong này đều có ba cái thông đạo là an toàn?" Nghe thì không hung hiểm như vậy, nhưng xác suất đi vào Tử Môn y nguyên cực lớn. "Không sai, nhưng sau khi đi vào, lối ra lại là một nan đề khác." Vô luận tiến vào cửa nào, đều cần đi một lần Kỳ Môn Độn Giáp trận.

Trương Trạch giờ phút này Ngự Linh Thượng Thân, do linh hồn Hồng gia tiên tổ không có ý thức tự chủ mạnh mẽ, hắn có thể tuỳ tiện dùng ngũ thần (Tức, Hồn, Linh, Ý, Phách) cùng sức mạnh ý chí của bản thân.

Những thứ này đều bị Lục Khố Tiên Tặc cường hóa đến tình trạng phi thường cường đại.

Nhân thử trên đời này hầu như tuyệt đại đa số huyễn giác đều không thể vây khốn hắn.

Trong ký ức Hồng gia tiên tổ, ấn tượng đối với cơ quan nơi này phi thường sâu sắc.

Do đó Trương Trạch hơi thăm dò liền xuất hiện ký ức lúc trước bị khốn trong đó hai mươi bảy ngày.

Loại cảm giác kỳ diệu này giống như hắn cũng đi một lần cơ quan vậy.

Trong ký ức chỉ có phương hướng lớn, muốn căn cứ ký ức tìm ra lối đi, liền cần tìm đúng phương vị.

Hốt nhiên trong phong thủy bí thuật vừa vặn có một quyển phi thường đặc thù.

Sở dĩ đặc thù là vì trong đó vừa vặn có thủ đoạn độc đáo giúp người ta ở trong mộ chuẩn xác tìm ra phương vị.

Mọi người thấy Trương Trạch bỗng nhiên tự tin nhìn quanh, Tề Thiết Chủy liền nhịn không được hỏi: "Trạch Gia, chẳng lẽ có biện pháp?" "Chỉ cần đem lộ tuyến trong đó kết hợp Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật là có thể xác nhận phương vị.

Tiền bối, ta nhớ được trong 《 Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật 》 có một thiên Nhiếp Tự Quyển, chính là dùng trong loại tình huống này để phân biệt kỳ môn phương vị." Kim Bàn lập tức cười vuốt vuốt râu: "Không sai, ta sở dĩ không mở miệng, chính là chờ câu nói này của ngươi.

Xem ra nửa quyển phong thủy bí thuật kia ngươi đã hoàn toàn dung hội quán thông, sau này xem có thể hay không nghiên cứu ra hoàn chỉnh hạ nửa quyển." Mọi người thấy Kim Bàn liễu nhiên tại tâm, lập tức đại hỉ.

Bất quá Chá Cô Tiếu nhắc nhở mọi người: "Một lát nữa mọi người không được đi loạn.

Thử địa Kỳ Môn Độn Giáp trận một khi đi lạc, biết phương vị cũng khó tìm được người." "Yên tâm đi, ta không đến mức phạm sai

lầm sơ cấp như vậy." Hoắc Cẩm Tích và Hoắc Tiên Nhi hai người thân mặc kình trang, đã lâu không có đích thân xuống đấu.

Tuy nhiên không mặc sườn xám lại càng làm nổi bật dáng người linh lung hữu trí.

Kim Bàn bắt đầu động thủ xác định bát môn phương vị. "Nhiếp Tự là tinh yếu nội dung của Phân Kim Định Huyệt, thuật này cổ xưng 'Quan bàn biện cục chi thuật'.

Đơn giản mà nói, không cần la bàn và kim châm phối hợp liền có thể tinh chuẩn không sai lầm mà xác nhận trong phong thủy Long, Sa, Huyệt, Thủy, Hướng.

Đây là phân đoạn quan trọng nhất khi tìm kiếm phương vị cổ mộ." Nói xong liền bắt đầu căn cứ hoàn cảnh bốn phía, bắt đầu tìm kiếm Long Sa.

Trương Trạch đem bình nước đưa cho Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân và Hoa Linh ba người.

Mấy người phân biệt tại tám cái phương hướng trong mật thất, đem tay giơ lên cao đổ nước.

Xem hướng gió, đây là Hướng trong năm đại nhân tố.

Thủy là nước trong mộ, đồng dạng cũng là nước để dò đường tiếp xúc hoàn cảnh sau biến hóa.

Huyệt tự nhiên là bản thân đặc điểm mộ huyệt.

Long chỉ là long mạch tẩu thế, trên người Trương Trạch có dây chuyền Thao Thiết bản thân có thể cảm ứng đại khái phương hướng long mạch.

Bất quá dưới đất lát gạch, Tiểu Ca nhìn thoáng qua bốn phía.

Vừa rồi lý thuyết nghe một lần cũng nhớ kỹ.

Hắn đi ba cái phương vị, phân biệt dùng hai ngón tay lấy ra gạch lót nền. "Long Sa!

Đều đi theo ta." Mọi người hợp tác phía dưới, chuẩn xác tìm được ba cái cửa hang kia.

Tại mộ thất sau đó, Trương Trạch lấy ra dây chuyền.

Ngay từ đầu dây chuyền chỉ vi nhược cảm ứng long mạch dưới đáy. "Kỳ quái, ta càng ngày càng tiếp cận long mạch, vì sao dây chuyền Thao Thiết trên người ta lại không có phản ứng rõ ràng?" Hoắc Tiên Nhi đem dây chuyền đặt ở ngực, lại thủy chung không thấy phản ứng tương tự lúc trước. "Bởi vì nơi này là Trương Gia Cổ Lâu." Trương Trạch bỗng nhiên nói một câu khiến mọi người không sờ được đầu não.

Kim Bàn nghe xong cũng không hiểu: "Chẳng lẽ là Trương Gia Cổ Lâu thì cùng long mạch lại có quan hệ đặc thù?" Trương Trạch đạm đạm nói: "Cụ thể nguyên nhân không tiện giải thích.

Nhưng nơi Trương Gia Cổ Lâu tọa lạc, trong tình huống không phá hoại bề mặt, sẽ đem Cổ Lâu xây tại xương sống long mạch, trực tiếp 'xao cốt hấp tủy' (đập xương hút tủy), nhân thử long mạch sẽ nhanh chóng suy vong, phong thủy bảo địa cũng sẽ biến thành đại hung chi địa." "Thảo nào, ta nói Trương gia sao lại chọn loại địa phương này, nguyên lai là vì phong thủy nơi này bị nhân vi phá hoại." Cũng không ai đi hỏi thăm Trương gia vì sao làm như thế.

Cổ kế trong đó thi ệp cập bí mật của Trương gia.

Tiểu Ca cũng quái dị nhìn Trương Trạch: "Sao ngươi lại biết?" Tại Trương gia, ngoại trừ Tộc trưởng, hầu như không ai biết chuyện Đương Thăng Long Nhân.

Nhưng hiển nhiên, Trương Trạch không những biết, xem ra tựa hồ

so với hắn càng rõ ràng hơn.

Trương Trạch biểu tình nghiêm cẩn: "Tiểu Ca, có cơ hội ta sẽ giải thích tường tận với ngươi." Kỳ thực chỉ hướng của Trương gia từ trước đến nay đều không phải vì bảo hộ những bí tịch kia.

Là vì bóp chết.

Bởi vì đồ vật trấn áp trong Cổ Lâu một khi đào thoát ra ngoài sẽ ảnh hưởng toàn bộ thế giới.

Kho lưu trữ đương án tồn tại là vì Trương gia lo lắng có một ngày không thủ được, nhân thử tùy thời hiểu rõ linh dị hoặc siêu nhiên hiện tượng phát sinh bên ngoài.

Xuất phát điểm là tốt, nhưng thủ đoạn Trương gia nhân những năm này sử dụng và tư tưởng mặc thủ thành quy khiến hắn tịnh không thích.

Mất gần một giờ, mọi người đồng thời nhìn về phía dây chuyền của Trương Trạch. "Chúng ta hẳn là đã đến gian mộ thất cuối cùng." Hầu như trong tất cả mộ thất đều thắp trường minh đăng.

Dầu mỡ trong đó tự nhiên thiêu đốt mấy ngàn năm đều không có tắt.

Có thể thấy được Trương gia năm đó để người thâm hậu bao nhiêu. "Những ngọn trường minh đăng này cũng không biết dùng dầu mỡ động vật gì, lại dùng đỉnh thanh đồng để đựng." Hoắc Cẩm Tích nhìn kỹ đỉnh thanh đồng phía trên, một đường tựa hồ đều thấy không ít Thao Thiết dạng này.

Không biết phải chăng có hàm nghĩa đặc thù.

Tề Thiết Chủy nói: "Ta nhớ được trên mình Phật Gia cũng có hình xăm một con Thao Thiết y hệt." "Gian này đặc thù, chỉ có một cái Sinh Môn có thể thông qua, nếu đi nhầm sẽ lại rơi vào tuần hoàn." Kim Bàn

gõ gõ la bàn, cơ bản xác nhận vị trí Sinh Môn.

Tuy nhiên, ánh mắt Tiểu Ca lại cảnh giác nhìn chằm chằm hướng Tử Môn. "Mau đi đi, thứ kia sắp ra rồi!" Mọi người lập tức kinh hãi. "Rốt cuộc là thứ gì mà ngay cả Tiểu Ca cũng sợ hãi như vậy?" Mọi người thấy Tiểu Ca muốn một mình đối mặt, tuy rằng trong lòng cảm động nhưng cũng sẽ không thật sự đem hắn vứt ở chỗ này.

Chá Cô Tiếu lập tức khuyên: "Tiểu Ca, nếu ngươi ở đây xảy ra chuyện, gia nhân của ngươi nhất định cũng sẽ thương tâm không thôi." "Sư huynh nói đúng, tuổi còn nhỏ, tại Trương gia cũng chỉ là một đứa bé." Lão Dương Nhân lời còn chưa dứt, lập tức rước lấy bên cạnh một mảnh bạch nhãn. "Gia nhân..." Nghe từ này, Tiểu Ca bỗng nhiên trầm mặc.

Nhìn phản ứng của Tiểu Ca, Trương Trạch cảm thấy có chút ngoài ý muốn. "Chẳng lẽ ngươi chưa gặp mẹ của mình?" "Ngươi biết mẹ ta là ai?" Hồi luân đến Tiểu Ca kinh ngạc.

Không chỉ Tiểu Ca, mấy người bên cạnh cũng cảm giác trong này hình như có chỗ nào không đúng.

Tề Thiết Chủy nhịn không được nói: "Trạch Gia, Tiểu Ca mẹ là ai chính hắn đều không biết, hình như ngài so với hắn càng rõ ràng hơn?" "Bởi vì ta từng làm điều tra." Trương Trạch cẩn thận đối chiếu thời điểm, phát hiện ở giai đoạn này Tiểu Ca e rằng thật không có cơ hội gặp mẹ hắn.

Tại nguyên tác, hắn cũng phải sau khi rời khỏi Đông Bắc, đi Tạng địa mới gặp được mẹ. "Tiểu Ca, chờ sự tình xong xuôi, cùng ta đi một chuyến Côn Luân sơn mạch." "Côn Luân sơn?" Chá Cô Tiếu vừa nghe cái tên này liền nhớ tới bích họa trong Hiến Vương mộ. "Trạch Gia, cha mẹ Tiểu Ca chẳng lẽ tại..." "Đúng, nơi mẹ hắn ở cách nơi giải trừ trớ chú tịnh không xa." Trương Trạch tiếp lời: "Đó cũng là nơi cha mẹ

hắn tương ngộ và tương luyến, là nơi sinh ra chân chính của hắn." Những tin tức này Tiểu Ca lần đầu tiên nghe được miêu tả hoàn chỉnh như vậy.

Một hướng đạm định như hắn, tâm tình ba động cũng xuất kỳ lớn. "Được." Tiểu Ca thậm chí không có suy nghĩ liền trực tiếp đáp ứng.

Thấy làm ước định, Tề Thiết Chủy cười nói: "Đã như vậy, Tiểu Ca càng không thể xuất hiện ngoài ý muốn.

Bất quản bên trong là cái gì, mọi người đều cùng nhau đối mặt." Chúng nhân lại hốt nhiên đồng thời nhìn về phía Tề Thiết Chủy. "Kim tiền bối, ngài mang theo Lão Bát đi trước, mấy người bọn ta lưu lại đối phó đồ vật bên trong." Trương Trạch chỉ nhớ được, bên trong cực có khả năng là hung thú thủ hộ cổ mộ.

Bốn phía đại lượng phù điêu Cùng Kỳ không khỏi nói rõ đồ vật bên trong đa phần là bất tường chi vật.

Chương 178

Trong nguyên tác, Nhị Nguyệt Hồng từ bên trong lấy một khối Vẫn Đồng nhưng trên người lại có thêm vết cào, chứng tỏ đồ vật bên trong tuyệt không đơn giản.

Hốt nhiên một trận cuồng phong thổi tới, trong thông đạo truyền đến tiếng nộ hống.

Chỉ thấy một bóng đen lao ra. "Này chẳng lẽ là yêu khí trong truyền thuyết sao?" Hoa Linh đại kinh thất sắc.

Nhìn bóng đen bốn phía có một cỗ hắc khí quay cuồng, cho người ta một loại cảm thụ nhiếp nhân tâm phách đáng sợ. "Không phải thực thể Cùng Kỳ." Tiểu Ca bỗng nhiên rút đao dán tại lòng bàn tay, nhanh chóng cắt mở một vết thương.

Kỳ Lân huyết nhanh chóng tát ra ngoài.

Máu tươi tiếp xúc, bóng đen phát ra một tiếng nộ hống.

Thanh âm không ngừng tại toàn bộ không gian vang động.

Xa tại khu nghỉ ngơi, lão khoáng công nghe thấy thanh âm này đột nhiên tinh thần thất thường. "Là cái thanh âm này, nó tới rồi, nó lại ra rồi!" Lão khoáng công lập tức co rúc ở góc tường, toàn thân run rẩy.

Tại mật thất, mọi người đột nhiên cùng nhau ra tay.

Tương bảo huyết bôi lên vũ khí.

Hồng Cô Nương trực tiếp ném ra Trảm Tiên Phi Đao, khống chế một thanh phi đao nhanh chóng bay về phía bóng đen.

Phong Học Văn đem Câu Linh Khiển Tướng vừa mới học được dùng đến.

Nại hà đoạn vị quá thấp, chỉ có thể miễn cưỡng kiềm chế trụ bóng đen, giảm bớt tốc độ của nó.

Chá Cô Tiếu đem huyết dịch bôi lên đạn, hướng về phía bóng đen nhanh chóng nổ súng.

Đạn đánh vào bóng đen, tiếng nộ hống không ngừng truyền ra. "Không được, vô dụng, căn bản đối với nó sản sinh không được thực chất tính thương hại!" Trương Trạch giờ phút này đang nhìn chằm chằm bóng đen.

Hoắc Tiên Nhi sử xuất Cửu Tiết Tiên, xa xa quất tới, uy lực cũng không nhỏ, đem lực chú ý của bóng đen trực tiếp hấp dẫn qua.

Tại một khắc này, Trương Trạch bỗng nhiên cảm giác toàn thân nóng rực.

Hắn đưa tay xé bỏ áo trên, lộ ra hình xăm Thao Thiết trên người.

Tiểu Ca đồng dạng xé bỏ áo ngoài, toàn thân phát nóng, mồ hôi chảy ròng ròng.

Kỳ Lân văn thân lần thứ nhất xuất hiện tại trong tầm mắt mọi người.

Bất quá hai người đưa lưng về phía mọi người.

Mấy cô gái sát giác động tác hai người thì liền lập tức tránh đi lực chú ý.

Hoắc Cẩm Tích phản đảo liếc về phía Trương Trạch, vô ý trung nhìn thoáng qua.

Hung thần ác sát Thao Thiết, bá khí vô cùng, một cái nhìn liền khắc sâu tại trong đầu.

Bóng đen gặp được sức mạnh đặc thù trên người hai người, đột nhiên từ trong hắc vụ lộ ra một cái đầu hư hư thực thực mãnh hổ.

Nhưng lại so với mãnh thú càng thêm dữ tợn, khóe mắt tế trường, hai cái răng nanh dài như răng độc xà.

Do bóng đen không phải thực thể, thủ đoạn bình thường căn bản không thể đả thương nó.

Thấy Phong Học Văn sử xuất Câu Linh Khiển Tướng có tác dụng, vậy hoàn chỉnh Câu Linh Khiển Tướng tự nhiên càng hữu dụng.

Dĩ thiên phú của Phong Học Văn, trước mắt cũng chỉ truyền thụ một bộ phận nhỏ, như thế cũng không thể nắm giữ, hoặc giả do thiên phú hữu hạn có hạn.

Hốt nhiên đôi mắt Trương Trạch sung mãn lam sắc khí.

Hắn hướng về phía bóng đen đưa ra tay phải.

Bóng đen đột nhiên khựng lại, đồng dạng gầm lên một tiếng nhưng lại cho người ta một loại cảm giác vô lực.

Chuyển nhãn chi gian hắc khí trước mắt xuất hiện tại trên người Trương Trạch.

Trương Trạch dang hai tay, bỗng nhiên cảm giác toàn thân tràn đầy sức mạnh.

Sức mạnh này tựa hồ có thành bội tăng trưởng. "Vây khốn ở đây quá lâu rồi, ta mang ngươi rời khỏi nơi này." Bóng đen kia bỗng nhiên không còn giãy dụa.

Mọi người sợ hãi nhìn chằm chằm Trương Trạch lúc này đang bị bóng đen bao bọc. "Trạch Gia, bóng đen này muốn bị thu đi rồi?" Trương Trạch nhìn về phía Hoắc Cẩm Tích, khóe miệng hơi nhếch lên: "Đừng sợ." Lập tức ánh mắt hắn ngưng tụ: "Thu!" Bóng đen khổng lồ đột nhiên biến thành tiểu hắc điểm phiêu phù ở trên bàn tay, ngay sau đó liền hoàn toàn biến mất, bị Trương Trạch thu lấy. "Yên tâm đi, Cùng Kỳ bị ta thu rồi." Mọi người nhìn thân thủ khinh miêu

đạm tả vừa rồi của Trương Trạch, cảm giác giản trực như thần nhân.

Trương Trạch từ từ đi về phía tòa cửa kia. "Trước tiên ở đây chờ ta một lát." Sau đó hắn đi vào.

Bên trong không gian phi thường lớn.

Hai bên có hai tôn tượng đá Cùng Kỳ khổng lồ.

Cửa phía sau vừa rồi bị Cùng Kỳ đụng nát, ở bên trong đang lơ lửng một khối Vẫn Đồng rộng chừng hai ngón tay.

Đại khái Vẫn Đồng tồn tại có tác dụng hấp dẫn và chưởng khống quỷ linh.

Hắn rảo bước đi vào, lấy đi khối Vẫn Đồng, liền trực tiếp xoay người đi ra ngoài.

Phía sau Tiểu Ca đi theo, vừa vặn nhìn thấy hắn cầm Vẫn Đồng. "Bên trong đặt Vẫn Đồng?" "Không sai, bất quá không phải bộ phận hạch tâm, uy lực xa không bằng khối kia." Khối hạch tâm hắn là ở nơi sâu hơn.

Những phù điêu Cùng Kỳ kia chỉ không chỉ là Cùng Kỳ, mà còn có mảnh vỡ Vẫn Đồng.

Vẫn Đồng năng lực khiến người ta sản sinh huyễn giác, đồng thời đối với linh hồn và thân thể cũng có ảnh hưởng, nhân thử bị người Trương gia cổ đại xem như bất tường chi vật. "Trạch Gia và Tiểu Ca ra rồi." Trương Trạch sắp đi ra khỏi thông đạo thì nghe được thanh âm vui tai của Hoa Linh. "Trạch Gia, thế nào, bên trong tình huống ra sao?" Hoắc Tiên Nhi hỏi xong tỉ mỉ nhìn chằm chằm Trương Trạch, phát hiện tịnh không có thụ thương lập tức cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trương Trạch đưa tay lấy ra khối Vẫn Đồng kia. "Bên trong là cái này." "Trong Tử Môn sẽ không đặt đồ bồi táng, vừa rồi bóng đen là thủ hộ đồ vật bên trong." Hoắc Cẩm Tích thấu lại gần nhìn thoáng

qua nhưng cũng không dám đưa tay. "Lại không có gì lạ, là cái gì vậy?" "Đừng xem thường cái này, là Vẫn Đồng, chỉnh cái cổ mộ thậm chí đều có khả năng dùng nó để thủ hộ." Trương Trạch nói xong liền đem Vẫn Đồng ném vào không gian Thao Thiết.

Rời khỏi mộ thất, Chá Cô Tiếu hốt nhiên nói: "Án chiếu lộ trình chúng ta đi dưới đất, hẳn là đã sớm vượt ra khỏi phạm vi khoáng sơn." "Chỉnh cái khoáng sơn không bằng một phần mười không gian dưới đất." Những người khác cẩn thận hồi tưởng cũng đích xác là như vậy.

Duyên theo hướng Sinh Môn, Kim Bàn và Tề Thiết Chủy đã sốt ruột chờ đợi hồi lâu.

Sau lưng hai người là một đạo thạch môn thông về nơi sâu hơn.

Phía sau mộ đạo trước mắt chính là Trương Gia Cổ Lâu chân chính.

Nhưng phong cách bốn phía, những khối đá được xếp chồng chỉnh tề, lối kiến trúc đại đao khoát phủ, lại càng phù hợp với phong cách thời kỳ trước Chiến Quốc.

Trên vách đá hai bên điêu khắc hoa văn Câu Vân cổ xưa.

Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân gan dạ đi ở phía trước, đẩy mở mộ môn. "Nhìn văn lộ bên trên xem, đây là loại Song Câu Vân văn, hay còn gọi là Hủy Long văn." Tuy nhiên, cánh cửa đá trước mắt rõ ràng nặng nề hơn nhiều so với cửa đồng xanh trước đó.

Cửa đá được đẩy ra, cảm giác bên trong lại không hề ngột ngạt, điều này khiến người ta cảm thấy vô cùng cổ quái.

Toàn bộ không gian có tổng cộng mười tám cây cột đá, sâu bên trong là một cửa đá hình vòm, phía sau thỉnh thoảng truyền đến tiếng dây xích sắt rung động.

Hai bên có một lượng lớn bình gốm, bên trong đều trống rỗng.

Trương Trạch cúi đầu nhìn thoáng qua bình gốm: "Đồ án Tam Thanh Điểu." Trong lòng hắn thầm nghĩ: "Quả nhiên những thứ này của Trương gia, đa số đều đến từ Tây Vương Mẫu quốc." Trường sinh huyết mạch của Trương gia, bản thân nó có liên hệ ngàn vạn sợi tơ với những thực nghiệm trường sinh thời thượng cổ.

Trên những cột đá này điêu khắc văn lộ mặt người song sinh kỳ lạ, dường như có hàm nghĩa đặc thù nào đó.

Trên cột đá đồng thời khắc những văn tự tượng hình vô cùng cổ xưa, giống như Giáp Cốt văn thời Ân Thương, thậm chí còn sớm hơn.

Chương 179

Ngay chính giữa một khu vực hình tròn, dựng một tấm bia đá.

Phía trên bia đá điêu khắc hai con rắn quấn nhau, tượng trưng cho Phục Hy.

Nhìn tấm bia đá trước mắt, Kim Bàn vuốt râu: "Bộ phận phía sau cổ mộ, hầu như đều được xây dựng từ trước thời Chiến Quốc, ngoại trừ mật thất lỗ hổng bên ngoài, nhưng nơi này lại giống phong cách thời Ngụy Tấn Nam Bắc triều." Lão quay sang nhìn Nhị Nguyệt Hồng: "Nghe nói Hồng Gia chuyên môn đảo đấu cổ mộ thời Nam Bắc triều, ngài thấy sao?" Nhị Nguyệt Hồng ánh mắt rơi vào tấm bia đá trước mắt: "Trên bia đá khắc hình Phục Hy, theo ngu kiến của văn bối, thuyết 'Long sinh cửu tử' tự cổ đã có, nhưng nơi thực sự có thể tra cứu cụ thể chính là Tây Kinh." "Tấm bia đá này hẳn là cùng một thời kỳ với những cơ quan bên ngoài." Thấy Nhị Nguyệt Hồng quan sát ra nhiều chi tiết như vậy, Trương Trạch nói: "Nhị gia quan sát xác thực tỉ mỉ." "Kỳ thực tất cả đáp án, hầu như đều nằm trên tấm bia đá này." Trương Trạch vừa dứt lời, Tề Thiết Chủy bỗng nhiên nhìn chằm chằm vào bia đá không rời mắt.

Hoắc Cẩm Tích nhìn hắn quỳ rạp xuống trước bia đá, cảm giác cử động giống như bị trúng tà. "Bát Gia sao vậy?" Tề Thiết Chủy sau khi xem nội dung trên bia đá, bất giác đọc lên. "Là nội dung của Thanh Ô Kinh." Phàm là người tiếp xúc với phong thủy học, đa phần đều từng nghe qua "Thanh Ô Kinh".

Thuật Thiên Tinh Phong Thủy còn được gọi là Thanh Ô chi thuật, đủ thấy sự đặc thù của Thanh Ô Kinh. "Chẳng lẽ trên bia đá khắc chính là Thanh Ô Kinh?" Hoắc Cẩm Tích vừa nói xong, mấy người

bên cạnh đều tò mò nhìn lên.

Trên bia đá dùng Triện thể điêu khắc, mấy người thường xuyên tiếp xúc minh khí, tự nhiên cũng nhận ra được một số cổ văn tự. "Dựa theo niên đại của bia đá mà xem, đây hẳn là Thanh Ô Kinh thời kỳ sớm nhất, do chính bản thân Thanh Ô Tử điêu khắc." Trương Trạch vừa nói xong, Kim Bàn đang định kéo Tề Thiết Chủy đứng dậy, cũng bỗng nhiên ngẩn người. "Vậy chẳng phải chúng ta đang đảo mộ của Tổ sư gia sao?" Nghe Kim Bàn cũng do dự, Trương Trạch lại nói: "Nơi này vốn là Trương Gia Cổ Lâu, Phát Khâu và Mạc Kim từ cổ xưa đã là một mạch, chẳng phải Mạc Kim Giáo Úy cũng là Tổ sư gia sao?" "Nói cũng có lý." Kim Bàn gật đầu.

Ánh mắt bỗng nhiên rơi vào mặt sau của bia đá. "Phía trên dường như là nội dung Thanh Ô Tử lưu lại cho hậu nhân." "Chẳng lẽ Thanh Ô Tử sớm đã biết ngôi mộ này sẽ có hậu bối tiến vào?" Chá Cô Tiếu lúc này cũng đã kéo Tề Thiết Chủy dậy. "Lão Bát, bất quá chỉ là một tấm bia đá thôi, hà tất phải sợ hãi như vậy?" "Tứ Gia, ngài không hiểu, Thanh Ô Tử chính là Tổ sư gia, là phong thủy sư nổi tiếng nhất thời Nam Bắc triều, cũng là người mà cả đời ngã bối sùng bái nhất!

Hôm nay ta cơ duyên xảo hợp, có thể đi vào đại mộ này, cũng là cơ duyên tày đình." Thấy Tề Thiết Chủy cuối cùng cũng bình tĩnh lại, Nhị Nguyệt Hồng đi tới trước bia đá. "Thanh Ô Tử sinh tiền vân du tứ hải, thích sưu tập thần thạch, truyền thuyết có một khối thiên thạch khổng lồ rơi xuống nhân gian.

Do thiên thạch quá lớn, Thanh Ô Tử bèn xây dựng cổ mộ xung quanh thiên thạch, dùng để bảo vệ nó.

Cổ mộ xây xong, chu vi liền bắt đầu xuất hiện quái sự, Thanh Ô Tử vì nghiên cứu Vẫn Đồng, bèn ẩn cư ở đây...

Cuối cùng ở bên ngoài thiết lập Bát Quái Huyền Trận, vì để không

cho kẻ xấu tới gần." Đó là phiên bản lưu truyền bên ngoài.

Nhưng phiên bản Trương Trạch biết lại khác.

Vẫn Đồng rơi xuống nơi này thực tế chia làm ba phần.

Một khối do Cùng Kỳ canh giữ, cũng chính là con đã bị hắn bắt.

Một khối khác bị Thanh Ô Tử mang vào trong mộ.

Tề Thiết Chủy nghe xong lập tức tiếp lời: "Cái này ta cũng có nghe, nghe nói về sau, bốn phía ngọn núi sạt lở, dẫn đến toàn bộ mộ Thanh Ô Tử bị chôn vùi dưới đáy, Thanh Ô Tử cũng từ đó tiêu thanh nặc tích." Hoắc Tiên Nhi nghe vậy, tú mi khẽ nhíu: "Nhưng mà, núi khoáng thạch này toàn bộ đều mang theo thiết khoáng có từ tính cổ quái, làm sao dính dáng đến sạt lở núi?" "Ngạch..." Tề Thiết Chủy nhất thời cũng không đáp được.

Tu sửa câu chuyện, biên lại một bộ cố sự mới đặt vào trong cổ mộ, đây là phong cách nhất quán của Trương gia.

Trương Trạch nói: "Trong câu chuyện kia lỗ hổng chồng chất, rõ ràng không phải chân tướng thực tế." "Trong báo cáo Cưu Sơn Mỹ Chí trình lên Nhật Bản, có nhắc đến việc đến Trung Quốc để tìm kiếm thiên thạch.

Sự tồn tại của thiên thạch ảnh hưởng đến thiết khoáng của cả ngọn núi, dẫn đến toàn bộ ngọn núi sinh ra từ tính, hình thành từ trường đặc thù.

Vì vậy la bàn ở nơi này căn bản không thể sử dụng." Hoắc Cẩm Tích đi tới trước cửa vòm phía sau. "Mau nhìn xem, bên kia có quan quách!" Đèn pin trong tay chiếu về bốn phía.

Phía trước có rất nhiều sợi xích sắt thô to, nối liền với một đài đá hình bát quái giữa hồ nước.

Phía trên đài đá, có một khối thiên thạch dựng đứng, liền thành một thể với vách núi bên trên.

Bốn phía cửa vòm bố đầy rễ cây khí sinh, Hoắc Cẩm Tích thở dài: "Thì ra, nơi mà Cửu Môn tranh nhau đoạt nhau muốn vào, thật sự chẳng có cái gì cả." Ngoại trừ thiên thạch phía trước và quan tài đồng xanh ở giữa, bốn phía chỉ có mấy sợi xích sắt. "Tiểu di, tên Cừu Đức Khảo kia nói cho chúng ta những thứ này, thực tế là để Cửu Môn nội đấu.

Mục đích chân chính, kỳ thực chỉ là để chúng ta thay hắn dò đường mà thôi." Mấy người đứng trước cửa vòm, nhìn chằm chằm tình huống bên trong.

Tuy nhiên Trương Trạch và Tiểu Ca lại thủy chung không hề tiến lên. "Trạch Gia, không đi sao?" Hoắc Cẩm Tích nhìn Trương Trạch phía sau, tổng cảm giác ánh mắt hắn có chút quái dị. "Không cảm thấy quá thuận lợi rồi sao?" Trương Trạch hai tay khoanh trước ngực, trên người đã thay một bộ áo hoodie mới.

Vốn là chuẩn bị cho Tiểu Ca, lát nữa chỉ có thể để hai người mặc cùng kiểu.

Kim Bàn cũng có cảm giác tương tự: "Trương Trạch nói đúng.

Những cơ quan bên ngoài, lại nhìn những xích sắt này, không giống cổ mộ do Phát Khâu Thiên Quan xây dựng." Không gian khổng lồ phía sau, tất cả đều bắt đầu trở nên không thích hợp từ tấm bia đá trước mắt.

Trương Trạch bỗng nhiên giơ tay, đôi mắt xuất hiện hắc khí đạm lam sắc. "Ngự Linh Thượng Thân!" Ngay sau đó linh hồn Cùng Kỳ phụ thể lên người.

Thông qua đôi mắt Cùng Kỳ, hắn "nhìn" thấy chân tướng trước

mắt.

Toàn bộ không gian này là do Vẫn Đồng chế tạo ra, nằm giữa ranh giới thực và ảo.

Một loại trận pháp Kỳ Môn Độn Giáp vô cùng cao minh. "Đều lui lại, tất cả trước mắt đều là giả, nơi này không phải chủ mộ thất của Thanh Ô Tử!" Mộ Thanh Ô Tử không giả, nhưng hình ảnh sau tấm bia đá kia lại hoàn toàn là hư ảo.

Tiến vào đó, không mất vài tháng thời gian thì căn bản không thể thoát khỏi ảo tượng.

Để tiết kiệm thời gian, trước khi mọi người tiến một bước đạp vào ảo tượng, hắn ngăn cản mấy người tiếp tục thâm nhập.

Chúng nhân tuy rằng cảm giác tất cả trước mắt nhìn rất chân thực, nhưng cũng cảm thấy lời Trương Trạch không phải không có lý. "Trạch Gia, ngã nhìn thấy phía sau kia, toàn bộ là giả sao?" Tề Thiết Chủy nhìn chằm chằm hết thảy sau lưng, có chút không nguyện tin tưởng. "Không sai, loại ảo tượng này vô cùng đặc thù, sẽ khiến người ta đi vào những hình ảnh nhất định." Trương Trạch giờ phút này có thể cảm giác chính xác bốn phía tồn tại nguy hiểm, nhưng lại không thể hoàn toàn nhìn thấy.

Tiểu Ca vẫn luôn im lặng, từ trên người lấy ra một cái chuông thanh đồng lục giác kỳ đặc. "Muốn giải khai ảo cảnh, chỉ có thể dựa vào hai người chúng ta." Nói xong hắn lắc lắc chuông trong tay.

Trương Trạch nhận ra cái chuông này, là tín vật của Tộc trưởng Trương gia.

Đồng thời cũng là chìa khóa tiến vào Trương Gia Cổ Lâu.

Trong Cổ Lâu có trận pháp chuông thanh đồng lục giác vô cùng cường đại.

Người bình thường căn bản không thể chống đỡ, chỉ có chiếc chuông đặc chế trong tay Tiểu Ca, lớn gấp mười lần chuông lục giác bình thường mới được.

Toàn thế giới chỉ có một cái này, nếu mất đi, Tiểu Ca cũng không thể đạp vào nơi sâu nhất của Trương Gia Cổ Lâu.

Ảo tượng trước mắt cũng là nguyên lý tương tự.

Chỉ có thông qua tiếng chuông mới có thể phá giải. "Đinh linh~" Chuông nhẹ nhàng lay động.

Hình ảnh trước mắt hai người biến đổi, bỗng nhiên xuất hiện tại một nơi khoáng động khai quất rộng rãi.

Trước mắt bày biện trận pháp của rất nhiều tượng đá. "Những tượng đá này là ảo tượng tầng thứ hai." Tiểu Ca ánh mắt nhìn chằm chằm vào đài bát quái phía trước.

Hai người trực tiếp đi về phía đài bát quái.

Chá Cô Tiếu và những người khác cũng đồng thời phát hiện, Trương Trạch và Tiểu Ca thông qua tiếng chuông kia đã trực tiếp biến mất khỏi tầm mắt. "Người đâu rồi?" Tề Thiết Chủy nhìn quanh, bỗng nhiên phát hiện hai người cứ thế bằng không tiêu thất. "Xem ra chúng ta thật sự đang ở trong ảo tượng." Kim Bàn híp mắt rơi vào trầm tư. "Ta nhớ sư phụ từng nhắc đến, có một loại cơ quan huyễn thuật phi thường cao thâm mạc trắc, có thể đồng thời hình thành những tầng cấp ảo tượng khác nhau.

Khi tưởng rằng đã đi ra khỏi ảo tượng, kỳ thực lại vừa mới tiến vào một tầng ảo tượng khác trong đó." Lúc này, ánh mắt lão nhìn về phía cột đá bên cạnh. "Văn lý trên những cột đá này hẳn là không liên quan đến ảo tượng.

Loại mặt người song sinh này, khiến ta bỗng nhiên nhớ tới quốc

gia cổ đại bí ẩn từng sùng bái thần văn rắn song sinh được nghe nói ở dải Tần Lĩnh - Xá Quốc." "Tiền bối, cái này vãn bối chưa từng nghe qua." Tề Thiết Chủy đối với những gì Kim Bàn nói hoàn toàn không biết.

Không chỉ Xá Quốc, mà đa trọng ảo giác hắn cũng tiếp xúc cực ít.

Chương 180

"Cái Xá Quốc này cũng chỉ là đàm hoa nhất hiện, ta cũng ngẫu nhiên nghe được, chưa nghe qua cũng là bình thường." Kim Bàn không nói tiếp nữa, tiếp tục quan sát bốn phía mộ thất. "Chỗ này e rằng chỉ có đợi Trạch Gia và Tiểu Ca phá cơ quan, chúng ta mới có thể biết đáp án." Hoắc Tiên Nhi lẳng lặng đứng một bên. "Tiên Nhi nói đúng." Hoa Linh cũng bình tĩnh nói: "Chúng ta nên tin tưởng phán đoán của Trạch Gia." Mấy người dừng lại ở tầng ảo tượng thứ nhất, trừ phi có thể đi vào trong ảo cảnh để tìm ra phương pháp phá giải.

Nhưng hiển nhiên, Trương Trạch và Tiểu Ca lợi dụng sự tiện lợi của người Trương gia, trực tiếp nhảy qua quá trình này.

Trên đời, e rằng cũng chỉ có Tiểu Ca - vị tộc trưởng Trương gia này, có chiếc chuông thanh đồng lục giác đặc thù trong tay mới làm được.

Trương Trạch và Tiểu Ca đang ở tầng ảo tượng thứ hai lại không thể nghe thấy thanh âm của họ. "Tiểu Ca, muốn tìm mộ thất chân chính, cần phải đưa những tượng đá này khôi phục nguyên vị." Khi hai người đi về phía tượng đá, bên tai bỗng nhiên nghe thấy tiếng dã thú gào thét.

Trương Trạch thầm nghĩ: "Chẳng lẽ lại là Cùng Kỳ?" Thế nhưng Tiểu Ca nghe thấy thanh âm này, lại hốt nhiên cảm giác nhiệt huyết sôi trào. "Nghe thấy tiếng này, Kỳ Lân huyết của tôi hình như có phản ứng." Tiểu Ca cũng không biết phản ứng trên người rốt cuộc là chuyện gì.

Huyết mạch trong nháy mắt đột nhiên hoàn toàn bạo phát, giống như chịu phải kích thích mãnh liệt. [Túc chủ, bên người có thụy thú

Kỳ Lân xuất hiện, hãy nghĩ biện pháp thu phục Kỳ Lân.] Kỳ Lân!

Trương Trạch bỗng nhiên hiểu ra.

Trong nguyên tác, gần quan quách Thanh Ô Tử có một đầu Kỳ Lân thủ hộ.

Táng tại Trương Gia Cổ Lâu, lại có Kỳ Lân thủ hộ, Thanh Ô Tử nếu không phải tiên tổ Trương gia thì cũng có quan hệ mật thiết với Trương gia.

Hắn từng tìm hiểu, Thanh Ô Tử được coi là nhân vật đại biểu sớm nhất của thuật phong thủy.

Sách cổ ghi chép Thanh Ô Tử sinh vào thời Hoàng Đế, hiệp trợ Hoàng Đế phân chia Cửu Châu, cũng có thuyết nói là thời Ân Thương, thậm chí có thuyết Tần Hán sơ kỳ.

Đại bộ phận học giả nghiêng về nhận định Thanh Ô Tử là người đời Hán. "Tiểu Ca, đài bát quái ảnh hưởng đến khí tràng của toàn bộ ảo tượng.

Tất cả ảo tượng đều đến từ trong não hải chúng ta.

Khôi phục tượng đá chỉ có thể cải động nhẹ.

Nếu muốn phá hư ảo tượng, phải nghịch chuyển càn khôn, lấy quy luật nghịch hướng càn khôn để thay đổi phương vị tượng đá." "Nghịch hướng bát quái?" Tiểu Ca phản ứng lại.

Quả nhiên, Tiểu Ca khi chưa mất trí nhớ phản ứng rất nhanh.

Không giống như trong nguyên tác, hỏi một câu ba câu không biết, chỉ có thể đến nơi quen thuộc mới từ từ khôi phục chút ký ức. "Nghịch hướng bát quái.

Thiên Địa định vị.

Sơn Trạch thông khí.

Lôi Phong tương bạc.

Thủy Hỏa bất tương xạ.

Bát quái tương thác.

Số vãng giả thuận.

Tri giả nghịch." Trương Trạch nhìn bốn phía, thuận theo thứ tự đứng tại chính giữa. "...

Tiên Thiên Bát Quái!" Nhìn thứ tự xung quanh, cùng với phương vị bát quái mà tượng đá đại biểu, trong đầu Trương Trạch hồi ức lại khẩu quyết đối ứng. "Tiểu Ca, giúp một tay di chuyển.

Tả nhị, hữu thất.

Thiên cư thượng, Địa cư hạ, Càn Nam Khôn Bắc, nam bắc đối trì, thượng hạ tương đối." Hai phương vị đầu tiên di chuyển xong, Trương Trạch nhìn về phía bên trái. "Chấn vi Lôi, cư Đông Bắc; Tốn vi Phong, cư Tây Nam; Tương bạc giả kỳ thế tương bách, lôi tấn tắc phong liệt, phong cấp tắc lôi tấn." Thấy Tiểu Ca di chuyển xong, Trương Trạch lại nhìn. "Tiếp theo, Ly vi Hỏa cư Đông, Khảm vi Thủy cư Tây, Cấn vi Sơn cư Tây Bắc, Đoái vi Trạch cư Tây Nam." Đợi Tiểu Ca chuyển tượng đá cuối cùng về vị trí đối ứng, Trương Trạch đồng thời quan sát biến hóa bốn phía. "Trạch khí vu sơn, vi sơn vi vũ, sơn khí thông vu trạch, hàng vũ vi thủy vi tuyền." Nhìn lại bốn phía, tràng cảnh dường như cũng không biến hóa. "Tiểu Ca, từ trường bốn phía đã thay đổi, huyễn trận đã phá.

Đi." Cách hai người không xa, Chá Cô Tiếu phát hiện hoàn cảnh bốn phía thay đổi. "Ảo tượng hết rồi?

Trạch Gia và Tiểu Ca thành công rồi!" Cửa vòm kia tuy vẫn còn, nhưng không gian sau cửa lại biến mất.

Xung quanh biến thành hang động thiên nhiên.

Kim Bàn rảo bước tiến lên: "Tiểu tử kia thật có biện pháp." Trương Trạch nhìn hoàn cảnh xung quanh, ánh mắt cuối cùng dừng lại ở tận cùng mộ đạo phía trước. "Bên kia là mộ thất chân chính của Thanh Ô Tử." "Khoan đã." Chá Cô Tiếu bỗng nhiên cảm giác có chút không đúng: "Vừa rồi có nghe thấy tiếng dã thú gào thét không?

Thanh âm nghe khiến người ta tâm sinh sợ hãi, e rằng là hung thú lợi hại hơn cả Cùng Kỳ!" "Lợi hại hơn cả Cùng Kỳ?" Phong Học Văn lập tức nhìn về phía Trương Trạch: "Sư phụ, Tứ Gia nói là thật sao?" Theo việc Chá Cô Tiếu được xác định danh xưng Tứ Môn Chủ của Cửu Môn, danh hiệu "Tứ Gia" cũng dần dần trở thành xưng hô chuyên biệt của Chá Cô Tiếu tại thành Trường Sa.

Trương Trạch sắc mặt nghiêm túc nhìn về phía mộ môn: "Thủ mộ Kỳ Lân." "Kỳ Lân!!" "Có thể thấy Cùng Kỳ đã đủ kinh ngạc rồi, nơi này còn giấu cả Kỳ Lân?" Kim Bàn nghe Trương Trạch nói, lập tức kích động đi lên phía trước. "Không, Cùng Kỳ trước đó đã khó đối phó, Kỳ Lân e rằng sẽ càng khủng bố hơn." "Tiền bối, Kỳ Lân không phải đối thủ, để ta." Thân phụ huyết mạch Thao Thiết, hiện tại lại khống chế linh hồn Cùng Kỳ, nếu có thể câu linh cả Kỳ Lân và phong thủy tổ sư Thanh Ô Tử, khi đó Ngự Linh Thượng Thân không biết có thể cường hóa đến trình độ nào!

Theo tiếng gầm của Kỳ Lân, âm thanh mỗi lúc một kịch liệt hơn. "Có phải hay không do từ trường biến hóa, kinh động đến thủ mộ Kỳ Lân?" Kim Bàn nghe động tĩnh bên trong liền đưa ra suy đoán. "Có khả năng." Trương Trạch đeo lại bội đao lên lưng, thay một chiếc áo hoodie khác.

Linh hồn tiên tổ của Hồng Gia được đặt sang một bên.

Hiện tại trên người hắn, sức mạnh Thao Thiết trong huyết mạch hoàn toàn bạo phát.

Câu Linh Khiển Tướng chưởng khống Cùng Kỳ, gặp phải tiếng gầm của Kỳ Lân, cũng lập tức hung tính đại phát.

Cùng Kỳ là hung thú, tính tình hung ngoan, thích ăn thịt người, bản chất bất trung bất tín, không nghe tiếng người tốt, hoàn toàn trái ngược với Kỳ Lân trong truyền thuyết.

Thu phục Cùng Kỳ, trừ phi dùng thủ đoạn bá đạo cưỡng chế thu phục như Câu Linh Khiển Tướng.

Vì vậy tại Trương gia, địa vị Kỳ Lân cố nhiên cao hơn Cùng Kỳ, nhưng đó là khi Trương gia nhân sắp xếp thứ tự.

Cùng Kỳ không nhận.

Kỳ Lân thì hoàn toàn bất đồng, tác vi thủ mộ thú, lại chuyên tâm thủ hộ suốt ngàn năm.

Nhìn hoàn cảnh bốn phía, Trương Trạch chậm rãi đi về phía mộ thất hình thành từ hang động thiên nhiên phía trước. "Cùng Kỳ." Theo tiếng Trương Trạch mở miệng, hắc ảnh Cùng Kỳ đột nhiên bay lên không trung, trực tiếp rơi xuống người hắn.

Ngự Linh Thượng Thân, trong nháy mắt hoàn thành.

Sức mạnh Cùng Kỳ dường như thấp thoáng cũng cường hóa bản thân Thao Thiết.

Đi vào trong mộ thất, bên trong bị một làn sương trắng bao phủ.

Tại sâu trong bóng tối, một thân ảnh khổng lồ từ trong mê vụ chậm rãi đi ra.

Một đôi mắt phát sáng, gắt gao nhìn chằm chằm Trương Trạch trước mắt.

Kỳ thực trong lòng người Trương gia ngoại tộc luôn có một tâm ma, tứ đại hung thú đều không sánh bằng Kỳ Lân.

Trương Trạch lần này muốn thu phục Kỳ Lân trước mắt, thậm chí biến nó thành thần thú dưới trướng.

Sát giác Kỳ Lân xuất hiện, mọi người lập tức lấy ra vũ khí của mình. "Tiểu Ca, máu của cậu đối với Kỳ Lân vô dụng, cậu và tiền bối Kim Bàn ở cùng một chỗ đi." Nhìn lại Tiểu Ca lúc này, trạng thái cả người đều có chút không đúng.

Khi tới gần Kỳ Lân, Kỳ Lân huyết trên người lập tức có phản ứng, khiến hắn không thể vận dụng sức mạnh Kỳ Lân huyết một cách bình thường để đối phó bản tôn Kỳ Lân. "Ta đánh tiên phong." Chá Cô Tiếu đột nhiên vọt ra ngoài.

Chương 181

"Lão Dương Nhân, yểm hộ ta!" Lão Dương Nhân kéo căng dây cung trong tay.

Hưu hưu~ mỗi một mũi tên đều chuẩn xác rơi vào trên người Kỳ Lân.

Kỳ Lân trước mắt toàn thân đen kịt, hiển nhiên cũng là trạng thái linh thể, không phải Kỳ Lân thực sự còn sống.

Nhìn lại phía trên quan quách Thanh Ô Tử, một đoàn hắc vụ ngưng tụ, hình thành hình tượng một lão giả râu dài.

Lão giả hai mắt nhắm nghiền, nghiễm nhiên là một bộ dáng thế ngoại cao nhân.

Khi Kỳ Lân xuất hiện, Chá Cô Tiếu lao tới, đầu gối thúc mạnh, Thập Nhị Lộ Đàm Thối liên tục sử xuất.

Trương Trạch từ từ hạ tay cầm đao xuống, tấn tốc đạp lên vách đá bên cạnh lao tới.

Trên người hiện lên hắc ảnh Cùng Kỳ rõ nét.

Kỳ Lân thấy thế, ngay lập tức buông tha Chá Cô Tiếu, chuyển hướng lao về phía Trương Trạch. "Sư huynh, Kỳ Lân là thượng cổ thụy thú, Cùng Kỳ và Thao Thiết đều là thượng cổ hung thú, không được thế gian dung thứ.

Sức mạnh trên người Trạch Gia đã dẫn dụ địch ý của Kỳ Lân." Hoa Linh nhìn tình cảnh này cũng chợt hiểu ra vì sao Cùng Kỳ không được đặt ở đây mà lại ở ngoại vi cổ mộ.

Thông qua vị trí thủ hộ, có thể thấy rõ thái độ khác biệt của người Trương gia đối với hai loài thượng cổ dị thú.

Trương Trạch giờ phút này tay chân ẩn ước hiện ra thú trảo.

Sức mạnh Cùng Kỳ hoàn toàn được mượn dùng.

Chỉ tiếc Kỳ Lân trước mặt không phải thực thể, nếu không có lẽ có thể thôn phệ một lần Kỳ Lân huyết chân chính.

Bất quá ngẫm kỹ lại, máu tươi cũng có chút buồn nôn, thôi bỏ đi.

Hắn nhớ trong truyền thuyết cổ đại vùng Tạng địa, ngoại trừ Diêm Vương Kỵ Thi, kỳ thực còn có Diêm Vương Kỵ Kỳ Lân.

Nhưng hắn sẽ không để Kỳ Lân trở thành tọa kỵ của Diêm Vương Đấu Thi.

Bên cạnh Chá Cô Tiếu nổ súng, Lão Dương Nhân bắn tên không ngừng quấy nhiễu Kỳ Lân.

Đồ vật thực thể cơ bản không có quá nhiều tác dụng đối với nó.

Nhưng nếu để nó cho bất kỳ ai trong đám người một vuốt, hậu quả e rằng khó mà lường được.

Trương Trạch ngưng tụ tất cả sức mạnh bản thân bao quát cả Cùng Kỳ, đánh bay Kỳ Lân ra ngoài.

Tiếp đó hai mắt bị hắc khí đạm lam sắc hoàn toàn bao phủ, tròng trắng đỏ đen đều không thể nhìn thấy, hốc mắt chỉ còn lại lam khí tràn ngập. "Mắt của Trạch Gia lại chuyển xanh!" Lão Dương Nhân nhìn tình huống của Trương Trạch, bỗng nhiên nói: "Ta nhớ lần trước cũng như vậy, Cùng Kỳ liền bị bắt." Bỗng nhiên lão giả trên quan tài cũng động đậy.

Phong Học Văn dùng hết toàn lực, đưa tay về phía lão giả. "Thần thú ta đối phó không được, một lão đầu chết mấy ngàn năm ta còn không đối phó được sao?" Hắn vươn tay, lại phát hiện căn bản hào vô tác dụng.

Nhưng Thanh Ô Tử đã mở mắt.

Hồn linh Thanh Ô Tử ngủ say mấy ngàn năm, dường như không thể mở miệng nói chuyện với người sống, đa phần cũng là quỷ linh ngữ ngôn.

Người có tiếng người, thi có thi ngữ, quỷ tự nhiên cũng có quỷ thoại chuyên chúc.

Thấy Phong Học Văn lại dám tiệt hồ, Trương Trạch trừng mắt một cái: "Thằng nhóc thối, hàng của sư phụ mà ngươi cũng dám tiệt hồ?" Phong Học Văn từ nhỏ lớn lên ở vùng Ba Thục, quen thuộc mạt chược, tự nhiên rõ ràng tiệt hồ đáng hận bao nhiêu.

Hắn đại hô oan uổng: "Sư phụ, con thấy lão đầu kia định động thủ với người, cho nên mới..." Tề Thiết Chủy nghe xong mắng: "Lão đầu cái gì, đó là Tổ sư gia của chúng ta...

Là phong thủy sư nổi tiếng đầu tiên trên thế gian, có thể nói là Tổ sư gia của tất cả phong thủy sư." Có thể tưởng tượng, đoạn vị của vị Tổ sư gia này rốt cuộc cao đến mức nào.

Trương Trạch nhìn Thanh Ô Tử ra tay, bên người bỗng nhiên phiêu xuất mấy cái người giấy.

Người giấy trắng vẽ trang điểm hoa hoa lục lục, phân minh là thành phẩm mua trong tiệm vàng mã. "Trạch Gia, người giấy trước đó đều hỏng rồi, gần đây không có thời gian làm, chỉ có thể dùng loại này." Hoa Linh biết những người giấy trước mắt này nhìn có chút dọa người, nhưng thắng ở chất lượng tốt. "Không ngại, dụ Kỳ Lân đi." Trương Trạch bỗng nhiên đem mặt dây chuyền Thao Thiết trên người treo lên cổ người giấy.

Con Kỳ Lân kia sát giác sự tồn tại của Vẫn Ngọc, đột nhiên đuổi theo người giấy kia. "Kỳ Lân hình như có hứng thú với cái mặt dây

chuyền kia!" Hoắc Tiên Nhi đứng ở bên cạnh, cấp tốc chỉ phương hướng cho Hoa Linh, dẫn Kỳ Lân chạy vòng quanh trong hang động rộng lớn. "Hắc, Kỳ Lân bị dắt mũi, nhìn cũng không đáng sợ như vậy!" Tề Thiết Chủy vừa dứt lời, liền phát hiện Kỳ Lân nộ thị.

Bị dắt mũi, chữ "dắt" này khiến Kỳ Lân cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

Trương Trạch đơn độc đối phó Thanh Ô Tử, các bước cũng trở nên đơn giản hơn nhiều. "Thanh Ô Tử tiền bối!

Thỉnh trợ vãn bối nhất tý chi lực." Thanh Ô Tử cũng không phải hình chiến đấu, tác dụng nhiều hơn là ở trên phong thủy.

Nếu đem toàn thiên thập lục quái giao cho hắn, hoặc hứa thật sự có khả năng lộng ra Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật chân chính hoàn chỉnh.

Giơ tay lên, Thanh Ô Tử liền giống như Cùng Kỳ xuất hiện sau lưng Trương Trạch.

Tổ thành hai hắc ảnh trong đám hắc khí. "Sau lưng Trạch Gia có ba cái hắc ảnh!" Nhị Nguyệt Hồng liếc mắt một cái nhận ra hồn phách tiên tổ nhà mình.

Trương Trạch đồng thời mượn dùng linh hồn sức mạnh của cả ba.

Sức mạnh hiện tại, đủ rồi!

Hắn vươn tay hướng về phía Kỳ Lân. "Câu Linh Thuật!

Thu!" Kỳ Lân trong sơn động gầm lên một tiếng giận dữ, lập tức bay về phía sau lưng Trương Trạch.

Chỉ cần Khí của bản thân đủ cường đại, là có thể dễ dàng kéo loại hồn linh này về bên người.

Trương Trạch lại có một lần khiến mọi người xung quanh mở rộng tầm mắt. "Thần nhân a!" Lý Tu Nhiên nuốt nước miếng. "Cửu Môn chúng ta có một mình Trạch Gia là đủ rồi, thực lực mạnh như vậy, sau này ai dám chọc Cửu Môn?" Nói xong, hắn lại nhìn về phía mấy người xung quanh.

Đồng thời, mọi người tuy rằng thực lực viễn không bằng Trương Trạch, nhưng cũng đang trong quá trình không ngừng đề cao.

Không còn sức mạnh trong sơn động chống đỡ, chiếc quan tài thủy tinh bị chín sợi xích sắt khóa giữa không trung bỗng nhiên rơi xuống. "Thi thân Thanh Ô Tử!" Tề Thiết Chủy vội vàng bái kiến vị Tổ sư gia này.

Trong quan tài thủy tinh, Thanh Ô Tử bình tĩnh nằm ở chính giữa, trên tay nâng một vật hình người kỳ lạ chế tạo bằng đồng vàng.

Kim Bàn nhìn chằm chằm đồ vật trên tay Thanh Ô Tử, tại chính giữa khảm một khối Vẫn Đồng tiếp cận hình tròn, bề mặt đen kịt như đá cuội.

Lại nhìn ngoại hình khối đồng vàng kia, bỗng nhiên có phát hiện kinh ngạc. "Khối đồng Thanh Ô Tử nâng trên tay, bề mặt điêu khắc hình như là xu thế long mạch của núi khoáng thạch này!" Trương Trạch trực tiếp lấy cả khối đồng vàng xuống, đồng thời lấy ra khối Vẫn Đồng trước đó.

Khi hai khối Vẫn Đồng đặt cùng một chỗ, mọi người xung quanh bỗng nhiên cảm giác từ trường chung quanh đều phát sinh biến hóa. "Chẳng lẽ chúng ta lại rơi vào ảo giác rồi?" Năng lực của Vẫn Đồng giống như huyễn hóa cảnh vật trong ký ức Trương Trạch, nhưng lại không hoàn toàn, hoặc giải thích thành năng lực vật chất hóa sẽ tiếp cận hơn một chút.

Trương Trạch đem đồng vàng đưa cho Kim Bàn: "Tiền bối, khối

đồng vàng này cầm về nghiên cứu một chút!" Còn khối Vẫn Đồng kia bị Trương Trạch ném vào trong không gian Thao Thiết.

Lúc này, không còn sức mạnh Vẫn Đồng chống đỡ, toàn bộ không gian bỗng nhiên bắt đầu rung chuyển kịch liệt. "Cổ Lâu không còn sức mạnh thiên thạch chống đỡ, sắp sập rồi!" Tiểu Ca sát giác từ trường bốn phía xuất hiện biến hóa.

Phía trên Trương Gia Cổ Lâu là vô số lỗ khoáng, vốn dĩ đã bị đào đến ngàn vết trăm lỗ, hầu như biến cả ngọn núi thành tổ ong.

Hoàn cảnh như vậy, cộng thêm mất đi sức mạnh thiên thạch chống đỡ, liền nhanh chóng bắt đầu sụp đổ.

Mấy người chạy ra khỏi mộ thất Thanh Ô Tử.

Theo cổ mộ sụp đổ, sau này sẽ không còn ai tìm thấy thi thân nữa.

Đi tới mộ thất lúc trước dựng bia đá, Trương Trạch bỗng nhiên nhìn thấy văn lộ trên bề mặt bia đá sinh ra biến hóa.

Chương 182

"Bia đá thay đổi rồi?" Lão Dương Nhân đi ngang qua bia đá mới phát hiện sự thay đổi. "Hẳn là ảo giác, chúng ta từ khi tiến vào gian mộ thất này đã bắt đầu tiến vào ảo giác." Hoa Linh lúc này nhìn lại hoàn cảnh bốn phía, hoàn toàn không còn cảm giác như trước đó. "Ảo giác do Vẫn Đồng sinh ra có thể khiến người ta dùng năng lực tưởng tượng, đem thế giới ảo giác dần dần hoàn chỉnh." Khi Trương Trạch an toàn cầm Vẫn Đồng, ra hiệu cho mọi người lập tức cùng nhau rời đi.

Mấy người men theo đường cũ, tìm được lão phu mỏ.

Nghe tiếng bước chân dồn dập bên ngoài, lão phu mỏ bỗng nhiên kích động chạy ra. "Thành công không?" Chá Cô Tiếu đỡ lấy lão phu mỏ, giải thích: "Lão nhân gia, chúng ta vì Long Gia đã tìm được bí mật trong cổ mộ núi khoáng thạch.

Bí mật này vĩnh viễn không thể rơi vào tay người Nhật Bản." "Đa tạ Long Gia." Lão phu mỏ bỗng nhiên hỏi: "Ta tuy rằng ở trong lỗ khoáng không thể phân biệt thời gian, nhưng căn cứ vào khoảng cách thời gian chuông bên ngoài vang lên, đại khái có thể phán đoán, các vị ở bên trong chưa đến một giờ đồng hồ chứ?" Hoắc Cẩm Tích rảo bước tiến lên: "Lão nhân gia, nói không sai, thời gian chúng ta ở bên trong đích xác chưa vượt qua một ngày." Nhị Nguyệt Hồng đi ra từ phía sau, mặt mang vẻ khổ sở: "Trương Gia Cổ Lâu, quả nhiên phải là người Trương gia mới có thể mở ra trong thời gian ngắn nhất.

Năm đó tổ tiên nhà ta từng mất vài tháng thời gian mới đạp vào cổ mộ phía sau, không có Trạch Gia và Tiểu Ca, dùng chưa đến một ngày đã lấy ra được bí mật trong đó." Bí mật tự nhiên chỉ việc Trương

Trạch lấy đi Vẫn Đồng.

Người Cửu Môn đều biết thứ đó thuộc về Trương gia.

Một đường men theo lối cũ, tìm được lối vào ban đầu.

Trần Ngự Lâu dẫn theo mấy ngàn người vây quanh bốn phía núi khoáng thạch. "Đại soái, núi khoáng thạch xảy ra địa chấn!" Hoa Mã Quải lập tức tiến lên hối báo tình huống trong núi. "Trương Trạch huynh đệ đâu?

Đã ra chưa?" Trần Ngự Lâu thân mặc đại soái phục, bên hông đeo một thanh quân đao, nhìn chằm chằm vào lối vào huyệt Thần Khuyết.

Trong sơn động bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân.

Trương Trạch rảo bước từ bên trong đi ra, phía sau người Cửu Môn từng người nối đuôi nhau ra ngoài. "Đại soái, ra rồi!" Hoa Mã Quải và binh lính bên cạnh thấy có người ra, lập tức đi nhanh tới. "Trương Trạch huynh đệ!" Trần Ngự Lâu đi nhanh lên phía trước, lập tức nhìn thấy Trương Trạch an nhiên vô sự.

Binh sĩ bốn phía lều bạt đều dựng xong rồi, lại không dùng đến, người đã từ bên trong đi ra. "Bên trong rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sao đột nhiên lại sập?" Đợi Chá Cô Tiếu đi ra, nói: "Trần huynh, bí mật chân chính bên trong là một khối Vẫn Đồng lưu lại từ mấy ngàn năm trước, còn có lăng mộ của phong thủy tiền bối Thanh Ô Tử!" "Thanh Ô Tử?" Trần Ngự Lâu cũng học phong thủy, đương nhiên so ra kém phong thủy tạo nghệ của Mạc Kim Giáo Úy, nhưng chỉ cần là đạo mộ, ít nhiều đều phải dính dáng đến phong thủy.

Chỉ cần tiếp xúc phong thủy học hiện tại, đều phải tôn Thanh Ô Tử làm Tổ sư gia. "Thanh Ô Tử chính là Tổ sư gia của tất cả đạo mộ đồng đạo chúng ta, thật không ngờ bên trong lại là mộ của ngài ấy!

Khả có thủ được bảo hóa gì không?" Thấy mấy người đều hai tay

trống trơn, hắn có chút tò mò trong mộ rốt cuộc giấu tài bảo gì.

Tề Thiết Chủy bất đắc dĩ nói: "Trần Đại soái, bảo hóa không có, Vẫn Đồng ngược lại có hai khối, đều ở chỗ Trạch Gia rồi.

Bất quá khuyên ngài không nên tiếp xúc với thiên thạch thì tốt hơn, loại thiên thạch này người một khi tiếp xúc sẽ sinh ra ảo giác." Trương Trạch lúc này vừa vặn nghe hệ thống nhắc nhở. [Chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, thỉnh lựa chọn khen thưởng.] [1.

Chân Thực Chi Nhãn tục xưng bồi dưỡng pháp, trực tiếp tốc thành, nhưng không bảo đảm hậu kỳ nhất định có thể cường hóa Vô Giới Yêu Đồng.] [2.

Vẫn Đồng Rèn Đúc Chi Thuật, dung hóa Vẫn Đồng, tùy ý cải biến thành đồ hình mong muốn.] So sánh lợi hại giữa hai bên, Trương Trạch lập tức chọn cái sau có tính giá trị cao hơn.

Vẫn Đồng sở dĩ có thể bảo trì hình dạng ban đầu, có một phần lớn nguyên nhân là vì Vẫn Đồng không thể nung chảy.

Tại Trương gia, tác dụng lớn nhất của loại Vẫn Đồng này là chế tác thành chuông thanh đồng lục giác.

Vẫn Đồng trước mắt là hạch tâm trong một khối thiên thạch.

Khối Vẫn Đồng này có hai nửa, một nửa ở Bạch Kiều Trại gần Trường Sa, hiện tại đã hoàn toàn dung hợp với một cây cổ thụ.

Một khối khác, vốn rơi ở Đông Bắc Trương gia, sau không biết nguyên nhân gì lại chạy tới Trương Gia Cổ Lâu dưới núi khoáng thạch này.

Tiểu Ca từ sau khi ra khỏi mộ liền trở nên tâm sự nặng nề.

Trương Trạch nhìn tìm Chá Cô Tiếu, hạ thấp giọng: "Chá Cô Tiếu huynh đệ, nghĩ biện pháp kiếm bản đồ địa hình dãy núi Côn Luân,

càng chi tiết càng tốt." Bạch Mã khổ sở chờ đợi Tiểu Ca, còn có lời nguyền của Chá Cô Tiếu.

Cũng đã đến lúc phải đi Tạng địa một chuyến.

Mấy người từ trong Khoáng Sơn đi ra, tụ tập tại thôn vô nhân dưới chân núi.

Trần Ngự Lâu đang cho hơn một ngàn binh sĩ thủ hạ tập hợp.

Chiếu theo tiêu chuẩn thông thường, quân số đã đạt đến cấp một trung đoàn. "Trương Trạch huynh đệ, thời gian trước Trường Sa thành có một tên tình báo quan tên là Lục Kiến Huân, kẻ này gần đây cũng đang chằm chằm vào Khoáng Sơn." "Lục Kiến Huân?

Kẻ có quan hệ mật thiết với Cừu Đức Khảo?" Trần Ngự Lâu khựng lại, Trương Trạch người ở trong Khoáng Sơn, thế mà cũng hiểu rõ tình huống trong thành Trường Sa.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, Trương Trạch thân là Cửu Môn chi thủ, tin tức linh thông cũng là chuyện bình thường. "Cũng may chúng ta đã giải quyết bí mật trong Khoáng Sơn." Trần Ngự Lâu giờ phút này thấy Trương Trạch an toàn đi ra, so với ai khác đều cao hứng hơn.

Ít nhất hiện tại sự an toàn của thành Trường Sa cơ bản đã được bảo đảm. "Trần huynh, thí nghiệm bí mật trong Khoáng Sơn chỉ là một phần.

Tại vùng Động Đình Hồ, có một nơi gọi là Hắc Kiều Trại, cũng đang luyện chế độc dược." Trương Trạch nhìn về phía Nhị Nguyệt Hồng: "Nhị gia, còn nhớ cây trâm cài tóc của Nha Đầu không?" Nhị Nguyệt Hồng gật đầu: "Đương nhiên nhớ rõ, cây trâm kia suýt chút nữa đã lấy mạng Nha Đầu." "May mắn Trạch Gia phát hiện kịp thời, mới cứu vãn được tính mạng của Nha Đầu!" Nhắc tới chuyện này trong lòng hắn lại một trận thổn thức.

Thậm chí không dám tưởng tượng, nếu Nha Đầu không còn, cuộc sống về sau sẽ ra sao. "Cây trâm đó, đến từ Hắc Kiều Trại." "Lời ấy là thật?" Trương Trạch nói một câu, lập tức khiến Trần Ngự Lâu rơi vào bờ vực bạo nộ.

Phải biết rằng, hắn vốn là người Hồ Nam.

Trên người mang huyết mạch người Miêu và người Hán, hiện tại những kẻ kia nghiên cứu độc tố, lại dùng trên người đồng bào, thân nhân của hắn. "Hoa Mã Quải, sau khi trở về, lập tức dẫn người nghiêm tra, tuyệt không cô tức!

Nhược có kẻ cự tuyệt phối hợp, xử bắn tại chỗ!" Nói ra bốn chữ cuối cùng, hắn gần như nghiến răng nghiến lợi.

Xuất thân Tá Lĩnh, hắn hận nhất là những kẻ táng tận lương tâm, không coi mạng sống bình dân bách tính ra gì.

Bất quá, Trần Ngự Lâu lại nhịn không được hỏi: "Nếu bên trong là mộ Thanh Ô Tử, Thanh Ô Tử cũng là tổ sư gia của chúng ta, chi bằng lập một ngôi mộ trên mặt đất, để người đời tế bái!

Cũng để lão nhân gia người, ở dưới suối vàng được an nghỉ!" Thanh Ô Tử là tổ sư của các thầy phong thủy trong thiên hạ, nếu có người biết mộ ông ở đây, không chừng sẽ có người đến tế bái. "Trần huynh, thực không dám giấu, Thanh Ô Tử lão tiên sinh đã được ta mời ra rồi." "?" Phản ứng đầu tiên của Trần Ngự Lâu là tưởng mình nghe lầm. "Trương Trạch huynh đệ, sự tình quan hệ đến tổ sư gia, cũng không thể nói đùa, chẳng lẽ... ngươi mang thi cốt Thanh Ô Tử lão tiên sinh đi rồi?" Thấy phản ứng của Trần Ngự Lâu, chúng nhân Cửu Môn sau lưng Trương Trạch đều sắc mặt quái dị đứng nhìn.

Cũng không biết nên giải thích vấn đề này với Trần Ngự Lâu như thế nào.

Mấy người lẳng lặng chờ Trương Trạch nói ra chân tướng.

Bất quá cách miêu tả của Trương Trạch lại không khiến người ta phản cảm.

Hắn dùng từ "mời", Thanh Ô Tử chết cũng muốn thủ hộ Vẫn Đồng, tất định là có chấp niệm. "Cũng không phải thi thể Thanh Ô Tử lão tiên sinh, thi thể của ngài ấy vẫn trường miên tại Khoáng Sơn.

Cái ta mời, là anh hồn mang chấp niệm không nguyện rời đi của Thanh Ô Tử lão tiên sinh!" Nói xong, hắn bỗng nhiên hướng về phía không trung hô một tiếng: "Thỉnh Thanh Ô Tử lão tiên sinh hiện thân gặp mặt!" Dù sao đối mặt với nhiều người coi Thanh Ô Tử là tổ sư gia như vậy, dùng từ ngữ thượng Trương Trạch lược có chút cải biến.

Hành động này cũng không phải xúc động, mà là vì thuận tiện cho về sau.

Đột nhiên, một bóng đen khổng lồ hình dáng một lão giả râu dài xuất hiện sau lưng hắn. "...Thanh Ô Tử lão tiên sinh?" Trần Ngự Lâu thân là Đại soái, nhưng vẫn sơ tâm bất cải, thấy tổ sư gia tuy rằng không thể hành quỳ bái lễ, nhưng khom lưng hành lễ là có thể. "Đệ tử Trần Ngự Lâu bái kiến tổ sư Thanh Ô Tử!" Tùy theo đó, ngàn người phía sau gần như đồng thời làm theo Trần Ngự Lâu.

Tịnh dị khẩu đồng thanh: "Bái kiến tổ sư Thanh Ô Tử!" Mấy vị thuộc Cửu Môn phía sau lập tức bị tràng diện trước mắt làm cho kinh trụ.

Trong lòng chịu cảm nhiễm, nhiệt huyết sôi trào. "Những huynh đệ Tá Lĩnh từng đi theo Trần Đại soái này, hiện tại trên chiến trường, trên người càng có nhiều hơn một cỗ sát khí!" Chá Cô Tiếu nhìn các huynh đệ Tá Lĩnh hiện tại, thủ hạ của Trương Trạch đồng dạng cũng có ngàn người.

Hiện tại nghiễm nhiên đã thành thế lực lớn nhất trong Nam Bắc phái. "Trần huynh, kỳ thực Thanh Ô Tử lão tiên sinh tịnh không có ý thức tự chủ.

Chương 183

Chỉ là đối với bí mật liên quan đến Vẫn Đồng có chấp niệm trong lòng, nên ta mới mời ngài ấy đi." Một bộ lý do đã sớm biên soạn tốt.

Nhưng làm sự tình kỳ thực cũng giống nhau, nên Câu Linh thì Câu Linh.

Tuy so sánh trực tiếp, nhưng lại có vài phần tương tự với Xuất Mã Tiên.

Ngự Linh thượng thân cũng như thế, mỗi lần xuất hiện, hồn linh đều sẽ từ trên trời giáng xuống, tràng diện cũng tương đương dọa người. "Thật không hổ danh Chấn Trường Sa Long Vương Gia!" Thấy mọi người hiện tại cũng không có việc gì, Trương Trạch đối với chúng nhân Cửu Môn phía sau nói: "Tình huống trong Khoáng Sơn mọi người cũng thấy rồi.

Sau khi trở về, nói cho tộc nhân các môn, Khoáng Sơn tuy rằng hủy, nhưng bên trong vẫn còn bệnh tóc và thi nga lọt lưới, gần đây đừng tùy tiện tới gần Khoáng Sơn." Hai loại đồ vật này, vô luận là loại nào, đều đủ để trí mạng.

Hoắc Cẩm Tích khẽ thở dài một hơi: "Trạch Gia nói đúng, ta sau khi trở về lập tức ước thúc người Hoắc gia, từ nay về sau không được tiếp cận Khoáng Sơn." "Lý gia ta cũng vậy, ta sẽ báo lại sự thật cho cha ta, để ông ấy quản người dưới tay." Tề Thiết Chủy thấy thế vội vàng nói: "Kỳ môn bát toán Tề gia ta lại càng không cần phải nói.

Tề gia ta hướng xu cát tị hung, Khoáng Sơn là nơi đại hung, sau này có mời ta, ta cũng chưa chắc sẽ đi." Đến phiên Nhị Nguyệt Hồng, Trương Trạch bỗng nhiên nhớ tới Hồng gia tiên tổ.

Hắn bỗng nhiên triệu hoán hồn phách Hồng gia tiên tổ ra, trực tiếp

hướng về phía tổ mộ Hồng gia đưa tiễn. "Câu Linh Thuật, Giải!" Hồng gia tiên tổ kia tựa hồ có điều cảm ứng, hướng về phía Trương Trạch nhìn thoáng qua. "Đa tạ tiểu huynh đệ!" Nói lời cảm tạ xong, liền trực tiếp bay về phía tổ mộ Hồng gia.

Cùng mọi người làm ước định xong, Trương Trạch nói: "Đã như vậy, đại gia mau chóng về nhà, thiết vật lưu lại." Nói xong liền mang theo mấy người bên cạnh chuẩn bị trở về.

Lúc này Hoắc Cẩm Tích và Hoắc Tiên Nhi hai người lại không vội vã về Hoắc gia.

Tuy rằng lúc này đã là buổi tối.

Khoáng Sơn sự tình kết thúc, tự nhiên muốn trước bày tiệc ăn mừng.

Về đến Trương gia, Trương Trạch gặp được Hồ Quốc Hoa - người hiện đang kế thừa quái phô của Tôn Quốc Phụ.

Hiện tại Tôn Quốc Phụ chuyên tâm nghiên cứu Toàn Thiên Thập Lục Quái Ngọc Hoàn.

Hồ Quốc Hoa bằng vào sở học Khán Tướng Trắc Tự, lại từ trong phong thủy bí thuật học được thủ đoạn phong thủy tương trạch, làm Kim Điểm Tiên Sinh. "Trương Trạch sư đệ, ta đang tìm đệ, có một thổ hào tên là Mã Lục Hà, ngày mai mời ta đi xem phong thủy.

Tại địa phương pha hữu thế lực, lũng đoạn không ít sinh ý.

Ta cũng có chút do dự..." Trương Trạch lập tức nói: "Đi, đương nhiên muốn đi, huynh học phong thủy bí thuật đã thành khí hậu, không cần phải có lo lắng." Nghe Trương Trạch nói, Hồ Quốc Hoa lập tức trong lòng lòng tin càng đủ.

Hắn đối với nội dung trong sách phi thường quen thuộc, chỉ là khuyết thiếu kinh nghiệm thực chiến.

Được Trương Trạch khuyên bảo, Hồ Quốc Hoa liền đem tình huống Mã Lục Hà kia giải thích cặn kẽ một lần.

Mã Lục Hà gần đây cho người xem một khối phong thủy bảo địa tại Động Đình Hồ, sau đó liền xây dựng một tòa trang viên.

Nhưng từ khi cả nhà dọn vào trang viên thì quái sự bắt đầu phát sinh.

Đầu tiên là Mã lão thái gia ngã một cái rồi qua đời, sau đó con trai cả của Mã Lục Hà ở bên ngoài bị kẻ thù giết chết.

Trong nhà càng tiếp nhị liên tam chết người, chưa đến một năm đã chết mười ba mạng người. "Vậy thì cổ quái rồi, Hồ lão ca, hay là ngày mai ta bồi huynh đi một chuyến?" Tề Thiết Chủy vốn am hiểu cái này, nếu đi tự nhiên không thành vấn đề.

Nhưng Trương Trạch lại càng hy vọng Hồ Quốc Hoa dựa vào thủ đoạn của mình đánh ra thanh danh. "Lão Bát, ta thấy đừng đi, để cho sư huynh ta đi là tốt rồi." Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, mười sáu quyển gần như đã đem tất cả tình huống phong thủy bao hàm vào trong đó.

Tại mảnh thổ địa này, áp căn cũng không tồn tại phong thủy địa hình mà bí thuật này nhìn không ra.

Hồ Quốc Hoa nói: "Ta tin tưởng Trương Trạch, muốn tại mảnh đất này lập túc, phải dựa vào bản lĩnh của mình.

Kỳ thực người Mã gia cũng biết trang viên là một chỗ hung trạch, nhưng Mã Lục Hà lại không nỡ dọn ra ngoài.

Bởi vì trong nhà tuy rằng không ngừng chết người, sinh ý lại càng ngày càng hỏa bạo, tiền kiếm được đếm không xuể." Sự tình càng ngày càng cổ quái, nhưng vấn đề khẳng định xuất phát tại phong thủy.

Chỉ bất quá Mã Lục Hà trong nhà người chết quá nhiều, cũng sắp

không chịu nổi nữa rồi.

Trực tiếp xuất bốn căn kim điều, mời Hồ Quốc Hoa đi xem phong thủy.

Cộng thêm lực ảnh hưởng của Trương Trạch tại địa phương, cho Mã Lục Hà mười cái gan cũng không dám làm gì Hồ Quốc Hoa.

Bốn căn kim điều kia thậm chí chỉ là tiền đặt cọc, sự thành chi hậu sẽ gấp mười lần đưa tặng.

Hồ Quốc Hoa tuy rằng trong nhà tảo niên phú dư, nhưng sau khi bại lạc cũng lâu rồi chưa thấy nhiều tiền như vậy. "Đã có cách, vậy ngày mai đi một chuyến." Đồng thời, Trương Trạch an bài người của Trần Ngự Lâu cũng ngày mai xuất phát đi Động Đình Hồ.

Mọi người tại Trương gia phủ đệ bày tiệc ăn mừng.

Sự tình Khoáng Sơn giải quyết, mọi người đêm khuya uống rượu khánh công.

Nhưng đồng thời, bên phía Cừu Đức Khảo, sau khi Trần Ngự Lâu rút quân, rốt cục có cơ hội đi tới Khoáng Sơn xem xét tình huống. "Cừu Đức Khảo tiên sinh, Khoáng Sơn sập rồi!

Những thứ bên trong đa phần bị người Cửu Môn mang đi, có khả năng nhất là ở trong tay tên Trương Trạch kia." Người phụ nữ Nhật Bản thân mặc hồng y, sắc mặt âm trầm nói.

Cừu Đức Khảo tập quán tính sờ sờ râu ria dưới cằm: "Ta không tin tốc độ bọn hắn thật sự có nhanh như vậy, chưa đến một ngày thời gian có thể đem đồ vật tìm ra!

Đúng rồi, tượng Ngọc Phật bán đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm ta đã cho người trộm được, ngày mai sai người đem Ngọc Phật xử lý, sau đó giao cho Giải Cửu." Chỉ nhìn thấy vị người thông minh trong Cửu Môn này, khi sư phụ hắn gặp ngộ tình huống, rốt cuộc sẽ có thái

độ gì.

Đêm đó mọi người đều uống đến say khướt.

Do đêm khuya, Hoắc Cẩm Tích và Hoắc Tiên Nhi đều được an bài tại khách phòng nghỉ ngơi.

Đêm khuya, Trương Trạch lần nữa lấy ra hai khối Vẫn Đồng liền cùng một chỗ. [Túc chủ đã nắm giữ thuật rèn đúc, có cần hỗ trợ rèn đúc hay không?] "Đương nhiên cần." "Ta định dùng lõi Vẫn Đồng chế tạo một chuỗi Lục Giác Thanh Đồng Linh.

Bộ phận còn dư lại, làm thành Trấn Hồn Linh có thể khắc chế Lục Giác Thanh Đồng Linh." Trấn Hồn Linh cũng là lục giác, nhưng bên trên lại khắc văn lộ không giống nhau. [Đang trợ giúp túc chủ dung hóa dược liệu, thỉnh tự hành lựa chọn hình trạng và công năng.] Thanh Đồng Linh cấu tạo bất đồng, ảo giác sản sinh ra cũng không giống nhau.

Cái Trương Trạch muốn là bảo lưu Lục Giác Thanh Đồng Linh, tại nháy mắt tiếng chuông vang lên, trực tiếp đánh thức nỗi sợ hãi sâu nhất trong lòng.

Trong nháy mắt, trước mặt xuất hiện một chuỗi chuông.

Chuông có thể làm vật trang sức, nhưng không thích hợp tùy thời đeo bên người.

Ngược lại Trấn Hồn Linh, bên trên điêu khắc văn Thao Thiết, tương đương với tiêu ký chuyên chúc hiện tại.

Lớn nhỏ cũng không lớn, chỉ to gấp đôi Lục Giác Thanh Đồng Linh phổ thông.

Trương gia Thao Thiết nhất chi, cơ bản có thể xác định không ai có.

Trên người đeo Trấn Hồn Linh, cùng Phát Khâu Thiên Ấn đặt tại vị trí bất đồng, tịnh không chiếm chỗ.

Ngày hôm sau, dựa theo ước định, Trương Trạch và Hồ Quốc Hoa cùng xuất hiện tại Động Đình Hồ.

Doãn Tân Nguyệt vì hiếu kỳ cũng đi theo.

Đồng thời mang theo Hoa Linh.

Mấy người nhanh chóng đi theo Hồ Quốc Hoa tới trang viên Mã Lục Hà.

Hồ Quốc Hoa dùng gương đồng trước, tiếp đó lại dùng la bàn, tại các gian phòng nhà họ Mã xem xét, hoàn toàn không phát hiện vấn đề.

Doãn Tân Nguyệt mượn la bàn của Trương Trạch: "Phong thủy thật sự quan trọng như vậy sao?" "Đương nhiên." Trương Trạch phi thường khẳng định: "Nếu trạch phong thủy tuyển không tốt, sẽ gia sự bất ninh.

Giống như nhà này, điển hình là chọn sai vị trí dương trạch, dẫn đến trong nhà không ngừng chết người, nếu ở thêm vài năm, ước chừng người trong nhà sẽ chết sạch." "Lại là vì sao?" Hồ Quốc Hoa đang quan sát phong thủy bỗng nhiên cũng nhìn qua. "Sư đệ, ta nhìn nửa ngày cũng không nhìn ra manh mối, chẳng lẽ bởi vì ta học nghệ không tinh?" Nhìn lâu như vậy, sớm đã nhìn đến lòng tin sụp đổ. "Sư huynh, không có, phong thủy phân dương trạch và âm trạch, phong thủy tốt cũng không đại biểu nhất định có thể cho người sống ở." Loại này tương tự có một số phong thủy bảo địa thích hợp âm trạch, lại xây thành dương trạch, vậy thì sớm muộn cũng xảy ra chuyện.

Hồ Quốc Hoa nghe xong, bỗng nhiên hướng về phía ngoài phòng đi đến.

Mã Lục Hà thấy hắn nhìn nửa ngày, không kiên nhẫn nói: "Người

Hồ gia ta, rốt cuộc có được hay không a?" "Ta là nể mặt sư huynh của Long Gia, ta mới tới." Hồ Quốc Hoa tùy tay chỉ về ngọn núi phía trước: "Mã lão bản, nhìn kỹ hình dáng ngọn núi kia xem?" "?

Giống một cái mũ?" Mã Lục Hà nhìn hình dáng ngọn núi kia xác thực phi thường kỳ đặc.

Nhưng hoàn toàn nhìn không ra có quan hệ gì với việc người nhà mình chết.

Chương 184

"Sơn hình đó trong phong thủy gọi là Quỷ Mạo Tử (Mũ Ma), giống như Phán Quan trước điện Diêm La thu minh tiền tài lộ, cho nên tài nguyên cuồn cuộn.

Bất quá nhà ngươi kiến tạo tại đây, cũng thành âm trạch minh phủ, không quá ba năm, trong nhà sẽ gà chó không tha." Mã Lục Hà nghe xong lập tức quỳ xuống đất cầu cứu mạng: "Thỉnh tiên sinh cứu ta." Trương Trạch thấy sự tình bước đầu tiên kết thúc, liền không hề tham dự.

Tiếp đó Hồ Quốc Hoa đề nghị Mã Lục Hà đem dương trạch đổi thành âm trạch.

Như vậy có thể bảo đảm trong nhà tiếp tục tài vận hanh thông.

Cổ quái là, Mã Lục Hà tìm người bắt đầu đào một cái hố sâu, đào được một tấm bia đá.

Trên bia đá viết "Cư thử tuyệt, táng thử cát" (Sống ở đây tuyệt tự, táng ở đây đại cát).

Đốn thời Hồ Quốc Hoa cũng nhân đây mà thanh danh đại táo, được người địa phương xưng là Bán Tiên.

Trần Ngự Lâu có vị trí cụ thể Trương Trạch đưa.

Sáng sớm tinh mơ dẫn theo một đoàn quân, bao vây tiễu trừ Hắc Kiều Trại.

Trực tiếp đem đám người Hắc Kiều Trại lén lút chế độc khống chế lại.

Trong đó mấy kẻ đầu sỏ gây tội, thậm chí bị xử bắn trực tiếp.

Một đại tai họa cứ thế bị giải quyết.

Trở lại Trương gia, Trương Trạch liền lập tức để Hồng Cô Nương dẫn người đi tìm một ngàn huynh đệ Tá Lĩnh kia.

Thu xếp cho bọn họ thường trú tại Trường Sa thành.

Tại trong thành Trường Sa, trong nhà nuôi mấy trăm người cũng không hiếm thấy.

Tỷ như Bán Tiệt Lý, Nhị Nguyệt Hồng hai nhà đều như thế.

Nhân thử mới được tôn xưng là Thượng Tam Môn.

Chờ Tá Lĩnh chúng nhân tập kết đầy đủ, lại mang theo mấy người Trương gia đáng tin cậy, có thể trực tiếp xuất phát.

Bản đồ Tàng Địa, Trương Trạch cũng chỉ vẽ được đại khái.

Cũng may tiền thế xem qua, nhớ rõ phải đi đường nào.

Rất nhanh Hồng Cô Nương rời khỏi Trường Sa thành đi Tương Âm, chuẩn bị đem mấy ngàn đệ tử Tá Lĩnh đưa về Trường Sa thành.

Do vấn đề nhân số, hành trình phi thường bất tiện.

Cũng may Trần Ngự Lâu giữa đường giúp một tay, trực tiếp bao trọn mấy toa của một đoàn tàu hỏa.

Chiếu theo tải trọng hành khách của tàu hỏa Dân Quốc, tối đa có thể dung nạp 6500 người.

Trừ bỏ vật kiện quan trọng, những thứ khác toàn bộ tại Trường Sa thành thống nhất phân phối.

Đệ tử Tá Lĩnh đa phần xuất thân cùng khổ, bản thân là cô nhi.

Nhân thử cũng không có vướng bận.

Nhưng mấy hôm sau, Đại bá của Doãn gia từ Bắc Bình đến.

Trực tiếp tìm Trương Trạch.

Hai người gặp mặt tại Giải Ngữ Lâu của Giải Cửu.

Vừa gặp mặt, Doãn gia đại bá trực tiếp nói rõ lý do.

Doãn Tân Nguyệt hôm nay vẫn mặc một thân váy dài trắng. "Đại bá, hốt nhiên đến Trường Sa?" Doãn Xuyên nhíu mày nói: "Thực không dám giấu, có một pho tượng Ngọc Phật đưa tới Tân Nguyệt Phạn Điếm bán đấu giá, bị một tên tiểu tử trộm mất.

Tên tiểu tử kia sau khi ta bắt được, thà chết cũng không chịu khai ra là ai sai khiến." Nghe miêu tả, Trương Trạch liền biết là ai làm. "Người là tử sĩ, sẽ không khai đâu, đứng sau lưng chỉ sử hẳn là người Nhật Bản." Có thể tại thời điểm này nhằm vào, chỉ sợ cũng chỉ có đám người Nhật Bản hợp tác với Cừu Đức Khảo.

Giải Cửu nói: "Ta có một biện pháp, ta có thể tạo một pho tượng Ngọc Phật giống y như đúc, đến lúc đó hai tôn Ngọc Phật đồng thời xuất hiện, ai có thể nói cái trong tay Tân Nguyệt Phạn Điếm là giả?" Hắn hướng Doãn Xuyên dò hỏi ý kiến: "Doãn chưởng quỹ, có một điểm ta phải nói rõ trước, phỏng chế Ngọc Phật tuy rằng có thể dĩ giả loạn chân, nhưng cũng phải dùng nguyên liệu thật, giá thành ước chừng sẽ không thấp." Doãn Xuyên đối với cái giá này lại tịnh không thèm để ý.

Hắn càng để ý, là ảnh hưởng của việc này đối với Tân Nguyệt Phạn Điếm. "So với thanh danh của Tân Nguyệt Phạn Điếm, khu khu một pho tượng Ngọc Phật căn bản không là gì." Thấy Giải Cửu có chủ ý, Trương Trạch cũng biết kế hoạch tiếp theo.

Hắn nhìn về phía Doãn Tân Nguyệt bên cạnh: "Tân Nguyệt, cư nhiên Giải Cửu đã tính trước kỹ càng, chuyện này giao cho hắn làm.

Ta có việc, sắp sửa rời khỏi Trường Sa thành." "Ta đi cùng chàng." Hắn còn chưa nói hết, Doãn Tân Nguyệt đã cướp lời.

Trương Trạch nguyên bản định mang theo nàng đi, nàng mở lời trước cũng đỡ tốn công giải thích.

Trải qua một đoạn thời gian đề thăng, nàng cũng không còn là Doãn Tân Nguyệt yếu ớt trước kia.

Hắn lấy ra hai cái hộp, đẩy tới trước mặt nàng. "Mở ra xem một chút." Cái hộp gấm thứ nhất, bên trong đựng Thiên Tàm Y, là bản cải lương mới nhất.

Bên cạnh hắn hầu như những người thực lực yếu đều có một cái.

Thứ hai là Trảm Tiên Phi Đao, bên trong tổng cộng có ba thanh.

Thấy phi đao Trương Trạch tặng, Doãn Xuyên phi thường tán thưởng: "Phi đao tốt.

Ta trước nay không hy vọng Tân Nguyệt đường đường là đại gia khuê tú lại đi học người ta múa thương lộng bổng.

Nhưng nếu như vậy, Tân Nguyệt Phạn Điếm ta huấn luyện nhiều Côn Nô và Thính Nô để làm gì?" Doãn Tân Nguyệt thu nhận lễ vật, rõ ràng có thể nhìn ra nàng phi thường thích vũ khí trong tay.

Với thân hình nàng, nếu có thể có thêm một bộ khinh công, hoặc hứa là hoàn mỹ rồi. "Sư phụ, sự tình cứ yên tâm giao cho ta xử lý." Tác vi đồ đệ của Trương Trạch, Giải Cửu lần này ở lại Trường Sa thành chưởng khống cục diện.

Doãn Xuyên bỗng nhiên lấy ra một cái hộp. "Kỳ Lân Kiệt phi thường khó tìm, những thứ như Lộc Hoạt Thảo, Lam Xà Đảm, hầu như lần trước đều bị mang đi hết rồi.

Trong hộp này, đựng chính là trăm năm Tử Sơn Tham, còn có Hà Thủ Ô, Hoàng Tinh các loại dược liệu danh quý." Hộp vừa mở ra, Doãn Tân Nguyệt liền kỳ quái phát hiện, nàng đối với những thứ này có một loại thực dục kỳ đặc siêu hồ tầm thường. "Sao ta bỗng nhiên

cảm giác mấy thứ này đặc biệt mỹ vị?" Doãn Xuyên chỉ tưởng hai người đang nói đùa.

Trương Trạch hào không khách khí đem đồ vật nhận lấy.

Có dư thừa Kỳ Lân Kiệt, hắn đem cả khối Kỳ Lân Kiệt pha loãng.

Hắn có thể phục dụng hoàn chỉnh, những người khác đại khái chỉ có thể phục dụng một lượng nhỏ trong đó.

Cùng Doãn gia đại bá ôn chuyện sau đó, ông ấy rất nhanh cũng gấp gáp muốn đuổi về Bắc Bình.

Trương Trạch về Trương gia trạch để, đem số thảo dược này giao cho Hoa Linh.

Trước tiên ngao chế ra tinh hoa làm thành đan dược, còn việc phục dụng như thế nào là chuyện sau đó.

Hắn bắt đầu truyền thụ Doãn Tân Nguyệt Trảm Tiên Phi Đao.

Chỉ cần ăn cơm, cũng có thể không ngừng nhiếp thủ năng lượng.

Lâu dần trong cơ thể sẽ sản sinh Khí.

Nhưng hoàn chỉnh Lục Khố Tiên Tặc và hoàn chỉnh Câu Linh Khiển Tướng, trước mắt đều chỉ có hắn biết.

Có thể truyền cho cũng đều là bản giản lược.

Tại dưới sự khống chế của hắn, căn cứ vào đặc điểm mỗi người, tiến hành khuynh hướng tính gia cường.

Trước đó khống chế Hồng gia tiên tổ, Trương Trạch liền ghi nhớ khinh công của Hồng gia tiên tổ.

So với của Nhị Nguyệt Hồng tựa hồ có chỗ bất đồng, tên gọi là Đạp Sa Vô Ngân.

Tuy rằng không làm được đến địa bộ trong tiểu thuyết võ hiệp,

nhưng cũng là khinh công tương đương lợi hại.

Phải biết rằng, trừ bỏ những người bên cạnh hắn, Trường Sa thành trước mắt không có kỳ nhân nào về phương diện tốc độ có thể so được với Nhị Nguyệt Hồng.

Ngay cả Trần Bì bên cạnh, cũng không thể không bội phục, vị sư phụ hát hí khúc này, thật sự có bản sự.

Đại khái một tuần công phu, Hồng Cô Nương thông qua nỗ lực, đã có thể chưởng khống ba thanh phi đao.

Chương 185

Sắp sửa bắt đầu khiêu chiến thanh thứ tư.

Hoắc Tiên Nhi lần trước tới ở nhờ xong, không biết vì sao, tạm thời cũng không định trở về.

Hoắc gia lão thái thái đảo cũng không vội vã thúc giục về nhà.

Thông qua tự thân thực lực không ngừng đề thăng, roi pháp của nàng đã đạt tới địa bộ nhanh như thiểm điện.

Thậm chí học được cách tương tự thân vi nhược Khí, quán chú vào Cửu Tiết Tiên cương tiên thượng.

Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân càng không cần phải nói.

Lão Dương Nhân đổi cung mới, xạ trình càng xa, lực đạo càng thêm khủng bố.

Đều là tìm Phong Oa Sơn chuyên môn định làm.

Súng của Chá Cô Tiếu, Trương Trạch đều cho làm thăng cấp.

Song thương nguyên bản giữ lại, đồng thời phối bị thêm một cây súng tiểu liên.

Trương Trạch đồng thời sai người tìm Phong Oa Sơn, tại tình huống dược liệu đầy đủ, làm thêm một ít Kim Cương Tán.

Thứ này, đến lúc đó đi Tuyết Sơn, tất định sẽ gặp Đạt Phổ Quỷ Trùng - loại côn trùng đáng sợ này.

Thân thể người bình thường căn bản vô pháp ngăn cản, đại khái cũng chỉ có Kim Cương Tán chế tạo từ hợp kim dược liệu đặc thù mới có thể chống đỡ được vô lượng nghiệp hỏa trên người Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Mấy ngày nay, nội gia nhân của Trương gia, chiếu theo lời Trương Trạch đi Trùng Cốc.

Bí mật ngụy trang thân phận, đi tới Vân Nam Già Long Sơn, bắt đầu quá trình khôi phục đại phong thủy trận Già Long Sơn và Thủy Long Vựng.

Đồng thời dùng kỹ thuật đào trộm đạo động cao siêu của Trương gia, tại sâu dưới lòng đất Trùng Cốc, tu kiến một tòa Trương Gia Cổ Lâu ẩn tế.

Cộng thêm Trùng Cốc vốn cực ít người biết, nếu Trương gia nhân quá tụ tập, dễ dàng làm cho người ta chú ý.

Đảo không bằng đem một bộ phận, đem đại bản doanh đặt tại trong Già Long Sơn.

Lưu lại Trường Sa thành Trương gia nhân, ngoại trừ bộ phận ngoại gia nhân, chỉ có Trương Thụy Lâm và Tiểu Ca hai người.

Trương Thụy Lâm tác vi Trương gia tiền bối, chủ động nói, nếu như có thể gặp được Đổng Xán kia, nhất định có thể biết thân phận chân thật của người đó.

Tác vi số ít người Trương gia thế hệ trước còn sống.

Trương gia đều sắp không còn, mẹ của Tiểu Ca không phải người Trương gia, việc này hắn cũng không có ý kiến.

Như hôm nay Trương gia chỉ có Tiểu Ca là Kỳ Lân huyết thuần nhất, có thể làm tộc trưởng.

Tại ngày thứ bảy buổi chiều, người Tá Lĩnh rốt cục tại Trường Sa thành đều an trí chỗ ở.

Giống như bá tánh bình thường của Trường Sa thành, đều có chỗ ở của mình.

Để cho bọn họ có thêm nhiều tự vệ chi lực, trừ bỏ phối bị vũ khí, Trương Trạch để Chá Cô Tiếu dạy Thập Nhị Lộ Đàm Thối.

Cả tòa Trường Sa thành ngư long hỗn tạp.

Chuyến đi này chỉ định mang theo trăm người đi Côn Luân Sơn.

Một là Côn Luân Sơn đường xá xa xôi, trên đường lại cần người.

Hai là Tiểu Ca thuận đường tìm người nhà, cũng thuận tiện đi đến phụ cận cánh cửa Thanh Đồng kia, bên người cần không ít nhân thủ.

Đi Ma Quốc Phượng Hoàng Thần Cung càng cần có người, đem Côn Luân băng xuyên đào ra.

Thời đại này, không nghe nói hậu thế có xe ủi tuyết.

Biện pháp ngạnh hạch nhất hẳn là dùng nước gừng, dùng để gia tốc băng tầng dung hóa.

Lại phối bị Tá Lĩnh đặc chế thảo thuẫn, hầu như mỗi người một cái.

Chờ trang bị chuẩn bị đầy đủ.

Tất cả mọi người tại bãi đất trống gần Trương gia trạch để tập hợp.

Nhìn hơn một trăm người trước mắt, bao gồm cả Côn Luân, toàn bộ đều chú thị Trương Trạch. "Long Vương Gia!" Chúng nhân tề thanh cao hô danh hiệu Trương Trạch.

Tại trong lòng bọn họ, hô như vậy tự nhiên là uy phong nhất. "Chư vị huynh đệ, chuyến này chúng ta muốn đi Vạn Sơn Chi Tổ - Côn Luân Sơn, tìm cổ đại Ma Quốc, tìm di tích của cổ đại yêu ma." Hồng Cô Nương không thể chờ đợi được nói: "Long Gia, các huynh đệ sớm đã không thể chờ đợi được, muốn nhìn xem di tích cổ đại yêu ma rốt cuộc trông như thế nào!" Thấy mọi người sớm đã dược dược

dục thí, Trương Trạch giơ tay: "Vậy không dài dòng nữa, toàn thể xuất phát!" "Đi thôi!!" "Xuất phát!" Tiếng hô vang dội, bỗng nhiên làm dân chúng chung quanh giật nảy mình.

Lại không ai biết bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Cả khu vực bị Trương Trạch phong tỏa, tịnh xây tường vây.

Tác vi địa điểm cư trú và hoạt động của ngàn danh huynh đệ Tá Lĩnh.

Trương Trạch toàn bộ bí mật rời đi, tịnh vị ngay lập tức để cho người ta phát giác.

Đường đi Côn Luân sơn mạch phi thường xa xôi.

Trên đường đi, Kim Bàn cảm thấy Toàn Thiên Thập Lục Quái Ngọc Hoàn mà sư đệ nghiên cứu, nhất định có liên quan đến Ma Quốc trong truyền thuyết kia.

Tôn Quốc Phụ tịnh không thích hạ đấu, cũng bị lôi theo.

Thậm chí giữa đường còn đi gặp đại sư huynh Trần Hòa Thượng.

Bất quá Trần Hòa Thượng biết Trương Trạch người này, ngay cả Mạc Kim thủ lĩnh đều xuất thủ, lại cần gì thêm hắn.

Chúng nhân hơn một trăm người đội ngũ, thân mặc áo bông dày, rốt cục tiến vào trong Côn Luân sơn mạch.

Trương Thụy Lâm và Trương Trạch đi song song. "Tại Tàng Địa ba năm, rốt cuộc ngươi đã đi những đâu?" "Khang Ba Lạc bộ lạc." Trong tay hắn bỗng nhiên đổi thành một thanh Tàng Đao vỏ bạc.

Tàng Đao phi thường kỳ đặc, không giống vật mà người Tàng Địa bình thường có thể sở hữu.

Trương Thụy Lâm bỗng nhiên dừng lại: "Ngươi gặp người bộ lạc Khang Ba Lạc?" "Vậy có gặp mẹ của Tiểu Ca không?" Trương Trạch

cũng vô nại: "Nơi mẹ Tiểu Ca ở, trồng đầy Tàng Hải Hoa, không phải ta có thể tùy tiện tới gần." Tại trước khi Trương gia xảy ra chuyện, vẫn luôn có chuyên nhân chằm chằm vào Tàng Hải Hoa.

Chờ đợi hoa nở rộ, sau đó hái hoa đi.

Nhưng lần cuối cùng Tàng Hải Hoa nở rộ, Đổng Xán phụ trách trông coi không có động vào một bụi hoa nào.

Chủng hoa này sau khi nở rộ, thời gian rất dài đều sẽ không điêu tàn.

Mẹ của Tiểu Ca, tại trong biển hoa kia, tồn trữ một hơi thở cuối cùng.

Về sau, Đổng Xán thất tung, sống chết không rõ. "Huống chi, người phụ nữ kia trước khi gặp Tiểu Ca, không thể chịu bất luận cái gì quấy nhiễu." Trương Trạch nói như vậy, Trương Thụy Lâm cảm thấy cũng có vài phần đạo lý.

Đi theo sau lưng hai người, Tiểu Ca duy trì trầm mặc.

Diện vô biểu tình đi tới.

Tại Tàng Địa Côn Luân sơn mạch, trạm đầu tiên Trương Trạch muốn tìm chính là di chỉ Cổ Cách vương triều.

Tìm một người, một người phi thường quen thuộc hoàn cảnh Côn Luân băng xuyên.

Có thêm một người như vậy, có thể hiệp trợ mang tốt hơn trăm người an toàn đi ra khỏi Côn Luân băng xuyên.

Tại địa khu A Lý, trong một phiến "Bí cảnh" ít ai biết đến.

Trương Trạch lại gặp người Khang Ba Lạc lưu lại nơi này.

Người này thân mặc áo tàng bào màu lam.

Trương Trạch không biết cụ thể tuổi tác, nhưng lại có thể từ trên người đối phương cảm nhận được sức mạnh huyết mạch tương tự năm đó.

Cha của Tiểu Ca và người ngoại tộc thông hôn, sinh hạ Tiểu Ca không những huyết mạch không có trở nên hi bạc, phản nhi tạo ra người Trương gia có huyết mạch thuần nhất trước mắt.

Hiển nhiên, tại phương diện huyết mạch, không chỉ có duyên cớ từ cha Tiểu Ca, đồng dạng cũng có từ mẹ hắn.

Mẹ của Tiểu Ca chính là người trong bộ lạc Khang Ba Lạc.

Bộ lạc này, có những lão ngoan cố ngàn trăm năm tuân tuần truyền thống hiến tế tàn nhẫn, mỗi khi tế tự, đều kiên trì muốn hiến tế một vị thiếu nữ trong tộc.

Chương 186

Đem thiếu nữ kia trực tiếp hiến tế cho Diêm Vương trong truyền thuyết Tàng Địa.

Lần này tại trong bí cảnh, Trương Trạch gặp người tàng nhân áo lam kia.

Nếu không nhớ lầm, tên của hắn là Đan.

Hắn thông thường sẽ lưu tại trong bộ lạc Khang Ba Lạc.

Thông đạo ra vào bộ lạc, có Thanh Đồng Linh trận thủ hộ, người bình thường vô pháp tới gần.

Nhưng nếu thời điểm trong bộ lạc thực vật quỹ phạp, cũng sẽ có một bộ phận rời đi bộ lạc, đi ra ngoài tiếp xúc với ngoại giới, tiến hành dĩ vật dịch vật đổi lấy đầy đủ lương thực.

Mấy năm trước tại Tàng Địa, lần đầu tiên nhìn thấy Đan, Trương Trạch liền cảm thấy hắn là người tàng nhân áo lam trong nguyên tác.

Chỉ là thời gian điểm hiện tại, cự ly thời gian hắn chân chính xuất tràng chênh lệch mấy chục năm.

Nếu từ hiện tại vẫn luôn sống đến lúc đó, chỉ có một loại khả năng.

Huyết mạch của hắn cũng sở hữu năng lực trường sinh viễn cao hơn người bình thường. "Trương Trạch Sơn!" Lại nhìn thấy Trương Trạch xuất hiện, khiến tâm tình hắn có chút phức tạp. "Ta hiện tại tên là Trương Trạch." Trương Trạch lập tức sửa lại cái tên trong miệng hắn.

Lam bào tàng nhân ánh mắt bỗng nhiên nhìn về phía Tiểu Ca.

Huyết mạch tương tự, khi đến gần sẽ có cảm ứng rõ ràng.

Hắn có thể cảm giác được, trên người Tiểu Ca có một nửa dòng máu người Khang Ba Lạc.

Kỳ Lân huyết thuần khiết như vậy, làm cho hắn cảm giác được. "Hắn là ai, tại sao trên người lại chảy dòng máu người Khang Ba Lạc chúng ta?" "Đan, thân phận của hắn phi thường đặc thù, ở đây không thuận tiện giải thích với ngươi." Ánh mắt hắn tự nhiên nhìn về phía thanh đao trong tay Trương Trạch.

Thanh đao kia là bộ lạc tặng, Trương Trạch mang theo bên người, làm cho hắn cảm giác phi thường vui mừng.

Trong mắt hắn, đây là tượng trưng cho việc Trương Trạch phi thường coi trọng hữu nghị với Khang Ba Lạc.

Trương Trạch cũng không độ hàn huyên, trực tiếp nói rõ ý đồ. "Ta nguyên bản chỉ đến xem một chút, không nghĩ tới thật sự có thể gặp được." Đan vô nại nói: "Ngươi biết đấy, bộ lạc tới gần địa phương kia, chu vi dã thú phi thường hiếm, bình thường đi săn cũng chỉ có thể miễn cưỡng qua ngày, lương thực căn bản không đủ." Trương Trạch từng đi Khang Ba Lạc, tự nhiên cũng biết bộ lạc này sinh hoạt như thế nào. "Chuyện trước kia ta nói với ngươi, Uông gia tịnh không có thực hiện lời hứa đối với tổ tiên người Khang Ba Lạc.

Không chỉ có như thế, bọn chúng còn liên hợp đa phương thế lực, muốn triệt để diệt Trương gia, đem những thứ các ngươi thủ hộ toàn bộ công khai với thế giới." "Khả ác!" Nghe những lời Trương Trạch nói, lam bào tàng nhân siết chặt nắm đấm. "Tổ tiên của bọn hắn, năm đó đối với chúng ta thừa nặc, dùng Uông gia đại thế Trương gia thủ hộ bí mật kia..." Bản ý của bọn hắn là kết thúc vận mệnh của Trương gia, chứ không phải kết thúc tính mạng người Trương gia.

Nhất nộ chi hạ, trên cánh tay hắn lộ ra một phần hình xăm một con

Hỏa Phượng Hoàng đang giang cánh bay lượn.

Trương Thụy Lâm bỗng nhiên nhìn về phía cánh tay hắn: "Tiểu Ca ngươi xem, đặc trưng huyết mạch của hắn và ta phi thường tương tự." Chỉ bất quá điểm bất đồng là, Trương gia dĩ Kỳ Lân vi tôn, còn người Khang Ba Lạc cố định xăm một con Phượng Hoàng.

Người năng lực càng mạnh, hình xăm Phượng Hoàng cũng càng lớn. "Sao không cùng ta đi một chuyến, đi giải quyết gia tộc muốn nguy hại thế giới này?" Trương Trạch hướng hắn phát ra lời mời.

Bộ lạc Khang Ba Lạc là một bộ lạc sinh hoạt phi thường nguyên thủy.

Nhưng huyết mạch trên người bọn họ, là huyết mạch trường sinh viễn siêu thường nhân.

Sống một hai trăm tuổi đối với bọn họ mà nói, quả thực dễ như trở bàn tay.

Gia tộc cường đại như vậy, chưa bị diệt tộc bởi vì núi lửa phun trào hay Uông gia ám hại, thì thực sự có chút đáng tiếc.

Thục tri hết thảy, Trương Trạch định liên hợp cổ sức mạnh này. "Trương gia bắt đầu kế hoạch rồi?" "Không có." Trương Thụy Lâm lập tức tạt một gáo nước lạnh. "Uông gia hiện tại thế lực phi thường lớn, muốn hoàn toàn giải quyết, cần một đòn trí mạng." Căn cứ theo miêu tả trước đó của Trương Trạch.

Uông gia truyền thừa tịnh không dựa vào huyết mạch, Uông chỉ là một cái tính thị.

Chỉ cần gia nhập Uông gia, mặc nhận đổi họ Uông.

Chá Cô Tiếu đi lên trước, thấp giọng hỏi: "Trạch Gia, người Khang Ba Lạc thế đại sinh hoạt tại phiến tuyết sơn này.

Đối với di chỉ trong tuyết sơn, đa phần sẽ biết một ít." Nhiên nhi thính giác Đan phi thường mẫn duệ. "Địa phương các ngươi nói ta chỉ từng nghe qua, tịnh chưa chân chính đi qua." Trương Trạch lại nói: "Đan, không cần trực tiếp đưa ta đi tìm Ma Quốc.

Bước tiếp theo ta muốn tìm là một nơi tên là di chỉ Cổ Cách vương triều.

Trong đó có tàng địa đồ thông đến Ma Quốc." Đan chỉnh lại áo tàng bào màu lam trên người, cũng thở phào nhẹ nhõm: "Cổ Cách di chỉ ta từng nghe nói, đảo có thể trực tiếp đưa các ngươi đi.

Bất quá trước khi đi, ta muốn nói với tộc nhân ta một tiếng trước." Lần này xuất hiện ở đây là vì thực vật.

Lương thực sớm đã mua đủ, hiện tại chỉ thiếu người đưa về. "Không thành vấn đề, chúng ta ở đây chờ ngươi." Trương Trạch vừa dứt lời, Đan liền đi tìm tộc nhân của hắn.

Chỉ để lại cho mọi người một bóng lưng màu lam.

Không bao lâu sau, Đan rảo bước tiến về phía mọi người. "Đã giao đại rõ ràng, ta hiện tại đưa các ngươi đi tìm Cổ Cách di chỉ." Sau khi giao phó xong mọi việc với tộc nhân Khang Ba Lạc, Trương Trạch chuẩn bị rời đi.

Hắn không quan sát kỹ vài người trong đội ngũ, nhưng có thể cảm nhận được thực lực của họ đều phi thường cường đại, tựa như muốn trọng tổ một gia tộc còn mạnh mẽ hơn cả Trương gia.\n\nTrương Trạch nhìn về phía Lam Bào Tạng Nhân đi theo phía sau, bỗng nhiên bước lên trước, đặt tay lên ngực trái chào theo nghi thức Tạng địa: "Trước đây người Khang Ba Lạc đã từng làm khách của Trương gia!"\n\nBộ lạc Khang Ba Lạc hiếm khi có khách nhân, do đó Trương Trạch đã để lại ấn tượng sâu sắc cho cả bộ lạc. \n\n"Đúng vậy, ta có một ít thực vật, coi như quà gặp mặt cho Khang Ba Lạc."\n\nNói

xong, dưới ánh mắt khó hiểu của hai người, Trương Trạch bỗng nhiên vung tay, một đống thịt khô, bánh bao, gạo, bột mì chất thành đống ngay trước mặt bọn họ.\n\n"Thần tích?"\n\nMấy người Khang Ba Lạc nhìn thấy hành động của Trương Trạch, lập tức kinh khủng vạn phần.

Đây không chỉ là chấn kinh, mà là loại thủ đoạn đã vượt ra khỏi nhận thức của họ.

Tại Tạng địa tồn tại rất nhiều tôn giáo, trong đó không thiếu tôn giáo nguyên thủy sùng bái sức mạnh sơ khai nhất của thế giới.

Nhưng người Khang Ba Lạc và Trương gia đều hiểu rõ, những tín ngưỡng đó không phải hư cấu, mà là chân thực tồn tại.

Chỉ là bí mật này tựa như một góc băng sơn.\n\nNgay cả Lam Bào Tạng Nhân nhìn thấy cảnh này cũng lập tức chạy tới, kiểm tra vật tư bên cạnh: "Là thật, tất cả đều là thật!"\n\nGiống như những thứ được miêu tả trong truyện cổ tích đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt.

Loại tâm tình vừa kinh vừa hỷ này, người thường căn bản không thể lý giải.\n\n"Ở nơi đó, ngài thực sự đã học được Thần thuật?" Người Khang Ba Lạc chỉ biết Trương Trạch năm xưa từng tiếp xúc với Thanh Đồng Môn, nhưng nhìn hành động hiện tại, trong lòng bọn họ càng xác định suy đoán năm xưa.

Trương Trạch trước mắt, khẳng định có mối liên hệ với Thần.

Trong nháy mắt, địa vị của Trương Trạch trong lòng người Khang Ba Lạc từ người Trương gia thăng lên độ cao của sứ giả Thần linh.\n\nCửu Môn và Tá Lĩnh chúng nhân nhìn phản ứng của người Khang Ba Lạc, trong lòng hoàn toàn hiểu rõ loại cảm xúc này.

Phong Học Văn tự hào nói: "Sư phụ ta có thuật Bàn Vận, nói là Thần thuật cũng không quá đáng."\n\nNhìn hành động của Trương

Trạch, mấy người bỗng nhiên phản ứng lại, nơi bọn họ muốn tìm kiếm tên là Ma Quốc.\n\n"Nếu muốn đi tìm nơi đó, chẳng lẽ là nơi trong truyền thuyết bị Liên Hoa Sinh Đại Sĩ và Chế Địch Bảo Châu Đại Vương liên hợp tiêu diệt Bắc Phương Yêu Ma?"\n\n"Chẳng lẽ là di chỉ của yêu ma kia?"\n\nNếu đúng là vậy, chuyến đi này chính là làm một chuyện kinh thiên động địa.\n\nTrương Trạch nói: "Tại nơi đó, ta có vài người bạn chịu lời nguyền của Ma Quốc, gia tộc đời đời kiếp kiếp đều chịu ảnh hưởng, người người đoản thọ.

Chuyến này ta muốn kết thúc vận mệnh bị nguyền rủa này."\n\nNói đoạn, hắn nhìn mấy vị người Khang Ba Lạc: "Đồng thời cũng kết thúc vận mệnh của người Khang Ba Lạc."\n\nTộc nhân khó hiểu: "Vận mệnh của người Khang Ba Lạc?"\n\n"Đúng." Trương Trạch gật đầu: "Vì thủ hộ bí mật kia, đã có bao nhiêu tộc nhân phải chết rồi?"\n\nĐây là một chủ đề phi thường trầm trọng.

Trong truyền thuyết, người Khang Ba Lạc sống tại "Thiên đường" thường sẽ không cố ý bàn luận chủ đề này, bởi vì quá trình đó phi thường tàn nhẫn, sẽ lập tức điên đảo ấn tượng tốt đẹp của người ngoài đối với bộ lạc.\n\n"Dù sao cũng là tộc quy..." Đối với việc này, tộc nhân cũng không có biện pháp nào, dù sao cũng là tín ngưỡng lưu truyền mấy ngàn năm.

Trương gia đều đã biến thành dạng này, bí mật kia cũng không thể nào giữ được nữa.

Trương Trạch hiện tại cũng không kiêng dè, quyết định công bố một phần bí mật.\n\n"Đi theo ta."\n\nHắn ra hiệu cho huynh đệ Tá Lĩnh chỉnh lý thực vật tại hiện trường, để người Khang Ba Lạc mang về.

Đợi khi đến một khoảng đất trống, dưới ánh mắt khẩn trương của người Khang Ba Lạc, Trương Trạch ra hiệu bọn họ nhìn kỹ.\n\n"Một

lát nữa vô luận nhìn thấy cái gì cũng đừng kích động.

Ta sẽ giải thích rõ tình huống."\n\nTrước khi tiến vào di chỉ Cổ Cách, hắn định để người Khang Ba Lạc biết được thành quả học được gần Thanh Đồng Môn.

Trước mặt mấy người, bỗng nhiên xuất hiện một đoàn hắc khí.

Nồng đậm thi khí tỏa ra, biến thành Diêm Vương Đấu Thi (Thi Vương) và Thiên Túc Đấu Thi bên cạnh.\n\nTrạng thái của Diêm Vương Đấu Thi khiến mấy người dị thường quen thuộc, tuy y phục không giống nhau, nhưng trạng thái hầu như tương tự miêu tả trong các bức Đường Tạp (Thangka) tại địa phương.\n\n"Thi Vương, để bọn họ nhìn xem năng lực của ngươi."\n\nThi Vương khuôn mặt cao ngạo, nghe lệnh Trương Trạch, không chút kháng cự liền bắt đầu chấp hành, thuấn gian biến mất trước mắt mọi người.\n\n"Diêm...

Diêm Vương?" Không chỉ người Khang Ba Lạc, ngay cả Lam Bào Tạng Nhân cũng nhìn đến mục trừng khẩu ngốc.\n\n"Có thể khống chế Diêm Vương?" Đáng tiếc ở đây không có nữ thi, nếu không Trương Trạch đã cho bọn họ xem cảnh tượng Diêm Vương Kỵ Thi.

Ngay sau đó, Diêm Vương bỗng nhiên đạp lên lưng Thiên Túc Đấu Thi.\n\n"Diêm Vương Kỵ Thi!" Người Khang Ba Lạc kinh hô, sau đó thần thần thao thao lập tức quỳ xuống.\n\nTrương Trạch lập tức bảo Chá Cô Tiếu đỡ người dậy: "Đừng như vậy."\n\nNhìn trạng thái của bọn họ, Trương Trạch biết hiện tại giải thích e rằng bọn họ cũng không nghe lọt. \n\n"Trước tiên mang đồ về đi, mấy ngày nữa ta sẽ đích thân tới bộ lạc Khang Ba Lạc làm khách, lúc đó sẽ giải thích với các ngươi về bí mật của Diêm Vương."\n\nLam Bào Tạng Nhân không quỳ xuống, tuy trong lòng kích động nhưng lại lờ mờ hiểu được hàm nghĩa trong lời nói của Trương Trạch.

Khang Ba Lạc biết hầu như tất cả bí mật của Trương gia, nhưng

Diêm Vương Đấu Thi xuất hiện quả thực chưa từng thấy.\n\n"Đây không phải Diêm Vương chân chính." Cũng giống như việc người Khang Ba Lạc kết thúc vận mệnh đáng sợ của người Trương gia, để cảm tạ ba năm thu lưu, Trương Trạch cũng muốn kết thúc vận mệnh hiến tế của người Khang Ba Lạc.\n\n"Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" \n\nTrương Trạch vỗ vỗ Thi Vương bên cạnh: "Vốn là ngàn năm Thi Vương, ta chỉ dùng thủ đoạn đặc thù biến nó thành trạng thái hiện tại, cũng chính là Diêm Vương mà các ngươi nói.

Nhưng nói cho cùng, nó vẫn là cương thi, tịnh không phải Tử thần trong tưởng tượng.

Đều là niên đại nào rồi, những nghi thức hoang đường kia sớm nên đình chỉ."\n\nĐỡ mấy người Khang Ba Lạc dậy, tâm tình bọn họ hồi lâu không thể bình phục.

Nơi này cự ly bộ lạc Khang Ba Lạc phi thường xa xôi, nằm sâu trong Côn Luân băng xuyên, là nơi người ngoài khó tiếp cận, bởi vậy mới có thể sống mấy ngàn năm dữ thế vô tranh.

Chương 187

Di chỉ Cổ Cách hiển nhiên cự ly gần hơn một chút.\n\n"Trước để huynh đệ Khang Ba Lạc mang lương thực về đi."\n\nLam Bào Tạng Nhân nhìn đống thực vật được đóng gói phía xa, gật đầu: "Người Khang Ba Lạc sẽ không quên ân tình này."\n\nCó thể thấy được, bộ lạc Khang Ba Lạc lần này thực sự rất thiếu thực vật.

Sau khi đóng gói, người Khang Ba Lạc dùng bò Yak vận chuyển, mang theo rất nhiều bò Yak, chuẩn bị thu mua số lượng lớn lương thực.

Trương Trạch xuất hiện một lần liền giải quyết được tình thế cấp bách.

Bọn họ đối với Trương Trạch không hiểu rõ, nhưng thực vật trong không gian Thao Thiết thậm chí đủ cho mấy trăm người ăn vài năm.

Đối với người Khang Ba Lạc, đây chính là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.\n\nSau khi chuẩn bị xong, người Khang Ba Lạc đi trước một bước phản hồi bộ lạc, Trương Trạch đi một lộ tuyến khác tiến về di chỉ Cổ Cách.\n\nTheo sự gia nhập của Lam Bào Tạng Nhân, trong đội ngũ có thêm một bóng người màu lam.

Trên đường tiến vào phúc địa Tạng, hải bạt tiếp cận 4500 mét.

Mọi người dọc đường leo qua các phân lưu của sông Tạng Bố.

Dòng sông này bắt nguồn từ sâu trong núi tuyết, chảy từ Tây sang Đông.

Do người ngoài không thể tiến vào bộ lạc Khang Ba Lạc, Lam Bào Tạng Nhân thường xuyên bôn tẩu bên ngoài, chủ yếu để tìm kiếm

thực vật và nhu yếu phẩm sinh hoạt cho tộc nhân, nên cũng đi qua rất nhiều nơi tại Tạng địa, di chỉ Cổ Cách cũng từng đi một lần.\n\n"Vương triều Cổ Cách năm xưa tín ngưỡng Luân Hồi Tông, có liên hệ lớn với Ma Quốc cổ đại.

Khang Ba Lạc mỗi đời đều sẽ an bài một bộ phận người chuyên môn ra ngoài tìm kiếm vật tư, đồng thời cũng mang biến hóa của thế giới bên ngoài về."\n\nNghe hắn miêu tả, cũng khó trách hắn biết rõ về sự tồn tại của di chỉ Cổ Cách và Ma Quốc.

Mọi người leo lên một khối cao địa.

Lam Bào Tạng Nhân thành kính nhìn hồ nước phía trước.

Mọi người thuận theo hướng đó nhìn lại.\n\n"Thật đẹp!" Doãn Tân Nguyệt nhịn không được kinh hô.\n\n"Quả thật quá đẹp, bầu trời in bóng trong nước, hồ nước như treo trên thiên thượng." Hoắc Tiên Nhi nhìn cảnh tượng trước mắt, lập tức bị mỹ cảnh hấp dẫn.\n\nLam Bào Tạng Nhân chỉ tay về phía trước: "Bên trái là hồ lớn, Ung Mã Trác Trát Thố; bên phải nhỏ hơn một chút là Lạp Mỗ La Thố, treo trên bầu trời như Tiên nữ chi hồ."\n\nLúc này bầu trời trong trẻo, nước hồ xanh thẳm, bích ba đảo ánh tuyết phong bạch vân, bốn phía hồ ẩn ước có thể thấy núi xa.

Trong "Đại Đường Tây Vực Ký", cao tăng Huyền Trang cảm thán trước mỹ cảnh nhân gian này, gọi hai phiến hồ nước kề nhau là Tây Thiên Dao Trì Song Bích.\n\nDo quy củ địa phương, gia súc không thể đạp nhập thánh địa, nên ngựa thồ hàng và bò Yak đều chỉ có thể để ở xa.

Huynh đệ Tá Lĩnh cũng bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc.\n\n"Bên trái tên là Long Cung Chi Hồ, chẳng lẽ đáy hồ thực sự xuất hiện Rồng?"\n\n"Sợ cái gì?

Trạch Gia tôn hào là Long Vương Gia, Long Vương đến rồi thì

rồng cũng chỉ có thể cúi đầu xưng thần!"\n\n"Đúng vậy, Trạch Gia nhà ta chính là thần nhân trên trời hạ phàm, chú định cứu khổ cứu nạn..."\n\nChúng nhân Tá Lĩnh càng nói càng huyền hồ.

Cách đó không xa, Kim Bàn và Tôn Quốc Phụ đang hưởng thụ sự tẩy lễ của tâm linh, nghe Tá Lĩnh chúng nhân miêu tả, phát hiện trong lòng những người này đã coi Trương Trạch như thần nhân để mô bái.

Bất kể thực tế như thế nào, những năng lực thần hồ kỳ kỹ kia, trong mắt người thường chẳng khác gì thần tiên.\n\n"Vị Mạc Kim thủ lĩnh này đầu hàm cũng quá nhiều rồi."\n\n"Cũng không hỏng việc, kính sợ chi tâm sẽ ước thúc hành vi bình thường của đệ tử Tá Lĩnh." Tín ngưỡng có sức mạnh kỳ lạ, tổng thể lợi lớn hơn hại.\n\n"Trương Trạch, ngươi có thủ đoạn đặc thù, cho ta kiến thức một chút." Lam Bào Tạng Nhân năm xưa thường xuyên cùng Trương Trạch đấu đá.

Trương Trạch cũng trong thực chiến mà đề thăng không ít.

Lam Bào Tạng Nhân trực tiếp cởi tàng bào bên ngoài, lộ ra y phục bên trong.

Trương Trạch vốn mặc ít, lộ ra hình xăm hung thú Thao Thiết trên người.\n\n"Thao Thiết?" Lam Bào Tạng Nhân nhìn hình xăm của Trương Trạch, trong lòng nhược hữu sở tư.

Bất quá Hỏa Phượng Hoàng lộ ra trên người hắn cũng phi thường cự đại.

Mục quang sau đó nhìn về phía kim ấn và linh đang (chuông) bên hông Trương Trạch.

Linh đang điêu khắc văn lộ Thao Thiết, ngoại hình cổ phác, nhan sắc lại kim hoàng, khác với màu xanh lục của thanh đồng bị ăn mòn thường thấy.

Sắc trạch này khiến chiếc chuông trong tay Trương Trạch có chút

đặc biệt.\n\n"Linh đang mới đúc?

Cho ta kiến thức uy lực của nó!"\n\nNgười Khang Ba Lạc vốn có sức đề kháng nhất định với Thanh Đồng Linh.

Lam Bào Tạng Nhân trước mắt lại càng là kẻ nổi bật trong số đó, Thanh Đồng Linh tầm thường đối với hắn vô dụng.\n\nTrương Trạch nhìn thoáng qua linh đang bên hông, sau đó lấy ra một chuỗi Lục Giác Thanh Đồng Linh.

Trong đó hỗn nhập thanh đồng và vẫn đồng.

Nếu hoàn toàn là vẫn đồng thì không đủ chế tạo nhiều linh đang như vậy, nhưng độ thuần khiết tuyệt đối vượt xa Lục Giác Thanh Đồng Linh phổ thông.

Nhìn hai người một lời không hợp liền khai đánh, mấy người bên cạnh cũng xúm lại xem náo nhiệt.\n\n"Lam Bào Tạng Nhân nhìn qua là cao thủ, không biết so với Sư huynh thì ai lợi hại hơn!" Lão Dương Nhân nhìn Phượng Hoàng trên người đối phương, cử chỉ đều có phong phạm cao thủ.\n\n"Khó nói." Chá Cô Tiếu nhìn chằm chằm Lam Bào Tạng Nhân, trong lòng cũng không thập phần xác định: "Phải đánh mới biết." \nLam Bào Tạng Nhân đột nhiên xuất quyền, trực tiếp quyền cước đối đầu với Trương Trạch.

Quyền đầu rơi trên người Trương Trạch tác dụng vi hồ kỳ vi.

Trương Trạch đấm ra một quyền, Lam Bào Tạng Nhân sắc mặt biến đổi lập tức tránh né, không dám tiếp quyền này.

Chỉ riêng khí thế quyền phong mang theo đã khiến hắn toát mồ hôi lạnh.\n\nĐinh linh!\n\nTrương Trạch bỗng nhiên dừng lại, chuỗi linh đang bên người đột nhiên hưởng động.

Lập tức bốn phía chúng nhân toàn bộ lâm vào huyễn cảnh, không có bất kỳ sức đề kháng nào, rơi vào nỗi sợ hãi trong nội tâm.\n

\nTrương Trạch thấy thế, thu lại Thanh Đồng Linh, khẽ lắc Trấn Hồn Linh bên hông.\n\nĐinh linh!\n\nBốn phía chúng nhân đột nhiên sắc mặt sát bạch, hiển nhiên chưa từ trong khủng cụ vừa rồi thoát ra.

Lam Bào Tạng Nhân kinh xuất một thân mồ hôi lạnh.\n\n"Một chuỗi Thanh Đồng Linh lại lợi hại như thế!"\n\nTrương Thụy Lâm nhìn Trấn Hồn Linh trong tay Trương Trạch, bước nhanh tới: "Dùng linh đang đặc thù chế tạo?" Linh đang ngoại biểu toàn tân, nhìn qua là biết mới chế tạo gần đây.

Trương Trạch không phải đang ngụy tạo văn vật, tự nhiên không cần cố ý làm cũ.\n\n"Không sai, là Trấn Hồn Linh chế tạo theo phương pháp Trương gia truyền xuống."\n\nViệc chế tạo Thanh Đồng Linh tại Trương gia tịnh không phải bí mật, chỉ là kỹ xảo nắm bắt phi thường nghiêm khắc.

Tộc nhân đều biết cách sử dụng Lục Giác Thanh Đồng Linh, đồng thời cũng biết linh đang khác nhau sẽ sản sinh huyễn giác khác nhau, chỉ có tộc nhân sở hữu Kỳ Lân Huyết mới có thể ngăn cản.

Kỳ Lân Huyết càng thuần chính, sức đề kháng càng cao.

Nhưng vừa rồi, ngay cả Tiểu Ca cũng lâm vào huyễn giác, phản ứng lại không lớn như những người khác.

Đồng thời hắn cũng muốn xem đối với loại Thanh Đồng Linh này, đối phương có thể đề kháng huyễn giác hay không.\n\n"Đáng tiếc, với thiên phú của ngươi, nếu mang thai đái Kỳ Lân, vị trí Tộc trưởng nhất định là của ngươi."\n\nLúc này, tại bốn phía hai hồ nước xuất hiện vài lão giả cổ quái, vây quanh hồ như đang tiến hành nghi thức nào đó.\n\n"Thiên Thụ Xướng Thi Giả!" Lam Bào Tạng Nhân giải thích: "Giống như người Trương gia, bọn họ sẽ tại một thời điểm đặc thù, não hải bị Thiên Thụ (trời ban) ký ức về những sự kiện từng phát sinh tại Tạng địa.

Ví dụ như truyền thuyết Chế Địch Bảo Châu Đại Vương tiêu diệt Bắc Phương Yêu Ma."\n\nBên hồ có một Lạt Ma tay cầm thiết bổng, phản phất như đang "khiêu đại thần" ở Đông Bắc, miệng niệm anh hùng thi thiên, phảng phất đang kể lại một câu chuyện cổ lão.

Thiết Bổng Lạt Ma bỗng nhiên dừng lại, triều bọn họ chắp tay trước ngực hành lễ.\n\n"Đi tiêu diệt yêu ma dư nghiệt, đây là cử chỉ đại công đức, thượng thiên sẽ phù hộ các ngươi!"\n\nNghe Lạt Ma nói, mấy người sắc mặt lập tức biến đổi.\n\n"Hắn biết chúng ta muốn đi Ma Quốc?"\n\nLạt Ma nghe Lão Dương Nhân hỏi, ngón tay chỉ về phía núi tuyết xa xa triều bái: "Tuyết sơn?

Thiên Thụ, hoặc là ý thức của mảnh thánh địa này."\n\nTrương Trạch đơn giản nói.

Loại sự tình này miêu tả cụ thể thì mấy ngày mấy đêm cũng không hết.

Nhưng có thể xác định một điểm, tại thế giới này, một số sơn thể và hoàn cảnh, thậm chí long mạch, có thể theo thời gian trôi qua mà sản sinh ý thức.

Sơn thể sẽ ghi lại những sự việc phát sinh trên mảnh đại địa này, đây cũng là nguyên nhân nó trở thành thánh địa.

Càng ngày càng nhiều người hành hương tìm đến.\n\nTrương Trạch ra hiệu mọi người chuẩn bị động thân, nếu không đi, đường đi e rằng sẽ bị người hành hương chặn kín.

Mọi người đi dọc theo vùng Gobi cằn cỗi.

Dọc đường không có gió, nhìn lên bầu trời, mãn nhãn đều là màu xanh lam, càng làm nổi bật mặt đất khô cằn hoang thảo có chút chói mắt.\n\nMấy người leo lên một sườn núi, nhìn xuống phía dưới.

Cách đó ba trăm mét là một quần thể kiến trúc cùng màu với đất và

bùn, cùng các hang động.\n\n"Di chỉ Cổ Cách vương triều?

Tự xưng vương triều, ta thấy cũng không lớn lắm a!" Hồng Cô Nương nhìn chằm chằm phía trước, cảm giác khu vực này có chút không xứng với hai chữ "Vương triều".\n\nTrong lúc quan sát di chỉ Cổ Cách, huynh đệ Tá Lĩnh bỗng nhiên bắt đầu cảm thấy thân thể khó chịu, có người đau đầu, hô hấp khó khăn, thậm chí tim đập nhanh.

Trương Trạch dẫn theo Hoa Linh đi kiểm tra.\n\n"Hẳn là phản ứng cao nguyên." Những người này đều không phải người thường, xuất hiện phản ứng cao nguyên là hiện tượng bình thường.\n\n"Lập tức thống kê huynh đệ Tá Lĩnh xuất hiện phản ứng cao nguyên."\n\nĐợi Hồng Cô Nương cũng dẫn người đi kiểm tra, cuối cùng thống kê được tổng cộng 15 người.

Trương Trạch ra lệnh: "Côn Luân, mang theo mười lăm người tùy ta đi Luân Hồi Miếu, những người khác lưu lại chiếu cố huynh đệ Tá Lĩnh."\n\nNhìn về phía sau, phát hiện trừ Hoa Linh ra không có bác sĩ thứ hai, nếu Tá Lĩnh có người bị thương sợ là không kịp cứu chữa.

Trương Trạch hỏi: "Hoa Linh, có biện pháp nào từ trong trăm người tìm ra mười người có thiên phú dược lý nhất định, sau này trọng điểm bồi dưỡng thành y liệu tiểu đội không?"\n\nHoa Linh đáp: "Xử lý đơn giản thì có thể dạy, nhưng muốn học thành tài, e rằng không phải chuyện một sớm một chiều."\n\nY liệu đội đã có, Trương Trạch lại nhìn Lão Dương Nhân: "Vậy dạy kỹ năng xạ tiễn thì sao?"\n\n"E rằng cũng khó khăn tương tự." Lão Dương Nhân vô nại buông tay.\n\nÁnh mắt Trương Trạch quét qua Chá Cô Tiếu.

Trong thương pháp, người tự học thành tài cũng chỉ có Chá Cô Tiếu là giỏi nhất.

Chá Cô Tiếu tựa hồ đoán được ý định của Trương Trạch.

Bên cạnh, Phong Học Văn bỗng nhiên nói: "Sư phụ, ngài không

phải định lập một quân đội đấy chứ?"\n\nTrương Trạch nhìn về phía đồ đệ.

Trong nguyên tác, kẻ này về sau làm tới Đoàn trưởng, dẫn binh có một bộ, chỉ vì tính cách xúc động mà thăng lên Đoàn trưởng cũng là tận cùng. \n\n"Học Văn, nếu để ngươi dẫn dắt huynh đệ Tá Lĩnh, có nắm chắc không?"\n\nHiện tại chỉ có trăm người, nhưng không xác định có sự sáp nhập khác hay không.

Phong Học Văn nghe vậy hưng phấn cực độ: "Sư phụ, thật sự đều giao cho ta dẫn dắt?"\n\n"Cho ngươi một cơ hội, lát nữa mười lăm người kia cùng với Côn Luân, đều để ngươi phụ trách." Trương Trạch muốn xem năng lực của Phong Học Văn như thế nào, nếu quản tốt, có thể áp dụng hình thức quân đội để quản lý cả ngàn người sau này.\n\nAn bài người phụ trách 85 huynh đệ Tá Lĩnh xong, Hoa Linh cũng dạy cho mười người trong đó phương án giải quyết tình huống khẩn cấp.

Xác nhận không có sai sót, mọi người đi theo Trương Trạch đến Luân Hồi Miếu.

Doãn Tân Nguyệt thấy lúc này không phái thượng dụng tràng, liền nói: "Ta không ở trong đội ngũ làm bình hoa, ta cũng muốn học y." \n"Đợi tìm được Cổ Cách Ngân Nhãn, có thể để Hoa Linh dạy ngươi.

Bất quá, không nhất thiết phải học y mới giúp được, lát nữa phi đao của ngươi sẽ có đất dụng võ."\n\nPhía trước là Luân Hồi Miếu, bên trong nuôi một loại quái vật.

Mọi người đi vào trong phế tích.

Tôn Quốc Phụ nhìn cảnh tượng trước mắt: "Nơi này khi sơn áp thủy (núi lửa dối nước), tước sơn điền hát, bá khí quá nặng, phạm vào đại kỵ phong thủy.

Phong thủy như vậy đối với lâu dài là bất lợi, tu kiến trạch viện gần Luân Hồi Miếu cũng tất định gia sự bất ninh."\n\nChá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân đứng bên cạnh đều thâm dĩ vi nhiên (cho là đúng).

Đồ đệ hiện tại làm Kim Điểm Tiên Sinh nhất chiến thành danh, Tôn Quốc Phụ làm sư phụ tự nhiên đoạn vị càng cao.\n\nCôn Luân dẫn người cầm thảo thuẫn đi trước dò đường.

Lam Bào Tạng Nhân đi theo sau: "Đây là thánh địa của vương triều Cổ Cách, bên trong sẽ không có cơ quan.

Ta trước đây cũng từng tới Luân Hồi Miếu một lần, nhưng chưa từng thấy Cổ Cách Ngân Nhãn gì cả.

Trong di chỉ Cổ Cách, kỳ thực điêu bảo, phật tháp dưới lòng đất còn nhiều hơn trên mặt đất."\n\nTrương Trạch cảm thụ ký ức, cơ bản xác định Cổ Cách Ngân Nhãn nằm trong ngôi miếu này.

Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân đi tìm phía sau.

Mười lăm người Tá Lĩnh được Phong Học Văn dẫn dắt lục soát gần như cả ngôi miếu.\n\n"Sư phụ, nơi này hình như không có đồ án con mắt như người nói."\n\nXác định các nơi khác không có, mục quang Trương Trạch cuối cùng rơi lên đỉnh đầu.

Ánh nắng xuyên qua lỗ thủng trên mái nhà chiếu vào.

Chương 188

Trên trần là những bức họa sắc thái huyến lệ, bán điêu khắc bán thải hội, tuy có bong tróc một phần nhưng đại bộ phận vẫn được bảo lưu hoàn chỉnh.

Chính giữa là một đồ án nhãn cầu cự đại, xung quanh là một vòng đồ đằng phóng xạ hình.\n\n"Tôn tiền bối, nhìn xem cái này."\n\nTrương Trạch liếc mắt liền nhận ra những đồ đằng trên bức vẽ kia đa phần đại biểu cho sơn thể.

Chỉ một cái quay đầu, hắn thấy Doãn Tân Nguyệt đã phác họa đại khái luân khuếch Cổ Cách Ngân Nhãn lên giấy.

Hoa Linh vô ý nhìn thấy, kinh ngạc: "Tân Nguyệt, vẽ thật tốt."\n\n"Ta đi theo họa sĩ phương Tây học được, vừa rồi nhìn bức vẽ cảm giác không khó, trực tiếp vẽ lại."\n\nTrương Trạch cầm lấy xem: "Vẽ không tệ, bằng vào bức họa này, ta hẳn là có thể tìm được di chỉ Ma Quốc."\n\nLam Bào Tạng Nhân đứng xa nhìn, thập phần khó hiểu: "Trên đó vẽ bất quá là con mắt và thần thú, cũng có thể là bản đồ?"\n\nTôn Quốc Phụ giải thích: "Đây là phong thủy tọa độ đồ của Mật Tông cổ đại, chỉ cần nhìn hiểu hàm nghĩa trong đó là có thể trực tiếp tìm được địa phương."\n\nLúc này, Côn Luân dẫn huynh đệ Tá Lĩnh đứng trước một bức tường: "Trạch Gia, sau bức tường này có tình huống."\n\nTiểu Ca đứng bên tường, dùng hai ngón tay nhẹ nhàng chạm vào.

Côn Luân bên cạnh cũng thử thân thủ, nghe "oanh" một tiếng, bức tường trực tiếp đổ xuống.\n\n"Côn Luân, khí lực ngươi cũng quá lớn rồi?" Phong Học Văn trừng lớn mắt.\n\n"Sư phụ, phía sau thực sự có tình huống, là một tôn phật tượng."\n\nPhật tượng hoàn toàn bằng

thanh đồng, đầu đội Hóa Phật bảo quan, ba mắt bốn tay, kết già phu tọa trên thú tọa liên đài.

Ba con mắt bạc lấp lánh trong ánh kim hoàng của phật tượng.

Phía sau phật tượng có một cánh cửa sắt đóng chặt, mục nát không chịu nổi.

Trên cửa có dây xích sắt to bằng cánh tay nối liền với phật tượng, cố định nó tại chỗ.\n\n"Cửa hình như có thể mở." Phong Học Văn quan sát dây xích.

Nhìn qua khe cửa, một khuôn mặt người thò ra khiến hắn giật mình, tiếp đó lại thò ra thêm hai khuôn mặt nữa.\n\n"Quái vật!"\n \nHắn sợ hãi lùi lại.

Từ sau cửa truyền đến tiếng cười như lão tiêu (cú mèo).

Khuôn mặt kia mọc đầy lông trắng. \n\n"Thực Tội Ba Lỗ!

Trong truyền thuyết Luân Hồi Tông, đây là ác quỷ đến từ địa ngục." Lam Bào Tạng Nhân xắn tay áo, chuẩn bị đối phó.\n\nThực Tội Ba Lỗ ngũ quan tựa người, mang theo nụ cười dữ tợn tạo cảm giác phi thường tà ác.

Đây là mật thất mà Luân Hồi Tông dùng để hiến tế tội nhân cho Thực Tội Ba Lỗ.

Thực tế, quái vật này là dã thú do Luân Hồi Tông nuôi dưỡng, đầu mèo, thân người mặt người, toàn thân trắng toát như ác ma, tính tình bạo lệ, thích sát lục, ăn thịt người. \n\nPhong Học Văn dẫn mười lăm người bao vây lấy, súng trong tay nhắm vào ba con quái vật. "Sư phụ, ba con quái vật này giao cho ta xử lý."\n\nTrương Trạch thuận miệng nói: "Không bằng để huynh đệ cầm thảo thuẫn chặn phía trước?"\n \nLão Dương Nhân, Hồng Cô Nương đều có thể viễn trình xuất thủ, đặc biệt là Trảm Tiên Phi Đao.

Trương Trạch đưa một chiếc Kim Cương Tán (dù) đã mở cho Côn Luân: "Côn Luân, biết dùng chứ?"\n\nCôn Luân khoa tay múa chân, coi chiếc dù kiên cố như tấm khiên.

Trương Trạch dặn Phong Học Văn: "Về sau làm cho Côn Luân một tấm khiên định chế."\n\nBa con Thực Tội Ba Lỗ đồng thời lao ra.

Trương Trạch nhìn vào mật thất, thấy đống hài cốt, trong đó có một xác khô mặc y phục truyền giáo sĩ. \n\nTrương Trạch lấy ra mười hai thanh Trảm Tiên Phi Đao: "Tân Nguyệt, nhìn động tác của ta, ta dạy nàng cách sử dụng Trảm Tiên Phi Đao."\n\nDoãn Tân Nguyệt gật đầu, lộ ra nụ cười tự tin, phi ra ba thanh phi đao.

Đạm lam sắc khí trên tay giúp nàng khống chế phi đao ở cự ly gần.

Tư thế táp sảng anh tư, rất nhanh đã theo kịp tốc độ của Trương Trạch.\n\n"Xem ai tiến bộ nhanh hơn, mỗi người đối phó một đầu."\n\nHồng Cô Nương và Lão Dương Nhân thấy chỉ còn lại một con Thực Tội Ba Lỗ, hai người nhìn nhau, lập tức động thủ.

Lão Dương Nhân tam tiễn tề xạ.

Con quái vật bên trái bò rạp xuống đất lao tới, bỗng nhiên mười hai thanh phi đao "hưu hưu hưu" xuyên ngực, máu tươi bắn ra, ngã gục.

Ba thanh phi đao khác cắt cổ con thứ hai.

Con thứ hai dù máu chảy vẫn điên cuồng lao tới.\n\n"Cẩn thận, dã thú bị thương công kích tính càng mạnh!" Hoắc Tiên Nhi quất Cửu Tiết Tiên tới, liên tiếp đánh vào lưng nó.\n\n"Nhanh, Tân Nguyệt, nhân cơ hội này công kích cổ nó."\n\nLão Dương Nhân và Hồng Cô Nương cũng đồng thời trúng mục tiêu, con thứ hai và thứ ba đồng thời ngã xuống.

Trương Trạch thu hồi phi đao, bước vào mật thất, dặn dò những

người khác ở ngoài, chỉ có Lam Bào Tạng Nhân và Tiểu Ca đi theo vào vì không sợ thi khí.\n\nTiểu Ca đi tới đống thi cốt.

Xác khô truyền giáo sĩ ôm một quyển "Thánh Kinh" được bọc bằng một tấm da. \n\n"Là da người Tuyết, có mang thi độc." Lam Bào Tạng Nhân nhíu mày: "Nghe nói loại da này có thể bao bọc linh hồn, khiến nó vĩnh viễn không được giải thoát."\n\nHắn rút tàng đao cắt lớp da, phát hiện bên trong giấu một xấp giấy tờ.

Trương Trạch cầm lấy, đối chiếu với bức phác họa Cổ Cách Ngân Nhãn của Doãn Tân Nguyệt.\n\n"Bản đồ Phượng Hoàng Thần Cung."\n\n"Ta từng nghe nói người Luân Hồi Tông từng lén đến di chỉ Ma Quốc, lấy đi Vô Giới Yêu Đồng có khả năng huyễn hóa mọi hành cảnh của Quỷ Mẫu Niệm Hung Hắc Nhan.

Đồng thời còn lấy đi não bộ của bà ta, thông qua ký ức sinh tiền huyễn hóa ra chủ thành Ác La Hải của Ma Quốc."\n\nTiểu Ca nhìn tờ giấy: "Những đường nét trên này là long mạch Côn Luân, thông tới Long Đỉnh."\n\nKim Bàn đứng ngoài cửa động vội hỏi: "Tiểu Ca, xác định là Long Đỉnh?

Đó là nơi khởi nguồn của thiên hạ long mạch, Ma Quốc tài đức gì mà chiếm cứ nơi này?"\n\nMa Quốc tu kiến tại nơi phong thủy cực giai như vậy, cuối cùng cũng không thoát khỏi họa diệt quốc.

Kim Bàn nói: "Loại phong thủy chi địa này thường là nghĩa giả cát, bất nghĩa tuyệt.

Ma Quốc diệt vong chứng tỏ Quỷ Động tộc tác nghiệt quá sâu.

Sư đệ, Long Đỉnh là nơi trong truyền thuyết đấy, không cảm thấy hưng phấn sao?"\n\nMạc Kim Giáo Úy phân kim định huyệt, cốt lõi là tìm long mạch tẩu thế.

Trương Trạch đưa bản đồ cho Doãn Tân Nguyệt: "Hy vọng nàng

giúp ta vẽ lại một lần nữa?"\n\nDoãn Tân Nguyệt cầm bản đồ, đôi mắt đen láy nhìn hắn, hai má ửng hồng trong không khí lạnh của Tạng địa.

Bắt gặp ánh mắt chăm chú của Trương Trạch, nàng quay đầu đi, cười rạng rỡ: "Đang lén nhìn ta sao?

Muốn nhìn thì cứ quang minh chính đại mà nhìn, ta thích chàng nhìn ta.

Cho ta một chút thời gian, đồ tượng đã bị hư hại, lộ tuyến phức tạp, vẽ sai sợ sẽ đi đường oan uổng."\n\nSau một hồi miêu tả tỉ mỉ, một tấm bản đồ rõ ràng hiện ra.

Lam Bào Tạng Nhân nhìn địa hình, chỉ vào lộ tuyến: "Trên này có khắc Khắc Lạp Mễ Nhĩ, nơi đó tựa hồ là Tàng Cốt Câu.

Ta hiểu rồi, nguyên lai di chỉ Ma Quốc ở chỗ đó.

Ta sẽ dẫn đường."\n\nNói xong hắn tự cố đi ra ngoài.

Trương Trạch ra lệnh mọi người đi theo.

Phong Học Văn hỏi: "Khắc Lạp Mễ Nhĩ cách đây xa không?"\n\n"Không xa, đi bộ một hai giờ là tới."\n\nKim Bàn hỏi Lam Bào Tạng Nhân: "Ngươi nhận ra lộ tuyến, vậy có xem hiểu long mạch tẩu thế trên đó không?"\n\nLam Bào Tạng Nhân mỉm cười: "Nếu coi đại địa là một sinh mệnh, long mạch cũng như kinh lạc cơ thể người.

Nơi phát nguyên của thiên hạ long mạch nhất định là nơi thiên địa nhân tam tài hợp nhất, hối tụ chi sở.

Ta từng tiếp xúc vài người Trương gia, họ dạy ta cách xem long mạch Côn Luân sơn mạch."\n\nHoắc Tiên Nhi đi tới bên cạnh Trương Trạch, tò mò hỏi: "Trạch Gia, tên gọi Côn Luân sơn mạch đều mang hàm nghĩa đặc thù, Khắc Lạp Mễ Nhĩ chẳng lẽ cũng vậy?"\n\n"Khắc Lạp Mễ Nhĩ trong tiếng Tạng có nghĩa là 'Vùng đất bất tường'."

Trương Trạch không giả tư tác (không cần suy nghĩ) đáp: "Chúng ta sắp đi tới Tàng Cốt Câu, một nơi thường xuyên xuất hiện động vật tự sát.

Nơi đó có một cỗ sức mạnh đặc thù khống chế động vật không ngừng tự sát.

Ta thôi trắc, Cửu Tầng Yêu Lâu - lăng tẩm quân vương Ma Quốc, chính là ở nơi đó!" "Quả nhiên là Ma Quốc, ngay cả một nơi tùy ý ở phụ cận cũng mang tà tính như vậy!" Nghe Trương Trạch nói về Tàng Cốt Câu, Lão Dương Nhân lập tức cảm giác như đang đối đầu với lời nguyền của Quỷ Nhãn.

Cũng chỉ có Ma Quốc quỷ dị như vậy mới có thể lưu lại lời nguyền khủng bố đến thế.

Đám người hội hợp với các huynh đệ Tá Lĩnh, lúc rời đi chỉ thuận tay mang theo pho tượng cổ đồng Phật kia.

Ngoại trừ thứ đó, Luân Hồi Miếu cũng không còn bất kỳ đồ vật gì có giá trị.

Cả đoàn người bắt đầu men theo nguyên dã hoang lương, tiếp tục xuất phát tại khu không người.

Tuy là nơi miểu vô nhân yên nhưng lại có không ít dã thú.

Lão Dương Nhân thuận tay liền đánh mấy con chim rừng.

Hiện tại không so được với kiếp trước của Trương Trạch, ở chỗ này bắt giết một ít cũng không phạm tội.

Mọi người ăn uống no say lại tiếp tục lên đường.

Đỉnh đầu là bầu trời xanh thẳm, rặng núi phía xa liên miên nhìn không thấy điểm cuối.

Nơi thiên địa tương tiếp là một mảng tuyết trắng xóa, nhưng cự ly

quá xa nên không thể nhìn rõ.

Trên núi tuyết, đoàn người đã đi được năm ngày.

Xuyên qua khu không người, đi ngang qua một hồ nước lại nghỉ ngơi một đêm.

Căn cứ vào thiên tượng trong núi, Lam bào Tạng nhân suy đoán hàn triều sắp ập đến.

Đồng thời đương lúc đó có lượng lớn chim di cư bay khỏi hồ nước.

Tại vùng đất Tây Tạng này, loại hiện tượng đó là điềm chẳng lành.

Nơi mọi người tiếp theo muốn đi, hầu như toàn bộ đều là khu không người.

Nơi như vậy, đối với Lam bào Tạng nhân hay những người như Tiểu Ca mà nói cũng không khó khăn.

Trương Trạch tại vùng đất này sinh hoạt ba năm, cũng sớm rõ ràng hình thức sinh tồn nơi thâm sâu núi tuyết.

"Trong bản đồ của Luân Hồi Tông, Phượng Hoàng Thần Cung bị tứ đại thần thú bao vây, tứ đại thần thú đại biểu cho bốn ngọn núi tuyết." Chỉ vào tấm bản đồ kia, hắn nhìn về phía Lam bào Tạng nhân.

Tại phiến núi tuyết này, đoán chừng ngay cả chim bay cũng chưa chắc muốn thâm nhập vào khu vực đó.

"Đó hoặc là sông băng Thần Loa Câu, bởi vì chỉ có nơi đó mới bị bốn ngọn núi tuyết và sông băng bao vây chặt chẽ." Trương Trạch nhìn về phía sau, những người thể lực bất chi đều đã được đặt trên lưng ngựa.

Vật tư bị ném vào không gian Thao Thiết, tránh được rất nhiều

phiền toái.

Về phần vấn đề an toàn của nhân viên phía sau, đều giao cho Phong Học Văn toàn quyền phụ trách.

Trực tiếp bớt đi không ít rắc rối.

Chương 189

Thấy trong đội ngũ có người xuất hiện thân thể hơi không thích ứng, Doãn Tân Nguyệt bỗng nhiên nhắc nhở: "Trương Trạch, ta nhớ được từng xem trong một số sách có đề cập, người thường nếu lưu lại trên cao nguyên quá sáu mươi ngày sẽ tử vong." "Ta phải tận khả năng rời khỏi Côn Luân Sơn trong khoảng thời gian này." Được huyết dịch cường hóa, tố chất thân thể của nàng tốc độ viễn siêu người bình thường.

Doãn Tân Nguyệt sau lần gặp trước, biết được hắn cũng muốn đi xuống đấu, liền lặng lẽ mang theo một khối Thiên Niên Kỳ Lân Kiệt.

Tuy rằng không trân quý bằng khối Tân Nguyệt Phạn Điếm đấu giá trước đó, nhưng cũng là vật nàng lặng lẽ trân tàng đã lâu.

Đồng thời cũng là khối Kỳ Lân Kiệt cuối cùng còn sót lại.

Nàng không chút do dự lấy ra chia sẻ với Trương Trạch.

"Đây là khối Kỳ Lân Kiệt cuối cùng của Doãn gia, ta nghe nói người thường có thể trực tiếp ăn, nhưng ta uống máu của chàng, thân thể có..." "Có huyết mạch của ta." Nói ra lời này tổng cảm giác chỗ nào đó là lạ.

Trương Trạch thông qua đặc tính Lục Khố Tiên Tặc, xem xét tình huống của nàng.

"Ăn trước một nửa thử xem." Sau khi bẻ thành hai nửa, Doãn Tân Nguyệt cho vào trong miệng.

Đôi môi hồng nhuận như hai cánh hoa đạm hồng đang nở rộ.

Sau khi phục hạ, Trương Trạch liền lập tức cảm thụ được sự biến hóa của nàng.

Huyết mạch Thao Thiết và máu Kỳ Lân vốn đồng nguyên.

Kỳ Lân Kiệt cấp bậc ngàn năm rất nhanh bị hấp thu, giúp nàng nhanh chóng tổ kiến ra hệ thống tiêu hóa hoàn chỉnh.

Sau đó liền cường hóa ngũ tạng, các phương diện đều tiến hành một lần tăng lên.

Hầu như đạt đến trình độ huyết mạch của một người nội gia Trương gia.

Điểm bất đồng là nàng sở hữu huyết mạch Thao Thiết.

Lam bào Tạng nhân bỗng nhiên dừng lại, nhìn về phía vách núi phía trước.

"Phía dưới là Tàng Cốt Câu." Mọi người tới gần liền có thể cảm thụ được phía dưới đáng sợ.

Lại nhìn phía dưới, vô số thi hài chồng chất thành núi.

Trương Trạch đứng tại nơi lại được người địa phương xưng là Yển Thú Đài này.

"Muốn xuống dưới cần đi đường trường." Hắn đơn chỉ vào ngọn núi tuyết phía xa, nhìn xuống dưới đáy: "Muốn đi vòng qua, e rằng phải mất mấy tiếng." "Quá chậm." Trương Trạch đối với đám người Tá Lĩnh sau lưng nói: "Lên Ngô Công Quải Sơn Thê." Chuyến đi này không chỉ mỗi người trên thân đều mang theo, ngay cả ngựa và trâu Yak cũng đều mang theo Quải Sơn Thê.

Tại ánh mắt bất khả tư nghị của Lam bào Tạng nhân, Quải Sơn Thê ngay trước mắt được nối liền.

Tại phía trên vách núi, thang treo lao lao dùng xích sắt đinh tại mặt đất.

Cơ bản không tồn tại nguy hiểm rơi xuống.

“Mời.” Trương Trạch ra hiệu Lam bào Tạng nhân đi trước một bước.

Hắn cũng không có do dự, thuận theo Quải Sơn Thê liền trực tiếp leo xuống.

Mắt thấy trời sắp tối, Tôn Quốc Phụ cũng theo Trương Trạch đi xuống.

Đợi xuống tới mặt đất, hắn bỗng nhiên nói: “Ngài cũng thục đọc phong thủy bí thuật, có nhớ trong đó cũng đề cập kết cấu Cửu Tầng Yêu Tháp là bất cụ?” Trương Trạch tự nhiên nhớ được.

“Trương Tam Gia tại trong sách ghi chép tường tận đặc điểm Yêu Tháp, cũng hứa hẹn những năm đầu Mạc Kim Giáo Úy đã từng vào trong Yêu Tháp.” Nhìn một đống thi hài trước mắt, Trương Trạch bỗng nhiên đối với các huynh đệ Tá Lĩnh phía sau nói: “Để mấy huynh đệ gan lớn đi thu thập vài cặp mắt động vật.” “Lúc này ở Ma Quốc có tác dụng.” Chá Cô Tiếu vừa xuống, nghe Trương Trạch yêu cầu, liền hỏi: “Trạch Gia, chẳng lẽ có liên quan đến hiến tế đã đề cập trước đó?” “Đúng, trận hiến tế kia cần mắt để tế tự, dùng mắt người quá tàn nhẫn, những động vật này đã chết, không bằng đem mắt của chúng lấy ra dùng tạm.” Dùng mắt động vật, tương đối mà nói, dễ dàng tiếp nhận hơn.

Ngựa và trâu Yak đồng hành, Trương Trạch tùy ý vẫy tay một cái trực tiếp thả ra.

Không gian Thao Thiết tịnh không phải không gian trữ vật bình thường.

Bất luận vật sống gì cũng có thể thả ở bên trong, đây là chỗ thần kỳ nhất.

Đợi lấy xong mắt, Trương Trạch nhìn sắc trời, lập tức nhắc nhở

mọi người bên cạnh: "Trời sắp tối..." "Khi màn đêm buông xuống, tế tự ở Tàng Cốt Câu bắt đầu, lúc đó ngựa và trâu Yak của ta cũng sẽ đi theo tự sát." Lời này lập tức khiến mọi người phía sau muốn lập tức rời khỏi nơi này.

Mấy người không ngừng lên đường, chúng đệ huynh Tá Lĩnh cũng sợ hãi truyền thuyết động vật tự sát trong lời đồn.

Ai cũng vô pháp xác định, con người dưới ảnh hưởng của loại sức mạnh quỷ dị này có hay không cũng sẽ đi theo tự sát.

"Mau nhìn, trăng lên." Đi không biết bao lâu, bỗng nhiên có người ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Lập tức mọi người quay đầu nhìn về phía Tàng Cốt Câu.

Từng đàn linh dương, gấu ngựa Tây Tạng toàn bộ đều lao về phía vách núi kia.

Bành!

Bành bành bành!

Từng tiếng động vật nhảy núi rơi xuống đất vang lên, nghe được tim người ta đập thình thịch.

"Đi, mau rời khỏi nơi này." Tiểu Ca ẩn ước có thể cảm giác được, trong bóng tối tồn tại một loại sức mạnh tà ác.

Mang theo tâm tình bất an, mọi người cứ như vậy đi một mạch đến hừng đông.

Ngay lúc sắp nghênh đón ánh bình minh, bỗng nhiên một đạo quang mang kỳ lạ đem Kim Đỉnh núi tuyết hoàn toàn chiếu sáng.

Đạo quang mang này giống như nhật nguyệt ôm nhau, hòa hợp đồng huy.

Rất nhiều đệ tử Tá Lĩnh bắt đầu triều bái loại hiện tượng thần kỳ

này.

Bao quát cả vị Lam bào Tạng nhân kia.

“Chẳng lẽ... trong truyền thuyết Ngọc Đỉnh Phật Quang?” Hoắc Tiên Nhi nhìn đến ngẩn người.

Trương Trạch nhìn về phía Hoắc Tiên Nhi, lại thấy nàng sắp muốn quỳ xuống triều bái, lập tức đưa tay ngăn lại.

Sinh tại cái niên đại này, đa số mọi người đều khó tránh khỏi sẽ có chút mê tín.

“Kỳ thật đây là hiện tượng tự nhiên, tịnh không phải Phật quanh ngàn năm mới hiện một lần.” “Loại ánh sáng này, tại Karamir thường gặp.” Lam bào Tạng nhân đứng lên.

“Bất quá ta kiên tin, đây là Phật quang tượng trưng cho cát tường như ý.” Bất tri bất giác, bốn phía bỗng nhiên xuất hiện lượng lớn sói tuyết.

Những Lang tộc phụ trách thủ hộ Ma Quốc trong truyền thuyết này, đã hoa mắt rồi.

Nhìn bầy sói biến bố sơn lâm, Trương Trạch bỗng nhiên nhìn về phía khoảng đất trống bên cạnh, đem Tiểu Cửu trực tiếp thả ra.

Một tiếng long ngâm chấn nhĩ dục lung, lập tức vang vọng cả phiến sông băng.

Thậm chí núi xa tại chỗ hình thành tuyết lở.

Tiểu Cửu cũng tại trong không gian Thao Thiết ở quá lâu.

Nhìn ánh mắt ai oán của nó, Trương Trạch áy náy nói: “An lạp, ta biết ngươi không thích ở bên trong.

Nhưng thể hình ngươi cũng quá lớn, không có không gian đầy đủ ta cũng vô pháp thả ngươi ra.” Tiểu Cửu biết lời Trương Trạch nói là

sự thật, nhưng nhịn không được phẫn nộ.

Quả nhiên, ngay cả giống cái động vật, tức giận đều có chút không giảng đạo lý.

Bầy sói tuyệt không có khả năng là đối thủ của Giao Long thân phận như Tiểu Cửu.

Nhưng Tôn Quốc Phụ lại bỗng nhiên nói: "Vạn thú lấy Kỳ Lân làm đầu." "Ta nghe nói ngài chưởng khống Kỳ Lân Chi Linh, có thể thử một chút, xem có thể thống ngự thú loại trong sông băng này hay không.

Bầy sói này cùng những động vật hiến tế kia đồng dạng, đều là sinh mệnh vô tội, ta không nhẫn tâm lại đồ tăng sát nghiệt." Nghe lời hắn nói, Trương Trạch cũng cảm thấy có chút đạo lý.

Hắn bỗng nhiên triệu hoán ra Kỳ Lân Chi Linh, lập tức truyền đến tiếng rống Kỳ Lân chấn nhĩ dục lung.

Hai mắt bỗng nhiên tràn ngập khí đạm lam sắc, Kỳ Lân đen kịt nhanh chóng từ trên trời giáng xuống.

Kỳ Lân vừa mới xuất hiện, Trương Trạch lại bỗng nhiên cảm giác Cùng Kỳ lại xuẩn xuẩn dục động.

"Cùng Kỳ, ngươi cũng muốn ra?" Sát giác được ý nghĩ của Cùng Kỳ, Trương Trạch có một cái ý tưởng lớn mật.

Đem Cùng Kỳ cũng thả ra.

Linh hồn hai con dị thú, toàn bộ đều phụ tại trên thân Trương Trạch.

Nhưng tại trong mắt bầy sói tuyết bốn phía, thứ nhìn thấy lại là Vạn Thú Chi Vương và Thượng Cổ Hung Thú Cùng Kỳ đồng thời xuất hiện.

Cùng Kỳ vừa ra, lập tức không khí bốn phía đều bắt đầu trở nên càng thêm băng lãnh.

"Quái lạ, núi tuyết đã đủ lạnh, lại cho người ta cảm giác lạnh đến tận sâu trong linh hồn!" Tôn Quốc Phụ quanh năm làm Kim Điểm Tiên Sinh, cũng chưa từng nghe nói loại tình huống đặc thù này.

Nếu như Kỳ Lân xuất hiện, nhanh chóng chấn nhiếp bầy sói bao vây bốn phía, thì Cùng Kỳ đang xuẩn xuẩn dục động kia, vừa xuất hiện liền trực tiếp dùng chiến lực cường đại, trực tiếp uy hiếp.

Chương 190

Một tiếng nộ hống, lập tức sói tuyết đầy núi bắt đầu xao động bất an.

"Tê, Cùng Kỳ quả nhiên là thượng cổ hung thú, kiệt ngao bất tuần, tại trước mặt Kỳ Lân cũng không cam lòng yếu thế!" Lời còn chưa dứt, lại thấy Giao Long bỗng nhiên giận dữ quẫy đuôi rồng, đem hơn mười con sói tuyết trực tiếp quất bay ra ngoài.

Cũng may chỉ đụng phải tảng đá bên cạnh, nếu ngã xuống vách núi, tại chỗ phải biến thành thịt nát.

"Trời ạ!

Ta là lần đầu tiên được ở gần nhìn thấy một con Giao Long như vậy." Doãn Tân Nguyệt bỗng nhiên nhìn Giao Long phía trước, thân thể ngân bạch sắc, đứng tại núi tuyết cùng hoàn cảnh bốn phía hòa làm một thể.

Cùng với thú linh trạng thái Cùng Kỳ, Kỳ Lân sau lưng tạo thành phản soa rõ rệt.

Trăm vị đệ tử Tá Lĩnh nhìn ba đầu dị thú đồng thời hiện thân, lập tức kích động hô to: "Long Gia vạn tuế!" Lại nhìn sau lưng Trương Trạch, hai con dị thú tuy nhiên châm phong tương đối, lại vô pháp làm ra bất kỳ sự tình gì bất lợi đối với Trương Trạch.

Trương Trạch trực tiếp buông tha sử dụng Ngự Linh Thượng Thân.

Cùng với việc ra tay từng cái đối phó, chẳng bằng để Kỳ Lân và Cùng Kỳ phân biệt đi lên.

Bốn phía càng ngày càng nhiều sói tuyết tụ tập.

“Kỳ quái, sao lại có nhiều sói tuyết đồng thời xuất hiện ở đây?” Lam bào Tạng nhân nhanh chóng chạy đến chỗ cao phía trước, hướng xuống dưới núi nhìn lại, thành thiên thượng vạn bầy sói đang tụ tập.

“Là hậu đại của Yêu Nô thủ hộ Ma Quốc!” Trương Trạch đem Cùng Kỳ và Kỳ Lân trực tiếp tống ra ngoài.

“Huynh đệ, lui xuống trước, số lượng bầy sói quá nhiều, không thể đối phó được.” Thoại âm vừa dứt, bỗng nhiên Cùng Kỳ lao lên chỗ cao, nhanh chóng phóng tới bên người Lang Vương.

Hai bên thể hình chênh lệch quá lớn.

Lang Vương tại trước mặt thân thể to lớn của Cùng Kỳ, giống như ấu tể.

Kỳ Lân vừa mới muốn đem thú loại bốn phía bức lui, Cùng Kỳ phương pháp lại càng trực tiếp, một ngụm đem Lang Vương ngay trước mặt bầy sói nuốt xuống.

“Thật ác!” Lam bào Tạng nhân nhìn phương thức của Cùng Kỳ, nhịn không được nói: “Thủ đoạn tàn nhẫn như thế, xác thực là biện pháp tốt nhất trực tiếp nhất để đối đãi dã thú.” Địa vị của Lang Vương trong bầy sói, loại tự như thống soái trong quân, thậm chí còn hơn cả thống soái.

Lang Vương vừa chết, lập tức có sói tuyết phát ra tiếng kêu rên.

Ngao ô — “Lui rồi!” “Bầy sói chạy rồi.” Cùng Kỳ lẳng lặng đứng tại đỉnh núi, híp đôi mắt khinh thường nhìn bầy sói bốn phía.

Kỳ Lân tuy rằng tổng hợp thực lực mạnh hơn nó, lại tại trận so tài vừa rồi thua.

Lập tức phát ra một tiếng nộ hống.

Bầy sói bốn phía nghe tiếng nộ hống, lập tức chạy càng nhanh,

đảo mắt liền biến mất vô tung vô ảnh.

Thậm chí so với tốc độ lúc đến còn nhanh hơn.

Kim Bàn sờ sờ chùm râu dê mới để gần đây dưới cằm: "Kỳ Lân giận rồi, tiếp theo e rằng có kịch vui để xem." Tuy là dị thú, tư duy tương đối với nhân loại lại giác vi đơn giản.

Trương Trạch tạm thời cho một mức độ tự do nhất định, nhưng tịnh không có hoàn toàn buông ra hạn chế.

Rất nhanh Cùng Kỳ và Kỳ Lân nhanh chóng trở về.

Tiểu Cửu lại tịnh không muốn lập tức trở về.

Nhìn trạng thái này, Trương Trạch cũng bất đắc dĩ nói: "Không quay về cũng được, nhưng không được đảo loạn." Gương mặt Giao Long lộ ra biểu tình vui sướng.

Lập tức mọi người bốn phía bị dọa sợ.

"Con rồng này biết cười!" Tại trên người con người thì là biểu tình lại bình thường bất quá, nhưng xuất hiện tại trên mặt Giao Long, tuy rằng đẹp, lại làm cho người ta cảm giác sợ hãi.

Con người luôn dễ dàng đối với sự vật không biết cảm thấy sợ hãi.

Điểm này Trương Trạch sớm có dự liệu.

Chỉ về phía sông băng cách đó không xa: "Phía trước là sông băng Thần Loa Câu, lối vào di tích Ma Quốc mà ta muốn tìm ở ngay trong đó." Sông băng Thần Loa Câu là sông băng cổ có độ cao so với mặt biển thấp nhất thế giới độc nhất vô nhị, nơi thấp nhất hải bạt chỉ có hai ngàn tám.

Cả con sông băng từ giữa hai ngọn núi tuyết lớn xuyên qua, kéo dài mấy cây số thẳng xuống khu rừng nguyên sinh bên dưới.

“Đại gia một hơi tìm được Ma Quốc, rồi hãy nghỉ ngơi.” Hiện tại nếu trực tiếp nghỉ ngơi, mọi người đi nữa e rằng khó khăn.

Khả nếu muốn trực tiếp tiến về di chỉ Ma Quốc, phản đảo có thể nhất cổ tác khí.

Để mọi người chỉ thoáng điều chỉnh, liền tiếp tục xuất phát.

Lam bào Tạng nhân đi qua bên người Trương Trạch, nhìn về phía con Giao Long kia.

“Đều gọi ngài là Long Vương Gia, là bởi vì con rồng này sao?

Loại thần thú trong truyền thuyết này, làm thế nào giữ nó lại bên người?” Lúc này đối với ánh mắt Trương Trạch trong mắt hắn nhiều hơn sùng bái chi tình.

Tuy nhiên không có khoa trương như thành viên Tá Lĩnh, lại phi thường rõ ràng.

Bỗng nhiên trong tay áo Trương Trạch bò ra một con rắn xanh.

“Đơn giản, lúc trước đi cùng ta bên người là một con rắn, sau ăn chút dược liệu đặc thù, hóa thành Giao Long.” Lam bào Tạng nhân nghe xong, giật mình nhìn chằm chằm con quái xà màu xanh đậm mọc lông tơ trước mắt.

“Con này cũng sẽ hóa rồng?” “Chỉ cần tình huống phù hợp, đồng dạng cũng có khả năng hóa rồng!” Điểm này Trương Trạch không có gì phải giấu giếm.

Tiểu Thanh tại ấu niên kỳ, viễn so với Tiểu Cửu càng thêm nguy hiểm.

Nhưng cụ thể có thật sự hóa rồng được hay không, phải xem gen quyết định.

“Huynh đệ, tốt nhất cách con rắn kia xa một chút.” Lão Dương

Nhân kéo Lam bào Tạng nhân, để hắn tỉnh táo trước đã.

"Ngươi biết độc tố của con rắn này, nếu như ta nói cho ngươi, ta trên thân là huyết mạch khắc tinh, ngươi cảm thấy có thể tùy ý tới gần sao?" Từ sau khi sở hữu huyết mạch này, trừ việc không ngừng gia tăng lòng trung thành với Trương Trạch, đồng thời nảy sinh sự ỷ lại đối với huyết mạch.

Huyết mạch trên người hắn là nguồn gốc quan trọng của sinh mệnh và sức mạnh.

Nghe đến lý lẽ này, Lam bào Tạng nhân càng vô pháp bình tĩnh.

Lại đối với Trương Trạch càng thêm bội phục.

"Độc xà đáng sợ như vậy, dám nuôi tại bên người, mới là dũng sĩ đương chi vô quý." Sự tồn tại của con rắn này, ban đầu là mô phỏng hành vi kỳ đặc của Xà Mi Đồng Ngư.

Lại không nghĩ thời gian dài, đi theo bên người hai con rắn cũng từng cái xuất hiện biến dị.

Nhưng giải thích thập phần phiền toái, đương hạ thiếu nhất là thời gian.

Trương Trạch dứt khoát cũng không làm giải thích.

Để mọi người tiếp tục triều hướng sông băng Thần Loa Câu xuất phát.

Sông băng giống như một cái phễu khổng lồ.

Mọi người tiến vào, gặp phải đều là dốc băng nghiêng 45 độ.

Đi xuống phi thường khó khăn, nếu như muốn nguyên lộ trở về e rằng càng thêm gian nan.

"Đường đi như vậy, ta đều hoàn toàn không biết, đến lúc đó chúng ta sẽ trở về như thế nào!" Mấy người phát phát lao tao, y nhiên vẫn

lão lão thực thực đi theo.

Xuyên qua dốc băng hình phễu, rất nhanh đã xuống tới đáy Thần Loa Câu.

Xa xa nhìn lại, phiến cổ băng xuyên này hỗn tạp rất nhiều sông băng hiện đại do tuyết lở thời kỳ khác nhau hình thành.

Xa xa có thể nhìn thấy dưới núi có rừng nguyên sinh.

Men theo sông băng đi vào trong rừng rậm, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân và Hoa Linh ba người, một mực đang nghiên cứu vị trí khả năng tồn tại của Ma Quốc Yêu Tháp.

Dù sao quan hệ đến vận mệnh tộc nhân, ba người khẩn trương đến cực điểm.

Không biết tại phiến sâm lâm này đi bao lâu.

Phía trước hải bạt đột nhiên dâng cao, bốn phía bắt đầu xuất hiện những ngọn núi tuyết cao ngất quy mô tương cận.

"Đây là Địa Long Đỉnh tích cốt của thiên địa!" "Côn Luân Long Mạch phát nguyên địa chính là ở phụ cận." Kim Bàn quan sơn khán long, phát hiện như thế tiếp cận nơi phát nguyên Long Vương, tâm tình khó mà kiềm chế.

Bỗng nhiên có đệ tử Tá Lĩnh nhìn chằm chằm dưới chân sông băng: "Dưới đất có phải là có một cỗ thi thể bằng vàng không?" "Là vàng thật!" Nhìn thấy hoàng kim, mọi người lập tức cúi đầu xem xét.

Tùy hậu mấy người bỗng nhiên vội vàng nhường cho Trương Trạch một con đường, cung kính chờ hắn đi tới.

"Trạch Gia, ngài kiến đa thức quảng, đây là chuyện gì xảy ra?" Lão Dương Nhân ngồi xổm trên sông băng, đương thời lần đầu tiên nhìn thấy thi thể cổ quái như vậy.

“Tuyết Sơn Kim Thân Mộc Nãi Y!” Trương Trạch cẩn thận quan sát bốn phía, vô pháp nhìn thấy tình huống càng phía dưới.

“Là Luân Hồi Tông Tông chủ, tiếp tục đi xuống chính là Cửu Tầng Yêu Tháp.” Nhưng có thể khẳng định, đây là Ma Quốc Cửu Tầng Yêu Tháp.

Chương 191

"Các huynh đệ, lên gia hỏa!" Hơn trăm danh huynh đệ Tá Lĩnh, trừ đi những thành viên thân thể không thích ứng, những người còn lại toàn bộ đều dưới sự an bài của Phong Học Văn, tiến hành phân công hợp tác.

Côn Luân tay cầm búa băng, bên cạnh nước gừng đã chuẩn bị trước tưới lên tầng băng.

Sông băng cổ trước mắt phi thường dày.

Côn Luân cũng gia nhập, nhìn cái tiến độ này cứ đào xuống, chỉ sợ người mệt hư thoát cũng chưa chắc có thể đem tầng băng đào ra.

Nguyên lai theo lý thuyết, tại mấy chục năm sau sẽ hình thành một cái động.

Nhưng hiện tại lại chỉ có tầng băng thật dày.

Chỉ có thể nghĩ biện pháp đem tầng băng phá vỡ, mới có thể chân chính nhìn thấy Cửu Tầng Yêu Tháp dưới lòng đất.

Nhìn tầng băng trước mắt, Trương Trạch bỗng nhiên lấy ra Hạn Bạt Chi Nhãn.

Dùng dây thừng cố định, sau đó đưa cho Phong Học Văn.

"Dùng cái này thử xem." Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân hai người ghé vào trên tầng băng, cẩn thận quan sát thi thể dưới đất.

"Thi thể cuộn mình ở bên trong, nhìn có chút giống hài nhi?" Lão Dương Nhân nhìn chằm chằm bóng đen dưới sông băng, càng xem càng cảm thấy giống một hài nhi chưa sinh ra ngốc tại bên trong.

"Chẳng lẽ, Luân Hồi Tông Tông chủ là một hài nhi?" Chá Cô Tiếu

kinh ngạc nhìn chằm chằm tầng băng.

Trương Trạch thấy thế đi đến bên người hai người: "Luân Hồi Tông tín ngưỡng sau khi chết luân hồi, sẽ trở lại trạng thái thai nhi.

Cho nên đem thi thể Luân Hồi Tông Tông chủ, cũng làm thành bộ dạng này." Hắn tiếp tục triều hướng phía dưới tầng băng ra hiệu phương hướng nhìn một chút.

"Phương hướng Tây Bắc, bên kia là một đời Luân Hồi Tông Tông chủ khác, cũng đồng dạng như thế." Chá Cô Tiếu cẩn thận nhìn chằm chằm phương hướng kia, quả nhiên như lời Trương Trạch nói.

"Băng hóa rồi!!" Phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng nói lanh lảnh mang theo kinh ngạc của Hoắc Tiên Nhi.

"Trạch Gia, cái hạt châu này của ngài có thể hấp thu thủy khí, tốc độ cực nhanh." Hạn Bạt vừa xuất hiện đất đai ngàn dặm khô cằn là có đạo lý.

Nhưng trước mắt chính là sông băng cổ.

Hạn Bạt có lợi hại hơn nữa, cũng vô pháp đem nơi này biến thành một mảnh đất khô cằn.

Chỉ sợ Hạn Bạt nằm mơ cũng không nghĩ tới, sẽ bị Trương Trạch dùng để hóa băng.

"Đồng thời thêm vào nước gừng và muối để gia tốc dung hóa." Tùy theo một tiếng lệnh hạ, lượng lớn muối công nghiệp bị đổ xuống.

Muối ăn tuy rằng không giống như những năm đầu khan hiếm như vậy, nhưng dùng để hóa băng lại quá lãng phí.

Tùy theo Hạn Bạt Chi Nhãn không ngừng hấp thu, nhan sắc hạt châu lại không thấy thay đổi.

Y nhiên là một mảng màu xanh đen.

Chỉ còn lại một tầng mỏng manh cuối cùng, Tiểu Ca bỗng nhiên ấn Côn Luân xuống.

"Tiếp tục nghỉ ngơi, để ta." "Tiểu Ca!" Huynh đệ Tá Lĩnh thấy Tiểu Ca đi tới, toàn bộ đều vội vàng nhường đường.

"Vị Tiểu Ca này cùng Trạch Gia đồng tộc, e rằng cũng là cao nhân..." Huynh đệ Tá Lĩnh chưa thấy qua Tiểu Ca ra tay.

Cộng thêm người Trương gia tịnh không quá thích nói chuyện, dẫn đến sự tồn tại cảm của Trương Thụy Lâm và Tiểu Ca đều không mạnh.

Tiểu Ca tịnh không tiếp lấy búa băng, dùng hai ngón tay đi xúc bính tầng băng.

Gõ vài cái, phía dưới xuất hiện tiếng run rẩy vi nhược.

Bỗng nhiên ánh mắt hắn ngưng thị tầng băng, trên thân Kỳ Lân hình xăm đột hiển.

Sức mạnh toàn thân ngưng tụ một chỗ.

Oanh!

Răng rắc răng rắc!

Tiếng vỡ vụn nhanh chóng truyền đến.

"Phá khai rồi, Tiểu Ca không hổ là đồng tộc với Trạch Gia, uy lực một quyền kinh khủng như thế!" Phá khai tầng băng, Tiểu Ca đứng tại bên cạnh lẳng lặng quan sát.

Chuyến đi này, bản lai là vì người nhà.

Nhưng căn cứ mọi người phân tích, Ma Quốc cùng bộ lạc Khang Ba Lạc nằm ở cùng một phương hướng.

Hẳn là cùng thuộc về đầu nguồn long mạch Côn Luân.

Nhưng mẫu thân của hắn hiện tại sinh mệnh phi thường vi nhược, dựa theo miêu tả của Trương Trạch, đó là người thực vật.

Nếu như trực tiếp đi gặp, liền chỉ có thể gặp ba ngày.

Trương Thụy Lâm đứng tại bên cạnh, khẽ nói: "Nếu có thể tìm được Long Tủy Dịch, đó là tinh hoa sinh ra từ thuở sơ khai của long mạch.

Nghe nói Mục Trần Châu cũng có được sức mạnh trường sinh, hoặc là hai thứ kết hợp, có lẽ cũng có biện pháp có thể đem người cứu sống." Nhưng biện pháp hắn nói, đều không có hoàn toàn nắm chắc.

Trương Trạch đi tới vỗ vỗ bả vai Tiểu Ca.

"Tiểu Ca, yên tâm đi, ta có biện pháp có thể cứu mẫu thân ngươi." Hắn nói thập phần khẳng định.

Tuy rằng không có nói rõ, trong lòng lại có tuyệt đối nắm chắc.

Tiểu Ca khẽ gật đầu, liền tiếp tục đứng tại một bên không nói thêm nữa.

Rất nhanh, Côn Luân dẫn người đào ra cỗ hoàng kim mộc nãi y kia.

Thi thể mặt ngoài bị hoàng kim bao bọc, lại mọc ra lông trắng.

"Bạch hung, chẳng lẽ muốn thi biến?" Tôn Quốc Phụ nghe xong lập tức đi lên phía trước xem xét.

"Bất thành khí hậu, cự ly thi biến còn kém một chút thời gian, một lát nữa trực tiếp thiêu đi là được." Hắn còn định đem mộc nãi y trực tiếp lấy ra.

"Chờ đã!" Lại nghe Kim Bàn bỗng nhiên hô dừng lại: "Đã là Luân Hồi Tông Tông chủ, thi thể khả năng nào không có cơ quan?" Tôn

Quốc Phụ lập tức thu hồi tay.

Cẩn thận nghĩ lại, lập tức cảm thấy cẩn thận là có đạo lý.

"Sư huynh nói đúng, tốt nhất dùng Khổn Thi Tác đem thi thể kéo ra ngoài là ổn thỏa nhất." Mấy người thương lượng ra phương pháp ứng đối, bên cạnh một cái cần câu cá bỗng nhiên xuất hiện trong tay Trương Trạch.

Cần này tên là Điếu Thi Can, vốn chuẩn bị để câu bánh chưng.

Mọi người Tá Lĩnh nhìn cần câu liền biết, Trương Trạch muốn động bánh chưng.

Đây cũng là quy củ cũ của Tá Lĩnh, gặp bánh chưng thì Hắc Lư Đề Tử, lưới cá, Điếu Thi Can là ba thứ thiếu một thứ cũng không được.

Một hàng lưỡi câu bị vung lên trên người mộc nãi y.

Lưỡi câu lao lao đem thi thân móc lại.

Bỗng nhiên, thi thể đang cuộn mình mãnh nhiên ngẩng đầu.

"Mau tránh ra!" Một đạo hỏa diễm lam sắc khổng lồ trùng thiên.

Trương Trạch thấy thế, đem lưỡi câu dùng lực kéo một cái.

Mộc nãi y quay đầu chuyển hướng sông băng.

Lập tức bị coi như trợ lực để dung hóa sông băng.

Tôn Quốc Phụ nhìn hỏa diễm lam sắc vừa rồi, lập tức kinh đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

"Xem ra lại nhặt về được một cái mạng." Không có kinh nghiệm hạ đấu, nếu không phải Trương Trạch yêu cầu, hoặc là cả đời hắn đều càng thích làm một Kim Điểm Tiên Sinh hơn.

"Lửa thật kinh khủng!" Chá Cô Tiếu thấy thế, đột nhiên đi về phía

trước vài bước.

Lại thấy băng phía sau mộc nãi y toàn bộ đều bị đốt xuyên.

Thậm chí ngay cả một tòa tháp vàng trong mộ thất tạo bằng băng phía sau đều bị trực tiếp nung chảy.

Nước vàng chảy xuôi trên mặt đất, hình thành một đôi đà tử vàng.

Trương Trạch giải thích nói: "Đây là Ma Quốc Vô Lượng Nghiệp Hỏa, trong truyền thuyết là liệt hỏa có thể đem linh hồn thiêu thành tro tàn.

Tại Ma Quốc, sức mạnh tương đối với nó nãi là Cùng Thần Băng, có thể trong nháy mắt làm cho người ta đông kết thành băng, cùng loại hỏa diễm này đồng dạng đáng sợ.

Đợi chút nữa xuống đáy Yêu Tháp, thiết vật xúc động hành sự." Nhắc nhở xong, thấy phía dưới bị đốt xuyên, hắn lập tức thu hồi Điếu Thi Can.

Chương 192

Tùy ý ném vào không gian Thao Thiết, ngẩng đầu nhìn về phía đầu rồng khổng lồ trên đỉnh đầu.

"Thông đạo hiện tại vào không được, đợi xuống đến đáy ta sẽ lại thả ngươi ra." Lần này Giao Long lại không có quá nhiều kháng cự.

Hiện tại nó đã có trí tuệ, tự nhiên cũng nhìn ra được thông đạo kia phi thường chật hẹp.

Thu hồi Tiểu Cửu, Trương Trạch nhìn về phía linh tháp bồi táng trong mộ thất.

Mã não ngọc thạch các loại đều bị thiêu hủy.

Đảo lại hoàng kim trên mặt đất được bảo lưu lại.

Bốn phía tường thể băng thất điêu khắc rất nhiều hình tượng ác quỷ.

Tựa hồ là một loại trớ chú.

Trương Trạch nhìn về phía động băng bên cạnh, phía dưới là một cái vực sâu băng giá khổng lồ.

Bốn phía đông đảo thi thể mai táng trong sông băng bồi táng, toàn bộ đều triều hướng phương hướng vực sâu.

"Vị trí những thi thể này cùng hướng về, hẳn là nơi Cửu Tầng Yêu Tháp tọa lạc." Hoắc Tiên Nhi thập phần linh hoạt đi theo trong mộ thất.

Tại trong đám người, độ nhu nhận của nàng hẳn là tốt nhất.

Không hiểu rõ truyền thống Ma Quốc, nhưng nhìn đông đảo thi thể triều hướng cùng một cái phương hướng, ít nhiều cũng có thể đoán ra

một chút.

Xuyên qua phía dưới vực sâu băng, Trương Trạch nhìn thấy tòa Cửu Tầng Yêu Tháp trong truyền thuyết kia.

Cự ly vết nứt tịnh không xa.

Phía dưới cũng có một đạo dốc băng, chỉ cần đi xuống, cẩn thận một chút là có thể đến tầng cao nhất của Yêu Tháp.

Ánh mắt lại cẩn thận xem xét, tại nơi thấp nhất của Yêu Tháp, có một cỗ thi thể nữ tử bằng thủy tinh được đặt ở phía trên một khối thủy tinh khổng lồ.

Thân thể thiếu nữ phi thường kỳ đặc, trên thân gân mạch huyết quản phân bố rõ ràng, thể nội ngũ tạng đều đủ.

Duy độc thiếu đi đôi mắt và não bộ.

Hẳn là đã bị Luân Hồi Tông lấy đi đại não và Vô Giới Yêu Đồng của Quỷ Mẫu Niệm Hung Hắc Nhan.

"Yêu Tháp ở dưới đáy, ta và Tiên Nhi xuống trước, phía sau đều cẩn thận một chút." Lời vừa dứt, Hoắc Tiên Nhi thông thạo trượt xuống dốc băng, đồng thời trong tay nắm lấy một sợi dây thừng.

Sau một cái lộn mèo đẹp mắt, bình ổn rơi trên Yêu Tháp.

Khẽ thở ra một hơi, nàng bỗng nhiên đối với Trương Trạch hồi mâu nhất tiếu: "Trạch Gia, người phía sau nắm lấy dây thừng xuống, sẽ an toàn hơn một chút." Trương Trạch tiên là bất cấm ý nhìn chăm chú thêm hai giây, sau đó nắm lấy dây thừng nhanh chóng đáp xuống trên Cửu Tầng Yêu Tháp.

"Suy xét chu toàn." Nhìn về phía Yêu Tháp dưới chân, tiếp theo lại muốn đi xuống sẽ đơn giản hơn nhiều.

Do không gian trong Yêu Tháp tương đối hữu hạn, Trương Trạch

chỉ cho mấy người xuống trước.

Đợi đả thông, những người khác lại đi theo xuống.

Tầng thứ nhất Yêu Tháp, là gian phòng thấp bé cấu trúc thổ mộc.

Mộc liệu màu đen lịch kinh ngàn năm không mục nát, ở giữa có một khối bàn băng khổng lồ đặt trên mặt đất.

Tại mặt ngoài bàn băng điêu khắc hình tượng một võ tướng ngân giáp đầu sói.

Loại tạo hình áo giáp này cổ phác, triều đại cửu viễn, phi thường phù hợp với niên đại trước khi Ma Quốc diệt quốc.

Kim Bàn đồng dạng xuống tầng thứ nhất Yêu Tháp.

Vừa xuống, lập tức để Côn Luân đem bàn băng đập vụn.

"Chờ đã, tiền bối, phía trên giống như có văn tự." Hoắc Tiên Nhi nhìn bàn băng lại phát hiện những văn tự này hoàn toàn xem không hiểu.

"Là Quỷ Động văn của Ma Quốc, ta căn bản vô pháp xem hiểu." Trương Trạch không định đi để ý tới tin tức phía trên.

Bởi vì vô luận có xem hiểu trớ chú hay không, đều bắt buộc phải trực tiếp đi xuống dưới đáy.

"Án chiếu giải thích trong phong thủy bí thuật, tầng thứ nhất Yêu Tháp tịnh không tồn tại cơ quan, bàn thủy tinh tên là Linh Cái, tại đa số mộ táng hình thế tháp táng, chỉ dùng làm trang sức." Lời vừa dứt, Côn Luân trực tiếp gõ nát thủy tinh.

Mấy người nhanh chóng đi xuống tầng tiếp theo.

Dùng phương thức đồng dạng, đem toàn bộ bàn thủy tinh ở tất cả lối vào nhất tịnh đập vụn.

Một lát sau, Trương Trạch để mọi người trước tiên an tâm đợi trong Yêu Tháp nghỉ ngơi.

Điểm danh mấy người Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh và Hoắc Tiên Nhi đi theo xuống dưới tra tham tình huống.

Giơ tay lên, một vị giả tượng bỗng nhiên xuất hiện.

"Mời Thanh Ô Tử lão tiên sinh trợ ta một tay." Trong nháy mắt Ngự Linh Thượng Thân, Thanh Ô Tử xuất hiện trên thân Trương Trạch.

Trong nháy mắt đó, trong não đột nhiên có thêm một loại phương thức tư duy hoàn toàn bất đồng.

"Lát nữa nếu như gặp tình huống, toàn bộ đều dựa theo vị trí ta nói mà đứng." Tại trong đầu đối với Thanh Ô Thuật bỗng nhiên có lý giải bất đồng.

Cái gọi là Thanh Ô Thuật, trắc địa chi cát hung, địa cát hung quyết định vận thế con người.

Nếu như có thể ngay lập tức tìm được cát vị, chẳng khác nào chiếm được vận may.

Doãn Tân Nguyệt nhìn Trương Trạch phân phối phương vị cho mấy người, lại nhớ tới Ngự Linh Thượng Thân triệu hoán Thanh Ô Tử vừa rồi.

Trong lòng sai trắc, khả năng đây là Thanh Ô chi thuật trong truyền văn.

Cửu Tầng Yêu Tháp tầng đáy nhất, ánh mắt Trương Trạch nhanh chóng nhìn về phương vị bốn phía.

"Chấn Diên Thiên Họa, Tuyệt Ngũ Thiên Lục." Doãn Tân Nguyệt đứng tại bên cạnh hiếu kỳ nhìn về phía phương hướng ánh mắt

Trương Trạch đang nhìn.

“Bắc và Nam?” Tới gần quan sát, nàng đại khái đoán được hàm nghĩa ánh mắt Trương Trạch đại biểu.

Điều này làm cho trong lòng Trương Trạch bội cảm an ủi.

“Chuẩn xác mà nói, là Chính Bắc và Chính Nam, thiết ký không được đi ba phương hướng Đông Bắc, Tây Nam, Tây Bắc.” “Diên Niên tại Bắc.

Phục Vị tại Nam.” Hiện tại vị trí đang đứng, đã có mấy phần ý tứ Phong Hậu Kỳ Môn.

Thông qua Thanh Ô Tử ngự linh thượng thân, tùy tiện đứng một cái là vị trí tốt nhất.

“Chuẩn bị sẵn Kim Cương Tán, lát nữa tùy thời sẽ dùng đến.” Cát vị chỉ là giúp người chọn thời cơ tốt nhất.

Ánh mắt nhìn về phía thiếu nữ thủy tinh phía trước.

Nữ tử toàn thân trong suốt, không có ngoại y, có đặc trưng nữ tử rõ ràng.

Nếu không phải là một cỗ thi thể nữ bằng thủy tinh, e rằng mọi người đều sẽ cho rằng nàng tịnh chưa tử vong.

“Lão Dương Nhân, ngũ thức của ngươi linh mẫn, ta hiện tại dạy ngươi Văn Địa Thuật, ngươi đi triều hướng về phương Bắc, tìm địa đạo do Luân Hồi Tông đào.

Bên kia là đường nhỏ gần nhất thông đến Phượng Hoàng Thần Cung.” Văn Địa Thuật cần người đảo đấu trọng điểm biện biệt mùi vị bùn đất, không khí sản sinh từ hoàn cảnh bất đồng.

Những kinh nghiệm này Lão Dương Nhân toàn bộ đều có, tự nhiên không cần lo lắng.

Đã Diên Niên tại Bắc, muốn kéo dài thọ mệnh Bàn Sơn nhất mạch, lối ra tự nhiên cũng tất định tại phương Bắc.

Ma Quốc lại bị người Tạng xưng là Yêu Ma phương Bắc, cũng chính bởi vì bắt nguồn từ vực sâu lòng đất phương Bắc.

Hoa Linh cẩn thận quan sát khối thủy tinh trước mắt, nói: "Ta thấy khối thủy tinh phía trước, cùng khối mà võ tướng đầu sói đứng trên mặt đất kia hình dạng tương tự." "Khối sơn thể thủy tinh này, tên là Thủy Tinh Tự Tại Sơn." Ánh mắt Trương Trạch rơi vào trên bề mặt khối sơn thể thủy tinh.

"Là hóa thân của Ngân Sắc Yêu Nô Bạch Lang Vương sau khi chết, một khi có người tiếp cận, Lang Yêu đại quân sẽ từ trên trời giáng xuống." Trong cái truyền thuyết này nói Lang Yêu đại quân, chỉ chính là bầy sói đã gặp trước đó.

"Không thể nào, một con sói lớn cỡ nào cũng không quá khả năng biến thành một khối thủy tinh to lớn như vậy nha!" Lão Dương Nhân đang thi triển Văn Địa Thuật, đại khái đã tìm được vị trí địa đạo.

Đang muốn lấy ra xẻng sắt, đem tầng băng bề mặt cửa hang đục ra.

"Cái này khó nói." Ánh mắt Trương Trạch cuối cùng rơi vào trên thi thể thủy tinh.

"Quỷ Mẫu mới là tồn tại nguy hiểm nhất ở trong này." Đôi hốc mắt trống rỗng kia của Quỷ Mẫu, không biết từ lúc nào, bỗng nhiên hướng về phía phương hướng bọn hắn đang đứng.

"Chờ đã, thi thể thủy tinh động rồi?" Hoắc Tiên Nhi lập tức lấy ra Cửu Tiết Tiên.

Vì để cho bảo hiểm, nàng nhanh chóng triều hướng thi thể thủy tinh quất một roi.

Thi thể thủy tinh đột nhiên lộ ra nụ cười tà dị.

Chương 193

"Quỷ Mẫu tô tỉnh rồi!" [Sơ đại Quỷ Mẫu tô tỉnh, thỉnh túc chủ dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết nguy cơ trước mắt.] Tốc độ nhanh nhất, vậy thì dễ làm.

Thi thể thủy tinh đột nhiên há miệng, từ bên trong bay ra hàng trăm con Đạt Phổ Quỷ Trùng màu trắng bạc.

"Mọi người cẩn thận, là Băng Thần Nãi Cùng." Bốn phía sớm có chuẩn bị.

Vị trí mỗi người đang đứng, vừa vặn tránh được một vòng công kích đầu tiên.

Lúc những con Đạt Phổ Quỷ Trùng này lần nữa lao tới, mấy người đã sớm có phòng bị, nhẹ nhõm dùng Kim Cương Tán đem những con trùng này đỡ ra.

"Biến thành dễ dàng như vậy!" Hoắc Tiên Nhi lập tức sát giác được lần này cùng trước đó, tự hồ có sự khác biệt rõ rệt.

Nhất cử nhất động hữu như thần trợ.

"Chẳng lẽ là bởi vì sự khác biệt trong vị trí chúng ta đứng?" "Thanh Ô Thuật trong truyền thuyết!" Doãn Tân Nguyệt cự ly gần nhất, một đôi mắt to nhìn chằm chằm Trương Trạch trước mắt, lập tức bị thực lực của hắn chiết phục.

Phong thủy thuật thông thường đều bị cho rằng tại loại thời điểm quan kiến này không dùng được vào việc gì, đỉnh đa dùng để tìm kiếm mộ thất.

Lại không nghĩ tới, vẻn vẹn chỉ là khác biệt vị trí, đã để mấy người chiếm hết tiên cơ.

Trương Trạch lại không có thời gian để ý tới mọi người.

Từ trong không gian Thao Thiết, lấy ra Quỷ Quan.

Trong tay cầm một đoạn Hắc Lư Đề Tử, trực tiếp đem miệng của Đạt Phổ Quỷ Trùng thuộc tính Thổ bất đồng, hoàn toàn lấp kín.

Một cỗ quan tài lấy được từ Trùng Cốc, lớn nhỏ vừa vặn có thể dung nạp thi thể nữ tử thủy tinh.

Trương Trạch đem nữ thi đẩy một cái, trực tiếp nhốt vào trong Quỷ Quan.

Đồng thời đem Quỷ Quan ném vào không gian Thao Thiết, giao cho Thi Vương trông coi.

Nếu không giữ được, quanh quẩn Băng Thần Nãi Cùng, e rằng hai cái Đấu Thi cũng phải toàn bộ hóa thành bụi băng.

Đối mặt với những con trùng trước mắt này, Tiểu Cửu đi ra chưa chắc đã chiếm được tốt.

Hắn đem Tiểu Thanh trực tiếp lôi ra ngoài.

"Đừng sợ, dùng dịch tiên dung hợp không khí, thử xem có thể hay không nuốt những con Đạt Phổ Quỷ Trùng này." Để nó ăn sâu bọ, vậy tự nhiên sẽ cảm thấy buồn nôn.

Nhưng đối với rắn nhỏ màu xanh mà nói, những con Đạt Phổ Quỷ Trùng vỏ ngoài thủy tinh này, mỗi một con đều giống như tác phẩm nghệ thuật hình thành từ pha lê.

Bỗng nhiên thấy Chá Cô Tiếu định dùng lửa, hắn lập tức nhắc nhở: "Đừng dùng lửa." "Băng Thần Nãi Cùng gặp lửa tức biến Vô Lượng Nghiệp Hỏa!" Những con Đạt Phổ Quỷ Trùng ở trình độ này, toàn thân đều là Nãi Cùng Thần Băng.

Tiểu Thanh nhanh như tia chớp lao lên, tiên dịch trong miệng hóa

thành khí thể phun ra, bao phủ lấy năm con Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Lập tức, quá trình dung giải chậm chạp bắt đầu.

Những con Đạt Phổ Quỷ Trùng khác thấy vậy, đột nhiên thụ kinh, ùa lên tấn công Trương Trạch như ong vỡ tổ.

Hắn bỗng nhiên vươn tay ra.

Mồ hôi toàn thân bốc hơi thành khí thể, hòa nhập vào hơi nước.

Khí thể màu lam nhạt nhanh chóng khuếch tán ra ngoài.

Mồ hôi này, đồng thời cũng là 'Khí' do Lục Khố Tiên Tặc trong cơ thể hình thành.

Khí vừa xuất hiện liền tạo thành một cỗ long quyển cường đại.

Tiếp thụ không được việc 'ăn', bên kia trực tiếp dùng Khí nghiền nát những con Đạt Phổ Quỷ Trùng kia thành bột mịn.

Đồng thời ép lấy toàn bộ tinh hoa trong đó.

Hàng trăm con cá lọt lưới đột nhiên bị bao phủ, không ngừng giải phóng Nãi Cùng Thần Băng.

Nhưng Khí tịnh phi thực chất, Nãi Cùng Thần Băng có lợi hại đến đâu cũng không thể đông kết Khí thành băng.

Đám người Tá Lĩnh đang bị kinh nhiễu trên Cửu Tầng Yêu Tháp, nhìn thấy Trương Trạch xử lý Đạt Phổ Quỷ Trùng trong truyền thuyết, lại còn có cả Nãi Cùng Thần Băng do Quỷ Mẫu giải phóng ra. "Lão phu nhớ được trong cổ thư có nhắc, Nãi Cùng Thần Băng, vật sống chạm vào sẽ lập tức hóa thành khối băng, lại bị người chạm vào thì đương trường sẽ bị đánh thành bụi băng." Kim Bàn hồi ức lại những tin tức tìm hiểu được tại sư môn.

Cơ bản có thể xác định, Mạc Kim Giáo Úy năm đó, có khả năng không chỉ một người tiến vào Cửu Tầng Yêu Tháp.

Dù sao Tào Tháo thiết lập quân đội đảo đấu, chuyện này cũng là bình thường.

Đạt Phổ Quỷ Trùng bản thân hầu như không có giá trị, nhưng Nãi Cùng Thần Băng trong đó lại hoàn toàn không giống nhau. "Nguy rồi, cỗ sức mạnh này quá mạnh, sắp đỉnh không được nữa rồi." Trương Trạch cảm thấy thân thể cường độ hiện tại đỉnh không được Nãi Cùng Thần Băng.

Trong não hải hốt nhiên hiện lên hình ảnh Kỳ Lân.

Cùng Kỳ là hung thú, càng thích hợp chiến đấu, cũng không phải là Kỳ Lân không thích hợp, chỉ là Kỳ Lân tương đối ôn hòa, loại thời điểm này càng dễ dàng chưởng khống. "Kỳ Lân phụ thể!" Trương Trạch đột nhiên quát to một tiếng.

Một con Kỳ Lân bất ngờ từ trên trời giáng xuống, dung nhập vào thân thể hắn. "Kỳ Lân!

Chui vào trong thân thể Long Gia rồi!" Doãn Tân Nguyệt đứng ở bên cạnh, nhìn chằm chằm tình trạng của Trương Trạch, trong lòng phi thường lo lắng. "Đạt Phổ Quỷ Trùng lại lợi hại như vậy!

Hoa Linh, muội tinh thông y thuật, có biện pháp nào có thể giúp đỡ không?" Nhìn tình huống của Trương Trạch, Hoa Linh đồng dạng cũng phi thường khó chịu. "Tình huống của Trạch Gia vượt ra khỏi phạm vi nhận thức y thuật mà ta được học.

Ta hiện tại cũng không nghĩ ra biện pháp." Hoa Linh lắc đầu.

Bên cạnh, Hoắc Tiên Nhi cùng hai nữ đứng cùng một chỗ, đồng dạng vẻ mặt lo lắng nhìn Trương Trạch.

Trên gương mặt tiên nữ, đôi mày tú lệ nhíu chặt.

Lão Dương Nhân vừa đả thông địa đạo, hốt nhiên kích động xoay người, lại thấy trên người Trương Trạch phụ thể một đầu Kỳ Lân.

Con Kỳ Lân kia như một bộ chiến giáp, xuất hiện trên người hắn.

Lượng lớn Khí dung nhập vào thân thể, hiệp trợ hấp thu Nãi Cùng Thần Băng. "Sư huynh, Trạch Gia...?" "Trạch Gia đang hấp thu Nãi Cùng Thần Băng, chúng ta hiện tại giúp không được gì, chỉ có thể thủ ở bên cạnh, không thể để bất luận kẻ nào tới gần!" Hốt nhiên bốn phía truyền đến tiếng sói tru.

Có đại lượng Tuyết Lang từ bốn phương tám hướng lao đến.

Lời nguyền quả nhiên ứng nghiệm.

Chỉ cần có người tới gần Thủy Tinh Tự Tại Sơn, hậu duệ Yêu Lang sẽ nhanh chóng bao vây.

Nhìn đám Tuyết Lang xuất hiện, Trương Trạch lại hốt nhiên có chút hưng phấn. "Tới đúng lúc lắm!" Hắn đột nhiên lao vào giữa bầy sói.

Sử dụng toàn lực phóng xuất Khí toàn thân.

Tức thì một cỗ khí màu lam bao phủ toàn bộ bốn phía.

Trương Trạch dang rộng hai tay, lẳng lặng hưởng thụ quá trình này. "Thư thản!" Khí do Lục Khố Tiên Tặc hình thành sở hữu năng lực dung giải tương tự.

Không cần mở miệng đi ăn, lại có thể trong nháy mắt thu lấy tinh hoa sức mạnh trong cơ thể đám yêu nô này.

Bầy sói trong nháy mắt huyết nhục hóa thành tro bụi, chỉ còn lại xương cốt quái dị rơi đầy đất. "Long Gia lại đại phát thần uy!

Long Gia vạn tuế!" Kim Bàn lẫn trong đám người, cùng Tôn Quốc Phụ hai người bị chen ra biên duyên, vẻ mặt cười khổ nhìn người bên cạnh: "Sư đệ, có chút không thích hợp!" Hắn hốt nhiên phát hiện, trên những bộ cốt hài yêu nô di lưu quanh Trương Trạch, tàn lưu lại băng

tinh.

Tuy rằng không nhiều, nhưng đích xác là có.

Điểm này, Trương Trạch tựa hồ cũng có sở phát hiện. "Chuyện gì xảy ra?

Hấp thu Nãi Cùng Thần Băng xong, Khí của ta biến dị rồi?" Có thể nói mỗi người trong cơ thể đều có Khí tồn tại.

Chương 194

Tiên thiên nguyên khí trong cơ thể người có đặc điểm bất đồng, mang lại cảm giác cũng bất đồng.

Con người khi sinh ra từ trong bụng mẹ mang theo tiên thiên nguyên khí, là nguồn gốc của sinh mệnh.

Thông thường không cách nào vận dụng loại Khí này.

Trương Trạch hiện tại trong cơ thể đa phần là hậu thiên chi Khí, sau khi hấp thu thiên địa sinh cơ, lại xa xa mạnh hơn hậu thiên chi Khí bình thường.

Khí mà người thường hấp thu, đa phần rút ra từ trong thực vật.

Hồi thần, sự chú ý hoàn toàn trở lại.

Chịu ảnh hưởng bởi lời nguyền của Thủy Tinh Tự Tại Sơn, bốn phía y nguyên có Tuyết Lang liên tục không ngừng bao vây tới. "Toàn bộ tiến vào trong địa hạ ám đạo, lập tức rời khỏi nơi này." Mất đi Quỷ Mẫu, Thủy Tinh Tự Tại Sơn cũng đột nhiên xuất hiện vết nứt.

Đội ngũ trăm người trật tự rút lui về phía địa hạ ám đạo.

Con đường mà Luân Hồi Tông lặng lẽ mở ra này, ngược lại hiện tại phái thượng dụng tràng.

Kim Bàn thừa cơ kiểm tra một chút những bộ cốt hài kia.

Băng tinh trên bề mặt bắt đầu tan chảy.

Theo sát Cửu Tầng Yêu Tháp, bốn phía đột nhiên xuất hiện tình huống ngoài ý muốn.

Đường lui của mọi người bị hoàn toàn phong tỏa.

Tại biên duyên thông đạo phía dưới, có một con sông ngầm chậm

rãi chảy qua.

Trong sông sinh sống một loại tôm cá trong suốt nào đó, đang không ngừng bơi lội.

Mọi người bắt đầu men theo con đường này đi về phía trước. "Tiểu ca, ta xác thực đang đi về hướng bộ lạc Khang Ba Lạc, nhưng ta không xác định đến lúc đó có thật sự có đường để đi hay không." Trương Thụy Lâm tự nhiên cũng biết sự tồn tại của bộ lạc Khang Ba Lạc.

Càng biết nơi đó giấu một cái Thanh Đồng Môn.

Tại Trương gia, nếu không phải là người Trương gia chân chính hạch tâm, thậm chí đều không có tư cách biết sự tồn tại của Trường Bạch Sơn Thiên Cung.

Cho dù là nội gia nhân cũng giống như vậy.

Loại người như Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn, đối với sự tồn tại của Vân Thiên Cung biết được cực ít.

Men theo thông đạo càng ngày càng khoát hoạt không ngừng đi về phía trước.

Vực sâu phía sau sớm đã để tuyết lở hoàn toàn chôn vùi.

Một đoạn thời gian sau, lại sẽ hình thành băng xuyên mới. 【Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ.】 "Tạm thời bỏ vào trong Thao Thiết Không Gian, cũng tính là hoàn thành?" Nguyên bản Trương Trạch cũng chỉ ôm tâm lý may mắn thử một chút.

Không ngờ lại được. 【Chỉ cần kết quả phù hợp, quá trình tịnh không quan trọng.

Mời lựa chọn khen thưởng của ngài.】 【Khen thưởng 1: Lục thất tứ thập nhị lộ đao pháp, lựa chọn sau nhiệm vụ lần tới tất đạt

được Ma Đao Thiên Nhận, đến từ thế giới Thích Khách.】【Khen thưởng 2: Trác Long Trùy ba cái, tính chất giống như Trảm Tiên Phi Đao, đến từ thế giới Dị Nhân.】 Tứ thập nhị lộ đao pháp có đôi khi nhìn thì tựa hồ không có uy lực bao lớn.

Bất quá trọng điểm của Trương Trạch càng quan chú vào Ma Đao Thiên Nhận phía sau.

Hắn vốn dùng đao, thanh đao này tuy nhiên trạng thái rách nát, nhưng uy lực lại ti hào không yếu.

Tự nhiên chọn tứ thập nhị lộ đao pháp.

Sau khi đưa ra lựa chọn, bọn họ tựa hồ vô ý đi qua một tòa tháp thủy tinh. "Sư phụ, vừa rồi con tựa hồ đi qua một nơi đầy thủy tinh." Phong Học Văn nói. "Sao không dừng lại?" Vừa rồi Kim Bàn cũng có ý vô ý quan chú bốn phía, thấy chung quanh không có dị thường, tự nhiên cảm thấy không có sự tình đặc thù phát sinh.

Phong Học Văn nhớ lại khu vực đó, đốn thì cả người rùng mình: "Chỗ đó cho người ta cảm giác âm khí rất nặng." "Là ta bảo Học Văn không được dừng lại." Tôn Quốc Phụ từ phía sau đi tới. "Chỗ đó là một cái tế đàn, lộ ra sự bất tường, không nghi dừng lại." "Được rồi, được rồi, chỗ đó cũng không có giá trị đặc thù." Chủ yếu cũng là một tòa tháp, dùng để miêu tả đẳng cấp Ma Quốc.

Trên cùng là gia súc, địa vị người bình thường chỉ cao hơn gia súc.

Địa vị bên trên thuận theo sức mạnh, càng đi xuống càng mạnh.

Sau đó là một mảng bị xóa trắng, lại về sau là quái xà đầu mọc bướu thịt và tịnh kiến a hàm.

Xếp sau quái xà là một nữ nhân dùng hai tay che mặt, hẳn là đại biểu cho Quỷ Mẫu.

Sau Quỷ Mẫu là Hư Số Không Gian.

Những thứ này Trương Trạch sớm đã rõ như lòng bàn tay, xem hay không xem cũng đều như nhau.

Quan trọng nhất là, Ma Quốc Ác La Hải Thành tựa hồ ở phía trước.

Tòa thành này bản thân là do hành cảnh huyễn hóa ra, tịnh phi chân thực tồn tại, bản thân không có ý nghĩa bao lớn.

Chân chính có ý nghĩa là Phượng Hoàng Thần Cung trầm nhập trong nước cùng với Vô Giới Yêu Đồng được cung phụng trong đó.

Theo thông đạo phía trước, mọi người tiếp tục đi.

Bên cạnh ám hà có những con sứa nước ngọt, cũng theo việc không ngừng đi sâu vào trong mà dần dần thưa thớt.

Đi được một dặm đường, Trương Thụy Lâm trong lòng còn tồn nghi: "Trương Trạch, ta chuyến này mang nhiều người như vậy, đến lúc đó đi tới Khang Ba Lạc, không lo lắng sẽ có nội gian tồn tại sao?" Bộ lạc Khang Ba Lạc và Trương gia là thế giao.

Đồng dạng thuộc về hai tộc sở hữu trường sinh huyết mạch, vẫn luôn cùng nhau thủ hộ bí mật của thế giới này.

Trương Trạch lại tự tin nói: "Thúc công, điểm ấy đại khả yên tâm, ta có thủ đoạn sàng lọc." Sợ Trương Thụy Lâm không tin, Trương Trạch tùy tay lấy ra cổ trùng giả làm cái hộp.

Nhìn về phía đông đảo anh em Tá Lĩnh trung thành cảnh cảnh sau lưng. "Hôm nay ta cũng giao cho anh em một cái đáy." Hắn đem sự tồn tại của cổ trùng cho mọi người nhìn một cái. "Vật này là cổ trùng, vì để phòng chỉ trong anh em có địch nhân trà trộn vào, ta ở trên người mỗi người đều lưu lại cổ trùng.

Bất quá, mọi người cũng không cần lo lắng, chỉ cần trong lòng không có phản bội, cổ độc tự nhiên sẽ từ từ tán đi." Nhìn cổ trùng

trong tay tịnh không có động tĩnh rõ ràng, chứng tỏ những con cổ hạ xuống sớm đã không thấy.

Trương Trạch đối với mọi người lại nói: "Cổ trùng không phản ứng, chứng minh đều không có vấn đề." Đông đảo anh em Tá Lĩnh y nguyên không có phản ứng quá lớn.

Loại cổ này, thậm chí là vật chất vô hình, chỉ cần không phát tác thì rất khó bị người phát giác.

Hạ Kim Tàm Cổ, một khi có người muốn phản bội liền lập tức sẽ phát tác, căn bản cũng đẳng không đến ngày giải cổ. "Long Gia là thần nhân bực này, làm bất cứ chuyện gì đều có đạo lý của ngài!" "Đúng, chúng ta tuyệt đối vô điều kiện chi trì." "Ta bình sinh cũng ghét nhất là phản đồ, một khi phát hiện, không cần Long Gia ra tay, anh em chúng ta sẽ tự giải quyết!" Trương Thụy Lâm nhìn phản ứng cổ trùng, phi thường tán đồng gật gật đầu: "Xác định là tốt rồi.

Hiện tại ta không có bất kỳ ý kiến gì nữa." Tiểu Ca đứng ở bên cạnh lại không chú ý cổ trùng, chỉ nhìn chằm chằm con rắn trên cánh tay Trương Trạch.

Nguyên bản màu ám thanh, gần đây lại hốt nhiên bắt đầu biến thành màu bích thanh.

Bề mặt ngưng kết băng tinh. "Con rắn của ngươi sao vậy?" "Đang biến dị, lần trước ăn Đạt Phổ Quỷ Trùng, đang hấp thu Nãi Cùng Thần Băng.

Hai ngày nữa sẽ tốt." Trương Trạch mặc kệ Tiểu Thanh đang quấn trên người, hiện tại màu sắc của nó càng ngày càng đẹp mắt. "Sẽ không phải biến dị xong lại thành một con giao long đi?" Trương Thụy Lâm chăm chú nhìn chằm chằm Tiểu Thanh.

Trương Trạch liếc mắt một cái, thấy khí tức quân xưng, y nguyên

đang trầm thụy, liền nói: "Thuận theo tự nhiên đi." Bên người hắn đã có một con rồng, nhưng hai con này kỳ thực là chị em ruột, gien tương đối không khác biệt lắm.

Đi ở phía trước dò đường, Chá Cô Tiếu cùng Hồng Cô Nương hai người hốt nhiên quay lại. "Phía trước có một tòa tường thủy tinh cự đại, e là không dễ đi qua." Tại phía trước mấy người một đoạn cự ly, là một đạo tường thủy tinh cao vài trăm mét.

Loại độ cao này tương đương khoa trương.

Tường thành bình thường bất quá vài chục mét đã là phi thường cao.

Một tòa cao ốc trăm tầng bình thường đại khái ở độ cao hai ba trăm mét.

Nhưng mọi người dần dần tiếp cận chi hậu, sở kiến lại cảm giác tiếp cận bốn trăm mét. "Là Tai Nạn Chi Môn trong truyền thuyết Ma Quốc!" Lam bào Tàng nhân rảo bước tiến lên.

Chương 195

Phía dưới tường thủy tinh bị nước sông bao phủ.

Nước sông xuyên qua tường. "Căn cứ tin tức Luân Hồi Tông lưu lại, trước đây tại đáy phiến hồ này đã khai thác một cái toại đạo." Lam bào Tàng nhân đứng ở bên hồ, nơi này xử vu địa hạ, dưới nước một mảnh đen kịt.

Chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy trong đó tựa hồ có hắc ảnh cự đại đang chậm rãi bơi lội. "Hắc ảnh dưới nước kia là gì?" Hồng Cô Nương và Chá Cô Tiếu đồng dạng ngồi xổm xuống mặt nước tỉ mỉ quan sát. "Một con cá." Trương Trạch nhìn luân quách trong nước, Tiểu Cúc Hoa có thị lực viễn siêu thường nhân, so với những người khác nhìn thấy toàn mạo hắc ảnh trước tiên.

Tại bên người hắc ảnh phi thường hỗn loạn.

Đầu tiên có thể thấy đại lượng bầy cá màu trắng đang ở bốn phía xua đuổi địch nhân.

Đồng thời, lại có mấy con sinh vật giống như thằn lằn khổng lồ đang không ngừng công kích con cá lớn kia.

Dựa theo nguyên tác, chuyện con cá lớn ngàn năm kia bị quần công hẳn là chuyện của vài chục năm sau mới đúng.

Không ngờ sự tình lại phát sinh sớm.

Trong nháy mắt, hắc ảnh dưới nước đã xuyên qua tường thủy tinh sang bên kia. "Đi, việc này không nên chậm trễ, đuổi theo." Trong lúc mấy người do dự, Trương Trạch chuẩn bị xuống nước.

Khi mấy người đang hiếu kỳ, hắn đã nhảy xuống. "Loài cá to lớn như thế, e là đã sống ngàn năm." Kim Bàn vuốt râu: "Chẳng lẽ những

con quái vật bên cạnh đang giết cá đoạt đan?" Loài cá có thể sống ngàn năm đa phần đều có kỳ ngộ không ai biết.

Trong cơ thể nếu không có thứ có thể làm cho trường sinh, tuyệt không có khả năng sống lâu như vậy.

Thời gian Cổ Cách vương triều đản sinh cơ hồ tương đương với thời Đường.

Huy hoàng hơn bảy trăm năm, trong đó địa vị của Luân Hồi Tông tại vương triều cực cao.

Dựa theo thời gian suy tính, đến nay cũng hơn một ngàn năm, cơ bản tương đương với tuổi của con cá này. "Đúng rồi, Trạch Gia đâu?" Hồng Cô Nương hốt nhiên nhìn về phía bốn phía.

Vị Trạch Gia này hiện tại chính là lão đại mới của cô. "Xuống nước rồi." Lão Dương Nhân nhìn nhân ảnh trong nước, không chút do dự trực tiếp nhảy xuống.

Bên cạnh không biết từ lúc nào, một cái thân ảnh tiêm sấu khác cũng nhanh chóng bơi đi.

Trương Trạch ở trong nước, bởi vì phế bộ sớm đã lột xác, có thể ở trong nước nín thở thời gian dài.

Người Trương gia bản thân huyết mạch có thể cường hóa ngũ tạng.

Chỉ là không có khoa trương như Lục Khố Tiên Tặc.

Sau khi lột xác, Trương Trạch ở trong nước phảng phất như một con cá.

Thân thể mang theo phụ diện ảnh hưởng dễ dàng bị thể chất hiện tại kháng trụ.

Cũng may tâm cảnh hắn hiện tại ổn cố, không có đến tình trạng

mê thất.

Đồng thời càng xác định một điểm, chỉ cần mục tiêu minh xác, tuân thủ nội tâm, ổn trụ ranh giới cuối cùng, sẽ không dễ dàng mê thất.

Phía sau, Doãn Tân Nguyệt phát hiện hắn xuống nước, không chút do dự đi theo.

Cũng không suy xét tình huống phiến thủy vực này sâu bao nhiêu.

Bởi vì lặn sâu, cộng thêm vừa rồi không có hít vào đầy đủ dưỡng khí... xem tình huống có chút thiếu oxy.

Trương Trạch thấy thế, chủ động độ khí cho nàng.

Hốt nhiên ở dưới nước song nhãn đối thị, Doãn Tân Nguyệt lại khả ái nở nụ cười.

Hồi lâu, môi chia lìa.

Tùy hậu, Trương Trạch mang nàng trồi lên mặt nước.

Quan sát bốn phía, nhìn lại nàng toàn thân ướt sũng, liền nói: "Hiện tại bộ dạng này không thích hợp ra ngoài, ta đưa nàng đi một nơi." "Được, vô luận là nơi nào, ta đều đi." Với độ trung thành hiện tại, nếu như dùng trị số biểu thị, thì là 100.

Không có huyết mạch ảnh hưởng, tựa hồ cũng đồng dạng cực cao. "Là nơi thi triển Bàn Vận Thuật sao?" Đôi mắt cổ linh tinh quái của nàng nhìn chằm chằm Trương Trạch.

Trước đó xem hắn thi triển, phát hiện tịnh không trực tiếp làm cho đồ vật đi tới chỗ khác, chờ người đi rồi đồ vật mới tới, liền đoán được một chút.

Trương Trạch lập tức đem nàng đưa vào Thao Thiết Không Gian.

Đồng thời quan sát một hồi, phát hiện tịnh vô dị thường.

Nhìn Trương gia lão trạch bên trong, Doãn Tân Nguyệt kinh ngốc rồi.

Trương Trạch chỉ đạo nàng dùng Hạn Bạt Chi Nhãn hong khô y phục, rồi nhanh chóng bơi ngược trở lại.

Tại Thao Thiết Không Gian, vẫn luôn có thể trang nhập vật sống.

Chỉ là vì để không bạo lộ bí mật, đây là lần đầu tiên hắn đem Doãn Tân Nguyệt bỏ vào.

Dù sao cả người ướt đẫm, không tốt để bộ dạng này xuất hiện trước mặt anh em Tá Lĩnh.

Bên kia phát hiện đông đảo anh em Tá Lĩnh xuống nước, hắn lập tức chỉ đường cho mọi người: "Bơi về phía biên thượng tường thủy tinh, phía dưới vị trí gần bờ có một cái động lớn." Mọi người lập tức dựa theo lời Trương Trạch bơi đi.

Những người còn lại thấy Trương Trạch vẫy tay cũng đều đi theo xuống nước.

Trương Trạch đem Hoắc Tiên Nhi đang do dự có nên lập tức xuống nước hay không cũng đưa vào trong không gian.

Tùy hậu là Hoa Linh.

Hai nữ sau khi đi vào, nhìn thấy Trương gia lão trạch, đồng thời nhìn đến ngây người.

Càng kinh ngạc hơn là ở bên trong nhìn thấy Doãn Tân Nguyệt.

Thấy ba người kích động trò chuyện, Trương Trạch chuyển sang kiểm tra tình huống những người khác chung quanh. "Dưới nước là loại cá trắng không vảy, tên là Bạch Hồ Tử Ngư, tịnh không thương người, nhưng số lượng bàng đại cũng có khả năng bị ngộ thương.

Xuống nước xong tận lượng đừng tiếp cận bầy cá." Lúc này dưới

nước lờ mờ có thể nhìn thấy vết máu.

Chờ mọi người đều bơi qua mặt kia của tường thủy tinh, xa xa nhìn thấy Ác La Hải Thành đèn đuốc sáng trưng.

Mọi người trồi đầu lên mặt nước. "Chẳng lẽ Ma Quốc ngàn năm trước chưa diệt vong?" Lam bào Tàng nhân bất khả tư nghị nhìn về phía trước. "Ma Quốc đích đích xác xác diệt vong rồi, hiện tại nhìn thấy, e là chỉ là Ác La Hải do Vô Giới Yêu Đồng hành cảnh huyễn hóa ra mà thôi." "Vô Giới Yêu Đồng lợi hại như thế sao!" Kim Bàn không biết lúc nào cũng xuất hiện ở bên cạnh trong nước.

Mấy người nói chuyện, cả người đều có chút run rẩy. "Hành cảnh huyễn hóa nhất định phải có Vô Giới Yêu Đồng, Phượng Hoàng Thần Cung ở ngay bên cạnh." Tại một khu vực ẩn tế bên bờ, có người nhìn thấy Phượng Hoàng Thần Cung đã bị ngập một nửa. 【Chúc mừng túc chủ tìm được lối vào đô thành Ma Quốc, xin mau chóng đem ngọc bội Thao Thiết bỏ vào trong long tủy.】 Nhìn vị trí Phượng Hoàng Thần Cung trước mắt, nguyên bản hẳn là phong thủy cực giai, lại tao ngộ phá hoại nghiêm trọng.

Kim Bàn đụng đụng Tôn Quốc Phụ: "Sư đệ, di chỉ Ma Quốc, địa xử thiên địa chi sở hợp, bốn mùa chi sở giao, như kim biến thành dạng này, thật đáng tiếc cho phong thủy đại hảo." Tôn Quốc Phụ nhìn về phía trước, dần dần tới gần Phượng Hoàng Thần Cung, tại vị trí thiên điện có một mảnh khu vực không bị nước nhấn chìm.

Chờ sau khi lên bờ, toàn bộ Phượng Hoàng Thần Cung tựa hồ cũng dung không nổi hơn một trăm người. "Nhìn phong thủy nơi này, một mảnh hoang vu, một mảnh lang tạ, bên ngoài có ác ngư đánh nhau, phân minh là cảnh tượng phong thủy bị phá mới có." Mọi người đều đang đợi Trương Trạch xuất hiện.

Hồng Cô Nương hốt nhiên phát hiện bên người thiếu ba người:

"Doãn tiểu thư đâu?

Hoa Linh và Hoắc gia tiểu thư cũng không thấy." Chá Cô Tiếu đột nhiên nhìn về phía bốn phía.

Phía trước bốn phía toàn là nhân ảnh, không thể xác định ai với ai.

Một lát sau nhìn kỹ lại, phát hiện hồi lâu không nghe thấy động tĩnh của Hoa Linh. "Đang ở nơi an toàn." Thân ảnh Trương Trạch hốt nhiên xuất hiện trên nóc Phượng Hoàng Thần Cung.

Chương 196

"Toàn bộ gia tăng tốc độ vào trong Phượng Hoàng Thần Cung.

Đừng phân tán, ngộ công kích thì ba người một tổ, phối hợp tác chiến." Bốn phía bị một hồ nước phong thực bao vây.

Trong nước có đại lượng Bạch Hồ Tử Ngư, nhìn lại bốn phía, con cá lớn vừa rồi công kích phân minh là một loại cự thú tên là Ban Văn Giao.

Bốn phía nhân số đông đảo, càng ngày càng nhiều Ban Văn Giao trực tiếp chui vào trong nước. "Mọi người cẩn thận, kia là Ban Văn Giao, một loại thằn lằn khổng lồ, động vật ăn thịt hung mãnh!" Một đầu Ban Văn Giao từ dưới nước chui lên.

Chá Cô Tiếu đột nhiên sử dụng Khôi Tinh Thích Đấu, đá thẳng vào nó.

Khẩn tiếp theo lại là mấy chiêu Thập Nhị Lộ Đàm Thối.

Động tác của Chá Cô Tiếu làm cho anh em Tá Lĩnh bốn phía đột nhiên dấy lên tin tâm.

Phong Học Văn thấy thế, đại hảm nói: "Tấn công!

Loại Ban Văn Giao này nhược điểm ở dưới bụng, mắt và trong miệng cũng là nhược điểm." Sau tiếng hô, đám người Tá Lĩnh ba người một tổ, hai người ôm lấy Ban Văn Giao, người còn lại vung đao.

Trong đó bộ phận đệ tử Tá Lĩnh phát hiện bụng Ban Văn Giao phi thường nhu nhược, trực tiếp một đao lên, kết liễu nó.

Thế là nguyên bản bị vây công, anh em Tá Lĩnh toàn bộ y hồ lô họa gáo, đột nhiên phản phác.

Cục thế nguyên bản bị bao vây đột nhiên bắt đầu nghịch chuyển.

Điều này làm cho Trương Trạch cảm thấy có chút ý ngoại.

Đứng tại đỉnh bộ Phượng Hoàng Thần Cung, nhìn chằm chằm tình huống phía dưới.

Xem ra lần này đều không cần ra tay rồi. "Nhìn dạng này, một đoạn thời gian rèn luyện đã có thành quả." Một hai năm sau, thành Trường Sa tức sắp nghênh đón Nhật khấu đại cử tiến công.

Trần Ngự Lâu lưu lại cho hắn một ngàn người, tuy thân thủ không tệ, nhưng muốn đến thời điểm tất yếu tham dự tác chiến, chỉ sợ có sở khiếm khuyết.

Khắp tại lúc này, Ban Văn Giao ở xa xa thấy trên mặt nước phiêu phù đại lượng thi thể đồng loại, hốt nhiên bơi ngược trở lại bờ.

Lúc này, con cá lớn kia bị mấy đầu Ban Văn Giao trong nước truy đuổi vào trong đại điện Phượng Hoàng Thần Cung.

Khu vực này sớm đã bị nước nhấn chìm một bộ phận tương đương.

Trương Trạch thấy thế, ánh mắt nhìn về phía trong đại điện.

Nếu không nhớ lầm, lối vào đi tới đô thành chân chính của Ma Quốc nằm ở trong Phượng Hoàng Thần Cung.

Ánh mắt nhìn chằm chằm mặt nước, hốt nhiên thấy trên mặt nước xuất hiện động tĩnh.

Chỉ thấy bên trong dần dần bắt đầu xuất hiện một cái vòng xoáy, vòng xoáy kia càng ngày càng lớn, bắt đầu đem nước chung quanh hút vào trong đó.

Đến rồi!

Trương Trạch thấy thế liền biết thời cơ mở ra lối vào đã đến. "Sở

hữu anh em Tá Lĩnh, tập trung lại vị trí của ta.

Toàn bộ đi vào trong vòng xoáy, chú ý cự ly, đừng để lạc nhau." Thoại âm chưa dứt, đệ tử Tá Lĩnh từ bốn phương tám hướng toàn bộ không chút do dự vây lại.

Theo sát vòng xoáy cự đại xuất hiện, đối diện hấp lực cường đại, các vị đệ tử Tá Lĩnh lại không có ti hào do dự.

Đây là sức mạnh của tín ngưỡng.

Tổng cộng hơn một trăm người, toàn bộ trước sau xuyên qua thủy đạo thật dài.

Cũng không biết nước đã đưa mọi người đến nơi nào.

Trương Trạch bảo trì tư thế, ổn ổn theo dòng nước rơi xuống không gian cự đại dưới lòng đất.

Hốt nhiên cảm giác thất trọng mãnh liệt xuất hiện, mọi người chỉ cảm thấy tiến vào một không gian to lớn.

Phanh... phanh phanh phanh...

Một đóa nấm đế vương cự hình sinh hoạt dưới lòng đất đỡ lấy mọi người.

Nhưng theo số người càng ngày càng nhiều, nấm đế vương cũng sắp chống không nổi rồi. "Xuống trước rồi nói." Trương Trạch lạc xuống mặt đất xong, đem ba người Hoa Linh, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tân Nguyệt thả ra. "Ta đang ở đâu?" Hoa Linh nhìn Trương Trạch trước tiên, sau đó nhìn những gương mặt quen thuộc như Chá Cô Tiếu. "Hô ~ Chung quy cũng ra rồi!" Ba người đều thở phào một hơi.

Trương Trạch không dặn dò các nàng không thể nói ra, liền không có ngay trước mặt mọi người đàm luận tình huống nội bộ Thao Thiết Không Gian.

Tại trong Thao Thiết Không Gian là một cái không gian hầu như tối tăm không ánh mặt trời.

Mấy người chỉ có thể thắp đèn, bên trong yên tĩnh, đồng thời cũng vô liêu.

Đại khái cũng chỉ có Đấu Thi mới có thể tập quán loại hoàn cảnh này.

Tại hoàn cảnh cự đại như thế, Trương Trạch từ bỏ ý định thả Tiểu Cửu ra đánh.

Nơi này cự ly tế đàn Ma Quốc có một đoạn khoảng cách. "Lập tức kiểm kê nhân số, xem thiếu bao nhiêu người." Trương Trạch ánh mắt nhìn về phía bốn phía, lờ mờ có thể nghe thấy động tĩnh chung quanh. "Trạch Gia!

Anh em Tá Lĩnh thiếu mất ba mươi người." Hồng Cô Nương xác nhận nhân số xong, lập tức báo cáo tình huống. "Biết rồi.

Lui ra sau trước đi." Bình đạm nói xong, hắn chuyển hướng về phía truyền ra động tĩnh.

Khống chế Kỳ Lân phụ thể, mạnh mẽ hướng lên không trung gầm lên một tiếng giận dữ.

Tiếng Kỳ Lân gầm vang lên, anh em Tá Lĩnh đều nghe thấy, vừa nghe thanh âm liền biết ở nơi nào.

Xa xa, hơn mười anh em Tá Lĩnh nhanh chóng tụ lại một chỗ. "Là thanh âm Kỳ Lân thần thú dưới trướng Long Gia!" Trong không gian địa hạ bàng đại, bên bờ nước có vô số đại phù du đang bay múa.

Phù du sinh mệnh ngắn ngủi, tại trong nước ấu trùng mọc ra cánh xong, đại ước chỉ có thể ở trên không trung sống vài phút đồng hồ.

Những con trùng này thân thể tán phát ra huỳnh quang phấn đặc

thù, đem toàn bộ địa hạ đều bao trùm trong một tầng huỳnh quang màu trắng thần bí mông lung.

Theo việc đông đảo anh em Tá Lĩnh tập hợp, cuối cùng nhân số một cái không thiếu, toàn bộ một lần nữa tụ tập lại một chỗ.

Lão Bạch Hồ Tử Ngư Vương không biết bị trôi dạt đi nơi nào.

Trương Trạch nhớ được, trong bụng con cá kia có nuốt Vô Giới Yêu Đồng, mới có thể sống thành lão tổ tông của đông đảo Bạch Hồ Tử Ngư.

Men theo đạo lộ một đường đi xuống, dọc đường tùy chỗ có thể thấy đều là phù du huỳnh quang.

Lúc này, một phiến khu vực bên cạnh hốt nhiên có một mảnh vỏ đen đang chậm rãi nhuyễn động.

Vỏ đen từng tầng từng tầng thân mình dài ra.

Đám người Tá Lĩnh đột nhiên giới bị nhìn chằm chằm bên kia. "Tôm tích cự hình." Chá Cô Tiếu nhìn chằm chằm những vật khổng lồ trước mắt này.

Ai có thể nghĩ tôm tích có thể lớn hơn cả người.

Thứ này tục xưng là tôm tít.

Vô số chân giống như rết. "Bằng hữu Tàng địa có ăn tôm tích không?" Kim Bàn hốt nhiên cười hỏi: "Không bằng ta nấu vài con nếm thử?" Lam bào Tàng nhân nhìn thoáng qua thể hình đại tôm tích, trực tiếp cự tuyệt: "Thôi đi, loại bàng nhiên đại vật này muốn nấu chín, e là phải đến năm nào tháng nào..." Khẩn tiếp theo, bốn phía hốt nhiên truyền đến tiếng vang lách cách.

Bốn phía hốt nhiên xuất hiện một bầy Địa Quan Âm giống như chuột tuyết.

Những động vật này móng vuốt sắc bén, am hiểu đào hang, vây quanh bốn phía đại tôm tích liền lao lên công kích.

Chương 197

Mấy người trơ mắt nhìn cự hình tôm tích tại trước mặt những con Địa Quan Âm này hào vô chiêu giá chi lực, sống sờ sờ bị xé xác, đem thịt bên trong chi giải rồi mang đi. "Đi thôi, nơi này có quy tắc sinh tồn." Chá Cô Tiếu tuy rằng trong lòng sinh liên mẫn, lại tịnh không muốn phá hoại sinh thái tự nhiên nơi này. "Phía trước có núi lửa ngầm." Lam bào Tàng nhân đi tới đây, hốt nhiên đối với đô thành Ma Quốc thâm tàng tại đáy đất này cũng cảm thấy phi thường hiếu kỳ. "Ta có thể cảm giác không gian này, sung mãn sức mạnh tà ác." Hắn nhìn hình xăm Phượng Hoàng xuất hiện trên người mình.

Tin tưởng giờ khắc này những người có hình xăm khác, hẳn là cũng đều toàn bộ có phản ứng.

Chúng nhân đi tới phụ cận phiến núi lửa kia, phát hiện một chỗ núi lửa đã chết.

Bốn phía sinh sống một bầy thằn lằn núi lửa.

Thể hình ba năm mét không đồng đều, mang theo đặc trưng động vật cổ lão thời kỳ băng hà.

Mãn chủy răng nanh sắc bén, vừa nhìn đã biết không dễ chọc.

Nhiên, đội ngũ Tá Lĩnh lại hoành hành vô kỵ.

Kinh qua thắng lợi tại hồ phong thực, trong lòng sung mãn tín tâm.

Muốn so sánh, những con thằn lằn núi lửa trước mắt này, thể hình thậm chí không bằng Ban Văn Giao đã giết chết trước đó.

Trương Trạch giơ tay ra hiệu mọi người tản ra tìm kiếm manh mối. "Gia, bên này có bích họa!" Theo mấy đệ tử Tá Lĩnh vây lại trước một phiến bích họa.

Trương Trạch nhìn chằm chằm trên vách đá, phát hiện phía trên sung mãn những phù hiệu nguyên thủy.

Họa tượng tinh la tán bố tinh đấu, trong đó một mảnh đồ án tinh vân hình con mắt, tại dưới sự sấn thác của thú văn năm móng, chính đối phương đông. "Tôn tiền bối, nhìn xem tinh tượng này, có giống quái tượng nào đó hay không?" Nhớ được đương sơ Hiến Vương, trong miệng ngậm Mộc Trần Châu, trên tay lại lao lao nắm chặt ngọc hoàn khắc toàn thiên thập lục quái.

Chứng minh ngọc hoàn kia cực có khả năng đến từ Ma Quốc.

Mọi người nhìn chằm chằm bích họa, Tiểu Ca lại độc tự tiếp xúc vách đá bên cạnh.

Dùng tay tiếp xúc hoa văn bích họa, thông qua sự gõ nhẹ, suy đoán ra tình huống phía sau tường. "Phía sau là rỗng." Tiểu Ca nhìn chằm chằm một khối khu vực vuông vức trước mắt giống như một cánh cửa.

Đang muốn dùng ngón tay phá khai đạo môn, hốt nhiên sát giác không thích hợp. "Bên trong có tiếng bước chân!" Lam bào Tàng nhân bên cạnh cũng nghe thấy: "Xác thực có tiếng bước chân, thanh âm phi thường cự đại, giống như người khổng lồ đang đi lại." Tiểu Ca ra hiệu mọi người tản ra.

Vươn tay liền mở cửa ra.

Lại thấy sau cửa một mảnh đen kịt, phía sau thạch môn dường như khắc đồ án.

Lại không có ai lưu ý, trên vai Trương Trạch, con thanh xà đang trầm thụy kia hốt nhiên bị kinh tỉnh.

Thổ ra xà tín, ánh mắt nhìn về phía trong thông đạo. "Có thể cảm giác bên trong có đồng loại?" Thông đạo này, Trương Trạch nếu

không nhớ lầm, bên trong có đại lượng quái xà đỉnh đầu mọc bướu thịt.

Nghe Trương Trạch và con rắn bên người đối thoại, Lão Dương Nhân đột nhiên kích động nói: "Bên trong có độc xà?" Nếu như phía sau là tế đàn trọng yếu trong Ma Quốc, thủ hộ tại trong thông đạo này, vậy nhất định sẽ không phải là loại rắn bình thường.

Tỉ mỉ ghé sát vào, có thể nghe thấy thanh âm chậm rãi nhuyễn động bên trong.

Số lượng hàng ngàn hàng vạn, mật mật ma ma xà loại đang chậm rãi bò hành. "Tê ~ Sư huynh, ta có thể nghe thấy tiếng rắn bò bên trong!" Chá Cô Tiếu sắc mặt nghiêm túc đứng ở bên cạnh: "Ta cũng nghe thấy.

Trạch Gia, tình huống loại rắn này, ngài hiểu rõ không?" Hiện tại người có thể trông cậy vào cũng chỉ có Trương Trạch. "Xem cái này." Bên cạnh Tiểu Ca nhìn nội dung trên phiến đá kia: "Phía trên nói, đi vào nhất định phải nhắm chặt hai mắt.

Nếu không một khi mở mắt, sẽ vạn kiếp bất phục." Phù điêu điêu khắc đại lượng đồ án con mắt.

Đa số hầu như đều nhắm mắt.

Trong số những con mắt mở ra, phía sau xuất hiện thân ảnh đen kịt.

Đại khái ý tứ và Tiểu Ca miêu tả không sai biệt lắm.

Ánh sáng đèn pin tựa hồ không cách nào chiếu vào trong.

Toại đạo được hình thành bởi khoáng thạch kết tinh màu trắng bốn phía, giống như một đường hầm thiên nhiên.

Đây cũng là Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn trong truyền thuyết Ma

Quốc.

Trương Trạch hốt nhiên lấy ra cỗ quỷ quan phong ấn Quỷ Mẫu trước đó.

Quỷ Mẫu bên trong đã bị cho ăn Hắc Lư Đề Tử.

Đáng tiếc khu thể đã hóa thủy tinh, không cách nào đánh vào ba mươi sáu cây Tinh Quan Đinh Thi Châm.

Nếu không khẳng định có thể vạn vô nhất thất.

Quỷ quan vừa xuất hiện, chúng nhân bốn phía toàn bộ hạ ý thức lui lại. "Trạch Gia, ngài...?" Trương Trạch nhìn về phía mọi người bên cạnh: "Mở nắp quan tài thạch tinh màu lam kia ra.

Sau đó đẩy quan quách vào toại đạo." "Đả toán mượn dùng thủy tinh khu thể của Quỷ Mẫu, làm cho xà loại bên trong phạm kỵ?" Hoa Linh nghe Trương Trạch nói, lập tức đoán được vài phần dụng ý. "Nếu như vậy, mọi người ai cũng không cần nhắm mắt." Côn Luân trực tiếp đem nắp quan tài đẩy ra.

Thủy tinh nữ thi bên trong đột nhiên bật dậy.

Hắc Lư Đề Tử trong miệng cũng sắp rơi xuống.

Thủy tinh nữ thi nguyên bản khuôn mặt vô bi vô hỉ, giờ phút này sung mãn phẫn nộ.

Mắt thấy sắp bạo phát.

Trương Trạch tùy tay đem Hắc Lư Đề Tử đánh sâu vào thêm vài phần.

Xem ra Hắc Lư Đề Tử đích xác hữu hiệu.

Lam bào Tàng nhân làm người đầu tiên, Chá Cô Tiếu từ bên cạnh hiệp trợ.

Sau đó Trương Thụy Lâm và Lão Dương Nhân nhanh chóng gia nhập trong đó.

Nhưng không phải bởi vì trọng lượng quan tài, mà là vì sự hung hiểm trong đó.

Theo sát quỷ quan bị chậm rãi đẩy vào bên trong.

Chá Cô Tiếu chỉ cầm lân quang đồng làm vật chiếu sáng.

Lại thấy bốn phương tám hướng cuộn mình vô số hắc xà cổ quái.

Trên vảy rắn xuất hiện vết tích màu đỏ nhàn nhạt, mỗi một con rắn đỉnh đầu đều mọc bướu thịt cổ quái.

Tê tê ~ Tiểu Thanh hốt nhiên bò lên người thủy tinh nữ thi.

Bốn phía tức thì bắt đầu kết băng, cũng đồng dạng dung hợp Nãi Cùng Thần Băng.

Theo thủy tinh nữ thi xuất hiện, cơ hồ tất cả xà loại toàn bộ nhường ra một con đường. "Thật sự hữu dụng!" Lão Dương Nhân áp thấp thanh âm, nhưng nhịn không được kích động.

Nhưng đúng lúc này, trong toại đạo hốt nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Có hắc ảnh đang đuổi theo mọi người.

Lam bào Tàng nhân sát giác tiếng bước chân, nhìn về phía thủy tinh khoáng trên đầu: "Là tà linh trong ngọn núi này!

Biết chúng ta không có nhắm mắt, bị xem là tiết độc thần linh!" Hắc ảnh là một cái linh hồn thể cự đại.

Trương Trạch nhìn chằm chằm một đạo hắc ảnh cự đại đang tới gần. "Không hổ là Đại Hắc Thiên, giấu sức mạnh cường đại như vậy!" Tà linh cũng là một loại linh, đã là linh, vậy đào thoát không được Câu Linh Khiển Tướng.

Vừa mới xuất hiện ý niệm, trong tay lập tức sản sinh khí độc đặc của Câu Linh Thuật.

Chương 198

Một đoàn hắc khí xuất hiện tại trong tay hắn. "Đến đây đi Đại Hắc Thiên!

Không phải đang tìm ta sao?" Thanh âm Trương Trạch không ngừng hồi đáng trong toại đạo.

Tất cả tinh thể bốn phía theo Đại Hắc Thiên thể bị Câu Linh Thuật kiềm chế, không ngừng sản sinh rung động.

Kích Lôi Sơn sở dĩ tên là Kích Lôi Sơn, là bởi vì Đại Hắc Thiên thể sẽ công kích thủy tinh sơn thể.

Làm thành sức mạnh thủ hộ tối trọng yếu trong sơn thể. "Tình huống gì?" Lam bào Tàng nhân vốn tưởng rằng toại đạo này sẽ khó đi.

Lại không ngờ, hiện tại hoảng trương không phải bọn họ, mà ngược lại là tà linh Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn thủ hộ nơi này. "Có vấn đề không phải là núi, tà linh bản thân cũng là linh thể!!" Kim Bàn nhìn tình huống hiện tại, đột nhiên phóng thanh cười nói: "Ta sớm đã không ngờ tới." "Tiền bối, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Đảo lại giảng cho ta nghe chút." Lão Dương Nhân và Chá Cô Tiếu nhìn đến mộng, hoàn toàn không minh bạch cụ thể phát sinh chuyện gì.

Bất quá Chá Cô Tiếu não tử chuyển nhanh hơn một chút. "Tà linh là linh thể, cùng Kỳ Lân thậm chí cùng Cùng Kỳ bản chất giống nhau!" Phong Học Văn lần nữa hâm mộ nhìn Trương Trạch đối phó tà linh khiến người nghe tin đã sợ mất mật trước mắt.

Tại trong truyền thuyết liên quan đến Ma Quốc, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn là tà thần phi thường khủng bố.

Nhưng hiện tại gặp phiền toái không phải bọn họ, mà là cái tà thần này.

Quỷ Mẫu đang tìm biện pháp đào thoát cũng dừng lại.

Chỉ là thủy tinh thi, cũng chỉ tô tỉnh một chút ý thức, lại không phải chân chính phục sinh.

Nhưng Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn chung quanh đang bị Trương Trạch từ trong thủy tinh sơn thể lôi kéo ra, lại mang cho người ta một loại uy áp đáng sợ. "Câu Linh Thuật!

Thu!" Theo thoại âm của Trương Trạch vừa dứt.

Hắc ám bốn phía đột nhiên nhanh chóng thu súc.

Tà thần Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn trong truyền thuyết, bị Câu Linh Thuật của Trương Trạch nhanh chóng từ trong sơn thể xé rách ra.

Sau đó trực tiếp thu súc, biến thành một cái hắc ảnh kỳ đặc chỉ có ngón trỏ dài hai ngón tay rộng trong tay hắn. "Phốc ~ Thu nhỏ lại xong là tà linh sao?" Lam bào Tàng nhân cảm giác có chút không cách nào tiếp thụ tà linh đang ở trong tay Trương Trạch trước mắt.

Trương Trạch nắm chặt tay lại.

Hắc ảnh nhanh chóng tiêu thất. 【Chúc mừng túc chủ Câu Linh Thuật hoạch đắc đề thăng!】 Nghe hệ thống nhắc nhở, Trương Trạch liền biết bởi vì duyên cố Đại Hắc Thiên, Câu Linh Thuật không còn ở giai đoạn sơ cấp nữa.

Hiện tại sau lưng có Cùng Kỳ, Kỳ Lân, Thanh Ô Tử, hiện tại lại thêm một cái hắc ảnh nghĩa.

Nhưng hắc ảnh tựa hồ tịnh không thích hợp chính diện tiếp trụ sức mạnh.

Nó am hiểu hơn việc cải biến hoàn cảnh.

Nếu không cũng sẽ không trốn ở trong thủy tinh, đem thị tuyến che khuất hoàn toàn. "Xem ra nơi này không phải chủ sân của Đại Hắc Thiên!" Nhớ được tà linh trong nguyên tác, chàng kích sơn thể trực tiếp xuất hiện tràng cảnh sơn băng địa liệt.

Đại lượng quái xà trong toại đạo, bởi vì sợ hãi Quỷ Mẫu, toàn bộ không dám khinh cử vọng động.

Mấy người đem quỷ quan khiêng ra ngoài toại đạo, trước mắt hiện ra một thế giới cơ hồ toàn bộ do thủy tinh khoáng tổ thành.

Trước mắt mọi người xuất hiện một động thủy tinh to lớn đến mức kinh người.

Trên khung vòm cao hàng chục mét, nước không ngừng nhỏ xuống tí tách.

Hồ ngầm treo trên đỉnh đầu, mạch đá thủy tinh ngang dọc giao thoa, từng cụm tinh thể chĩa xuống dưới như những mũi chông khổng lồ.

Mọi người bước đi trong thông đạo, tựa như lạc vào một mê cung kính vạn hoa đảo ngược.

Trương Trạch dừng lại ở lối vào.

Dưới chân là mây mù trắng xóa, thứ vân khí này vừa giống sương mù lại vừa giống hơi nước, thực chất là khói đá sinh ra do sự vận động tạo sơn làm tinh thể hóa tịnh.

Động huyệt bị chia làm hai nửa từ giữa, cắt thành hai tầng, bên dưới là hồ nước ngưng tụ tựa như bạch vân.

“Động quật này vừa dẹt vừa rộng, lại không khiến người ta cảm thấy áp lực, quả thực thần kỳ.” Kim Bàn sớm đã nhận ra phía trước,

đa phần là càng lúc càng tiếp cận long mạch, liền bất giác gia tăng tốc độ.

Hắn nhìn về phía Tiểu Ca ở sau lưng, khuyên nhủ: "Tiểu Ca, nếu Trương Trạch đã nói nơi này có long tủy, vậy thì đa phần là thật sự có." "Long tủy chính là tinh hoa sinh ra từ thuở ban sơ của long mạch, lại còn có Trương Trạch ở đây, bí mật trên người tiểu tử này cũng quá nhiều rồi..." "Nếu hắn đã dám nắm chắc, vậy nhất định là đã liệu nhiên vu tâm." "Đúng vậy." Tiểu Ca vốn ít nói đã lâu, nay lại đáp lại một câu.

Sau đó liền bắt đầu quan sát tình huống xung quanh.

Trong biển mây phía trước nổi lên một ngọn núi ngọc hoàng ngọc, đài phẳng ở lối vào và đỉnh ngọn núi ngọc có một con đường đá lăng không nối liền.

"Nhìn cái kia xem, dây leo dường như đã biến thành hóa thạch." Hoắc Tiên Nhi nhìn chằm chằm vào thực vật bên đó, phát hiện những dây leo thô kệch nửa hóa thạch nửa thực vật kia đã được nhân tạo sửa thành thang trời thông dụng.

"Thời gian hình thành hóa thạch không ngắn, có lẽ trước khi Ma Quốc ra đời, những thứ này đã tồn tại." Kim Bàn bỗng nhiên thốt lên một tiếng kinh ngạc: "Nơi này mây sâu sương phủ, tựa như tiên cảnh." Hắn bỗng nhiên đi lên phía trước, bốc một nhúm long sa trên mặt đất.

"Không thể tin nổi, quả thực không thể tin nổi, khắp nơi đều là long sa?" "Chẳng lẽ, chúng ta đang ở trong long mạch?" Hoắc Tiên Nhi lấy ra chiếc điếu trụy (mặt dây chuyền) mang theo bên người.

Bề mặt điếu trụy ấm áp, đang phát ra ánh sáng chưa từng có.

"Không sai, chỉ khi tiếp cận long mạch, điếu trụy mới có phản

ứng như vậy!" Ngay sau đó, đám người Hoa Linh cũng đều lấy ra.

Doãn Tân Nguyệt thấy thế cũng lấy ra, phát hiện khi vật này phát sáng khiến người ta toàn thân ấm áp dễ chịu, phảng phất như có một luồng sức mạnh đang lưu chuyển khắp toàn thân.

Cái trong tay Trương Trạch phản ứng lớn nhất, giờ phút này đang đại lượng hấp thu long mạch tinh khí.

"Đem Mộc Trần Châu và những mắt động vật thu thập trước đó, tất cả đều chuẩn bị tốt." Chá Cô Tiếu đưa Mộc Trần Châu cho Trương Trạch.

Tiếp đó là những con mắt kia, để các huynh đệ Tá Lĩnh lấy đồ gói kỹ trước.

Men theo thủy tinh bên cạnh, mọi người đi xuống phía dưới.

Theo miêu tả trong nguyên tác, nơi này phi thường tiếp cận tế đàn.

Chỉ là không xác định vị trí cụ thể.

Vốn dĩ ở nơi này sẽ có tà thần Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn xua đuổi những kẻ tham gia tế tự.

Nhưng hiện tại tà linh đã bị Trương Trạch thu phục.

Chỉ cần Câu Linh Thuật không giải khai, cả đời này nó cũng đừng hòng đào thoát, càng đừng nói đến việc ảnh hưởng hoàn thành nghi thức.

Mọi người đi trên thang trời bằng đá, đèn pin trong tay chiếu lên thủy tinh không ngừng xuất hiện phản quang.

Trong không gian ngũ quang thập sắc này, tựa như đang bước vào mộng cảnh.

Thông qua thang trời, Trương Trạch bước lên ngọn núi đá màu vàng nhạt.

Địa hình nơi này chỉnh tề hình bán nguyệt.

Trên đỉnh một dải mây kỳ lạ phiêu dao bất định, mang lại cảm giác thần bí hư vô phiêu miểu.

Trong tinh mạch trên đầu, thỉnh thoảng có ánh sáng như quỷ hỏa chớp động, lúc sáng lúc tối, nhiều đến hàng trăm chỗ.

Mọi người ngẩng đầu, tựa như ngắm nhìn đầy trời tinh tú, xán lạn như ngân hà.

"Đó là long đan, truyền thuyết nói dưới đỉnh Long Vương có long đan, quả nhiên không phải hư ngôn, đây là long đan hình thành từ sinh khí ngưng tụ!" Kim Bàn kích động, e rằng chỉ có Tôn Quốc Phụ bên cạnh mới hiểu được.

Long đan hình thành chỉ có ở đỉnh Côn Luân Long Vương mạch mới có.

Thiên hạ chỉ có duy nhất một chỗ này.

Không khí và mức độ ngưng tụ sinh khí ở nơi này, thiên hạ hiếm thấy.

Cũng may nơi này không phải là nơi không khí đậm đặc nhất.

Dù sao cũng là nơi long mạch đản sinh, chỉ có thể nói tinh khí ở đây thủy chung duy trì ở một mức độ tương đối thuần tịnh.

Trương Trạch tiếp tục đi về phía trước một đoạn, tiến vào trong bụng núi, không gian phía trước cũng không lớn.

Chương 199

Trên mặt đất có hai cái hồ nước.

“Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh.” Trương Trạch bỗng nhiên gọi tên ba người.

“Có.” Ba người lập tức tụ tập bên cạnh Trương Trạch.

Nhìn vào vách tường bốn phía, bên trên khắc ác ma dữ tợn, ở hai bên liệt kê hàng chục pho tượng đá trắng cũ kỹ, dáng vẻ tang thương.

Thân hình cao hơn người thường một chút, cơ bản tương đương với thể hình người Côn Luân.

Trong tay mỗi người đều bưng một cái thạch áng lớn như cái bát biển.

“Sư huynh, còn nhớ trong Phượng Hoàng Thần Cung, bức tranh da người kia, nghi thức miêu tả trên đó cũng không khác biệt lắm chứ?” “Khoét mắt.” Chá Cô Tiếu nhìn chằm chằm vào tượng đá đặc thù trước mắt, đoán được nghi thức này cần hiến tế thứ gì.

Lam Bào Tạng Nhân đứng bên cạnh một cái rãnh lõm hình người bằng đá cổ quái ở phía trước.

“Nơi này dường như là địa điểm hành hình trong nghi thức.” “Chẳng lẽ, muốn hoàn thành nghi thức cần hiến tế một người?” Các huynh đệ Tá Lĩnh bao vây xung quanh, bỗng nhiên có người hô lớn: “Trạch Gia, huynh đệ chúng ta nguyện ý làm vật hy sinh.” “Ta cũng vậy!” Nhìn những ánh mắt kiên định này, Trương Trạch lớn tiếng nói: “Mọi người đừng hiểu lầm.

Nơi này không cần giết người.

Đem mắt động vật mà ta đã bảo chuẩn bị trước đó đặt lên, những

cái khác cứ nhìn ta là được.” Nghi thức cổ lão trước mắt, Trương Trạch vẫn nhớ rõ.

Nếu là vì giết người thì hoàn toàn không cần thiết.

Mặc dù Ma Quốc năm đó xác thực đã tàn sát không ít người ở đây, nhưng đó đều là tư tâm của tộc nhân Quỷ Động.

Lại nhìn bích họa bên cạnh, nghi thức hiến tế chính là một bộ xương rắn khổng lồ.

Xương rắn mặc dù đã chết e là cả vạn năm, nhưng vẫn di lưu sức mạnh to lớn.

“Xương rắn, hẳn là Xà Thần trong truyền thuyết rồi chứ?” Hoa Linh ghé sát vào biên giới bích họa.

Lại nhìn kỹ, nghi thức mơ hồ trên đó càng nhìn càng giống đang giết người.

Doãn Tân Nguyệt kinh ngạc, chăm chú nhìn vào những vết tích bên trên: “Trương Trạch nói không sai, không phải nghi thức giết người, là khoét mắt.

Nhìn công cụ trong tay, chẳng phải kích thước vừa vặn với hốc mắt sao?” Loại hình cụ có hình dạng giống cái muôi kia, bộ dáng lớn nhỏ, vừa vặn có thể khoét ra đôi mắt.

Đồ vật nghi thức cần thiết đã có đủ.

Trương Trạch nhìn về phía hồ nước bên cạnh, chỉ cần thả Mộc Trần Châu vào là nghi thức hoàn thành.

Hắn bỗng nhiên giơ tay, thi triển Ngự Linh Thượng Thân.

Triệu hoán tà linh Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, kẻ đã phụ trách nghi thức hiến tế suốt hàng ngàn năm qua.

Trong khoảnh khắc, Trương Trạch hóa thân thành Đại Hắc Thiên

Kích Lôi Sơn.

Bỗng nhiên bốn phía truyền ra động tĩnh điện thiểm lôi minh.

"Sức mạnh tà linh đã hình thành cộng hưởng với không gian này!" Lam Bào Tạng Nhân đột nhiên kích động hô lớn: "Trương Trạch, mau thử xem, có thể khống chế sơn thể thủy tinh bốn phía hay không!" Theo cái phất tay tùy ý của Trương Trạch, sơn thể thủy tinh bắt đầu không ngừng chấn động.

Sấm chớp cũng không ngừng xuất hiện.

"Nhanh, hai cái hồ nước đại biểu cho khí âm dương sinh tử của thế giới Quỷ Động, mau chóng đem tế phẩm và Mộc Trần Châu đặt lên." Tôn Quốc Phụ nhìn tình huống trước mắt, đột nhiên minh bạch hàm nghĩa của hai hồ nước.

Một loại bổ sung sức mạnh, nhất định phải để Quỷ Động hấp thu đủ huyết hồng tố, lạc ấn tế phẩm của Quỷ Động mới có thể thực sự biến mất.

Theo nghi thức bắt đầu, Trương Trạch bỗng nhiên cảm nhận được sức mạnh từ trong hồ nước.

"Có chuyện gì vậy?

Sức mạnh tế tự không phải là cho Xà Thần sao?" Theo nghi thức trước mắt, hắn chợt phát hiện một phần sức mạnh tuy bị Mộc Trần Châu hấp thu, nhưng càng nhiều phần tế tự hơn lại cấp cho tà linh trong mỏ thủy tinh này.

Hiện tại hắn đang khống chế tà linh Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, tự nhiên luồng sức mạnh kia liền đổ dồn lên người hắn.

Hầu như tuyệt đại đa số năng lực đều hội tụ vào đôi mắt hắn.

Lúc này, cách đó không xa đột nhiên có một con cá lớn thống khổ

giãy dụa.

Dưới sự truy sát của Ban Văn Giao, cuối cùng nó cũng thoi thóp chỉ còn lại một hơi thở.

"Sư huynh nhìn xem, con cá lớn kia sao lại xuất hiện ở đây?" Lão Dương Nhân đột nhiên nhìn xuống dưới tế đàn, hạ lưu của hồ nước, con cá lớn kia đang thoi thóp trong nước.

Trong miệng cá cũng nhả ra hai viên châu tử thủy tinh.

Châu tử có kích thước tương tự với một số mắt động vật bên cạnh.

"Vô Giới Yêu Đồng!" Lam Bào Tạng Nhân liếc mắt liền nhận ra hai viên châu tử hóa thạch thủy tinh kia.

Văn lộ trên đó phân minh là hình con mắt.

"Nhanh, đem Vô Giới Yêu Đồng cũng ném vào trong cái hồ nước còn lại đi." Nghi thức tiến hành đến đây, ngay khi sắp hoàn thành, một đôi mắt của Quỷ Mẫu dường như chịu sự triệu hoán của sức mạnh nào đó, mang theo con cá lớn xuất hiện ở nơi này.

Hai cái hồ nước hình thành xoáy nước, Mộc Trần Châu phiêu phù giữa không trung.

Tôn Quốc Phụ nhìn chằm chằm vào biến hóa của hồ nước, lập tức hiểu ra miêu tả có quan hệ với long đan.

"Hai cái hồ nước sinh ra dưới long đan, trong thiên nhân nhất thể, nơi âm dương sinh tử giao hối, tất cả sinh tử chi khí của tận cùng long mạch đều đang hội tụ về hai cái xoáy nước ở đây." "Năng lượng như vậy, có thể đem vật chất trong Quỷ Động hiện thực hóa, để cái chân thực dừng lại ở thế giới của chúng ta.

Từ giờ khắc này, Hư Số Không Gian mở ra, nguyền rủa cũng từ

đây chấm dứt.” Lão Dương Nhân lập tức đi kiểm tra vai của Chá Cô Tiếu.

“Sư huynh, đồ án con mắt còn không?” Chá Cô Tiếu sắc mặt biến đổi, nhìn về phía hai xoáy nước trong hồ.

“Hoặc có lẽ, bởi vì nghi thức chưa kết thúc?” Nhìn chằm chằm Mộc Trần Châu đang phát sáng, trong lòng hai người đều đang bất an suy đoán.

“Sức mạnh nguyền rủa sẽ biến mất, nhưng ấn ký lại sẽ không biến mất.

Tộc nhân của các ngươi bị định vị là tế phẩm, cho đến khi tử vong thì cái ấn ký này vẫn sẽ luôn tồn tại.” Trương Trạch sắp dung nhập luồng sức mạnh kia, phát hiện năng lực tàn lưu của đôi mắt thủy tinh kia đang bị hấp thu.

Khi hai nhãn cầu hội tụ nhị khí âm dương sinh tử, Hư Số Không Gian sẽ giáng lâm.

Nhưng mỗi người kế thừa Vô Giới Yêu Đồng, Hư Số Không Gian liên kết dường như cũng không giống nhau.

Tự nhiên là không gian Thao Thiết.

Tại khoảnh khắc này hắn phát hiện, dường như có thể dùng Hành Cảnh Huyễn Hóa đem không gian Thao Thiết xuất hiện trước mắt mọi người.

Tương tự, tình huống bên ngoài cũng có thể sử dụng Hành Cảnh Huyễn Hóa hiển hiện trong không gian Thao Thiết.

Quan trọng hơn là, dường như cũng có thể mượn sức mạnh của đôi mắt, tiến vào trong không gian.

Sau này lấy đồ vật ra, cũng chỉ cần sử dụng đôi mắt này.

Đôi mắt trở nên tinh oánh thấu triệt, có chút dị thường so với người thường, thoạt nhìn thâm thúy như tinh hải, phảng phất bên trong cất giấu cả một thế giới.

Vô Giới Yêu Đồng của Quỷ Mẫu đột nhiên hóa thành phấn mạt.

Sức mạnh trong đó hoàn toàn bị Mộc Trần Châu thu hồi, chuyển giá lên người Trương Trạch.

Vô Giới Yêu Đồng mới đản sinh, trước mắt bỗng nhiên đầu xạ ra một không gian thần bí.

Trong không gian đen kịt to lớn, một cánh cửa đồng xanh (Thanh Đồng Môn) khổng lồ chậm rãi mở ra.

Tiểu Ca nhìn thấy cánh cửa, đột nhiên trừng lớn hai mắt nhìn mọi thứ trước mắt.

Mọi người tựa như trí thân trong bức họa.

Trong bức họa đó, Trương Trạch và Tiểu Ca cùng bước vào Thanh Đồng Môn.

Nhìn về phía không gian sau cửa, ý đồ dòm ngó bí mật của Thanh Đồng Môn.

Chỉ mới nhìn thoáng qua trong hình ảnh đầu xạ của Mộc Trần Châu, tim hắn lập tức đập kịch liệt, phảng phất như có một luồng sức mạnh muốn lôi linh hồn hắn ra khỏi thể xác.

Tiếng kèn tù và bỗng nhiên vang lên bên tai mọi người.

Âm thanh đáng sợ tựa như ác mộng.

Đợi hình ảnh biến mất, tất cả mọi người có mặt đều cửu cửu không nói nên lời.

"Vừa rồi đó là cái gì?" Hoa Linh ngơ ngác nhìn nơi hình ảnh biến mất.

“Mộc Trần Châu đang triển hiện tương lai.” Chá Cô Tiếu thập phần xác định điểm này.

“Còn nhớ bích họa Hiến Vương trong lăng mộ Hiến Vương không?

Chương 200

Đem người chưa tiến vào mộ coi thành đồng tử nghênh tiếp.

Dường như từ trong đó đã xem Ma Quốc, Hiến Vương là tiên cảnh." Cũng không xác thực, dọc đường đi, cảnh sắc nơi này đối với người thường mà nói, so với tiên giới trong tưởng tượng cũng không kém là bao.

Mộc Trần Châu sau đó bay về tay Trương Trạch.

Lần sau muốn mở ra, e rằng phải ở gần Quỷ Động.

Đột nhiên, đám người Tá Lĩnh bắt đầu triều bái về hướng Trương Trạch.

"Long Gia thành tiên rồi!" Không biết ai hô lên một câu.

Trương Trạch bất đắc dĩ nhìn về phía mọi người.

Nhưng đôi mắt thâm thúy kia khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Tiểu Ca nhìn Thanh Đồng Môn đã biến mất, phảng phất trong đầu đột nhiên xuất hiện tư tưởng nào đó, sai khiến hắn đi tới cánh cửa đồng xanh kia.

Cảm giác này, Trương Trạch cũng đồng dạng xuất hiện.

"Tiểu Ca, âm thanh kia, có phải là Thiên Thụ?" Tuy chưa từng trải qua, nhưng hắn đối với cảm giác này cũng không xa lạ.

Trương gia đời đời kiếp kiếp đều nhớ kỹ âm thanh kia.

Người Trương gia huyết mạch càng thuần, xác suất bị Thiên Thụ cũng càng lớn.

Trương Trạch từ từ điều chỉnh tâm thái, xem ra chung quy vẫn

phải đi vào Thanh Đồng Môn mới có thể tìm được tất cả đáp án.

"Trạch Gia, mắt của ngài!" Lam Bào Tạng Nhân nhìn chằm chằm mắt Trương Trạch, cũng nhịn không được thốt lên một tiếng Trạch Gia.

"Mắt ta làm sao?" Hắn bỗng nhiên nhìn về phía phiến thủy tinh trên đỉnh đầu bên cạnh.

Ở phía sau, tà thần Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn cung kính thủ hộ.

Vô ý gian triển hiện ra sức mạnh Vô Giới Yêu Đồng, hắn bị các huynh đệ Tá Lĩnh thủ hạ ngộ nhận là đã thành thần tiên.

Dần dần thu liễm, nhưng đôi mắt vẫn khiến người ta không dám đối thị.

"Các huynh đệ đừng hiểu lầm, ta chỉ là vô ý gian kế thừa một số sức mạnh, cũng không có biến thành thần tiên." Đám người bên dưới mới từ từ đứng dậy.

Nhưng tâm tình vẫn nhịn không được kích động.

Dù sao những cảnh tượng nhìn thấy hôm nay, e rằng cả đời cũng sẽ không quên.

Loại tràng diện đó, khó dùng ngôn ngữ để giải thích với người khác.

Mây khí bốn phía cũng sau khi nghi thức kết thúc, từ từ bắt đầu tán đi.

Có mấy cục trong suốt như băng tuyết đột nhiên nhảy ra.

Ở góc đài, chất đống lượng lớn thây khô.

Những thây khô này ở đây chỉ mất đi lượng nước, nhưng vì sự bảo hộ của không khí, thi thể trải qua hàng ngàn năm hoàn toàn không có dấu hiệu thối rữa.

“Có thứ gì đó chạy ra rồi.” Một vật thể trong suốt nhảy về phía mấy người.

Hồng Cô Nương đột nhiên ném ra phi đao, ghim chặt cái bóng trong suốt kia lên tường.

“Hình như là sinh vật trong truyền thuyết.” “Ta trước kia từng nghe nói, cái này gọi là Diệt Đăng Oa Oa Ngư, giống người lại giống cá.” Kim Bàn sau khi nhìn thấy toàn mạo của thứ đó, lần nữa xác nhận suy đoán của mình.

“Không sai, chính là thứ này, ta những năm đầu từng thấy qua một con, các bậc đạt quan quý nhân đều thích thu thập cái này, bày ra so với dạ minh châu còn khoát khí hơn.” Chỉ tiếc, mỗi thời đại lưu hành đồ vật không giống nhau.

Hiện tại là niên đại chiến loạn, thứ này sớm đã không ai quan tâm.

Bên cạnh có mấy người lấy ra Kim Cương Tán, dùng để chặn lại những con Diệt Đăng Ngân Oa Oa mang theo giác hút trên người, đang không ngừng tấn công.

“Thông đạo vừa xuất hiện ở phía sau, chẳng lẽ là Quỷ Động trong truyền thuyết?” Lão Dương Nhân vì né tránh đám Diệt Đăng Ngân Oa Oa không ngừng xông ra, liền rảo bước đi về phía sau.

Đại khái ở phía sau tế đàn, một khu vực bị sương mù bao phủ, bốn phía khói đá xám xịt.

Nơi này tràn ngập không khí tịch tĩnh và mê ly, khiến cái sơn động nhìn không quá chân thực.

“Sau khi tới gần sơn động, điếu trụy Thao Thiết mang lại cho người ta một cảm giác phi thường thoải mái.” Doãn Tân Nguyệt bưng lấy điếu trụy, long mạch tinh khí mà nó hấp thu đang không ngừng cường hóa tự thân, khiến làn da vốn hiển bạch của nàng càng thêm

trơn bóng nhẫn nhụi.

“Tân Nguyệt, hình như tỷ biến xinh đẹp hơn rồi!” Hoa Linh nhìn Doãn Tân Nguyệt trước mắt, tổng cảm giác nhìn có chỗ nào đó không giống trước.

Lại nhìn Hoắc Tiên Nhi bên cạnh, phối hợp với sương mù bốn phía, tựa như tiên nữ hạ phàm.

Quay đầu nhìn Hồng Cô Nương, vì không đeo điếu trụy nên biến hóa không quá rõ ràng.

Nhưng sắc mặt ngăm đen của Chá Cô Tiếu, so với trước kia nhìn lại tốt hơn rất nhiều, vô luận là khí sắc hay làn da.

“Hoa Linh, đừng nhìn người khác, muội cũng vậy, biến trắng rồi.” Hoa Linh vốn đi theo Chá Cô Tiếu bôn ba khắp nơi, làn da vốn là màu lúa mạch tự nhiên, nay đã trắng hơn nhiều.

“Sức mạnh trữ tồn trong điếu trụy, tại giờ khắc này toàn bộ bạo phát ra.” Trương Trạch sau khi nhìn thấy sự biến hóa của bọn họ, cơ bản xác định vấn đề có liên quan đến vị trí của tế đàn.

Nhưng hướng cường hóa, kỳ thực là do sự lựa chọn của bản thân.

Toàn bộ tập trung vào ngoại biểu, tự nhiên cũng trở nên phi thường rõ ràng.

Trọng điểm là ngũ tạng lục phủ trong cơ thể cũng được cường hóa, sự biến hóa lâu dài này, tại giờ khắc này hoàn toàn thể hiện lên mặt.

Mấy người mang theo tâm tình hưng phấn, đi vào sơn động phía sau.

Tinh mạch phía sau sơn động dần dần giảm thiểu.

Ánh sáng đèn pin soi vào, phía sau là một động huyệt khai thác.

Trên vách tường động bên cạnh có lượng lớn vảy, dường như đều đến từ những con Diệt Đăng Ngân Oa Oa kia.

Hóa ra sau khi nghi thức tế tự kết thúc, thông đạo hai bên bị đả thông, những con ngân oa oa kia tự nhiên cũng đều chạy về bên đó.

Bỗng nhiên một trận gió quái dị thổi từ phía tây tới.

Tôn Quốc Phụ kinh thường cùng người luận quẻ, biết bất kỳ chi tiết nào trong sinh hoạt đều có khả năng là điềm báo cho một loại quái tượng nào đó.

"Gió từ hướng Tây!

Chư vị chờ chút, dung lão phu gieo một quẻ trước." Hắn lấy ra tám cái ngọc hoàn trong số mười sáu cái mà Trương Trạch giao cho trước đó.

Mười sáu ngọc hoàn vốn nhìn giống như cổ nhân dùng để phù kê (bói toán bằng gà), dùng để cầu thần vấn bốc, đảo cũng có tác dụng dị khúc đồng công với bói toán.

"Cam cổ chi mẫu đắc trung đạo dã.

Lợi thiệp đại xuyên.

Vãng hữu sự dã." "Gió từ hướng tây, nhiên phong thôi hỏa, ngộ thủy hóa vi sinh, nhân thử ngộ thủy đắc trung đạo." "Tôn tiền bối, quẻ tượng chỉ ý tứ cụ thể là gì?" Chá Cô Tiếu trong lòng vẫn luôn cảm thấy, chuyến đi này chủ yếu là để giải trừ nguyền rủa Bàn Sơn.

Nếu mọi người xảy ra chuyện, e rằng cũng là do bị liên lụy.

"Ngộ thủy trung đạo." Trương Trạch từ bên cạnh giải thích đơn giản: "Đơn giản mà nói, mỗi khi gặp hoạn nạn, chỉ cần gặp nước là có thể phùng hung hóa cát." "Phương bắc là cát vị, gió từ hướng tây, chủ bác tại tây, cửa động mở tại hướng thiên tây bắc." Lão Dương

Nhân vừa quay đầu lại nghe lời ấy vội vàng nói: "Vậy chẳng phải vừa là cát vị lại vừa có thể có thu hoạch sao?" Tôn Quốc Phụ lại bỗng nhiên không nói gì.

Cái này thật đúng là không nhất định có thể lý giải như vậy.

"Cũng đừng đoán mò nữa, quẻ tượng chỉ có thể làm căn cứ, cụ thể sẽ như thế nào phải xem tự thân, sự tại nhân vi." Kim Bàn để bàn tính trong tay khôi phục nguyên vị.

Hóa ra vừa rồi lúc Tôn Quốc Phụ bói toán, hắn cũng lặng lẽ tính toán kỳ môn phương vị bốn phía.

Trương Trạch sử dụng Thanh Ô Thuật xem cát vị, cũng cho ra một số đề thị.

Tuy rằng không thể lập tức tìm ra cát vị có lợi nhất cho bản thân, lại cũng có thể kết hợp quẻ tượng biết được đại khái phương vị.

"Ta vừa rồi trắc thiên can địa chi, con đường lúc ta đến xuất hiện biến cố, sinh lộ duy nhất tại tây bắc." Nói xong liền muốn dẫn mọi người đi về phía trước.

Trương Trạch thấy sắc mặt mọi người có chút ngưng trọng, lập tức nói: "Đừng bi quan như vậy.

Quẻ tượng ngộ thủy đắc trung đạo, một đường này chẳng phải đều như thế sao?" Một đường đi tới, phàm là gặp nước, mọi sự đều thuận lợi.

Nói như vậy, mọi người lại cảm thấy quẻ tượng dường như đang chỉ rõ sinh lộ.

Mọi người lập tức gia tăng tốc độ, đi về hướng tây bắc, tránh cho phía sau lại phát sinh ý ngoại.

Sau đó Trương Trạch đi tới ngay phía dưới long đan.

Nơi đó là một vùng nguồn nước trong veo.

Chương 201

Hắn đem điếu trụy trực tiếp thả vào.

Đồng thời lấy ra vật chứa đựng nước, đem cái ao vốn không lớn trước mắt múc đi một phần lớn.

"Long Tủy!" "Còn ngẩn ra đó làm gì, uống một ngụm, nghe nói có thể diên niên ích thọ." Mấy người lập tức vục nước uống một ngụm.

Nước hội tụ trong hai cái hồ nước trước đó dường như cũng đang chảy từ nơi này ra. [Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, thỉnh lựa chọn khen thưởng.] [1.

Ma Đao Thiên Nhận, đến từ vị diện thích khách, chỉ công không phòng, thiên hạ vô song.] [2.

Hắc Kim rèn đúc Khang Hi Bảo Đao, khả công khả phòng.] Nhìn lựa chọn, Trương Trạch không chút do dự chọn Ma Đao Thiên Nhận.

Bất luận thế nào thanh đao này cũng là cử thế vô song...

Khang Hi Bảo Đao quá dài quá lớn, dùng cũng không quen.

Đao cùng chất liệu, hắn đã có một thanh.

Ma Đao Thiên Nhận vừa mới xuất hiện đã bị Trương Trạch thu đi.

Bốn phía mọi người đều đang uống long tủy.

Nhưng chưa được một lúc, bên dưới liền biến thành một đoạn suối nước trong veo khác.

"Long mạch ở đây e là đã chết, lưu lại chút long tủy này tương đương khó được." Kim Bàn nhìn lại bốn phía, nói: "Long đỉnh long đan đều không biến hóa, chứng minh long mạch ở đây đã bị sức mạnh nào đó hút cạn, long mạch mới sớm đã thay đổi phương hướng." Mọi

người cũng là lần đầu tiên nghe thấy cách nói này.

"Long mạch cũng sẽ chết?" Lam Bào Tạng Nhân vẫn luôn cảm thấy long mạch tồn tại thần thánh, lại không nghĩ long mạch cũng có thọ mệnh.

Kim Bàn gật gật đầu nói: "Long mạch có phương thức sinh trưởng, nếu sức mạnh trong đó bị cưỡng ép lược đoạt, sẽ có nguy hiểm hãm vào khô kiệt." Điều này, kỳ thực mấy vị Trương gia hẳn là rõ ràng hơn bất kỳ ai.

Bởi vì vị trí tu kiến Trương Gia Cổ Lâu, so với Ma Quốc càng thâm nhập long mạch hơn.

Đó là trực tiếp tại long mạch chắn ngang khai mở một khu vực để tu kiến.

Những người khác cũng học theo, đem điếu trụy thả vào.

Chỉ tiếc, dược liệu có chỗ khác biệt.

Chỉ có cái của Trương Trạch, năng lực hấp thu long mạch tinh khí mới là tối đa hạn độ.

Nhưng đối với năng lực hấp thu của bọn họ, cũng đã đủ rồi.

Nhiều nữa cũng dễ lãng phí.

Trương Trạch lấy lại điếu trụy, sau lưng đổi một thanh đao.

Bốn mươi hai lộ đao pháp trước kia, nếu dùng đao phổ thông, nhìn kỳ thực không tính là một bộ đao pháp cao thâm.

Nhưng nếu kết hợp với Ma Đao Thiên Nhận, liền trở nên hoàn toàn khác biệt.

"Mọi người theo ta, lát nữa tuyệt đối đừng chạy loạn, phía trước chính là Hư Số Không Gian trong truyền thuyết Ma Quốc." Bởi vì nghi thức tế tự xuất hiện ở đây, Hư Số Không Gian tịnh không phải là một

không gian hoàn toàn độc lập.

Nó và thế giới này hoàn toàn dung hợp làm một.

Nhân vì nhị khí âm dương sinh tử giao hối, biến thành thực thể.

Men theo thông đạo phía sau tiếp tục đi xuống.

Mấy người có cảm giác như đi vào thông đạo màu trắng trước đó.

"Ta cảm giác nơi này âm sâm sâm, không phải lại có rắn đấy chứ?" Chá Cô Tiếu thấy thế, liền hỏi: "Trạch Gia, có cần dùng thi thể Quỷ Mẫu thủy tinh để xua đuổi độc xà?" "E rằng không được, sức mạnh Quỷ Mẫu đến từ Vô Giới Yêu Đồng, đôi mắt thủy tinh kia đã bị hiến tế rồi." Trước mắt là phiến hạp cốc to lớn, giống hệt Ác La Hải Thành trước đó, năng lực Hành Cảnh Huyễn Hóa nhân ký ức mà đầu xạ ra thực thể.

Trong hạp cốc ngầm khổng lồ có một pho tượng đá đen kịt.

Một trận gió thổi từ hướng tây tới.

Chính là phương vị mà pho tượng đá tọa lạc.

"Không xong, bốn phía hạp cốc ngầm đâu đâu cũng là hắc xà, nghe thanh âm số lượng e rằng phi thường nhiều!" Trương Trạch nhìn hoàn cảnh bốn phía khai thác.

Lập tức đem Tiểu Cửu thả ra.

Giao long ngân bạch sắc xuất hiện, hình thành đối lập rõ rệt với toàn bộ không gian đen kịt.

Toàn bộ không gian đều là do ký ức lúc còn sống của Xà Thần hóa thành.

Mộc Trần Châu chính là mấu chốt xúc thành Hành Cảnh Huyễn Hóa.

Trương Trạch nhìn về bốn phía: "Trong ngũ hành phương bắc thuộc Thủy, đen cũng có quan hệ với Thủy, nhưng đen đồng thời cũng đại biểu cho ai?" Mọi người nhìn về phía pho tượng đá đen kịt kia.

Pho tượng đá đó điêu khắc chân thực diện mục của tà thần Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Hiện tại xem ra, tà linh dường như cũng đến từ Hư Số Không Gian.

Hoa Linh nhìn đám hắc xà bốn phía, bỗng nhiên nói: "Màu đen nếu đại biểu cho Thủy, vậy đám rắn kia chẳng phải cũng đại biểu cho Thủy?" Ngộ thủy đắc trung đạo, chẳng lẽ quần xà cũng có thể khiến bọn họ có chỗ thu hoạch?

Tôn Quốc Phụ nói: "Thiên nhất sinh thủy, địa nhị sinh hỏa, thiên tam sinh mộc, địa tứ sinh kim, thiên ngũ sinh thổ, ngũ vị ngũ hình giai dĩ ngũ hợp.

Trong sở hữu Hà Đồ, dương số lẻ là mẹ, âm số chẵn là vợ, trong Đại Số thì âm dương dịch vị, cho nên vợ lấy năm làm thành.

Người nay đại đa số chỉ biết Thủy khắc Hỏa, lại không biết Thủy là mẹ của Hỏa, Hỏa là vợ của Thủy.

Đều chỉ biết Thủy vượng ở Bắc, lại không biết vượng suy có quan hệ với Tuế Tinh." Ánh mắt hắn lại nhìn về phía đám hắc xà bốn phía trước mắt.

Hắc xà kỳ thực tịnh không vội vã công kích, ngược lại giống như đang chờ đợi.

Trương Trạch cũng tiếp lời: "Nếu Hỏa thịnh Thủy suy, vượng Hỏa liền sẽ khi nhược Thủy, chúng ta hiện tại vượng Hỏa." Hắn lần nữa mượn Thanh Ô Tử thi triển Thanh Ô Thuật.

"Như ngày nay, hắc xà tại Bắc, ngộ thủy đắc trung đạo chưa hẳn

cần ta nhập thủy, Thủy tìm ta đồng dạng cũng được." Nói rồi ánh mắt nhìn về phía nam.

Hiện tại hình thế phương vị hoàn toàn nghịch chuyển, nhân thử cát vị không còn ở bên bắc, mà là nam.

"Mọi người không được tiến vào tượng đá, tượng đá là màu đen, đen là Thủy, rắn thích nơi âm lãnh triều thấp.

Ta dám bảo đảm, trong pho tượng kia nhất định là sào huyệt của hắc xà." Phong Học Văn cảm giác có chút hiếu kỳ, lập tức lấy ra một cái người giấy gấp lại.

Từ từ triển khai người giấy, vẽ lên ngũ quan, sau đó sử dụng Chỉ Nhân Thuật hấp dẫn loài rắn phía trước, lặng lẽ đi theo.

Trương Trạch thấy thế cũng không quản, chỉ cần Xà Vương chưa xuất hiện, hắc xà chung quanh cứ việc tụ tập.

Ánh mắt nhìn về phía hạp cốc khổng lồ, phát hiện phía nam chính là vị trí di cốt Xà Thần.

Xương rắn khổng lồ biến hình thành hóa thạch, khảm vào trong vách đá.

Trong bộ xương hóa thạch, vô số hắc xà đang bàn cứ.

Trong đó một con hắc xà lớn gấp mười lần hắc xà bình thường, từ trong khe đá chui ra.

Thôn thổ xà tín đỏ như máu.

"Đó là Xà Vương sao?" Doãn Tân Nguyệt đứng bên cạnh Trương Trạch, trong tay nắm chặt Trảm Tiên Phi Đao.

Trương Trạch vỗ vỗ tay nàng, khẽ nói: "Không cần lo lắng, phương vị chúng ta tại Hỏa vị, vượng Hỏa khi nhược Thủy.

Bất quá theo ta nhớ, phương vị chúng ta rời khỏi nơi này, nhất

định là ở phương bắc." Hướng phương bắc, tới gần phụ cận pho tượng đá đen kịt kia.

Xa xa có thể thấy một đám Địa Quan Âm đang hoạt động.

Lão Dương Nhân nhìn chằm chằm bên đó, hắn hiện tại được cường hóa thị lực, tuy không phải thiên lý nhãn, nhưng nhìn rõ ngoài trăm mét lại hoàn toàn không thành vấn đề.

"Trạch Gia, ta thấy bên kia hình như là sào huyệt Địa Quan Âm, bị đám hắc xà kia chiếm rồi." Sào huyệt bên kia lít nha lít nhít, trải qua mấy ngàn năm thời gian, nội bộ sớm đã bị đám Địa Quan Âm giỏi đào hang đục rỗng.

Đợi bầy rắn rời đi, tất cả đều dựa vào phía tượng đá mà tới gần.

Trương Trạch lập tức nói với mọi người: "Đem thuốc nổ đều lấy ra, trên đường đi của đám rắn kia, chôn xuống trước." Nếu đại chiến không thể tránh né, chiếm tiên cơ phải chuẩn bị trước cho tốt.

"Vì sao rắn toàn bộ đều đi về phía tượng đá?" Hoa Linh lập tức sát giác vấn đề.

Phía tây và phía bắc, giờ phút này toàn bộ bị loài rắn chiếm cứ.

"Bởi vì Ma Quốc năm đó sẽ đem những nữ tử không cách nào mở ra Vô Giới Yêu Đồng, dùng để hiến tế cho đám hắc xà này.

Vị trí chính là ở trong tòa tượng đá kia." Mọi người nhìn theo hướng Trương Trạch chỉ.

Chương 202

Mau nhìn xem Phong Học Văn đang hoảng loạn chạy về.

Sau lưng vô số hắc xà tốc độ cực nhanh, mắt thấy sắp đuổi kịp Phong Học Văn.

Chá Cô Tiếu bỗng nhiên nổ súng vào bốn con rắn.

Mọi người toàn bộ tập trung vào di hài Xà Thần khổng lồ.

Bộ xương to lớn cao sáu bảy mét, đây chỉ là cốt giá.

Trong đó đại bộ phận hòa làm một thể với nham thạch phía sau.

Có thể thấy, thời gian Xà Thần chết đi e rằng là tại thời thượng cổ.

"Đa tạ Tứ gia!" Phong Học Văn cũng học theo người Cửu Môn, gọi Chá Cô Tiếu là Tứ gia.

Trong tay nắm lấy mảnh vỡ người giấy.

Kích động nói: "Sư phụ, đại sự không ổn, bên kia thật sự là hang rắn, con vào bên trong xem một vòng, phát hiện bên trong mùi máu tanh rất nặng.

Đám rắn kia ở bên đó không tìm thấy người, liền hướng về phía chúng ta. " Phong Học Văn nuốt nước miếng lập tức tiếp tục nói: "Nội bộ tượng đá là rỗng, bên trong có mấy tầng, con cũng không kịp nhìn kỹ.

Chỉ nhớ tầng hai có độc xà, mùi máu tanh tập trung ở tầng ba, ẩn ước có thể ngửi thấy mùi thối rữa của thi thể." Tình huống giống như Trương Trạch nói, tượng đá màu đen kia thật sự là hang rắn.

Nơi tế tự cho hắc xà.

“Quả nhiên bên đó nguy hiểm nhất...” Lam Bào Tạng Nhân nhìn chằm chằm vị trí tượng đá, lại nhìn về phía bắc vị mà la bàn trong tay Tôn Quốc Phụ xác định.

Hai phương hướng này bầy rắn nhiều nhất.

Ngược lại nơi Xà Vương xuất hiện ở phía trước là nam vị, giờ phút này đảo lại chiếm tiên cơ.

“Mọi người chuẩn bị sẵn sàng, dùng lửa ứng đối.” Kim Bàn đột nhiên theo tư duy ngũ hành tương khắc, lập tức bảo mọi người chuẩn bị lửa.

Trăm người châm đuốc, ngọn lửa lớn trực tiếp chiếu sáng hoàn toàn bốn phía.

Tại trong toàn bộ hạp cốc ngầm, cũng tương đương hiển nhãn.

Hắc xà quanh năm sinh hoạt nơi lòng đất đen kịt, mẫn cảm với nguồn sáng.

Lúc này mọi người đốt lửa, đảo lại khiến tốc độ của sào huyệt rắn chậm đi vài phần.

“Hồng Cô, Chá Cô Tiếu tốc độ nhanh, đi dẫn theo mấy người thân thủ tốt, đợi bầy rắn lại gần số lượng lớn thì kích nổ thuốc nổ.” “Lão Dương Nhân, ngươi phụ trách quan sát, có tình huống tùy thời báo cáo.” Tiếp đó ánh mắt nhìn về phía những người khác ở sau lưng.

“Những người khác chuẩn bị sẵn sàng, sau khi bạo nổ, sử dụng toàn bộ thủ đoạn, đánh giết hắc xà.” Lời vừa dứt, giây sau Lão Dương Nhân kích động hô: “Tới rồi.” “Chờ thêm chút nữa.” Chá Cô Tiếu giơ tay ra hiệu chờ thêm giây lát.

Đợi bầy rắn phía sau đều tới gần, đột nhiên hạ tay xuống.

Oanh oanh oanh ~ Ở phía sau, Trương Trạch bảo Côn Luân dẫn

người chuẩn bị pháo.

Đồng thời đây cũng là mấu chốt để đi ra ngoài.

“Lát nữa tạm thời tiêu diệt rắn phía trước, công kích sơn thể phương bắc, không cần có bất kỳ do dự nào.” Nói xong nhìn về phía sau: “Những người còn lại chuẩn bị bè gỗ.” Lời vừa dứt, ánh mắt chăm chú nhìn vào một nơi, đột nhiên nhiều thêm một đống Ngô Công Quải Sơn Thê.

Con Xà Vương kia đỉnh đầu như tia chớp bò nhanh trên mặt đất.

Khắp nơi toàn là xác rắn.

Trương Trạch giao quyền chỉ huy cho Phong Học Văn, để hắn dẫn người Tá Lĩnh cầm ống bạo phá chặn lại lũ hắc xà.

Tất cả mọi người vây thành một vòng tròn chỉnh tề.

Ở chính giữa, pháo Gia-nông đã được đặt sẵn, giúp mọi người cản bước lũ rắn trong một khoảng thời gian.

Trong cả hẻm núi này không biết có bao nhiêu loài rắn, giết sạch toàn bộ là điều không thực tế, trực tiếp rời đi mới là biện pháp tốt nhất.

Không sợ nọc rắn, Trương Thụy Lâm xách thanh đồng kiếm cùng Tiểu Ca tay cầm Hắc Kim Cổ Đao nhanh chóng xông ra ngoài.

Hồng Cô Nương và Doãn Tân Nguyệt sử dụng phi đao, được bảo vệ ở giữa vòng vây.

Thân ảnh Xà Vương bỗng nhiên biến mất khỏi tầm mắt mọi người. "Nguy rồi, Xà Vương không thấy đâu nữa!" Con Xà Vương kia không giống các loài rắn khác, nó có trí tuệ.

Đúng lúc này, ngân bạch sắc Giao Long đột nhiên xuất hiện, tốc độ nhanh đến mức gần như chỉ trong nháy mắt đã gia nhập vào trận

chiến, nhanh chóng quật bay hàng trăm con hắc xà ra ngoài.

Lớp lân giáp dày đặc xuất hiện giữa bầy hắc xà, khiến lũ rắn kia căn bản không có chút biện pháp nào.

Tuy khác giống loài nhưng đều sở hữu kịch độc.

Tiểu Cửu lao vào phía sau bầy rắn nơi số lượng hắc xà đông đảo hơn.

Vô số hắc xà lao lên cắn vào lân giáp.

Tiểu Cửu giận dữ phát ra tiếng long ngâm, không ngừng hồi vọng trong không gian hư số.

Một luồng khí màu trắng từ miệng phun ra, bao phủ lấy thân thể Giao Long, tất cả loài rắn đến gần đều kinh hoàng lùi lại.

Sau lưng Tiểu Ca, Xà Vương đột nhiên hiện thân, như tia chớp đánh lén từ phía sau.

Con Xà Vương to bằng cánh tay, nọc độc từ miệng nhỏ xuống mặt đất, trực tiếp ăn mòn tạo thành một cái hố sâu.

Trương Thụy Lâm sau khi phát giác, lập tức vung thanh đồng kiếm.

Xà Vương bỗng nhiên lẩn vào giữa bầy hắc xà, chuẩn bị phát động đánh lén lần nữa. "Xà Vương có trí tuệ, vô cùng giảo hoạt." Chá Cô Tiếu ở bên cạnh tung một cước đá bay con hắc xà đang nhảy lên, tay cầm khẩu súng xung kích mà Trương Trạch cấp cho, phát ra tiếng "đột đột đột", không ngừng quét về phía bầy rắn xung quanh.

Trương Trạch tay nắm chặt Ma Đao Thiên Nhận, nhanh chóng huy đao, trực tiếp chém bay một hàng đầu rắn.

Đồng thời bên người xuất hiện bạch vụ, tất cả loài rắn bị chém giết đều nhanh chóng bị phân giải. "Đừng tới gần ta, đặc biệt không

được tới gần luồng bạch khí kia." Hắn còn cố ý để lộ sơ hở sau lưng về phía Xà Vương.

Một đạo hắc ảnh đột nhiên như tia chớp xuất hiện trong làn sương trắng.

Xà Vương da dày thịt béo, sẽ không dễ dàng bị phân giải như vậy.

Khi Trương Trạch nhanh chóng quay đầu huy đao, Xà Vương vẫn lựa chọn nhanh chóng né tránh, nấp sau vô số đồng loại.

Đao của Trương Trạch trực tiếp tiếp xúc với đống hắc xà trước mắt, bộ phận chạm vào nhanh chóng vỡ thành vô số mảnh nhỏ. "Khoan đã, đao của ngươi vỡ rồi?" Trương Thụy Lâm nhắc nhở một câu.

Lam Bào Tạng Nhân lập tức lấy ra một con dao nhỏ tùy thân: "Trương Trạch, dùng của ta này!" Đang định ném qua thì lại phát hiện Trương Trạch vẫn đang huy đao, động tác căn bản không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào.

Thậm chí đám hắc xà trước mắt căn bản không thể trì hoãn hắn dù chỉ một chút thời gian.

Ma Đao nhanh chóng trọng tổ tại khe hở tiếp theo, hàng trăm mảnh vỡ nhanh chóng biến dài thành đao, truy kích Xà Vương. "Đại Hắc Thiên!" Hô lên tên của tà linh, hắn nhanh chóng mượn dùng sức mạnh, đem thị lực của lũ hắc xà trước mắt hoàn toàn che lấp.

Chỉ bất quá loại rắn này dựa nhiều hơn vào thính giác.

Giây tiếp theo, Ma Đao Thiên Nhận biến hình, phẳng phiu cắt ngang cổ Xà Vương.

Tại vị trí bảy tấc của rắn, đầu rắn bị chém rơi phẳng lì.

Đao nhanh chóng quét ngang sang bên cạnh.

Phương pháp sử dụng thanh đao này có rất nhiều, chỉ là trước mắt hắn tạm thời mới nắm giữ được vài loại đơn giản.

Mỗi một mảnh vỡ của thanh đao đều dưới sự khống chế của Khí, có thể tùy ý thay đổi và trọng tổ.

Không chỉ có thể bỏ qua phòng ngự, bỏ qua vật cản, mà trong vị diện Thích Khách, kỳ thực trạng thái phòng ngự mới là tối thượng, chỉ là tạm thời không có nhu cầu sử dụng.

Pháo thủ đã hoàn thành nạp đạn và ngắm chuẩn vị trí, đột nhiên khai pháo về phía vách núi phương Bắc. "Oanh!" Tiếng nổ kịch liệt khiến lũ hắc xà xung quanh bị chấn động đến ngất đi.

Uy lực của đạn pháo nhanh chóng tạc xuyên mạch tinh trên vách đá.

Chỉ một quả pháo, trực tiếp bắn thủng sơn thể.

Chương 203

Phía sau đó vốn đã bị Địa Quan Âm đào xới khắp nơi thành hang động, bên trong yếu ớt không chịu nổi.

Ngay sau đó sơn thể bắt đầu xuất hiện vô số vết nứt. "Sơn thể đang chuyển động!" Sau khi sơn thể nứt ra, đột nhiên một khối lớn trực tiếp rơi xuống đất.

Tiếng ầm ầm vang lên, kèm theo đó là tiếng nước chảy. "Nước, có tiếng nước, chẳng lẽ bên trên thông với hồ nước ngầm?" Kim Bàn kiểm tra phương vị, bỗng nhiên kinh ngạc phát hiện, phương vị kia chính là hồ nước ngầm ngay phía trên tế đàn.

Mọi người khiêng bè trúc, nhìn về phía Trương Trạch trong lòng vô cùng kích động. "Thật sự có nước, Long Gia quả nhiên thần cơ diệu toán!" "Long Gia gọi nước tới, muốn dìm chết đám yêu quái rắn này!" Có người trong lòng hồ loạn suy đoán, trực tiếp thốt ra.

Những người bên cạnh không cảm thấy cổ quái, thậm chí còn cảm thấy vô cùng có lý.

Phảng phất như nước này là do Trương Trạch - vị Long Gia này cố ý dẫn tới.

Trương Trạch cũng không rảnh giải thích, đao trên tay nhanh chóng múa lượn, chém giết vô số hắc xà.

Ngay sau đó, hắn sát giác được trạng thái của Tiểu Cửu dường như có chút biến hóa.

Chính xác mà nói không chỉ là trạng thái, mà thậm chí cả ngoại hình.

Khiến người ta cảm giác nó càng ngày càng giống một con Giao

Long chân chính, hoặc là, đặc điểm của Giao Long ngày càng hoàn thiện.

Nếu như hoàn toàn thay đổi, có khả năng trực tiếp biến thành Long tộc chân chính.

Đột nhiên xuất hiện ba tiếng nước đổ, như đá lở trời sập.

Nước lớn bắt đầu nhấn chìm hẻm núi dưới lòng đất, cuốn theo màn hơi nước mịt mù trùng kích tới.

Đám hắc xà kia bị nước lớn cuốn trôi, căn bản không còn tâm trí tấn công, toàn bộ tìm cách đào mệnh.

Mọi người đều đứng trên bè trúc đã chuẩn bị sớm, nhìn cảnh tượng xung quanh, có chút nhàn nhã.

Về phương Bắc, đột nhiên sụp xuống lộ ra một bộ cốt hài hóa thạch khổng lồ, giống như bộ xương của sinh vật tiền sử nào đó.

Lại nghe một tiếng ầm vang, tượng đá đen kịt đột nhiên đổ ập xuống nước.

Tượng đá vốn rỗng ruột, sau khi bị nước xối vào, chẳng mấy chốc đã đổ sụp.

Hóa thạch cổ sinh vật khổng lồ kia, nửa phần sau dường như khảm vào trong một khe núi nằm ngang.

Cộng thêm pháo kích vừa rồi, vết nứt bị nước xối qua liền trực tiếp toác ra.

Mọi người gia tốc chèo bè trúc, lao về hướng đó.

Đến vách núi, mọi người trực tiếp bỏ bè, men theo khe hở phía trước bò lên.

Bên trên toàn bộ là hang động của Địa Quan Âm, hang động rộng lớn thông thẳng lên mặt đất.

Đây cũng là lối vào mà mọi người vừa mới tiến vào không gian dưới lòng đất này.

Trương Trạch trực tiếp triệu hoán Thiên Túc Đấu Thi, để nó nhanh chóng mở rộng hang động phía trước.

Nước phía sau đang không ngừng tràn vào, mắt thấy sắp ngập đến chân mọi người.

Trương Thụy Lâm cầm xẻng Lạc Dương, đang định đi lên hỗ trợ thì phát hiện thông đạo đã được đả thông.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa hang chiếu vào.

Đợi khi nhanh chóng chui ra khỏi hang động, nhìn thấy bầu trời xanh thẳm, ai nấy đều nhịn không được hít sâu một hơi.

Xung quanh mặt đất, rải rác toàn là bạch cốt thú hoang. "...Nơi này là Tàng Cốt Câu?" Nhìn cảnh tượng tứ phía, Thụy Lâm luôn cảm giác vô cùng quen thuộc.

Nhưng Quải Sơn Thê lại không xuất hiện, minh chứng đây không phải là nơi Tàng Cốt Câu lúc trước.

Trương Trạch đi lên mặt đất, nhìn cảnh tượng trước mắt, sau đó lại quan sát hoàn cảnh xung quanh. "Nơi này không phải Tàng Cốt Câu chúng ta gặp lúc trước, mà là ở mặt bên kia ngọn núi." Theo phương hướng này suy đoán, đi tới Khang Ba Lạc dã cũng đại khái là hướng này.

Đợi tất cả mọi người trở lại mặt đất, liền nghỉ ngơi một lát ở cách đó không xa.

Lúc này trời cũng chưa tối, hoàn toàn không cần lo lắng động vật ở Tàng Cốt Câu tự sát.

Một lát sau, người có tâm trạng tốt nhất là Chá Cô Tiếu và Hồng

Cô Nương.

Không còn sự đe dọa của trớ chú, hai người cũng có thể an tâm sống qua ngày.

Lúc này Chá Cô Tiếu nhìn về phía Tiểu Ca, sau đó nói với Lam Bào Tạng Nhân: "Đan huynh đệ, bộ lạc của các người ở hướng nào, hiện tại có thể phân biệt được không?" Điểm này vô cùng quan trọng, Lam Bào Tạng Nhân quan sát xung quanh.

Luôn cảm giác tuyết sơn quanh đây có chút quen thuộc, sau khi quan sát kỹ lưỡng, phát hiện đúng là ngọn tuyết sơn quen thuộc kia.

Nhìn chằm chằm tuyết sơn phía xa, hắn bỗng nhiên cười nói: "Ta... chúng ta hẳn là đang ở rất gần." Trong lúc Lam Bào Tạng Nhân tìm kiếm phương hướng bộ lạc Khang Ba Lạc, hắn nhắc tới một địa danh.

Một ngôi chùa nằm trong tuyết sơn phụ cận, tên là Cát Lạp Tự. "Người tên Đổng Xán mà các người nói, hắn đang ở trong bộ lạc của ta, hiện tại là Thổ Ty trong bộ lạc.

Và quan hệ của hắn với một cô nương tên Nhị Mộc trong bộ lạc vô cùng không đơn giản." Từ trong lời nói của hắn, Trương Trạch thậm chí ngửi thấy mùi bát quái.

Nhưng hắn biết, tình cảm của hai người này, trong nguyên tác là một bi kịch.

Hắn nhìn về phía Trương Trạch: "Ba năm nay, hắn tịnh không ở Khang Ba Lạc, mà đã rời đi.

Ta biết hắn sẽ quay về thủ hộ Khang Ba Lạc, cho nên không vội vã quay về.

Bất quá, sau khi hắn rời đi, hắn lại xuất hiện, tiếp tục làm Thổ Ty trong bộ lạc." Trương Trạch bỗng nhiên không biết nên nói gì.

Hóa ra tên Đan này trốn tránh truy sát suốt ba năm, ngược lại đã cho vị đồng tộc kia nghỉ phép ba năm.

Trương Thụy Lâm hiển nhiên không rõ ràng, người tên Đổng Xán này cụ thể là ai.

Bởi vì sự việc phát sinh trong nội bộ Trương gia, dẫn đến người Trương gia đang làm nhiệm vụ bên ngoài đều không thể kịp thời liên hệ với gia tộc.

Đổng Xán là một trong số đó, tình huống cơ bản giống như bên Đương Án Quán.

Bất quá bên này sức mạnh thủ hộ rất mạnh, sức mạnh của Uông gia đến nay vẫn không thể thực sự đặt chân vào trong Khang Ba Lạc.

Lam Bào Tạng Nhân ánh mắt phức tạp nhìn về phía Trương Trạch: "Đổng Xán cũng nói giống như ngài, muốn kết thúc vận mệnh đối kháng ác ma của người Khang Ba Lạc." Cái gọi là ác ma, đại khái là nhu cầu không ngừng hiến tế cho "Diêm Vương".

Điểm này ngược lại làm Trương Trạch không ngờ tới.

Có lẽ Đổng Xán đã yêu cô nương Khang Ba Lạc kia.

Nhưng những thứ này đều không phải chủ yếu, hắn phải nghĩ cách giải quyết thứ ở nơi đó.

Thông qua một đường giao đàm, phát hiện thứ mà Khang Ba Lạc thủ hộ dường như tịnh không đơn giản. "Xem ra, cái tên Đổng Xán này chỉ là người Trương gia, nhưng lại không phải phụ thân của Tiểu Ca." Trương Trạch nhìn về phía Trương Thụy Lâm: "Thúc công, người phụ trách liên hệ bộ lạc Khang Ba Lạc trước đó, người có ấn tượng không?" Trương Thụy Lâm cẩn thận hồi ức, sau đó nói: "Trương gia lúc đó vô cùng nghiêm khắc, nếu đã không xuất hiện, thì có khả năng lớn là đã xảy ra chuyện.

Lấy huyết mạch của Tiểu Ca, hiện tại nếu trong cơ thể không có Kỳ Lân Huyết, thì không thể sinh ra huyết mạch như vậy.

Theo ta được biết, Khang Ba Lạc cũng đang tìm cách bảo trì huyết mạch trong tộc thuần chính, dùng để đối kháng thứ gì đó." Trương Trạch nghe xong, trong lòng suy tư, nhưng "những thứ kia" trong miệng hắn, hẳn là "Thần" trong tâm mục của người Khang Ba Lạc hoặc giả là cổ nhân.

Cũng là một số sinh vật đặc thù vượt ra khỏi sinh mệnh thể bình thường.

Như Xà Thần vừa mới tiếp xúc, vô luận sinh tiền hay tử hậu, đều được người Quỷ Động tộc xưng là "Thần".

Khi Trương Trạch đang tư khảo, Trương Thụy Lâm lại lần nữa nói: "Phụ thân Tiểu Ca hẳn là thành viên cốt cán của Trương gia." Theo suy đoán của hắn, Tiểu Ca có khả năng đã gặp phụ thân mình, chỉ là tịnh không biết.

Bởi vì thành viên cốt cán chân chính đều đã cùng tộc trưởng đời trước táng sinh trong lần hành động cuối cùng khi còn sống.

Tiểu Ca chính là người tự mình đưa người đem toàn bộ bọn họ đào ra, cũng đưa về trong tộc.

Vị trí cổ mộ kia cách nơi này mấy chục cây số.

Đợi mọi người nghỉ ngơi xấp xỉ, Lam Bào Tạng Nhân đứng dậy. "Đến bên đó, phải tìm Đổng tiên sinh dẫn đường trước, tộc nhân của ta không hoan nghênh người Hán, nhưng lại giao hảo nhiều đời với Trương gia.

Chương 204

Bất quá Trương Trạch có gương mặt họ Trương này, tại Khang Ba Lạc mọi người đều vô cùng quen thuộc." Hắn cười nói: "Đi theo ngài, đảo cũng có thể." Hắn nhìn thoáng qua mấy người phía sau.

Trừ ba người Trương gia, thì Doãn Tân Nguyệt, Hoắc Tiên Nhi là người Hán.

Tiếp đó là Kim Bàn, Tôn Quốc Phụ, Phong Học Văn, có một bộ phận trong đám huynh đệ Tá Lĩnh.

Trừ những người này ra, bên trong có một bộ phận tương đối là người Miêu.

Trương Trạch nói: "Trong chúng ta, chỉ có một bộ phận là người Hán.

Khi đó chỉ cần nói cho tộc nhân của ngươi, ta mang người đến, là để giải quyết ác ma khiến các ngươi sợ hãi." "Đều tốt, đợi đến bộ lạc rồi hãy nói chi tiết." Lam Bào Tạng Nhân liếc nhìn mọi người phía sau: "Tướng mạo thủ hạ của ngài, cũng không thể phân biệt được dân tộc.

Đợi đến Cát Lạp Tự, rồi đi vào trong là có thể thấy hồ Khang Ba Lạc." Mỗi lần ra vào đều cần thời gian rất dài.

Cho nên trừ phi lương thực thiếu hụt hoặc có vấn đề trọng đại, nếu không bọn họ đều sẽ không dễ dàng rời đi.

Trương Trạch nhớ kỹ, bộ lạc Khang Ba Lạc này rất tương tự với Trương gia.

Mặc thủ thành quy, không thông hôn với ngoại tộc, và thủy chung tuân thủ phong tục trong tộc, ngàn năm không đổi.

Dẫn theo Tiểu Ca, sớm hơn so với nguyên tác mấy chục năm.

Sau khi xuất phát, Lam Bào Tạng Nhân nhiệt tình giới thiệu Khang Ba Lạc cho những người khác.

Đó là một hà cốc trong tuyết sơn.

Muốn đi tới Khang Ba Lạc, nhất định phải đi qua một hồ nước hoàn toàn hiện ra màu xanh bảo thạch.

Hồ nước bị tuyết sơn bốn phía bao vây chặt chẽ ở giữa.

Nếu nhìn từ trên cao xuống, như viên lam bảo thạch nạm trên tấm lụa trắng.

Hồ kia gọi là Khang Ba Lạc Hồ.

Dịch sang tiếng Hán là "Lam Sắc Tuyết Sơn".

Từ trên cao, Lam Bào Tạng Nhân nhanh chóng nhìn thấy Cát Lạp Tự giữa một màn tuyết trắng xóa. "Đoạn đường này, mấy năm gần đây có người nước ngoài tổ chức đội đi tới.

Nhưng những người này đều không thành công." Nghe vậy, Trương Trạch trong lòng lập tức hiểu là người Uông gia.

Cũng chỉ có gia tộc này mới không tiếc dư lực dẫn người đi tìm kiếm bí mật Thanh Đồng Môn.

Lam Bào Tạng Nhân tùy tay đưa một quả cầu sắt cho Trương Trạch. "Quả cầu sắt này có liên quan đến một ác ma khác trong Khang Lạc.

Không lâu sau, nghi thức tế tự Diêm Vương sẽ lại bắt đầu, nếu muốn kết thúc hết thảy, e rằng phải nhanh lên." Nhắc đến chuyện này, tâm trạng của Đan thập phần phức tạp.

Diêm Vương kia tự nhiên là thứ mà người Khang Ba Lạc vô cùng sợ hãi.

Nhưng trừ Diêm Vương, còn có một loại cổ sinh vật khiến người Khang Ba Lạc cũng sợ hãi không kém.

Đó là một loại sinh mệnh thể giống như cái chày gỗ (bổng chùy).

Được cho là "Thần".

Tại tín ngưỡng tôn giáo cổ xưa ở đất Tạng, những tín ngưỡng như vậy tịnh không thiếu, đều vô cùng bất khả tư nghị. "Ngươi xác định là cái chày gỗ?" Kim Bàn nghe xong nhịn không được cười phá lên. "Xin lỗi, ta biết đây là một sự tình vô cùng nghiêm túc, ngài tiếp tục, ta sẽ cố gắng nhẫn nhịn." "Cái này ta không cách nào giải thích với các ngươi." Lam Bào Tạng Nhân bất đắc dĩ nói: "Trừ thứ đó ra chính là Diêm Vương.

Điểm này các ngươi hẳn là đều rõ ràng." Sự tồn tại của Diêm Vương khiến tâm tình của Đan vô cùng phức tạp, loại nghi thức hiến tế kia hiện tại nhìn lại kỳ thực vô cùng tàn nhẫn.

Tại đất Tạng, Diêm Vương được xưng là song sinh, trong truyền thuyết địa phương, Diêm Vương có hai cái.

Trên thảm lông và khăn Khang Tạp thường thấy, thông thường là một đôi huynh muội.

Hình ảnh giẫm lên quỷ và giẫm lên người rất thường gặp, trong các thần tượng ở đất Tạng tịnh không hiếm thấy.

Đoạn thời gian này sắp tế tự, chính là có liên quan đến những truyền thuyết này.

Chẳng bao lâu, mấy người từ trên núi tuyết đi xuống, tiến vào Cát Lạp Tự.

Trương Trạch đối với nơi này vô cùng quen thuộc, hiển nhiên không phải lần đầu tiên, rất nhanh đã tìm được Nhân Đức Lạt Ma.

Nhân Đức là một xưng hiệu, được kéo dài qua các đời ở nơi này.

Mỗi một Nhân Đức Lạt Ma chết đi, sẽ có Nhân Đức mới tiếp tục kế thừa.

Việc họ phụ trách là vì để ghi chép, lưu lại tin tức cho người Trương gia ở nơi này.

Bởi vì mỗi người Trương gia, mỗi lần rời đi sau đó quay lại sẽ mất đi ký ức.

Điểm này Trương Thụy Lâm tịnh không xa lạ.

Các tộc nhân cốt cán thường gặp đều có tình huống này, được gọi là chứng Thất Hồn.

Nhân Đức Lạt Ma sau khi gặp Tiểu Ca, lại nhìn về phía Trương Trạch, khẽ hỏi một câu: "Sẽ không xảy ra chuyện nữa chứ?" Trương gia chưa từng có tiền lệ đồng thời xuất hiện mang theo nhiều người như vậy. "Đại sư, đem tin tức thu thập được trước mắt sửa sang lại cho ta.

Về sau nơi này đại khái cũng không cần Nhân Đức Lạt Ma nhiệm kỳ tiếp theo nữa." Nếu chuyến đi này thuận lợi, ngay cả người Khang Ba Lạc hắn cũng sẽ cân nhắc mang toàn tộc đi.

Trong đống đồ vật Nhân Đức Lạt Ma chỉnh lý, có một cuốn sổ tay do người nước ngoài để lại.

Bên trong có ghi chép, nhưng sáu trang đầu có một câu viết bằng tiếng Tạng, khiến Trương Thụy Lâm xem xong lập tức nheo mắt lại. "Thế giới cực hạn!" Hắn nhận thức được, cách giải thích của câu này tịnh không chuẩn xác, nhưng ý tứ lại vô cùng minh xác.

Chiếu theo cách hiểu của Trương gia, câu này hẳn là dịch thành "Thế giới Chung Cực".

Đáp án không cần nói cũng biết, những người này nhắm vào Thanh Đồng Môn.

Ngay phía sau cuốn sổ tay, quả nhiên xuất hiện Thanh Đồng Môn.

Không phải một đạo, mà là hai đạo Thanh Đồng Môn y hệt nhau. "Hai cái Thanh Đồng Môn?" "Hai cái Thanh Đồng Môn, trong đó một cái nằm ở sâu trong hà cốc nơi Khang Ba Lạc cư ngụ." Nhìn nội dung sổ tay viết đầy ngoại ngữ, Trương Thụy Lâm lần đầu tiên thấy trừ Trương gia ra, còn có ngoại tộc nhân hiểu rõ về Thanh Đồng Môn đến thế.

Nhìn cái này, Lam Bào Tạng Nhân tuy rằng cũng chưa từng tiếp cận một đạo cửa nào, nhưng ít nhiều cũng đoán được một chút. "Trong đó một cái Thanh Đồng Môn, là ở tại Khang Ba Lạc đi?" Hắn nhìn chằm chằm cuốn sổ trước mắt.

Tiếng Tạng bên trên hắn nhận biết được.

Trong sổ tay, có một số tin tức đồng dạng cũng sử dụng tiếng Tạng để ghi chép. "Đi thôi, ở đây không cách nào lấy được nhiều tin tức hơn, ta đưa các ngươi đi gặp Thổ Ty." Lam Bào Tạng Nhân biết được có người nước ngoài cũng đã biết bí mật của Khang Ba Lạc.

Trong lòng hắn thập phần rõ ràng, cuộc sống mấy ngàn năm cách biệt với thế gian, bí mật về Chung Cực nương theo sự suy tàn của Trương gia cũng sắp bị phá vỡ.

Từ điểm này mà xem, bộ lạc Khang Ba Lạc hết thảy cũng vô cùng tương tự.

Chúng nhân rời khỏi Cát Lạp Tự.

Lần này, Lam Bào Tạng Nhân và Trương Trạch đi với tốc độ gần như giống nhau, hướng về phía sâu trong tuyết sơn mà đi.

Nếu như quen thuộc lộ tuyến, hồ băng xuyên bên ngoài Khang Ba

Lạc tịnh không khó tìm.

Mọi người đi tới biên giới hồ nước.

Phong cảnh trước mắt vô cùng đẹp.

Tuyết sơn, trời xanh, mây trắng, hết thảy mọi thứ như chốn thần tiên nơi hạ giới. "Đại bộ đội không thể đi về phía trước nữa.

Ít nhất không cách nào cam đoan toàn bộ đều có thể an toàn đi vào." Nhìn tòa băng hồ này, Trương Trạch biết phía dưới hồ có thiết đặt Thanh Đồng Linh.

Loại chuông đồng này không giống chuông đồng thông thường, lẫn lộn cùng một chỗ, gần như rải rác khắp cả hồ.

Tất cả những người trúng chiêu, cuối cùng đều sẽ lâm vào tự sát và tàn sát lẫn nhau.

Chương 205

Thứ đồ vật treo ở dưới tầng băng, một khi bên trên có người kinh động, sẽ kích hoạt Thanh Đồng Linh.

Nhưng bí mật này tịnh không có bất kỳ người sống nào mang ra ngoài.

Trương Trạch nhìn đám người Tá Lĩnh sau lưng.

Biện pháp ổn thỏa nhất là để bọn họ ở lại bên ngoài. "Côn Luân, Hồng Cô, dẫn người ở lại dưới chân núi tuyết, đợi ta đi ra." Hắn nhìn về phía Phong Học Văn: "Ngươi cũng ở lại." Đồng thời còn có Tôn Quốc Phụ và Kim Bàn hai người.

Tuy rằng là tiền bối Mạc Kim Giáo Úy, nhưng tại nơi này cũng vô dụng.

Phàm là người trong cơ thể không có bảo huyết, đều không thể chống cự ảo giác của Thanh Đồng Linh.

Huống chi bí mật liên quan trong đó quá nhiều, suy tính kỹ càng xong, cuối cùng hắn chọn xong những người đi vào. "Vậy ta thì sao?" Chá Cô Tiếu biết nơi này quan hệ đến bí mật Khang Ba Lạc.

Hắn cũng đã giải trừ được trớ chú, chuyến đi này chỉ cần giúp Tiểu Ca tìm mẫu thân và cứu người sống lại nữa là xong.

Một chuyến đi hoàn thành mục đích một cách hoàn mỹ. "Không sao." Trương Trạch tuy rằng trong tay có Trấn Hồn Linh, nhưng cũng không thể chiếu cố hơn một trăm người.

Cái của Tiểu Ca, thanh âm càng nhỏ, lục lạc vừa vang có thể làm cho người ta lập tức khôi phục thanh minh.

Nhưng ảnh hưởng của thanh âm cũng có phạm vi.

Lục lạc ở đây vô cùng lợi hại, không phải nội gia nhân của Trương gia thậm chí đều không thể đi vào.

Tiểu Ca lẳng lặng bước lên mặt băng. "Dưới hồ băng có đồ vật." Mấy người men theo hồ băng đi về phía trước.

Đi không bao lâu, bỗng nhiên thấy tầng băng bị đào ra một cái lỗ.

Bên trên có nửa con gấu Tạng Mã (Tạng Mã Hùng), dính đầy máu, giống như bị mãnh thú gặm nhấm. "Tạng Mã Hùng đầu trúng đạn, hẳn là cố ý ném vào tầng băng để cho ăn." Trương Thụy Lâm nhìn chằm chằm thi thể gấu trước mắt đưa ra kết luận.

Lúc này hắn bỗng nhiên đứng lại, một cái bóng đen từ trong hồ bơi qua, ngay dưới chân mọi người.

Bóng đen vô cùng dài, như một con sâu khổng lồ.

Vô thanh vô tức, nếu như không nhìn kỹ xuống dưới chân, căn bản không phát giác được hắc ảnh tồn tại. "Trong hồ quả nhiên có đồ vật!" Chá Cô Tiếu cầm súng, lại bị Lam Bào Tạng Nhân ấn xuống. "Đừng dừng lại ở đây, nó ăn no rồi, sẽ không thương tổn người." Hắn còn dẫn mọi người đi về hướng hà cốc: "Đều đi theo ta, đi đường tận lực nhẹ một chút." Đi không bao lâu, khi mấy người đi qua mặt băng.

Bỗng nhiên cảm giác bốn phía dường như có tiếng chuông vô cùng khẽ khàng.

Tình huống của Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân đều có chút không thích hợp.

Lại nhìn Doãn Tân Nguyệt, Hoắc Tiên Nhi hai người dường như vô cùng hoảng trương muốn cởi bỏ áo ngoài.

Không chỉ hai người, những người khác cũng như thế.

Chỉ có Trương Trạch và Tiểu Ca hai người lẳng lặng đứng đó.

Lam Bào Tạng Nhân cũng đang nỗ lực chống cự cỗ sức mạnh kia.

Trương Trạch và Tiểu Ca đồng thời lấy ra một cái lục lạc. "Đinh linh ~" khẽ khàng lay động.

Trương Trạch giúp Doãn Tân Nguyệt và Hoắc Tiên Nhi mặc lại áo khoác.

Một màn vừa rồi tuyệt đối không thể để cho người khác nhìn thấy.

Lại nhìn Hoa Linh bên cạnh, vừa rồi ba người đi cùng một chỗ.

Nhưng Hoa Linh mặc y phục của Bàn Sơn, thân trúng ảo giác tịnh không dễ dàng cởi ra. "Lửa, ta vừa rồi nhìn thấy lửa lớn lắm!" Hoa Linh kinh hồn chưa định, nhìn lên người, phát hiện y phục tịnh không có việc gì.

Không giống như nhìn thấy trong ảo giác, toàn thân bốc lửa lớn. "Chỉ là ảo giác, hiện tại không sao rồi." Trương Trạch còn nhìn về phía Lam Bào Tạng Nhân: "Ngươi ở phía trước dẫn đường, tận khả năng tránh né những thứ dưới lòng đất kia." Tại mặt băng, có một lộ tuyến cố định có thể tránh né chuông đồng.

Chỉ có một bộ phận người trong Khang Ba Lạc biết chuông đồng phân bố cụ thể thế nào.

Dù vậy, cũng không có biện pháp hoàn toàn chống cự được tiếng chuông.

Tiểu Ca cũng có sát na thất thần.

Nếu như tiếp tục đi vào, ngay cả Tiểu Ca cũng sẽ trúng chiêu.

Trương Trạch sở dĩ không sao, bởi vì hiện tại hắn không phải thân thể phàm nhân.

Lục Khố Tiên Tặc khiến thân thể hắn tiến vào lần thuế biến thứ

hai, thậm chí sắp hoàn thành thuế biến.

Ngũ thức và Ngũ thần là những nhân tố quan trọng để chống cự ảo giác, hắn mạnh hơn người thường đến trình độ khó tin tưởng.

Giống như Nguyễn Phong trong thế giới Dị Nhân, đại đa số ảnh hưởng tiêu cực đều vô hiệu với hắn.

Tiếp tục đi về phía trước, Trương Trạch bỗng nhiên nhìn rõ thứ đồ vật trong hồ.

Dường như đang đợi người bên trên thân trúng ảo giác sau đó tự sát.

Đang đợi những "đồ ăn" này.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện thân ảnh bơi dưới nước kia, trên người mang theo vô số lân phiến to bằng đồng tiền.

Khi đi qua bờ hồ, bỗng nhiên có mấy con báo tuyết xuất hiện.

Lam Bào Tạng Nhân ném đồ ăn về phía báo tuyết.

Trong miệng phát ra âm thanh vô cùng kỳ đặc.

Chá Cô Tiếu sau khi nghe thấy âm thanh này, bỗng nhiên đưa tay lên miệng, cũng nhanh chóng mô phỏng ra âm thanh tương tự.

Âm thanh cổ quái dường như có tác dụng trấn an đối với báo. "Ngươi biết mô phỏng âm thanh?" Lam Bào Tạng Nhân quay đầu, kinh ngạc nhìn Chá Cô Tiếu phía sau. "Sư huynh ta gần như âm thanh nào cũng có thể mô phỏng được!" Lão Dương Nhân kiêu ngạo nói.

Bất quá, Chá Cô Tiếu lại nhìn về phía Trương Trạch nói: "Đảo cũng không hẳn, Thi ngữ và Quỷ ngữ mà Trạch Gia dùng trước đó, ta không mô phỏng được." Loại âm thanh ếch nhái cổ quái kia tần suất rất cao, nhưng lại không phải tiếng ếch nhái.

Bên hồ có hàng rào gỗ vây ở hai bên, có lẽ là để bình thường thuận

tiện cho đám báo tuyết này ăn. "Những con báo tuyết này là do người Khang Ba Lạc nuôi dưỡng." Trương Trạch đi qua, đám báo tuyết này dường như nhận ra hắn.

Ánh mắt nhìn vào giữa bầy báo, bỗng nhiên xuất hiện nửa con lợn đã được mổ sạch sẽ.

Lão Dương Nhân nhìn chằm chằm động tác của hắn, chấn kinh hỏi: "Trạch Gia, hiện tại ngài sử dụng Bàn Vận Thuật, ngay cả tay cũng không cần nhấc nữa sao?" Trương Trạch thu hồi ánh mắt, nhìn về phía mọi người xung quanh đang đồng dạng chấn kinh nhìn mình. "Sau khi tế tự thì không cần nữa.

Trận tế tự kia dường như làm cho ta kế thừa một loại sức mạnh nào đó." Mắt của hắn rõ ràng dị vu thường nhân.

Mọi người sớm đã phát giác, nhưng nghe hắn nói như vậy mới biết.

Chá Cô Tiếu hốt nhiên có suy đoán to gan: "Vô Giới Yêu Đồng?" Thấy Trương Trạch tịnh không phủ nhận, hắn lập tức kinh ngây người. "Thật sự là Vô Giới Yêu Đồng?" Hoa Linh lại vừa mừng vừa sợ: "Chẳng lẽ Vô Giới Yêu Đồng tự động chọn chủ?" Bất kể thế nào, sự biến hóa của Trương Trạch khiến nàng cảm thấy cao hứng.

Phía xa có thể nhìn thấy một ngôi lạt ma miếu. "Tiểu Ca, lạt ma trong miếu là người duy nhất biết mẫu thân ngươi ở đâu." Trương Trạch chỉ biết là ở sơn khanh sườn núi khuất nắng tại Nam Già Ba Ngõa.

Trong tầng băng dưới phiến Tàng Hải Hoa kia.

Nếu không căn bản không thể tồn hoạt đến nay.

Chương 206

Nơi đó là nơi mai táng người Khang Ba Lạc yếu ớt.

Mỗi năm, chỉ có một tháng mới có thể vào núi. "Thổ Ty tới rồi." Lam Bào Tạng Nhân nhìn về hướng hà cốc phía xa, một người mặc tàng bào đang dẫn theo người Khang Ba Lạc đi tới.

Phía xa Đổng Xán và người Khang Ba Lạc đã phát giác được động tĩnh bên ngoài.

Sau lưng Đổng Xán có một nhóm người Tạng mặc áo lam.

Từ xa nhìn thấy Trương Trạch xuất hiện, mấy lão giả trong bộ lạc bỗng nhiên yên tâm, dùng tiếng Tạng nói: "Trạch Sơn tiểu tử kia không sao rồi, mọi người đừng lo lắng!" "Ha ha, nguyên lai là Trạch Sơn tiểu tử đã về." "Tiểu tử ngươi lần trước nói muốn đưa lão đầu tử ta ra bên ngoài sinh hoạt, phía nam có hòn đảo một năm đều là mùa hè." "Mấy oa oa bên cạnh lớn lên thật tuấn tú a!" Mấy vị trưởng giả Khang Ba Lạc này huyết mạch tịnh không thuần chính, không có năng lực bất lão.

Nhưng ở Khang Ba Lạc, huyết mạch dường như không phải tiêu chuẩn duy nhất để được người tôn kính.

Trương Trạch lập tức dùng tiếng Tạng chào hỏi mấy vị lão gia tử quen thuộc.

Tộc trưởng Khang Ba Lạc cùng người thanh niên mặc tàng bào bên cạnh đứng cùng một chỗ.

Hai người ngoại biểu đều tỏ ra vô cùng trẻ tuổi.

Bởi vì duyên cớ huyết mạch.

Cái tên Đổng Xán này bản thân minh xác tuổi tác đã siêu trăm tuổi.

Bất quá Trương Trạch lại mơ hồ nhớ kỹ, bởi vì truyền thống Khang Ba Lạc đối kháng ác ma cũng như hiến tế thiếu nữ, khiến hắn càng ngày càng không thích nơi này.

Đổng Xán đưa mắt nhìn Trương Thụy Lâm.

Trong đám người trước mặt, hắn chỉ nhận ra Trương Thụy Lâm.

Nhưng Trương Thụy Lâm hiển nhiên đối với Đổng Xán ấn tượng không sâu.

Ngay sau đó ánh mắt hắn chuyển hướng sang Trương Trạch. "Đã lâu không về.

Chính thức tự giới thiệu, Trương Thụy Y, đối ngoại ta tên là Đổng Xán." Đan nhìn thấy Đổng Xán lập tức hành lễ: "Đại Thổ Ty!" Sau khi gặp mặt, đại khái giải thích tình huống lần này trở về một lượt.

Chủ yếu giải thích với Đổng Xán vì sao cuối cùng lại trở về.

Đồng thời cũng nói ra việc đã đi tới di chỉ Ma Quốc cổ đại.

Chuyện này đối với người Khang Ba Lạc mà nói là nghĩa cử. "Hủy đi di chỉ yêu ma phương Bắc?" Tộc trưởng Khang Ba Lạc bất khả tư nghị nhìn Trương Trạch, nhìn chằm chằm mắt Trương Trạch, chỉ đơn giản đối thị đã khiến hắn lập tức trong lòng sinh ra khủng hoảng. ".....

Mắt của Thần!" Lam Bào Tạng Nhân nhỏ giọng giải thích: "Tộc trưởng, hắn tại nơi Long Mạch khởi nguồn, được Long Mạch nhận khả, hoạch đắc truyền thừa Thần Nhãn." Nghe Lam Bào Tạng Nhân miêu tả, Tộc trưởng lập tức hướng lên trời cầu khẩn. "Trương gia quả nhiên là gia tộc được Thần chọn trúng.

Thượng thiên phái ngươi trở về, là vì để đối kháng ác ma?" Trương Trạch chậm rãi gật đầu: "Xác thiết mà nói, không phải đối

kháng, mà là tiêu diệt ác ma." Để lấy được sự tín nhiệm của Tộc trưởng, hắn ra hiệu cho mọi người lui ra trước.

Bốn phía càng ngày càng nhiều người Khang Ba Lạc tụ tập lại.

Đầu tiên là bộ lạc Khang Ba Lạc đã lâu không có khách.

Cô gái đất Tạng da phần lớn đều có chút ngăm đen, có một vệt "cao nguyên hồng".

Nhưng mấy nữ tử trong đội ngũ, da dẻ trắng nõn tế nộn, người Khang Ba Lạc chưa từng thấy qua.

Bất quá cứ nhìn chằm chằm vào mặt người khác là không quá lễ phép.

Người bốn phía nhìn một chút rồi thu hồi ánh mắt.

Đổng Xán da cũng vô cùng ngăm đen, ngoại biểu có đặc trưng rõ ràng của người Tạng.

Hắn hỏi Đan bên cạnh: "Hắn muốn làm gì?" Đan lại làm ra vẻ mặt thần bí: "Đại Thổ Ty, một lát nữa ngài sẽ biết." Rõ ràng hắn biết Trương Trạch muốn làm gì.

Giống như lúc mới gặp, Trương Trạch muốn tái diễn một màn kia.

Trước mắt, Tương Tây Thi Vương hốt nhiên xuất hiện tại khoảng đất trống.

Toàn thân bốc lên hắc khí.

Thi khí khủng bố khiến người ta lập tức cảm thấy khó chịu. "Ác ma!!" "Diêm Vương." Có người hô ác ma, cũng có người gọi Diêm Vương.

Nhưng thông thường đều chỉ Diêm Vương trong lòng bọn họ.

Thi Vương trước mắt xuất hiện, phản ứng của mọi người còn

khoa trương hơn xa so với lúc Đan nhìn thấy trước đó.

Mọi người bốn phía toàn bộ giới bị nhìn chằm chằm hắn.

Thi Vương cung kính xuất hiện bên cạnh Trương Trạch. "Chủ nhân!" Nghe Thi Vương mở miệng, Trương Trạch trong lòng có chút ngoài ý muốn.

Bất quá trên mặt lại không trực tiếp biểu hiện ra. "Thu phục được ác ma?" Trương Trạch nhún vai: "Tộc trưởng, ta hiện tại có tư cách cùng ngài nói chuyện về việc đối kháng ác ma rồi chứ?" Đổng Xán đứng bên cạnh, nội tâm vốn luôn bình tĩnh bỗng nhiên nổi lên sóng gió. "Thật sự có biện pháp đối phó ác ma?" Năm đó mang theo mười tám người đi tới nơi này, cuối cùng làm Đại Thổ Ty tại nơi này thời gian dài như vậy.

Nhất trực đối kháng ác ma trong lời đồn.

Đồng thời thủ hộ một bí mật vô cùng quan trọng ở nơi này.

Trương Trạch nói với Tộc trưởng và những người Khang Ba Lạc phía sau: "Ta cùng Đại Thổ Ty nói vài câu.

Tộc trưởng, ta lát nữa sẽ đích thân đăng môn bái phỏng." Biểu tình của Tộc trưởng lại tỏ ra có chút hoảng sợ bất an. "Bái phỏng không dám nhận, người được Thần chọn trúng, là thượng thiên phái xuống chửng cứu Khang Ba Lạc.

Đợi nói chuyện xong, bảo tộc nhân thông báo cho ta một tiếng, ta sẽ lập tức tới." Đợi Tộc trưởng dẫn theo những người Khang Ba Lạc khác rời đi.

Những người Khang Ba Lạc xung quanh trước khi đi đều cố ý chắp tay trước ngực hành lễ.

Tại đất Tạng đây là đại biểu cho ý tứ cung kính.

Đợi mấy người đi khỏi, Đổng Xán bình tĩnh nói: "Đi theo ta." Hắn đưa mấy người vào căn nhà lớn nhất trong đó.

Đây là nơi ở chuyên môn của Đại Thổ Ty.

Vừa vào cửa, hắn lập tức cung kính nhìn về phía Tiểu Ca: "Tộc trưởng!" "Di, ngươi biết Tiểu Ca là Tộc trưởng?" Lão Dương Nhân ở một bên thấy Đổng Xán liếc mắt một cái đã nhận ra thân phận Tiểu Ca, đảo mắt có chút hiếu kỳ.

Đổng Xán chỉ chỉ cây đao của Tiểu Ca, đồng thời còn có cái chuông đồng to bằng chuông bò ở bên hông hắn. "Tộc trưởng mới có tư cách tùy thân bội đới bảo vật hộ thân này.

Năm đó, Tộc trưởng bị người dùng kế lừa đi Tứ Châu Cổ Thành, vì để giết một Tộc trưởng, đã xả nước nhấn chìm cả tòa thành.

Ta nghe nói có một bé trai hơn mười tuổi đã mang theo Thanh Đồng Linh trở về." Bé trai kia tự nhiên là Tiểu Ca trước mắt.

Chuyện Tộc trưởng đời trước bị người ám sát Trương Trạch biết.

Nhưng không ngờ, không những nhốt người trong mộ, bố trí lượng lớn cơ quan cạm bẫy nhắm vào người Trương gia, mà còn xả nước trực tiếp nhấn chìm cả một tòa cổ thành làm cái giá lớn.

Bất quá cũng đúng, nếu như không nhốt người lại, người Trương gia có thể ở dưới nước nín thở thời gian rất dài.

Nước tuyệt đối dìm không chết người Trương gia.

Tiếp đó Đổng Xán lấy ra mấy quả cầu sắt đen kịt và mấy quả cầu chế tạo bằng hoàng kim. "Nếu như ngài còn không về, ta sắp phải hợp tác với những người kia rồi.

Trương gia mấy trăm năm trước thu hồi cái Long Văn Thạch Hạp kia, tai nạn tạo thành chỉ có thể thông qua đạo Thanh Đồng Môn kia

mới có thể khép lại." Đây chính là căn nguyên thực sự khiến nội bộ Trương gia bạo loạn. "Ý ngươi là, cái Long Văn Thạch Hạp đào được từ Tần Lĩnh vào những năm Bắc Ngụy Hiếu Văn Đế sao?

Cái hộp này về sau lại xuất hiện một lần vào năm Càn Long, Càn Long đã tìm người Trương gia, sau đó đem những người biết chuyện này gần như diệt khẩu toàn bộ." Sở dĩ nói là "gần như", bởi vì khẳng định có người để lộ tin tức, nếu không chuyện này sẽ không truyền ra.

Lần này đến phiên Đổng Xán và Trương Thụy Lâm giật mình nhìn Trương Trạch.

Chương 207

"Tiểu tử, rốt cuộc ngươi biết bao nhiêu sự tình?" Trương Thụy Lâm nhìn tiểu tử khủng bố trước mắt, thậm chí hoài nghi Trương Trạch này, hoặc hứa mới là Thánh Anh năm đó. "Biết nhiều lắm, cái Thánh Anh kia từ thời Tây Chu sống đến hiện tại, đúng không?

Ta nhớ là, sau đó Thánh Anh chết rồi, có người từ trong đó mang về một đứa bé, về sau trở thành Trương gia Tộc trưởng." Lúc Trương Trạch nói, Tiểu Ca bỗng nhiên nhìn qua.

Mối liên hệ giữa Tiểu Ca và Thánh Anh, các tộc nhân Trương gia đời sau chưa chắc đã biết. "Trước khi tìm ác ma, ta phải tìm Bạch Mã trước." Trương Trạch trong lòng đã có sự sắp xếp đại khái cho chuyến đi này.

Vì thế, hắn đã chuẩn bị trước Long Tủy Dịch.

Chiếc điếu trụy kia cũng đồng dạng có năng lực tu phục.

Tìm Bạch Mã khẳng định là bước đầu tiên, đem chuyện quan trọng nhất giải quyết xong xuôi, mới có thể đi tìm ác ma mà người Khang Ba Lạc đều sợ hãi. "Lão Lạt Ma ở miếu Lạt Ma biết vị trí, nhưng không thể đi quá nhiều người." Nơi đó là nơi sinh trưởng của Tàng Hải Hoa.

Loài hoa này được người Trương gia dùng để kéo dài tuổi thọ.

Người bình thường vô luận bị thương nặng bao nhiêu, chỉ cần phục hạ Tàng Hải Hoa, là có thể tiếp tục tồn hoạt ba ngày.

Đặc tính này phi thường tương tự với Lộc Hoạt Thảo.

Nhưng loại sống sót này lại không phải là thực sự sống, chỉ là không có chân chính tử vong mà thôi.

Trương Trạch nhớ rõ, trong nguyên tác, Tiểu Ca sau khi gặp mẫu thân, lại đi vào bên trong Thanh Đồng Môn.

Khi rời đi thì trực tiếp lựa chọn nhảy xuống vách núi, nhưng sau đó lại lập tức được người cứu về.

Trương Trạch nhìn về phía mọi người bên cạnh, ánh mắt cuối cùng rơi vào trên người Hoa Linh. "Hoa Linh, muội tinh thông dược lý, đi cùng ta một chuyến." Doãn Tân Nguyệt hốt nhiên nói: "Ngã cũng thường xuyên tiếp xúc dược liệu, có thể giúp Hoa Linh tả tả đánh trợ thủ." Hoắc Tiên Nhi cũng muốn đi theo, nhưng không tìm được lý do, chỉ có thể tạm thời cùng Hồng Cô Nương ở lại một chỗ, những người khác cũng đồng dạng ở lại nhà Đổng Xán chờ đợi.

Vừa mới đi ra khỏi cửa, từ xa đã nhìn thấy một cô nương thân mặc tàng bào màu trắng.

Nàng đứng ở đằng xa, nhìn về phía Đổng Xán, ánh mắt tràn ngập tình ý: "Nghe Tộc trưởng nói, lần trước đứa nhỏ kia đã trở thành người được Thần chọn trúng?" "Nhị Mộc." Đổng Xán vẫn luôn đi theo, giới thiệu tên cô gái cho Trương Trạch.

Nhìn cô gái này, Đổng Xán mới tự nguyện phản xuất Trương gia.

Nàng là người được chọn làm tế phẩm tiếp theo.

Lúc này xuất hiện trước mặt Trương Trạch, tâm tình tựa hồ phi thường không tồi.

Nhìn thấy cô gái xuất hiện, nội tâm bình tĩnh của Đổng Xán nổi lên một đạo gợn sóng. "Ta muốn đi miếu Lạt Ma." "Bạch Mã... chết rồi." Nhị Mộc kinh ngạc thuận theo ánh mắt Đổng Xán, nhìn về phía Tiểu Ca. "Xác thực lớn lên rất giống Bạch Mã." Bạch Mã ở Khang Ba Lạc, trong ký ức của những người lớn tuổi đều để lại ấn tượng rất sâu sắc.

Trương Trạch giải thích với Tiểu Ca: "Đó là mẫu thân của cậu." Thêm cả Nhị Mộc, mấy người đi theo Đổng Xán trực tiếp đi tới miếu Lạt Ma.

Ở trong miếu, Trương Trạch nhìn thấy bức Đường Tạp vẽ Diêm Vương Kỵ Thi.

Trong tiếng Phạn, gọi là Diêm Vương La Đồ, cho nên tên đầy đủ của bức vẽ gọi là "Thiết Diêm Ma La Đồ Kỵ Thi".

Vừa gặp mặt, Hoa Linh nhìn thấy Lão Lạt Ma, liền rõ ràng thân phận của Tiểu Ca.

Lạt Ma nhìn về phía Tiểu Ca, thở dài một hơi: "Cuối cùng cũng đã đến rồi!

Ta vẫn luôn chờ đợi." Ông ta chăm chú nhìn Tiểu Ca trước mắt.

Trạng thái của cậu ấy quá tĩnh lặng.

Những trải nghiệm nhiều năm qua của Tiểu Ca khiến tâm lý cậu ấy khó xuất hiện gợn sóng thực sự. "Tâm của cậu ấy tĩnh như một tảng đá." "Nếu muốn đi gặp mẫu thân cậu, không thể giống như một tảng đá, như vậy mẫu thân cậu sẽ cảm thấy cậu không tồn tại." Đối với tất cả chuyện này, Tiểu Ca hiển nhiên chưa chuẩn bị tốt.

Mọi thứ đều quá đường đột.

Trương Trạch cũng biết, Thượng sư muốn Tiểu Ca dùng trạng thái tốt nhất đi bồi mẫu thân, vượt qua ba ngày chỉ thuộc về hai người bọn họ.

Bất quá, hiện tại dù sao cũng có chỗ bất đồng so với nguyên tác. "Thượng sư, ta mang theo phương pháp cứu vớt Bạch Mã." Trương Trạch nói rõ ràng với Lão Lạt Ma trước mắt.

Thứ hắn mang đến, không chỉ là thời gian ba ngày.

Dựa theo ước định ban đầu giữa Bạch Mã và Lạt Ma, đợi nàng từ trong giấc ngủ say tỉnh lại, con trai nàng nhất định sẽ ở bên cạnh nàng.

Lạt Ma đưa mắt nhìn về phía Đổng Xán. "Thượng sư, những gì ngài ấy nói là sự thật, có thể tìm thôn trưởng cầu chứng, ngài ấy là người được Thần chọn trúng." Những gì Trương Trạch làm khi vừa tiến vào Khang Ba Lạc, một lát sau đã giúp hắn đỡ phải giải thích những điều không cần thiết.

Sau khi được xác nhận, Lạt Ma lập tức mang theo tiểu Lạt Ma để mấy người đi theo cùng nhau tiến về phía trước.

Nơi đó ở cách đây không xa, nhưng phi thường ẩn tế.

Phương thức hạ táng của người Khang Ba Lạc giống hệt với những thi thể trong tầng băng mà bọn họ từng thấy trước đó.

Toàn bộ đều áp dụng phương thức băng táng, đem thi thể phong ấn ở bên trong.

Vì để tránh ngoài ý muốn, Trương Trạch bảo mọi người trực tiếp đi tới cái khe núi hướng âm kia.

Rất nhanh, mọi người đã nhìn thấy một mảng Tàng Hải Hoa đỏ tươi như máu.

Từ một chỗ sơn động ẩn tế đi vào, bên trong có một người phụ nữ xinh đẹp.

Khác với phụ nữ Tạng bình thường, da dẻ Bạch Mã rất trắng.

Chỉ có Trương Trạch, Hoa Linh, Doãn Tân Nguyệt cùng với Lão Lạt Ma là xuất hiện trong băng thất ngay lập tức.

Tiểu Ca phản đảo là người cuối cùng đi vào.

Nhìn thân ảnh Bạch Mã, sắc mặt phi thường thương bạch, nhưng

lại có hô hấp vi nhược.

Tàng Hải Hoa vẫn luôn để nàng ở trong loại hoàn cảnh băng phong này, miễn cưỡng sống đến hiện tại.

Nàng hốt nhiên nhìn về phía Trương Trạch: "Nhất định phải nhờ cậu." Là bằng hữu tốt nhất của Tiểu Ca tại Trương gia, Trương Trạch tự nhiên hiểu được, đây là lần đầu tiên Tiểu Ca cầu người.

Trương Trạch lấy ra chiếc điếu trụy đã chuẩn bị sẵn.

Điếu trụy lại một lần nữa hấp thu tinh khí trong Long Tủy.

Hắn đưa cho Hoa Linh: "Đem cái này đeo lên cho bà ấy trước.

Sau đó kiểm tra mạch đập biến hóa." Thao Thiết điếu trụy xuất hiện, làm cho Lão Lạt Ma chăm chú nhìn kỹ đồ án Thao Thiết bên trên. "Trên đó là Thao Thiết?" Trong lòng rất nhiều người, hung thú Thao Thiết đại biểu cho sự bất tường.

Nhưng hiện tại dùng để cứu người, làm cho bọn họ cảm giác phi thường quái dị.

Kỳ thực có một biện pháp đơn giản nhất, đó là dùng máu của hắn.

Nhưng dù sao đây cũng là mẫu thân của Tiểu Ca.

Đợi điếu trụy đeo lên, nó hốt nhiên bắt đầu phát quang.

Nơi này chính là một nhánh của long mạch Côn Luân.

Cũng chính vì như vậy, đạo Thanh Đồng Môn kia mới có thể được đặt ở nơi này.

Điếu trụy rất nhanh bắt đầu tu phục tình trạng của Bạch Mã. "Đợi từ từ chuyển biến tốt đẹp, sau đó cho phục dụng giải độc dược." Đầu tiên là Cửu Chuyển Hùng Xà Hoàn, bị nghiền thành phấn, cho Bạch Mã uống một lượng nhỏ. "Có mạch đập!" Hoa Linh hốt nhiên kích động nói.

Lão Lạt Ma cũng bắt mạch cho Bạch Mã: "Thật sự có mạch đập." "Làm được rồi?" Tình huống của Bạch Mã là do trúng độc dẫn đến, thực tế thuộc cùng một loại hình với Nha Đầu.

Chỉ là loại độc này phi thường đáng sợ.

Khiến cho Bạch Mã dù sở hữu huyết mạch đặc thù, sau khi phục dụng Tàng Hải Hoa, đều lâm vào giả chết.

Chương 208

Ngay tại lúc này, bên ngoài hốt nhiên có động tĩnh.

Lão Lạt Ma đột nhiên sắc mặt đại kinh: "Diêm Vương thủ hộ Tàng Hải Hoa xuất hiện!

Mau rời khỏi nơi này!" Sát giác được động tĩnh bên ngoài, Trương Trạch hào không để ý nói: "Không kịp rồi.

Tiểu Ca, cậu ở đây canh giữ, tôi ra ngoài xem thử." Nói xong, Trương Trạch hốt nhiên triệu hoán cả Tương Tây Thi Vương và Thiên Túc Đấu Thi cùng lúc ra ngoài.

Ma Đao Thiên Nhận cũng được đeo lên lưng.

Lúc Tương Tây Thi Vương đi ra, trong tay lại ôm một cỗ quan tài.

Đó là Quỷ Quan.

Hắn có thể cảm giác được, trong quan tài có thứ gì đó hình thành cảm ứng với hắn.

Quan tài đột nhiên tự động phá khai.

Từ bên trong bay ra đại lượng Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Di hài Quỷ Mẫu thủy tinh trong khoảnh khắc hóa thành bụi băng.

Vô số Đạt Phổ Quỷ Trùng vây quanh bốn phía Trương Trạch, đem hắn lao lao hộ vệ ở giữa. "Tự động hộ chủ?" Xem ra là bởi vì đôi mắt.

Hiện tại Đạt Phổ Quỷ Trùng đã coi hắn thành chủ nhân mới.

Động tĩnh bên ngoài càng lúc càng kịch liệt, giống như muốn công phá tầng băng sát nhập vào trong.

Ngay sau đó truyền đến thanh âm đáng sợ, Diêm Vương phát hiện Tàng Hải Hoa mà nó thủ hộ bị người xâm nhập.

Bởi vì những đóa Tàng Hải Hoa có thể làm cho người trường sinh này có Diêm Vương thủ hộ, nên người Trương gia mới không thể tùy ý ngắt lấy.

Cho nên cần mỗi cách một đoạn thời gian, đem một thiếu nữ hiến tế cho Diêm Vương.

Trong kế hoạch ban đầu, vốn dĩ phải đợi thêm vài ngày nữa.

Diêm Vương đã tới, vậy thì thuận tay thu thập nó luôn.

Tùy theo thủ hộ Quỷ Mẫu Đạt Phổ Quỷ Trùng, toàn bộ đều vây quanh bên người Trương Trạch.

Đây là sát thủ giản lợi hại nhất mà Quỷ Mẫu lưu lại.

Dùng để đối phó Diêm Vương quả thực có chút đáng tiếc.

Trương Trạch giẫm lên thân thể Thiên Túc Đấu Thi, tấn tốc xuất hiện ở ngoài sơn động.

Vì để không phá hoại Tàng Hải Hoa, trong miệng hắn phát ra Thi ngữ.

Doãn Tân Nguyệt không yên lòng tình huống bên ngoài, nhìn về phía bốn phía, phát hiện xung quanh không có một vật gì. "Diêm Vương đi rồi sao?" Nàng có chút không xác định nhìn chằm chằm bốn phía, có thể nghe thấy tiếng bước chân, nhưng lại không thể nhìn thấy vị trí cụ thể của nó. "Không có, nó đang ở đây." Dưới Ma Nhãn Vô Giới Yêu Đồng, Diêm Vương biết ẩn thân đã kế thừa đặc tính của một số cổ sinh vật nào đó.

Ở sau lưng nó, một đám Đạt Phổ Quỷ Trùng hình thành một đạo tường băng, đem phía sau hoàn toàn che chắn.

Trương Trạch chỉ cần ứng phó trước mắt.

Ngay cả Đạt Phổ Quỷ Trùng cũng không nhìn thấy vị trí của Diêm Vương.

Thứ xuất hiện trước mắt cũng không phải là Diêm Vương trong truyền thuyết, mà là một cỗ Thiên Thủ Quan Âm Thi hàng thật giá thật.

Hoặc giả là một đời Vạn Nô Vương nào đó.

Trương Trạch nhận ra tay nghề của Trương gia, lúc trước ở gần Thanh Đồng Môn, hắn đã tìm thấy một cái tác phường.

Từ trong đó tìm được dược liệu, làm thành cỗ Đấu Thi đầu tiên bên người.

Theo Đấu Thi di động không ngừng ở bốn phía.

Loại Diêm Vương này, căn bản cũng không phải sinh vật.

Đợi ở gần Tàng Hải Hoa chờ đợi, Đổng Xán và Nhị Mộc nghe động tĩnh của Diêm Vương, bèn nấp sau một tảng đá lớn.

Khi hai người nghe động tĩnh bên ngoài, nhìn thấy Trương Trạch cùng với hai cỗ Đấu Thi đứng bên cạnh. "Hắn thật sự nhìn thấy ác ma kia sao, hay chỉ là tùy tiện nhìn chằm chằm vào một chỗ?" Nhị Mộc nhìn cử động của Trương Trạch, tổng cảm giác hắn tựa hồ có thể phán đoán chính xác vị trí của ác ma ẩn thân. "Hắn có thể nhìn thấy." Đổng Xán hiện tại rốt cuộc đã biết chỗ đặc thù nơi đôi mắt Trương Trạch. "Hắn sở hữu một đôi mắt đặc thù tương tự Phật Nhãn, có thể nhìn thấy ác ma ở trạng thái ẩn thân." Loại ác ma này, cũng chỉ có người sở hữu đôi mắt như Trương Trạch mới có thể dễ dàng đối phó như vậy.

Nhị Mộc kinh hỉ nói: "Xem ra không sai, hắn thật sự có thể kết thúc vận mệnh hiến tế của người Khang Ba Lạc." Là tế phẩm tiếp

theo được chọn, nàng so với ai khác càng nguyện ý nhìn thấy ác ma kia bị giải quyết.

Ác ma hiện tại xuất hiện, nếu không có Trương Trạch nhúng tay, có khả năng hiện tại nàng đã bị bắt đi làm tế phẩm hiến tế. "Ngã có nên đi giúp một tay không?" Nhìn chằm chằm bốn phía, hoàn toàn không nhìn thấy thứ kia ở đâu, Đổng Xán liễu liễu đầu nói: "Thôi, đi qua có khả năng chỉ càng giúp càng rối..." Hắn từ bỏ ý định này.

Trong tay Trương Trạch rút ra thanh Ma Đao Thiên Nhận kỳ đặc kia. "Đó là đao gì?

Sao lại kỳ quái như vậy, là vỡ nát sao?" Nhị Mộc giờ phút này trong lòng có phi thường nhiều nghi vấn.

Đối với Đổng Xán là đồng tộc, xuất phát từ yêu ai yêu cả đường đi, nàng có một loại hảo cảm thiên nhiên.

Đổng Xán lắc đầu, đối với tình huống của vị tộc nhân trước mắt này, hắn hoàn toàn không biết gì cả.

Ngược lại chuyện của Lão Tộc trưởng, hắn lại biết một chút.

Trương Trạch huy động Ma Đao Thiên Nhận, một giây sau xuất hiện bên cạnh "Diêm Vương". "Diêm Vương" đang ở trạng thái ẩn thân vội vã lách người sang bên cạnh hai thân vị.

Ánh mắt Trương Trạch vẫn như cũ chăm chú nhìn vào nó. "Đại Hắc Thiên!" Hắn hốt nhiên hô lên tên tà linh.

Cả Đại Hắc Thiên tấn tốc bao trùm lấy sơn thể. "Diêm Vương" cũng không thể nhìn thấy tình huống bốn phía.

Trương Trạch một đao chém tới, nó lập tức sử dụng cánh tay bó hộ uyển kim loại tiến hành để đáng.

Nhiên mà Ma Đao Thiên Nhận trực tiếp vô thị phòng ngự, xuyên

qua cánh tay.

Trong mắt Đổng Xán và Nhị Mộc, thanh đao từ giữa vỡ ra.

Những mảnh vỡ kia nhanh chóng nương theo mũi đao, đem chiều dài thanh đao tấn tốc kéo dài.

Tốc độ huy đao hoàn toàn không chịu ảnh hưởng.

Nhất đao chi hạ, một cái đầu rơi xuống đất.

Vạn Nô Vương có rất nhiều đầu.

Cái rơi xuống, lại là cái đầu chủ yếu nhất.

Mấy cái đầu khác của nó kỳ thực không phải đồ trưng bày, nhưng đến ngũ quan cũng không có.

Theo cái đầu rơi xuống đất, bị Trương Trạch trực tiếp giẫm nát.

Thân thể nó lập tức hiển hiện, lại đang không ngừng huy động cánh tay. "Thành công rồi!" Trương Trạch đem khu thể Vạn Nô Vương trước mắt nhanh chóng dùng Khổn Thi Tác trói lại. "Đổng đại thổ ty, đem Diêm Vương mà các ngươi vẫn luôn cúng bái đi đi!" Ai cũng không ngờ, Diêm Vương cứ như vậy bị Trương Trạch "thuận tay" giải quyết.

Giờ khắc này trong sơn động hốt nhiên truyền đến thanh âm của Hoa Linh. "Trạch Gia, tỉnh rồi, Bạch Mã tỉnh rồi!" Hoa Linh chạy ra, nhìn thấy Đổng Xán đang mang theo cỗ Đấu Thi kia chuẩn bị rời đi.

Đầu Đấu Thi bị dây thừng trói lại như một quả dưa hấu.

Chương 209

Nhưng bên trong hoàn toàn rỗng tuếch.

Quan trọng nhất là ngoại hình Vạn Nô Vương quá xấu xí.

Mặc cho ai nhìn thấy cũng nhịn không được nhíu mày. "Bánh chưng sao lại xấu như vậy?" "Chẳng lẽ đây là Diêm Vương mà người Khang Ba Lạc sợ hãi?" Trương Trạch giơ tay triệu hồi một con Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Sau khi rơi vào phần đầu Vạn Nô Vương, liền nhanh chóng đông kết nó thành một khối thủy tinh.

Tiếp đó lấy ra bạch sa trong thi thể.

Đây là loại cát trắng đặc hữu ở biển cát trắng Cổ Đồng Kinh.

Trong khu thể Vạn Nô Vương này, đồng thời tàng chứa loại đá đó. "Khang Ba Lạc mỗi năm hiến tế chẳng lẽ chính là cái thứ này?" "Chỉ là một cỗ Đấu Thi?" Nhị Mộc cẩn thận nhìn chằm chằm khu xác Vạn Nô Vương trước mắt, cảm giác phi thường không dám tin. "Sở dĩ thứ này, ngươi cho rằng là gì?" Nàng nhìn về phía Đổng Xán, hy vọng hắn có thể cho nàng đáp án.

Hiển nhiên Đổng Xán cũng tịnh không hoàn toàn rõ ràng hết thảy trong đó.

Nếu không hắn cũng sẽ không dẫn người đi đối phó ác ma. "...Diêm Vương là người Khang Ba Lạc lưu lại để hiến tế, dùng để đối phó những kẻ dòm ngó Thanh Đồng Môn." "Người chế tạo tự nhiên là tổ tiên Khang Ba Lạc." Kỳ thực Trương Trạch vẫn luôn không nói, trước đó ở đây, cũng là bởi vì nơi này tồn tại dược liệu và công cụ chế tác Đấu Thi. "Vậy Thần trong Thanh Đồng Môn cũng là

giả sao?" "Cái đó là thật." Trương Trạch xác định nói: "Chỉ có điều, hẳn là cũng bị tổ tiên của các ngươi, và tổ tiên Trương gia cùng nhau lấy được một phần khu thể của Cổ Thần.

Những Bổng Chùy Thần khiến các ngươi sợ hãi kia chính là nó." Đổng Xán và Nhị Mộc nhìn nhau một cái.

Chuyện này quả thực vẫn khiến người ta không cách nào tin tưởng, tất cả chỉ là cạm bẫy.

Nếu là như vậy, như vậy sự tồn tại của nơi này là vì để che giấu sự tồn tại của một cái Thanh Đồng Môn khác. "Xem ra, chỉ có Thanh Đồng Môn kia mới là thật." Đổng Xán thở dài một hơi, bất giác nhìn về phía Nhị Mộc bên cạnh. "Ít nhất mạng của cô cũng giữ được rồi." Đổng Xán mang theo Nhị Mộc, hướng về phía Trương Trạch thoát mũ cúi chào. "Bất quản như thế nào, phải cảm tạ ngài đã cứu vớt Nhị Mộc, cũng cứu vớt Khang Ba Lạc." Đối với việc hiến tế của Khang Ba Lạc, trước kia có hiệu quả, nhưng hiện tại không còn quá nhiều ý nghĩa.

Uông gia sớm đã biết sự tồn tại của Thiên Cung Trường Bạch Sơn.

Chỉ là vô pháp xác định, trong cái Thanh Đồng Môn kia, rốt cuộc tàng chứa thứ gì.

Tiểu Ca đỡ Bạch Mã thân thể phi thường suy yếu đi ra.

Nhìn thấy Bạch Mã phi thường trẻ tuổi, lại nhìn Trương Trạch phía trước, hốt nhiên bà cũng triều hắn cúi chào. "Cứu mạng chi ân, không biết lấy gì báo đáp, thật sự đã làm phiền ngài rồi!" Đối với việc được cứu, Bạch Mã hoàn toàn không dám tin.

Nàng xử vu hôn mê trạng thái tịnh không hoàn toàn không biết tình huống bên người.

Nhưng sớm đã không có khí lực, nhân thử vô năng vi lực. "Chỉ là cái nhấc tay mà thôi." Nhìn Bạch Mã không sao, Trương Trạch tin tưởng, Tiểu Ca lại có thêm một chút ý nghĩa sống trên đời.

Để tìm ra bí mật Trương gia di lưu tại thế giới, liên quan đến Tần Lĩnh và sách lụa trước đó, hoặc hứa nên lấy ra cho bà ấy xem một chút. "Tiểu Ca, không phải cậu có biện pháp, có thể tiến vào đạo Thanh Đồng Môn kia sao?" Đổng Xán hiếu kỳ, trong môn kia, có phải thật sự tồn tại 'Chung Cực' trong lời đồn hay không.

Tuy rằng Trương Trạch nói khinh xảo, nhưng đối với Bạch Mã, đây lại là chân chính tử lý đào sinh. "Linh đều đã nói với ta, những năm này đa tạ có một người bằng hữu như ngài." "Chỉ tiếc, phụ thân nó không về được." Nói tới đây, bà hốt nhiên hỏi: "Ta có thể gặp lại ông ấy một lần không?" Nghe Bạch Mã thỉnh cầu, Đổng Xán hốt nhiên nói: "E rằng rất khó.

Tình huống hiện tại của Trương gia, đảo có thể không cần đi quản tộc quy, nhưng những người biết làm thế nào đi vào, như hôm nay đều đã chết rồi." Chuyện này, lúc Đổng Xán biết được thì đã thành định cục, căn bản vô pháp cải biến.

Chí vu chuyện đưa Bạch Mã đi Trương Gia Cổ Lâu, phản đảo không vội.

Thi thân đặt ở trong Trương Gia Cổ Lâu, tịnh sẽ không lập tức hủ phôi.

Bởi vì bản thân Trương Gia Cổ Lâu, đồng thời cũng do nguyên nhân huyết mạch Trương gia. "Đảo cũng không phải là không được." Đối với Bạch Mã trước mắt, trạng huống của bà xem ra đang khôi phục.

Nhân thử đi Trương Gia Cổ Lâu, mục đích hoàn toàn đơn thuần là nhớ thương phụ thân Tiểu Ca. "Có thể sao?" Bạch Mã nghe Trương

Trạch nói, đột nhiên vui mừng quá đỗi.

Những lời này, có lẽ ngay cả Tiểu Ca là Tộc trưởng cũng không dám nói.

Trương Trạch nhìn thoáng qua Lão Lạt Ma và tiểu Lạt Ma.

Hai người hai tay hợp thập, triều Trương Trạch cúi chào.

Sau đó nhìn chằm chằm chân thân Diêm Vương bên cạnh, tiểu Lạt Ma kích động nói: "Sư phụ, vừa rồi cái Diêm Vương kia từ trong không khí bị một đao chém ra, con tận mắt nhìn thấy, quá lợi hại!

Sư phụ, ngài ấy có phải hay không là Cẩu Đà chuyển thế?" Tiểu Lạt Ma sùng bái nhìn Trương Trạch trước mắt.

Nếu như Phật chân chính tồn tại, cậu tin tưởng, đại khái cũng giống như Trương Trạch trước mắt không sai biệt lắm.

Hàng yêu trừ ma, chỉ một ánh mắt, khinh miêu đạm tả một đao liền có thể đem cái ác ma khiến người sợ hãi kia chém thành hai đoạn.

Đặc biệt là những Đạt Phổ Quỷ Trùng xưng là thủ hộ giả xung quanh Trương Trạch.

Nguyên bản hoàn toàn là phi trùng màu ngân bạch sắc, đột nhiên có một đại bộ phận biến thành hỏa diễm màu lam. "Vô Lượng Nghiệp Hỏa và Nãi Cùng Thần Băng!" Đôi mắt lão mại hôn hội của Lạt Ma đột nhiên trừng lớn.

Khang Ba Lạc cự ly Ma Quốc rất gần, tự nhiên cũng nghe qua một ít truyền thuyết hữu quan bắc phương yêu ma.

Sự tồn tại của Ma Quốc, chỉ xuất hiện trong sử thi anh hùng Chế Địch Bảo Châu Đại Vương.

Ở trước đó, trong miệng người dân vùng Tạng, vẫn luôn nói là bắc phương yêu ma.

Nhìn hai cỗ sức mạnh đáng sợ kia đang thủ hộ bên người Trương Trạch, mọi người xem xong, cảm thấy do như thiên thần tưởng lệ.

Đây không chỉ là ảo giác về thị giác.

Trương Trạch đảo không coi là chuyện to tát.

Phản đảo một bộ phận Đạt Phổ Quỷ Trùng tự động chuyển hóa thành Hỏa Biểu Trùng, làm cho hắn có chút ngoài ý muốn. "Người được Thần chọn trúng." Lão Lạt Ma hai tay hợp thập, có chút cung kính triều bái.

Nếu như trước đó có chút hoài nghi, hiện tại cơ bản tin tưởng những gì Đổng Xán nói.

Tín ngưỡng trong lòng làm cho ông tin tưởng, Trương Trạch xuất hiện là do thượng thiên an bài.

Về điểm này, Trương Trạch cũng không giải thích.

Tác tính cũng không giải thích nữa. "Thượng sư, sau khi trở về, thông tri tất cả mọi người trong Khang Ba Lạc, bảo bọn họ chuẩn bị một chút.

Ở đây không an toàn, thứ mà các người thế đại thủ hộ, ta sẽ nhất tịnh mang đi." Nói xong ánh mắt nhìn về phía một mảng Tàng Hải Hoa phía xa.

Hắn định đem cả vùng đất sinh trưởng Tàng Hải Hoa này, trực tiếp mang đi.

Loài hoa này sinh trưởng trong núi tuyết, Già Long Sơn nơi cao xứ đồng dạng cũng có một mảng núi tuyết.

Hoặc hứa có thể đem người Khang Ba Lạc và bộ phận người Trương gia còn lại, toàn bộ đưa đến bên kia.

Chỉ cần bên ngoài không có người mang huyết mạch Kỳ Lân thuần

chính hoạt động, thì vô pháp chân chính mở ra Thanh Đồng Môn trong núi Trường Bạch. "Bảo chúng ta dọn đi?" Nhị Mộc nghe xong, đột nhiên cao hứng nói: "Thật vậy chăng?" "Đúng vậy, nếu không rời khỏi nơi này, các ngươi sẽ có nguy cơ diệt tộc, chỉ tại vài thập niên sau." Trong người Khang Ba Lạc, có người thọ mệnh rất dài.

Vài thập niên đối với họ, không đến một phần tư thọ mệnh.

Đối với bộ tộc tuân tuần truyền thống, cái nguyên nhân này túc cú để bọn họ buông tha thứ đang canh giữ.

Doãn Tân Nguyệt tú mi khẩn túc, trong lòng có một nghi vấn: "Nhưng mà, quang bằng một câu nói của chàng, có thể làm cho bọn họ xác định là thật sao?" Tất cả trong lòng người Khang Ba Lạc, những lời này tựa hồ chỉ là lời nói suông của Trương Trạch. "Có cái này." Hắn hốt nhiên lấy ra Mộc Trần Châu. "Tại nơi âm dương sinh tử nhị khí hối tụ, có thể làm cho khỏa châu này hiển hiện hình ảnh." "Đúng, hạt châu này từng hiển hiện hình ảnh chàng và Tiểu Ca!" Doãn Tân Nguyệt lập tức kích động nói: "Như vậy hết thảy đều có thể hoàn mỹ giải thích rồi." Tại cái niên đại này, đồ vật như vậy chỉ cần vừa xuất hiện, người Khang Ba Lạc tuyệt đối sẽ tin tưởng những gì hắn nói.

Chương 210

Lão Lạt Ma lập tức mang theo tiểu Lạt Ma rời đi, chuẩn bị đi tìm tộc trưởng.

Mấy người các tự hành động.

Tiểu Ca nhìn thi thân "Diêm Vương", hiệp trợ Đổng Xán đem thi thân mang đi cho mọi người Khang Ba Lạc xem.

Trong hà cốc, khu cư dân hốt nhiên bị triệu tập lại một chỗ.

Từ xa nhìn thấy Đại thổ ty Đổng Xán và Tiểu Ca, mang theo "Diêm Vương" có thể hình cao lớn cổ quái đi tới.

Không có mấy người từng thấy chân diện mục của "Diêm Vương", có vài người nghe nói Trương Trạch chém giết con "ác ma" kia, liền lập tức muốn tiến lên tra xem. "Tộc trưởng, đây thật sự là song sinh ác ma kia sao?" Trong lòng rất nhiều người, bọn họ vẫn luôn coi "Diêm Vương" mà mình phải tế tự là ác ma.

Sau khi tộc trưởng tới gần, nhìn kỹ, đột nhiên hai mắt trừng lớn, ánh mắt phi thường phức tạp.

Nhìn biểu tình của ông ấy, Nhị Mộc lập tức biết, tộc trưởng khẳng định biết nội mạc trong đó.

Đồng thời còn có mấy vị trưởng giả địa vị khá cao trong tộc.

Mấy người vây quanh "Diêm Vương" bị ném trên mặt đất.

Cái "Diêm Vương" kia trong mắt mọi người, lại đang động. "Nó động, ác ma mất đầu lâu vẫn có thể động!" Dưới tình huống này, mọi người càng thêm xác định, đây tất định là ác ma trong truyền thuyết không nghi ngờ.

Mấy vị trưởng giả tuy nhiên danh vi trưởng giả, nhưng ngoại biểu lại một chút cũng không hiển lão. "Tộc trưởng, ngài xem..." "Ác ma chết rồi, có thể hay không xúc nộ Thần trong ngọn núi tuyết kia?" Một người trong đó đưa mắt nhìn về phía một mảng sơn nham tất hắc phía xa.

Bên kia là một tòa núi lửa đang hoạt động.

Khang Ba Lạc trừ bỏ Diêm Vương và Tàng Hải Hoa mà Diêm Vương thủ hộ ra, còn có một bí mật quan trọng hơn, tàng tại phía sau ngọn núi đó.

Đổng Xán trước đó thu thập những quả cầu kim loại kia, cũng hầu như đều từ bên đó mà ra.

Những kim loại này toàn bộ từ trên trời rơi xuống, tại một thời đoạn nào đó, đột nhiên xuất hiện ở phụ cận ngọn núi lửa kia.

Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân và Hoắc Tiên Nhi lập tức ở trong đám người tìm kiếm thân ảnh nhóm Trương Trạch.

Hốt nhiên Hồng Cô Nương nhìn về phía xa: "Ở bên kia!" Chỉ thấy Trương Trạch từ xa đi tới.

Cân tùy bên người là song sắc Đạt Phổ Quỷ Trùng, hình thành hai đoàn quang ảnh ngân bạch sắc và lam sắc tử cân tùy phía sau.

Ngay tại lúc này, Vạn Nô Vương bị khốn trên mặt đất đột nhiên động.

Nó triều về phía đám người chung quanh giương nanh múa vuốt muốn xông tới.

Trương Trạch kiến trạng, hốt nhiên liếc mắt một cái, trong nháy mắt bên cạnh mang theo Vô Lượng Nghiệp Hỏa Hỏa Biểu Trùng thuấn gian bay lên.

Hỏa Biểu Trùng rơi vào trên người Vạn Nô Vương, trực tiếp đem nó tấn tốc thiêu thành tro tàn.

Ở ngay trước mắt mọi người, trên mặt đất chỉ còn lại một mảng tro tàn mang ngoại hình Vạn Nô Vương.

Nhìn thấy cảnh này, tộc trưởng Khang Ba Lạc hốt nhiên cho người đi chuẩn bị đồ vật.

Chuẩn bị dùng lễ nghi cao nhất của vùng Tạng, trọng tân hoan nghênh Trương Trạch trước mắt và mấy vị bên cạnh.

Hoắc Tiên Nhi nhỏ giọng hỏi Doãn Tân Nguyệt: "Vừa rồi những quang đoàn màu lam kia là chuyện gì xảy ra?" "Tựa hồ là Vô Lượng Nghiệp Hỏa." Trong não hải Doãn Tân Nguyệt đột nhiên nhớ tới trước đó, trong miệng Kim Thân Mộc Nãi Y cũng phun ra loại hỏa diễm này. "Những con trùng đó, đột nhiên biến thành bộ dạng này, ta cũng không minh bạch là chuyện gì xảy ra." Hai đại mỹ nữ đốn thời đồng thời lâm vào trầm tư, vô nại nhún vai.

Sát giác được Đạt Phổ Quỷ Trùng phía sau đang thủ hộ bên cạnh có chút quá rêu rao, Trương Trạch lập tức đem chúng thu vào trong Quỷ Quan.

Nhưng đã quá muộn.

Người Khang Ba Lạc bốn phía nhìn hai đạo quang đoàn đột nhiên tiêu thất, không một hội nhi, tộc trưởng đã dẫn người mang theo ngũ thải Cáp Đạt tới.

Cáp Đạt nguyên bản chỉ chuẩn bị cho Bồ Tát, nhưng Trương Trạch là sứ giả của "Thần".

Đồng thời mấy vị người Trương gia bên cạnh cũng có.

Trong lòng người Khang Ba Lạc, Trương gia nguyên bản cũng là người được Thần chọn trúng.

Bởi vì những thứ Trương gia thủ hộ, toàn bộ đều có liên quan với "Chung Cực" của thế giới này.

Tại trong Trương Gia Cổ Lâu, có một gian phòng chỉ có Tộc trưởng mới có thể tiến vào.

Tại trong đó, dựa theo đẳng cấp phong tồn đại lượng bí mật hồ sơ.

Có "Thần khí" phát hiện trong cổ mộ, cùng với những khí vật đặc thù mà người thường vô pháp lý giải.

Những thứ này đều quan hệ đến bí mật của thế giới.

Trong đó đẳng cấp cao nhất, gọi là Chung Cực.

Đặc biệt những ghi chép hữu quan Thanh Đồng Môn, toàn bộ đều đặt ở tầng cuối cùng trong hồ sơ Chung Cực.

Những bí mật quan hệ đến bản chất thế giới đó, được xưng là Thế Giới Chung Cực.

Những con Đạt Phổ Quỷ Trùng này ngoại hình phi thường tương tự với Hủ Huỳnh.

Ăn cũng là hủ nhục.

Nhân thử muốn cho chúng an tĩnh, chỉ có thể chuẩn bị cho chúng một ít hủ thi làm thức ăn.

Loại hủ thi này có thể tạo ra khu vực cho Đạt Phổ Quỷ Trùng hưu miên. [Để khống chế Đạt Phổ Quỷ Trùng tốt hơn, Túc chủ có thể trực tiếp uy thực huyết dịch của ngài.] "Chờ đã, nếu uống máu của ta, những con trùng này có thể hay không cũng sở hữu loại năng lực đó?" Vừa rồi hắn chú ý, vì giết chết một cỗ khu xác Vạn Nô Vương, đã chết mất ba con Hỏa Biểu Trùng.

Hiện tại bất đồng với Quỷ Mẫu, hắn có thể sở hữu đại lượng Hỏa

Biều Trùng.

Loại trùng này tựa hồ cũng cần thông qua phồn thực.

Có thể nào để loại trùng này cũng kế thừa bộ phận năng lực của Lục Khố Tiên Tặc hay không?

Trừ bỏ Nãi Cùng Thần Băng và Vô Lượng Nghiệp Hỏa, loại trùng này bản chất cũng chẳng qua là Hủ Huỳnh phổ thông mà thôi.

Thôi, cứ giải quyết vấn đề trước mắt đã, liền lập tức đi cường hóa Đạt Phổ Quỷ Trùng. "Đúng rồi, Nãi Cùng Thần Băng và Vô Lượng Nghiệp Hỏa trên người lũ quỷ trùng này có thiêu chết ta không?" [Sau khi Túc chủ dùng huyết dịch tiến hành đầu uy, tức khắc khả dĩ sở hữu miễn dịch với hai loại năng lượng này.] Vậy thì minh bạch rồi.

Trương Trạch thất thần chi tế, đồng thời tiếp nhận Cáp Đạt của tộc trưởng.

Trên người khoác ngũ thải Cáp Đạt, đây là lễ nghi cao nhất của vùng Tạng.

Bốn phía tất cả người Khang Ba Lạc toàn bộ triều hắn hành lễ.

Động tác phi thường chỉnh tề.

Tộc trưởng sau khi nhìn thấy Bạch Mã, đột nhiên bị giật nảy mình: "Bạch Mã?" "Bà ấy... phục... khôi phục rồi?" Bản định nói là phục sinh, nhưng sợ bị người phản cảm, lập tức đổi giọng thành khôi phục.

Bất quá Bạch Mã cũng biết, tình huống hiện tại, cùng phục sinh cơ bản không có sai biệt.

Lúc này, nàng hốt nhiên đem điếu trụy đưa cho Tiểu Ca bên cạnh: "Linh, giúp ta đưa cho ân nhân." Bà gọi Tiểu Ca bằng cái tên hiện tại

là Linh.

Bởi vì lúc bà hôn mê, Tiểu Ca còn chưa có tên.

Phụ thân Tiểu Ca định đặt tên là gì, điểm này hiện tại cũng vô pháp xác nhận.

Tuy nhiên Trương Trạch và Tiểu Ca vai vế bình bối, nhưng đích xác là đại ân nhân của bà.

Nhân thử tư lự tái tam bà vẫn gọi là ân nhân. "Gọi tên cháu đi, cháu dù sao cũng là hảo hữu của Linh." Trương Trạch xuất phát từ thói quen tiền thế, có chút không thái thích ứng với xưng hô "ân nhân".

Bốn phía những tộc nhân lớn tuổi, rất nhanh nhận ra Bạch Mã.

Những tộc nhân trẻ tuổi kia, cũng lập tức minh bạch.

Phương hướng Bạch Mã trở về, e rằng là mộ địa của Khang Ba Lạc.

Chương 211

Đó là nơi dành cho người chết.

Có thể từ bên kia trở về, chỉ có thể là phục sinh.

Đổng Xán thấy mọi người kích động, đồng thời có quá nhiều nghi vấn.

Nhưng thời gian khẩn bách, hắn càng hy vọng có thể nhanh chóng giải quyết bí mật sau ngọn núi.

Bởi vì chỉ có như vậy, Nhị Mộc mới có thể triệt để kết thúc vận mệnh bị hiến tế. "Chư vị, vị này là Trương Trạch tiểu huynh đệ, mọi người hẳn là không lạ lẫm.

Hiện tại cậu ấy có thân phận mới, là người được Thần chọn trúng.

Ác ma kia đã hóa thành tro tàn, hiện tại còn lại ác ma ẩn tàng trong ngọn núi kia." Nói xong ánh mắt nhìn về phía một ngọn núi tuyết mang theo đá đen tuyền cách đó không xa.

Đỉnh núi tuyết có một mảng tích tuyết, nhưng phía dưới lại không ngừng có tuyết đang tan chảy.

Nơi đó tùy thời có khả năng bạo phát núi lửa đang hoạt động.

Nơi đó, dữ Thiên Cung Trường Bạch Sơn có quá nhiều chỗ tương tự.

Nghe mọi người nhắc đến bên kia, trong lòng ai nấy đều tràn ngập sợ hãi.

Ngay cả tộc trưởng đều lộ ra thần tình phi thường kỵ đạn. "Đổng Xán, thật sự muốn đi lại bên kia một lần nữa sao?" Trước đó Đổng

Xán từng dẫn người đi.

Nhưng sau đó, có người trực tiếp điên rồi, có người thì mãi mãi không trở lại.

Một bên Trương Trạch nói: "Tộc trưởng, Trương gia đã bị người để mắt tới, bí mật của Khang Ba Lạc cũng đến lúc nên giải quyết rồi.

Ta cam đoan sẽ không phá hoại đạo môn kia, để nó hoàn thành sứ mệnh cuối cùng." Nghe Trương Trạch nói vậy, tộc trưởng nhìn chằm chằm song đồng của hắn, đốn thời trong lòng run lên. "Nơi đó quá khủng bố, nếu như có nhu cầu, cả Khang Ba Lạc sẽ tận toàn lực bang trợ." Có câu nói này, Trương Trạch cũng bội cảm hân úy.

Nếu như trước kia có quyết tâm này, cũng không đến mức phát sinh nhiều bi kịch như vậy. "Ta không cần bang trợ, chỉ cần chuẩn bị tốt rượu và thức ăn ngon nhất, đợi ta trở về làm tiệc khánh công là được." Rượu thịt là do tộc nhân lần trước đi ra ngoài mang về một lô.

Người Khang Ba Lạc cũng hào không keo kiệt. "Tộc trưởng, nhà ta vừa săn được một con hươu." "Nhà ta có một đôi tay gấu..." "Nhà ta có..." Nhìn người Khang Ba Lạc nhiệt tình, Trương Trạch phảng phất trở lại ba năm trước.

Hắn nhìn về phía mọi người sau lưng.

Trương Thụy Lâm cuối cùng xác nhận lại với hắn: "Thật sự muốn tới gần đạo môn kia sao?" "Thật sự, các người không phải đều muốn biết bên trong đó có cái gì sao?" Tuy nhiên không bằng Thanh Đồng Môn ở Trường Bạch Sơn, nhưng thứ trong cánh cửa này, cũng xác thực khiến người ta hiếu kỳ.

Tạm thời cáo biệt người Khang Ba Lạc, mấy người nhanh chóng tiến về phía sâu trong ngọn núi tuyết kia.

Mọi người đi theo Đổng Xán, men theo biên duyên sườn núi, cơ

hồ giống như leo núi đá để tiếp cận ngọn núi màu đen kia.

Bề mặt ngọn núi bị tích tuyết dày đặc che phủ, nhưng có thể nhìn ra, bên trong hoàn toàn là do một mảng nham thạch đen kịt tạo thành. "Tại trong mảng tích tuyết này, từng có thứ gì đó, mang đi bằng hữu của tôi." Đổng Xán chỉ chỉ tích tuyết phía trước, trong ngữ khí thấu ra sự vô nại.

Cái chết của những người đó, hắn hoàn toàn vô năng vi lực.

Chỉ có thể đại khái đoán, thứ mang đi bằng hữu của hắn, có liên quan đến bên trong cánh cửa.

Từ xa nhìn lại, đó là một cái khe nứt cực lớn.

Hoành quán sơn thể, bề mặt cơ hồ bị tích tuyết và băng xuyên bao phủ.

Chỉ có thể ẩn ước nhìn thấy, phía sau đó là vô số dây xích bằng đồng xanh, một đường thông vãng chỗ sâu bên trong.

Tại phía sau đó, chính là Thanh Đồng Môn mà người Khang Ba Lạc thủ hộ.

Nhìn những sợi xích thanh đồng trước mắt, mọi người vây quanh sườn núi.

Do núi lửa đang ở trong thời kỳ ngủ say, nên bốn phía gần như không cảm nhận được nhiệt độ bất thường.

Nhưng Trương Trạch nhớ rõ trong nguyên tác, khi Thiên Chân xuất hiện, cũng chính là lúc núi lửa phục hồi, nhiệt độ trong lòng núi sẽ tăng cao nhanh chóng.

Một lượng lớn khí độc hại thoát ra, khiến người Khang Ba Lạc gần như chết sạch dưới khí độc cổ xưa.

Trước đó đã có một nhóm người tìm cách xâm nhập vào hẻm núi

này.

Chỉ là trong nguyên tác không nói rõ sự biến đổi của núi lửa có yếu tố nhân tạo hay không.

Khi mọi người chuẩn bị men theo xích thanh đồng leo xuống, Mục Trần Châu mà Trương Trạch mang theo bên người bỗng cảm ứng được nhị khí Âm Dương Sinh Tử đang tồn tại bên trong.

"Âm Dương Sinh Tử nhị khí!" Chuỗi mười sáu chiếc ngọc hoàn từ mộ Hiến Vương đột nhiên xuất hiện phản ứng.

"Nguyên lai ngọc hoàn chỉ khi tiếp xúc với Âm Dương Sinh Tử nhị khí, bí mật bên trong mới hiển lộ!" Trương Trạch tiên thu lại chuỗi ngọc hoàn.

Khí Âm Dương Sinh Tử ở đây chưa đủ để khiến ngọc hoàn hoàn toàn kích phát quái tượng bên trong.

Phương pháp mở Mục Trần Châu hơn phân nửa cũng thuộc về một loại Âm Dương bí thuật.

Nếu không cũng chẳng thể gọi là đoạt thiên địa tạo hóa.

Trên đường đi phía sau, Tộc trưởng cùng mấy vị trưởng giả đang lặng lẽ nấp sau đống tuyết, nhìn chằm chằm vào hạt châu trong tay Trương Trạch.

Năm người đang len lén quan sát, lại thấy nhóm Trương Trạch bỗng nhiên đồng thời quay đầu lại.

Thính giác của mấy người họ đều vô cùng linh mẫn, đối với động tĩnh của Tộc trưởng đã sớm phát giác.

"Tộc trưởng, ra đi." Khang Ba Lạc cũng không có quy định rõ ràng không được vào đây.

Chỉ là nhiều năm trước những người hiếu kỳ đi vào, cuối cùng đa

phần đều đã chết, hoặc là phát điên.

Giống như bộ dạng của Đổng Xán khi mang người vào năm xưa.

Trương Trạch để Tộc trưởng cầm lấy Mục Trần Châu.

Lúc này, chính là thời điểm quan trọng khi Mục Trần Châu hoàn toàn hấp thu khí Âm Dương Sinh Tử bốn phía.

Bỗng nhiên, trước mắt mọi người xuất hiện từng mảng hình ảnh đáng sợ.

Vô số thi hài mặc tàng bào chồng chất lên nhau.

"Đây...

đây là toàn bộ người Khang Ba Lạc sao?" Tộc trưởng nhìn màn này, đột nhiên sợ đến sắc mặt trắng bệch.

Trong vô số thi thể đó, ông ta nhìn thấy người nhà của mình.

Tại nơi sâu nhất của đống xác, ông ta nhìn thấy chính mình.

Sắc mặt đen kịt tím tái, rõ ràng là dấu hiệu trúng độc.

Ngọn núi tuyết nơi mọi người đang đứng lộ ra một mảng đá trần trụi đen kịt.

Núi lửa trầm tịch nhiều năm bỗng nhiên có dấu hiệu phun trào trở lại.

Tuyết đọng tan chảy nhanh chóng, đây chính là tai nạn mà Khang Ba Lạc sắp phải đối mặt.

"Không thể nào!" "Chẳng lẽ đây là tương lai của Khang Ba Lạc?" Bốn phía mấy vị trưởng giả nhìn hình ảnh trước mắt, tim trong nháy mắt lạnh buốt.

Không chỉ như thế, ngay cả Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân bên cạnh Trương Trạch cũng nhịn không được kinh hãi trước cảnh tượng

đáng sợ này.

“Nếu không rời đi, tất cả những điều này tất nhiên sẽ xảy ra.” Tiếng nói của Trương Trạch từ bên cạnh kéo suy tư của bọn họ trở về.

“Có thể hỏi Đan một chút, bên ngoài những năm gần đây có phải không ngừng có người nước ngoài xâm nhập hay không?

Có đám giặc Oa kia không?

Những kẻ đó làm sao biết được vị trí Khang Ba Lạc, các người một chút cũng không tò mò sao?” Không chỉ những người nước ngoài không quản ngại vạn dặm từ phương xa tới, còn có cả người Nhật Bản vẫn luôn tìm cách tìm ra bí mật của Khang Ba Lạc.

Chỉ là bọn chúng gần như đều không thể bước vào hồ Khang Ba Lạc.

Có lẽ vì điểm này, bọn chúng mới tìm mọi cách muốn sao chép huyết mạch Trương gia.

Nhìn đủ loại hình ảnh vừa rồi, Tộc trưởng suýt nữa tê liệt ngã xuống đất.

Chương 212

Mấy vị trưởng giả vội vàng đỡ lấy, lập tức nói: "Tộc trưởng, chúng ta bây giờ đi thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi, tất cả đều còn kịp." "Đúng, còn kịp." Tộc trưởng lập tức tỉnh táo: "Đây là chuyện xảy ra mấy chục năm sau, chỉ cần hiện tại rời đi, tộc nhân sẽ không cần phải chết." Tiểu Ca và Trương Thụy Lâm lúc này thuận theo xích thanh đồng leo về phía hẻm núi.

Đổng Xán và Nhị Mộc ở bên cạnh lẳng lặng nhìn tất cả những gì vừa xảy ra.

"Tộc trưởng, bí mật Thanh Đồng Môn ta sẽ đi xử lý, ông chỉ cần khuyên bảo tộc nhân phối hợp là được." Nhìn vị Đại Thổ Ti trước mắt thủy chung vẫn giữ vẻ bình tĩnh, Tộc trưởng nặng nề gật đầu.

Ông ta xoay người mang theo mấy vị trưởng giả quay về làm công tác động viên.

Sau đó, nhóm người phía sau cũng cùng nhau men theo xích thanh đồng leo xuống liệt cốc.

Cả liệt cốc vô cùng dài.

Theo tốc độ bình thường cần ít nhất hai giờ.

Phía dưới đáy bay lên một mùi lưu huỳnh nhàn nhạt.

Bên dưới có một cái bình đài khổng lồ, nhìn giống như được thiết kế cho thôn dân dùng để tị nạn.

Chỉ là cổ nhân thiết kế nơi này có lẽ không ngờ tới sự tồn tại của núi lửa và khí độc.

Hình ảnh vừa rồi hiển thị trong Mục Trần Châu, trong đó có một bộ phận thi thể nằm ngay trên cái bình đài này.

Tốc độ của mọi người rất nhanh, khoảng hơn một giờ đã tiếp cận khe hở núi đá kia.

Khe nứt phía trước, Trương Trạch ước chừng một chút, đại khái rộng bằng ba bốn người.

Một đường đi thẳng xuống lòng đất sâu thẳm.

Phía dưới là một mảnh đen kịt.

Nhưng thị lực của Trương Trạch vẫn có thể tiếp tục nhìn thấy cảnh tượng phía sau.

Tại khoảng cách này, chỉ có thể nhìn thấy một góc của Thanh Đồng Môn.

"Trạch Gia, lần trước ngài là đi vào từ cửa chính sao?" Lão Dương Nhân nghe Trương Trạch nói trước đó, liền tò mò hỏi thăm.

"Lần trước ta đi không phải bên này." Trương Trạch chỉ về ngọn núi phía xa: "Ta lúc đó chỉ ở gần đó, tìm được đồ vật do tiên tổ Khang Ba Lạc lưu lại." Trong đó bao gồm tất cả những gì liên quan đến Đấu Thi.

Tại chỗ sâu trong Thanh Đồng Môn, hẳn là còn cất giấu nhiều thứ hơn thế.

Đáng tiếc mọi người đều chưa đi Trường Bạch Sơn.

Trương Trạch nhớ kỹ, trong nguyên tác miêu tả, nơi này và Thanh Đồng Môn ở Trường Bạch Sơn trong truyền thuyết có độ tương đồng rất cao.

Không có so sánh cụ thể, trước mắt không cách nào xác định.

Nhưng nơi này tuy rằng cũng cất giấu bí mật, nhưng về bản chất, là để che giấu sự tồn tại của Thiên Cung Trường Bạch Sơn.

Vô số xích thanh đồng bắt ngang, nối liền với Thanh Đồng Môn.

Cánh cửa Thanh Đồng trong lời đồn đại kia đang ở phía xa.

Phía dưới có vô số đá vụn, lớn nhỏ không đều, cao thấp không bằng phẳng.

Dưới đất còn có rất nhiều quả cầu kim loại cổ quái.

Nơi này cách vị trí Đổng Xán năm xưa dẫn người tìm kiếm rất gần, cảnh tượng vô cùng tương tự.

Bọn họ cũng tốn một phen công phu mới tìm được nơi này.

Nhị Mộc nhìn chằm chằm phía trước: "Nơi giam giữ ác ma?" Chính là Diêm Vương được nhắc đến.

Nhưng nghe nói, bên trong nguyên bản còn giam giữ một ác ma đáng sợ hơn.

Cũng chính là "Thần" có hình dạng "Bổng Chùy" (cái chày) trong miệng các trưởng giả trong tộc.

Người bình thường nghe thì cảm thấy buồn cười.

Nhưng người Khang Ba Lạc nghe những truyền thuyết liên quan đến nó, trong lòng chỉ có nỗi sợ hãi vô tận.

Thanh Đồng Môn trước mắt nằm sau đống đá loạn đó.

Phía trước tích tụ một lượng lớn tuyết đọng.

Nếu không có những sợi xích thanh đồng này, người bình thường tìm được nơi này cũng không dễ dàng.

Tiểu Ca đi nhanh đến trước cánh cửa kia.

Mẹ của hắn là Bạch Mã, ánh mắt phức tạp đi theo phía sau.

Trải qua dược vật tu phục, bà khôi phục rất nhanh.

Lấy huyết mạch của bà, năm đó cũng là một vị cao thủ.

Thân thủ cũng không thua kém bất cứ người nào trong tộc Khang

Ba Lạc.

Bà biểu hiện vô cùng bình tĩnh.

Tiểu Ca và Trương Thụy Lâm đồng thời sử dụng hai ngón tay phải đặc thù, chạm vào Thanh Đồng Môn.

Hoa văn bên trên hoàn toàn là những đồ án đặc thù được khắc âm vào.

Những đường nét như vậy, cánh cửa Thanh Đồng khổng lồ như thế, lấy kỹ thuật mấy chục năm sau cũng khó mà tạo ra được.

Nhưng nó lại xuất hiện ở đây từ mấy ngàn năm trước.

Đại khái niên đại xuất hiện hẳn là vào thời Tây Chu.

"Trạch Gia, Chung Cực mà Trương gia nói là ở sau cửa này sao?" Trương Trạch nhìn về phía ba người mang theo Kỳ Lân Huyết bên cạnh.

"Hoa văn bên trên không chỉ là trang trí, đồng thời cũng là rãnh máu, mở cửa phải dựa vào chúng." Ba người đồng thời gật đầu, cắt lòng bàn tay, ấn tay lên cửa.

Máu tươi nhanh chóng men theo hoa văn bắt đầu chảy khắp toàn bộ Thanh Đồng Môn.

Cả cánh cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng vang trầm muộn, Đổng Xán lập tức nói: "Mau lui lại, cửa sắp mở!" Mọi người lui lại phía sau, nhưng ánh mắt nhịn không được nhìn vào trong, trong lòng vô cùng tò mò, cái gọi là "Bổng Chùy ác ma" rốt cuộc trông như thế nào.

Thanh Đồng Môn đã mở.

Nhưng chỉ mở ra một khe hở cỡ bàn tay.

"Sao vậy?

Cửa không tiếp tục mở nữa?" Hoắc Tiên Nhi đứng bên cạnh nhìn đến tim đập thình thịch.

"Đúng rồi, Quỷ Tỷ đâu?" Trương Thụy Lâm nhìn Thanh Đồng Môn trước mắt, dường như chưa dùng đến Quỷ Tỷ.

Trương Trạch lấy Quỷ Tỷ ra, đặt ở trước mắt, lập tức sinh ra ánh sáng yếu ớt.

"Phản ứng của Quỷ Tỷ và mặt dây chuyền Trương Trạch tặng cho ta sao lại tương tự như vậy?" Doãn Tân Nguyệt lấy mặt dây chuyền Trương Trạch vừa tặng gần đây ra.

Đặt lên tay Trương Trạch, so sánh với Quỷ Tỷ.

Trên đó còn vương vấn mùi hương cơ thể nhàn nhạt.

Nàng nhìn thoáng qua mặt dây chuyền ấm áp trong tay, lại nhìn Quỷ Tỷ trước mắt.

Luận về công dụng, kỳ thật cái đeo bên người còn có tác dụng hơn.

Quỷ Tỷ sử dụng thiên thạch từ thuở sơ khai, là vẫn ngọc cốt lõi nhất để chế tạo.

Nó có cảm ứng đặc thù với Thanh Đồng Môn, thậm chí là với long mạch.

"Quả thật không khác biệt lắm." Chá Cô Tiếu cũng nhìn qua.

Nhưng điều đó không đại biểu được gì nhiều.

Chỉ có thể chứng minh, mặt dây chuyền Trương Trạch tặng cũng là do vẫn ngọc chế tạo.

Có thể thấy mặt dây chuyền kia xác thực vô cùng trân quý.

Theo sự cảm ứng của Quỷ Tỷ, Thanh Đồng Môn lạnh lẽo lần nữa

chậm rãi mở ra.

Ở bên trong có thể ngửi thấy một mùi vị đặc biệt.

Đột nhiên một trận cuồng phong từ bên trong thổi ra.

Chương 213

Một loạt tiếng nổ lớn đáng sợ đột nhiên xuất hiện.

Nghe như vô số người đồng thời phát ra tiếng thảm thiết kêu gào.

Cỗ sức mạnh kia trực tiếp đẩy mọi người lùi lại phía sau vài mét.

Trương Trạch từ không gian Thao Thiết lấy ra sườn cừu tươi mới được dự trữ làm thực phẩm.

"Nếu thứ kia xuất hiện, dùng sườn cừu để thu hút sự chú ý của nó." Trong nguyên tác, khi miêu tả đoạn này, Cổ Thần không nhìn thấy được.

"Mau chạy đi, động tĩnh vừa rồi, thứ bên trong e rằng ta đối phó không được!" Lão Dương Nhân cảm nhận được động tĩnh.

Loại âm thanh này giống như đã mở ra thông đạo đi tới địa ngục.

Bên trong trầm tích một lượng lớn thứ gì đó dinh dính, giống như bùn nhão.

"Người!" Chá Cô Tiếu cầm súng tiểu liên chỉ vào "bóng người" bên trong.

Tại nơi sâu trong Thanh Đồng Môn có một thứ mang ngoại hình cổ quái hình cái chày (bổng chùy).

Nó đang chậm rãi nhúc nhích bên trong.

Đổng Xán thuận tay ném miếng thịt cừu Trương Trạch vừa đưa tới đó.

Trong một màn sương mù, Cổ Thần hình cái chày kia liền bao bọc lấy miếng sườn cừu.

Trương Trạch nhìn chằm chằm thứ đó, quả nhiên giống hệt miêu

tả trong nguyên tác.

"Không sai, là Thần Bổng Chùy!" "Thật sự ở trong đó." Súng tiểu liên bắn về phía cái bóng kia.

Bóng người bên cạnh lại hoàn toàn bị Thần Bổng Chùy bỏ qua.

Mấy người thấy thế, nhanh chóng vây lại.

Đổng Xán bỗng nhiên kinh khủng phát hiện, Nhị Mộc bên cạnh ánh mắt tan rã.

Hắn đang làm một số cử chỉ cổ quái.

Giống như một loại nghi thức tế thần đặc thù.

"Nhị Mộc sao vậy?" Bạch Mã nhìn chằm chằm trạng thái của Nhị Mộc, đột nhiên thất thần, tứ chi toàn thân cũng trở nên cứng ngắc.

Sau đó xuất hiện tình huống gần như y hệt Nhị Mộc.

"Khang Ba Lạc chọn ra người làm tế phẩm cho Diêm Vương!" Hai người nhất định có điểm chung nào đó, khiến họ vô cùng dễ dàng chịu ảnh hưởng của Thần Bổng Chùy.

Trương Trạch nhìn chằm chằm Thần Bổng Chùy trong sương mù trước mắt.

Có thể xác định, thứ này không phải linh thể.

Hắn thuận tay rung Trấn Hồn Linh, đánh thức Nhị Mộc và Bạch Mã.

Nếu không hai người sẽ không tự chủ được mà hiến tế chính mình.

Đồng thời hắn nhanh chóng triệu hồi Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Ánh sáng bạc và xanh lam nhanh chóng bay tới.

Vừa mới chiếu sáng hoàn toàn màn sương mù, lại thấy thân ảnh

Thần Bổng Chùy đã súc giảm một nửa.

“Không ổn, nó muốn chạy!” Chá Cô Tiếu cầm súng không ngừng bắn về phía Thần Bổng Chùy.

Lại phát hiện đạn găm vào, cũng bị thôn phệ mất.

Mọi người mới nhìn thấy một quái vật dạng trong suốt, đang chậm rãi chui xuống lòng đất.

Sườn cừu vừa rồi chỉ còn lại vài đoạn xương vụn trên mặt đất.

Đổng Xán nhặt mảnh vụn dưới đất lên, vết khuyết trên bề mặt tròn trịa giống như bị thứ gì đó ăn mòn.

“Tộc trưởng, đây là Chung Cực của Trương gia?” Đổng Xán khó có thể tin quay đầu nhìn về phía Tiểu Ca.

So với bí mật trong lòng hắn, sai biệt quá xa.

Tuy rằng một màn vừa rồi đích xác bất khả tư nghị.

“Chỉ là một phần bí mật.” Tiểu Ca tuy rằng chưa xem cụ thể ghi chép trong Chung Cực bí mật của Trương gia, nhưng có thể xác định, Thanh Đồng Môn tu kiến tuyệt đối không đơn giản là cái bẫy.

“Cổ Thần tồn tại là một phần trong rất nhiều bí mật.” Trương Trạch thấy chung quanh đều là người mình, cũng không cảm thấy có gì có thể giấu giếm.

“Cái gọi là Chung Cực, hẳn là có liên quan đến tất cả mọi thứ, cho nên mới gọi là Chung Cực.” Trước kia ở kiếp trước tìm hiểu nguyên tác, trong đó cũng không chỉ ra cụ thể.

“Trương Gia Đương Án Quán!” Đổng Xán bình tĩnh suy nghĩ xong, liền hiểu được Đương Án Quán (Kho lưu trữ) do mình quản lý: “Đương Án Quán điều tra, chính là những thứ này sao?” “Đúng.” Trương Trạch không hề kiêng kỵ xác nhận suy đoán của hắn.

“Trước đó có người vẫn luôn thèm muốn đồ vật trong hồ sơ, bên trong không chỉ có ghi chép về Cổ Thần, đồng thời còn có ghi lục về những thứ tương tự như Tàng Hải Hoa.” “Những tư liệu này một khi bị người ta phát hiện, sẽ có người từ đó nghiên cứu ra bí mật của thế giới này.” Ví dụ như Tàng Hải Hoa có sinh mệnh lực cực mạnh, nếu ứng dụng thích hợp có thể duyên niên ích thọ.

Tần Lĩnh Thanh Đồng Thụ có năng lực vật chất hoá đặc thù.

Đây đều là những bí mật không ai biết của thế giới này.

Trương gia đi khắp nơi, ghi chép những thứ này lại vào hồ sơ.

Không ngừng phái người đi quan sát, đồng thời tìm kiếm thêm những thứ tương tự.

Có thể nói, vì sao Uông Tàng Hải vẫn luôn muốn công khai những thứ này?

Vì ở bên trong, có thứ đủ để khiến hắn hoàn thành tất cả dã tâm.

Nhị Mộc sau khi khôi phục, đối với tất cả những gì vừa xảy ra hoàn toàn không có ấn tượng.

Chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi, giống như dùng hết tất cả khí lực.

“Thiên Thụ.” Trương Thụy Lâm bỗng nhiên thốt ra hai chữ.

“Trạng thái vừa rồi, vô cùng tương tự với Thiên Thụ.” Thấy trạng thái Thiên Thụ, hắn cũng đại khái đã trải nghiệm qua.

Nhưng không giống như Nhị Mộc và Bạch Mã, hắn không biết quá trình xảy ra như thế nào.

Chỉ nhớ rõ, trong ký ức bỗng nhiên có một ngày nhiều thêm một phần ký ức.

Thiên Thụ chia làm hai loại, một loại là thân thể bị chỉ dẫn hoặc là

hoàn toàn bị chưởng khống, ký ức sẽ không lập tức dung hợp bản ngã.

Một loại khác thường thấy ở Tàng địa là nghệ nhân Thiên Thụ hát sử thi, bằng không xuất hiện một đoạn ký ức, giống như thể hồ quán đỉnh.

Nhưng Thiên Thụ cũng có tính hủy diệt, sẽ cùng quá khứ xóa bỏ đi, xưng là người không có quá khứ và tương lai, giống như chưa từng tồn tại.

Nếu Thần Bổng Chùy đã biến mất, nơi này cơ bản đã mất đi ý nghĩa ban đầu.

Mọi người tận mắt kiến thức sự tồn tại của Thần Bổng Chùy trong miệng người Khang Ba Lạc.

Cẩn thận từng li từng tí quan sát bốn phía, sinh sợ quái vật vừa rồi lần nữa xuất hiện.

Trương Trạch lại nói với mọi người: "Xác suất thứ đó xuất hiện ở đây là vô cùng ngẫu nhiên, không cần lo lắng nó sẽ lập tức chui ra." Tiểu Ca thấy hắn khẳng định như vậy, lập tức hỏi: "Ngài biết có thể tìm nó ở đâu?" Trương Trạch khẳng định gật đầu.

"Nơi đó vô cùng nguy hiểm, bất quá chúng ta hiện tại có thể đi xem." "So sánh ra, Thần Bổng Chùy kỳ thật chỉ là tồn tại có uy hiếp khá nhỏ trong đó." Lời này hắn tin, Thần Bổng Chùy nếu thật sự không có cách giải, tổ tiên Khang Ba Lạc cũng không cần phải tạo thêm một cái Diêm Vương đặt ở nơi này.

Mọi người quan sát kỹ, phát hiện toàn bộ không gian bên trong đều bị khảm thanh đồng.

Bên trên điêu khắc một mảng đồ án kỳ đặc.

Trương Trạch đối với những đồ án này hứng thú không lớn,

ngược lại đi về phía không gian sâu hơn phía sau.

Chá Cô Tiếu đi tới bên cạnh "bóng người" kia.

Phát hiện là một người trên thân mang hình xăm Phượng Hoàng.

Nội tạng đã bị thứ gì đó gặm thực sạch sẽ.

Trong đó cất giấu một cái chày lơ lửng.

Nhị Mộc nhìn cái này, sắc mặt có chút không được tốt.

"Những đống bùn nhão này, có khi nào là vật bài tiết của quái vật kia?" "Có khả năng này." Đổng Xán nhìn tất cả bốn phía.

Nhị Mộc bỗng nhiên hỏi: "Sau khi rời khỏi Tàng địa, bước tiếp theo định đi đâu?" "Có lẽ sẽ đi tìm kiếm chân tướng Long Văn Thạch Hạp." Ánh mắt hắn nhìn về phía Trương Trạch phía trước.

Chương 214

Lúc này Trương Trạch bỗng nhiên tìm được một gian mật thất nằm sâu hơn trong không gian thanh đồng này.

Đẩy ra cửa nhỏ chế tạo bằng thanh đồng.

Vị trí cánh cửa vô cùng bí ẩn, gần như hòa làm một thể với đồ án bốn phía.

Trương Trạch thông qua hồi âm, phán đoán ra bên trong tồn tại cửa ngầm.

Tại vị trí này, có một cái hố khổng lồ.

Giống như một cái hố thiên thạch.

Trong hố điêu khắc một bức họa đặc thù.

"Cảnh tượng thiên thạch rơi xuống năm đó." Đổng Xán ra hiệu cho Trương Thụy Lâm, Lão Dương Nhân bên cạnh hiệp trợ dọn sạch bùn nhão bên trên.

"Có một viên thiên thạch khổng lồ trước khi rơi xuống đất, đã phân thành mấy khối." "Nhân loại lúc đó đã tận mắt nhìn thấy tất cả, thiên thạch lúc ấy xẹt qua hơn phân nửa Trung Hoa, người nhìn thấy hẳn là không ít." Lại nhìn hình ảnh phía sau, cuối cùng giảng thuật lai lịch của không gian này.

"Không gian chúng ta đang đứng hiện tại, là bọt khí do thiên thạch hình thành, có người đã đục xuyên bọt khí, cũng tu kiến Thanh Đồng Môn bên ngoài." Hoắc Tiên Nhi nhìn chằm chằm tỷ lệ mấy viên thiên thạch hiển thị bên trên.

"Dựa theo so sánh lớn nhỏ, nơi này chỉ là một khối nhỏ trong đó mà đã có không gian lớn thế này." "Nếu là kỳ đá khác cũng rỗng ruột,

e rằng bên trong lớn gấp trăm lần nơi này." Mọi người lại nhìn đồ án bên trên, thiên thạch như vậy không chỉ có một viên.

Trương Trạch nhìn kỹ đồ án.

Có một viên tựa hồ ở dãy núi Côn Luân.

Có một viên đi tới Trường Bạch Sơn, trong Tần Lĩnh cũng có một viên, nhưng bên kia không phải rỗng ruột.

Còn lại mấy viên phán đoán không ra vị trí cụ thể.

Bất quá có thể xác định, một bộ phận trực tiếp từ phía Tây vượt qua biên giới rơi vào vùng biển phía Đông.

"Nam Hải." Kia hẳn là ở Tây Sa Hải Để Mộ.

Khi viên thiên thạch rơi xuống, e rằng còn sớm hơn thời đại Phục Hy Nữ Oa.

Không biết Uông Tàng Hải từ đâu biết được hạ lạc của mấy viên thiên thạch này.

Tại triều Minh hắn đã đi khắp những địa phương này.

Doãn Tân Nguyệt nhìn đồ án bên trên, liền cảm thấy e rằng đây là tin tức quan trọng.

Nàng lấy giấy ra, dựa theo tỷ lệ không sai biệt lắm, mô phỏng lại chuẩn xác đồ án.

"Nếu tỷ lệ không sai, đến lúc đó chỉ cần đối chiếu bản đồ Trung Quốc, không phải đều rõ ràng sao?" Nàng còn tiếp tục bổ sung chi tiết bên trên.

Hoa Linh ở bên cạnh nhìn kỹ: "Ngọn núi khoáng thạch trước đó chẳng qua chỉ là hai mảnh vỡ thiên thạch, nơi này lại có một bọt khí lớn như vậy." "Chẳng lẽ, mỗi một vị trí mảnh vỡ rơi xuống, tất cả đều có một tòa đại mộ?" Đổng Xán ở bên cạnh nhận lấy tờ giấy kia.

Nhìn đồ án bên trên, trong đầu hiện lên thế đi của mấy con long mạch chủ yếu trên đại địa Trung Hoa.

"Phân bố vị trí mấy cái thiên thạch rơi xuống, hoàn toàn nhất trí với thế đi của long mạch!" "Là trùng hợp sao?" Hắn trả lại tờ giấy cho Doãn Tân Nguyệt.

Mọi người tiếp tục tìm kiếm manh mối bốn phía.

Trương Thụy Lâm đứng ở phía sau, dùng đèn pin chiếu về phía toàn bộ không gian.

"Từ góc độ này nhìn, hoa văn trên tường thật giống văn lộ da người." "Bùn nhão dưới đất giống như nùng thủy chảy ra từ trong da." Không biết thiết kế như vậy, có phải thật sự có thể ngăn cản những kẻ dòm ngó Thanh Đồng Môn hay không.

"Các vị, đã mọi người đều không có việc gì, chi bằng cùng nhau thiết kế một bộ cơ quan." Trương Trạch để Tiểu Ca và Trương Thụy Lâm cùng Đổng Xán, cộng thêm Nhị Mộc và Bạch Mã.

Một nhóm phụ trách phần trước.

Nhóm kia phụ trách sử dụng dược liệu, tái tạo ra một cái Diêm Vương.

Vạn Nô Vương trước kia không còn, bên trong không chỉ có một đời Vạn Nô Vương thi thể bị người Trương gia trộm ra.

Trực tiếp bị Trương Trạch làm thành Đấu Thi.

Chờ mọi người một lần nữa bố trí đầy cơ quan trong không gian thanh đồng trước mắt, lại do Tiểu Ca và Đổng Xán hai người hợp lực đóng Thanh Đồng Môn lại.

Giống như chưa từng bị người mở ra.

Vết máu trên bề mặt Thanh Đồng Môn đã sớm bị hai cánh cửa hấp

thu hoàn toàn.

Lại lấy ra cuốn sổ ghi chép trước kia.

Tiểu Ca nhìn chằm chằm Thanh Đồng Môn bên trên: "Trong cái Thanh Đồng Môn lớn hơn kia, mới là bí mật chân chính của Trương gia." Nhị Mộc nhìn Tiểu Ca đang chăm chú, cười nói: "Tiểu Ca, ta về Khang Ba Lạc nghiên cứu kỹ càng trước đã." Đổng Xán cũng tán thành cách làm của Nhị Mộc.

Hai người thật vất vả mới có thể ở cùng một chỗ, hẳn là càng phải trân trọng thời gian khó có được mới đúng.

"Nếu không muốn bị người quấy rầy, ta ngược lại có một căn cứ bí mật." "Hoặc là cùng ta điều tra bí mật Trương gia, giải quyết cừu nhân của Trương gia, ngược lại có thể cùng ta đi tới Trường Sa thành." "Đi đâu về đâu, trước khi rời khỏi Khang Ba Lạc cần cho ta đáp án." Ra khỏi Khang Ba Lạc, không cách nào cam đoan sẽ không có người Uông gia trà trộn vào.

Năm sau tức là năm Bính Tý 37, cũng chính là một năm Trường Sa thành bị đại cử xâm lược.

Mọi người theo đường cũ quay trở lại Khang Ba Lạc, lại phát hiện toàn bộ người Khang Ba Lạc, tất cả đều đã thu dọn xong đồ đạc.

Chuẩn bị tùy thời cùng nhau rời đi.

"Tộc trưởng, có một chỗ, phong cảnh không thua kém Khang Ba Lạc, chỉ là vị trí cách nơi này hơn hai ngàn cây số, hơi xa một chút." Trương Trạch miêu tả hoàn cảnh núi Già Long ở Vân Nam cho bọn họ nghe.

Có những người Trương gia kia đi đầu trận, hoàn cảnh nơi đó cũng hiểm trở như dãy núi Côn Luân.

Dân phong Khang Ba Lạc bưu hãn, mỗi người gần như đều mang

theo huyết mạch đặc thù.

Có năng lực trừ độc đuổi trùng nhất định.

Trùng Cốc, vừa vặn thích hợp cư trú.

Đồng thời Đan chọn lựa mấy người Khang Ba Lạc trẻ tuổi nguyện ý đi tới Trường Sa từ trong tộc.

Trong đó lấy Đan cầm đầu, tổng cộng có năm người, nguyện ý đi theo tới Trường Sa thành.

Mọi người lưu luyến không rời rời khỏi nơi thế đại sinh sống ngàn năm.

Vừa rời khỏi hồ Khang Ba Lạc, trời vẫn còn ban ngày.

Mùa hè ở Tàng địa, đêm hơn chín giờ rưỡi mới có thể trời tối.

Sáng sớm bảy tám giờ trời sáng.

Vị trí Khang Ba Lạc cũng vô cùng hẻo lánh.

Mọi người toàn bộ thay y phục Tàng địa bình thường.

Trừ bỏ loại hình xăm Phượng Hoàng đặc hữu trên người, gần như nhìn không ra khác biệt với người thường.

Trong tộc cũng có người già.

Nhìn đồ án Phượng Hoàng kia, Trương Trạch liền tìm Tộc trưởng: "Khang Ba Lạc ở ngàn năm trước, không phải cũng không sống ở Tàng địa sao?" Người Khang Ba Lạc am hiểu chế tạo Đấu Thi, hắn thậm chí hoài nghi, kỹ thuật này của người Trương gia, vốn bắt nguồn từ người Khang Ba Lạc.

"Đã đi vào cánh cửa kia, ta cũng không giấu diếm." "Người Khang Ba Lạc và người Trương gia đều từng sinh sống tại sa mạc Ba Đan Cát Lâm cách đây hơn hai ngàn cây số." "Tại một nơi bị ba cái Hải Tử

bao vây.” Đó chẳng phải là Cổ Đồng Kinh sao?

Sự tình đại khái giống như hắn đoán.

“Đan nói cho ta biết, Uông gia đã phản bội lời hứa với Khang Ba Lạc, không sai chứ?” Nghe Trương Trạch hỏi chuyện cũ của Khang Ba Lạc, hắn liền bỗng nhiên hiểu được là Đan báo cáo.

Đan quanh năm cư trú tại Khang Ba Lạc.

Mỗi lần Uông gia tới, cũng trước nay chưa từng có người Uông gia đích thân xuất hiện.

Có lẽ bởi vì tổ huấn Uông gia.

Một khi gặp người Khang Ba Lạc, người Uông gia cần phải vô điều kiện phục tùng.

“Sở dĩ ta muốn dẫn bọn họ đi, đây cũng là một trong những nguyên nhân.” Tộc trưởng bỗng nhiên gọi Đan tới.

“Đã Uông gia vi phạm lời hứa, vậy dựa theo ước định năm đó, tìm mọi cách hủy diệt gia tộc này.” Nghe Tộc trưởng Khang Ba Lạc giao đại với tộc nhân.

Trương Trạch cũng không xen vào.

Hiện tại thời kỳ này, chính là thời điểm quan trọng để tìm cách triệt để diệt điệu Uông gia.

Người Uông gia rải rác khắp thế giới, muốn nhất cử diệt điệu cần liên hợp đội ngũ của Trần Ngự Lâu.

Giải trừ ngoại hoạn xong, tiến hành lùng bắt toàn quốc.

Chương 215

Tất cả mọi người ở thời kỳ này, là một cỗ sức mạnh hoàn toàn ngưng tụ cùng một chỗ.

Thời gian trôi qua, thế hệ thứ hai của Cửu Môn cũng đều sắp sửa sinh ra.

Khi mọi người đi tới thành phố gần nhất, trên đường Hồng Cô Nương ẩn ước xuất hiện nôn nghén.

Hoa Linh lập tức đi bắt mạch.

Lại bỗng nhiên kinh hỉ nói với Chá Cô Tiếu: "Chúc mừng sư huynh, sắp làm cha rồi!" Mọi người không ngờ, Bàn Sơn vừa mới giải trừ nguyền rủa, lại song hỷ lâm môn.

Trên đường đi, ngay cả Nhân Đức Lạt Ma ở miếu Lạt Bá, cũng bị người Khang Ba Lạc cùng nhau mang đi.

Đại khái hai tháng sau, an bài xong đại bộ phận người Khang Ba Lạc tại núi Già Long.

Trại Già Long sinh sống dưới chân núi cũng phát giác trong núi nhiều thêm một số người, thường xuyên sẽ ra ngoài trao đổi nhu yếu phẩm sinh hoạt.

Đồng thời giúp đỡ bắc cầu sửa đường, mở thông mậu dịch với thành trấn phụ cận.

Mọi thứ đều đang phát triển có trật tự.

Trương Trạch mang đi năm danh cao thủ trẻ tuổi trong số người Khang Ba Lạc.

Trọng tân quay trở lại Trường Sa thành.

Bàn khẩu của Trương gia tại Trường Sa thành tuy rằng không nhiều, nhưng được công nhận là nhiều dầu (lợi nhuận) nhất.

Trương Hải Kỳ và Trương Hải Diêm phụ trách kinh doanh, biết được tộc nhân từ Tàng địa tới.

Lập tức buông xuống công việc trên tay.

Mọi người gặp mặt tại trạch để Trương gia, Trương Trạch liền lập tức thông tri tất cả mọi người trở về, chuẩn bị mở một cuộc họp nội bộ quan trọng của Trương gia.

Trạch để của Trương gia trong số đông đảo gia tộc tại Trường Sa thành cũng không lớn, nhưng danh tiếng lại vang dội nhất.

Bởi vậy Trương Trạch mang theo hàng trăm người trở về, chịu sự quan tâm rất lớn.

Lần này chỉ là Trương gia bí mật họp nội bộ.

Vì thế Trương Trạch cũng không thông tri Trương Khải Sơn.

Nhất là thái độ của hắn đối với Trương gia cũng không rõ ràng.

Nghiêm khắc mà nói, Trương Khải Sơn thù địch với Trương gia.

Trong nguyên tác, khi hắn ra tay đối với thế lực đảo đấu trong Trường Sa thành, tuy có ẩn tình, nhưng cũng khiến người ta không thể không phòng.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu không đặt Trương gia ở chu biên Trường Sa thành, mà đặt ở Vân Nam phát triển.

Quân phiệt Vân Quý là Trương Cao Nguyên tuy cũng là kẻ mưu đồ trường sinh, nhưng không thành được khí hậu, dù sao một cái cổ mộ Xà Quốc suýt chút nữa đã bưng cả nhà hắn đi.

Quân phiệt như vậy, thậm chí xa không bằng Mạc Vân Cao trước kia.

Mấy người vây ngồi trong mật thất dưới đất của Trương gia.

Tiểu Ca lần này tự nhiên ngồi vào vị trí thứ hai.

Nếu không ngại tộc quy, hắn thậm chí trực tiếp đem vị trí Tộc trưởng giao cho Trương Trạch.

Người ngồi ở đây nhiều thêm một người, tên là Trương Hải Hà, trước đó vì trốn tránh Mạc Vân Cao truy sát, không có cùng Trương Hải Kỳ tới Trường Sa thành.

Điểm này đa phần bởi vì người Trương gia bên Trường Sa thành đã sớm gửi thư hồi âm.

Trương Hải Hà cũng không giống như trong nguyên tác, chết trong sự cố ngoài ý muốn.

"Trương Trạch?" Trương Hải Hà hứng thú nhìn chằm chằm Trương Trạch trước mắt.

"Hà tử, không được gọi thẳng tên huý của Trạch Gia." Trương Hải Kỳ lập tức quát ngăn hành vi gọi thẳng tên của Trương Hải Hà.

Trương Hải Diêm lại ở bên cạnh hả hê cười ra tiếng.

"Đều nghiêm túc một chút." Trương Thụy Lâm ngồi ở vị trí sau Tiểu Ca.

Tiếp đó là Đổng Xán.

Trước mắt cũng chỉ có bấy nhiêu người Trương gia lưu lại Trường Sa thành.

Trương Trạch ngồi ở thủ tọa nhìn mọi người trước mắt.

"Ta muốn giao đại với các vị phương hướng phát triển tiếp theo của Trương gia." "Từ lần này ta về Trường Sa thành, Trương gia và Khách sạn Tân Nguyệt hợp tác, làm buôn bán đấu giá tại Trường Sa thành." "Chuyện trộm mộ, sau này không còn quan hệ gì với Trương

gia ở Trường Sa thành." Trương Hải Diêm lại bỗng nhiên nghe ra ý tứ khác: "Ý ngài là, bên Trường Sa thành sau này tẩy trắng, nhưng chuyện đảo đấu vẫn cứ làm, chỉ là không còn bày ra ngoài mặt nữa?" Trương Thụy Lâm lập tức tán đồng gật đầu: "Cái này ta tán thành." "Nhân thủ chủ yếu của chúng ta hiện tại cũng không đặt ở Trường Sa thành, tiếp theo phải chuyển dời ra khỏi Trường Sa thành?" "Không sai biệt lắm." Trương Trạch tiếp tục nói: "Trương Khải Sơn đang chuẩn bị Thập Nhất Thương, có ai nghe nói chưa?" "Phải tranh thủ, sau này Thập Nhất Thương, do Tá Lĩnh dưới tay ta và Trương gia quản lý." Thập Nhất Thương lợi nhuận vô cùng lớn, gần như là một cái tiệm cầm đồ cỡ lớn.

"Sau này đảo đấu, không còn công khai hành động, tận lượng liên hệ tư hạ là được." "Vấn đề không lớn." Trương Hải Kỳ vẻ mặt thoải mái nói: "Ta nhất quán không thích quang minh chính đại để người ta biết rõ ngọn ngành của ta." "Hiện tại niên đại hỗn loạn có lẽ không thành vấn đề, nhưng tương lai thì sao?" Những người khác cũng đều có ý kiến của mình.

Tiếp theo lưu lại thời gian cho những người khác thảo luận.

Nhiên, mấy chuyện này đều không phải là điều bọn họ quan tâm nhất.

"Ta có một đề nghị, lập Trương Trạch làm tân Tộc trưởng của Trương gia." Tiểu Ca bỗng nhiên mở miệng.

Mọi người bị tin tức đột ngột này làm cho giật mình.

"Tộc trưởng...?" Trương Thụy Lâm tâm tình vô cùng phức tạp.

Ông có thể lý giải quyết định của Tiểu Ca.

Tại Trương gia, Tộc trưởng tự nhiên là người có thực lực mạnh nhất đảm nhiệm, người này thường thường cũng là tộc nhân có huyết

mạch thuần khiết nhất trong gia tộc.

Nhưng ở đời này, huyết mạch của Trương Trạch xuất hiện biến dị.

Không nghi ngờ chút nào, huyết mạch của hắn mạnh hơn Tiểu Ca, nhưng biến dị hoàn toàn không phải Kỳ Lân Huyết.

Giữa hai người có chút mâu thuẫn.

"Ta tán đồng ý kiến của Tiểu Ca." Đổng Xán bỗng nhiên mở miệng, tiếp đó giảng giải lý do cho mọi người: "Lý do đơn giản, Trạch Gia hiện tại kỳ thật chính là hạch tâm của Trương gia, không phải sao?" "Nói cách khác, trừ việc không có danh nghĩa Tộc trưởng, ngài ấy sớm đã là Thần trong lòng người Trương gia hiện tại." Trương Hải Hà bỗng nhiên nhìn về phía Trương Hải Kỳ, cảm thấy mẹ nuôi tựa hồ đoán sai cái gì.

Tên huý Tộc trưởng, đích xác không thể trực tiếp tùy ý gọi như vậy.

Nhưng hắn cũng có ý kiến của mình: "Ta cũng có lời muốn nói." Trương Hải Kỳ nhìn thoáng qua đứa con nuôi mới nhận ở Trường Sa này: "Nói đi." "Trương gia có một số việc, nhất định phải là Kỳ Lân Huyết thuần chính mới có thể làm." "Nhưng hiện tại tính chất của Trương gia đã thay đổi, nếu Tộc trưởng đi hoàn thành, Trương gia tất định không ai quản lý, lâu ngày Trương gia tất vong!" "Cho nên ta đề nghị, Tiểu Ca có thể làm Phó tộc trưởng, những việc quan trọng có thể tự mình quyết định, chủ yếu hiệp trợ Tộc trưởng quản lý bí mật của Trương gia." Lùi một bước nhưng lại thêm phần tự do.

Mọi người nhìn về phía Tiểu Ca.

"Có thể, ta vẫn là một phần tử của Trương gia." Tiểu Ca cũng không có ý kiến.

Tộc trưởng Trương gia đời trước, quanh năm khốn nhiễu bởi chứng Thất Hồn, không có quá khứ và tương lai.

Sống như vậy, thậm chí khiến người ta không tìm ra ý nghĩa.

Nghe Trương Hải Hà đề nghị, vẻ khó xử trên mặt mọi người bỗng nhiên biến thành ý cười.

Nếu như vậy, tất cả vấn đề giải quyết dễ dàng.

Trương Trạch nghe lâu như vậy, lại bỗng nhiên nói: "Nhưng ta năm xưa phản xuất Trương gia..." "Trương gia chưa từng đồng ý ngài rời đi, ít nhất ta không nhớ rõ." Trương Thụy Lâm nhìn về phía những người khác: "Ai có ấn tượng không?" Mọi người tâm chiếu bất tuyên lắc đầu.

"Trẻ con tổng có lúc bỏ nhà đi bụi." Trương Hải Hà cười nói: "Nghĩ thông suốt rồi thì về nhà, vẫn là người một nhà." Dù sao tình huống của Trương Trạch năm xưa thuộc về đặc thù, thực sự là bị bức bất đắc dĩ.

Trương Trạch thấy thế, buông tay: "Vậy được rồi." "Bất quá có một số tộc quy, cần phải sửa đổi một chút." Hắn nhìn về phía mọi người, đây là chuyện lớn đầu tiên sau khi trở thành Tộc trưởng.

Tộc quy hủ lậu của Trương gia đã tạo thành bi kịch.

"Ta sẽ tìm ra biện pháp để thăng huyết mạch Trương gia, điểm không thể thông hôn với ngoại tộc này, cần phải sửa đổi." Nếu tiếp tục chỉ có thể duy trì tộc nội thông hôn.

Đang ngồi đây cũng chỉ có Trương Hải Kỳ là nữ tính Trương gia.

Các tộc nhân khác đều có quan hệ cận thân.

Hậu đại sinh ra như vậy, sớm muộn gì cũng xảy ra vấn đề.

Dựa theo quy định cũ, thậm chí Tiểu Ca cũng không có tư cách trở

thành Tộc trưởng.

“Tộc trưởng, nói đúng lắm.” Đổng Xán là người đầu tiên tán thành quyết định này của Trương Trạch.

Ngay sau đó Trương Trạch nhìn về phía Trương Thụy Lâm: “Thúc công, người vẫn còn độc thân nhỉ, hay là để ta sai người giới thiệu trước cho người một mối...” Trương Thụy Lâm không ngờ mình là người đầu tiên bị nhắc đến.

“Ta?” “Ách khụ, chuyện của ta ta sẽ tự xử lý, không cần thay ta lo lắng.” Ông trực tiếp chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Mọi người nỗ lực nhịn cười.

Chương 216

Chờ sau khi Trương Thụy Lâm rời đi, mới bật cười thành tiếng.

Cuộc họp lần thứ nhất của Trương gia kết thúc hoàn mỹ.

Trương Trạch nhớ tới, lấy tấm bản đồ lần trước Doãn Tân Nguyệt vẽ ra.

Đưa cho Trương Hải Hà.

Bên phía Đương Án Quán, Trương Hải Hà làm việc suy xét chu toàn nhất.

Hiện tại người có thể tin được dường như không nhiều lắm, nhưng hắn là một trong số đó.

"Mấy toà cổ mộ này, từ trên bản đồ tìm ra, trong đó sự quan trọng đại, không thể để người ngoại tộc biết được." Biết rõ những thứ này sau này khẳng định giấu không được, nhưng trước khi nắm giữ tất cả, ít nhất có thể giấu bao lâu thì giấu bấy lâu.

"Minh bạch, chuyện này ta thạo." Trương Hải Hà rõ ràng cũng thường xuyên chỉnh lý hồ sơ.

Trước kia những cơ mật trong Đương Án Quán bị tiêu hủy, hắn cũng có phần tham dự.

Ngược lại Trương Hải Diêm, tuy rằng lòng trung thành không thành vấn đề, nhưng làm việc không đáng tin cậy.

Tan họp xong, hắn để Trương Hải Kỳ lập tức bắt tay vào chuẩn bị chuyện phòng đấu giá.

Hình thức đại khái tương tự như phân điếm của Khách sạn Tân Nguyệt.

Vì trận thanh tẩy kia, Trương Trạch cảm giác tâm lý không thoải mái.

Tuy trong nguyên tác là do Cừu Đức Khảo tố giác, nhưng không có Cừu Đức Khảo thì cũng sẽ có người khác.

Loại chuyện đảo đấu này, chung quy không tốt để trực tiếp bày ra ngoài mặt.

Mang theo tư tự, hắn bất tri bất giác đi ra khỏi Trương gia.

Vừa đi ra khỏi trạch để, gặp Chá Cô Tiếu.

Kim Bàn và Tôn Quốc Phụ hai người thì không có ở đây, lần trước trở về xong, tựa hồ có cách nhìn mới.

Hai người cùng nhau đi nghiên cứu Âm Dương bí thuật, có lẽ lần này thật sự có thể từ trong đó chỉnh lý ra mấy cái bí thuật.

“Trạch Gia, nghe nói Trương Bố Phòng Quan đang trù bị Thập Nhất Thương, người của Cửu Môn đều tham dự vào.” Bên cạnh bỗng nhiên truyền đến thanh âm của Hoắc Cẩm Tích.

Hắn xoay người nhìn Hoắc Tiên Nhi và người Hoắc gia đang đứng cùng một chỗ.

Hoắc Tiên Nhi không rời khỏi Trương gia, nhưng Hoắc Cẩm Tích trước tiên nhận được tin tức liền tới tiếp đón.

Nhìn thấy Trương Trạch, Hoắc Cẩm Tích lập tức nói: “Lần này Phật Gia tính toán cùng ngài gặp mặt riêng, nói chuyện về Thập Nhất Thương.” “Trạch Gia, chuyện này ngài hẳn là biết chứ?” Nhìn ý tứ này, tựa hồ thật sự muốn bắt đầu xác định vấn đề Thập Nhất Thương sẽ quản lý như thế nào.

Đang lúc nói chuyện với Hoắc Cẩm Tích, Trương Trạch chợt thấy Trương Nhật Sơn đang cưỡi ngựa vội vã chạy tới. "Trạch Gia!" "Tôi

vừa gặp Thúc công trên đường, ngài đã chính thức tiếp nhận chức Trương gia Tộc trưởng rồi sao?" Nhìn thấy Trương Nhật Sơn, Trương Trạch gật đầu: "Xác thực có chuyện này." "Chẳng qua Tiểu Ca hiện tại vẫn là Phó tộc trưởng." "Về việc tiếp nhận chức Tộc trưởng, vốn dĩ cần Tộc trưởng đời trước và Tộc trưởng đời sau cùng ở trong Trương Gia Cổ Lâu để truyền thừa.

Nhưng vì hiện tại Trương gia phát sinh biến cố lớn, không cách nào tiếp tục duy trì tổ huấn này." Nếu dựa theo truyền thống trước đây của Trương gia, Tộc trưởng đời trước khi dự cảm sắp tử vong, sẽ cùng tân Tộc trưởng đi vào một căn phòng mà chỉ có Tộc trưởng mới được vào.

Bên ngoài căn phòng, dọc theo cả một hành lang dài, toàn bộ đều treo đầy chuông thanh đồng.

Lão Tộc trưởng sẽ đem bí mật của Trương gia, toàn bộ nói cho tân Tộc trưởng.

Khi tân Tộc trưởng đi ra, sẽ mang theo thi thể của lão Tộc trưởng.

Nhưng quy củ này đến đời Tiểu Ca, bởi vì lão Tộc trưởng bị ám sát mà gián đoạn.

Trương Nhật Sơn chắp tay cười nói: "Chúc mừng Tộc trưởng!

Nhưng để một mình Tiểu Ca gánh vác tất cả, quả thực là quá vất vả cho cậu ấy." Trương Trạch cũng không để ý lắm đến chuyện không mời Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn chứng kiến, dù sao tình thế cũng đã như vậy. "Đúng rồi, Phật Gia bảo tôi mời ngài đến quan để một chuyến.

Có cả Hoắc đương gia nữa." Nói xong liền lên ngựa.

Trương Trạch đành phải lên xe ngựa của Hoắc gia.

Đường đến quan để mất khoảng hơn mười phút, Trương Khải

Sơn đã cho người đứng đón ở cửa.

Lần này trừ việc mời Hoắc gia, Trương gia, còn có cả Hồng gia và Tề gia.

Ngoài ra, không mời thêm gia tộc nào khác trong Cửu Môn.

Thấy Tề Thiết Chủy cũng ở đó, y lập tức đứng dậy cười nói: "Nếu biết Trạch Gia của chúng ta cũng đến, tôi cũng không ngại lội vũng nước đục này." Những thứ trong Thập Nhất Thương, nhìn món nào cũng thấy đại hung.

Vị trí chọn đặt Thập Nhất Thương, cũng là nơi đại hung.

Tiểu Thanh nói nhỏ với Trương Trạch: "Chủ nhân, cái tầng mười một kia tà tính lắm, nhất là lúc sấm sét, bên trong luôn xuất hiện quái thanh, giống như lệ quỷ dưới địa ngục đòi mạng..." Trương Trạch vừa nghe, liền đoán vị trí Thập Nhất Thương, xem ra cũng giống như trong nguyên tác. "Lão Bát, đừng có nói linh tinh, tôi đã tìm Hồ Bán Tiên xem qua rồi, chỗ đó tiếng sấm quỷ dị.

Chỉ có nơi như vậy, mới có thể trấn được đám minh khí quỷ dị kia." Trương Khải Sơn cũng là một người mê tín.

Thập Nhất Thương chọn vị trí này, bên trong ẩn chứa tiếng sấm đặc thù, khiến người ta cảm giác như Lôi Công đang nói chuyện.

Hoắc Cẩm Tích nhìn lướt qua những người đang ngồi.

Nhị Nguyệt Hồng vừa gặp mặt đã chừa chỗ cho Trương Trạch.

Lại nhìn quan hệ giữa Tề gia và Trương Trạch, Tề Thiết Chủy rõ ràng là hướng về phía Trương Trạch. "Người đã đến đông đủ." Trương Khải Sơn lập tức sai người dâng trà. "Thập Nhất Thương đã được cao nhân thiết kế, sơ bộ có quy mô.

Nhưng ta bình thường quân vụ bận rộn, gần đây giặc Oa hoạt

động thường xuyên, ta e rằng đại chiến sắp nổ ra.

Cho nên cần một người tin cậy, hiệp trợ quản lý Thập Nhất Thương." Nghe lời Trương Khải Sơn, Trương Trạch tổng cảm giác sự tình không đơn giản như vậy.

Bởi vì hắn nhớ rõ, Thập Nhất Thương từng được dùng làm cạm bẫy mai phục giặc Oa. "Việc này e rằng phải nhờ Trạch Gia, đệ tử của Trạch Gia là Phong Học Văn nghe nói là hậu nhân của Minh Đại Quan Sơn Thái Bảo.

Từng nghe nói Minh Đại Quan Sơn Thái Bảo phụ trách thiết kế hoàng lăng cho hoàng đế nhà Minh." Nhị Nguyệt Hồng đặt chén trà xuống, lại tiếp tục nói: "Thập Nhất Thương tuy là nhà kho, nhưng lại cần thiết kế lượng lớn cơ quan." Hoắc Cẩm Tích nghe vậy cảm giác dường như có chút không đúng. "Chẳng phải Thập Nhất Thương chỉ là một cái nhà kho thôi sao?" "Tam nương, cô sai rồi." Tề Thiết Chủy lập tức giải thích: "Gần đây có một nhóm người Cửu Môn, muốn đem quan quách đặc thù gửi vào đó.

Những cái quan quách kia, bên trong đựng đều là thứ không sạch sẽ.

Nơi chứa những thứ này, cùng mộ thất cũng chẳng khác biệt là bao." Hoắc Cẩm Tích nghe xong, lập tức đánh trống lui quân.

Nếu tiếp nhận một nơi như vậy, e rằng sau này phiền toái không dứt.

Tuy Thập Nhất Thương nhiều dầu mỡ, nhưng cũng phải có năng lực tiếp được mới xong.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Trương Trạch. "Trạch Gia, người của Trương gia dường như tịnh không để ý tiếp nhận chuyện này chứ?" Trương Trạch hờ hững nói: "Ta thủ hạ có cả ngàn

người hiện tại đang rảnh rỗi, nếu không ai cần, ta sẽ bảo bọn họ đổi nghề quản lý nhà kho vậy." Nói là vậy, thực tế là để bọn họ rèn luyện trong Thập Nhất Thương nhiều hơn.

Đợi khi cần thiết, tùy thời có thể dùng danh nghĩa đi thu hàng, xuất môn đổ đấu.

Cho dù là thời đại mới, bộ sậu này vẫn dùng tốt như thường. "Vậy làm phiền Trạch Gia!" Trương Khải Sơn thấy mọi người không nguyện tiếp nhận, cũng không còn cách nào khác.

Dù sao đây xác thực là một củ khoai lang nóng phỏng tay.

Lúc này, Trương Nhật Sơn thấp giọng ghé tai Trương Khải Sơn báo cáo chuyện Trương Trạch được tôn xưng là Trương gia Tộc trưởng.

Trương Khải Sơn phi thường ý ngoại nhìn sang: "Xưng là Trương gia Tộc trưởng?

Trương gia nhân cũng biết thay đổi quy củ rồi sao?" Câu nói này mang theo không ít oán khí.

Năm xưa phụ thân hắn chính vì người Trương gia không chịu thay đổi quy củ, mới đành phải chặt bỏ một cánh tay rời khỏi Trương gia.

Hiện tại đổi quy củ rồi, tuy hắn và Trương Trạch là thân thích, nhưng trong lòng vẫn có chút oán hận.

Đối với phản ứng của Trương Khải Sơn, Trương Trạch tịnh không cảm thấy bất ngờ.

Càng chứng minh việc không đem chuyện Trương gia hoàn toàn nói cho hắn là đúng đắn. "Đều là tộc nhân sĩ cử, chẳng qua Tiểu Ca vẫn là Tộc trưởng." Trương Nhật Sơn đính chính: "Vậy cũng chỉ thêm chữ 'Phó' mà thôi, dù sao từ hôm nay trở đi, hắn mới chân chính là Tộc trưởng." Rời khỏi Trương gia, đối với cái danh Tộc trưởng này hắn

cũng không quá để tâm.

Chương 217

"Chúc mừng Trạch Gia!" Tề Thiết Chủy phản ứng nhanh nhất, lập tức chúc mừng. "Mới mấy ngày không gặp, Trạch Gia đã thành Tộc trưởng Trương gia rồi." Hoắc Cẩm Tích cũng thay hắn cảm thấy cao hứng. "Kia chính là Đông Bắc Trương Gia trong lời đồn, Trạch Gia không hổ là Cửu Môn chi thủ, trong nháy mắt lại đoạt được vị trí Tộc trưởng." "Đúng rồi, trớ chú của tứ đại gia tộc, đã giải quyết xong chưa?" Chuyến đi này mấy người vừa mới trở về, cũng chưa kịp hỏi kỹ.

Đang hội họp bỗng nhiên nhớ ra, liền lập tức hỏi một câu. "Đã giải." Hoắc Tiên Nhi nói: "Kỳ thực cũng đơn giản, nhưng quá trình lại phi thường kinh tâm động phách.

Cũng may cuối cùng hữu kinh vô hiểm." Nghe thì nghe vậy, nhưng mấy vị xung quanh lại cảm giác như chưa nói gì. "Tóm lại, thiên niên trớ chú của tứ đại gia tộc đã hết, chuyện vui này đáng giá chúc mừng!" Tề Thiết Chủy lần nữa nâng chén dĩ trà đại tửu, mọi người cạn một chén. "Chư vị, Thập Nhất Thương sắp khai trương, ta đưa Trạch Gia đi làm quen trước một chút, xin thất bồi." Trương Khải Sơn nói xong, muốn mời Trương Trạch lập tức đến Thập Nhất Thương. "Ta đưa ngài đi làm quen hoàn cảnh trước, cụ thể an bài toàn bộ giao cho ngài.

Đến lúc đó ta sẽ chỉ kiểm tra sổ sách, lợi nhuận và quyền sở hữu ta sẽ giao toàn bộ cho ngài." Đại khái ý tứ là hắn chỉ bảo lưu quyền giám sát.

Điểm này Trương Trạch cũng không lo lắng, Thập Nhất Thương vốn dĩ là làm ăn chính kinh.

Bất quá, đối với Thập Nhất Thương hiện tại, trong lòng hắn đảo có chút hiếu kỳ. ...

Tại Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn bồi đồng, một đường ngồi xe đến Thập Nhất Thương trong lời đồn.

Vị trí Thập Nhất Thương cực kỳ ẩn tế.

Xe chạy đến một nơi hoang vắng, đi lòng vòng hồi lâu mới dừng lại trước cửa.

Cánh cổng sắt lớn ở lối vào mang đậm đặc điểm của thời đại này.

So với ấn tượng của Trương Trạch về Thập Nhất Thương kia, cũng có vài phần tương tự.

Bên trong hiện tại trống rỗng. "Ta định đem toàn bộ chiếc xe lửa 076 kia cất vào Thập Nhất Thương." "Lưu trữ bao lâu?" Trương Trạch hỏi.

Hiện tại không rõ đã có khái niệm 'Tử Đương Khu' hay chưa. "Vĩnh cửu lưu trữ, những thứ trên đoàn tàu kia quá mức quỷ dị, vô luận làm cách nào cũng không thể dọn sạch đám tóc và virus trên đó." "Về phần phí dụng ta sẽ bảo Nhật Sơn kết toán với ngài." Mỗi một món đồ khi nhập kho đều cần một khoản phí bảo quản nhất định.

Cụ thể phí dụng có liên quan đến thời gian bảo quản. "Chi bằng quy hoạch một bộ phận khu vực làm Tử Đương Khu, tất cả những thứ phiền toái, toàn bộ tống vào đó không phải tốt hơn sao?" "Tử Đương Khu?" Trương Khải Sơn đối với cái tên này cảm thấy rất hài lòng.

Cách gọi này trùng khớp với quy hoạch đại khái trong đầu hắn. "Xem ra ngài xác thực thích hợp quản lý Thập Nhất Thương hơn." Hai người đi vào trong Thập Nhất Thương, không gian bên trong hiện tại tịnh không lớn.

Bất quá đã xây dựng được vài cái nhà kho.

Đi chưa được bao xa, trực tiếp đến vị trí Tử Đương Khu. "Nơi này thích hợp nhất làm Tử Đương Khu, bên trong thiên nhiên hình thành một cái hố to." Đi hồi lâu, Trương Trạch vẫn chưa phát hiện sự tồn tại của thủy khố (kho nước). "Phụ cận không có cái thủy khố nào sao?" Hắn luôn cảm thấy tầng thứ hai của Thập Nhất Thương đem hàng hóa giấu trong nước là một thiết kế không tồi.

Trương Nhật Sơn nghĩ nghĩ, nói: "Đúng là có một cái, ở bên cạnh cách đây vài trăm mét." Nơi này vị trí đã phi thường hẻo lánh, cái thủy khố kia vị trí còn hẻo lánh hơn. "Ai ở đó!" Trương Nhật Sơn hướng về phía bóng đen quát một tiếng, lập tức rút súng lục ra.

Bên cạnh hố sâu, bỗng nhiên xuất hiện một cái bóng đen.

Dường như hắn đột ngột xuất hiện ở đó, lại cho người ta cảm giác hắn vốn dĩ đã đứng ở đó từ lâu.

Nhìn thân ảnh người kia, Trương Khải Sơn nhìn kỹ, phát hiện đối phương có một bàn tay mọc bảy ngón. "Thất Chỉ?" Trong bóng tối bước ra một người.

Bàn tay người kia có bảy ngón, độ dài hầu như đều tương đồng.

Bàn tay như vậy, cho người ta cảm giác phi thường kỳ đặc.

Giống hệt phiên bản Thất Chỉ của Trương Diêm Thành.

Dựa theo quy củ tu luyện Song Chỉ Tham Động của Trương gia, ngón tay luyện càng nhiều năng lực càng yếu.

Nhưng Trương Trạch sẽ không cảm thấy Thất Chỉ trước mắt này yếu. "Tân nhậm Trương gia Tộc trưởng?" Thất Chỉ tịnh không để ý tới Trương Khải Sơn, trực tiếp hỏi Trương Trạch. "Không sai, là ta." Trương Trạch hốt nhiên nhớ tới, trong lịch sử sự xuất hiện của Thất Chỉ hầu như chỉ tiếp xúc với Tộc trưởng Trương gia.

Chỉ nhớ được Thất Chỉ bản thân dường như là người Trương gia, lại dường như đang dự mưu hủy diệt Cửu Môn.

Trong bóng tối, Thất Chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn. "Các ngươi có thể rời đi, ta cùng Tộc trưởng đơn độc nói chuyện vài câu." Trương Khải Sơn vô ý nhìn thấy trên tay Thất Chỉ đang nghịch một hạt châu kỳ lạ. "Tất Phương Khấu?" Trương Trạch nói: "Các người đi trước đi, ta sẽ không có việc gì." Trương Khải Sơn nghe vậy, mới xoay người rời đi.

Lúc đi Tiểu Thanh khẽ nhắc nhở: "Tất Phương Khấu sẽ hút tinh khí người, chủ nhân cẩn thận!" Thất Chỉ trước mắt này cư nhiên đã sống một thời gian rất dài.

Cụ thể bao lâu hầu như không ai biết.

Chỉ có lịch đại Tộc trưởng Trương gia mới biết sự tồn tại của hắn.

Trương Khải Sơn có thể biết, cũng làm Trương Trạch cảm thấy có chút ý ngoại.

Bất quá Thất Chỉ nghe nói vẫn luôn tìm kiếm 'Phí Trường Phòng Súc Địa Chi Thuật'.

Dường như thuộc về một loại Bàn Vận Thuật.

Tất Phương Khấu trong tay Thất Chỉ là một hạt châu có thể hút tinh khí người.

Điểm này có vài phần tương tự với Lục Khố Tiên Tặc.

Bất quá năng lực của nó hấp thu triệt để hơn, nhưng chuyên môn nhắm vào thực vật và tinh quái.

Thất Chỉ thì khác, hắn đôi khi còn nhắm vào cả con người.

Khi hạt châu hấp thu đủ tinh khí, hắn sẽ sử dụng bí pháp Trương

gia để kéo dài thọ mệnh.

Theo Trương Trạch ước tính, người trước mắt này thậm chí có khả năng đã sống cả ngàn năm.

Đợi Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn rời đi, Thất Chỉ nhanh chóng xuất hiện ngay trước mắt. "Nghe nói ngươi biết Bàn Vận Thuật, đã đạt được Phí Trường Phòng Súc Địa Chi Thuật rồi?" "Cái đó thì không có, ta chỉ nắm giữ thuật Bàn Vận kỳ lạ mà thôi." Trương Trạch không chút sợ hãi nhìn hắn...

Đồng thời cũng đang quan sát Thất Chỉ trong truyền thuyết này.

Nhìn từ ngoại biểu khí chất, cho người ta cảm giác chỉ là một người Trương gia bình thường.

Sống lâu như vậy mà vẫn giữ được dung mạo không già, e rằng là số ít người Trương gia có thể sống ngàn năm. *Hệ thống: Để Thất Chỉ giúp đỡ thiết kế Thập Nhất Thương mới, túc chủ sẽ nhận được 'Phí Trường Phòng Hồ Lô'.* Ồ?

Đây là lần đầu tiên hệ thống cấp khen thưởng chuẩn xác như vậy.

Phí Trường Phòng Hồ Lô, trong nguyên tác hẳn là ở tại Giải gia.

Xem tình huống hiện tại, dường như không nằm trong tay Giải gia.

Như vậy, sau khi đạt được cũng không định giao cho Thất Chỉ.

Thất Chỉ trước mắt này, kỳ thực người trong Cửu Môn đều từng thấy qua chưởng ấn của hắn.

Phàm là những ngôi nhà hắn can thiệp vào, mỗi cái đều sẽ cố ý lưu lại một mật đạo, giống như một đứa trẻ thích trò đùa dai.

Thông qua những lời đồn này, Trương Trạch có thể xác định Thất Chỉ có hứng thú nồng hậu đối với thiết kế kiến trúc.

Theo miêu tả của kiếp trước, hắn là một loại thiên tài khác biệt.

Chương 218

"Nếu ngươi có thể giúp ta thiết kế tốt Thập Nhất Thương, ta có thể cho ngươi nhìn qua Phí Trường Phòng Hồ Lô một lần." Nghe nói Súc Địa Chi Thuật giấu trong Phí Trường Phòng Hồ Lô.

Điểm này tạm thời không thể xác định, nhưng để Thất Chỉ giúp đỡ thiết kế Thập Nhất Thương, nhất định sẽ hoàn thiện hơn hiện tại rất nhiều.

So với Phong Học Văn chưa chân chính đạt được Quan Sơn truyền thừa, hắn mới thực sự là cao thủ tinh thông Huyền Thuật và Cơ Quan Thuật.

Thậm chí giống như Uông Tàng Hải, đồng dạng cũng tinh thông phong thủy và kham dư chi thuật. "Ngươi thật sự có Phí Trường Phòng Hồ Lô?" Vừa nghe đến thứ này, hắn liền lập tức hứng thú.

Trương Trạch hốt nhiên tùy ý nâng tay lên, giả bộ sử dụng Bàn Vận Chi Thuật.

Bên cạnh xuất hiện một tôn tượng Kỳ Lân cực lớn lấy từ Trương gia lão trạch.

Kỳ Lân này hắn quá quen thuộc rồi. "Kỳ Lân của Trương gia lão trạch?" Hắn liếc mắt một cái liền nhận ra.

Xem ra, e rằng đúng là Súc Địa Chi Thuật thật.

Thấy hắn còn có chút không tin, Trương Trạch trực tiếp dùng khích tướng pháp: "Nếu không tin, ngươi có thể rời đi." Không có hắn giúp, ta cũng vẫn có thể thiết kế ra Thập Nhất Thương. "Được, nếu cuối cùng ta không thấy được Phí Trường Phòng Hồ Lô, hậu quả tự gánh!" Trương Trạch tự tin tràn đầy vươn ngón tay: "Có một yêu cầu,

không được phép len lén lưu lại mật đạo, nếu không ước định hủy bỏ." Thấy Trương Trạch biết cái tật xấu này của mình, Thất Chỉ cũng không cảm thấy kỳ quái, dù sao đây cũng chẳng phải bí mật gì. "Có thể.

Nếu để ta phát hiện ngươi lừa ta, tất cả những gì ta thiết kế, ta sẽ toàn bộ thu hồi." Nói xong, hắn liền trực tiếp nhảy vào trong hố sâu.

Nhìn Thất Chỉ rời đi từ phía dưới, Trương Trạch liền đoán bên dưới e rằng đã bị đào sẵn mật đạo.

Thông qua động tĩnh Thất Chỉ rời đi, hắn biết được vị trí cụ thể của mật đạo.

Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn hai người ở bên ngoài đợi hồi lâu, phát hiện không có tiếng động, liền đi vào. "Thất Chỉ đâu?" "Đi rồi." Trương Trạch đi ra ngoài.

Hiện tại quy mô Thập Nhất Thương không lớn, nhưng nếu để người Tá Lĩnh mở rộng, hiệu suất e rằng cũng không thấp.

Các huynh đệ Tá Lĩnh toàn bộ đều xuất thân nhà nghèo khổ.

Nếu có thể có một công việc ổn định, tin tưởng bọn họ cũng tịnh không thích ở bên ngoài bôn ba.

Chỉ cần sau này kinh doanh tốt, đa phần cũng sẽ không xảy ra sai sót. "Ta nghe nói gần Động Đình Hồ, có một hộ nhân gia họ Bạch, sống bằng nghề đánh cá, thủy tính cực tốt?" Trương Trạch chợt nhớ tới Bạch gia, người vốn sẽ phụ trách quản lý Thập Nhất Thương.

Hiện tại có lẽ đang đánh cá gần Động Đình Hồ.

Nhưng do Trần Ngự Lâu nhúng tay, nên không có giao tập với Trương Khải Sơn. "Ta đảo chưa nghe qua." Trương Khải Sơn nghe xong nhìn sang Trương Nhật Sơn bên cạnh: "Phó quan, phái người đi tra xem.

Tốt nhất trước tiên tra rõ lai lịch, chuyện Thập Nhất Thương quan trọng đại sự." Lúc này cũng không có người ngoài, hắn chuẩn bị nói thật với Trương Trạch. "Trong Thập Nhất Thương, ta không chỉ định để bảo vật, đồng thời còn coi như một cái hiến tế, làm vũ khí bí mật đối phó người Nhật Bản." "Hoàn toàn không thành vấn đề." Trương Trạch sớm đoán hắn sẽ nói vậy. "Thất Chỉ đã đáp ứng hiệp trợ thiết kế, sang năm ta sẽ đến Quan Sơn tổ mộ, đem toàn bộ cơ quan trong đó di dời về nơi này." Nếu đem toàn bộ cơ quan trong Địa Tiên Thôn dời về, giặc Oa dù mình đồng da sắt cũng không có khả năng sống sót rời đi.

Cơ quan đáng sợ nhất, ngoại trừ Cửu Tử Kinh Lăng Giáp - loại cơ quan hữu hình, thì Thi Hương Ma Dụ mới chân chính là ma vật vô thanh vô tức khiến người trúng chiêu. "Quan Sơn nguyện ý hy sinh nhiều như vậy?" Thấy Trương Khải Sơn rõ ràng hiểu lầm, Trương Trạch giải thích: "E rằng huynh có chỗ không biết.

Đời Phong Sư Cổ - Quan Sơn Đạo Khôi cuối cùng của nhà Minh, đã đem đại bộ phận đồng tộc vào trong núi, gọi là Địa Tiên Thôn.

Đồng thời lừa gạt hơn vạn bình dân vào tuẫn táng, cũng tuyên bố sau một thời gian sẽ toàn bộ hóa thành Thi Tiên, đến lúc đó quần tiên xuất sơn tai họa thiên hạ." Nghe đến vạn người tuẫn táng và quần tiên xuất sơn, Trương Khải Sơn lập tức giận dữ: "Để vạn dân tuẫn táng cho hắn?

Phong Sư Cổ rốt cuộc dùng yêu pháp gì mà lừa được nhiều người như vậy!" Trương Trạch bất đắc dĩ nói: "Khi đó là thời đại chiến loạn, lấy cớ tị họa, cộng thêm Quan Sơn Phong gia từng làm quan trong triều, cá nhân Phong Sư Cổ cũng đích xác có bản lĩnh thật sự, uy vọng cực cao." Hắn sắc mặt quái dị nhìn sang Trương Khải Sơn: "Giống như huynh nếu là Cửu Môn chi thủ, bỗng nhiên muốn ra tay với thủ hạ đạo mộ giả, bọn họ cũng sẽ không tin huynh sẽ hại bọn

họ." Đạo lý là giống nhau, nhưng Trương Khải Sơn tổng cảm giác chỗ nào không đúng.

Bất quá hiện tại ở giới đạo mộ Trường Sa, uy vọng của hắn tịnh không cao.

Ngược lại là Trương Trạch, rõ ràng có thể làm được 'nhất hô bách ứng'. "Nghe nói huynh định mở một đấu giá hội tại Trường Sa thành, giống như Tân Nguyệt Phạn Điếm?" "Chuẩn xác mà nói, nên là một phạn điếm kiêm dung xướng hí, dùng cơm, đấu giá, tam vị nhất thể.

Đến lúc đó ta sẽ mời Nhị gia thường xuyên đến hát, tổng không thể cả đời đi đổ đấu được?" Thời gian này, hiện tại Ngô gia còn chưa bắt đầu tẩy trắng.

Phải đợi đại khái hơn mười năm sau, chúng nhân Cửu Môn mới bắt đầu tìm con đường tẩy trắng.

Trương Trạch hiện tại đã bắt đầu trải đường. "Huynh nói đúng, chiến tranh rồi cũng có ngày đánh xong." Đối với quyết định của Trương Trạch, hắn phi thường tán thành.

Hai người sau đó lại trao đổi về vấn đề tiếp tục mở rộng Thập Nhất Thương.

Trương Trạch định khoách đại quy mô Thập Nhất Thương.

Bất quá cái này tịnh không gấp.

Trần Ngự Lâu nghe nói từ Tàng địa trở về, ngay ngày hôm sau đã chạy tới.

Trên người đeo thêm một thanh bội đao, đi đường uy phong lẫm lẫm.

Đặc biệt khi biết tin Hồng Cô Nương mang thai, liền lập tức chúc mừng Chá Cô Tiếu. "Chá Cô Tiếu huynh đệ, song hỷ lâm môn, Bàn

Sơn nhất mạch sau này không cần tiếp tục sống những ngày nơm nớp lo sợ nữa rồi!" Đồng thời còn có một chuyện lớn. "Trương Trạch huynh đệ, ta nghe nói đệ định để huynh đệ Tá Lĩnh toàn bộ theo đệ cùng quản lý Thập Nhất Thương ở Trường Sa thành?" "Xác thực có chuyện này." Trương Trạch khai môn kiến sơn nói: "Hiện tại cái niên đại này, Trường Sa thành có hàng hóa nhưng không có chỗ cất giữ, tương lai nhu cầu sẽ càng lớn.

Chỉ cần danh tiếng Thập Nhất Thương đánh ra ngoài, đến lúc đó sẽ giống như tủ bảo hiểm ngân hàng, người ta đều sẽ nguyện ý đem đồ vật giao cho ta bảo quản." Nghĩ kỹ thì, nếu danh tiếng đánh ra toàn quốc, một cái Thập Nhất Thương khổng lồ, mỗi người thuê một cái ngăn tủ nhỏ cần định kỳ chi trả phí dụng nhất định.

Đồng thời cũng làm buôn bán cổ đổng, tương lai vô cùng khả kỳ.

Trần Ngự Lâu nghe xong tâm tình phi thường kích động.

Hoa Mã Quải đứng bên cạnh nghe cũng lập tức động dung. "Ta chưa từng nghĩ tới, có thể dùng biện pháp này, để huynh đệ sống những ngày an ổn." "Đại soái, nếu được như vậy, huynh đệ sau này không cần bán mạng, cũng có thể sống tốt!" Nếu có thể sống đơn giản, ai nguyện ý mạo hiểm tính mạng đi khắp nơi bôn ba đổ đấu?

Cuộc sống đơn giản trong Thập Nhất Thương, ở trình độ nào đó, tương đương với Đào Nguyên. "Trần huynh, đến lúc đó lão binh trong quân đội giải ngũ, nếu không còn chỗ nào để đi, thông qua khảo hạch cũng có thể gia nhập Thập Nhất Thương." Nghĩ tốt rồi, đến lúc đó Thập Nhất Thương nhất định sẽ mở phân tiệm tại toàn quốc các nơi. "Hảo huynh đệ!" Trần Ngự Lâu nghe xong trong lòng pha vi cảm động.

Lão binh lui xuống, đều không biết phải làm gì, vãn niên sinh hoạt thê thảm.

Bất quá Trương Trạch đầu tiên khảo nghiệm nhân phẩm, năng lực khác nhau có thể làm việc khác nhau.

Làm ít hưởng ít, làm nhiều hưởng nhiều. "Vậy, thật sự không làm lão bản hành nữa sao?" Hắn cũng là xuất thân đổ đấu, một thân bản lĩnh đều vì đổ đấu mà chuẩn bị.

Muốn hoàn toàn không làm, trong lòng cũng cảm thấy có chút không nỡ. "Làm, tự nhiên phải làm." Hồng Cô Nương lập tức kích động nói: "Ta đã nói với Trạch Gia rồi, sau này ngoài mặt ngã là thương nhân chân chính.

Cũng có thể tại loạn thế cứu tế bần dân." Như vậy mới chân chính làm thành cái gọi là 'thủ kim ngân tế thương sinh' trong miệng Trần Ngự Lâu.

Trương Trạch nhìn thoáng qua bên ngoài, trên mái nhà phía xa có người Trương gia đang canh chừng.

Tứ phía phi thường an toàn.

Bọn họ thay quần áo thường dân ẩn nấp, đồng thời thủ tại chung quanh.

Hắn lấy ra Chiến Quốc Bạch Thư. "Trần huynh có biết thứ này?" "Nhìn văn tự nội dung bên trên, hình như là lụa trắng thời Chiến Quốc?" "Chính xác, nhưng không chỉ là biểu tượng, thực tế đây là một tấm bản đồ." Trương Trạch nói xong, Chá Cô Tiếu và Hồng Cô Nương cũng đều xem qua. "Sao có thể, rõ ràng toàn bộ là văn tự a!" Hồng Cô Nương nhìn kỹ lại nhìn, căn bản nhìn không ra môn đạo.

Thấy mấy người đều ngơ ngác, cụ thể giải thích cũng tương đối phức tạp, hắn chỉ đơn giản nói: "Tấm lụa này đến từ nước Lỗ thời Chiến Quốc.

Loại chữ họa này thực ra là một loại mật mã, có quy tắc nghiêm

ngặt, chỉ cần đem những thứ bên trong dựa theo quy tắc vẽ ra, sẽ thành một bức bản đồ hoàn chỉnh." Chỉ bất quá biện pháp giải mã chữ họa này, ngay cả Tiểu Ca cũng không có.

Trần Ngự Lâu thân mặc quân trang, trong tay theo thói quen nghịch khẩu súng lục cán ngà voi.

Chương 219

"Trương Trạch huynh đệ, miệng lưỡi càng ngày càng lợi hại rồi.

Lỗ Hoàng Bạch Thư thật sự huyền hồ như vậy?" Chuyện trong cổ mộ, thật sự muốn nói ra, đích xác sẽ làm người ta cảm thấy bất khả tư nghị. "Cụ thể chi tiết, ta cần tìm người cùng nghiên cứu.

Mục tiền ta có thể nhìn ra, mộ huyệt là của một quý tộc nước Lỗ thời Chiến Quốc, có thể có Lỗ Hoàng Bạch Thư ghi lại, chứng minh thân phận người này phi thường cao." Trần Ngự Lâu nghe xong cao hứng nói: "Nói như vậy, lại là một cái đại đấu?" Kỳ thực mang theo Trần Ngự Lâu, Trương Trạch cũng có mục đích riêng.

Dựa theo vị trí Qua Tử Miếu hiện tại, xung quanh sớm đã bị giặc Oa chiếm lĩnh.

Nếu mang theo một đám người đi, sẽ phi thường phiền toái.

Ở cái niên đại này muốn xuất viễn môn đổ đấu, cũng không phải chuyện dễ dàng. "Trần huynh, có hứng thú làm một phiếu lớn không?" Trần Ngự Lâu vừa nghe đã biết Trương Trạch đang đánh chủ ý gì. "Nói đi, muốn vi huynh giúp đánh hạ chỗ nào?" "Đông Tỉnh!" Trương Trạch nhớ rõ, trong ký ức tiền thế, nơi này từng phát sinh sự kiện đại tàn sát.

Vị diện này đối ứng thời gian là năm sau.

Đó cũng là cái Thi Động trong lời đồn.

Thi thể trong Thi Động vốn dĩ rất nhiều, nhưng sẽ không xếp đặt chỉnh tề như trong nguyên tác.

Trần Ngự Lâu lại có chút khó xử: "E rằng cần vi huynh trở về nghĩ cách.

Chỗ đó e rằng không dễ làm.

Địch nhân có gần bốn vạn binh lực tại đó, nếu toàn lực đi đánh, e rằng hậu phương sẽ xảy ra chuyện lớn." Hiện tại nhân thủ trong tay đích xác nhiều, nhưng đa phần là tân binh trứng nước.

Trực tiếp đi đánh với tinh nhuệ của đối phương, e rằng sẽ tổn thất thảm trọng.

Có đôi khi đáng sợ hơn không phải là kẻ địch, mà là thế lực khác đang hổ thị đam đam sau lưng. "Trần huynh không cần gấp, quên là ta có Bàn Vận Thuật rồi sao?" Trước đó sau khi sở hữu Vô Giới Yêu Đồng, hắn hốt nhiên phát hiện không gian Thao Thiết có thể tiến hành diên thân (mở rộng).

Dựa theo quy mô hiện tại, mang vài ngàn người trực tiếp đến Đông Tỉnh, kỳ thực phi thường nhẹ nhàng.

Nhưng cân nhắc thất phu vô tội hoài bích kỳ tội, hắn cũng chỉ định ngẫu nhiên sử dụng.

Liền tiếp đó bổ sung: "Đến lúc đó không nhất định sẽ còn ký ức.

Ta chỉ hy vọng, Trần huynh giúp ta bảo thủ bí mật." Có Miêu Cương cổ thuật, muốn xóa ký ức là chuyện quá đơn giản.

Trần Ngự Lâu tự nhiên không thành vấn đề, lập tức cam đoan: "Điểm này cứ việc yên tâm, ta Trần Ngự Lâu lấy nhân phẩm bảo đảm." "Lão đại, nhân phẩm của huynh ta tự nhiên hiểu rõ, nhưng thủ hạ tuyển ra, nhất định phải là huynh đệ tin cậy." Trần Ngự Lâu nghiêm túc gật đầu, phân phó Hoa Mã Quải bên cạnh lập tức đi làm. "Trần huynh cũng không cần nóng vội, ta bên này còn có một số việc, cần một đoạn thời gian nữa mới xuất phát." ...

Từ chỗ Chá Cô Tiếu rời đi, Trương Trạch liền trực tiếp đi tìm Doãn Tân Nguyệt.

Không ngờ, Nhị chưởng quỹ Doãn gia thân tự đến Trường Sa thành.

Nhìn thấy Trương Trạch, thái độ của Doãn chưởng quỹ rõ ràng khách khí hơn rất nhiều. "Trương Trạch a, bá phụ vừa rồi nhờ Tôn tiên sinh và Kim tiên sinh chuyên môn dùng bát tự của cậu và Tân Nguyệt, chọn được mấy ngày lương thần cát nhật.

Hiện tại bên ngoài hỗn loạn, sang năm chỉ sợ Trường Sa thành sẽ phát sinh càng nhiều tình huống ý ngoại.

Chi bằng sớm làm xong hôn sự, ta cũng an tâm sớm hơn một chút." Năm xưa Trương Trạch tại Tân Nguyệt Phạn Điếm điểm bốn ngọn thiên đăng. "Tuy hiện tại quy định một phu một thê, nhưng tịnh không cấm cưới di thái thái..." Nói nhiều như vậy, ý là tương đối khoan dung.

Doãn Tân Nguyệt nói nhỏ với hắn: "Lần trước, chàng không phải cho ta thuốc của Hoa Linh sao, ta cho cha ta uống một viên.

Cha ta ăn xong, ám tật nhiều năm trên người đều đỡ hơn rất nhiều, đột nhiên thái độ chuyển biến, đa phần là nhắm vào thuốc đấy." Trương Trạch bừng tỉnh đại ngộ, cũng khó trách, những viên thuốc kia đối với bất kỳ ai cũng là dụ hoặc không thể cưỡng lại.

Nhất là Doãn gia thế lực lớn như vậy tại kinh thành.

Doãn Hạo ở cái tuổi này, rất nhiều bệnh căn thời trẻ để lại cũng đều từ từ xuất hiện.

Người ta càng sống tốt, càng quý mạng. "Vậy theo ý bá phụ..." Doãn Hạo tiếp tục nói: "Nghe nói cậu muốn ở Trường Sa thành cũng mở một cái phạn điếm tương tự như Tân Nguyệt Phạn Điếm của ta?

Chủ ý này ta phi thường tán thành, đến lúc đó ta sẽ tuyển một nhóm Thính nô và Côn nô đến giúp đỡ." Thấy sự tình tiến triển thuận

lợi như vậy, Trương Trạch trong lòng cũng cảm thấy an ủi.

Xem ra an bài sắp đi vào quỹ đạo. "Dược liệu cậu cần, ta sẽ cho người bên dưới nỗ lực đi tìm.

Sự thành sau đó, cũng cho bá phụ vài viên chứ?" Đồ tốt nhiều cũng không dám đòi hỏi nhiều.

Phải biết ở cổ đại, luyện chế loại đan dược này, một lò cũng không ra được mấy viên tiên đan. "Không thành vấn đề." Trương Trạch trả lời phi thường dứt khoát.

Dựa theo số dược liệu quý hiếm Doãn gia thu thập lần này, đừng nói vài viên, vài trăm đến cả ngàn viên cũng không thành vấn đề.

Nhưng hắn cũng sẽ không cho quá nhiều, dù sao vật dĩ hi vi quý. "Được rồi, đã như vậy, tiền thu mua dược liệu ta cũng không lấy nữa, sau này đổi thành đan dược thì thế nào?" "Cũng tốt, bất quá ta không dám bảo đảm lần nào cũng có thể luyện chế thành công." Trương Trạch không xác định tiến độ chế tác của Hoa Linh, về phần tốc độ cũng chưa từng hỏi.

Có huyết mạch sức mạnh hạn chế, Hoa Linh khẳng định toàn lực đang nghiên cứu biện pháp mới, đem dược hiệu của những dược liệu này phát huy tốt hơn.

Lần này, hắn đem toàn bộ hoa điền Tàng Hải Hoa dời vào trong không gian Thao Thiết.

Càng đem hai khối vẫn thạch chôn dưới đất.

Tàng Hải Hoa sở dĩ có thể làm người ta trường sinh, hoàn toàn là vì vẫn thạch ảnh hưởng.

Chỉ riêng những viên thuốc này, đủ để hắn từ từ hoàn thành thân thể thuế biến.

Không cần giống như trong Dị Nhân thế giới, phải không ngừng thôn phệ.

Dựa theo thời gian Doãn Hạo chọn, hôn kỳ đại khái vào một tuần sau.

Điều này làm cho Trương Trạch trong lòng chợt có thêm một loại cảm giác kỳ đặc.

Tại thế giới này, hắn sắp thành gia lập thất rồi.

Bên cạnh truyền đến giọng nói khẽ khàng của Doãn Tân Nguyệt: "Ngũ gia của Ngô gia trước đó có đến một chuyến.

Đệ tử của hắn là Giải Cửu định giới thiệu biểu muội cho hắn, nghe nói hai người tình cảm không tệ, đang chuẩn bị thành hôn rồi." Ngũ gia của Ngô gia cũng sắp thành hôn rồi?

Thời gian này, dường như so với nguyên tác sớm hơn một chút.

Đám Nhất Cùng, Nhị Bạch, Tam Tỉnh kia sẽ sinh ra sao?

Điều này làm hắn có chút hoài nghi. "Giải Cửu, bởi vì quan hệ với Ngũ gia không tệ, trong nhà đều phi thường tán đồng Ngô gia cùng Giải gia liên nhân.

Nói như vậy, là bởi vì duyên cớ của chàng, cho nên mới giới thiệu Giải gia tiểu thư?" Xem ra thật sự vì duyên cớ của hắn, đã thay đổi tiến trình phát triển.

Bất quá dường như ngoại trừ thời gian sớm hơn vài năm, những biến hóa khác cũng không lớn.

Lần trước chuyện Huyết Thi mộ, Ngô gia và Hoắc gia cũng đều có tham dự, trước đó cũng nói đến lúc đó sẽ liên hệ.

Hắn lập tức gọi Phong Học Văn.

Đợi Phong Học Văn vội vã chạy vào, hắn lập tức nói: "Đi giúp ta

thông báo Ngũ gia và Hoắc đương gia." Hoắc gia vừa mới nhận lời mời, Hoắc Cẩm Tích đang chuẩn bị đơn độc đi đến Trương gia. "Hoắc đương gia, sư phụ ta đang ở Trương gia đợi, ta còn phải đi tìm Ngũ gia, xin thất bồi." Phong Học Văn bước ra khỏi cửa, vừa định lên ngựa thì nghe thấy bên đường có một đạo nhân trung niên dắt theo một đứa bé.

Đứa bé nãi thanh nãi khí gọi: "Đại ca!" Phong Học Vũ cưỡi trên đầu con vượn Ba Sơn, trong tay cầm một cái trống bỏi. "Cha!" Phong Tư Bắc nhẹ nhàng ừ một tiếng. "Sang năm là năm Kỷ Sửu, tổ huấn Phong gia, con đừng quên." "Cha, yên tâm đi, hài nhi thời khắc ghi tạc trong lòng." Hốt nhiên nhớ tới một chuyện sư phụ gần đây nhắc tới. "Cha, con nhớ sư phụ có đề cập, dường như ngài ấy đang liên hệ các phái cao thủ, chuẩn bị đến lúc đó cùng nhau tới Địa Tiên Thôn, đem toàn bộ cơ quan trong đó mang ra.

Đến lúc đó dùng để đối phó giặc Oa, cũng là tích đức hành thiện cho Phong gia ta." Phong Tư Bắc nghe Phong Học Văn nói về dự định của Trương Trạch, trong lòng có chút không dám tin tưởng tràng cảnh kia.

Dĩ vãng Quan Sơn Thái Bảo hầu như đời đời đều đơn độc hành động.

Chương 220

Căn bản không có một người nào có thể thành công tiến nhập Địa Tiên Thôn.

Không nghĩ tới, lần này có thể thỉnh động các phái cao thủ.

Địa Tiên Thôn ngoại trừ Địa Tiên, hầu như đều là cơ quan.

Nếu có thể hoàn chỉnh lấy ra, đích xác đều là những cơ quan tương đương đáng sợ trong các cổ mộ các nơi.

Trong đó có cả Võ Hầu Bố Trận Đồ trong truyền thuyết. "Được như vậy, ta yên tâm rồi." Trong tay hắn vừa thỉnh thợ thủ công chế tạo ngân châm.

Lại có rất nhiều dược liệu, dường như định đem những thủ đoạn của Quan Sơn Thái Bảo đều nhặt lại.

Phong Học Văn cáo biệt phụ thân, đi mời Cẩu Ngũ Gia của Ngô gia, trên đường lại ngẫu nhiên gặp Tề Thiết Chủy và Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử bản thân là người Mãn tộc, dường như tịnh không thích họ gốc của mình, trực tiếp đổi thành họ Tề.

Hai người không mời mà đến, đi thẳng đến chỗ Trương Trạch.

Tề Thiết Chủy mặt dày nói: "Chúc mừng Trạch Gia, được tôn xưng là Trương gia Tộc trưởng!" "Lão Bát?

Hắc Hạt Tử?" Trương Trạch lập tức nhìn về phía Phong Học Văn.

Hắn nhớ rõ, giao đại chỉ gọi Ngô gia và Hoắc gia.

Còn những người khác thì không định gọi.

Nhất là Tề Thiết Chủy, ai biết miệng hắn có kín hay không. "Trạch Gia, ngài cũng không hậu đạo rồi, ta Tề Thiết Chủy cũng là

người trong Cửu Môn, là một trong mấy người có quan hệ gần nhất với ngài.

Có chuyện gì thú vị, ngài không mang ta theo?" Trương Trạch thấy vậy, nhớ lại việc năm xưa lấy Lỗ Hoàng Bạch Thư từ chỗ Ngô Lão Cẩu cũng chẳng phải bí mật gì, liền trực tiếp lấy ra. "Nếu ta nói chuyện này có liên quan đến Lỗ Hoàng Bạch Thư thì sao?" Tề Thiết Chủy nhìn chằm chằm Lỗ Hoàng Bạch Thư trước mắt, văn tự bên trên nhìn giống như vết máu khô cạn.

Bấm đốt ngón tay tính toán, đột nhiên giật nảy mình: "Vật này có liên quan đến Huyết Thi mộ?" Ngô Lão Cẩu vô ngữ nói: "Người ngồi ở đây, ai mà không biết năm xưa ta từ trong Huyết Thi mộ mang ra một mảnh Lỗ Hoàng Bạch Thư?" Tề Thiết Chủy cũng biết mình hỏi thừa.

Mấy người đều nhìn về phía sách lụa trên bàn, hốt nhiên Tề Thiết Chủy phát hiện bên cạnh có một tờ giấy, đem một số văn tự đặc thù trên đó đơn độc tuyển ra. "Hình vẽ này, nhìn thế nào lại giống... con hồ ly?" Hoắc Cẩm Tích liếc mắt một cái liền thốt ra. "Đúng, giống hồ ly, nhưng hình dáng lại giống một con người." Tề Thiết Chủy nhìn chằm chằm bản đồ chữ họa trước mắt, nhìn kỹ lại nhìn, lại cảm giác giống một tấm bản đồ. "Gọi là Thanh Nhãn Hồ Ly." Trương Trạch cầm tờ giấy đặt lại lên bàn, chỉ cho mọi người xem. "Tê, Thanh Nhãn Hồ Ly?" Trong đầu Tề Thiết Chủy hiện lên một truyền thuyết về Thanh Nhãn Hồ Ly, nhưng không biết có phải cái mà Trương Trạch nói hay không. "Truyền thuyết kể rằng, thời cổ đại có một người trộm một ngôi cổ mộ, khi người đó mở quan quách ra, trên thi thể thế nhưng có một con hồ ly mắt xanh.

Hồ ly là có yêu tính, loại tình huống này tốt nhất là không nên đụng vào, nhưng hắn tâm có không cam lòng, bèn trộm đi một con ngọc quy." Hắn cố làm ra vẻ thần bí hạ thấp giọng. "Mấy năm sau,

hắn về nhà cưới vợ sinh con, con sinh ra thế nhưng cũng có một đôi mắt màu xanh, lại qua mấy năm tóc đứa trẻ đều rụng sạch, mặt cũng càng ngày càng giống hồ ly." Hoắc Cẩm Tích nghe xong cảm giác câu chuyện không đáng tin: "Truyền thuyết càng nghe càng huyền hồ, đừng nói là cái người mặt hồ ly mắt xanh trong truyền thuyết kia, chính là cái trên hình vẽ này?" Nghe Tề Thiết Chủy có thể kể ra câu chuyện này, không thể không nói, hắn đích xác có chút hiểu biết.

Chí ít những ghi chép liên quan đến chuyện này, người biết kỳ thực tịnh không quá nhiều. "Cẩm Tích, cô đoán sai rồi, câu chuyện này, kỳ thực là thật.

Ta cũng từng thấy ghi chép trong cổ thư, ta dám khẳng định, cái Thanh Nhãn Hồ Ly này, đang ở trong ngôi cổ mộ mà sách lụa ghi lại.

Một đôi mắt hồ ly màu xanh, có thể làm cho người ta trong nháy mắt rơi vào ảo cảnh." Nghe Trương Trạch miêu tả, Hoắc Cẩm Tích cũng dần dần tin tưởng lời hắn nói.

Ngô Lão Cẩu lại nhớ tới những gì nhìn thấy trong Huyết Thi mộ năm xưa. "Trong mộ, sẽ không phải lại có Huyết Thi chứ?" "Đương nhiên có quan liên, nhưng phải bảo đảm trước, tất cả những gì phát hiện trong mộ, không được tuyên dương ra ngoài.

Nếu không hậu quả khó lường." Điểm này hắn không nói đùa.

Truyền ra ngoài chỉ có hai kết quả, một là tiếp tục giữ bí mật nhưng có tính mạng chi ưu.

Loại khác là phản bội, đem tin tức bán đứng, đến lúc đó thậm chí người trong Trương gia cũng sẽ không tha cho kẻ đó.

Vấn đề đơn giản như vậy, hắn là không ai không thông suốt.

Quan trọng là giữa mấy gia tộc, quan hệ vốn dĩ mật thiết. "Yên tâm đi Trạch Gia, chuyện giữ bí mật này, ta tuyệt đối thủ khẩu như

bình." Hoắc Cẩm Tích hốt nhiên hỏi: "Ta lưu ý, bàn khẩu của Trương gia ngoài sáng, toàn bộ bắt đầu vạch rõ giới hạn với nghề đổ đấu, là đang mưu tính đại sự gì sao?" "Mấy vị tin được ta không?" Mấy người nhìn nhau: "Đương nhiên, lời Trạch Gia nói, chúng tôi sao có thể không tin?" "Đem sản nghiệp ngoài sáng, toàn bộ tẩy trắng, nhất là trong thành Trường Sa." Trương Trạch có thể nhớ rõ ràng, trong dân gian thành Trường Sa, cất giấu một vị đại nhân vật.

Nếu lúc vị kia trở về mà biết chuyện Cửu Môn ở Trường Sa thành, e rằng hậu quả khó lường.

Tề Thiết Chủy nhìn chằm chằm phản ứng của mấy người, cũng nói: "Trạch Gia nói không sai, những chuyện này, càng sớm tẩy trắng càng tốt.

Chúng ta âm thầm hành sự, đợi Thập Nhất Thương khai trương, đồ vật để vào đó mấy năm, qua đầu sóng ngọn gió rồi lại lấy ra..." Chúng nhân tâm chiếu bất tuyên.

Cuộc nói chuyện hôm nay, đối với tương lai Cửu Môn, cũng sẽ có tác dụng to lớn.

Trong thành Trường Sa thổ phu tử đông đảo, những kẻ không biết thu liễm kia, không phải Trương Trạch có thể quản được.

Bảy ngày thời gian trôi qua rất nhanh.

Trường Sa thành Long Vương Gia muốn cùng đại gia tộc Doãn gia ở kinh thành liên nhân, tin tức sớm đã truyền khắp Trường Sa thành cũng như khu vực lân cận.

Trần Ngự Lâu buông xuống công việc trong tay, ngay trong đêm mang theo thuộc hạ chạy tới.

Khu vực xung quanh, đều lấy việc có thể tham gia hôn yến làm tượng trưng cho thân phận.

Trương Trạch, cậy vào tửu lượng của mình, trực tiếp chuốc say một đám lớn khách khứa trong hôn yến, lúc này mới hướng về phía phòng tân hôn đi tới.

Trong hôn phòng, Doãn Tân Nguyệt đã sớm lẳng lặng chờ đợi ở bên trong.

Nghe thấy thanh âm bên ngoài, nàng liền biết là Trương Trạch đã về. "Trước kia, xem Nhị Gia và Nha Đầu, chàng phải đối xử với ta ôn nhu như cách Nhị Gia đối đãi với Nha Đầu mới được!" Doãn Tân Nguyệt nũng nịu nói.

Trương Trạch trêu tức hỏi: "Nàng cảm thấy ta đối với nàng còn chưa đủ tốt sao?" "Đương nhiên rồi, chàng cứ thường xuyên bản mặt lạnh tanh, một chút cũng không biết dỗ dành người ta!" Nàng chăm chú nhìn gương mặt lăng giác phân minh, lãnh tuấn trước mắt, đôi mắt đen láy thâm thúy đầy hữu thần. "Vậy ta dỗ nàng nhé?" "Ta..." Lời còn chưa dứt, hắn đã hốt nhiên ấn môi mình lên.

Thật lâu sau, môi chia lìa. "Không, ta đã quen với chàng của hiện tại rồi." Doãn Tân Nguyệt thỏ thẻ. "Về sau bất luận là hạ đấu hay hồi Trương gia, chỉ cần chàng nguyện ý làm, ta đều có thể bồi tiếp..." Một đêm này, Doãn Tân Nguyệt đem tất cả những lời trong lòng thổ lộ hết.

Rèm che kéo lên, nguyện vọng trong lòng Doãn Tân Nguyệt rốt cuộc đã thành sự thật.

Long phượng chúc trong phòng dần dần cháy sắp cạn.

Vị tuyệt thế mỹ nữ trong nguyên tác, nay đã trở thành thê tử của hắn.

Tâm tình Trương Trạch phi thường đặc biệt, đối với Doãn Tân Nguyệt tự nhiên là yêu thích, chuyện liên điểm thiên đăng cũng tịnh phi hoàn toàn là xúc động nhất thời.

So với Hoa Linh ngoan ngoãn, nàng nhiều hơn vài phần cổ linh tinh quái; so với Hoắc Tiên Nhi tuy nhan sắc bất phân thắng bại nhưng lại hoàn toàn bất đồng về loại hình.

Trong nguyên tác, nàng vì bệnh nhẹ mà qua đời ngoài ý muốn.

Nhưng bởi vì sự tham dự của hắn, vận mệnh của nàng đã phát sinh thay đổi.

Đêm khuya, Trương Trạch báo cho nàng biết chuyện sắp phải đi Đông Tỉnh.

Doãn Tân Nguyệt hân hoan ra hiệu nhìn về phía chiếc bàn bên cạnh, nàng dĩ nhiên có thể tự như khống chế bốn thanh phi đao.

Trương Trạch lại lấy ra thêm bốn thanh nữa.

Nàng thế nhưng vẫn có thể điều khiển tự nhiên. "Ta cảm giác tám thanh phi đao là cực hạn của ta." Doãn Tân Nguyệt nói, "Hiện tại thể chất tự hồ cũng biến cường không ít." Nàng có thể cảm nhận được thân thể mình, từ sự hài hòa, độ dẻo dai, thậm chí khí lực đều có sự trưởng thành rõ rệt.

Trương Trạch lúc này mới phát hiện, trải qua một đoạn thời gian, Doãn Tân Nguyệt thế mà đã có thực lực như vậy.

Tuy có dược liệu của Tân Nguyệt Phạn Điếm trợ giúp, nhưng cũng là do năng lực tự thân của nàng.

Xem ra cũng nên đổi cho nàng một số binh khí uy lực lớn hơn.

Chương 221

"Không còn sớm nữa, nghỉ ngơi đi." Trương Trạch khẽ vuốt mái tóc dài, đem Doãn Tân Nguyệt nhu thuận ôm vào trong lòng.

Đồng thời, lực chú ý của hắn chuyển dời vào bên trong không gian Thao Thiết.

Khả năng khống chế của hắn dường như bắt đầu có nhiều biến hóa hơn.

Ví dụ như có thể đem không gian phân khai.

Hắn đem Chúc Cửu Âm (Tiểu Cửu), Thi Vương, Thiên Túc Đấu Thi và Tàng Hải Hoa phân tại cùng một khu vực.

Các vật tư và tài bảo khác cũng được tách riêng.

Cuối cùng thanh lý ra một khu vực chỉnh tề, thông qua Vô Giới Yêu Đồng biến thành dáng vẻ của Ác La Hải Thành.

Ngày thứ hai, rất nhiều tân khách được an bài nghỉ ngơi tại các trạch để xung quanh Trương gia.

Lại có người phát hiện, trong đó không thiếu những gương mặt lạ lẫm.

Đặc biệt là sự xuất hiện của một người có bảy ngón tay, vừa lộ diện đã thu hút sự quan tâm của người Trương gia.

Đổng Xán và Trương Thụy Lâm đều là người già trong Trương gia, tự nhiên nghe nói về "Thất Chỉ".

Tuy thế gian người có bảy ngón tay khẳng định không chỉ có một, nhưng trên tay cầm Tất Phương Khấu thì toàn thiên hạ chỉ có một Thất Chỉ này mà thôi.

Thứ như Tất Phương Khấu, trừ Trương gia ra, sẽ không có gia tộc nào khác sở hữu.

Những vật tương tự cơ hồ đều bị Trương gia Tộc trưởng khóa tại tầng đáy của Trương gia cổ lâu. "Thất Chỉ!

Hắn tới làm gì?" Đổng Xán sắc mặt bình tĩnh nhìn chằm chằm người bảy ngón trước mắt.

Tên thật của người này cơ hồ không ai biết, mỗi người đều chỉ xưng hô hắn là Thất Chỉ.

Chá Cô Tiếu, Hồng Cô Nương và những người khác sát giác tình huống lập tức vây lại. "Hai vị tiền bối, xảy ra chuyện gì sao?" Nhìn Chá Cô Tiếu mới hơn ba mươi tuổi gọi hai người trẻ tuổi trước mắt là "tiền bối", ánh mắt những người xung quanh nhìn bọn họ có chút quái dị. "Trước tiên sơ tán khách nhân, chuyện này các ngươi không quản được." Thất Chỉ tồn tại bản thân đã là bí mật.

Cửu Môn trong đó có vài gia tộc đều từng bị hắn "quan cố", nhưng hầu như không ai dám thanh trương.

Thất Chỉ hào không thèm để ý nói: "Uống chén rượu mừng thôi mà, đến mức này sao?" Người mang huyết mạch Trương gia sẽ không say rượu.

Đại khái cũng chỉ vì hắn quá vô liêu nên mới trà trộn vào đám đông.

Không bao lâu, Trương Trạch và Doãn Tân Nguyệt đồng thời xuất hiện. "Thất Chỉ?" Trương Trạch nhìn người trước mắt, lập tức đưa tay ra: "Thiết kế đồ đâu?" "Hồ lô đâu?" Thất Chỉ vươn bàn tay kỳ đặc kia ra.

Hắn tại hôn yến quan sát đã lâu, căn bản không phát hiện Trương gia có dấu vết tồn tại của hồ lô.

Thậm chí hắn đã lục lọi tàng bảo khố của Trương gia cũng không thấy, điều này khiến hắn đối với vị Trương gia Tộc trưởng hiện tại càng thêm hiếu kỳ. [Chúc mừng ký chủ, khiến Thất Chỉ tự nguyện thiết kế và chủ động giao ra thiết kế đồ, phần thưởng đang phát phóng.] Thất Chỉ tay giơ giữa không trung, bỗng nhiên nhìn thấy một cái hồ lô kỳ đặc bằng không xuất hiện trong tay Trương Trạch.

Điều kỳ lạ nhất là trên hồ lô còn đeo theo một cây trúc trượng.

Đây là bảo vật của Phí Trường Phòng, một phương sĩ thời Đông Hán, truyền thuyết về hắn được ghi chép tại "Hậu Hán Thư - Phương Thuật Liệt Truyện bát thập nhị".

Nơi xa, Tề Thiết Chủy nghe được tình huống bên này, lập tức kích động chen tới.

Chỉ nghe Thất Chỉ trong miệng cổ quái niệm ra những ghi chép về Phí Trường Phòng trong Hậu Hán Thư: "Truyện kể hắn theo Hồ Công nhập sơn học tiên, chưa thành từ quy.

Có thể y trọng bệnh, roi đánh bách quỷ, khu sử xã công.

Một ngày chi gian, người ta thấy hắn xuất hiện ở vài nơi cách xa ngàn dặm, người đời xưng hắn có Súc Địa Thuật.

Hậu nhân thất lạc phù của hắn, bị chúng quỷ giết chết." Chiếc hồ lô này nghiêm khắc mà nói, mới chính là thành quả của "Giới Chất Nạp Tu Di".

Nhưng bên trong cụ thể có tàng chứa không gian hay không, Trương Trạch còn phải nghiên cứu một hai.

Vừa rồi mới xuất hiện pháp môn, hắn phát hiện mình có thể lập tức "nhìn" thấy bên trong có một không gian lớn cỡ sân bóng rổ.

Đây quả là thế giới "thần khí", còn về Súc Địa chi thuật, e rằng phải nghiên cứu thêm.

Còn về Thất Chỉ trước mắt, trong nguyên tác, Cửu Môn cuối cùng phân băng ly tích, một phần nguyên nhân cũng là do cá nhân này.

Thất Chỉ nhìn thấy hồ lô, lập tức đưa tay định chộp lấy.

Nhưng chuyển nhãn chi gian, hồ lô đã biến mất trước mắt hắn. "Ta chỉ đáp ứng cho ngươi xem, chứ không có nói là cho ngươi." Lời vừa dứt, khi Thất Chỉ còn chưa kịp phản ứng, Trương Trạch đã lấy thiết kế đồ trên tay hắn.

Tiếp đó hắn đưa cho Phong Học Văn đứng sau lưng: "Sao chép ra vài bản, xem thiết kế này có dùng được không, dùng được thì dùng." Thất Chỉ vừa nghe, đốn thời khí không đánh một chỗ: "Ngươi đang hoài nghi thiết kế của ta?" "Không thì sao?

Ai biết Thất Chỉ là một người hay là một gia tộc?" Trương Trạch đáp.

Nhìn Thất Chỉ trước mắt, bản thiết kế dẫn dĩ vi ngạo (tự hào) bị người ta hoài nghi trước đám đông, e rằng đây là lần đầu tiên hắn gặp phải.

Tuy hắn dùng mặt nạ da người, y phục cũng hoàn toàn bất đồng với lần trước, nhưng quả thật xưa nay chưa từng có ai chân chính thấy hắn hiện thân.

Những người xung quanh đã sớm bị sơ tán.

Trương Hải Hà từ trong đám người đi ra, hạ giọng nói: "Tộc trưởng, lộ tuyến ngài cần ta đều đã vẽ ra rồi." Hắn vừa nói vừa lấy một xấp giấy đưa cho Trương Trạch, trong đó phần về Quả Tử Miếu đã được tìm ra.

Nhưng Tây Sa, Tần Lĩnh, thậm chí khu vực gần Trường Bạch Sơn thì lộ tuyến tạm thời chưa xác định tốt.

Duy độc nơi Quả Tử Miếu này thì đúng là tìm được rồi. "Chuẩn bị

thông tri Trần Ngự Lâu, bảo người của hắn tập hợp ở rừng cây phụ cận." "Trạch Gia, muốn xuất phát rồi sao?" Tề Thiết Chủy cũng không ngờ lại nhanh như vậy, mới vừa thành hôn ngày hôm qua.

Ngược lại Doãn Tân Nguyệt phản ứng phi thường đạm định. "Lộ tuyến đã xác định, vậy thì tranh thủ xuất phát, đêm dài lắm mộng!" Ai cũng không biết trong bóng tối liệu có kẻ nào đang hổ thị đam đam hay không.

Theo động tĩnh bên phía Trương gia, người Nhật Bản trong thành Trường Sa lập tức cảnh giác.

Lập tức có những kẻ thân phận mạc danh lục tục xuất hiện gần Trương gia.

Nhưng đại lầu Trương gia đã được thiết trí đại lượng cơ quan.

Trương Trạch bảo mọi người đã chuẩn bị xong trực tiếp đi xuống tầng hầm.

Hắn đã sớm đem lối vào tầng hầm dung hợp với lối vào không gian Thao Thiết.

Hoắc gia Hoắc Cẩm Tích vì kinh lịch lần trước, biết thực lực đã sớm bị Hoắc Tiên Nhi siêu việt, liền chỉ để Hoắc Tiên Nhi đi theo mọi người.

Tề Thiết Chủy tuy da mặt dày, nhưng gần đây đi theo Hắc Nhãn Kính cũng học được không ít thứ.

Đợi khi tiến vào không gian Thao Thiết, bên trong hoàn toàn là một màn đen kịt.

Mấy người tìm lối ra nhưng lối ra đã sớm biến mất. "Đại gia đừng khẩn trương." Hoa Linh sớm biết nơi này là không gian Thao Thiết của Trương Trạch, lập tức trấn an mọi người: "Trạch Gia đang thi triển Bàn Vận Thuật, chúng ta đang trên đường tới mục đích địa."

Mấy vị Cửu Môn cũng không rõ ràng cụ thể cái gọi là "Thất Ngũ Thất" thể chất.

Bất quá bên cạnh đã chuẩn bị sung túc thực vật.

Xung quanh, Trương Hải Hà, Trương Hải Kỳ, Trương Hải Diêm cùng Đổng Xán và vài vị người Trương gia đều gia nhập vào.

Về phần Nhị Mộc, hiện đang được người Khang Ba Lạc bảo hộ, cùng tộc nhân Trát Cách Lạp Mã ở cùng một chỗ.

Thêm vào đó, người của Tá Lĩnh lần này đi theo được Trương Trạch an bài phụ trách kiến thiết Thập Nhất Thương.

Bao gồm cả Hồng Cô Nương đang mang thai đều chỉ có thể an tâm dưỡng thai trong thành Trường Sa.

Khẩn tiếp đó, Trương Trạch đợi Hoa Linh giải thích rõ ràng cho mọi người, lại đưa nàng ra ngoài.

Dù sao bên trong toàn là nam nhân, một mình nàng ở trong đó cũng không tiện.

Trương Trạch đem các thiết trí sinh hoạt cơ bản thu vào, để bọn họ không đến mức quá buồn chán bên trong.

Đội ngũ của Trần Ngự Lâu tổng cộng mang theo ba ngàn người, tốc độ phi thường nhanh, đã sớm liệt đội trong rừng cây.

Lại chỉ thấy Trương Trạch, Doãn Tân Nguyệt, Hoắc Tiên Nhi và Hoa Linh bốn người đi vào rừng.

Chương 222

"Trương Trạch huynh đệ, chỉ có một mình ngươi?" Hoa Mã Quải lập tức ra ám hiệu cho ba ngàn người bên cạnh.

Trương Trạch ra hiệu không cần thanh trương. "Ba ngàn người quá mức chiêu dao, đừng phát ra thanh âm nữa." Hắn nhìn về phía Trần Ngự Lâu: "Trần huynh, đều đã nói rõ với các huynh đệ chưa?" "Xong rồi, ta bảo bọn họ vô luận xảy ra chuyện gì cũng không được hoảng trương." Trương Trạch gật đầu: "Vậy là tốt rồi." Hắn đưa mắt nhìn đội ngũ ba ngàn người.

Đột nhiên, cả rừng cây và đội ngũ toàn bộ biến mất trước mắt, chỉ lưu lại một cái hố lớn.

Đợi chúng nhân Tá Lĩnh mở mắt ra, phát hiện tứ phía đen kịt, nhưng có hỏa du mà Trương Trạch chuẩn bị sẵn.

Trần Ngự Lâu đã giao đại về tình huống trước mắt: Đây là Bàn Vận Chi Thuật của Trương Trạch, thủ đoạn đặc thù đưa tiễn ngàn dặm. "Trong truyền thuyết Bàn Vận Chi Thuật!" "Đây là địa phương nào?" "Đều đừng nói chuyện, an tâm chờ đợi, quên lời Đại soái rồi sao?" Một thân ảnh nghiêm túc bước ra: "Nhất ngôn nhất hành của các ngươi Trạch Gia đều sẽ biết, an tâm ở đây, thiết vật loạn ngữ." Lời vừa dứt, tứ phía đột nhiên an tĩnh lại.

Sau đó ánh mắt mọi người không tự chủ được nhìn về xung quanh, bên cạnh cũng đã chuẩn bị đầy đủ thực vật và nhu yếu phẩm.

Trần Ngự Lâu nhìn cái hố lớn trước mắt, há to miệng hồi lâu không nói nên lời. "Này... quá khoa trương rồi a?" "Cả người cũng có thể dời đi?" Đối với phản ứng của Trần Ngự Lâu, Trương Trạch một điểm cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Dù sao thứ như vậy, bọn họ đều là lần đầu tiên chân chính nhìn thấy.

So với hồ lô của Phí Trường Phòng, không gian Thao Thiết rõ ràng là một loại hình khác biệt.

Còn về Súc Địa Chi Thuật, cần phải từ từ nghiên cứu.

Đội ngũ chỉ có năm người, hiển đến mức không bắt mắt.

Trương Trạch đưa cho mọi người mặt nạ da người.

Năm người toàn bộ đổi thành những gương mặt phi thường phổ thông, lại khoác lên những bộ y phục bình thường.

Mấy người cưỡi ngựa đi tới ga xe lửa, thậm chí đi ngang qua trước mặt Cầu Đức Khảo và đám người kia mà bọn chúng cũng không hề sát giác.

Cầu Đức Khảo ngồi trong xe nhìn chằm chằm hướng ngoài thành. "Cầu Đức Khảo tiên sinh, có thủ hạ hối báo, Trần Ngự Lâu mang theo ba ngàn người vào rừng cây ngoài thành Trường Sa." "Chẳng lẽ có dự mưu khác?" Hắn tĩnh tĩnh ngồi trong xe chờ đợi.

Trương Trạch đã sớm ngồi lên xe lửa, tiền vãng Đông Tỉnh.

Tuy Đông Tỉnh bị địch nhân chiếm lĩnh, nhưng giao thông vận thâu cơ bản vẫn có biện pháp.

Cộng thêm việc bọn họ ẩn tế tốt, rất nhanh đã an toàn đến Đông Tỉnh.

Đoạn đường sau đó thường xuyên phải tiếp thụ bàn tra (kiểm tra), mấy người đều lựa chọn đi đường vòng.

Cuối cùng, bọn họ an toàn đi trên sơn lộ dẫn tới Quả Tử Miếu.

Tuy gần đây không mưa, sơn lộ lại phi thường lầy lội.

Muốn tới Quả Tử Miếu, ở cái niên đại này thật chỉ có thể đi đường thủy.

Một vị lão hương đang đánh xe bò, mấy người liền đi nhờ xe ngựa để dò hỏi tin tức.

Trần Ngự Lâu mô phỏng khẩu âm Đông Tỉnh: "Lão hương, ngài biết đường đi Quả Tử Miếu không?" "Quả Tử Miếu?

Đi nơi đó làm gì?" Lão hương đáp, "Nơi đó hiện tại đều là người Nhật Bản, thôn dân xung quanh đều chạy hết rồi.

Đám người kia từ khi tới, thiêu sát cướp bóc vô ác bất tác, giết người xong trực tiếp ném vào một cái sơn động giữa sông...

Đại gia đều gọi đó là Thi Động, có người nói bên trong nháo quỷ, đi vào là đừng hòng đi ra!

Trong thôn có người nói, bên trong có xà tinh, ngàn vạn lần không đi được!" Lão nhân gia càng nói càng sợ hãi: "Người trẻ tuổi, nghe ta khuyên một câu, Quả Tử Miếu đừng đi nữa, cái thôn kia của ta cũng tốt nhất đừng vào." Lão thật sự không nhẫn tâm, đặc biệt nhìn thấy bên cạnh còn có ba nữ tử: "Còn có ba tiểu khuê nữ, nếu bị bọn chúng nhắm vào thì hỏng bét!" Ba người dùng mặt nạ da người ngụy trang, nhưng khí chất cử thủ đầu túc vẫn không thể che giấu hết.

Làn da của ba người, nếu không nhìn kỹ mặt, vẫn sẽ khiến người ta cảm giác là ba đại mỹ nữ. "Lão nhân gia, chúng ta đi tự nhiên có tính toán của chúng ta.

Ngài chỉ đường cho là được." Lão nhân thấy khuyên không được, lại sợ trời tối, đành chỉ đường.

Để tiết kiệm thời gian, Trương Trạch cũng không đi đường vòng.

Đợi lão nhân gia đi xa, Trương Trạch lập tức đem tất cả mọi người thả ra.

Trung gian đại khái lịch kinh một ngày một đêm.

Trong đó đại bộ phận người trực tiếp mất đi một phần ký ức, trừ những người Trương gia không sợ cổ trùng.

Có Chá Cô Tiếu và những người trung thành độ có bảo đảm, Trương Trạch cũng không hạ cổ.

Loại cổ độc này trước mắt chưa phát hiện ảnh hưởng gì tới con người ngoài việc xóa ký ức.

Thủ hạ của Trần Ngự Lâu trong ký ức chỉ nhớ là đang ở trong rừng cây, rồi chuyển nhãn chi gian đã tới đây.

Có người chấn kinh nói: "Vừa rồi còn ở rừng cây thành Trường Sa, hiện tại là nơi nào?" "Ta hiện tại đang ở Đông Tỉnh." Trần Ngự Lâu nhìn trạng thái thủ hạ, trong lòng cũng đoán được có liên quan đến Trương Trạch.

Loại thủ đoạn này Trương Trạch đã nói rõ là dùng Nam Cương Cổ Thuật.

Trần Ngự Lâu tổ tiên vốn là người Miêu, biết sự lợi hại của cổ thuật.

Tiểu Ca ánh mắt nhìn về phía con sông trước mặt.

Lần đầu tiên tới Quả Tử Miếu, bao gồm cả mấy người Trương gia xung quanh cũng như vậy. "Bên kia là nơi chúng ta muốn đi." Trương Trạch chỉ hướng ngọn núi đối diện bờ sông.

Đổng Xán nhìn chằm chằm bên kia: "Ngọn núi xuất hiện tại đây, ba mặt hoàn sơn, trước cửa có chiếu, là một khối phong thủy phúc địa a." Chỉ liếc mắt một cái là có thể nhìn ra môn đạo.

Tề Thiết Chủy nghe Đổng Xán miêu thuật, tử tế nhìn lại, trong tay cầm la bàn: "Vị huynh đệ này hảo nhãn lực, y theo ta thấy, nơi này

rừng cây rậm rạp, sơn thanh thủy tú, đích xác là một khối phong thủy bảo địa không tệ." Nhiên Trương Trạch chỉ đạm đạm nói: "Từ bên ngoài nhìn, đích xác là như vậy." Tề Thiết Chủy nhìn ngọn núi đối diện, khó hiểu hỏi: "Phật Gia, chẳng lẽ trong núi nội hữu càn khôn?" "Sắp biết rồi." Mấy người đứng tại bờ sông chờ đợi.

Trần Ngự Lâu dẫn theo ba ngàn người lùng sục quân Nhật xung quanh.

Trong thôn xóm phụ cận, tổng cộng chỉ có năm trăm tên Nhật khấu, bị Trần Ngự Lâu nhanh chóng tiêu diệt.

Do tập kích bất ngờ, căn bản không ai biết đội ngũ này làm sao xuất hiện tại đây.

Rất nhanh, Hoa Mã Quải dẫn theo ba mươi người xuất hiện tại bến đò. "Trạch Gia, Đại soái tìm được một tên lái thuyền gần đây.

Cơ hội này nan đắc, Đại soái muốn đích thân dẫn người thanh lý sạch sẽ địch nhân phụ cận." Trương Trạch "ân" một tiếng biểu thị đã biết.

Chuyện này vốn cũng nằm trong dự liệu của hắn.

Nhìn tên lái thuyền đầu hói, da dẻ trắng bệch nhưng nhìn kỹ lại thấy đen đúa, tinh thần trạng thái có chút cổ quái.

Hắn lập tức nhìn về phía ba mươi anh em thủ hạ: "Lập tức chuẩn bị bè trúc!" Trương Trạch nhìn tên lái thuyền, bên cạnh hắn có dắt theo một con chó mực.

Thấy Trương Trạch, hắn lập tức gật đầu khom lưng: "Mấy vị trưởng quan muốn đi ngọn núi đối diện?" "Lát nữa thành thật dẫn đường cho ta là được." Hoa Mã Quải lạnh lùng nói, rồi lập tức đi giám sát mấy anh em đóng bè trúc.

Rất nhanh bè trúc đã xong, mấy người liền thừa dịp đi đường

thủy.

Tên lái thuyền sắc mặt trắng bệch.

Trước khi lên thuyền, hắn nghiêm túc nhắc nhở: "Mấy vị trưởng quan, lát nữa chúng ta phải qua một cái hà động (hang sông).

Vào trong đó, các ngài ngàn vạn lần nói nhỏ thôi, đừng kinh động Hà Thần." Nghe lời lão đầu, mấy người phía sau đột nhiên bật cười.

Tề Thiết Chủy cười nói: "Lão nhân gia, ngài có biết vị gia này của chúng ta giang hồ xưng là Long Vương Gia, chém Hà Thần trong Hoàng Hà, ngài nói xem lại là Hà Thần nào?" Lão đầu vừa nghe đốn thời giật mình, cũng không biết là thật hay giả. "Mấy vị quân gia, tiểu lão nhi không dám nói đùa đâu!

Hà Thần nghe được lời xấu, khẳng định sẽ phát nộ đó!" Hắn chỉ tay về phía dòng sông. "Hà Thần kia thật sự tồn tại, mấy vị quân gia nếu không tin, lát nữa có thể lặng lẽ nhìn xuống nước một chút.

Bất quá cũng chỉ có thể nhìn một chút, nếu không, lão đầu ta không dám bảo đảm sẽ không bị thứ trong nước dọa chết!" Lão đầu càng nói càng huyền hồ.

Hiện tại Trương Trạch, Chá Cô Tiếu, Hoa Linh, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tân Nguyệt ở trên một chiếc bè.

Nhưng chiếc bè phía trước lại là Tiểu Ca, Trương Thụy Lâm, Đổng Xán, Trương Hải Kỳ, Trương Hải Diêm, Trương Hải Hà.

Mấy người Trương gia lẳng lặng theo sau.

Chương 223

Sau nữa mới là Cửu Môn Tề Thiết Chủy, Ngô Lão Cẩu và đám người Hoa Mã Quải.

Mang theo tổ hợp như vậy tới Quả Tử Miếu, hoàn toàn là khi phụ người ta.

Thuyền nhanh chóng tiếp cận ngọn núi phía trước.

Trước khi đến nơi, phải qua một đoạn sơn động. "Lão nhân gia, ta lát nữa bật đèn pin không ảnh hưởng chứ?" Chá Cô Tiếu nhìn hoàn cảnh tứ phía, cảm giác nơi này âm khí rất nặng.

Lão Dương Nhân thấp giọng: "Sư huynh, trên người lão đầu có một cỗ mùi xác chết." Thấy Lão Dương Nhân trực tiếp ngửi ra mùi vị, Hoa Linh thấp giọng nói: "Hẳn là thường xuyên tiếp xúc với thi thể?" "Cũng là Thi Cẩu Điếu." Trương Trạch nhắc tới một cái tên kỳ đặc, mọi người hạ ý thức nhìn về phía Ngô Lão Cẩu.

Ngô Lão Cẩu trước kia cùng lão đầu này có điểm tương tự: ăn thịt xác chết, trên người có thể che giấu mùi người sống, bên cạnh mang theo một con chó mũi phi thường linh mẫn.

Lão đầu nhìn phía trước nhắc nhở: "Mấy vị quân gia, phía trước tối đen như mực, phải cẩn thận đấy." Lão đầu này so với hậu nhân của hắn còn đáng tin cậy hơn nhiều.

Có lẽ vì thấy đám người này đều mang theo súng ống, lại đông người, sẩy một cái là mất mạng ngay tại chỗ nên cũng không dám khinh cử vọng động.

Bất quá lão đầu lại nhắc thêm một câu: "Tốt nhất đừng chiếu xuống nước, dọa chết người đấy!" Trương Thụy Lâm khinh thường:

"Trong nước có thể có thủy quỷ không thành?" Nghe lão đầu cứ dọa dẫm, hắn không hiểu dưới đó có thứ gì đáng sợ.

Người Trương gia từ mười mấy tuổi đã bắt đầu giao đạo với cổ mộ, tràng diện gì mà chưa thấy qua?

Rất nhanh thuyền đã vào sơn động.

Từ xa nhìn vách núi phía sau, mọi người tưởng là một cái hang lớn, ai ngờ thực tế lại nhỏ hơn nhiều, chỉ lớn hơn chiếc thuyền chừng mười centimet.

Đáng sợ nhất là chiều cao thông đạo, người ngồi cũng không vào được, nhất định phải khom lưng mới qua. "Tộc trưởng, không gian như vậy, nếu có người ám toán, đây là thời cơ tốt nhất." Đổng Xán thấp giọng nhắc nhở.

Lại nghe Hoa Mã Quải cười lạnh một tiếng: "Cho hắn mượn mười cái gan, dám đánh lén, lão tử bắn chết!" Hoa Mã Quải trước kia có chút duy duy nặc nặc, một thời gian không gặp cũng thành người nóng tính rồi.

Lão đầu vội giải thích: "Mấy vị quân gia, khả biệt ngộ hội, thân già này yếu ớt lắm, không chịu nổi kinh hách đâu!

Lại đi về phía trước, có thông đạo so với cái này e là còn thấp hơn." "Trạch Gia, ta cảm giác sơn động này càng nhìn càng giống đạo động?" "Không giống." Phong Học Văn gần đây cũng nghiên cứu đạo động, liếc mắt liền nhận ra thông đạo tứ phía. "Nghe sư phụ ta nói, loại ngoài tròn trong vuông lại ở trong nước này, hẳn là thủy đạo động.

Quy mô đảo đấu lớn như vậy, đa bán là Quan đảo (quan quân đào trộm), sư phụ, ta nói đúng không?" Trương Trạch gật đầu: "Không sai biệt lắm, gần đây tiến bộ không nhỏ.

Thủ pháp thủy đạo động phi thường đặc biệt, đạo động xung quanh hầu như đều không cùng một niên đại.

Loại đạo động ngoài tròn trong vuông này là đào vào đầu thời Minh." Nhìn những vết tích này, hắn không chỉ biết thời gian đào, thậm chí biết ai dẫn người đào nơi này.

Chính lúc này, hốt nhiên Lão Dương Nhân đứng thẳng người bất động. "Nghe xem, xung quanh có động tĩnh!" Chỉ nghe tứ phía sột sột soạt soạt truyền đến tiếng côn trùng bò.

Lại lắng nghe kỹ, dường như có tiếng người thì thầm to nhỏ.

Trên mặt nước phía trước cũng có một mảng bóng đen đang bơi tới dưới nước.

Một cỗ thi thể chảy máu đang từ thượng nguồn trôi xuống.

Trong đó có một trận tiếng chuông lanh canh vang lên từ trên người thi thể. "Chuyện gì vậy?

Sao lại có tiếng chuông thanh đồng?" Nghe thanh âm, Trương Hải Diêm lập tức nhận ra âm thanh độc hữu của Lục Giác Thanh Đồng Linh.

Leng keng leng keng!

Tiếng chuông vang lên phi thường kỳ đặc, những tiếng thì thầm to nhỏ vừa rồi cũng đều xuất phát từ chuông thanh đồng.

Hoa Mã Quải và đám thủ hạ đã sớm đầu váng mắt hoa. "Đều nhảy xuống nước!" Theo mọi người đến gần, tứ diện bát phương đột nhiên ùa ra đại lượng côn trùng đen kịt. "Thi Miết?

Thi Miết ở nơi này sao lại to lớn như vậy?" Những người không có huyết mạch đặc thù toàn bộ nhảy xuống nước, đồng thời không ngừng quan sát tình huống trong nước.

Lão đầu phía trước đột nhiên sợ hãi muốn bỏ chạy. "Không thể xuống nước a!

Trong nước có thủy quỷ!!" Bị chặn lại, lão đầu sống chết cũng không chịu nhảy xuống.

Tứ phía càng ngày càng nhiều Thi Miết to bằng bàn tay vây tới.

Những con Thi Miết này biết bơi, cách mặt nước vẫn có thể bò lên bè trúc.

Đột nhiên Đổng Xán vươn hai ngón tay, nhanh chóng từ trong nước kẹp ra một con Thi Miết, ném lên bè.

Trên người Thi Miết có gắn một ống thanh đồng, cuối ống treo một cái Lục Giác Thanh Đồng Linh mà người Trương gia đều quen thuộc.

Tiếng chuông vừa vang, mọi người lập tức nhíu mày. "Đừng chạm vào chuông!" Tiểu Ca cũng ra tay, từ trong nước bắt ra một con Thi Miết cũng đeo chuông thanh đồng. "Bên này cũng có!" Mấy người Trương gia mỗi lần ra tay liền bắt được bảy tám con Thi Miết thể hình cự đại như vậy. "Thanh đồng khí thời Chiến Quốc, Thi Miết này đã sống mấy ngàn năm rồi." Đổng Xán nhìn mấy con Thi Miết bị lật ngửa trước mắt, lấy Tàng Đao từng con chọc chết.

Bên cạnh, thi thể cũng được vớt lên. "Thi thể giống như Nhật Bản nhân vừa chết, nhất định là bị Đại soái đánh rơi xuống đây." Thi thể bị gặm mất một nửa mặt, dáng vẻ thảm bất nhẫn đổ.

Trong bụng càng bị Thi Miết trực tiếp chui vào, dưới da không ngừng nhúc nhích.

Hoa Mã Quải lúc này mới vừa ngoi lên mặt nước, nhìn thi thể vừa rồi, không những không sợ hãi mà còn tỏ ra phi thường hưng phấn.

Loại thi thể này hắn gặp quá nhiều, sớm đã chết lặng. "Khoan đã,

bên cạnh là cái gì?" Vừa định bò lên bè trúc, đột nhiên hắn phát hiện một con Thi Miết bò lên đầu mình, định bò tới mặt. "Những con Thi Miết này ăn thịt thối mà lớn sao?" "Xung quanh thi thể phi thường nhiều, có thể ăn đến lớn như vậy, nhất định phải có nguồn hủ thi không ngừng cung cấp." "Đừng động!" Chá Cô Tiếu đột nhiên cắt tay, đem bảo huyết phóng ra.

Huyết dịch tích lạc trên mặt nước, đốn thời Thi Miết bên cạnh như gặp quỷ, toàn bộ tứ tán đào thoán.

Vốn dĩ việc này nên do người Trương gia làm, lại bị Chá Cô Tiếu làm thay.

Trương Thụy Lâm cười khổ nhìn Thi Miết chạy sạch.

Chúng lại trốn vào trong các hố động bên bờ.

Vách núi bên cạnh sớm đã bị chúng đào đến thiên sang bách khổng (trăm ngàn lỗ hổng). "Trạch Gia, huyết mạch của hắn đối với lũ Thi Miết này khắc chế hình như còn mạnh hơn các loại côn trùng khác!" Nhìn trạng thái Chá Cô Tiếu, từ trên huyết mạch, hắn tương đương đã thành người Trương gia.

Lại nhìn Doãn Tân Nguyệt vừa thành hôn, nếu hai người có hậu duệ, tất định thiên sinh sở hữu bảo huyết thuần chính.

Mọi người đều nhìn chằm chằm những con Thi Miết đeo chuông thanh đồng. "Thi Miết này lại là chuyện gì xảy ra?" Đổng Xán tiếp tục nhìn chằm chằm, dùng dao giải phẫu hoàn toàn con vật.

Từ bên trong gắp ra một con rết. "Tê, trong bụng Thi Miết có rết?" "Quan hệ cộng sinh." Trương Trạch liếc mắt nhìn, "Rết dựa vào thức ăn trong tràng vị Thi Miết để sống." Trương Hải Diêm nhìn hành động của Đổng Xán, ghê tởm nói: "Đại ca, đem cả ruột gan nó lôi ra làm gì?" "Không kiến thức, cái này gọi là trung khu thần kinh, chỉ một đòn

liền khiến côn trùng lập tức tê liệt." Trương Hải Kỳ nhìn vết tích trên thân côn trùng, chỉ chỉ mấy con bên cạnh: "Đều nhìn kỹ đi, đây mới gọi là Song Chỉ Tham Động chân chính." So sánh với mấy con bên cạnh, hầu như mỗi con đều bị xử lý như vậy.

Thủ đoạn của người Trương gia đều giống nhau, vừa ra tay trực tiếp khiến côn trùng tê liệt.

Thấy có người định động vào Thi Miết bên cạnh, Đổng Xán nhắc nhở: "Đừng loạn động, Thi Miết liệt rồi nhưng rết bên trong thì chưa đâu." Lời vừa dứt, thanh đồng linh đột nhiên vang lên, khiến người xung quanh lại đau đầu.

Trương Trạch hốt nhiên lấy ra hồ lô, đưa cho Phong Học Văn: "Dùng cái hồ lô này, thu hết mấy con Thi Miết đeo chuông thanh đồng vào." "Sư phụ, dùng những thứ này để đối phó đám người Nhật Bản kia?" "Biết rồi còn hỏi?" Trương Trạch cũng không nói nhảm, bảo lão đầu tiếp tục dẫn đường.

Lão đầu vừa nghe đốn thời sợ đến mức ngồi phịch xuống thuyền. "Quân gia, còn đi về phía trước a?

Lại đi về phía trước thực sự nguy hiểm lắm rồi." Tề Thiết Chủy kỳ quái hỏi: "Lão nhân gia, chẳng lẽ vừa rồi không nguy hiểm?" "Đó là may nhờ Trạch Gia ta dẫn người, đổi thành người khác, e rằng sớm đã giống như cái thi thể kia rồi.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, thanh đồng khí trên người Thi Miết là thời Chiến Quốc, chẳng lẽ Thi Miết cũng sống từ thời Chiến Quốc đến hiện tại?" Trương Trạch bình tĩnh nhìn xung quanh.

Đối với đội ngũ hiện tại, chỉ mấy con Thi Miết này vô pháp tạo thành uy hiếp.

Chương 224

Phong Học Văn thu xong Thi Miết, trả hồ lô cho Trương Trạch.

Trương Hải Kỳ và Đổng Xán thực lực tuy không bằng Tiểu Ca, nhưng bắt mấy con Thi Miết thì không thành vấn đề, trực tiếp phế bỏ trung khu thần kinh rồi bày ở đầu thuyền bè trúc.

Những thứ này mang theo thi khí, có thể che giấu nhân khí trên người, miễn cho việc liên tục bị Thi Miết xung quanh công kích. [Nguy hiểm đề kỳ: Phía trước có một đôi Nữ Khôi song song tô tỉnh, thỉnh ký chủ cẩn phòng Nữ Khôi đoạt xá!

Thành công độ hậu, sẽ có phần thưởng.] Vốn tưởng nơi này hữu kinh vô hiểm, không ngờ tự hồ cũng không hoàn toàn giống như nguyên tác. "Mọi người cẩn thận, phía trước là Thi Động." Trương Trạch nhìn lão nhân gia dẫn đường phía trước đang sợ hãi run lẩy bẩy.

Mấy người bọn họ trên người đều mang theo hàng nóng, cũng không dám tùy tiện bỏ chạy.

Hoa Mã Quải một lát sau thấy không có việc gì, dẫn theo người bên cạnh quan sát kỹ lưỡng xung quanh. "Xung quanh hình như đều là đạo động được đào ở các niên đại bất đồng." Hắn chỉ vào những hố động bên cạnh, trong đất còn vùi lấp hài cốt. "Chiến Quốc mộ, e rằng một chút cũng không đơn giản." Trương Trạch nhìn về phía vách đá.

Những đạo động này hoàn toàn do đá tạo thành, người năm xưa thật điên cuồng, trực tiếp đem mộ đạo đào lớn như vậy, cũng không biết phải hao phí bao nhiêu nhân lực. "Trạch Gia, xung quanh nhiều người như vậy, đồ vật trong mộ còn ở đó không?" Tề Thiết Chủy có chút hoài nghi, dù sao từ Chiến Quốc đến nay, không phải Mạc Kim

Giáo Úy thì đám thổ phu tử tầm thường cũng không thiếu. "Sẽ không." Trương Hải Hà chỉ vào bản đồ Trương Trạch đưa: "Trên đồ hiển thị, năm đó lúc mộ chủ hạ táng thì đạo động này đã tồn tại rồi.

Minh lý (rõ ràng) là tại thời Chiến Quốc đã có cổ mộ tồn tại.

Theo ta cổ kế, người đào cái đạo động này và cái bên ngoài tịnh không giống nhau." Thông qua hai loại phong cách đạo động, có thể phán đoán một cái là Chiến Quốc đào, cái còn lại hiển đến mức tiểu gia tử khí (nhỏ mọn) kia chắc là thời Minh triều.

Trương Trạch khinh thanh nói: "Đừng đoán mò nữa, người nuôi dưỡng Thi Miết ở đây, niên đại viễn tảo vu (sớm hơn nhiều) Chiến Quốc." Ánh đèn pin bỗng nhiên chiếu về phía trước, lại thấy xuất hiện từng mảng lân hỏa xanh biếc. "Phía trước là Tích Thi Địa (nơi tích tụ xác chết)!" Lão đầu có chút không dám tiếp tục tiến lên.

Trương Thụy Lâm nhảy lên thuyền của hắn, giúp chèo thuyền tiếp tục đi về phía trước, ánh mắt tử tế quan sát hai bên bờ đang chất đống hủ thi hỗn loạn.

Bè trúc cập vào biên duyên Tích Thi Địa, bên trong chất đống một lượng lớn tử thi.

Tiểu Ca nhìn chằm chằm về phía trước: "Lũ thi miết vừa chạy ra là đang đào mệnh." Thuận theo phương hướng phía trước, hai bên Tích Thi Địa tùy chỗ đều phiêu phù quỷ hỏa.

Những thi thể thối rữa thành đống, bề mặt đều chảy ra dịch thể màu xanh lục.

Trương Trạch nhìn về phía bờ, thấy bề mặt những thi thể này đều có một lớp màng mỏng màu xám bao phủ, giống như màng bảo quản bọc lấy thi thể. "Trạch Gia, nơi này đại hung!

Không thể ở lâu a." Tề Thiết Chủy nhìn chằm chằm hoàn cảnh

chung quanh, nơi này chất đống nhiều thi thể như vậy, khó tránh khỏi sẽ dưỡng ra một ít thứ không sạch sẽ.

Nghiêng mặt không dám nhìn kỹ, lại thấy có mấy con thi miết khổng lồ từ trong thi thể phá xác chui ra.

Những con thi miết này tuy nhỏ hơn nhiều so với những con vừa bày ở đầu thuyền lúc nãy, nhưng so với thi miết theo ý nghĩa tầm thường lại lớn hơn gấp bốn năm lần. "Thi thể ở đây, đại bộ phận từ thượng du trôi xuống, sau đó mắc cạn tại nơi này." Trương Trạch nhìn chằm chằm thi thể chất đống hai bên lòng sông, vị trí phi thường ngẫu nhiên.

Đổng Xán nhảy đến bên cạnh Trương Trạch, làm như lơ đãng nói khẽ: "Nơi này có khả năng có liên hệ với Long Văn Thạch Hạp?" Án chiếu theo lần trước đàm luận, lần này bọn họ muốn tìm manh mối có liên quan đến Long Văn Thạch Hạp. "Sẽ không phải đều cho rằng, Long Văn Thạch Hạp ban đầu được đào ra từ Tần Lĩnh, thì manh mối nhất định ở tại Tần Lĩnh chứ?" "Chẳng lẽ không phải sao?" Trương Hải Kỳ đồng dạng kinh ngạc nhìn sang. "Lịch sử của Long Văn Thạch Hạp có thể truy ngược về Tây Chu.

Tác dụng thực tế của chiếc hộp là để ghi chép về một vị trường sinh giả, hoặc thời gian trùng kiến thiên nhật để đạt được trường sinh bất lão." Mấy người Trương gia nhất thời đều nhìn sang.

Ngay cả khi thân đang ở Tích Thi Địa, suýt chút nữa bỏ mạng, Trương Trạch vẫn lựa chọn cổ mộ này trước tiên, chủ yếu là do tòa cổ mộ này quan hệ trọng đại.

Bên trong không chỉ cất giấu Quỷ Tỳ, mà còn có Xà Mi Đồng Ngư do Uông Tàng Hải lưu lại.

Ngay cả người Uông gia cũng chưa lấy được manh mối quan trọng này.

Đặc biệt hiện tại, hết thảy trong mộ đều chưa bị người động tay chân, tự nhiên cũng sẽ không tồn tại tình huống chủ mộ thất bị chôn sẵn một đống thuốc nổ. "Vị trường sinh giả kia, có quan hệ với Trương gia chúng ta sao?" Trương Hải Diêm nhìn chằm chằm Trương Trạch, trong lòng suy đoán liệu có phải là tiên tổ Trương gia hay không.

Do Trương gia mấy chục năm nay xảy ra quá nhiều chuyện, những người viễn cư hải ngoại như Trương Hải Kỳ căn bản không cách nào biết được bí mật hạch tâm nội bộ Trương gia.

Đồng dạng, người thuộc Sơn tự bối cũng không có khả năng biết được bí mật mà Hải ngoại đang tra xét. "Cùng Trương gia không có quan hệ trực tiếp.

Nhưng sự xuất hiện của nó, vào thời điểm Càn Long tìm kiếm người Trương gia, lại trở nên có liên quan." Nhắc tới Long Văn Thạch Hạp, mấy người Trương gia chung quanh đều không đàm luận chi tiết thêm nữa. "Lát nữa rời khỏi thi động, trực tiếp lên núi, đừng vào thôn, miễn cho tiết ngoại sinh chi." Hiện tại thôn tử bên ngoài vừa mới trải qua một lần tẩy kiếp, căn bản không có địa phương có thể cho bọn họ tá túc, thà rằng trực tiếp ở lại dã ngoại.

Bỗng nhiên phía trước truyền đến một tiếng vang thật lớn.

Hai cỗ quan tài thủy tinh oánh dịch thấu mang theo màu sắc lục u u đột nhiên bạo khai.

Trương Trạch nhìn về phía Quỷ Quan, hai cỗ quan tài được đặt tại một nơi vừa vặn sẽ tích tụ thi thể như Tích Thi Địa này, hiển nhiên là có người cố ý làm vậy.

Sự xuất hiện của thủy tinh khiến mọi người nghĩ đến Vẫn Ngọc.

Nhưng nhan sắc Vẫn Ngọc sẽ không trong suốt như vậy.

Khả năng lớn nhất là khi vẫn thạch rơi xuống đất, một bộ phận dung hóa tinh thể tứ phía, hình thành nên loại thủy tinh kỳ lạ mang theo thành phần Vẫn Ngọc.

Quan tài bị khảm nhập vào động bích giữa không trung.

Bên trong là hai cỗ nữ thi thân mặc vũ y, trong nháy mắt liền biến mất. "Ở phía trước!" Trương Thụy Lâm đại hô một tiếng, tay chỉ về phía trước.

Không gian phía trước khai mở, nhưng lòng sông lại hẹp.

Hai cỗ nữ thi phân biệt đứng tại hai bên lòng sông.

Cũng tức là vô luận đi bên nào, cũng đều sẽ gặp tống tử.

Quan trọng nhất là, Trương Trạch nhìn thấy trên thân hai cỗ nữ thi đang toát ra hắc khí nồng đậm.

Âm khí này không phải tống tử bình thường có thể có.

Trong nguyên tác, Tiểu Ca ngay cả Huyết Thi cũng không sợ, lại không dám trực tiếp ra tay với nữ thi quỷ hồn này, đủ biết nữ khôi có bao nhiêu khủng bố. "Mau dừng lại, đem Hắc Lư Đề Tử, cần câu thi, lưới cá lấy ra." Hoa Mã Quải thấy phía trước đều chưa giúp được gì, hắn tốt xấu gì cũng từng là một trong những tướng tài đắc lực nhất dưới trướng Tá Lĩnh Khôi Thủ. "Thiên niên nữ khôi, không được." Tiểu Ca trực tiếp rút đao, không có bất kỳ do dự nào, trực tiếp cắt mở lòng bàn tay, chỉ về phía nữ khôi bên trái.

Kỳ Lân huyết nhuộm đỏ cả bàn tay.

Nữ thi kia cụ phạ Kỳ Lân huyết, đột nhiên quỳ xuống.

Nhưng nữ thi bên cạnh lại hồn thân phát ra thanh âm xương cốt vặn vẹo, sau đó đứng tại nguyên địa bất động.

Trương Trạch thấy thế biết nữ thi kia sợ là muốn linh hồn xuất

khiếu.

Tại thế giới này, đại đa số người đều chỉ có nhục thân cường đại, tại phương diện linh hồn thủy chung tràn đầy nhược điểm.

Nhưng nữ khôi trước mắt bản chất là linh thể, người khác sợ hãi là bình thường, nhưng đối với người thông thạo Câu Linh Thuật thì khác.

Câu Linh Khiển Tướng, chính là thông qua thủ đoạn bình thường không ngừng cường hóa tự thân, câu nã cường đại linh thể, mượn nhờ những linh thể này để gia tăng thực lực.

Mỗi câu nã một cái linh thể, tự thân sẽ kế thừa một bộ phận thực lực.

Muốn toàn bộ kế thừa thì phải sử dụng Ngự Linh Thượng Thân.

Nhưng đồng thời, cũng nhiều thêm mấy cái linh thể trợ thủ.

Chúng nhân thấy tình thế muốn biến thành quỷ đối phó, không dám có bất kỳ do dự nào, lập tức chuẩn bị rời đi. "Mau đi đi!

Ngàn vạn lần không thể quay đầu." Tiểu Ca lập tức đối với chúng nhân hô lớn.

Bất quản binh lính phía sau hay người Trương gia, toàn bộ đều nỗ lực muốn đem thuyền chèo về phía trước.

Trương Trạch lại bỗng nhiên nhảy lên mũi thuyền.

Chương 225

Trên thân lộ ra hai cái đầu thú đen kịt: Kỳ Lân và Cùng Kỳ.

Hai cỗ nữ thi đồng thời xoay người.

Nữ thi nguyên bản đang quỳ xuống đột nhiên đứng lên. "Nữ thi không sợ Kỳ Lân huyết!" "Hắn không phải là giả vờ chứ?" Tình huống có chút vượt ra khỏi dự liệu của mọi người, nhưng cũng nằm trong dự liệu của Trương Trạch.

Trong nguyên tác, Kỳ Lân huyết chỉ có thể áp chế bộ phận thực lực của nữ thi, nhưng nếu thật sự có thể trực tiếp trấn trụ, lại vì sao phải lo lắng tìm thế thân?

Kỳ Lân huyết chỉ châm đối với sức mạnh của thực thể tà túy, có một chút tác dụng trừ tà, nhưng đối với linh thể lại vô hiệu.

Chỉ thấy Kỳ Lân và Cùng Kỳ đồng thời xuất hiện, triều hai đoàn hắc ảnh tê hống một tiếng rồi lao tới. "Kỳ Lân?" "Cùng Kỳ?" Đổng Xán, Trương Hải Kỳ cùng mấy người Trương gia bỗng nhiên nhìn thấy Kỳ Lân và Cùng Kỳ chân chính.

Đây đều là dị thú thủ hộ của các phân chi khác nhau trong Trương gia.

Kỳ Lân càng là chuyên chúc của Tộc trưởng nhất mạch, thường xuất hiện ở người có huyết mạch thuần chính, địa vị cực cao.

Khẩn tiếp theo, trên thân Trương Trạch xuất hiện hai đoàn hắc ảnh.

Thân ảnh Thanh Ô Tử hiển hiện ra.

Cự đại hắc ảnh của Đại Hắc Thiên càng là trực tiếp che khuất tầm mắt của tất cả thi miết chung quanh.

Trương Trạch tay giơ Ma Đao Thiên Nhận, nhìn trước mắt hai cái nữ khôi đang đánh đến khó phân thắng bại với Kỳ Lân và Cùng Kỳ.

Khác với nữ quỷ bình thường, các nàng đồng thời sở hữu thân thể, nhưng bởi vì nguyên nhân nào đó, vô pháp ly khai Tích Thi Địa này.

Hắn xách đao đứng ở trung gian, cái gì cũng không làm, cũng đủ ảnh hưởng đến trạng thái của nữ khôi. "Hiện tại đầu hàng, cũng thần phục, ta có thể mang các ngươi ly khai nơi này.

Cho mười hơi thở suy xét thời gian." Hai nữ khôi là người Tây Chu, đa phần nghe không hiểu khái niệm giây, Trương Trạch trực tiếp đổi thành đơn vị thời gian cổ đại.

Nếu như có thể thu phục hai Thiên niên nữ khôi này, Câu Linh Khiển Tướng hoặc hứa có thể trực tiếp thăng lên một cái đài giai.

Trương Trạch lời vừa dứt, hai cái song sinh nữ khôi đột nhiên đình đốn.

Cũng chính lúc này, bị Cùng Kỳ chộp lấy cơ hội trực tiếp đụng bay ra ngoài.

Nữ khôi sẽ không nói chuyện, trong miệng phát ra tiếng gầm nhẹ.

Trương Trạch trực tiếp đi tới, dừng lại bên cạnh nữ thi ở bờ sông.

Nhìn kỹ, giống như Trương Trạch suy đoán, hai cỗ nữ thi lớn lên giống nhau như đúc. "Quả nhiên là song sinh tử!" Hắn trực tiếp đem hai cỗ nữ thi phong nhập vào một khẩu thanh đồng quan.

Giống như Ấm Tử Quan, Quỷ Quan lúc trước, trên thanh đồng quan có chín đạo xiềng xích đã phá, nhưng lại có một mặt Hán đại đồng kính khảm vào quan tài.

Đồng kính từ cổ đã có tác dụng tịch tà, đặc biệt là quan quách Hiến Vương chuẩn bị cho ba thế thân sử dụng, tất định không đơn

giản.

Bỗng nhiên Tà Linh Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn đột nhiên khuếch đại, hắc khí bốn phía đột nhiên khuếch tán ra ngoài.

Chỉ thấy nơi Trương Trạch đứng, tất cả người hoặc quỷ linh toàn bộ đều chỉ có thể nhìn thấy một màn đen kịt, căn bản vô pháp nhìn lại tình huống chung quanh.

Năng lực của Tà Linh tuy rằng chủ động công kích không mạnh, nhưng loại thời điểm này sử dụng lại là nghịch thiên.

Đợi bốn phía khôi phục lại, một cái nữ khôi đã bị Cùng Kỳ giẫm tại dưới đất.

Cùng Kỳ há cái miệng lớn hung ác nhìn chằm chằm nữ khôi, không kịp chờ đợi muốn đem nữ khôi trực tiếp nuốt xuống.

Trương Trạch một hồi cười Kỳ Lân, đao trên tay đặt tại cổ của nữ khôi còn lại. "Hơi thở thứ mười!" Trương Trạch nói xong, trực tiếp chuẩn bị huy đao.

Đao thân tràn ngập hắc khí, là sức mạnh linh hồn ngưng tụ từ Câu Linh Khiển Tướng, chuyên môn dùng để công kích linh thể.

Trong Câu Linh Khiển Tướng có một chiêu Thôn Linh cấm thuật, đồng dạng có thể dùng để đối phó quỷ linh.

Nhưng Trương Trạch không định sử dụng, trừ phi vạn bất đắc dĩ.

Một khi sử dụng loại cấm thuật này, sẽ bị linh hồn bên cạnh kháng cự, tương lai vô pháp bảo đảm trăm phần trăm chưởng khống, có chút được không bù mất.

Lục Khố Tiên Tặc tiêu hóa hệ thống bản thân cũng có năng lực cường hóa ngũ thần, trong đó bao gồm cả bộ phận linh hồn.

Lại thấy nữ khôi toàn thân hắc khí trước mắt, đột nhiên hắc khí

chung quanh tan đi.

Quay đầu lại thì thấy thi thân đã bị Trương Trạch thu đi.

Nhất thời đôi mắt đen kịt của nữ khôi tựa hồ hoảng loạn.

Mất đi thi thân cần phải trả giá đắt, nếu như tìm được túc chủ có thể đi ra ngoài thì cũng thôi.

Ma Đao Thiên Nhận trong tay Trương Trạch bỗng nhiên động.

Nữ khôi lập tức quỳ tại trước mắt. "Nguyện ý thần phục?" Đối đãi với nữ khôi như vậy, Trương Trạch cũng do dự giữa chém giết và thu phục.

Ánh mắt nhìn về phía nữ khôi bên cạnh: "Còn ngươi?" Lại thấy nữ khôi bên trái chạy đến trước mặt Cùng Kỳ, muốn đem cái còn lại cứu ra.

Mang theo ánh mắt khẩn cầu, Cùng Kỳ cũng đúng lúc này buông lỏng nữ khôi kia ra.

Hai nữ đồng thời quỳ tại trước mặt Trương Trạch. "Ai là tỷ tỷ?" Nữ khôi quỳ trước mặt lúc nãy ngẩng đầu lên, cái còn lại tự nhiên là muội muội rồi.

Trương Trạch giơ tay. "Câu Linh Thuật!

Thu." Hai nữ trong nháy mắt từ trước mắt biến mất, ngưng tụ tại trên tay Trương Trạch, xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, hiếu kỳ nhìn về phía bốn phía. "Thi thân ta thu rồi, nếu như biểu hiện tốt, đến lúc đó tự nhiên sẽ trả lại." Cương thi cũng có hồn phách của chính mình, nhưng không phải cương thi nào hồn phách cũng đều có thể cường đại đến tình trạng này.

Hiển nhiên hai cái nữ khôi trước mắt dường như được dưỡng thi địa trọng điểm đề thăng thực lực hồn phách. [Chúc mừng túc chủ thu

phục song sinh nữ khôi.] [Thỉnh lựa chọn phần thưởng của ngài.] [1.

Phí Trường Phòng Súc Địa Chi Thuật: Nguyên từ năng lực đặc thù của Phí Trường Phòng, mượn nhờ chưởng khống lực đối với không gian, thuộc về cao thâm âm dương bí thuật.] [2.

Khai khải Huyền Hồ Tế Thế năng lực: Trong hồ lô của Phí Trường Phòng sẽ xuất hiện dùng mãi không hết cố định một loại dược tề phổ thông (ăn không chết người, trị hết bệnh xem vận khí), có khả năng thăng cấp.] Cả hai loại năng lực đều có liên quan đến Phí Trường Phòng.

Hồ lô nguyên bản hắn không định mang theo bên người, vào thời điểm thích đáng có thể trực tiếp ném cho người bên cạnh sử dụng.

Nếu như vào thời điểm mấu chốt có thể phái thượng dụng tràng thì cũng tốt, còn không thì cứ để bên người nhàn rỗi, đợi lúc nào có nhu cầu lại lấy về.

Hiển nhiên dược tề đối với hắn tác dụng không lớn, tuy có thể thăng cấp, nhưng sau này sẽ có cơ hội hoạch đắc loại phần thưởng tương tự. "Ta chọn Súc Địa Chi Thuật." [Chúc mừng túc chủ, hoạch đắc Trường Phòng Súc Địa Thuật.] [Súc Địa Thuật có thể cự ly ngắn di động vị trí, cần hao phí khí huyết.] Phí Trường Phòng Súc Địa Thuật vẫn luôn là một loại thủ đoạn kỳ lạ nhất trong thế giới đạo mộ.

Tích tượng đều cho thấy đích xác có loại thủ đoạn này, nhưng người sử dụng cũng không nhiều.

Nguyên nhân là vì cần hao phí lượng lớn khí huyết nhưng cự ly lại cũng không xa.

Đám người nhìn nữ khôi không thấy đâu nữa, nhìn lại Tích Thi Địa bên cạnh, sớm đã không còn ý định dừng lại. "Chuẩn bị rời khỏi nơi này." Trương Trạch nói xong, nhìn về phía lão đầu dẫn đường

phía trước: "Lát nữa đưa ta đi ngọn núi nơi thụ yêu xuất hiện, sau đó ngươi có thể cầm tiền đi." Lão đầu trước mắt này không giống với tử tôn của hắn.

Ký nhiên đối phương không có giở trò, cũng nên dựa theo ước định cấp một ít tiền.

Tiền đối với hắn cũng không nhiều, nhưng đối với lão đầu sống ở nơi cùng hương tích nhưỡng này lại là một bút thu nhập ngoài ý muốn.

Nhưng lão đầu vừa nghe, lập tức khóc tang mặt: "Mấy vị quân gia, sơn động kia đủ nguy hiểm rồi, các ngài còn muốn đi tìm xà tinh?" "Ta không giấu gì các ngài, xà tinh kia ta cũng chưa thấy, nhưng ta nghe người ta nói, xà tinh có bảy cái đầu, đầu dài thế này này!" Lão dùng tay ra hiệu về ngoại hình xà tinh, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi. "Người trong thôn đều không dám đi qua bên kia, vãng niên tổng có một ít người gan lớn...

Tiền đoạn thời gian, những tên Nhật Bản kia đối với bên đó hiếu kỳ, phái một tiểu đội đi qua." Lão khẩn trương hề hề nói: "Về sau ngài đoán xem?

Những tên lính Nhật kia toàn bộ bị treo ở trên cây." "Cái cây kia ta cổ kế cũng là cái thụ tinh, những người đó bị thụ tinh khống chế, thật dọa người!" Nghe lão đầu nói, mấy người đều có chút buồn cười. "Lão đầu, lại xà tinh lại thụ tinh, rốt cuộc là xà tinh hay thụ tinh?" Tề Thiết Chủy tuy cũng mê tín, nhưng nghe ly kỳ như vậy, tổng cảm giác lời nói không thể tin.

Chương 226

Thường thường những tin tức như này đa phần đều do thôn dân sơn dã gặp quái sự rồi thêm mắm dặm muối dẫn đến.

Nhưng nghe lão đầu miêu tả, Trương Trạch đảo lại cảm thấy lão đầu thực thà. "Như vậy đi, ta cũng không làm khó ngươi, đợi gần đến nơi thì thả ngươi đi." Hắn nói xong trực tiếp lấy ra ba khối ngân nguyên, tâng tâng trên tay: "Muốn hay không, ngươi quyết định." Không có người dẫn đường đồng dạng có thể tìm được, chỉ là cần tốn chút thời gian đi tìm mà thôi.

Nơi gọi là thụ tinh xuất hiện kia, đa phần chính là lối vào của Chiến Quốc mộ.

Lão đầu nhìn ngân nguyên trong tay Trương Trạch, do dự mãi.

Đây chính là thu nhập của hơn một tháng trời.

Tại nơi cùng hương tích nhưỡng kiếm tiền không dễ, hắn cắn răng: "Vậy thành, chúng ta nói trước, chỉ tới bìa rừng kia thôi, phía sau ta cũng không quản nữa." "Bất quá tiểu lão đầu ta nói thật, con đường phía sau đó ta cũng chưa đi, thậm chí người còn sống trong thôn hiện tại hầu như đều chưa từng đi qua." Ngôn ngoại chi ý là Trương Trạch đổi người khác dẫn đường cũng không có khả năng tìm được người.

Hoa Mã Quải khách khí nói: "Lão nhân gia, mời phía trước dẫn đường." Người xuất thân Tá Lĩnh đối với nhà nghèo khổ thái độ phi thường khách khí.

Thuyền cập bờ, ký ức của lão nhân gia tại thi động vừa rồi trực tiếp bị Trương Trạch hạ cổ xóa đi.

Sau khi hắn đi, khó tránh khỏi dễ dàng để lộ tin tức, đối với hắn

hay đối với lão đầu đều không phải chuyện tốt.

Cập bờ xong, phía trước không xa là cửa thôn.

Trương Trạch nhìn thoáng qua, trong thôn cơ bản không thấy được mấy người.

Tề Thiết Chủy nhìn thôn tử, tổng cảm giác thôn tử lớn như vậy không nên chỉ có chút ít người thế này, bất giải hỏi: "Lão nhân gia, người trong thôn đều đi đâu cả rồi?" Lão đầu thở dài: "Hại, từ khi đám quỷ tử biết trong núi có thụ yêu, liền bắt người trong thôn đi dò đường.

Vừa rồi trong thi động kia có không ít hương thân trong thôn..." Hoa Mã Quải và hơn mười người phía sau nghe xong, lập tức nộ mạ: "Lũ súc sinh!" "Cũng đừng quá tức giận, Trần đại soái hiện tại hẳn là đã báo thù cho thôn dân rồi." Hoắc Tiên Nhi chỉ về phía núi rừng xa xa: "Nghe kìa, hình như có tiếng súng." "Đúng là có tiếng súng!" Lão Dương Nhân lắng tai nghe kỹ, xác thực nghe được bên ngoài núi có tiếng súng truyền đến. "Xem ra Trần đại soái đánh tới rồi." Trương Trạch đi phía trước, bên người đi theo mấy người Trương gia, hướng về phía triền dốc đi lên.

Thấy chúng nhân phía sau còn đứng tại chỗ, hắn thúc giục: "Còn không đi trời sắp tối rồi." Lúc này đã tiếp cận hoàng hôn, nhưng quy củ Mạc Kim Giáo Úy là "Kê minh đăng diệt bất mạc kim" (Gà gáy đèn tắt không trộm mộ).

Sắp nghênh đón trời tối, nơi này vốn dĩ đen kịt, ban ngày hay đêm tối cũng không có gì khác biệt.

Hiện tại tòa núi này so với trong nguyên tác sớm hơn mấy chục năm, chưa bị khai phá, hoàn cảnh cũng chưa bị phá hoại.

Trương Trạch gọi Tề Thiết Chủy: "Lão Bát, nhìn đỉnh núi của

ngọn núi này, giống hay không giống hai cái đầu rồng?" Tề Thiết Chủy nhìn chằm chằm phía trước. "Án chiếu phép Tầm long điểm huyệt, ngôi mộ này hẳn là ở cái đầu rồng ngay trước mắt.

Trạch Gia, chúng ta gặp phải một thế Song Đầu Long?" Loại long mạch cách cục này tương đối hiếm thấy. "Không phải song đầu long, là một thật một giả.

Lại về phía sau có cái hồ lô khẩu, đó mới là nơi long đầu chân chính.

Người thiết kế mộ này còn hiểu Tầm long phân kim hơn cả ông đấy." Tề Thiết Chủy lại không tin tà: "Trạch Gia, ta thấy chưa hẳn, hay là chúng ta mỗi người đào một cái?

Thần tiên còn có lúc ngủ gật, huống chi là ngài?" Thấy hắn không tin, Trương Trạch cũng không khuyên nữa.

Lão đầu kia bỗng nhiên quay đầu: "Mấy vị quân gia muốn đi tìm cổ mộ trong núi sao?" Thấy lão đầu tựa hồ nghe ra được, Doãn Tân Nguyệt cảnh giác hỏi: "Lão nhân gia, trước kia cũng có người tìm mộ?" Lão đầu lắc đầu: "Nghe nói những năm đầu thì có, nhưng hiện tại thì mấy năm không có người rồi.

Ta nghe gia gia ta kể, truyền thuyết không biết vào thời nào, Ngọc Hoàng Đại Đế phái một vị thần tiên hạ phàm, biến thành một đại tướng quân, giúp hoàng đế đương thời đánh giặc." Câu chuyện này tựa hồ ký ức cũng không rõ ràng lắm, hơi suy nghĩ một chút mới tiếp tục kể. "Đương thời công thành viên mãn phi thăng, nhục thân của ngài và bảo khí dùng lúc đánh giặc được táng cùng một chỗ.

Mộ huyệt kia so với hoàng đế còn tốt hơn, nếu không sao gọi là thần tiên chứ!" Tề Thiết Chủy nghe lão đầu hình dung, trong lòng xác định phía trước khẳng định có mộ.

Án chiếu vừa rồi Trương Trạch nhắc nhở, phong thủy sơn mạch có chút quái dị, tựa hồ có hai cái bảo huyệt phong thủy cực giai. "Trạch Gia, chẳng lẽ Chiến Quốc mộ kia và Thần Tiên mộ của lão nhân gia là hai người khác nhau?" Trương Trạch cười cười: "Có hai cái mộ, nhưng không phải hai người.

Ngươi ở lại đây, ta tiếp tục đến hồ lô khẩu phía trước, nơi thụ tinh xuất hiện xem thử." Hiện tại sơn thể còn hoàn chỉnh, nhưng lối vào chân chính kỳ thực chỉ có một chỗ.

Mộ huyệt phía trước kia thỏa thỏa là nghi trủng (mộ giả).

Bất quá Tề Thiết Chủy cũng không phải kẻ ngốc.

Trương Trạch nhìn về phía Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, lại nhìn về phía Hoa Mã Quải: "Mấy người và Lão Bát ở lại chỗ này.

Lão Bát gần đây cũng đi theo Kim Bàn và Tôn Quốc Phụ hai vị tiền bối học được chút da lông của phân kim định huyệt, có thể tìm được lối vào mộ huyệt." Nói xong lại nhìn về phía những người còn lại.

Doãn Tân Nguyệt vẫn luôn ở bên cạnh, đã chuẩn bị sẵn sàng, trên đường đi sớm đã thay thành tiện trang thích hợp dã ngoại.

Tiểu Ca, Đổng Xán, Trương Thụy Lâm, Hoa Linh, Hoắc Tiên Nhi cùng người của đương án quán ba người đi theo bên này.

Ngô Lão Cẩu dắt theo chó, bắt đầu chuyển du trong rừng, đem xác thi miết kia mang theo bên người dùng để che giấu mùi người trên thân.

Nhân số cơ bản chia đôi, vừa vặn mỗi bên một nửa.

Lão đầu kia thấy đã đến địa phương, cầm tiền liền trực tiếp rời đi.

Chúng nhân hướng về phía hồ lô khẩu phía trước đi đến, cự ly kỳ

thực cũng không xa, không bao lâu liền tìm được địa phương.

Trương Trạch nhìn cánh rừng phía trước, lại thấy Trương Hải Diêm nằm rạp trên mặt đất ngửi ngửi. "Dưới chân ta có tầng đất nện, mang theo một cỗ mùi tanh nhàn nhạt..." Lại thấy con chó nhỏ ba tấc (Tam Thốn Đinh) mà Ngô Lão Cẩu nuôi cũng dừng lại bên cạnh. "Mũi ngươi so với mũi chó còn dùng tốt hơn nhiều." Trương Hải Hà đứng bên cạnh trêu chọc. "Tránh sang một bên, còn không mau lấy công cụ?" Không đợi cái gì nữa, Trương Thụy Lâm và Đổng Xán hai người hạ xẻng. "Chờ ngươi động thủ thì rau kim châm cũng lạnh rồi." Trương Thụy Lâm khí lực cực đại, tại Trương gia vốn am hiểu đụng chạm đạo động, thông qua khí vị bùn đất phán đoán vị trí cửa mộ chính là sở trường, cũng không cần đi kiểm tra trắc nghiệm, trực tiếp một xẻng xuống dưới, lại phát hiện dưới đất thập phần tơi xốp, mang ra một mảnh đất màu đỏ tươi, có một cỗ mùi huyết tinh kỳ lạ.

Ngô Lão Cẩu thấy thế rảo bước tiến lên. "Huyết thổ." Thứ này lại quá quen thuộc: "Tiền bối, lại là một tòa Huyết Thi mộ." Xem quy mô nơi này, Huyết Thi mộ còn lớn hơn nhiều so với cái ở ngoại ô Trường Sa lần trước.

Hoa Linh quay đầu nhìn về phía Tề Thiết Chủy bên kia.

Xa xa nhìn lại, lại nghe thấy bên kia đột nhiên truyền đến tiếng Tề Thiết Chủy kinh kêu một tiếng: "Đại sự bất diệu!" Khẩn tiếp theo thấy Hoa Mã Quải dẫn người từ dưới đất đào ra một tòa tháp đầu người, bên trên là một cái đỉnh đồng khổng lồ.

Nhìn thứ đào ra, Tề Thiết Chủy sờ trán: "Các vị, chớ có đào nữa.

Ta vừa rồi bốc một quẻ, mộ huyệt chỗ này nếu đi vào là thập tử vô sinh!" "Tề tiên sinh, cửa động ta cho người lấp lại, xem ra bên phía Trạch Gia mới là lối vào chân chính." Lão Dương Nhân triều phía bên kia nhìn lại, bỗng nhiên hô: "Sư huynh, hình như đào xong đạo động

rồi, ta cũng mau qua đó đi." Đợi mấy người chạy tới thì Tiểu Ca đang dùng ngón tay kẹp gạch tường mộ ra. "Sư huynh, ở đây..." "Suỵt, đang phá giải cơ quan." Chá Cô Tiếu nhìn kỹ phía dưới, thấy Trương Thụy Lâm lấy ra một cái ống thanh đồng.

Niên đại này không có ống hút, Trương Trạch đang dùng nó để dẫn phàn toan (axit phèn) bên trong ra.

Không ngờ Trương gia lại có thứ tốt này. "Bên trong toàn là phàn toan dùng để luyện đan, nếu như đánh vỡ tường đạo động này, số axit vô cơ này sẽ trong nháy mắt tưới lên người ta, lập tức thiêu đến ngay cả da cũng không còn." Ngô Lão Cẩu nghe xong trong lòng không dễ chịu.

Nếu Huyết Thi mộ lần trước cũng như vậy, thì ba người gia gia, cha và nhị ca khủng phạ đã biến thành huyết thi ngay tại chỗ rồi.

Bài xuất hết phàn toan, gạch mộ rất nhanh bị tháo dỡ.

Chúng nhân xuống mộ tại phía bắc, trên mặt đất là một tảng đá nguyên khối khắc đầy cổ văn tự.

Bốn phía mộ thất có tám ngọn trường minh đăng đã tắt.

Ở giữa bày một cái đỉnh vuông bốn chân.

Kỳ đặc nhất là cỗ quan tài đá ở phía nam mộ thất, mộ đạo ở ngay sau quan tài đá, nhưng khẩu thạch quan này cũng không phải bình thường.

Nhìn thạch quan trước mắt, Trương Trạch nhớ kỹ trong quan quách, tựa hồ chỉnh cái cổ mộ nguyên bản chủ nhân là Chu Mục Vương.

Mấy người bên cạnh toàn bộ đều đi vào.

Nại hà không gian trong mộ có hạn, Hoa Mã Quải cùng những

người đến sau chỉ có thể tạm thời ở lại bên ngoài.

Trương Trạch nhìn cũng không nhìn, trực tiếp đi về phía nam.

Tiền thế trên mạng cũng thấy có người bàn về Lỗ Thương Vương.

Ban đầu xuất hiện huyết thi trong quan tài phi thường lợi hại, chưa ra khỏi quan tài mà thi khí đã trùng thiên.

Về sau trong mộ xuất hiện huyết thi, thực lực mới đầu so với Tiểu Ca lược cường vài phần, nhưng cuối cùng bị giết chết.

Nhân thử đoạn định, bị đặt trong thạch quan tự nhiên là người bị lôi ra đầu tiên - Chu Mục Vương.

Do đặc điểm của Ngọc Dũng, trong quá trình thoát da trùng sinh, trực tiếp sẽ đem cả lớp da lột xuống, đi ra tất định bạo phát thành huyết thi.

Lỗ Thương Vương cũng vì cách làm của mình mà gặp báo ứng, cùng Chu Mục Vương một cái kết cục, đồng dạng cũng biến thành huyết thi.

Chương 227

Hoàn chỉnh Ngọc Y tại thời kỳ Tây Chu phi thường trân quý, y phục chỉ có một bộ, tự nhiên cũng chỉ có thể có một người sở hữu trường sinh.

Trừ phi có một cái tại thời Chiến Quốc bị xử lý, nếu không trong mộ tất định có hai cỗ huyết thi.

Bên người hắn bỗng nhiên xuất hiện hai nữ tử mặc vũ y, dung mạo giống nhau.

Không thể không nói hai cái nữ khôi khi còn sống cũng là tuyệt sắc mỹ nữ.

Mãn thân quỷ khí khiến không khí trong cả mộ thất nhất thời trở nên âm lãnh.

Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân đi tới.

Nhìn thanh đồng đỉnh, Chá Cô Tiếu lập tức lật người lên, thấy bên trong toàn là những cái đầu lâu khô.

Y phục của xác khô đã mục nát hết, trên thân những xác khô kia còn đeo trang sức bằng ngọc.

Người Bàn Sơn nhất mạch từ trước tới giờ không để ý những thứ này, nhìn thoáng qua liền không quan tâm nữa.

Những xác khô này chất đống cùng một chỗ khiến hắn bỗng nhiên nhớ tới tháp đầu người lúc trước, nhất thời nhíu mày, lập tức nhảy về mặt đất.

Trương Hải Diêm nhìn thấy nói: "Tứ gia, nếu ta không nhớ lầm, thời kỳ Chu triều vị trí này bày thanh đồng đỉnh, đa phần đều là vì hiến tế người chết đi?" Chá Cô Tiếu nhìn thanh đồng đỉnh trước mắt, bỗng

nhiên nhớ tới trong một tòa cổ mộ khác tựa hồ cũng có loại bài thiết tương tự.

Trương Hải Kỳ ở bên cạnh đối với cổ văn có chút nghiên cứu, tỉ mỉ đi kiểm tra cổ văn tự trên mặt đất, nhưng tựa hồ tịnh không tìm được tin tức hữu dụng nào. "Sư huynh, trong Hiến Vương mộ hình như có một khẩu thanh đồng đỉnh, chủ yếu là để chuẩn bị cho lúc mộ chủ thành tiên dùng để tế thiên." Nhìn khẩu thanh đồng cự đỉnh trước mặt, bên trong đồng dạng bày biện thi thể, ngâm trong dầu mỡ, nhìn dáng vẻ cũng là chuẩn bị cho mộ chủ nhân. "Lại một hoàng đế vọng tưởng đắc đạo thành tiên..." Lời vừa dứt, đột nhiên trong mộ truyền đến tiếng gầm giận dữ khủng bố.

Nắp quan tài mãnh liệt run lên.

Tiểu Ca đột nhiên nhìn chằm chằm thạch quan bên cạnh, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt tử tử nhìn chằm chằm thạch quan đó. "Tộc trưởng!" Trương Hải Kỳ gọi Trương Trạch một câu, lại phát hiện Trương Trạch giờ phút này sớm đã đứng ở nơi cách thạch quan chưa đến hai mét. "Lạc lạc." Thi ngữ quen thuộc đột nhiên xuất hiện, thanh âm kia không phải từ trong quan tài truyền ra, mà là từ trong miệng Tiểu Ca truyền ra.

Tiểu Ca đang thăm dò phản ứng của vị trong quan tài.

Trương Trạch mục quang nhìn chằm chằm quan tài, lại nghe nắp quan tài đột nhiên hướng lên trên lật một cái, bắt đầu kịch liệt run rẩy.

Song sinh nữ khôi bên cạnh Trương Trạch lẳng lặng thủ tại bên cạnh, nhìn chằm chằm vị quân vương đem hai người các nàng tuẫn táng trong quan tài, trong mắt hai người mang theo cừu hận không thể che giấu.

Có thể luyện thành nữ khôi lợi hại như thế, nhất định phải trải qua nỗi đau đớn như phi nhân, mang theo oán khí hạ táng mới có thể luyện

thành tống tử lợi hại nhất.

Thời kỳ Tây Chu so với Ân Thương, số lượng tuẫn táng có sở giảm bớt, nhưng lại tương đương tàn nhẫn.

Nếu như không phải Trương Trạch khống chế song sinh nữ khôi, hai tỷ muội các nàng khủng phạ hiện tại đã triều quan tài xông lên rồi.

Ngô Lão Cẩu nghe tiếng ếch kêu quỷ dị trước mắt, cùng trong ký ức giống nhau như đúc.

Khủng phạ trong bút ký của hắn lại muốn nhiều thêm một ít ghi chép.

Bất quá Ngô Lão Cẩu có chừng mực, phàm là cổ mộ đặc thù, xưa nay sẽ không ghi vào bút ký.

Trương Trạch bỗng nhiên cũng mở miệng: "Lạc lạc lạc ~" Mấy người đứng xem phía sau chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi.

Loại thanh âm này cũng không phải mỗi người đều có thể nhẹ nhõm mô phỏng được.

Tề Thiết Chủy nhìn sang: "Mấy vị, sẽ không phải cũng biết loại thi ngữ này chứ?" Trương Hải Kỳ lắc đầu: "Tiền bối Sơn tự bối và Thụy tự bối ta không biết, nhưng người Hải tự bối chúng ta không cần hiểu cái này." Hải tự bối chỉ quản điều tra, hầu như rất ít xuống mộ.

Trương Thụy Lâm lại trầm giọng: "Tộc trưởng và Tiểu Ca đang cùng Chu Mục Vương đàm phán." "Thật không nghĩ tới, đường đường Chu Mục Vương bị người ta nhét vào một cái quan tài như thế này, bị đặt ở ngay cửa, có khác gì giữ cửa đâu?" Ở vị trí này, mỗi người muốn đi qua đều dễ dàng kinh động vị ở trong quan tài, tin tưởng hắn cũng không thích cấp người giữ cửa.

Trương Trạch vừa rồi câu đầu tiên là tuân vấn thân phận đối

phương.

Tiểu Ca ngữ khí tương đối khách khí, chỉ nói là mượn đường, đi vào trong mộ tìm kiếm tín vật quan trọng trong tộc. "Lạc lạc...

Lạc lạc lạc..." (Người Trương gia thì thế nào?

Dám xuất ngôn bất tốn như thế...) Thông qua câu thông có thể nghe ra Chu Mục Vương phi thường tức giận.

Nhưng Trương Trạch lại từ từ nhếch khóe miệng. "Chu Mục Vương, Chu triều đã diệt vong mấy ngàn năm, hiện tại thời đại đã thay đổi rồi!

Nghe ý tứ này, là muốn dạy ta làm việc?" Lời vừa dứt, hắn đột nhiên cưỡi Hắc Kỳ Lân nhảy lên thạch quan, trong tay cầm đao.

Song sinh nữ khôi đứng tại bên người.

Kỳ Lân phát ra một tiếng nộ hống, một cước nộ đạp thạch quan. "Oanh!" Thạch quan bề mặt thậm chí xuất hiện vết rạn nứt nông. "Dám động đậy, ta hiện tại khiến ngươi phấn thân toái cốt.

Muốn hay không thành thành thật thật, ta cho ngươi một cái mộ thất thanh tịnh?" Trực tiếp không dùng thi ngữ nữa.

Vừa rồi Lão Dương Nhân vừa mở miệng hắn đã giận, chứng minh Chu Mục Vương mang theo ý thức sinh tiền, điểm này không phải huyết thi phổ thông có thể so sánh.

Chúng nhân đợi một hồi, phát hiện thạch quan không còn bất kỳ động tĩnh nào nữa.

Trương Trạch cưỡi Kỳ Lân đi vào trong mộ đạo.

Vô luận là Chiến Quốc hay Tây Chu cổ mộ, thông đạo đều phi thường khai khoát, đừng nói cưỡi Kỳ Lân, thả Tiểu Cửu ra đều có thể cưỡi đi bên trong.

Chúng nhân phía sau ngẩn ra nửa ngày. "Long Vương Gia bá khí!" Tề Thiết Chủy đi ngang qua thạch quan, cẩn thận từng li từng tí nhìn thoáng qua vết rạn nứt mạng nhện trên quan tài.

Cú đạp vừa rồi gây cho thạch quan phá hoại mang tính thực chất.

Tuy tịnh sẽ không ảnh hưởng kết cấu bản thân quan tài, lại thực thực tại tại làm kinh sợ vị ở trong quan tài.

Hoắc Tiên Nhi quay đầu nhìn thoáng qua quan tài ở lối vào, nhìn về phía Trương Trạch đang cưỡi Kỳ Lân phía trước hỏi: "Trạch Gia, trong quan tài kia thật sự là Chu Mục Vương?" Cảm giác có chút vô pháp tin tưởng, đường đường Tây Chu đế vương sẽ bị người ta đặt tại cái địa phương này. "Là hắn, mộ thất thâm xử nguyên bản là mộ của hắn, chẳng qua bị người cưu chiếm thước sào (chim cưu chiếm tổ chim khách)." Hắn vừa nói vừa mang theo Kỳ Lân đi về phía trước.

Người phía sau nhìn nội dung bích họa trên hai bên tường, miêu tả tựa hồ thật sự giống như lão đầu lúc trước nói.

Một tướng quân đánh trận, xác thiết là một chư hầu nước Lỗ phi thường biết đánh trận.

Mộ đạo đi đến tận cùng là một gian mộ thất mái vòm hình cung.

Trong mộ bày bảy cỗ quan tài đá, vừa vặn bảy cái. "Thất Tinh Nghi Quan!

Mộ chủ nhân là người trong nghề a!" Nhìn bảy cỗ quan tài trước mắt, mọi người cầm đèn pin soi rọi, nhưng ánh sáng lại chẳng chiếu được bao xa.

Trương Trạch phán đoán tường ở hai bên hẳn là đều đã bị bôi dược liệu hấp thụ ánh sáng.

Không gian bốn phía vô cùng khoáng đạt, ngay tại lối vào vừa rồi là một cánh ngọc môn khổng lồ, vô cùng thông thấu.

Ngọc môn khóa chặt, trên cửa điêu khắc hai bức tượng ác quỷ địa ngục.

Ác quỷ bên trái tay cầm quỷ trảo, tên còn lại tay giơ một cái ấn tỷ, toàn thân đen kịt.

Ngay cả bản thân bức tượng cũng đều được bôi loại dược liệu hấp quang kỳ lạ kia. "Cánh cửa này được người ta mở ra từ khi nào?" Tề Thiết Chủy chằm chằm nhìn ngọc môn phía sau.

Vừa rồi lúc đi vào, hắn không hề phát giác có ai động vào cơ quan. "Không nhìn rõ." Trương Hải Diêm quét mắt nhìn mấy người Trương gia: "Tại hiện trường mỗi người đều có khả năng." Với tốc độ phá giải cơ quan của người Trương gia, hầu như chỉ cần một lần chạm mặt là đã trực tiếp phá được cơ quan trên cửa. "Trước tiên xem trên đường có ghi chép về sự tích mộ chủ hay không đã." Trương Hải Kỳ đứng trước bức bích họa trên tường. "Trên thạch quan cũng có." Hoắc Tiên Nhi đứng bên cạnh cỗ thạch quan đầu tiên.

Nội dung bên trên, nàng có thể đọc hiểu ngay. "Trên này nói, mộ chủ là một phương chư hầu của nước Lỗ, người này trời sinh có một chiếc Quỷ Tỳ, có thể mượn binh từ địa phủ." Đọc đến đây, nàng bỗng nhiên nhìn về phía Trương Trạch: "Long Gia, lẽ nào thứ trong tay ngài chính là Quỷ Tỳ?" "Không, Quỷ Tỳ tổng cộng có hai cái, thứ trong tay ta chỉ là một trong số đó." Trương Trạch nhớ rất rõ, Quỷ Tỳ trong mộ thực chất vẫn luôn ở đây.

Mặc dù năm đó Uông Tàng Hải có khả năng đã lấy đi, nhưng có thể khẳng định, hiện tại cái Quỷ Tỳ kia chắc chắn vẫn nằm bên trong.

Chương 228

Đối với người cầm Quỷ Tỳ, Kỳ Lân Huyết là một điều kiện vô cùng tất yếu.

Hoắc Tiên Nhi tiếp tục xem nội dung phía sau. "Về sau, vị chư hầu này vì đánh đâu thắng đó, được Lỗ Quốc Công phong làm Lỗ Thương Vương." "Nhưng có một ngày, hắn đột nhiên cầu kiến Lỗ Quốc Công, nói nhiều năm mượn binh địa phủ, hiện tại địa phủ có tiểu quỷ tạo phản, cần phải về địa phủ trả nhân tình cho Địa Quân." "Lỗ Quốc Công đương thời chuẩn tấu, Lỗ Thương Vương dập đầu một cái rồi lập tức tọa hóa." Doãn Tân Nguyệt cũng đi tới, nhìn những văn tự bên trên. "Nếu nói như vậy, Quỷ Tỳ của chúng ta há chẳng phải cũng có thể triệu hoán quỷ binh địa phủ hay sao?" Những người xung quanh đi tới lại không quá tin tưởng.

Hoa Mã Quải mặc quân trang đi tới, cũng nghe mấy người miêu tả lại ghi chép. "Ta đi theo Đại soái nhiều năm, những ghi chép kiểu này gặp không ít, đa phần đều là người xưa thổi phồng miêu tả mộ chủ, chuyện triệu hoán thiên binh thiên tướng nhiều không đếm xuể!" Đối với loại ghi chép này trong cổ mộ, hắn sớm đã không tin.

Mấy người vây quanh sáu cỗ quan quách bên cạnh xem xét một hồi.

Hoa Mã Quải sau khi nhận được báo cáo, quay đầu khen ngợi Trương Trạch: "Trạch Gia, đã kiểm tra toàn bộ, nội dung trên tất cả thạch quan trong mộ thất đều giống nhau y hệt." Thế nhưng đúng lúc này, một trong số các cỗ quan quách bỗng nhiên truyền ra tiếng kêu cổ quái. "Lạc lạc..." Thanh âm cũng không rõ ràng.

Khí thế cũng nhỏ hơn so với cái ở bên ngoài trước đó một chút.

Tam Thốn Đinh trong tay Ngô Lão Cẩu lúc này đang vây quanh một cỗ thạch quan, không ngừng sủa điên cuồng về phía đó. "Lại là một cỗ Huyết Thi?" Nghe động tĩnh trong quan tài, mấy người lập tức vây lại.

Trong tay Lão Dương Nhân cầm Toản Thiên Tác, Chá Cô Tiếu chằm chằm nhìn thạch quan trước mắt, chuẩn bị tung một cước đá bay nắp quan tài. "Chẳng lẽ bên trong là Lỗ Thương Vương?" Hoa Linh trong tay cũng cầm Khổn Thi Tác, nhìn về phía vị trí đông nam, thuận thế đốt một cây nến.

Trương Trạch lấy ra tấm bản đồ vẽ tay trước đó. "Thúc công, dựa theo bản đồ chỉ thị, nơi này chỉ là một khu vực của cổ mộ.

Cũng chính là nói, nơi này tuy rằng có một Lỗ Thương Vương, nhưng Lỗ Vương Cung chân chính thực tế là một ngôi mộ Tây Chu, bị người khác chiếm cứ!" Trương Thụy Lâm nhận lấy nhìn thoáng qua, sau đó lại nhìn về phía bốn phía.

Trương Trạch căn cứ quyển "Nhiếp" trong Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật, đem "Quan Bàn Biện Cục Chi Thuật" truyền cho Trương Thụy Lâm.

Như vậy có thể không cần dùng la bàn và kim châm phối hợp, trực tiếp thông qua long, sa, huyệt, thủy, hướng trong mộ để tìm ra vị trí mộ Tây Chu. "Yên tâm, cứ an tâm xử lý Thất Tinh Nghi Quan, ta dẫn người trực tiếp đào một cái đạo động đi qua." Thủ pháp của người này Trương Trạch rất yên tâm.

Phải biết rằng, trong nguyên tác hắn có thể trực tiếp đào đạo động chuẩn xác vào mật thất trong quan phủ được bố phòng kín không kẽ hở.

Trong cổ mộ phong thủy đặc thù, Chu Mục Vương lựa chọn mộ huyệt, tất định là nơi gia cát hàm bị.

Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân và Hoa Linh ba người chằm chằm nhìn quan tài.

Đồng thời Chá Cô Tiếu tung một cước đá văng quan quách.

Từ bên trong đột nhiên nhảy ra một cỗ Huyết Thi.

Ngay sau đó quan tài bên cạnh cũng bất thường, trong đó truyền đến tiếng hít thở khủng bố.

Tề Thiết Chủy thấy thế lập tức hoảng sợ: "Hỏng rồi, sáu cỗ quan tài còn lại cũng sắp xảy ra vấn đề rồi!

Nơi này nhìn thế nào cũng không giống long huyệt thích hợp, Lỗ Thương Vương bày ở đây không phải rõ ràng là muốn sau khi chết không được an ninh sao!" Lại nhìn hai cái nhĩ thất bên cạnh, bên trong bày hai cỗ mộc quan.

Hai bên là mộ thất bồi táng, trong quan tài đa phần là thê thiếp hoặc người hạ nhân được sủng ái bên cạnh.

Chá Cô Tiếu đột nhiên mạnh mẽ sử ra Khôi Tinh Thích Đấu về phía Huyết Thi.

Lại phát hiện động tác của Huyết Thi thập phần linh hoạt, không giống tống tử bình thường.

Cương thi bình thường đa phần khớp xương cứng ngắc.

Lúc ban đầu không thể đi lại, chỉ có thể dùng nhảy, đa phần là khiêu cương. "Huyết Thi này bị người ta ngâm trong huyết thủy, vô cùng lợi hại!" Tiểu Ca đột nhiên nhảy lên đầu Huyết Thi, hai chân kẹp chặt đầu tống tử.

Dự định trực tiếp vặn gãy đầu Huyết Thi.

Tê!

Huyết Thi không ngừng phát ra tiếng lạc lạc khủng bố.

Thanh âm này lại làm kinh tỉnh Tiểu Thanh trong không gian Thao Thiết của Trương Trạch.

Trong không gian hiện tại có thể nghe và nhìn thấy tình hình bên ngoài.

Tiểu Thanh ngủ say đã lâu, đột nhiên tỉnh lại, ngoại hình đã lớn bằng Hắc Mao Xà trưởng thành.

Điểm khác biệt là thông thể màu xanh lục, mọc lông rắn kỳ lạ.

Nghe thấy tiếng Huyết Thi kêu, liền lập tức dừng lại ở bên cạnh, tò mò nhìn Huyết Thi trước mắt. "Hình như nó đói bụng!" Ngô Lão Cẩu mang theo Tam Thốn Đinh bên người, lúc này cùng Trương Hải Diêm hợp lực áp chế thạch quan bên cạnh.

Những người khác phân biệt đi đối phó mấy cỗ quan tài dị thường còn lại.

Hai người khí lực không lớn, nắp quan tài đột nhiên bị hất bay ra ngoài.

Trong đó một cỗ cương thi toàn thân mọc đầy lông đen đột nhiên muốn nhảy ra.

Lông đen trên người cương thi trông giống như nấm mốc.

Nhưng đó là lông do thi khí nồng liệt hình thành.

Loại cương thi như vậy, đa phần là lại có người cố ý khiến thi thể trong cổ mộ thi biến.

Trương Trạch thấy thế rảo bước tiến lên, hai tay đặt ở hai bên đầu tống tử.

Rắc!

Tùy ý lay động, đầu tống tử trực tiếp xoay một vòng một trăm tám mươi độ.

Cuối cùng mặt hướng về phía trước mặt Trương Hải Diêm. "Á..." Trương Hải Diêm bị khuôn mặt cương thi dữ tợn trước mặt dọa cho giật mình: "Tộc trưởng, ngài cố ý phải không?" Trương Trạch cũng không rảnh để ý tới hắn.

Tiểu Ca và Chá Cô Tiếu đồng thời đối phó Huyết Thi, trực tiếp áp chế Huyết Thi lại.

Nhưng Huyết Thi khí lực cực lớn, thân thể cũng vô cùng kiên nhận.

Sức mạnh của Tiểu Ca không thể trực tiếp bẻ gãy cổ Huyết Thi.

Liền thấy hắn trực tiếp rút đao, cứa cổ Huyết Thi.

Vừa nhìn thấy cảnh này, thanh xà trên mặt đất đột nhiên mắt sáng lên.

Chằm chằm nhìn Huyết Thi, thấy từ trong Huyết Thi chui ra một con trùng tử màu đỏ tươi.

Nhìn thấy chỉ có một con, không đợi Tiểu Ca bên cạnh nhìn rõ trùng tử trông như thế nào, nó đã chui tọt vào miệng rắn.

Thi Miết Vương!

Đây vốn là thức ăn yêu thích nhất của Hắc Mao Xà.

Đáng tiếc chỉ có một con, nếu không Tiểu Thanh đa phần cũng có thể sản sinh biến dị.

Lại nhìn sang bên cạnh, mấy cỗ quan tài còn lại, nắp quan tài toàn bộ đều bị người ta mở ra.

Cương thi bên trong, không một ngoại lệ toàn bộ đều bị vặn gãy cổ.

Thủ pháp đều mô phỏng động tác vừa rồi của Trương Trạch, chỉ là biên độ không khoa trương như vậy.

Cỗ cương thi cuối cùng bị Hoa Mã Quải dẫn người dùng lưới cá trói lại, tưới dầu hỏa, đang hừng hực bốc cháy.

Trong ánh lửa, Trương Thụy Lâm dẫn theo Trương Hải Hà cùng bảy tám thủ hạ của Hoa Mã Quải, không biết từ lúc nào đã từ trong một cái đạo động cao bằng người đi ra.

Thì ra vừa rồi Hoa Mã Quải đem mấy binh sĩ xuất thân từ doanh Công binh quật tử, toàn bộ phái cho Trương Thụy Lâm làm trợ thủ.

Chỉ trong nháy mắt, đã đào xong cái đạo động trước mắt. "Mẹ kiếp, tiền bối, cái này đâu phải đào đạo động, ngài trực tiếp đào một cái dũng đạo (đường hầm) luôn rồi a!" Trương Thụy Lâm tùy ý phủi đất trên người. "Tộc trưởng, đã đào thông sang mộ đạo khác, hẳn là thuộc về mộ Tây Chu." Hắn kinh ngạc nhìn thoáng qua sáu bảy cỗ cương thi bị xử lý trong mộ thất.

Chương 229

Ngẩn người một chút, mới nói: "Mọi người theo ta." Hướng đạo động cũng không thẳng tắp, thậm chí có một đoạn còn làm ngã ba.

Nhưng không thể không nói, loại thủ pháp đào đạo động đặc biệt này, đích xác phi thường cao minh. "Cao tay a!" Tề Thiết Chủy và Trương Hải Diêm đứng cùng một chỗ, dọc theo xung quanh đi tới một đoạn.

Trương Thụy Lâm đem lộ tuyến phía trước đơn giản bổ sung vào mặt sau tờ giấy. "Tộc trưởng, mộ đạo phía sau lúc ta đánh vào, nhìn thấy là một phong cách hoàn toàn khác biệt với mộ Tây Chu.

Quy cách tất cả trong mộ thất đều cao hơn xa so với cái tên chư hầu nước Lỗ bên ngoài kia." Trương Trạch theo đó xuyên qua đạo động, tiến vào mộ đạo phía sau.

Độ rộng mộ đạo ba bốn mét, cùng với mộ Tây Chu ở Long Lĩnh gặp trước đó, quy cách hầu như giống nhau như đúc.

Điểm khác biệt là ngôi cổ mộ này được tu kiến càng thêm hoàn thiện.

Tiểu Ca men theo vách tường đi, ngón tay nhẹ nhàng tiếp xúc mấy chỗ trên tường thể.

Rất nhanh liền dừng lại.

Nhìn động tác của Tiểu Ca, Trương Trạch biết, Tiểu Ca đã tìm được ám môn.

Chờ Hoa Mã Quải dẫn người phía sau tiến vào, thấy Tiểu Ca hơi dùng sức, trực tiếp đẩy ra một đạo phiên môn (cửa lật). "Tốc độ thật kinh khủng!

Trạch Gia tộc nhân người nào người nấy đều là cao nhân biến thái như vậy sao?" Hắn cũng không lâu trước đó mới biết được, Trương Trạch đã trở thành tộc trưởng Trương gia.

Làm tộc trưởng, tự nhiên công nhận thực lực mạnh nhất.

Tình hình thu phục Nữ Khôi trước đó, hiện tại ký ức vẫn còn mới mẻ.

Nhất là Nữ Khôi cùng con thanh xà kia, hiện tại đều đi theo bên cạnh Trương Trạch.

Vừa mới xuyên qua ám môn, bên cạnh liền có lượng lớn bầy Thi Miết đột nhiên bị kinh động, lao về phía này bao vây.

Trương Trạch thấy thế liếc nhìn phía trước, một giây sau đột nhiên xuất hiện bên ngoài bầy Thi Miết ngay trước mắt Trương Thụy Lâm. "Phí Trường Phòng Súc Địa Thuật?" Trương Thụy Lâm thấy Trương Trạch dễ dàng dùng ra bí thuật như vậy, lập tức nghiêm túc nhắc nhở: "Tộc trưởng, Súc Địa Thuật trong cơ mật Trương gia cũng có ghi chép đơn giản.

Cần phải hao phí lượng lớn khí huyết, nếu không phải thời khắc mấu chốt, thiết không thể tùy ý lạm dụng, nếu không sẽ làm giảm tuổi thọ!" Sự sụt giảm tuổi thọ, đối với người Trương gia mà nói, là chuyện tày đình.

Tuy người Trương gia tuổi thọ cực dài, nhưng mấy ngàn năm nay cái mà Trương gia chân chính theo đuổi, thực tế là sinh mệnh vĩnh hằng.

Trương Trạch tùy ý ăn một viên Cửu Chuyển Hùng Xà Hoàn, lập tức cảm giác khí huyết vừa tiêu hao được bổ sung trở lại. "Thúc công, khí huyết đã đủ, không cần lo lắng.

Ta chỉ thử xem, Súc Địa Thuật rốt cuộc lợi hại đến mức nào!"

Không lâu sau liền thử ra được rồi.

Cảm nhận trong khoảnh khắc vừa rồi vô cùng rõ ràng.

Hoàn toàn không ngờ loại bí thuật trong truyền thuyết này lại thật sự tồn tại.

Vốn tưởng rằng thần thú trong Sơn Hải Kinh có nhiều loài chân thực tồn tại cũng đã đủ kinh thế hãi tục.

Không ngờ tới, loại bí thuật trong truyền thuyết này cũng chân thực tồn tại.

Trương Thụy Lâm trước đó đã đánh xong đạo động, lúc này Đổng Xán phóng ra Kỳ Lân Huyết, đem tất cả Thi Miết xung quanh nháy mắt kinh lui.

Trương Hải Kỳ đem dược vật Hoa Linh phân phối chia một ít cho Đổng Xán. "Dược chỉ huyết vừa vặn có thể trị tận gốc chứng trạng vết thương người Trương gia khó khôi phục." Đổng Xán nhìn hiệu quả dược phấn, lập tức kinh hỉ hỏi: "Tộc trưởng, dược phấn như vậy, có thể chế tác số lượng lớn sao?" "Đương nhiên có thể." Trương Trạch vừa mới nhìn qua, Hoa Linh đã trả lời trước vấn đề này.

Dù sao hiện tại hầu như tất cả dược vật đều do nàng phụ trách.

Trong đó phối tỷ lệ dược vật, toàn bộ đều không có ghi chép văn tự, mỗi một loại đều ghi ở trong đầu nàng.

Trương Trạch đồng thời cũng đã mở ra cường hóa não lực.

Khả năng tư duy bắt đầu dị thường so với người thường, giúp việc khai phát dược vật thường xuyên đều có phát hiện mới. "Nhưng muốn phối ra những dược này, cần thu thập kỳ trân dược liệu.

Trạch Gia muốn mở chuỗi tiệm cơm tương tự như Tân Nguyệt Phạn Điếm, chính là dùng để thu thập lượng lớn dược liệu." Nghe

giải thích, Đổng Xán mới biết được, cái gọi là phát triển trước đó, là đã cân nhắc đến rất nhiều phương diện. "Trước đó nghe Tộc trưởng an bài, ta ẩn ẩn cảm giác, Tộc trưởng dường như đang âm thầm chuẩn bị trước cho chuyện gì đó." Trương Hải Hà cẩn thận suy nghĩ các loại an bài trước đó của Trương gia.

Trong lòng bỗng nhiên có suy đoán. "Hà Tử, quên rồi sao?

Tộc trưởng chính là có thể dự tri tương lai." Trương Hải Diêm nhắc nhở hắn, bên cạnh Trương Trạch còn tồn tại Mộc Trần Châu. "Có Mộc Trần Châu trước đó là như vậy, thế còn lúc không có thì sao?" "Hả?" Trương Hải Diêm lập tức cứng họng.

Phải ha, dựa theo đủ loại an bài trước đó, thì đâu phải chuyện Mộc Trần Châu có thể giải thích được.

Lại nhìn giờ khắc này, Trương Trạch đi về phía trước mộ đạo. "Hoàn cảnh xung quanh, nhìn qua dường như là lối thoát hiểm mà đám thợ thủ công lén lút lưu lại lúc đào tẩu." Loại thông đạo như vậy, bình thường đều ở những nơi như cống thoát nước.

Trên tường thể bốn phía, không biết từ lúc nào, lượng lớn Thi Miết nhanh chóng bò ra.

Trương Trạch cấp tốc tìm được tận cùng thông đạo đào sinh.

Phong cách thông đạo này, cùng với đạo động Chiến Quốc lúc đi vào vô cùng tương tự.

Phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu to kinh khủng.

Sau lưng Hoa Mã Quải, có người không phát giác Thi Miết tới gần, trực tiếp bị chui vào ống quần.

Mắt thấy Thi Miết đang ở trong da thịt không ngừng chui tọt vào trong. "Đè con Thi Miết lại!" Chá Cô Tiếu cầm chủy thủ, trực tiếp đem Thi Miết từ trong thịt khều ra.

Trong tiếng kêu thảm thiết hoàn thành băng bó vết thương.

Giờ khắc này Trương Trạch ngón tay chỉ lên phía trên, ra hiệu Phong Học Văn đi dời tảng đá phía trên ra. "Bên trên hẳn mới là mộ đạo Tây Chu chân chính." Phong Học Văn mang theo con Ba Sơn Viên Dứu bên người, cấp tốc trèo lên vách đá.

Tuy nhiên tốc độ chậm đi một chút.

Trương Trạch nhìn Ba Sơn Viên Dứu trước mắt, phía sau có lẽ có chỗ dùng được, liền trực tiếp ném ra một viên Kỳ Lân Đan mới phối chế nhất. "Há mồm." Viên Dứu vô cùng thông minh, lập tức há mồm nuốt đan dược xuống.

Vừa ăn xong, bỗng nhiên kích động tay múa chân, suýt chút nữa từ trên vách đá rơi xuống.

Ngay sau đó với tốc độ đã tăng lên rõ rệt, nó dời tảng đá trầm trọng phía trên ra.

Khoảng cách này, Trương Trạch có thể cảm giác Súc Địa Chi Thuật còn thiếu một chút hỏa hầu.

Nếu không đã trực tiếp dùng Súc Địa Thuật đi lên mặt đất.

Thông qua cảm nhận vừa rồi, hắn cũng phát hiện, hạng năng lực mới đạt được này, cần phải không có chướng ngại vật mới có thể làm được trong phạm vi mười mét.

Bốn phía đột nhiên không ngừng dũng nhập lượng lớn Thi Miết.

Số lượng Thi Miết tăng lên cực nhiều, lớn nhỏ đều có.

Con lớn to bằng mặt người, con nhỏ thì cũng cỡ nắm tay đứa bé. "Đột nhiên xuất hiện nhiều Thi Miết như vậy?" Trương Trạch ném ra Phi Hổ Trảo, cố định tại mộ đạo phía trên. "Tiên Nhi, khinh công tốt, lên trước." Hoắc Tiên Nhi gật gật đầu, nắm lấy dây thừng trong nháy

mắt đã lên tới mộ đạo.

Tề Thiết Chủy tay cầm đuốc, nỗ lực xua đuổi Thi Miết lao tới bên cạnh.

Vô ý nhìn thấy tốc độ của Hoắc Tiên Nhi, liền hâm mộ nói: "Ta mà có một nửa thân thủ của Tiên Nhi cô nương, sau này gặp bất cứ nguy hiểm gì cũng không cần sợ hãi nữa." "Nhìn chút tiền đồ đó của ngươi kìa..." Trương Hải Diêm bỉ di nhìn sang.

Chờ hai người cũng đi theo trèo lên mộ đạo phía trên.

Trương Trạch dẫn người, đang đi về phía trước.

Chương 230

"Học Văn, để chỉ nhân (người giấy) lại, dẫn đường cho bọn họ." Để lại một cái chỉ nhân xong, Trương Trạch liền trực tiếp đi về phía sâu trong mộ thất.

Đi được một quãng, hai bên mộ đạo, dần dần bắt đầu xuất hiện nhiều lỗ thủng kỳ lạ.

Trong đó có những cái lỗ vô cùng lớn, đủ có thể dung nạp một con trâu bò vào trong. "Cái gọi là âm binh mượn đường, theo ta thấy, cực có khả năng chỉ vì Lỗ Thương Vương là một kẻ trộm mộ, am hiểu đào đạo động.

Muốn mai phục binh mã từ trong đạo động, tự nhiên sẽ cho người ta một loại cảm giác âm binh mượn đường." Lão Dương Nhân cẩn thận nhớ lại, càng nghĩ càng thấy truyền thuyết về Lỗ Thương Vương có chút quá hoang đường.

Đúng lúc này, Trương Trạch bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt rơi vào một cái "tay" màu xanh lục trên vai hắn.

Hoa Linh ở bên cạnh Trương Trạch vội vàng đưa tay chỉ vào bả vai hắn, đồng thời hạ thấp giọng: "Sư huynh... vai..." Đồng thời tại bả vai bên kia cũng xuất hiện "tay" tương tự.

Lại nhìn kỹ, quái thủ đột nhiên trương ra hình thành bảy cái, căn bản chính là "Thất Đầu Xà" trong miệng lão đầu kia nói trước đó.

Bỗng nhiên xuất hiện Cửu Đầu Xà Bách, ngay lúc Lão Dương Nhân vừa phát giác, đột nhiên mạnh mẽ cuốn lấy cả người hắn. "Dây leo!" "Là thụ yêu mà lão đầu kia nói?" Khi mọi người còn chưa phản ứng kịp, một giây sau, người đã bị cấp tốc lôi về phía bên kia mộ đạo.

Ngay sau đó thấy Chá Cô Tiếu cũng như thế.

Mắt thấy cành rắn sắp sửa lao về phía mình.

Trương Trạch tay nắm Ma Đao Thiên Nhận, cấp tốc vung đao.

Nhưng đúng lúc này, mặt dây chuyền trên người đột nhiên xuất hiện dị trạng.

Phát giác sự tồn tại của mặt dây chuyền Vẫn Ngọc, dây leo đột nhiên co rụt trở về. "Dây leo sợ mặt dây chuyền!" Doãn Tân Nguyệt trong tay cầm phi đao đang hộ vệ bên người, đánh với dây leo bên cạnh đến mồ hôi đầm đìa.

Bỗng nhiên lấy ra mặt dây chuyền, phát hiện dây leo bốn phía nhanh chóng rời đi.

Mắt thấy bọn người Trương Thụy Lâm, Trương Hải Kỳ bị dây leo lôi đi.

Mấy người lập tức đuổi theo.

Một đường đuổi tới trước một mặt tường đá đầy lỗ thủng.

Đối diện toàn bộ tường đá đều đầy những lỗ thủng kỳ lạ.

Bên trong có lượng lớn Thi Miết đang ra vào, đồng thời cũng có thể dung nạp dây leo tự do xuất nhập. "Mấy cái lỗ này nhìn đều giống như chuyên môn chuẩn bị cho dây leo vậy a!" Hoa Linh nhìn thấy Chá Cô Tiếu phía trước đột nhiên làm rơi mặt dây chuyền ra, dây leo bốn phía phát giác được sự tồn tại của mặt dây chuyền, liền lập tức thả người xuống.

Trong ký ức của Trương Trạch, Cửu Đầu Xà Bách sợ hãi Thiên Tinh Thạch.

Cái gọi là Thiên Tinh Thạch cũng chính là thiên thạch cổ đại.

Nhưng không phải tất cả thiên thạch nó đều sợ, phải là mảnh vỡ

thiên thạch khổng lồ mang theo từ tinh cầu kia.

Cửu Đầu Xà Bách và Hắc Mao Xà giống nhau đều là sinh vật ngoài hành tinh.

Từ nội dung trong nguyên tác phán đoán, dường như đều là theo thiên thạch rớt xuống từ nhiều năm trước.

Vẫn Ngọc mang theo bên người, bắt nguồn từ một bộ phận trong khối thiên thạch kia.

Tương tự cũng thuộc về Thiên Tinh Thạch.

Trước mắt tránh được Cửu Đầu Xà Bách tập kích, chỉ có mấy người mang theo mặt dây chuyền trên người.

Cửu Đầu Xà Bách sức mạnh cực lớn, tốc độ cũng nhanh kinh người.

Nhìn lỗ thủng trước mắt, Trương Trạch nhanh chóng xuyên qua lỗ thủng đến bên kia mộ thất.

Một mặt khác của mộ đạo là biệt hữu động thiên.

Trước mắt là một cái hang động thiên nhiên vô cùng to lớn, đại khái có kích thước bằng một sân bóng đá.

Trên đỉnh động có một vết nứt lớn, ánh trăng từ trong khe nứt vừa vặn có thể chiếu vào, phác họa ra hình dáng toàn bộ hang động.

Bên này dựa vào vách động phía tây.

Trên dưới đều không có thứ gì có thể leo trèo.

Nhưng trên vách động bốn phía lại chi chít toàn là lỗ, số lượng hàng ngàn hàng vạn, mức độ dày đặc giống như bị súng máy nòng lớn càn quét mười mấy vòng.

Ngay chính giữa hang động, có một cái cây cao ba bốn mươi mét.

Thân cây mười người ôm cũng chưa chắc đã xuể.

Chính là Cửu Đầu Xà Bách.

Trên cây quấn quanh vô số dây leo to bằng cột điện, những dây leo này giao thoa vào nhau, hầu như quấn lấy tất cả những thứ có thể quấn.

Cành cây phân nhánh giống như cây liễu, từ trên cây rũ xuống.

Có cái treo giữa không trung, có cái rũ xuống đất, thậm chí có một số dứt khoát từ trong lỗ thủng vách động luồn vào.

Nơi mắt có thể nhìn thấy, hầu như đều có dây leo diên thân tới, ngay cả chỗ bên cạnh Trương Trạch, cũng bò mấy cái.

Nếu nhìn kỹ, trên cây Cửu Đầu Xà Bách, có treo đồ vật.

Bị quấn chặt lấy, thoạt nhìn cứ tưởng là quả.

Trực giác nói cho Trương Trạch biết, cây này e rằng không kết quả, những thứ kia toàn bộ là "con mồi" bị bắt lấy.

Trong đó có lẽ có động vật, nhưng nhất định có người.

Trong đó có một số nơi lộ ra quân phục Nhật Bản.

Đó là những người Nhật bị Cửu Đầu Xà Bách bắt vào.

Trong đó có rất nhiều đã thành xác khô.

Trên người xác khô, thỉnh thoảng bò ra Thi Miết. "Trời ơi, đó là cái gì?" Hoắc Tiên Nhi chằm chằm nhìn phía dưới, bỗng nhiên kinh hô: "Nơi này mới hẳn là chủ mộ thất chân chính!" Tại phía dưới mọi người, có một dải lan can đá bao quanh.

Ở giữa có một kiến trúc nhỏ dạng đài tế tự, chạy thẳng tới dưới tán cây.

Y hệt có thể nhìn thấy điểm cuối lan can, là một đài đá hơn mười

bậc.

Bên trên đặt một chiếc giường ngọc. "Mau cứu người." Trương Trạch nói xong, bỗng nhiên lại lấy ra bốn thanh phi đao đưa cho Doãn Tân Nguyệt một thân bạch y bên cạnh.

Một trận gió mát thổi qua, bạch y của Doãn Tân Nguyệt bị gió thổi nhẹ nhàng bay múa. "Tân Nguyệt, thử xem mười hai thanh phi đao." Trải qua một thời gian đề thăng, ẩn ẩn có thể cảm giác, thực lực Doãn Tân Nguyệt đã đến địa bộ có thể đồng thời khống chế mười hai thanh phi đao.

Chỉ thấy mười hai thanh Trảm Tiên Phi Đao trong tay nàng cấp tốc bay ra.

Mỗi một thanh đao đều mang theo một luồng ánh sáng màu xanh nhạt.

Lão Dương Nhân cũng cầm cung trong tay, đi chuẩn bị cứu người.

Một bên Chá Cô Tiếu đổi thành hai khẩu súng lục.

Cửu Đầu Xà Bách sẽ không tạo thành uy hiếp tính mạng cho mọi người, nhưng uy lực của nó cũng tương đương khủng bố.

Thứ thực sự có thể giết người không phải Cửu Đầu Xà Bách, mà là những con Thi Miết không ngừng bò ra bò vào trên thân Xà Bách.

Thi Miết ở đây, thể hình đều vô cùng to lớn.

Tiếng chuông thanh đồng như tiếng thì thầm vang lên, từ bốn phía truyền đến. "Lại là chuông thanh đồng!" Lão Dương Nhân nghe thấy thanh âm, thế mà ngay cả cung cũng không thể kéo nổi.

Trương Trạch thấy thế, đột nhiên lấy ra một cỗ quan tài.

Đem thi thân Song Sinh Nữ Khôi thả ra.

Chương 231

Phía sau hắn, hai Nữ Khôi từ trong bóng đen hiện thân. "Đa tạ chủ nhân!" Hai người biết, Trương Trạch chuẩn bị đem thân thể cho các nàng. "Tỷ muội các ngươi gần đây biểu hiện không tệ, phó khu thể này cho các ngươi mượn trước." Hai nữ đột nhiên nhập về khu thể, lập tức nhìn về phía những người bị Xà Bách bắt lấy kia. "Chủ nhân, cần tỷ muội chúng ta đi cứu người sao?" "Có biện pháp cứu người?" Người tỷ tỷ có dung mạo sảo hiển thành thục hơn một chút, thập phần khẳng định nói: "Chủ nhân yên tâm, tỷ muội chúng ta nhất định dốc toàn lực cứu người." Nói xong hai nữ đột nhiên lao ra.

Tây Chu vũ y trên người không giống nữ thi, ngược lại giống như hai vị tiên tử, hướng về phía Xà Bách "bay" đi.

Hai nữ tay nắm lấy dây leo, tự do xuyên qua giữa Xà Bách.

Khiến Trương Trạch bỗng nhiên hiểu ra nguyên lý của Cấm Bà.

Những Cấm Bà kia dường như cũng linh hoạt như vậy, điểm khác biệt là tóc của Cấm Bà lại còn khủng bố hơn hai tỷ muội này nhiều.

Trương Trạch nhìn thoáng qua, tại vị trí gần thạch đài, mấy người Trương gia đều bị treo ở bên đó, không ngừng vũ động.

Do tay chân bị trói lại, nhất thời cũng không có cách nào tự cứu.

Nhìn tình hình này, hắn cũng không sử dụng Trảm Tiên Phi Đao, mà lấy ra Ma Đao Thiên Nhận.

Bỗng nhiên tay hắn khẽ động.

Khí trên người quán mãn toàn bộ lưỡi đao.

Ma Đao Thiên Nhận được tạo thành từ ngàn mảnh vỡ, đột nhiên tán khai.

Trong tay Trương Trạch chỉ còn lại một cái chuôi đao.

Nhìn qua tựa hồ có chút buồn cười.

Nhưng những mảnh vỡ kia cấp tốc bay về phía dây leo Xà Bách.

Nơi đi qua, nhanh chóng cắt đứt dây leo.

Trương Trạch mạnh mẽ nhảy về phía thạch đài.

Giữa không trung vô số mảnh vỡ, theo những người Trương gia được cứu rơi xuống.

Mảnh vỡ lần nữa cấp tốc quay về trong không trung, sau đó nhanh chóng trọng tổ thành thân đao ban đầu.

Trương Trạch đáp xuống đất vững vàng, chậm rãi đem Ma Đao Thiên Nhận đã hoàn toàn khôi phục quy vào vỏ. "Tộc trưởng, thanh đao này, so với Hắc Kim Cổ Đao chuyên chúc của tộc trưởng Trương gia nguyên bản, còn cường đại hơn..." Đổng Xán rơi xuống thạch đài, vừa vặn nhìn thấy rõ ràng thanh đao của Trương Trạch.

Hình ảnh vừa rồi vỡ thành vô số mảnh giữa không trung, khắc sâu vào trong đầu hắn.

Thấy an toàn, Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân bắt đầu chuẩn bị sử dụng Toản Thiên Tác leo xuống.

Trương Trạch chuyển ánh mắt sang hai cái xác trên giường ngọc bên cạnh, nhìn thoáng qua sau đó liền thu hồi ánh mắt. "Tộc trưởng, nếu như ở đây ký không phải Chu Mục Vương cũng không phải Lỗ Thương Vương, vậy thì sẽ là ai?" Ánh mắt mọi người đều chằm chằm nhìn giường ngọc, bên trên nằm một nam một nữ.

Nam mang mặt nạ thanh đồng mặt hồ ly, toàn thân trên dưới khoác khôi giáp bó sát, hai tay đặt trước ngực, trong tay nâng một cái hộp tử kim.

Nữ thi trên người khoác lụa trắng, hai mắt nhắm nghiền dung mạo an tường, nhìn qua giống như đang ngủ vậy.

Trương Trạch trực tiếp nhìn về phía thân cây Cửu Đầu Xà Bách.

Sau đó trực tiếp đi về phía đài tế tự.

Nếu không nhớ lầm, cơ quan mở ra quan quách chân chính, dường như chính là ở tại đài tế tự này.

Đi lên đài tế tự, lúc này Tiểu Cửu cũng xuất hiện trong hang động thiên nhiên.

Bề mặt cơ thể xuất hiện một tầng khí màu trắng nhạt, phàm là dây leo tiếp cận, sẽ lập tức bị phân giải.

Tại trạng thái này, kỳ giác trên đầu bắt đầu phát triển gần giống long giác (sừng rồng), long trảo cũng trở nên càng thêm thô tráng, ẩn ẩn có xu thế muốn chân chính hóa rồng.

Trương Trạch nhìn bốn phía không có bất cứ uy hiếp nào tồn tại, dưới chân liền mạnh mẽ dùng sức.

Cả cái đài tế tự đột nhiên bắt đầu hạ xuống. "Đài tế tự bản thân là cơ quan?" Đổng Xán vừa mới từ sự tình ban nãy dần dần bình tĩnh, lại bỗng nhiên nhìn thấy Cửu Đầu Xà Bách bên cạnh nứt ra. "Thực vật này rốt cuộc là gì, lẽ nào cùng một giống loài với cây Phụ Thê Dung thụ ở Trùng Cốc?" Chá Cô Tiếu nhìn Xà Bách trước mắt, tổng cảm giác có vài phần tương tự với Phụ Thê Dung thụ gặp trước đó.

Chỉ là Xà Bách trước mắt, còn khủng bố hơn hai cây đa kia nhiều.

Vô số dây leo, người bình thường đi vào, hầu như không có khả năng trốn thoát. "Loại cây này gọi là Cửu Đầu Xà Bách." Tề Thiết Chủy nhìn cái cây xong, ngẩng đầu tay che cổ giật mình nói: "Ta sớm nên đoán ra rồi." "Trạch Gia, cây này ta từng thấy trong cổ thư, ta dám khẳng định dưới chân nó là Thiên Tinh Thạch." Phong Học Văn nghe

xong vỗ vỗ vai hắn, cười nói: "Bát Gia, ta vừa rồi đã biết rồi.

Sư phụ đưa mặt dây chuyền, cũng là Thiên Tinh Thạch làm, cho nên ta vừa rồi đều không sao." Cái này, Tề Thiết Chủy lại nhịn không được ghen tị liếc nhìn một cái. "Hắc, tiểu tử này, không lớn không nhỏ." Phủi tay Phong Học Văn, tiếp đó nói: "Chi cán của loại cây này, cư nhiên đều là đằng mạn dạng tay, là cây ăn thịt người, đằng mạn nhiều, chi thể lớn.

Có thể giết chết động vật, mượn động vật thối rữa hấp dẫn côn trùng, truyền bá thụ phấn." Ánh mắt nhìn về phía những con Thi Miết đang không ngừng bò hành phía sau. "Theo ta phán đoán, mộ chủ đã thích hệ thống cộng sinh như vậy, đây hẳn lại là một quan hệ cộng sinh khéo léo." "Bát Gia được đấy nha." Trương Hải Diêm cười khen Tề Thiết Chủy vài câu.

Bên trong Cửu Đầu Xà Bách đang nứt ra bên cạnh, cỗ quan quách cự hình kia, đột nhiên chậm rãi hạ xuống. "Thanh đồng quan quách thật lớn!" Doãn Tân Nguyệt đi theo bên cạnh Trương Trạch, phi đao thời khắc phiêu phù quanh thân.

Song Sinh Nữ Khôi lẳng lặng đứng một bên, giống như tử thi.

Nhưng tướng mạo hai nữ lại đẹp hơn nữ tử tuẫn táng nhiều.

Quan quách bị mười mấy sợi xích sắt bên trong khóa lại.

Theo xích sắt từ từ duỗi ra, thanh đồng quan quách khổng lồ xuất hiện trước mắt Trương Trạch.

Quan quách chí ít có độ dài hai mét rưỡi.

Bề mặt chi chít điêu khắc minh văn, nhìn giống như văn tự thời Chiến Quốc.

Khi đó chưa có văn tự thống nhất, người có thể nhận biết đương thế e rằng không nhiều.

Trương Hải Diêm chằm chằm nhìn văn tự bên trên, lập tức hỏi: "Cán nương, bên trên viết gì vậy?" Bên cạnh Trương Hải Kỳ từ từ đi tới.

Tại hồ sơ quán của Trương gia, trăm năm đều phụ trách tư liệu từ cổ chí kim, không chỉ nhận biết cổ văn tự, còn nhận được không ít văn tự ngoại quốc.

Nhìn nội dung trên bề mặt quan quách, Trương Hải Kỳ cẩn thận xem một hồi.

Sau đó lập tức nhìn về phía Trương Trạch: "Tộc trưởng, hình như thật sự là quan quách của Lỗ Thương Vương." "Thật cổ quái, vậy Thất Tinh Nghi Quan trước đó chẳng lẽ là vì che mắt người khác?" Cổ mộ nhập khẩu thiết trí nghi trủng.

Sau đó Thất Tinh Nghi Quan cũng lại là nghi trủng.

Xem ra mộ chủ cũng tương đương cẩn thận dè dặt. "Thất Tinh Nghi Quan hẳn là vốn để làm cạm bẫy, e rằng Lỗ Thương Vương cũng không muốn thủ hạ của mình sẽ bị đối đãi giống như Chu Mục Vương." Trương Hải Diêm ở một bên nhịn không được tò mò, lại hỏi một lần: "Cán nương, bên trên có nhắc tới việc Lỗ Thương Vương sử dụng Quỷ Tỳ hay không?" Trương Hải Kỳ lắc đầu: "Không có.

Bên trên chỉ viết không khác biệt lắm với Thất Tinh Nghi Quan, Lỗ Thương Vương lúc chết chưa tới năm mươi tuổi, không con không cái, lúc chết cũng giống như ta biết, đột nhiên tọa hóa." Bên trên dùng đều là văn tự nước Lỗ, ghi chép thân phận và kỳ công của Lỗ Thương Vương lúc sinh tiền.

Trương Hải Kỳ cảm giác không có ý nghĩa thực chất.

Hoắc Tiên Nhi bỗng nhiên chằm chằm nhìn một chữ "Khải" (Mở) thật lớn dưới đáy, cảm thấy khó hiểu. "Dưới đáy hẳn là Thiên Can

Địa Chi đi?

Bên trên cụ thể là có ý gì?" Trương Hải Kỳ nhìn cái này, đột nhiên nhớ tới một chuỗi con số kỳ đặc có liên quan. "Linh nhị nhị...

Linh linh linh...

Linh ngũ cửu..." Chậm rãi niệm ra một chuỗi con số hầu như tương ứng với bề mặt thanh đồng quan.

Đổng Xán nghe chuỗi con số quen thuộc, thở dài một hơi. "Thì ra là cỗ quan quách này!

Tộc trưởng nói đúng, Long Văn Thạch Hộp chỉ dùng để ghi chép thời gian, cái thời gian này, chính là thời gian cỗ quan quách này tự nhiên khai khải." Bỗng nhiên có chút không hy vọng cỗ quan quách này bị mở ra.

Chương 232

"Không, sự phúc diệt của Trương gia, là vì cái mà mộ chủ mấy ngàn năm trước an bài!" Năm đó người Trương gia, tôn phụng Thánh Anh là thần linh, cũng cho rằng đó là người đầu tiên chân chính sở hữu trường sinh. "Nhìn xích sắt dùng bên trên, thời Chiến Quốc chẳng qua vừa mới tiến vào thời đại đồ sắt, loại đồ vật này tại đương thời thuộc về xa xỉ phẩm!

Không phải đế vương chư hầu, căn bản không có tư cách sở hữu." Mỗi thời đại đều có đặc điểm của thời đại đó, cỗ quan quách trước mắt, ngoại biểu tràn ngập đặc điểm thời đại của thời Chiến Quốc.

Đổng Xán nhìn về phía người Trương gia bên cạnh: "Quan quách này, có cần thiết mở không?" "Đương nhiên phải mở." Tề Thiết Chủy đứng bên cạnh nhịn không được nói: "Ta tân khổ suốt một đường rồi, chẳng lẽ không phải vì mở cỗ quan quách này sao?

Các ngài đang lo lắng điều gì?" Tuy rằng không hiểu ý nghĩa thời gian mà mấy người nói, nhưng quan quách đều bày ra trước mắt, nào có lý không mở.

Lại nhìn góc đông nam, nến cũng sớm đã thắp lên rồi.

Tại bên cạnh nhìn hồi lâu Hoa Mã Quải, bỗng nhiên nói: "Chư vị, trong quan tài mặc kệ có cái gì, cũng chỉ là một bộ khô cốt mà thôi, mở ra xem thử cũng sẽ không có ảnh hưởng gì?" Ai ngờ lời vừa nói xong, bỗng nhiên trong quan tài mạnh mẽ chấn động một cái.

Từ bên trong truyền ra tiếng vang trầm đục.

Tựa hồ có cơ quan đang chậm rãi khởi động. "Trá thi rồi?" Tề Thiết Chủy đột nhiên hối hận lời vừa rồi, vội vàng nói: "Ta thu hồi lời ta vừa nói..." Chá Cô Tiếu cảm giác không thích hợp, lập tức áp sát

quan quách cẩn thận nghe. "Người trong quan tài, còn sống!

Nghe xem, có tiếng hít thở." Lão Dương Nhân không tin tà, cũng đi theo tới gần quan quách, lại phát hiện bên trong thật sự có thể nghe thấy tiếng hít thở chậm rãi. "Quan quách thấu khí?" Bỗng nhiên điểm chú ý có chút lệch lạc, nhưng cũng đích xác có thể chứng minh vấn đề.

Hoa Mã Quải thấy thế, nói: "Chi bằng để ta làm thay?

Phá khai loại quan quách này, Tá Lĩnh ta có một bộ phương pháp." "Không tốt dùng ngoại lực cưỡng ép phá khai." Tiểu Ca nãy giờ im lặng không nói, đưa tay sờ xuống đáy quan tài.

Mò mẫm một hồi, giống như đã tìm được.

Hai ngón tay đột nhiên tiếp xúc cơ quan, sau đó theo một tiếng cơ khoách vang động.

Nắp quan tài bắt đầu nới lỏng. "Có thể mở rồi." Trương Trạch ra hiệu Phong Học Văn hỗ trợ.

Lão Dương Nhân khiêng bên kia.

Sau đó Trương Thụy Lâm và Đổng Xán hai người cũng lập tức đi giúp đỡ.

Thanh đồng quan quách bị dời đi, tấm quách thanh đồng bên cạnh đồng dạng cũng có thể tháo dỡ. "Quan quách thiết kế thật tinh xảo!" Doãn Tân Nguyệt cũng gặp không ít đồ tốt, lại phát hiện thiết kế của cỗ quan quách trước mắt, thập phần xảo diệu.

Lại liên quan đến niên đại của quan quách, thời đó muốn làm được như vậy, e rằng cần thợ thủ công vô cùng lợi hại.

Một tấm quách thanh đồng trọng lượng mấy trăm cân.

Cả cỗ quan quách e rằng phải nặng ngàn cân.

Chờ nhìn vào bên trong, mọi người mới thấy, bên trong là một cỗ quan tài gỗ sơn mài khảm ngọc tinh xảo.

Bề mặt ngọc quan khảm đầy ngọc thạch, ngọc thạch sắp xếp vô cùng ngay ngắn.

Phân thành hình thoi và hình tròn hai loại phương thức sắp xếp.

Trong đó hàm cái thuyết pháp trời tròn đất vuông, thế giới quan của cổ nhân đương thời, tại trong cổ mộ vô cùng thường gặp.

Trong cái ngọc khảm sáo quan kia, là một chiếc quan tài gỗ sơn mài vẽ màu. "Là một nguyên khối ngọc Mã Nạp Tư tây vực sao?" Tề Thiết Chủy cái khác không được, nhưng nhận biết đồ vật là nhất tuyệt.

Liếc mắt một cái liền nhìn ra ngọc chất không tầm thường.

Phàm là ngọc thạch xuất phẩm từ tây vực, đều là tinh phẩm, tại hiện tại giá cả vô cùng cao.

Trương Trạch thấy thế, cẩn thận nhìn một chút, liền trực tiếp đưa tay. "Trạch Gia, ngài đừng..." Hoa Mã Quải nhìn Trương Trạch đưa tay đi tháo dỡ dây vàng.

Tổng lo lắng sẽ làm hỏng lớp quan tài sơn mài cuối cùng bên trong.

Thế nhưng tay Trương Trạch vô cùng nhanh, hai ngón tay vô cùng nhẹ nhàng đem dây vàng hoàn chỉnh tháo ra.

Loại thủ pháp này, Trương Trạch những năm đầu chế tác Đấu Thi, đã luyện vô số lần, đối với hắn quả thực không thể đơn giản hơn.

Doãn Tân Nguyệt đối với hội họa có chút hứng thú, lập tức bị nội dung vẽ màu trước mắt hấp dẫn. "Bên trên là gì?

Cỗ quan quách thanh đồng bị khô lâu khiêng đậy nắp lại?" Nhìn

hình ảnh, giống như Lỗ Thương Vương được một đám âm binh tống táng, thật có chút giống như trong truyền thuyết.

Trong quan tài sơn mài, bỗng nhiên truyền ra một tiếng rên hừ, ngay sau đó là tiếng hít thở vô cùng thô trọng.

"Bên trên chỉ là nhân tượng trong họa diện lúc đó mà thôi." Trương Trạch liếc mắt nhìn những bức bích họa trên bề mặt quan tài rồi nhìn sang chỗ khác.

Đám người bên cạnh nhìn cỗ quan tài sơn mài không thấy khe hở trước mắt, nhất thời không biết nên ra tay thế nào.

"Tộc trưởng, nếu không tìm thấy nắp quan tài, e rằng chỉ có thể ngạnh sinh sinh bổ ra." Trương Thụy Lâm tay nắm Thanh Đồng Kiếm, đối với giá trị của quan tài tịnh không để ý.

Hắn để ý hơn là người trong quan tài, liệu có thực sự sở hữu trường sinh hay không.

Trương Trạch lắng nghe động tĩnh trong quan tài, thậm chí nghe thấy cả tiếng tim đập.

Hắn tổng cảm giác tình huống so với nguyên tác có chút không giống nhau.

Song sinh nữ khôi vốn không nên thức tỉnh vào lúc này đều đã đồng thời tỉnh lại, Thiết Diện Sinh tái xuất hiện ngoài ý muốn cũng căn bản một điểm đều không làm cho người ta cảm thấy bất ngờ.

Ở cái thế giới này, ngay cả Phí Trường Phòng Hồ Lô và Súc Địa Chi Thuật đều tồn tại, huống chi là những thứ kỳ quái khác.

Tay hắn đặt lên một cái cơ quan hình hoa sen ở đệ nhất tầng, nhẹ nhàng chuyển động.

"Ca" một tiếng, đột nhiên toàn bộ quan tài sơn mài tự nhiên mở ra.

Giống như hoa sen nở rộ, từ trong quan tài nâng lên một người mặc áo giáp màu xám.

Người nọ trực tiếp ngồi dậy.

Trong quan tài lập tức toát ra một cỗ hắc khí.

Trương Trạch nhớ kỹ, người nằm trong Ngọc Y, mỗi cách một đoạn thời gian sẽ trọng tân sinh trưởng một lớp da.

Cái chu kỳ sinh trưởng này rất dài.

Thông thường biến thành huyết thi đều là do không có lớp da hoàn chỉnh.

Trương Trạch nhìn chằm chằm vào bên trong khôi giáp.

Những mảnh ngọc che khuất ngũ quan tự nhiên rơi xuống.

Bên trong lộ ra một đôi mắt hí hước đang nhìn chằm chằm Trương Trạch đứng bên cạnh.

"Còn sống!" Mấy người đứng bên cạnh đột nhiên đại kinh thất sắc.

Trường sinh giả, đây là lần đầu tiên chúng nhân nhìn thấy.

Trương Trạch biết đây là một loại biến hóa do ăn Thi Miết Đan.

Thân thể sẽ không ngừng được cường hóa.

Trong truyền thuyết, Cấm Bà và Hải Hầu Tử là hai loại cường hóa theo phương hướng khác nhau.

Một loại lực đại vô cùng, da dày thịt béo; loại kia thân thể nhu nhận tính phi thường cường, có thể sinh hoạt trong nước.

Thậm chí tóc có thể tùy ý mang theo thân thể di động.

"Thiết Diện Sinh?" Trương Trạch tấn tốc dùng Súc Địa Thuật xuất hiện tại ba mét ngoài xa, thăm dò tính hô lên tên của Thiết Diện

Sinh.

Lại thấy kẻ mặc Ngọc Y kia theo bản năng quay đầu nhìn thoáng qua.

Quả nhiên là Thiết Diện Sinh lý đại đào cương.

“Thanh Nhãn Hồ Thi!” Thiết Diện Sinh đột nhiên gầm lên một tiếng, trong miệng hướng về phía Thanh Nhãn Hồ Thi phun ra một ngụm hắc khí.

Chương 233

Thi khí tiếp xúc chi hậu, Thanh Nhãn Hồ Thi đột nhiên trá thi.

Một đôi mắt màu xanh biếc đột nhiên nhìn về phía đám người xung quanh.

"Đừng nhìn vào mắt nó!!" "Mắt của Thanh Nhãn Hồ Thi có tác dụng khiến người ta lâm vào ảo giác!" Tề Thiết Chủy trong miệng không ngừng nhắc nhở, đồng thời cùng Trương Hải Diêm hai người lập tức lui về phía tế tự đài.

Thoại vừa dứt, đột nhiên Trương Trạch đưa mắt nhìn lên cao không.

"Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn!

Xuất!" Một cái hắc ảnh khổng lồ đột nhiên đem toàn bộ sơn thể hoàn toàn bao phủ.

Tà linh to lớn đem tầm mắt của hầu như tất cả sinh vật trước mắt toàn bộ che khuất.

Tác dụng của Thanh Nhãn Hồ Thi nằm ở chữ "nhìn".

Khi tất cả mọi người đều không còn năng lực nhìn, Thanh Nhãn Hồ Thi nháy mắt mất đi tác dụng.

"Chủ nhân, ta đều nhìn không thấy rồi!" Thanh Nhãn Hồ Thi đột nhiên tu quý hướng về phía Thiết Diện Sinh quỳ xuống.

Sở hữu Vô Giới Yêu Đồng như Trương Trạch thì hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của loại năng lực đặc thù này.

Vô Giới Yêu Đồng làm ma nhãn đồng đẳng cấp với Bàn Nhược Phật Nhãn, loại năng lực Đại Hắc Thiên này vô pháp ảnh hưởng tầm

mắt của hắn.

Trừ bỏ bản thân tà linh, hiện tại hắn là người duy nhất có thể nhìn thấy bốn phía.

Trương Trạch khẩn nắm Ma Đao Thiên Nhận.

Giờ phút này hắn tử tế nhìn chằm chằm Thiết Diện Sinh trước mắt.

Thính giác của Thiết Diện Sinh phi thường linh mẫn.

Huyết mạch trên người cũng bởi vì mấy ngàn năm bị Thi Miết Đan và Thi Miết Hoàn trong đó ảnh hưởng, cường độ thân thể được đề thăng đại đại.

Hắn có thể nghe thấy tiếng bước chân bên cạnh.

Trương Trạch liền lẳng lặng đứng tại chỗ.

Trong tay lấy ra ba mươi sáu thanh phi đao.

Dĩ khống chế lực hiện tại, ba mươi sáu thanh phi đao tấn tốc bay ra ngoài, khẩn tiếp theo không ngừng thiết cắt Thiết Diện Sinh.

Thiết Diện Sinh trực tiếp túm lấy Thanh Nhãn Hồ Thi chắn tại trước mặt.

Thanh Nhãn Hồ Thi trong nháy mắt, giống như chịu thiên đao vạn quả.

Trảm Tiên Phi Đao tấn tốc xuyên qua cổ, đầu Thanh Nhãn Hồ Thi lập tức rơi xuống.

"Đồ phế vật vô dụng!" Sát giác thảm trạng của Thanh Nhãn Hồ Thi, Thiết Diện Sinh không có bất kỳ sự thương hại nào, ngược lại lâm vào càng thêm phẫn nộ.

Bằng vào thính giác, hắn đang tìm cách hoạch định con đường rời

đi.

Nhưng Trương Trạch lại không cho hắn cơ hội như vậy.

"Thiết Diện Sinh, ngươi sống cũng đủ lâu rồi." Trương Trạch tay chộp lấy yết hầu hắn, bóng tối tứ phía đột nhiên trong nháy mắt thối lui.

Thiết Diện Sinh nhìn thấy tay Trương Trạch, lập tức nhận ra thân phận của hắn.

"Người Trương gia?" "Tại hạ cùng Trương gia tiên tổ có chút giao tình, cùng nhau tham thảo trường sinh chi pháp!!" "Nếu có thể thả tại hạ, tại hạ liền dạy ngươi phương pháp trường sinh mà Trương gia tiên tổ đều làm không được!" Nghe lời của Thiết Diện Sinh, Trương Trạch bình tĩnh nhìn hắn: "Ngươi thật sự quen biết Trương gia tiên tổ?" Trong lòng hắn vốn có chút hoài nghi.

Thiết Diện Sinh làm sao biết được những bí mật mà thế nhân đều không thể biết này.

Đặc biệt là Thi Miết Đan và tượng điêu khắc Cửu Thiên Huyền Nữ.

Đây thường thường đều là bí mật mà những người từng đi Tây Vương Mẫu Quốc mới biết.

Thấy Trương Trạch thất thần, Thiết Diện Sinh đột nhiên dùng sức mạnh cực lớn giãy thoát, ý đồ muốn đi bắt lấy Doãn Tân Nguyệt bên cạnh.

Tay của Trương Trạch trong nháy mắt lại xuất hiện trên cổ hắn.

Phát ra tiếng "rắc rắc" thanh thúy, lại dùng lực thêm vài phần, liền có thể trực tiếp vặn gãy cổ hắn.

"Tộc trưởng, hỏi hắn xem vì sao Long Văn Thạch Hạp lại ở Tần

Lĩnh!" "Long Văn Thạch Hạp bị phát hiện rồi?" Thiết Diện Sinh nghe được tin tức này lập tức cảm thấy phi thường ngoài ý muốn.

"Long Văn Thạch Hạp là kiệt tác của Tây Chu đệ ngũ đại quân chủ Mục Thiên Tử, cố ý bày tại nơi đó, mượn nhờ năng lực chuyển hoán âm dương ở đó." "Vậy hài nhi kia hiện tại đang ở đâu?

Hẳn là cùng ta đồng dạng đều thu hoạch được trường sinh." Nhắc đến cái hài nhi kia, tình tự của hắn ẩn ẩn có chút kỳ đợi.

"Hài nhi chết rồi." Trương Trạch nhìn tên Thiết Diện Sinh nói dối liên thiên trước mắt này.

Lời của hắn ngoại trừ bộ phận đã biết, những chuyện khác một chữ cũng không tin.

Đối với cái gọi là trường sinh chi pháp, hắn càng không cảm thấy hứng thú.

"Chết rồi?

Sao có thể!!" Đột nhiên da dẻ trên bề mặt hắn xuất hiện dị thường, tựa hồ tức tương muốn bắt đầu tróc ra.

"Không tốt, da của hắn chưa trường hảo, chưa thu hoạch được vĩnh sinh chân chính!" Tiểu Ca đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh, xách Hắc Kim Cổ Đao chuẩn bị trực tiếp kết liễu Thiết Diện Sinh trước mắt.

Lại không ra tay, trước mắt lại sẽ thêm một cỗ huyết thi.

Theo Thiết Diện Sinh biểu bì đang tróc ra, cả người diện sắc đều bắt đầu xuất hiện dữ tợn.

Da dẻ toàn thân cũng tại giờ khắc này đồng thời xuất hiện nứt toác.

"Nhanh, giết hắn!" Ngô Lão Cẩu đột nhiên nhìn thấy huyết thi tức

tương hình thành, kích động đại hảm.

Trong tay lấy ra một thanh đao, chuẩn bị xuất thủ kết liễu Thiết Diện Sinh.

"Tiểu Thanh, cắn!" Bên người Trương Trạch đột nhiên chui ra một con thanh xà, cắn lấy Thiết Diện Sinh tức tương biến thành huyết thi.

Thông qua phương thức độc đáo, trữ tồn ký ức của hắn.

Thấy Tiểu Thanh ngẩng đầu, Trương Trạch trầm giọng hỏi: "Xong chưa?" Tiểu Thanh đột nhiên run động lân phiến, mô phỏng ra tiếng người: "Được rồi." Người một bên nghe thấy Tiểu Thanh mô phỏng thanh âm, nói ra một câu logic rõ ràng, lập tức đều kinh ngạc nhìn nó.

"Thanh xà muốn thành tinh rồi!" Tề Thiết Chủy nhìn chằm chằm con Tiểu Thanh xanh biếc trước mắt.

Tiểu Thanh tịnh không thích bị người ta nhìn chằm chằm như vậy, đột nhiên há to mồm lộ ra răng nhọn.

"Tê..." Tề Thiết Chủy lập tức bị dọa đến suýt chút nữa than ngồi dưới đất.

Con rắn nhỏ này lại còn trực tiếp "cười".

Tề Thiết Chủy vừa nhìn, nhất thời cả người đều không ổn.

Xác nhận Tiểu Thanh đã trữ tồn ký ức của Thiết Diện Sinh, Trương Trạch hào bất lưu tình xuất thủ.

Theo một tiếng "rắc", kết thúc cuộc đời "trường sinh" ngắn ngủi của Thiết Diện Sinh.

Thi thể bị tùy ý ném sang một bên.

Trương Trạch thân xuất thủ, để Tiểu Thanh cắn vào tay mình.

Tiếp thụ tiêm vào Phí Lạc Mông.

"Sư phụ!" Phong Học Văn nhìn hành động của Trương Trạch, tưởng như đang tự tàn, định tiến lên ngăn cản, lại bị Đổng Xán cản lại.

"Tộc trưởng đang tiếp thụ Phí Lạc Mông, không được đi quấy nhiễu, an tâm thủ tại bên cạnh là tốt rồi." "Tiền bối, Phí Lạc Mông?" Hoắc Tiên Nhi đồng dạng lo lắng tình huống của Trương Trạch, nhưng tin tưởng cách làm của Trương Trạch không phải nhất thời xúc động, liền không tiện xuất thủ ngăn cản.

Đổng Xán gật đầu, giải thích đơn giản: "Dựa theo cách nói của phương Tây, Phí Lạc Mông là một loại kích tố trong cơ thể loài rắn, có thể trữ tồn ký ức, thông thường chỉ có loài rắn mới có thể đọc được.

Cũng có cực thiểu số nhân loại sẽ sở hữu năng lực như vậy, bất quá tình huống này lại phi thường hi thiếu!" Trong đầu Trương Trạch tấn tốc xuất hiện hứa đa ký ức sinh tiền của Thiết Diện Sinh từ mấy ngàn năm trước.

Trong đó hắn nhìn thấy Trương gia tiên tổ, Thiết Diện Sinh không sai, đích xác đã gặp Trương gia tiên tổ.

Tại trong những hình ảnh mà Trương Trạch tiếp nhận, có sinh bình của Thiết Diện Sinh, trong đó có những thứ hắn không cảm thấy hứng thú, nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận.

Ký ức được lưu trữ trong Phí Lạc Mông là có hạn, hắn đang tiếp tục chờ đợi những tin tức quan trọng xuất hiện.

Làm cho hắn cảm thấy kích động là, Thiết Diện Sinh lại từng gặp đệ nhất đại Trương gia tiên tổ.

Tịnh từ đó biết được, Trương gia tiên tổ sinh ra vào trước thời

Thương, cùng Tây Vương Mẫu Quốc có tiếp xúc rất sâu.

Tại trong ký ức của Thiết Diện Sinh, Trương gia tiên tổ biểu tình phi thường lãnh khốc, thực lực thâm bất khả trắc.

Chương 234

Khả năng là người sở hữu huyết mạch đặc thù thời kỳ sớm nhất.

Trong tay hắn có "Thần Kỳ", có biện pháp diên trường thọ mệnh rất lớn.

Thất Chỉ Tất Phương Khấu, một trong số đó, tại mấy ngàn năm trước, nguyên bản là đồ vật của Trương gia tiên tổ.

Trương gia tiên tổ cụ thể sống được bao lâu, Trương Trạch vô pháp từ trong đó biết được, nhưng nhất định siêu việt ngàn năm.

Ít nhất tại thời điểm Thiết Diện Sinh tàng nhập trong quan quách, đệ nhất đại Trương gia tiên tổ vẫn còn tại thế.

Hắn cũng từng muốn thưởng đoạt những thứ này, nhưng thực lực của Trương gia tiên tổ làm cho hắn cảm thấy khủng cụ.

Điểm này Trương Trạch tại trong ký ức có thể trực tiếp cảm thụ được tình tự khủng cụ trong lòng Thiết Diện Sinh.

Thậm chí, còn nhìn thấy Thiết Diện Sinh đạp nhập Thanh Đồng Môn.

Nhưng ký ức sau khi vào Thanh Đồng Môn phi thường cổ quái, giống như bị người ta khắc ý tu sửa, lại có chút giống ký ức của một người khác.

Trương Trạch dần dần khôi phục, lẩm bẩm tự ngữ một câu: "Chẳng lẽ Thiết Diện Sinh cũng tiếp thụ Thiên Thụ?" Có thể xác định, trong Thanh Đồng Môn tồn tại mỗ ta ý thức, chưởng khống hết thảy.

Cỗ lực lượng kia phi thường cường đại, thường nhân căn bản nan dĩ đề kháng.

Đây là bộ phận khắc sâu nhất trong ký ức Thiết Diện Sinh.

"Tộc trưởng, thế nào rồi, có đạt được tin tức hữu dụng gì không?" Trương Hải Kỳ trong lòng phi thường hiếu kỳ, hồ sơ quán của Trương gia xuất hiện thời gian đã lâu, liệu có phải đang điều tra những trường sinh giả từ mấy ngàn năm trước này hay không.

"Ta tại trong đoạn ký ức này, nhìn thấy Trương gia đệ nhất đại tiên tổ." Mấy cái Trương gia nhân đồng thời đi tới.

"Trương gia đệ nhất đại tiên tổ?

Dáng dấp thế nào?

E rằng thực lực rất mạnh a?" Trương Hải Diêm đột nhiên khai khải hình thức lải nhải, tuôn ra một đống vấn đề.

"Có cùng thế đại với Lỗ Thương Vương hay không?

Lỗ Thương Vương dù sao cũng là một đời chư hầu." Trương Hải Kỳ lập tức trừng mắt nhìn hắn một cái, đợi Trương Trạch ngồi xuống bậc thềm đá nghỉ ngơi trước.

Một hồi trong đầu còn bất thời xuất hiện một số hình ảnh, nhu yếu từ từ điều chỉnh mới có thể khôi phục bình thường.

Nếu ý chí lực không đủ cường đại, một hồi e rằng sẽ nhân vựng quyết đi qua.

"Trương gia tiên tổ, thực lực rất mạnh!" "Về phần những tin tức khác của Thiết Diện Sinh, đều ở trong quan tài." Những người khác đều đi tra xem quan tài, Trương Trạch đi đến bên cạnh Thanh Nhãn Hồ Thi, nhặt lên Kỳ Lân Kiệt.

Tiểu Ca ở phía sau quan tài, lấy ra một cái hộp tử ngọc.

Cái gọi là tử ngọc chính là thạch anh tím, thông thường dùng làm hộ thân phù và vật tịch tà.

Loại tình huống làm thành hộp phi thường hiếm thấy, nhất là ở thời Chiến Quốc.

"Hộp này nếu mang ra ngoài, e rằng giá trị cũng bất phỉ." Tề Thiết Chủy nhìn những thứ bên cạnh, tuy bồi táng phẩm nhìn không nhiều, nhưng những thứ còn sót lại này, lấy ra mỗi một kiện cũng đều giá trị liên thành.

Tại thời kỳ đó, năng đào ra một khối thạch anh tím lớn như vậy, cũng là thập phân hãn kiến.

Thêm nữa, thời Chiến Quốc tử ngọc rất khó điêu trác, cho nên tuy nhiên làm thành cái hộp, nhưng bề mặt lại không có đồ án.

Chỉ tại vị trí nắp hộp, khảm viền vàng.

Lại nhìn vị trí đặt hộp, phân minh là bị Thiết Diện Sinh dùng làm gối đầu.

Ngọc chẩm thông thường phi thường trân quý, tử ngọc càng đáng giá hơn.

"Ngọc chẩm thế này, e rằng ngay cả Chu hoàng thất hoàng đế đương thời cũng không có đãi ngộ này." Chúng nhân đều biết, Xuân Thu và Chiến Quốc thời kỳ, Chu triều hoàng thất vẫn còn, nhân thử đều thuộc về Đông Chu.

Trừ bỏ Chu hoàng thất, không có người nào năng tại thời kỳ đó phối xưng hoàng đế.

Bên cạnh Đổng Xán mở hộp ra.

Bên trong bày một cuộn Tương Kim Lỗ Hoàng Bạch, bên trên đông tây che kín tơ vàng, bảo tồn đến phi thường hoàn chỉnh.

Lại nhìn bên trái viết "Minh Công Thương Vương Địa Thư", nhiên hậu là lít nha lít nhít chữ nhỏ.

Trong đó ký tái hứa đa sự kiện trọng yếu trong sinh bình của mộ chủ.

"Lỗ Thương Vương sinh bình?" Trương Hải Kỳ nhìn nội dung bên trên, thấy so với tiên tiền đều càng thêm tường tế.

Tin tức bên ngoài đều là vì để khi phiến người khác, bạch thư trong quan tài thì tắc hiển đắc thành thực hơn một chút.

Tại bên trái lưu lại một hàng chữ nhỏ, mộ chủ nhân lưu hạ tự.

Trong đó nhắc đến việc Lỗ Thương Vương thủ đắc Quỷ Tỳ Kinh.

"Lỗ Thương Vương hai mươi lăm tuổi kế thừa quan vị của phụ thân, vì Lỗ Quốc quân đội đạo quật cổ mộ, xuất hoàng kim để gom góp quân lương." "Có một lần, vô ý trung tiến nhập một cái mộ huyệt không biết niên đại nào, trong quan tài nằm một con cự xà." "Lỗ Thương Vương tâm nghĩ cự xà ngọa quan, khẳng định là yêu nghiệt, một đao đem rắn chém, khai tràng phá đỗ chi hậu, từ trong đó thủ đắc một cái tử kim hạp tử." "Phía sau thì sao?" Trương Hải Diêm nghe đến đó, liền nhịn không được muốn biết tình huống về sau.

Tỷ như phương pháp Lỗ Thương Vương sử dụng Quỷ Tỳ.

"Về sau mộng thấy cự xà đến cắn, ai ngờ Lỗ Thương Vương hung đến đòi mạng, tại trong mộng lại một đao giết cự xà, con cự xà kia mở miệng cầu tha, truyền cho hai kiện bảo vật sử dụng phương pháp..." Hai kiện bảo vật trong đó một cái chỉ tự nhiên là Quỷ Tỳ, về phần cái còn lại bên trong lại không có nói rõ.

Bất quá Trương Trạch thông qua hai con ngạ quỷ trên cửa ngọc tiên tiền, thôi đoạn hẳn là một kiện vũ khí ngoại hình Quỷ Trảo.

Uy lực thập phân cự đại.

"Cụ thể cái còn lại không có nói rõ, chỉ nói dùng xong cảm thấy đặc biệt thuận tay, nhưng hại sợ người khác biết, đem tùy tùng cùng

gia quyến bên người toàn giết sạch." "Lỗ Thương Vương chết không oan, tàn bạo như thế, hết thảy đều là báo ứng!" Tại phía sau ghi chép, Lỗ Thương Vương lợi dụng hai kiện bảo vật vô vãng bất thắng.

Nhưng bởi vì đảo đấu thể nội tích lũy đại lượng thi khí, thân thể xuất hiện ngoan tật.

Lỗ Vương hiềm hắn niên kỷ quá lớn, tước đi binh quyền, để hắn chỉ cần đảo đấu không cần quản lý quân vụ.

Lỗ Thương Vương thân thể theo thời gian, một ngày không bằng một ngày.

Thẳng đến có một hôm mộng thấy con cự xà mấy chục năm trước, nói cho hắn biết tử kỳ tương chí.

Lúc này bên cạnh hắn, Thiết Diện Sinh xuất hiện.

Đương thời được xưng là Thiết Diện Tiên Sinh, đầu đội thiết diện cụ, tinh thông mệnh lý phong thủy.

Hắn nói cho Lỗ Thương Vương, mặc Ngọc Dũng có thể làm cho người ta cải lão hoàn đồng, trường sinh bất lão.

Về sau càng thông qua tuần tuần thiện dụ, làm cho hắn nghiên cứu cổ tịch tìm được một tòa Tây Chu đại mộ.

"...

Về sau cũng giống như ta sai trắc, những cái đạo động kia đích xác là kiệt tác của Lỗ Thương Vương." "Bất quá, đương thời nhìn thấy Chu Mục Vương, là một cái nam thi da bọc xương, thân mặc Kim Ti Ngọc Y, đại tọa tại ngọc sàng dưới cự thụ." "Thiết Diện Sinh nói cho hắn, nam thi tự tử phi tử, mỗi cách một đoạn thời gian, tử bì trên người sẽ thoát lạc, trọng tân trường xuất tân bì." Chá Cô Tiếu trầm giọng: "Nhiên hậu đoạt lấy Ngọc Y của Chu Mục Vương, khiến hắn biến thành một cỗ huyết thi." "Đúng, Lỗ Thương Vương tọa hóa chỉ

là giả chết." "Trong thạch quan bên ngoài kia là huyết thi, đích xác là Chu Mục Vương." Trong đó quỷ dị nhất là Thiết Diện Sinh.

Hắn thục tất sự tồn tại của Ngọc Dũng, tịnh biết đạo khắc chế huyết thi thủ đoạn.

"Vậy Thiết Diện Tiên Sinh đâu, kết cục thế nào?" Tề Thiết Chủy nhịn không được lại tiếp tục hỏi.

Trương Trạch đê thấp giọng nói: "Thiết Diện Sinh thông qua giả chết lừa gạt tất cả mọi người, về sau tại ngoài thành Thường Sa tu một tòa huyết thi mộ." "Tu tòa huyết thi mộ đó là hắn?" Ngô Lão Cẩu bỗng nhiên nhịn không được: "Vậy hắn cố ý lưu lại Lỗ Hoàng Bạch, để cho ta mở ra quan quách?" Như vậy xem ra mọi chuyện toàn bộ giải thích thông suốt.

Những tin tức này ở đây, không phải do Tiểu Ca nhắc đến, mà là từ miệng Trương Trạch nói ra.

Cộng thêm việc Trương Trạch vừa mới hoạch thủ ký ức của Thiết Diện Sinh, tự nhiên cũng không ai hoài nghi.

Không giống như trong nguyên tác, Tiểu Ca giải thích xong, còn phải biên một cái lý do.

"Vậy yêu Quỷ Tỳ hắn là ở trong tử kim hạp tử?" Tề Thiết Chủy càng nghe càng cảm giác hồ đồ.

Tổng cảm giác bên trong tàng sự tình.

"E rằng không ở trong đó rồi." Trương Trạch tháo xuống cằm của nữ thi, từ trong đó phá giải cơ quan lấy ra chìa khóa.

Trực tiếp mở ra Tử Kim Hạp Tử.

Tại bên trong, nhìn thấy một con Xà Mi Đồng Ngư chế tạo bằng thanh đồng.

“Quỷ Tỳ đâu?” Trương Trạch nhìn đồng ngư cũng hiểu được, Uông Tạng Hải cố ý dẫn hắn đi Hải Để Mộ.

“Bị người chú tạo con cá này đem đi rồi.” Bỗng nhiên Chá Cô Tiếu tập quán tính quan sát một lần trong quan tài.

“Trên đó tựa hồ khắc một cây Thanh Đồng Thụ.” “Không chỉ là Thanh Đồng Thụ.” Đổng Xán bỗng nhiên chỉ vào một tấm ván quan tài khác.

“Trên đó còn khắc Long Văn Thạch Hạp.” “Chu Mục Vương muốn thông qua Long Văn Thạch Hạp ghi lại một cái thời gian phi thường trọng yếu.” Quang từ đồ án hai bên có thể đắc xuất kết luận giản đơn.

“Đó là cái gì?” Trương Hải Kỳ bỗng nhiên nhìn về phía hắn: “Thế giới chung cực?

Chương 235

Hoặc là thế giới chung kết.” Kỳ thực tại tràng Trương gia nhân, phân biệt đều là phụ trách hồ sơ các khu vực khác nhau.

Tiểu Ca tại bắc bộ và đông bắc, thu thập tin tức, bên kia tiếp cận Trường Bạch Sơn nhất, cũng là manh mối trọng yếu nhất.

Nam Dương là Trương Hải Kỳ, tây bộ tạng địa là Đổng Xán.

Thường Sa thành nguyên bản thuộc về trung bộ, nhưng đã mất đi người phụ trách.

Cuối cùng hoàn chỉnh nhất là đông bộ.

Cũng là chi nhánh Trương gia duy nhất hoàn chỉnh hiện tại - Hải Ngoại Trương Gia.

“Sẽ không phải muốn nói cho ta biết, Trương gia vẫn luôn phòng chỉ mỗ ta sức mạnh, điên phúc cái thế giới này chứ?” Lão Dương Nhân nghe miêu thuật, nghe cứ như là giả.

Nhưng người Trương gia toàn bộ đều bất cẩu ngôn tiếu, ngoại trừ Trương Hải Diêm là kẻ duy nhất không đứng đắn, những người khác hầu như không cùng người đùa giỡn.

“Cũng có thể hiểu như vậy.” Đổng Xán khẳng định một câu, lại thấy Hoa Mã Quải phía sau dẫn người, muốn tìm địa phương lảng tránh.

“Trạch gia, những thiên cơ này, e rằng không phải phàm nhân bọn ta nên nghe!” Hoa Linh kiến trạng lại bỗng nhiên cười nói: “Không cần lảng tránh, đến lúc đó ta tự nhiên có biện pháp thanh trừ đi bộ phận ký ức này.” Điểm này kỳ thực do bất đắc bọn hắn tuyển trạch.

Hoa Mã Quải xấu hổ gãi đầu.

“Nguyên lai như thế...” Trương Trạch ánh mắt bỗng nhiên triều dưới đất nhìn xuống tầng một.

Phát hiện khu vực mà trong nguyên tác bị người chất đầy thuốc nổ, bày biện đầy bồi táng phẩm.

“Xem ra đây mới là bồi táng phẩm chân chính của Chu Mục Vương.” Là một đế vương, Chu Mục Vương khẳng định tưởng tượng đến vấn đề gặp phải sau khi hoạch đắc trường sinh.

Đầu tiên sinh hoạt bên ngoài nhu yếu dùng tiền, trong đó ngọc phác, thanh đồng khí, hoàng kim số lượng đều không ít.

Trong đó cũng có thiết khí, chí ít tại đương thời mà nói, sắt đồng dạng là kim loại hiếm.

Chỉ là về sau kỹ thuật đã luyện thành thục, trục tiệm biến đến mức phiếm lạm.

Trương Trạch thông qua ánh mắt chú thị, liền trực tiếp thu tẩu thành đống bồi táng phẩm dưới lòng đất.

Bao quát cả cỗ quan quách bằng thanh đồng kia.

Nội dung trong quan quách, có thể tìm người xóa đi, đến lúc đó những thứ này đều có thể dùng để đấu giá.

Tại Thường Sa thành mở một cái phòng đấu giá, lúc mới khai trương, há năng không có cổ vật trấn tràng tử.

Tại lúc sắp đi, Trương Trạch đồng thời lấy đi một khối Thiên Tinh Thạch nguyên vẹn.

Đồ vật lưu tại bên người, sớm muộn sẽ có lúc dùng đến.

“Tộc trưởng, chúng ta tiếp theo muốn tìm kiếm tòa Hải Để Cổ Mộ kia sao?” Trương Hải Hà trước đó đã điều tra tòa cổ mộ dưới đáy biển kia.

Nhưng mênh mông đại hải vô biên vô tế, lên đâu mà tìm một tòa cổ mộ.

"Ta chỉ tra được, Minh đại sơ kỳ có một cái phú thương tên là Thẩm Vạn Tam, sau khi chết bị táng tại trong biển, mộ táng hình thế đem cổ mộ tu kiến tại trong thuyền chìm." "Lại đem cổ mộ khai tạc giữa đại hải, để thuyền chìm nhập vào phong thủy bảo địa chuẩn xác." Nghe miêu thuật, Tề Thiết Chủy trong lòng thầm nghĩ, một phiến đại hải kia chỉ toàn là nước a?

"Đại hải chi trung hải thủy phiếm lạm, căn bản không phù hợp mộ táng cách cục nha, hà đàm phong thủy bảo địa chi thuyết?" Trương Trạch thấy vậy, biết hắn hoàn toàn lâm vào ngộ khu của phong thủy tiên sinh phổ thông.

"Lão Bát, e rằng ngươi có chỗ không biết, tại trong phong thủy bí thuật của Mạc Kim Giáo Úy, có miêu thuật về Hải Để Mộ!" "Kỳ thực đáy biển cũng có núi tồn tại, Hải Để Long Mạch ngươi đã nghe qua chưa?" "Ngươi cảm thấy hoàn cảnh trọng yếu hay long mạch trọng yếu?" Một cái vấn đề phi thường đặc biệt.

Bởi vì truyền thống phân kim định huyệt, xem toàn hoàn cảnh.

Tề Thiết Chủy thậm chí mấy người bên cạnh, có chút lần đầu tiên nghe nói, hai thứ này có thể phân khai ra mà xem.

"Vậy tự nhiên là long mạch." "Cái gọi là phong thủy, tìm cũng là phong thủy bảo huyệt trong long mạch, huyệt chỉ chính là long huyệt." Bên cạnh Hoa Mã Quải và đám người thân sau cũng đều phi thường tán đồng cách nói này.

"Vậy không phải được rồi?" "Nam Hải chi hạ, xưng là Nam Long dư mạch, thuộc về Tốn Long phân chi." Dựa theo tư duy tiền thế của Trương Trạch, đáy biển thời viễn cổ nguyên bản là lục địa, tự nhiên cũng có địa hình.

Đồng dạng có thể tiến hành Phân Kim Định Huyệt.

"Tổng chi, cận kỳ cứ điều tra tình huống chu biên Nam Hải trước, thuận tiện nghe ngóng đám người Hải Ngoại Trương Gia kia, hiện tại rốt cuộc đang ở đâu." Hải Ngoại Trương Gia tại mấy năm nay, hầu như không chịu ba cập.

Chí ít không giống bọn Trương Hải Kỳ thảm liệt như vậy.

"Cái này giao cho ta." Trương Hải Kỳ đã quen làm liên lạc nhân.

Điểm sự tình này đối với nàng tương đương như cơm thường.

Trương Trạch nhìn về phía Hoa Linh: "Một lát nữa sau khi rời đi, hãy đối với bọn hắn động thủ." Hoa Linh hiện tại cũng nắm giữ cách dùng Vong Ưu Cổ.

Chỉ cần thiểu lượng phấn mạt, thông qua gió bị hít vào, cũng sẽ tại trong lặng lẽ vô thanh vô tức, quên đi kinh lịch trong Lỗ Vương Cung.

Tại bên cạnh Cửu Đầu Xà Bách, có thể trực tiếp leo ra ngoài.

Vị trí thập phân ẩn tế.

Bên ngoài là một phiến vách núi hiểm tuấn.

Dựa theo Chu Mục Vương nguyên bản quy hoạch, sau khi phục sinh thân thủ tất định dị vu thường nhân, chút vách núi này tự nhiên không để trong lòng.

Mấy người men theo vách núi leo sang một bên sườn núi khác.

Lại phát hiện dưới núi sớm đã bị Trần Ngự Lâu phái binh bả thủ.

Mấy người mới vừa xuất hiện, liền thấy Trần Ngự Lâu dẫn người chạy tới.

Hoa Mã Quải một đoàn người mê mê hồ hồ đi ra.

“Đại Soái!” “Thế nào, chuyến này thuận lợi sao?” Hoa Mã Quải vẻ mặt mờ mịt nhìn về phía sau: “E rằng phải hỏi Trạch gia.” “Huynh đệ chúng ta mấy người, xuyên qua một cái thi động, về sau tựa hồ đi đến địa phương có thụ yêu.

Lại về sau, hình như chúng ta bị thụ yêu bắt lấy, được Trạch gia cứu ra...” Nội dung sau thi động, đều là do Trương Trạch miêu thuật.

Nghe như vậy, sự tình tự hồ cũng phi thường hợp lý.

“Trần huynh, bên này thế nào?” Trần Ngự Lâu y phục sạch sẽ, nhưng đạn dược lại sắp dùng hết.

“Phương viên mấy chục dặm, sẽ không tái nhìn thấy bất kỳ một cái thân ảnh người Nhật Bản nào.” Một câu nói đem sự tình biểu thuật đến phi thường rõ ràng.

Bất quá Trương Trạch chỉ có thể một tiếng xin lỗi: “E rằng chiến tích này, không thể đối ngoại công khai.” “Không sao, các huynh đệ giết thống khoái là tốt rồi.” Chuyến này không phải vì tài bảo, trọng điểm giống như lên trận giết địch.

Đặc biệt là loại đột tập một chiều này, càng là thuận lợi chưa từng có.

Trương Trạch để mọi người toàn bộ chuẩn bị sẵn sàng.

Đợi chúng nhân chuẩn bị xong, một giây sau liền xuất hiện tại trong khu rừng lúc trước.

Trương Trạch thông qua Vô Giới Yêu Đồng, đem thiên không hiển hiện tại trong Thao Thiết Không Gian.

Cho người ta một loại thác giác rằng bọn họ thực sự bị Bàn Vận Thuật đưa đến một khu vực khác.

Đồng dạng năm cái thân ảnh, hoán đổi y phục đeo tốt mặt nạ da

người khác nhau, duyên theo đường cũ phản hồi Thường Sa thành.

Tại khi năm người phản hồi Thường Sa thành, nhưng trước đó, Trương Trạch đã cho Cửu Đầu Xà Bách quán chú huyết dịch của hắn.

Lại không nghĩ rằng, Xà Bách đột nhiên rơi xuống một quả cây.

Xà Bách không chỉ kế thừa một phần năng lực, còn sở hữu tân năng lực hấp thu năng lượng tứ phía.

Trương Trạch mang đi quả cây, đồng thời trên đường phản hồi, minh minh chỉ ngồi trên xe nhắm mắt dưỡng thần, lại bỗng nhiên nghe được hệ thống nhắc nhở. 【Xà Bách hoạch đắc trưởng thành, khai khải nhất định linh trí, đồng thời khai khải huyết mạch thức biệt, ngài đối với Cửu Đầu Xà Bách đã sở hữu tuyệt đối khống chế quyền.】【Có muốn đối với Xà Bách phát xuất chỉ lệnh?】 Trương Trạch chậm rãi mở mắt ra, thông qua tâm thần đi tử tế cảm thụ, phát hiện linh trí Xà Bách ngoại trừ bảo hộ mộ thất, và chung sống hòa bình với Thi Miết ra, hầu như không có ý thức nào khác.

Đẳng đồng với một tờ giấy trắng.

Xem ra người tối sơ lưu lại Xà Bách, sở hữu mỗ ta thủ đoạn đặc thù, nhưng vô pháp hoàn toàn chưởng khống Xà Bách.

Dữ Thi Miết hòa bình cộng xử cũng không chỉ là bản năng sinh tồn sinh vật mà thôi.

Phát hiện điểm này xong, Trương Trạch lập tức hạ đạt mấy cái chỉ lệnh đơn giản.

Đầu tiên là đi cảm thụ huyết mạch đặc trưng của những thôn dân bị đồ sát kia.

"Về sau gặp phải loại thôn dân này, lấy xua đuổi làm chủ." "Nếu có người đào mộ, thậm chí nguy hại đến an toàn, sát vô xá." Tại trong ý thức, Trương Trạch dạy cho Xà Bách biện pháp "giết chết" đối thủ.

Như giảo sát, vặn gãy, làm ngạt thở, thậm chí hợp lý quyển dưỡng Thi Miết các loại thủ pháp.

Trọng điểm là đem Thi Miết có đeo chuông đồng lưu tại bên người, cùng những con lão Thi Miết vô ý gian chết đi.

Trương Trạch tử tế thông qua ý thức, phát hiện loại trạng thái này tương tự như sở hữu thị giác của Cửu Đầu Xà Bách.

Chương 236

"Hảo kỳ diệu cảm giác, chẳng lẽ sở hữu năng lực tương tự Thiên Thụ?" Hào vô nghi vấn, loại phương pháp chưởng khống tư duy người khác này, có chút tương tự với Thiên Thụ, nhưng tầng thứ phi thường thấp.

Chân chính Thiên Thụ tuyệt đối cao cấp hơn cái này rất nhiều.

Những tồn tại sở hữu năng lực Thiên Thụ ý thức kia, cho dù lâm vào trầm thụy, ý thức lưu lại đều có thể trong nháy mắt dưới điều kiện đặc định chưởng khống tư duy người khác.

Những tồn tại đó, Trương Trạch trước mắt mới chỉ dừng lại ở việc xem miêu thuật tương quan trong nguyên tác tiền thế.

Bất quá rất nhanh, đợi thời điểm tiếp xúc Thanh Đồng Môn, e rằng sẽ cùng những tồn tại khủng bố thời thượng cổ này tiến hành chính diện tiếp xúc.

Khẩn tiếp theo bắt đầu chỉ đạo Cửu Đầu Xà Bách phương pháp thức biệt địch nhân, đầu tiên là khu biệt huyết mạch, nếu huyết mạch đặc thù tới gần, trừ phi được người dẫn theo xuất hiện, còn lại đa phần là người Uông gia không nghi ngờ.

Thứ hai, phàm là nói ra tiếng Nhật, cùng với những kẻ có khí tức trên người tương cận, tất định đều là địch nhân vô nghi.

Cửu Đầu Xà Bách sở hữu năng lực độc đáo biện biệt khí tức cùng thanh âm.

Hoàn thành hết thảy, Trương Trạch thu hồi ý thức.

Khẩn tiếp theo liền cảm thụ được phản hồi đề thăng từ Cửu Đầu Xà Bách.

Huyết dịch của hắn cấp cho Cửu Đầu Xà Bách khai khải một hệ thống tiêu hóa đơn giản.

Tác vi thực vật, Xà Bách chỉ có thể hấp thu chất lỏng, cùng với thiên nhiên phì liêu do Thi Miết sản sinh.

Trương Trạch cường hóa, làm cho Xà Bách có thể sản sinh một loại độc chướng.

Trong loại độc chướng này mang theo dịch tiêu hóa, trước mắt không có độc tính, nhưng lại có thể đem thực vật, động vật, côn trùng... tới gần bốn phía tiến hành tiêu hóa.

Ngay cả những con Thi Miết kia, sinh mệnh lực cực kỳ ngoan cường, đơn giản hấp thu liền sẽ sản sinh cảm giác đói khát.

Khẩn tiếp theo sẽ chạy ra ngoài tìm kiếm thực vật, bổ sung năng lượng.

Trọng tân cấu kiến một cái cộng sinh hệ thống, Trương Trạch từ từ nhắm mắt lại, chuẩn bị đi hấp thu long mạch tinh khí mà mặt dây chuyền gần đây hấp thu được.

Nếu không xuất hiện ý ngoại, lập tức sẽ hoàn toàn tiến nhập giai đoạn thuế biến thứ hai.

Cũng giống như đẳng cấp của Ba Luân trong dị nhân thế giới, tại thời điểm thân thể thụ thương, có thể trong nháy mắt lược đoạt hết thảy tài nguyên khả dụng bốn phía.

Dù ở trạng thái hấp hối, cũng năng trong nháy mắt hấp thu năng lượng, hồi phục tự thân.

Từ một góc độ nào đó, tương đương với sơ bộ sở hữu bất tử chi thân đơn giản.

Doãn Tân Nguyệt lẳng lặng nhấp ngụm nước nhỏ, lại phát hiện

Trương Trạch cánh nhiên nhếch khóe miệng lộ ra nụ cười cổ quái.

"Phu quân, gặp chuyện tốt gì sao?" Thấy biểu tình của Trương Trạch, nàng đột nhiên nảy sinh hiếu kỳ: "Muốn hay không chia sẻ cho ta một chút, để ta cũng vui vẻ?" Nàng tinh nghịch nhìn Trương Trạch, lại thấy hắn quái dị cười cười, nói: "Ta tại trong Lỗ Vương Cung, để lại cho người Nhật Bản một kinh hỉ." "Kinh hỉ?" Một bên Hoắc Tiên Nhi nghe xong đột nhiên tò mò: "Kinh hỉ gì?

Thuốc nổ sao?" "Không, thuốc nổ chỉ là dùng một lần, kinh hỉ của ta so với cái đó càng dễ dàng dẫn phát bọn hắn hiếu kỳ." Giống như mỏ quặng vậy, sẽ vô hưu vô chỉ dẫn dụ sự tò mò của những kẻ đó.

Cùng lúc đó.

Phía Nhật Bản cũng phát hiện một đoàn người ở Đông tỉnh đột nhiên mất tích.

Bộ đội phụ trách điều tra nghiên cứu hiện tượng siêu nhiên tại cảnh nội Z quốc đột nhiên tăng phái một chi tiểu đội.

Thành viên tiểu đội toàn bộ đều là tinh anh tuyển chọn từ bộ đội tinh nhuệ Đông tỉnh.

Nhưng mà một đội tinh anh như vậy, sau khi vào miếu Qua Tử, cũng đột nhiên thần bí thất tung.

Sự tình lập tức dẫn tới cao tầng quan chú.

Trong khi đó, trên tàu hỏa, Trương Trạch bỗng nhiên lấy ra một bộ bài, dạy ba nữ nhân bên cạnh đánh mạt chược.

Trần Ngự Lâu gần đây tự học tiếng Nhật, tại trên xe lặng lẽ ngụy trang thành người Nhật Bản.

Đi nghe ngóng một vòng, mới biết được người trên xe đều đang thảo luận chuyện gì.

Hắn rảo bước trở về, thấp giọng nói: “Sau khi chúng ta rời khỏi khu vực gần miếu Qua Tử, trong núi kia đột nhiên dâng lên một cỗ mê vụ, người Nhật Bản chỉ cần vừa vào trong núi là toàn bộ thần bí thất tung.” “Địch nhân hoài nghi trong núi có quỷ quái, đã liên hệ với Âm Dương Sư trong nước!” Trong lòng hắn tự nhiên phi thường cao hứng, dù sao hắn cũng có thâm cừu đại hận với địch nhân.

Nhưng biến hóa trong núi, hắn nhìn về phía Trương Trạch: “Trương Trạch huynh đệ, biến hóa trong núi, ta tổng cảm thấy giống như là kiệt tác của ngươi!” Nếu có vụ khí thì sớm đã nên có rồi.

Thấy bên người Trương Trạch xuất hiện bạch vụ, sự khủng bố của bạch vụ này hắn đã kiến thức qua.

Trần Ngự Lâu bỗng nhiên lo lắng nói: “Mấy tên súc sinh kia chết thì cũng chết rồi, ta chỉ lo sẽ liên lụy đến mấy người dân thường đi dò đường, đến lúc đó...” Trương Trạch tự tin nói: “Trần huynh yên tâm, ta tự có an bài, mê vụ kia sẽ không làm thương tổn người của chúng ta.” Hắn theo bản năng sờ sờ quả cây trong tay.

Lần trước tiếp xúc máu của hắn xong, quả cây tựa hồ muốn bắt đầu mọc ra mầm non.

Cây Cửu Đầu Xà Bách được bồi dưỡng từ nhỏ này, cũng không biết có xuất hiện biến dị gì hay không.

“A?

Có thể như vậy sao?” “Trương Trạch huynh đệ, thủ đoạn của ngươi khả dĩ càng ngày càng thần hồ kỳ thần rồi.” Loại phương pháp có thể thức biệt người này, quả thực làm cho hắn kinh ngạc, đồng thời cũng là một cái ý ngoại kinh hỉ.

Tuy chỉ là lời nói một phía của Trương Trạch, hắn lại hoàn toàn tin tưởng Trương Trạch sẽ không lừa gạt.

Mấy người ngồi xe về tới Thường Sa thành, lưu ý thấy người trong thành thảo luận về Hồng gia hí viện thì ít, mà người thảo luận về Tân Nguyệt Phạn Điếm thì nhiều lên.

Có sự cho phép của Doãn Tân Nguyệt từ Tân Nguyệt Phạn Điếm Bắc Bình, Trương Trạch trực tiếp lấy được kinh doanh quyền của Tân Nguyệt Phạn Điếm tại khu vực Hồ Nam, chuẩn bị mượn nhờ danh khí của Tân Nguyệt Phạn Điếm mở ra hình thức chuỗi.

Phân điếm của Tân Nguyệt Phạn Điếm tại Thường Sa đã chuẩn bị hoàn tất.

Trương Trạch sau khi trở về Thường Sa thành liền bắt đầu chọn ngày lành tháng tốt để khai trương.

Trong khoảng thời gian Trương Trạch rời đi, mấy người Khang Ba Lạc vẫn luôn dùng mặt nạ da người ngụy trang thành hắn, thỉnh thoảng xuất hiện tại hiện trường.

Giải Cửu biết sư phụ không có nhà, cũng thường xuyên đánh yểm trợ, tạo ra một loại giả tượng rằng mọi người đang dốc toàn lực chuẩn bị cho việc khai trương phạn điếm.

Thực tế, đợi đến khi Trương Trạch trở về, hắn lại xuất hiện công khai thì cũng chẳng ai nhận ra là hắn mới vừa quay lại.

Tại hiện trường phạn điếm đã trang hoàng xong xuôi, Trương Trạch có thể ngửi thấy một mùi sơn dầu nhàn nhạt.

Mặc dù Giải Cửu đã cho người đốt đàn hương, cố gắng che đi mùi vị này.

Thấy Trương Trạch dẫn người trở về, Giải Cửu vội vàng đi vào văn phòng chuyên môn được sắp xếp cho Trương Trạch. "Sư phụ, người đã về rồi." Giải Cửu lau mồ hôi trên trán, thời gian qua đã có mấy lần suýt chút nữa lộ tẩy.

Dù sao Thập Nhất Thương cũng đang đồng thời trù bị. "Tam Lục Linh...

Thất Chỉ gần đây không gây phiền phức gì chứ?" "Hắn có xuất hiện trong bóng tối vài lần, nhưng từ sau lần đó thì không còn công khai lộ diện nữa." Điều này cũng phù hợp với phong cách của Thất Chỉ.

So với việc công khai lộ mặt, tên kia lại càng thích ẩn mình trong bóng tối hơn.

Ngửi mùi sơn dầu trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, đây hoàn toàn là sơn thiên nhiên, mùi vị nhạt, cũng không gay mũi.

Khác hoàn toàn với những loại sơn có chứa formaldehyde ở kiếp trước, vật liệu kiến trúc thời này chỉ cần trang hoàng xong là cơ bản có thể trực tiếp khai trương.

Trương Trạch lấy ra chiếc đỉnh thanh đồng thu được từ nghi trủng trong Lỗ Vương Cung. "Chiếc đỉnh thanh đồng này, đến lúc đó sẽ đặt tại buổi đấu giá để triển lãm, nhưng tạm thời không bán." Chiếc đỉnh thanh đồng này dùng để tế thiên, lại bị đặt tại nghi trủng, chất liệu tự nhiên kém xa so với tôn đỉnh thanh đồng bên phía Lỗ Vương Cung thật.

Nhưng dù sao cũng là đỉnh thanh đồng được chế tạo từ thời Tây Chu, dù là đồ thứ phẩm thì hiện tại cũng giá trị liên thành. "Sư phụ, lần này người đi đổ Tây Chu Hoàng Lăng sao?" Khi Giải Cửu nhìn thấy chiếc đỉnh thanh đồng, hắn liền đoán ra vật này không phải người bình thường có thể sở hữu. "Giải gia chúng ta đối với thanh đồng khí thời Tây Chu cũng có nghiên cứu nhất định." Đẩy đẩy mắt kính, hắn nhìn chằm chằm vào chiếc đỉnh, đột nhiên có phát hiện kinh người. "Sư phụ, chiếc đỉnh này xuất phát từ thời Tây Chu sớm kỳ chú tạo, giá trị e rằng càng không thể đo lường.

Tạo hình quy chỉnh, hoa văn hoa lệ, thể hiện ra một loại vẻ đẹp dữ tợn và uy nghiêm.

Tây Chu sớm kỳ thanh đồng khí!!" Phong cách độc đáo, cộng thêm việc Trương Trạch lấy ra, Giải Cửu trực tiếp bỏ qua bước phân biệt thật giả.

Với năng lực của sư phụ nhà mình, hoàn toàn không cần thiết lấy đồ giả ra lừa người.

Thấy Giải Cửu một chút liền nhìn ra niên đại của thanh đồng khí, Trương Trạch cười nói: "Ánh mắt quả thực không tồi." Hắn vốn cũng không định giấu giếm người thông minh nổi danh Thường Sa thành trước mắt này, huống chi lại là đồ đệ của mình. "Đây là thanh đồng đỉnh dùng để tế tự trong mộ Tây Chu Thiên Tử." "Sư phụ, một tôn đỉnh thanh đồng như vậy, e rằng vừa xuất hiện sẽ dẫn tới oanh động cực lớn!

Đến lúc đó giải thích xuất xứ của nó thế nào?" Theo Giải Cửu phỏng đoán, chiếc Ti Mẫu Mậu Đỉnh trong truyền thuyết đến nay chưa xuất thổ, mà cho dù xuất thổ cũng chưa chắc lớn bằng tôn đỉnh này.

Sự lo lắng của Giải Cửu cũng có đạo lý.

Chương 237

Dù sao hiện tại muốn tẩy trắng, luôn cần một lý do thích hợp. "Cứ đối ngoại tuyên bố là khi ta tu kiến Long Vương Miếu, đã phát hiện ra từ trong khe nứt dưới lòng đất." Trương Trạch phất tay, lại lấy ra một chiếc đỉnh thanh đồng nhỏ hơn một chút, bốn mặt đều có hình mặt người. "Còn tôn này, là từ Cổ Lam Huyện thời Tây Chu sơ kỳ mà có.

Hai tôn đặt cùng một chỗ, hơn nữa phong cách tương tự, tự nhiên sẽ không có người hoài nghi." Ngay sau đó, hắn lại lấy ra tấm thạch bản có khắc Thôi Bối Đồ. "Tấm Thôi Bối Đồ này, che lại mấy bức quan trọng cuối cùng, chỉ lấy hình thức ảnh chụp để triển lãm." Những đồ án phía trước, bên ngoài đều có lưu truyền, nhưng hầu như đều không có bản hoàn chỉnh.

Một tấm thạch bản này, hẳn là xứng đáng là bản Thôi Bối Đồ hoàn chỉnh duy nhất đương thế.

Mấy bức hình cuối cùng, là về những đại sự kiện cận đại, cũng là phần có giá trị nhất.

Một khi công khai, e rằng sẽ dẫn tới thế giới oanh động.

Vì để giữ lại cảm giác thần bí, đồng thời cũng tránh tiết lộ thông tin quan trọng, hắn dứt khoát che giấu bộ phận này đi. "Hiện tại có thể đi tìm người chụp ảnh rồi." Theo lời Trương Trạch, Giải Cửu lập tức đi gọi người của Giải gia tới. "Những thứ này đã đủ chưa?" Kỳ thực đồ đạc bởi vì quá nhiều, hiện tại vẫn chưa chọn xong.

Doãn Tân Nguyệt nhìn những thứ Trương Trạch lấy ra trước mắt, bất đắc dĩ nói: "Phu quân, đâu có kiểu như chàng, đồ tốt một món cũng không lấy ra bán.

Chẳng phải là cố tình treo khẩu vị của người khác sao?" Trương Trạch lại nói: "Bán tự nhiên cũng có thể, nhưng hiện tại không được.

Nhất là Thôi Bối Đồ, thứ đồ vật như vậy không thể nào bán ra ngoài.

Hiện tại bán những thứ này rất dễ lưu lạc ra hải ngoại, đây đều là quốc bảo của chúng ta, chỉ có thể tiêu thụ trong nước." Đồ vật muốn bán tự nhiên không thành vấn đề, những món thứ phẩm hắn cũng không hy vọng bị đám người Cox Hendry (Cừu Đức Khảo) lấy được.

Thực tế cổ đổng dùng để đấu giá, hắn tùy ý chọn vài món sứ quan diêu thời Tống, thanh đồng khí nước Cổ Điền, đồ gốm... là đủ.

Số danh ngạch còn lại giao cho các gia tộc Cửu Môn khác.

Tiền hoa hồng cứ theo lệ cũ quốc tế thu 10% giá trị giao dịch...

Lúc mới bắt đầu có thể ưu đãi một chút. "Đủ rồi đủ rồi...

Nhiều quá e rằng sẽ có người không nhịn được mà nhớ thương!" Giải Cửu thốt lên, nhất là hiện tại trong Thường Sa thành còn có đám người Nhật Bản kia.

Hắn đột nhiên nhìn thấy nhiều thứ kinh thế hãi tục đồng thời xuất hiện, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Trước đó chỉ là phạm vi nhỏ trong Thường Sa thành truyền bá, thời gian lâu rồi mọi người cũng từ từ quên lãng, chỉ ngẫu nhiên có người chợt nhớ tới lại tán gẫu vài câu. "Có thể thì đi chuẩn bị đi.

Ngoài ra giúp ta thông báo cho người của Cửu Môn.

Nếu có minh khí, cổ đổng cần gấp rút bán ra, Thập Nhất Thương của ta từ hôm nay bắt đầu thu mua giá cao." Chi tiết cụ thể toàn bộ giao cho Giải Cửu đi tìm chuyên gia.

Đợi đến khi những thứ này toàn bộ đi vào quỹ đạo, tự nhiên sẽ

giao hết cho những người thân cận tuyệt đối không phản bội phụ trách.

Đợi Giải Cửu rời đi, Trương Trạch lập tức đi tới ngoại ô Thường Sa thành, đem Trần Ngự Lâu và thủ hạ toàn bộ phóng ra.

Chúng nhân đốn giác hoa mắt, lại một lần nữa xuất hiện tại rừng cây ngoài Thường Sa thành. "...Bàn vận đến Thường Sa thành rồi?" Lần này ngay cả Trần Ngự Lâu cũng đều tiến vào trong không gian.

Từ trong không gian đó, đồng dạng cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại của ngày và đêm, cho người ta một loại ảo giác như thật sự từ một cái không gian di động trong nháy mắt đến một không gian khác. "Trương Trạch huynh đệ, thuật Bàn Vận này quả là ngày càng cao minh!" Cùng đi ra còn có Tiểu Ca, Đổng Xán, Trương Hải Kỳ và những người Trương gia khác. "Tộc trưởng, không gian chúng ta ở trước đó, rốt cuộc... thuộc về địa phương nào?" Vừa ra ngoài, Đổng Xán liền nhịn không được hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Cái không gian kia nhìn phi thường chân thực, khiến mọi người tưởng đó là thế giới hiện thực. "Đó là không gian số ảo." Cũng giống như không gian tối đen trước đó, thậm chí giống như Ma Quỷ Hạp Cốc, kỳ thực đều đồng dạng thuộc về hư số không gian.

Chỉ là cảm giác mang lại cho con người không giống nhau, khiến người ta tưởng rằng tịnh không phải cùng một dạng không gian.

Trương Trạch tìm Trương Hải Kỳ, Trương Hải Hà cùng Trương Hải Diêm ba người. "Ba người các ngươi cải trang, hai ngày nữa đi một chuyến Nam Hải, giúp ta chuẩn bị một con thuyền.

Thuận tiện lưu ý những người Trương gia ở hải ngoại.

Những người này hẳn là cũng đang tìm cách liên hệ Đông Bắc Trương gia." Trương gia nội bộ xảy ra vấn đề, tại hải ngoại Trương

gia nhân căn bản mất liên lạc.

Đem những người này tìm về, cũng để phạm vi Trương gia chưởng khống tiếp tục khuếch đại.

Hình thức ban đầu của Trương gia đã sớm không cách nào tiếp tục.

Lần này đi Nam Hải Tây Sa, thuận tiện có thể tìm người phụ trách Đông bộ Trương gia.

Trương Trạch đối với Trương Hải Kỳ, Trương Hải Diêm cùng Trương Hải Hà lại giao đại một phen, để bọn họ đi về trước chuẩn bị. "Tộc trưởng, nhiệm vụ lần này để ta và Hà Tử đi là tốt rồi, người nhiều ngược lại bất tiện hành động." Trương Trạch nhìn thoáng qua ánh mắt Trương Hải Kỳ: "Cũng tốt, nhớ kỹ mua con thuyền tốt một chút." Trương Hải Kỳ sau đó đem yêu cầu mua thuyền của Trương Trạch ghi nhớ, trong lòng đã có tính toán.

Tại bờ biển nàng có một cái giả thân phận, đó là con gái Thuyền Vương.

Chuyện này Trương Trạch đã sớm biết, cho nên mới giao đại nàng đi làm.

Trương Hải Kỳ cũng phi thường thông minh, ngụy trang thành con gái Thuyền Vương, đồng thời đem thân phận thật ngụy trang thành khuê mật của con gái Thuyền Vương.

Tuy rằng không biết làm thế nào để một người đóng hai vai mà không bị phát hiện, nhưng mượn nhân mạch của Thuyền Vương, muốn mua con thuyền tốt là chuyện đơn giản vô cùng.

Trương Hải Kỳ mang theo Trương Hải Hà chuẩn bị rời đi.

Trương Hải Diêm đang mù mịt không hiểu gì lập tức cũng đuổi theo.

Trong hồ sơ quán phía Nam hiện tại chỉ còn lại ba người bọn họ.

Nhiệm vụ trước đó đại bộ phận đều là ba người đồng hành, lần này lại không mang theo hắn, khiến Trương Hải Diêm cảm thấy rất buồn bực. "Cán nương, lần này không mang theo ta sao?" Trương Hải Diêm nhìn bóng lưng cán nương (mẹ nuôi) dừng lại, tiếp tục tranh thủ. "Chuyện lần trước ở bờ biển, quên rồi sao?" Trương Hải Kỳ nói, "Thân phận của Hà Tử ta có thể tùy ý an bài, nhưng cái tật nói nhiều của ngươi, ngươi cảm thấy có thể giấu được ai?" Đặc điểm đơn giản này, Trương Hải Diêm tuy rằng cực lực khắc chế nhưng lại thường xuyên không sửa được mỗi khi mở miệng. "Cán nương, nói như vậy không đúng rồi.

Trương gia buôn tẻ như vậy tương đương với một cái nồi áp suất, ta chính là cái van xả khí của nồi áp suất..." Bị Trương Hải Kỳ trừng mắt một cái, hắn vẫn tiếp tục nói nốt, "Nồi áp suất nếu cứ bị bịt kín mãi, có khả năng sẽ nổ đấy..." Trương Hải Kỳ nhìn đứa con nuôi trước mắt, tuy rằng đã hơn hai mươi tuổi nhưng lại khiến người ta không bớt lo.

Tính cách của hắn có đôi khi quá ngay thẳng, không dễ phục mềm.

Tại thời cục hiện tại, có Trương gia che chở tự nhiên không sao, nhưng nếu rời khỏi Trương gia hiện tại, e rằng chưa chắc có thể an toàn sống sót.

Trương Hải Hà nhìn Trương Hải Diêm: "An tâm ở lại đi theo Tộc trưởng làm việc.

Cái tên Tề Thiết Chủy kia, bình thường ngươi nên học theo hắn nhiều một chút." "Ta học hắn?

Cái tên Bát gia Cửu Môn suốt ngày thần thần thao thao đó sao?" Hình tượng của Tề Thiết Chủy cho hắn cảm giác một chút cũng không giống cao nhân, khiến hắn hoài nghi ánh mắt của Trương Hải

Hà. "Ngươi không tin ánh mắt của ta, chẳng lẽ không tin Tộc trưởng sao?" Mục tiêu mà nói, có thể được vị Tộc trưởng kia giữ lại bên người, cái nào không phải là nhân vật kiệt xuất.

Những người Trương gia khác tuy rằng sở hữu huyết mạch Trương gia, lại càng thiện trường hạ đấu chứ không thiện trường xử lý quan hệ giao tế. "Tề gia lại là Kỳ Môn Bát, ngươi kiến thức qua chưa?

Thường Sa thành nhiều gia tộc đạo mộ và thế lực lợi hại như vậy, vì sao thiên thiên Tề Thiết Chủy lại biết ngay từ đầu phải tạo quan hệ tốt với Tộc trưởng?" Ngẫm lại kỹ, lúc trước Tộc trưởng đi tìm Tề Thiết Chủy, chẳng lẽ không phải Tề Thiết Chủy dùng một quẻ bói cố ý cùng Tộc trưởng bắt quàng làm họ sao?

Bên kia, Trương Hải Diêm bị người ghét bỏ, sờ sờ mũi chỉ có thể đi về trạch để Trương gia tìm người khác.

Trương Trạch cùng Doãn Tân Nguyệt từ bên trong đi ra.

Chuyện Trương Trạch muốn mở phân điếm Tân Nguyệt Phạn Điếm, trong đó có một vấn đề phi thường quan trọng. "Phu quân, nếu có người mang đồ đến đấu giá, người của chúng ta làm thế nào phán đoán thật giả?" Cặp mắt của Trương Trạch sở hữu biện pháp phân biệt thật giả.

Nhưng người dưới tay cơ bản đều chỉ giỏi đảo đấu, không có mấy ai thực sự biết giám định cổ đổng.

Chương 238

Cổ mộ minh khí thì dễ nói, nhưng những món đồ mô phỏng thời đó, sau mấy trăm năm đến hôm nay không phải cổ đổng cũng biến thành cổ đổng rồi. "Nàng không có chủ ý gì sao?" Trương Trạch hỏi.

Doãn Tân Nguyệt chớp chớp mắt nhìn hắn: "Kinh thành Ngũ Mạch chàng đã nghe qua chưa?

Doãn gia ta vẫn luôn bồi dưỡng giám định cao thủ của riêng mình, nhưng Ngũ Mạch mới là năm cái gia tộc nổi danh nhất giới cổ đổng Kinh thành." Ngũ Mạch thì Trương Trạch có nghe nói.

Kiếp trước tuy rằng không xem qua tiểu thuyết về Ngũ Mạch, nhưng không ngờ tại thế giới này cũng xuất hiện Ngũ Mạch.

Khiến hắn ấn tượng tương đối sâu sắc trong Ngũ Mạch chính là Bạch gia.

Trong miệng hắn lại lặp lại niệm một lần: "Ngũ Mạch?

Là năm gia tộc tại Kinh thành chuyên công kim thạch, ngọc khí, từ khí (đồ sứ), mộc khí, thư họa sao?" Tại giới cổ đổng, năm gia tộc kia không nhỏ, nhưng so với Cửu Môn hiện tại thì thế lực Ngũ Mạch hầu như cũng chỉ giới hạn trong vòng tròn cổ đổng.

Hoắc Tiên Nhi đứng bên cạnh cẩn thận nghe Doãn Tân Nguyệt nhắc đến Ngũ Mạch, bỗng nhiên nói: "Tân Nguyệt tỷ tỷ nói Ngũ Mạch, Hoắc gia ta dường như cũng có liên hệ.

Trạch Gia, không bằng ta trở về hỏi một chút Tiểu Di, xem có thể liên hệ người của Ngũ Mạch hay không?" Trương Trạch chậm rãi gật đầu: "Ta nghe nói Bạch gia truyền nhân trong Ngũ Mạch là một nhân tài." Hoắc Tiên Nhi nghe Trương Trạch nói, dường như cũng đối với

Ngũ Mạch có sự quan tâm. "Trạch Gia chỉ đi một lần Bắc Bình, mà cũng biết chuyện của Bạch gia Ngũ Mạch sao?" Đối với câu hỏi của Hoắc Tiên Nhi, thật không dễ trả lời. "Ta trước đó tán gẫu với người khác, nghe người ta nhắc tới." Trương Trạch đáp.

Hoắc Tiên Nhi khẽ gật đầu.

Loại tình huống này cũng có khả năng, hiện tại tin tức lan truyền cũng nhanh.

Báo chí thời đại này và dư luận trà dư tửu hậu là hai con đường truyền bá nhanh nhất.

Ba người đang tán gẫu trên đường, khi đi qua một cửa tiệm cổ đổng, bỗng nhiên ngửi thấy một cỗ hương vị kỳ đặc.

Đó là từ một cái hương lô cổ quái.

Trên hương lô điêu khắc mấy người phụ nữ bụng to, bản thân hương lô nhìn niên đại cũng ít nhất có vài trăm năm.

Đôi mắt của hắn sở hữu Thiên Mục, có năng lực cảm thụ khí vị vật phẩm.

Loại năng lực này có chút gần giống với Hoàng Kim Đồng.

Vô Giới Yêu Đồng, Bản Ma Nhãn, cùng Phật Nhãn đồng quy là loại thứ sáu.

Trong đó hàm cái cả Phàm Nhãn, Bản Nhãn, Thiên Nhãn, Thánh Nhãn năng lực.

Bao quát cả Âm Dương Nhãn cũng đều là một trong những năng lực đó.

Vì vậy, khi nhìn đan lô trước mắt, hắn ẩn ước có thể cảm nhận niên đại của đan lô.

Những cái này đều không phải trọng điểm, chân chính quan trọng

là hương vị bên trong. "Khí vị này dường như có tác dụng an thần, ngửi thấy xong bất giác muốn nghỉ ngơi." Doãn Tân Nguyệt ngáp một cái, nếu tiếp tục ngửi khí vị này, cảm giác lập tức sẽ ngủ thiếp đi. "Là xương cốt Cấm Bà." Trương Trạch nói. "Xương Cấm Bà?

Cấm Bà không phải là ác quỷ vùng ven biển sao?

Cốt đầu của nó sao lại có hương vị quỷ dị như vậy?" Hoắc Tiên Nhi nhìn thoáng qua hương lô, lại thấy ông chủ bên trong nhiệt tình đi ra. "Ba vị khách nhân xem ra cũng là người trong nghề.

Trong hương lô này là xương Cấm Bà, đến từ vùng duyên hải, phi thường hiếm thấy.

Mấy vị nếu muốn, tính cả cái hương lô này, ta cho một cái giá ưu đãi nhất!" Hỏa kế đang giới thiệu, chưởng quỹ trong tiệm lại bỗng nhiên vội vã đi tới. "Long Gia!" Tại Thường Sa thành, càng ngày càng nhiều người coi Trương Trạch như Long Vương Gia mà đối đãi, buột miệng gọi một tiếng "Long Gia". "Hỏa kế mới tới, không nhận biết ngài." Hắn đang định đem hương lô đóng gói. "Ngài e rằng đối với kẻ hèn này không có ấn tượng, ta là bàn khẩu của Giải gia, trước đó tại Giải Ngữ Lâu có hân hạnh từ xa nhìn thấy một lần ngài thi triển tiên pháp, cảnh tượng đó khiến kẻ hèn này chung thân khó quên!" Nghe vậy, Trương Trạch lại nghiêm túc nhìn thoáng qua.

Nhưng đồ đệ quá nhiều bàn khẩu, hắn cũng không nhận ra hết. "Đan lô ta không cần, xương cốt Cấm Bà kia từ đâu mà có, ngươi đi tra giúp ta, tra rõ ràng rồi bảo Giải Cửu nói cho ta." So với hương lô, thứ hắn cảm thấy hứng thú hơn thực ra là địa phương Cấm Bà xuất hiện.

Từ đủ loại dấu hiệu cho thấy, vùng Nam Hải không chỉ có một con Cấm Bà xuất hiện.

Trương Trạch chân trước vừa mới từ bàn khẩu Giải gia rời đi,

chưởng quỹ trong tiệm lập tức phái người đi dò hỏi. "Nhanh, cho người thông báo Cửu Gia, Long Gia đối với cái hương lô kia cảm thấy hứng thú." Tại Giải gia, ai cũng biết Giải Cửu kính trọng nhất là vị sư phụ này.

Tuy không dạy bao nhiêu thứ, nhưng Giải gia nhờ duyên cớ của Trương gia mà làm ăn càng làm càng lớn.

Thậm chí đi ra khỏi Thường Sa thành, danh hào Đại đồ đệ của Long Vương Gia đưa ra, ai nghe hay chưa nghe cũng đều phải nể mặt ba phần.

Giải Cửu vừa mới biết được sư phụ Trương Trạch phái hai người Trương gia rời đi, liền đoán chắc người nhất định phải chuẩn bị làm đại sự.

Bên cạnh, thê tử kiều thanh tế ngữ hỏi: "Cửu Gia, Trương gia hiện tại minh lý ám lý đều không quản chuyện hạ đấu, vì sao các gia tộc khác trong Bát Môn không thừa cơ đoạt chiếm bàn khẩu?" Trong mắt nàng, Cửu Môn Thường Sa thành từ đảo đấu phát gia.

Kiếm tiền nhiều nhất tự nhiên cũng là thông qua minh khí đoạt được từ đảo đấu.

Buông tha cái này, tương đương với buông tha một cây rụng tiền. "Nàng không hiểu." Giải Cửu nói, "Sư phụ ta thâm mưu viễn lự, ta trước mắt chỉ có thể phán đoán ra biến hóa trong vòng năm năm.

Nhưng sư phụ ta, lại dường như đã nhìn thấu trăm năm sau.

Ta từng nghe nói, người Trương gia mỗi một lần chuyển dời Trương Gia Cổ Lâu, đều là từ mấy trăm năm trước bắt đầu chuẩn bị hết thảy.

Hiện tại xem ra, sư phụ ta không hổ là người bước ra từ gia tộc kia!" Giải Cửu sau khi Trương Trạch rời đi, cũng không chỉ bận rộn

chuyện làm ăn, mà thời khắc quan chú thời cục, thậm chí phong vân biến huyễn tại Thường Sa thành.

Rất nhanh, hỏa kế của Giải gia vội vã gõ cửa tiến vào. "Cửu Gia, Long Gia hôm nay ghé tiệm cổ đổng của Giải gia ta, đối với một cái hương lô cảm thấy hứng thú?" Giải Cửu nghe xong lập tức hỏi: "Sư phụ ta có giao đại gì không?" "Long Gia bảo ta đi hỏi thăm xương Cấm Bà trong hương lô là từ đâu ra, hỏi rõ ràng xong thì để ngài tự mình đi tìm Long Gia." Nghe hỏa kế nói, Giải Cửu 'tăng' một cái đứng dậy.

Lập tức muốn đi tới Trương gia.

Trên đường đi, hỏa kế cũng báo cáo lai lịch xương Cấm Bà cho hắn.

Khi đến Trương gia, Trương Trạch đang ở thư phòng, đã cho người pha trà sẵn.

Giải Cửu nhìn thoáng qua chén trà trên bàn, vừa mới rót xong, lúc ngồi xuống uống thì nhiệt độ vừa vặn.

Hắn thầm nghĩ, chẳng lẽ sư phụ ngay cả ta khi nào tới cũng đều tính trước rồi sao? "Sư phụ, chuyện Cấm Bà hỏa kế đã nghe ngóng rõ ràng rồi.

Khúc xương và hương lô đó đều đến từ cổ mộ vùng Nam Hải.

Một tộc thúc của ta từ trong mộ mang ra, nghe nói trên tường lúc đó có rất nhiều bích họa khủng bố về việc Cấm Bà xuất hiện tại bờ biển." Trương Trạch vừa nghe Nam Hải bên kia, liền biết đã khớp rồi. "Có biện pháp nào kiếm được đồ lặn không?" Chuyến này muốn đi địa phương dưới biển, người đồng hành cần phải có năng lực lặn cực mạnh.

Điểm này người Trương gia tự nhiên không thành vấn đề.

Mấy người bên cạnh hắn cũng đồng dạng phế công năng tiến cường hóa, vấn đề không lớn. "Sư phụ muốn đi đáy biển?" "Đúng, chuyến này cũng là duy nhất, hiện tại trên biển tịnh không an toàn, ngươi phụ trách dẫn người thủ tại trên thuyền.

Mục tiêu của ta là một chiếc thuyền đắm cổ mộ thời Minh sơ dưới đáy biển." Giải Cửu biết sư phụ chuyến này nhất định không đơn giản, lại không ngờ gan lớn đến mức trực tiếp muốn động vào mộ dưới đáy biển.

Phải biết rằng tại thời đại này, rất nhiều thiết bị lặn mới vừa phát triển.

Tại quốc nội, người ta căn bản không dám tưởng tượng việc lặn sâu xuống đáy biển. "Sư phụ, thâm nhập đáy biển, thật sự không thành vấn đề sao?" Chuyện này dường như có chút vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn. "Không thành vấn đề, nước ngoài hiện tại có người làm ra thiết bị lặn vô cùng không tồi.

Giúp ta tìm một người Mỹ, nghĩ biện pháp mua hơn mười bộ." "Mười... hơn mười bộ?" Giải Cửu nhất thời mồ hôi lạnh chảy ròng, "Sư phụ, thứ này cũng không phải cải trắng ngoài chợ, người ta ở nước ngoài vừa mới làm ra trang bị tiên tiến, có thể tùy tiện bán cho chúng ta sao?" Lời hắn nói dường như cũng có đạo lý nhất định.

Trương Trạch cười cười.

Chương 239

"Giúp ta tra xem nước ngoài có phải có một đại gia tộc tên là Croft (Gia Khắc Lao Phức) hay không.

Nghĩ biện pháp liên hệ nữ chủ nhân duy nhất của gia tộc đó, nói cho cô ấy biết, ta biết nguyên nhân cái chết của cha cô ấy.

Còn có Cửu Tinh Liên Châu thiên tượng mà cha cô ấy nói cho cô ấy nhiều năm trước, tịnh không phải là cố sự, mà là hiện tượng thiên văn đặc thù tất định sẽ phát sinh sau nhiều năm nữa." Nếu lý do thứ nhất không cách nào làm cho Laura Croft (Lao Lạp • Khắc Lao Phức) tin tưởng, như vậy cái thứ hai tuyệt đối là tin tức mà trừ Laura và cha cô ấy ra, hầu như không ai biết.

Tác vi đại gia tộc có tiền ở Anh Cát Lợi, Laura nhất định có biện pháp mua trọn bộ đồ lặn vừa mới ra lò. "Nếu cô ta đồng ý, bảo cô ta cung cấp hai mươi bộ, ta toàn ngạch thanh toán." Giải Cửu nghe mà sửng sốt một hồi lâu. "Sư phụ, người quen biết bằng hữu nước ngoài sao?" "Cũng không tính là bằng hữu, ta tịnh không có gặp qua, chỉ nghe nói một số chuyện." Còn việc để Giải Cửu lập tức liên hệ người biết tiếng Anh, nghĩ biện pháp đi liên hệ...

Tại thời đại này, muốn gọi một cuộc điện thoại đường dài quốc tế là chuyện tương đương phiền toái.

Nhưng trong Cửu Môn, nếu Giải Cửu đều làm không được, e rằng cũng chỉ có Trương Trạch đích thân xuất mã.

Những người khác trong Cửu Môn e rằng cũng không có năng lực này của Giải gia.

Trương Trạch xác định chuyện này xong, nhìn lướt qua tờ lịch phong cách Dân Quốc trên tường. "Nguyên định thời gian khai trương

là ngày kia phải không?" Hắn lại nhìn thoáng qua trên bàn, chuyện Tân Nguyệt Phạn Điếm chi nhánh Thường Sa đã đăng báo. "Sư phụ, hôm khai trương con đã mời mấy đại gia tộc nổi danh trong giới cổ ngoạn Bắc Bình tham gia.

Còn có nhạc phụ Doãn lão bản của người, cũng sẽ cùng Đại chưởng quỹ xuất hiện." Đã là con rể nhà mình, Doãn gia tự nhiên toàn lực duy trì.

Cộng thêm phương án chuỗi cửa hàng của Trương Trạch, đối với Doãn gia mà nói, nếu làm tốt thì dù phân điếm không thuộc về Doãn gia, cũng giống như đang đề cao địa vị Doãn gia.

Trương Trạch hài lòng gật đầu: "Làm không tồi!

Một bình đan dược này, gia nhập Kỳ Lân Kiệt và danh quý thảo dược, cầm về phục dụng, đề thăng thể chất." Loại đan dược này đem Kỳ Lân Kiệt làm thành phấn mạt gia nhập vào, có thể làm cho thành phần Kỳ Lân Kiệt được hấp thu đầy đủ nhất.

Đại danh Kỳ Lân Kiệt thì Giải Cửu đã nghe qua.

Tuy nhiên Giải Cửu khuynh tẫn toàn lực cũng không cách nào tìm được một khối Kỳ Lân Kiệt. "Đa tạ sư phụ!" Giải Cửu nhìn đan dược trong tay, trong lòng đại hỉ.

Nghe nói thứ đồ vật này có thể diên niên ích thọ, khiến người ta bảo trì sự trẻ trung, còn có thể gia cường sức đề kháng đối với độc vật và thi khí.

Trương Trạch đưa đồ xong, Giải Cửu ở bên cạnh phục dụng.

Đúng lúc này, Hoa Linh vội vã mang theo Hoắc Tiên Nhi đi vào. "Trạch Gia, tình huống bất diệu!

Ngũ Mạch e rằng không tới được.

Thậm chí có khả năng Ngũ Mạch lập tức phải tiêu tùng." Đôi mày thanh tú khẩn trương, vẻ mặt u sầu, nhìn biểu tình liền biết khẳng định đã xảy ra đại sự. "Đừng vội, từ từ nói, xảy ra chuyện gì rồi?" Trương Trạch dùng khăn sạch đưa một tách trà.

Đợi uống trà nhuận họng, nàng lập tức nói: "Người của Ngũ Mạch bị một quân phiệt tên là Ngô Tĩnh Văn ở Bắc Bình bắt rồi.

Quân đội của Trần Đại Soái gần đây vừa mới chuẩn bị đánh hướng Bắc Bình, muốn kiếm chác một khoản, liền lấy người Ngũ Mạch ra khai đao." Nhìn dáng vẻ, Ngô Tĩnh Văn cũng thấy Lưu Ly Hán Ngũ Mạch tại Bắc Bình là quả hồng mềm.

Tại Bắc Bình, Lưu Ly Hán có Ngũ Mạch chống đỡ, thế đầu rõ ràng lớn hơn Phan Gia Viên.

Ngô Tĩnh Văn không dám chọc vào Tân Nguyệt Phạn Điếm có bối cảnh thần bí, nhưng Ngũ Mạch không có bối cảnh thì trực tiếp bị lôi xuống nước.

Nghe chuyện Ngũ Mạch, Giải Cửu đứng dậy: "Sư phụ, đã là danh sách ta chọn, Ngũ Mạch chính là khách nhân của Tân Nguyệt Phạn Điếm phân điếm Thường Sa.

Ngô Tĩnh Văn làm như vậy, phân minh là không nể mặt Cửu Môn." Thấy Giải Cửu muốn xuất hiện, Hoắc Tiên Nhi nhìn về phía Trương Trạch: "Trạch Gia, vậy ta có thể giúp được gì không?" Đã là người Trương Trạch muốn tìm, Hoắc gia tự nhiên cũng tẫn biện pháp phải tìm cho được.

Tại Thường Sa thành, minh khí tiêu thụ đi thị trường toàn quốc các nơi, trong đó Bắc Bình là một trong những thị trường tương đương quan trọng.

Trở về dò la một chút, Hoắc Cẩm Tích lập tức có thể tra ra tin tức

Ngũ Mạch. "Không cần, Giải Cửu nguyện ý ra tay, sự tình đã thành một nửa." Giải Cửu vừa mới ăn đan dược, đang hoạt động gân cốt. "Sư phụ, không bằng để con một mình đi Bắc Bình, người ở lại Thường Sa thành chờ khai trương là tốt rồi." Thấy Giải Cửu lòng tin tràn đầy, Trương Trạch liền nói: "Cũng tốt, lúc đi nhớ mang theo Hắc Hạt Tử." Tuy Ngô Tĩnh Văn không dám đối với hắn động thủ, nhưng khó bảo toàn những kẻ khác sẽ không âm thầm ra tay, châm ngòi cừu hận giữa Ngô Tĩnh Văn và Cửu Môn.

Giải Cửu liền mang theo đồ vật, lập tức cho người mua vé chuẩn bị đi Bắc Bình.

Trước khi rời đi, về việc liên hệ gia tộc Croft (Khắc Lao Phức) ở Anh Cát Lợi, hắn áy náy nói: "Sư phụ, người hiểu tiếng Anh lại tin cậy được con chưa tìm ra, e rằng phải chờ con trở về..." "Ta biết tiếng Anh, việc này ta làm được." "Vậy thì tốt quá, nguyên lai sư phụ biết tiếng Anh!" Điểm này ngược lại làm cho Giải Cửu hoàn toàn không ngờ tới.

Hoắc Tiên Nhi đột nhiên nhìn về phía sườn mặt Trương Trạch, tổng cảm giác người nam nhân trước mắt này, dường như đến nay vẫn chưa có gì là hắn không biết làm. "Trạch Gia, cần ta hiện tại đi liên hệ sao?" "Hiện tại không thích hợp.

Ta và bên kia có bảy tiếng đồng hồ chênh lệch, lúc này e rằng người bên đó đều đang ngủ say." Chọn giờ này gọi đi, có người nghe máy hay không là một chuyện khác. "Trước tiên theo ta đi xem Thập Nhất Thương." Theo thời gian, hắn mang theo huynh đệ Tá Lĩnh Thường Sa thành tổng cộng ngàn người.

Bên cạnh Thường Sa thành, Thập Nhất Thương tự nhiên dùng không hết nhiều người như vậy.

Tại phương hướng Trường An, tiếp trụ sức mạnh Trần Ngự Lâu,

cũng đang đồng thời tu kiến một cái Thập Nhất Thương y hệt.

Tại Thường Sa thành, mảnh vỡ vẫn đồng thứ ba hòa cùng cổ thụ Bạch Kiều Trại dung hợp, cũng bị Trương Trạch bảo Phong Học Văn dẫn người hoán đổi cây thánh thụ đó.

Vật chất chứa trong cây gần đây đã cho người đem vẫn đồng trong đó tinh luyện ra, chế tác thành đại lượng Lục Giác Thanh Đồng Linh.

Nhưng dược liệu phi thường hữu hạn.

Trương Trạch trước tiên đi kiểm tra tiến độ Thập Nhất Thương.

Phát hiện các huynh đệ Tá Lĩnh quả nhiên là thiên tài về phương diện kiến trúc, thậm chí có vài phần bóng dáng của "cơ kiến cuồng ma".

Ngắn ngủi mấy tháng, đã có quy mô cơ bản của Thập Nhất Thương trong ký ức kiếp trước.

Mấy cái nhà kho cơ bản chuẩn bị hoàn tất.

Phong Học Văn thỉnh Hồng Cô Nương đang dưỡng thai chỉ đạo chế tác cơ quan.

Đồng thời có Lý chưởng quỹ của Phong Oa Sơn cùng giao lưu ý kiến.

Ngay cả Nhị Nguyệt Hồng cũng đem bản đồ cơ quan chế tác của gia tộc năm đó cung cấp ra.

Có thể nói, Thập Nhất Thương tương lai tuyệt đối so với nguyên tác càng thêm hung hiểm.

Trương Trạch tham quan xong, liền hướng Hồng Cô Nương đang phụ trách nơi này đề xuất sẽ cùng Tân Nguyệt Phạn Điếm khai trương cùng một ngày.

Đến lúc đó tuyên truyền một chút, Thập Nhất Thương sau này

chính là kho hàng ngự dụng của phân điếm Tân Nguyệt Phạn Điếm Thường Sa.

Tại mấy cửa vào quan trọng của Thập Nhất Thương đều bị treo lên thanh đồng linh.

Căn cứ cấu trúc, vị trí quan trọng cũng cần thanh đồng linh thủ hộ.

Đồng thời hắn cũng dự lưu vị trí cho Cửu Đầu Xà Bách.

Đợi Đông Bắc bên kia đánh xong, cây Xà Bách kia trực tiếp sẽ bị di dời vào trong Thập Nhất Thương.

Chuyển thân, hắn liền đi kiểm tra địa phương tinh luyện vẫn đồng.

Tại nơi tinh luyện, Phong Tư Bắc thân mặc đạo bào xắn tay áo lên, đang phụ trách tinh luyện.

Trương Trạch cũng chợt nhớ ra, Phong gia trừ bỏ vu thuật, đồng thời cũng thiện trường luyện đan.

Tinh luyện trong đó chẳng qua chỉ là thao tác cơ bản nhất. "Trạch Gia, bần đạo đã tinh luyện ra đại bộ phận vẫn đồng, muốn chế tạo linh đang bần đạo e rằng không giúp được gì." "Tư Bắc huynh khách khí rồi, giúp ta tinh luyện vẫn đồng đã là giúp đại mang." Muốn thanh đồng linh, tại di chỉ Xà Quốc Tần Lĩnh là nhiều nhất.

Đợi làm xong đồ lặn, lập tức cho người đồng thời đi tra ra vị trí Thanh Đồng Thụ. "Lý chưởng quỹ của Phong Oa Sơn gần đây đang chỉ đạo đệ tử Tá Lĩnh, hoặc có thể giúp được việc." Nguyên lai trừ bỏ đội y tế lúc trước, trong Tá Lĩnh cũng tuyển ra tiểu đội phụ trách chế tác vũ khí. "Bảo bọn họ dựa theo bản vẽ ta họa, làm ra thanh đồng linh." Đến lúc đó chỉ cần lại khắc lên văn lộ đặc thù, chân chính thanh đồng linh liền chế tác hoàn thành.

Gian phòng tinh luyện cũng nằm trong Thập Nhất Thương.

Trương Trạch đi vào nhìn thoáng qua, bên trong có hình mẫu sơ khai của Sĩ Nhất Thương hậu thế.

Trong khu tử đương (cầm đồ chết), ám đạo mà Thất Chỉ lưu lại bị phát hiện và sửa sang lại một lần.

Chỗ này về sau là lò hỏa táng của giặc Nhật.

Chương 240

Đúng lúc này, Hoắc Tiên Nhi nhìn chằm chằm y phục của Trương Trạch: "Trạch Gia, y phục... nảy mầm rồi!" Nảy mầm?

Trương Trạch bỗng nhiên nhìn về phía y phục, phát hiện quả thực Cửu Đầu Xà Bách được tưới tắm bằng huyết mạch Thao Thiết đã mọc ra mầm non.

Như bàn tay trẻ con, vừa mới chui ra liền tò mò hô hấp không khí mới mẻ bên ngoài.

Xà Bách không có thị giác, chỉ có thể thông qua cảm thụ. "Đây là đứa con của Cửu Đầu Xà Bách lúc trước sao?" Hoa Linh nhìn chằm chằm Xà Bách trước mắt, tổng cảm giác linh trí của Xà Bách này cao hơn mẫu thân nó nhiều lắm.

Bên cạnh bỗng nhiên có một con ruồi bay qua, dây leo thụ đằng đột nhiên vươn tới, cuốn lấy con ruồi, lại trực tiếp xuất hiện khí thể đạm lục sắc phân giải con ruồi. "Thật lợi hại!!!" Nhìn trạng thái Xà Bách, cũng cho hắn một cái đại kinh hỉ.

Tiểu Xà Bách đối với người đồng dạng cụ hữu Thao Thiết huyết mạch dường như tịnh sẽ không đi thương hại.

Cũng may tư duy của hắn có thể trực tiếp khống chế, cũng có thể ở trình độ nhất định tránh cho nó mất khống chế.

Một phương diện khác, Giải Cửu đi tới Kinh thành đã gọi điện thoại về Thường Sa thành, nghe Trương Trạch tiếp điện thoại liền lập tức báo cáo tình huống. "Sư phụ, Bắc Bình thành đang có bão cát vàng (Hoàng Sát Phong), không biết khi nào mới dừng.

Người bảo con nghe ngóng Hứa Nhất Thành, con đã nghe ngóng

rồi, con thấy người này thiên tư thông tuệ, mấu chốt giải trừ nguy cơ hẳn là nằm trên người hắn." Trương Trạch nghe vậy, dừng một chút, nói: "Hứa Nhất Thành tinh thông khí tượng học, sẽ đo lường được thời gian bão cát dừng lại.

Chỉ cần nhắc nhở hắn, tượng kỳ gỗ nam mộc đời Thanh trên tay Hứa Tĩnh Văn và hắn đoán là giống nhau." Ẩn ước nhớ kỹ Hứa Nhất Thành vô tâm tiếp quản Bạch Môn, có ý định xuất quốc.

Tuy cũng không phải không thể thay thế, nhưng dù sao cũng là một nhân tài hiếm có.

Lão Triều Phụng tàng tại trong bóng tối, như cùng một dạng với Uông gia, người này có lẽ lúc đó có thể dùng được. "Cửu Gia, Hứa Nhất Thành từ trên trời bay tới kìa." "Bay?" Giải Cửu buông điện thoại, nhìn ra bên ngoài, đích xác nhìn thấy trên trời có một người biết bay (phi nhân) đang chậm rãi tiếp đất.

Giải Cửu nhanh chóng tìm được Hứa Nhất Thành.

Lúc này, Hoàng Sát Phong đang cuộn trào khắp cả thành Bắc Bình.

Hứa Nhất Thành vừa định bước vào Tịnh Lưu Hiên, bỗng thấy Giải Cửu và Hắc Nhãn Kính từ bên cạnh đi tới.

Sau khi chuyển lời của Trương Trạch xong, Hứa Nhất Thành vô cùng kinh ngạc nhìn hai người. "Sư phụ các ngươi là ai?

Vì sao lại biết chuyện quân cờ?" Đối với tình huống bên trong Tịnh Lưu Hiên, tuy hắn không hiểu rõ hoàn toàn nhưng cũng nắm chắc vài phần.

Nhưng không ngờ, một người xa lạ bên cạnh lại biết rõ như vậy. "Gia sư là Trương Trạch." Giải Cửu nói xong liền đưa thiệp mời lên. "Tân Nguyệt Phạn Điếm phân điếm tại Trường Sa?" Hứa Nhất Thành không dám nhận thiệp mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

So với Tân Nguyệt Phạn Điếm, chút quy mô của Ngũ Mạch chỉ là tiểu đả tiểu nháo.

Hắn cất đồ vật, lập tức rảo bước đi vào Tịnh Lưu Hiên. "Chờ ta giải quyết xong sự tình rồi sẽ nói chuyện sau." Hứa Nhất Thành bị binh lính ngoài cửa chặn lại tra hỏi.

Giải Cửu dùng thân phận cổ đổng thương (thương nhân buôn đồ cổ), chủ động yêu cầu vào Tịnh Lưu Hiên nên đảo cũng thuận lợi.

Vừa vào trong đã nghe thấy tiếng hát hí khúc. "Kiến đồ phu...

Trì lợi phủ...

Mãn diện sát khí..." Tại vị trí bắt mắt nhất trên cầu thang, một hoa đán mặc hí phục đang hát kinh kịch.

Hí từ phảng phất như đang ám chỉ Hứa Nhất Thành vừa được dẫn lên.

Người của bốn mạch còn lại trong Ngũ Mạch đều đứng ngoài hành lang.

Dưới lầu đều là những thương nhân đồ cổ có tiếng ở Lưu Ly Hán. "Hoa đán này hát kém xa Nhị Gia (Nhị Nguyệt Hồng) nhà ta." Hắc Nhãn Kính ngồi xuống, vừa ăn lạc rang vừa tùy ý nhận xét.

Hắn xuất thân Bối Lặc phủ, từ nhỏ đã tiếp xúc không ít danh gia hí khúc, nghe hát tự nhiên cũng kén chọn hơn người thường.

Bên cạnh có người thì thầm thảo luận.

Một trung niên đầu trọc để hai ria mép sầu mi khổ kiểm nói: "Quy lão bản, Ngô Tĩnh Văn bắt hết người Lưu Ly Hán chúng ta đến đây, rốt cuộc là hát vở gì a?" Quy lão bản thở dài: "Chuyện hôm nay, hung hiểm a.

Ngô Tĩnh Văn người xưng Ngô Diêm Vương tâm ngoan thủ lạt,

động một chút là sao gia diệt tộc.

Nghe nói hồ nôm Trần Đại Soái sắp đánh Bắc Bình, Vũ Soái không còn mấy ngày lành.

Quân đội Trần Đại Soái trang bị tinh lương, Ngô Tĩnh Văn tự biết không phải đối thủ, chuẩn bị vơ vét một khoản rồi bỏ chạy đấy." Bên cạnh, một trung niên đeo kính mặc áo mã quái đỏ quan sát trên lầu, thấy hoàn toàn không có động tĩnh gì, nhịn không được nói: "Ngũ Mạch vào trong nửa ngày rồi, đừng có hợp sức gài bẫy chúng ta chứ?" Quy lão bản thẳng người, trong lòng cũng có cố lự như vậy: "Ngũ Mạch tự xưng minh nhãn mai hoa, công chính thành tín, khứ ngụy tồn chân, sẽ không cùng hắn nói dối chứ?" Hứa Nhất Thành đã được xác nhận thân phận, chính là người mà bọn họ cần tìm.

Mấy người còn lại của Ngũ Mạch không nguyện ý giám định cổ đổng cho Ngô Tĩnh Văn.

Dược Thận Hành của Dược gia liền đẩy hậu nhân Bạch môn là Hứa Nhất Thành ra.

Mấy người đều đứng ngoài cửa, nhìn Hứa Nhất Thành, Dược Thận Hành lập tức xoay người đưa lưng về phía hắn. "Nhất Thành..." Thấy Hứa Nhất Thành xuất hiện, Thẩm Mặc tuổi tác lớn nhất dục ngôn lại chỉ. "Đại gia gia, rốt cuộc là có chuyện gì?" Cháu gái Thẩm Mặc là Thẩm Ngọc Khê bên cạnh vẫn chưa hiểu rõ sự tình.

Binh lính áp giải Hứa Nhất Thành đưa người đến cửa phòng. "Báo cáo!" "Vào đi." Thân hình khôi ngô của Hoàng Định Khôn rốt cục nhịn không được nói: "Dược gia!

Đây là biện pháp của ngài sao?

Không phải sẽ khiến Bạch môn tuyệt hậu ư?" Dược Thận Hành chắp hai tay sau lưng, xoay người nhìn hắn: "Ngô Tĩnh Văn ép Ngũ

Mạch ta chưởng nhãn định giá cổ vật, sự tình rõ ràng là muốn ép ta muội lương tâm, giúp hắn nâng giá.

Nếu ta thật sự làm vậy, tín dự Ngũ Mạch sẽ hủy hoại trong chốc lát.

Nhưng nếu ta không làm, Ngô Tĩnh Văn chỉ cần phất tay, tất cả chúng ta đều phải chết!" Nói đến câu cuối cùng, cả người ông ta không còn giữ được bình tĩnh, cảm xúc phi thường kích động: "Cho nên ta cũng không thể đi vào.

Hứa Nhất Thành không nguyện tiếp quản Bạch môn, nếu vì bảo mệnh mà nói vài câu muội lương tâm, cũng sẽ không hủy đi Ngũ Mạch, cùng lắm thì sau này cắt đứt liên hệ với Ngũ Mạch là được." "Đều nói độc nhất phụ nhân tâm, nhưng so với Dược gia ngài, ta cũng phải cam bái hạ phong." Môn chủ Hồng môn là một nữ nhân, liếc Dược Thận Hành một cái rồi nhìn sang chỗ khác.

Dược Thận Hành trầm mặt: "Sự tình đến nước này, chỉ có thể hy sinh hắn." Thẩm lão gia tử lúc này thống tâm tật thủ: "Nhưng Nhất Thành là một kỳ tài nha!

Ba tuổi vỡ lòng, hơn mười tuổi đã thuộc làu kinh điển, trên hiểu kinh sử tử tập, dưới tường thiên văn địa lý nha!

Về mặt giám cổ, đĩnh ngộ tuyệt luân, độc xuất cơ trữ, quá đáng tiếc nha!" Bất luận thế nào, mấy người chung quy đã quyết định hy sinh Hứa Nhất Thành.

Trong phòng, Hứa Nhất Thành cầm lấy quân cờ tướng.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới lời Giải Cửu nói trên đường.

Điên điên trọng lượng quân cờ.

Người của Tân Nguyệt Phạn Điếm đã đến, cộng thêm độc môn tiêu ký trên thiệp mời, không thể làm giả được.

Đối với quân cờ này, trong lòng hắn đã có tính toán.

Ngô Tĩnh Văn thấy hắn chần chờ không hạ quân cờ, bĩu môi cười nói: "Huynh đệ, xem ra Ngũ Mạch lăn lộn cũng không ra gì a!

Mấy cái lão tư cách kia đã đem ngươi đẩy ra chịu trận rồi." Thấy Hứa Nhất Thành nhìn quân cờ phát cười, Ngô Tĩnh Văn cũng cười: "Thảo nào người khác không ưa ngươi, nguyên lai là một kẻ ngốc." Hứa Nhất Thành nghe xong cũng không tức giận, chỉ bất ti bất kháng nói: "Thượng bất oán thiên, hạ bất vưu nhân, cố quân tử cư dịch dĩ sĩ mệnh.

Tiểu nhân hành hiểm dĩ nghiêu hạnh." Ngô Tĩnh Văn là kẻ thô kệch, nghe không hiểu mấy lời này, chỉ cảm thấy hắn đang đáp phi sở vấn, não hỏa nói: "Loạn thất bát tao cái gì quân tử tiểu nhân." Hứa Nhất Thành biểu tình bỗng nhiên trở nên thập phần tự tin, đem quân cờ trực tiếp bày tại bên cạnh quân Soái. "Nhìn ra được, là ngốc thật." Ngô Tĩnh Văn một điểm hứng thú cũng không còn. "Ngô Sảnh trưởng, nếu còn không chạy, Đại Soái e rằng không bảo vệ được ngài đâu." Lời nói này hàm ý ám chỉ Vũ Soái sau lưng Ngô Tĩnh Văn, khiến sắc mặt hắn lập tức biến đổi.

Hứa Nhất Thành tiếp tục: "Xử cảnh của hai ta, kỳ thực kẻ tám lạng người nửa cân, đều giống nhau... là khí tử (quân cờ bỏ đi)!" "Lời này giải thích thế nào?" "Chi bằng... chúng ta trước tiên nghiên cứu nước cờ tiếp theo nên đi thế nào." Hứa Nhất Thành tiếp tục dẫn lực chú ý về bàn cờ.

Thái độ Ngô Tĩnh Văn lúc này đã có biến hóa: "Ngài và ta cũng không giống nhau, ta là tử cục, còn cục của ngài thì có giải." Ngô Tĩnh Văn nhược hữu sở tư.

Chương 241

Hứa Nhất Thành tiếp tục: "Chỉ có giải được cục của ngài, cục của ta mới có thể làm cho sống lại." Ngô Tĩnh Văn rốt cục mất đi kiên nhẫn cuối cùng: "Biết lão tử tìm các ngươi làm gì không?" Hắn bỗng nhiên nổ một súng, bắn vỡ bình hoa phía sau.

Hứa Nhất Thành nhìn thoáng qua: "Đáng tiếc, Phấn Thải Lũ Không Chuyển Tâm Bình." "Giả heo ăn thịt hổ?" Ngô Tĩnh Văn chỉ súng vào đầu hắn: "Đừng cùng ta cố lộng huyền hư.

Lão tử tìm các ngươi đến giám bảo." "Hảo." Hứa Nhất Thành hào vô cụ ý kiểm tra quân cờ: "Vậy ta bắt đầu từ phó kỳ này.

Nhìn thì là cờ tướng Kim Ti Nam Mộc ngự chế thời Vạn Lịch.

Không chừng ngay cả Hoàng Thượng cũng từng tự mình dùng qua." Ngô Tĩnh Văn nghe vậy buông súng xuống: "Kim Ti Nam Mộc phi hoàng gia bất khả dụng.

Mộc chất khẩn thực, vân lý giáp kim (trong vân gỗ có vàng), xác thực là cung vật khí độ." Hứa Nhất Thành lại cẩn thận quan sát vân gỗ trên bề mặt quân cờ trong tay: "Nhìn xem vân gỗ này, có giống thiếu nữ được miêu tả trong 'Địch Kim Sâm Thi' không?

Như nộn trị ban chiêu triển đích diện dung." Ngô Tĩnh Văn cười híp mắt nhìn hắn: "Đã sờ qua chưa?" "Đương nhiên..." Hứa Nhất Thành vừa nói xong, Ngô Tĩnh Văn hội tâm cười một tiếng.

Nhưng đột nhiên thoại phong nhất chuyển: "Chưa sờ." Ngô Tĩnh Văn nghe xong nụ cười trên mặt đột nhiên biến mất.

Đây không phải đang tiêu khiển hắn sao?

Hắn không kiên nhẫn nói: "Vậy ngươi nói nhảm cái gì nha?" Hứa

Nhất Thành lại tiếp tục: "Quân cờ này nói là Thanh triều ngự chế thì có đạo lý, nhưng nói là niên hiệu Vạn Lịch thì có điểm không đúng.

Nhìn kỹ rồi hãy nói." Ngô Tĩnh Văn theo thói quen giơ súng chỉ vào hắn: "Đánh sai mắt (nhìn lầm) thì mạng cũng không còn." "Ngài nghe ta nói hết đã." Hứa Nhất Thành trực tiếp vô thị họng súng "Ngũ linh thất" bên cạnh.

Giám định cổ đổng là sở trường của hắn, nói đến nghề ruột, trong lòng hắn có mười phần nắm chắc. "Thời nhà Minh, chữ Pháo viết là Bao.

Một bộ cờ bốn quân Bao, hai đỏ hai đen.

Đến nhà Thanh mới viết là Pháo." Thấy hắn nói có lý có cứ, Ngô Tĩnh Văn buông súng xuống.

Hứa Nhất Thành cười cười: "Sự tinh diệu của quân cờ này không nằm ở niên đại." Hắn đem quân Pháo trong tay đưa cho Ngô Tĩnh Văn: "Ngài cầm tay ước lượng thử xem." Ngô Tĩnh Văn thử thử: "Có chút nặng, thì sao?" "Cho dù là Kim Ti Nam Mộc, trọng lượng cũng không đúng." Hứa Nhất Thành ngẩng đầu, tự tin nói: "Bởi vì bên trong có đồ vật." "Có đồ vật?" Ngô Tĩnh Văn hạ ý thức hỏi lại.

Hứa Nhất Thành ném quân cờ lên bàn cờ.

Quân cờ thế mà lại xoay tròn tốc độ cao trên mặt bàn.

Dưới ánh mắt tò mò của Ngô Tĩnh Văn, hắn lấy ra Mò Kim Hải Để (Hải Để Châm) gia truyền tổ tiên trong nhà, xoay động trên tay. "Tách!" Vừa đưa Mò Kim Hải Để tới gần quân cờ, hắn liền bắt đầu thi triển tuyệt kỹ trong Tố Đỉnh Lục.

Mò Kim Hải Để bề ngoài chỉ lớn hơn chiếc đũa bình thường vài phần, bên trong lại chứa cơ quan bánh răng.

Bánh răng theo động tác của Hứa Nhất Thành bắt đầu chuyển

động, có thể tùy ý điều hoán ra các công cụ tinh xảo khác nhau, dùng để điêu khắc, cắt gọt, khoan lỗ.

Bạch môn Hứa gia chưởng quản kim thạch ngọc khí, tượng kỳ tuy rằng không nằm trong danh mục sở trường, nhưng trong mắt Hứa Nhất Thành lại không có gì khác biệt.

Trong nháy mắt, hắn đã rõ ràng cấu tạo bên trong quân cờ.

Bằng thủ pháp thần hồ kỳ kỹ, hắn nhanh chóng tìm ra khe hở, mở ra nắp sau ẩn tàng của quân cờ.

Dùng lực khều một cái, nắp sau hình tròn tự nhiên rơi xuống biên duyên, lộ ra bạch ngọc hình vuông giấu bên trong.

Chỉ thấy ngọc chất tế nhị du nhuận.

Hắn lại nhẹ nhàng khều một cái, bạch ngọc hình vuông và quân cờ phân biệt rơi xuống trên hai lòng bàn tay.

Hắn cẩn thận đoan tường bạch ngọc trong tay: "Ngọc chất thông thấu, bên trong tựa như có vân vụ lượn lờ, là ngọc tốt thượng đẳng." Trên bạch ngọc khắc một chữ "Pháo" cổ thể.

Trong gỗ Kim Ti Nam Mộc danh quý thế mà lại giấu một khối Hòa Điền Dương Chi Bạch Ngọc.

Ngô Tĩnh Văn lập tức ngồi thẳng dậy: "Quá thú vị, trong quân cờ sao lại bọc một khối ngọc chứ?" Hứa Nhất Thành lại sờ sờ quân cờ trong tay: "Cờ hình tròn, ngọc hình vuông, ngoài tròn trong vuông, ám hợp đạo quân tử.

Cho nên cờ này gọi là Quân Tử Kỳ." "Quân Tử Kỳ?" Nghe Hứa Nhất Thành miêu tả, Ngô Tĩnh Văn đối với bộ cờ trong tay càng thêm tò mò.

Hứa Nhất Thành gật đầu: "Tế quan ngọc hiên ngâm, nhất sinh

lương khổ tâm, điêu trác phục điêu trác, phiến ngọc vạn hoàng kim.

Dụng ý của cổ xảo tượng (thợ khéo ngày xưa) chưa bao giờ thua kém thi nhân.

Ngô Sảnh trưởng, bộ cờ này không đơn giản.

Phải trước tiên lấy nguyên khối Kim Ti Nam Mộc điêu thành quân cờ, lại khoét rỗng ở giữa, chỉ có thể hẹp hơn phiến ngọc một chút, sau đó dùng lửa nung, làm cho chỗ rỗng mềm ra.

Cuối cùng khảm phiến ngọc vào, dùng thủ pháp thiên y vô phùng khôi phục nắp sau." Vừa nói hắn vừa khôi phục quân cờ lại như cũ, đậy nắp sau lên, quả nhiên nhìn không ra dấu vết gì. "Đáng tiếc, môn tay nghề này sớm đã thất truyền rồi." Công nghệ quân cờ tinh trạm, nhưng thủ pháp của Hứa Nhất Thành cũng tương đương ổn trọng.

Ngô Tĩnh Văn tổng cảm giác Hứa Nhất Thành thoại lý hữu thoại (lời nói có ẩn ý). "Vậy thì có tác dụng gì?" Hắn hồi vị: "Một khối ngọc tốt như vậy, phong kín trong đầu gỗ, phong nghiêm thực như thế, nhìn cũng không nhìn thấy." "Quân Tử Kỳ?

Ta thấy gọi là Cờ Ngốc Tử (kẻ ngốc) thì đúng hơn." Hứa Nhất Thành thấy đã trải đường dẫn lối xong, nhược hữu thâm ý nói: "Đây chính là thâm ý mà cổ nhân chế khí ám tàng.

Trong quân cờ rốt cuộc là mỹ ngọc hay ngoan thạch (đá cuội), nhìn từ bề ngoài thì không biết được.

Muốn nghiệm chứng chỉ có thể đập ra, nhưng nếu làm vậy, cờ cũng hủy." Ngô Tĩnh Văn lần thứ hai híp mắt nhìn Hứa Nhất Thành.

Hứa Nhất Thành tiếp tục đạo: "Khi cờ chuyển tay bán đi, chỉ có thể tin tưởng người bán là một bậc thành thực quân tử, quân cờ này chính là tượng trưng cho đạo quân tử." Nói xong, hắn liền thuận nước đẩy thuyền nói ra lời quan trọng nhất: "Ngô Sảnh trưởng, lối thoát

của ngài nằm ngay trong quân cờ này, ngài còn chưa ngộ thấu sao?" "Có ý gì?" "Ngô Sảnh trưởng dùng thủ đoạn thiết oản trị lý Bắc Bình, tin rằng đã kết không ít cừu gia." Ngô Tĩnh Văn lập tức phản bác: "Ngô Tĩnh Văn ta vì nước vì dân cúc cung tận tụy, lũ tiểu nhân kia ta sẽ sợ sao?" "Nhưng minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng." Hứa Nhất Thành thấy phản ứng của Ngô Tĩnh Văn liền biết mình đã nắm được điểm yếu...

Chỉ là trong lòng vẫn còn một chút cố lự chưa tiêu trừ. "Nếu lúc này phóng quyền, quy ẩn sơn lâm, không còn quan thân, hôm nay kiếm được mấy vạn đại dương thì lại có thể thế nào?" Ngô Tĩnh Văn trừng mắt: "Ý của ngươi là?" Hứa Nhất Thành buông quân cờ thiếu mất phiến ngọc trong tay xuống: "Song mộc tuy hảo, chung bất như ngọc." "Song mộc tuy hảo, chung bất như ngọc?" Ngô Tĩnh Văn cũng không phải kẻ ngốc, lập tức nghe ra lời này tự hữu sở chỉ (có hàm ý riêng). "Song mộc?" Vũ Soái sau lưng hắn, tên cuối cùng có mang bộ Song Mộc (Lâm). "Ngọc?" Còn chữ Ngọc này chẳng phải đang ám chỉ Trần Ngự Lâu sắp đánh tới sao?

Vừa nghe xong, hắn lập tức rút súng: "Muốn ta đầu quân cho tên họ Trần kia?" Hứa Nhất Thành nhìn thẳng vào mắt Ngô Tĩnh Văn: "Người trong nghề giám cổ chúng ta tin mệnh nhất.

Mệnh số thế nào thì được bảo bối thế ấy, ngược lại cũng giống nhau, ngài đã được Quân Tử Kỳ, vậy tất định nó cùng ngài có nhân quả." Ngô Tĩnh Văn là kẻ tư lợi, cũng không một lòng đầu thành.

Hiện giờ Vũ Soái bỏ chạy, ngày tháng của Ngô Tĩnh Văn cũng không dễ chịu.

Nếu không tìm lối thoát tốt, e rằng cái mạng nhỏ khó giữ.

Nhưng hắn vẫn có chút không tin tà. "Lão tử không tin mệnh, chỉ tin tiền, chỉ tin súng trong tay." Hứa Nhất Thành bỗng nhiên nhớ tới

Trần Đại Soái có một vị chí giao hảo hữu, chính là sư phụ của Giải Cửu mà hôm nay hắn gặp.

Người Ngũ Mạch cũng đều nhận được thiệp mời của Long Gia.

Hắn tự tin tràn đầy nói: "Ngài không tin mệnh, vậy ta lấy mệnh của ta cùng ngài đánh cược một ván." "Đánh cược?" Ngô Tĩnh Văn đốn thời có hứng thú. "Cổ có Gia Cát Lượng mượn gió đông, hôm nay ta Hứa Nhất Thành muốn làm phép khu tán Hoàng Sát Phong.

Nếu gió tan, chứng minh Quân Tử Kỳ xác thực cùng ngài có nhất định tương quan, ta cũng giúp ngài một tay, ngài giơ cao đánh khẽ tha cho Ngũ Mạch một con đường sống.

Nếu gió không tan, ngài cứ việc xử lý ta ngay tại chỗ." Tuy rằng Ngũ Mạch đã lựa chọn hy sinh hắn, nhưng Hứa Nhất Thành là người hữu tình hữu nghĩa, sẽ không giống bọn họ.

Ngũ Mạch nếu có chuyện, cũng sẽ liên lụy đến Bạch môn do tổ tiên Hứa gia truyền xuống.

Đứng dưới lầu, Giải Cửu quan sát động tĩnh bên trên.

Hắc Nhãn Kính thính lực hơn người, đã sớm nghe ra động tĩnh. "Tiểu tử này tuyệt đỉnh thông minh, không hổ là người Trạch Gia coi trọng." "Ta vừa nãy gọi điện thoại." Giải Cửu bỗng nhiên nói. "Phía sư phụ ở Trường Sa đã thuận lợi liên hệ với nữ chủ nhân Croft (Lara Croft), đối phương đáp ứng giúp đỡ thu mua hai mươi bộ trang bị lặn.

Hơn nữa sẽ đích thân đưa tới, bất quá đối phương không biết Trường Sa thành ở đâu, nên hẹn gặp mặt tại Kinh thành." Hắc Nhãn Kính ý ngoại nói: "Trạch Gia muốn tới Kinh thành?" "Nhìn thời gian thì cũng sắp tới rồi." Giải Cửu ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài, thầm nghĩ sư phụ làm việc quả nhiên trước sau như một lôi lệ phong hành.

Khi Trương Trạch đến Bắc Bình, xe của Tân Nguyệt Phạn Điếm đã đợi sẵn ở nhà ga.

Lần này là người thính nô quen thuộc kia. "Tiểu thư, Cô gia, Bắc Bình hai ngày nay đang có Hoàng Sát Phong, hay là để ta bảo tài xế đưa về Doãn gia trước?" Trên xe, Trương Trạch và Doãn Tân Nguyệt đơn độc xuất hiện tại Bắc Bình.

Lần này chủ yếu là để gặp mặt Lara Croft từ Anh Cát Lợi viễn đạo mà đến.

Hắn nhìn thoáng qua Hoàng Sát Phong ngoài cửa sổ xe: "Đưa ta đến Tịnh Lưu Hiên, gió sắp ngừng rồi." Thính nô ngồi ở ghế phụ, tài xế lái xe trực tiếp hướng về phía Tịnh Lưu Hiên. "Cô gia, ngài chẳng lẽ vị bặc tiên tri (chưa bói đã biết), biết thời gian Hoàng Sát Phong dừng lại?" Thính nô tuy rằng trong lòng không tin người có thể quyết định thời tiết, nhưng ngoài miệng vẫn muốn khen hai câu. "Đợi lát nữa sẽ biết." Xe đang hướng về phía Tịnh Lưu Hiên.

Nhà ga cách Tịnh Lưu Hiên vốn dĩ cũng không xa.

Chương 242

Tại bên trong Tịnh Lưu Hiên, Hứa Nhất Thành tay cầm một thanh kiếm, đứng trên đài ở giữa thế chỗ cho hoa đán. "Phải làm sao đây?" Hứa Nhất Thành đâu hiểu múa kiếm, chỉ tùy ý khoa tay múa chân vài cái.

Trong đầu nhớ gì niệm nấy, thậm chí cả tiếng Anh cũng thuận miệng niệm ra.

Cộng thêm thanh âm không lớn, mọi người dưới đài cũng mê hoặc nhìn hắn. "Hứa gia tiểu tử muốn nhảy đại thần sao?" Mọi người chỉ cảm thấy có chút buồn cười, lại không biết hắn rốt cuộc đang làm gì.

Bao gồm cả chưởng môn nhân bốn mạch kia cũng đều vẻ mặt mờ mịt nhìn hắn.

Hắn ngậm một ngụm rượu phun lên kiếm.

Ngô Tĩnh Văn cười híp mắt nhìn, muốn xem tiểu tử này rốt cuộc làm trò gì. "Cử thương!

Phóng!" "Đoàng đoàng đoàng ~" Lập tức một hàng binh sĩ hướng lên trời nổ súng.

Hứa Nhất Thành len lén nhìn lên không trung, thấy Hoàng Sát Phong chưa lui, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng.

Đồng thời trong miệng bắt đầu niệm khẩu quyết tự biên.

Hôm nay khi ra cửa hắn đã trắc thiên khí.

Căn cứ vào khí tượng học phương Tây đã học, hắn biết Hoàng Sát Phong ở Kinh thành thực tế chỉ là hiện tượng tự nhiên bình thường.

Việc nó rút đi chỉ là vấn đề thời gian.

Chỉ là, hắn đã tính sai thời gian Hoàng Sát Phong rút đi.

Hiện tại, Hoàng Sát Phong vẫn đang điên cuồng thổi trên không trung, dường như không giống với dự tính.

Đúng lúc này, thủ hạ của Ngô Tĩnh Văn len lén báo cáo: "Ngô Sảnh trưởng, Long Gia của Trường Sa thành đến rồi, hiện tại đang ở ngoài cửa." Ngô Tĩnh Văn nghe xong nhíu mày. "Đến rồi?" Long Gia tự nhiên hắn biết.

Đối phương ở tận Trường Sa thành, theo lý thuyết nếu không có việc gì thì hầu như sẽ không đến Kinh thành.

Hắn nhớ mình cũng không mời đối phương, khách không mời mà đến, e rằng sắp có đại sự phát sinh. "Ta nghe nói, ngày kia Tân Nguyệt Phạn Điếm phân điếm tại Trường Sa sắp khai trương, có mời người của Ngũ Mạch." Ngô Tĩnh Văn vừa nghe lập tức biết hỏng việc. "Hỏng rồi, mẹ nó sao không nói sớm?

Muốn hại chết lão tử à?" Hắn cầm súng, suýt chút nữa bắn tên lính trước mắt.

Hứa Nhất Thành ở bên dưới nhìn chằm chằm không trung, dường như đã có biến hóa.

Thời gian Hoàng Sát Phong rút đi muộn hơn dự cổ một khắc đồng hồ.

Ngô Tĩnh Văn lập tức mang theo tất cả thủ hạ, tự mình ra ngoài nghênh tiếp.

Trương Trạch tại Bắc Bình danh khí phi thường lớn, Ngô Tĩnh Văn ngoài miệng nói không mê tín, thực tế nội tâm lại kiên tín bất nghi.

So với Trần Ngự Lâu sắp đánh tới, vị Long Gia tự mình đăng môn bái phỏng này khiến hắn càng thêm kiêng kỵ.

Năm đó khi con rồng kia xuất hiện, trên báo chí có người vô ý chụp được long ảnh.

Tuy chỉ là một cái bóng, lại đủ để chứng thực tin đồn "thần long kiến thủ bất kiến vĩ".

Trương Trạch bên cạnh có Doãn Tân Nguyệt xinh đẹp như nhân gian tuyệt sắc khoác tay, chậm rãi đi vào.

Thấy Hoàng Sát Phong mới vừa vặn có dấu hiệu rút đi.

Nơi Trương Trạch đi qua đột nhiên xuất hiện một mảng hắc ám.

Thị lực của tất cả mọi người trong Tịnh Lưu Hiên toàn bộ biến mất. "Có chuyện gì vậy?

Ta đều không nhìn thấy gì nữa rồi?" "Mau thắp đèn a!!" Trong bóng tối truyền ra thanh âm của Ngô Tĩnh Văn.

Hắn hướng lên trời bắn một phát súng.

Bên cạnh có người mò mẫm thắp đèn, tay vừa chạm vào liền phát hiện ngọn lửa nóng bỏng tay. "Ngô Sảnh trưởng, đã thắp đèn rồi, nhưng tôi không nhìn thấy a!" Giây tiếp theo, bóng đen kia đột nhiên biến mất, từ từ lặn vào trong cái bóng sau lưng Trương Trạch.

Tại hiện trường hầu như tất cả mọi người đều nhìn thấy lộ tuyến bóng đen biến mất. "Vừa rồi là bóng đen..." "Suỵt, vị này chính là Long Gia của Trường Sa thành!" "Chuyện giao long oanh động toàn thành trước kia đều quên rồi sao?

Đó là sủng vật Long Gia nuôi dưỡng." "Hít, nhỏ giọng một chút, không muốn sống nữa à?

Chuyện của Long Gia há có thể tùy tiện thảo luận?" Người bên dưới thần thần thao thao, khẩn trương đến mức nói năng lộn xộn.

Trương Trạch nhìn thoáng qua mọi người tại hiện trường, ôm

quyền nói: "Chư vị, tại hạ Trương Trạch của Cửu Môn Trường Sa, đi ngang qua nơi này, vào xem cái náo nhiệt." Chúng nhân tự nhiên không tin, bất quá sắc mặt vẫn mang theo nụ cười thích hợp đáp lại. "Long Gia mau thượng tọa." Ngô Tĩnh Văn lập tức sai người mang ghế đến, thậm chí là ghế chuyên dụng thoải mái nhất. "Mau đi lấy lá trà tốt nhất của ta, pha cho Long Gia!" Hắn tiện đà hung hăng trừng mắt nhìn hỏa kế của Tịnh Lưu Hiên.

Lại nghe có người đột nhiên nhìn về phía không trung: "Hoàng Sát Phong lui rồi!" "Hoàng Sát Phong thật sự lui rồi, tiểu tử kia dính hào quang của Long Gia, để hắn thành công rồi." Mọi người lập tức liên hệ việc Hoàng Sát Phong rút đi với sự kiện bóng đen đột nhiên bao trùm vừa rồi.

Loại đen kịt đó, giống như nhật thực đột ngột vậy.

Trương Trạch cũng không khách khí, ngồi xuống sau đó hỏi: "Ngô Sảnh trưởng, phân điếm Tân Nguyệt Phạn Điếm của ta sắp khai nghiệp, có mời Ngũ Mạch, hiện tại ngài lại giữ người lại, là không nể mặt ta hay là có ý kiến với Cửu Môn Trường Sa?

Ta hôm nay người đã tự mình đến rồi, có ý kiến gì, Ngô Sảnh trưởng cứ việc đề xuất, ta rửa tai lắng nghe." Trương Trạch vừa ngồi xuống, Giải Cửu và Hắc Nhãn Kính lập tức đi tới đứng sau lưng. "Long Gia!" Hắc Nhãn Kính cũng theo những người khác gọi một tiếng Long Gia. "Sư phụ, người của Ngũ Mạch cơ bản đều ở đây." Giải Cửu còn chưa bắt đầu kế hoạch thì Trương Trạch đã đến hiện trường.

Mọi âm mưu quỷ kế đều không bằng một màn đơn giản trực tiếp vừa rồi.

Tà linh đột nhiên xuất hiện, loại hắc ám khủng bố kia đã dọa vỡ mật hầu hết mọi người tại đây.

Người bình thường đâu đã thấy qua trận thế này?

Ngô Tĩnh Văn nghe xong liền hoảng, tuy rằng bên cạnh có đông đảo binh sĩ, nhưng Trương Trạch trước mắt lại cho hắn một cảm giác cực độ nguy hiểm.

Hắn hào không hoài nghi, cái người này giây tiếp theo có thể thần không biết quỷ không hay lấy mạng của hắn. "Long Gia nói đùa rồi, ta nếu biết Ngũ Mạch chịu lời mời của ngài, sao có thể làm khó bọn họ." Hắn vừa nói vừa để tay sau lưng len lén phất tay, ra hiệu cho mấy người thủ hạ trước tiên thả Ngũ Mạch đi.

Thấy Ngô Tĩnh Văn thế mà trực tiếp thả người Ngũ Mạch đi, trong đám người có một kẻ tên Vương Vũ Hằng lại có chút không quá cao hứng.

Thấy Trương Trạch nhìn về phía này, Vương Vũ Hằng lại khôi phục hình tượng ôn văn nho nhã. "Long Gia, tại hạ Vương Vũ Hằng, cửu văn đại danh Long Gia đứng đầu Cửu Môn Trường Sa!" Nghe hắn tự giới thiệu, Trương Trạch một lần nữa đánh giá một phen. "Vương Vũ Hằng?" Nếu không nhớ lầm, Vương Vũ Hằng còn có một thân phận trong bóng tối tên là Lão Triêu Phụng.

Ngũ Mạch ban đầu cũng không chỉ có năm mạch mà là sáu mạch.

Tổ tiên Vương Vũ Hằng bị đuổi ra khỏi đệ lục mạch.

Bất quá Vương Vũ Hằng cũng không phải người bình thường, tinh thông tuyệt kỹ các nhà trong Ngũ Mạch.

Vô luận thư họa Hồng môn hay đồ sứ Huyền môn, giám định và làm giả cơ hồ đều là đệ nhất nhân cổ kim.

Duy chỉ có Tố Đỉnh Lục của Bạch môn là Vương gia không giở trò được. "Chính là tại hạ." Vương Vũ Hằng bỗng nhiên cảm giác có chút kỳ quái, vị gia trước mắt này, chỉ là sơ lần gặp gỡ, đối phương

dường như đã sớm biết hắn.

Nhưng thân là Lão Triêu Phụng thành phủ cực sâu, trên mặt hắn lại không lộ ra bất kỳ sơ hở nào.

Trương Trạch nhìn thoáng qua Ngũ Mạch phía trước.

Vấn đề nội bộ của Ngũ Mạch không quan hệ lớn đến hắn.

Cái hắn cần là người có thể giúp hắn làm giám định.

Chương 243

Vì phạm vi thế lực tiếp tục khuếch đại, hắn cần càng nhiều nhân tài đa dạng.

Trong đó lợi nhuận rất lớn, nhưng đồng thời phong hiểm cũng đồng dạng cự đại.

Vừa rồi thấy Trương Trạch xuất hiện, Vương Vũ Hằng biết được Tân Nguyệt Phạn Điếm phân điếm tại Trường Sa sắp khai nghiệp, cũng không định bỏ qua cơ hội tốt này. "Long Gia, Tân Nguyệt Phạn Điếm phân điếm sắp khai nghiệp, tại hạ cũng lược bị một phần bạc lễ, chúc mừng Long Gia!" Trương Trạch nghe vậy đạm đạm liếc nhìn một cái, sau đó cho Giải Cửu một ánh mắt.

Giải Cửu lập tức minh bạch, cũng đưa cho Vương Vũ Hằng một tấm thiệp mời, đồng thời thu hạ hạ lễ hắn chuẩn bị.

Lão Triêu Phụng là cao thủ làm giả, cùng Ngũ Mạch hoàn toàn đối lập.

Nhưng chỉ cần có thể vì mình sở dụng, cụ thể có ân oán gì, tạm thời hắn cũng không tham dự.

Nhưng nếu một khi phát hiện có bất quỹ chi cử (hành động sai trái), tùy thời có thể cho người xử lý.

Tại vừa rồi, chỉ một lần đối mặt, Trương Trạch đã hạ cổ đối với hắn.

Cổ trùng vô thanh vô tức tiềm tàng trong cơ thể hắn, thậm chí cả trong cơ thể người Ngũ Mạch cùng Ngô Tĩnh Văn.

Những cái khác hắn sẽ không lý hội, trừ phi bọn họ ở sau lưng ra tay với hắn, cổ độc liền sẽ thức tỉnh.

Hứa Nhất Thành đứng bên cạnh nhìn Hứa Cửu, cũng buông thanh kiếm trong tay xuống trả cho Ngô Tĩnh Văn.

Ngô Tĩnh Văn nguyên bản trong lòng nghẹn khuất, thấy mình bị phơi sang một bên, không cao hứng nói: "Long Gia, khó được một chuyến đến Bắc Bình, Ngô mỗ buổi tối cho người thiết yến, tiếp phong cho ngài!" "Để lần sau đi, lần này tới Bắc Bình ta có yếu sự phải làm." Thời gian không còn nhiều, đêm nay Lara Croft ngồi máy bay sẽ hạ cánh.

Tại niên đại này ngồi máy bay vãng lai hai nước kỳ thực tịnh không đơn giản.

Hơn nữa là cả một bộ thiết bị, đồng thời quan hệ đến chuyến đi này có thể mang người lặn xuống đáy biển hay không.

Tại Trương gia, trừ bỏ Tiểu Ca, hầu như không có tộc trưởng đời nào sẽ đơn độc hành động.

Do đó, muốn ám hại tộc trưởng Trương gia kỳ thực phi thường khó khăn.

Trong nguyên tác, cũng chính vì Tiểu Ca chỉ có một mình hành động, về sau mới để người ta bắt được nhốt tại viện điều dưỡng nghiên cứu.

Nếu là Trương gia năm đó, loại sự tình này căn bản không có khả năng phát sinh.

Bồi dưỡng cao thủ bên người, theo Trương Trạch thấy là việc tất yếu.

Phủ tắc (nếu không) việc gì cũng phải thân lực thân vi, căn bản cũng quản không nổi người dưới tay.

Ngô Tĩnh Văn thấy Trương Trạch lần thứ hai không nể mặt, đối phương là bạn thân của Trần Đại Soái, hắn cũng chịu không nổi việc

bị người ta bác bỏ mặt mũi giữa chốn đông người.

Một tên lính bên cạnh lập tức hiểu ý hắn, cầm súng trường muốn chỉ hướng Trương Trạch.

Ngô Tĩnh Văn cũng đã tính toán xong, đợi thủ hạ uy hiếp, hắn sẽ giả làm người tốt.

Cùng lắm thì hy sinh vài tên thuộc hạ.

Súng trường vừa mới muốn tới gần, đột nhiên một sợi dây leo màu xanh lóe lên, quấn lấy súng trường mạnh mẽ hất một cái, trực tiếp đem người quất bay ra ngoài. "Bành" một tiếng, người nọ đập vào cái bàn phía xa.

Bốn phía ai cũng chưa nhìn rõ vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trương Trạch lạnh lùng liếc nhìn Ngô Tĩnh Văn: "Ngô Sảnh trưởng, ngay cả thủ hạ cũng quản giáo không tốt?

Người của Ngũ Mạch có tác dụng với ta, ta mang đi, ngài không có ý kiến gì chứ?" Trước đó đột nhiên trời tối, lại thêm dây leo vừa rồi đột nhiên xuất hiện.

Có người khủng hoảng nói: "Vừa rồi là thứ đồ vật màu xanh gì vậy?

Ta nhìn hình như là một con rắn!" "Không đúng, bên cạnh Long Gia khẳng định là một con Thanh Long." "Đúng, đa phần là Thanh Long!" Lập tức người bên dưới xôn xao bàn tán, bên cạnh Trương Trạch mạc danh kỳ diệu có thêm một con rồng tồn tại.

Trương Trạch cũng không rảnh đi giải thích với những người này.

Những việc này cũng giải thích không rõ.

Hơn nữa bên cạnh hắn xác thực có Tiểu Thanh tồn tại, sau này

nếu hôm nào đó nó thực sự xuất hiện, lúc ấy càng không dễ giải thích.

Tác tính trực tiếp không giải thích.

Trước mắt bán đấu giá vô pháp tiếp tục, Ngô Tĩnh Văn không dám trở lan (ngăn cản), Trương Trạch liền trực tiếp mang người Ngũ Mạch đi.

Ngô Tĩnh Văn nhìn bóng lưng đoàn người rời đi, trong lòng một trận sợ hãi.

Thẩm lão gia tử thấp giọng nói: "Nghe nói vị Long Gia này tại đại giang nam bắc danh thanh hách hách, cư nhiên từng ở vùng Hoàng Hà cứu tế tai dân." Dược Thận Hành cũng cười ha hả: "Ta nghĩ Ngũ Mạch chúng ta nếu có thể cùng gia tộc của Long Gia hợp tác, đối với thanh dự của chúng ta cũng sẽ tăng lên rất nhiều." Người bốn mạch ở phía sau nhỏ giọng thảo luận, chuyến đi này tự nhiên đều sẽ đi tới Trường Sa thành, cũng hy vọng có thể cùng Cửu Môn hảo hảo hợp tác.

Vô luận là Tân Nguyệt Phạn Điếm - cây đại thụ này, hay là Cửu Môn Trường Sa, đó đều là đại thế lực mà bọn họ chỉ có thể ngưỡng vọng.

Giải Cửu ở bên cạnh khẽ nói: "Sư phụ, các chưởng môn Ngũ Mạch kia cư nhiên đều có chân bản sự, nhưng tuổi tác rốt cuộc đều không nhỏ.

Ngược lại Hứa Nhất Thành, tại trong đám người trẻ tuổi lại siêu quần bạt tụy, đảo (ngược lại) là một nhân tài khả dụng." Có thể để Giải Cửu cũng coi trọng, người như vậy cũng không nhiều gặp.

Đi ra khỏi Tịnh Lưu Hiên, Hứa Nhất Thành bỗng nhiên khách khí nói: "Long Gia, ngài làm sao biết được quân cờ trong tay Hứa Nhất Thành là Quân Tử Kỳ?" "Ngươi không phải cũng biết sao?" Trương

Trạch trực tiếp hỏi ngược lại.

Hứa Nhất Thành cũng là biết trước Ngô Tĩnh Văn đắc được một bộ cờ tướng Kim Ti Nam Mộc.

Bối cảnh của Trương Trạch còn lớn hơn hắn rất nhiều, xem ra chuyện này cũng không có gì kỳ quái. "...

Ngài muốn Ngũ Mạch giúp Cửu Môn làm việc?" "Không phải Cửu Môn, là Trương gia." Cửu Môn tuy hiện tại đoàn kết, nhưng không có khả năng vẫn luôn đoàn kết như vậy.

Do đó, trọng điểm phát triển gia tộc mới là thực tế nhất. "Ta chỉ có thể bảo đảm cổ đổng trong tay ta đều là thật, lại vô pháp bảo đảm đồ vật thu hồi từ bên ngoài cũng là thật." "Những việc này, cần phải có người đi làm." Hắn bỗng nhiên đề cập đến một chuyện khác. "Ngươi có biết, người Nhật Bản hiện tại đang đại tứ vơ vét quốc bảo của chúng ta?" Người bốn mạch phía sau bỗng nhiên hoảng nhiên đại ngộ, Thẩm lão gia tử khâm phục nói: "Long Gia ngài muốn chúng ta hiệp trợ ngài hộ bảo (bảo vệ bảo vật)?" "Đúng, trừ bỏ phạn điếm dùng cơm và đấu giá nhất thể, ta còn mở một cái thương khố đặc thù.

Vô luận bất cứ thứ gì, chỉ cần phù hợp quy định đều có thể gửi vào, do ta đại thế bảo tồn." Sự tồn tại của Thập Nhất Thương, tại lúc chiêu lãm sinh ý đồng thời cũng có thể tránh cho càng nhiều văn vật quan trọng bị thất lạc.

Hứa Nhất Thành vừa nghe, lập tức minh bạch ý nghĩa trong đó. "Nghe nói ngươi muốn xuất ngoại?

Có muốn hay không lưu lại giúp ta, có thể suy nghĩ lại một chút." Loại sự tình này hắn cũng không định cưỡng cầu.

Bất quá nhìn thái độ Hứa Nhất Thành, dường như đã có ý nghĩ.

Đợi người Ngũ Mạch các tự rời đi, Trương Trạch và Doãn Tân

Nguyệt trụ tiến vào trong Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Trên đường, hắn cẩn thận kiểm tra Tiểu Xà Bách chưa hoàn toàn thoát ly trạng thái cây (thụ quả).

Không biết khi nào nó mới có thể chân chính trưởng thành vi một cái cây.

Đêm khuya, Trương Trạch dựa theo ước định với Lara Croft, chuẩn giờ đứng đợi tại sân bay.

Hình tượng Lara Croft cùng trong phim ảnh kiếp trước nhìn không quá giống nhau, nhưng dáng người cơ bản nhất trí, dù sao đây mới là hiện thực.

Cùng đi bên cạnh Lara có quản gia của nàng, cùng với công nhân được thuê hiệp trợ chuyển hàng.

Sau khi xuống máy bay, nàng trực tiếp hướng về phía vị trí Trương Trạch rảo bước đi tới. "Trương Trạch tiên sinh?" "Ngươi làm sao biết chuyện của ba ba ta?" Nàng nhìn chằm chằm Trương Trạch trước mắt, trong ánh mắt tràn ngập phòng bị.

Dù sao đột nhiên gọi điện thoại cho nàng, nói ra bí mật của nàng, phản ứng của người bình thường thông thường đều là sợ hãi.

Lara Croft thì bất đồng, trong lòng nàng xác thực phi thường quan tâm tin tức phụ thân, đồng thời đối với thám hiểm Trung Quốc cũng phi thường cảm hứng thú. "Gia tộc của ta có một bộ phận người thường kỳ hoạt động tại hải ngoại, cùng phụ thân ngươi là Richard Croft có tiếp xúc." Nghe Trương Trạch nhắc đến các thành viên hải ngoại của gia tộc mình, Laura cũng sững sờ.

Ở trong nước, đây quả thực là một người Trung Hoa ra dáng ra hình. "Cái chết của phụ thân cô có liên quan đến nghiên cứu về chuyển sinh và vĩnh sinh." "Mẹ cô, người luôn hòa nhã nhân từ, trước

đó đã gặp tai nạn máy bay tại vùng đất Tạng." Căn cứ theo ký ức, hắn ẩn ước nhớ rằng hình như mẹ của Laura bị chết cóng tại vùng đất Tạng.

Chỉ là có chút không xác định được cụ thể là phiên bản nào của Laura.

Khi đó, Laura mới chín tuổi.

Nhìn Laura trước mắt, Trương Trạch nhướng mày: "Xem ra cô biết cũng không ít." Nhìn phản ứng của cô ta, chứng minh hắn đã đoán đúng.

Bên cạnh, Giải Cửu và Hắc Nhãn Kính dẫn theo người của Doãn gia, trực tiếp mang đi trọn vẹn hai mươi bộ trang phục lặn.

Trang phục lặn thời đại này tạo hình phi thường cổ phác, tương tự như tạo hình trang phục phi hành gia mà hắn từng thấy ở kiếp trước.

Chương 244

"Tại trang viên Croft, phụ thân cô để lại cho cô một cái đồng hồ, thứ đó có liên quan trực tiếp đến cái chết của ông ấy." "Tại một thời điểm nào đó trong tương lai, nó có thể giúp cô xuyên việt thời không, gặp lại cha mình." Đồng thời, thời gian Cửu Tinh Liên Châu lần tới, cũng chỉ có sau khi tìm được cái đồng hồ kia mới có thể xác định. "Đồng hồ?

Ngươi biết có phải là hơi quá nhiều rồi không?" Giờ khắc này, Laura thậm chí cảm thấy Trương Trạch trước mắt có khả năng liên quan đến cái chết của cha mình.

Phủ tắc, một người không liên quan làm sao có thể biết nhiều như vậy.

Giải Cửu sát giác bầu không khí có phần không đúng, lập tức đi lên.

Tuy nhiên mọi người ngôn ngữ bất thông, chỉ có thể để Trương Trạch và Laura đơn độc câu thông.

Trương Trạch trên tay bỗng nhiên "biến" ra một hạt Mộc Trần Châu. "Ồ?

Ảo thuật?" Hắn nâng Mộc Trần Châu lên: "Đã nghe nói về Tiên Tri chưa?" "Viên châu này đến từ Tiên Tri, ta từ trong đó nhìn thấy Cửu Tinh Liên Châu, còn có cái đồng hồ của cha cô." "Sau khi điều tra, ta biết được ông ấy tên là Richard Croft, sau đó tìm được cô cũng không khó khăn." Gia tộc Croft tại nước Anh ít nhiều cũng có chút danh tiếng.

Muốn tra xét thì đơn giản vô cùng.

Kinh qua một phen giải thích, Laura mới từ từ tin tưởng lời hắn nói. "Nếu như tìm được đồng hồ, hãy gọi điện thoại liên hệ Trương gia, bọn họ sẽ chuyển lời cho ta." Tại niên đại này, làm một đài điện thoại tương đương không dễ dàng.

Bất quá dĩ năng lực của Laura, sau này muốn liên hệ cũng không khó khăn. "Ngươi bảo ta giúp tìm hai mươi bộ thiết bị lặn, là định đi vào đại hải thám hiểm?" Laura nhìn Trương Trạch trước mắt và Hắc Nhãn Kính ở một bên, thân thủ đều không tệ.

Cô sai trắc người trước mắt này hẳn cũng là một kẻ nhiệt ái thám hiểm.

Ở nước ngoài, những đội ngũ thám hiểm Trung Hoa kia thường bị người ta xưng là đạo mộ tặc quốc tế. "Ta có một hạng mục, nhu cầu tiến nhập hải để." "Cho cô một lời trung cáo: Cẩn thận Trinity (Thánh Tam Nhất)." Trinity trong miệng hắn là một tổ chức phi thường ẩn tế, đồng thời cũng có thể xưng là một tôn giáo. "Đặc vụ nằm vùng tại Trung Quốc?

Gián điệp?" Tại Laura xem ra, Trương Trạch với tư cách là người Trung Quốc, những thông tin hắn biết dường như hơi quá nhiều rồi.

Laura giao tiếp xong toàn bộ đồ vật, sau khi câu thông đơn giản liền trực tiếp chuẩn bị ly khai.

Giờ khắc này ở bên nước Anh trời mới vừa tối, nếu lưu lại bên này cô sẽ cần đảo ngược múi giờ. "Cảm tạ thông tin ngươi cung cấp, hy vọng chúng ta sau này hợp tác vui vẻ!" Chí vu phí dụng báo tiêu cho số thiết bị lặn còn lại, cùng các phí dụng phát sinh, hiện tại hắn tịnh không thiếu tiền, toàn bộ đều dựa theo ước định nhất tịnh báo tiêu.

Lần này dù sao cũng là nhờ người ta hỗ trợ, đổi lại lần sau e rằng không nhất định được như vậy.

Chờ Tân Nguyệt Phạn Điếm và Thập Nhất Thương đồng thời khai nghiệp, tài phú của hắn khi đó chỉ có cuồn cuộn không ngừng tăng lên.

Mục tống Laura ly khai, Giải Cửu tra khán trang bị lặn trước mắt. "Sư phụ, toàn bộ đã xác nhận, không có vấn đề." "Sáng sớm mai đem đồ vật bí mật tống khứ Nam Hải, giao cho Trương Hải Kỳ." Nhắc tới Trương Hải Kỳ, hắn thuận miệng hỏi một câu: "Hải Nam bên kia có gọi điện thoại về không?" "Có liên hệ, Trương Hải Hà nói thuyền đã chọn xong, bao quát thuyền lão đại trên thuyền cùng thuyền viên đều phối tề, tìm đều là lão thủ có kinh nghiệm." Trương Hải Kỳ và Trương Hải Hà làm việc khiến người ta yên tâm.

Lần này trở về thành Trường Sa, chỉ nhu cầu xác định nhân thủ tức khả.

Doãn gia nhân tạm thời đem đồ vật phóng tại kho hàng của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Sở hữu thao tác toàn bộ đều tiến hành bí mật trong bóng tối.

Ngày thứ hai.

Các chưởng môn nhân Ngũ Mạch toàn bộ đều mua vé xe, chuẩn bị tiến về thành Trường Sa.

Đây là lần đầu tiên mấy người Ngũ Mạch gấp gáp đi tàu hỏa như vậy.

Mục đích cuối cùng chỉ là vì tham gia khai nghiệp điển lễ.

Tùy theo sự tình tại Bắc Bình tạm thời kết thúc, Trương Trạch trên đường liên hệ Trần Ngự Lâu, thông tri Ngô Tĩnh Văn có tâm đầu kháo.

Chỉ là người này tại Bắc Bình thanh danh không tốt lắm.

Chỉ cần trước tiên bình ổn tiếp quản Bắc Bình cùng khu vực xung

quanh, sự tình về sau sẽ đơn giản hơn nhiều.

Đến lúc đó Ngô Tĩnh Văn nếu dám có nhị tâm, trực tiếp xử lý là xong.

Sau khi gặp mặt Trần Ngự Lâu, chuyện khai nghiệp ở Trường Sa hắn không cần lo nữa.

So với đại sự tiếp quản Bắc Bình, những việc này đều là tiểu sự.

Trương Trạch tại xác định nhất thiết đều an bài thỏa đáng chi hậu, liền an tâm phản hồi thành Trường Sa.

Lại qua một ngày.

Khu vực do Trương gia tiếp quản tại thành Trường Sa hôm nay vô cùng náo nhiệt.

Người qua lại lạc dịch bất tuyệt.

Ngay cả quái than của Tôn Quốc Phụ cũng không bày, hắn cùng đồ đệ Hồ Quốc Hoa đều đang ở Tân Nguyệt Phạn Điếm hỗ trợ. "Sư phụ, sư đệ thật có mặt mũi, mới đó đã mở được bàn khẩu lớn như vậy." Hồ Quốc Hoa hiện tại cũng đã nhìn ra, sư đệ hắn bây giờ là Kim Điểm Tiên Sinh nổi danh quanh vùng Trường Sa.

Chỉ cần có thể hồ khẩu độ nhật, hắn cũng không còn xa cầu gì hơn.

Con trai hắn là Hồ Vân Tuyển, lại là đồ đệ thứ ba của Trương Trạch.

Đến lúc đó tiền đồ tự nhiên bất khả hạn lượng.

Ngày khai trương, Bố phòng quan thành Trường Sa là Trương Khải Sơn thụ yêu đến cắt băng.

Các thành viên Ngũ Mạch từ Bắc Bình toàn bộ đều có mặt, tịnh ước định hiệp trợ Tân Nguyệt Phạn Điếm tiến hành giám định.

Thập Nhất Thương tuy do Trương Khải Sơn sáng lập, nhưng hiện tại hoàn toàn giao cho Trương Trạch quản lý, cùng Tân Nguyệt Phạn Điếm là một thể.

Nghi thức phi thường đơn giản, trọng đầu hí chân chính nằm ở buổi đấu giá phía sau.

Nhị Nguyệt Hồng thụ yêu lên đài, hát đều là những khúc thành danh trước đây.

Tại đài hạ, khán giả một phen trầm trồ khen ngợi.

Người của Ngũ Mạch hốt nhiên nhìn thấy album ảnh triển lãm. "Nghe nói trong album này chỉ triển lãm, tịnh không đấu giá." Thẩm lão gia tử hiếu kỳ nhìn thoáng qua. "Yêu, hai tôn Tây Chu Tứ Phương Thanh Đồng Đỉnh, lớn nhỏ không đúng a, nếu như độ cao và chiều rộng đều là thật, vậy e rằng đây là tôn thanh đồng đỉnh lớn nhất đương kim!" Dược Thận Hành nghe Thẩm lão gia tử bình giới, cũng hiếu kỳ ghé mắt nhìn. "Chờ chút, tấm bia đá này, bên trên giới thiệu là Lý Thuần Phong lưu lại nguyên bản Thôi Bối Đồ?" "Nguyên bản?

Không có khả năng, đây chỉ là đồ vật trong truyền thuyết." Hứa Nhất Thành trân trân nhìn những thứ kỳ lạ trên album ảnh. "Có ngọc bản khảm bảo thạch, loại ngọc này thập phân hãn kiến, lại nhìn cái hộp tử ngọc này xem, là đồ Chiến Quốc..." Hứa Nhất Thành lần này coi như được mở rộng tầm mắt.

Những thứ được ghi chép trong sách, trong đó có một bộ phận tương đương hắn đều là lần đầu tiên nghe thấy, thậm chí là lần đầu tiên diện thế. "Nếu như đồ vật ở trên đều là thật, vậy thực lực của vị Long Gia này quá kinh người rồi!" Nhìn những thứ này, người của Ngũ Mạch đốn thời đều bị dọa sợ.

Tùy theo ảnh chụp được triển xuất, Trương Trạch nói cho mọi người biết, hiện vật toàn bộ đều để tại Thập Nhất Thương.

Đồng thời cũng đánh một cái quảng cáo cứng cho Thập Nhất Thương.

Phản đảo, những đồ vật thực tế đấu giá lại sảo vi tốn sắc hơn một chút.

Bất quá cũng hầu như đều là cổ đổng giá trị liên thành.

Trong đó có bát sứ thanh hoa quan dao Bắc Tống, lư hương thanh đồng thời Tây Kinh, các chế phẩm ngà voi do đại sư thủ công điêu khắc... vân vân.

Vương Vũ Hằng tại buổi đấu giá cũng đã mua được vài món.

Một phương diện là nể mặt Trương Trạch, mặt khác cũng là vì những món hàng mới này.

Hắn bình sinh thích sưu tầm chân phẩm, sau đó làm ra đồ giả dĩ giả loạn chân rồi bán ra ngoài.

Hình thức đấu giá cơ bản giữ nguyên hình thức của Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Bắc Bình.

Tại đây, đồng dạng có thể điểm thiên đăng.

Chương 245

Bất quá, ngay cả ở Bắc Bình, tình huống điểm một ngọn thiên đăng cũng phi thường hiếm thấy.

Loại tình huống như Trương Trạch trực tiếp điểm bốn ngọn thiên đăng thì càng là tuyệt vô cận hữu.

Đấu giá kết thúc, sở hữu mọi người một người không thiếu đều được đưa tới Thập Nhất Thương.

Để bảo trì sự thần bí, Trương Trạch mang theo Hoa Linh, chuẩn bị tốt Cổ.

Để cho những người này quên đi lộ tuyến đến Thập Nhất Thương, chỉ nhớ kỹ đồ vật bên trong.

Mấy người vừa vào Thập Nhất Thương nhìn một cái, bên trong cơ quan mật bố.

Cơ quan nhìn thấy được và không nhìn thấy được nhiều vô số kể.

Chỉ đứng ở bên trong đã khiến người ta cảm giác tâm kinh đảm chiến, sinh phạ nhất bất chú ý xúc bính cơ quan, chết không có chỗ chôn. "Thập Nhất Thương thật sự là ghê gớm!" Vương Vũ Hằng nhìn quy mô to lớn của kho hàng, trong lòng sung mãn khát vọng.

Bên trong này những thứ được chứa tất định đều là chân phẩm. "Bên trong nhiều cơ quan như vậy, người ngoài tiến vào đều khó khăn, vị Long Vương Gia này không sợ người dưới trướng xúc bính cơ quan sao?" "Chỉ cần nghiêm chỉnh huấn luyện thì không cần lo lắng." Thân ảnh Hồng Cô Nương hốt nhiên đi ra.

Lúc này bụng của cô đã có thể nhìn ra hơi hơi nhô lên.

Cô giới thiệu cho mọi người về cơ quan Thập Nhất Thương cũng

như sự bảo đảm an toàn. "Mỗi một nhân viên, mỗi lần đi vào đều chỉ có thể đi đến khu vực đặc định." "Cơ quan mỗi ngày đều sẽ sản sinh biến hóa, chỉ có người nhận nhiệm vụ mới có thể biết lộ tuyến để đi vào." "Như thế, nếu như chạm vào những thứ không nên chạm, vẫn sẽ xúc phát cơ quan và cảnh báo như thường." Tùy thủ chạm vào cái tủ bên cạnh, đốn thời các cánh cửa tứ phía lập tức quan bế.

Bên ngoài cửa có một đoạn thông đạo bố mãn thanh đồng linh.

Từ nơi này đào tẩu căn bản là không thể nào. "Nếu như đem đồ vật tồn phóng tại đây, căn bản không cần lo lắng sẽ bị mất trộm!" Hứa Nhất Thành nhìn Thập Nhất Thương như vậy, trong lòng đối với Trương Trạch lại thêm vài phần bội phục.

Phong Học Văn đi tới, thuận tiện nhắc một câu: "Tại thời chiến, một số khu vực đặc định cũng có thể tác vi nơi tị nạn tạm thời." "Trong Thập Nhất Thương có một con sông, trong sông tự dưỡng các loại cá bất đồng, lúc tất yếu có thể dùng để thực dụng." Mấy người Ngũ Mạch đều đã cảm thụ được sự động loạn ở Kinh thành trước đó.

Thẩm lão gia tử hốt nhiên nói: "Nếu ở lại thành Trường Sa, hoặc hứa cũng là một sự lựa chọn không tệ." Hiện tại thời cục không tốt, có một nơi như thế này tồn tại, ai lại hy vọng sống những ngày tháng nơm nớp lo sợ?

Người của Cửu Môn thành Trường Sa cũng ở trong đám người tham quan.

Bán Tiệt Lý ngồi xe lăn, hốt nhiên nói với người bên cạnh: "Nói cho quản gia, lập tức liên hệ Thập Nhất Thương, Lý gia ta muốn đem mấy kiện đồ vật quan trọng nhất trong kho gửi vào Thập Nhất Thương của Trạch Gia." Hắn nhìn thoáng qua.

Hắn tự vấn đối với cơ quan trong cổ mộ phi thường liễu giải.

Đến nơi này mới được mở rộng tầm mắt.

Đây mới chân chính biết thế nào là bố cục cơ quan.

Đương nhiên, muốn phá giải những cơ quan này cũng không phải là không thể nào.

Nhưng muốn phá ngay dưới mí mắt người ta, trừ phi đem người trong Thập Nhất Thương giết sạch.

Như thế, dù phá được cơ quan, nghiêu hạnh không chết cũng phải trả cái giá cực lớn.

Hơn nữa trong Thập Nhất Thương, Trương Trạch cấp cho thủ hạ đều phối súng.

Đợi đến lúc Cửu Đầu Xà Bách được di thực tới, chỉ cần đại môn Thập Nhất Thương đóng lại, cho dù là xe tăng oanh kích cũng không mở được, có thể nói là kho hàng an toàn nhất.

Trương Trạch nhìn kiệt tác của mình.

Tại văn phòng chuyên chúc, Thất Chỉ lại lần nữa xuất hiện, ngồi ở trước mặt hắn. "Tộc trưởng, cái hồ lô Phí Trường Phòng kia, khi nào thì cho ta mượn xem thử?" Trong lòng hắn thủy chung nhớ thương Súc Địa Chi Thuật ám tàng trong đó.

Trương Trạch trực tiếp đem hồ lô lấy ra: "Tại trong phòng này, tùy tiện xem." Thất Chỉ cầm trong tay, đích xác cũng phát hiện không gian bên trong.

Nhưng vô luận nỗ lực thế nào, đều vô pháp tìm thấy Súc Địa Chi Thuật trong truyền văn. "Bên trong không có ghi chép Súc Địa Chi Thuật?" Nghe hắn nói, Trương Trạch đảo lại phản vấn: "Ngươi lại từ đâu biết được bên trong có Súc Địa Thuật?" Thất Chỉ nhất thời không còn lời nào để tiếp tục.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân đi vào, sau lưng Trương Hải Hà cũng rảo bước tiến lên.

Tên Thất Chỉ kia nghe có người tới gần, lập tức từ cửa sổ lộn ra ngoài mà đi.

Hồ lô Phí Trường Phòng bị lưu lại trên cái ghế bên cạnh.

Trương Trạch thấy thế, thuận tay thu lại.

Thông qua thanh âm bên ngoài, có thể xác định Thất Chỉ đã gặp tỏa bại mà đi xa.

Trương Hải Hà vào cửa xong, liền lập tức nói: "Tộc trưởng, Cán nương bảo ta thông tri, nhất thiết đã chuẩn bị thỏa đáng." "Mấy ngày nữa trên biển có khả năng sẽ xuất hiện đại phong bạo, nếu như muốn xuất hải gần đây thì phải mau chóng." Thời tiết trên biển thuấn tức vạn biến.

Nhất là dải Tây Sa, điểm này Trương Trạch ít nhiều có chút hiểu biết. "Trước quay về chuẩn bị, ngày mai xuất phát." Chuyến đi này nhân tuyển mang theo, lấy tất cả những người có huyết mạch đặc thù làm ưu tiên.

Không chỉ cần có phế hoạt lượng cực cao, đồng thời cũng cần máu có tác dụng đặc thù bảo hộ.

Tại Hải Để Mộ, tồn tại Hạn Bạt, Tống Tử, thậm chí đại lượng Cấm Bà và Hải Hầu Tử.

Những thứ này toàn bộ là do Uông Tạng Hải cho người ta uống Thi Miết Đan xong, sản sinh ra tác dụng phụ đáng sợ.

Vì mỗi người thể chất bất đồng, sau khi ăn loại Thi Miết Đan kia, thời gian xuất hiện thi biến cũng bất đồng.

Loại biến hóa này trực tiếp bỏ qua bước quan kiện là tử vong, trực tiếp bắt đầu thi hóa.

Cấm Bà chính là ví dụ điển hình nhất trong số đó.

Trương Trạch bảo Giải Cửu chiêu đãi tốt những người đã mời.

Hắn triệu tập một nhóm người, chuẩn bị trực tiếp tiến về Nam Hải.

Nghe tin Văn Tài mới vừa về không bao lâu đã muốn xuất môn.

Hồng Cô Nương thậm chí đều muốn đi theo xuất hải.

Bất quá bị Chá Cô Tiếu an phủ giữ lại.

Nói đùa cái gì, một thai phụ đi theo xuất hải, đến lúc đó xảy ra chuyện thì làm sao?

Đổng Xán và Nhị Mộc chuyến này cả hai người đều muốn đi cùng.

Tiểu Ca sau khi trở về vẫn luôn ở Trương gia bồi tiếp mẹ là Bạch Mã.

Hốt nhiên có thêm người nhà trên ý nghĩa thực chất trong lòng, khiến trạng thái của Tiểu Ca có một chút chuyển biến tốt đẹp.

Bất quá cũng chỉ là một chút mà thôi.

Tính cách một người tịnh sẽ không dễ dàng phát sinh biến đổi to lớn như vậy.

Người Trương gia nghe nói chuyến đi cổ mộ này có liên quan đến Uông gia tiên tổ, liền đều yêu cầu muốn đi.

Bao quát cả mấy người Khang Ba Lạc.

Trương Trạch quyết định mang theo Đan, còn có hai tộc nhân khác là Chiêm Đôi và Ích Tây.

Hai người đều sinh ra với làn da ngăm đen, có đặc trưng điển hình của người Tạng.

Ba người đều đổi sang trang phục người Hán.

Bất quá Đan hiển đắc tráng kiện nhất, y nhiên thích mặc một cái bào tử màu lam.

Bàn Sơn và Khang Ba Lạc mỗi bên có ba người, trong Cửu Môn thì Hoắc Tiên Nhi và Giải Cửu đều cùng đi.

Cộng thêm người Trương gia, chuyến đi này liền thấu tề những người chuẩn bị xuống nước.

Mấy bộ trang phục lặn còn lại được lưu làm dự phòng.

Do dưới nước vô pháp nói chuyện, Trương Trạch liền cho người chuẩn bị bảng có thể viết chữ dưới nước, dùng để giao lưu đơn giản.

Sau khi xác định xong, liền cùng nhau xuất phát tiến về Nam Hải.

Chúng nhân lập tức tiến về khu vực Nam Hải (Hải Nam).

Chương 246

Trong số những người không biết bơi, trừ Giải Cửu ra còn mang theo Hắc Nhãn Kính.

Lâm tẩu, Tôn Quốc Phụ đem mười sáu chiếc ngọc hoàn đưa cho Trương Trạch, đồng thời giao luôn cả thành quả nghiên cứu.

Trương Trạch trên đường nhàn rỗi vô sự lấy ra tỉ mỉ xem xét.

Trong đó có cách làm thế nào sử dụng mười sáu chiếc ngọc hoàn, đơn giản khai khải biện pháp hấp dẫn Thiên Địa Âm Dương Sinh Tử Nhị Khí.

Đơn giản mượn nhờ hai luồng khí này, cũng là một loại cách dùng đơn giản trong Âm Dương Bí Thuật.

Thủ đoạn chân chính lợi hại trong đó e rằng cần mượn nhờ Thanh Ô Tử để tiến hành thôi diễn.

Lục Khố Tiên Tặc đến hiện tại, bắt đầu sơ bộ năng lực hấp thu linh khí giữa thiên địa.

Trong đó Long mạch tinh khí và Âm Dương Sinh Tử Nhị Khí là sức mạnh đặc biệt nhất.

Khi âm dương giao hội về "không", có thể khai khải hư số không gian.

Đồng thời cũng có thể đơn giản nhìn thấy hình ảnh của một số vị lai.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Trương Tam Liên Tử không cho hậu nhân liễu giải Âm Dương Bí Thuật.

Âm Dương Sinh Tử Nhị Khí, đoạt thiên địa sinh cơ, dự tri vị lai,

đều là hành động nghịch thiên.

Xe chạy nhanh đến khu vực Nam Hải.

Sau khi xuống xe, đơn giản thanh điểm nhân số.

Đan của Khang Ba Lạc mang theo Chiêm Đôi và Ích Tây đi theo bên cạnh Trương Trạch.

Chiêm Đôi cái tên này có nghĩa là hàng yêu trừ ma, khắc địch chế thắng.

Ích Tây trong tiếng Tạng thì có ý nghĩa là trí tuệ. "Long Vương Gia chuyến này muốn dẫn chúng ta đi tìm kẻ bội tín khí nghĩa Uông Tạng Hải, dưới biển cả nhất định sẽ gặp phải yêu ma." Đan trên đường đi đã tiêm vắc-xin cho hai người kia trước, giao đại những sự tình khả năng gặp phải tiếp theo.

Ký nhiên năm xưa người Khang Ba Lạc chọn lựa Uông Tạng Hải, tự nhiên là nhìn trúng năng lực của hắn.

Tuy nhiên bọn họ nói cho Uông Tạng Hải bí mật của Trương gia, thực tế vẫn có sở bảo lưu.

Ngay cả bản thân Khang Ba Lạc cũng không thể nào biết toàn bộ bí mật của Trương gia.

Vị trí Cổ Đồng Kinh, căn cứ theo người Khang Ba Lạc nói, cũng là tổ tiên bọn họ nói cho Uông Tạng Hải.

Ba người chuyến này đi, không chỉ muốn xử trí Uông Tạng Hải, đồng thời cũng là vì chuộc tội.

Dù sao Uông gia có ngày hôm nay, Khang Ba Lạc cũng có một phần trách nhiệm.

Trương Hải Kỳ dẫn theo rất nhiều người, đang chờ tại duyên hải.

Thuyền tịnh không phải thuyền mới, nhưng thuyền lại phi thường

ổn cố.

Thế nhưng phía sau lại truyền đến tiếng Trương Hải Diêm đột nhiên kinh hô: "Chiếc thuyền này trước đó từng gặp quỷ?" "Lần này Tộc trưởng dẫn người xuất hải, sao có thể để Tộc trưởng ngồi loại thuyền này?" Trương Hải Hà lại giải thích: "Người Trương gia bách vô cấm kỵ, cái gọi là gặp quỷ cũng bất quá là cách nói mê tín của người vùng biển." "Huống hồ, cái gọi là quỷ ở vùng Nam Hải, chẳng phải chính là Cấm Bà và Hải Hầu Tử mà chúng ta muốn tìm sao?" Vô luận là Cấm Bà hay Hải Hầu Tử, hầu như đều là những thông tin quan trọng mà Trương Trạch gần đây đang nghe ngóng.

Nếu như có địa phương tần phồn xuất hiện Cấm Bà hoặc giả Hải Hầu Tử, khu vực đó tất định cự ly không xa hải để trầm thuyền của Uông Tạng Hải.

Tuy nhiên biết vị trí Hải Để Mộ nằm ở đông nam bộ Nam Hải, nhưng mang mang đại hải, rất khó tìm vật tham chiếu.

Tại trong đại hải như vậy, tìm kiếm một con tàu đắm đã chìm xuống hẻm núi dưới đáy biển từ mấy trăm năm trước...

Con tàu đắm đó bề mặt e rằng sớm đã biến bố hà, thậm chí bị rất nhiều loài cá xem như sào huyệt. "Hải Hà nói không sai." Trương Trạch hốt nhiên đi tới. "Gặp quỷ càng tốt, ta chuyến này đi chính là tìm quỷ." Hắn lập tức dẫn mọi người đi về phía Trương Hải Kỳ.

Ngư thuyền dài trăm mét đậu tại bờ biển.

Không ngừng có người đem đồ vật chuyển lên thuyền.

Hoa Linh xa xa nhìn con tàu, kinh thán nói: "Ta là lần đầu tiên nhìn thấy con thuyền lớn như vậy." Trước kia người Bàn Sơn làm gì có thời gian đi ra biển.

Bao quát Hoắc Tiên Nhi cũng như thế, nhìn con thuyền lớn trước

mắt, lại nhìn đại hải vô biên vô tận phía xa.

Nước biển và bầu trời bích lam ở phương xa xuất hiện một đường tuyến phân chia hai bên. "Tộc trưởng, thiết bị lặn và nghi khí đều đã đưa lên thuyền, còn một số thứ ngài nhắc đến, ta đều đã cho người đi tìm." Lần này thỉnh không ít thuyền viên hỗ trợ.

Thuyền lão đại là một gã trung niên đầu trọc, đứng tại boong tàu chỉ huy người bên cạnh. "Chúng ta bắt đầu tìm từ Tiên Nữ Tiêu (Đá Tiên Nữ), đi thẳng đến đảo Vĩnh Hưng bổ cấp một số vật tư, sau đó lại đi đến ba vùng biển phụ cận Thất Liên Dữ (đảo Thất Liên)." "Ta hỏi người địa phương, nước biển Tây Sa phi thường thanh triệt, nếu quang tuyến tốt có thể nhìn rõ sâu ba mươi mét dưới nước." Trương Trạch xa xa nhìn thoáng qua: "Khu vực Tiên Nữ Tiêu cứ lược qua, trực tiếp đi đến vùng biển xung quanh Thất Liên Dữ..." Liễu giải nội dung nguyên tác, ít nhất trước khi đến đảo Vĩnh Hưng đều không tìm thấy manh mối liên quan Hải Để Mộ. "Nghe người địa phương nói, con thuyền này lúc đó lại gần vùng biển phụ cận Thất Liên Dữ thì gặp quái sự." "Quái sự?" Trương Trạch đảo lại có chút hứng thú.

Loại tình huống này không những không làm người ta sợ hãi, phản nhi là manh mối phi thường quan trọng. "Nghe chủ nhân cũ của con thuyền nói, lúc đó gặp phải nữ quỷ!" "Trong nước biển có đại lượng tóc, hướng về phía ngư thuyền bò lên, lúc đó người trên thuyền bất cố nhất thiết phản kháng, thậm chí có người bị trực tiếp lôi xuống biển.

Chỉ trong nháy mắt công phu, người đã không thấy đâu." Những lời này khiến Giải Cửu đứng bên cạnh nghe xong tổng cảm giác sống lưng phát lạnh. "Sư phụ, nan đạo chân chính là Cấm Bà?" Hắn nhớ Trương Trạch trước đó đã điều tra manh mối về Cấm Bà.

Cuối cùng toàn bộ đều chỉ hướng về vùng biển Nam Hải bên này. "Trước chuẩn bị khai thuyền." Đứng ở đây thảo luận tịnh không có ý

nghĩa bao lớn, đảo bất như trước lên thuyền rồi lại tiếp tục thảo luận.

Trương Hải Kỳ, Trương Hải Hà và Trương Hải Diêm ba người mã thượng tổ chức mọi người lên thuyền.

Thân thuyền đột nhiên chấn động một cái, thuyền lão đại ở phía sau lái thuyền, từ từ sử hướng đại hải.

Vùng biển lúc bắt đầu tịnh không có bao nhiêu manh mối có giá trị, Trương Hải Kỳ ra hiệu mọi người có thể nghỉ ngơi trước.

Trương Trạch bế mục dưỡng thần, tùy thủ đút cho Tiểu Xà Bách một ít máu của mình.

Hấp thu huyết dịch càng nhiều, biến hóa càng nhiều, chịu sự chưởng khống cũng càng nhiều.

Bất quá bộ phận thặng dư của Tiểu Xà Bách tiệm tiệm thoát ly quả thực, tức tương hoàn toàn trưởng thành thành cây non.

Bên ngoài hốt nhiên một trận gió lạnh thổi tới.

Hắn hướng về phía bầu trời nhìn lại.

Chỉ thấy bầu trời một mảnh tất hắc.

Toàn bộ đại hải hảo tượng đột nhiên biến thành màu mặc lục sắc.

Vạn lý dương quang trực tiếp tiêu thất trong đại phiến ô vân. "Tộc trưởng, bão sắp tới rồi." "Vùng biển này tại mùa này phi thường dễ gặp bão, hay là trước tiên vào trong tránh một chút?" Sau khi Trương Hải Kỳ nhắc nhở, Trương Trạch xua xua tay: "Không cần, chú ý lưu ý tứ phía." Dưới tình huống này, một số thứ trong biển cũng dễ dàng xuất hiện nhất.

Tại lúc Trương Trạch tĩnh tĩnh chờ đợi, hắn từ trong không gian Thao Thiết lấy ra một cái chậu.

Bên trong đó đặt loại đất đồng dạng được thu vào từ trước.

Tiểu Xà Bách giấu trong túi áo, đại khái chỉ cỡ một cây bon sai.

Nhìn bề ngoài thì không khác gì thực vật xanh phổ thông.

Thoạt nhìn có chút giống một loại thực vật mọng nước tên là "Cá heo huyền nguyệt" mà kiếp trước hắn từng thấy. "Thật đáng yêu, Trạch Gia mới làm cây cảnh sao?" Hoa Linh thủ tại bên cạnh, nhìn cây thực vật xanh trước mắt.

Tuy nhiên không minh bạch vì sao lại đặt cái thứ này trên thuyền, nhưng ngoại hình Tiểu Xà Bách lại manh đến mức khiến người ta không có sức đề kháng. "Hậu đại của Xà Bách." Trương Trạch hào không tị húy nói: "Lần trước gặp Cửu Đầu Xà Bách, kết xuất ra quả thực đầu tiên trong ngàn năm." Tỉ mỉ quan sát chỗ thân cây Xà Bách này, mọc lên văn lộ Thao Thiết cổ quái.

Tương đương với văn lộ chuyên chúc, hiện tại đán phàm là đồ vật mang loại văn lộ này, đều có quan hệ với hắn.

Nghiêm khắc mà nói, cây Xà Bách này tịnh không cần thức ăn, bản chất nó là thực vật.

Đợi sức mạnh của hắn khiến nó từ từ hoàn thành thuế biến, về sau thậm chí ngay cả dinh dưỡng cũng không cần.

Có thể làm giống như hắn, chỉ thông qua hô hấp cũng có thể sống mãi.

Bình thường một ngày ba bữa, cũng bất quá là vì dưỡng thành thói quen mà thôi.

Chương 247

Lúc này sắc trời trên mặt biển càng lúc càng tối.

Nước biển hung dũng phiên cổn, ngư thuyền cũng theo nước biển không ngừng điên bá.

Trên thuyền trừ thuyền viên và thuyền lão đại, những người khác ti hào không hoảng loạn, bởi vì nhất thiết đều nằm trong dự liệu. [Sinh vật bất tử đang đến gần ngư thuyền, xin ký chủ lựa chọn muốn giết chết hay bắt sống.] "Có gì phân biệt?" [Giết chết hoặc bắt sống đều có thể hoạch đắc tưởng lệ, nếu thành công bắt sống, sẽ có thêm một cơ hội nhận thưởng.] Vậy không cần chọn nữa, tự nhiên ưu tiên khảo lự bắt sống.

Hắn gọi Đan, người Tạng vẫn giữ thói quen mặc lam bào. "Đan, giúp ta vào khoang thuyền tìm một cái lồng sắt lớn mang ra." "Trên thuyền có lồng sắt lớn?" Trương Hải Kỳ kinh ngạc đứng bên cạnh nghe xong, dừng lại giải thích: "Đúng, trong khoang thuyền có mấy cái lồng sắt.

Ta trước đó còn hoài nghi, chủ nhân cũ của con tàu này dường như là nhắm vào quái vật trên biển." Đan lại khinh thường cười cười: "Vậy xem ra hắn xác thực tìm được rồi, kết quả bị dọa vỡ mật." Nếu quả thật như vậy, đây chính là phiên bản thực tế của "Diệp Công thích rồng".

Rất nhanh, người Tạng áo lam dẫn theo tộc nhân Khang Ba Lạc đem cái lồng sắt mới tinh khiêng ra.

Sức mạnh của người Khang Ba Lạc phi thường cường đại, điểm này có chút tương tự người Trương gia.

Tại lúc sức mạnh bạo phát, hình xăm trên người liền hoàn toàn

hiển lộ ra.

Giống như hình xăm của Trương gia, mục đích của loại hình xăm này cũng là để nhắc nhở sức mạnh huyết mạch hoàn toàn bạo phát.

Nhìn thấy cái lồng sắt, Đổng Xán và Nhị Mộc hốt nhiên đi tới.

Nhị Mộc hiếu kỳ hỏi: "Tộc trưởng, ta nghe Tiểu Ca nói, võ công Linh Tê Nhất Chỉ do ngài sáng tạo, tại trên tay Đổng Xán đã mạnh hơn rồi, không biết dùng ra sẽ có dáng vẻ gì?" Vừa rồi hai người nhàn rỗi vô liêu, tự hồ đã đánh một trận.

Kết quả minh hiển, Nhị Mộc bại dưới Linh Tê Nhất Chỉ mà Đổng Xán học được.

Chiêu này Trương Trạch sớm đã doãn hứa truyền cho người Trương gia.

Chỉ bất quá chịu sự hạn chế về thiên phú.

Người Trương gia không có nội lực, cũng không có khí.

Nhân thử chỉ có thể dựa vào sức mạnh huyết mạch thi triển.

Uy lực cơ bản đều bị đại đả chiết khấu. "Sẽ được thấy thôi." Trương Trạch cũng không trực tiếp đả kích hai người.

Khí trên người hắn, tổng lượng đang không ngừng tăng gia.

Tại thế giới Dị Nhân, hắn cũng thuộc hàng ngũ cao thủ.

Tuy không bằng loại như Phùng Bảo Bảo có thể tùy tiện vo khí thành đoàn mà chơi, nhưng duy trì một khoảng thời gian thì không thành vấn đề.

Bất quá đó chỉ là tương đối với thế giới Dị Nhân mà nói.

Đối chiếu với người thường ở thế giới này, đan đả độc đấu sẽ không có ai là đối thủ của hắn.

Tồn tại chân chính có thể uy hiếp được hắn, cơ bản đều không phải nhân loại.

Nhưng mà hiện tại đã tiến nhập thời đại vũ khí nóng.

Có thể hay không kháng được bom đạn, trong lòng hắn cũng đang tư khảo vấn đề này.

Đổng Xán thấy Trương Trạch không nói nữa, đi xem xét chậu cây bên cạnh, liền không nói thêm gì.

Ánh mắt Nhị Mộc hốt nhiên lộ ra vẻ giảo hoạt: "Tộc trưởng, hay là chúng ta so tài một chút?" Hắn đột nhiên rút tàng đao ra, đánh đòn xuất kỳ bất ý.

Tốc độ của hắn trong số người Khang Ba Lạc cũng là phi thường nhanh.

Tại vừa rồi, hắn đã điều chỉnh trạng thái, hình xăm phượng hoàng trên người sớm đã hoàn toàn bạo phát.

Nhưng một giây sau, không biết chuyện gì xảy ra, đao hoàn toàn vô pháp tiến về phía trước. "Khi nào thì..." Trương Trạch dùng ngón tay kẹp lấy đao của hắn.

Đổng Xán ở một bên thấy thế trong lòng chấn động: "Đây mới chân chính là Linh Tê Nhất Chỉ!" Kỷ hồ chỉ thấy Tiểu Ca xuất thủ, đối với một chiêu đáng sợ này cảm thấy tương đương khủng bố.

Chiêu này cùng với ngón tay rèn luyện từ nhỏ của người Trương gia có thể hoàn mỹ khế hợp. "Đi cho người chỉnh lý một cái không gian, tốt nhất có thể nhốt được hoạt vật cỡ lớn." Tại cổ đại, trong "Sơn Hải Kinh" ghi chép rất nhiều thượng cổ thần thú lợi hại, phía sau đều sẽ kèm theo một câu tác dụng sau khi ăn thịt.

Trương Trạch hào không hoài nghi, những dị thú khủng bố thời thượng cổ kia, có khả năng đã để cho cường giả thời đó ăn đến diệt

tuyệt.

Bất quá hắn không định ăn.

Hải Hầu Tử tuy là quái vật, bản chất cũng là người biến thành.

Tạm thời có thể nhốt lại nghiên cứu, dù cho dùng để triển lãm cũng tốt.

Vì khoa học kỹ thuật càng tiên tiến, có thể nghiên cứu gen của nó.

Lúc này, một cơn sóng lớn đột nhiên từ mặt biển dâng lên, hướng về phía ngư thuyền tấn tốc phách tới. "Trong sóng biển có thứ gì đó!" Tiểu Ca tay vịn lan can, đột nhiên sát giác trong sóng biển có hắc ảnh đang đi theo.

Trong đó có tóc dài, tùy theo sóng biển đang vũ động bên trong.

Oanh!

Sóng lớn ập lên đầu mọi người.

Có mấy người trên thân đột nhiên xuất hiện quái vật như con bạch tuộc.

Tiểu Ca sử xuất hai ngón tay, trực tiếp đem thứ đó quăng mạnh xuống sàn tàu. "Nhân Diện Liêm!" "Mọi người cẩn thận, thứ này sẽ phụ trứ tại sau ót con người để khống chế trung khu thần kinh!" Trương Trạch đề tỉnh xong, Nhị Mộc xách đao trực tiếp chém nát Nhân Diện Liêm.

Thủ pháp cán thúy khiến Trương Trạch cũng có chút ý ngoại.

Nhị Mộc tương đương thành thê tử tương lai của Đổng Xán, một câu một cái Tộc trưởng gọi cũng phi thường thuận miệng. "Tộc trưởng, vừa rồi bay lên năm sáu con Nhân Diện Liêm, tất tu mã thượng kiểm tra mỗi người!" "Được, giao cho ngươi dẫn người kiểm tra." Trương Trạch trực tiếp đem nhiệm vụ giao cho hắn.

Nhị Mộc: "??" "Tộc trưởng, ta dẫn người..." Còn chưa nói xong, Trương Trạch đột nhiên đứng dậy. "Nhân số không đúng!" Ánh mắt hắn nhìn về hướng người Khang Ba Lạc.

Mấy cá nhân đang canh giữ cái lồng.

Cộng thêm tứ phía một màn đen kịt.

Chỉ có thể nhìn thấy đại khái nhân ảnh. "Bốn người!!" "Bên kia không phải vẫn luôn là ba người sao?" Nhị Mộc cũng sát giác được vấn đề.

Trên người một nhân ảnh trong đó hồn thân phát lục, bầu trời thiểm điện lóe lên.

Nhân ảnh chuyển thân lộ ra khuôn mặt tranh nanh. "Hải Hầu Tử!" Hải Hầu Tử thể hình phi thường cao lớn, vừa rồi trốn ở bên kia ngồi xổm.

Lúc này đứng dậy, cao đến hơn hai mét.

Hồn thân mọc đầy lân phiến, ngoại hình khốc tự nhân loại, cái miệng phát ra tiếng kêu chói tai.

Nó lao về phía đám người.

Lúc này, ba người Khang Ba Lạc lại đồng tình nhìn Hải Hầu Tử. "Hình như nó lao về hướng Long Vương Gia kìa!" Hải Hầu Tử chẳng phải trong truyền thuyết là hải quỷ sao, xét về danh hảo thì phải chịu Long Vương Gia quản chế mới đúng.

Hải Hầu Tử giang rộng hai tay, bề mặt cơ thể tựa hồ mọc đầy vảy kỳ lạ xếp chỉnh tề.

Giờ khắc này, hầu hết mọi người trong tay đều có vũ khí, duy chỉ có Trương Trạch hai tay trống trơn, bên cạnh còn đặt một chậu hoa.

Cộng thêm việc hắn gần đây đổi sang mặc trường sam giống như

văn nhân, toát lên một thân khí chất nho nhã, hoàn toàn không giống một kẻ biết động võ.

Hải Hầu Tử rơi xuống ngay trước mắt, sắp sửa vung tay đập xuống đầu Trương Trạch.

Sức mạnh to lớn kia tựa như muốn đập nát đầu hắn ngay tức khắc.

Trương Trạch ứng đối thủ pháp chỉ dùng hai ngón tay, khinh miêu đạm tả điểm vào tử huyệt trên đầu Hải Hầu Tử.

Chương 248

Cơn đau kịch liệt khó nhịn khiến Hải Hầu Tử suýt chút nữa quỵ xuống.

Nhưng kết cấu cơ thể đặc thù khiến phản ứng của nó dường như chậm hơn người bình thường. "Gào ~" Hải Hầu Tử gầm lớn một tiếng, đột nhiên nhe nanh múa vuốt nhảy lên. "Vút" một tiếng, dây leo không biết từ đâu đột nhiên trói chặt Hải Hầu Tử với tốc độ cực nhanh, trực tiếp cố định nó tại chỗ, không thể động đậy. "Chậu cây xanh kia!" Giải Cửu rảo bước đi tới, nhìn Hải Hầu Tử giãy giụa trên mặt đất nhưng trước sau vẫn không thể thoát ra.

Khóm thực vật này còn đáng sợ hơn tưởng tượng rất nhiều. "Tộc trưởng, đây là hậu duệ của Cửu Đầu Xà Bách sao?" Một màn vừa rồi khiến hắn liên tưởng đến Xà Bách giống như dây leo của Thất Đầu Xà trước đó. "Mở lồng ra." Theo lời Trương Trạch, người Khang Lạc mở cái lồng bên cạnh ra.

Tiểu Ca và Lão Dương Nhân hợp sức hai người, ném Hải Hầu Tử vào trong lồng sắt.

Đồng thời gọi Trương Hải Diêm, giao cho hắn một cái chiêng. "Cố định bốn mặt lồng lại.

Nếu Hải Hầu Tử không ngoan ngoãn, cứ gõ chiêng, tự nhiên nó sẽ yên tĩnh." Nói xong hắn tùy tay gõ một cái. "Keng!" Nghe thấy tiếng chiêng, Hải Hầu Tử đột nhiên thống khổ ôm đầu.

Thần kinh trong não dường như chịu sự kích thích của tiếng chiêng, trở nên đau đớn vạn phần.

Trương Hải Diêm cầm cái chiêng trong tay, tùy tay lại gõ thêm một cái.

Nhìn phản ứng của Hải Hầu Tử, hắn tò mò hỏi: "Hải Hầu Tử rốt cuộc là thứ gì, chẳng lẽ thật sự là khỉ trong biển?" "Là con người, sinh vật sống lâu nhờ ăn trường sinh bất lão dược." Trương Trạch đi qua bên cạnh lồng, nhìn Hải Hầu Tử bên trong.

Đôi mắt hung ác kia nhe răng trợn mắt, hận không thể lập tức lao lên cắn người một cái.

Thứ này hoàn toàn không có nhân tính, chỉ còn lại bản năng săn mồi.

Nhìn Hải Hầu Tử, đột nhiên Tiểu Ca sắc mặt biến đổi: "Không đúng, còn có một cái!" "Mớ tóc kia." Được nhắc nhở, mọi người cũng đột nhiên phản ứng lại.

Trước đó sóng biển cuốn lên không chỉ có Hải Hầu Tử, còn có Cấm Bà với mái tóc cực dài.

Khuôn mặt nữ nhân khủng bố kia, cùng răng nanh nhọn hoắt tương tự Hải Hầu Tử, đôi mắt đen kịt, còn có mái tóc không ngừng múa may như tảo biển. "Liệu có phải đang ở trong khoang thuyền không?" Lão Dương Nhân thính lực không tệ, đi về phía khoang thuyền, tổng cảm giác bên trong có động tĩnh rất nhỏ. "Bên trong có tiếng nước nhỏ giọt." Hắn nhìn về phía Trương Hải Kỳ: "Tàu đánh cá hẳn là sẽ không rò rỉ nước, vậy thứ ở bên trong hẳn là..." "Cấm Bà!!" Tiểu Ca lập tức lao vào trong khoang thuyền.

Trương Hải Kỳ để lại Trương Hải Hà, cùng nhau trông chừng Hải Hầu Tử trong lồng.

Thấy tình huống trên thuyền, Giải Cửu lập tức gọi thuyền lão đại: "Bình thường sinh hoạt ở bờ biển, có nghe nói vùng biển này có Cấm Bà và Hải Hầu Tử không?" Thuyền lão đại một hồi thần tình khẩn trương, khổ sở nói: "Kẻ kiếm cơm ở bờ biển, khẳng định đều nghe nói về Cấm Bà.

Ta hồi còn trẻ, từng tận mắt nhìn thấy cốt hài Cấm Bà, mang theo một cỗ mùi vị đặc biệt." Đột nhiên hắn biến sắc: "Đúng rồi, vừa rồi ta ngửi thấy một cỗ mùi lạ, từ bên cạnh ta bay qua, chẳng lẽ..." Hắn trừng lớn hai mắt, nhìn về phía khoang thuyền.

Đủ loại dấu hiệu cho thấy, con Cấm Bà kia đã lên tàu đánh cá.

Trương Trạch lại không vội vã tiến vào khoang thuyền.

Vừa rồi đi vào mấy người, trên thân đều có huyết mạch đặc thù.

Nhất là Tiểu Ca và Trương Hải Kỳ hai người ở phía trước, khẳng định sẽ không xảy ra loạn gì.

Xà Bách bên cạnh, ngoại trừ thể hình biến lớn vài phần, hầu như cũng không có biến hóa quá lớn.

Lúc bất động, nhìn vẫn là một bộ dáng vô hại.

Trương Trạch tùy tay tưới cho nó ít nước, thuận tiện thả Thanh Xà ra.

Trạng thái múa may của dây leo Xà Bách rất giống loài rắn.

Tiểu Thanh trốn ở trong đó, thậm chí liếc mắt nhìn qua căn bản phân biệt không ra khác biệt.

Phát hiện điểm này xong, Tiểu Thanh lại trực tiếp trốn vào trong Xà Bách.

Nhìn Tiểu Thanh đã lâu đều không lớn lên, Trương Trạch bỗng nhiên nghe được động tĩnh đánh nhau truyền ra từ khoang thuyền.

Một lát sau, đột nhiên một đoàn tóc bò lên trên boong tàu.

Tóc ướt sũng một mảng, bên trong giấu một nữ nhân sắc mặt trắng bệch.

Cấm Bà tránh thoát Tiểu Ca, một lần nữa chạy lên boong tàu.

Trương Trạch giả vờ không nhìn thấy.

Bỗng nhiên bên cạnh hắn xuất hiện hai đoàn hắc ảnh.

Cùng Kỳ mặt mũi hung ác, và Song Sinh Nữ Khôi gần như hòa làm một thể.

Chúng xuất hiện dưới trạng thái linh hồn, nhanh chóng vây quanh Cấm Bà.

Cùng Kỳ dùng biểu tình tà ác nhìn Cấm Bà, thoạt nhìn nó mới càng giống ác quỷ trong biển. "Quỷ, quỷ a!" Thuyền lão đại nhìn thấy quỷ ảnh trên thuyền, đột nhiên sợ đến mức hét to. "Đừng sợ hãi, đó là dị thú Cùng Kỳ!" Nghe Giải Cửu giải thích, thuyền lão đại không xác định hỏi một câu: "Cùng Kỳ không phải hung thú ăn thịt người sao?" Thượng cổ Cùng Kỳ, người người đều nghe nói, loại quái vật này trong chuyện kể cổ đại, đều là mãnh thú ăn thịt người.

Những thứ vây quanh Cấm Bà kia, còn hung tàn hơn Cấm Bà rất nhiều.

Song Sinh Nữ Khôi đột nhiên bao vây Cấm Bà.

Trong nháy mắt, Cấm Bà bị hắc khí bao trùm.

Trương Trạch thản nhiên nói một câu: "Sẽ không nhập xác đấy chứ?

Đem ả tống vào quan tài cho ta." Trương Trạch mở Quỷ Quan ra, lấy thể hình của Cấm Bà, dường như lúc còn sống là một cô gái thân hình thấp bé.

Chỉ là tóc trên thân quá nhiều, khiến người ta nhìn thấy thể hình đồ sộ.

Trương Trạch nhốt Cấm Bà lại, trong lòng đang tính toán, Cấm Bà có lẽ có thể dùng đến.

Sau khi ăn Thi Miết Đan, xác suất người biến thành Cấm Bà, phải lớn hơn nhiều so với Hải Hầu Tử.

Ít nhất trong nguyên tác, hầu như đều biến thành Cấm Bà.

Tiểu Ca không tìm thấy Cấm Bà, từ trong khoang thuyền đi ra.

Vừa vặn nhìn thấy Trương Trạch mang theo Cùng Kỳ, vây quanh một cỗ Quỷ Quan. "Đến đúng lúc lắm, Cấm Bà ở trong cỗ quan tài này.

Trông coi cỗ quan tài này cho tốt vào." Trương Hải Diêm cùng Trương Hải Hà hai người nguyên bản phụ trách nhìn chằm chằm Hải Hầu Tử, nhưng vừa rồi nhìn thấy Tộc trưởng ra tay.

Đối so với những người khác trong Trương gia, một người một lực, đối với Cấm Bà hoàn toàn là áp chế toàn diện. "Hai Song Sinh Nữ Khôi kia, đối với loại quái vật trí lực không cao này, quả thực là thiên sinh khắc chế!" Nữ Khôi ở trạng thái linh hồn, còn hung hơn cả lệ quỷ.

Cấm Bà lại không phải ác quỷ chân chính, chỉ là nhân loại ăn Thi Miết Đan.

Giữa hai bên căn bản không cùng một đẳng cấp.

Mây đen trên đỉnh đầu mọi người cũng đang chậm rãi tản ra.

Trên mặt biển lại lần nữa bắt đầu khôi phục bình tĩnh. "Trương gia phía Đông có tin tức mới chưa?" Trương Trạch nhìn về phía Trương Hải Kỳ tùy miệng hỏi. "Ta đang định nói việc này, ta lúc ấy tiếp xúc với một người tên là Trương Hải Khách, đeo mặt nạ da người, phía Đông dường như vô cùng cẩn thận.

Người phụ trách hồ sơ phía Đông tên là Trương Hải Hạnh, muội muội của Trương Hải Khách.

Nghe nói Tộc trưởng đã đổi người, bọn họ có chút không quá tin tưởng, hẹn ta hai tuần sau gặp mặt tại Hải Nam." Theo cảm giác của Trương Trạch, thời gian một tháng, chuyện ở mộ dưới đáy biển cũng đã sớm xử lý xong. "Làm tốt lắm." Lúc này, thuyền lão đại bỗng nhiên chỉ vào phía trước: "Long Gia!

Phía trước chính là vùng biển cần tìm, nhưng biển sâu như vậy, Đản dân lợi hại nhất cũng không dám ở dưới nước quá lâu." Đản dân là tộc người Bách Việt chuyên môn mò ngọc trai ở vùng duyên hải, am hiểu nín thở, tính thủy cực tốt.

Trương Trạch nhìn về phía Quỷ Quan được đặt trên boong tàu có chuyên gia trông coi.

Chương 249

Thiết bị lặn mua được, lượng dưỡng khí trong đó cũng không sung túc như đời sau.

Trực tiếp dùng để xuống nước tìm kiếm, dễ dàng phát sinh ngoài ý muốn, chưa chắc đã có thể tìm được thuyền đắm dưới đáy biển.

Hắn bỗng nhiên triệu hồi Song Sinh Nữ Khôi.

Hai nữ nhân này nếu như không phải toàn thân tỏa ra hắc khí, thì trông giống như hai tiên nữ đứng ở sau lưng. "Đi nhập vào xác Cấm Bà, xuống nước tìm thuyền đắm rồi quay lại báo cho ta." Nói xong, Nữ Khôi đột nhiên chui vào trong Quỷ Quan.

Khống chế Cấm Bà, hai bên cộng lại lập tức bộc phát ra sức mạnh đáng sợ.

Sau đó liền đột nhiên nhảy vào trong biển rộng. "Cho thuyền dừng lại một lát, chờ tin tức là được." Nhìn Cấm Bà lao vào trong nước, thuyền viên bên cạnh thuyền lão đại cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Đầu lĩnh, vị gia này là thần nhân sao?

Ngay cả Cấm Bà đều nghe lời hắn?" Mấy người bọn họ chỉ là người thường, mắt trần căn bản không nhìn thấy Nữ Khôi, trừ khi chúng cố ý hiển hiện trước mặt.

Do đó, hiện tại chỉ nhìn thấy một mình Trương Trạch chế phục Cấm Bà.

Thuyền lão đại nhìn bóng lưng Trương Trạch, thấp giọng nói: "Xem ra chúng ta gặp được thần tiên rồi!

Lần trước gặp nạn, đụng phải Cấm Bà, suýt chút nữa cả con thuyền đều táng thân trong biển!

Cấm Bà chính là ác quỷ nổi danh vùng biển này, người bình thường tránh còn không kịp, vị này cũng được coi là Long Vương Gia.

Ta nghe nói, năm đó lúc Long Vương Gia đi ngang qua Hoàng Hà, từng chém giết Thiết Đầu Long Vương!" Mấy người càng nói càng huyền hồ, đem sự tình lưu truyền bên ngoài cũng lôi ra kể. "Thiết Đầu Long Vương?

Đó là Long Vương ở sông Hoàng Hà, nghe nói những năm đầu hưng phong tác lãng, rất nhiều thuyền đều gặp tai ương." Mấy người bọn họ co cụm ở trong góc, lẳng lặng nhìn chằm chằm mặt biển.

Đối với thuyền lão đại và thuyền viên thảo luận, Chá Cô Tiếu cũng đều nghe rõ ràng.

Bất quá loại chuyện này, hắn sớm đã tập mãi thành thói quen.

Trương Trạch nhìn chằm chằm dưới nước, trong mắt đột nhiên xuất hiện lam quang nhàn nhạt.

Mượn nhờ sức mạnh của khí, hoàn toàn mở ra Vô Giới Yêu Đồng. [Chúc mừng túc chủ, thành công bắt giữ Hải Hầu Tử, Cấm Bà cùng một số Nhân Diện Liêm, mời lựa chọn phần thưởng.] [1.

Mở ra Tâm Nhãn, không cần thị giác, dùng tâm thần động sát vạn vật, có thể kịp thời tránh né công kích.] [2.

Năng lực ẩn giấu đôi mắt, tùy thời ngụy trang, có thể hiệp trợ giả heo ăn thịt hổ.] "Ta chọn mở ra Tâm Nhãn." Muốn hoàn toàn che giấu bản thân, hiện tại hắn có thể làm được.

Sau lần lột xác thứ hai, hắn ẩn ẩn có thể cảm giác được tâm tính của mình đang sản sinh biến hóa.

Nhưng những ảnh hưởng tiêu cực mà cơ thể người bình thường sẽ có, đã hoàn toàn biến mất.

Chỉ có Thao Thiết Chi Lực sẽ thường xuyên mang đến cảm giác đói khát, điểm này tạm thời chỉ có thể thoáng khống chế.

Những mặt tiêu cực khác, trước mắt đều có thể trực tiếp coi nhẹ.

Hệ thống tiêu hóa triệt để cải biến, sự trao đổi chất đều sớm không còn liên quan gì đến hắn.

Người bình thường trong loại tình huống này, rất khó lại coi hắn là một nhân loại bình thường.

Nhưng Trương Trạch khác biệt, kiếp trước xem không ít tiểu thuyết tương tự.

Biết rõ có sự tồn tại của thứ gọi là tâm cảnh, con người một khi phủ định sự tồn tại của chính mình, khoảng cách xảy ra chuyện cũng không còn xa nữa.

Đang lúc suy tư, hắn đột nhiên phát hiện giác quan bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Không cần thính giác, khứu giác, xúc giác các loại ngũ thức để phân biệt, chỉ dựa vào năng lực Tâm Nhãn, là có thể động sát bốn phía.

Loại năng lực này phản ứng còn nhanh hơn ngũ thức nhiều.

Phản ứng của thân thể có nhanh hơn nữa, cũng nhanh không bằng tâm.

Năng lực mới này, đại khái chính là sự khác biệt về bản chất.

Đổng Xán và Nhị Mộc từ phía sau đi tới, Trương Trạch đưa lưng về phía hai người nhưng có thể biết chính xác khoảng cách giữa họ.

Thậm chí biết rõ biểu tình của hai người ở sau lưng, làm động tác gì.

Hắn ánh mắt vẫn như cũ nhìn về phía mặt biển, khẽ nói: "Trương

gia hải ngoại bên kia có tin tức rồi.

Quy củ 'Sơn Hải bất tương kiến' sớm đã phá vỡ.

Người kia tên là Trương Hải Khách, lớn hơn Tiểu Ca hai tuổi, những năm đầu cùng Tiểu Ca đi qua Tứ Thành." Đổng Xán nhìn bóng lưng Trương Trạch, tổng cảm giác bỗng nhiên ở trước mặt Tộc trưởng nhà mình, trở nên không chỗ che giấu.

Phảng phất nhất cử nhất động đều nằm dưới sự chú ý của đối phương.

Loại cảm giác này chỉ đến từ trực giác tâm lý, nhưng hắn phi thường tin tưởng loại cảm giác này. "Tộc trưởng, người Trương gia phía Đông thời gian dài ở bên ngoài, làm sao có thể cam đoan tin được?" Đã biết trong bóng tối có địch nhân tồn tại, ai có thể cam đoan người trở về không phải là giả? "Ta có biện pháp xác nhận huyết mạch, điểm này không cần lo lắng." Lúc Trương Trạch đứng tại biên giới, Xà Bách trong chậu hoa đang bị Doãn Tân Nguyệt, Hoa Linh và Hoắc Tiên Nhi ba người vây xem.

Các nàng đứng bên cạnh quan sát khóm "sen đá" cỡ lớn này. "Phu quân, Xà Bách bình thường ăn cái gì?" Lần trước Xà Bách biết bắt giữ nhân loại và động vật, tiện đà nghĩ đến Xà Bách liệu có phải cũng ăn thịt hay không. "Nó có thể phân giải vật sống, nhưng ta không kiến nghị các nàng làm thế, có thể trích một chút máu tươi lên." Hắn bỗng nhiên nhìn về phía Hải Hầu Tử trong lồng.

Không phải có sẵn vật sống đây sao.

Hải Hầu Tử đang yên tĩnh đột nhiên bị mọi người nhìn chằm chằm, lập tức cảm giác được nguy cơ.

Nó đột nhiên nhe răng với mấy người.

Đúng lúc này, Hải Hầu Tử đột nhiên nhìn về phía mũi tàu.

Chá Cô Tiếu thuận theo hướng kia nhìn thoáng qua. "Hải Hầu Tử dường như có thể cảm ứng được sự tồn tại của Cấm Bà." Lão Dương Nhân chạy ra mũi tàu, quả nhiên nhìn thấy Cấm Bà sắc mặt trắng bệch, chui lên khỏi mặt nước.

Trong miệng phát ra tiếng cười hi hi quái dị.

Ở trong nước nhìn hình tượng Cấm Bà, dù có chuẩn bị tâm lý vẫn sẽ cảm thấy rùng mình. "Tìm được thuyền đắm rồi?" Trương Trạch đi tới mũi tàu nhìn xuống biển.

Chỉ thấy Cấm Bà gật gật đầu, vươn tay chỉ về vùng biển phía trước.

Nhìn qua một cái, khoảng cách chừng trăm mét. "Ở nơi xa như vậy?" Hoắc Tiên Nhi nhìn về phía bên kia, nàng đang mặc váy ngắn màu hồng nhạt, gió biển thổi qua thì ý thức được nên thay quần áo. "Trạch Gia, nếu đã tìm được thuyền đắm, chúng ta cũng nên chuẩn bị xuống nước rồi chứ?" "Chuẩn bị một chút, trong biển không so được với lục địa." Bỗng nhiên Cấm Bà bên dưới quay mặt nhìn về phía mặt nước bên cạnh, lập tức sắc mặt sát bạch trở nên dị thường khó coi. "Trạch Gia, Cấm Bà hình như đang sợ hãi!" Chỉ thấy trong nước biển màu đen kịt, đột nhiên lộ ra mấy cái đầu ướt sũng.

Những cái đầu kia đều mọc tóc dài.

Lượng lớn tóc tản da, ngâm ở trong nước giống như hải tảo. "Về trước đi!" Trương Trạch lập tức để Song Sinh Nữ Khôi đang khống chế Cấm Bà lập tức quay về.

Trên mặt biển chung quanh, những đám tóc kia, ngay lúc Trương Trạch gọi Cấm Bà quay về, trong nháy mắt biến mất ngay trước mắt.

Màu sắc nước biển cũng theo sau đó nhạt đi rất nhiều.

Nhìn tình huống trong biển, Hoắc Tiên Nhi bỗng nhiên cảm giác

tình huống bất ổn. "Trong biển không chỉ có một con Cấm Bà!" Rõ ràng con Cấm Bà đi dò đường phía trước chỉ là một con yếu nhược trong số đó.

Cái làm cho nó cảm thấy sợ hãi, khẳng định là Cấm Bà có thực lực khủng bố hơn. "Trạch Gia, kế hoạch xuống nước, có muốn hay không lại hoãn một chút?" Tổng cảm giác lúc này xuống nước, có loại cảm giác tự chui đầu vào lưới.

Sát giác được dị thường dưới nước, Tiểu Ca cũng đứng ở bên cạnh, sắc mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm mặt biển. "Kế hoạch không cần đổi, những Cấm Bà kia sẽ không vì chúng ta thay đổi mà biến mất." Tiểu Ca giờ khắc này phi thường tỉnh táo.

Chương 250

Đầu tiên những Cấm Bà kia và người không giống nhau, chưa chắc cần nghỉ ngơi.

Ngoại trừ Cấm Bà, dưới nước còn có Hải Hầu Tử.

Loại thí nghiệm phẩm trường sinh biến dị đặc thù này, xác suất xuất hiện cũng không lớn.

Nhưng ngay cả trong nguyên tác cũng không thực sự nhắc tới, Uông Tạng Hải dưới đáy biển đã bắt bao nhiêu người làm loại thực nghiệm này.

Truyền thuyết Cấm Bà ở bờ biển, từ xưa đã có, nói không chừng loại thực nghiệm này từ sớm trước đó đã bắt đầu.

Tuổi thọ của Cấm Bà phi thường dài, ngoại trừ không bình thường ra, cũng coi như thu được trường sinh.

Ngoại trừ những kẻ chết ngoài ý muốn, trong biển cất giấu bao nhiêu Cấm Bà, điểm này không có ai thực sự thống kê.

Trương Trạch sắc mặt nghiêm túc nhìn về phía mọi người: "Kế hoạch xuống nước không thay đổi.

Xuống nước xong phải hết sức cẩn thận, bên người phải mang theo đao, gặp Cấm Bà tới gần lập tức phóng máu." Nói xong lại quay đầu nhìn về phía Chá Cô Tiếu, Trương Thụy Lâm bên kia mấy người. "Phụ trách xem xét bốn phía, đồng thời phối hợp yểm hộ đồng đội.

Giải Cửu, ngươi và Hắc Nhãn Kính ở lại, trông chừng thuyền, lúc ta quay lại, nhất định phải bảo đảm tàu cá ở nguyên tại chỗ." Phong Học Văn giờ khắc này cầm một bộ đồ lặn.

Nhưng hiện tại hắn mới hơn mười tuổi, loại quần áo người lớn

này, mặc vào phi thường rộng thùng thình. "Sư phụ, quần áo này rốt cuộc phải mặc thế nào?" Trương Trạch nhìn thoáng qua, bất đắc dĩ nói: "Đợi đã, một lát nữa ta cho người giúp con." Mọi người đều thay đồ lặn.

Ở trong mắt Trương Trạch đây là đồ lặn tương đối phục cổ, nhưng ở hiện tại lại là thiết bị tiên tiến nhất.

Hắc Nhãn Kính nhìn quần áo của mình, khó hiểu hỏi: "Quần áo nhìn kỳ đặc thế này, thật có thể làm cho người ta hô hấp dưới nước?" "Đừng xem thường bộ đồ này." Giải Cửu tùy tay cầm một bộ dự phòng nói: "Chất liệu bộ đồ này phi thường đặc thù.

Xuống nước thì dùng cái bình dưỡng khí kia, có thể cung cấp dưỡng khí cần thiết cho người hô hấp dưới nước.

Loại thiết bị này, trong nước trước mắt chỉ có vỏn vẹn hai mươi bộ." Nói như vậy, Hắc Nhãn Kính đã biết khái niệm.

Đại đa số người đều không biết, nước ngoài đã nghiên cứu ra loại đồ lặn này.

Theo việc mọi người đều mặc xong đồ lặn.

Trương Trạch đang muốn xuống dưới, vừa quay đầu bỗng nhiên phát hiện Xà Bách bò ra khỏi chậu hoa.

Nó đang chậm rãi di chuyển về phía mạn thuyền.

Nói chính xác là, bằng vào những cái rễ kia, thật sự đang di chuyển.

Trạng thái này, giống như bản thu nhỏ của Cửu Đầu Xà Bách trong Sa Hải.

Trương Trạch đem mấy bộ thiết bị lặn còn lại trực tiếp thu vào trong không gian Thao Thiết. "Mọi người một lát nữa tiến vào cổ mộ

thuyền đắm xong, nhớ kỹ không được chạy loạn." Nói xong mang theo Xà Bách bên người, liền chuẩn bị xuống nước.

Nước biển và nước ngọt dù sao cũng khác biệt, tịnh không xác định Xà Bách có thể thích ứng với biển cả hay không.

Tuy rằng cây Xà Bách cổ lão nhất kia sinh hoạt tại sa mạc.

Bốn phía sa mạc, đồng thời tồn tại lượng lớn nước có hàm lượng muối cao.

Nhưng thực tế có thể tiếp nhận hay không, phải xem tình huống cụ thể.

Thử đem Xà Bách bỏ vào trong nước, Trương Trạch phát hiện, nó lại dường như thích ứng rất nhanh.

Thậm chí ẩn ẩn cảm giác trạng thái càng tốt hơn rồi. "Đúng rồi, ta suýt quên một cái, trong nước biển Nam Hải có Hải Khí!" Vị trí thuyền đắm dưới đáy biển, cũng là nơi khối vẫn thạch kia rơi vào biển rộng.

Nơi này nằm ở dư mạch Nam Long, là một con thủy long chân chính.

Chờ mọi người vào vị trí.

Toàn bộ theo Trương Trạch nhảy xuống nước.

Trương Trạch bằng vào năng lực cảm tri, thậm chí hoàn toàn không cần dùng mắt đi cẩn thận xem xét bốn phía.

Chỉ cần nhìn chằm chằm phía trước là được.

Ánh nắng cũng không sung túc, cũng tịnh không ảnh hưởng thị giác của hắn ở trong biển.

Đột nhiên bốn phía giống như gặp phải mực nước, đen kịt từng đoàn từng đoàn.

Trương Hải Diêm lập tức cầm bảng viết lên văn tự: "Cấm Bà", "Chạy mau".

Ở trên lục địa, bọn hắn không sợ Cấm Bà, nhưng ở dưới nước, đây là sân nhà của Cấm Bà.

Trương Trạch phát giác bên người có thứ gì đó tới gần.

Đồng thời cảm nhận không được nhịp tim trên người đối phương.

Lập tức vươn hai ngón tay, dùng Linh Tê Nhất Chỉ đột nhiên điểm vào đầu hắc ảnh.

Ngón tay mang theo khí màu lam nhạt.

Sức mạnh bộc phát, trực tiếp đâm trúng xương sọ.

Tóc bốn phía mạnh mẽ co rụt lại, diện mạo như khô cốt của Cấm Bà lộ ra, thời gian tồn tại hiển nhiên so với con bị bắt trước đó càng thêm cửu viễn.

Thậm chí có khả năng, nó đã xuất hiện ở đây từ trước cả Uông Tạng Hải.

Cấm Bà do Song Sinh Nữ Khôi khống chế đột nhiên vây lại, gắt gao khóa trụ con Cấm Bà già nua kia.

Cửu Đầu Xà Bách ở dưới nước, bất tri bất giác liền lớn lên gần gấp mười lần.

Biến thành một cây dây leo kích thước trưởng thành.

Tuy rằng không bằng Xà Bách bình thường, nhưng so với dây leo thì phi thường cự đại.

Dây leo ở trong nước, nhanh chóng tóm lấy Cấm Bà bên cạnh.

Tiểu Thanh càng tự tại du tẩu trong nước biển, như cùng một con rắn biển lớn.

Không ngừng thôn thực các loại cá trong biển.

Ngẫu nhiên đối với Cấm Bà bên cạnh phát động đột kích.

Hai con Cấm Bà bên cạnh bị dây leo một mực vây khốn.

Trúng độc của Tiểu Thanh xong, ký ức trường sinh trong cơ thể lập tức nhanh chóng bị phá hoại.

Trương Trạch hướng về phía những người khác phất tay, ra hiệu tránh đi độc tố Tiểu Thanh lưu lại trong biển.

Loại độc này đối với tất cả người có huyết mạch trường sinh, quả thực là độc dược trí mạng.

Nhìn vị trí thuyền đắm, hắn ra hiệu mọi người tới gần.

Đồng thời rõ ràng trông thấy phía trên có một cái động.

Đó hẳn là miệng hang mà trong nguyên tác Hải Hầu Tử đào ra.

Chỉ cần xuyên qua nơi này, là có thể tiến vào trong mộ thất.

Hải Hầu Tử nguyên bản cũng bị Uông Tạng Hải nhốt trong mộ bồi táng.

Tự hồ đã quên đi sức mạnh của Hải Hầu Tử, đồng thời cũng xem nhẹ năng lực đào động của nó.

Có Xà Bách và Tiểu Thanh yểm hộ, Cấm Bà bốn phía rốt cuộc không cách nào tới gần.

Hải Hầu Tử trốn ở nơi tối tăm, ngoài ý muốn cũng không có xuất hiện.

Trương Trạch quay đầu nhìn thoáng qua, dứt khoát đem Tiểu Thanh và Xà Bách lưu tại trong biển.

Hắn và chúng nó có tâm linh cảm ứng, có thể tùy thời để chúng tiếp ứng bên ngoài thuyền đắm.

Xuyên qua thông đạo Hải Hầu Tử đào.

Trong thông đạo nhìn thấy không ít phù điêu, trong đó bao gồm truyền thuyết có liên quan đến Cấm Bà.

Một mực đi đến khi xúc động cơ quan bên trong.

Chương 251

Lập tức mang theo người phía sau, từng cái tiếp theo từng cái bị hút vào bên trong mộ thất.

Không bao lâu, tại một cái mắt suối trong một gian nhĩ thất, Trương Trạch ngoi đầu lên.

Bốn phía bày đầy đồ sứ.

Trong góc đặt một cái hài nhi quán.

Hắn trực tiếp đi lên.

Doãn Tân Nguyệt đi theo chui ra khỏi mặt nước, tháo mặt nạ dưỡng khí ra xong, hít sâu một hơi. "Lên trước đã." Trương Trạch kéo nàng lên xong, nhìn về phía bốn phía, nói: "Ta có thể ẩn ẩn nghe được thanh âm cơ quan hoạt động.

Mộ thất hẳn là đang ở trạng thái không ngừng hoạt động." "Mộ thất di động?" Chá Cô Tiếu chui ra khỏi mặt nước lập tức bò lên. "Vậy chẳng phải là không khác biệt lắm với Nội Tạng Oan?" Lại nhìn mộ thất trước mắt, ở giữa vừa vặn là một cái mắt suối. "Cổ mộ nhân tạo Nội Tạng Oan!" Bỗng nhiên Lão Dương Nhân giương cung, hướng về phía góc tường đột nhiên bắn một mũi tên. "Ra đây!!" Hắn hướng về phía góc tường hô to một tiếng.

Một mũi tên trực tiếp bắn trúng một "đứa bé" thân hình thấp bé, mọc đầy lông trắng.

Đứa bé kia diện mục dữ tợn, mọc hai hàm răng nanh, đôi mắt đen kịt. "Tiểu tống tử!" Con tiểu tống tử kia lập tức muốn chạy về phía mộ đạo. "Đừng để nó chạy." Lão Dương Nhân vừa hô một tiếng, Tiểu Ca và Đổng Xán hai người đã đuổi theo.

Những người khác thấy thế, cũng lập tức lên bờ.

Nghe nói mộ thất di động, liền lo lắng sẽ bị bỏ lại.

Trương Trạch cũng không nói một câu nào, tăng tốc độ của mọi người lên rất nhiều.

Hắn nhìn thoáng qua đồ sứ chung quanh.

Tùy tay thu vào trong không gian Thao Thiết.

Còn bích họa chung quanh, những cái kia đều là tin tức liên quan đến Cấm Bà.

Cấm Bà tồn tại, mọi người sớm đã rõ ràng, căn bản không cần nhìn lại.

Chỉ là không biết mộ đạo phía sau, giờ khắc này kết nối với cái mộ đạo nào.

Lúc tống tử đào tẩu, trên mặt đất lưu lại một hàng dấu chân mang theo thi khí.

Phàm là người khứu giác tốt một chút, tất cả đều có thể rõ ràng ngửi thấy mùi cổ xưa.

Một đường đuổi tới tận cùng mộ đạo, Tiểu Ca đột nhiên rút đao.

Mấy giọt máu vẩy ra ngoài, tiểu tống tử bị Kỳ Lân Huyết dọa đến mức phát ra tiếng kêu chi chi.

Chá Cô Tiếu mạnh mẽ xông lên, một cú Đàm Thối đem tiểu tống tử trực tiếp đá bay ra ngoài.

Nhìn chằm chằm con tống tử kia, lại thấy tịnh chưa chịu thương tổn thực chất.

Nó xoay người lấy tay chỉ vào mộ đạo phía trước. "Sư huynh, tống tử đang chỉ đường cho ta?" "Có thể tin sao?" "Còn phương án

khác à?" Trương Trạch rảo bước tiến lên: "Nơi này cũng không có đường khác có thể đi." Tiểu Ca dùng chút thuốc cầm máu, liền trực tiếp nhìn vào trong cửa mộ một cái.

Nơi này mọi người đều là lần đầu tiên tới.

Bỗng nhiên phiến đá dưới chân Phong Học Văn đột nhiên trầm xuống.

Mọi người biến sắc.

Trương Trạch nhắc nhở: "Kim Cương Tán." Kim Cương Tán đột nhiên mở ra, ám tiễn bốn phía gần như đồng thời xuất hiện.

Vút vút vút ~ Vô số mũi tên bắn ra đại khái hơn một phút đồng hồ, cơ quan mới rốt cục dừng lại.

Nhị Mộc nhặt một mũi tên lên nhìn thoáng qua: "Mũi tên hoa sen?

Cùng ta đùa giỡn hay sao?" "Chỉ là che mắt thiên hạ, trong đó có mang theo thi độc." "A?" Trương Trạch nói xong, Nhị Mộc lập tức ném mũi tên hoa sen xuống đất.

Đứng dậy, thuận theo ánh mắt Trương Trạch, phát hiện phía trước lại xuất hiện một gian mộ thất.

Đứng ở chỗ này, có thể rõ ràng nhìn thấy bên trong đặt một cỗ quan quách hoàn toàn do gỗ Kim Tơ Nam Mộc chế tạo.

Chá Cô Tiếu nhìn phía trước, lập tức cảm giác rùng mình: "Trạch Gia, vừa rồi nơi này, hình như không phải là cái mộ thất này!" Nhìn cỗ quan quách trong mộ thất kia, Trương Trạch đều không nói gì, trùng hợp như vậy, gặp được gian mộ thất này.

Bên trong, thế nhưng là cỗ thi thể nữ tính Thiên Thủ Quan Âm có đóng đinh thi.

Sự chú ý của mọi người đều bị quan quách trước mắt hấp dẫn.

Hoa Linh lại nhìn bốn phía, con tiểu tống tử kia sớm đã chạy mất dạng.

Dường như đã trở về mộ thất ban đầu của nó. "Vào mộ thất trước đã.

Vị trí mộ đạo là cố định, nhưng mộ thất chia làm mấy tầng.

Chờ thêm một lát nữa, mộ thất bên trong lại sẽ phát sinh cải biến." Trương Trạch nói xong hướng về phía mộ thất đi tới.

Mới vừa đi vào, Chá Cô Tiếu theo bản năng nhìn thoáng qua góc Đông Nam mộ thất.

Bỗng nhiên nhìn thấy một con mèo khô đét. "Mộ chủ lại đặt mèo trong mộ thất?" "Mộ thất có mèo là đại kỵ." Theo việc thường xuyên tiếp xúc với Tôn Quốc Phụ và Kim Bàn - hai vị phong thủy đại sư tại Trương gia, mấy người Bàn Sơn cũng bắt đầu ít nhiều có một chút thường thức phong thủy.

Trong mộ không thể có mèo, một khi tiếp xúc tử thi sẽ dễ dàng dẫn đến trá thi.

Mộ thất trước mắt không chỉ bày biện, mà còn đặt ngay tại tài vị. "Xem ra mộ chủ 'Tứ Linh Thất' vô cùng thống hận kẻ trộm mộ động đến tiền tài của hắn." Trương Thụy Lâm cẩn thận nhìn thoáng qua bài trí bốn phía mộ thất. "Tộc trưởng, mộ thất thiết kế nhằm vào Mạc Kim Giáo Úy.

Đông Nam là tài vị, chuyên môn đặt một con mèo, mèo chết mang theo oán khí, nếu như thắp nến, trong mộ thất tất có biến số." Trương gia tự xưng Phát Khâu, nghiêm khắc mà nói, cùng Mạc Kim Giáo Úy là cùng một mạch.

Bất quá, sự tồn tại của Trương gia so với Mạc Kim Giáo Úy phải sớm hơn rất nhiều.

Thậm chí Thanh Ô Tử - tổ sư gia của thuật Thanh Ô đều có liên hệ trực tiếp với Trương gia.

Thấy Trương Thụy Lâm đề cập vấn đề phong thủy, Trương Trạch tranh thủ đem mấy cái đồ sứ phía trước bày tại trong mộ thất. "Trong mấy cái đồ sứ này thiết kế một bí mật to lớn, ai có hứng thú tìm ra trình tự chính xác?" Hắn vừa dứt lời, Nhị Mộc cùng Doãn Tân Nguyệt đều nảy sinh hứng thú.

Ngay cả Hoắc Tiên Nhi cũng nhìn chằm chằm đồ án trên đồ sứ, cẩn thận quan sát một hồi: "Đồ sứ do quan lò Minh đại nung.

Mộ chủ không phải Kham Dư đại sư Uông Tạng Hải thời Minh thì là Thẩm Vạn Tam, trong hai người đó có một người, không cảm thấy kỳ quái sao." Trong lúc mấy người nghiên cứu đồ sứ, Trương Trạch ra hiệu Trương Thụy Lâm có thể tiếp tục.

Đối với long mạch bên phía Hải Nam kỳ thật hắn cũng đại khái có chỗ hiểu biết.

Hắn nói: "Long mạch Hải Nam thuộc về Nam Cán Long kẹp giữa Trường Giang và Nam Hải.

Khởi từ Đường Cổ Lạp Sơn, kết thúc ở Nam Hải, vị trí chúng ta hiện tại đang đứng, thuộc chi mạch Long Kết, hình Kim Quy." Trương Thụy Lâm khâm phục: "Tộc trưởng kiến thức rộng rãi.

Theo ta được biết, Gia Cát Khổng Minh năm đó đối với long mạch Nam Hải có bình luận.

Lúc 'Thất Cầm Mạnh Hoạch', liền có nói, phương xa sinh khí trùng hòa, Nộn Long kết tác, ắt sẽ có quý huyệt biến địa.

Cổ mộ thuyền đắm dưới đáy biển này, nằm ngay trong Kim Quy.

Ta xem địa hình bên phía Hải Nam, sơn trạch thông khí, sơn xuyên hiển linh, phong thủy cực giai." Nói xong, hắn bỗng nhiên cầm la bàn

suy tính một lần. "Trong mộ dường như có hai cái phong thủy bảo huyệt cực tốt.

Cỗ quan tài trước mắt này, rõ ràng sẽ không phải là quan quách mộ chủ, đây là bố cục Dưỡng Khí Tạng Thi độc đáo." Nhị Mộc đang nhìn cái đồ sứ cuối cùng bày xong, bỗng nhiên nhìn về phía Đổng Xán tò mò hỏi: "Dưỡng Khí Tạng Thi?" "Tại bên ngoài chủ mộ thất có một cái huyệt nhãn khác, nhất định phải có một người có quan hệ với mộ chủ, bị chết ngạt trong quan tài khi còn sống, chặn lấy cái huyệt nhãn này." Nghe Đổng Xán miêu tả, bốn phía những người lần đầu tiên nghe nói, đều đối với loại phong thủy bố cục đáng sợ này cảm thấy da đầu tê dại.

Lại còn là người thân bên cạnh. "Ta nhớ được Hiến Vương dùng lão bà của hắn đúng không?" Lão Dương Nhân nhìn chằm chằm quan tài gỗ Kim Tơ Nam Mộc trước mặt: "Bên trong liệu có phải cũng thế hay không?" Nói xong chuẩn bị cùng Chá Cô Tiếu hợp sức, trực tiếp mở nắp quan tài ra.

Chương 252

Đứng ở vòng ngoài, người Khang Ba Lạc đột nhiên đập vách tường mộ: "Hỏng bét, chúng ta sắp bị nhốt chết ở trong này rồi." Hắn đơn thuần nhìn vách tường mộ, lại nhìn về phía quan tài: "Trong quan tài là người thân Uông Tạng Hải?" Hắn kiên định tin rằng mộ thất này, đa phần là Uông Tạng Hải.

Bởi vì chỉ có Uông Tạng Hải loại phong thủy đại sư này, mới có thể dùng phương thức cổ quái như thế, đem mình táng tại biển sâu.

Tránh né bị người Trương gia tìm thấy.

Trương Trạch thản nhiên khinh thường nói: "Uông Tạng Hải ngàn vạn lần tính toán cũng không ngờ tới, người Khang Ba Lạc và người Trương gia, đều xuống đáy biển tìm hắn tính sổ rồi." Quan quách mở ra xong, lại thấy bên trong là một quan tài đầy nước. "Tà môn rồi.

Một cỗ quan tài làm sao lại chen chúc nhiều người như vậy?" Lão Dương Nhân nhìn tay chân đầy trong quan tài, cảm giác tràng diện khủng bố như nhét ba bốn người vào.

Trạng thái kia, nhìn giống như bị vặn thành bánh quẩy.

Trương Thụy Lâm sắc mặt ngưng trọng nhìn quan tài trước mắt: "Dưỡng Khí Tạng Thi đang yên đang lành, sao lại để cho người ta phá mất rồi?" Quan tài vào nước, Hải Khí ngưng tụ sớm đã lọt hết.

Hải Khí có thể làm cho người chết trực tiếp vũ hóa thành tiên, cùng Thi Giải Tiên về bản chất nguyên lý không khác biệt lắm, chỉ là lộ tuyến khác biệt. "Không đúng, phía dưới khẳng định có thông đạo." Nhìn quan tài vào nước, Trương Trạch tổng cảm giác mộ chủ cố ý làm vậy. "Trước tiên đem nước múc sạch sẽ." Nói xong hắn muốn đi lấy cái đồ sứ bên cạnh... lại bị Đổng Xán ngăn cản. "Tộc trưởng, lấy

ra mấy cái đồ án trên đồ sứ này, phi thường thú vị.

Ngài xem, ngọn núi này nhìn quen mắt không?" Mấy người Trương gia toàn bộ vây quanh, nhìn chằm chằm từ họa bên trên. "Đây không phải là Trường Bạch Sơn sao?

Quên cái gì cũng không thể quên ngọn núi này." Trương Thụy Lâm cũng đột nhiên phát hiện từ họa, đích xác tương đối thú vị. "Phía trên là một cái quá trình tu kiến công trình cự đại...

Đang tu sửa Hoàng Lăng?

Uông Tạng Hải ban đầu là người có cơ hội hiểu rõ Chung Cực đi?" Nhìn những từ họa trước mắt này, Trương Trạch thản nhiên nói: "Tương đương là một trong những nguyên nhân quan trọng." Nói xong hắn tùy tay đem Xà Mi Đồng Ngư trước đó lấy ra từ trong Tử Kim Hạp Tử ở Lỗ Vương Cung ra.

Loại cá có hình dáng con rắn ký sinh trên lông mày này, ở trong mắt người Trương gia tịnh không lạ lẫm.

Trong lông mày Trương Trạch, trước đó cũng từng nuôi rắn. "Uông Tạng Hải lưu lại Xà Mi Đồng Ngư ở Lỗ Vương Cung.

Hắn đại khái không nghĩ tới, nhóm người đầu tiên tìm được, là người Trương gia." Bởi vì dựa theo kế hoạch của Uông Tạng Hải, hiện tại tìm được Xà Mi Đồng Ngư, hẳn là một số trộm mộ tặc khác.

Cái kế hoạch này, Uông Tạng Hải vào thời Minh đã bắt đầu quy hoạch.

Nhưng mục đích cuối cùng, Trương Trạch chỉ biết là một cái vì đạt được Chung Cực.

Nhưng một người chết nhớ thương Chung Cực là vô dụng, trừ phi Uông Tạng Hải không chết.

Đổng Xán thở dài: "Minh đại sơ kỳ mọi người đều cho rằng người lợi hại nhất là Lưu Bá Ôn, xem nhẹ sự tồn tại của người khác.

Hiện tại xem ra, quang mang của Uông Tạng Hải triệt để bị Lưu Bá Ôn che lại, mới dẫn đến Trương gia lúc ấy không quá để hắn ở trong lòng." Trương gia thời kỳ toàn thịnh, thực sự quá cường đại, có thể trực tiếp tả hữu sự thay đổi của triều đại.

Cũng dẫn đến việc người Trương gia đối với lực chưởng khống của mình có chút quá tự tin.

Mà hiện tại vị trí của Trương gia và Uông gia, ẩn ẩn xuất hiện sự đối lập.

Nói xong, Đổng Xán cầm bình gốm đi múc nước, muốn đem nước hoàn toàn thải đi. "Ta ngược lại muốn nhìn xem, sâu trong cổ mộ, Uông Tạng Hải rốt cuộc cất giấu thứ gì!" Tiểu Ca nhìn chằm chằm họa trên đồ sứ, đang suy tư vị trí đại khái của Vân Thiên Cung trên họa. "Tiểu Ca, đừng nhìn cái đó nữa, trong chủ mộ thất, sẽ có bích họa hoàn chỉnh hơn." Trương Trạch ra hiệu Tiểu Ca không cần quá chú ý từ họa bên trên. "Trong mộ nơi nơi lộ ra cổ quái, lại đi về phía sau chỉ sợ lại là một đống bài trí không hợp lý." Rất nhanh, nước trong quan tài gỗ nam mộc tơ vàng đã được dọn sạch sẽ.

Mọi người mới chú ý đến thi thể trước mắt, nhìn qua có chút quen mắt. "......Diêm Vương?" Nhị Mộc nhìn thoáng qua tử thi trước mặt, chợt thấy trên đó có mười hai cánh tay, liền thốt lên. "Không phải Diêm Vương.

Nói chính xác thì Diêm Vương trước đó cũng dùng loại thi thể người này để chế tạo Đấu Thi." Trương Trạch giơ tay lên, ra hiệu cho hai người khiêng thi thể xuống trước.

Trương Thụy Lâm và Đổng Xán hợp lực khiêng tử thi ra ngoài. "Là một thi thể nữ." Doãn Tân Nguyệt đứng ở phương hướng có thể

thấy rõ đặc điểm nữ giới trên thi thể.

Nhị Mộc cũng dần dần nhận ra điều không đúng: "Trước đó ta hiến tế Diêm Vương là nam tính, cái này là nữ tính, giữa hai người này có liên hệ đặc định nào sao?" "Chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến Uông Tàng Hải?" Thấy Nhị Mộc đoán mò, cũng không thể trách hắn.

Bí mật trong đó, người Khang Ba Lạc bình thường không có tư cách biết.

Khi thi thể được đặt sang bên cạnh, dưới đáy quan tài xuất hiện một tấm thạch bản (phiến đá).

Thạch bản dày mười cm phong tỏa chặt chẽ đạo động bên dưới. "Dưới đáy quan tài có cái động, đủ để phá vỡ phong thủy của cả mộ thất này." "Cách cục Dưỡng Khí Tàng Thi một khi bị phá, huyệt tốt biến thành huyệt xấu, thứ trong mộ không thi biến cũng khó." Trương Thụy Lâm nhìn chằm chằm thạch bản bên dưới, rút thanh đồng kiếm ra, định ra tay cạy thạch bản lên.

Nhân lúc rảnh rỗi, Trương Trạch nói với mấy người: "Đã từng nghe nói về Đông Hạ Quốc, một quốc gia tồn tại trong thời gian ngắn trong lịch sử chưa?" Hoắc Tiên Nhi cắn nhẹ môi dưới: "Là quốc gia do bộ lạc Nữ Chân kiến lập vào cuối thời Kim đầu thời Nguyên đó sao?" "Quốc gia đó nằm ở dải Đông Bắc, do tướng lĩnh nước Kim là Bồ Tiên Vạn Nô kiến lập.

Bồ Tiên Vạn Nô này còn được người đời gọi là Vạn Nô Vương hoặc Vạn Nô Hoàng Đế." Nghe Hoắc Tiên Nhi miêu tả, những người xung quanh có hiểu biết về lịch sử đều từng nghe qua Đông Hạ Quốc.

Trương gia vốn hoạt động lâu dài ở vùng Đông Bắc.

Đổng Xán bỗng nhiên nói: "Đông Hạ Quốc, ta nhớ là cũng có chút

uyên nguyên với Trương gia ta." "Tại vùng Đông Bắc từng có lời đồn, Đông Hạ Quốc ở dải Trường Bạch Sơn không có người già tồn tại." "Không có người già?

Người già đều chết hết, hay là giống như ta không biết già đi?" Trương Hải Diêm kinh ngạc nhìn sang: "Vừa khéo lại ở dải Trường Bạch Sơn..." "E rằng không phải trùng hợp.

Chẳng lẽ đã từng có một khoảng thời gian, thứ mà chúng ta thủ hộ lại nằm dưới sự khống chế của Đông Hạ Quốc?" "Ta không rõ, chuyện này tộc nhân bình thường như ta không có tư cách biết." Đổng Xán nhìn về phía Tiểu Ca và Trương Trạch: "Chuyện này vốn dĩ chỉ có Tộc trưởng mới có tư cách tìm hiểu." Những chuyện phát sinh với Trương gia ngàn năm qua đều được ghi chép lại trong Trương gia.

Nhưng Trương Trạch lại nhớ được một sự kiện: "Cách đây hơn sáu trăm năm vào thời kỳ đầu nhà Nguyên, Trương gia thực ra đã xảy ra một số biến cố." "Người Mông Cổ có hành động nhắm vào Trương gia, vô số người Trương gia vì nguyên nhân không rõ mà chết ở vùng thảo nguyên phía Bắc." Trương Thụy Lâm vừa mới nạy thạch bản ra, dưới sự hỗ trợ của Chá Cô Tiếu, bọn họ khiêng thứ đó đặt sang một bên trên mặt đất. "Trương gia sáu trăm năm trước xảy ra biến cố?

Chuyện này ngài cũng biết sao?" Trương Thụy Lâm nhìn Trương Trạch trước mặt.

Hắn vẫn luôn hiếu kỳ, Trương gia nhiều chuyện như vậy, ngay cả Tiểu Ca làm Tộc trưởng cũng không biết, nhưng Trương Trạch so với vị cựu Tộc trưởng này còn rõ ràng hơn. "Ta cũng là vô ý điều tra được." Trương Trạch trực tiếp đẩy nguyên nhân vào ba năm ẩn náu tại Tàng địa.

Ba năm đó hắn tịnh không hoàn toàn ở lại Tàng địa, trong thời gian đó cũng từng nhiều lần rời đi.

Nhớ lại chuyện kia trong đầu, hắn chậm rãi nói: "Mộ của người sáng lập nhà Nguyên là Thiết Mộc Chân và Hốt Tất Liệt được xưng là Thiên Hạ Đệ Nhị Hung Lăng." "Đương thời nhà Nguyên có một yêu tăng tên là Dương Liễn Chân Già, kẻ này lần lượt hỗ trợ Thiết Mộc Chân và Hốt Tất Liệt, lợi dụng một loại sức mạnh đáng sợ đào thoát từ Thanh Đồng Môn." "Khoan khoan khoan..." Trương Hải Diêm nhịn không được cắt ngang lời hắn. "Tộc trưởng, ý ngài là người Trương gia từng rơi vào cạm bẫy do hoàng thất nhà Nguyên và Dương Liễn Chân Già hợp lực bố trí?" "Nhưng mà, tiên tổ Trương gia thông minh như vậy, vì sao lại bước vào cạm bẫy?" "Bởi vì có liên quan đến 'Chung Cực'.

Từ trong Thanh Đồng Môn từng đào thoát ra một số thứ, ở thảo nguyên phía Bắc.

Thứ đó phi thường khủng bố, bất cứ sức mạnh nào trước mặt nó đều trở nên hào vô đề kháng, người Trương gia cũng không ngoại lệ." "Trong hồ sơ thời kỳ đầu có ghi chép, Trương gia thời toàn thịnh cũng không thể không tránh lui mũi nhọn, mới dẫn đến việc Trường Bạch Sơn thoát ly khỏi sự khống chế." Đám người lúc này mới biết được, cường đại như người Trương gia, trong lịch sử cũng từng có mấy lần chịu uy hiếp. "Đạo động lộ ra rồi, ta xuống trước, mọi người theo sau." Về những chi tiết trong đó, Trương Trạch định đợi lúc nào rảnh rỗi sẽ giải thích cặn kẽ hơn.

Chuyến đi Hải Để Mộ này, một mục đích là để lấy được Quỷ Tỳ.

Thứ hai là để cho bọn họ hiểu được những chuyện Trương gia từng trải qua.

Trương gia trong lịch sử cũng đều từng xuất hiện nguy cơ, nhưng sau đó toàn bộ đều lần lượt được hóa giải.

Sau khi mở ra Tâm Nhãn, nhắm mắt lại, hắn có thể tùy thời cảm

giác được biến hóa xung quanh.

Ánh mắt bỗng nhiên nhìn về phía thi thể cổ quái của Đông Hạ hoàng hậu bên cạnh.

Bụng thi thể bỗng nhiên động đậy. "Lại là Tử Mẫu Hung Thi?" Trương Hải Kỳ dùng hai ngón tay Phát Khâu thon dài điểm lên bụng nữ thi.

Bụng nữ thi bỗng nhiên nhuyễn động. "Hạn Bạt!" "Phụ nữ mang thai bị nhốt chết trong quan tài, oán khí nặng nhất, đứa nhỏ trong bụng không thể sinh ra càng là hung thượng gia hung." "May là mười hai tay của nữ thi này áp chế, nó không có khả năng lại thi biến." Trương Trạch nhìn thoáng qua nữ thi, liền nói: "Không cần để ý tới." "Trong bụng kia là Bạch Mao Hạn Bạt, cả người đầy thi khí, một khi giết chết thì không khí xung quanh sẽ bị ô nhiễm hoàn toàn." Nói xong hắn trực tiếp chui vào trong nước, bảo những người khác đi theo.

Thông đạo dưới nước chỉ có một con đường.

Trương Trạch lúc lặn xuống nước liền hồi ức lại nội dung nguyên tác.

Chương 253

Thạch bản chặn ở đáy quan tài hẳn là đã sớm tồn tại.

Bao gồm cả đội khảo cổ sau này cũng không có khả năng mang theo thạch bản và nhựa thông xuống dưới.

Đạo động kỳ lạ ở bốn phía kia cực có khả năng là do người sau này đào.

Lúc này, thời gian còn sớm, chỉ có một đạo động không biết lưu lại từ lúc nào.

Vợ của Vạn Nô Vương không có khả năng có quan hệ huyết thống với Uông Tàng Hải.

Chỉ có thể nói, cái thế cục Dưỡng Khí Tàng Thi này vốn là một cái cục cố ý thiết kế.

Bơi một mạch đến một không gian cổ quái.

Song sinh nữ khôi lỗi khống chế Cấm Bà cũng đang lưu ý tình huống bốn phía cho Trương Trạch.

Trong cổ mộ hẳn là còn có Cấm Bà khác tồn tại.

Phía trước là một không gian trống trải khoáng đạt.

Dọc đường có thiết kế thạch giai (bậc thang đá) xoắn ốc.

Cảm giác được những người khác sau lưng đang theo sát.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua, Doãn Tân Nguyệt hiện tại có phế hoạt lượng hoàn toàn có thể chống đỡ bơi ra khỏi mặt nước.

Ngược lại là Hoắc Tiên Nhi...

Hắn nhìn thoáng qua Hoắc Tiên Nhi và Hoa Linh.

Hoa Linh nỗ lực nín thở, nhưng Hoắc Tiên Nhi giờ phút này dường như có chút gian nan.

Lại nhìn thoáng qua phía sau, Phong Học Văn ôm bình dưỡng khí, dưỡng khí còn sót lại một chút, miễn cưỡng có thể chống đỡ.

Thấy tình hình như thế, Trương Trạch áp sát Hoắc Tiên Nhi.

Nhìn gương mặt được công nhận là tiên nữ trong nguyên tác trước mắt, hắn bỗng nhiên dán sát vào độ cho nàng một ngụm khí.

Khuôn mặt Hoắc Tiên Nhi mắt trần có thể thấy đỏ lên.

Trương Trạch dẫn mấy người bơi về phía trên bờ.

Sau khi ngoi lên mặt nước, trên đỉnh đầu là một cái quan tài thanh đồng hình tròn giống như cái chậu lớn.

Dạng quan tài thanh đồng này nhìn thế nào cũng không giống chuẩn bị cho người. "Tân Nguyệt, dạy Tiên Nhi và Hoa Linh kỹ thuật xuống nước." Trương Trạch nhìn về phía bốn phía, đợi mọi người toàn bộ bơi lên bờ.

Trương Thụy Lâm nhìn chằm chằm cái ao trước mắt: "Mộ môn ở sau lưng ta, Tộc trưởng, chẳng lẽ cái ao này có vấn đề?" Chá Cô Tiếu cũng đi tới: "Trạch Gia, ngài hoài nghi thông đạo sẽ nằm trong cái ao này?" Trương Trạch nhìn chằm chằm cái ao trước mắt, bình tĩnh nói: "Nước trong ao đang hạ xuống." Không phải hoài nghi, mà là phi thường xác định, lối vào phía sau nằm ngay dưới hồ nước này, nước cũng sắp hoàn toàn rút đi.

Lúc này trên mặt nước đột nhiên không ngừng sủi bọt, giống như nước trong nồi sắp đun sôi.

Ở giữa xuất hiện mấy chục cái xoáy nước, bọt nước tung toé xung quanh. "Bên dưới chẳng lẽ có thứ gì khác?" Bên cạnh mọi người, Cấm Bà đang chậm rãi bò trên tường.

Hình ảnh quỷ dị này hiển nhiên tương đối quái dị. "Nhìn cái Bồn Quan (quan tài dạng chậu) ở giữa kia xem, loại quan quách cổ quái này chỉ xuất hiện tại Chiến Quốc." "Thậm chí ngay cả thời kỳ Chiến Quốc cũng cực ít xuất hiện." Trương Hải Kỳ nhìn chằm chằm quan quách trước mắt, luôn cảm giác quan quách bị đặt ở vị trí này hiển nhiên không bình thường. "Nơi đây cũng không phải mộ thất, bày biện quan quách đa phần là để che mắt người khác." Chá Cô Tiếu bỗng nhiên ném Toản Thiên Tác về phía Bồn Quan.

Thi triển khinh công nhẹ nhàng đáp xuống trên Bồn Quan thanh đồng, bề mặt đã sớm bị gỉ đồng xanh lục bao phủ.

Nhận ra bề mặt quan quách là dạng khắc rỗng, Chá Cô Tiếu cầm lân quang đồng (ống thắp sáng), đến gần xem xét.

Tại phía dưới Bồn Quan, nước tích tụ đã hoàn toàn rút đi, lộ ra một khoảng không gian trống rỗng.

Bỗng nhiên Chá Cô Tiếu nhìn thấy sáu con mắt thò ra.

Móng vuốt dài ngoẳng cấp tốc vươn ra muốn câu lấy hắn.

Chá Cô Tiếu lập tức rút súng, họng súng hướng về phía khe hở quan tài thanh đồng nã mấy phát.

Đạn bắn vào trong đó, lập tức truyền ra tiếng gầm thét khủng bố. "Thứ trong Bồn Quan là đồ sống?" Nhìn móng vuốt và xúc tu thò ra từ bên trong, cho người ta cảm giác tựa hồ là một con côn trùng. "Rết sao?

Nhiều chân như vậy?" Thứ trong Bồn Quan hung tàn vô cùng, nếu mạo muội mở quan tài, đa phần là một con đường chết.

Quan quách treo ở đây quả nhiên chỉ là cạm bẫy.

Trương Trạch nhìn chằm chằm Bồn Quan vài lần, cơ bản có thể xác định, nhốt ở bên trong là một con Du Diên (rết khổng lồ) cỡ lớn.

Du Diên bị người ta dùng quan quách thanh đồng khóa lại, lại bày ở địa phương này, e rằng cũng không phải Du Diên bình thường.

Trương Trạch đột nhiên dẫm lên dây xích sắt, nhảy lên Bồn Quan.

Mạnh mẽ vung đao, chém thẳng vào Bồn Quan.

Chá Cô Tiếu để tránh cho bị ngộ thương, giờ phút này đứng trên dây xích thanh đồng. "Tộc trưởng sẽ không phải định bổ đôi quan quách thanh đồng ra chứ?" Đổng Xán nói: "Tại đây đều là cao thủ mở cơ quan, kỳ thật trực tiếp mở quan quách ra cũng không tốn bao nhiêu thời gian." "Chỉ là khống chế quái vật bên trong có chút phiền toái." Ngay khi bọn họ đang phân tích, lại thấy đao trong tay Trương Trạch tựa hồ xuyên qua bề mặt quan quách thanh đồng.

Bề mặt Bồn Quan là hoa văn khắc rỗng, mang theo lượng lớn khe hở.

Điểm này Trương Trạch đã sớm chú ý.

Ma Đao Thiên Nhận vỡ thành từng mảnh nhỏ, vừa mới tiếp xúc liền trực tiếp tách ra, sau đó trọng tổ bên trong lớp vỏ thanh đồng.

Những bộ phận ở giữa bị thanh đồng ngăn cách hoàn toàn là rỗng.

Chỉ cần dùng khí khống chế từng mảnh vỡ.

Giống như thủ pháp khống chế Trảm Tiên Phi Đao, nhưng bản thân thanh đao tịnh không cần bao nhiêu sức mạnh để khống chế.

Đao tự thân ẩn chứa năng lượng cường đại.

Không nhìn sự tồn tại của thanh đồng, con quái vật khổng lồ cuộn thành một đoàn bên trong bị chém đứt trực tiếp phần đầu mọc đầy xúc tu.

Trương Trạch ngay sau đó lấy ra một cái cần câu đơn giản, quăng lưỡi câu vào trong, câu ra một thứ giống như viên thịt. "Ngả quả

nhiên không đoán sai." "Phương thức trường sinh của Vạn Nô Vương là cộng sinh với Du Diên, đây là con Du Diên trong cơ thể Đông Hạ hoàng hậu." Du Diên chịu ảnh hưởng sức mạnh của Thanh Đồng Môn, phát sinh biến dị nên sở hữu gen trường sinh.

Loại sức mạnh này đồng thời có thể ngưng tụ tinh khí long mạch.

Do đó, trong cơ thể con Du Diên này có nội đan, uẩn hàm rất nhiều 'Hải Khí'.

Đặt ở vị trí này, các cách cục khác của mộ thất đều bị phá, duy chỉ không ảnh hưởng đến việc con Du Diên này hấp thu Hải Khí. "Con Du Diên này mới càng giống con ruột của Uông Tàng Hải a!" Trương Hải Diêm cảm thán nói: "Đặt ở vị trí tốt như vậy để hấp thu Hải Khí, nếu là một con người thì phỏng chừng đều vũ hóa rồi." "Vũ hóa thì chưa chắc, nhưng nội đan ngược lại là hàng thật giá thật." Trương Trạch nhìn thoáng qua, bảo Hoa Linh dùng cái hộp đựng lấy.

Hoa Linh nhìn thoáng qua, nói: "Nội đan này hoặc là có thể hỗn hợp với Kỳ Lân Kiệt để cùng nhau phục dụng." "Nếu như nấu chín làm thành đan dược, nhìn sẽ không buồn nôn." Trương Trạch nghe vậy cũng chậm rãi gật đầu.

Lại nhìn Tiểu Ca, không biết từ lúc nào đã đi tới phía dưới thạch giai.

Từ bên dưới có thể loáng thoáng truyền đến thanh âm cổ quái.

Tiểu Ca khắc xuống độc môn tiêu ký trên tường. "Nơi này, ta có khả năng lúc nào đó sẽ trở lại một lần nữa." Lưu lại tiêu ký là để lần sau trở lại có thể có được một số thông tin.

Trương Trạch cũng có thể lý giải cách làm này.

Đang chuẩn bị tiếp tục đi xuống, Hoa Linh đưa tới một hộp đan dược. "Nhanh như vậy?" Hoa Linh cũng vẻ mặt khó hiểu: "Ta cũng

không biết vì sao, gia công nội đan này phi thường thuận lợi, khả năng loại Du Diên này tương đối đặc thù." Mấy người cũng nhìn không rõ Du Diên rốt cuộc có gì đặc biệt.

Tóm lại, nội đan sau khi bị xử lý, cộng thêm Kỳ Lân Kiệt lấy được lần trước ở Qua Tử Miếu, hoàn toàn không ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc kia nữa.

Nhìn qua càng giống sô-cô-la đậu (chocolate beans).

Trương Trạch ăn một miếng, bỗng nhiên một dây leo bên cạnh men theo vách đá bò lên.

Chương 254

Ngay sau đó là một con thanh xà (rắn xanh) màu xanh biếc.

Mùi vị độc đáo tỏa ra từ trong nội đan thế mà lại hấp dẫn Tiểu Thanh và Xà Bách (cây bách rắn) đang một đường bò vào tìm kiếm Trương Trạch. "Trạch Gia, con rắn ngài nuôi thế mà có thể từ bên ngoài tìm tới nơi này!" Lão Dương Nhân tân kỳ nhìn hai sinh vật vừa mới từ trong biển tiến vào là Xà Bách và Tiểu Thanh.

Bỗng nhiên vẻ mặt hắn thu liễm, đi tới phía dưới thạch giai, nhìn về phía bốn phía. "Chẳng lẽ tại lúc nước rút đi, nơi này và ngoại giới liên tiếp với nhau?" Nhưng hắn không lý giải được, nơi này là đáy biển, nếu như nối liền với nhau, nước biển hắn là sẽ mạnh mẽ dội vào mới đúng.

Trương Trạch đem viên cuối cùng ném cho Tiểu Thanh.

Còn về Xà Bách, rễ cây thân nhập vào trong Bồn Quan thanh đồng, màu sắc thân thể loài thực vật này bắt đầu trở nên bất đồng.

Nó đang lột xác về phía Xà Bách thời kỳ trưởng thành chân chính.

Đợi Trương Trạch tiêu hóa hoàn toàn nội đan, cảm thụ của thân thể đối với bốn phía bắt đầu trở nên rõ ràng. [Chúc mừng túc chủ, triệt để hoàn thành lần lột xác thân thể thứ hai, bắt đầu tiến vào giai đoạn lột xác thứ ba.] Cứ theo mấy giai đoạn lột xác này tiếp diễn, cuối cùng sẽ biến thành cái gì hắn cũng không rõ.

Nhưng hẳn là không phải chuyện xấu.

Nếu theo miêu tả trong thế giới Dị Nhân, sẽ biến thành Tiên Thể.

Nhưng ở thế giới này tịnh không có khái niệm Tiên Thể.

Một khi con người sở hữu sức mạnh không thể tưởng tượng nổi,

thông thường đều bị gọi là quái vật.

Tương tự như Hải Hầu Tử, Cấm Bà... cái giá phải trả để sở hữu sức mạnh mới là mất đi nhân tính.

Lục Khố Tiên Tặc đồng dạng có rủi ro mất đi nhân tính.

Thân thể biến hóa tịnh không có ảnh hưởng đến hành động của Trương Trạch.

Cẩn thận cảm thụ sự biến hóa, năng lực của Tâm Nhãn và năng lực cảm ứng do Lục Khố Tiên Tặc hình thành dường như tương phụ tương thành, điệp gia lên gấp bội.

Hắn có thể cảm nhận được thiện ý hay ác ý của người xung quanh đối với mình.

Hoặc là vô bi vô hỉ.

Những người khác hầu như đều trung thành, duy chỉ có Tiểu Ca là ở vào một loại trạng thái không có quá nhiều cảm xúc.

Vừa quay đầu, hắn có thể cảm nhận được Hoắc Tiên Nhi đang vô ý nhìn chằm chằm bóng lưng mình.

Vừa quay đầu lại, vừa vặn bốn mắt nhìn nhau. "...Tượng điêu khắc Trấn Hải Thạch Hầu." Thanh âm của Chá Cô Tiếu kéo sự chú ý của Trương Trạch trở lại.

Những người khác phân biệt đi thăm dò bốn phía, phát hiện chung quanh có thiết kế tám đạo thạch môn. "Cửa mở rồi!" Hoa Linh nhìn chằm chằm cánh cửa đối diện, đang do dự có nên đi vào hay không. "Đừng đi, trận Kỳ Môn Độn Giáp, tiếp trụ sức mạnh của suối nhân tạo, đang ở trong trạng thái không ngừng vận chuyển." Trương Trạch đi tới bia đá bị thủy tinh bao phủ ở giữa.

Phương vị Kỳ Môn có thể tính toán, Uông Tàng Hải phỏng chừng

lo lắng hậu nhân tạo nghệ phương diện này không đủ, nên đã mở cho hậu nhân một cái cửa sau. "Bên trên lưu lại một câu nói: Uông Tàng Hải tu kiến một tòa thiên cung, nếu như có thể phá giải huyền bí trong đó thì có thể tiến vào thiên cung." Đương nhiên ý tứ không sai biệt lắm, nội dung thực tế tịnh không phải như vậy.

Nhìn thông tin bên trên, Trương Trạch khẽ nói: "Uông Tàng Hải ngũ hành khuyết Thủy, do đó mới có thể tu kiến Trầm Thuyền Cổ Mộ (mộ cổ thuyền đắm), táng tại đáy biển, thân thuyền hướng về hai phương vị Đông Tây đầu rồng và đuôi rồng." Nhìn thoáng qua bốn phía, bỗng nhiên hắn giơ tay lên, xuất hiện hư ảnh Thanh Ô Tử. "Thanh Ô Tử lão tiên sinh!" Người Trương gia xung quanh đột nhiên thấy Thanh Ô Tử xuất hiện, lập tức chắp tay hành lễ.

Thanh Ô Tử dung nhập vào trên người Trương Trạch.

Đôi mắt song đồng màu lam nhạt trực tiếp quét qua bia đá trước mặt.

Muốn chân chính phá giải Kỳ Môn Độn Giáp phải xem bản thân biến hóa của trận Kỳ Môn Độn Giáp, bia đá chỉ có thể xác định phương vị của trăm năm trước.

Trương Trạch cẩn thận nghe thanh âm cơ quan vận hành bốn phía.

Trong miệng thấp giọng nói: "Cửu tinh chi phương các hữu sở chủ (Phương của chín sao đều có chủ)." Bốn phía là tám cửa, cộng thêm nơi này chính là phương vị thứ chín. "Cấp tắc tòng thần hoãn tòng môn, tam ngũ phản phục thiên đạo hanh." Trong đầu Trương Trạch hốt nhiên xuất hiện một câu khẩu quyết từng thấy.

Ý tứ là gặp chuyện gấp thì theo Thần, hoãn thì theo Môn, có thể chọn phương hướng Tam Kỳ Cát Môn để đi tới.

Tại phương hướng ánh mắt chăm chú nhìn, bỗng nhiên một đạo

cửa bên cạnh mở ra. "Đều đi theo ta." Chỉ có tìm được Sinh Môn chân chính, về sau mới là Vân Thiên Cung mà Uông Tàng Hải nói.

Mấy người chờ tại trước một đạo ám môn trong số đó.

Mỗi một đạo ám môn chỉ có thể dừng lại tại một khoảng thời gian nhất định, đại khái ba mươi giây.

Nếu như bỏ lỡ, nhất định phải tiếp tục chờ Sinh Môn mở ra lần nữa.

Trương Trạch nhớ kỹ trong tám cửa có một cái cửa ẩn tàng Cấm Bà, đối với người khác thì không phải Sinh Môn.

Nhưng đối với hắn mà nói lại không tính là nguy hiểm.

Ngược lại những Tử Lộ bố trí đầy cơ quan kia mới chân chính phiền toái.

Cảm giác được quy luật vận hành của cơ quan, Chá Cô Tiếu đặt tay lên cửa mộ, cảm ứng sự di động của cái ao. "Mộ thất dùng phương thức đơn giản nhất để tiến hành vận tác, giống như tầng cát chảy (lưu sa) thường thấy trong cổ mộ." Cái gọi là tầng cát chảy, chính là chôn một lượng lớn cát chảy hoặc giấu đá ở bốn phía cổ mộ.

Một khi có kẻ trộm mộ đào phải tầng cát chảy, sẽ lập tức bị chôn vùi trong đó.

Không bị ngạt chết cũng nhất định phải bị đè chết trong thành cát chảy.

Đây cũng là 'Tuyệt hộ cơ quan' (cơ quan diệt tận gốc) thường nói trong miệng Mố Kim Hiệu Úy. "Thông thường 'Kỳ dâm xảo kỹ' của cổ nhân đều là vì đối kháng quy luật tự nhiên, thiết kế của Uông Tàng Hải lại đều thuận ứng tự nhiên." Trương Trạch nói, hai ngón tay thon dài đặt lên ám môn. "Mọi người chuẩn bị." Ám môn trước đó mở ra là Tử Môn ở hướng Đông Nam.

Tại trong phương vị, phương hướng này nguyên bản đại biểu cho Tài Vị, nhưng Uông Tàng Hải trong tòa cổ mộ này hầu như không để lại vật bồi táng đáng tiền.

Minh khí duy nhất đáng tiền, cũng là quý nhất là gỗ nam mộc tơ vàng cũng bị cố định tại mặt đất.

Ngược lại những đồ sứ kia có giá trị nhất định. "Rắc rắc!" Theo ám môn mở ra, mọi người lục tục đi vào trong mộ đạo.

Trương Trạch vừa mới bước vào mộ đạo, bỗng nhiên cảm giác có một giọt nước từ trên đầu rơi xuống.

Hắn thuận thế lách sang bên cạnh nửa thân người, vừa vặn tránh thoát vị trí giọt nước.

Nghe tiếng nước rơi, bốn phía đột nhiên lâm vào một mảnh yên tĩnh.

Một mùi thơm lạ lùng tràn ngập cả mộ đạo. "Nín thở." Tiểu Ca đột nhiên nín thở.

Trong đó chiếm ưu thế nhất tự nhiên là ba người Bàn Sơn.

Bình thường bọn họ am hiểu nhất là bế khí công, có thể nín thở thời gian dài.

Bên người Trương Trạch đột nhiên đồng thời thăng lên mười hai thanh Trảm Tiên Phi Đao.

Đột nhiên, trước mắt mọi người tối sầm lại.

Tiếp đó nhờ vào Tâm Nhãn và năng lực cảm ứng, không cần dùng mắt, hắn cũng chuẩn xác cảm ứng được vị trí Cấm Bà.

Phi đao cắt mở ngón tay của hắn, Trương Trạch cấp tốc đem huyết dịch của mình búng về phía vết thương của Cấm Bà.

Huyết mạch Thao Thiết kinh qua lột xác đã sớm trở nên vô cùng

tinh thuần.

Dung nhập vào vết thương Cấm Bà, huyết dịch cấp tốc xâm nhập cơ thể.

Bảo huyết sinh ra khắc chế với Cấm Bà chui vào trong cơ thể, Cấm Bà e rằng không sống nổi nữa.

Biến thành quái vật dạng này, chết đi đối với nó có lẽ cũng là một loại giải thoát.

Chương 255

Trương Trạch thuận tay đưa hồ lô Phí Trường Phòng cho Hoa Linh. "Hồ lô này muội bảo quản, bên trong có thể trữ tồn phi thường nhiều dược vật." Vừa vặn có thể cho Hoa Linh chứa lượng lớn dược vật.

Những nội đan thu thập từ trong cơ thể tinh quái hay những thứ dị loại cũng đều có thể tồn nhập trong đó. "Kỳ Môn Độn Giáp trận dùng trong mộ vô cùng kỳ diệu, nhìn qua cũng tương đương cổ lão." "Phương diện này hẳn là nên thỉnh Kim Bàn, ông ta hẳn là sẽ tương đối rõ ràng." Trương Thụy Lâm bỗng nhiên nhắc tới Kim Bàn với cách ăn mặc như thương nhân kia.

Tuy cá nhân thực lực không tính là đỉnh tiêm, nhưng cũng tương đương bất phàm.

Chỉ là muốn lặn xuống biển cả, tuổi tác của ông ta sợ là chịu không nổi, nên Trương Trạch mới không tìm. "Kỳ Môn Độn Giáp bắt nguồn từ việc Tây Vương Mẫu phái Cửu Thiên Huyền Nữ đem 4320 cục Kỳ Môn Độn Giáp truyền cho Hoàng Đế.

Hoàng Đế để thủ hạ là Phong Hậu chỉnh lý, sau đó phát hiện trong đó mỗi 4 cục là tương đồng, tinh giản thành một ngàn không trăm tám mươi cục.

Cũng chính là cái gọi là Phong Hậu Kỳ Môn." Trương Trạch nhắc tới Phong Hậu Kỳ Môn, bỗng nhiên nhớ tới trong thế giới Dị Nhân cũng có một năng lực kỳ lạ tên là Phong Hậu Kỳ Môn.

Đổng Xán nghe vậy cũng lâm vào tư khảo. "Khả 1080 cục truyền tới Khương Tử Nha thì biến thành 72 cục, Hán đại Trương Lương thời kỳ lại biến thành 18 cục, cũng chính là Âm Cửu Cục và Dương

Cửu Cục mà chúng ta hiện tại tiếp xúc." "Uông Tàng Hải và Lưu Bá Ôn hầu như cùng một thời kỳ, lại tiếp xúc những trận pháp Kỳ Môn Độn Giáp cổ lão hơn sao?" Chá Cô Tiếu bỗng nhiên nói: "Trạch Gia, còn nhớ Trương gia cổ lâu dưới mỏ quặng không?

Kim Bàn tiền bối trước đó phát hiện, trong ngôi mộ kia có hoa văn Tây Vương Mẫu hai đầu." Nếu Kỳ Môn Độn Giáp bắt nguồn từ Tây Vương Mẫu, mà bản thân Kỳ Môn Độn Giáp chân thực tồn tại, vậy tự nhiên Tây Vương Mẫu cũng cực có khả năng tồn tại.

Chá Cô Tiếu tiến hành suy luận đơn giản đối với sự tình. "Tây Vương Mẫu trong lịch sử kỳ thực chân thực tồn tại, Uông Tàng Hải cực có khả năng đã đi qua nước Tây Vương Mẫu." Nói xong, bọn họ bỗng nhiên thông qua thạch giai đi lên, đi vào một cái dũng đạo (lối đi) rộng hai mét.

Bên trái tựa hồ là mộ môn của chủ mộ thất.

Tại phía trước có hai cái nhĩ thất (phòng phụ), mộ môn do thạch môn tạo thành không có phù điêu tu sức dư thừa, đóng chặt.

Trương Thụy Lâm không kịp chờ đợi đẩy cửa mộ thất ra.

Lại thấy trong mộ thất dựng tám cây Bàn Long Trụ, hoàn toàn do gỗ nam mộc tơ vàng hoàn chỉnh chế tạo.

Trên mái vòm là năm mươi tinh đồ tạo thành từ dạ minh châu, thông qua nguyên lý khúc xạ ánh sáng, chiếu sáng cả mộ thất. "Vân Thiên Cung?" Trương Hải Kỳ chỉ nghe nói Vân Thiên Cung tồn tại, mắt thấy lại là lần đầu tiên nhìn thấy mô hình thiên cung chân chính.

Tiểu Ca rất nhanh chú ý tới trong mô hình thiên cung có một pho tượng kim thân đang ngồi ngay ngắn.

Tóc trắng xoá, thân mặc triều phục màu đỏ sẫm thời Minh, đầu đội mũ ô sa, ngồi xếp bằng trên mô hình, nhìn xuống cả Vân Thiên

Cung. "Uông Tàng Hải?" Tất cả người Trương gia đều vây quanh đi lên.

Có bao gồm cả Nhị Mộc và mấy người Khang Ba Lạc.

Nhìn chằm chằm cái xác khô trước mắt, bọn họ chuẩn bị muốn đem "Uông Tàng Hải" trước mặt mang về Khang Ba Lạc để tạ tội với tộc nhân. "Uông Tàng Hải vi phạm lời hứa, ta muốn mang về tạ tội." Đan vừa mới định thân thủ, lại bị Trương Trạch ngăn lại. "Trong bụng cái xác khô có thuốc nổ, thiết lập cơ quan 'Bát Bảo Chuyển Tâm'.

Để phòng ngừa có người bất kính với thi thể, một khi cơ quan xúc phát, lập tức sẽ bị nổ đến tan xương nát thịt." Nói xong, hắn lại chỉ chỉ sau lưng xác khô. "Nhìn kỹ xem, sau lưng xác khô có cái gì trên người." Mấy người Khang Ba Lạc lập tức đi kiểm tra xác khô. "Uông Tàng Hải mọc đuôi?

Có vảy?

Đây là sắp biến thành Hải Hầu Tử?" Những đặc trưng này phi thường phù hợp với mấy đặc điểm rõ ràng trên người Hải Hầu Tử.

Trừ một điểm là trường sinh.

Trương Trạch ra hiệu kiểm tra lại mắt và răng.

Đan nghe xong cảm giác phi thường buồn nôn, nhưng vẫn làm theo.

Khi kiểm tra xong, phát hiện tử thi hai mắt đỏ thẫm, tịnh không giống một cái xác chết bình thường.

Lại nhìn trong miệng tử thi đầy răng nhọn. "Không giống, đây là một con Hải Hầu Tử biến hóa không hoàn toàn!" "Trạch Gia, chuyện này là sao?" Hoa Linh đứng bên cạnh nghe đến mức cảm giác có chút mơ hồ.

Rõ ràng là phần mộ do Uông Tàng Hải tu kiến, là chủ mộ thất, lại phát hiện căn bản không phải Uông Tàng Hải. "Hải Hầu Tử, lại có thể xác định không phải Uông Tàng Hải biến thành sao?" Trong lòng Nhị Mộc mang theo nghi hoặc.

Khi mọi người đều nhìn về phía mình, Trương Trạch mới giải thích: "Bởi vì căn cứ ghi chép, Uông Tàng Hải người này có bệnh sạch sẽ (khiết phích) phi thường nghiêm trọng.

Một ngày hận không thể tắm rửa liên tục mấy lần, thà rằng nằm trong cái Bồn Quan lúc trước ta cũng tin, nhưng người trước mắt này tuyệt đối không phải." Nếu như Uông Tàng Hải thật sự muốn mai táng, nhất định sẽ chọn một nơi không bị người quấy rầy, đồng thời bảo trì sạch sẽ.

Như vậy mới phù hợp với miêu tả về Uông Tàng Hải trong nguyên tác.

Mà mọi người nhìn lại tử thi trước mắt, hiển nhiên lại là một thất bại phẩm của thực nghiệm trường sinh.

Bỗng nhiên, Lão Dương Nhân nhìn về phía kính thanh đồng bên cạnh.

Đột nhiên như bị ma làm, lao về phía mộ thất bên cạnh. "Mau ngăn lại." Chá Cô Tiếu cự ly gần nhất, lập tức xông lên, đem Lão Dương Nhân ấn xuống đất. "Lão Dương Nhân, bình tĩnh một chút." Lão Dương Nhân bị ấn xuống, cả người lại nhìn có chút không thái bình thường.

Bỗng nhiên Chá Cô Tiếu đang ấn lấy Lão Dương Nhân cũng cả người hoảng hoảng hốt hốt.

Hai người đồng thời lao về phía mộ thất sâu bên trong. "Hai người trúng tà?" "Không phải trúng tà, là Lục Giác Thanh Đồng Linh (chuông

thanh đồng lục giác)." Trương Trạch cũng nghe thấy trong mộ thất cách vách, đại lượng chuông thanh đồng đột nhiên vang lên.

Thanh âm tịnh không gây chú ý. "Tiểu Ca theo ta, những người khác lui lại trong mộ thất." Nói xong, đột nhiên đem không gian Thao Thiết mở ra.

Cửu Đầu Xà Bách lập tức hiểu ý hắn, cấp tốc đem hai người trói lại kéo về trước mặt.

Cửa mộ phía trước bị hai người mở ra.

Mộ thất mạo hiểm hồng quang, bên trong treo hàng trăm cái chuông thanh đồng trên một cây san hô. "Không đúng, trong mộ không nên có gió." Một bóng đen thân mặc triều phục thời Minh đột nhiên lóe lên.

Khi nhìn thấy bóng đen xuất hiện, Trương Trạch cấp tốc xông vào trong nhĩ thất.

Bốn phía mộ thất bày biện bình gốm, đồ sứ các loại vật bồi táng.

Những thứ này toàn bộ đều bình thường không có gì lạ, nhưng trong đó đặc biệt nhất hẳn là cái hộp ngọc đặt dưới cây thanh đồng.

Ngọc dùng là Vẫn Ngọc, ngoại hình hộp ngọc rất giống Tử Kim Hạp Tử trong cung Lỗ Vương.

Bên cạnh là một cái hộp nhuyễn ngọc lớn hơn một chút.

Tại thời cổ, ngọc đại biểu cho trường thọ, trong hộp ngọc thông thường đều dùng để bảo tồn đồ vật quan trọng.

Nhuyễn ngọc là bạch ngọc thượng đẳng, trong mộ trừ quan quách ra, đây là vật chứa đáng tiền duy nhất.

Có thể thấy được đồ vật trong hộp Uông Tàng Hải phi thường coi trọng. "Vừa rồi bóng đen đâu?" Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân

chậm rãi khôi phục, tâm ma của hai người đã trừ, sớm không còn bao nhiêu thứ có thể làm bọn họ sợ hãi. "Ta vừa rồi nhìn thấy mình đọa nhập địa ngục..." Lão Dương Nhân nhớ lại hình ảnh vừa rồi, lập tức cảm giác một trận sợ hãi.

Nghe hắn miêu tả, Trương Trạch liền lý giải.

Tử vong là ác mộng không trừ bỏ được trong lòng mỗi người.

Trương Trạch bảo hắn nhìn về phía hình xăm kéo dài trên cánh tay: "Biết cái này ý vị như thế nào không?" "Thao Thiết?

Vậy tự nhiên ý vị là kế thừa một phần năng lực của Trạch Gia..." "Trường sinh!" Không đợi hắn nói xong, Trương Trạch liền trực tiếp nói: "Trước đó không nói với các ngươi, là sợ các ngươi lầm đường lạc lối." Loại năng lực này đơn giản là một cái BUG, có thể thông qua 'ăn' (thôn phệ) không ngừng lớn mạnh.

Trong cái sự "ăn" này, con người thậm chí là tuyển hạng chất lượng cao nhất.

Dược liệu thượng đẳng và tinh quái lợi hại tịnh không dễ tìm, so sánh ra thì con người mới là thứ tùy ý có thể thấy được.

Chương 256

Nghiêm trọng vượt ra khỏi giới hạn của Trương Trạch. "Có thể thông qua ăn bất cứ thứ gì để cường hóa, thậm chí là sinh mệnh.

Chỉ bất quá, quyền khống chế ở trên tay ta, do đó các ngươi không cần sợ hãi cái chết." "Không có sự cho phép của ta, bất cứ một người nào sở hữu huyết mạch Thao Thiết đều sẽ không chết." Lão Dương Nhân và Chá Cô Tiếu nghe nói như thế, phát hiện trong cơ thể huyết mạch Thao Thiết biến đắc càng thuần hơn vài phần.

Mức độ trung thành tự nhiên cũng càng cao, lúc Trương Trạch nói ra lời này, hai người cũng không chút do dự lựa chọn tin tưởng. "Hóa ra Trạch Gia ban cho mỗi người chúng ta sự trường sinh!!" Lão Dương Nhân nghe xong, trong lòng vô cùng kích động.

Một năm trước, hắn còn đang lo lắng thậm chí sống không quá 50 tuổi.

Hiện tại lại sở hữu trường sinh.

Chá Cô Tiếu cũng bỗng nhiên nói: "Ta lúc trước phát giác, năng lực khôi phục vết thương của ta trở nên phi thường không thể tưởng tượng nổi.

Thì ra cũng là do Trạch Gia ban tặng." Nghe bọn họ miêu tả, mấy người Trương gia hâm mộ đứng bên cạnh nhìn.

Người Khang Ba Lạc trạng thái đảo còn bình thường hơn rất nhiều, nhưng muốn nói không hâm mộ là giả.

Trương Trạch nói: "Ta chỉ cường điệu một điểm, chuyện này không được tuyên dương ra ngoài.

Bị ta phát hiện, không có tình mặt mũi nào để giảng đâu." Một bên

Nhị Mộc nhìn chằm chằm biến hóa, nhìn về phía Đổng Xán: "Hay là, ta đem huyết mạch đổi thành Thao Thiết?" So với Phượng Hoàng và Kỳ Lân của bản thân, cùng Thao Thiết của Trương Trạch hầu như không cách nào so sánh.

Kỳ Lân huyết mạch vốn làm cho người ta hâm mộ, phản đảo Thao Thiết của Trương Trạch lại phát sinh biến dị cự đại như thế.

Dẫn đến việc Thao Thiết có một ngày địa vị thắng cả Kỳ Lân.

Tựa hồ nhìn ra suy nghĩ của hắn, Trương Trạch nhìn mấy người một chút, thản nhiên nói: "Nếu như các vị biểu hiện tốt, ta cũng có thể để cho các ngươi đem Kỳ Lân đổi thành Thao Thiết." Ngược lại Tiểu Ca ở một bên, ánh mắt cẩn thận quan sát mộ thất. "Phát hiện không?

Bóng đen vừa rồi biến mất rồi." Hắn bỗng nhiên cắt ngang cuộc đàm thoại của mấy người.

Mấy người vừa rồi đều nhìn thấy thân ảnh Uông Tàng Hải, chỉ trong nháy mắt công phu đã toàn bộ biến mất.

Trương Trạch nhìn về phía hộp ngọc bên cạnh. "Ở đây." Ngón tay chỉ vào miếng ngọc trước mắt, trong Vẫn Ngọc màu ám lục ẩn tàng bóng đen.

Nhìn khối ngọc này, Hoắc Tiên Nhi bỗng nhiên nhớ tới một cách nói. "Cổ nhân nói, bạch ngọc dưỡng người, lục ngọc dưỡng quỷ, Vẫn Ngọc âm khí nặng như vậy, đích xác thích hợp cho quỷ hồn ký thác ở bên trong..." Ánh mắt của tất cả mọi người toàn bộ tập trung trên hộp Vẫn Ngọc.

Trương Trạch thân thủ đem cái hộp mở ra.

Bày ở bên trong quả nhiên là Quỷ Tỳ.

Mà bóng đen kia, trong nháy mắt lại bay lên trên Quỷ Tỳ.

Bóng đen nguyên bản hào vô động tĩnh, sát giác Trương Trạch đang nhìn chằm chằm mình, bóng đen mạnh mẽ mở mắt.

Bóng đen thân mặc triều phục thời Minh, nhưng so với cái xác khô bên ngoài kia thì nhìn bình thường hơn nhiều. "Uông công, đều đã chết đi nhiều năm, sao không ngoan ngoãn ở dưới đất an nghỉ?" Trương Trạch lộ ra ý cười nhàn nhạt, đồng thời hai mắt bị khí màu lam nhạt bao phủ.

Đã đánh thì phải dùng Câu Linh Thuật đem Uông Tàng Hải bắt lấy.

Làm tiên tổ Uông gia, Uông Tàng Hải biết rất nhiều bí mật, thậm chí hoàn toàn không kịp truyền cho hậu nhân.

Lúc này bên cạnh song sinh nữ khôi đột nhiên chui ra khỏi thân thể Cấm Bà. "Chủ nhân, chỉ là tàn hồn!

Chỉ có được một bộ phận ký ức, những bộ phận linh hồn khác hẳn là ở địa phương khác." Nữ khôi đột nhiên nói chuyện, Trương Trạch kinh ngạc nhìn nàng: "Ngươi có thể nói chuyện?" Đây hiển nhiên là người chị trong cặp song bào thai. "Mượn nhờ thân thể Cấm Bà, tỷ muội chúng ta hấp thu không ít Hải Khí, linh hồn trở nên càng thêm vững chắc!" Trương Trạch nghe xong cũng bỗng nhiên minh bạch: "Hải Khí thuộc âm, càng dễ dàng bị người chết và linh hồn tiếp nhận." Hải Khí ở Nam Hải nhiên thiêu dị tượng, lửa sinh ra gọi là Long Hỏa, đồng thời cũng bị gọi là Âm Hỏa.

Quỷ hồn Uông Tàng Hải đột nhiên từ trong Quỷ Tỳ chui ra.

Nhìn chằm chằm mấy người trước mắt, nộ đạo: "Lại là người Trương gia!" "Kế hoạch của ta mới bắt đầu, đừng hòng đào thoát...

Đám người Uông gia vô dụng kia ngay cả Hắc Mao Xà trữ tồn ký ức cũng không tìm thấy, càng đừng nói hoàn toàn chấp hành kế

hoạch." Không thể không nói, hắn đích xác là kỳ tài bất thế thời Minh.

Ngay cả Lưu Bá Ôn cũng không thể uy hiếp sự tồn tại của Trương gia, nhưng kế hoạch của hắn lại suýt chút nữa triệt để hủy diệt Trương gia. "Không có khả năng, kế hoạch của ta thiên y vô phùng, nhược điểm của Trương gia ta đã hoàn toàn nắm giữ!" "Bớt nói nhảm." Trương Trạch không cùng hắn nói nhảm nhiều. "Nhìn xem đây là ai?" Sau lưng Trương Trạch đột nhiên xuất hiện thân ảnh khổng lồ của Thanh Ô Tử. "Thanh Ô Tử tổ sư?" Uông Tàng Hải lập tức loạn tâm thần.

Trong mắt cổ nhân, tư tưởng tôn sư trọng đạo đã khắc sâu vào xương cốt, xâm nhập linh hồn.

Thấy Thanh Ô Tử xuất hiện, ngay cả Tổ sư gia kham dư (phong thủy), hắn sao có thể không sợ. "Câu Linh Thuật, thu." Uông Tàng Hải trốn trong Quỷ Tỳ, gạt được người khác, nhưng không gạt được hắn.

Dùng Hải Hầu Tử và Cấm Bà trong mộ để hấp dẫn sự chú ý.

Thậm chí cố ý dùng chuông thanh đồng bên cạnh để nhiễu loạn tư duy con người.

Một luồng tàn hồn này tùy thời có thể phụ lên trên người bất cứ ai.

Trong nguyên tác, nhóm người đầu tiên đi vào là thế hệ thứ hai của Cửu Môn.

Khi đó e rằng Uông Tàng Hải đã rời đi.

Nhưng lần này hắn đến trước nên tất cả đều bị hắn xử lý.

Cho dù Uông Tàng Hải có kế hoạch gì cũng chưa kịp chấp hành một bước.

Uông Tàng Hải cấp tốc bị thu vào trong tay, hoàn toàn mất đi năng

lực đề kháng.

Khi Uông Tàng Hải nhìn về phía Thanh Ô Tử bên cạnh, y nguyên nhịn không được chấn kinh. "Thanh Ô Tử tiền bối, tiểu tử ngay cả ngài cũng bắt rồi?" Tuy nhiên trạng thái linh hồn Thanh Ô Tử tịnh không ổn định, không cách nào cùng Uông Tàng Hải giao lưu.

Trương Trạch trực tiếp dùng một pháp quyết khiến Uông Tàng Hải không thể nói chuyện.

Sau đó, cấp tốc lục soát ký ức Uông Tàng Hải.

Nhưng đích xác chỉ là một luồng tàn hồn, rất nhiều ký ức đều là mảnh vỡ.

Chỉ nhớ kỹ những an bài đối với Trương gia trước đó, ký ức còn lại thì không có.

Nhưng lại từ trong đó nhìn thấy khối vẫn thạch ở nước Tây Vương Mẫu.

Uông Tàng Hải tiến vào trong vẫn thạch, cùng Tây Vương Mẫu có một đoạn đàm thoại.

Nhưng bên trong ẩn tàng người sáng tạo ra Thanh Đồng Môn, sức mạnh linh hồn đối phương đã tiến hành Thiên Thụ đối với hắn.

Dẫn đến việc sau một hồi lâu hắn mới nhớ lại một bộ phận.

Còn lại càng nhiều là những ký ức vụn vặt về chốn quan trường, đại đa số là phong thổ nhân tình thời Minh.

Trương Trạch đối với những thứ này tạm thời không hứng thú, không kiểm tra thêm.

Hồi thần, lại nhìn Tiểu Thanh bên cạnh, đã sớm bắt đầu hấp thu cổ khí hình thành trong mộ thất. "Nó đang hấp thu luồng hắc khí mang theo Hải Khí kia?" Lão Dương Nhân hâm mộ nói: "Tinh khí long mạch

ta không cách nào trực tiếp hấp thu, loại khí này vô hình vô chất.

Đỉnh đa chỉ có thể thông qua điếu trụy (mặt dây chuyền) hấp thu một ít, nó ngược lại trực tiếp có thể hấp thu cổ khí trong mộ." "Tiểu Ca, cái này giúp ta bảo quản." Trương Trạch thu lấy Quỷ Tỳ, đem cái còn lại ném cho Tiểu Ca.

Cái trong tay hắn mới là Quỷ Tỳ chính thống nhất.

Hoa Linh mở hộp bạch ngọc ra, bên trong toàn bộ là Thi Miết Đan màu xanh đen.

Đan dược dùng Huyền Không Lô luyện chế, thu hết tinh hoa long mạch. [Sủng vật Tiểu Thanh của ngài hấp thu lượng lớn Hải Khí, đang dung hợp sức mạnh sản sinh biến dị!] Lúc này, Tiểu Thanh ẩn mình trong Xà Bách, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Trương Trạch triệu hoán linh hồn của Uông Tàng Hải ra. "Trong mộ, tàng chứa bí mật gì?" Uông Tàng Hải (tàn hồn) bị khống chế hoàn toàn, đi phía trước.

Chương 257

Trương Trạch thuận tay lấy luôn cây san hô bằng đồng treo đầy chuông thanh đồng bên cạnh mang đi.

Sau đó dẫn theo mấy người một lần nữa đi tới chủ mộ thất ở chính giữa.

So với Uông Tàng Hải giả mạo lúc trước, Uông Tàng Hải trước mắt càng phù hợp với những hình ảnh trên mạng mà Trương Trạch từng xem ở kiếp trước. "Cỗ thây khô kia là chuyện gì?" Uông Tàng Hải tùy ý liếc mắt nhìn thế thân một cái: "Bẩm chủ nhân, đó chỉ là một thế thân mà ta tìm được.

Tất cả những thứ trước mắt, là để cho hậu nhân đến tìm đáp án, dựa theo bố cục của ta mà từng bước hoàn thành kế hoạch của ta." Kiêu ngạo nhìn hết thảy trước mắt, hắn bỗng nhiên cung kính cúi đầu trước Trương Trạch: "Chủ nhân thực lực cường đại, Tàng Hải có nhiều kế hoạch đến đâu cũng là uổng công." Đứng ở phía sau, đám người Khang Ba Lạc vẫn luôn quan sát, nhìn thấy linh hồn Uông Tàng Hải của sáu trăm năm trước bị Trương Trạch khống chế, rốt cuộc nhịn không được hỏi: "Long Gia có thể giúp ta hỏi hắn một chút, vì sao lại phản bội lời hứa với người Khang Ba Lạc, để hậu nhân minh tranh ám đấu phá hoại Trương gia?" Trương gia xảy ra chuyện, đối với người Khang Ba Lạc mà nói, là vi phạm sơ tâm.

Những việc làm của Uông gia, đúng là đang vi phạm lời hứa. "Uông gia chưa bao giờ phản bội lời hứa." Uông Tàng Hải trực tiếp nói: "Ta, Uông Tàng Hải, chỉ đáp ứng thay thế Trương gia, điểm này hậu nhân của ta đang thực hiện, thậm chí đã hoàn thành.

Nhưng ta chưa từng bảo đảm rằng, sau khi thay thế, Trương gia

nhất định sẽ còn tồn tại." Nghe Uông Tàng Hải trả lời, rõ ràng là đang chơi trò chơi chữ nghĩa.

Chỉ trách người Khang Ba Lạc suy nghĩ tương đối đơn giản, mới bị lừa gạt.

Hiện tại chân tướng đại bạch, mấy người Khang Ba Lạc trong lòng cũng đã có đáp án. "Đã như vậy, phải tìm cách hủy đi cái Uông gia bệnh hoạn này." Một người Khang Ba Lạc nghiến răng nghiến lợi nói.

Uông Tàng Hải lại khinh thường nhếch khóe miệng.

Thấy trạng thái này, Trương Trạch trực tiếp gia tăng lực khống chế, tạm thời xóa đi năng lực tư duy độc lập của hắn.

Dưới sự khống chế của hắn, Uông Tàng Hải đi tới vị trí của thế thân, ấn một cái, lập tức ánh sáng trên vòm trời đột nhiên thay đổi góc độ.

Trương Trạch nhìn chằm chằm vòm trời, ánh mắt cuối cùng rơi vào hạt châu ở chính giữa.

Trong đó, chỉ có một viên là Dạ Minh Châu thật sự.

Loại hạt châu như vậy ở bên ngoài vô cùng trân quý, nhưng hắn nhớ được, tại một vùng biển nào đó dưới Quy Khư, khắp nơi đều có loại minh châu này.

Khi tia sáng thay đổi, Tiểu Ca hốt nhiên nói: "Vân Thiên Cung!" Ngón tay hắn tiếp xúc với tường thể, lập tức hiểu rõ nguyên lý trên vách tường. "Bởi vì góc độ ánh sáng thay đổi, cho nên làm cho đồ án hướng lên trên hiển hiện ra.

Ta biết cái này, loại này gọi là Ảnh Họa, chỉ có tại góc độ ánh sáng đặc biệt mới có thể hiển hiện." Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tân Nguyệt tràn đầy tò mò nhìn chằm chằm Ảnh Họa. "Tuyết sơn phía trên kia là

đâu?

Trường Bạch Sơn sao?" Trương gia khởi nguyên tại Trường Bạch Sơn, có thể nói bí mật lớn nhất của gia tộc tàng chứa trong ngọn núi này. "Ở trên là hình ảnh đưa tang Vạn Nô Vương đời sau." Uông Tàng Hải chuyên chú tiến hành giải thích cho Trương Trạch: "Năm đó ta bị Đông Hạ Quốc bắt làm tù binh, Vạn Nô Vương của Đông Hạ Quốc bức bách ta giúp hắn tu kiến tòa cung điện trong tranh này, nhưng tịnh không phải toàn bộ.

Bí mật chân chính thâm tàng dưới lòng đất, nhưng một bộ phận ký ức của ta có chút không hoàn chỉnh..." Uông Tàng Hải bỗng nhiên biểu tình có chút thống khổ.

Dù sao chỉ là tàn hồn, Trương Trạch cũng không cưỡng ép. "Không cần quản dưới lòng đất, tiếp tục xem phía sau." Đi theo phía sau đội ngũ đưa tang: "Người Đông Hạ Quốc ở trong Trường Bạch Sơn phi thường cổ quái, sở hữu năng lực đặc thù bất lão.

Thông qua quan sát, ta phát hiện trường sinh đến từ phía sau một cánh cửa thanh đồng." "Ngươi đã vào phía sau xem rồi?" Trương Thụy Lâm đột nhiên kích động hỏi: "Đã tiến vào sau Thanh Đồng Môn?" Uông Tàng Hải ở trạng thái linh hồn chậm rãi gật đầu.

Nhưng biểu tình của hắn lại vừa kích động vừa sợ hãi, lộ ra phi thường cổ quái. "Ký ức của hắn tịnh không hoàn chỉnh." Tiểu Ca liếc mắt một cái đã nhìn ra dị trạng của Uông Tàng Hải. "Lửa, vô tận địa ngục chi hỏa!

Thời gian chưa đến không thể mở cửa...

Nếu không địa ngục chi hỏa sẽ thiêu rụi hết thảy..." Nhắc tới tin tức có liên quan đến Thanh Đồng Môn, tinh thần của hắn lập tức trở nên không bình thường.

Trương Trạch giơ tay sử dụng Câu Linh Thuật, làm cho trạng thái Uông Tàng Hải lập tức khôi phục. "Năm đó vì sao lại phát sinh tuyết lở?" Chú ý tới bức tranh cuối cùng, toàn bộ Vân Thiên Cung bởi vì một trận tuyết lở, cả ngọn núi toàn bộ bị chôn vùi dưới tuyết đọng.

Dù sao cũng là tự mình dẫn người tu phục, trong lòng khẳng định sẽ cảm thấy tiếc nuối. "Vạn Nô Vương phục sinh không hoàn thành, người Đông Hạ Quốc đang đợi...

Đợi hoàng đế của bọn hắn một lần nữa phục sinh, nhưng Đông Hạ Quốc không còn cơ hội nữa." Nhìn chằm chằm bích họa, lại nhìn về phía sau thì không còn nội dung nữa. "Nội dung phía sau, ta lưu lại trên một phiến vách đá suối nước nóng ở Trường Bạch Sơn, đó là cuộc chiến diệt quốc của Đông Hạ Quốc." Hắn đưa tay chạm vào tường mộ, nhưng chỉ có Trương Trạch biết tất cả bích họa ở nơi nào.

Trong nguyên tác, Thiên Chân (Ngô Tà) trên đường tới Thiên Cung, thấy một bức bích họa kỳ đặc, cũng là cuộc chiến tranh Đông Hạ Quốc bị đại quân Mông Cổ diệt quốc kia.

Đợi Uông Tàng Hải nói xong, Trương Trạch thuận tay thu hắn trở về.

Nếu có điều gì khó hiểu, chỉ có thể tự mình vào Thiên Cung tìm đáp án.

Hắn lấy ra một chiếc đồng hồ bỏ túi, nói với mọi người bên cạnh: "Theo ta suy tính, đại khái nửa giờ nữa sẽ thủy triều xuống.

Dọc đường ta dừng lại không lâu, hiện tại theo đường cũ trở về vẫn còn kịp thời gian." Trong nguyên tác, không khí trong mộ có thể để hai nhóm người ở bên trong ngây người vài ngày.

Suy đoán rằng, tòa Hải Để Mộ này thậm chí sẽ bổ sung không khí bên trong vào lúc thủy triều xuống.

Khi mang Xà Bách đi, hắn đột nhiên phát hiện Cửu Đầu Xà Bách bên cạnh lại lớn lên không ít.

Tiểu Thanh biến hóa càng lớn, Trương Trạch thu nó vào không gian Thao Thiết.

Đồng thời chuẩn bị phóng xuất Tiểu Bạch (Tiểu Cửu sau khi hóa hình).

Hải khí nồng đậm trong biển đối với một con giao long như vậy chắc chắn có thể gia tăng tốc độ hóa rồng. "Đường ta rời đi có ba lối thông đạo, đều có thể đi." Trương Trạch nhìn thoáng qua, nói: "Nhưng phải cẩn thận Cấm Bà." Trừ ba lối thông đạo này, năm cái lối vào khác chỉ sợ toàn bộ đều thông tới tử lộ.

Chá Cô Tiếu chọn một con đường trong đó, cẩn thận từng li từng tí đi ở phía trước.

Những đồ vật xung quanh, Trương Trạch chỉ lấy đi cây san hô treo chuông thanh đồng.

Những thứ khác cơ bản không có ý nghĩa quá lớn.

Đồng thời hắn nhìn về phía người Trương gia bên cạnh: "Thiết bị lặn còn lại chỉ có thể giao cho người có thủy tính không tốt." Nói xong, hắn ném cho Phong Học Văn một bộ. "Sư phụ, con hiểu rồi." Phong Học Văn một đường không nói chuyện, nhưng nhìn toàn bộ cổ mộ, chỗ nào cũng cảm thấy tân kỳ. "Sư phụ, Địa Tiên Thôn của Phong gia ta, hắn là nguy hiểm ngang ngửa với Hải Để Mộ này chứ?" "Phần mộ tổ tiên nhà ngươi so với nơi này nguy hiểm hơn nhiều." Trong lòng Trương Trạch, Hải Để Mộ chủ yếu là bố trí lợi hại.

Nhưng muốn luận về độ dày đặc của cơ quan, hai bên không có khả năng so sánh. "Ngươi biết mức độ dày đặc cơ quan trong Địa Tiên Thôn không?

Đó là ngay từ lối vào đã đầy rẫy cơ quan." Phong Học Văn nghe xong nuốt nước miếng một cái: "Khủng bố như vậy?" "So với cái này còn khủng bố hơn, bên ngoài có nữ thi tuẫn táng, lát nữa thử xem Câu Linh Khiển Tướng ta dạy ngươi." Tìm mấy lão gia hỏa lợi hại thì Phong Học Văn hơn phân nửa là không được.

Nhưng tìm mấy tiểu quỷ tuẫn táng, hẳn là vấn đề không lớn.

Nói xong mấy người liền đi về theo đường cũ.

Đi thẳng tới vị trí mắt suối.

Mắt suối có phải cái ban đầu hay không không quan trọng.

Dù sao bình dưỡng khí chỉ đủ xuống, lại chưa chắc đủ trở về.

Nhưng thời đại này thiết bị lặn tốt nhất cũng chỉ có thế.

Chờ mấy bộ thiết bị lặn còn lại đều có chủ nhân, Trương Trạch nhìn thoáng qua vị trí mắt suối hiện tại.

Mắt suối tự nhiên có thể đi ra ngoài, nhưng sau khi đi ra ngoài cụ thể thông hướng nào, Uông Tàng Hải cũng không biết.

Thời điểm thuyền cổ mộ đắm chìm xuống, Uông Tàng Hải chưa thực sự tử vong, hoặc cũng đã phi thường tiếp cận cái chết.

Bên trong toàn bộ là vật thí nghiệm nghiên cứu trường sinh.

Còn có Thi Miết Đan còn sót lại sau khi nghiên cứu.

Năm đó đi tới nước Tây Vương Mẫu, hơn phân nửa là hắn đã mang về không ít Thi Miết Đan.

Từ trong thuyền đắm dưới đáy biển bơi ra, bốn phía đáy biển bỗng nhiên xuất hiện đại lượng nữ thi mặc bạch y trôi nổi.

Ngoại trừ có thể nhìn ra là nữ thi, hầu như không nhìn ra đặc điểm gì khác.

Đều đã là thời Minh triều, lại không ngờ có quy mô tuẫn táng loại này.

Chương 258

Trương Trạch trong lòng thầm mắng một câu, Uông Tàng Hải lúc còn sống đúng là cầm thú.

Ở bên cạnh, Tiểu Bạch đột nhiên cũng hắn lên lưng.

Lúc này Tiểu Cửu, trên người được bao bọc bởi một luồng khí thể màu lam nhạt.

Trong vùng biển bốn phía, những sinh vật biển nhỏ bé đang hấp thu hải khí, khoảnh khắc đó bị Tiểu Cửu tước đoạt toàn bộ hải khí trong nháy mắt.

Cỗ hải khí nguyên bản đến từ dư mạch của Nam Long, cũng có sự cải biến rõ ràng đối với Tiểu Cửu.

Đầu tiên là đặc trưng phần đầu càng phù hợp với Long tộc, không còn là một con rắn nữa.

Trên long nhãn có lông mi dài, mang theo đặc trưng giống cái rõ ràng. "Chủ nhân, nơi này không an toàn, ta đưa người lên mặt nước." Đột nhiên trong đầu Trương Trạch truyền đến giọng nói của một nữ tử. "...Tiểu Cửu?" Giọng nói vừa nghe qua, còn thành thục hơn nhiều so với giọng nói do Tiểu Thanh mô phỏng. "Chờ một chút, khoan hãy lên, lên trên bảo Giải Cửu lái tàu đánh cá tới đây." Tiểu Cửu lập tức hiểu ý Trương Trạch, lao vút lên mặt biển.

Trên thuyền, Hắc Nhãn Kính đang cắn hạt dưa, nói chuyện phiếm với Giải Cửu: "Cửu Gia, có khi nào đang thủy triều xuống, vị Long Gia nhà chúng ta nếu còn không ra, có khi thật sự phải làm Long Vương gia dưới nước đấy!" Giải Cửu lại ngữ khí bình thản nói: "Sư phụ ta đối với việc nắm chắc thời gian xưa nay sẽ không sai lầm, ta tin tưởng lần này cũng sẽ không.

Khu khu một cái thuyền đắm đáy biển, chỉ đối với người bình thường chúng ta là khó khăn thôi." Lời còn chưa dứt, đột nhiên trên mặt biển vang lên một tiếng "Oanh".

Một con bạch long đột nhiên lao ra. "Rồng!

Rồng thật a!" "Long Vương gia gia hiển linh rồi!!" Tất cả thuyền viên trên thuyền đột nhiên quỳ rạp xuống.

Nhìn những người này động một chút là quỳ xuống, Giải Cửu cũng bất đắc dĩ.

Nhìn thấy Bạch Long xuất hiện, trong lòng hắn biết là con rồng bên cạnh sư phụ. "Đều đi theo ta." Miệng rồng mở ra, truyền đến giọng nói của một nữ tử.

Thanh âm tựa như thiếu nữ, lại có vài phần từ tính thành thục. "Thần Long nói chuyện!!" "Hình như muốn để chúng ta đi theo." Giải Cửu nghe xong cũng ngẩn người, sau đó lập tức phản ứng: "Nhanh, lái thuyền đi theo, là ý của sư phụ ta." "Long Vương gia?" Thuyền lão đại lập tức nhớ tới danh hiệu của Trương Trạch. "Chẳng lẽ..." "Đó là con bạch long bên cạnh sư phụ ta, không muốn chết thì mau chóng làm theo." Để cho đám người trên thuyền càng thêm phối hợp, Giải Cửu trực tiếp mang theo vài phần uy hiếp.

Thuyền lão đại cũng lập tức sợ đến run rẩy cả người, mau chóng chạy đi bảo tất cả mọi người tăng tốc độ.

Chờ thuyền tới vị trí chỉ định, trên mặt biển lại "Oanh" một tiếng vang thật lớn, nương theo tiếng long ngâm.

Con bạch long kia chui tọt vào trong biển. "Chưa hoàn toàn mọc ra sừng rồng, Cửu Gia, cái này hẳn là Giao Long nhỉ?" Hắc Nhãn Kính nhớ lại thân rồng màu ngân bạch vừa rồi, hầu như phi thường phù hợp với đặc trưng của rồng, nhưng tổng cảm giác còn thiếu một chút.

"Sắp rồi, trong biển cả tồn tại hải khí, nếu có thể hấp thu hải khí, hoàn toàn hóa rồng là chuyện sớm hay muộn." Giải Cửu biết sư phụ có một loại năng lực phi thường đặc thù.

Ngay cả hết thảy bên cạnh người, cũng đều trở nên phi thường đặc biệt.

Có đôi khi, hắn thậm chí có ý định hoàn toàn buông bỏ việc làm ăn của Giải gia trong tay, trực tiếp gia nhập Trương gia.

Thuyền dừng ở trên mặt biển.

Trương Trạch giờ phút này đang chỉ đạo Phong Học Văn sử dụng Câu Linh Thuật đơn giản nhất.

Thế nhưng thất bại ba lần.

Trương Trạch dùng bảng viết chữ viết mấy chữ: "Còn không bắt được, thì cứ ở trong nước đi." Đây chẳng qua là Câu Linh Thuật đơn giản nhất.

Dùng năng lực Câu Linh Khiển Tướng, bất kỳ quỷ linh nào cũng không cách nào có mảy may sức đề kháng.

Nơi này chỉ là oán linh lưu lại trong nhân dũng bồi táng mà thôi.

Bất quá oán khí nặng hơn một chút, hóa thành hắc ảnh, làm Phong Học Văn giật nảy mình.

Nhưng lời của Trương Trạch làm cho hắn cảm thấy áp lực cực lớn.

Hắn sử dụng toàn lực, thi triển Câu Linh Thuật.

Chỉ thấy một nữ tử sắc mặt trắng bệch, hai mắt trống rỗng bị bắt lấy.

Nữ tử tướng mạo cũng bình thường, dù sao làm nhân dũng tuẫn táng bình thường, hơn phân nửa thân phận đều không cao, cũng có

khả năng là người Đông Hạ Quốc.

Trong mộ có thể nhìn thấy thi thể người Đông Hạ Quốc bị Uông Tàng Hải trực tiếp bày ở trong mộ.

Phong Học Văn thành công bắt được quỷ linh đầu tiên, lập tức cũng cảm nhận được lực lượng của mình được tăng lên.

Lập tức sử dụng "Ngự Linh Thượng Thân", hiệp trợ bơi lội, nhanh chóng bơi lên mặt nước. "Sư phụ, con thành công rồi." Giờ phút này hắn đang ở trạng thái Ngự Linh Thượng Thân.

Câu Linh Thuật nguyên bản môn hạm không cao. "Miễn cưỡng hợp cách, phải biết rằng, tại Địa Tiên Thôn, loại linh thể này nhiều vô số kể.

Không có thực lực cường đại, đừng nói Địa Tiên Thôn, tùy ý một cái cổ mộ có độ khó, cũng khó sinh tồn ở bên trong." "Đã hiểu thưa sư phụ." Phong Học Văn lập tức hiểu hàm nghĩa trong lời nói của Trương Trạch.

Trong lòng cũng vẫn luôn nhớ kỹ tổ huấn nhất định phải diệt đi Địa Tiên Thôn.

Trương Trạch hài lòng gật đầu.

Sau đó mọi người toàn bộ mặc đồ lặn, trở về trên tàu đánh cá.

Mới vừa lên thuyền, tựa hồ sắp nổi lên một trận gió lớn.

Ngay cả Tiểu Cửu cũng đi theo Trương Trạch lên boong tàu.

Đám người trên thuyền lập tức chiến chiến căng căng nhìn chằm chằm con rồng này.

Trương Trạch vươn tay, Tiểu Cửu lập tức cúi đầu xuống, tiếp nhận vỗ về. "Bão tố sắp tới rồi, toàn tốc độ quay về." Theo lời hắn, tất cả mọi người trên thuyền lập tức bắt đầu bận rộn.

Tuy rằng có bão tố xuất hiện, trên thuyền lại không hề lo lắng thuyền sẽ xảy ra bất kỳ vấn đề gì.

Nói đùa, Long Vương gia gia đều ở trên thuyền, sao có thể xảy ra vấn đề?

Bất quá mấy người lại không biết, con rồng trước mắt này lại không có năng lực ngự thủy.

Đây cũng là chỗ làm cho Trương Trạch phát sầu, không uổng có ngoại hình Long tộc, lại tựa hồ không cụ bị năng lực Long tộc.

Ngay sau đó, Hoa Linh cầm thảo dược danh quý, hỗn hợp Thi Miết Đan tiến hành giã nát.

Thi Miết Vương trong đó trực tiếp bị dùng cái nhíp lấy ra, sau đó ném vào trong một cái bình thủy tinh.

Xem ra giống như chuẩn bị cho Tiểu Thanh.

Mọi người đều một lần nữa thay y phục.

Do gió quá lớn, liền không có ai thay quần áo nữa.

Trương Hải Kỳ thay y phục xong, ngoại trừ ánh mắt lộ ra vẻ tang thương, bề ngoài và nữ tử hai mươi đầu không có khác biệt. "Tộc trưởng, khoảng cách đến thời gian hẹn gặp mặt với người Trương gia hải ngoại chỉ còn vài ngày nữa." Dựa theo ước định, tiếp theo sẽ gặp mặt tại Hải Nam. "Không vội, hiện tại người hơn phân nửa đang ở Hải Nam." Dựa theo sự hiểu biết đối với người Trương gia hải ngoại, đây là đám người cẩn thận nhất trong tất cả tộc nhân Trương gia.

Nếu không cũng sẽ không thể bảo tồn tộc nhân hoàn chỉnh nhất đến cuối cùng.

Mới vừa xác định việc gặp mặt với Trương gia hải ngoại, đột

nhiên tàu đánh cá không ngừng lắc lư.

Thuyền viên trên thuyền toàn bộ nhìn về phía Trương Trạch. "Long Vương gia gia, đại phong bạo đến, xin Long Vương gia gia đại hiển thần uy a!" Thuyền viên thống khổ ôm lấy cột buồm.

Trong lòng bọn họ, Trương Trạch đã có ngoại hiệu Long Vương, vậy tự nhiên có năng lực hô phong hoán vũ.

Nhưng loại năng lực này, thực tế là không có nha.

Trương Trạch trong lòng cũng bất đắc dĩ.

Chương 259

[Đinh!

Đại lượng hải khí cuồn cuộn, mời túc chủ nếm thử khiêu chiến bạo phát khí thể mức độ lớn nhất để hoạch thủ hải khí, sau khi hoàn thành sẽ đạt được khen thưởng.] Tuy sơ bộ đạt tới tình trạng hoạch thủ thiên địa linh khí, nhưng chưa từng thử hoàn toàn bạo phát, giống như Tiểu Cửu, trực tiếp từ trong biển rộng đoạt lấy.

Đã như vậy, ngược lại thật có thể nếm thử.

Hắn bỗng nhiên nhìn về phía Giao Long màu ngân bạch bên cạnh. "Tiểu Cửu, theo ta xuống biển." Biển cả cuồn cuộn, bởi vì đại khí nhiễu động mãnh liệt, dẫn đến mặt biển dị thường dâng cao.

Nhưng trong biển cả của thế giới này, tồn tại một loại đồ vật tên là Hải Khí.

Sức mạnh của thứ này đồng dạng có thể ảnh hưởng biển cả.

Tác dụng cụ thể lớn bao nhiêu, thử một chút sẽ biết.

Trương Trạch cưỡi Giao Long lao vào trong biển rộng.

Trong sóng lớn, tự như du tẩu, thật giống như Hải Thần.

Thuyền viên trên thuyền chỉ cho là lời cầu khẩn đã được Long Vương đáp lại. "Cầu Long Vương gia gia đại hiển thần uy!" Tiếp theo đông đảo thuyền viên đi theo thuyền lão đại kích động quỳ gối trên boong thuyền.

Người Trương gia ở phía sau nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng cũng bị xúc động. "Tộc trưởng muốn làm gì?" Đổng Xán nhìn cử động của tộc trưởng nhà mình, chẳng lẽ thật sự ngay cả biển cả cũng có thể can dự hay sao? "Cũng có thể là có liên quan đến hải khí dị

thường bốn phía." Giải Cửu bỗng nhiên lấy ra mặt dây chuyền, phát hiện giờ phút này mặt dây chuyền đang phát sáng.

Xem ra hải khí bốn phía nồng đậm đến một tình trạng không thể tưởng tượng nổi. "Ta từng nghe nói, hải khí Nam Hải nếu nồng đậm đến trình độ nhất định, có khả năng sẽ xuất hiện dị tượng Nam Hải Long Hỏa thiêu biển!" Trương Hải Kỳ giờ phút này nhìn vào trong biển rộng, trong lòng chỉ có lo lắng.

Nếu Long Hỏa thật sự xuất hiện, ngàn độ cao nhiệt, chỉ sợ bất kỳ vật sống nào trong vùng biển này đều sẽ bị nấu chín.

Ngay khi mấy người đang quan sát, Trương Trạch bỗng nhiên dang hai cánh tay.

Khí màu lam nhạt trên người hào vô bảo lưu bạo phát ra.

Trước đó bao phủ phạm vi mười mét, hiện tại trực tiếp đạt tới đường kính trăm mét.

Hải khí trong vòng trăm mét toàn bộ bị lược đoạt không còn một mống.

Nhưng khí lưu biển cả luôn hoạt động, sau khi trống rỗng sẽ lập tức bổ sung.

Thế là, hải khí liên tục không ngừng bắt đầu bổ sung vào.

Theo việc Trương Trạch không ngừng hấp thu, cỗ sức mạnh này bắt đầu cường hóa tự thân hắn đến mức độ lớn nhất.

Hấp thu thiên địa tinh hoa, đều hóa thành Khí, tiến hành cường hóa tự thân.

Trong nháy mắt, thân thể Trương Trạch bắt đầu không ngừng bành trướng.

Sát giác được sự biến hóa này, hắn cũng không muốn biến thành

bộ dáng tên béo như Nguyễn Phong.

Ngay sau đó hắn bắt đầu điều chỉnh "Khí" trữ tồn trong người, dùng toàn lực tiến hành áp súc.

Phùng Bảo Bảo trong thế giới Dị Nhân "Khí" đủ nhiều chứ?

Nhưng vẫn gầy.

Điều này chứng minh, tổng lượng Khí và thể hình tịnh không có quan hệ trực tiếp.

Nhưng biến béo là tác dụng phụ của Lục Khố Tiên Tặc.

Trương Trạch nhanh chóng chống lại loại tác dụng phụ này.

Động tĩnh bốn phía biển cả cũng chịu ảnh hưởng biên độ nhỏ.

Nhưng trận bão tố này thời gian kéo dài sẽ rất lâu.

Nhất thời ảnh hưởng, tịnh không thể chân chính tả hữu đại tự nhiên.

Sau khi thôn phệ sung túc hải khí, Trương Trạch giờ phút này ở vào một quá trình hấp thu dài dằng dặc. [Chúc mừng túc chủ xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ, mời lựa chọn phần thưởng của ngài.] [Thưởng 1: Thủy Linh Châu, đến từ vị diện Tiên Kiếm, do xương cốt Thủy Thần (Tuyết Yêu) luyện chế, bên trong phong ấn Tuyết Yêu, đối với Thủy tộc có tác dụng tăng cường cực lớn.] [Thưởng 2: Phôi thai hậu duệ Biển Sâu Cự Yêu Kraken, đến từ vị diện Hải Tặc, có xác suất nhất định bồi dưỡng ra con mực đại vương biến dị chủng.] Trong hai cái này, nếu là bản thể Biển Sâu Cự Yêu Kraken chân chính thì hắn khẳng định sẽ có chút do dự.

Nhưng hiện tại tự nhiên là chọn Thủy Linh Châu. [Thủy Linh Châu: Bảo vật do Nữ Oa nương nương của vị diện Tiên Kiếm đích thân luyện chế, là sức mạnh mạnh nhất nhân gian, cấu thành hạch tâm

của Thủy trong Ngũ Hành Châu.] Tất nhiên, cái gọi là nhân gian trong đó, là chỉ nhân gian của Tiên Kiếm.

Còn ở thế giới này hay không, tạm thời không cách nào xác định.

Nhìn hạt châu trong tay Trương Trạch, Giao Long dưới thân đột nhiên lộ ra ánh mắt khát vọng. "Chủ nhân, ngã cảm giác bên trong tràn ngập sức mạnh cường đại." Hiện tại hắn đích xác là chủ nhân hạt châu, nhưng hạt châu trực tiếp sử dụng trên tay, cũng giống như chỉ hấp thu thiên địa tinh khí để tráng đại tự thân.

Điểm này hiện tại hắn không cần mượn nhờ bất kỳ vật gì cũng có thể làm được.

Năng lực ngự thủy và tị thủy trong đó, sau khi rời khỏi biển cả cũng không cần nữa.

Tuy là chí bảo, nhưng thời điểm ở lục địa, cơ bản cũng ở trạng thái nhàn rỗi.

Chi bằng trước tiên đặt ở chỗ Tiểu Cửu, để nó gia tăng tốc độ hóa rồng.

Hắn bỗng nhiên xòe bàn tay ra. "Tiểu Cửu, thử khống chế khỏa Thủy Linh Châu này." Có hắn cho phép, Thủy Linh Châu liền có thể để Tiểu Cửu khống chế.

Nhưng với tư cách chủ nhân, hắn tùy thời cũng có thể cắt đứt loại liên hệ này, để Thủy Linh Châu trong nháy mắt trở về bên cạnh hắn. "Chủ nhân, ta cảm giác ta có thể khống chế nước biển chung quanh!" "Vậy tận toàn lực thi triển, mang theo tàu đánh cá của ta tăng tốc độ vào bờ." Giao Long khống chế Thủy Linh Châu, giống như hình ảnh Giao Long hí châu trong truyền thuyết.

Sức mạnh trong Thủy Linh Châu khống chế nước biển bốn phía.

Cho dù khí áp chung quanh mạnh hơn nữa, cũng bị sức mạnh của

Thủy Linh Châu cưỡng ép áp xuống. "Nhanh, mau lái thuyền!" Thuyền lão đại lập tức phản ứng. "Long Vương gia gia thi triển thần uy, mọi người gia tăng tốc độ đi!" Nhìn con sóng lớn nơi xa, chỉ cần tới gần phụ cận Trương Trạch, lập tức bình ổn trở lại.

Toàn bộ hình ảnh lộ ra phi thường chấn hám.

Hắc Hạt Tử trước đó có chút không tin tà, một hồi đột nhiên đứng lên. "Viên kia chẳng lẽ là Long Châu sao?

Hắn muốn biến thành Nam Hải Long Vương thật sao?" Lãnh tĩnh như Hắc Nhãn Kính, giờ phút này cũng không cách nào bình tĩnh được nữa.

Lại nhìn trạng thái Đổng Xán, trong lòng thật lâu không cách nào bình tĩnh.

Trái tim bình tĩnh kia bị một màn bất khả tư nghị trước mắt thực sự làm kinh hãi.

Biển cả từ xưa đến nay thần bí khó lường, sức mạnh của biển cả là tồn tại mà nhân lực tuyệt đối không cách nào đối kháng.

Vì thế người sinh hoạt bên bờ biển, thời khắc đều mang theo tâm kính sợ.

Đúng lúc này, Tiểu Cửu đột nhiên nhắc nhở nói: "Chủ nhân, phía trước hình như có mấy chiếc tàu đánh cá bị vây khốn." Trương Trạch đưa mắt nhìn sang, bỗng nhiên liếc mắt nhìn thấy trên thuyền có một người cởi trần lộ ra hình xăm Phạm văn kỳ đặc. "Hình xăm chữ Phạn?

Trương Hải Khách?" Những người này lẽ ra nên ở vùng biển phía Đông mới đúng, sao lại ở Nam Hải, làm cho hắn cảm thấy kỳ quái. "Mang theo bọn họ." Trừ mấy người Trương gia trên thuyền, bốn phía ngoại trừ tàu đánh cá, còn có thuyền chở hàng.

Có khả năng là sản nghiệp của Trương gia.

Hắn nhớ được, đám người Trương gia hải ngoại này, luôn luôn tự cấp tự túc, tư sản phi thường hùng hậu. "Mau nhìn, Nam Hải Long Vương!" Trương Hải Khách theo bản năng quay đầu, chỉ thấy một con Cự Long màu ngân bạch đang bơi trên biển lớn.

Trên thân rồng có một thân ảnh lẳng lặng đứng đó, trận thế này mang cho người ta một loại áp lực đáng sợ. "Sao có khả năng!" Cả đời đều chưa từng nghe nói trên biển thực sự sẽ có rồng tồn tại.

Chương 260

Trên thuyền hàng, hình xăm chữ Phạn kỳ đặc của Trương Hải Khách lộ ra phi thường tùy ý.

Hầu như không có ai sẽ đem hắn liên hệ với Trương gia.

Xa xa nhìn thấy con Giao Long màu ngân bạch kia, phía sau đi theo một chiếc tàu đánh cá.

Trên thuyền có rất nhiều người đều quỳ trên boong thuyền, hình ảnh lộ ra phi thường cổ quái.

Trên thuyền hàng, một thanh niên đầu đinh đi ra, thuận theo ánh mắt Trương Hải Khách nhìn lại: "Bão tố bỗng nhiên ngừng?" Lời còn chưa dứt, hắn chú ý nơi xa bão tố vẫn đang tiếp tục.

Hải khiếu khổng lồ mang trận thế hủy thiên diệt địa, lại trực tiếp bị ngăn cản. "Trên lưng rồng có người." Hắn tên là Trương Hải Dương, cũng là một trong những người Trương gia hải ngoại.

Bình thường ở Nam Hải và một dải Đông Hải vận chuyển hàng tươi sống, cũng từ nước ngoài thu mua vật tư về.

Người Trương gia hải ngoại toàn bộ là người ngoại gia (nhánh phụ), tịnh không cần tuân thủ tộc quy nghiêm khắc trong nội bộ Trương gia, vì thế tính bao dung cũng mạnh hơn. "Ta nhận ra chiếc thuyền kia, là chiếc mà Trương Hải Kỳ mua." Trương Hải Dương lập tức nhận ra chiếc tàu đánh cá to lớn phía sau.

Năm đó lúc Trương Hải Kỳ mua tàu đánh cá ở Hải Nam, mấy người bọn họ chuyên môn âm thầm lưu ý tộc nhân bỗng nhiên xuất hiện này.

Về sau thông qua tiếp xúc mới biết được, Trương gia không

những đổi tộc trưởng, ngay cả tộc quy cũng có sự thay đổi. "Hải Khách, có nhớ hay không, danh hiệu trên giang hồ của tân tộc trưởng chúng ta hình như gọi là Long Vương?" Tại khu vực này, tổng cộng có hai chiếc tàu đánh cá dài ba bốn mươi mét, hai chiếc thuyền hàng của người Trương gia, bị trận bão tố lớn xua đuổi tụ lại một chỗ.

Trương Trạch cưỡi rồng, giá ngự Thủy Linh Châu, lao về hướng đường bờ biển.

Bốn chiếc thuyền lập tức hiểu ý, lập tức đi theo.

Tức thì một người một rồng, mang theo năm chiếc thuyền lớn, chạy về phía bờ biển.

Những ngư dân ven biển không có cách nào lánh nạn.

Một trận hải khiếu ập tới, làm không tốt ngay cả nhà cũng không còn.

Tiếng khóc la cầu cứu, chỗ nào cũng có thể nghe thấy.

Trong thôn chài có hàng trăm ngư dân, đội gió lớn đang tìm cách rời khỏi thôn.

Chính khi mọi người chuẩn bị đào tẩu, bỗng nhiên có người nhìn về phía mặt biển một cái.

Liền thấy, nơi nào bóng rồng màu bạc đi qua, sóng biển lập tức bình ổn.

Nơi xa sóng biển vẫn rợp trời dậy đất, đang đuổi theo mấy chiếc thuyền lớn. "Cha hài tử, đó là cái gì?" "Đều lúc nào rồi, còn có tâm tình nhìn loạn, mau chạy đi!" "Rồng, trong biển có rồng ~" Vô số người chung quanh đều nhìn về phía biển cả.

Thân rồng màu bạc đột nhiên xuất hiện, sau đó trong nháy mắt, rồng biến mất.

Trương Trạch lên bờ, để Tiểu Cửu mang theo Thủy Linh Châu ngăn cản sóng biển phía sau, tránh cho thuyền hàng của Trương gia xảy ra chuyện.

Những thứ này đều là tài sản của Trương gia.

Dựa theo tộc quy Trương gia, tất cả của Trương gia đều thuộc về tộc trưởng chi phối.

Cũng chính là những thứ này, trên thực tế đều là của hắn.

Đối với đồ của nhà mình, vậy tự nhiên phải toàn lực bảo hộ.

Theo việc thuyền an toàn cập bờ, tất cả mọi người trên thuyền đều trước tiên lên bờ.

Ngư dân địa phương, cũng bởi vì nguyên cớ hắn lên bờ, có đầy đủ thời gian rời đi.

Chờ mọi người đều tụ tập một chỗ, lại nghe Trương Hải Dương lớn tiếng nói: "Đều đi theo ta, ta có một căn nhà ở phụ cận." Chiếc tàu đánh cá bên cạnh chỉ là vô ý đi ngang qua, mấy người kia sau khi lên bờ liền bỏ chạy.

Trương Trạch mới nhìn rõ người trên thuyền, ngoại trừ Trương Hải Dương và Trương Hải Khách, những người khác đều là thuê.

Mấy người đi theo Trương Hải Dương, tới căn nhà ở Hải Nam.

Đó là một căn nhà vô cùng hào hoa.

Khi mấy người xuất hiện, trong nhà xuất hiện một nữ tử có khí chất nhìn không khác biệt lắm so với Trương Hải Kỳ. "Ca, ta đang muốn tổ chức người đi đón các huynh.

Vùng biển này gần đây có bão lớn chưa từng có, thậm chí có khả năng hình thành đại hải khiếu." Đang nói, nàng chú ý tới phía sau lại có thêm mấy người cùng đi vào.

Mới đầu cứ tưởng là những người được thuê kia, nhưng nhìn kỹ lại, phát hiện y phục những người này phi thường đặc biệt.

Trong đó một bộ phận mặc đồ lặn có mũ trùm đầu.

Loại quần áo này ở niên đại này, nhìn tịnh không cao cấp.

Ước chừng ít có người biết một bộ quần áo như vậy giá cả đắt đỏ cỡ nào.

Gặp mặt xong, Trương Hải Kỳ lập tức giới thiệu cho mấy người về sự tồn tại của Trương Trạch cùng Tiểu Ca và những người Trương gia khác.

Đây là buổi gặp mặt nội bộ của Trương gia.

Ngoại trừ Trương Hải Hạnh, Trương Trạch còn nhìn thấy Trương Long Bán và Trương Long Thăng xuất hiện trong nguyên tác.

Nhánh phía Đông trước mắt chỉ có mấy người này, có một bộ phận đang ẩn tàng trong bóng tối.

Căn cứ sự hiểu biết của hắn, những người Trương gia như vậy đều trấn thủ tại rất nhiều địa phương đặc thù. "Quy củ Trương gia đổi rồi, ngoại trừ Tộc trưởng ra, còn tăng thêm Phó tộc trưởng." Trương Hải Kỳ giới thiệu lại một lần nữa cho mấy người những quy tắc mà Trương Trạch chế định trước đó. "Điều khoản người nội gia (nhánh chính) không thể thông hôn với ngoại tộc, đã bị bỏ đi." Quan trọng là hiện tại người nội gia hầu như không có nữ tính, nội bộ thông hôn là chuyện không thể nào.

Về việc tộc quy thay đổi, những người phụ trách ngoại gia phía Đông đều rất nhanh có thể tiếp nhận chuyện này. "Tộc trưởng bị ngộ nhận là Nam Hải Long Vương, chuyện này có cần tìm người xử lý hay không?" Trương Hải Dương biểu hiện đến phi thường lãnh tĩnh.

Hắn nhớ kỹ quy củ cũ của Trương gia, nếu có người ngoài hiểu rõ

bí mật Trương gia, thông thường sẽ bịa đặt một câu chuyện để sự tình trở nên hợp lý.

Nhưng nếu giấu không được, nhất định phải có người chết, sau đó đem sự tình định nghĩa là quỷ quái đang tác quái.

Để tránh loại sự tình này phát sinh, người Trương gia làm việc luôn luôn đều vô cùng cẩn thận từng li từng tí. "Không cần, Nam Hải Long Vương ra tay, ta không thừa nhận là tốt rồi." Trương Trạch đối với sự việc vừa phát sinh cũng không quá để ý.

Hoặc có thể nói là đã thông suốt.

Sau khi hấp thu hải khí, thân thể hắn rốt cục một lần nữa được tăng lên.

Nếu như trong thế giới Dị Nhân, Nguyễn Phong là người có Lục Khố Tiên Tặc mạnh nhất, thì cường độ hiện tại của hắn cũng xấp xỉ với Nguyễn Phong. "Ta tạm thời không định thay đổi cách làm việc hiện tại, nhưng gặp mặt là nhất định phải làm.

Trong vài năm tới, ta sẽ ở lại thành Trường Sa, sau này sẽ ở đâu thì tạm thời chưa quyết định." Hiện tại càng ngày hắn càng hiểu được, vì sao người Trương gia lại thường xuyên chuyển nhà.

Lấy phương thức điệu thấp xuất hiện, lại lấy phương thức điệu thấp biến mất, như vậy mới có thể tận khả năng không gây chú ý. "Việc làm ăn trên tay ta, có thể toàn bộ giao cho gia tộc quản lý." Trương Hải Dương phi thường khẳng khái.

Nghiêm khắc mà nói, việc làm ăn của hắn lúc đầu vận dụng cũng là vốn liếng của Trương gia.

Đến tận bây giờ, hắn vẫn cho rằng mình đang làm việc cho gia tộc.

Nhìn kỹ Trương Hải Dương trước mắt, Trương Trạch bỗng nhiên cảm giác dáng dấp có chút quen mắt.

Tóc ngắn, giữa lông mày mang theo một chút tính công kích.

Tướng mạo rất giống nhân vật Hanamichi Sakuragi trong anime kiếp trước. "Trương gia hiện tại có việc làm ăn khác, các ngươi có thể tiếp tục buôn bán ở vùng Nam Dương." Trương Hải Dương vẫn luôn chạy thuyền trên biển, trong nguyên tác về sau thậm chí thành trùm bất động sản.

Chứng minh phương diện buôn bán xác thực là có tài năng.

Vị trí này, cực kỳ có khả năng sẽ đi đến Nam Hải, việc làm ăn trên biển trong vài năm tới sẽ rất có lợi nhuận.

Lúc này, Trương Hải Hạnh bỗng nhiên cẩn thận nhìn chằm chằm đám người Trương gia bỗng nhiên xuất hiện này. "Đã mọi người gặp mặt, tự nhiên muốn hỗ trợ lẫn nhau tín nhiệm.

Chương 261

Làm thế nào có thể hoàn toàn xác định, trong chúng ta không có nội gian?

Nếu có phương pháp, ta cho rằng sau này khi triệu hoán các tộc nhân đang ẩn tàng tại các nơi khác, cũng đồng dạng có thể sử dụng." Ngoại trừ Trương gia hải ngoại, người Trương gia ẩn tàng khắp nơi quá nhiều, thậm chí chờ đến chết cũng không đợi được tộc trưởng triệu hồi.

Trương Trạch tiếp theo muốn làm, chính là nhất nhất triệu hoán những tộc nhân đang chấp hành nhiệm vụ đặc thù này.

Việc tập hợp tộc nhân Trương gia đang phân tán vốn không phải chuyện dễ dàng.

Thêm vào đó, lúc này có rất nhiều thế lực đang âm thầm mưu hại người Trương gia.

Đối mặt với nghi vấn của Trương Hải Hạnh, Trương Trạch thực ra đã có một cách lý giải.

Tại bên cạnh hắn, giờ phút này xuất hiện hai đoàn hắc vụ.

Vụ khí xuất hiện cơ hồ chiếm cứ hoàn toàn một nửa đại sảnh. "Phương pháp đơn giản." Từ trong hắc vụ bước ra hai đầu cự thú, đứng tại sau lưng Trương Trạch. "Kỳ Lân!!" Trương Hải Hạnh nhìn chằm chằm Kỳ Lân trước mắt, mày liễu nhíu chặt: "Ảo giác?" Trương Trạch bỗng nhiên gọi Tiểu Ca: "Mượn dùng Thanh Đồng Linh của Trương gia tộc trưởng." Đối với tộc nhân, việc này lập tức có thể giải quyết.

Cũng không trách được người Trương gia đa nghi.

Uông gia những năm này đã trộm học quá nhiều thủ đoạn của Trương gia.

Chủ yếu là do Trương gia phản đồ tạo nghiệp quá sâu.

Từ Phát Khâu Chỉ, hình xăm, cho đến mặt nạ da người, tất cả đều bị Uông gia học trộm.

Sự cường thịnh của Trương gia gắn liền với việc hợp tác cùng các đời hoàng đế để ổn cố giang sơn.

Sau thời kỳ thịnh trị liền suy bại, chính bởi vì quá cường đại, không còn đối thủ, mâu thuẫn bắt đầu nảy sinh từ nội bộ.

Uông gia tuy rằng không kế thừa chế độ của Trương gia, nhưng lại tàn nhẫn và vô tình hơn cả chế độ cũ của Trương gia.

Trương Trạch giơ tay lên, ra hiệu Kỳ Lân tiến lên.

Ánh mắt hắn nhìn về phía mọi người trước mắt: "Cảm nhận được chưa?" Đương khi Kỳ Lân xuất hiện, huyết mạch của tất cả người Trương gia đều có phản ứng.

Ngoại trừ Trương Trạch đang là tộc trưởng.

Nguyên nhân chủ yếu là vì hắn là chủ nhân của Kỳ Lân, sức mạnh Kỳ Lân hoàn toàn chịu sự chưởng khống của hắn.

Bên cạnh, Cùng Kỳ cũng lạnh lùng nhìn đám người Trương gia trước mắt.

Nếu trong số mấy người Trương gia hải ngoại này có kẻ không có phản ứng, Trương Trạch sẽ không do dự để Cùng Kỳ nuốt chửng tên nội gián đó.

Trương Hải Hạnh cảm thụ huyết mạch trong cơ thể, nhịn không được kích động kéo tay áo lên: "Xuất hiện rồi, hình xăm của ta hoàn toàn xuất hiện rồi." So với Trương Hải Hạnh của hậu thế, các vị

Trương gia nhân lúc này, ngoại trừ Đổng Xán, Trương Thụy Lâm, những người còn lại tối đa cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi.

Trương Hải Hạnh nhìn về phía Trương Hải Khách: "Ca, nhìn xem, hình xăm hoàn toàn xuất hiện rồi.

Trước đây chỉ có một phần năm..." Trương Hải Khách tựa hồ có chút xấu hổ.

Nếu là Trương gia ngày xưa, với tư chất của hắn thì không cách nào tiếp quản đương án quán.

Nhưng từ nhiều năm trước, Trương gia đã thiếu người trầm trọng.

Tính cách Trương Hải Khách kỳ thực cũng không thích hợp quản lý những thứ này.

Trương Trạch nhìn về phía Trương Hải Khách: "Phạm văn (hình xăm) của ngươi đâu?" Là người của Trương gia ngoại gia, hình xăm của Trương Hải Khách có lẽ là thứ tùy tiện nhất.

Trương Hải Khách nhìn cánh tay của mình, trầm mặc nửa ngày, sau đó nói: "Cũng toàn bộ xuất hiện." Trương Long Thăng và Trương Long Bán, hai huynh đệ thuộc chữ lót Long, là thế hệ tộc nhân Trương gia chưa từng tiếp xúc qua.

Nhưng bối phận khẳng định không nhỏ.

Chỉ tiếc những tộc nhân như vậy hiện tại cũng không còn nhiều.

Tất cả những người tiếp xúc với Kỳ Lân, huyết mạch đều có sự tăng lên nhất định.

Đây chẳng phải là phương pháp nâng cao huyết mạch mà Trương Trạch từng đề cập sao?

Trong nguyên tác, Trương Khải Sơn từng có một trận chiến với

Kỳ Lân.

Tuy rằng bản mệnh của Trương Khải Sơn là Cùng Kỳ, nhưng sau trận chiến đó, hắn cũng bắt đầu sở hữu huyết mạch Kỳ Lân.

Chỉ là loại huyết mạch này tựa hồ cũng không thuần, cuối cùng sống hơn trăm tuổi liền qua đời. "Được rồi." Trương Trạch đem Kỳ Lân và Cùng Kỳ đồng thời triệu hồi về. "Huyết mạch tăng lên, xem như là lễ gặp mặt khi quay về Trương gia." "Tạ Tộc trưởng!" Trương Hải Khách, huynh muội Trương Hải Hạnh, còn có Trương Hải Dương phía sau, cùng với huynh đệ Trương Long Thăng, Trương Long Bán đều đồng thời bày tỏ lòng cảm kích.

Phía sau còn có Trương Hải Kỳ, Trương Thụy Lâm mấy người định hành lễ, lại bị Trương Trạch cản lại. "Cảm tạ thì không cần, gần đây các ngươi biểu hiện không tệ.

Trương gia thưởng phạt phân minh, năng lực đã cho cũng có thể tùy thời thu hồi." Nói xong, hắn thả Tiểu Thanh ra.

Tiểu Thanh lúc này sau khi hấp thu hải khí đã trưởng thành đến địa bộ của Chúc Cửu Âm.

Điểm bất đồng là Tiểu Thanh có màu xanh biếc.

Sừng màu xanh biếc phối hợp với thân rắn, đích xác là tả muội của Tiểu Cửu, ngoại trừ màu sắc ra thì ngay cả biến hóa cũng y hệt.

Không biết sau khi chân chính hóa rồng có thể hóa hình hay không.

Nhìn thấy loại rắn này, Trương Hải Kỳ lập tức cảm thấy rợn cả tóc gáy.

Tuy rằng màu sắc của Tiểu Thanh kỳ thực vô cùng xinh đẹp, nhưng loại độc tố kia tùy thời có thể hóa giải huyết mạch Trương gia.

Không chỉ Trương gia, e rằng những người sở hữu huyết mạch

đặc thù khác cũng không ngoại lệ.

Một khi trúng loại độc tố này, huyết mạch trong cơ thể sẽ bị phân giải nhanh chóng, tệ hơn nữa là bị độc chết trực tiếp. "Đối đãi với phản đồ, căn bản không cần khách khí." Trương Hải Hạnh đối với sự xuất hiện của Tiểu Thanh cũng không cảm thấy sợ hãi.

Lòng trung thành đối với Trương gia dường như đã khắc sâu vào trong xương tủy cô. "Tộc trưởng, đợi trận đại phong bạo này qua đi, chúng ta bước tiếp theo nên làm gì?" Trương Hải Khách nhìn về phía Trương Hải Hạnh, ra hiệu cô lập tức báo cáo tình huống bên Đông Bộ. "Tiên báo cáo tình huống Đông Bộ cho Tộc trưởng đi." Trương Trạch tìm một vị trí ngồi xuống, vừa quay đầu liền thấy Trương Hải Diêm đang len lén lấy thuốc lá ra.

Mấy người khác cũng đều nhìn chằm chằm vào Trương Hải Diêm đang lên cơn thèm thuốc, khiến hắn có chút ngượng ngùng. "Không có huyết mạch Kỳ Lân, bớt hút thuốc lại." Trương Hải Kỳ nhìn thói quen của con trai nuôi, nhịn không được lại nhắc nhở một câu. "Không sao." Trương Trạch đối với việc này cũng không để ý.

Người đời trước không thích người khác hút thuốc đa phần là lo lắng khói thuốc ảnh hưởng người xung quanh.

Nhưng mỗi người ngồi ở đây đều mang huyết mạch đặc thù, có thể dễ dàng phân giải các chất độc hại trong khói thuốc.

Ngược lại Trương Hải Diêm mới là người cần lo lắng vấn đề sức khỏe. "Chỉ cần ta biểu hiện tốt, Tộc trưởng tự nhiên sẽ ban thưởng huyết mạch Thao Thiết, có hay không có máu Kỳ Lân thì có quan hệ gì?" Trương Hải Diêm nói một câu khiến Trương Hải Kỳ không cách nào phản bác.

Mấy người Trương Hải Hạnh, Trương Hải Khách tò mò nhìn sang.

Đổng Xán ngồi gần đó liền giải thích cho bọn họ về huyết mạch Thao Thiết của Trương Trạch. "Tộc trưởng nguyên bản cũng là người ngoại gia Trương gia, vì một số kỳ ngộ, sức mạnh Thao Thiết trong huyết mạch xuất hiện biến dị, có thể tùy thời đem sức mạnh huyết mạch truyền cho bất kỳ ai.

Loại sức mạnh này có thể không ngừng gia tăng thọ mệnh." Trương Hải Dương nghe xong đột nhiên nhìn về phía Trương Trạch: "Tộc trưởng, loại huyết mạch này của ngài, e rằng đã vượt qua huyết mạch Kỳ Lân của nội gia Trương gia lúc ban đầu rồi a?" So với huyết mạch Kỳ Lân mà Trương gia nghĩ đủ mọi cách để bảo lưu suốt hàng ngàn năm, phương thức truyền thừa của Thao Thiết không chỉ giới hạn ở huyết mạch, muốn truyền là truyền.

Chỉ là Thao Thiết và huyết mạch lại có một tầng quan hệ khác.

Nếu có thể, Trương Trạch càng hy vọng những người tụ tập quanh mình đều là đồng tộc. "Chỉ có thể nói là mỗi bên đều có đặc điểm riêng." Trương Trạch tùy ý đáp.

Huyết mạch Kỳ Lân là tín ngưỡng trong lòng đông đảo người Trương gia.

Muốn để tất cả bọn họ thừa nhận Thao Thiết mạnh hơn là điều cơ hồ không thể.

Chỉ là sự tình đã bày ra rõ ràng trước mắt, thời gian lâu dần mọi người tự nhiên sẽ rõ.

Lúc này, thấy Trương Hải Dương nhanh chóng lấy ra phòng khế và địa khế: "Những thứ này nguyên bản nên do Tộc trưởng bảo quản, hiện tại xin giao lại cho Tộc trưởng." Trương Trạch nhìn cũng không nhìn, liền nói: "Ngươi quản lý tốt thì vẫn cứ do ngươi bảo quản." Lòng trung thành của Trương Hải Dương là đáng tin cậy.

Chương 262

Mấy tộc nhân Trương gia này tuy rằng sức mạnh huyết mạch cũng không xuất chúng, nhưng tại lãnh địa của mình lại có sở trường riêng hơn người. "Nếu sau này gặp nhân tài đặc thù, cũng có thể cân nhắc để bọn họ gia nhập Trương gia." Đương nhiên, những người mới gia nhập chủ yếu nên ở ngoại gia trước.

Nhắc đến cái này, Trương Hải Diêm bỗng nhiên nói: "Ta trước đó ngược lại có gặp một kỳ nhân biết khống chế hắc mao xà.

Tổ tiên người này đến từ Tây Vực, có khả năng là hậu nhân của bộ tộc Tây Vương Mẫu." Nghe miêu tả về người này, Trương Trạch tựa hồ cũng có ấn tượng: "Xà Tổ?" Nghe thấy xưng hô kỳ lạ "Xà Tổ", Trương Hải Diêm lập tức gật đầu: "Đúng vậy.

Bản tính người này không xấu, còn ở trong lông mày nuôi hai con hắc mao xà." Nhớ lại kỹ càng cách người này khống chế loài rắn, hắn tổng kết nói: "So với sự khống chế đơn giản của người Trương gia đối với loại hắc mao xà này, thủ đoạn của hắn vô cùng đặc biệt.

Vì vậy ta suy đoán huyết mạch của hắn khả năng cũng rất đặc thù." Căn cứ vào manh mối hiện tại, Trường Bạch Sơn là nơi nhất định phải đi.

Kế đó là Văn Xá Quốc có song đầu xà (rắn hai đầu), loại đồ đằng cổ quái này cùng với Tây Vương Mẫu song đầu cũng có liên quan.

Tộc Tây Vương Mẫu tự nhiên không thể nào có hai đầu.

Tại thời thượng cổ, tồn tại sự sùng bái song diện thần (thần hai mặt), đồ án đặc thù như vậy từ thời đại đồ đá mới đã bắt đầu xuất hiện.

Do đó Trương Trạch suy đoán, song đầu chưa hẳn đại diện cho bản thể có hai cái đầu, mà là tính hai mặt.

Đại biểu cho Tiền và Hậu, Thiện và Ác, Cát và Hung, Quang và Ám, Sinh và Tử, Âm và Dương.

Đương nhiên, đây chủ yếu chỉ là định nghĩa của tộc quần sùng bái Tây Vương Mẫu đối với Tây Vương Mẫu.

Nhưng cái Trương Trạch thực sự quan tâm chính là bản thân bộ tộc Tây Vương Mẫu này. "Tìm hắn, tận lượng tranh thủ lôi kéo về Trương gia, ta sẽ cần dùng đến người như vậy." Nhớ trong nguyên tác, Trương Hải Diêm dùng "võ mồm" thuyết phục được Xà Tổ.

Cuối cùng Xà Tổ trở thành thành viên của Trương gia.

Loài hắc mao xà này có năng lực sinh sản mạnh mẽ không tầm thường.

Nếu không phải hoàn cảnh sinh trưởng quá ẩn tế và độc lập, loại rắn này có lẽ đã phiếm làm toàn thế giới.

Hắc mao xà là loài mà cho dù tất cả đồng loại đều chết hết, trong xác rắn còn lại vẫn sẽ tiếp tục phục sinh ra hắc mao xà mới.

Đặc điểm này cũng khiến nhân loại cổ đại sùng bái và cho rằng đó là vĩnh sinh.

Trương Hải Diêm rốt cuộc được phân phối nhiệm vụ chuyên môn, tâm tình vô cùng cao hứng.

Khi hắn nhìn về phía Trương Hải Hà, Trương Trạch lại trực tiếp nói: "Hải Hà không thể đi cùng ngươi." Thực lực Trương Hải Hà quá yếu, hắn am hiểu hơn về việc thống trù quản lý sự vụ. "Thúc công, ngài mang người bồi hắn đi một chuyến Nam Dương." Có Trương Thụy Lâm cùng đi, vấn đề sẽ dễ dàng giải quyết. "Tại chuyện này, Hải Diêm tuyệt đối không thành vấn đề." Đối với điểm này, Trương

Hải Kỳ cũng không lo lắng. "Hy vọng là như thế." Dù sao đây cũng là lần đầu tiên cướp người trong tay Trương gia. "Đúng rồi, phía Trần Đại Soái hiện tại e rằng đã ổn định Bắc Bình, nhưng sợ là lại sẽ có vô số cô nhi mất đi cha mẹ." Trương Hải Kỳ sắc mặt ngưng trọng: "Hoặc là có thể từ trong đó chọn vài hạt giống xuất sắc, mang về tộc bồi dưỡng." Trương Hải Khách vẫn luôn sinh sống tại Hương Cảng, đối với loại chuyện này cũng thấy không ít. "Ta có thể xuất vốn tu kiến viện phúc lợi, nhưng nghe nói có kẻ lấy danh nghĩa viện phúc lợi lừa gạt tiền tài, đem bọn nhỏ bỏ mặc không quan tâm, thậm chí giết chết." Đối với đề nghị của Trương Hải Khách, Trương Trạch suy nghĩ một chút liền đồng ý.

Hiện tại loại thời điểm này, viện phúc lợi tịnh không hoàn toàn cần hắn xuất vốn.

Thậm chí sẽ có người chủ động nguyện ý xuất tiền, quan trọng là có người nguyện ý đứng ra làm việc này.

Việc này đối với Trương Hải Kỳ tịnh không khó. "Hải Kỳ, ngươi còn một cái tên khác gọi là Đổng Chước Hoa đúng không?" Dưới ngoại biểu thiếu nữ, tâm cảnh Trương Hải Kỳ sớm đã là một bà lão trăm tuổi.

Thậm chí đặc ý trang điểm cho hơi hiển vẻ thành thục. "Sau này đối ngoại cứ dùng tên giả đó đi." Làm xong giao đại, Trương Trạch bảo Trương Hải Diêm cho người ở phòng cách vách đi vào.

Bên ngoài hải phong thổi cửa sổ vang lên phanh phanh.

Đương khi Giải Cửu bước vào, Trương Trạch giới thiệu cho Trương Hải Dương: "Giải Cửu, đại đồ đệ của ta.

Sinh ý dưới tay ta hiện tại đều do Giải Cửu hỗ trợ." Vừa giới thiệu xong, Trương Hải Dương lập tức nhiệt tình bắt tay Giải Cửu. "Đồ đệ của Tộc trưởng thì tự nhiên cũng là người Trương gia chúng

ta." Lại nghe bên cạnh Trương Hải Hạnh nói: "Ta từng nghe nói, vùng Nam Cương từng có người dùng máu người Trương gia để kéo dài tuổi thọ.

Tộc trưởng, chuyện này e rằng cần mau chóng cho người đi điều tra.

Nghe nói bọn chúng thường dùng tiểu hài tử của Trương gia nội gia." Sự tình như vậy có thể nói là tương đương nghiêm trọng.

Có một số tộc nhân lưu lạc, không có gia tộc bảo hộ, máu Kỳ Lân trở thành thứ khiến người người dòm ngó. "Chuyện này tôi biết." Thanh âm Tiểu Ca từ bên cạnh truyền đến: "Tôi đi Nam Cương điều tra." Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân chưa từng nghe qua việc này, lúc này nghe được tin tức hãi nhân như thế liền phẫn nộ. "Trạch Gia, cách làm hào vô nhân tính như thế, vô luận là ai cũng không thể lưu lại trên đời.

Huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia càng ngày càng ít, nhưng huyết mạch Thao Thiết lại càng ngày càng nhiều, sau này khó tránh khỏi hậu nhân của ngài cũng sẽ bị lũ súc sinh kia dùng phương pháp tương đồng đối đãi." Đối với sự kích động của Lão Dương Nhân, Chá Cô Tiếu bên cạnh đặc biệt cảm đồng thân thụ.

Hắn sắp trở thành phụ thân, đối với loại uy hiếp trong bóng tối này, nhất định phải bóp chết ngay từ đầu. "Linh có thể đi, nhưng không thể đi một mình." Đối với sự việc phát sinh ở Nam Cương, Trương Trạch có chút ấn tượng.

Loại rắn khắc chế huyết mạch Trương gia kia tựa hồ đến từ Nam Cương. "Có việc gì, chờ đi Bắc Bình một chuyến rồi hãy tính." Nhắc đến Nam Cương, Trương Hải Kỳ bỗng nhiên nhớ tới một số việc: "50 năm trước, ta đi Nam Cương, bên kia có một tộc nhân ngoại gia chuyên môn phụ trách chờ đợi người nội gia đi đến Nam Cương.

Nếu muốn điều tra, ta có thể đi cùng." Cùng Trương Hải Hạnh tương hỗ ước định, tộc nhân ẩn tàng tại Nam Cương tiếp ứng, Trương Trạch tự nhiên cũng muốn đi gặp một lần.

Đồng thời nơi đó còn có Quảng Thiến Kính Nhi Cung.

Trong nguyên tác, thủ lĩnh Miêu nhân có hình xăm Kỳ Lân trên người, kẻ có thể trong nháy mắt đâm mù đôi mắt Trần Bì, mang lại cảm giác giống như Đổng Xán tại Khang Ba Lạc năm xưa.

Tại trong căn nhà kiên cố, mọi người ở lại mấy ngày đợi phong bạo biến nhỏ, sau đó mới rời đi, tiến về Bắc Bình.

Bắc Bình Ngũ Mạch vừa mới xác định hợp tác với hắn, lễ của Lão Triêu Phụng cũng đã thu, loại cao thủ làm giả này tốt nhất là khống chế trong tay thì tốt hơn.

Tuy nhiên, truyền thuyết về Nam Hải Long Vương trong mấy ngày nay lan truyền không ngừng tại Kinh thành.

Ngư dân vốn có khả năng chết trong sóng thần toàn bộ đều thoát được một kiếp, tin tức này được phóng viên báo chí đưa tin, mọi người lần nữa đem chuyện này liên hệ với Trương Trạch đang vừa vặn đi tới Nam Hải.

Trương Trạch giờ phút này đang trên đường tới Kinh thành.

Trước khi xuất phát, hắn từng gọi điện thoại cho Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Bắc Bình xác nhận.

Bắc Bình hiện nay là địa bàn của Trần Ngự Lâu.

Quyền lực quân sự trong tay Ngô Tĩnh Văn dần dần bị tước đoạt, lúc này không đáng để lo.

Tại Mai Hoa Trạch, Thẩm lão gia tử với tư cách là chưởng môn nhân Ngũ Mạch, đang cùng Dược Thận Hành thảo luận về tin đồn

Nam Hải gần đây. "Thận Hành, ngươi nói xem truyền văn của ngư dân vùng biển kia có đáng tin không?" Trên bàn đang bày một tờ báo mới nhất, tin tức Nam Hải xuất hiện đại phong bạo và Nam Hải Long Vương hiện thân cũng được truyền đến Kinh thành xôn xao. "Vị Thường Sa Long Vương kia nghe đồn sau khi khai trương đích xác không có ở trong thành Thường Sa, nhưng hắn có ở vùng biển kia hay không, e rằng cũng không phải thứ ta có thể hỏi.

Ta nói, danh hào Nam Hải Long Vương này khả năng đã truyền biến thiên hạ rồi, hoặc là lần này Ngũ Mạch thật sự có thể mượn sự trợ giúp của Cửu Môn để tiến thêm một bước trong giới cổ đổng." Nhưng Dược Thận Hành trong lòng có một cái cố kỵ. "Trần Ngự Lâu Trần Đại Soái nghe đâu sớm năm xuất thân lục lâm, về sau lại là Tá Lĩnh Khôi Thủ, còn vị Thường Sa Long Vương kia nghe đồn có một thân phận khác là Mạc Kim Khôi Thủ!

Nãi là đại nhân vật nhất đẳng nhất trong nghề đạo mộ!" Thẩm lão gia tử nghe lời này, đốn thời khẩn trương nhìn ra bên ngoài. "Long Gia đạo mộ tuy làm đều là nghĩa cử, nhưng truyền ra ngoài cũng không tốt, việc này ta biết là được.

Hơn nữa Trương gia hiện tại đã thành con rể của Tân Nguyệt Phạn Điếm, đó mới là đỉnh tiêm trong nghề cổ ngoạn, chúng ta chỉ quản giám bảo, những thứ khác không cần để ý." Danh thanh của Trần Ngự Lâu và Trương gia cơ hồ đều là thiện cử, lần này tại Nam Hải lại cứu được cả một thôn ngư dân.

Danh thanh như vậy, tại thế thần tiên cũng không bằng.

Thẩm lão gia tử giờ phút này việc không hối hận nhất chính là đáp ứng hợp tác với Trương gia - kẻ đứng đầu Cửu Môn. "Nghe nói đứa nhỏ Nhất Thành có quan hệ không tệ với Long Gia?

Long Gia lập tức có thể đến thành Bắc Bình rồi, mau, bảo Nhất

Thành mang người đi đón." Thế nhưng Hứa Nhất Thành lúc này đang ở trong trường danh tiếng Thanh Bắc tại Bắc Bình, cùng mấy người trẻ tuổi thế hệ mới của Ngũ Mạch nhàn liêu. "Hứa thúc, nghe nói gần Bắc Bình sắp tu kiến cái Thập Nhất Thương, sau này đồ đạc chúng ta tồn tại bên trong đó thật sự an toàn?" Hứa Nhất Thành lấy tay sờ sờ máy đo tốc độ gió bên cạnh. "Ta trước đó đi Thập Nhất Thương ở thành Thường Sa, ngay cả tủ bảo hiểm ngân hàng cũng chưa chắc đã an toàn bằng cái thương khố kia.

Có kế hoạch, ta sẽ thỉnh Long Gia cho phép ta đi xem lại lần nữa, để mở mang tầm mắt." "Thật sao?" Lưu Nhất Minh đốn thời mắt sáng lên: "Thật muốn nhìn xem Thập Nhất Thương trong truyền thuyết, ta nghe cha ta cũng nhắc tới, nghe nói dùng phi cơ đại pháo oanh tạc cũng không cách nào hoàn toàn phá hủy Thập Nhất Thương." Bên dưới bỗng nhiên đi tới một người. "Hứa thúc, Long Gia sắp tới nhà ga Bắc Bình rồi, người còn ở đây sao?" Dược thúc cấp thông thông chạy tới, chạy lên lầu kéo Hứa Nhất Thành muốn đi nhà ga.

Chương 263

Mấy người vừa rồi còn đang thảo luận về vị Thường Sa Long Vương. "Thường Sa Long Vương sau này phải đổi gọi là Nam Hải Long Vương." "Phát sinh chuyện gì rồi?" Hứa Nhất Thành hôm nay đều ở đây làm thực nghiệm, căn bản không sát giác bên ngoài phát sinh chuyện lớn như vậy. "Tiên xem báo chí đi." Hứa Nhất Thành cầm tờ báo bên cạnh, mới biết được Nam Hải đã xảy ra chuyện lớn thế nào. "Cứu được hơn một trăm ngư dân?

Vị Long Gia này bản sự cũng quá lớn rồi!" Hứa Nhất Thành chấn kinh, Lưu Nhất Minh bên cạnh lại là thực đả thực sùng bái. "Không đúng nha, trên báo cũng không nói Nam Hải Long Vương là Long Gia.

Trừ bỏ vị kia ở thành Thường Sa, ai có thể có bản sự như vậy?" Hứa Nhất Thành bỗng nhiên nhớ tới tràng cảnh lần trước vị Long Gia này đến Bắc Bình.

Đó là nhân vật có thể trực tiếp khống chế ban ngày ban đêm.

Nhưng sở học tri thức khiến hắn vẫn thiên hướng về duy vật chủ nghĩa. "Cũng có thể trên biển vừa vặn xuất hiện cự thú, khiến người ta lầm tưởng là rồng?" "Vậy tiếng long ngâm ở thành Thường Sa giải thích thế nào?

Lúc ấy ta cũng nhìn thấy." Mấy người đều hoạt động lâu dài ở Kinh thành, sự tình phát sinh lúc trước vẫn rõ mồn một trước mắt.

Thời gian trôi qua cũng chưa được mấy tháng.

Mấy người đợi ở hỏa xa trạm, lại thấy trên xe bước xuống một đám người trẻ tuổi.

Đám người này biểu tình lãnh tuấn, khí chất tại cả nhà ga đều hiển

đắc phi thường bắt mắt. "Long Gia, ta ở đây!" Hứa Nhất Thành giơ bảng hiệu, không ngừng lay động.

Trương Trạch bên người đi theo hơn mười người.

Trương gia hải ngoại có bảy người, cộng thêm Đông Bắc Trương gia, Khang Ba Lạc và người phe Bàn Sơn, tổng cộng gần hai mươi người xuất hiện trước mặt Hứa Nhất Thành. "Tộc trưởng, hình như là người tới đón." Trương Hải Hạnh nhìn thấy ở Kinh thành thế mà lại có người đón Tộc trưởng nhà mình, ánh mắt nhìn về phía Trương Hải Khách: "Chúng ta ở Kinh thành có nhà không?" Với tư cách là Tộc trưởng Trương gia, ở Kinh thành không thể không có một chỗ ở hợp lý.

Hai người đồng thời nhìn về phía Trương Hải Dương: "Mua một căn đi, nghe nói Kinh thành có phủ đệ mà vương tôn quý tộc Thanh triều để lại." "Hai ngày nữa sẽ an bài." Trương Hải Dương thật sự để trong lòng.

Mấy người Ngũ Mạch nghe bọn họ đàm thoại, trong lòng đều thầm than, người ta nói mua là mua.

Tại Bắc Bình, một trạch để (nhà ở) ra dáng một chút giá cả đều không thấp.

Tuy nhiên đối với phản ứng của mấy người này, Trương Trạch đã có chuẩn bị tâm lý.

Trong nguyên tác, Trương Hải Dương chính là người có thể trực tiếp bày ra một hàng giấy tờ bất động sản giao cho Tiểu Ca.

Chỉ là hắn về sau tựa hồ mắc bệnh tiểu đường, trong não xuất hiện khối u. "Long Gia, phu nhân, Ngũ Mạch mời ngài đến Mai Hoa Trạch nói chuyện một chút." "Đi thôi.

Ở phía trước dẫn đường." Nói xong, hắn quay sang dặn dò mấy

người thân tín: "Đi chọn nhà ở Bắc Bình.

Cứ ở tại Tân Nguyệt Phạn Điếm thì quá rêu rao, gần đây ta cho người trù bị Bắc Bình Thập Nhất Thương, có thể để đệ huynh Tá Lĩnh hiệp trợ cải tạo nhà cửa." Phàm là nhà của Trương gia, không có cái nào là không có cơ quan.

Thêm vào đó kẻ địch đông đảo, nhất định phải tiến hành cải tạo lại.

Vì để không quá rêu rao, hắn chỉ mang theo mấy người Bàn Sơn đi cùng.

Doãn Tân Nguyệt đã thay y phục thường ngày.

Bao quát cả Hoắc Tiên Nhi trước đó cũng mặc vào sườn xám thích hợp hơn.

Ngay cả Hoa Linh cũng đã trang điểm một phen.

Giải Cửu đi theo người Trương gia cùng rời đi, liên quan đến việc làm ăn của Trương gia, mấy người Trương gia có sự tình cần giao đại.

Trương Trạch cũng vui vẻ làm một ông chủ chỉ tay năm ngón.

Tuy nhiên Trương Trạch cùng Hứa Nhất Thành đi chưa được bao xa, liền thấy Vương Vũ Hằng cũng lái xe tới nhà ga nghênh tiếp.

Vương gia với tư cách là hậu nhân Tử Môn, mỗi một đời đều cố ý đối đầu với Ngũ Mạch.

Người Ngũ Mạch đều đã đến, Vương Vũ Hằng tự nhiên cũng ngay lập tức xuất hiện.

Trong tay cầm quạt giấy, thân mặc áo mã quái màu ám hồng, vừa gặp mặt liền chắp tay khom lưng: "Long Gia, Vương Vũ Hằng đại biểu các vị ông chủ Lưu Ly Hán, tối nay chuẩn bị tại Tân Nguyệt

Phạn Điếm tiếp phong tẩy trần cho Long Gia." Trương Trạch không nói gì, vì chuyện này, Vương Vũ Hằng đã liên hợp các thế lực khác của Lưu Ly Hán ngoại trừ Ngũ Mạch.

Nhìn thấy Ngũ Mạch độc chiếm lợi ích hợp tác, những người khác đỏ mắt rồi. "Ăn cơm thì miễn, muốn hợp tác?" Thập Nhất Thương đang trù bị phân thương tại Bắc Bình, đến lúc đó cần có người chưởng nhãn (thẩm định) giám bảo.

Trương Trạch cũng không đem tất cả sự tình giao hết cho Ngũ Mạch. "Long Gia nói chuyện sảng khoái, Vương Vũ Hằng mao toại tự tiến, muốn cùng Ngũ Mạch đấu khẩu, tranh một chút cơ hội khó có được lần này.

Hy vọng có cơ hội hợp tác cùng Long Gia!" Trong Lưu Ly Hán có rất nhiều thương nhân cổ đổng, cơ hồ cũng đều có suy nghĩ tương tự.

Nếu để Ngũ Mạch đơn độc hợp tác với Cửu Môn, những người khác của Lưu Ly Hán e rằng không còn ngày nổi danh.

Xem ra hắn đích xác đã tham dự và ảnh hưởng đến sự phát triển của toàn bộ sự thái.

Đám người dừng lại trên đường phố Bắc Bình, Hứa Nhất Thành, Lưu Nhất Minh, Dược thúc và mấy truyền nhân Ngũ Mạch cũng đều có mặt.

Vương Vũ Hằng sau đó lại hướng Chá Cô Tiếu sau lưng Trương Trạch chào hỏi: "Kiến quá Tứ gia!" Chá Cô Tiếu khẽ gật đầu ra hiệu. "Sư huynh, tên Vương Vũ Hằng này lai giả bất thiện, ta nghe nói ở Lưu Ly Hán, hắn là cao thủ đỉnh tiêm nhất so với Ngũ Mạch." Lão Dương Nhân nhìn trận thế trước mắt, lại nhìn thái độ của Trương Trạch, liền cảm giác sự tình tựa hồ tịnh không đơn giản.

Một bên Hoa Linh khẽ nói: "Đoàn khảo sát Nhật Bản nhân trước

đó đến Bắc Bình, muốn đem bảo bối của Trung Quốc chúng ta đi, Trạch Gia tại Bắc Bình tu kiến Thập Nhất Thương phân thương cũng là vì chuyện này." Lão Dương Nhân vừa nghe đốn thời giận không chỗ phát tiết: "Đám người này nhà mình không có bảo bối, cứ thiên thiên nhớ thương đồ của chúng ta?" Những món cổ đổng này ý nghĩa tượng trưng phi thường, bình thường muốn xuất thủ minh khí trọng yếu, cũng cơ hồ đều bán cho những nhà sưu tầm thật sự hiểu được giá trị của nó.

Vương Vũ Hằng nhìn về phía Hứa Nhất Thành mấy người: "Trở về chuyển cáo trưởng bối Ngũ Mạch, Vương Vũ Hằng tại Mai Hoa Trạch hướng Ngũ Mạch khiêu chiến, do Long Gia làm người làm chứng." Thấy Vương Vũ Hằng tâm ý đã quyết, Trương Trạch tự nhiên cũng muốn xem bản lĩnh thật sự của Lục gia.

Tiền thế cũng từng xem kịch tình liên quan đến Ngũ Mạch, đối với bản lĩnh các nhà đều có chút ấn tượng, nhưng chưa từng tận mắt thấy trong hiện thực.

Hứa Nhất Thành thấy Vương Vũ Hằng công khai khiêu chiến giữa đường, hào không yếu thế nói: "Ngũ Mạch lịch kinh ngàn năm, không biết đã trải qua bao nhiêu mưa gió, đã muốn khiêu chiến, vậy ta đại biểu Bạch Môn thay thế Ngũ Mạch tiếp nhận." Một bên Dược thúc và Lưu Nhất Minh nghe hắn thừa nhận Bạch Môn, đốn thời cao hứng: "Hứa thúc, người đồng ý tiếp quản Bạch Môn rồi?" "Ân." Hứa Nhất Thành nhẹ nhàng gật đầu: "Việc này quan hệ đến địa vị Ngũ Mạch, không vì Ngũ Mạch suy nghĩ, cũng nên vì tổ nghiệp Hứa gia ta mà suy nghĩ." Những năm trước tâm cao khí ngạo, bỏ nhà đi, ngay cả mặt mũi cuối cùng của phụ thân cũng không gặp được.

Về Bắc Bình một đoạn thời gian, hắn cũng dần dần thông suốt rất nhiều chuyện. "Tốt, ngũ cánh mai hoa, lục cánh mai hoa, sự tình càng ngày càng thú vị rồi." Trương Trạch xoay người, lộ ra Ma Đao Thiên

Nhận sau lưng.

Thân đao đầy vết nứt, vừa vặn bị Vương Vũ Hằng liếc mắt nhìn thấy.

Đao niên đại cửu viễn bản thân cũng thuộc về cổ đổng, nhưng cây đao trước mắt này lại khiến hắn vô luận như thế nào cũng không phân biệt ra manh mối bên trong.

Nhiên, đương khi Trương Trạch nói ra "Lục cánh mai hoa", hắn đột nhiên ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Trương Trạch. "Thường Sa Long Vương, không gì không biết, quả nhiên danh bất hư truyền!" Nhưng lời của Trương Trạch lại chưa hết. "Trong Ngũ Mạch, Lưu gia chưởng nhãn thư họa, Dược gia chưởng nhãn đồ sứ, Thẩm gia chưởng nhãn mộc khí, Hoàng gia chưởng nhãn minh khí, còn có Hứa gia chưởng nhãn kim thạch ngọc khí." Trương Trạch nói xong nhìn về phía Hứa Nhất Thành.

Hứa Nhất Thành chắp tay đáp lễ. "Vương gia nguyên là Tử Môn, sở truyền phồn tạp, ban đầu phân chưởng châu báu.

Nam Tống niên gian, Tử Môn trộm học tuyệt học của Ngũ Mạch khác, phạm vào đại kỵ, bị trục xuất khỏi Ngũ Mạch.

Từ đó Lục Mạch biến thành Ngũ Mạch, Tử Môn Vương gia cũng thành Lão Triêu Phụng." Nghe Trương Trạch cơ hồ không sống ở Bắc Bình, lại có thể nói toạc ra bí mật gia tộc mình, bất quá may mắn là người ngoài xung quanh cũng đã ở xa, Vương Vũ Hằng liền trực tiếp thừa nhận: "Long Gia ngài đúng là chân chính cao nhân.

Lần này đấu khẩu với Ngũ Mạch, Vương gia ta muốn chứng minh, trong thành Bắc Bình người có bản sự không chỉ có Ngũ Mạch." "Những chuyện này ta biết, còn về việc đấu khẩu bảo bối, sẽ có Trương gia xử lý.

Mười ngày sau, tại Ngũ Mạch Mai Hoa Trạch đấu khẩu, những nhân vật có máu mặt trong Kinh thành đều có thể đến xem." Đây cũng tương đương với việc tạo thế cho hắn.

Vô luận ai thua ai thắng, hắn đều là người đắc lợi cuối cùng.

Nhưng Trương Trạch tịnh không định hủy đi một phương nào.

Lão Triêu Phụng là cao thủ làm giả, nhưng Vương gia nội tại thâm hậu.

Tại một số phương diện thủ đoạn, viễn siêu Ngũ Mạch. "Ngũ Mạch có một ngàn hai trăm năm nội tại, hôm nay có phải thật sự suy bại hay không, đấu một trận liền biết.

Vương gia ưu thế khác biệt với Ngũ Mạch, lần đấu khẩu này vô luận kết quả như thế nào, đều phải điểm tới là dừng." Nói ra lời này, ngữ khí đốn thời biến đến nghiêm túc.

Không còn là hòa hoãn không khí, mà là quang minh chính đại tiến hành cảnh cáo.

Đặc biệt là thủ đoạn làm giả của Lão Triêu Phụng, có đại dụng.

Chương 264

Đặt ở kiếp trước, những thứ này đều không gọi là hàng nhái, mà là hàng thủ công mỹ nghệ.

Thêm vào đó thế lực các nước khác đang hổ thị đam đam, kỹ xảo của Vương gia tự nhiên có chỗ dùng chuyên môn.

Kinh thành hiện tại đã đổi chủ, bước tiếp theo hắn muốn đi gặp dần dần Trần Ngự Lâu.

Toàn bộ thương nhân Kinh thành đều biết quan hệ giữa hắn và Trần Ngự Lâu.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến việc tu kiến Thập Nhất Thương quanh Kinh thành thuận lợi như vậy.

Nhưng hắn không giống hạng người như Ngô Tĩnh Văn, thích làm chuyện sát gà lấy trứng.

Hắn muốn nước chảy đá mòn.

Chí ít cũng phải để thế lực của hắn giống như Tân Nguyệt Phạn Điếm, vẫn luôn ổn cố tồn tại ở tòa thành thị này.

Nghe lời của Trương Trạch, Vương Vũ Hằng lập tức minh bạch ý tứ của hắn. "Nhãn quang của Long Gia phi thường nhân sở năng cập, Vương Vũ Hằng thụ giáo.

Nhưng Vương gia nhất định sẽ không thua, vì ngày này ta đã khổ sở chờ đợi nhiều năm." Không chỉ hắn, toàn bộ Vương gia vì để đánh bại Ngũ Mạch đã chuẩn bị gần ngàn năm.

Ân oán giữa Tử Môn và Ngũ Mạch cũng không phải dễ dàng giải quyết như vậy.

Bất quá những thứ này Trương Trạch lại không để ý.

Song phương thực lực càng mạnh, danh thanh tại Kinh thành tự nhiên cũng càng lớn.

Cấp cho hắn tạo thế, đồng thời cũng cấp cho bọn họ tạo thế.

Trương Trạch đê thanh nói với Chá Cô Tiếu bên cạnh: "Một lát nữa liên hệ Hồng Cô Nương, bảo cô ấy gia khẩn phái người tu kiến Thập Nhất Thương.

Tốt nhất là có thể sau lần đấu khẩu này, để Thập Nhất Thương tại Kinh thành khai trương." Chá Cô Tiếu lập tức minh bạch dụng ý của hắn.

Bên cạnh Lão Dương Nhân lại tự tin: "Thập Nhất Thương tu kiến, có thể xem như cái đạo động lớn hơn chút, ngay cả Phân Sơn Quật Tử Giáp và Đấu Thi của Trạch Gia đều đưa tới rồi.

Mười ngày sau xem bản sự bố trí cơ quan của Phong Oa Sơn và Mặt Trăng Môn rồi." "Còn có Quan Sơn Thái Bảo ta nữa." Phong Học Văn đứng một bên nhịn không được nói: "Đừng quên, Hoàng lăng Đại Minh triều đều là do Quan Sơn nhất mạch ta phụ trách, điểm này Kham Dư đại sư Uông Tàng Hải cũng thay thế không được." Nghe nói Uông Tàng Hải phụ trách nhiều hơn về việc tu kiến hoàng cung và thiết kế thành trì.

Còn về mảng cổ mộ, vẫn luôn là Quan Sơn nhất mạch phụ trách.

Hứa Nhất Thành dẫn theo Lưu Nhất Minh và Dược thúc tấn tốc đi tới Mai Hoa Trạch. "Muốn ta nói, Ngũ Mạch chúng ta năm trăm năm trước năm chiến năm thắng, mới có thể đứng vững gót chân tại Bắc Bình.

Năm trăm năm nay, Ngũ Mạch chúng ta chưa từng thua, ta thấy lần này chúng ta cũng không cần sợ." Hứa Nhất Thành lại nói: "Vương

Vũ Hằng vừa nhìn là biết có chuẩn bị mà đến, trở về lập tức đem tin tức báo cho Thẩm lão." Trên đường trở về, tin tức này lại bị truyền ra ngoài.

Càng là tại ngày thứ hai trực tiếp lên báo chí.

Tạo nghệ về phương diện cổ đổng của Ngũ Mạch, người trong thành Bắc Bình ai ai cũng biết.

Lần này có người trực tiếp khiêu chiến Ngũ Mạch, lại có Thường Sa Cửu Môn làm chứng, sự việc dẫn tới đa phương thảo luận.

Bắc Bình có người khiêu chiến Ngũ Mạch, sự việc nhanh chóng truyền tới thành Thường Sa.

Tin tức Thường Sa Cửu Môn sắp hợp tác với Ngũ Mạch cũng tấn tốc truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ thành Thường Sa.

Tại lãnh sự quán Mỹ Lợi Kiên, Cừu Đức Khảo cầm quân cờ, tâm tình vô cùng phiền toái. "Cừu Đức Khảo tiên sinh, tên Trương Trạch này làm việc quá ẩn tế, lần này hắn dẫn người rời khỏi thành Thường Sa, ta một chút tin tức cũng không thu được.

Đế quốc bên kia có người hoài nghi quân đội đột nhiên xuất hiện ở Đông tỉnh là người do Trần Ngự Lâu dẫn tới.

Nhưng hiện trường không một nhân viên Nhật Bản nào của ta còn sống, không tìm được bất kỳ chứng cứ nào." Nếu người của hắn muốn đi tìm cha xét thì ít nhất phải có chứng cứ Trần Ngự Lâu công nhập nội bộ, nhưng hiện trường bị thu dọn vô cùng sạch sẽ.

Tất cả tử thi toàn bộ bị ném vào thi động.

Trần Ngự Lâu cùng người Trương gia hợp tác, phí sức chín trâu hai hổ, đem toàn bộ thi thể bình dân trong đó mang đi, để người ta hảo hảo an táng.

Còn lại trong thi động, cơ hồ toàn bộ là người Nhật Bản. "Việc này đã thoát ly khống chế của Uông gia, bọn họ không phải hào xưng từ trước tới giờ không bao giờ sai sao?

Bộ phận vận toán của Uông gia rốt cuộc có đáng tin hay không?" Cừu Đức Khảo tức giận đến mức trực tiếp mắng tiếng mẹ đẻ.

Thế lực Cửu Môn ở thành Thường Sa lúc này nhận được điện thoại từ Bắc Bình.

Hoắc Cẩm Tích nhận điện thoại xong, trước tiên liền lập tức thu thập đồ đạc chuẩn bị tới Bắc Bình. "Lúc trước Tiên Nhi hỏi ta, ta đã nên phản ứng, Ngũ Mạch tuy thế lực không thể so với Cửu Môn ta, nhưng những người này toàn bộ là quyền uy trong giới cổ đổng, Hoắc gia và Giải gia ta cũng làm sinh ý cổ đổng, quyết không thể bỏ lỡ cơ hội lần này." Không chỉ giới cổ đổng Bắc Bình, tại thành Thường Sa Cửu Môn, các nhà cũng đều đang tranh thủ có thể cộng đồng hợp tác.

Trương Trạch thông tri cũng không bài trừ Cửu Môn ở bên ngoài.

Trong nguyên tác, Cửu Môn không có Trương Khải Sơn áp chế lập tức loạn cào cào.

Nhưng lần này hắn ở đây, tắc hoàn toàn là hai loại khái niệm khác biệt.

Người Hoắc gia vừa mới xuất môn, liền đụng phải Tề Thiết Chủy và Nhị Nguyệt Hồng ở cách đó không xa. "Tam nương, có thể xuất phát rồi." Tề Thiết Chủy đã thay đổi một thân hành đầu ra dáng. "Ta lần này đại biểu Cửu Môn, tiến đến Bắc Bình chứng kiến khiêu chiến, theo ta thấy tốt nhất là Cửu Môn tề tụ." Bên người Hoắc Tam Nương mang theo cơ hồ đều là mỹ nữ Hoắc gia, quang cái trận trượng này tuyệt đối có thể làm cho người ta hai mắt tỏa sáng. "Bát Gia, cô nương Hoắc gia ta sẽ không làm mất mặt Cửu Môn, cứ việc yên tâm.

Ngược lại là Tề gia ngài, đến lúc đó hãy triển lộ Kỳ Môn Bát Quái của ngài xem sao?" Tề Thiết Chủy thần bí cười cười, lắc đầu quầy quậy: "Thiên cơ... bất khả tiết lộ..." Mấy người ngồi xe tới nhà ga, Bán Tiệt Lý ngồi trên xe lăn, sắc mặt bình tĩnh chờ mấy người. "Yêu, Tam Gia động tác cũng nhanh đấy." Tề Thiết Chủy nói xong đột nhiên tò mò nhìn về phía tứ phía: "Ngũ gia của chúng ta đâu?" Bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một tiếng chó sủa, Tam Thốn Đinh chạy đến trước mặt mấy người.

Ngô Lão Cẩu mặt không chút thay đổi nhìn Tề Thiết Chủy một cái: "Ta đến sớm rồi, đâu có giống Bát Gia cao điệu như vậy, vừa mới đến đã làm cho người cả nhà ga đều biết Cửu Môn ta muốn đi thành Bắc Bình." Tại sau lưng Ngô Lão Cẩu, một đạo sĩ dắt theo tiểu hài tử cõng bảo kiếm xoay người lại. "Phong Lục Gia!" Phong Tư Bắc với tư cách là Thường Sa đệ lục môn, hiện tại không tính là đạo sĩ chân chính.

Nếu không có chút bản lĩnh thật sự, căn bản cũng không giữ được vị trí đệ lục môn. "Bần đạo kiến quá Bát Gia." "Phong Lục Gia khách khí rồi." Phong Tư Bắc tại thành Thường Sa lập túc, dựa vào chính là tuyệt hoạt của Quan Sơn Thái Bảo.

Dùng châm pháp thần bí của Quan Sơn, ngạnh sinh sinh khiến thủ hạ trong cổ mộ cải tử hồi sinh.

Kiếm pháp trên tay trải qua Trương Trạch cung cấp thiếu lượng đan dược gia cường thể chất, trước mắt thực lực không ai có thể xác định, nhưng tuyệt sẽ không thua kém người Trương gia bình thường.

Mấy người toàn bộ ngồi lên xe, chọn vị trí thượng đẳng nhất.

Mấy người đều là nhân vật có máu mặt ở thành Thường Sa, hiện tại quản lý Bắc Bình là Trần Ngự Lâu Trần Đại Soái, người lúc trước cũng từng ở Thường Sa một đoạn thời gian. "Trần Đại Soái bắt được

Kinh thành, chúng ta nên đoán được, Bắc Bình khẳng định sắp đổi chủ." Hoắc Cẩm Tích nói chuyện, trong lòng có chút oản tích. "Tam nương, thế lực trong Kinh thành không thể so với thành Thường Sa chúng ta, các gia tộc chúng ta ở thành Thường Sa đều là thâm căn cố đế.

Đến Kinh thành, muốn mở bàn khẩu (cơ sở làm ăn), chỉ sợ phải xem bản lĩnh các nhà." Phạm vi thế lực của Cửu Môn thành Thường Sa vẫn luôn ở quanh Thường Sa.

Chỉ là tại giới đảo đấu và giới cổ đổng có địa vị nhất định.

Nhưng tại Kinh thành, mọi người hiện tại chỉ biết Thường Sa Long Vương, nhưng sự tồn tại của Cửu Môn thì người bình thường biết cũng không nhiều.

Trên xe lửa, tại cách mấy người không xa, Bán Tiệt Lý rất nhanh chú ý thấy có một người mặc quân trang, tựa hồ cũng đang chú ý bọn họ. "Bên kia, vị kia trông giống như người dưới tay Bố Phòng Quan của chúng ta?" Tề Thiết Chủy nhìn kỹ một chút: "Hình như là người bên cạnh Phật Gia, cũng là tộc nhân Trương gia của Trạch Gia." "Gọi là Trương...

Trương Tiểu Ngư." Đối phương chủ động đi tới. "Trương gia Trương Tiểu Ngư, trả hết ân tình cho Phật Gia, cùng mọi người đi Bắc Bình gặp Tộc trưởng." Tề Thiết Chủy lập tức minh bạch ý tứ trong lời nói: "Muốn hồi quy Trương gia?

Minh trí chi tuyển a!" Nghe Trương Tiểu Ngư muốn hồi quy Trương gia, những người khác lộ ra mỉm cười.

Những người Trương gia đi theo Trương Khải Sơn, đa phần đều là vì thất vọng với Trương gia.

Trương Tiểu Ngư hồi quy chứng minh một bộ phận Trương gia

nhân phản đồ, nhìn thấy sự biến hóa của gia tộc cũng đã có quy tâm.

Trương Tiểu Ngư khẽ gật đầu.

Đối với phản ứng của Trương Tiểu Ngư, mấy người sớm đã quen.

Người Trương gia tính cách cơ hồ đều giống như từ một khuôn đúc ra vậy.

Chương 265

Xác suất xuất hiện mặt than cực đại, nếu như hôm nào mỗi người đều có tính cách như Trương Hải Diêm, mọi người ngược lại sẽ không quen.

Người Thường Sa Cửu Môn sắp đến Kinh thành.

Trương Trạch, Giải Cửu và Trương Hải Dương cùng nhau chọn xong phủ đệ.

Nghe nói trong phủ sớm năm có ma, về sau vẫn luôn không có mấy người dám ở.

Tại thời kỳ Minh đại, nơi đây cũng từng là vương phủ. "Sư phụ, theo ý ta thì ít nhất cũng tìm chỗ cát lợi một chút, Trương Hải Dương cứ nhất quyết đòi chỗ này..." "Nơi này không tệ!" Trương Trạch nhìn chỗ này, lại nhìn cự ly không xa không gần so với chỗ ở của Ngũ Mạch. "Hung trạch để Lão Bát giải quyết." Không chỉ Tề Thiết Chủy, đồng môn của hắn là Hồ Quốc Hoa và sư phụ Tôn Quốc Phụ đều là hảo thủ xử lý hung trạch.

Lại nói, hung trạch vô phi chỉ có hai nguyên nhân.

Hoặc là lệ quỷ hoặc là vấn đề phong thủy, nếu đều không phải thì tất định là do người làm.

Chưa nghe nói có quỷ linh nào có thể thoát được Câu Linh Khiển Tướng.

Mấy ngày tiếp theo, cho người đem phủ đệ xử lý tốt.

Đồng thời viết bốn chữ "Cửu Môn Đề Đốc".

Cửu Môn Đề Đốc là biệt danh của Cửu Môn, Đại Thanh sớm đã không còn, chức quan Đề Đốc này cũng đồng dạng không còn.

Hiện nay Cửu Môn Đề Đốc tự nhiên cũng thành đại danh từ chuyên chúc của Cửu Môn.

Thực nhanh, người Cửu Môn toàn bộ tụ tập tại trong phủ đệ.

Tề Thiết Chủy không di dư lực muốn cải biến vật kiện bài phóng trong phủ, dùng để cải biến phong thủy cách cục của phủ đệ.

Thời gian mười ngày trôi qua thật nhanh.

Cuộc đấu khẩu đã hẹn cũng như ước định chuẩn bị bắt đầu tại Mai Hoa Trạch của Ngũ Mạch.

Tại cổng Mai Hoa Viên, dưới tấm biển "Minh Nhãn Mai Hoa", dòng người vây xem nườm nượp không dứt, nhưng chẳng phải ai cũng có thể vào trong. "Lão Dương Nhân, lát nữa phải nhìn cho kỹ, không có thiệp mời quyết không được thả người vào." Những người được mời, ngoại trừ khách do Ngũ Mạch và Vương Vũ Hằng mời đến, phần còn lại đều do Cửu Môn bên này tuyển chọn.

Ví như Long Thân Vương, đại diện cho tiền triều, phụ trách ở lại Kinh thành trông coi hoàng lăng.

Tuy Thanh triều đã sớm diệt vong, nhưng nội hàm vẫn còn, dựa vào việc bán trộm cổ đổng trong kho cũng có thể bảo đảm cơm áo không lo.

Nhưng kho tàng rốt cuộc cũng có hạn, cuộc sống như vậy e rằng cũng chẳng kéo dài được bao lâu.

Không chỉ Long Thân Vương, ngay cả vị Bối Lặc ở Đông Bắc cũng nhận được tin tức đến góp vui.

Bối Lặc vừa thấy Long Thân Vương liền lập tức hành lễ: "Vương thúc, đã lâu không gặp, Vương thúc dạo này vẫn khỏe chứ?" "Nha!" Hai người duy nhất toàn trường mặc mãng bào bỗng nhiên tụ lại một chỗ, lập tức thu hút sự chú ý của rất nhiều người. "Vương thúc, nghe

nói gần đây phủ Thân Vương bị mất trộm, sao không gửi đồ vào Thập Nhất Thương?" Long Thân Vương trừng mắt: "Thập Nhất Thương kia có an toàn không?

Nếu lỡ có cái vạn nhất, ta làm sao..." Hiện tại toàn bộ gia sản, so với vị Bối Lặc này thì còn kém xa.

Bình thường xa hoa, đa phần đều là "phân lừa bóng lộn", chỉ được cái mã ngoài. "Đáng tin!" Bối Lặc thập phần tự tin: "Vị Long Gia kia là bạn tốt của tiểu điệt, từ khi ngài ấy mới vừa nổi danh, tiểu điệt đã quen biết.

Vị đó chính là người của Trương gia Đông Bắc, ngài cứ yên tâm đem đồ gửi vào." Nghe Bối Lặc mời mọc như vậy, Long Thân Vương cũng cảm thấy tựa hồ có chút đạo lý.

Trong phủ thời gian trước bắt đầu không ngừng xuất hiện việc đồ đạc bị đánh tráo.

Sớm đem đồ vật gửi vào Thập Nhất Thương cũng tốt, kịp thời giảm tổn thất.

Long Thân Vương và Bối Lặc an tọa.

Long Thân Vương nhìn về phía Hắc Nhãn Kính, hạ giọng hỏi: "Cái tên mang kính râm kia, ta nhìn sao thấy quen mắt thế?" "Vương thúc, đó là độc đinh của Nhị thúc ta, tính cách có chút cổ quái, gần đây đi theo bên cạnh Long Gia làm việc." Hắc Nhãn Kính bị Bối Lặc gọi tới. "Gặp Vương thúc sao không chào hỏi một tiếng?" "Vương thúc." Hắc Nhãn Kính cũng kiên trì chào một tiếng. "Nói cho Vương thúc nghe chút về lai lịch của vị Long Vương Gia kia xem, ta nghe bên ngoài đồn đại càng ngày càng huyền hoặc?" Bên ngoài đồn đại nào là Long Vương, nào là Cửu Môn chi thủ, danh hiệu quá nhiều khiến Long Thân Vương có chút không rõ ràng. "Tổ tiên vị Long Gia này đến từ Đông Bắc.

Ta ngẫu nhiên nghe được, năm đó Khang Hi gia có được một chiếc hộp đá khắc rồng (long văn thạch hạp), liền trong đêm triệu người Trương gia tiến cung.

Sau đó càng đem tất cả những người biết việc này toàn bộ diệt khẩu." "Tê ~" Long Thân Vương nghe đến đó, lập tức sờ sờ cổ mình. "Vậy thì, chúng ta cũng không nên biết bí mật này nha." "Hiện tại thì không sao rồi, Đại Thanh của chúng ta đâu còn..." Hắc Nhãn Kính cười gượng gạo. "Vương thúc, thực tế bí mật trong thạch hạp hiện tại đã không còn tồn tại, cho nên nghe một chút cũng không sao.

Trong thạch hạp ấy à, là một đứa bé sống từ thời Tây Chu đến tận bây giờ..." Hắn dần dần hạ thấp giọng. "Tây Chu?" Giọng Long Thân Vương lớn đến mức thu hút tất cả mọi người xung quanh. "Vương thúc, khẽ thôi." Long Thân Vương lập tức hạ thấp giọng: "Vậy chẳng phải đã sống hơn ba ngàn năm?" "Chính xác là ba ngàn năm, còn chuyện về sau thì ta cũng không biết nữa, phải hỏi người Trương gia.

Ngài là hậu nhân Ái Tân Giác La, ngay cả ngài cũng không biết, ta càng không có tư cách biết." Bối Lặc ở bên cạnh nghe xong cũng cảm thấy mở rộng tầm mắt.

Bất quá thạch hạp hiện tại đích xác vô quan khẩn yếu.

Ngay cả tộc quy Trương gia cũng đổi rồi, Đại Thanh cũng mất rồi. "Vương thúc, chuyện này cũng không thể tùy ý nói cho người khác." "Không lừa ta chứ?" Hắc Nhãn Kính thấy ông ta không tin, bèn chỉ về phía Đổng Xán vừa đi ngang qua. "Vương thúc đoán xem hắn bao nhiêu tuổi?" "Nhìn qua thì cũng xấp xỉ ta?" "Mười năm trước hắn đã làm đại thọ trăm tuổi rồi." Long Thân Vương đột nhiên đứng dậy. "Trăm, trăm tuổi?

Đùa kiểu này lớn quá rồi đấy?" Thấy ông ta không tin, Hắc Nhãn Kính đẩy kính râm nói: "Vương thúc, lúc đầu ta cũng không tin, nhưng

Trương gia thật sự không xuất hiện người già, thậm chí người trung niên cũng không có." Nhìn lướt qua, người Trương gia quả thật không có một ông già nào hiện diện.

Hầu như tất cả đều là thanh niên.

Bên cạnh có một cậu sinh viên khoa Truyền thông trường Đại học Thanh Bắc, nghe xong lập tức chạy tới. "Chào ngài, tôi là sinh viên khoa Truyền thông Đại học Thanh Bắc...

Phỏng vấn một chút được không?

Vừa rồi ngài nói chuyện có liên quan đến Thường Sa Long Vương Trương gia?" Bí mật về Thường Sa Long Vương nếu có thể đưa tin, đến lúc đó khẳng định sẽ thu hút sự chú ý của mọi người.

Lúc này, chỗ ngồi trước mắt mọi người đã tề tựu đông đủ.

Tượng Phạm Lãi được đặt ở phía sau tất cả các vị trí.

Là tổ sư gia được giới cổ đổng công nhận, đấu khẩu nhất định phải thỉnh Phạm Lãi.

Người của Ngũ Mạch nhìn về chín vị trí phía trước.

Thẩm Mặc - Thẩm lão gia tử chống gậy, đi đến trước mặt Trương Trạch: "Long Gia!

Dĩ vãng Mai Hoa viện là do chưởng môn nhân Ngũ Mạch ta, cũng là người có bối phận lớn nhất chủ trì, nhưng hôm nay...

Quý vi Cửu Môn chi thủ là Long Gia ngài đang ở đây, sự nghi chủ trì phải do ngài đảm nhận." Thấy Thẩm Mặc vừa mở màn đã cấp đủ mặt mũi, Trương Trạch cũng có cân nhắc của mình. "Thẩm lão khách khí rồi, ngài chủ trì lưu trình là thích hợp nhất." Hắn nhìn thoáng qua, hôm nay trong số những món đồ mang ra đấu khẩu, không thấy ngọc tỷ giả kia.

Đối với thái độ của đối phương, Trương Trạch trước mắt rất hài lòng.

Nhưng ngay lúc này, bỗng nhiên nghe thấy Hoàng Khắc Vũ kích động chạy vào. "Đại gia gia, đoàn khảo sát Nhật Bản đến rồi." "Đến rồi?

Ai mời?" Đoàn khảo sát hầu như đều có mặt tại hiện trường. "Thường Sa Cửu Môn danh bất hư truyền, tại hạ không mời mà đến, xin chư vị thứ lỗi." Thân ảnh Cừu Đức Khảo bỗng nhiên từ trong đội khảo sát bước ra.

Nhìn thấy Cừu Đức Khảo xuất hiện, người Cửu Môn đối với sự hiện diện của đoàn khảo sát một chút cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Sau lưng Cừu Đức Khảo là một người Nhật Bản tên Mộc Hộ Hữu Tam.

Trương Trạch hiểu rõ, trong nguyên tác, cá nhân người này là một người thực sự yêu thích văn hóa Trung Quốc.

Nhưng những kẻ sau lưng hắn lại là những tên cướp không hơn không kém.

Chương 266

"Tại hạ Giới Đại Phụ, đoàn trưởng đoàn khảo sát phong thổ Nhật Bản, vị này là học giả Nhật Bản Mộc Hộ Hữu Tam, cùng với bạn hữu phía Mỹ là tiên sinh Cừu Đức Khảo." Những kẻ này minh lý ám lý đều đang tìm kiếm quốc bảo Trung Quốc.

Trong tay bọn họ có một danh sách cướp đoạt, là những tên cường đạo, lược đoạt giả triệt để.

Nhìn Cừu Đức Khảo và đoàn khảo sát xuất hiện, sắc mặt người Cửu Môn có chút không được tốt. "Cừu Đức Khảo xuất hiện ở đây, chuẩn là không có chuyện tốt." "Không cần để ý." Đoàn khảo sát vừa tới, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân chỉnh tề.

Một chi quân đội đi tới, chia làm hai phái đứng rầm rập ngoài cửa, chừa ra một khoảng không gian trống trải.

Trần Ngự Lâu cưỡi ngựa đi tới.

Sau khi xuống ngựa, bên cạnh có người tự giác tiến lên đón dây cương. "Ta đến muộn sao?" "Thời gian của Đại Soái vừa vặn tốt." Hoa Mã Quải lập tức cười tiếp lời.

Sự xuất hiện của Trần Ngự Lâu khiến tất cả mọi người trong Mai Hoa trạch hầu như đều đứng dậy. "Không ngờ Trần Đại Soái cũng đến." "Nhìn bộ dạng này, Trần Đại Soái hẳn là vừa từ chiến trường chạy tới." Hắn đi thẳng một mạch đến vị trí Cửu Môn ở hàng đầu. "Trương Trạch huynh đệ, vi huynh đến muộn, mong lượng thứ." "Trần huynh đến vừa đúng lúc, đang đợi Trần huynh đây." Ánh mắt Trương Trạch nhìn về phía người Ngũ Mạch. "Còn không mau đi lấy ghế?" Dược Thận Hành lập tức sai người bê ghế.

Đoàn khảo sát tựa hồ nhiều thêm một người, khiến số ghế chuẩn

bị sẵn thiếu mất một cái.

Bị cắt ngang nghi thức, kế hoạch lại bắt đầu.

Thẩm Mặc tiếp lấy hương đã châm, mọi người tiến hành nghi thức tế bái tổ sư gia đơn giản. "Nhất bái, tế như tại." "Tái bái, tại Tinh thành." "Tam bái, Tinh thành động thiên địa, trung nghĩa mãn danh thành." Thẩm lão gia tử xoay người: "Vĩnh Lạc năm thứ mười tám, Thành Tổ hoàng đế hạ chiếu thiên đô, cải Bắc Bình Thuận Thiên phủ thành Kinh thành, phú hộ Giang Nam, thương nhân Sơn Tây, lưu dân các nơi bị cưỡng lệnh thiên di, sung thực nhân khẩu Kinh thành." "Ngũ Mạch chính là ở trong số đó.

Năm đó Ngũ Mạch chân ướt chân ráo đến, theo quy củ, khiêng tổ sư gia bái hội chư vị đồng nghiệp tại Kinh thành.

Ước hẹn đấu khẩu, năm chiến năm thắng." Thẩm lão gia tử một lần nữa đi về phía vị trí của mình. "Phá vỡ thiên cách, từ đó tại Kinh thành đứng vững gót chân.

Cũng có tòa đại viện Minh Nhãn Mai Hoa này." "Đến hôm nay, đã năm trăm năm dư rồi." Nói đến đây, trong lòng dâng lên một nỗi cảm thán. "Tuế nguyệt lưu chuyển, như kim Thường Sa Cửu Môn nhập chủ Kinh thành, lần này tranh không phải sinh tồn, mà là hợp tác.

Long Gia có lời, đấu khẩu các bằng bản sự, điểm đến là dừng." Nói xong hướng về vị trí của mình.

Vương Vũ Hằng đứng dậy: "Đa tạ Long Gia thưởng thức, Vương Vũ Hằng ta cũng là vì muốn chứng minh, mới đặc biệt hướng Ngũ Mạch phát ra khiêu chiến.

Trung Quốc bốn ngàn năm văn minh quả nhiên bác đại tinh thâm, hy vọng hôm nay..." "Sửa lại một chút." Vương Vũ Hằng đột nhiên vươn tay: "Năm ngàn năm văn minh." "Không không không." Giới Đại

Phụ dựng một ngón tay lên: "Theo nhà khảo cổ học để quốc chúng tôi khảo sát, ngay cả bốn ngàn năm cũng là miễn cưỡng, thậm chí có khả năng chỉ có hơn ba ngàn năm." Lời này vừa thốt ra, mọi người tại trường đều phẫn nộ trừng mắt nhìn Giới Đại Phụ.

Bất luận là phe nào, đều lấy văn hóa lão tổ tông để lại làm niềm kiêu ngạo.

Lời của Giới Đại Phụ chẳng khác nào trực tiếp vũ nhục lão tổ tông trong lòng họ. "Thứ không có kiến thức." Vương Vũ Hằng không khách khí chút nào mà đốp chát lại. "Văn hóa Trung Quốc bác đại tinh thâm, đừng tưởng học lỏm được vài câu tiếng Trung mà tự cho là hiểu lịch sử Trung Quốc." Thấy Vương Vũ Hằng lại dám đương chúng phản bác, sắc mặt Giới Đại Phụ trở nên phi thường khó coi.

Ngay khi Giới Đại Phụ định nói chuyện, bên cạnh đột nhiên có một thanh âm trực tiếp thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. "Giờ lành không còn sớm nữa, chẳng phải có thể bắt đầu rồi sao?" Trần Ngự Lâu tùy ý ngồi ở đó, lại mang đến cho người ta một loại cảm giác không giận tự uy.

Hắn vừa mở miệng, tự nhiên không ai dám tiếp tục xen ngang.

Đảo mắt nhìn Giới Đại Phụ, mấy câu nói nghẹn lại trong lòng, lại không có chỗ phát tiết, trong lòng nghẹn đến khó chịu.

Vương Vũ Hằng hướng về phía Ngũ Mạch chắp tay, nói: "Vậy thứ cho văn bối vô lễ." Lần đấu khẩu này chủ yếu là để đoán niên đại, xem chân ngụy. "Theo quy củ, năm cục ba thắng, các hiển thần thông." Theo tiếng trống vang lên, mấy người khiêng một chiếc rương đi lên đài.

Người của Vương Vũ Hằng từ trong rương bê ra một chiếc bình sứ thanh hoa.

Tuy nói là điểm đến là dừng, lại dùng ra tuyệt hoạt sở trường của Vương gia. "Trận thứ nhất, đồ sứ.

Mời Ngũ Mạch đoán đại." Chưởng nhãn đồ sứ là tuyệt hoạt của Dược gia. "Thanh hoa." Nhìn bình sứ thanh hoa này, Dược Thận Hành đối với loại đồ sứ này không thể quen thuộc hơn.

Trước khi Dược Thận Hành đi lên, Thẩm Mặc nói khẽ: "Chúng ta thỉnh đầu bếp, thử món thứ nhất là gì?" Dược Thận Hành bỗng nhiên bình tĩnh lại, đáp: "Khai vị cải trắng (bạch thái).

Càng đơn giản càng thấy công phu." Dược Thận Hành hít sâu một hơi, đi lên đài.

Mọi ánh mắt dưới đài đều nhìn chằm chằm vào Dược Thận Hành.

Hắn chăm chú nhìn kiện đồ sứ trước mắt, vươn tay chạm vào.

Lam trung phát hắc, tô nê bột thanh, thâm nhập thai cốt.

Trong lòng hắn đã có đáp án: "Minh, trọng tâm ổn, ôn nhuận hữu trạch, men trơn bóng, không có vỏ cam (quất bì).

Thân nhẹ không thấy khoản thức, Vĩnh Tuyên bất phân, không đúng, là gốm Vĩnh Lạc." Dược Thận Hành ngước mắt, thấy Vương Vũ Hằng nhếch khóe miệng. "Không đúng, có bẫy." Hắn nâng đồ sứ lên thi triển "Phi Kiều Đăng Tiên".

Hai tay thay nhau cảm nhận trọng lượng đồ sứ.

Vừa nhấc tay, một góc đồ sứ lập trên lòng bàn tay, cả chiếc bình sứ từ từ bắt đầu chuyển động.

Dược Thận Hành giơ đồ sứ lên đỉnh đầu, quan sát mặt men.

Cuối cùng, hắn đơn thủ đỡ lấy đồ sứ: "Mười chín cân hai lạng tám tiền, đời Minh." Nghe lời Dược Thận Hành, Trương Trạch thản nhiên nói: "Thua rồi." "Trạch Gia cũng hiểu đồ sứ?" Nhị Nguyệt Hồng

cự ly khá xa, cũng nhìn không ra thật giả của đồ sứ, chỉ có chút hiếu kỳ vì sao Trương Trạch biết. "Ta đối với đồ sứ cũng không phi thường am hiểu, nhưng ta hiểu Vương Vũ Hằng." Chỉ nghe trên đài Dược Thận Hành mới trầm giọng nói: "Đoán niên đại sao?

Vật này là đời Minh." Dược Thận Hành nhìn về phía mọi người.

Vương Vũ Hằng giờ phút này lại có chút đắc ý: "Yêu, Dược lão bản lúc lưu li Hán Liên Tảo mười tám gia điếm, cũng không giống như hiện tại cẩn thận như vậy." "Gần được rồi thì mau tiếp tục đi." Thấy Vương Vũ Hằng có chút đắc ý quên hình, Trương Trạch lập tức mở miệng nhắc nhở.

Không theo quy củ, hiện tại không thể trực tiếp nói ra đáp án.

Vì vậy tuy xung quanh có người nghi vấn, nhưng cũng không ai nói rõ.

Dược Thận Hành tiếp tục: "Bất luận là Minh sơ hay Vĩnh Lạc, đều là thứ đồ chơi không đáng tiền." Nói xong đi về phía bàn bên cạnh, dùng mực đỏ viết kết quả bỏ vào lò đốt, đem kết quả báo cho tổ sư gia.

Vương Vũ Hằng thấy kết luận đã định, mới đứng dậy: "Thanh văn vu thiên, kính thệ vu thần.

Dược lão bản, vậy có thể công bố đáp án rồi.

Mang lên." Theo một chiếc rương khác được khiêng lên, hai món đồ sứ thành bộ khác được bày lên bàn. "Nguyên tam kiện nhất a!" "Hắc yêu, Vương lão bản giữ lại một chiêu." Vương Vũ Hằng thao thao bất tuyệt: "Tín Châu Lộ Ngọc Sơn Huyền Thuận Thành Hương Đức Giáo Lý Kinh Đường Xã, phụng thánh đệ tử Trương Văn Tiến, hỉ thập hương lô hoa bình nhất phó, kỳ bảo hạp gia thanh cát, tử nữ bình an.

Chí Chính năm thứ mười một tháng tư, lương thần cẩn ký.

Chí Chính năm thứ mười một, Nguyên Huệ Tông tại vị, là Nguyên thanh hoa." Dược Thận Hành nghe Vương Vũ Hằng giải thích, trong đầu không ngừng suy nghĩ căn cứ lúc trước.

Trước mặt bao nhiêu người, thật sự nhìn lầm rồi.

Trương Trạch uống một ngụm trà.

Dược Thận Hành bản lĩnh là có, chỉ là quá khinh địch, không để Vương Vũ Hằng trong lòng.

Nhưng Ngũ Mạch nếu cứ thua mãi thì đối với hắn cũng bất lợi.

Cho thắng một cục để xuất đầu lộ diện cũng được rồi.

Thẩm Mặc lại bỗng nhiên đứng dậy, hướng về phía Trương Trạch cúi đầu: "Long Gia, vừa rồi Thận Hành vừa viết xong kết quả, ngài đã biết kết quả, xin Long Gia chỉ giáo." Trương Trạch nhìn về phía Dược Thận Hành: "Dược lão bản, không bằng lại thử xem trọng lượng?" Dược Thận Hành lúc này trong lòng vô cùng hối hận, sớm nên một lần nữa đoán lại niên đại đồ sứ.

Nhưng trên mặt Vương Vũ Hằng lại có chút hoảng hốt.

Dược Thận Hành lại một lần nữa thi triển Phi Kiều Đăng Tiên.

Đột nhiên mở mắt, khó có thể tin nhìn đồ sứ trước mắt: "Dân quốc chế tạo?

Dùng gạch chịu lửa mới có thể làm ra hiệu quả như vậy.

Chương 267

Ba món đều là đồ giả (nhạn phẩm)." Có được kết quả, hắn lập tức chắp tay hướng Trương Trạch trí tạ: "Đa tạ Long Gia giải hoặc." Vương Vũ Hằng bất lực nói: "Long Gia, ngài thật đúng là một chút mặt mũi cũng không cho a.

Trận tiếp theo." Trên đài bày ra một chiếc đỉnh thanh đồng hình vuông có mặt người.

Đỉnh như vậy, ở thời Dân quốc hầu như chưa ai từng thấy.

Tề Thiết Chủy đột nhiên hạ giọng hỏi Trương Trạch: "Trạch Gia, cái đỉnh này chẳng phải chính là bản thu nhỏ của cái đỉnh thanh đồng kia sao?" Kích thước đỉnh này không bằng một phần mười đỉnh thanh đồng mà Trương Trạch đoạt được ở Long Lĩnh, chỉ như một cái hương lô. "Nếu Ngũ Mạch đến cái này cũng nhìn không ra, ta thấy cũng không có tư cách cùng Cửu Môn ta hợp tác." Bán Tiệt Lý đối với món đồ này cũng có ấn tượng.

Hoàng Định Khôn đi lên đài, phản ứng đầu tiên là thanh đồng hương lô này căn bản không phải đồ chơi gì tốt.

Chưa bao giờ thấy thanh đồng khí dạng này.

Nhưng một giây sau bỗng nhiên cảm giác không đúng, ánh mắt theo bản năng nhìn về phía vị trí Trương Trạch.

Vì cẩn thận, hắn định thi triển "Đạp Tượng Quyết" thử một chút cái đỉnh thanh đồng này.

Thấy Hoàng Định Khôn do dự, chủ nhân thanh đồng đỉnh cười nói: "Mời Hoàng nhị gia thay ta đoán một chút niên đại của thanh đồng đỉnh này." Đối với việc Hoàng Định Khôn đột nhiên bình tĩnh lại,

ngược lại làm cho mọi người có chút ngoài ý muốn.

Hoàng Định Khôn người này tính cách thẳng thắn tự tin, nếu một kiện thanh đồng khí hoàn toàn chưa nghe nói qua đặt ở trước mặt, hơn phân nửa sẽ bị đoán là giả.

Nếu là trước kia thì cũng thôi, nhưng Vương Vũ Hằng nhìn chằm chằm đồ án trên thanh đồng đỉnh, đột nhiên phản ứng lại. "Nguy rồi, quên mất chuyện kia." Lúc trước Tân Nguyệt Phạn Điếm khai trương, hắn cũng tham gia.

Hoàng Định Khôn lúc này mới thu lại tính tình mở miệng nói: "Tích Vũ, thu cửu mục chi kim, chú đỉnh kinh sơn chi hạ, nhập sơn lâm xuyên trạch, yêu ma quỷ quái, mạc năng phùng chi, dĩ hiệp thừa thiên hưu.

Đây là đỉnh trong ấn tượng của ta.

Đa tạ Thường Sa Long Gia yêu thỉnh, để cho ta mở rộng tầm mắt, mới biết người xưa cũng biết đúc tạo thanh đồng đỉnh có đồ đằng mặt người." Lời vừa nói xong, hắn đột nhiên nín thở ngưng thần, sau đó dùng sức đạp một cước xuống đất tạo ra tần suất chấn động đối với thanh đồng khí.

Sức mạnh to lớn này cũng chỉ có người thân hình khôi ngô như Hoàng Định Khôn mới có thể làm được.

Chân phải liên tiếp đạp ba cái, rồi lại đổi chân.

Lại nghe thanh đồng khí trên bàn bắt đầu ong ong vang lên. "Lục phân kỳ kim, tích cư nhất.

Vị chi chung đỉnh chi tề." Người có thính lực tốt đều có thể nghe được âm thanh do thanh đồng khí truyền đến.

Ngay sau đó Hoàng Định Khôn đột nhiên dùng hai chân đồng thời dùng sức tiếp tục liên đạp hai cái.

Đây là tuyệt kỹ độc môn của Hoàng môn.

Đặt tay lên thanh đồng đỉnh cảm nhận tần suất bên trên, lại nhìn về phía lão đầu vừa rồi.

Trong lòng lập tức minh bạch. "Quả nhiên có trá." Minh khí loại này kỳ thực cũng không phải không có, nhưng lại cực ít xuất hiện, nếu quá tự tin sẽ rơi vào cạm bẫy của đối phương.

Thông qua phán đoán, hắn biết được niên đại đại khái của chiếc đỉnh. "Đoán niên đại là Tây Chu." Cụ thể hàm nghĩa mặt người thì không cách nào xác định, nhưng niên đại trong lòng đã có số.

Hắn nhìn về hướng Trương Trạch, thấy đối phương mặt mang mỉm cười, biết là đoán đúng rồi.

Lau mồ hôi lạnh trên trán, hắn đi sang một bên viết kết quả, phần biểu tế thiên.

Lão giả bên cạnh khâm phục bước lên: "Nhị gia không hổ là Nhị gia.

Đỉnh này tháng trước vừa mới xuất thổ từ An Dương, trước đó chưa từng có thanh đồng đỉnh tương tự hiện thế.

Nhưng ta cũng không đoán rõ cụ thể niên đại, ngài làm sao xác định là Tây Chu?" "Có một điểm sai rồi." Hoàng Định Khôn lập tức sửa lại lời của ông ta: "Đỉnh dạng này cũng không phải hôm nay mới xuất hiện.

Tại Tân Nguyệt Phạn Điếm chi nhánh Thường Sa, đang bày một tôn thanh đồng cự đỉnh có đồ án tương tự, so với cái này còn lớn hơn gấp mười lần." Mọi người lập tức nhìn về phía Doãn Tân Nguyệt - người thừa kế Tân Nguyệt Phạn Điếm, cùng với Trương Trạch bên cạnh.

Doãn Tân Nguyệt tùy tay lấy ra một tấm ảnh chụp, cười nói: "Chư

vị, tôn thanh đồng đỉnh của Tân Nguyệt Phạn Điếm là từ di chỉ Tây Chu, mộ chủ là con gái Chu Văn Vương.

Tây Chu thời kỳ đầu vốn có sùng bái đồ đằng mặt người, mặt người dùng để tế tự một loại nhện khổng lồ mang mặt người." Trần Ngự Lâu mở miệng nói: "Một tôn thanh đồng đỉnh kia lúc đầu xuất hiện dưới một mảnh hoàng thổ địa, khi đó ta và các huynh đệ thủ hạ đều có mặt." Nói xong đưa tấm ảnh cho mọi người xem.

Chỉ là nhện thì không có cách nào cho xem, nhưng tôn đỉnh trước mắt đích xác là tháng trước xuất thổ.

Tương đối ứng với tôn trong tay Trương Trạch, lại có Trần Đại Soái làm nhân chứng, vậy tự nhiên là thật.

Người trong nghề đều lòng dạ biết rõ, Cửu Môn làm nghề gì?

Đó là nhân vật lĩnh quân của giới đảo đấu.

Lời của Cửu Môn chi thủ và Trần Đại Soái làm bảo đảm, ai dám phản bác? "Được mở mang kiến thức.

Một cục này, ta bại cho Thường Sa Cửu Môn." Trong lòng Vương Vũ Hằng quả thực không ngờ giữa hai bên lại tồn tại liên hệ như vậy.

Theo tiếng trống vang lên, tiếp tục trận thứ ba.

Dưới sự chú ý của mọi người, trên đài đột nhiên bày ra một tảng đá kỳ lạ.

Chủ nhân tảng đá là Đinh lão bản, sắc mặt tái nhợt, cười ha hả nhìn đồ vật trước mặt được bày lên.

Vương Vũ Hằng nhìn kỹ một chút: "Thứ này... ta thật nhìn không ra." Thẩm Mặc sở trường mộc khí, thứ này nhìn giống một khúc gỗ. "Để ta." Hắn chủ động tiến lên, vươn tay nhẹ nhàng tiếp xúc bề mặt.

Trong tay cầm một chuỗi phật châu, chân chậm rãi lui về phía sau

vài bước.

Bỗng nhiên hai tay hợp thập, dùng lực đánh bay chuỗi hạt ra ngoài.

Mấy viên châu rơi trên người sư tử đá, phát ra thanh âm thanh thúy rồi bắn lên khúc gỗ kia.

Khấu khấu!

Thẩm Mặc căn cứ quỹ tích, đem từng viên đá theo quy luật đánh ra ngoài.

Giữa không trung bỗng nhiên xuất hiện hư ảnh phượng hoàng, một tiếng phượng minh thấm vào lòng người. "Thẩm gia tuyệt học Phượng Minh Quyết." Dược Thận Hành nhìn biểu tình của Thẩm Mặc, lại cảm giác có chút không ổn.

Thẩm Mặc cầm bút lông, lại chần chờ không thể hạ bút.

Hứa Nhất Thành bỗng nhiên đứng dậy: "Đinh lão bản, khối đồ vật trước mặt này là gì?" "Thứ này ta đoán không chuẩn." Thẩm lão gia tử cũng nhìn về phía Đinh lão bản: "Nhưng ngài mang món này đến, nếu ngài có thể nói ra ngô ra khoai, vậy ta nhận thua." Đinh lão bản cười ha hả: "Thẩm lão, ngài đức cao vọng trọng, hẳn là đã nghe qua 《Thái Bình Quảng Ký》 chứ?

Trong sách quyển hai trăm hai mươi chín có nhắc tới, Phương Trượng Sơn có một tên Loan Trĩ.

Phía đông có Long Tràng ngàn dặm, Ngọc Dao làm rừng.

Rồng thường đánh nhau ở chốn này, cao huyết như nước chảy.

Cao sắc đen, chạm đất cứng lại như sơn, có tử quang, có thể làm bảo khí." Nói xong ánh mắt hắn cũng nhìn về phía Trương Trạch: "Long Gia, mọi người đều gọi ngài là Thường Sa Long Vương, ngài bình phân xử xem, 'cao huyết sắc hắc giả, trứ địa kiên ngưng như tất,

hữu tử quang'.

Chẳng phải giống hệt cái gối đầu này của ta sao?

Gối đầu của ta, chính là Long Huyết Ngọc Dao." Nhìn trạng thái của Đinh lão bản, Trương Trạch bất lực thở dài một hơi. "Đinh lão bản, nếu bây giờ vứt cái gối đầu này đi, hoặc giả còn có thể sống thêm hai năm." Thẩm Mặc thấy Trương Trạch đi ra, lập tức nói: "Thỉnh Long Gia thỉnh xuất chân long, nhất biện long huyết chân giả." Trong quá khứ đích xác không có ghi chép rồng xuất hiện, nhưng sau khi Trương Trạch xuất hiện thì đã có.

Bất quá Trương Trạch lại nói: "Thứ sơ cấp như thế này, không cần thiết để Bạch Long của ta xuất hiện." Khi đi ngang qua Hứa Nhất Thành, hắn nhìn về phía y: "Nhất Thành, cậu là sinh viên Thanh Bắc, có cách nào tìm thiết bị trắc thí bức xạ không?" "Long Gia hoài nghi thứ này có..." "Đúng, có bức xạ, không những có mà còn rất mạnh." Tuy nhiên hắn cũng không lo lắng ảnh hưởng của loại bức xạ này.

Hắn đi lên trước, nhẹ nhàng gõ vài cái. "Trong tự nhiên, loại đồ vật có thể phát dị quang này, chư vị tốt nhất đều đừng để bên người.

Vật này cũng không phải long huyết, mà là mộc khối hóa thạch (gỗ hóa thạch).

Mời chư vị chờ một lát." Đinh lão bản nghe Trương Trạch nói vậy thì cuống lên, dù sao cũng là đồ gia truyền. "Long Gia, ngài không thể nói bừa, cũng phải đưa ra chứng cứ khiến người ta tâm phục khẩu phục chứ?" "Rụng tóc không phải do bẩm sinh chứ?" Trương Trạch nhìn cái đầu trọc lốc bóng loáng của hắn: "Đầu trọc chắc là từ sau khi ngủ cái gối này mới bắt đầu.

Dưới tác dụng của bức xạ, bước tiếp theo hẳn là bắt đầu rụng răng." Đinh lão bản đột nhiên sờ sờ răng hàm sau: "Sao ngài biết răng ta bị rụng?" Không bao lâu sau, Hứa Nhất Thành đưa một giáo viên

trong trường tới hiện trường, đồng thời mang theo báo chí tương quan.

Trong tay cầm máy đếm Geiger, bắt đầu tiến hành kiểm tra bức xạ đối với mộc hóa thạch.

Chương 268

Vị giáo viên đeo kính dày cộm, sắc mặt ngưng trọng tiến hành kiểm tra tỉ mỉ. "Quả nhiên có bức xạ, vượt chỉ tiêu hơn mười lần." Đinh lão bản khó hiểu nhìn bọn họ: "Thứ đồ chơi gì vậy?" "Đinh lão bản ngài trả lời ta trước, ngài có phải hay không thường xuyên chóng mặt buồn nôn, chảy máu chân răng?

Ngài có phải ngày thường luôn cảm giác mệt mỏi, bệnh vặt không dứt?" Đinh lão bản kích động nhìn Trương Trạch: "Long Gia, chẳng lẽ một thân bệnh tật của ta thật sự có liên quan đến cái gối đầu này?" Vị giáo viên lập tức lấy ra tờ báo: "Tôi là giáo viên vật lý Thanh Bắc, trong tay tôi có một phần báo chí đưa tin về một vụ án liên quan đến bức xạ xâm hại cơ thể người ở Mỹ.

Hiện tại đã chứng minh được thương tổn của bức xạ đối với cơ thể người, giống như trên báo nói.

Bức xạ gây hại, nhẹ thì chóng mặt buồn nôn, nặng thì giống như trên hình, tóc rụng sạch, người không bao lâu thì mất." "Người này giống hệt ta a!" Đinh lão bản lập tức hoảng sợ, liên tục ho khan: "Thảo nào, thảo nào ông nội ta chết sớm, cha ta cũng chết sớm, hóa ra đều do thứ này." Hắn vừa kích động liền quỳ rạp xuống đất lạy. "Đinh lão bản, làm gì vậy?" "Ta thay mặt liệt tổ liệt tông Đinh gia, cùng con cháu hậu đại cảm tạ Long Gia!

Nếu không phải hôm nay đấu khẩu, Đinh gia ta không biết còn bị tai họa bao nhiêu đời nữa!" Trương Trạch nói: "Đinh lão bản, thứ này tốt nhất dùng hộp chì đựng, tìm nơi núi sâu không người mà chôn, tránh để nó lại tai họa người khác." Sau khi tiễn Đinh lão bản đi, người Ngũ Mạch nhìn về phía Lưu Thập Tam Cô. "Thập Tam Cô,

thân thể bà có trụ được không?" Lưu Thập Tam Cô ho không ngừng, xua tay để Lưu Nhất Minh đi lên.

Vương Vũ Hằng cho người lấy ra bức 《Trì Đường Thu Vãn Đồ》 trong tay.

Trương Trạch từ xa nhìn thoáng qua, bỗng nhiên ra hiệu Giải Cửu cũng lấy ra một bức tranh trong tay. "Vương Vũ Hằng, trong tay ta cũng có một bức tranh, chi bằng cùng Lưu Nhất Minh so xem ai nhìn ra thật giả của bức tranh nhanh hơn." Bức tranh trên đài, Vương Vũ Hằng tự nhiên biết thật giả.

Rất nhanh có người bê ra một cái bàn khác.

Xem thử vị Vương lão bản dám dẫn đầu khiêu chiến Ngũ Mạch này rốt cuộc có bản lĩnh thật sự hay không.

Vương Vũ Hằng quen ẩn trong bóng tối chỉ huy, đứng ngoài cuộc, lại không ngờ bị đẩy lên đài. "Hợp tác với Cửu Môn, sau này cơ hội lộ mặt còn nhiều, phải tập cho quen." Trương Trạch liếc mắt một cái liền nhìn ra lo lắng của Vương Vũ Hằng.

Vương Vũ Hằng ở bên kia cùng Lưu Nhất Minh đồng thời triển khai quyển tranh trong tay.

Lúc nhìn tranh, hắn lập tức ngẩn người.

Cùng Lưu Nhất Minh hầu như đồng thời nói: "Giấy là giấy Phấn Tiên đặc cung của triều đình Bắc Tống.

Bức... cũng là Trì Đường Thu Vãn Đồ!" Buông cái giá xuống, dưới sự quan chú của mọi người, hắn đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Được xưng là Lão Triều Phụng đã lâu, đây là lần đầu tiên hắn lấy phương thức giám bảo xuất hiện trên loại đài này.

Bình thường đa phần chỉ ở dưới đài quan sát.

Hiện tại Hoàng gia đã triển lộ gia truyền tuyệt học, Thẩm gia Phượng Minh Quyết, Dược gia Phi Tiên Đoạn Kiều đều đã xuất hiện.

Chỉ còn lại Lưu gia và Hứa gia.

Hứa Nhất Thành dùng Hồ Nghi Quyết tự nhiên không cần phải nói, hoàn toàn trò giỏi hơn thầy, tính tình cũng thông minh hơn cha y một chút.

Giải Cửu hỏi: "Sư phụ, bức tranh kia lấy ở đâu ra vậy?" Trong tay Cửu Môn đa phần là minh khí, bức tranh Trương Trạch đưa nhìn qua được bảo tồn hoàn hảo, hoàn toàn không giống một món đồ lôi từ dưới đất lên. "Trương gia lão trạch." Trương Trạch thản nhiên nói.

Cả cái Trương gia lão trạch đều bị chuyển vào không gian Thao Thiết, nếu không lấy ra được mấy kiện cổ đổng ra hồn thì cũng là không thể nào.

Trương gia lớn như vậy, tổng có mấy người thích sưu tầm cổ đổng thư họa.

Những thứ này tự nhiên cũng thành tài sản của tộc trưởng Trương gia.

Một bức Bắc Tống Huy Tông Trì Đường Thu Vãn Đồ này chính là một trong số đó.

Lưu Nhất Minh dần dần khắc phục được sự khẩn trương: "Tranh Tống Huy Tông noi theo Thôi Bạch, Thôi Bạch lại thừa tự Từ Hi, cho nên cả bức tranh đều mang theo sự tươi sáng, cũng có hương vị hoang dã của Từ Hi.

Có được cái chân vận tả sinh tịch mịch của Giang Nam, đích xác giống bút tích của Tống Huy Tông." Ánh mắt cậu ta bỗng nhiên nhìn về phía Vương Vũ Hằng, thấy hắn vươn tay sờ về phía sườn quyển tranh, liền theo bản năng nhìn thoáng qua: "Một bức yết họa (tranh bóc

lớp)!

Chuẩn bị đồ vật." Đợi người Hồng môn đưa sáu khối băng bày ở dưới, bên trên đậy một tấm vải đỏ đặc chế.

Lại nhìn bên phía Vương Vũ Hằng, không cần băng, chỉ tìm rượu thuốc.

Thấy người Hồng môn ở bên cạnh, hắn nhíu nhíu mày: "Không quản được nhiều như vậy." Hắn trực tiếp dùng tay tiếp xúc dầu hỏa, hai tay bốc cháy, hơ nóng trên bề mặt giấy.

Lại dùng tay cảm tri phán đoán nhiệt độ xem có làm hỏng bản thân bức tranh hay không.

Lưu Nhất Minh bên cạnh đem rượu mạnh phun lên bề mặt, trực tiếp châm lửa.

Ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, nhìn như hung mãnh lại không làm tổn thương bản thân quyển tranh.

Ngay sau đó song phương đồng thời dùng một cây kim xỏ chỉ, đâm vào trong vải, dùng sợi chỉ nhỏ ở giữa tách lớp yết họa.

Hai người muốn so chính là tốc độ bóc tranh. "Nhất Minh đứa nhỏ này có tiền đồ!" "Chỉ là thủ pháp của Vương Vũ Hằng quá mức thành thục, Nhất Minh đứa nhỏ này xem ra khó thắng." Lưu Nhất Minh vững vàng bóc ra ba lớp tranh.

Vương Vũ Hằng tuy rằng tốc độ nhanh hơn, lại thắng ở tuổi tác lớn hơn, kinh nghiệm sung túc hơn.

Hắn am hiểu tất cả tuyệt học trong Ngũ Mạch trừ Hồ Nghi Quyết của Bạch môn, bao gồm cả bộ tuyệt kỹ vừa rồi của Lưu Nhất Minh.

Nhưng hắn cố ý che giấu một bộ phận.

Trong số những người có mặt, ngoại trừ cao thủ chân chính, hầu

như không mấy ai có thể nhìn ra vấn đề. "Tầng thứ ba." Mọi người thấy Lưu Nhất Minh bóc ra hai lớp, đem lớp tranh cuối cùng lộ ra.

Trương Trạch cũng nhìn lên trên đó một cái.

Sở dĩ để Vương Vũ Hằng bóc tranh là vì coi trọng kỹ thuật của hắn.

Bóc ra xong còn có thể gắn lại như cũ.

Nhìn hắn chăm chú vào bức tranh, bộ dáng yêu thích không buông tay.

Hứa Nhất Thành miệng nói khẽ: "Tranh thật lộ ra rồi." Đây chính là chân tích của Tống Huy Tông, giá trị của nó có thể thấy được.

Hoàng Định Khôn kích động hô to: "Hảo tiểu tử, không hổ là giống nòi Lưu gia!" Khán giả dưới đài kích động: "Bóc ba lớp?

Đảo trang phiếu?

Lợi hại nha, trên đời thật sự có công phu như vậy?" Long Thân Vương nhìn chằm chằm những thứ trên đài, đó là bảo bối trong kho nhà mình. "Bức tranh này xem ra đáng giá bao nhiêu tiền?

Nếu là cái thanh hoa phía trước kia, giá trị lại được bao nhiêu?" "Vương thúc, những thứ trong phủ ngài đều là từ vương cung đại nội, kiện nào kiện nấy đều giá trị liên thành.

Nếu đặt tại Tân Nguyệt Phạn Điếm đấu giá, ít nhất hai mươi vạn." "Hai, hai mươi vạn?" Long Thân Vương suýt chút nữa kích động đứng dậy.

Nhiều người phát giác ra chân tích, Lưu Nhất Minh lại ở trên giấy viết xuống chữ "Chân".

Đang lúc sắp đốt giấy tế thiên, bỗng nhiên cậu nhìn về phía bức yết họa bên cạnh.

Ánh mắt rơi vào lạc khoản cuối cùng. "Vốn dĩ phải là chân tích của Tống Huy Tông!" Cậu nhìn về phía bức tranh đã bóc, ánh mắt dừng ở chỗ lạc khoản. "Kém một hơi." Sau khi xác định, cậu lập tức viết lên chữ "Phỏng" (Giả), đốt giấy tế thiên. "Tống Huy Tông khi vẽ bức tranh này, sự bất lực của hiện thực và tính cách bản thân đang kịch liệt va chạm.

Cho nên cả bức tranh tuy ở ngoài sự hoang dã, lại mang theo một cỗ vặn vẹo cuồng phóng.

Người mô phỏng hầu như đã đạt đến trình độ thần biến, nhưng tinh khí thần đã tiết, tuy rằng đạt được thần vận và cốt giá của Tống Huy Tông, nhưng khó có thể cùng phong cách cả bức tranh hình thành thống nhất.

Đây là sơ hở duy nhất." Bỗng nhiên có người chỉ về bức tranh bên cạnh: "Vậy bức tranh trong tay Vương lão bản kia thì sao?" Vương Vũ Hằng nhìn bức tranh trong tay: "Bức tranh này cùng bức kia, ngoại trừ lạc khoản, hầu như đều đạt đến sự nhất trí.

Nếu là giả, vậy thì kỹ thuật của người mô phỏng đã đăng phong tạo cực." Nói xong, tự hồ lại đang tự khen mình. "Ta đoán định là thật." Nói xong, hắn viết đáp án lên giấy, đem giấy thiêu hủy.

Dưới đài lập tức truyền đến tiếng vỗ tay.

Có thể nhìn thấy một cao thủ đã không dễ, hôm nay thấy hai người, cũng làm cho mọi người hiểu được nguyên nhân Trương Trạch coi trọng Vương Vũ Hằng.

Từ nay về sau, vị trí của Vương Vũ Hằng trong giới cổ đổng đã vững.

Nhưng nâng hắn lên không phải mục đích, khiến hắn hoàn toàn vì mình hiệu lực mới là mục đích của Trương Trạch.

Chương 269

Vương Vũ Hằng nếu bị trừ khử, Lão Triều Phụng vẫn sẽ tiếp tục xuất hiện.

Chỉ có đem hắn khống chế trong tay, mới có khả năng lớn nhất đem hết thảy tình huống ngoài ý muốn nắm trong tay. "Ta tuyên bố, năm cục ba thắng, Ngũ Mạch thắng cuộc." Tâm tình Vương Vũ Hằng giờ phút này phi thường phức tạp.

Hắn vốn đại biểu cho "Tử Môn", muốn hủy diệt Ngũ Mạch, nhưng hôm nay lại biến tướng tạo thế cho Ngũ Mạch.

Khi mọi người chúc mừng Ngũ Mạch, người Cửu Môn cũng đứng dậy.

Tề Thiết Chủy nhìn về phía Trương Trạch hỏi: "Long Gia, Vương Vũ Hằng nhìn qua cũng không phải nhân vật đơn giản, chúng ta có thể khống chế được sao?" "Ta tự nhiên có cách." Trong tay Trương Trạch biện pháp không chỉ có một.

Đầu tiên là cổ thuật, có thể tẩy não đối phương, đồng thời cũng có thể thích lượng thay đổi ấn tượng của đối phương đối với mình.

Lấy cách này có thể có được sự trung thành, là phương pháp đơn giản nhất.

Thứ hai là huyết mạch, nhưng lúc đó hắn không định dùng cho Vương Vũ Hằng.

Tề Thiết Chủy đi đến trước mặt Vương Vũ Hằng. "Vương lão bản, chi bằng để ta tặng một quẻ như thế nào?" "Nguyên Kỳ Môn Bát Tề Bát Gia." Vương Vũ Hằng cũng từng nghe nói về vị trước mắt này.

Bên cạnh Trương Trạch cũng đi tới. "Long Gia!" Trương Trạch ra hiệu Tề Thiết Chủy gieo quẻ.

Tề Thiết Chủy ném quẻ phù vào quy giáp, gieo một quẻ ngay trước mắt. "Khảm quái?

Tê, nhị khảm tương trọng.

Dương hãm âm trung.

Hiểm hãm chi ý.

Hiểm thượng gia hiểm.

Trùng trùng hiểm nan." "Vương lão bản, gần đây ngài sẽ có đại kiếp, có nguy hiểm vẫn mệnh...

Lưu lại Kinh thành tất chết không nghi ngờ, chỉ có rời đi mới có thể sống." Vương Vũ Hằng nhìn chằm chằm quẻ tượng. "Kỳ thực đơn giản, ta xem tướng mạo, người bình thường đều mang mặt nạ, nhưng ngài lại có ba tầng.

Giống như bức yết họa kia, đợi chân tích xuất hiện, cũng đại biểu ngài thua rồi." Một câu nói như sét đánh, Vương Vũ Hằng lập tức minh bạch hàm nghĩa trong lời nói.

Chỉ có đi theo Cửu Môn mới có thể sống?

Về phần lời của Tề Thiết Chủy, đối phương mới đến Kinh thành, hắn và y chỉ có duyên gặp một lần.

Vương Vũ Hằng tìm không ra lý do đối phương lừa gạt mình.

Hắn cũng hiểu rõ Cửu Môn, đối với vị Bát Gia tinh thông Kỳ Môn Bát Quái này, tại thành Trường Sa đoán cực chuẩn.

Nhưng thông thường đều chỉ tặng quẻ.

Hễ là ở tại cửa hàng của y, mua một món đồ, Tề Thiết Chủy liền

miễn phí tặng một quẻ.

Nếu đặt ở kiếp trước của Trương Trạch, kia tự nhiên là thỏa thỏa giang hồ lừa đảo.

Nhưng tại cái thế giới này, có chút đồ vật xác thực làm cho người ta không thể không tin.

Ngay cả dự tri tương lai đều có khả năng phát sinh, càng đừng nói chỉ là bói toán. "Xin Bát Gia cứu ta." Vương Vũ Hằng lập tức hư tâm cầu giáo.

Bán Tiệt Lý ngồi tại trên xe lăn để người đẩy tới.

Vừa rồi cử động của Tề Thiết Chủy, hắn đều nhìn ở trong mắt.

Nhìn thoáng qua Vương Vũ Hằng: "Không sai, có tư cách cùng Cửu Môn hợp tác." Đối với lời bình của Bán Tiệt Lý, Vương Vũ Hằng lập tức tỏ vẻ cảm tạ.

Bất quá Bán Tiệt Lý phất phất tay: "Một núi không dung hai hổ, sự tồn tại của ngươi càng thích hợp tại ám chỗ." Đối với Vương Vũ Hằng chỉ đơn giản tìm hiểu, Bán Tiệt Lý đã đưa ra đánh giá chuẩn xác.

Hoắc Cẩm Tích thấy Bán Tiệt Lý khó được mở miệng bình luận một người, liền đi ra hoà giải: "Ngã đảo cảm thấy, vô luận Vương Gia hay là Ngũ Mạch, đều không sai, chỉ là am hiểu đồ vật bất đồng mà thôi." Trương Trạch hốt nhiên nói: "Có phải hay không chỉ cần cho ngươi thời gian, không có thứ gì ngươi phỏng chế không ra?" Vương Vũ Hằng tự tin: "Không phải ta tự khoe khoang, dưới gầm trời này, không có đồ vật gì ta phỏng chế không được, đều chỉ là vấn đề thời gian." "Muốn chính là câu nói này của ngươi.

Chờ trở về lúc sau, ta đơn độc tìm ngươi." Trương Trạch ánh mắt nhìn về phía bốn phía mọi người Cửu Môn.

Lại thấy Ngô Lão Cẩu đang bị Cừu Đức Khảo cùng Giới Đại Phụ, Mộc Hộ Hữu Tam mấy người mời uống trà. "Lão Ngũ và đám người kia ở cùng một chỗ uống trà?" Tề Thiết Chủy nhìn cử động của Cẩu Ngũ Gia, tổng cảm giác không quá thích hợp.

Rốt cuộc những người này chính là thèm muốn bảo vật nhà mình.

Tại mảnh gia viên này phạm phải vô số tội hành không thể tha thứ. "Lão Bát, ngươi lại nhìn kỹ hẵng nói, Ngũ Gia mời uống chính là trà gì?" Cẩu Ngũ Gia thái độ rõ ràng chỉ đang qua loa lấy lệ.

Bị người làm phiền đến không có biện pháp, mới ra hạ sách này. "Quân Sơn Ngân Châm?

Ta nhớ rõ Ngũ Gia không thường mời người uống loại trà này." Quân Sơn Ngân Châm cũng là danh trà, nhưng Ngô Lão Cẩu bình thường rất ít mời người uống. "Ngũ Gia chỉ khi gặp người vô cùng chán ghét, mới có thể mời uống Quân Sơn Ngân Châm." Ngô Lão Cẩu người này không thích cùng người kết oán, ngay cả Quân Sơn Ngân Châm đều lấy ra, chứng minh cực kỳ chán ghét người trước mặt. "Nguyên lai là ý tứ này?" Tề Thiết Chủy trong lòng may mắn, không uống phải Quân Sơn Ngân Châm do Cẩu Ngũ Gia mời.

Người tại tràng hầu như đều không đi, tại hiện trường hàn huyên lẫn nhau.

Mấy vị chưởng môn Ngũ Mạch, toàn bộ đều chào hỏi. "Long Gia!

Thiên sắc cũng không còn sớm, Ngũ Mạch chư vị chúng ta, thỉnh Long Gia đến Túy Tiên Lâu tụ một lần, mong Long Gia nể mặt!" Lại thấy Hoàng Định Khôn trong tay ôm một cái hộp cổ quái.

Một bên có người đang chờ được chưởng nhãn. "Hoàng Nhị Gia trong tay cầm cái gì?" Hoàng Định Khôn cười ha hả đem cái hộp mở ra: "Ngược lại cũng không có gì, có người muốn ta giám định vật kiện

này, là một cái cành Thanh Đồng Thụ." "Chỗ nào có người hội đem thanh đồng chế tạo thành bộ dáng này?

Nói là từ một gốc cây thanh đồng bẻ xuống, quả thực hoang đường." Nhìn cành cây thanh đồng kia, Trương Trạch nhìn chằm chằm văn lộ phía trên.

Văn lộ mặt ngoài giống như cây thật, tại thế giới này Thanh Đồng Thụ hẳn là không ít.

Chỉ có Tần Lĩnh kia một gốc là lớn nhất.

Hắn hỏi: "Cành cây từ đâu tới?" Sau lưng một vị Lưu chưởng quỹ lập tức đi lên trước: "Hồi Long Gia, cành cây thanh đồng này là ta lần trước đi Tần Lĩnh thu đồ vật, từ trong tay một cái thôn dân địa phương tốn giá cao thu được.

Nghe người địa phương nói, thứ này là cái thần vật, chỉ cần mang ở bên người, muốn cái gì có cái đó." Nói xong liền hướng về phía Trương Trạch đưa tới. "Thỉnh Long Gia chưởng nhãn." Trương Trạch nhìn Lưu chưởng quỹ một chút, lại không có trực tiếp thân thủ. "Nhất Thành, có găng tay không?" Hứa Nhất Thành lập tức đưa qua một đôi găng tay cao su. "Long Gia, cành cây có vấn đề sao?" Bên cạnh không biết từ lúc nào, nhiều thêm một cô gái trẻ tuổi.

Nữ tử tên là Hải Lan Châu, cũng là sinh viên Thanh Bắc, trừ nàng ra còn có mấy cái học sinh, đều chịu Hứa Nhất Thành mời xuất hiện tại hiện trường.

Vừa rồi lên tiếng dò hỏi.

Nàng gần đây đang nghiên cứu có quan hệ văn minh ngoài hành tinh, sau khi nhìn thấy tôn Nhân Diện Thanh Đồng Đỉnh kia, lại nhìn cành cây thanh đồng trước mắt này, liền cảm thấy trong đó chỉ sợ cất giấu huyền bí không thể tư nghị.

Trương Trạch không nói chuyện, vươn hai ngón tay thon dài.

Tại trên cành cây nhẹ nhàng búng một cái. "Đinh ——" Thanh âm nhẹ nhàng như vậy, đốn thời sắc mặt mọi người bốn phía đều thay đổi.

Thanh âm tại không ngừng hồi dội lại.

Tiếp theo trừ bỏ người Trương gia, hầu như tất cả mọi người toàn bộ thống khổ che lấy đầu.

Trương Trạch ngón tay lại đặt ở phía trên, thanh đồng chấn động nháy mắt đình chỉ.

Thanh âm chung quanh cũng tức khắc biến mất.

Chương 270

Không biết một cái cành Thanh Đồng Thụ cụ thể có bao nhiêu cường đại năng lực vật chất hoá.

Nhưng hắn nhớ rõ, loại năng lực này, cần phải tiếp cận Thanh Đồng Thụ mới tương đối rõ ràng. "Tà vật?" Hoàng Định Khôn trừng mắt cành cây thanh đồng, lập tức lôi kéo người Ngũ Mạch lui lại.

Hứa Nhất Thành càng đem cành cây ném trên mặt đất, để mọi người rời xa thứ này. "Thứ này, sẽ không phải phía trên cũng có cái bức xạ ba kia chứ?" Lưu chưởng quỹ đốn thời ngây người.

Hắn chính là tốn giá cao tiền thu cành cây thanh đồng, lại không nghĩ rằng lưu lại một cái tai họa suýt chút nữa đoạn tử tuyệt tôn. "Lưu chưởng quỹ, cành cây thanh đồng này cũng không thể giữ lại.

Không bằng bán cho ta như thế nào?" Lưu chưởng quỹ không thể tiếp cận thứ này nữa, nhưng cành cây thanh đồng chính là gia nhập Vẫn Đồng và Tích tiến hành tỉ lệ đặc định chế tác thành Tích Thanh Đồng. "Tai họa này, ngài giữ lại làm gì?

Để ta hủy nó đi." Lưu chưởng quỹ hiện tại nhìn thanh đồng liền cảm thấy sợ hãi. "Kia đảo không cần quá hoảng trương, cành cây thanh đồng ta có biện pháp xử lý." Người đoàn khảo sát Nhật Bản, cũng cau mày nhìn xem bên này.

Nhất là Cừu Đức Khảo, tại sau khi phát giác đặc điểm của cành cây thanh đồng, đột nhiên thấp giọng nói với Giới Đại Phụ bên người: "Cành cây thanh đồng này, hẳn là do Vẫn Đồng trong truyền thuyết chế tác, bên trong cất giấu bí mật trường sinh." Dùng chính là tiếng Nhật, nhưng Hải Lan Châu lại nghe hiểu bọn hắn nói chuyện. "Ta nghe người đoàn khảo sát nhắc tới Vẫn Đồng, chẳng lẽ thứ này thật

sự do Vẫn Đồng chế tạo?

Nếu là như vậy, Nhật khấu có thể hay không lợi dụng loại Vẫn Đồng này, nghiên cứu vũ khí sinh hóa?" Hứa Nhất Thành là sinh viên Thanh Bắc, đối với mấy thứ vũ khí này nghe nói không ít.

Nhất là phía Nhật Bản, thậm chí có một chi đội ngũ, chuyên môn phụ trách nghiên cứu loại vũ khí này.

Nếu muốn nói như vậy, Nhị Nguyệt Hồng cũng hốt nhiên nhớ tới thành Trường Sa. "Chỉ sợ thật có loại khả năng này, lúc trước tại thành Trường Sa, liền có người Nhật Bản tại trong mỏ quặng, làm bí mật thực nghiệm.

Hiện tại để bọn hắn thấy được sự tồn tại của Thanh Đồng Thụ, chỉ sợ cũng sẽ đánh chủ ý lên cái cây này." Nhị Nguyệt Hồng nhìn về phía Trương Trạch: "Chúng ta cần phải làm chút gì đó, ngăn cản âm mưu của bọn hắn." Một cái cành Thanh Đồng Thụ xuất hiện, lại không nghĩ rằng, rước lấy nhiều chuyện như vậy.

Tình huống bốn phía lập tức đem Trần Ngự Lâu hấp dẫn tới. "Trương Trạch huynh đệ, bên này tình huống thế nào?" "Trần huynh, để người Ngũ Mạch trước bất động thanh sắc cho mọi người rời đi trước." Nói xong cầm lấy cành cây thanh đồng, đưa cho Lưu chưởng quỹ năm trăm đại dương.

Lưu chưởng quỹ lại ngàn vạn lần không dám thu thứ này. "Long Gia, ngài là đại ân nhân của Lưu gia ta, ta nào dám trái lương tâm thu tiền!" "Lưu chưởng quỹ, hiểu lầm, thứ này cùng mộc hóa thạch của Đinh chưởng quỹ bất đồng." Trương Trạch đem cành cây thanh đồng đưa qua muốn hắn lại nhìn xem, ai ngờ Lưu chưởng quỹ đánh chết không dám lại tiếp.

Thậm chí người Ngũ Mạch, cũng hầu như đều không dám đi chạm vào thứ này. "Ảnh hưởng của cành cây thanh đồng là não bộ, nếu trực

tiếp dùng tay tiếp xúc, người sẽ xuất hiện ảo giác, lâu dần tinh thần sẽ xuất hiện vấn đề, nhưng không trí mạng..." Lưu chưởng quỹ đốn thời sợ đến mức tê liệt ngã xuống đất. "Trách không được, trách không được, con trai ta tiếp xúc cành cây, gần đây tinh thần có chút không bình thường, nguyên lai thật sự là vì nó." Trương Trạch nói: "Nếu tin được ta, cành cây thanh đồng này ta giúp ngươi xử lý." 【 Ký chủ tiếp xúc Thanh Đồng Thụ, bắt đầu bị năng lượng Thanh Đồng Thụ xâm nhập, vì kiểm tra tố chất tâm lý ký chủ, thỉnh dùng lý do hợp lý triển khai năng lực vật chất hoá. 】 Nhìn chằm chằm Vẫn Đồng trong tay, hốt nhiên phát hiện nơi mồ hôi của mình tiếp xúc, đích xác dung nhập sức mạnh Thanh Đồng Thụ.

Nhưng cảm giác loại sức mạnh này cũng không phải không gì làm không được.

Cái gọi là vật chất hoá, cũng có hạn chế thời gian.

Đợi mọi người tiễn bước Lưu chưởng quỹ, toàn bộ đều tụ tập tại thư phòng của Mai Hoa đại viện.

Thẩm Mặc đem thư phòng của mình cống hiến ra.

Chuyện Thanh Đồng Thụ quan trọng đại.

Trương Trạch đem cành cây bày tại trên bàn án. "Chư vị, ảnh hưởng của cành cây thanh đồng đối với người là vô hình, cành cây này hẳn là đến từ một gốc cây thanh đồng thật lớn." Hắn nhìn về phía Ngũ Mạch, phát hiện Vương Vũ Hằng không tại. "Vương lão bản đâu rồi?

Đem hắn cũng gọi tới." Tề Thiết Chủy nhìn chằm chằm cành cây thanh đồng trong tay Trương Trạch, lo lắng nói: "Phật Gia, thứ này nguy hiểm như vậy, ngài tốt nhất đem đồ vật chuyển đi nơi khác a?" Nhìn Trương Trạch hiện tại tinh thần trạng thái, hắn tổng có chút hoài nghi, Trương Trạch có phải hay không tiếp xúc cành cây thanh đồng,

sinh ra chứng mất hồn. "Ta đối với ảo giác có sức đề kháng nhất định, chư vị không cần thay ta lo lắng.

Sự tồn tại của Thanh Đồng Thụ quan trọng đại, vừa rồi các ngươi cũng thấy đấy, người Nhật Bản cũng chú ý tới gốc cây thanh đồng này, ta cần phải tại trước khi bọn hắn phát hiện, đem cái cây này mang đi." Không sai, đích xác không phải bảo hộ, là đem cả cái cây trực tiếp mang đi.

Cần thiết trực tiếp đi tới di chỉ nước Xá (Xá Quốc) sâu trong Tần Lĩnh, tìm được cái cây, cũng tiếp xúc toàn mạo, mới có thể đem cả gốc cây thanh đồng đều mang đi. "Cả cái cây đều mang đi?" Hứa Nhất Thành nhìn chằm chằm nhánh cây trước mắt, trong đầu hiện ra độ lớn của cả Thanh Đồng Thụ. "Nhìn kích thước cành cây, cả gốc cây, chỉ sợ ít nhất cũng có trăm mét cự đại đi?" Nhiên nhi Hải Lan Châu làm sinh viên Thanh Bắc, lại có cái nhìn khác. "Nhưng theo ta được biết, cành cây này không phải chuyên môn dùng làm ngụy trang lừa người sao?

Hiện tại dã luyện kỹ thuật, cũng căn bản tạo không ra thanh đồng khí lớn như vậy, càng đừng nói là tại cổ đại." Đối với nàng hoài nghi, Trương Trạch chút nào không cảm thấy ngoài ý muốn. "Không cần hoài nghi trí tuệ của lão tổ tông, hiện đại nhân làm không được, cũng không đại biểu cổ đại nhất định làm không được." Tuy nghe đích xác không thể tư nghị, nhưng sự tình người xưa có thể làm, thủ đoạn hiện đại thật đúng là vô pháp làm được.

Đừng nói hiện tại làm không được, chẳng sợ trăm năm sau vẫn như cũ khó có thể làm được. "Không tin?" Trong lòng ấp ủ lâu như vậy, chậm rãi điều chỉnh tâm lý trạng thái của mình.

Năng lực vật chất hoá mà Thanh Đồng Thụ ẩn chứa, cần người có tâm tư đơn giản mới có thể càng dễ dàng thực hiện.

Bởi vì người như vậy, càng dễ dàng tin tưởng hiện tượng vật chất hoá sinh ra.

Cho nên, muốn để Thanh Đồng Thụ thực hiện vật chất hoá, đầu tiên phải tin tưởng mình có thể đem đồ vật biến ra.

Nhưng không phải bằng không mà biến, cần thiết có logic nhất định.

Hốt nhiên từ trong y phục lấy ra một quả táo.

Quả táo tại thời Dân Quốc, phẩm chủng ngoại lai bắt đầu chiếm cứ thị trường, loại trái cây này xuất hiện tịnh không kỳ quái. "Ngài...

đang làm ảo thuật sao?" Hải Lan Châu nhìn quả táo trước mắt, đặt ở trước mũi ngửi ngửi: "Thật thơm, cái này có thể ăn sao?" "Thỉnh tùy ý." Nhiên nhi, Trương Trạch lời nói vừa xong, quả táo đột nhiên tại trước mắt mọi người bắt đầu xuất hiện hủ lạn.

Ngay sau đó cả quả táo tại trước mắt Hải Lan Châu, từ từ hư thối, thẳng đến cả quả táo toàn bộ hóa thành bột phấn. "..." Thẩm lão gia tử nhìn ngây người. "Long Gia, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" "Ảo giác, tư duy tất cả mọi người, toàn bộ đều chịu ảnh hưởng của cành cây thanh đồng." Hắn nhìn về phía Hứa Nhất Thành cùng Hải Lan Châu, hai người là sinh viên Thanh Bắc, năng lực lý giải sẽ càng cường một ít. "Đổi câu nói khác, sóng điện não của các ngươi, chịu ảnh hưởng và cành cây thanh đồng bảo trì cùng một tần suất, nhân thử sẽ nhìn thấy ảo giác mà chính mình cho rằng hợp lý." Tại sau khi giải thích, hai người cảm thấy phi thường hợp lý. "Long Gia cũng từng du học?" Tề Thiết Chủy đột nhiên nói: "Long Gia những năm đầu học không ít tri thức phương Tây, phía trước lúc nói chuyện tổng toát ra một ít từ ngữ ta nghe không hiểu.

Hiện tại nhìn sinh viên Thanh Bắc, ta phản đảo lý giải được.

Phương thức nói chuyện, cùng vị gia này của chúng ta, phi thường tương tự." Nghe Tề Thiết Chủy giải thích, Hải Lan Châu dữ Hứa Nhất Thành hốt nhiên có cảm giác người ngộ tri âm.

Ít nhất giải thích những thứ học tại trường học, đối phương sẽ không giống những người khác như vậy hai mắt mờ mịt. "Lần này dính dáng đến thanh đồng, ta cần Ngũ Mạch phái ra mấy người, hiệp trợ giám định." Ký nhiên đi tìm Thanh Đồng Thụ khắc không dung hoãn, dứt khoát liên thông bí mật trong đó cũng cùng nhau đi tìm ra.

Bên người hầu như đều là đảo đấu.

Muốn tìm Thanh Đồng Thụ cũng không khó khăn, nhưng muốn đoán niên đại, suy đoán tiền nhân hậu quả của cổ vật, cần thiết những người này.

Nhiên nhi đối mặt yêu cầu Trương Trạch đưa ra, mọi người Ngũ Mạch lại do dự.

Bởi vì vượt ra khỏi hợp tác lúc trước sở nói.

Thông thường tìm Ngũ Mạch hợp tác, đa phần đều là vì giám bảo.

Nhưng nếu muốn đi tìm kiếm Thanh Đồng Thụ, chỉ một cái cành cây suýt chút nữa đem người chỉnh điên, có thể biết nơi Thanh Đồng Thụ sở tại sẽ có bao nhiêu nguy hiểm.

Tại lúc mấy người do dự, Dược Thận hành lễ với Vương Vũ Hằng tức giận đến mức sắp sửa mở miệng. "Đại gia gia, không bằng ta toàn lực duy trì vị Vương lão bản kia đi trước?

Ngoài ra lại từ trong Ngũ Mạch tuyển ra một vị, như vậy cũng có sở giao đại." Thẩm Mặc lại mày nhíu chặt: "Loại chuyện này, tìm ai thích hợp?

Án lý thuyết có Long Gia tại, hẳn là sẽ không có nguy hiểm, nhưng sợ cái vạn nhất...

Lúc này quan hệ dân tộc đại nghĩa, nếu cự tuyệt, Ngũ Mạch sau này chỉ sợ cũng vô nhan tái đối mặt đồng hành Kinh thành..." Mấy vị chưởng môn nhân Ngũ Mạch đốn thời lâm vào lưỡng nan.

Chương 271

【 Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ. 】 【 Thưởng 1: Khai mở Minh Hồn Thuật, từ thế giới Dị Nhân. 】 【 Thưởng 2: Hoạch đắc Bôn Lưu Chưởng, từ thế giới Dị Nhân, khả đối với 60% lượng nước trong cơ thể người sinh ra cộng minh. 】 Nhìn như chỉ có một cái tuyển hạng, trên thực tế Bôn Lưu Chưởng kỳ thực cũng có lực hấp dẫn nhất định.

Có thể cùng nước trong cơ thể người hình thành cộng minh, nếu mang theo Thủy Linh Châu, hoặc hứa có tăng phúc cũng chưa biết chừng.

Cân nhắc tỉ mỉ sau, Trương Trạch chọn Minh Hồn Thuật.

Cái tên này nghe khả năng bình thường một ít, nhưng trên thực tế chính là Song Toàn Thủ không trọn vẹn.

Lữ gia của thế giới Dị Nhân, vì ẩn giấu sự thật có được Song Toàn Thủ, cố ý cải biến môn tuyệt kỹ này.

Đạo gia lý niệm vẫn luôn là tính mệnh song toàn. "Tính" đại biểu cho nhục thân, đồng thời cũng bao hàm "Khí" sở tu. "Mệnh" tắc chỉ đại linh hồn đối với ký ức chưởng khống.

Những Kỳ Kỹ này, đặc điểm lớn nhất, là những kỹ năng thường nhân cần khổ tâm tu luyện, bọn họ trực tiếp nhảy qua quá trình tu luyện.

Nếu Câu Linh Khiển Tướng nhảy qua quá trình luyện tập thỉnh Tiên gia, như vậy Song Toàn Thủ trực tiếp vượt qua quá trình tu luyện, trực tiếp sở hữu tuyệt đối thao tác quyền đối với thân thể và linh hồn.

Tỷ như, một người mất đi đôi tay, nếu trực tiếp sử dụng Song Toàn Thủ, có thể tùy tâm sở dục vì đối phương tái tạo ra một đôi tay.

Trong đó chỗ đáng sợ nhất, là tùy tâm sở dục tái tạo, chứ không phải khôi phục đôi tay nguyên bản.

Thân thể Trương Trạch đã sinh ra biến chất, nhưng bên người những người kế thừa huyết mạch của chính mình, chưa có biến chất.

Nhược sử xuất hoàn chỉnh Song Toàn Thủ, có thể phi thường dễ dàng cải biến tạng khí đối phương.

Thậm chí đạt tới tình trạng phá hư hệ thống tiêu hóa Lục Khố Tiên Tặc.

Án chiếu suy đoán của người khác, nếu luyện thành tất cả Kỳ Kỹ, kết quả cuối cùng, hoặc hứa đạt tới tình trạng "Thần" trong truyền thuyết.

Đương nhiên, những thứ này đều chỉ là suy đoán.

Sau khi đưa ra lựa chọn, Trương Trạch lập tức cảm thụ được thân thượng bất đồng.

Cái biến hóa này đang tiếp tục, rốt cuộc là một cái kỹ năng đặc thù có thể trực tiếp ảnh hưởng linh hồn người khác.

Có thể trực tiếp phục chế thậm chí sửa đổi ký ức của người khác.

Người đầu tiên Trương Trạch sửa đổi tư nhân, là Vương Vũ Hằng vừa mới đi vào cửa.

Đối phương thân là hậu nhân lão triêu phụng, muốn hắn hoàn toàn buông tha báo thù có điểm khó khăn.

Nhưng không thể không nói đích xác là cái nhân tài.

So với tính cách thiện lương của Hứa Nhất Thành, Vương Vũ Hằng càng nhiều thêm một cỗ ngoan kình (sự tàn nhẫn/cứng cỏi).

Người chết tại trên tay hắn đích xác không ít, nhưng trong Cửu Môn Bán Tiệt Lý trên tay cũng giết không ít người.

Trong nguyên tác Trần Bì gia nhập đệ tứ môn, càng là vì tìm kiếm một món đồ, trực tiếp đồ sát cả thôn người ta. "Suy xét kỹ chưa?

Ta trước mắt chỉ cần mang theo hai người là đủ.

Một cái am hiểu minh khí thanh đồng, một cái tắc cần tinh thông kim thạch ngọc khí." Đương Trương Trạch nói kim thạch ngọc khí thời điểm, mọi người bốn phía hầu như đều nhìn về phía Hứa Nhất Thành.

Kim thạch dễ hiểu, chỉ chính là kim loại và tảng đá.

Ngọc khí chỉ là thuận tiện.

Trong đó hổ phách tại trong cổ đổng, thuộc về bảo thạch.

Về phần thanh đồng khí càng dễ hiểu, chuyến này Thanh Đồng Thụ tuy rằng hỗn nhập Vẫn Đồng, nhưng tại trong phân loại y nguyên là thanh đồng.

Nhưng Hoàng Định Khôn lại có chút không có ý tứ đi lên trước. "Được hay không được một câu, đại lão gia niết niết nữu nữu (uốn éo/ngại ngùng) cái gì?" Bán Tiệt Lý nhìn trạng thái của hắn đốn thời giận không chỗ phát tiết.

Cửu Môn Giáp Lạt Bả toàn bằng tự nguyện.

Hầu như tất cả mọi người đều đem đầu treo tại lưng quần thảo sinh hoạt.

Tại người Cửu Môn xem ra, đám người Ngũ Mạch này sống quá thoải mái, mới có thể luyến tiếc mạng sống như thế. "Ta đi thôi, Hoàng Nhị Gia cần xử lý chuyện Ngũ Mạch, ta Vương Vũ Hằng nguyện tùy Cửu Môn đi trước." "Không phải tùy Cửu Môn, là tùy vị

gia này của chúng ta." Bán Tiệt Lý lập tức sửa lại lời hắn: "Bao quát Cửu Môn ta, những năm này có thể được phong quang như thế, cũng toàn bộ là dính quang của Trạch Gia." Đối với vì sao Cửu Môn sẽ có hôm nay, Bán Tiệt Lý vẫn luôn rất rõ ràng.

Hứa Nhất Thành chủ động nói: "Ta lập tức đi trường học xin nghỉ, cùng nhau đi tới Tần Lĩnh.

Chuyến này gặp được đồ vật, quan hệ trọng đại, ta có tuyệt đối lý do, muốn tại trước khi người Nhật Bản tìm được nó." Thấy Hứa Nhất Thành và Vương Vũ Hằng hai người chủ động mở miệng, Trương Trạch trong lòng thập phân hài lòng.

Nếu người Cửu Môn kỳ nhân đều là nhân tài chuyên tinh một môn, như vậy hai cái này là toàn tài. "Tài học của hai vị ở giữa sàn sàn như nhau, chuyến này liền xem biểu hiện của nhị vị." Hải Lan Châu tự biết không thể cùng nhau đi trước, nguyện ý nhưng người nhà cũng sẽ không nguyện ý. "Long Gia, manh mối thời điểm tìm được, có thể hay không để cho ta cũng tham dự trong đó, hoặc hứa có thể làm cho ta nghiên cứu văn minh ngoài hành tinh có sở phát hiện." Đối với cái gọi là văn minh ngoài hành tinh, thực tế bên trên vãng sau vài thập niên đều sẽ không có quá lớn phát hiện.

Bất quá Trương Trạch gật đầu đáp ứng.

Sau đó thuận miệng nói: "Nếu gặp khó khăn, có thể suy xét tạm thời tới Thập Nhất Thương kiêm chức." Này đảo làm cho hắn nhớ tới Bạch Hạo Thiên trong nguyên tác.

Tựa hồ cũng là vì trốn tránh hôn nhân bao bạn, mới gia nhập Thập Nhất Thương.

Đương nhiên, khu vực hạch tâm người thường vô pháp gia nhập.

Đối với việc này đặc ý gia nhập hạng mục điều tra bối cảnh.

Muốn gia nhập người khu vực hạch tâm, tắc cần trải qua xét duyệt nghiêm khắc hơn.

Hải Lan Châu tuy không biết vì sao, lại cũng không trực tiếp cự tuyệt.

Về phần kỳ nhân Ngũ Mạch, cái nên hợp tác thì phải hợp tác.

Trong Cửu Môn, Hoắc gia, Lý gia đều dự định tạm thời lưu tại Kinh thành, phối hợp sản nghiệp Trương Trạch, kiến lập bàn khẩu (địa bàn làm ăn).

Đến lúc đó cho nhau cũng có cái chiếu ứng.

Hồng Cô Nương sắp đến ngày dự sinh, Trương Trạch đem Chá Cô Tiếu cưỡng ép lưu tại trong nhà.

Lại ngoài ý muốn nghe nói, Nha Đầu cũng có thai trong người.

Trương Trạch vừa nghe liền định cự tuyệt Nhị Nguyệt Hồng đồng hành. "Nhị Gia, đoạn thời gian này, nên hảo hảo bồi bồi phu nhân mới đúng a!

Chuyện hạ đấu, ta tìm người khác là tốt rồi." Nhị Nguyệt Hồng tán đồng gật gật đầu, tại trong lòng lại có ý tưởng khác.

Nghiêm túc nói: "Nếu không biết cũng Thôi, hiện tại đã biết, chuyến này ta lý đương tận một phần lực.

Sau chuyến Tần Lĩnh, trong thời gian ngắn ta hẳn là sẽ không lại tham dự bất luận hành động hạ đấu nào." "Ngược lại là Trần Bì, tiểu tử này gần nhất có điều thu liễm, tính cách kém chút, nhưng thực lực là có." Thuận miệng nhắc tới một câu cái kia đồ đệ Trần Bì không nên thân.

Đem đồ đệ mình đề cử ra, Trương Trạch cũng có thể lý giải, nhưng dùng hay không quyền chủ động ở trên tay hắn.

Trần Bì không giống trong nguyên tác như vậy, sư nương còn tại, sẽ cùng Nhị Nguyệt Hồng ước thúc hành vi của hắn.

Đối với dự định của Nhị Nguyệt Hồng, Trương Trạch nói: "Nhị Gia đã khăng khăng muốn đi, ta cũng không tốt ngăn cản." Lời vừa nói xong, quay đầu nhìn lại, Phong Tư Bắc đi ra xuất hiện ở bên cạnh.

Chắp tay thi lễ: "Long Gia, hài tử học văn, tuy thiên phú không tồi, rốt cuộc không đủ hỏa hầu, chuyến này ta tùy ngài đi một chuyến.

Địa Tiên Thôn hung hiểm vạn phần, không có kinh nghiệm hạ đấu, đến lúc đó chỉ sợ cũng chưa chắc có thể đi vào." Tác vi truyền nhân Quan Sơn Thái Bảo, đệ lục môn tại trong Cửu Môn vẫn luôn là tồn tại phi thường thần bí.

Ngồi trên vị trí đệ lục môn, cũng tịnh phi lãng đắc hư danh.

Có đạo là ở tại vị mưu này chính.

Quản lý đệ lục môn cũng có một bộ, đem Quan Sơn nhất mạch kinh doanh và đảo đấu lý niệm, toàn bộ dùng tại mặt trên.

Nhất là những năm này tuổi tác buông xuống, càng dần dần phát hiện tại phương diện đảo đấu không đủ.

Chương 272

Bắt đầu chủ động gia nhập đông đảo hành động đảo đấu.

Tề Thiết Chủy thấy Phong Tư Bắc cũng gia nhập Giáp Lạt Bả, tân kỳ nói: "Người khác đều nói, Cửu Môn Lục Gia thần quỷ khó lường, một tay Quan Sơn Chỉ Mê Thuật xuất thần nhập hóa, không nghĩ tới lần này có thể có hạnh nhìn Lục Gia ra tay." "Ký nhiên người cơ bản xác định, sau khi trở về liên hệ huynh đệ Tá Lĩnh, mang ba trăm người." Trong nguyên tác đi tới di chỉ nước Xá thuận lợi, là bởi vì bị người đào ra thông đạo.

Trương Trạch cũng hốt nhiên nhớ tới, chuyến này, lại là tại trước khi tất cả mọi người đi.

Chỉ sợ là sau "Bất Ngôn Kỵ", nhóm người đi vào đầu tiên.

Sự tồn tại của Bất Ngôn Kỵ, quân phiệt Vân Quý Trương Cao Nguyên hiện tại, không chuẩn đã tìm được trong tuyệt địa nơi Bất Ngôn Kỵ táng thân.

Đại khái hai ngày sau, một đoàn người liền động thân, tại trên đường đi Tần Lĩnh.

Theo Trương Trạch thông tri, từ trong cuộc sống đơn giản ở Thập Nhất Thương, điều động ra ba trăm thành viên nguyện ý đi trước.

Huynh đệ Tá Lĩnh nhàn rỗi toàn bộ đều dũng dược báo danh.

Từ sau khi hoạch đắc Minh Hồn Thuật, Trương Trạch hai ngày nay vẫn luôn tại trong đầu luyện tập phương pháp sử dụng.

Trong lòng cũng có một cái ý tưởng lớn mật.

Nếu có thể đem một bộ phận ký ức sử dụng kỹ xảo đảo đấu, thực nhập vào trong tinh anh được tuyển ra từ Tá Lĩnh, có thể hay không tái

hiện phong thái Mạc Kim quân đoàn năm đó?

Minh Hồn Thuật hệ thống thực nhập, trực tiếp liền để cho bọn họ đạt tới tình trạng phi thường thông thạo.

Giống như từ nhỏ đã đang luyện tập, vô cùng quen thuộc.

Đồng lý, dùng phương pháp tương tự, đối với ký ức thủ hạ tiến hành sửa đổi.

Tại trong tiềm thức gia nhập trung thành cùng với những thứ khác.

Đồng dạng gia nhập kỹ xảo tương ứng, tự nhiên cũng không nói chơi.

Không cần mỗi người đều tinh thông Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Chỉ cần tinh thông Thanh Ô chi thuật cơ bản là được, điểm này trong ký ức Thanh Ô Tử có ký ức tương quan.

Kỹ xảo này, Cửu Môn thậm chí trong người Trương gia, chính là cái gì cần có đều có.

Nhưng loại sửa đổi này đầu tiên có phong hiểm nhất định cần thiết cẩn thận, bất quá xảy ra vấn đề cũng tịnh phi vô pháp bổ cứu, có thể sửa đổi lại.

Chỉ là loại thủ đoạn này, khó để thường nhân tiếp thụ.

Nhân thử chỉ giải thích là giáo dục tư tưởng, tối đa thành tẩy não.

Thực tế bên trên, khá hơn tẩy não đáng sợ nhiều.

Ngắn ngủi trong thời gian, trước đối với sủng vật bên người tiến hành thí nghiệm.

Năng lực Minh Hồn Thuật thuộc về Song Toàn Thủ, điểm này tại thế giới Dị Nhân đều có thể tìm được chứng cứ.

Thủ đoạn sửa đổi ký ức phục chế ký ức, có thể xưng nghịch thiên.

Bên người ban đầu nuôi nhím, cho thực nhập ký ức của mèo, gia tăng năng lực leo trèo.

Tam Thốn Đinh bên người Ngô Lão Cẩu, Trương Trạch thử cho thực nhập một bộ phận ý thức nguy cơ thuộc về con người.

Đề thăng tại thời điểm quan trọng, xử lý tình huống nguy cơ phản ứng trở nên càng nhanh.

Hầu như đều không có bất luận phản ứng dị dạng nào.

Ba trăm hơn người, trừ bỏ Ngũ Mạch Vương Vũ Hằng, Hứa Nhất Thành, Cửu Môn Nhị Nguyệt Hồng, những người khác toàn bộ bị Trương Trạch trực tiếp từ Không Gian Thao Thiết mang đi.

Nhất là Vương Vũ Hằng chung ái hí khúc, dọc theo đường đi thường xuyên cùng Nhị Nguyệt Hồng thỉnh giáo nội dung hữu quan hí khúc.

Đồ trung mấy người nghỉ ngơi một đêm, Trương Trạch liền sử xuất Minh Hồn Thuật, đối với ký ức Vương Vũ Hằng tiến hành rất nhỏ sửa đổi.

Điểm tình hoài ái quốc không cần thay đổi, một thế hệ lão triêu phụng nếu vẫn luôn như vậy, tương lai gia gia hắn cũng có thể ít phát sinh một ít sự tình.

Trọng điểm gia nhập chính là đối với mình trung thành, cùng với đối với tương quan bí mật bảo hộ.

Làm cho hắn nhớ tới Thiên Thụ (cây trời) trong truyền thuyết.

Cùng Minh Hồn Thuật hầu như có dị khúc đồng công chi diệu.

Nếu vị này, có thể thấy người sáng tạo Thanh Đồng Môn, chỉ sợ

cần thiết thời khắc chú ý, tránh cho ký ức của mình bị đối phương sở sửa đổi.

Trong nguyên tác, Tiểu Ca bất quá cùng đối phương đơn giản giao lưu mấy câu, tinh thần liền xảy ra vấn đề lớn.

Đối với Vương Vũ Hằng ký ức sửa đổi chi sau, kỳ thứ là Hứa Nhất Thành.

Tiến hành đơn giản kiểm tra, đồng thời cũng gia nhập tư tưởng không phản bội.

Nhưng tịnh không có sửa đổi quá nhiều.

Chỉ là vì để ngừa vạn nhất, cấp hai người hầu như sẽ không mang đến bất luận ảnh hưởng gì.

Chỉ là khi sự tình tương quan đến mình, đầu tiên bảo mật, tiếp theo tránh cho bị người Nhật Bản thậm chí Uông gia lợi dụng.

Chớp mắt đã tới chân núi dãy núi Tần Lĩnh.

Đem ba trăm người thả ra.

Trong đội ngũ, trừ bỏ người Cửu Môn và Tá Lĩnh, Kim Bàn cũng một mực bị Trương Trạch mang theo. "Chỉnh chỉnh ba trăm tinh anh cùng nhau tiến núi, đại trận trượng..." Hứa Nhất Thành nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi cũng bị chấn kinh.

Hơi hơi hồi thần, liền hỏi: "Long Gia, ngài lúc trước nói, chúng ta lần này muốn tìm Thanh Đồng Thụ, dữ Tần Lĩnh một dải từng xuất hiện văn minh nước Xá có quan hệ?" Về điểm này, kỳ thực Vương Vũ Hằng làm lão triêu phụng cũng có nghe thấy, nếu không cũng sẽ không tự tin chủ động yêu cầu cùng đi trước.

Thấy hắn có chuyện muốn nói, Trương Trạch ra hiệu Hứa Nhất Thành vấn đề này một lát nữa lại thảo luận.

Nhìn về phía Vương Vũ Hằng: "Ngươi có phải hay không có manh mối muốn cung cấp?" Tại trong ký ức của hắn, manh mối tương quan Tần Lĩnh, từng bị ghi lại tại một trương địa đồ tên là Hà Mộc Tập. "Thiếu gia chờ một chút." Vương Vũ Hằng từ trong hành nang tùy thân, tìm một hồi, từ trong đó tìm được một tấm bản đồ. "Thử vật tên là Hà Mộc Tập, thủ hạ của ta phí chín trâu hai hổ chi lực, mới tìm được." Trương Trạch không nghĩ tới, thứ này, thật đúng là ở trong tay Vương Vũ Hằng.

Vương Vũ Hằng lại tiếp theo giải thích: "Có người cầm thứ này tìm được người Vương gia ta, muốn ta cho người dưới tay phiên dịch văn tự phía trên." Lại nhìn thoáng qua mọi người, mới tiếp theo nói: "Người dưới tay ta để lại cái tâm nhãn, đem Hà Mộc Tập phục chế một phần." Nghe đảo đích xác giống sự tình thủ hạ lão triêu phụng sẽ làm.

Trương Trạch ra hiệu hắn tiếp tục nói tiếp.

Vương Vũ Hằng định định thần: "Người hoàn toàn hiểu Ách Văn phía trên, hiện tại khó tìm, nhưng đại khái ý tứ, ta cơ bản hiểu rõ.

Trong đó ghi lại đều là thời kỳ Bắc Ngụy, một chi quân đội chuyên môn đảo đấu tìm kiếm cổ mộ làm ra ghi chép, trong đó lớn nhất đều là ngôi cổ mộ thần bí kia, vị trí tại Tần Lĩnh chỗ sâu trong." "Lúc ấy Long Gia chính là bảo ta chuẩn bị đi Tần Lĩnh, ta trong lòng hâm mộ chỉ sợ cùng di chỉ nước Xá mà ta muốn tìm có sở quan liên, liền mang ở bên người." Đối với trực giác mẫn duệ của hắn, Trương Trạch tỏ vẻ phi thường tán thưởng. "Làm đúng lắm.

Hai người đích xác tồn tại quan liên, chi đội ngũ này ta cũng tại trong cổ thư nghe nói qua, gọi là Bất Ngôn Kỵ.

Một chi quân đội đảo đấu hoàn toàn do người câm tạo thành." Đem Hà Mộc Tập trong tay một lần nữa giao cho Vương Vũ Hằng.

Đồng thời cũng nhìn về phía Hứa Nhất Thành: "Nhất Thành, Hà Mộc Tập sự quan trọng đại, ngươi thử xem cùng Vương Vũ Hằng cùng nhau tìm ra bí mật trong đó." Hắn xoay người đi hướng đội ngũ ba trăm người mang đến.

Những người này đứng tại nguyên địa hồi lâu, tại bên người đồng thời đi theo còn có Tiểu Ca, Trương Hải Khách, Trương Tiểu Ngư, Trương Hải Kỳ.

Những người khác, Trương Trạch để bọn họ tiếp tục ám trung hỏi thăm tình báo.

Nếu đều đi theo ra, sự tình không có người đi làm, sẽ làm lỡ an bài quan trọng. "Trương Tiểu Ngư." Trương Trạch đem Trương Tiểu Ngư trước đó vẫn luôn đi theo Trương Khải Sơn gọi ra.

Trên người hắn tập quán tính mặc quân trang, tập quán dưỡng thành tại trong quân đội làm cho nhất ngôn nhất hành đều phù hợp đặc chế quân nhân. "Ta cần một bộ phận ký ức huấn luyện quân đội của ngươi." "Không thành vấn đề, ký ức của ta ngài có thể tùy ý sử dụng." Trương Tiểu Ngư sắc mặt không có bất luận biến hóa nào.

Phảng phất kia căn bản không phải ký ức của hắn giống nhau.

Đồng thời, Trương Trạch nhìn về phía ba trăm huynh đệ đến từ Tá Lĩnh.

Đối với mọi người lớn tiếng nói: "Chúng vị huynh đệ!

Ta gần nhất vừa từ một vị kỳ nhân nơi đó, học được một loại thủ đoạn đặc thù có thể tăng cường thực lực.

Sử dụng lúc sau sẽ trình độ nhất định cải biến linh hồn của các ngươi, nguyện ý nếm thử huynh đệ, tiến lên một bước." Theo Trương Trạch thoại âm vừa dứt, đột nhiên ba trăm người đồng thời tiến lên một bước. "Ta nguyện ý biến cường." "Ta cũng nguyện ý." "Ta tin

tưởng Trạch Gia sẽ không hại chúng ta!" "Ta cũng..." Mọi người quyết định xuất khí nhất trí.

Chương 273

Lại nhìn cảnh tượng này, mọi người Cửu Môn và Trương gia đối với cỗ ngưng tụ lực này cảm thấy chấn hám.

Nhất là Trương Tiểu Ngư bị phục chế ký ức. "Hảo, thỉnh chư vị huynh đệ xếp hàng." Hạng năng lực này đối với Khí tiêu hao rất lớn.

Trong thế giới Dị Nhân, cũng không có xuất hiện cử động sửa đổi ký ức người khác số lượng lớn như vậy.

Nhiên nhi Trương Trạch ỷ vào Lục Khố Tiên Tặc và Thủy Linh Châu cung cấp đại lượng "Khí".

Bắt đầu đại công trình thực nhập ký ức.

Chỉ là lần đầu tiên thực nhập, sẽ xem xét phản ứng của mọi người.

Về sau sẽ tiếp tục nếm thử phục chế kỳ kỹ năng khác.

Dùng cái này bồi dưỡng một đám cao thủ chân chính.

Kim Bàn nhìn tình cảnh này, đột nhiên nhớ tới mỗ loại khả năng.

Khẩu trung thấp giọng tự ngữ: "Chẳng lẽ vị Mạc Kim thủ lĩnh nhà ta, muốn tái hiện Mạc Kim quân đoàn thời kỳ Tào Ngụy?" “Tái lập Mạc Kim Hiệu Úy không tốt sao?” Phong Tư Bắc đột nhiên nói một câu bên cạnh, làm Kim Bàn giật nảy mình.

Vừa rồi ông nói nhỏ, vốn tưởng không ai nghe thấy, nhưng không ngờ Phong Tư Bắc lại ngồi ngay bên cạnh.

“Lục Gia, ngài nói chuyện đột ngột như vậy, dọa chết người ta rồi.” “Ta vẫn luôn ở đây, chỉ là Kim tiền bối không chú ý mà thôi.” Nhìn Trương Trạch đồng thời nâng cao thực lực cho ba trăm người,

trong lòng Phong Tư Bắc không khỏi nhớ đến Quan Sơn Thái Bảo mấy trăm năm trước.

Tuy rằng còn lâu mới bằng được trận thế to lớn khi xưa, nhưng ít nhất cũng là cao thủ như vân.

Cơ thể Trương Trạch bao quanh bởi khí, không ngừng mượn nhờ Thủy Linh Châu chuyển hóa.

Việc cấy ghép ký ức sắp hoàn thành.

Mấy người đứng tại chỗ một lát, từ từ bắt đầu cảm nhận.

Đột nhiên, tư thế đứng của hầu hết mọi người đều thay đổi, bắt đầu trở nên giống hệt Trương Tiểu Ngư.

Đó không đơn thuần là quân tư, mà là sự sao chép theo đúng nghĩa đen.

"Tộc trưởng...?" Trương Tiểu Ngư nhìn hình ảnh quỷ dị trước mắt, trong lòng có chút hoảng hốt.

Hắn không biết vị tân Tộc trưởng Trương gia trước mắt này rốt cuộc đã làm gì mà đồng thời khiến ba trăm người xảy ra thay đổi lớn như vậy.

Quân đội muốn huấn luyện tư thế đứng cho một người cần sự tích lũy ngày tháng lâu dài để hình thành ký ức cơ bắp.

Một bộ động tác, Trương Tiểu Ngư cũng không nhớ mình đã lặp lại bao lâu.

Vừa rồi chỉ mới trôi qua hơn một giờ, vậy mà đã khiến ba trăm người đồng thời làm được điểm này.

Người của phe Tá Lĩnh hầu hết đều xuất thân lục lâm, nói khó nghe một chút là đám ô hợp.

Nhưng khi biến thành một đội quân được huấn luyện nghiêm

chỉnh, thì khí thế sẽ trở nên hoàn toàn khác biệt.

"Không cần hoảng trương, thời gian trước ta có học được đạo thuật ở chỗ một vị đạo nhân thần bí." Trương Trạch nói: "Gọi là Minh Hồn Thuật, có thể sao chép một phần ký ức của ngươi cho bọn họ.

Yên tâm, ta chỉ sao chép những ký ức huấn luyện, những cái khác ta không động đến." "Nếu việc này thành công, đối với người Trương gia ở Vân Nam, ta cũng định dùng biện pháp này để nâng cao thực lực." Tính kỹ lại, việc tái thiết ở Vân Nam đã diễn ra được vài tháng.

Trong thời gian đó đều chỉ dùng điện đài giữ liên lạc, đồng thời dùng mật ngữ nội bộ Trương gia biên soạn một bộ mật mã để giao lưu.

Hiện tại Trương Trạch chỉ giao cho họ hai nhiệm vụ: tìm kiếm dấu vết hoạt động của người Uông gia, đồng thời tìm kiếm những người Trương gia đang thực hiện nhiệm vụ bí mật.

Những người này nếu không được gọi về kịp thời, thật sự sẽ cả đời canh giữ tại chỗ, chờ chết cũng sẽ không rời đi.

"Trương Tiểu Ngư!" Trương Trạch đột nhiên lớn tiếng gọi tên.

"Có thuộc hạ!" Trương Tiểu Ngư theo phản xạ có điều kiện đáp lại.

"Hiện tại mệnh lệnh cho ngươi dẫn đầu ba trăm người, bắt đầu tìm kiếm Giáp Tử Câu.

Một khi phát hiện nhân viên khả nghi theo dõi, lập tức bắt người, kịp thời báo cáo tình huống." "Rõ!" Trương Tiểu Ngư trước đó vốn luôn làm việc dưới trướng Trương Khải Sơn, những việc này sớm đã hình thành thói quen.

Động tĩnh bên này nhanh chóng thu hút ánh mắt của Hứa Nhất

Thành và Vương Vũ Hằng đang nghiên cứu Hà Mộc Tập.

Vương Vũ Hằng trừng lớn hai mắt: "Lệnh hành cấm chỉ, Trương gia vậy mà có một đội quân huấn luyện nghiêm chỉnh như thế." Nhìn cử động của những người trước mắt, ông lập tức nhận ra đây là tác phong quân đội, thậm chí còn hoài nghi những người này vốn dĩ xuất thân từ quân ngũ.

"Vương lão bản, đừng nhìn nữa, có anh em Tá Lĩnh soát núi, hẳn là sẽ nhanh chóng tìm được địa phương thôi." Tề Thiết Chủy cũng sán lại gần, nhìn Hà Mộc Tập trong tay Vương Vũ Hằng: "Thứ văn tự như tròng mắt chim này trên đời người nhận biết được không nhiều, thật sự có thể dịch ra sao?" "Tuy rằng không biết chữ Ách Văn, nhưng địa hình trên đó cũng có đánh dấu, đồng thời có một lượng nhỏ chữ Hán." Hứa Nhất Thành nhìn chằm chằm Hà Mộc Tập nói, đồng thời chăm chú nhìn văn tự bên trên.

"Nhưng địa điểm ghi trên này, tôi cảm giác... bên trên nói Âm Binh mượn đường, lại nhắc đến Hoàng Tuyền?

Chẳng lẽ di chỉ Xá Quốc thật sự nằm ở âm phủ địa phủ hay sao?" Nói đến lý lẽ này, chính Hứa Nhất Thành cũng nhịn không được mà bật cười.

Vương Vũ Hằng lại có kiến giải khác: "Tôi lại cảm thấy chưa chắc là không có." Ông chỉ vào bản đồ: "Nhìn xem, trên bản đồ có một bộ phận đồ án rõ ràng biểu thị có nước.

Hoàng Tuyền, liệu có phải thực chất là dòng sông có màu nước ngả vàng?

Địa hạ ám hà?" Trong khi hai người đang thảo luận lộ tuyến cổ mộ Xá Quốc, phía xa đột nhiên có một đạo hồng quang bay lên không trung.

“Tín hiệu đạn!” Mấy người Trương gia lập tức đứng dậy.

“Tộc trưởng, Tiểu Ngư tìm được địa phương rồi.” Trương Trạch vẫy tay về phía sau: “Người Trương gia, đều theo ta lên phía trước xem sao, những người khác ở phía sau cũng gia tăng tốc độ.” “Nhị Gia, khinh công của ngài tốt, cũng theo ta đi một chuyến chứ?” Nhị Nguyệt Hồng gật đầu.

Chỉ thấy hai người đột nhiên lao vút vào trong rừng cây.

Phía sau, Tiểu Ca cũng nhanh chóng đuổi theo.

Trương Hải Kỳ, Trương Hải Khách tốc độ chậm hơn một chút nhưng cũng cơ bản theo kịp.

Hứa Nhất Thành ngơ ngác nhìn mấy người vừa biến mất: “Cũng quá nhanh rồi đấy chứ?” Vương Vũ Hằng thở dài, không biết đã bị chấn kinh bao nhiêu lần rồi, tiếp lời: “Tôi có linh cảm, thứ khiến người ta chấn kinh hơn còn ở phía sau.” “Chuyến đi này e rằng chúng ta sẽ nhìn thấy bí mật của thế giới này.” Đối với giác ngộ của Vương Vũ Hằng, Phong Tư Bắc vô cùng tán thưởng.

Ông ra hiệu cho mấy người cũng tăng tốc, trong lúc bôn ba đồng thời nói: “Tiếp xúc với Cửu Môn, đặc biệt là Trương gia, sẽ phát hiện ra việc chỉ chăm chăm vào mảnh đất một mẫu ba sào của giới cổ đổng là tư duy hiệp hòi đến mức nào.

Thứ chúng ta đang truy tìm là đáp án phía sau thế giới này.” Một phen lời nói khiến hai người nhất thời nhiệt huyết sôi trào.

Khi mấy người liều mạng đuổi theo thì Trương Trạch và Trương Tiểu Ngư đã hội họp.

“Tộc trưởng.” Trương Tiểu Ngư đứng trên một ngọn đồi, tay chỉ về phía xa: “Bên kia chính là Giáp Tử Câu.” Trương Tiểu Ngư tiếp tục: “Bất quá nghe dân làng chung quanh nói, mùa này tiến vào núi có

khả năng sẽ gặp Âm Binh mượn đường.

Nghe nói trước đó có người vào núi, đi vào một con suối vàng, khi ra thì người không ra người, vô cùng khủng bố.” Nghe Trương Tiểu Ngư miêu tả, Nhị Nguyệt Hồng nhìn về hướng Giáp Tử Câu phía trước.

Bên kia bị một màn sương mù bao phủ, nhìn quả thực có chút rợn người.

“Ban nãy trong Hà Mộc Tập có nhắc đến Hoàng Tuyền, dân làng địa phương cũng nói là Hoàng Tuyền, chẳng lẽ con đường này thật sự thông tới Hoàng Tuyền hay sao?” “Nhị Gia, Hoàng Tuyền này không phải Hoàng Tuyền kia.” Trương Trạch giải thích với Nhị Nguyệt Hồng: “Cổ nhân thường hay liên hệ những hiện tượng địa chất không lý giải được với quỷ thần.” “Bất quá...” Hắn bỗng nhiên dừng lại: “Âm Binh mượn đường thì đảo lại thật không dễ giải thích.” Vẫn Đồng có tác dụng tụ tập âm hồn, trước đây bọn họ đã từng gặp.

Thanh Đồng Thụ dùng một khối Vẫn Đồng khổng lồ, chung quanh tồn tại quỷ linh tựa hồ cũng vô cùng hợp lý.

Phong Tư Bắc dẫn theo Tề Thiết Chủy, Hứa Nhất Thành và Vương Vũ Hằng đi tới.

Tốc độ của bốn người ngược lại nhanh hơn Trương Trạch dự tính một chút.

Dù sao tình huống bốn người này cũng tương tự nhau, ưu thế đều không nằm ở thực lực bản thân.

“Mệt chết tôi rồi, Long Gia, chúng ta nghỉ ngơi thêm chút nữa đi?” Tề Thiết Chủy thở hổn hển nói.

Trương Trạch nhìn trạng thái hiện tại của bọn họ, thể lực đã có sự nâng cao: “Đừng lười biếng, ta biết các ngươi không có vấn đề

gì.” Nói xong hắn hô lớn với mọi người: “Chuẩn bị xuất phát, tiến vào Giáp Tử Câu!” Sau đó, hắn bỗng nhiên nói với Kim Bàn: “Tiền bối, Mạc Kim Phù của ngài cho ta mượn dùng một chút?” Kim Bàn không chút do dự tháo Mạc Kim Phù xuống.

Trương Trạch nói cảm ơn, rồi trực tiếp đưa cho Hứa Nhất Thành.

“Hai vị giúp ta xem thử, cái Mạc Kim Phù này, có thể làm ra cái giống y hệt cho ta không?” Hứa Nhất Thành chăm chú xem xét: “Đồ vật tuy nhỏ, gia công lại tương đối tinh xảo, nếu cho tôi thêm vài ngày thời gian, tôi ước tính có thể làm ra được.” “Một ngày.” Vương Vũ Hằng bỗng nhiên nói: “Chỉ cần một ngày, tôi có thể làm ra cái giống hệt.” Trương Trạch thầm nghĩ: Quả nhiên là cao thủ làm giả.

Hắn trịnh trọng nói với hai người: “Ta muốn đồ thật, không phải đồ giả, cảm giác niên đại có thể bỏ qua không tính.” Nói xong Vương Vũ Hằng tiếp lấy Mạc Kim Phù vào tay: “Nhìn cái móng vuốt này hẳn là của Tê Tê, không có thời gian vài năm thì không thể gia công móng vuốt thành hình dạng này được.

Nếu muốn tốc thành lại muốn là đồ thật, cần cho tôi vài ngày thời gian.” Nói xong hắn rơi vào trầm tư.

“Không vội.” Trương Trạch cầm lại Mạc Kim Phù.

Đối với hai người này, chỉ cần nhìn kỹ một lần là có thể trực tiếp phỏng chế.

Hắn trả đồ lại cho Kim Bàn, rồi nói với mọi người: “Nghỉ ngơi đủ chưa?

Tiến vào Giáp Tử Câu.” Theo lệnh hạ xuống, đội ngũ nhanh chóng đạp bước dũng mãnh tiến vào Giáp Tử Câu.

Mới vừa đi vào, bốn phía bỗng nhiên di mạn ra một cỗ sương mù.

Sâu trong sương mù truyền đến tiếng chiến mã hí vang.

Chương 274

Tiếng bước chân hành quân chỉnh tề không ngừng từ trong sương mù truyền tới.

"Âm Binh mượn đường!" Tề Thiết Chủy kinh hô.

"Bất Ngôn Kỵ." Trương Trạch thần sắc đạm nhiên, ánh mắt xuyên qua sương mù, nhìn thấy một đám Âm Binh mặc áo giáp.

Thấy mọi người gặp Âm Binh mà khẩn trương như vậy, Hứa Nhất Thành thân là người theo chủ nghĩa duy vật, cẩn thận quan sát tứ phía, lại bị Tề Thiết Chủy kéo lại: "Tiểu tử, không muốn sống nữa à?" "Nhưng là Âm Binh...

Tôi tra cổ tịch, tuy rằng ghi chép về Bất Ngôn Kỵ không nhiều, nhưng những nơi chúng đi qua, thủ mộ nhân toàn bộ đều bị tàn sát không còn một mống." Tề Thiết Chủy ngăn Hứa Nhất Thành lại, không để hắn tiến lên tìm hiểu ngọn ngành.

Nhưng theo hắn thấy, đa phần là có liên quan đến từ trường xung quanh.

Nhiên ánh mắt hắn bỗng nhiên nhìn về phía bên cạnh Trương Trạch, nơi đột nhiên xuất hiện mấy bóng đen.

"Ảo...

ảo giác?" Miệng hắn không ngừng lẩm bẩm: "Phải tin tưởng khoa học!

Phải tin tưởng khoa học!

Phải tin tưởng..." Chính lúc này, Uông Tạng Hải sau lưng Trương Trạch liếc mắt một cái, giận dữ nói: "Hậu sinh tiểu bối nhà ai, một chút quy củ cũng không hiểu!" Thấy Uông Tạng Hải cấp bậc Tổ sư

gia mở miệng, Trương Hải Kỳ không khách khí nói: "Người ta là dân Giám Cổ, Tổ sư gia là Đào Chu Công Phạm Lãi.

Lại nói Thanh Ô Tử tiền bối cũng ở đây, cũng không thấy ông hành lễ nha!" Nghe Trương Hải Kỳ lôi cả Thanh Ô Tử ra, Uông Tạng Hải lập tức cứng họng.

Trương Trạch quay đầu nhìn thoáng qua, lập tức những bóng đen phía sau toàn bộ khôi phục trạng thái vô thần.

Trong mấy người này, linh hồn Uông Tạng Hải dường như có chút quá mức sinh động, khác biệt với linh thể thông thường.

Giờ phút này, sương mù không những ngưng tụ không tan, thậm chí trực tiếp bao vây mấy người vào giữa.

Trong màn sương, đội ngũ Bất Ngôn Kỵ mà mắt vừa nhìn thấy rốt cuộc cũng hiện ra trước mắt mọi người.

"Lão Dương Nhân!" Trương Trạch bỗng nhiên hô vọng về phía sau.

Chá Cô Tiếu không ở đây, suýt chút nữa hắn đã bỏ qua sự tồn tại của Lão Dương Nhân.

Ngược lại Hoa Linh, Hoắc Tiên Nhi cùng Doãn Tân Nguyệt, ba người biết bốn phía có khả năng tồn tại nguy hiểm nên tận lượng không nói chuyện.

Lão Dương Nhân nhanh chóng bước ra: "Trạch Gia, có phải muốn đối phó đám Âm Binh này?" Hắn nắm lấy cung, bôi máu của mình lên mũi tên, tên đã lắp lên dây cung, vẻ mặt kiêu ngạo nói: "Trên tên đều đã bôi máu của ta, đám Âm Binh này một tên cũng đừng hòng chạy." Âm Binh trước mắt ai nấy đều hung mãnh, xem ra chỉ có bản năng sai khiến đi theo lộ trình đã định, tiếp tục huấn luyện ở chung quanh.

Đám người trước mắt đã chặn đường đi của chúng, e rằng đã bị

coi thành kẻ địch.

Bất Ngôn Kỵ không phải binh lính bình thường, bọn chúng thân mặc áo giáp dày, trong tay cầm trường việt.

Việt có cán dài hơn hai mét, đầu nhọn có thể dùng làm thương, hai bên là lưỡi búa, lực sát thương cực mạnh, cần sức mạnh rất lớn mới có thể huy động.

Một đội quân như vậy dùng để đảo đấu, tự nhiên là không gì cản nổi.

Thiên thiên chi quân đội (đội quân ngàn người) này lại chết ở nơi đây.

Nếu không bọn họ cũng sẽ không gặp phải một đội Âm Binh ở trong Giáp Tử Câu này.

Hoa Linh nhìn Âm Binh, nhất thời kinh thán nói: "Năm đó rốt cuộc đã gặp phải cái gì, cả đội ngũ đều bị lưu lại nơi này?" Nhìn một đội Âm Binh này, nhân số cũng cơ bản tiếp cận với phe mình, đại khái hai ba trăm người.

Nhưng đối phương là những Âm Binh đã ở đây hơn một ngàn năm, chịu ảnh hưởng sức mạnh của Thanh Đồng Thụ, không phải quỷ linh bình thường có thể so sánh.

Mắt thấy cự ly chỉ còn năm mươi mét, mọi người phía sau lập tức nắm chặt vũ khí trong tay, tùy thời chuẩn bị chiến đấu.

"Tộc trưởng." Trương Hải Kỳ bỗng nhiên cẩn thận nhắc nhở: "Đám Âm Binh này, nếu thật sự phải đánh, e rằng chúng ta tử thương thảm trọng.

Kỳ Lân và Thao Thiết bên cạnh có giúp đỡ cũng không tránh khỏi thương vong lớn." Trương Trạch dẫn người hạ đấu đến nay chưa từng xuất hiện thương vong trọng đại theo đúng nghĩa.

Chẳng lẽ hôm nay phải phá lệ?

Tại thời điểm hai quân sắp tương ngộ, khoảng cách đôi bên chỉ còn mười mét, Trương Trạch bỗng nhiên lấy ra Quỷ Tỳ.

Bề mặt Quỷ Tỳ tỏa ra ánh sáng lục nhạt, tựa hồ nảy sinh cảm ứng với thứ gì đó trong núi.

"Ta nhớ ra rồi!" Tề Thiết Chủy kích động dùng lực vỗ trán.

"Bát Gia, ngọc tỷ này nhìn có chút cổ quái, lai lịch thế nào?" Vương Vũ Hằng tự hỏi cũng đã thấy qua không ít hình dạng ngọc tỷ, lại chưa từng thấy loại ngọc tỷ này.

Tề Thiết Chủy cười giải thích: "Cái này gọi là Quỷ Tỳ, chủ nhân trước đó là Lỗ Thương Vương của nước Lỗ thời Chiến Quốc, được người đời xưng là Thần Tiên.

Nghe danh hiệu là biết đồ vật lợi hại thế nào." Biểu cảm của hắn ẩn ẩn có chút đắc ý, giống như đang kể chuyện.

Đột nhiên hắn chỉ về phía trước: "Dừng rồi!" Sau đó hắn gia tăng tốc độ nói: "Quỷ Tỳ nghe đâu có thể triệu hoán địa ngục quỷ binh, hiện tại quỷ binh xuất hiện, cũng không biết truyền thuyết có phải là thật hay không!!" Ánh mắt mọi người đều tụ tập trên người Trương Trạch.

Xác thực mà nói, là nhìn vào Quỷ Tỳ đang phát sáng trong tay hắn, bên trên điêu khắc đồ án Kỳ Lân đạp quỷ.

Đột nhiên Kỳ Lân sau lưng Trương Trạch gầm lên một tiếng, Quỷ Tỳ nhất thời quang mang đại tác.

Hơn hai trăm Bất Ngôn Kỵ quỷ binh trước mắt toàn thể đứng yên tại chỗ.

Quỷ Tỳ từ từ phiêu phù giữa không trung.

Nhìn hơn hai trăm tên Bất Ngôn Kỵ Âm Binh đang tồn tại trước mắt, Trương Trạch vươn tay về phía trước.

Trong lòng bàn tay xuất hiện một bàn tay nhỏ màu lam.

Từ trên người mấy tên Bất Ngôn Kỵ phía trước bay ra những quang đoàn lam nhạt nhập vào người Trương Trạch.

Hắn có chút thất vọng nói: "Đều là những mảnh ký ức không hoàn chỉnh, xem ra không có tin tức gì hữu dụng." Sau đó, làm theo phương thức thay đổi ký ức cho ba trăm anh em Tá Lĩnh lúc trước, hắn cũng tiến hành thực nhập ký ức cho Bất Ngôn Kỵ trước mắt.

Nội dung đơn giản nên hiệu quả nhanh chóng trúng đích.

Đồng thời, có thể từ trong phe Tá Lĩnh tuyển ra mấy người xuất sắc, truyền thụ Câu Linh Thuật và Ngự Linh Thượng Thân bản đơn giản.

Lại dung hợp với Bất Ngôn Kỵ, sức mạnh của hai bên tự nhiên có thể tăng lên biên độ lớn.

Phương pháp tái hiện Mạc Kim Hiệu Úy lập tức có cơ sở.

Khi hoàn thành tất cả, cả người hắn bị bao phủ trong sương mù.

Mọi người phía sau chỉ có thể thấy hắn đi vào trong, tiếp đó Bất Ngôn Kỵ đều triều bái quỳ xuống.

Bất Ngôn Kỵ khi còn sống là người câm không biết nói chuyện, nhưng động tác chỉnh tề như một lại có thể thể hiện ra sự đáng sợ của đội quân này.

Hứa Nhất Thành nhìn một màn này, đột nhiên bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Trong mắt hắn, Bất Ngôn Kỵ toàn bộ đi theo phía sau Quỷ Tỳ.

Con Kỳ Lân kia nhìn chằm chằm Bất Ngôn Kỵ đi vào, sau đó từ từ

nhắm mắt lại, phảng phất mọi thứ đều không liên quan đến nó.

Bất Ngôn Kỵ vừa mới biến mất, sương mù bốn phía đột nhiên tán đi.

Mọi người mới nhìn rõ, trong Giáp Tử Câu đang đứng hai hàng tượng người bằng đá.

Tại vị trí đầu tượng đá, toàn bộ đều dùng hài cốt thay thế.

Trong đó có một số đầu lâu đội mũ giáp giống hệt Bất Ngôn Kỵ.

Nhị Nguyệt Hồng đột nhiên kinh hãi: "Những kẻ này đều là Bất Ngôn Kỵ bị giết!

Chẳng lẽ là do người Xá Quốc làm?" Kim Bàn nhìn những đồ án đơn giản trên thân tượng đá, liên tưởng đến đồ đằng trước đó, suy đoán: "Đồ đằng của người Xá Quốc là rắn hai thân (Song Thân Xà), là đồ đằng sớm nhất có liên quan đến loài rắn, nhân xà chi thân là Phục Hy Nữ Oa.

Nhìn kỹ xem, trên thân những tượng người này cũng có ấn ký như vậy." Lời của ông nhắc nhở những người khác.

Hứa Nhất Thành từ từ hồi thần sau sự chấn kinh vừa rồi, phát huy trí tưởng tượng, suy tư rồi nói: "Ý ngài là, văn Song Sinh Xà và đồ đằng Phục Hy Nữ Oa có liên hệ?

Không loại trừ khả năng này." Kim Bàn cũng không thể xác định mà chỉ đoán.

Trương Trạch đi dọc theo những tượng đá này tiếp tục tiến về phía trước.

Trương Hải Khách khẽ nói: "Căn cứ theo điều tra của đương án quán những năm này, phàm là nơi có Vẫn Đồng tồn tại, xác suất lớn sẽ có trường sinh huyết mạch xuất hiện." Trương Trạch quay đầu:

“Ngươi hoài nghi người Xá Quốc giết chết Bất Ngôn Kỵ cũng sở hữu huyết mạch đặc thù giống ta?” Trương Hải Khách nhún vai: “Nếu không thì không thể giải thích được vì sao Bất Ngôn Kỵ cường đại như thế lại chết số lượng lớn tại loại địa phương này.” Đi dọc theo con đường phía trước vô cùng thuận lợi.

Mộ đạo hiện tại chưa bị nước nhấn chìm như trong nguyên tác, rất dễ dàng đi xuyên qua khu vực khai thác đá bên trong.

Tất cả tượng đá bên ngoài đều là lấy nguyên liệu tại chỗ, trong đó có rất nhiều sản phẩm thất bại chất đống bên cạnh.

Khi đi đến cuối đường, Trương Trạch nhìn thấy một cỗ quan tài đá.

Trong ấn tượng, cơ quan hẳn là nằm ở trong quan tài.

Trương Hải Khách đi tới bên cạnh quan tài: “Tại sao lại đặt quan tài ở đây?

Chương 275

Không thấy lối vào rõ ràng nào cả." Tiểu Ca nhanh chóng rút đao, cắm Hắc Kim Cổ Đao vào khe hở bên dưới.

Nhất thời cả cỗ quan tài đều bị dịch sang bên cạnh một chút.

Bên dưới lộ ra một lối vào rộng chừng một mét.

"Nguyên lý đòn bẩy." Hứa Nhất Thành thấy thế theo bản năng nói một câu: "Tìm được điểm dùng sức thích hợp để thúc đẩy quan tài đá nặng mấy trăm cân, cần kỹ xảo vô cùng lợi hại và linh hoạt." Nghe Hứa Nhất Thành miêu tả, Tề Thiết Chủy mắng: "Nói loạn thất bát tao gì thế?" "Nguyên lý đòn bẩy Archimedes." Hứa Nhất Thành vẫn kiên nhẫn giải thích: "Một số đòn bẩy có thể khuếch đại lực đầu vào, cho ra lực đầu ra lớn hơn..." Tuy nhiên những lý thuyết này mọi người hầu như chưa từng tiếp xúc, càng đừng nói đến việc hiểu.

Tề Thiết Chủy sở học toàn là gia truyền, đối với kiến thức nước ngoài tự nhiên cũng dốt đặc cán mai.

"Được rồi, cậu nói chúng tôi cũng sẽ không hiểu đâu, Long Gia khẳng định là biết." Hắn nhìn về phía Trương Trạch, nhìn ánh mắt kia là biết Trương Trạch khẳng định nghe hiểu.

Bất quá trước khi đi xuống thềm đá, Trương Trạch cần uốn nắn một câu.

"Nhất Thành, nói chưa đúng." Trương Trạch nghiêm túc nói: "Archimedes là nhà toán học Hy Lạp cổ đại, đại gia không nghe qua là bình thường.

Nhưng sớm tại thời Chiến Quốc của Trung Quốc, Mặc Tử đã từng đề cập trong 《Mặc Tử Kinh Hạ》: 'Hành, gia trọng vu kỳ nhất

bàng, tất chủy, quyền trọng tương nhược dã.' Mặc Tử sau khi chết 101 năm Archimedes mới ra đời, nếu cậu nhắc đến lý thuyết Mặc Tử, tự nhiên sẽ có người biết." Theo hắn thấy, học tập kiến thức nước ngoài cố nhiên là tốt, nhưng cũng không thể hoàn toàn bỏ qua văn hóa quốc gia.

"Nói hay lắm!" Vương Vũ Hằng phản ứng lại lập tức vỗ tay: "Không ngờ Long Gia ngay cả kiến thức nước ngoài cũng hiểu rõ như thế." Hứa Nhất Thành hư tâm tiếp thu sự phê bình của Trương Trạch: "Đa tạ Long Gia nhắc nhở, Nhất Thành thụ giáo.

Tôi cũng chỉ là trước đó có đọc qua một số sách nước ngoài mà thôi." Trương Trạch giải thích một câu.

Tiểu Ca cầm đèn pin, muốn đi xuống thềm đá.

"Sau khi xuống dưới, đừng vội tới gần dòng sông kia." Khi mấy người đi xuống, Trương Trạch bỗng nhiên nhắc nhở một câu.

Đồng thời ánh mắt hắn nhìn về phía ba trăm người phía sau.

Tròn ba trăm người cùng tiến vào, số lượng dường như có chút quá nhiều.

Đợi mọi người phía trước đều xuống hết, Trương Trạch bỗng nhiên nhìn về phía đám đông.

"Tiếp theo ta sẽ truyền một hạng kỹ năng đặc thù, không có sự cho phép của ta, không thể truyền cho bất kỳ ai." Lời hắn nói đối với mọi người hiện tại hầu như giống như thánh chỉ.

Trong tiềm thức họ sẽ cảm thấy những gì hắn nói đều là đúng, nhất định phải tuân thủ.

Tùy hậu hắn để Trương Tiểu Ngư ở lại bên cạnh canh giữ.

Trương Tiểu Ngư trung thành tận tâm, chỉ là thực lực tương đối

bình thường.

Người Trương gia lưu lại bên cạnh Trương Khải Sơn hầu như đều có đặc điểm này.

Hắn lại lần nữa sử dụng Minh Hồn Thuật, đem bản đơn giản của Câu Linh Thuật truyền cho ba trăm người trước mắt, đồng thời từ trong Quỷ Tỳ gọi Bất Ngôn Kỵ ra.

Những Bất Ngôn Kỵ này đã thành công bị thu phục.

Nghiêm khắc mà nói, chỉ cần có chút nền tảng Câu Linh Thuật là có thể trực tiếp hoàn thành thu linh.

Phàm là người thành công nắm giữ Câu Linh Thuật mới có thể tiếp tục đi về phía trước.

Độ khó so với Phong Học Văn lúc trước còn thấp hơn nhiều.

Nhưng cuối cùng chỉ có năm mươi mốt người thành công nắm giữ.

Trương Trạch nhìn về phía hơn hai trăm người còn lại: "Cũng không cần nản lòng, an tâm canh giữ ở phiến núi này, thiết lập cạm bẫy, bất kỳ kẻ nào tới gần đều bắt lại cho ta." Hắn giữ Trương Tiểu Ngư lại.

Không có người chỉ huy, những người này cũng giống như một đống cát vụn.

Sau khi xóa đi ký ức liên quan đến Câu Linh Thuật trong đầu hơn hai trăm người kia, hắn tiếp tục truyền thụ bản đơn giản của Ngự Linh Thượng Thân.

Năm mươi mốt người này hiện tại thực lực có hạn, khống chế một Âm Binh là cực hạn, cũng cơ bản không có khả năng tái sử dụng Câu Linh Thuật.

Tuy là Câu Linh Thuật môn hạm thấp, nhưng đồng dạng đối với thiên phú cũng có yêu cầu nhất định.

Nhất thời năm mươi mốt người đồng thời sử dụng Ngự Linh Thượng Thân, tiếp nhận sức mạnh của Âm Binh, nhiệt độ bốn phía trong nháy mắt hạ xuống.

"Đều theo ta." Dẫn theo năm mươi mốt người trước mắt, Trương Trạch đi xuống thềm đá.

Thềm đá rất dài, thật sự cho người ta một loại cảm giác thâm nhập lòng đất.

Phía dưới gió lớn, thỉnh thoảng bay tới một cỗ mùi lưu huỳnh.

Không gian bên dưới đại khái có kích thước bằng sân bóng rổ.

Những người xuống trước đều đang đợi ở bên dưới.

Hứa Nhất Thành thử nước: "Nóng quá!" Tay lập tức rụt lại.

Hoắc Tiên Nhi cùng Hoa Linh hai người vừa định rửa mặt, lập tức cũng không dám tới gần nước.

"Chuyện gì thế này, vì sao nước lại nóng, chẳng lẽ là suối nước nóng?" Hoắc Tiên Nhi nói xong, ngửi ngửi khí vị chung quanh: "Mùi lưu huỳnh thật nồng." "Đúng là suối nước nóng thật!" Đợi Trương Trạch đi xuống, nhiệt độ cả không gian tựa hồ đều đột nhiên trở nên âm lương.

"Thật thoải mái, sao lại đột nhiên mát mẻ thế này..." Tề Thiết Chủy nói chưa dứt lời, đột nhiên cảm giác sau lưng lạnh toát.

Quay đầu lại quả nhiên thấy những người phía sau, trên người mỗi người đều tỏa ra khí lục nhạt.

Đôi mắt oánh lục sắc kia khiến người ta cảm giác vô cùng quen thuộc.

Tề Thiết Chủy vỗ vỗ Lão Dương Nhân: "Có cảm thấy ánh mắt của những người này hơi quen quen không?" "Bất Ngôn Kỵ!" Lão Dương Nhân đã thấy qua loại thủ đoạn này, bất quá uy lực của những người này so với lúc Trương Trạch ra tay còn yếu hơn nhiều.

Nhưng so với đệ tử Tá Lĩnh bình thường thì thực lực trực tiếp tăng gấp đôi.

Vương Vũ Hằng nhìn chằm chằm vách đá, bỗng nhiên có cảm phát: "Nhìn những thạch mạch này, như thể huyết mạch vậy.

Tôi từng nghe các cụ nói, núi lớn cũng có sinh mệnh." Quay đầu lại, lại phát hiện mọi người đều đang nhìn những người đi theo Trương Trạch xuống đây.

Trương Trạch để họ xuống nước dò đường trước, miệng nói: "Đây là thác nước Hoàng Tuyền.

Sức mạnh của Bất Ngôn Kỵ có thể giúp họ tránh bị bỏng, nhưng phải cẩn thận suối phun." Tuy rằng âm khí trên người cùng sức mạnh Bất Ngôn Kỵ có thể để kháng nhiệt lượng, nhưng cũng không chịu nổi những cột nước nóng phun lên.

"Suối nước nóng phun trào gián đoạn!" Hứa Nhất Thành liếc mắt nhận ra loại suối phun này: "Phải mau chóng đi qua, nếu không với nhiệt độ cao thế này sẽ luộc chín người mất." Bốn phía suối nước nóng hình thành cột nước, xông lên cao, bọt nước rơi xuống mặt vô cùng nóng.

Theo mọi người đi tới một mỏm đoạn nhai, đó chính là thác nước Hoàng Tuyền trong truyền thuyết.

"Bên dưới có xích sắt." Trương Trạch lớn tiếng nhắc nhở.

Vừa mới nhắc nhở, bỗng nhiên phát hiện người phía trước đã thông thạo mò lấy xích sắt.

Xem ra là chấp niệm cuối cùng của Bất Ngôn Kỵ, chủ động dẫn bọn họ tiếp tục đi về phía trước.

"Chúng ta trực tiếp đi theo người phía trước là được." Nhị Nguyệt Hồng nhanh chóng đuổi theo.

Trương Trạch nhìn năm mươi mốt người phía trước, tựa hồ biết rõ làm thế nào để tìm ra con đường chính xác trong thác nước.

Những Bất Ngôn Kỵ này biết đường, giúp bọn họ bớt đi không ít phiền toái.

Tiếp tục đi về phía trước, khả năng chính là phúc địa cổ mộ.

Nhìn màu nước trong suối nước nóng trước mắt, Hứa Nhất Thành đột nhiên nói: "Tôi hiểu rồi, cái gọi là Hoàng Tuyền tịnh không phải mê tín, chân chính là suối nước nóng có màu ngả vàng.

Âm Binh mượn đường cũng không phải giả, chân chính là Bất Ngôn Kỵ, cho nên truyền thuyết nơi này thông tới địa phủ..." Căn cứ theo tình huống Trương Tiểu Ngư nghe ngóng được ở thôn trang phụ cận, bên trong Thiên Môn Sơn, gần thác nước Hoàng Tuyền là thông đạo của hai giới âm dương.

Người thời đó sau khi tiến vào gặp phải cảnh tượng vạn mã bôn đằng, nhưng càng về sau, e rằng không còn ai dám vào nữa.

Người địa phương tối đa cũng chỉ có thể tiếp xúc với tế đàn trên mặt đất, từ đó cưa xuống một số nhánh cây bằng đồng nhô lên khỏi mặt đất.

Đây cũng là nguyên nhân Trương Trạch có thể nhìn thấy cành Thanh Đồng Thụ ở Kinh thành.

Không chỉ người trong giới đồ cổ, bao gồm cả giới đảo đấu cũng có không ít người sẽ đến thôn làng vùng Tần Lĩnh thu hàng.

Trong nguyên tác, nhóm người Lão Hồ cũng là do nghe ngóng lung tung mà tìm được Long Lĩnh.

Mọi người đi theo người phía trước, dọc theo xích sắt trực tiếp xuyên qua một thác nước khổng lồ.

Cái gọi là thác nước Hoàng Tuyền nhìn vô cùng dọa người.

Thời nhà Thanh có người đi nhầm vào đây, ước chừng cũng gặp phải suối nước nóng gián đoạn, trực tiếp bị dọa chạy về.

Người nọ nối tiếp người kia, khoảng cách đều vô cùng gần, cũng không cần quá nhiều công cụ chiếu sáng.

Hứa Nhất Thành từ nhỏ rèn luyện, thiên phú học đồ vật cực cao.

Kim Bàn quan sát một đường, trong lòng lại động ý định truyền thừa y bát.

Nước bốn phía càng ngày càng chảy xiết, mọi người căn bản không có thời gian suy nghĩ cái khác, từ trong dòng nước loạn lưu, dọc theo đầm nước bơi về phía bờ.

Chương 276

"Đều theo ta." Trương Trạch chui xuống nước nhìn thử, bên dưới không có bất kỳ sinh vật nào tồn tại.

Đến nơi này, y nguyên có thể nhìn thấy thạch dũng (tượng gốm/đá).

Phần đầu bên trên cơ bản đã thoát lạc.

Có thể tưởng tượng thủ mộ nhân Xá Quốc năm đó cùng Bất Ngôn Kỵ đánh nhau thảm liệt đến mức nào.

E rằng tuyệt đại đa số thành viên Bất Ngôn Kỵ hầu như đều tổn thất tại ngôi cổ mộ này.

Xích sắt vẫn luôn diên thân đến bờ sông, Trương Trạch nhanh chóng nhảy lên bờ.

Những người khác cũng đều trước sau an toàn lên bờ.

Ít nhất trước mắt nhìn nhận, việc để những người có lực lượng yếu hơn ở lại bên ngoài là đúng đắn.

Cấp phối trang bị súng ống, lại ẩn nấp trong bóng tối, thủ vững lối vào không thành vấn đề.

Dẫn theo những người còn lại, chỉ cần an tâm tìm kiếm Thanh Đồng Thụ là được.

Hoắc Tiên Nhi lau đi bọt nước trên mặt, ra hiệu cho Trương Trạch nhìn về phía sau.

Tiểu Ca cùng Trương Hải Khách giờ phút này đang đứng trước một hang động thiên nhiên.

Trên giai thê có một đài đá hoa văn màu xanh, bốn phía đài đá dựng

bốn cây cột đá.

Bề mặt cột đá khắc đầy văn lộ điểu thú.

Ở chính giữa tảng đá đặt một cái dung cụ bằng đồng xanh cao lớn.

Hứa Nhất Thành thấy thế lập tức muốn đi qua xem xét: "Bề mặt có văn rắn hai thân (Song Thân Xà)." Vương Vũ Hằng ở một bên đi tới, bỗng nhiên dùng chân giẫm lên mặt đất mấy cái.

"Đạp Địa Lục Cực?" Không phải tuyệt kỹ Hoàng gia sao?

Thấy Vương Vũ Hằng có thể dùng tuyệt kỹ Hoàng gia, hắn bỗng nhiên hiểu ra nguyên cớ đại gia gia Thẩm Mặc kể chuyện xưa liên quan đến Ngũ Mạch thời gian trước.

"Hậu nhân Tử Môn?" "Không chỉ là hậu nhân Tử Môn, còn luôn muốn tìm kiếm Lão Triều Phụng." Tiếng Trương Trạch từ phía sau truyền đến.

"Nguyên lai là Lão Triều Phụng." Hứa Nhất Thành nhất thời cảm giác lượng tin tức trong lời nói này có chút lớn.

Nhưng nhìn biểu hiện gần đây của Vương Vũ Hằng, tựa hồ ẩn ẩn có ý định từ bỏ việc tìm cừu gia.

Vương Vũ Hằng nói: "Tôi đích xác là Lão Triều Phụng, nhưng khi nhìn những bí mật trước mắt này, tôi càng nguyện ý làm tốt thí tiền trạm cho Long Gia.

Trước kia vẫn luôn chỉ chăm chăm vào thật giả của mấy món đồ cổ kia, so với những bí mật trước mắt này, chân tướng mà những món đồ cổ kia muốn biểu đạt mới quan trọng hơn!" Giờ khắc này nhãn giới và mục tiêu của cả người ông đều đã có sự biến hóa rõ rệt.

"Bí mật ẩn tàng trong đó sao?" Hứa Nhất Thành đối với tin tức bao hàm trong những cổ vật này đồng dạng cũng vô cùng hứng thú.

“Nhìn bài trí dọc đường, Xá tộc hẳn là một tộc quần chú trọng tế tự chứ không chú trọng táng chế.

Một tôn đỉnh đồng xanh tạo hình kỳ đặc, trong đó bao hàm cả quá trình tế tự của người Xá Quốc.” Sau khi nhìn kỹ một lượt, hắn ghi nhớ đại khái nội dung trong lòng.

Hắn có trực giác, nội dung bên trên cùng những thứ gặp phải phía sau có sự liên quan vô cùng trực tiếp.

Trương Trạch đứng bên cạnh, nhìn trạng thái chuyên chú của hai người: “Thế nào, có thể đoán định niên đại không?” Ánh mắt hắn nhìn về phía Vương Vũ Hằng.

Hứa Nhất Thành vừa rồi đều chuyên chú nghiên cứu phù điêu và minh văn bên trên, Vương Vũ Hằng tắc càng quan tâm đến chất liệu và trọng lượng của tôn đỉnh đồng xanh.

Vương Vũ Hằng từ từ ngẩng đầu: “Chung đỉnh chi tề, lục phân kỳ kim nhi tích cư nhất, là thiếc thanh đồng điển hình.” Ông lại nhìn về phía ngoại biểu của đỉnh đồng: “Độ tinh xảo của khí vật khá cao.” Nói xong ông thân thủ xúc mạc bề mặt đỉnh đồng, tựa hồ đang xác nhận: “Bề mặt đồng xanh trơn nhẵn tinh trí, dùng Thất Chá Pháp đúc tạo.

Đoán ra rồi, đúc vào đầu thời Đông Chu.” Nghe Vương Vũ Hằng trong thời gian ngắn như vậy trực tiếp phân tích ra nhiều tin tức như thế, Tề Thiết Chủy hô to đặc sắc.

Kim Bàn cũng đi tới: “Xá Quốc khởi nguồn từ đầu thời Tây Chu, đến giữa thời Tây Chu thì hầu như tiêu thanh nặc tích, hiện tại xem ra hẳn là trốn vào sâu trong Tần Lĩnh rồi.” Chu triều phân làm hai bộ phận Tây Chu và Đông Chu, đối với niên đại mà Vương Vũ Hằng đoán định, cơ bản là khớp.

“Không tệ, manh mối tiếp theo phải xem Hứa Nhất Thành.”

Trương Trạch nhìn về phía Hứa Nhất Thành: “Không chỉ phải đoán định niên đại, còn phải tìm ra hàm nghĩa chân chính bao hàm trong phù điêu và minh văn.” Nói xong hắn ra hiệu cho Tiểu Ca và Trương Hải Khách hai người dẫn đường phía trước.

Phía sau hang động, hắn mới là khu vực quan trọng nhất của Xá Quốc.

Dọc theo giai thê trong hang động, đi một mạch đến bên mép một đoạn nhai nhô ra.

Nham thạch đoạn nhai đen kịt một màu, phía trước là một khu vực trống trải khổng lồ.

“Chúng ta đang ở đâu đây?” Tề Thiết Chủy nhìn về phía trước, sau đó đi theo bên cạnh Trương Trạch.

Trương Trạch chăm chú nhìn khu vực trống trải trước mắt.

Nhị Nguyệt Hồng ra hiệu cho người phía sau bắn đạn tín hiệu.

Theo hồng quang xẹt qua không trung, nhất thời một khu vực rộng lớn khổng lồ xuất hiện trước mắt mọi người.

Cả sơn động hoàn toàn là hình thành tự nhiên, hầu như không nhìn thấy bất kỳ dấu vết nhân công tu trúc nào.

Bên dưới đoạn nhai, mật mật ma ma chất đống một lượng lớn hài cốt.

“E rằng đây là mộ huyệt của người Xá Quốc a?” Kim Bàn nhìn chằm chằm cảnh tượng khủng bố trước mắt.

Hài cốt bên dưới hà chỉ thượng vạn.

“Xem ra cuộc chiến tranh năm đó, người Xá Quốc cũng tổn thất thảm trọng!” Nhìn tràng diện trước mắt, Trương Trạch nhất thời cũng cảm thấy chấn động.

Nhìn cảnh tượng Vạn Nhân Khanh ngay trước mắt, Trương Trạch lập tức ra hiệu cho phía sau bắt đầu bắc Ngô Công Quải Sơn Thê.

Khi thấy Quải Sơn Thê xuất hiện, Hứa Nhất Thành tò mò hỏi: "Lại là Tá Lĩnh Quải Sơn Thê, lại còn Phân Kim Định Huyệt, rốt cuộc là Mạc Kim Giáo Úy hay Tá Lĩnh Lực Sĩ?" Trong bốn đại môn phái trộm mộ Bắc phái, người trong nghề cổ đồ cơ bản đều từng nghe qua.

Nhưng Nam phái Cửu Môn mấy năm gần đây thế lực ngày càng lớn, trong nghề càng là không ai không biết, không người không hay.

"Là Tá Lĩnh, cũng là Mạc Kim Giáo Úy." Kim Bàn cười ha hả nói.

Hứa Nhất Thành lúc này nhìn về phía bóng lưng Trương Trạch: "Vậy thân phận của Long Gia... vừa là thủ lĩnh Mạc Kim, đồng thời thống lĩnh một đoàn Tá Lĩnh Lực Sĩ..." "Đồng thời còn là người đứng đầu Cửu Môn?" Nghe vậy, Tề Thiết Chủy nhịn không được lại bồi thêm một câu: "Còn là Tộc trưởng Trương gia Đông Bắc, điểm này so với mấy cái danh hiệu phía trước còn lợi hại hơn." "Các người không biết đâu, Trương gia Đông Bắc chính là gia tộc khống chế cái đất nước này hàng ngàn năm..." Vừa nhắc tới một câu, Tề Thiết Chủy đột nhiên bị Nhị Nguyệt Hồng liếc mắt một cái, lập tức nuốt lời trở về.

Phong Tư Bắc ở bên cạnh cũng dùng ánh mắt trách cứ nhìn hắn: "Bí mật bực này, có thể tùy tiện nói lung tung sao?" "Lục Gia bình thường quá cẩn thận rồi, chúng ta lại không có người ngoài..." Tề Thiết Chủy nhịn không được lại lầm bầm một câu.

Chỉ một lượng nhỏ thông tin này thôi cũng đủ làm đầu óc Hứa Nhất Thành và Vương Vũ Hằng rối loạn.

Ở sau lưng khống chế đất nước hàng ngàn năm, chỉ một câu nói này cũng đủ khiến người ta cảm thấy chấn động.

Hứa Nhất Thành chợt nhớ lại, khi cành Thanh Đồng Thụ xuất

hiện, đại đa số mọi người đều cho rằng là bảo vật, nhưng duy độc Long Gia lại liếc mắt một cái đã nhận ra thứ đó.

Thậm chí còn biết cách dùng cành Thanh Đồng Thụ.

Hắn bỗng nhiên hạ giọng hỏi: "Long Gia, phía sau Thanh Đồng Thụ này, hẳn là cũng có bí mật liên quan đến gia tộc ngài đi?" "Hảo tiểu tử!" Thấy Hứa Nhất Thành có thể đoán được một tầng này, Kim Bàn đối với hắn càng ngày càng thưởng thức.

"Ngộ tính cũng khá cao đấy." Hứa Nhất Thành vốn chỉ thuận miệng nói bừa, không ngờ lại đoán đúng.

Trương Trạch thấy mấy người này càng đoán càng xa, bèn mở miệng nói: "Không có huyền hoặc như vậy đâu, bất quá quả thật cùng gia tộc ta tồn tại uyên nguyên rất sâu." Một cái Long Văn Thạch Hạp suýt chút nữa khiến Trương gia tuyệt diệt, uyên nguyên này đương nhiên không phải sâu bình thường.

"Long Gia, Quải Sơn Thê đã bắc xong." Tá Lĩnh đệ tử lĩnh đầu lập tức báo cáo tình huống.

"Làm không tệ, đúng rồi, ngươi tên gì?" "Hồi Long Gia, tiểu nhân tên là Trần Cương, là đồng tộc với Trần Đại Soái." Tên đệ tử Tá Lĩnh không kiêu ngạo không tự ti đáp.

Ở trên người hắn, Trương Trạch nhìn thấy bóng dáng của vị tướng quân Bất Ngôn Kỵ lĩnh quân trước đó.

Trong lòng hắn thầm đoán, chẳng lẽ sau khi Ngự Linh thượng thân, linh hồn sẽ sinh ra ảnh hưởng đối với túc chủ?

"Tiếp theo hãy giúp ta dẫn dắt năm mươi người này." "Tạ Long Gia tín nhiệm!

Thuộc hạ nhất định kiệt tận sở năng." Nghe ngữ khí nói chuyện, Trương Trạch phảng phất như đang nghe vị Bất Ngôn Kỵ phía sau

hắn nói chuyện.

Bất quá cũng không sao, đợi sau khi Ngự Linh thượng thân tan đi, con người tự nhiên cũng sẽ khôi phục bình thường.

"Ta dẫn người xuống trước, các ngươi theo sau." Nói xong, hắn men theo Quải Sơn Thê bò xuống Vạn Nhân Khanh phía dưới.

Hắn lưu ý thấy, trong Vạn Nhân Khanh có một khu vực giống như tế đàn.

Theo tính toán, vị trí tế đàn đại khái phi thường tiếp cận Thanh Đồng Thụ.

Đa số thi thể dưới đáy đều đã khô quắt, rất nhiều đã biến thành xương khô.

Những tử thi này tư thế chết thê thảm, khuôn mặt dữ tợn biểu hiện ra cực hạn đau đớn mà nhân loại có thể đạt tới.

Trương Hải Khách nhặt lên mấy cái xương cốt trên mặt đất, mở miệng nói: "Những xương cốt này mặt cắt phẳng lì, Bất Ngôn Kỵ thông thường đều dùng búa lớn." "Vậy những Bất Ngôn Kỵ còn sống thì sao?" Trương Hải Kỳ cũng nhặt lên một mảnh xương cốt bên cạnh.

"Những kẻ chân chính sống đến cuối cùng, e rằng mới là tinh anh cuối cùng trong Bất Ngôn Kỵ." "...

Chương 277

Phát hiện không?

Những thi thể này vết thương khác biệt rất lớn, có người mặc giáp, có người chỉ mặc vải thô." "Nơi này ngoại trừ mộ của tộc nhân Xà Quốc ra, hẳn còn là một bãi chiến trường cổ.

Vũ khí của thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ đại khái là một thanh đại đao cán dài." Hai người suy đoán cơ bản không khác biệt lắm so với những gì Trương Trạch hiểu biết.

Trương Trạch đi tới từ bên cạnh, liếc mắt một cái nói: "Một người cho dù cứ đứng chém cũng không có khả năng giết nhiều như vậy, trong Bất Ngôn Kỵ hẳn là có kỳ binh sĩ dùng đao." Nhìn Vạn Nhân Khanh chất đầy thi thể trước mắt, Trương Trạch nhận ra quy luật Kỳ Môn Độn Giáp đặc thù.

Tại khu vực trung tâm, bày rất nhiều quan tài.

Trong cổ mộ, cách dùng Kỳ Môn này kỳ thực rất thường gặp, nhưng lại cũng hiệu quả nhất.

Hoắc Tiên Nhi cảm giác không đúng: "Chúng ta hình như cứ đi vòng quanh tại chỗ." Nàng chỉ vào ấn ký trên quan tài bên cạnh.

"Ta nhận ra ký hiệu này, vết bạc hẳn là do Tiểu Ca vừa mới lưu lại." Nhìn lại ký hiệu trước mắt, chứng tỏ mấy người bọn họ lại đi vòng trở về.

Tề Thiết Chủy nhìn chằm chằm ấn ký trước mắt, bấm đốt ngón tay: "Tình huống không ổn nha!

Nơi này vạn thi tụ khí, âm khí nặng đến dọa người, xuất hiện âm binh một chút cũng không ngoài ý muốn." "Có khi nào có thứ dơ bẩn

đang tác quái trong bóng tối không?" "Sẽ không." Trương Trạch trực tiếp phủ định: "Nếu có thứ dơ bẩn, ta sẽ không thể không nhìn thấy.

Hẳn là những thi cốt trước mắt này đã hình thành một loại Kỳ Môn trận pháp tương tự như Bát Trận Đồ của Gia Cát Lượng." Nghe phân tích, Hứa Nhất Thành lại nghiêm túc nhìn bốn phía.

"Hẳn là ám chỉ tâm lý, người thiết kế thông đạo cố ý di dời vị trí thi thể, dẫn đạo chúng ta đi vào trong trận pháp Kỳ Môn." Hắn lại nhìn sang bên cạnh, cách bài trí thi thể quả thật có quy luật như vậy.

"Cả quá trình này, dù chúng ta thỉnh thoảng đi đúng cũng sẽ rất nhanh bị dẫn về con đường sai lầm." Vương Vũ Hằng nghe phân tích, cũng thuận miệng xen vào một câu: "Nơi này có âm phong, vừa rồi lửa trong tay tôi bị thổi tắt mấy lần." "Hẳn là trong bóng tối có thứ gì đó không thích ánh lửa." "Cách cục Kỵ Hỏa." Phong Tư Bắc nghe hồi lâu, bỗng nhiên nhớ tới một loại phong thủy cách cục đặc định được nhắc đến trong cổ tịch gia tộc.

"Tất cả trần thiết nơi này đều là để phòng chỉ có minh hỏa xuất hiện, e rằng lửa chính là phương pháp phá trận đơn giản nhất." Được nhắc nhở như vậy, Kim Bàn cũng đột nhiên vỗ tay một cái: "Lục Gia nói có lý.

Nơi này kỳ thực bày Kỳ Môn Độn Giáp vô cùng nguyên thủy, cộng thêm ở trong hang động, chỉ cần chúng ta đi theo một hướng, tự nhiên có thể đi ra ngoài." Lúc này, Lão Dương Nhân châm một mũi tên lửa, nhắm ngay chỗ cao.

Dựa vào tí lực cường đại hiện tại, mũi tên trực tiếp cắm vào vách đá đen kịt.

Nhìn phương hướng, Kim Bàn trong lòng đã có pháp tôn phá trận đơn giản hơn.

Rất nhanh, trực tiếp thông qua phương pháp trong bí thuật phong thủy, bọn họ tìm được lối vào thông đạo.

Cộng thêm tiễn pháp Lão Dương Nhân bất phàm, tránh được việc châm lửa dầu hỏa bốn phía, Hỏa Long Trận cuối cùng tịnh không bị kích hoạt.

Cuối cùng đi tới chính giữa Vạn Nhân Khanh, dưới đất bỗng nhiên toát ra mấy cành Thanh Đồng Thụ.

Bốn phía quỳ một vòng xác khô.

Nhìn cành Thanh Đồng Thụ bị đào ra từ trong đất, giống hệt như lúc trước nhìn thấy ở Kinh thành.

Chỉ là những cành trước mắt này như sinh trưởng tự nhiên trong đất.

Trên người mấy cái xác khô, Tiểu Ca nhìn thấy trên lỗ tai bọn họ treo chuông đồng.

Một đệ tử Tá Lĩnh nhẹ nhàng chạm vào, đột nhiên chuông đồng lập tức phát ra tiếng động.

Đinh linh!

Tức thì mọi người xung quanh thống khổ ôm lấy đầu.

Vương Vũ Hằng nhìn chằm chằm chuông đồng trên tai xác khô trước mặt.

Hắn chỉ có thể thông qua quan sát để đoán niên đại.

Không biết từ đâu tìm được một nhúm bông, hắn nhét vào trong chuông đồng.

“Nhìn vết tích trên bề mặt chuông, dùng hẳn là Phần Thất Pháp (khuôn sáp).

Trước kia bên ngoài đều cho rằng Thất Chá Pháp bắt nguồn từ Ấn Độ, nhưng nhìn đồ đồng ở đây, thời gian còn sớm hơn cả ngàn năm." Phong Tư Bắc trước đó phụ trách hiệp trợ xử lý Vẫn Đồng, nhìn hoa văn ở đây, quay đầu hỏi: "Người chế tạo Thanh Đồng Thụ, và người sáng tạo lục giác thanh đồng linh là cùng một người?" "Có thể hiểu như vậy." Trương Trạch thản nhiên nói: "Nhưng cụ thể là ai, tạm thời không cách nào xác định." Đây có thể coi là một câu đố, trong nguyên tác cũng vẫn luôn là một bí ẩn lớn.

Có Hứa Nhất Thành ở đây, sau khi nhìn kỹ đặc điểm đồ đồng, đặc biệt là sau khi đoán định niên đại, hắn đột nhiên ý thức được đây là một phát hiện sẽ điên đảo thế giới.

"Quá khoa trương, quang sự tồn tại của Xà Quốc đã phi thường kinh người, nhưng tôi có thể khẳng định, trước khi có Xà Quốc ở đây, những thứ này đã tồn tại.

Nhất định phải có tộc quần sớm hơn cả Xà Quốc sinh sống tại đây.

Tôi tin tưởng bí mật nơi này không chỉ dừng lại ở đó." Hứa Nhất Thành lại nhìn thoáng qua chuông đồng, nhưng không dám chạm vào.

Vừa rồi âm thanh kia, giống hệt như lúc trước Trương Trạch chạm vào cành Thanh Đồng Thụ.

Tiếng động đó như đánh vào linh hồn, làm người ta đau đầu muốn nứt ra.

Trương Trạch theo lão quy củ, cái đỉnh đồng trước kia đã lấy đi rồi, trước mắt mấy cái chuông đồng này tự nhiên cũng sẽ không buông tha.

Chỉ là lúc gỡ xuống có chút rườm rà, bèn giao cho anh em Tá Lĩnh.

Người Tá Lĩnh lấy những thứ này có một bộ phương pháp riêng.

Có thể nói là tận khả năng không làm hỏng thi thể và minh khí, lại bảo tồn tối đa tính hoàn chỉnh của vật phẩm.

Nhìn hố tế tự trước mặt, Trương Trạch hô: "Trần Cương đâu?" "Có!" Trần Cương đột nhiên bước ra khỏi hàng, trong tay cầm xẻng sắt.

Trương Trạch liếc mắt một cái: "Đi bảo người bên dưới toàn bộ chuẩn bị tốt xẻng sắt." Lão Dương Nhân đã sớm chuẩn bị tốt, thấy ánh mắt Trương Trạch nhìn về phía này, lập tức tháo gùi xuống.

"Lấy Phân Sơn Quật Tử Giáp." Theo hai con tê tê xuất hiện, những người khác đối với chúng cũng không xa lạ gì.

Ngược lại Hứa Nhất Thành và Vương Vũ Hằng hai người là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này.

Trương Trạch cào bùn đất dưới chân: "Kim tiền bối, long huyệt nơi này không dễ xác định, e rằng phải đánh thêm mấy cái đạo động." Hiện tại đã đến gần Thanh Đồng Thần Thụ, đường nét của cả cái cây tại mặt đất tạm thời không cách nào xác định, cần phải đào mở tầng đất dưới chân trước.

Bởi vì một đội người đến quá sớm, một bước này chỉ có thể tự giải quyết.

Tốc độ của Phân Sơn Quật Tử Giáp phi thường nhanh, nhưng Trương Trạch đồng thời cũng thả Thiên Túc Đấu Thi ra.

Tốc độ hai bên sàn sàn nhau, không bao lâu sau, Phân Sơn Quật Tử Giáp bỗng nhiên từ trong động truyền ra tiếng kêu chi chi.

"Hình như đào trúng cái gì rồi." Lão Dương Nhân ngó vào thăm dò, tịnh không thể xác định tình huống cụ thể bên trong.

"Bên dưới là giếng đứng." Trương Trạch đứng tại cửa hang, nhìn xuống cái giếng vừa đào được.

Bên trong chất đống một lượng lớn tượng đá đầu người, số lượng chừng mấy trăm cái.

Đầu người đã hoàn toàn phong hóa.

Ở giữa dựng đứng một cái cột đồng khổng lồ đường kính hơn mười mét.

Không nhìn kỹ còn tưởng là một bức tường đồng có độ cong.

Trên cột đồng vươn ra những cành đồng to nhỏ không đều, giống như một cái cây lớn mọc ra từ trong đá, cành lá phồn thịnh, đâm thẳng lên địa biểu.

Những cành cây vươn ra khỏi bùn đất phía trước chính là những thứ này.

Kim Bàn nhìn thân cây bằng đồng khổng lồ trước mắt, đột nhiên kích động hét lớn: "Thanh Đồng Thụ!

Chỉ riêng đường kính đã hơn mười mét, nhìn kỹ xem, sắc trạch giống đồng xanh tích cổ thời xưa, nhưng lại có chỗ bất đồng." Nhìn thân chính Thanh Đồng Thụ lộ ra, Kim Bàn suýt chút nữa không nhịn được muốn chui vào, bị Trương Trạch một phen ngăn lại.

"Tiền bối chậm đã, Thanh Đồng Thụ không thể dùng tay chạm vào." Cái cây này có năng lực vật chất hóa, sau khi chạm vào, năng lực trong đó liền thể hiện ra.

Kim Bàn cổ quái nhìn chằm chằm Thanh Đồng Thụ trước mắt: "Thật kỳ quái, vừa rồi lão phu vừa nhìn cái cây này, giống như thói quen vậy, đột nhiên muốn bò lên..." Nhận ra sự dị thường, Kim Bàn lập tức cảnh cáo mọi người: "Thanh Đồng Thụ có cổ quái, đại gia ngàn vạn lần không thể trực tiếp chạm vào." Nhìn xuống hang đá phía dưới, bên trên đầy dấu vết nhân công khai tạc.

"Theo lý thuyết, với kỹ thuật thời đó hầu như không có khả năng

tạo ra đồ đồng lớn như vậy, nhưng nhìn rễ cây Thanh Đồng Thụ xem." Chỉ vào dưới thân cây, đám người Tề Thiết Chủy, Lão Dương Nhân, Hứa Nhất Thành lập tức ghé lại gần.

Hứa Nhất Thành nhất thời kinh ngạc đến ngây người: "Quá khoa trương rồi!

Thanh Đồng Thụ này thật giống như cái cây sinh trưởng từ địa ngục ra vậy." Chí ít quan sát một hồi lâu, y vẫn không thể nhìn ra Thanh Đồng Thụ như vậy rốt cuộc có thể dùng biện pháp gì làm ra.

Ở thời cổ đại sau khi Thất Chá Pháp xuất hiện, độ khó chế tác đồ đồng giảm đi rất nhiều.

Nhưng Thất Chá Pháp cần chế tác khuôn, Thanh Đồng Thụ lớn như vậy, chỉ riêng làm khuôn bản thân nó đã là một kỳ tích.

Lúc này trong lòng Trương Trạch đang nghĩ đến một chuyện, tính thời gian thì hiện tại e rằng Tam Tinh Đôi còn chưa xuất thổ.

Thanh Đồng Thụ này xuất hiện, tương đương với việc phát hiện Thanh Đồng Thụ sớm nhất.

Chỉ là sự tồn tại của cây đồng này không tiện triển lãm ra bên ngoài.

Mọi người đi theo phía sau, sau khi đến gần thì bình tĩnh lại.

Doãn Tân Nguyệt từ trong hành nang lấy ra một cái máy ảnh.

Máy ảnh có đèn flash đặc trưng của niên đại này.

Chương 278

Thiết bị như vậy vào thời này không phải người thường có thể sở hữu.

"Ta chụp tấm ảnh trước đã, đợi sau khi ta mang cái cây này đi, ít nhất còn có ảnh chụp có thể chứng minh Thanh Đồng Thụ này chân thực tồn tại." Nghe cái "phốc" một tiếng, hỏa quang tứ xạ, một tấm ảnh chụp xong.

Doãn Tân Nguyệt lại bổ sung thêm mấy tấm, mới để mọi người tiếp tục đến gần.

Trương Trạch nói khẽ: "Sau khi trở về, rửa thêm mấy tấm ảnh." Thanh Đồng Thụ không thể triển lãm, nhưng ảnh chụp thì có thể.

Lại có thêm một cành Thanh Đồng Thụ.

Trạng thái của Vương Vũ Hằng giờ phút này cũng không khác Kim Bàn vừa rồi là mấy.

Cả người đều nhịn không được kích động.

Toàn thân run rẩy: "Đồ đồng lớn như vậy, tựa hồ là một loại tế khí, nhìn vết tích bề mặt, vô cùng phù hợp với tế khí bằng đồng của hai thời kỳ Thương Chu.

Nhưng Thanh Đồng Thụ này quá cổ lão rồi." Bỗng nhiên nhớ tới tôn đỉnh đồng trước đó.

"Hứa Nhất Thành, nội dung trên đỉnh đồng kia là gì?" Trước đó đều chỉ chú ý bản thân đỉnh đồng, ngược lại không quá chú ý nội dung bên trên.

Chủ yếu là hoàn toàn không ngờ phía sau sẽ có một cây Thanh Đồng Thụ khổng lồ như thế này.

So với cái cây này, tôn đỉnh đồng kia căn bản không quan trọng.

Hứa Nhất Thành sảo tác hồi ức rồi nói: "Trên đỉnh đồng cũng không có miêu tả kết luận đặc biệt cụ thể, nhưng có quá trình tế tự.

Cảnh tượng điêu khắc trên đó là tại một cái tế tự đài, rất nhiều người bị treo trên cành cây, sau đó bị dùng để phóng huyết..." Hắn lại nhìn chằm chằm văn lộ trên Thanh Đồng Thụ trước mắt: "Kết hợp với những văn Song Thân Xà đại biểu thần hành trên cây, những thứ này e rằng đều là huyết tào dùng khi tế tự.

Muốn đem những huyết tào này rót đầy, e rằng... cần phi thường nhiều người sống tiến hành tế tự." Rút ra kết luận như vậy, Hứa Nhất Thành cũng cảm thấy phi thường kinh ngạc.

Nhưng những người khác xung quanh lại tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều.

Kim Bàn thở dài: "Trong cổ mộ thường sẽ gặp các loại quá trình tế tự tàn nhẫn, dưới bối cảnh xã hội lúc đó, đây thuộc về hoạt động tế tự phi thường bình thường." Cũng đúng, không chỉ nơi này, ở triều đại kia, những nơi khác tế tự đồng dạng cũng sẽ xuất hiện cảnh tượng dùng người sống tế tự.

Trong mắt người thời đó, dùng đồng loại tế tự là thành ý lớn nhất.

Trương Trạch bỗng nhiên nói: "Thứ trên Hà Mộc Tập, hẳn là ở trên cái cây này." Nhắc đến Hà Mộc Tập, Vương Vũ Hằng lần nữa lấy tấm vải kia ra.

"Thứ được ghi chép trong Hà Mộc Tập phi thường kỳ quái, tựa hồ có thể khiến người ta sở hữu tất cả những gì mình muốn..." Nói ra cách nói này xong, hắn lập tức cảm giác không có khả năng.

Bỗng nhiên Trương Trạch nghe được động tĩnh từ phía dưới Thanh Đồng Thụ.

Tiếng "phanh phanh phanh", có thứ gì đó đang không ngừng bò lên độ cao bọn họ đang đứng.

Xác định thanh âm càng ngày càng gần, Trương Trạch bỗng nhiên nói: "Có thứ gì đó đang đi lên!" Nếu không nhớ lầm, hẳn là một đám khỉ vốn dĩ sinh sống trong phiến rừng núi này.

"Ta lên cây trước." Trương Trạch từ trong không gian Thao Thiết lấy ra mấy chục đôi găng tay vải.

Để đối phó Thanh Đồng Thụ, hắn đã sớm có chuẩn bị.

"Huynh đệ Tá Lĩnh chuẩn bị súng tốt, Lão Dương Nhân, Tiểu Ca chuẩn bị dao." Giao đại xong, Tiểu Ca và Nhị Nguyệt Hồng nhìn nhau một cái.

Nhị Nguyệt Hồng khiêm nhượng: "Tiểu Ca, ngươi lên trước đi, ta theo sau." Sau khi hai người lần lượt bò lên, Trương Hải Khách và Trương Hải Kỳ mới nối gót theo sau.

"Tộc trưởng, chú ý an toàn, một khi có tình huống chớ lấy thân phạm hiểm!" Trương Hải Kỳ trịnh trọng nhắc nhở xong mới bò lên.

Trương gia mất đi một lần tộc trưởng, đại giới phải trả phi thường thảm thống.

Loại sự tình này quyết không thể phát sinh lần nữa.

Đợi Trương Trạch bò lên trên Thanh Đồng Thụ, người Trương gia củng vệ tứ phía.

Thấy mấy người trung tâm như thế, hoàn toàn không có pha tạp bất kỳ sự khống chế nào, khiến Trương Trạch trong lòng vì đó mà động dung.

Từ vị trí mọi người bò lên trên một đoạn, đã sắp đến đỉnh Thanh Đồng Thụ.

“Nhanh đến đỉnh rồi sao?” Hứa Nhất Thành đi theo sau Trương Trạch, leo lên một phiến tế tự đài trên đỉnh.

Trương Trạch thấy Vương Vũ Hằng cũng ở đó, chỉ chỉ một hàng Ách văn bên trên: “Văn tự chú giải bên trên có hai phần, một cái ở đỉnh cây, một cái khác ở dưới đáy.

Ngươi nhìn kỹ bốn phía đỉnh xem, giống cái gì?” Vương Vũ Hằng quan sát xong, tiên phong bò lên trên tế tự đài.

Bốn phía treo vô số chuông đồng lục giác, hầu như chỗ nào cũng có.

Tế tự đài tồn tại từ xưa, nhưng rõ ràng người Xà Quốc về sau đã tiến hành tu phục nơi này.

Hứa Nhất Thành nhìn chằm chằm tế tự đài trước mặt, nhìn quanh bốn phía, hưng phấn nói: “Không sai, chính là nơi này.

Cảnh tượng tế tự điêu khắc trên tôn đỉnh đồng bên ngoài chính là tế tự đài trước mắt.” Hắn chỉ ngón tay vào cổ thi treo trên cành Thanh Đồng Thụ bên cạnh: “Những người này là nô lệ hoặc tù binh bị phóng huyết tế tự khi đó.

Vị ở giữa kia đa phần là đại tế tư, máu tươi thuận theo chỗ cao nhất của Thanh Đồng Thụ, hội tụ về nơi sâu nhất.” Hắn đi đến bên cạnh Vương Vũ Hằng, nhìn về phía Hà Mộc Tập: “Nói cách khác, bí mật trong Hà Mộc Tập kỳ thực không phải ở trên đỉnh, mà cần tiến hành huyết tích nghi thức từ phía trên, sau đó bí mật kia mới có thể được khai mở...” Vương Vũ Hằng ngẩng đầu, nheo mắt: “Cần máu tươi tiến hành huyết tích?

Nghi thức tế tự khoa trương như thế này, quốc gia cường thịnh đến đâu cũng không cách nào cử hành dài kỳ, trong cổ tịch cũng hiếm có ghi chép về phương diện này.” Mọi người nghe miêu tả về cái cây

này, hầu như đồng thời cảm giác một cỗ hàn ý xông thẳng toàn thân.

Một cây Thanh Đồng Thụ khoa trương như vậy chỉ dùng để giết người, khiến bọn họ chấn động đồng thời tâm lý cũng cảm giác có chút không cách nào tiếp nhận.

"Kỳ thực có ghi chép." Trương Trạch mặt sắc nghiêm túc nói: "Còn nhớ Chúc Cửu Âm không?" Hắn nhìn về phía Vương Vũ Hằng: "Tác giả Lão Triều Phụng đều thích ẩn tàng Chúc Âm Mục trong tác phẩm của mình, Chúc Âm tức là Chúc Long.

Nhưng các ngươi đã từng thấy Chúc Long chân chính chưa?" Vương Vũ Hằng trầm mặc.

Chúc Âm Mục đối với Lão Triều Phụng chỉ là một loại tượng trưng.

Nhưng nếu nói Chúc Long chân chính, hoàn toàn chưa từng thấy.

Tề Thiết Chủy nghe vậy, bỗng nhiên nhớ tới Chúc Cửu Âm trước đó ở bên cạnh Trương Trạch.

"Long Gia, con giao long bên cạnh ngài, trước đó không phải là một con Chúc Long sao?" "Ân." Trương Trạch chậm rãi gật đầu: "Điểm này không sai, bất quá Tiểu Cửu là trong huyết mạch có gen Chúc Cửu Âm, biến dị thành Chúc Cửu Âm.

Điều ta muốn nói là, tác dụng chân chính của cái cây này là người xưa dùng máu tươi hấp dẫn một loại loài rắn sinh sống ở sâu dưới lòng đất, đó mới là Chúc Cửu Âm được ghi chép trong Sơn Hải Kinh." Chúng nhân nghe tin tức kinh người như vậy còn chưa hồi thần, Trương Trạch lại tiếp tục tung ra tin tức càng kinh người hơn.

"Song Thân Xà Văn phù hợp nhất với đồ án Phục Hy Nữ Oa, nhưng đồng thời Chúc Cửu Âm cũng là ngoại hình loài rắn, viễn cổ tiên dân sáng tạo ra Thanh Đồng Thụ hẳn là một bộ lạc sùng bái loài

rắn.” Điểm này để Hứa Nhất Thành tiến hành ghi chép.

“Về điểm ấy, trong mộ hẳn là có thể tìm được chi tiết.” Chú ý tới ánh mắt Vương Vũ Hằng phía trước biến hóa, hắn thuận miệng nhắc nhở một câu: “Huyết tích chưa chắc cần dùng người, cứ việc tiếp tục đi theo là tốt rồi.” Vừa quay đầu, thấy Trương Hải Khách muốn đưa tay về phía một cỗ xác khô bên cạnh.

Trương Hải Khách thấp giọng nói với Tiểu Ca: “Con khỉ này đeo mặt nạ, giống văn Ly Long thời cổ đại, loại văn lộ này Trương gia đã sớm phát hiện trên đồ đồng Thương Chu...” Chưa kịp đưa tay, một hòn đá ném tới, làm hắn giật nảy mình.

“Đừng đụng vào những mặt nạ này.” Trương Trạch nghiêm túc nhắc nhở.

Thấy sự chú ý của mọi người đều bị hấp dẫn, hắn đồng thời cũng nhắc nhở những người khác: “Loại mặt nạ này không đơn thuần là đồ đồng, mà là cổ trùng.” Hắn lấy ra Kim Tàm Cổ mang theo bên người.

Cổ trùng đựng trong hộp, khi gặp những mặt nạ bốn phía này, cổ trùng đột nhiên có phản ứng.

Tác vi Vạn Cổ Chi Vương, con Kim Tàm này đương chi vô quý là vua trong các loài cổ.

Nó bò lên mặt nạ Ly Cổ, trực tiếp bò ra mặt sau, lại thấy con Ly Cổ phía sau đột nhiên giãy dụa hai cái.

Tiếp đó trực tiếp bị độc tố Kim Tàm phân giải thành dịch thể.

Kim Tàm ăn những nùng dịch này làm thức ăn.

“Đều thấy chưa?” Trương Trạch nhìn về phía mọi người.

Những người vây xem bên cạnh sợ đến nuốt nước miếng.

“Thấy, thấy được!” Hoa Linh đi tới, nàng cũng kế thừa cổ thuật,

nói với mọi người: “Ly Cổ chỉ cần đừng tới gần thì không đáng sợ, mọi người đừng tự tiện hành động.” Nhìn cảnh này, những người có mặt tại trường đâu ai dám chạy loạn.

Vương Vũ Hằng thử tới gần nhìn kỹ: “Loại Ly Long văn này đại biểu cho rồng.” Đã nhắc đến rồng, Hứa Nhất Thành tựa hồ cũng nhớ ra một số kết quả nghiên cứu trong sở học.

Hắn nói với mọi người: “Long đồ đằng sớm nhất là thủ lĩnh Thái Hạo Phục Hy thị của bộ lạc Đông Di, dung hợp đông đảo đồ đằng hình thành đồ đằng mới, nguyên chi địa cư ngụ tại Đông Bắc.” “Đồ đằng tiêu chí của bộ lạc này có bốn cái, phân biệt là: Long, Xà, Điểu, Trùng!” Vương Vũ Hằng cảm giác suy đoán này tựa hồ quá to gan, nhưng cũng không phải không có khả năng.

“Chúng ta đang tiếp xúc với thứ có khả năng liên quan đến nguồn gốc văn minh của lão tổ tông?” Xà đồ đằng, đặc biệt là Song Thân Xà, khiến người ta liên tưởng đến Phục Hy Nữ Oa đồ.

Long đồ đằng xuất hiện, liền trực tiếp liên quan đến nguồn gốc văn minh An Lạc.

Manh mối tổng kết trước mắt thật quá khoa trương rồi.

“Mọi người có thể tiếp tục đi, Ly Cổ phía trước đã dọn dẹp sạch sẽ.” Ngọc hạp trong tay Hoa Linh bất tri bất giác đã được đổi thành cái ngọc hạp lớn hơn do Trương Trạch đưa.

Bên trong, Kim Tàm sau khi nuốt Ly Cổ đã tiến hành phân liệt, một con biến thành mấy trăm con.

Đặt trong ngọc hạp, đồng thời cũng sẽ hỗ tương tàm thực, cuối cùng sẽ dung hợp lại thành con độc trùng kịch độc nhất.

“Hóa ra Hoa Linh cô nương mới là cao nhân thâm tàng bất lộ!” Phong Tư Bắc cho thủ đoạn của nàng sự khẳng định trực tiếp nhất.

Chương 279

"Quan Sơn nhất mạch tiên tổ ta cũng có rất nhiều nữ tử, nam xưng là Thái Bảo, nữ tử tắc vi Sư Nương, Hoa Linh cô nương quả nhiên là nữ trung hào kiệt!" Hoa Linh bị khen đến có chút ngượng ngùng.

Ở bên cạnh Trương Trạch, nàng lập tức giải thích: "Cổ thuật cũng là Trạch Gia truyền cho ta, lợi hại chân chính là con mẫu trùng trong tay ngài ấy." Việc sử dụng cổ trùng để lại cho mọi người ấn tượng sâu sắc.

Bất quá đường phía sau vẫn phải tiếp tục đi.

Từ tế tự đài, Tiểu Ca đột nhiên tìm được một thông đạo dưới chân thi thể đại tế tư.

"Lối đi ở đây." Tiểu Ca lớn tiếng nhắc nhở một câu, liền xuống trước dò đường.

Trương Trạch thấy Hoa Linh muốn thu cổ trùng lại, bèn nói: "Khoan hãy thu." Hắn nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của Hoa Linh, giải thích: "Ly Cổ tác vi sức mạnh thủ hộ Thanh Đồng Thụ, nhất định không chỉ có nhiêu đây." Hoa Linh mặt đỏ lên, gật đầu: "Vậy ta cứ để đó, nếu Ly Cổ lại xuất hành, liền lập tức sử dụng cổ thuật." Tiểu Ca vừa mới xuống dưới, lại nhìn thấy phía dưới chất đống binh khí.

Một trận âm thanh kim loại va chạm vang lên, hắn lấy ra một cây trường việt (búa dài) trong đó.

"Hẳn là vũ khí của Bất Ngôn Kỵ, tổ tiên bị người Xà Quốc dùng đầu lâu tế tự, vũ khí đều bị lưu tại nơi này." Những vũ khí này chất lượng phi thường tốt, trải qua ngàn năm y nguyên còn có thể sử dụng, chỉ là mặt ngoài có thêm không ít vết rỉ sét.

Nhìn binh nhận chất đống như núi trước mắt, Trương Trạch nói với năm mươi mốt người phía sau: "Đi lựa chọn vũ khí." Bởi vì nguyên nhân Ngự Linh thượng thân, bọn họ cùng Bất Ngôn Kỵ đang ở trạng thái tạm thời dung hợp.

Búa lớn cầm trong tay, thử múa may vài cái.

Vốn dĩ sức mạnh không đủ, nhưng cộng thêm sức mạnh Bất Ngôn Kỵ điệp gia, bọn họ có thể nhẹ nhàng tự như vũ động những binh khí này.

Kim Bàn phát ra cảm thán từ nội tâm: "Giản trực là đại quân Bất Ngôn Kỵ tái hiện nha!" Theo đội ngũ năm mươi mốt người mỗi người đều thích ứng với trường việt trong tay, nhẹ nhàng huy động cự phủ, suýt chút nữa chém vào sạn đạo bên cạnh.

Lĩnh đội Trần Cương thấy thế lập tức nhắc nhở: "Đều cẩn thận chút, Long Gia ban cho sức mạnh không phải để các ngươi khoe khoang và phá hoại." "Toàn thể đều có!" Oanh!

Đột nhiên tất cả mọi người hạ ý thức lập chính đứng nghiêm.

Quân tư chỉnh tề như một, giống như cùng một người.

Không, nếu xét từ góc độ ký ức, bản chất bọn họ thực sự đã nhập ký ức của cùng một người.

Chỉ là tố chất thân thể cá thể có sự khác biệt, nhưng theo thời gian rèn luyện, chênh lệch này sẽ càng ngày càng nhỏ.

Đến lúc đó sự phối hợp của cả đội ngũ sẽ càng thêm chỉnh tề.

"Đội ngũ tập hợp hoàn tất, thỉnh Long Gia kiểm duyệt!" Trần Cương đột ngột tụ tập chi đội ngũ này lại, chờ Trương Trạch hạ đạt mệnh lệnh mới.

Đạt được vũ khí quen thuộc, chiến lực tổng thể tăng lên gấp bội.

Trong lòng bọn họ sớm đã không kìm nén được, muốn thử xem sức mạnh vừa đạt được.

Loại tâm thái này, Trương Trạch có thể lý giải.

Trước kia khi vừa đạt được Câu Linh Khiển Tướng, hắn cũng có tâm thái tương tự.

Hắn nhìn về phía mọi người: "Mục đích chuyến đi này của ta chỉ có một, đào ra tất cả bí mật của Thanh Đồng Thần Thụ, sau đó mang đi, bảo hộ bí mật lão tổ tông chúng ta lưu lại!" Ngay sau đó hắn nhìn về phía Trần Cương: "Theo sát Tiểu Ca, đồ vật bên dưới đi lên rồi, tùy thời làm tốt chuẩn bị chiến đấu." "Rõ!" Đột nhiên thanh âm như núi hô biển gầm vang vọng không ngừng trong không gian lòng đất trống trải.

Trương Trạch xua tay nói khẽ: "Đều đi thấp xuống chút, bên dưới tàng chứa viễn cổ dị thú." Vừa rồi động tĩnh cũng không dẫn tới phản ứng bên dưới.

Xem ra thứ thực sự có thể dẫn dụ Chúc Cửu Âm, chỉ có mùi vị của máu tươi.

Men theo sạn đạo bên vách đá, phía trước có rất nhiều thông đạo do nhân công khai tạc.

Thông đạo càng ngày càng rộng, động tĩnh bên dưới cũng càng ngày càng lớn.

Trương Trạch xác định, những động tĩnh bị hấp dẫn lên kia, đến từ đám khỉ thủ hộ Thanh Đồng Thần Thụ.

Dọc đường trên vách đá bố mãn lượng lớn rễ khí sinh.

"Sạn đạo cổ chất lượng không tệ." Kim Bàn bỗng nhiên cảm thán: "Nghe nói thời Bắc Ngụy Hiếu Văn Đế, từng tìm được nơi này, chỉ là trong sách không nhắc đến Thanh Đồng Thụ, chỉ nói về Long Văn

Thạch Hạp cùng với di chỉ Xà Quốc." "Nhưng ta không nghĩ tới, Long Văn Thạch Hạp lại cùng Trương gia có quan liên lớn như vậy!" Lời Kim Bàn vừa dứt, Trương Hải Khách đứng ở phía trước cách đó không xa chậm rãi quay đầu.

Ánh mắt quái dị nhìn sang bên cạnh: "Đừng lộn xộn." Lời vừa dứt, hắn đột nhiên giơ súng lục lên.

Kim Bàn hơi nheo mắt lại, ánh mắt liếc sang bên cạnh, một khuôn mặt quái dị xuất hiện.

Đó là một khuôn mặt cười âm hiểm, nhưng nhìn kỹ, khuôn mặt này mọc trên người một con khỉ toàn thân lông lá.

Phốc!

Đột nhiên một cây búa nhanh chóng chém tới, tốc độ cực nhanh.

Ngay sau đó bên cạnh lại có hai người huy động phủ việt.

Trần Cương nhìn thoáng qua Kim Bàn: "Tiền bối không sao chứ?" "Không, không sao..." Con khỉ đeo mặt nạ Ly Cổ không dọa được hắn, nhưng sự ra tay ngoan lạt của mấy người này lại làm hắn kinh hãi.

Trương Hải Khách nhìn một màn trước mắt, ý ngoại nói: "Không hổ là Bắc Ngụy Bất Ngôn Kỵ!

Tính cách bọn họ hoàn toàn chịu ảnh hưởng của âm binh trên người, tính cách cũng trở nên quả đoán hơn!" Theo mấy đệ tử Tá Lĩnh cầm trường việt đứng ở biên thượng, Trương Trạch nhanh chóng đi tới từ phía sau.

Hắn liếc mắt nhìn con khỉ đã chết trên mặt đất.

Mục quang rơi vào trên mặt nạ, hắn nhanh chóng rút ra Ma Đao Thiên Nhận sau lưng.

Đao quang lóe lên, đem mặt nạ Ly Cổ nhanh chóng chém thành hai nửa.

Đao thương không dính một giọt máu.

"Đều nhớ kỹ, những Ly Cổ này là đồ sống." Hắn nhặt một cành cây bên cạnh đưa cho Trần Cương, đồng thời ra hiệu cho Hứa Nhất Thành cũng nhìn xem.

"Đây là một loại Ly Cổ cổ xưa nhất." Hắn dùng cành cây chỉ vào bộ phận bên trên: "Phía trên giống như vỏ ốc sên có hình xoắn ốc lồi ra, sẽ chui vào trong miệng túc chủ, sau đó túc chủ sẽ chịu mặt nạ khống chế, trở nên bạo lệ và có tính công kích." Hắn còn chỉ vào con khỉ bên cạnh: "Con khỉ này đã bị khống chế rồi, nếu không chú ý, kết cục sẽ giống như con khỉ này." Mọi người nghe xong đều hít sâu một hơi khí lạnh.

"Trạch Gia, cái này chẳng phải tương tự như một loại hệ thống cộng sinh sao?" Lão Dương Nhân trong đầu nhớ tới hệ thống cộng sinh gặp ở miếu Qua Tử.

Tổng cảm giác cái này và cái đó tựa hồ tồn tại một số chỗ tương tự.

"Hẳn là thuộc về tư duy tương tự, có khả năng là sản vật của cùng một nền văn minh!" Đối với suy đoán này, Trương Trạch cũng phi thường nhận khả.

Hứa Nhất Thành nghe Lão Dương Nhân miêu tả, nhịn không được hỏi thăm rốt cuộc là hệ thống cộng sinh như thế nào.

Lão Dương Nhân cũng kiên nhẫn kể lại một lần chuyện khi xưa ở thi động miếu Qua Tử, thấy loại tổ hợp đặc thù cộng sinh giữa Thi Miết và rết.

Người bên cạnh không trải qua, nghe chuyện giặc Nhật tàn sát dân

chúng dẫn đến thi động, tức thì giận đến mức hận không thể trực tiếp giết sạch đám tạp chủng kia.

"Mọi người đều không cần động nộ, người xem báo có thể sẽ biết, Đông tỉnh trước đó có mấy ngàn quân địch đột nhiên bị giết, đó là do Long Gia và Trần Đại Soái phối hợp đánh cho đối thủ một trận trở tay không kịp." "Hóa ra Long Gia có chiến tích như vậy!" Hứa Nhất Thành cũng mới biết, chuyện Trương Trạch làm, lại còn quan hệ đến dân tộc đại nghĩa.

"Sự tình tương tự còn có nhiều, sau này sẽ hiểu." Đối với hai năm cùng làm đại sự với Trương Trạch, trong lòng hắn cảm giác tự hào tự nhiên sinh ra.

Nghe bọn họ thảo luận, Trương Trạch hầu như đã quen rồi.

Thính lực của hắn có thể nghe rõ tiếng người nói chuyện, tự nhiên cũng bao quát thanh âm dân chúng Trường Sa thảo luận.

Hoa Linh giờ phút này dẫn theo mấy ngàn con Kim Tàm cổ trùng đã phân liệt, đi tới từ bên cạnh mọi người.

Kim Tàm Cổ có thể trực tiếp ăn hết những Ly Cổ này, là sự khắc chế trên chuỗi thức ăn.

Tiểu Ca đao lại thời khắc đặt ở trên tay, chuẩn bị phóng huyết xua đuổi những cổ trùng này.

Bốn phía lượng lớn khỉ đang tới gần mấy người bọn họ.

Kim Tàm Cổ bò qua, những con khỉ kia không biết chạy, nhưng Ly Cổ lại giãy dụa muốn thoát ly túc chủ để đào mệnh.

Hầu như đều bị Kim Tàm đuổi kịp, tốc độ dọn dẹp này nhanh chóng làm sạch con đường phía trước.

Trên thông đạo phía trước, bắt đầu xuất hiện lượng lớn tượng đá,

những tượng đá này bày biện chỉnh tề toàn bộ đều hướng về cùng một phương hướng.

Tại điểm cuối của phương hướng này, phía trên bị bao vây bởi một lượng lớn rễ khí sinh rủ xuống.

Dọc đường trên thân Thanh Đồng Thụ, có thể nhìn thấy đồ án mặt người kỳ lạ.

Nhìn kỹ đồ án bên trên, Kim Bàn khó hiểu nói: "Đồ án này, phong cách có vài phần giống đồ án Tây Vương Mẫu song đầu, nhưng lại không phải Tây Vương Mẫu..." "Phía trước hình như là một cái mộ thất!" Hắn cầm đèn pin lại nhìn về phía khác bốn phía.

"Văn lộ trang sức nơi này, toàn bộ là âm dương một đôi, chẳng lẽ nơi này mới là nơi âm dương giao giới trong truyền thuyết?" "Là mộ thủ lĩnh tộc Xà." Trương Trạch đi lên trước, nhìn chằm chằm mộ thất trước mắt đại khái to bằng sân bóng rổ.

Trong mộ có lượng lớn vết tích nhân công điêu trác, điêu khắc phi thường tinh tế.

Ở giữa bày hai cỗ quan tài đá.

Nếu không nhớ lầm, trong quan tài đá nằm một hộ vệ cụt tay nhưng có thể đánh ngang tay với Tiểu Ca.

Kẻ đó có năng lực tự phục sinh, nếu là Song Toàn Thủ hoàn chỉnh, đắp nặn lại một cánh tay khác cũng không thành vấn đề.

Đứng giữa thạch thất, Trương Trạch bỗng nhiên phát hiện mình có thể nhìn thấy những người Trương gia đang ở gần Thanh Đồng Thụ.

Trương Hải Kỳ đang canh giữ bên ngoài mộ thất, lại chợt nhìn thấy hình ảnh bên trong.

Chương 280

Nàng có chút không xác định nhìn sang: "Tộc trưởng?

Tại sao ta có thể nhìn thấy nơi ngài đang đứng?" "Có Trương Hải Khách, Lão Dương Nhân, Tiểu Ca..." Đếm ra những người có thể nhìn thấy, đều là những người mang huyết mạch Kỳ Lân hoặc người thừa kế huyết mạch Thao Thiết.

Dòng máu Thao Thiết trên người Trương Trạch vốn dĩ bắt nguồn từ Kỳ Lân.

Đại khái là vì nguyên do này, giữa bọn họ mới có thể sinh ra cảm ứng lẫn nhau. "Gian mộ thất này chính là vị trí giao giới chỉnh lý âm dương, tất cả những người mang huyết mạch đặc thù đều có thể sinh ra cảm ứng với nhau tại đây!" Khi Trương Trạch nói chuyện, Tề Thiết Chủy và Hứa Nhất Thành cổ quái nhìn chằm chằm hắn.

Tề Thiết Chủy có chút bị dọa: "Gia, ngài đang nói chuyện với ai vậy?" "Với người Trương gia." Trương Trạch đáp: "Tất cả những người có huyết mạch đặc thù, ở nơi này đều có thể sinh ra cảm ứng lẫn nhau." Hắn chợt nghĩ đến một loại khả năng. "Đại khái là vì loại sức mạnh huyết mạch này, nguyên bản có liên quan đến Vẫn Đồng." Ở thế giới này, hầu như mỗi khi một huyết mạch trường sinh sản sinh, phụ cận nhất định đều có Vẫn Đồng tồn tại.

Tiên dân đúc tạo Thanh Đồng Thụ, đa phần cũng như thế.

Thủ lĩnh của bọn họ có thể đứng tại nơi này, tùy thời quan sát tộc nhân của mình.

Hứa Nhất Thành và Vương Vũ Hằng hai người hoàn toàn nghe không hiểu, nhưng Tề Thiết Chủy lại hiểu. "Ý ngài là, loại sức mạnh trong huyết mạch có thể khiến người ta bất lão, toàn bộ đều đến từ

Vẫn Đồng?" Tề Thiết Chủy nhìn về phía Vẫn Đồng, bỗng nhiên hỏi: "Vậy nếu ta ở lại nơi này thời gian dài, liệu có phải cũng sẽ từ từ sở hữu huyết mạch trường sinh?" Nghe những lời Tề Thiết Chủy nói, Hứa Nhất Thành mới dần dần hiểu ra.

Hắn thăm dò hỏi: "Chẳng lẽ người Trương gia, toàn bộ đều sở hữu gen trường sinh?" Sau lưng Hứa Nhất Thành, sự chú ý của Vương Vũ Hằng cũng lập tức bị thu hút. "Không sai." Kim Bàn đứng sau lưng trực tiếp đá Tề Thiết Chủy một cái rồi trả lời thay. "Kỳ thực không chỉ người Trương gia, người Xá Quốc ở nơi này, có khả năng nguyên bản là hậu nhân của tộc Đông Di, cũng có loại huyết mạch này.

Bọn họ và những người sinh sống bên ngoài như chúng ta thuộc về cùng một đám tổ tiên, chỉ là kế thừa văn minh có chỗ bất đồng mà thôi." Chà, mọi chuyện dường như lại quay về thời kỳ Đông Di bộ lạc của Phục Hy, Nữ Oa thượng cổ.

Kim Bàn nói xong, bỗng nhiên thấy ánh mắt chấn kinh của Hứa Nhất Thành và Vương Vũ Hằng.

Hắn cười cười: "Đã từng nghe qua một câu nói trong 《 Hoàng Đế Nội Kinh 》 chưa?" "Thượng cổ chi nhân, xuân thu giai độ bách tuế, tẫn chung kỳ thiên niên." (Người thời thượng cổ, sống trăm tuổi vẫn như xuân thu, thọ đến ngàn năm.) "Đây vốn là lời người bình thường hỏi Thiên Sư Kỳ Bá, nhưng dùng ở trên người bọn họ lại phi thường thích hợp.

Tương truyền Phục Hy sống 1100 tuổi, ta hiện tại hoài nghi, cực có khả năng là thật." Những lời này nếu nói ra trước kia, vô luận là Hứa Nhất Thành hay Vương Vũ Hằng đều sẽ khịt mũi coi thường.

Nhưng hiện tại hai người đã ẩn ẩn có chút tin tưởng.

Lúc này, người Trương gia đều vây quanh hai cỗ quan tài đá.

Trương Hải Khách sắc mặt quái dị nhìn về phía Trương Trạch: "Tộc trưởng, tác dụng của hai cỗ quan quách này rất giống hai cỗ của Đông Bắc Trương gia chúng ta." Tại lão trạch của Đông Bắc Trương gia, có một tòa lầu bày biện quan tài.

Trong đó có hai cỗ quan tài đá chuyên dùng để hoán huyết cho người Trương gia.

Một khi thân thể tộc nhân xảy ra vấn đề, có thể thông qua hoán huyết để triệt để trị tận gốc.

Nhưng mỗi tộc nhân đều chỉ có một cơ hội.

Tay Tiểu Ca tiếp xúc với thạch quan, bên trên chạm khắc một con rắn phủ đầy lân phiến, nhưng tạo hình lại có vài phần giống rồng.

Rất nhiều hình tượng rồng thời kỳ đầu, bản thân đã phi thường tương tự với loài rắn.

Hoa văn điêu khắc bốn phía cũng hầu như đều có liên hệ lớn với sự chuyển hóa âm dương.

Tiểu Ca chèn Hắc Kim Cổ Đao vào khe hở thạch quan, dùng sức một cái liền trực tiếp nạy mở quan quách.

Oanh ~ Động tĩnh nắp quan tài bay ra khiến những người phía sau giật mình hoảng sợ. "Đã xảy ra chuyện gì?" Tề Thiết Chủy, Hứa Nhất Thành hầu như đồng thời chạy tới.

Phong Tư Bắc xa xa nhìn chằm chằm thi thể lộ ra trong quan tài: "Tử nhi bất hủ, chẳng lẽ mộ chủ này tiếp xúc với sức mạnh Thanh Đồng Thụ, muốn biến thành Thi Giải Tiên?" Trong lòng người Phong gia, Thi Tiên hầu như là một loại chấp niệm, nhất là khi nhìn thấy loại tình huống chết mà không thối rữa này.

Trương Trạch đi tới bên quan tài nhìn thoáng qua, lập tức hô: "Hoa Linh, lấy Tàng Hải Hoa, Kỳ Lân Đan." Sức mạnh của Tàng Hải Hoa

có thể duy trì thọ mệnh con người, Kỳ Lân Đan có thể khôi phục thương thế.

Tạm thời giữ được mạng cho tên hộ vệ Bất Ngôn Kỵ này, tay Trương Trạch bắt đầu bị khí màu lam bao bọc.

Đồng thời trên đầu hộ vệ cũng xuất hiện đốm sáng màu lam nhạt.

Đó là linh hồn của hắn.

Trong tình huống trầm ngủ ngàn năm này, linh hồn của hắn suy yếu hơn người thường rất nhiều.

Trương Trạch tiến hành sửa đổi đơn giản đối với linh hồn hắn, thuận tiện đọc lấy một số ký ức.

Đại đa số hầu như đều là hình ảnh đi theo bên cạnh Hiếu Văn Đế, những thứ này đối với hắn không có ý nghĩa quá lớn.

Duy nhất có giá trị chính là bộ phận Bất Ngôn Kỵ công nhập vào cổ mộ Xá Quốc.

Sau khi làm xong việc sửa đổi ký ức, hộ vệ Bất Ngôn Kỵ trước mắt đột nhiên mở mắt.

Khác với nguyên tác, thương khẩu của hắn lại xuất hiện sự dũ hợp kỳ tích.

Nhìn thấy những người bên cạnh, hắn trước tiên kỳ quái nhìn thoáng qua Trương Trạch.

Trong tiềm thức không dám ra tay với Trương Trạch.

Trương Trạch không xóa đi ký ức trước kia, nhưng lại làm nhạt đi sự trung thành với Hiếu Văn Đế.

Nhưng hộ vệ đột nhiên thấy vây quanh mình là một đám người ăn mặc cổ quái, lập tức chộp lấy binh khí.

Tiểu Ca nhanh chóng huy động Hắc Kim Cổ Đao, cùng hắn đối chém.

Hai người đánh nhau trước mặt Hứa Nhất Thành, khiến hắn lập tức ngây dại. "Hộ vệ Bất Ngôn Kỵ của ngàn năm trước, phục sinh rồi?" "Chẳng lẽ là đang diễn trò?" Hắn có chút không dám tin vào hình ảnh trước mắt.

Vương Vũ Hằng lại tỏ ra bình tĩnh: "Nếu như đây là giả, vậy người giống y hệt ở bên cạnh kia, cũng là thật sao?" "Ta ngược lại cảm thấy rất tốt, nếu như trường sinh thật sự tồn tại, chứng minh chúng ta hoặc là cũng có biện pháp có thể sở hữu loại trường sinh này." Đối với cách nói của Vương Vũ Hằng, Trương Hải Kỳ tán thưởng: "Cách nói của ngươi phi thường chính xác." "Biện pháp đơn giản nhất, để Tộc trưởng trực tiếp ban cho ngươi huyết mạch trường sinh, trực tiếp sở hữu năng lực bất lão." Nàng nhìn chằm chằm Vương Vũ Hằng, tiếp tục nói: "Ta biết các ngươi có khả năng không tin, sau này sẽ tin." Cho dù hiện tại không tin, vài năm sau thậm chí vài chục năm sau, nhìn lại ngoại biểu bất lão này, căn bản không cần bất cứ chứng cứ nào để chứng minh.

Thấy hộ vệ Bất Ngôn Kỵ và Tiểu Ca muốn tiếp tục đánh, Trương Trạch đột nhiên hô: "Dừng tay!

Nguyên Cảnh, hiện tại không còn là thời đại của ngươi nữa." Lời của Trương Trạch như thánh chỉ, hộ vệ nghe xong lập tức thu kiếm trong tay.

Kim Bàn lập tức hiểu ra hành động của Trương Trạch trước khi hộ vệ phục sinh, nhưng lại không nói toạc ra.

Hắn cảm thán: "Ngàn năm trước Bất Ngôn Kỵ Âm Binh xuất hiện, vốn dĩ đã đủ dọa người, không ngờ hộ vệ của bọn họ còn có thể phục sinh!" Hộ vệ thân mặc khôi giáp, lập tức quỳ một gối xuống trước

mặt Trương Trạch: "Nguyên Cảnh bái kiến Chúa công." Trương Trạch nhìn về phía Tề Thiết Chủy bên cạnh: "Lão Bát, một lát nữa giải thích lịch sử cho hắn." Thuận theo một gian mộ thất nhìn xuống, Trương Trạch loáng thoáng có thể nhìn thấy thông đạo dẫn đến nơi có Thi Kiển Hổ Phách.

Đó là khu vực rễ cây Thanh Đồng Thụ ở dưới cùng, cũng là nơi sức mạnh của cả cây Thanh Đồng tập trung nhất.

Trương Trạch thông qua thính lực siêu phàm, loáng thoáng có thể nghe thấy phía dưới có một loại động tĩnh phi thường kỳ đặc.

Nhưng lại không nói ra cụ thể.

Tề Thiết Chủy nhìn một màn trước mắt, lại cảm giác có chút xem không hiểu. "Trạch Gia, hắn quản ngài gọi là Chúa công?" Tên hộ vệ Bất Ngôn Kỵ trước mắt này, đối với những người đang ngồi đây, hầu như tương đương với tồn tại cấp bậc lão tổ tông.

Cử chỉ đột nhiên của hắn cũng khiến mọi người cảm thấy khó hiểu.

Trương Trạch lại không trực tiếp giải thích Minh Hồn Thuật có năng lực tùy ý sửa đổi ký ức người khác.

Nguyên Cảnh bên cạnh lại chợt cảm giác trong đầu nhiều thêm một loại phương thức nói chuyện mạc danh.

Hắn có loại cảm giác, bản thân tựa hồ cũng thích ứng với phương thức nói chuyện của những người ăn mặc cổ quái xung quanh.

Vì thế hắn mở miệng nói: "Ta vốn là cận vệ bên cạnh Tiểu Vương gia Thác Bạt Hoằng." Hắn ngẩn người, có chút không dám tin. "Ân công trước mắt đã cho ta sinh mệnh thứ hai, do như phụ mẫu tái sinh." Hắn phi thường rõ ràng, mạng của hắn là do Trương Trạch cho.

Hắn giống như chợt hiểu ra điều gì, chạy về phía cỗ quan tài còn

lại bên cạnh.

Dùng một cánh tay còn sót lại chỉ vào trong quan tài: "Hắn là ở nơi này phục chế ra một cái ta khác, nhưng chung quy không thể để cho ta chân chính phục sinh.

Vạn hạnh gặp được ân nhân!" Thanh kiếm trong tay, lúc hắn tỉnh lại, được đặt ở bên người.

Hắn hiểu được bản thể của mình, nhưng bởi vì mất máu quá nhiều, bản thể của hắn tựa hồ đã lâm vào trầm ngủ, sức mạnh của Thanh Đồng Thụ để cho hắn giữ lại một hơi tàn sống đến hôm nay.

Trương Trạch nói: "Cách dùng hai cỗ quan tài này ngươi đã lộng sai rồi." "Không phải dùng để phục chế, cái giống y hệt bên cạnh kia cũng không phải là ngươi, đó là phục chế thể của ngươi." Tình huống trước mắt phi thường rõ ràng.

Giống như những thể xác dự phòng trong Trương Gia Cổ Lâu, những thứ này đều thuộc về phục chế thể của bản thể.

Rãnh máu trong hai cỗ quan tài có tác dụng giống y hệt trong Trương Gia Cổ Lâu, chỉ dùng để hoán huyết.

Khi Trương Trạch cho hắn biết cách dùng chân chính, Nguyên Cảnh mới hiểu được, lúc đầu phục sinh chẳng qua chỉ là kéo dài thời gian tử vong mà thôi.

Hứa Nhất Thành tiếp xúc với đồ án song thân bên trên: "Hắn là còn có một cái tác dụng.

Chương 281

Phục chế bản thể, chỉ cần nằm ở trong cỗ quan tài này, là có thể phục chế ra một người khác." Hắn đứng dậy nhìn chằm chằm toàn bộ đồ án chính phản một đôi ở bốn phía, càng thêm khẳng định suy đoán này.

Tề Thiết Chủy đột nhiên hô to: "Yêu vật!

Cái thứ có thể phục chế ra một người khác, nhất định là yêu vật!

Đột nhiên xuất hiện hai người, liệu có phải cái phục chế thể kia sẽ cảm thấy mình là bản thể, muốn giết chết bản thể, sau đó thay thế hay không?" Hắn đột nhiên lau mồ hôi lạnh, lập tức tránh xa hai cỗ quan tài kia. "Nếu là như vậy, chẳng phải là yêu vật sao?" Vương Vũ Hằng nhìn chằm chằm quan tài trước mặt, đồng dạng cảm thấy lời Tề Thiết Chủy tương đương có đạo lý.

Hắn trong miệng thấp giọng nói: "Muốn giải thích thế nào cũng được, nơi này xác thực đủ tà tính.

Thủ lĩnh người Xá Quốc, há chẳng phải mỗi lần sử dụng, bản thể đều sẽ bị phục chế thể giết chết?" Lời này giống như nói cho người khác nghe, cũng giống như lầm bầm lầu bầu.

Nguyên Cảnh thấy mọi người kiêng kị như thế, lập tức đem thạch quan khép lại.

Khí lực của người này cũng đích xác lớn, chỉ còn lại một cánh tay cũng có thể dùng kiếm đem nắp quan tài hất trở về. "Chư vị nói đều có đạo lý, hiện tại, nếu thật sự phục chế thành công, cái bên cạnh kia cũng tịnh không phải chân chính là ta." Đứng ở bên cạnh, trong đầu Trương Trạch hiện lên nhân vật Lão Dương trong nguyên tác.

Hắn sống sờ sờ để cho phục chế thể nổ chết ở trong sơn động.

Nếu loại sự tình này phát sinh ở trên người hắn, e rằng hắn cũng sẽ không chút do dự giết chết phục chế thể.

Bởi vì đối phương sở hữu ký ức giống hệt mình, sẽ đương nhiên cho rằng bản thân sở hữu tất cả mọi thứ của bản thể.

Hứa Nhất Thành thấp giọng nói với Vương Vũ Hằng: "Ta cảm giác sự tình có chút bất khả tư nghị." Vương Vũ Hằng nhìn thoáng qua ách văn trong tay: "Không bằng để hắn xem Bất Ngôn Kỵ lưu lại Hà Mộc Tập, chẳng phải sẽ rõ ràng rồi sao?" Hứa Nhất Thành cũng cảm thấy có chút đạo lý.

Hắn tiếp lấy Hà Mộc Tập, đưa cho Nguyên Cảnh.

Nhưng đối phương chỉ có một tay, không thể chủ động triển khai Hà Mộc Tập. "Vị... tiền bối ngàn năm trước này." "Hà Mộc Tập?" Không đợi Hứa Nhất Thành mở miệng, Nguyên Cảnh liền một cái nhận ra tấm vải này.

Hứa Nhất Thành lập tức hỏi: "Có thể hay không giải thích cho ta ách văn bên trên?" "Không thành vấn đề." Nguyên Cảnh trực tiếp đáp ứng thỉnh cầu của hắn.

Đối với nội dung Hà Mộc Tập, hắn không phải lần đầu tiên thấy, thậm chí ách văn bên trên hắn hầu như có thể đọc làu làu.

Hắn chậm rãi nói: "Bên trên ghi lại ba chuyện." "Chuyện thứ nhất, giám sát mỏ quặng vùng núi Thái Bạch báo lên, người tìm khoáng phát hiện một cây cột đồng cổ, rễ của nó thâm nhập đáy núi, sâu không thấy đáy, không biết nhập địa sâu bao nhiêu." "Thôn dân cho rằng cột đồng có linh, là cán rìu do Bàn Cổ khai thiên lưu lại, nơi sâu hơn nhất định có Khai Thiên Phủ.

Thầy phong thủy lúc đó thì nói, đây là cái đinh do Ngọc Hoàng Đại

Đế đóng xuống để trấn áp long mạch Tần Lĩnh, phòng ngừa địa long bay lên trời, nếu cột đồng trọng kiến thiên nhật tất chiêu tai ương ngập đầu!" Nghe xong chuyện thứ nhất, cảm thấy thật giống tư duy của người xưa.

Nhưng tựa hồ vẫn chưa hết.

Nội dung ghi chép chuyện thứ nhất dài hơn cả hai chuyện kia cộng lại.

Hiển nhiên lúc đầu vừa mới phát hiện, đã xảy ra phi thường nhiều chuyện. "Sau đó, Tiểu Vương gia mệnh Khiêm Chi tướng quân phái ba trăm Bất Ngôn Quân đến núi Thái Bạch dò xét thật giả, cả đội ngũ ly kỳ mất tích.

Sau đó tướng quân đích thân dẫn người tới, thành công tìm được Thanh Đồng Thụ, lĩnh hàng ngàn tử tù phong sơn hạ trại, tiếp tục khai quật." Sắc mặt hắn phi thường bình tĩnh nói: "Chính là trong một trận chiến này, tướng quân dẫn đường tiêu diệt toàn tộc người Xá." Ở trong mắt người Bắc Ngụy lúc đó, chiến công hiển hách là một chuyện kiêu ngạo.

Kim Bàn càng quan tâm hai chuyện phía sau liền hỏi: "Ngoài ra hai chuyện kia đâu?" Nguyên Cảnh tiếp tục nói: "Chuyện thứ hai, sau khi khai quật Thanh Đồng Thần Thụ bốn năm ba tháng, đào ra một chiếc Long Văn Thạch Hạp (hộp đá văn rồng).

Thạch Hạp bên trong tựa hồ rỗng ruột, nhưng vô luận như thế nào đều không thể mở ra, liền tống vãng trong cung." "Chuyện cuối cùng, sau khi phát hiện Thanh Đồng Thần Thụ, Vương gia luận công hành thưởng, gia phong nhị đẳng tước vị, mỗi người thưởng trăm lượng vàng, khao thưởng toàn doanh, mọi người say rượu." Nói đến đoạn này, phảng phất quay về ngàn năm trước, trong đầu hắn hiện lên tình hình lúc đó. "Có mấy tên binh tốt say rượu, đánh cược bò lên trên

Thanh Đồng Thần Thụ, nhưng đều nhìn thấy những hình ảnh cực kỳ phỉ di sở tư." Ba chuyện này, trừ chuyện thứ nhất nghe bình thường, hai chuyện còn lại đều là bí ẩn chưa có lời giải.

Nhưng người Trương gia nghe được Long Văn Thạch Hạp lần đầu tiên bị người phát hiện, Trương Hải Khách nhịn không được hỏi: "Vậy Long Văn Thạch Hạp sau đó đi đâu rồi?" Nguyên Cảnh lắc đầu, nói: "Cái Thạch Hạp kia dùng hết phương pháp cũng không thể mở ra, cuối cùng bị đặt tại trong bảo khố, về sau như thế nào ta cũng không biết." Đáp án này hiển nhiên tịnh không thể khiến mấy người Trương gia hài lòng.

Nhưng hiển nhiên, chính vì lúc đó không thể mở ra Long Văn Thạch Hạp, về sau mới có thể trải qua trắc trở lại rơi vào trong tay Càn Long.

Kim Bàn nghe xong lập tức nhớ tới cảnh cáo của Trương Trạch: "Nhìn thấy Thanh Đồng Thụ, thật sự không thể dùng tay đi chạm vào.

Nghe nói tác dụng của Thanh Đồng Thụ phi thường kỳ đặc, thậm chí có khả năng đáng sợ." Trương Trạch thấy bọn họ sắp sửa đi tới đáy Thanh Đồng Thụ, liền mở miệng nhắc nhở mọi người trước: "Tại trước khi một lần nữa xuất phát, bàn giao một điểm, thời điểm tới gần Thanh Đồng Thụ, trong đầu đừng có suy nghĩ lung tung." Lão Dương Nhân ngơ ngác hỏi một câu: "Nếu loạn tưởng thì sẽ thế nào?" "Sẽ thành sự thật." Trương Trạch ngữ khí phi thường bình đạm giống như đang nói chuyện bình thường.

Nhưng mọi người lại ý thức được, trong truyền thuyết "cầu được ước thấy" e rằng thật sự sắp phải gặp rồi.

Trương Trạch hướng Nguyên Cảnh hỏi: "Nơi này không thể ở lâu, Nguyên Cảnh, nơi này có hay không thông đạo đi tới đáy Thanh Đồng Thụ?" Nguyên Cảnh đưa mắt nhìn về phía bốn phía, ký ức ngàn năm

trước dường như mới hôm qua, rõ mồn một trong đầu. "Có." Hắn phi thường khẳng định. "Lúc đầu vì để cho Vương gia thuận lợi đi xuống, tướng quân tìm ba ngàn phạm nhân tu kiến sạn đạo, một mạch tu đến nơi thấp nhất của Thanh Đồng Thụ." Hắn muốn dẫn mọi người đi tìm thông đạo ẩn tàng trong mộ thất.

Đi tới một bên khác của mộ thất, Nguyên Cảnh dời đi một tôn tượng đá. "Phía sau này là đường thông tới nơi sâu nhất của Thần Thụ." Hắn tránh ra một bên, để cho Trương Trạch đi trước.

Trương Trạch ra hiệu Tề Thiết Chủy giải thích lịch sử đơn giản cho hắn, còn mình và Tiểu Ca tiếp tục đi ở phía trước hướng về phía dưới.

Thông đạo phía dưới hai bên lại là một vách đá phủ đầy rễ khí sinh.

Nhưng sự tồn tại của những rễ cây này khiến mấy người hành tẩu trong thông đạo tịnh không phi thường khó khăn.

Dưới đáy có mấy tầng sạn đạo, so với bên trên thì đơn giản hơn nhiều.

Một đường men theo vách núi đi xuống.

Bề mặt những rễ cây này phi thường kiên ngạnh, hầu như đã biến thành hóa thạch.

Văn lộ bên trên giống như lân phiến động vật, thoạt nhìn sẽ làm cho người ta lầm tưởng là hóa thạch cổ sinh vật.

Tất cả rễ cây, dường như quỷ trảo thảm bạch, giống bánh quai chèo vặn vào nhau, lại giống một bàn tay khổng lồ, chộp lấy một cây cột đồng.

Tràng cảnh này giống như lôi Thanh Đồng Thần Thụ từ trong địa ngục ra, giống một cái đồ đằng cực đại quấn đầy trăn khổng lồ hóa

thạch.

Nhìn tràng cảnh trước mắt, thấu qua khe hở, Trương Trạch có thể nhìn thấy bên cạnh đứng bốn tôn tượng đồng khổng lồ.

Hắn lập tức thở phào nhẹ nhõm: "Không sai biệt lắm đến rồi." Nói xong, hắn muốn men theo sạn đạo tiếp tục đi xuống.

Đại khái xuống khoảng năm mươi mét, có thể nhìn thấy một cây cầu được dựng bằng khóa đồng.

Trên cầu treo một hàng chuông đồng. "Tộc trưởng, nhìn trên cầu kìa!!" Trương Hải Khách nhìn hình ảnh quen thuộc trước mắt, lập tức cảm xúc kích động.

Hải ngoại Trương gia bởi vì sinh hoạt tương đối tự do, tính tình cũng tốt hơn nội gia một chút.

Nhưng phản ứng của Trương Hải Khách lại có chút khoa trương. "Kiểu bài trí chuông đồng này, hòa với những gì ta hiểu biết giống nhau như đúc.

Ta chưa vào Trương Gia Cổ Lâu, nhưng lại biết Trương gia có một nơi ẩn tàng tất cả bí mật, lối vào không có bất kỳ cơ quan nào khác, dọc đường toàn bộ đều dùng phương thức này treo chuông đồng!" Nhìn thấy một màn trước mắt, khiến hắn có lý do tuyệt đối tin tưởng, nguồn gốc của Trương gia nhất định hòa với tiên dân chế tạo Thanh Đồng Thụ có mối liên hệ tất nhiên nào đó.

Thậm chí có khả năng tổ tiên người Trương gia, chính là tộc này.

Tiểu Ca lẳng lặng chăm chú nhìn tòa cầu khóa đồng kia, trong đầu không biết đang suy nghĩ gì. "Một cây cầu xuất hiện tại thời kỳ văn minh thanh đồng." Thanh âm Hứa Nhất Thành từ bên cạnh truyền đến: "Niên đại kia không có phương pháp dã thiết, quặng sắt không dễ phân biệt, muốn đem sắt từ trong quặng sắt phân ly ra cũng cần nhiệt

độ rất cao." Mọi người nhìn cây cầu khóa đồng treo chuông kia, đa số đều thả chậm tốc độ.

Trương Trạch nhìn về phía dây leo phía trên: "Lão Dương Nhân, đợi sau khi ta đi từ trên cầu qua, ngươi dẫn những người khác nghĩ biện pháp qua đó." Đồng thời hắn nhìn về phía Trần Cương: "Mang theo các huynh đệ Tá Lĩnh, ở lại sạn đạo tùy cơ hành sự." Đa số người trong bọn họ không thể chống lại chuông đồng, huống chi có khả năng là chuông đồng lục giác nguyên thủy nhất.

Lão Dương Nhân gật gật đầu, lấy ra Phi Hổ Trảo nhanh chóng ném về phía đông đảo rễ cây có hình dạng như ác ma chi trảo ở đối diện.

Phi Hổ Trảo này là chưởng quầy trong Phong Oa Sơn chuyên môn căn cứ theo đề nghị của Trương Trạch mà một lần nữa cải lương định chế.

Một đầu móc câu của Phi Hổ Trảo theo lực đạo vung vẩy, tự động mở ra, lao lao cố định tại trên dây leo.

Một đầu khác Lão Dương Nhân buộc tại dây leo trên vách đá sau lưng.

Cùng lúc đó, Trương Trạch mang theo Tiểu Ca, Trương Hải Khách, Trương Hải Kỳ, Hoa Linh, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tân Nguyệt mấy người, trực tiếp đi từ trên cầu khóa đồng qua.

Trương Trạch nhanh chóng giẫm lên khóa đồng, mang theo bọn họ nhảy vọt, đại khái ba bước đã rơi xuống đối diện.

Đinh linh!

Sau khi kinh động, chuông đồng khẽ rung động.

Loại sức mạnh này, người bình thường rất khó khống chế.

Trong Cửu Môn, Nhị Nguyệt Hồng nổi tiếng với khinh công xuất chúng, cũng đồng dạng khó làm được điểm ấy.

Cộng thêm Nhị Nguyệt Hồng không thể chống lại chuông đồng, cũng chỉ có thể cùng những người khác đi từ phía trên qua.

Chương 282

Nhưng Nguyên Cảnh thân mặc khôi giáp lại đột nhiên đi theo.

Hắn nhanh chóng đi từ trên cầu qua, lúc rơi xuống đối diện, đột nhiên quỳ một chân xuống đất, biểu tình phi thường thống khổ. "Làm sao vậy?" Trương Trạch quay đầu, chính thấy Nguyên Cảnh theo ở bên cạnh. "Ngươi có thể không cần qua đây." Mất đi một cánh tay, thực lực Nguyên Cảnh giảm bớt đi nhiều.

Muốn đối phó những thứ xuất hiện tiếp theo, e rằng cũng phi thường phiền toái. "Làm hộ vệ của Chúa công, nhất định phải thời khắc đi theo tả hữu!" Hắn ngạnh kháng dựa vào ý chí, đỉnh trụ tác dụng phụ của chuông đồng.

Đồng thời tiếng chuông cũng vừa vặn dừng lại.

Mấy người phía sau, chỉ có thể dùng phương thức tương tự đi qua.

Theo người càng ngày càng nhiều, chuông đồng hưởng động cũng trở nên càng ngày càng tấp nập.

Trương Trạch bình tĩnh nói: "Vừa rồi ngươi cũng nghe Lão Bát nói rồi chứ?

Hiện tại thời đại đã bất đồng.

Ngươi cũng có thể làm bảo tiêu của ta, nhưng đừng gọi ta là Chúa công." Nguyên Cảnh bảo trì quỳ một chân trên đất: "Vậy ta tùy bọn họ xưng ngài là Long Gia!" "Tùy ngươi." Trương Trạch nghe xong cảm giác cũng tốt.

Tóm lại đừng gọi Chúa công là được, tại niên đại này, cái xưng hô này thật sự có vẻ kỳ quái.

Trương Trạch thuận mắt nhìn về phía trước, ở trong đông đảo rễ cây, có một tòa tượng đồng.

Nhìn kỹ tựa hồ tượng đồng có hai cánh tay thanh đồng cực đại, cánh tay giơ cao.

Loại tượng điêu khắc thanh đồng này, tổng cộng có bốn tòa.

Tượng điêu khắc thanh đồng tựa hồ đều là nhân vật, giơ cao hai tay giống như muốn nâng cả cây Thanh Đồng Thụ.

Mấy người phía sau đi theo lên, cùng Trương Trạch nhìn hình ảnh trước mặt.

Hứa Nhất Thành không kịp chờ đợi từ phía trên bò qua, từ thị giác trên cao nhìn xuống tựa hồ càng rõ ràng hơn một chút. "Long Gia, bốn tôn tượng người thanh đồng này, nhìn càng giống hình ảnh đem Thanh Đồng Thụ bỏ vào lòng đất." Nhìn chằm chằm hình ảnh, hắn tổng cảm giác bốn tôn tượng lớn tựa hồ mang theo ý nghĩa tượng trưng nào đó. "Có hay không đại biểu cho bốn vị thủ lĩnh có thân phận nhất lúc đó, cộng đồng sở hữu cây Thanh Đồng Thụ này!" Hứa Nhất Thành trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình.

Trong các cổ tịch hắn từng đọc, có đề cập đến trạng thái xã hội thời thượng cổ.

Thời kỳ Phục Hy Nữ Oa, liền có bộ lạc đại dung hợp.

Tượng điêu khắc như vậy, cũng phi thường phù hợp bối cảnh đại thời đại lúc đó. "Có khả năng này." Kim Bàn một tay liền từ trên dây thừng trượt qua, thuận thế rơi vào phía sau.

Hắn đi tới biên duyên rễ cây, thử thò đầu vào trong: "Tạo hình bốn tôn tượng đồng chỉ có thể đại khái nhìn ra là nhân loại, với kỹ thuật lúc đó không thể chế tạo đồ án quá tinh tế." Nhưng thông qua hình dáng đại khái, có thể nhìn ra mấy tôn tượng lớn đều mang theo đặc

trưng của thú loại.

Đây là sản vật thời kỳ sùng bái đồ đằng nguyên thủy, nhưng mọi người không thể xác định, những người này thật sự có bộ dáng như vậy hay là vì hình tượng thần thoại mà cố ý chế tác thành như thế.

Tiểu Ca mở ra một cỗ quan tài đá trong bốn tôn tượng đồng.

Không gian phía dưới phi thường trống trải.

Vô số xiềng xích tương liên với phía dưới.

Tại nơi sâu nhất dưới đáy, một cái hổ phách cực đại, bị rễ Thanh Đồng Thụ bao bọc. "Khả năng trong đó ẩn tàng bí mật sâu nhất." Tiểu Ca thản nhiên nói. "Đi xuống nhìn xem." Trương Trạch ra hiệu Tiểu Ca đi trước một bước.

Sau khi Tiểu Ca đi xuống, hắn khẩn trương đi theo, chộp lấy xiềng xích nhanh chóng hạ xuống biên duyên hổ phách cực đại.

Nhìn thấy Thi Kiển Hổ Phách, Trương Trạch bỗng nhiên triều phía trên hô: "Vương Vũ Hằng, ngươi cũng xuống đây nhìn xem." Vương Vũ Hằng làm truyền nhân của Lão Triều Phụng, đa phần đã thấy qua những thứ tương tự.

Triều Phụng nguyên bản là quan chức triều Tống, sau thời Minh Thanh thì điếm viên tiệm muối, tiệm cầm đồ cũng gọi là Triều Phụng.

Truyền đến hiện tại cơ bản là xưng hô cho người quản sự tiệm cầm đồ.

Quản lý tiệm cầm đồ, thường xuyên sẽ gặp phải những thứ hi kỳ cổ quái.

Trong nguyên tác có ghi chép về Thi Kiển, là từ một Lão Triều Phụng kinh nghiệm phong phú.

Hiện tại, phía trên cũng có một vị Lão Triều Phụng. "Long Gia."

Vương Vũ Hằng và Hứa Nhất Thành hai người đều trước sau nắm lấy dây xích bò xuống.

Bên cạnh Nhị Nguyệt Hồng động tác nhanh nhẹn tùy tùng hai người cùng xuống.

Trong lúc hỗ trợ, cũng có thể thuận tiện bảo hộ hai người. "...

Thi Kiển?" Vương Vũ Hằng liếc mắt một cái liền nhận ra Thi Kiển trước mắt, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Thi Kiển chân chính. "Ngươi nhận biết thứ này đi?" Trương Trạch nhìn thoáng qua. "Nhận biết." Vương Vũ Hằng chậm rãi gật đầu: "Ta từng thấy ghi chép có liên quan trong một cuốn bút ký gia truyền." "Nội dung bút ký nhớ được bao nhiêu?" Trương Trạch hỏi. "Nội dung đại khái nhớ được, nhưng ta không xác định đây có phải là Thi Kiển được ghi lại trong bút ký hay không." Vương Vũ Hằng men theo bốn phía Thi Kiển tỉ mỉ xem xét.

Chủ yếu là cái Thi Kiển này quá mức cực đại, so với trong bút ký gia truyền quả thực không phải cùng một vật chủng.

Trương Trạch kỳ thực trước đó cũng chỉ tìm hiểu trong nguyên tác, hiện thực nhìn thấy cũng là lần đầu tiên.

Có thể nói, Thi Kiển Hổ Phách còn thần bí hơn nhiều so với bản thân Thanh Đồng Thụ.

Khi ánh mắt hắn theo bản năng nhìn về phía dưới Thi Kiển, đáy vực sâu là một mảng đen ngòm.

Một cái đầu cực đại từ dưới đáy thò ra, tựa hồ vừa mới thức tỉnh, chậm rãi men theo rễ Thanh Đồng Thụ bò lên trên.

Nhìn Chúc Cửu Âm thò đầu ra trong vực sâu, một giây kia Trương Trạch cảm giác Chúc Cửu Âm giống như đã nhìn thấy mình. 【 Thỉnh túc chủ mang đi tất cả những gì tương quan với Thanh Đồng Thần

Thụ! 】 Nhiệm vụ hệ thống theo việc nhìn thấy Chúc Cửu Âm, đồng thời xuất hiện trong đầu. "Tộc trưởng, phía dưới có đồ vật đang đi ra!" Trương Trạch nhìn về phía ba người Trương gia bên cạnh, sau lại nhìn về phía Nhị Nguyệt Hồng và Kim Bàn. "Nhị Gia, Kim Cương Đồng Tỏa của ngươi có thể thừa thụ bao nhiêu sức nặng?" Nhị Nguyệt Hồng lập tức hiểu ý tứ của hắn, lấy ra Kim Cương Đồng Tỏa thử một chút: "Dự tính mấy ngàn cân không thành vấn đề, chẳng lẽ phía dưới có đồ vật muốn đi ra?" "Xác thực có." Trương Trạch vươn tay chỉ chỉ vực sâu bên cạnh.

Vị trí của Thanh Đồng Thụ chính là kẹt tại lối vào của vực sâu.

Thi Kiển Hổ Phách giống như một quả trứng vừa vặn treo ở giữa.

Ẩn tàng dưới vực sâu là Chúc Cửu Âm, trên người mang theo một vệt sáng màu tím nhạt.

Nguồn sáng đến từ mắt của Chúc Cửu Âm.

Sừng trên đầu Chúc Cửu Âm như đá thạch tinh, tinh oánh dịch thấu, đồng dạng có thể sản sinh quang mang nhàn nhạt.

Vương Vũ Hằng đang cầm kính lúp tỉ mỉ quan sát Thi Kiển Hổ Phách.

Tại trong hổ phách tựa hồ có một "người" thể hình cực đại. "Thu hoạch thế nào?" Trương Trạch quay đầu hỏi. "Xin lỗi Long Gia, e rằng cần một ít thời gian!" Vương Vũ Hằng áy náy nói. "Tranh thủ thời gian!" Những chuyện hại não như thế này, trực tiếp ném cho hai người bọn họ, cũng đỡ tốn lượng lớn não lực đi xác định tin tức sau lưng Thi Kiển.

Còn tin tức trong nguyên tác hắn sớm đã rõ như lòng bàn tay.

Nhưng đồng thời cũng dễ dàng bị 'tiên nhập vi chủ' (ấn tượng ban đầu chi phối), trái lại mạch suy nghĩ không rõ ràng bằng những người

không hiểu rõ này.

Hắn nhanh chóng chộp lấy dây xích quay trở lại phía trên.

Hoa Linh và Doãn Tân Nguyệt đang ở trên đợi tin tức phía dưới.

Doãn Tân Nguyệt tú mi hơi nhíu: "Phu quân, ta có thể nghe thấy dưới vực sâu, có thứ gì đó đang chậm rãi bò lên, loại thanh âm sàn sạt kia tựa hồ là một loài rắn!" Nàng cũng chịu qua huấn luyện Thính Nô, lại có ngũ thức cường hóa nhiều lần, thính lực thậm chí còn mạnh hơn Lão Dương Nhân.

Chương 283

Chỉ là trước đó tịnh chưa để cho nàng phụ trách xem xét tình huống bốn phía.

Một lát nữa e rằng thật sự có nơi cần đến nàng. "Suy đoán của nàng không sai." Trương Trạch trước khẳng định lời của nàng. "Đó là thượng cổ dị thú Chúc Cửu Âm được ghi lại trong Sơn Hải Kinh, trời sinh là sinh vật cự hình sinh hoạt tại địa để thâm sâu." "Nàng ở lại chỗ này lưu ý động tĩnh phía dưới, ta đi xử lý cây cầu kia." Hắn nhanh chóng đi tới bên cầu, Ma Đao Thiên Nhận nhanh chóng vung ra.

Vô số mảnh vỡ đem dây xích nhỏ cỡ ngón tay út trên chuông đồng toàn bộ chém đứt.

Trong nháy mắt tất cả chuông đồng toàn bộ muốn rơi xuống phía dưới.

Tại một nháy mắt tiếp theo, tất cả chuông đồng lục giác mà mắt hắn có thể nhìn thấy, toàn bộ biến mất trước mắt.

Thao Thiết Chi Lực lợi hại hơn Vô Giới Yêu Đồng ở chỗ: Tại trong phạm vi nhất định, vật thể độc lập chỉ cần mắt có thể nhìn thấy là có thể trong nháy mắt mang đi. "Các huynh đệ, có hứng thú nhìn xem thượng cổ thần thú trong truyền thuyết trông như thế nào hay không?" Trương Trạch lớn tiếng hô với năm mươi mốt huynh đệ Tá Lĩnh.

Lập tức tất cả mọi người nghe thấy bốn chữ "thượng cổ thần thú", toàn thân liền trở nên nhiệt huyết sôi trào. "Cầm lấy binh khí của các ngươi, toàn bộ đi xuống." Tại không gian chung quanh tượng người thanh đồng, năm mươi người không cách nào một lần toàn bộ an bài hết, nhưng giữ lại mười mấy người thì không thành vấn đề.

"Xuống trước mười người, những người còn lại ở bên kia cầu, đừng đứng ở trên cầu." Trương Trạch an bài xong, nhìn đội ngũ trước mắt, bỗng nhiên hỏi: "Còn nhớ rõ Bác Long Trận không?" "Nhớ rõ!" Mọi người tề thanh hồi ứng. "Ta không cần các ngươi bày Bác Long Trận, hãy đem búa trong tay, coi như mũi nhọn, bày thành Bác Long Trận." Lời vừa nói xong, mọi người lần nữa tề thanh hồi ứng: "Minh bạch!" "Tốt." Trương Trạch gật gật đầu.

Nguyên Cảnh đi theo phía sau nhìn tình hình trước mắt, đột nhiên nhìn thấy bóng dáng Bất Ngôn Kỵ trên người các huynh đệ Tá Lĩnh. "Bất Ngôn Quân!" Nhìn thấy đông đảo Bất Ngôn Kỵ xuất hiện trước mắt, đây cũng là cách xưng hô của hắn đối với đội quân này.

Hắn lập tức đi về phía Trương Trạch: "Long Gia, những anh hồn huynh đệ Bất Ngôn Kỵ này, ngài đem bọn họ một lần nữa tụ lại cùng một chỗ?" "Không sai, lúc ta đi vào gặp Âm Binh Mượn Đường, cũng là đội ngũ này.

Trong lòng bọn họ mang theo chấp niệm, sau khi chết vẫn không ngừng lặp lại những việc làm lúc còn sống." Đây cũng là nguyên nhân hình thành đại đa số Âm Binh Mượn Đường.

Nhất là binh hồn, sau khi chết chấp niệm càng sâu.

Nguyên Cảnh đột nhiên hành quân lễ: "Có thể vì Long Gia hiệu lao, là vinh hạnh của Bất Ngôn Quân chúng ta!" Cử chỉ của hắn tựa hồ đại biểu cho hàm nghĩa phi bỉ tầm thường nào đó ở bên trong.

Nhưng Trương Trạch lại tịnh chưa hiểu rõ những thứ này, trước mắt cũng không có thời gian đi tỉ mỉ thâm cứu.

Vừa đi về biên duyên thạch quan, Doãn Tân Nguyệt đột nhiên khẩn trương cầm đèn pin chiếu xuống phía dưới vực sâu. "Phu quân, e rằng tình huống bất diệu, ta nhìn thấy có hai con Chúc Cửu Âm!" "Một con mắt màu đỏ nhạt, con kia thì màu tím nhạt." Lo lắng ánh

sáng trong tay sẽ hấp dẫn hai con thượng cổ thần thú cực đại đi ra, nàng lập tức tắt đèn pin. "Đừng hoảng hốt, ta có biện pháp đối phó hai con Chúc Cửu Âm." Bên người Trương Trạch đột nhiên xuất hiện thân ảnh Tiểu Cửu, thân rồng cực đại hầu như to bằng Chúc Cửu Âm trong vực sâu.

Nguyên bản tưởng rằng sẽ giống như trong nguyên tác, chỉ gặp một con.

Nhưng đã xem nhẹ việc từ xưa đến nay, Chúc Cửu Âm chưa bao giờ chỉ có một con.

Trước đó những con khỉ bị Ly Cổ khống chế chết trên Thanh Đồng Thụ, máu tươi theo Thanh Đồng Thụ chảy về phía chỗ sâu.

Mùi máu tanh nhàn nhạt, đem Chúc Cửu Âm đang ở phụ cận toàn bộ hấp dẫn tới. "Long Gia!" Vương Vũ Hằng bỗng nhiên ở phía dưới hô một tiếng. "Vật này tên là Thi Kiển, trong bút ký Vương gia ta từng thấy miêu tả.

Vật này là một thứ giống như hổ phách, là do thai phụ chưa đủ tháng hấp thu dược vật, nước ối trong bụng ngưng kết thành.

Có người đem thủ đoạn này gọi là một loại thủ đoạn phòng hộ độc đặc!" Hắn nói xong theo bản năng triều Thi Kiển Hổ Phách sờ soạng. "Thứ này không sờ được đâu a!" Tề Thiết Chủy nhìn cử động của hắn thì sợ hết hồn.

Hắn kích động nói: "Thi Kiển bày tại nơi sức mạnh Thanh Đồng Thụ tập trung nhất, dưới ảnh hưởng của loại sức mạnh này, bất kỳ vật sống nào cũng sẽ trở nên đặc biệt trường thọ.

Sức mạnh mà Thi Kiển ngưng tụ, đó là mạnh nhất." "Lão Bát, đừng nói nữa." Trương Trạch lập tức cắt ngang lời hắn. "Tại nơi này, bất kỳ ý nghĩ cổ quái nào, đều sẽ bị biến thành hiện thực." Tề Thiết

Chủy cũng ý thức được bất diệu, lập tức nhắm mắt lại: "Không thể loạn tưởng, không thể loạn tưởng..." Hứa Nhất Thành lại có chút không tin, nhìn về phía Thi Kiển: "Thi Kiển hoặc giả có khả năng là phôi thai sinh vật hình người cỡ lớn nào đó, vừa vặn đạt tới điều kiện hình thành Thi Kiển, biến thành bộ dáng này mà thôi." Hắn vẻ mặt nhẹ nhõm nói: "Chẳng lẽ bên cạnh thật sự có khả năng sẽ xuất hiện sinh vật viễn cổ hay sao?" Những lời này nói xong, ngược lại không biến ra cái gì, hoặc giả có liên quan đến tâm tư phức tạp của Hứa Nhất Thành.

Trong đầu hắn ý nghĩ quá nhiều, không thể đạt tới yêu cầu vật chất hóa của Thanh Đồng Thụ.

Nhưng Vương Vũ Hằng ở bên cạnh lại từ trong quần áo lấy ra một cái ngọc tỷ. "Truyền Quốc Ngọc Tỷ!" Hắn trừng to hai mắt nhìn thứ mà mình tha thiết ước mơ. "Thật sự là cầu được ước thấy!" Hứa Nhất Thành nhìn tình huống của Vương Vũ Hằng, biểu tình lập tức cứng đờ, sau lưng truyền đến thanh âm răng rắc cổ quái.

Hứa Nhất Thành nhìn về phía mấy người Trương gia bên cạnh, trong tay toàn bộ đều lấy ra Phi Hổ Trảo, cần câu xác và các công cụ đặc thù. "Đừng nhìn mắt của nó!" Thanh âm Trương Trạch bỗng nhiên từ bên cạnh truyền đến.

Hứa Nhất Thành lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Thấu qua hư ảnh in trên Thi Kiển, hắn nhìn thấy một con Chúc Cửu Âm trong truyền thuyết thượng cổ, ánh sáng màu tím in lên quần áo hắn.

Cự ly có thể nói là tương đương gần...

Nhìn Hứa Nhất Thành đang luống cuống trước mắt, vô cùng hối hận vì nhận ra quá muộn.

Trương Trạch nhắc nhở: "Mau lui về phía sau." Ngay khoảnh khắc Chúc Cửu Âm xuất hiện, người của Trương gia đồng loạt ném Phi Hổ Trảo trong tay ra.

Móc câu chạm vào đầu Chúc Cửu Âm, khóa chặt nó và gốc cây thanh đồng lại với nhau.

Doãn Tân Nguyệt liên tục ném từng thanh Trảm Tiên Phi Đao về phía Chúc Cửu Âm.

Đánh vào lớp vảy gần như không gây ra thương tổn gì, nàng lập tức chuyển sự chú ý sang đôi mắt của Chúc Cửu Âm.

"Khoan đã, Tân Nguyệt vừa nãy ném ra bao nhiêu Trảm Tiên Phi Đao vậy?" Hoắc Tiên Nhi tay cầm Cửu Tiết Tiên, nhìn chằm chằm những phi đao trước mắt, chỉ bằng mắt thường cũng thấy số lượng không đúng.

"Hình như... ba mươi sáu thanh?" Hoa Linh đếm sơ qua một lượt.

"Chuyện gì vậy, phi đao của Tân Nguyệt là do Trạch ca đưa sao?" Hoa Linh dường như không nhớ Doãn Tân Nguyệt từng lấy ra nhiều phi đao như vậy.

"Ta cũng không biết có chuyện gì, vừa rồi gấp quá, chỉ muốn ném hết tất cả phi đao ra ngoài, cảm giác trên người vẫn còn, ta cứ tưởng chỉ có mười hai thanh..." Doãn Tân Nguyệt cũng phát hiện ra vấn đề.

Nhưng đồng thời nàng cũng cần phải phân tán nhiều sự chú ý hơn để điều khiển những phi đao này.

Chúc Cửu Âm dường như biết sự lợi hại của những phi đao này, đột nhiên bộc phát sức mạnh, gầm lên một tiếng giận dữ.

"Chúc Cửu Âm là thần thú thượng cổ, có hai con mắt, ta hiện tại chỉ thấy mắt ngoài, còn một con mắt trong không thể nhìn thấy." Kim Bàn kích động nói ra thông tin mình biết.

Đột nhiên cái đầu khổng lồ của Chúc Cửu Âm lao tới, thấy Hứa Nhất Thành ở bên cạnh, Kim Bàn lập tức kéo hắn ra.

"Đa tạ tiền bối cứu mạng!" "Tiểu tử, ngươi cũng nên nâng cao thực lực đi." Kim Bàn nhìn thân thủ của Hứa Nhất Thành, bình thường dùng để đối phó với bọn lưu manh đầu đường xó chợ thì được, chứ ở nơi này căn bản không có chút tác dụng nào.

Hứa Nhất Thành cũng là lần đầu tiên phát hiện ra, sự tồn tại của mình lại thừa thãi đến vậy.

Một sợi dây mảnh mang theo chuông, quấn chặt lấy chiếc sừng như thạch anh trên đầu Chúc Cửu Âm.

Nhị Nguyệt Hồng dùng Kim Cương Đồng Tỏa trói chặt Chúc Cửu Âm.

Nhưng sức mạnh của y lại không thể đối phó với con cự thú thượng cổ đáng sợ như vậy.

Thế nhưng, theo một tiếng long ngâm, Tiểu Cửu đột nhiên lao vào trong vực sâu.

Dùng long trảo tóm chặt con Chúc Cửu Âm mắt đỏ đang định đánh lén kia, ấn nó lên vách đá ma sát.

"Long Thần uy vũ!!" Những người ở trên thấy bạch long vừa xuất hiện đã chiếm thế thượng phong, lòng quân lập tức phấn chấn.

Trương Trạch thấy hai con Chúc Cửu Âm đã bị dẫn đi riêng.

Hắn giơ tay, trực tiếp mang cái thi kiển trước mắt đi.

Đặt vào trong lão trạch của Trương gia trong không gian Thao Thiết.

Trước mắt chỉ còn lại cây thanh đồng khổng lồ.

Hắn muốn đặt cây thanh đồng khổng lồ này vào trong cổ lâu mới

của Trương gia.

Đôi song sinh nữ khôi bên cạnh nhanh chóng xuất hiện bên người Trương Trạch.

Là vệ sĩ nhưng Nguyên Cảnh lại không có phản ứng.

Chương 284

Y ngập ngừng hỏi: "Long Gia, hai vị này là?" "Là nữ khôi bên cạnh ta." Trương Trạch thuận miệng giải thích, đồng thời cũng thả Kỳ Lân và Cùng Kỳ ra.

Khi Uông Tàng Hải xuất hiện, nhìn hoàn cảnh bốn phía, đột nhiên như phát điên mà nhìn xung quanh.

"Thanh Đồng Thần Thụ!!" Lão lập tức muốn tiến lên chạm vào cây thanh đồng.

"Thanh Đồng Thần Thụ trong truyền thuyết, đáng tiếc lão phu năm đó không tìm được, nếu không nhất định phải mang đi một phần." "Lão đầu, năm đó ông không tìm thấy à?" Trương Trạch nhìn trạng thái của lão, liếc mắt một cái đã nhận ra dường như lão cũng là lần đầu tiên thấy.

Đương nhiên cũng không loại trừ một phần ký ức của lão đã bị mất đi.

Ngay cả một mảnh trên cửa thanh đồng ở Trường Bạch Sơn cũng bị Uông gia cạy đi, nếu lúc đó Thanh Đồng Thần Thụ bị phát hiện, không chừng cũng bị cưa mất một đoạn thân cây lớn mang về nghiên cứu.

"Lão phu lừa ngươi làm gì?" Uông Tàng Hải tức khắc tức đến râu ria dựng đứng, trừng mắt: "Tìm được nơi này rồi, bước tiếp theo là đến Trường Bạch Sơn rồi nhỉ?" Trường Bạch Sơn, Uông Tàng Hải cười ha hả vuốt râu: "Ở trong dãy núi tuyết đó, lão phu đã để lại một bất ngờ cho ngươi." Nhìn phản ứng của Uông Tàng Hải, Trương Trạch trong nháy mắt biết tỏng ý đồ của lão.

"Ông đã thay đổi phong thủy của Trường Bạch Sơn đúng không?"

Hắn không chút nể mặt mà vạch trần suy nghĩ của lão.

"Ta đã sớm biết rồi, nói chút gì mới mẻ đi." Trương Trạch nói xong, nhanh chóng trèo lên xích sắt.

Đồng thời triệu hồi Thanh Ô Tử ra, trên người vị lão tiên sinh này có rất nhiều thủ đoạn đặc thù chưa được tìm ra.

Có lẽ cũng liên quan đến việc ký ức của Thanh Ô Tử bị hỗn loạn.

Ai ngờ sau khi Thanh Ô Tử xuất hiện, đôi mắt đen kịt của ông ta đột nhiên mở ra.

"Canh, Tân, Thân, Dậu, Tuất, phương Tây là Kim." Nghe thấy giọng nói già nua trong miệng Thanh Ô Tử, Trương Trạch đột nhiên đưa ra hai ngón tay: "Giao sức mạnh của ngươi cho ta!" Pháp thuật Ngự Linh Thượng Thân lập tức được thi triển.

Cùng lúc đó, Kỳ Lân và Cùng Kỳ đồng thời tóm lấy Chúc Cửu Âm.

Hai con dị thú đều ở trạng thái linh hồn, mắt trong của Chúc Cửu Âm khi gặp hai con dị thú ở trạng thái linh hồn, đột nhiên mở ra.

Trong nháy mắt, xung quanh bắt đầu xuất hiện sương mù mỏng, một luồng âm khí từ dưới vực sâu lan tỏa khắp nơi.

Trong đầu Trương Trạch đột nhiên có thêm một năng lực đặc biệt.

"Tam Tiền Phong Kim Chi Thuật." Dùng ba đồng tiền đơn giản thiết lập một kết giới đơn giản, phong bế hệ hô hấp.

Loại kết giới này thông qua thủ đoạn đặc biệt, tác động lên phong thủy, dùng để ảnh hưởng đến người hoặc động vật trong trận pháp phong thủy.

"Kim, trong ngũ hành của cơ thể người thuộc về phổi và hệ hô hấp." Bây giờ vấn đề là, trên người hắn không có đồng tiền.

"Ai có đồng tiền không?" Trương Trạch đột nhiên cầu cứu mọi

người xung quanh.

Hắn cũng không ngờ trong Thanh Ô Thuật lại có thủ đoạn cao minh như vậy.

Niềm vui bất ngờ này đến có chút quá đột ngột.

“Ta có.” Kim Bàn đột nhiên lấy ra một xâu Ngũ Đế Tiền từ trên người.

“Long Gia, ta cũng có.” Vương Vũ Hằng cũng lấy đồng tiền từ trên người ra.

“Ta muốn hàng thật...” Trương Trạch mặt mày sa sầm, liếc nhìn hai người, lập tức hiểu ý của Kim Bàn, lập tức ném xâu Ngũ Đế Tiền trong tay qua.

“Cầm lấy, Ngũ Đế Tiền của ta!” Bắt lấy xâu Ngũ Đế Tiền, đồng tiền trong tay Vương Vũ Hằng cũng là Ngũ Đế Tiền.

Nhưng Trương Trạch hoàn toàn không thể nhìn thấy bất kỳ linh khí nào trong đó, rõ ràng là đồ giả.

Trương Trạch nhanh chóng ném ba đồng Ngũ Đế Tiền về ba vị trí trên người Chúc Cửu Âm.

Đột nhiên, mắt của Thanh Ô Tử lại một lần nữa mở ra.

Lại nghe thấy giọng nói già nua mà mạnh mẽ: “Hỏa khắc Kim!” “Sinh vào tháng Dần, dương khí đương sự, vạn vật biến hóa.” Hú!

Ba đồng tiền đột nhiên bốc cháy.

Đôi mắt của Chúc Cửu Âm gặp phải ánh lửa đột nhiên rơi vào cuồng nộ.

Nó gầm lên một tiếng, ngọn lửa trên ba đồng tiền đã gây ra vết bỏng cho nó.

Trong đầu Trương Trạch chợt lóe lên, người xưa bắt Chúc Cửu Âm dùng lửa đốt.

Ở thời đại thượng cổ, trong đêm tối, đốt củi cũng cần phải liên tục thêm củi.

Dầu mỡ có thể cháy trong thời gian dài trông có vẻ đặc biệt quý giá.

Bốn vị thủ lĩnh bộ lạc thời thượng cổ được điêu khắc thành tượng đồng, phần lớn cũng là để hợp tác bắt Chúc Cửu Âm ở đây.

Tư duy của hắn chuyển động rất nhanh.

Khoảnh khắc tiếp theo, ba đồng tiền đột nhiên bay về ba hướng khác nhau.

Hai đồng tiền cắm vào trong rễ cây.

"Mộc ngộ hỏa tắc nhiên, mộc sinh hỏa!" Lửa trên đồng tiền cắm vào rễ cây, ngọn lửa không những không tắt mà còn nhận được sự trợ giúp của khí thảo mộc, trở nên càng thêm vượng.

Đồng tiền thứ ba cắm vào trên tượng đá bằng đồng.

"Tam Tiền Phong Kim Chi Thuật đã thành." Trương Trạch thản nhiên nói một câu, đột nhiên toàn bộ trạng thái của Chúc Cửu Âm đều có vẻ không ổn.

Nó vốn sống ở vực sâu dưới lòng đất, nơi dưỡng khí loãng, không khí cần cũng không nhiều.

Chỉ là trận pháp phong thủy mà Trương Trạch dùng ba đồng tiền bày ra, là một kết giới có thể phong bế hô hấp.

Trực tiếp ảnh hưởng đến chức năng hô hấp của phổi Chúc Cửu Âm.

Tề Thiết Chủy trốn bên cạnh tượng đồng khổng lồ, tận mắt

chứng kiến Thanh Ô Thuật mà Trương Trạch vừa thi triển.

Miệng nhỏ giọng lẩm bẩm: "Ta chưa từng nghe nói có loại Thanh Ô Thuật như vậy?" "Nhưng từ phong thủy, vô hình kỳ môn phương vị, các phương diện mà xem, đều thuộc về kiến thức trong Thanh Ô Thuật..." Một tay của Trương Trạch đã khiến Tề Thiết Chủy được mở rộng tầm mắt.

Không chỉ Tề Thiết Chủy, bất kỳ ai biết Thanh Ô Thuật, e rằng đều sẽ kinh hãi.

Bởi vì cách ứng dụng Thanh Ô Thuật này, ở thời đại này đã sớm thất truyền.

Là phương pháp ứng dụng đặc thù chỉ có từ mấy ngàn năm trước.

Trương Trạch đột nhiên sắc mặt lạnh đi, lớn tiếng hét: "Còn không mau động thủ!" Trần Cương lập tức dẫn người xông lên, đem điếu thi can, khổn thi tác, phi hổ trảo trong tay, những thứ có thể dùng đều ném lên.

"Đừng đến gần kết giới do ba đồng tiền của ta vạch ra." Trương Trạch khẽ thở phào nhẹ nhõm, liếc nhìn Vương Vũ Hằng: "Ngũ Đế Tiền phải là đồng tiền thật sự từ thời Ngũ Đế mới được." "Đồng tiền như vậy mới có linh khí của trời đất, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, lại lưu thông trong thời thái bình thịnh thế, nhiễm tài khí của thịnh thế.", Kim Bàn lại bổ sung một câu: "Còn một điểm, Ngũ Đế Tiền ngoài tròn trong vuông, chính hợp với trời tròn đất vuông, lại có niên hiệu của hoàng đế, chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hòa, tam tài tụ hội mới có thể trừ tà!" Vương Vũ Hằng bị hai người giáo huấn một phen, cũng có chút ngượng ngùng.

Là một lão triều phụng, hắn ở phương diện làm giả là cấp bậc đại sư.

Có thể là do thiên phú cực cao, đồ vật làm ra cũng ngày càng giống thật.

"Đa tạ Long Gia và Kim tiền bối chỉ điểm, Vương Vũ Hằng thụ giáo!" Dù sao cũng là chuyện liên quan đến tính mạng.

Hắn làm sao cũng không ngờ, Ngũ Đế Tiền thật sự lại có tác dụng như vậy.

"Tiểu tử, ta không thể không nói một câu." Kim Bàn kiểm tra đồng tiền trong tay Vương Vũ Hằng.

"Làm giả cũng được, nhưng mang theo bên người, cũng dùng đồ giả sao?" "Nó có thể quan hệ đến vận thế của bản thân, ngươi không cảm thấy hai năm gần đây thường xuyên gặp vận rủi sao?" Phái Mô Kim Giáo Úy, ngoài việc tinh thông tuyệt kỹ Mô Kim, đồng thời mỗi người đều ít nhiều hiểu chút Chu Dịch bói toán.

Chúc Cửu Âm bị Trương Trạch phong bế hô hấp, lại bị người của Tá Lĩnh khóa chặt.

Rất nhanh đã có chút không chống đỡ nổi.

Đột nhiên âm nhãn ở giữa mở ra.

"Mở âm nhãn rồi!" Tề Thiết Chủy không dám trốn trong góc nữa, lập tức xông ra.

"Truyền thuyết mắt trong của Chúc Cửu Âm thông thẳng đến U Minh, sẽ đưa linh hồn của người ta vào U Minh địa phủ!" "Không thể để mắt trong nhìn thấy!" Có mấy đệ tử Tá Lĩnh bị u quang của mắt trong chiếu vào, đột nhiên cả người ngã vật ra đất.

Trên người hiện ra một bóng đen.

"Xong rồi, hồn bị câu đi rồi!" Tiểu Ca đột nhiên cắt tay mình, dùng Kỳ Lân huyết vẩy về phía mắt trong của Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm dính phải Kỳ Lân huyết lập tức cảm thấy đau rát.

Nhưng nó cảm giác mình sắp chết, chết cũng phải kéo theo mấy người chôn cùng.

Thấy hồn phách của đệ tử Tá Lĩnh bị câu ra, Trương Trạch dùng Câu Linh Thuật nhanh chóng kéo hồn phách của đệ tử Tá Lĩnh về bên mình.

Ba đệ tử Tá Lĩnh tận mắt thấy hồn phách của mình lìa khỏi xác, sợ đến hoảng loạn.

Đồng thời bị kéo đi còn có anh hồn của Bất Ngôn Kỵ.

Bọn họ vốn định phản kháng, nhưng phát hiện bị Trương Trạch câu về bên cạnh, liền từ từ yên tĩnh lại.

Chương 285

Hoắc Tiên Nhi nắm chắc cơ hội, Cửu Tiết Tiên hung hăng quất tới.

Chúc Cửu Âm đau đến không thể tiếp tục.

"Nó muốn câu hồn phách của tộc trưởng!" Trương Hải Kỳ nhận ra ý đồ của Chúc Cửu Âm, lập tức rút ra một thanh đao, định xông đến chém Chúc Cửu Âm.

Vừa mới bước vào phạm vi của Chúc Cửu Âm, y cảm giác toàn thân hô hấp khó khăn.

"Chuyện gì vậy!" Y không hiểu tại sao trên người lại đột nhiên xuất hiện biến hóa như vậy.

"Mau ra ngoài, đó là trận pháp phong thủy do tộc trưởng bố trí." Trương Hải Khách lập tức nhận ra Trương Trạch dùng ba đồng tiền, lại rót thêm một số sức mạnh đặc thù, trực tiếp khiến thực lực của thần thú thượng cổ giảm mạnh.

Nếu là người thường, e rằng bây giờ đã ngạt thở tại chỗ.

Trương Hải Kỳ lập tức đi ra khỏi phạm vi.

Tức thì cảm nhận được không khí trong lành bên ngoài.

Lại nhìn về phía Trương Trạch, phát hiện hắn đang trực tiếp ném linh hồn của các đệ tử Tá Lĩnh bị ly thể trở về.

Ba người vẫn còn trong trạng thái hôn mê.

"Khiêng ba người xuống nghỉ ngơi, một lát nữa tự nhiên sẽ tỉnh." Trương Trạch phân phó xong, thả Cửu Đầu Xà Bách ra.

Xà Bách vừa ra, lập tức tóm chặt Chúc Cửu Âm trước mắt.

Dù sao con thần thú thượng cổ này cũng không bì được, Xà Bách lúc này có thể trói chặt nó.

Trương Trạch bước lên, dùng Minh Hồn Thuật kiểm tra, trực tiếp đặt tay lên đầu Chúc Cửu Âm.

Bên kia, Tiểu Cửu từ dưới vực sâu, dùng một móng rồng kéo Chúc Cửu Âm nhanh chóng lên khỏi vực.

Con Chúc Cửu Âm thoi thóp được ném bên cạnh con kia.

Tức thì rơi vào trạng thái ngạt thở, mắt thấy sắp chết cả đôi.

Trương Trạch dùng Linh Tê Nhất Chỉ, trực tiếp lấy ra con mắt trong làm nội đan.

Nhìn chằm chằm Chúc Cửu Âm trước mắt: "Trực tiếp giết đi thì có hơi đáng tiếc!" Hắn dùng khí của bản thân, hấp thu đại đa số tinh hoa trong nội đan.

Trong ánh mắt cầu xin của Chúc Cửu Âm, hắn trả lại nội đan.

"Muốn sống thì đừng phản kháng!" Hắn trực tiếp dùng Minh Hồn Thuật để sửa đổi ký ức của con Chúc Cửu Âm sắp chết này.

Chúc Cửu Âm có năng lực ảnh hưởng đến linh hồn con người.

Nhưng không còn linh lực, loại sức mạnh này trở nên vô cùng yếu ớt.

Trương Trạch trở thành chủ nhân tuyệt đối của Chúc Cửu Âm.

Sau khi hoàn thành, hắn mới thu hồi ba đồng tiền.

Tức thì từ trường xung quanh đều sản sinh ra một loại biến hóa không rõ ràng.

Có Kỳ Lân, Cùng Kỳ, Bạch Long, dường như cũng không cần dùng đến hai con Chúc Cửu Âm này, chi bằng phối hợp với những

người bên cạnh.Chi bằng phối hợp với những người bên cạnh.hay là để chúng phối hợp với những người bên cạnh.

Hoặc là làm thần thú bảo vệ cho Trương gia.

“Tiểu Ca, hai con Chúc Cửu Âm này giao cho các ngươi luân phiên phân phối, dùng để bảo vệ Trương gia.” “Trước tiên giao cho Tiểu Ca làm quen với việc điều khiển Chúc Cửu Âm.” “Ta?” Tiểu Ca có chút không chắc chắn chỉ vào mình.

“Đúng, ngươi, con Chúc Cửu Âm này trước tiên giao cho ngươi làm tọa kỵ, tiện cho ngươi làm việc cho ta hơn.” “Về mặt huyết mạch, Chúc Cửu Âm sẽ lấy Tiểu Cửu làm đầu.” Trương Trạch chỉ vào con rồng bên cạnh mình.

Dù sao đó cũng là giao long có thể hoàn toàn áp chế Chúc Cửu Âm, chỉ còn một bước nữa là hóa rồng thực sự.

“Con Chúc Cửu Âm cái kia, ba người các ngươi quyết định thế nào?” Ánh mắt Trương Trạch nhìn về phía Hoa Linh, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tân Nguyệt.

“Chủ nhân, hai con Chúc Cửu Âm hình như có con ở dưới vực sâu!” “Con của Chúc Cửu Âm?” Trương Trạch nhìn xuống vực sâu bên dưới.

Cây thanh đồng kẹt ở phía trên vực sâu, vực sâu bên dưới không biết rốt cuộc sâu bao nhiêu.

“Chủ nhân, ta đưa ngài xuống.” Tiểu Cửu đứng trước mặt Trương Trạch, đầu rồng liếc nhìn đám đông đang chú mục xung quanh.

“Con rồng này càng ngày càng đẹp!” Hoa Linh từ tận đáy lòng bày tỏ lời khen ngợi với Tiểu Cửu.

Trương Trạch quay đầu lại nhìn con Chúc Cửu Âm cái kia.

“Đợi một chút.” Hắn trực tiếp đặt tay vào vị trí mắt trong của Chúc Cửu Âm, lấy đi một phần tinh khí, cất giữ trong mặt dây chuyền.

Làm suy yếu thực lực của Chúc Cửu Âm, tiện cho việc khống chế hơn.

Đồng thời dùng Minh Hồn Thuật để sửa đổi ý thức của Chúc Cửu Âm.

Lúc sửa đổi, mọi người không thể nhìn thấy động tác cụ thể.

Bàn tay màu xanh nhạt đó, thông qua lòng bàn tay của Trương Trạch, trực tiếp vươn vào trong ý thức của Chúc Cửu Âm.

Hứa Nhất Thành yên lặng nhìn mọi thứ trước mắt.

Rồng!

Kỳ Lân!

Cùng Kỳ!

Chúc Cửu Âm!

“Những thần thú thượng cổ này, ta lại được thấy bốn loại trong cùng một ngày?” Hứa Nhất Thành cảm thấy tam quan của mình đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Hắn nhìn về phía Kim Bàn: “Tiền bối, chẳng lẽ... thế giới mà các ngài nhận thức, mới là bản chất của thế giới?” Kim Bàn nói với giọng điệu sâu sắc: “Cũng không hoàn toàn đúng, kiến thức mới cố nhiên quan trọng, nhưng những thứ mà lão tổ tông để lại, cũng không thể hoàn toàn coi là rác rưởi mà vứt bỏ.” Hứa Nhất Thành sau cơn chấn động, khiêm tốn cầu học, tâm thái đã vô hình trung lại xảy ra biến hóa.

“Tiểu tử, tính cách của ngươi rất hợp với phái Mô Kim của ta, có nguyện bái lão phu làm thầy không?” Kim Bàn nói xong, Hứa Nhất

Thành lại có chút do dự: "Tiền bối, nhưng ta còn có chuyện của Ngũ Mạch Bạch Môn... e là không thể cả ngày xuống mộ được..." "Ai nói Mô Kim Giáo Úy nhất định phải ngày ngày ở trong mộ?" Nhị Nguyệt Hồng lập tức sửa lại lời của hắn: "Người Hồng gia của ta, bình thường phần lớn thời gian đều ở rạp hát, chỉ thỉnh thoảng xuống mộ mà thôi." Nếu đã vậy, Hứa Nhất Thành cũng không còn lo lắng nữa.

Lập tức khấu đầu bái sư.

"Sư phụ tại thượng, xin nhận của đồ nhi một lạy." Kim Bàn đỡ hắn dậy: "Con ngoan, đã vào cửa Mô Kim thì phải biết quy củ của Mô Kim Giáo Úy." "Long Gia là thủ lĩnh Mô Kim, vốn dĩ con nên bái ngài ấy làm thầy, ta thu con làm đồ đệ cũng là có chút tư tâm." "Nhưng phải luôn ghi nhớ, Long Gia là thủ lĩnh của phái Mô Kim chúng ta!" Tiếp đó, lão bắt đầu giảng giải môn quy của Mô Kim Giáo Úy cho Hứa Nhất Thành.

Trương Trạch sau khi xử lý xong con Chúc Cửu Âm cái, nhìn về phía Hoa Linh, Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tân Nguyệt: "Xong chưa?" "Lần này không chọn Chúc Cửu Âm, sau này gặp phải dị thú thượng cổ khác, ta vẫn có cách bắt làm tọa kỵ." Hắn dám nói vậy, là vì có đủ tự tin.

Trong thế giới này, không chỉ có một loại dị thú tồn tại.

Chúc Cửu Âm trên thế gian này, cũng không chỉ có ở một nơi.

Hoắc Tiên Nhi cười, nói: "Tân Nguyệt giỏi dùng phi đao, thân pháp của Hoắc gia ta tạm thời không cần tọa kỵ, hay là trước tiên cứ đưa cho Tân Nguyệt tỷ tỷ đi!" Hoa Linh cũng gật đầu: "Những thủ đoạn ta học, đều không thích hợp xông lên phía trước, ta thực ra... cũng không thích Chúc Cửu Âm lắm." Nói xong còn ngượng ngùng lè lưỡi.

Như vậy càng dễ xử lý hơn.

Trương Trạch vỗ vỗ con giao long bên cạnh: "Tiểu Cửu, đưa ta đi tìm quả trứng mà Chúc Cửu Âm để lại." Lời vừa dứt, hai con Chúc Cửu Âm đột nhiên trở nên căng thẳng.

Nhưng Trương Trạch đã cưỡi giao long, lao vào trong vực sâu.

"Long Gia đang nói chuyện với con rồng đó sao?" Vương Vũ Hằng lúc này ngoài kinh ngạc ra, đồng thời cũng vô cùng hâm mộ Hứa Nhất Thành.

Kim Bàn liếc mắt một cái đã nhìn ra tâm tư của hắn, là người từng trải, đối với loại tính cách của Vương Vũ Hằng.

Người khác có lẽ không nhìn ra, nhưng lão lại vô cùng hiểu rõ.

"Tính cách của ngươi không thích hợp để trở thành Mô Kim Giáo Úy, nhưng bản thân ngươi có Tử Môn, cộng thêm thủ đoạn giám định cổ vật và làm giả cũng thuộc hàng nhất lưu, Long Gia khẳng định có việc quan trọng hơn muốn giao cho ngươi làm." Thực ra về điểm này, Trương Trạch trước đây cũng từng nói với hắn.

Chỉ là thời gian đã hơi lâu, khiến trong lòng hắn cũng bắt đầu sốt ruột.

Năm đó Tử Môn bị đuổi khỏi Lục Mạch, dẫn đến Lục Mạch biến thành Ngũ Mạch như hiện tại.

Mặc dù hắn không tham gia vào chuyện đó, nhưng lại không thích cảm giác bị người khác bài trừ ra ngoài.

Trương Trạch tuy đã lao vào vực sâu, nhưng động tĩnh bên ngoài lại nghe được rất rõ ràng.

Sau khi âm thầm lưu ý, hắn theo Tiểu Cửu đến nơi sâu nhất của vực sâu.

Trong một hang động tự nhiên, hắn nhìn thấy một quả trứng có

vân trên bề mặt như tinh thạch.

Chương 286

Rắn vốn là loài đẻ trứng, trứng hắc mao xà cực nhỏ, gần như giấu trong chất lỏng.

Nhưng loài rắn có thân hình lớn hơn, trứng sinh ra cũng sẽ lớn hơn.

Trứng của Chúc Cửu Âm khoảng chừng có kích thước bằng một quả dưa hấu thông thường.

Nhưng lại chỉ có một quả.

Xem ra việc Chúc Cửu Âm muốn sinh sôi nảy nở hậu đại e là vô cùng khó khăn.

Nhưng may là ở dưới vực sâu, gần như không có thiên địch, tỷ lệ sống sót hẳn là rất cao.

Khi Trương Trạch ôm quả trứng Chúc Cửu Âm xuất hiện, mọi người đều bị quả trứng thủy tinh này thu hút ánh mắt.

Thấy hai con Chúc Cửu Âm căng thẳng nhìn quả trứng, Trương Trạch thản nhiên nói: "`.Yên tâm, quả trứng này ta sẽ không làm hại, ta sẽ cho người chăm sóc cẩn thận." Chúc Cửu Âm ở trạng thái phôi thai là một thứ tốt.

Chỉ không biết điều kiện để ấp nở là gì.

Điểm này e rằng phải tranh thủ lúc rảnh rỗi tìm kiếm thông tin liên quan trong đầu con Chúc Cửu Âm cái.

Trương Trạch trực tiếp thu quả trứng vào không gian Thao Thiết để bảo quản.

"Ngoài cây thanh đồng ra, chỉ còn lại cái thi kiển chưa xác định

được niên đại thật sự." Trương Trạch ra hiệu cho mọi người lui về trên sạn đạo, chuẩn bị mang cả bản thể của cây Thanh Đồng Thần Thụ khổng lồ đi.

Thi kiển được lấy ra, đặt trên sạn đạo.

"Giao cho các ngươi giám định, bao lâu có thể ra kết quả?" Trương Trạch sau khi lấy thi kiển ra, để hai người quyết định thời gian.

"Một ngày, cho ta một ngày, tốt nhất là có thể quay về tra cứu tư liệu." Hứa Nhất Thành tuy đã có chút manh mối, nhưng không có sự chắc chắn tuyệt đối.

"Một ngày quá lâu, một giờ, trong vòng một giờ giám định ra niên đại, với năng lực của hai người, đừng nói với ta là không được?" Trương Trạch không chút biểu cảm nhìn chằm chằm hai người.

Lúc này, Kim Khẩu Nhất Kích, Vương Vũ Hằng dứt khoát nói: "Không vấn đề." "Xin Long Gia chờ một lát." Trương Trạch yên lặng ngồi trên tảng đá bên cạnh.

Song sinh nữ khôi lại tự giác đấm lưng bóp vai cho hắn.

"Chủ nhân, lực đạo có vừa không ạ?" "Được." Trương Trạch tùy ý uống một ngụm rượu ngon lâu năm.

Hứa Nhất Thành lúc này sờ cằm không có cách nào.

"Thi kiển bề mặt trong mờ, máu tươi tế lễ cuối cùng sẽ chảy lên thi kiển, dùng để hấp dẫn Chúc Cửu Âm dưới vực sâu." Hắn đột nhiên cắt tay mình, nhỏ máu lên thi kiển.

Quả nhiên máu vừa nhỏ lên, lập tức bị thi kiển hấp thu vào trong.

"Máu có thể khiến thi kiển sinh ra phản ứng, tác dụng của thi kiển ở đây giống như một loại mồi câu." Ngay lúc Hứa Nhất Thành đang

suy nghĩ, Nguyên Cảnh đột nhiên cúi đầu nói với Trương Trạch: "Long Gia, ta đột nhiên nhớ ra một chuyện, có lẽ sẽ có chút giá trị." "Năm đó Long Văn Thạch Hạp, vị trí của nó ở gần thi kiển.

Thi kiển có lẽ có tác dụng kỳ diệu khiến người ta trường sinh." Nghe xong, Trương Trạch nhìn chằm chằm thi kiển khổng lồ nghiêm túc xem xét một lượt.

Có thể xác định, sinh vật trong thi kiển chắc chắn đã chết.

Theo sự biến hóa của hổ phách thành thi kiển, thông thường hổ phách ngàn năm có hình dáng bên ngoài, vạn năm thì sẽ trở nên vô cùng vẩn đục, sẽ hóa đá.

Nhưng không loại trừ sức mạnh của cây thanh đồng sẽ khiến vật chất luôn duy trì ở trạng thái ban đầu.

Vương Vũ Hằng đột nhiên kích động nói: "Ta hiểu rồi!" "Long Gia, trong bút ký của nhà ta ghi chép thi kiển đều là trẻ sơ sinh, ta liền có ấn tượng ban đầu cho rằng bên trong cũng là trẻ sơ sinh." "Nhưng ta quan sát đặc trưng đường nét mờ ảo, người nằm bên trong thực ra nên là một nữ tử." Hắn nói ra niên đại có thể tồn tại, sau đó nói: "Thời gian ít nhất là trước Tây Chu, tương ứng với niên đại của bốn tôn tượng đồng, thời gian trên ba ngàn năm." "Không chỉ vậy." Hứa Nhất Thành đột nhiên ngắt lời hắn, vừa rồi hắn cũng ở bên cạnh tính toán.

"Tộc Đông Di thượng cổ trong truyền thuyết cách đây tám ngàn năm, thời đại Phục Hy trong truyền thuyết là thời đại đồ đá mới." "Văn hóa thanh đồng theo truyền thuyết gần như lâu đời như văn minh An Lạc, ta kết luận ít nhất là bốn ngàn năm trước.

Tác dụng của thi kiển trong cây thanh đồng tương đương với mồi câu, cây thanh đồng là cần câu, chuyên dùng để bắt dị thú thượng cổ dưới vực sâu." Nói ra những suy đoán này, chính hắn cũng có chút không tin.

Theo như mọi người vẫn luôn suy đoán, đều cho rằng thi kiển là sản vật lưu lại từ bốn năm ngàn năm trước.

Trương Trạch cũng không lãng phí thời gian, đứng dậy chuẩn bị đưa mọi người rời khỏi nơi này.

Sự tồn tại của Long Văn Thạch Hạp, phải đi.

Ngay lúc đang suy nghĩ, Doãn Tân Nguyệt đột nhiên nhíu mày.

"Ta hình như mơ hồ nghe thấy tiếng súng!" "Âm thanh dường như từ ngoài núi, đang tiến hành ở một nơi nào đó gần đây." Con đường hiện tại họ đang đi, đều là do Bất Ngôn Kỵ năm đó cho người đào ra.

Trước đó, người cổ xưa hơn, nhất định cũng có cách vào đây, không thể không có lý do mà tự chui vào được.

Ngay lúc mấy người định đi tìm lối ra, Nguyên Cảnh đứng ra.

Theo thói quen quỳ một gối xuống đất, kiếm cắm trên đất: "Ta biết mật đạo để rời đi, xin hãy theo ta." "Ngươi dẫn đường phía trước." Trương Trạch nói xong, ánh mắt Nguyên Cảnh nhanh chóng nhìn xung quanh, nhanh chóng xác định được một phương hướng.

"Một lát nữa ra ngoài trước, gặp kẻ địch trực tiếp giết!" "Vâng!" Mọi người đồng thanh đáp lời.

Theo đó, hơn năm mươi người lần lượt đi về phía lối ra mà Nguyên Cảnh chỉ.

Lối vào động bị một đống đá vụn chặn lại, Trần Cương lập tức dẫn người đào lối vào động ra.

Vài phút sau, dọn sạch đá vụn, mấy người nhanh chóng ra khỏi lối đi.

Tiếng súng bên ngoài dường như ở phía bên kia lối đi.

Trần Cương trong lúc vội vàng vô thức đưa tay ra sau lưng, thật

sự lấy ra một khẩu súng tiểu liên.

Bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ táo bạo, liền hét lớn một tiếng: "Lấy súng, chuẩn bị chi viện cho huynh đệ bên ngoài!" Những người khác vô thức làm giống như hắn để lấy súng.

Ai ngờ vừa đưa tay ra liền thật sự lấy được súng.

Lúc này, mọi người mới phát hiện ra vấn đề.

"Chúng ta mang súng từ lúc nào vậy?" Tề Thiết Chủy trong phút chốc lại có chút không chắc chắn.

Tư thế lấy súng của mấy người vừa rồi quá tự nhiên, khiến mọi người đều cảm thấy, vị trí đó đáng lẽ phải có một khẩu súng.

"Không quản được nhiều như vậy, trước tiên chuẩn bị giết ra ngoài!" Trần Cương nghiêm túc nói với mọi người: "Long Gia đã nói, gặp đối thủ, giết!!" Nhị Nguyệt Hồng tay cầm một viên bi sắt, nhanh chóng men theo lối đi xông ra ngoài.

Bên ngoài là hơn hai trăm người do Trương Tiểu Ngư dẫn đầu, mang theo súng trường.

Lúc này đang mai phục trong rừng cây, phục kích một nhóm lính Nhật Bản dưới núi.

Tiểu Ca nhìn về phía Chúc Cửu Âm, nhanh chóng dẫn Chúc Cửu Âm xông ra ngoài.

Chúc Cửu Âm có sự cho phép của Trương Trạch, trực tiếp mang người xông ra.

Mặc dù được phân phối cho Tiểu Ca, nhưng về bản chất, Chúc Cửu Âm thực sự nghe lệnh của Trương Trạch.

Cũng chỉ có thể hoàn thành những việc mà Trương Trạch để Tiểu Ca đi làm, Chúc Cửu Âm mới phối hợp.

Trương Trạch cấy ghép suy nghĩ vào đầu nó.

Cùng lúc mấy người giết ra ngoài, Trương Trạch một mình ở lại trong không gian trống trải.

Giơ tay lên, cả cây Thanh Đồng Thần Thụ bị đưa vào một cái hố đen.

Không gian Thao Thiết hiện tại chứa cây thần thụ này thừa sức.

Những loại thực vật đặc biệt như tàng hải hoa, nhục thung dung được trồng trong không gian, dưới ảnh hưởng của cây thần thụ này, tác dụng chỉ sẽ ngày càng mạnh hơn.

Làm xong mọi việc, hắn nhanh chóng đuổi theo đội ngũ phía trước.

Men theo lối đi ra bên ngoài, ba trăm thuộc hạ của hắn đang đánh nhau với người dưới núi.

Có mấy người bị thương.

Đội ngũ y tế do Hoa Linh trước đó phụ trách đào tạo, lúc này đã phát huy tác dụng.

Trương Trạch nhìn rõ tình hình dưới núi, bên dưới cũng không phải hai ba trăm người, chỉ là trang bị của đối phương tinh nhuệ, thiết bị mang theo phần lớn đều là để chuẩn bị cho việc trộm mộ.

Hắn thả Cửu Đầu Xà Bách ra.

Lại thả thêm Kim Tàm Cổ.

Cổ trùng bám vào dây leo của Xà Bách, những nơi nó đi qua tiếp xúc, đặc biệt là dưới tốc độ kinh khủng của Xà Bách, trong nháy mắt đã hóa thành nước mủ dưới tác dụng của độc tố.

Dưới chân núi, nhanh chóng chỉ còn lại một đống quần áo trên mặt đất.

“Tộc trưởng ra tay rồi!” “Mau nhìn kìa, tộc trưởng ở kia.” Người của Trương gia lập tức kích động nhìn về phía vách đá.

Trương Trạch hóa thành một bóng đen, nhanh chóng từ trên vách núi, dùng khí quan chú vào hai chân, bước đầu làm được khinh công thực sự trong thế giới dị nhân.

Thân hình nhẹ nhàng phảng phất không có trọng lượng, vẻ mặt thong dong đáp xuống bên cạnh mọi người.

Chương 287

Ánh mắt không chút cảm xúc nhìn những dấu vết để lại xung quanh.

Những người này nếu không chết, vậy thì phải chết, thậm chí là sống không bằng chết.

“Kiểm tra xem có con cá nào lọt lưới không.” Trương Trạch nhìn quanh bốn phía, hai con Chúc Cửu Âm tự giác xuất hiện ở hai bên trái phải của hắn.

Ngược lại Doãn Tân Nguyệt có chút không quen.

Đầu của con Chúc Cửu Âm cái cũng có sừng giống con đực, màu sắc chủ yếu là đỏ tươi và xanh lam, có độ đậm nhạt như bảo thạch.

“Ta đi.” Trương Tiểu Ngư lập tức dẫn người đi tìm kiếm xung quanh.

“Ta cũng đi.” Lão Dương Nhân đi theo đội ngũ, nhanh chóng kiểm tra tình hình xung quanh.

Sau khi tìm kiếm kỹ lưỡng, Trương Trạch lập tức cho người đốt hết số quần áo này.

Chôn tro tàn dưới đất.

Dù có người tìm đến đây, cũng không thể tìm thấy bất kỳ manh mối nào.

Dưới vực sâu dưới lòng đất đó, có lẽ có Chúc Cửu Âm, nhưng người thường tuyệt đối không thể đến được độ sâu đó.

Đợi đội tìm kiếm lục soát xung quanh một lượt, Trương Tiểu Ngư dẫn tất cả mọi người đến trước mặt Trương Trạch.

“Tộc trưởng!” “Xác nhận, gần đây không có người nào khác vào núi.” Trương Trạch hài lòng gật đầu: “Làm tốt lắm.” Nguyên Cảnh đột nhiên vẻ mặt nghiêm trọng bước lên: “Long Gia, sau khi ta vào quan quách của thủ lĩnh Xá Quốc, tiểu vương gia và Bất Ngôn Quân đã đến một cổ mộ khác tương truyền cất giấu bí mật trường sinh.” “Nếu ngài có hứng thú, có thể đến đó tranh đoạt một phen, nhưng... có khả năng rất lớn, thuốc trường sinh bất lão không hề tồn tại.” Khi biết được kết cục của Hiếu Văn Đế, y đã biết, việc Bất Ngôn Kỵ tìm kiếm thuốc trường sinh bất lão phần lớn có vấn đề.

Chỉ là năm đó Bất Ngôn Kỵ tìm kiếm cổ mộ, nơi đó là mục đích cuối cùng.

Thực ra không chỉ y, Trương Trạch cũng có ý định trực tiếp đến đó tranh giành.

Bên cạnh hắn hiện tại có hai cỗ đấu thi, võ lực của thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ tự nhiên không cần phải nói, kẻ đó mạnh hơn Nguyên Cảnh hiện tại rất nhiều.

Hạ nhiều cổ mộ như vậy, chỉ cần thống lĩnh Bất Ngôn Kỵ ra tay, ngay cả Xá Quốc cũng bị tiêu diệt trực tiếp.

Đúng lúc này, Trương Trạch đột nhiên nghĩ đến một người khác.

Bóng dáng Uông Tàng Hải lại một lần nữa xuất hiện bên cạnh.

“Lão Uông.” Trương Trạch đột nhiên gọi một tiếng, Uông Tàng Hải suýt nữa không phản ứng kịp.

“Ngươi gọi ta?” “Đừng nói nhảm, nơi cuối cùng mà Bất Ngôn Kỵ đến, ông có đi không?” Đối với lời của Trương Trạch, Uông Tàng Hải bị Câu Linh Thuật khống chế, căn bản không có cách nào từ chối.

Lão trực tiếp nói: “Đi.” “Và ta biết nhất định sẽ có hậu nhân tìm được manh mối, cuối cùng lấy được thứ ta để lại.” Đối với điều này

Trương Trạch lại có một thắc mắc: "Tại sao ông lại chọn đặt nó ở nơi đó?" Uông Tàng Hải đối với vấn đề này, trong ký ức có chút mơ hồ.

"Có lẽ là vì câu đố của cây thanh đồng, loại thanh đồng này và cửa thanh đồng ở Trường Bạch Sơn, đều có nguồn gốc từ cùng một khối thiên thạch." Nói xong lão cũng không chắc lắm.

"Điều duy nhất ta có thể khẳng định, nơi hai khối thiên thạch đó tọa lạc, cất giấu cái chung cực quan trọng nhất của ta." Nghe những lời Uông Tàng Hải nói, Nguyên Cảnh lập tức kích động: "Xin hãy dẫn đường, tại hạ vô cùng cảm kích." "Gia, chúng ta phải đổi đường sao?" Tề Thiết Chủy vốn tưởng rằng sẽ lập tức quay về, không ngờ lại phải đi thêm một đoạn đường nữa.

Trương Trạch bảo Vương Vũ Hằng lấy bản đồ ra, nhìn địa hình trên bản đồ.

Đại khái suy đoán ra vị trí của cổ mộ tiếp theo: "Nên ở trong dãy núi Tần Lĩnh." "Tất cả mọi người bây giờ theo ta lên đường, đến nơi rồi nghỉ ngơi." Đội ngũ năm mươi mốt người phía sau, không một ai có bất kỳ lời oán thán nào.

Trên đường đi, Kim Bàn đem chuyện Hứa Nhất Thành bái sư nói cho Trương Trạch biết.

Lão lập tức ra hiệu cho Hứa Nhất Thành gọi người: "Còn không mau gọi sư huynh?" "Sư huynh!" Một tiếng "sư huynh", khiến Hứa Nhất Thành đột nhiên cảm thấy có một nơi có cảm giác thuộc về hơn cả Ngũ Mạch.

Tổ tiên của nhà hắn vẫn luôn thuộc Ngũ Mạch Bạch Môn, nhưng người của Ngũ Mạch, có thể từ bỏ thì lập tức từ bỏ.

Khiến tình cảm của hắn đối với Ngũ Mạch, thực ra không hề

vững chắc, chỉ vì cơ nghiệp của tổ tiên, mới vô cùng coi trọng.

Trương Trạch một lần nữa xem xét Hứa Nhất Thành trước mặt.

"Đã bái sư rồi, thì hãy học hành cho tốt, đừng quên quy củ của Mô Kim Giáo Úy.", hắn lại nhìn về phía Vương Vũ Hằng: "Mô Kim Phù ta đưa cho ngươi nghiên cứu cũng gần xong rồi chứ?" "Bản sao ngươi đã hứa với ta đâu?" Vương Vũ Hằng lại lúng túng: "Thời gian không phải một ngày còn chưa tới sao?" "Cho ta thêm chút thời gian, trước khi trời tối ta nhất định có thể giao ra một cái Mô Kim Phù." Thấy Vương Vũ Hằng đảm bảo, Trương Trạch nói với người bên cạnh: "Hứa Nhất Thành, cái Mô Kim Phù đầu tiên thuộc về ngươi, ngươi giám sát cho ta, nếu không thể làm y như đúc, bảo hắn làm lại." Mô Kim Phù không phải chuyện đùa, mỗi một cái Mô Kim Phù đều phải là tinh phẩm.

Mặc dù không giống như thời Tam Quốc, dùng mấy năm để làm một cái Mô Kim Phù, nhưng cũng có phương pháp độc đáo, có thể khiến nó có tác dụng trừ tà nhất định.

"Ngươi dẫn đường phía trước, trước khi trời tối có đến được không?" Trương Trạch hỏi Uông Tàng Hải, lại thấy Uông Tàng Hải gật đầu một cách máy móc.

"Được, khoảng cách không xa." Lão nhanh chóng dẫn đường phía trước, cả đội ngũ đều theo sát phía sau.

Mọi người từ phía bên kia của Thiên Môn Sơn xuống núi.

Dãy núi Tần Lĩnh vô cùng rộng lớn, trong dãy núi này ẩn giấu rất nhiều lăng mộ của các nhân vật lịch sử.

Cổ mộ cuối cùng mà Bất Ngôn Kỵ đến, vị trí cũng ở sâu trong dãy núi Tần Lĩnh.

Theo Uông Tàng Hải dẫn đường, Trương Trạch để cho tiện, cưỡi

Kỳ Lân đi đầu đội ngũ.

Hai con Chúc Cửu Âm theo sát phía sau.

Mọi người hành quân với tốc độ tối đa, trên đường chỉ thỉnh thoảng nghỉ ngơi, lập tức tăng tốc.

Khi mặt trời sắp lặn, từ xa đã nhìn thấy một thôn làng.

Tiếng bước chân đều đặn vừa xuất hiện, đã thu hút sự chú ý của cả thôn.

"Trưởng thôn, có người ngoài đến!" Một thôn dân lập tức gọi trưởng thôn bảo mau ra xem tình hình bên ngoài.

Thôn dân đột nhiên nhìn thấy một con Kỳ Lân đen kịt lao đến trước mắt.

Thụy thú Kỳ Lân ai cũng đã từng thấy.

Ở vùng Tần Lĩnh có người chuyên vẽ tranh tết, trong tranh có Kỳ Lân.

"Thần thú, thần thú tới rồi!" "Hai con bên cạnh kia là gì?

Rồng sao?" Toàn bộ người trong thôn vừa ra, đã thấy Trương Trạch cưỡi thụy thú Kỳ Lân xuất hiện trước mắt.

Bên cạnh là một con Chúc Cửu Âm màu đỏ và một con màu tím, đi theo phía sau.

"Ai là trưởng thôn?" Trương Trạch thấy tất cả thôn dân đều đã xuất hiện, trực tiếp hỏi chuyện, để khỏi phải đi tìm người sau này.

Thôn trưởng trung niên đứng trước mặt các thôn dân.

Nhìn con Kỳ Lân toàn thân đầy hắc khí trước mắt, sắc mặt ông ta sợ hãi đến trắng bệch, nhưng vẫn cứng rắn đứng ra che chắn.

"Ta là thôn trưởng của cái thôn này." "Vương Nhị bái kiến các vị

tiên nhân, không biết bây giờ Thọ Mộc Thôn chúng ta...

Không biết có phải vì thôn làng năm nào cũng khô hạn, nên lão thiên gia đã phái các vị thần tiên đến cứu khổ cứu nạn không!" Một lão giả sau lưng thôn trưởng nhìn chằm chằm vào Kỳ Lân và Cùng Kỳ trước mắt, căng thẳng nói: "Thôn trưởng, nhìn phía sau kìa, có hai con rồng!" Trương Trạch liếc nhìn các thôn dân trong thôn, rồi lại nhìn thôn trưởng.

Cái thôn này là một thôn thủ mộ, canh giữ chính là cổ mộ nơi Bất Ngôn Kỵ tọa lạc.

"Thôn này, phụ trách canh giữ cổ mộ phía sau phải không?" Nghe Trương Trạch nói thẳng ra bí mật lớn nhất trong thôn, lại thêm bên cạnh có một thị vệ mặc khôi giáp cổ đại, thôn trưởng càng thêm chắc chắn đây là tiên nhân do trời phái xuống.

Ông ta vội vàng dẫn các thôn dân phía sau quỳ rạp xuống đất: "Kính xin thần tiên lão gia, cứu lấy thôn dân Thọ Mộc Thôn chúng ta!" Tề Thiết Chủy nghe tên thôn: "Thọ Mộc Thôn?

Thủ Mộ Thôn?

Thọ Mộc chẳng phải là đọc lái của thủ mộ sao?" Trương Trạch trấn an các thôn dân: "Đừng căng thẳng, ta đến đây là để mang đi thứ không thuộc về cổ mộ." Hắn còn mượn sức mạnh của Quỷ Tỳ, phóng thích toàn bộ hồn phách của hai trăm Bất Ngôn Kỵ còn lại ra ngoài.

Vốn đang là hoàng hôn, đột nhiên xung quanh sương mù giăng kín.

Cả cổng thôn đều chìm trong vòng vây của sương mù.

Các thôn dân bỗng thấy Bất Ngôn Kỵ xuất hiện, liền hét lớn một tiếng: "Thiên binh thiên tướng đến rồi!" "Lão thiên gia hiển linh rồi!" Trương Trạch cũng không cần giải thích thêm, lúc này hắn đã trở thành thần tiên trong miệng các thôn dân.

Hoặc có lẽ, ở thời cổ đại, những người sở hữu năng lực đặc thù, bên mình lại mang theo mấy con dị thú thượng cổ như hắn, đều dễ bị người ta coi là thần tiên.

Thậm chí, một số tín ngưỡng đồ đằng thời thượng cổ, vốn cũng là những tồn tại tương tự như vậy.

"Ta đi trước, tra xem tình hình hoa màu không thể sinh trưởng ở đây!" Hắn còn triệu hồi cả Uông Tàng Hải ra.

Thôn trưởng dẫn theo các thôn dân lập tức bày tỏ lòng cảm tạ.

Tất cả đều ở lại cổng thôn, có chút không biết phải làm sao.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên họ gặp "thần tiên".

"Lão Uông, đi trước dẫn đường." Trương Trạch lập tức gọi Uông Tàng Hải lên phía trước.

Vô số âm hồn vây quanh bốn phía, nhiệt độ của cả Thọ Mộc Thôn trong phút chốc trở nên âm lãnh dị thường.

Trương Trạch quay đầu dặn dò Trương Tiểu Ngư: "Đừng để thôn dân lại gần phía sau." "Những người còn lại theo ta xuống mộ." Khu vực lân cận không hề khô hạn, nhưng hoa màu lại sinh trưởng không tốt.

Chương 288

"Tiểu Ca, kiểu cổ mộ này, có quen mắt không?" Trương Trạch nghe thôn trưởng miêu tả, biết được vị trí của hoa màu chắc chắn nằm ngay phía trên cổ mộ.

Thôn làng này canh giữ lối vào cổ mộ, nhưng lại không rõ phạm vi thực sự của cổ mộ dưới lòng đất lớn đến đâu.

Tiểu Ca ngưng thần nhìn bốn phía: "Cùng với mộ của Hạt Tử tứ thành, tình hình có chút tương tự." Y vốc một nắm đất lên: "Là đất đào nhân tạo, mộ ở dưới lòng đất." Trong lúc họ đang thảo luận, Kim Bàn dẫn theo Hứa Nhất Thành, cầm la bàn diễn giải cách tính thiên can địa chi, phân kim định huyệt.

"Cứ theo phương pháp ta vừa nói, chỉ cần xuống mộ thêm vài lần nữa là có thể thử tìm cổ mộ." Kim Bàn đã xác định vị trí trên mặt đất, Hứa Nhất Thành thậm chí còn chưa hiểu rõ nguyên lý cụ thể của những gì vừa được nói.

"Đào ở đây." Kim Bàn chỉ vào vị trí dưới chân, bảo người bên cạnh làm ngay.

Trương Trạch đi ngang qua, liếc nhìn vị trí Kim Bàn đã định.

Hắn nhanh chóng biết được vị trí dưới chân mình là nơi nào.

"Xem thế phong thủy bốn phía, lại có long sa ngưng tụ, xem ra lối vào chủ mộ thất ở dưới lòng đất." Mạc Kim Giáo Úy khi tìm cổ mộ, thứ họ thích định vị nhất không phải là cửa mộ, mà là chủ mộ thất.

Trực tiếp đào một đường hầm từ trên đỉnh xuống, thẳng tới gần chủ mộ thất mới là đạo mộ thực sự.

Chá Cô Tiếu không có ở đây, Lão Dương Nhân dùng nước và gió

để xác định vị trí long sa.

Lấy Phân Sơn Quật Tử Giáp ra, y liền bắt đầu đào đường hầm.

Dưới sự hỗ trợ của huynh đệ Tá Lĩnh, họ nhanh chóng đào xuyên qua mộ đạo nằm sâu hơn mười mét dưới lòng đất.

Đường hầm vừa mới đào thông, Tiểu Ca đang định xuống trước để thăm dò tình hình, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân truyền ra từ trong mộ thất.

"Dưới đất có người?" Hắn ngẩng đầu.

Cổ mộ mới vừa được đào ra, có người cũng không thể nào sống trong một ngôi mộ cổ như vậy được.

Khả năng duy nhất là, thứ trong mộ không phải là người.

Tiểu Ca chui vào, đột nhiên thấy trong mộ đạo dưới lòng đất xuất hiện những Bất Ngôn Kỵ mặc khôi giáp.

Trong cơ thể những Bất Ngôn Kỵ này đang cháy lên ngọn lửa màu xanh lam.

Sau khi Tiểu Ca vào, Chúc Cửu Âm cũng theo sát phía sau.

Trong mộ đạo, những Bất Ngôn Kỵ tay cầm đao cất lên tiếng gầm gừ trầm thấp, tất cả đều tụ tập về phía này.

Nghe thấy động tĩnh bên dưới, Nguyên Cảnh lập tức nhảy xuống.

Trương Trạch đứng bên ngoài đường hầm, nghe động tĩnh bên trong, chỉ nghe thấy tiếng vỗ cánh không ngừng.

"Có một loại thi trùng nào đó đang khống chế cơ thể của những Bất Ngôn Kỵ này." Hắn lập tức quay người, lớn tiếng nói: "Tất cả người Trương gia tiến lên." Trương Tiểu Ngư, Trương Hải Khách, Trương Hải Kỳ ba người bước ra.

“Lập tức xuống mộ, dùng Kỳ Lân huyết khắc chế thi trùng.” Thứ lợi hại nhất trong ngôi mộ này, ngoài thứ quả được cho là có thể khiến người ta trường sinh, chính là những con thi trùng này.

Bất Ngôn Kỵ sau khi bị thi trùng khống chế, đã trở thành sức mạnh thủ mộ mạnh nhất.

Ba người Trương gia không chút do dự chui vào đường hầm, nhanh chóng xuống mộ.

Ánh mắt Trương Trạch nhìn về phía sau: “Mấy người có huyết mạch Thao Thiết, đều theo ta.” Mấy người phía dưới, sau khi được Kỳ Lân huyết cường hóa, sớm đã có huyết mạch Kỳ Lân đạt chuẩn.

Trừ Trương Tiểu Ngư còn nhỏ, chưa kịp.

Đứng cuối đội ngũ là Hứa Nhất Thành và Vương Vũ Hằng, chỉ thấy mọi người lần lượt xuống mộ.

Vương Vũ Hằng lúc này đang cầm dụng cụ Trương Trạch đưa, chế tác khuôn mẫu, dùng chính là Thất Trà Pháp cổ truyền.

Hứa Nhất Thành thì đang dùng máu Chúc Cửu Âm thu thập trước đó, ngâm những móng tay tê tê.

Những móng tay tê tê này là móng tay do con tê tê đã chết để lại.

Cùng lúc đó, Trương Trạch dẫn người tiến vào trong mộ.

Mấy người bên cạnh đồng thời rạch tay, phóng thích máu tươi ra ngoài.

Xung quanh tràn ngập một luồng độc khí.

Trong độc khí có tinh khí long mạch tích lũy lâu ngày trong cổ mộ, nhưng nhiều hơn là thi khí do vô số tử thi tích tụ mà thành.

Môi trường trong mộ âm lãnh dị thường.

Đột nhiên bên ngoài đường hầm lại có thêm một người nữa chui vào.

Phong Tư Bắc mình mặc đạo bào chui vào, phủi đi lớp bùn đất trên người.

Bỗng nhiên sau lưng y xuất hiện ba Bất Ngôn Kỵ toàn thân bốc lên ngọn lửa màu xanh huỳnh quang.

Phong Tư Bắc không vội không hoảng, mở bọc vải ra, lấy chỉ nhân chỉ mã.

Chỉ thấy người giấy và ngựa giấy kia giống như bạch mã tướng quân trong trò múa rối bóng.

Phong Tư Bắc dùng máu tươi điểm lên mắt cho người giấy và ngựa giấy, miệng khẽ niệm: "Dĩ huyết vi dẫn, tiễn chỉ thành binh..." Chỉ nhân tướng quân nhanh chóng cưỡi ngựa lao về phía quỷ binh Bất Ngôn Kỵ.

Phong Tư Bắc thấy Bất Ngôn Kỵ đã bị chỉ nhân tướng quân thu hút sự chú ý.

Y lấy từ trong bọc ra mấy cây châm.

Tăng tốc bước chân, y đi đến bên cạnh quỷ binh Bất Ngôn Kỵ, nhanh chóng đâm vào mấy huyệt vị đặc thù trên người Bất Ngôn Kỵ.

"...Quan Sơn Khôi Lỗi Thuật chính tông?" Hoa Linh cũng biết chỉ nhân thuật, nhưng chưa từng thấy thủ pháp phối hợp với kim châm như vậy.

Loại thủ pháp đặc thù này, Trương Trạch nhớ trong nguyên tác là cây châm mà Tôn giáo thụ cuối cùng đã dùng để biến mình thành người bất tử.

Ngoài việc dùng để đối phó kẻ địch, cây châm này cũng có tác

dụng tương tự Tinh Quan Đinh Thi Châm, có thể dùng để phong bế hành động của cương thi.

Phong Tư Bắc một mình đối phó gọn gàng ba quỷ binh.

Phía trước, thi trùng trên người Bất Ngôn Kỵ gặp phải Kỳ Lân huyết mà mọi người phóng ra, lập tức chạy trốn vào sâu trong mộ đạo.

Không lâu sau, tại chủ mộ thất.

Trên tường mộ thất đầy những bức phù điêu, nội dung điêu khắc chính là cây Thanh Đồng Thần Thụ vừa mới bị mang đi hôm nay.

Máu tươi trong tay mấy người bên cạnh từ từ nhỏ giọt, những Bất Ngôn Kỵ bị thi trùng khống chế đều bị dồn vào góc tường.

"Những con thi trùng này đều bị mẫu trùng khống chế, mẫu trùng ở sâu hơn trong mộ thất." Xung quanh mộ thất bày biện rất nhiều trấn mộ thú và đồ tùy táng, nhưng lại không hề có quan quách.

Mọi người cũng biết, mộ thất thực sự e rằng không phải ở đây.

Trương Trạch ấn vào chính giữa bức phù điêu Thanh Đồng Thần Thụ, một cánh cửa đá từ từ mở ra.

Đồ tùy táng phía sau cũng bị vơ vét sạch sẽ trong nháy mắt, hoàn toàn không để lại một chút gì cho quân phiệt Vân Quế Trương Cao Nguyên sắp tìm đến đây. 【Chúc mừng túc chủ tìm ra tất cả bí mật liên quan đến Thanh Đồng Thần Thụ, và đã mang đi hoàn toàn.】 【Tưởng lệ 1: Mở khóa Song Toàn Thủ hoàn chỉnh, Minh Hồn Thuật chỉ là phiên bản rút gọn của Song Toàn Thủ, quá trình mở khóa có thể sẽ khá đau đớn.】 【Tưởng lệ 2: Nhận được đao pháp độc quyền của Phùng Bảo Bảo, hiện đã tổng hợp được 13 chiêu, đến từ Dị Nhân thế giới.】 Không cần phải chọn...

So với Song Toàn Thủ, đao pháp của Phùng Bảo Bảo chỉ có thể

gọi là gấm thêm hoa, cũng không phải là đao pháp tốt nhất để phối hợp với ma đao Thiên Nhận, tự nhiên chọn Song Toàn Thủ là hợp lý hơn.

Đã lựa chọn Song Toàn Thủ, hệ thống cũng nhanh chóng đưa ra phản hồi.

Cái gọi là Song Toàn Thủ, chính là một tay nhắm vào linh hồn, tay kia nhắm vào thể xác.

Minh Hồn Thuật trước đây chính là bàn tay nhắm vào linh hồn, còn bàn tay kia là một bàn tay vô hình màu đỏ.

Bàn tay này có thể tu phục nhục thân, thậm chí có thể tái tạo ra những cơ quan bị thiếu một cách đáng sợ.

Không chỉ có thể tu phục bản thân, mà đồng thời cũng có thể tu phục người khác.

Khi năng lực này xuất hiện, kiếp trước khi xem trên mạng, có người đã liên hệ năng lực này với nhân vật thần thoại thượng cổ "Nữ Oa".

Nếu luyện năng lực này đến cực hạn, khó nói có thật sự có thể đồng thời sáng tạo ra thể xác và linh hồn hoàn chỉnh hay không.

Đồng thời Trương Trạch còn nhận được một thông tin cực kỳ quan trọng.

Linh hồn của con người có khả năng tự phục hồi, ký ức bị cấy vào sẽ từ từ được phục hồi theo thời gian.

Nhưng quá trình này có thể dài có thể ngắn.

Cách tốt nhất là cấy ghép ký ức kèm theo cổ trùng.

Cải tạo thì còn đáng sợ hơn, ví dụ như, sở hữu Song Toàn Thủ, có thể trực tiếp cải tạo một người bình thường thành Vạn Nô Vương.

Nếu cải tạo cương thi, ngay cả bước cải tạo thành Đấu Thi cũng có thể lược bỏ.

Chương 289

Chỉ cần năng lực của mình đủ mạnh, thậm chí có thể thử làm cho nội tạng trong cơ thể cương thi khôi phục sinh cơ.

Nhưng cuối cùng có sống lại được hay không, tạm thời vẫn chưa biết.

Quá trình dung hợp Song Toàn Thủ vô cùng đau đớn.

Tay trái và tay phải như bị phá hủy hoàn toàn, sau đó mọc lại từ đầu.

Khiến hắn nhớ đến Lữ Lương trong Dị Nhân thế giới.

Đối phương dường như sau khi bị chặt cả tay chân, mới thực sự bắt đầu sở hữu Song Toàn Thủ.

Nhưng "Song Thủ" chưa chắc đã là hai bàn tay thực sự, mà là hai bàn tay vô hình dung hợp làm một với hai cánh tay.

Hắn lần lượt thả Tương Tây Thi Vương và Thiên Túc Đấu Thi ra.

Để chúng canh giữ bên cạnh.

Ánh mắt hắn rơi vào những Bất Ngôn Kỵ ở góc tường.

Những Bất Ngôn Kỵ này không thể bị giết bằng phương pháp thông thường, cơ thể bị thi trùng khống chế, linh hồn của Bất Ngôn Kỵ cũng bị giam cầm trong cơ thể đó.

Chỉ có Kỳ Lân huyết mới khiến chúng cảm thấy sợ hãi.

Trương Trạch trong nháy mắt phóng ra những con Đạt Phổ quỷ trùng đã được cường hóa trong thời gian dài.

Những con quỷ trùng này, trong một thời gian dài đều ngủ đông trong không gian Thao Thiết.

Trương Trạch đã bỏ vào một phần thực phẩm không còn tươi, làm thức ăn cho những con trùng này.

Sau đó lại dùng máu của mình để nâng cấp chúng.

Cũng có thể nói, sau khi trưởng thành đến hiện tại, những con trùng này cũng đã có được một phần sức mạnh Thao Thiết.

Chúng có thể thông qua ăn uống để lớn mạnh, cấu tạo bên trong của trùng rất đơn giản, hiệu quả cường hóa càng rõ rệt hơn.

Nói cách khác, Đạt Phổ quỷ trùng hiện tại, sức sống còn mạnh hơn cả gián cỡ lớn.

Đạt Phổ quỷ trùng xuất hiện, trong nháy mắt bay về phía Bất Ngôn Kỵ theo ý thức của Trương Trạch.

Khoảnh khắc quỷ trùng tiếp xúc với Bất Ngôn Kỵ, ánh sáng xanh lam của Vô Lượng Nghiệp Hỏa trực tiếp hấp thu ngọn lửa trên người Bất Ngôn Kỵ.

Từ trong cơ thể Bất Ngôn Kỵ, bay ra một loại trùng mang ánh sáng xanh lục huỳnh quang.

Tiểu Ca lập tức nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao: "Chính loại trùng này đang điều khiển Bất Ngôn Kỵ." Trương Hải Kỳ đột nhiên nói: "Giống như Uyết Tủy Trùng, trên người sẽ phát ra lân hỏa tự thiêu." "Tộc trưởng triệu hồi ra loại trùng gì vậy?" Ánh mắt cô nhìn về phía Tiểu Ca, trong số mấy người có mặt, chỉ có Tiểu Ca là tiếp xúc với Tộc trưởng lâu nhất.

"Là quỷ trùng còn sót lại từ thời thượng cổ, ngọn lửa đó gọi là Vô Lượng Nghiệp Hỏa." Tiểu Ca giọng điệu nhàn nhạt giải thích.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa chỉ nghe tên đã biết, tuyệt đối là một loại hỏa diễm vô cùng đáng sợ.

Mấy người nhanh chóng lùi lại đến khoảng cách tương đương với Trương Trạch.

Bắt đầu dùng thuốc cầm máu, băng bó vết thương.

Sau khi Tiểu Ca cầm máu xong, lại có một con Uyết Tủy Trùng cháy lân hỏa bay về phía mọi người.

Y lập tức đưa tay về phía Hắc Kim Cổ Đao.

Chưa đợi y chém đao xuống, Đạt Phổ quỷ trùng đã đuổi kịp con trùng kia, Vô Lượng Nghiệp Hỏa đang cháy trong nháy mắt đã thiêu Uyết Tủy Trùng thành tro bụi.

Kể cả những Bất Ngôn Kỵ ở góc tường, cũng bị thiêu đến chỉ còn lại quỷ hồn đứng ở góc.

Nhìn mười mấy Bất Ngôn Kỵ cầm đao.

Thực lực của những Bất Ngôn Kỵ này, mạnh hơn rất nhiều so với những kẻ cầm rìu việt.

Hầu hết các vết thương trên người tộc nhân Xá quốc, cũng đều do đao của họ chém.

Mấy Bất Ngôn Kỵ đã biến thành linh hồn, dường như không muốn bị bắt, nhanh chóng chui xuống lòng đất.

Thấy cảnh này, mọi người chỉ có thể dồn ánh mắt vào quan quách ở giữa.

"Tính cách của Bất Ngôn Kỵ thật là ngang tàng." Phong Tư Bắc đưa ra đánh giá về những Bất Ngôn Kỵ này.

Thà để hồn phách bị tổn thương, cũng không muốn bị Trương Trạch bắt giữ.

Chỉ không biết cuối cùng chúng đã đi đâu.

Tiểu Ca và Trương Hải Khách hai người nhìn chằm chằm vào quan quách, đặt hai tay lên trên.

Mấy người vây quanh, Trương Hải Kỳ lấy ra một sợi mặc đấu tuyến, đưa đầu kia cho Trương Tiểu Ngư.

"Một khi trá thi, sẽ dùng nó để đẩy lùi." Mặc đấu tuyến vốn là công cụ không thể thiếu khi Mạc Kim Giáo Úy mở quan tài.

Chỉ là những Mạc Kim Giáo Úy mà Trương Trạch gặp, đều có thủ đoạn riêng, những thủ đoạn truyền thống này cũng ít được sử dụng hơn.

Theo tiếng mở quan quách, một luồng mùi hôi thối nồng nặc bay ra.

Trương Trạch thấy vậy, nhớ lại sự đáng sợ của hủ thi trong kịch bản, liền nhắc nhở mọi người: "Bịt miệng mũi lại." Hắn đối với loại khí vị này chắc chắn có thể chống cự được, nhưng không thể chắc chắn mấy người bên cạnh đều có thể chịu được.

Nhất là Phong Tư Bắc đi theo sau.

Ánh mắt Trương Tiểu Ngư bất giác nhìn về phía hai cỗ Đấu Thi đang đứng bên cạnh.

Trong đó, Thi Vương cho cậu một cảm giác quen thuộc và đáng sợ.

Dường như đã từng thấy trong một bức cổ họa tựa như 'Diêm Vương Kỵ Thi' ở Tạng Địa.

"Đem tử thi ra, đặt ở góc tường." Nghe lời hắn, Thi Vương nhanh chóng làm theo.

Trương Trạch liếc nhìn Thi Vương trước mắt, Song Toàn Thủ sắp được mở khóa hoàn toàn.

Có lẽ có thể lấy Thi Vương ra luyện tay.

Đợi tử thi được đưa ra, Tiểu Ca trực tiếp nhảy vào trong quan quách.

Dùng tay tiếp xúc với thành trong quan quách, dễ dàng mở ra cơ quan thông đến tầng thứ hai của mộ thất.

Trong cổ mộ này, mối đe dọa lớn nhất chủ yếu có hai.

Đó là hủ thi và Uyết Tủy Trùng toàn thân bốc lên ngọn lửa màu xanh lục huỳnh quang.

Loại trùng này khống chế gần như tất cả Bất Ngôn Kỵ ở đây.

Phải biết rằng, đây đều là những tinh anh trong Bất Ngôn Kỵ.

Những kẻ thực lực yếu hơn một chút, đều đã chết trong hai trận chiến với Xá quốc năm xưa.

Thang đá trong quan tài dẫn thẳng xuống dưới, mộ đạo phía dưới có ngã rẽ.

Uông Tàng Hải nhìn chằm chằm con đường phía trước: "Mộ đạo thứ hai, đi bên phải." Theo con đường Uông Tàng Hải chỉ, Trương Trạch đến một mộ thất rộng rãi.

Vừa mới bước vào mộ thất, đã nghe Uông Tàng Hải trầm giọng nói: "Chính giữa mộ thất, là món quà đầu tiên ta để lại cho ngươi." "Chính giữa?" Trương Hải Khách nghe lời Uông Tàng Hải, lại nhìn vào chính giữa mộ thất.

Xung quanh toàn bộ mộ thất có tổng cộng tám bức tường, trên tường có rất nhiều hốc lõm giống như khám thờ Phật.

Minh khí của các thời đại khác nhau được đặt trên các hốc lõm đó.

Nhưng minh khí muộn nhất trong đó là vào thời Minh.

Trương Hải Khách một chân giẫm lên chính giữa.

Cơ quan phía dưới đột nhiên từ từ khởi động, nâng lên một cái đĩa tròn khổng lồ.

Những hồn phách Bất Ngôn Kỵ kia, tất cả đều xông vào một mộ thất khác bên cạnh, chui vào một cỗ quan tài, tiến hành dung hợp với thống lĩnh Bất Ngôn Kỵ.

Mấy người đang nhìn chằm chằm vào mấy mộ thất được điêu khắc trên đĩa tròn.

"Tây Sa Hải Để Mộ?

Thất Tinh Lỗ Vương Cung?" Tiểu Ca liếc mắt một cái đã nhận ra hai trong số các cổ mộ đó.

Phong Tư Bắc đứng ở phía bên kia nhìn chằm chằm vào đồ án trước mắt: "Võ Thành?

Đây là quê nhà của Uông Tàng Hải lão gia phải không?" "Vân Thiên Cung!!" Hoa Linh nhìn chằm chằm vào đồ án cổ mộ trước mắt, bên cạnh là Thanh Đồng Thần Thụ ở Tần Lĩnh.

Chương 290

“Uông Tàng Hải, ngươi thật sự chưa từng đến Tần Lĩnh sao?” Cô có chút hoài nghi nhìn về phía Uông Tàng Hải.

“Là ta của năm trăm năm trước, muốn tặng quà cho các ngươi.” Uông Tàng Hải toàn thân bốc hắc khí, hai tay khoanh trước ngực.

“Những ngôi mộ này tồn tại mối liên hệ, các ngươi không phát hiện ra sao?” Nghe lời Uông Tàng Hải, Trương Trạch khinh thường nói: “Cần ngươi nói sao?” “Những cổ mộ trên này thiếu một cái, là Quảng Thiến Âm Dương Mộ, cũng chính là Kính Nhi Cung theo phương ngữ Trường Sa.” “Tất cả cổ mộ trên này, đều là mấy vị trí phong thủy tốt nhất kéo dài từ cùng một long mạch.” Kính Nhi Cung cuối cùng trên đó, cũng là nơi hắn định đến tiếp theo, bởi vì ở đó cũng có người mang hình xăm Kỳ Lân đang canh giữ.

Sự tồn tại của thủ lĩnh Miêu nhân gần Kính Nhi Cung, khiến Trương Trạch không khỏi liên tưởng đến Ba Nãi Cổ Lâu.

Bộ lạc Miêu nhân cũng ở Quảng Thiến, mà người Dao tộc ở xung quanh đó, trên người cũng có hình xăm Kỳ Lân.

Chỉ là hình xăm của Dao tộc luôn hiện trên người, có lẽ tổ tiên Trương gia đã cố ý làm vậy để che giấu sự tồn tại của mình.

Ánh mắt Trương Hải Khách đột nhiên nhìn về phía một ngọn núi tuyết được điêu khắc trong đó.

“Nơi có bốn ngọn núi tuyết này là ở đâu?” “Tạng Địa Khang Ba Lạc?” Hắn chưa từng đến Tạng Địa Khang Ba Lạc, nhưng trong đầu bây giờ có thể lập tức nghĩ đến Khang Ba Lạc.

Trương Trạch nói: “Bốn ngọn núi tuyết này, ngọn chính giữa tên

là Tứ Cô Nương Sơn.” “Tiểu Ca hẳn là biết rõ.” Ánh mắt hắn nhìn về phía Tiểu Ca cũng đang quan sát những đồ án này.

Tiểu Ca chỉ vào một khu vực trong đó: “Trên đó có Trương Gia Cổ Lâu.” Ánh mắt hắn lập tức nhìn về phía tàn hồn của Uông Tàng Hải: “Năm đó ngươi đã đến Trương Gia Cổ Lâu?” Đối với câu hỏi của Tiểu Ca, Uông Tàng Hải lại không trả lời.

Bởi vì hắn không bị Tiểu Ca ảnh hưởng.

Nếu Trương Trạch hỏi, hắn bị Câu Linh Thuật hạn chế, bắt buộc phải có hỏi tất đáp.

Trương Trạch đột nhiên nhớ lại trong nguyên tác, một đời tộc trưởng nào đó của Trương gia, dường như đã xuất hiện một người còn nhiều chuyện hơn cả Trương Hải Diêm.

Một lúc sau, Uông Tàng Hải mới mở miệng nói: “Trong khoảng thời gian cuối Nguyên đầu Minh, ta đã gặp một vị tộc trưởng của Trương gia.” Ánh mắt hắn khi nhìn về phía Tiểu Ca, thực ra rất phức tạp.

Bởi vì cái tên Linh mà y sử dụng, mỗi một tộc trưởng của Trương gia, đều được gọi bằng cái tên này.

Trừ đời của Trương Trạch.

Ngay cả chữ “Sơn” đại biểu cho bối phận của Trương gia, cũng không được đặt vào tên của hắn.

Hắn không kế thừa cái tên Linh, chủ yếu là vì không muốn tiếp nối vận mệnh của những tộc trưởng đó.

Mọi người nghe Uông Tàng Hải lại từng tiếp xúc với tộc trưởng Trương gia, đều cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Ngược lại, Trương Trạch lại biết chuyện gì đang xảy ra, trong

nguyên tác thực ra, có một đoạn ghi chép nhỏ trong thiên phúc.

"Những thông tin này không thể cứ để lại đây mãi." Hắn đối với việc những manh mối cổ mộ này bị rò rỉ ra ngoài, luôn cảm thấy không yên tâm.

"Nguyên Cảnh, đi hủy những đồ án trên đó đi." "Vâng." Nguyên Cảnh lập tức bước lên, cầm thanh ngự tứ bảo kiếm trong tay, trực tiếp dùng sức cắt bỏ những miếng đồng trên đó.

Trương Hải Kỳ dùng hai ngón tay, tiếp xúc với tám mặt tường, lần lượt gõ thử lên những bức tường mộ mà cô cảm thấy có khả năng tồn tại mộ thất.

"Phía sau có mộ thất." Cô đột nhiên dừng lại bên một bức tường đá phía tây.

Cô thử tìm manh mối cơ quan từ những bức phù điêu trên tường.

"Nơi đó không có cơ quan." Uông Tàng Hải bất đắc dĩ nói: "Nha đầu Trương gia, ngươi quá cẩn thận rồi, tường đá đó là hoạt động." Tư duy của Trương Hải Kỳ rõ ràng đã bị cố định.

Bởi vì thường xuyên tiếp xúc với những cổ mộ có cơ quan, nên cô theo tiềm thức cho rằng nhất định sẽ có cơ quan, đương nhiên như vậy cũng không phải là không tốt.

Được Uông Tàng Hải nhắc nhở, Trương Hải Kỳ thuận lợi từ từ đẩy cửa đá ra.

"Trương Hải Khách, giúp một tay!" Trương Hải Kỳ lập tức gọi một tiếng.

Cánh cửa tuy có thể đẩy được, nhưng bản chất của nó là một bức tường.

Trương Hải Khách và Tiểu Ca hai người đều đến giúp.

Phong Tư Bắc nhìn chằm chằm vào vô số cổ mộ trên đó, ngây ngốc nói: "So với những cổ mộ mà gia tộc các ngươi liên quan, Địa Tiên Thôn của Quan Sơn Thái Bảo, dường như có vẻ hơi đơn bạc." "Người Trương gia, đã lấy một long mạch xuyên suốt cả nước Z để tiến hành bố cục!" Đối với Địa Tiên Thôn của nhà mình, hắn tin rằng độ khó trong mộ, tuyệt đối đáng sợ.

Trước đây đây vẫn luôn là tâm bệnh của hắn, nhưng từ khi thấy vô số quần thể cổ mộ mà người Trương gia phải đối mặt, hắn mới phát hiện, hóa ra số mệnh của người Trương gia mới thực sự đáng sợ.

Nhìn những manh mối trên đó bị hủy đi, Trương Trạch hài lòng gật đầu: "Được rồi, tạm thời cứ như vậy." Ánh mắt hắn nhìn quanh bốn phía, trên bốn bức tường xung quanh, hắn cũng mang đi hết những minh khí như đồ sứ, đồ đồng trên đó.

Hoắc Tiên Nhi đứng ở lối vào đã mở, chờ Trương Trạch.

"Đây hẳn là mộ thất bên trong." "Loại Uyết Tủy Trùng đáng sợ đó, có tấn công người sống không?" Khi cô hỏi câu hỏi này, trên tay Hoa Linh đang cầm một cái bình thủy tinh.

"E rằng loại Uyết Tủy Trùng này sẽ tấn công người sống." Cô đưa ngón tay tiếp xúc với bình thủy tinh, liền phát hiện con Uyết Tủy Trùng bên trong đang bò về phía ngón tay cô.

Thông qua phản ứng của con trùng này, có thể xác định, loại trùng này hẳn là sẽ chui vào cơ thể người khi người đó còn sống.

"Điểm này không cần lo lắng, huyết mạch của các ngươi sẽ không bị loại trùng này xâm nhập." Trương Trạch vô cùng tự tin nói.

Quan tâm thì quan tâm, đồng thời đây cũng là một trong những nguyên nhân chính hắn không cho những người khác xuống.

Người có huyết mạch bình thường, rất dễ bị Uyết Tủy Trùng tấn công, và trở thành vật chủ ký sinh của chúng.

"Đi thôi, vào trong, mộ đạo bên cạnh mới là chủ mộ thất." Hắn nói rồi dẫn mấy người đi vào trong mộ đạo.

Trong địa cung, mộ thất nhiều như một mê cung.

May mà họ đi đều là đường tắt.

Song Toàn Thủ vừa mới nắm giữ, đã giúp hắn hoàn thành thêm phần khó nhất trong đó – Tam Thi.

Tam Thi Thần, chính là ba loại vọng niệm do ba đan điền thượng, trung, hạ đại biểu: xa, thực, sắc.

Trong đó thượng thi quản tinh thần, trung thi là khí, hạ thi là nhục.

Vì vậy, nếu muốn khống chế tinh thần của người khác, hoặc sao chép, sửa đổi ký ức, cần phải để thượng thi và trung thi ly thể.

Đó cũng chính là Minh Hồn Thuật trước đây, bây giờ còn có thể mời hạ thi và trung thi ra khỏi cơ thể, hình thành nên bàn tay vô hình màu đỏ kia.

Hai bàn tay này được hợp xưng là Song Toàn Thủ, tức là ý nghĩa tính mệnh song toàn.

Trên đường đi vào, Trương Trạch đặt tay lên cánh tay của Nguyên Cảnh.

Bàn tay vô hình màu đỏ kia, đột nhiên tiếp xúc với vai của y.

Trương Trạch phát hiện, cơ thể Nguyên Cảnh trước mắt mình như một cục đất sét có thể tạo hình.

Nhưng kinh lạc của cơ thể người rất phức tạp, hắn cũng chỉ từng thấy trong sách.

Đơn giản hồi tưởng lại kinh lạc cơ thể người trong ký ức, sau đó nhanh chóng xử lý.

Dưới ánh mắt không thể tin nổi của Nguyên Cảnh và mấy mỹ nữ bên cạnh.

Trương Trạch đã hoàn thành một hành động nghịch thiên, khiến Nguyên Cảnh mọc lại hai tay.

"Đoạn chi trọng sinh!!" Hoa Linh học y, không ai có thể kinh ngạc hơn cô trước sự thần kỳ tạo ra cánh tay từ hư không này.

"Quả thực là thần tích!" Nguyên Cảnh đột nhiên kích động đến mức không còn để ý đến sự bó buộc của khôi giáp, "phịch" một tiếng quỳ xuống đất.

Y trực tiếp hành một đại lễ ngũ thể đầu địa.

"Nguyên Cảnh tạ ơn lớn của Long Gia!" Cộc cộc cộc cộc...

Y kích động đến mức không ngừng dập đầu.

Người thường khó mà tưởng tượng được sự kích động khi mất đi cánh tay lại có được.

"Được rồi, cho ngươi cánh tay không phải để ngươi làm chuyện này." "Sau này trung thành làm việc, phần thưởng sẽ còn nhiều hơn, đây chỉ là bắt đầu thôi." Hành động vừa rồi, đối với Trương Trạch thực ra không hề khó khăn.

Khí của hắn bây giờ đã lâu không bị tiêu hao nhiều.

Về cơ bản là nhiều đến mức dùng không hết.

Tạo ra một cánh tay cho Nguyên Cảnh cũng là nhất thời hứng khởi.

Cánh tay này cũng không phải hoàn mỹ, là sản phẩm thử nghiệm đầu tiên sẽ có những khiếm khuyết nhỏ.

Nhưng đối với Nguyên Cảnh, đây quả thực là ân huệ trời ban.

Mấy người đi vào trong mộ thất.

Lúc này Phong Tư Bắc đã vào trong trước một bước, cùng mấy người vây quanh một quan tài đá.

"Tướng quân!" Nguyên Cảnh nhìn thi thể mặc áo giáp trong quan tài, đột nhiên chạy lên phía trước.

Tiểu Ca lập tức nhận ra sự khác biệt: "Cánh tay của ngươi đã hồi phục?" "Long Gia, đã dùng thần lực của ngài, giúp ta tái tạo một cánh tay!" Y không thể hiểu đó là thủ đoạn gì.

Chương 291

Thậm chí có bảo y kể lại một lần cũng không thể miêu tả được cảnh tượng đó, vì vậy chỉ có thể dùng hai chữ "thần lực" để hình dung.

"Tộc trưởng, ngài không phải là chuyển thế của thủy tổ Trương gia chứ?

Không đúng, thủy tổ của Trương gia, cũng không làm được năng lực biến thái như vậy..." Trương Hải Khách cảm thấy tộc trưởng nhà mình, gần như đang phát triển theo hướng thần thánh.

Đoạn chi trọng sinh, là chuyện người thường căn bản không dám tưởng tượng.

"Chuyện này để sau hãy nói." Trương Trạch cắt ngang lời y.

Chuyện sở hữu Song Toàn Thủ, dù thế nào hắn cũng sẽ không nói cho người khác.

Loại thủ đoạn không giỏi chiến đấu, nhưng lại càng thích hợp để cường hóa thể xác và linh hồn của người khác này, rất dễ bị kẻ có lòng ghi nhớ.

Hắn nghiêm túc dặn dò mấy người: "Liên quan đến chuyện này, một chữ cũng không được tiết lộ ra ngoài." "Nghe thấy không?" "Minh bạch, từ bây giờ, đây là tuyệt mật của Trương gia." Trương Hải Kỳ lập tức ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

"Những người khác thì sao?" Những người khác cũng lập tức đảm bảo, Trương Trạch mới nhìn về phía trong quan tài.

"Hửm?" Hắn đột nhiên kinh ngạc phát hiện, trong quan tài có khí tức linh hồn của những Bất Ngôn Kỵ khác.

“Bất Ngôn Kỵ tự nguyện dung hợp với thủ lĩnh của chúng?” Cảnh tượng mà Trương Trạch nhìn thấy, khác với người thường.

Hắn đưa ngón tay ra, nhanh chóng tháo mũ giáp của thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ.

Dường như để trấn nhiếp quỷ quái trong mộ, mỗi bộ khôi giáp của Bất Ngôn Kỵ đều có tạo hình vô cùng dữ tợn và đáng sợ.

Tiếp đó, khí trong tay hắn tiếp xúc với con Uyết Tủy Trùng đang ngủ say trong cơ thể đối phương.

Con trùng này bị một miếng ngọc xanh trên áo giáp của thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ áp chế, nên vẫn luôn chìm trong giấc ngủ.

Khi Hoa Linh nhìn thấy miếng ngọc đó, liền lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: “Vẫn ngọc?” Vẫn ngọc áp chế Uyết Tủy Trùng, giống như thành phần vẫn ngọc trong xác Thi miết vương sẽ khiến thi miết chìm vào giấc ngủ, nguyên lý là như nhau.

“Đúng là vẫn ngọc.” Tiểu Ca cũng đứng bên cạnh, chuẩn bị tùy thời hỗ trợ Trương Trạch đối phó với thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ trước mắt.

So với những Bất Ngôn Kỵ bên ngoài, tổng võ lực của tất cả Bất Ngôn Kỵ cộng lại e rằng cũng không bằng một người này.

Bên cạnh Trương Trạch, Thi Vương và Nguyên Cảnh cũng đứng làm vệ sĩ, hai người cảnh giác nhìn chằm chằm vào Bất Ngôn Kỵ trong quan tài.

Chỉ có Nguyên Cảnh là nhíu chặt mày, một mặt lo lắng cho thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ, mặt khác cũng lo lắng cho sự an toàn của Trương Trạch.

Nếu bắt y phải chọn một trong hai, y chỉ có thể dứt khoát giết chết chiến hữu năm xưa.

Y từng là phiên dịch giữa Ách Ba quân và Hiếu Văn đế, là một trong số ít người có thể giao tiếp với Ách Ba quân.

Trong lúc y đang suy nghĩ, Trương Trạch bắt đầu ra tay.

Sau khi có kinh nghiệm cải tạo Nguyên Cảnh, hắn trực tiếp bắt đầu ra tay với thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ, động tác lần này còn thuần thục hơn lần trước rất nhiều.

Đầu tiên là giết chết mẫu trùng Uyết Tủy Trùng bên trong.

Con mẫu trùng này ở trong cơ thể thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ, tất cả những con trùng con của nó xung quanh mộ thất đều nằm dưới sự khống chế của nó.

Khoảnh khắc Trương Trạch giết chết mẫu trùng, từ các mộ đạo xung quanh đột nhiên truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Dựa vào âm thanh để phán đoán, những Bất Ngôn Kỵ khác e rằng đang ở trong những mộ đạo ẩn sau tường mộ.

Nhưng chỉ có cơ thể của thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ được người ta khiêng vào trong quan tài, đây hẳn là việc cuối cùng mà những Bất Ngôn Kỵ khác làm trước khi chết. 【Túc chủ có muốn cải tạo ra Đấu Thi thứ tư không?】 "Đương nhiên." Trương Trạch không chút do dự đưa ra câu trả lời khẳng định.

Đấu Thi thế hệ đầu tiên là cỗ thi thể ở Tương Tây năm đó, vị thứ hai chính là Thiên Túc Đấu Thi hiện tại.

Thiên Niên Thi Vương hay còn gọi là Diêm Vương Đấu Thi, là thế hệ thứ ba.

Thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ sắp được cải tạo tiếp theo, chính là thế hệ thứ tư sắp xuất hiện. 【Hệ thống đã hỗ trợ túc chủ thu phục Bất Ngôn Kỵ tướng quân, xin túc chủ an tâm cải tạo.】 Ngay cả hệ thống cũng hỗ trợ, điều này lại giúp Trương Trạch tiết kiệm được bước

quan trọng nhất.

Nếu không thể đảm bảo sự trung thành, hắn tuyệt đối sẽ không để đối phương tỉnh lại.

Thấy linh hồn của thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ đang trong giai đoạn dung hợp, Trương Trạch đưa tay phải ra hỗ trợ dung hợp linh hồn.

Bây giờ muốn tách chúng ra đã không kịp nữa.

Chẳng bằng cứ để chúng dung hợp thành một linh hồn hoàn toàn mới do ý thức của Bất Ngôn Kỵ tướng quân dẫn đầu.

Hoàn thành phương diện linh hồn, tiếp theo là thể xác.

Cơ thể của y đã hấp thụ lượng lớn thi khí, trong đó đồng thời cũng chứa lượng lớn long mạch tinh khí.

Điều này khiến cho cơ thể này ngoài việc mất nước, những thứ khác gần như đều được bảo tồn hoàn chỉnh.

Cũng có nghĩa là, việc cần làm chỉ là làm cho những tạng khí này hồi sinh.

Nhưng lại không phải là hồi sinh theo đúng nghĩa, gọi là người chết sống lại hay hoạt thi cũng không quá.

Trong mắt những người khác, càng giống như hắn đang kiểm tra kinh mạch của Bất Ngôn Kỵ.

Đợi hắn thuận tay đội lại mũ giáp cho Bất Ngôn Kỵ, che đi sự thay đổi trên khuôn mặt của thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ.

Đột nhiên Bất Ngôn Kỵ mặc áo giáp trước mắt động đậy.

"Tướng quân!" Nguyên Cảnh thấy thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ tỉnh lại, phản ứng đầu tiên là vui mừng.

Nhưng ngay sau đó mày y nhíu lại, y không cho rằng đây là phục

sinh, xác suất trá thi e rằng còn lớn hơn.

“Phát hiện không, trên người y không có lân hỏa.” Trương Hải Kỳ lập tức nhận ra sự khác biệt của thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ.

Nhưng sau khi thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ tỉnh lại, y chỉ nhìn chằm chằm vào Trương Trạch trước mắt.

Sau đó lập tức bước ra khỏi quan tài, quỳ một gối xuống đất.

“Long Gia, tướng quân đang tuyên thệ trung thành với ngài!” Thấy hành động của Bất Ngôn Kỵ tướng quân, Nguyên Cảnh tuy cảm thấy kỳ lạ, nhưng hai bên không phải là kẻ địch, ngược lại y càng cảm thấy vui mừng hơn.

Chỉ là trong lòng cũng cảm thấy có chút kỳ quặc.

Trương Trạch cúi đầu hài lòng nhìn Bất Ngôn Kỵ tướng quân đang quỳ trước mắt.

Quả nhiên, thu phục dưới sự hỗ trợ của hệ thống, dứt khoát hơn nhiều.

Nhưng, thủ pháp khống chế bằng Minh Hồn Thuật phối hợp với cổ thuật, cũng không hề yếu.

“Ngươi tên Khiêm Chi phải không?” Bất Ngôn Kỵ tướng quân trước mắt nghe thấy tên mình, ngẩng đầu lên.

“Những Bất Ngôn Kỵ bên ngoài kia, đã biến thành âm binh, đi gọi chúng đến đây.” Trương Trạch giơ tay chỉ về một phía khác của mộ thất, tuy bên đó không có mộ đạo, nhưng âm thanh của những Bất Ngôn Kỵ khác lại từ bên đó vọng lại.

Bất Ngôn Kỵ tướng quân lập tức hành lễ ôm quyền.

Y cầm thanh trường đao trong quan tài, đi đến trước một bức tường mộ.

Hừ một tiếng trầm thấp, y dùng sức vung trường đao, bạo lực chém thẳng vào tường mộ.

"Như vậy cũng được sao?" Trương Hải Khách trợn to hai mắt nhìn cảnh tượng này.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy thủ pháp phá giải đơn giản thô bạo như vậy.

"Phương pháp hiệu quả nhất, chính là phương pháp tốt nhất." Ngược lại, Phong Tư Bắc lại tỏ ra tán thưởng hành động của Bất Ngôn Kỵ tướng quân.

Cũng không biết vị thống soái Bất Ngôn Kỵ này đã làm thế nào, chỉ thấy y đi vào mộ đạo, không lâu sau đã đi ra.

Sau lưng y là ba mươi âm binh tay cầm đại đao.

Trương Hải Kỳ lén lút nói: "Hải Khách, ngươi có nhớ không, trong hố vạn người ở Xá quốc, trên những thi thể đó, gần như đều là vết đao một nhát chí mạng?" "Đương nhiên nhớ, nhóm Bất Ngôn Kỵ đã tiêu diệt Xá quốc, tất cả đều chết ở đó!" Trương Hải Khách cảm thấy tiếc nuối cho kết cục cuối cùng của Bất Ngôn Kỵ.

Nhưng đó cũng là chuyện sớm muộn.

Cứ tìm kiếm như vậy, họ vốn cũng không thể nào tìm được phương pháp trường sinh mà họ muốn từ trong cổ mộ.

Phải biết rằng, Trương gia lúc đó, không phải là dạng dễ bắt nạt.

Ba mươi Bất Ngôn Kỵ đại đao binh lập tức quỳ xuống trước mặt Trương Trạch.

Thu phục được một mình thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ, những Bất Ngôn Kỵ khác cũng đồng thời bị thu phục.

Trương Trạch nói: "Có ba trăm Bất Ngôn Kỵ, bị ta đặt ở một nơi

khác, ngươi đi đoàn tụ với họ trước đi." Hắn trực tiếp đưa ba mươi đại đao binh đi đoàn tụ với những âm hồn Bất Ngôn Kỵ khác.

Chương 292

“Khiêm Chi, hay là ngươi thử đấu với Thi Vương xem, để xem thực lực của ai mạnh hơn.” Khiêm Chi nghiêm túc gật đầu, chỉ là chiếc mặt nạ đồng trên mặt mang lại cho người ta một cảm giác vô cùng rợn người.

Thiên Niên Thi Vương vô cùng kiêu ngạo nhìn y.

Hai người một là thống lĩnh quân đội Đảo Đấu của Bắc Ngụy, người kia là thống binh đại nguyên soái của thời Nguyên.

Đều là cao thủ hàng đầu của thời đại mình, tự nhiên ai cũng không phục ai.

Ai ngờ Khiêm Chi một đao bá khí trong tay chém về phía Thi Vương.

Khi sắp chạm vào cơ thể, đột nhiên đổi thành sống đao.

Nhưng Thi Vương vẫn bị một đao đánh bay ra ngoài.

Đao này nếu chém vào người, e rằng bây giờ đã biến thành hai đoạn.

“Có binh khí và không có binh khí, chênh lệch cũng quá lớn rồi!” Hoa Linh nhìn chênh lệch thực lực trước mắt, không cần phải so nữa.

“Trạch Gia, ta cảm thấy có lẽ ngài cũng nên cân nhắc trang bị cho Thi Vương một thanh binh khí hạng nặng.” Cô nghiêm túc đề nghị.

Trương Trạch cũng cảm thấy có chút cần thiết.

“Chuyện này về rồi nói sau, nơi đây khắp nơi đều là Uyết Tủy Trùng, lúc ra ngoài chú ý một chút.” “Vâng thưa Tộc trưởng!” Trương Hải Khách theo tiềm thức trả lời.

Đồng thời hắn vẫn chưa hoàn hồn sau trận chiến giữa Đấu Thi thế hệ thứ ba và thứ tư vừa rồi.

Hắn ngây ngốc nói: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Bất Ngôn Kỵ tướng quân lúc còn sống, e rằng thực lực cũng không mạnh đến thế phải không?" Bất Ngôn Kỵ lúc còn sống có thể sẽ có e ngại, sẽ đau đớn, nhưng bây giờ hoàn toàn không có những ảnh hưởng tiêu cực đó.

Tuy đã phục sinh, nhưng lại không phải là phục sinh hoàn toàn.

Trương Trạch cũng đang suy nghĩ về vấn đề lợi và hại trong đó.

"Rời khỏi đây trước đã." Trương Trạch phất tay, Uông Tàng Hải cũng đang trong cơn chấn kinh cũng bị trực tiếp mang đi.

Đồng thời hắn cũng thuận tiện mang đi con Xà Mi Đồng Ngư thứ hai trong quan tài.

Khi Trương Trạch chuẩn bị từ mộ thất quay về thì đồng thời thả Tiểu Thanh ra ngoài.

Trong mộ thất có nhiều long mạch tinh khí như vậy, không thể lãng phí trước khi đi.

Tiểu Thanh, vốn cũng đã thức tỉnh huyết mạch Chúc Long, đang hấp thụ tinh khí xung quanh thì sức mạnh của con mắt âm Chúc Cửu Âm mà Trương Trạch cất giữ trong mặt dây chuyền đột nhiên cũng có dị động.

Con Chúc Cửu Âm dưới lòng đất sở dĩ chỉ có một mắt là vì trong quá trình thoái hóa, con mắt còn lại đã biến thành con mắt âm với sức mạnh còn khủng khiếp hơn.

Con mắt độc nhãn khổng lồ vốn ở bên ngoài đã trở thành con mắt có thể gây ảo giác cho người khác.

Nhưng luồng sức mạnh cổ xưa này bây giờ đã bị Tiểu Thanh hấp

thụ mất.

Trương Trạch ngăn cản cũng không kịp.

Sức mạnh và Tiểu Thanh gần như hoàn toàn tương hợp.

So với Tiểu Cửu gần như ra đời cùng lúc, bây giờ nó sắp hóa rồng.

Tuy việc hấp thụ luồng sức mạnh cổ xưa này không phải là chuyện xấu, nhưng Trương Trạch lại có chút lo lắng Tiểu Thanh sẽ biến thành loại độc nhãn giống như con Chúc Cửu Âm dưới lòng đất.

Sau khi cổ khí xung quanh gần như bị Tiểu Thanh hấp thụ hoàn toàn, Trương Trạch lờ mờ thấy một vệt hồng nhàn nhạt xuất hiện trên một chiếc vảy trên trán nó.

"Tiểu Thanh, ngươi đã mở được con mắt âm?" Tiểu Thanh với cặp sừng màu xanh trước mắt bỗng vui vẻ gật gật đầu, sau đó dụi dụi vào cánh tay Trương Trạch.

"Được rồi, mọi người đều ở bên ngoài, ta nên ra ngoài thôi." Hắn lại đưa Tiểu Thanh vào không gian Thao Thiết, phủi đi lớp đất dính trên áo dài.

Trong nháy mắt, hắn hóa thành một đạo tàn ảnh.

Khí quán chú toàn thân, nhanh như một viên đạn, hắn lao vun vút trong mộ đạo.

Trong chớp mắt, hắn đã thấy mấy người vừa đi phía trước.

Đợi mọi người tập hợp trên mặt đất, bóng dáng Trương Trạch tự nhiên xuất hiện ở phía trước đội ngũ.

"Ra rồi!" Kim Bàn đột nhiên đứng dậy.

Trong tay ông đang cầm Mạc Kim Phù do Vương Vũ Hằng chế tạo.

Thấy Trương Trạch xuất hiện, ông lập tức đi tới, đưa Mạc Kim Phù qua.

"Long Gia, tiểu tử Vương Vũ Hằng quả thật có tài, ngay cả ta cũng không thể phân biệt được thật giả." Kim Bàn vừa đưa Mạc Kim Phù, vừa nói ra kết luận quan sát vừa rồi.

Vương Vũ Hằng khi chế tác tấm Mạc Kim Phù này đã theo thói quen xử lý cho nó cũ đi, khiến cho tấm Mạc Kim Phù mới trông y hệt tấm cũ.

Nhìn chằm chằm tấm Mạc Kim Phù trong tay, Trương Trạch nói: "Thật ra, không nhất thiết phải làm y hệt nhau." Cái hắn cần là tác dụng của Mạc Kim Phù.

Vàng không bị phai màu, nhưng sẽ có dấu vết thời gian nhất định trên đó.

Một đôi yêu đồng vô giới nhìn chằm chằm vào tấm Mạc Kim Phù trong tay, từ trong đó hắn nhìn thấy linh khí hấp thụ từ trong máu của Chúc Cửu Âm.

Tác dụng trừ tà cơ bản đã có, chủ yếu là để chống làm giả và mang ý nghĩa biểu tượng cho thân phận.

Hắn trực tiếp đưa cho Hứa Nhất Thành.

"Từ bây giờ, ngươi chính thức trở thành Mạc Kim Giáo Úy." Hứa Nhất Thành kích động nhận lấy Mạc Kim Phù, đeo lên cổ.

"Tạ ơn Long Gia!" Là truyền nhân của Ngũ Mạch Bạch gia, y chưa từng thấy một đội ngũ nào đoàn kết như Mạc Kim Giáo Úy.

Kể cả Trương gia hiện tại, cũng gần như được kết thành một khối.

"Long Gia, Mạc Kim Phù có cần cải tiến chỗ nào không?" Vương

Vũ Hằng hỏi, vẻ mặt lại vô cùng tự tin.

Đặc biệt là với thủ đoạn làm giả của mình, hắn dùng toàn là hàng thật giá thật, không phải làm giả theo ý nghĩa thông thường.

"Làm rất tốt, sau này cứ theo tiêu chuẩn này mà làm." Trương Trạch tỏ vẻ hài lòng.

Nhưng Vương Vũ Hằng lại sững sờ, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía hơn ba trăm người bên cạnh.

Trong lòng hắn đã hiểu ra.

"Long Gia muốn trang bị Mạc Kim Phù cho nhiều huynh đệ như vậy sao?" Hắn thăm dò hỏi một câu.

"Cũng không đến mức đó, Mạc Kim Giáo Úy cần những cao thủ thực sự." Trương Trạch trực tiếp phủ nhận cách nói này.

Tuy hắn bồi dưỡng Mạc Kim Giáo Úy, nhưng không cần thiết để tất cả mọi người đều trở thành Mạc Kim Giáo Úy.

Nếu quá tràn lan, ngược lại sẽ khiến Mạc Kim trở nên không đáng giá.

Chỉ cần tuyển chọn ra một nhóm tinh anh, phân phát Mạc Kim Phù là được.

Nói xong, hắn quay sang Kim Bàn nói: "Mạc Kim Giáo Úy ba người một tổ, hợp thì sống, tan thì chết, thiếu một người cũng không được." Kim Bàn lập tức hiểu ý hắn: "Ý ngài là, phải chọn cho cậu ta thêm hai người đồng đội để tạo thành tổ ba người?" Trương Trạch chỉ vào những huynh đệ Tá Lĩnh mình mang ra: "Không chỉ vậy, những huynh đệ còn lại cũng phải để ý nhiều hơn, chọn ra những người thích hợp nhất." Hai người đang bàn bạc việc mở rộng đội ngũ Mạc Kim Giáo Úy.

Tề Thiết Chủy đột nhiên nhìn chằm chằm vào trong đội ngũ, phát hiện có thêm hai bóng người cao lớn.

Giống như giữa một đám người bình thường, đột nhiên xuất hiện hai người khổng lồ, vô cùng bắt mắt.

Thi Vương thì ông đã gặp qua, biết đó là một con Thi Vương ngàn năm.

Nhưng người bên cạnh thân mặc áo giáp, tay cầm trường đao, thân hình cao lớn vạm vỡ thì ông lại không nhận ra là ai.

"Long Gia, vị này là ai?" "Là Khiêm Chi tướng quân vừa được Long Gia cứu về!" Nguyên Cảnh lập tức trả lời lời của ông.

Do thói quen đặt tay trái sau lưng, Tề Thiết Chủy lúc đầu cũng không nhận ra bây giờ ông đã có hai tay bình thường.

"Khiêm Chi?

Tướng quân?" Nghe Tề Thiết Chủy gọi tên mình, Khiêm Chi cúi đầu nhìn ông một cái.

Một chiếc mặt nạ đồng khủng bố khiến Tề Thiết Chủy giật mình.

"Mẹ ơi, mặt nạ trông đáng sợ quá, tướng quân này không phải là thống lĩnh Bất Ngôn Kỵ trong Hà Mộc Tập chứ?" Trong đầu Tề Thiết Chủy lập tức hiện lên hai chữ "Đấu Thi".

Gặp phải những thân thể cường đại khi còn sống như thế này, Trương Trạch thường sẽ chọn biến đối phương thành Đấu Thi.

"Thì ra là Đấu Thi!" Tề Thiết Chủy đã hiểu, trong lòng cũng không còn sợ hãi.

Tình hình này xem ra, vốn đã có một con Thi Vương ngàn năm, bây giờ lại có thêm một con Thi Vương nữa.

Thấy Tề Thiết Chủy nói năng tùy tiện, Phong Tư Bắc lập tức

muốn sửa lại lời của ông.

Chương 293

"Bát gia, thực lực của Đấu Thi có thể trực tiếp áp chế Thi Vương ngàn năm, vô cùng mạnh mẽ." Lời còn chưa dứt, trong mắt Thi Vương bên cạnh đã hiện lên vẻ tức giận.

Rõ ràng nó không phục chuyện mình thua Bất Ngôn Kỵ lúc trước.

Tề Thiết Chủy lén lút kéo Phong Tư Bắc ra: "Lục gia, những lời này tốt nhất đừng nói trước mặt Thi Vương." "Ta có cảm giác mơ hồ, hai cái xác sống này đều có ý thức." Đối với việc Tề Thiết Chủy gọi Bất Ngôn Kỵ là xác sống, Nguyên Cảnh có chút không vui.

Trong mắt ông, Khiêm Chi tướng quân nên giống như mình, được Trương Trạch hồi sinh.

Nhưng nể tình đối phương là bạn của ân nhân, ông không nói gì.

Trương Trạch đi tới, nhìn về phía Thi Vương và Bất Ngôn Kỵ tướng quân.

"Sự tồn tại của các ngươi có chút gây chú ý." "Khiêm Chi, quần áo của ngươi ở thời đại này không còn ai mặc nữa, một thời gian nữa ta sẽ cho người đặt may cho ngươi một bộ mới." Khiêm Chi lập tức cảm kích hành lễ.

Đặc biệt là Trương Trạch coi ông như một "người" thực sự.

Ngược lại, Thi Vương tuy có trí tuệ, nhưng bản chất vẫn là một cỗ cương thi.

Để nó ở bên cạnh, dễ bị mất khống chế.

Nói xong, hắn trực tiếp thu cả Bất Ngôn Kỵ tướng quân và Thi Vương vào không gian Thao Thiết.

Ánh mắt Trương Trạch nhìn về phía Nguyên Cảnh, chiều cao của ông cũng tương đương với Tiểu Ca.

Hắn lấy ra một bộ quần áo thời Dân quốc.

"Tóc dài của ngươi sau khi về phải cắt ngắn đi một chút." Nguyên Cảnh có chút không nỡ sờ sờ tóc của mình.

Ở thời đại đó, thân thể, tóc tai là do cha mẹ ban cho, tóc không thể dễ dàng cắt bỏ.

Nhưng bây giờ, sau ngàn năm, Trương Trạch giống như cha mẹ tái sinh của ông.

"Nguyên Cảnh tuân lệnh!" Lúc này bên ngoài đã là đêm khuya.

Trương Trạch ngẩng đầu nhìn trời: "Thời gian không còn sớm nữa, mọi người nghỉ ngơi trước, sáng mai theo ta tiếp tục lên đường." Đã muốn tìm lại tộc nhân của Trương gia, Kính Nhi Cung nhất định phải đi.

Hai con Xà Mi Đồng Ngư đều đã lấy được, con thứ ba tiện thể cũng lấy luôn cho xong.

Sau khi nghỉ ngơi một chút ở Tần Lĩnh, cả nhóm theo kế hoạch ban đầu, chuẩn bị quay về thành Trường Sa trước.

Theo lộ trình trở về, giữa đường sẽ đi qua thành Trường Sa trước, sau đó mới có thể lên đường đến Quảng Thiến.

Đội ngũ vẫn như lúc đi, một phần nhỏ ngồi xe trở về.

Phần lớn còn lại, giống như Bất Ngôn Kỵ, bị Trương Trạch đưa vào khu vực đặc định trong không gian Thao Thiết.

Trên đường trở về, cây cối trong núi rừng xung quanh đều bắt đầu nảy mầm non.

Do thi độc dưới lòng đất quá nặng, dẫn đến hoa màu trên mặt đất

đều không thể sinh trưởng khỏe mạnh.

Có những cây chưa lớn đã chết, những cây miễn cưỡng lớn lên cũng không thu hoạch được bao nhiêu.

Dân làng ở các thôn lân cận, xa xa nhìn ruộng nhà mình, đột nhiên cảm thấy cảm giác của cả khu vực này đã trở nên khác biệt.

"Thôn trưởng, rau màu trong ruộng hình như xanh hơn rồi, mấy vị thần tiên đó thật sự đã giúp chúng ta giải quyết vấn đề đất đai!" Trương Trạch dẫn theo mấy người, đi ngang qua Thọ Mộc Thôn.

Toàn bộ dân làng đều tự phát ra tiễn.

Có dân làng phát hiện trong đội của Trương Trạch thiếu người, liền tò mò hỏi: "Thôn trưởng, những thiên binh thiên tướng đó đâu cả rồi?" "Thiên binh thiên tướng đều được mời từ trên trời xuống, đương nhiên phải về trời rồi!" Một dân làng khác bên cạnh lập tức đưa ra lý do mà ông ta cho là hợp lý nhất.

Những dân làng khác bên cạnh cũng gật đầu lia lịa.

"Đúng vậy, tiên nhân mời thiên binh thiên tướng đến giúp chúng ta giải quyết tai họa ngầm, tự nhiên phải về trời!" Trương Trạch đi qua trước mặt đông đảo dân làng, liếc nhìn ngôi làng.

Hắn đột nhiên nhớ lại sau khi Trương Cao Nguyên đến, dường như đã tàn sát cả ngôi làng.

"Thứ trong ngôi mộ đó, ngàn năm trước đã bị người ta phá hủy, ngôi mộ không cần phải canh giữ nữa." Trương Trạch thuận miệng nói một câu, còn việc họ có đi hay không thì tùy.

Ai ngờ thôn trưởng đột nhiên quỳ xuống: "Nếu tiên nhân đã lên tiếng, cả làng chúng tôi sẽ lập tức chuyển đi nơi khác!" Vấn đề đất đai đã được giải quyết, nhưng nghe "tiên nhân" bảo đừng canh giữ mộ nữa, thôn trưởng không hỏi lý do.

Ông chỉ cảm thấy tiên nhân đã nói vậy, chắc chắn có đạo lý của tiên nhân, phàm nhân sao có thể hiểu được tiên nhân đang nghĩ gì.

Thấy tất cả dân làng đều phối hợp như vậy, hắn cũng không cần phải tốn thêm lời.

"Sau khi rời đi, nhớ kỹ đừng nói với ai về chuyện xảy ra ở đây, nếu không sẽ có họa diệt thôn." Trương Trạch nói vậy, một mặt là để bảo mật, mặt khác cũng là vì tốt cho họ.

Ở thời đại này, phần lớn các thế lực quân phiệt, thậm chí là giặc Nhật, sau này đều sẽ ra tay tàn sát.

Nếu để họ ở lại đây, bí mật của hắn sớm muộn cũng sẽ bị người khác biết.

Để những dân làng này rời đi, đồng thời cũng là để bảo vệ bí mật.

Dân làng nghe xong, lập tức ghi nhớ cẩn thận.

"Thật không dám giấu, từ khi tổ tiên tôi sống ở đây, đã luôn nhiều tai nhiều bệnh, ruộng đất cũng không thu hoạch được gì.

Bây giờ, nơi đây cũng không phải là nơi phong thủy bảo địa, chỉ là có tổ huấn không thể rời đi.

Bây giờ tiên nhân đã lên tiếng, chúng tôi sẽ nghe theo tiên nhân." Trong lòng ông, tổ tiên có lớn đến đâu cũng không bằng tiên nhân.

Trương Trạch hài lòng gật đầu, bảo họ thu dọn đồ đạc trong đêm để chuẩn bị rời đi.

Nhị Nguyệt Hồng và Kim Bàn tự nguyện đề xuất sẽ sắp xếp ổn thỏa cho dân làng rồi mới đến Trường Sa hội hợp với Trương Trạch.

Thấy hai người quả thực lo lắng cho an nguy của dân làng, Trương Trạch cũng không ngăn cản.

Hắn dẫn theo Hứa Nhất Thành, Vương Vũ Hằng, Hoa Linh, Hoắc

Tiên Nhi, Doãn Tân Nguyệt cùng đi tàu hỏa.

Đối với việc sắp xếp cho dân làng, Kim Bàn đã sớm quen đường quen lối.

Sau khi Trương Trạch đến thành Trường Sa được bảy ngày, Kim Bàn và Nhị Nguyệt Hồng cũng ngồi xe đến thành Trường Sa.

Hiện nay, chi nhánh của Tân Nguyệt Phạn Điếm đã là nơi đấu giá cao cấp nhất được công nhận ở thành Trường Sa.

Nhị Nguyệt Hồng theo đề nghị của Trương Trạch, đã dành thời gian để bồi dưỡng người mới.

Trong bảy ngày đó, Trương Trạch đã đến Thập Nhất Thương một chuyến, để những người Trương gia như Trương Hải Diêm, Trương Thụy Lâm trở về bố trí Thanh Đồng Linh Trận.

Trong thời gian đó, hắn không thấy Tù Đức Khảo xuất hiện nữa.

Ngược lại, hắn nhận được điện thoại của Lao Lạp, sau một thời gian tìm kiếm, cô ta thực sự đã tìm thấy chiếc đồng hồ cổ.

Chiếc đồng hồ được giấu sau một bức tường.

Trương Trạch bảo cô ta tiếp tục tìm kiếm bí mật của chiếc đồng hồ.

Nhưng không ngờ, sau khi xác định lời của Trương Trạch là thật, Lao Lạp bắt đầu cảm thấy hứng thú với những hoạt động mạo hiểm trong lãnh thổ nước Z.

Đặc biệt là với cá nhân Trương Trạch, hắn chưa từng đến Anh Cát Lợi, nhưng lại có thể biết được bí mật không ai hay biết của Lao Lạp.

Đối với điều này, Trương Trạch chỉ có thể khéo léo bảo cô ta cứ ở nước ngoài trước đã.

Dù sao, cô ta cũng là người nước ngoài.

Nếu cô ta lấy được thứ gì, phần lớn đều sẽ mang ra nước ngoài.

Cùng lúc đó, Hứa Nhất Thành đã gặp được Hồ Quốc Hoa, cũng là người của Mạc Kim Môn, và cả sư phụ của y là Tôn Quốc Phụ.

Ngay cả Trần Thử cũng bị Kim Bàn thuyết phục đến thành Trường Sa.

Tu hành khổ hạnh trong miếu, chung quy chỉ có một mình.

Nhưng Kim Bàn không lâu sau khi đưa dân làng Thọ Mộc Thôn rời đi, nghe nói quân phiệt Vân Quế là Trương Cao Nguyên đã dẫn một đám người đến ngôi mộ cổ mà họ đã đi trước đó.

Nhưng đạo động đã bị lấp lại, những người đó muốn biết bí mật trong mộ, chỉ có thể đi qua cửa chính, phá vỡ các cơ quan bố trí ở cửa chính mới có thể thực sự vào trong.

Trần Thử là Mạc Kim Giáo Úy đời trước thực sự của thành Trường Sa.

Điều khiến Trương Trạch không ngờ tới là Trương Hải Diêm đã không phụ lòng mong đợi, đưa Xà Tổ về thành Trường Sa.

Và còn khiến đối phương đồng ý gia nhập Trương gia, đổi tên thành Trương Tiểu Xà.

Trương Trạch cũng hiếm khi sau bao nhiêu năm, lại thấy một người cũng thích nuôi rắn trong lông mày.

Vừa mới gặp mặt, con rắn lông đen bên cạnh Trương Tiểu Xà đã tự động bò ra.

Chương 294

Nó lè lưỡi, tò mò về khí tức trên người Trương Trạch.

"Ngươi cũng thích nuôi rắn lông đen?" Trương Tiểu Xà nhìn chằm chằm Trương Trạch trước mặt, trên người bất giác bò ra mấy con rắn lông đen.

"Để ta xem con rắn ngươi nuôi!" Nghe nói Trương Trạch cũng nuôi rắn, khuôn mặt lạnh lùng của Trương Tiểu Xà đột nhiên tỏ ra hứng thú nồng hậu.

Đối mặt với câu hỏi của Xà Tổ, Trương Trạch liếc nhìn những con rắn lông đen trước mặt.

"Không cần xem đâu, sau này sẽ có cơ hội." "Nếu đã gia nhập Trương gia, thì phải tuân thủ quy củ của Trương gia.

Hải Diêm, nói cho hắn biết quy củ của Trương gia." Nghe Trương Trạch nói xong, Trương Hải Diêm nhe răng cười nói: "Quy củ của tộc trưởng là quy củ duy nhất của Trương gia!" Khụ khụ!

Trương Trạch ho khan hai tiếng, không ngờ hắn lại nói như vậy.

"Trương gia có sự tự do mà Uông gia không có, ta tôn trọng cá thể tự do, quy tắc không nhiều, nhưng nhất định phải tuân thủ!" Một loạt quy tắc của Trương gia, Trương Trạch đã sớm sửa đổi.

Trừ những điều hắn cho là không hợp lý đã bị loại bỏ, những quy tắc liên quan đến việc bảo vệ bí mật gần như đều được giữ lại.

Trương Trạch như vô tình nói một câu: "Ngươi có biết trong các quốc gia Tây Vực có một quốc gia tên là Tây Vương Mẫu quốc không?" Loài rắn lông đen này, số lượng nhiều nhất là ở bồn địa Tháp Mộc Đà.

Một nơi khác có rắn lông đen là Cổ Đồng Kinh.

“Biết.” Trương Tiểu Xà bình tĩnh trả lời câu hỏi của hắn.

“Ta biết, lộ tuyến đến Tây Vương Mẫu quốc, đó là câu trả lời ngươi muốn phải không?” “Nếu ta biết được câu trả lời ngươi muốn, hãy cho ta xem con rắn ngươi nuôi.” Mục đích của hắn lại thống nhất một cách bất ngờ, chỉ có hứng thú với rắn.

“Con rắn lông đen ngươi nuôi hóa rồng, ta thấy không thể nào, phải tận mắt thấy mới có thể xác nhận thật giả.” Trong lời nói của Trương Tiểu Xà, người hắn chỉ tự nhiên là Trương Hải Diêm bên cạnh.

Trương Trạch không định cho hắn xem rắn ở đây.

“Vậy nhất ngôn vi định.” Hắn hẹn ước với Trương Tiểu Xà trước.

“Đợi đến khi Trương gia cần, ta sẽ cho ngươi xem.

Đến lúc đó, ta muốn biết tất cả những gì ngươi biết.” Thật ra, hắn vốn có thể trực tiếp sử dụng Song Toàn Thủ để lấy ký ức của Trương Tiểu Xà.

Những con rắn lông đen hắn nuôi cũng không hề đơn giản.

Loài rắn này tuổi thọ rất dài, đồng thời sẽ lưu giữ những ký ức quan trọng.

Đọc những thông tin này, là cách hiệu quả nhất để người hiện đại có thể “tận mắt” nhìn thấy cuộc sống của người xưa.

Tiền đề là phải có người có thể đọc được thông tin đó.

Trong số những người hắn tiếp xúc hiện tại, Ngô Lão Cẩu rất có thể có năng lực này.

“Tộc trưởng nói đúng, lúc nào nên cho ngươi xem, tự nhiên sẽ cho

xem.” Trương Hải Diêm nói xong liền trực tiếp kéo Trương Tiểu Xà đi sắp xếp chỗ ở.

Trương Tiểu Xà tính cách cô độc, lại có năng lực khống chế rắn, rất có khả năng chính là hậu nhân của Tây Vương Mẫu quốc.

Đợi hai người đi rồi, Trương Trạch xa xa thấy Giải Cửu dẫn theo Ngô Lão Cẩu và một người phụ nữ bụng hơi tròn trịa bên cạnh, cùng nhau đi tới.

Nhìn bụng cô ấy, có lẽ đã mang thai được ba bốn tháng.

Ngô Lão Cẩu đi vào sân nhà Trương gia, xa xa thấy Trương Trạch, liền giới thiệu với vợ: “Đây là Long Gia mà anh đã nói với em!

Chính là Trường Sa Long Vương trong lời đồn của người ngoài!” “Giải Uyển Oánh ra mắt Long Gia!” “Đã nghe đại danh Long Gia từ lâu.” Giải Uyển Oánh là em họ của Giải Cửu, vừa giới thiệu xong, ánh mắt liền nhìn về phía anh họ bên cạnh: “Anh họ, Long Gia là sư phụ của anh, vậy em và Ngũ Gia chẳng phải là...” Trương Trạch cười nói: “Cô và Giải Cửu là họ hàng xa, chúng ta cứ xưng hô theo vai vế của mình.” Nói xong, hắn liếc nhìn bụng cô: “Mấy tháng rồi?” “Năm tháng rồi.” Cô có chút ngại ngùng.

Ngũ Gia một tháng trước mới thành hôn, không thể nhanh như vậy.

“Năm tháng, vậy thêm hai tháng nữa, con của Hồng cô nương cũng sắp ra đời rồi nhỉ?” Trương Trạch lặp lại thời gian cô nói.

Thấy Trương Trạch dường như có chút hứng thú với đứa trẻ, Giải Uyển Oánh đột nhiên cười nói: “Long Gia nếu không chê, sau khi con tôi ra đời, bái ngài làm sư phụ được không?” “Long Gia hiện là thương nhân đồ cổ lớn nhất thành Trường Sa, Ngũ Gia sau này không hy vọng con mình nối lại nghiệp cũ.

Bái Long Gia làm sư phụ, sau này làm giám định đồ cổ cũng tốt." Cô biết Ngũ Mạch nổi tiếng ở kinh thành, hiện cũng đang làm việc cho Trương Trạch.

Nếu có thể bái vị trước mắt này làm sư phụ, tương lai của đứa trẻ không cần phải lo lắng.

Dù làm gì đi nữa, tiền đồ sau này chắc chắn không phải lo.

"Nếu là con trai, ta sẽ nhận làm đệ tử.

Con gái thì theo Hoắc gia tốt hơn." Trương Trạch cũng không từ chối, nếu là con gái thì có thể theo Hoắc Tiên Nhi hoặc Hoa Linh.

"Phải rồi, đã đặt tên cho con chưa?" Hắn đột nhiên có chút tò mò.

Thời gian mang thai dường như đã sớm hơn, vậy đứa trẻ có khả năng không phải là đứa trẻ trong nguyên tác.

Có khả năng cả tương lai đều sẽ thay đổi.

Giải Uyển Oánh lại đột nhiên nói: "Hay là Long Gia đặt cho một cái tên?" "Ngũ Gia đã đặt một cái, không hay lắm, em không thích!" Chuyện thường ngày đều có thể thuận theo y, nhưng tên của con, theo cả đời, cô luôn cảm thấy phải thận trọng một chút mới tốt.

Tình yêu của cha mẹ dành cho con cái, ắt sẽ lo liệu cho nó một tương lai lâu dài.

Trương Trạch tỏ vẻ thấu hiểu.

"Ngũ Gia đã đặt tên gì?" Trương Trạch hỏi.

"Nhất Cùng." Ngô Lão Cẩu tự nhiên nói ra cái tên mình đặt.

"Tên của đứa thứ hai, thứ ba sau này ta cũng đã nghĩ xong rồi." Trương Trạch nhất thời có chút dở khóc dở cười: "Nhất Cùng Nhị Bạch Tam Tỉnh?" Thấy Trương Trạch trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình, Ngô Lão Cẩu vui vẻ nói: "Long Gia hiểu ta!" "Tên không tệ, nếu

là con trai, thì cứ đặt tên này đi.” Trương Trạch lại thấy mấy cái tên này thực ra không tệ, đọc thuận miệng.

Xem ra, thế hệ thứ hai của nhà họ Ngô chỉ đến sớm hơn vài năm.

Như vậy xem ra, có những chuyện cũng chỉ thay đổi một phần, tổng thể vẫn đi theo hướng ban đầu.

Giải Cửu cười khổ nói: “Em họ, nếu như vậy, bối phận của nó không phải cao hơn anh một bậc sao?” Bối phận quả thực có chút loạn.

Nhưng mấy chục năm sau, thực ra đối với chuyện bối phận này cũng đã cởi mở hơn nhiều.

Ngô Lão Cẩu cười nói: “Ta thấy Long Gia nói đúng, chúng ta cứ xưng hô theo vai vế của mình là được.” “Nếu đã như vậy, tên của con không đổi nữa.” Cứ như vậy, tên của đứa trẻ đã được quyết định.

Suất đệ tử thứ tư của Trương Trạch cũng đã được đặt trước.

Phong Học Văn vừa đi ngang qua, còn chưa ra khỏi cửa đã nghe nói mình có thêm một sư đệ.

“Sư phụ, con ở Trường Sa chán quá, lần sau xuống đấu có thể mang con theo được không?” “Câu linh thuật của con mang theo một nữ quỷ luôn cảm thấy kỳ quái, đến lúc đó cũng cho con đổi thành Bất Ngôn Kỵ uy mãnh bá khí đi!” Lần này nghe nói, Trương Trạch đã thu phục được một nhóm âm binh mạnh mẽ.

Nghe nói là đội quân trộm mộ từng hùng mạnh một thời vào thời Nam Bắc triều.

“Đổi thì có thể, nhưng phải xem ngươi có thực lực đó không.” Đối với yêu cầu của hắn, phải xem thực lực ra sao.

Nếu đạt yêu cầu, để hắn phối hợp với Bất Ngôn Kỵ cũng không

có gì đáng trách.

Bất Ngôn Kỵ xuất hiện với tư cách là âm binh, hoàn toàn khác với trạng thái dung hợp với người.

Khi dung hợp thực sự, đó không đơn giản là một cộng một bằng hai.

"Cảm ơn sư phụ!" Phong Học Văn vừa nghe thầy đáp ứng liền mừng rỡ.

"Con về chuẩn bị đi, để sư huynh con tổng kết lại kinh nghiệm xuống đấu lần này.

Về chuyện xuống Địa Tiên Thôn, chủ yếu là phá giải cơ quan, mấy ngày hành động tới, con không cần đi." Hành động của Phong Tư Bắc đều là vì Địa Tiên Thôn, cộng thêm thực lực của y gần như đã đến bình cảnh.

Nhưng Phong Học Văn còn nhỏ, càng đáng để bồi dưỡng.

Sau khi xác định thời gian với Phong Học Văn, Trương Trạch gặp Hồng cô nương đến thăm.

Gần đây sức khỏe cô không tốt, nên vẫn luôn ở nhà an tâm dưỡng thai.

Nhưng nghe nói hắn định đến Quảng Thiến mà không định mang theo Chá Cô Tiếu, Hồng cô nương liền sốt ruột.

"Nam nhi chí ở bốn phương, không thể nào ta mang thai ở nhà, một người đàn ông to xác cũng ở nhà suốt ngày chứ?" "Vậy để ta mang thai hộ ngươi?" Tính tình Hồng cô nương trước giờ vẫn luôn nóng nảy, đến lúc này vẫn vậy.

Cô đột nhiên nhớ ra một chuyện khác.

Lại nói tiếp: "Hoắc gia cô nương gần đây thường xuyên đến thăm

ta, trong tộc Trát Cách Lạp Mã cũng có người giỏi y lý và phụ trách đỡ đẻ." "Chá Cô Tiếu cứ mang đi." Trương Trạch cũng cảm thấy đi Quảng Thiến một chuyến cũng không mất bao nhiêu thời gian.

Bèn nói: "Cũng được, chuyến đi này của ta không cần quá nhiều người đồng hành." Chá Cô Tiếu từ bên ngoài đi vào, một thời gian không gặp, trông y dường như có chút phát tướng.

"Long Gia, nửa đời người ta đã quen bôn ba sông núi bên ngoài, nếu cứ ở nhà mãi, e rằng cũng không phải kế lâu dài." Y cũng không thích ở nhà mãi.

"Ta sắp đến Quảng Thiến, ngươi chuẩn bị đi." Trương Trạch trực tiếp nói cho y biết nơi sắp đến, lại không có quá nhiều thời gian để y chuẩn bị.

Ai ngờ Chá Cô Tiếu lập tức nói: "Đồ đạc ta đã chuẩn bị xong, lúc nào cũng có thể lên đường." "Vậy thì tốt, sáng mai đến Trương gia." Trương Trạch cũng không nhiều lời, trực tiếp hẹn thời gian xuất phát.

Chương 295

“Tốt quá rồi, đi Quảng Thiến lại có đại mộ sao?” Hồng cô nương không nhịn được tò mò hỏi.

“Trọng điểm lần này không phải xuống đấu.” Trương Trạch liền không nói tiếp.

Chuyến đi này thực ra chủ yếu là để tìm người Trương gia ở địa phương.

Những nơi như vậy, thường sẽ có nguy hiểm, cũng sẽ cất giấu một số thứ đặc biệt.

Trong nguyên tác, Trần Bì đã tìm thấy Xà Mi Đồng Ngư ở Quảng Thiến.

Điều đó cho thấy thứ vốn được giấu ở đó đã bị Uông Tàng Hải mang đi.

Trương Trạch sau đó lại hỏi về tình hình trong Thập Nhất Thương.

Khu vực chết trong đó, tương đương với một thần khí nghe sấm tự nhiên.

Tiếng sấm trong đó thường bị coi là sự kiện linh dị.

Những ghi chép liên quan đến nội dung đó trong Thập Nhất Thương, Trương Trạch cũng đều cho bảo mật toàn bộ.

Sau khi tìm hiểu xong tình hình, hắn liền đi tìm người khác, chuẩn bị cho việc quan trọng hơn.

Hắn tìm Trương Hải Hà đang làm việc, thấy y đang xem bản đồ nước Z trong thư phòng.

Những manh mối về các ngôi mộ cổ mà hắn đưa cho y, bây giờ y bắt đầu chú ý đến Tần Lĩnh và Trường Bạch Sơn.

Và đã đánh dấu những ký hiệu đơn giản của mấy ngôi mộ lớn trên bản đồ.

Bên cạnh chất đống gần như toàn là những tài liệu quan trọng liên quan đến các ngôi mộ cổ này.

"Tộc trưởng!" Thấy Trương Trạch, y lập tức dừng công việc đang làm.

"Những ngôi mộ trên này, ta cơ bản đã đi qua, cũng đã điều tra bí mật trong đó." Trương Trạch tiện tay chỉ vào những ngôi mộ trên bản đồ.

"Ta phát hiện, tất cả manh mối trong những ngôi mộ này, đều chỉ về Trường Bạch Sơn." Nói rồi, hắn cầm lấy một số tài liệu gốc điều tra được về văn minh An Lạc.

"Theo điều tra của ta, bộ lạc Đông Di mấy ngàn năm trước, vốn ở Đông Bắc, Trường Bạch Sơn là nơi có khả năng khởi nguồn nhất." Trên tờ giấy hắn đang cầm, có vẽ tay một bức tranh về Trường Bạch Sơn cũng như hình ảnh Phục Hy Nữ Oa.

Tiếp theo là hình ảnh của những ngôi mộ cổ đó, và đã ghi chép lại.

Trong những ngôi mộ này, có những manh mối liên quan đến Trương gia, những thứ nên lấy đều đã lấy, những thứ nên mang đi cũng đã mang đi hết.

Nhìn những manh mối Trương Hải Hà điều tra ra, Trương Trạch đại khái xem qua một lượt.

Tổng thể hài lòng, không có thời gian để tìm hiểu từng cái một.

Vừa hay những thứ này có thể giao cho người của quán lưu trữ

hoàn thành một phần công việc.

Hắn nói với Trương Hải Hà đang sắp xếp: "Tiếp theo ta sẽ ra ngoài một chuyến, đi tìm những tộc nhân đang thực hiện nhiệm vụ bên ngoài.

Tiếp theo, ngươi không cần tra gì khác, chuyên tra cho ta những thông tin liên quan đến Đông Hạ quốc và Trường Bạch Sơn." Trương Trạch chỉ tay vào khu vực Trường Bạch Sơn.

Đây mới là việc quan trọng nhất hiện nay.

"Ngươi biết điều này có ý nghĩa gì chứ?" Trương Trạch nghiêm túc nhấn mạnh sự nghiêm trọng của vấn đề.

"Hiểu rồi!" Trương Hải Hà trịnh trọng gật đầu.

Vốn là người Trương gia hải ngoại, không có tư cách tiếp xúc với những thứ này.

Nhưng bây giờ, Trương gia không còn phân biệt khu vực.

Sự tồn tại của Trường Bạch Sơn, đối với Trương gia vô cùng quan trọng.

Nơi mà Trương gia canh giữ mấy ngàn năm, trọng điểm chính là Trường Bạch Sơn.

Còn về Tháp Mộc Đà, trong đó cũng có bí mật cần canh giữ.

Nhưng phần đó thuộc về tộc Tây Vương Mẫu, sau khi Tây Vương Mẫu quốc biến mất, bây giờ cũng trở thành một phần mà Trương gia cần canh giữ.

Trước khi đến Trường Bạch Sơn trong thời gian tới, cần phải đến Già Long Sơn một chuyến.

Chuyến đi này cần dùng không ít người của Trương gia.

Việc kinh doanh của hắn, từ khi Trương Hải Dương tiếp quản, cũng ngày càng phát đạt.

Tạm thời không để ý đến, nhưng tiền trong kho, thỉnh thoảng liếc qua một cái, lại khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Đồng thời, Trần Ngự Lâu ở kinh thành, bây giờ cũng ngày càng bận rộn.

Cùng với tình hình ngày càng nghiêm trọng, e rằng tiếp theo sẽ càng hỗn loạn hơn.

Về những chuyện này, hắn chỉ tham gia một cách âm thầm, chưa bao giờ trực tiếp tham gia.

Thời gian thoáng chốc đã là ngày thứ hai.

Chuyến đi này Trương Trạch lại chỉ mang theo Phong Học Văn, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh và Tiểu Ca.

Sau khi đến Quảng Thiến, Trương Trạch nhanh chóng phát hiện, giao thông ở đây dường như không tiện lợi lắm.

Nơi cần tìm là Ngọa Phật Lĩnh, trước tiên phải đi qua Miêu Nhi Sơn.

Trong núi có một ngôi chùa, trong những ngôi chùa này đều có rất nhiều tháp Phật.

Trọng điểm không phải ở tháp Phật, mà là trung tâm của dãy núi Ngọa Phật Lĩnh không xa.

Nơi này có các thôn làng, những thôn làng này san sát nhau, bao quanh một vùng lòng chảo khổng lồ.

Lòng chảo có độ cao thấp, thực vật bên trong um tùm, cây cối che trời, còn các thôn làng thì nằm trên vách đá bên rìa lòng chảo.

Chỉ cách nhau một trăm mét, mà hoàn toàn là hai thế giới khác

nhau.

Trương Trạch trên đường tìm hiểu địa hình Ngọa Phật Lĩnh, luôn cảm thấy sự tồn tại của loại lòng chảo này giống như một cái hố lớn do thiên thạch va vào.

Nhưng thực tế, phần lớn các lòng chảo là do vận động của vỏ trái đất, mặt đất chìm xuống trong thời gian dài, do đó mới hình thành tự nhiên địa hình lòng chảo này.

Hắn dẫn người, trực tiếp đến gần Ngọa Phật Lĩnh.

Vừa đi vừa hỏi thăm, mấy người cưỡi ngựa nhanh chóng xuất hiện tại địa phương.

Nơi đây sinh sống người Miêu.

"Long Gia, loại miêu trại này thường bài xích người Hán, e rằng không dễ tiếp xúc." Chá Cô Tiếu khá quen thuộc với loại thôn trại của người Miêu này.

"Nếu động tĩnh quá lớn, e rằng thủ lĩnh người Miêu sẽ dẫn theo người Miêu xung quanh đến giết." Lão Dương Nhân nói rồi nhìn về phía các thôn lân cận.

Xung quanh có rất nhiều thôn, số lượng người Miêu e rằng cũng không ít.

Nếu thu hút họ đến, e rằng khó mà rời khỏi nơi này.

"Vậy thì tốt, người ta muốn tìm chính là thủ lĩnh người Miêu." "Không cần che giấu, cứ quang minh chính đại đi vào." Trương Trạch đột nhiên có chút hối hận vì đã mang theo ít người như vậy.

Chỉ có đông người, mới có thể trực tiếp dẫn ra thủ lĩnh người Miêu mà hắn muốn tìm.

Hắn triệu hồi ba mươi mốt Bất Ngôn Kỵ ra ngoài.

Bất Ngôn Kỵ tướng quân cầm trường đao, đứng trước ba mươi Bất Ngôn Kỵ.

Sau lưng có mười lăm Bất Ngôn Kỵ cầm trường việt, mười lăm người còn lại là đại đao binh có thực lực mạnh hơn.

Vừa xuất hiện, đã mang theo một luồng hắc khí.

"Trận thế lớn như vậy?" Phong Học Văn đột nhiên nhìn thấy những Bất Ngôn Kỵ bên cạnh sư phụ, nuốt nước bọt.

Trận thế này thật đáng sợ.

"Lớn sao?

Chưa đủ." Trương Trạch nói xong, đột nhiên triệu hồi ra một con Chúc Cửu Âm, còn mình thì cưỡi Kỳ Lân.

Mấy người vừa đến gần thôn, lập tức dọa cho người Miêu trong các thôn xung quanh sợ hãi.

Có người vội vã chạy đi tìm thủ lĩnh của họ.

Thủ lĩnh người Miêu đang xử lý con mồi, tay vẫn còn nhỏ máu, mắt không hề chớp.

Chương 296

"Thủ lĩnh, bên ngoài có một nhóm người ngoại tộc đến, trên người mang theo hắc khí rất đáng sợ, không biết lai lịch!" Nghe tiếng kêu bên ngoài, thủ lĩnh người Miêu đặt dao xuống.

"Người bây giờ ở đâu?" "Đang chuẩn bị vào thôn." Người Miêu đó vừa quay người, đã thấy thủ lĩnh cầm một thanh cổ miêu đao xuất hiện bên cạnh mình.

"Là người Nhật Bản?" Người Miêu đó lập tức nói: "Chắc không phải, trông giống người Hán." Nghe nói là người Hán, thủ lĩnh người Miêu cầm dao hơi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nghe người Miêu bên cạnh miêu tả cảnh tượng, lần này e rằng cũng không phải kẻ dễ đối phó.

"Lập tức triệu tập mọi người lại." Hắn cầm dao huýt sáo, xung quanh những người có thể nghe thấy tiếng huýt sáo đều huýt sáo đáp lại.

Người Miêu vừa rồi, phụ trách đi thông báo cho các thôn ở xa hơn.

Trương Trạch và đoàn người phía sau nhanh chóng đi vào thôn, thấy một đám người Miêu chạy đến từ gần đó.

"Sư phụ, phương pháp này thật hiệu quả, gần như tất cả mọi người đều đã xuất hiện." Phong Học Văn nhìn chằm chằm vào đám người ngày càng đông trước mặt.

Cách này nhanh hơn nhiều so với việc đi tìm từng thôn một.

Chỉ là lúc rời đi, phải giải thích vấn đề này như thế nào.

"Long Gia, thủ lĩnh người Miêu đến rồi." Hướng Chá Cô Tiếu chỉ, lúc này một thủ lĩnh người Miêu tay cầm cổ miêu đao, dẫn theo một

đội người nhanh chóng lao về phía này.

Tốc độ của đội người này rất nhanh.

Trong chớp mắt đã bao vây mấy người họ.

Trong đó lập tức có người hét về phía dân làng: "Để đàn ông trong làng ra hết, đàn bà và trẻ con trốn hết đi!" Cuộc sống trong làng cách biệt với thế giới bên ngoài, vẫn luôn sống những ngày tháng không tranh với đời.

Nhưng ở thời đại này, khiến họ không thể không bắt đầu tìm hiểu những thay đổi của thế giới bên ngoài.

Thủ lĩnh người Miêu đó vẻ mặt bình tĩnh bước ra từ trong đám đông.

Thân trên của hắn mặc khá ít, rõ ràng vừa rồi đang làm việc, nghe có chuyện liền lập tức đi ra.

"Hình xăm Kỳ Lân." Tiểu Ca liếc mắt đã nhận ra hình xăm trên người đối phương.

Loại hình xăm Kỳ Lân đặc biệt đó, ngay lập tức thu hút sự chú ý.

"Nhìn kìa, thanh miêu đao trên tay hắn, giống hệt thanh Hắc Kim Cổ Đao của ngươi." Ánh mắt Trương Trạch nhìn chằm chằm vào thanh đao trong tay thủ lĩnh người Miêu.

Đối phương vừa gặp mặt, đã liếc nhìn thanh Hắc Kim Cổ Đao sau lưng Tiểu Ca.

Ngay sau đó, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía Trương Trạch.

Sự tồn tại của Kỳ Lân quả thực có chút gây chú ý.

Chỉ là hắc khí trên người Kỳ Lân quá nồng, khiến người ta tưởng đó chỉ là một đám hắc khí.

Chỉ đến khi hắc khí từ từ tan đi, mới nhìn rõ bên trong hắc khí là một con Kỳ Lân to lớn.

Màu sắc bản thể của Kỳ Lân, là màu nâu sẫm gần như đen.

Sự xuất hiện của Kỳ Lân, đã kích thích huyết mạch trong cơ thể đối phương.

Không cần lời nói thừa thãi, thủ lĩnh người Miêu đã biết thân phận của họ.

Hắn giơ tay ra hiệu cho những người bên cạnh tản ra.

"Không phải kẻ địch." Nói xong, hắn nhanh chóng đi đến trước mặt Trương Trạch.

Nhưng có chút không chắc chắn rốt cuộc ai là tộc trưởng.

Hắc Kim Cổ Đao ở trên người Tiểu Ca, nhưng vị trí của Tiểu Ca lại ở bên cạnh Trương Trạch.

Phía bên kia của Trương Trạch, là Nguyên Cảnh cũng được thả ra.

Chỉ là Nguyên Cảnh đã thay quần áo của thời đại này.

Nhưng với tư cách là vệ sĩ, ông phải luôn ở bên cạnh.

Dường như nhìn ra sự nghi ngờ của hắn, Nguyên Cảnh trực tiếp mở miệng.

"Vị Long Gia này là tộc trưởng hiện tại của Trương gia, bên cạnh là Linh tiểu ca, phó tộc trưởng." Thủ lĩnh người Miêu nghe xong, luôn cảm thấy có chút kỳ quái.

Cái tên Linh, trước giờ luôn là độc quyền của tộc trưởng, sao lại thành phó tộc trưởng?

Tiểu Ca bình tĩnh nói: "Cụ thể sau này sẽ giải thích, bây giờ tìm ngươi có việc." Ánh mắt Trương Trạch nhìn về phía những dân làng

người Miêu xung quanh: "Trước tiên để dân làng tản ra." Bây giờ xung quanh quá nhiều người, không tiện bàn chuyện.

Với tư cách là một quân cờ của Trương gia ở lại đây, mục đích là để bảo vệ một số bí mật cho Trương gia.

Những người Miêu sống xung quanh đây, cũng tương đương với việc cùng nhau bảo vệ bí mật cho Trương gia.

"Ta đến lấy thứ trong tháp Phật." Trương Trạch nhàn nhạt nói.

Nghe lời hắn, thủ lĩnh người Miêu đột nhiên cảm thấy tảng đá trong lòng cuối cùng cũng được đặt xuống, cảm giác nhẹ nhõm.

"Trương gia cuối cùng cũng nhớ đến tôi rồi." "Trong tộc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao tộc quy ngàn năm không đổi lại có biến hóa lớn như vậy?" Thực ra hắn có chút không yên tâm.

Sự biến hóa của Trương gia hiện tại, khiến hắn luôn cảm thấy trong tộc chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn.

Vì sự tồn tại của hắn, chỉ có tộc trưởng mới biết.

Trương Trạch cũng vì biết nguyên tác, mới biết có một người Trương gia như vậy đang canh giữ ở vị trí này.

Thấy xung quanh không có ai, Trương Trạch ra hiệu cho Tiểu Ca giải thích.

Những chuyện đó, thực tế chỉ có Tiểu Ca là người duy nhất đã trải qua toàn bộ quá trình.

"Vị tộc trưởng cuối cùng của chi Kỳ Bàn Trương đã bị ám hại, ta là tộc trưởng đời trước, vị trước mắt này là tân tộc trưởng vừa được bầu ra năm nay." Vẻ mặt nghiêm túc, nhìn tộc nhân trước mặt đã khổ sở chờ đợi lệnh triệu tập của Trương gia: "Tộc quy đã thay đổi, nhiệm vụ của ngươi đã hoàn thành." Lời nói đột ngột, khiến tộc

trưởng người Miêu có chút không biết phải làm sao.

"Bây giờ phải đi lấy thứ đó sao?" Hắn không hiểu tại sao lại vội vàng như vậy.

Dường như nhìn ra sự nghi ngờ của thủ lĩnh người Miêu, Trương Trạch nói: "Trương gia đã trải qua một cuộc khủng hoảng chưa từng có." "Nội gia trong tộc chết không còn mấy người, những người tìm về được gần như đều là ngoại gia nhân đang thực hiện nhiệm vụ ở các nơi." Trong Trương gia, nội gia nhân luôn có thực lực mạnh nhất, phụ trách bảo vệ gia tộc.

Nhưng cuộc khủng hoảng lần này, lại do sự phản bội của nội gia nhân gây ra.

Mặc dù là do người Uông gia, nhưng người thực sự ra tay là người của Trương gia.

Nếu đối đầu trực diện, Uông gia căn bản không thể động được đến Trương gia.

Nói đến đây, Trương Trạch liếc nhìn tộc nhân trước mặt đang làm thủ lĩnh người Miêu: "Còn ngươi, muốn trở về, hay tiếp tục ở lại, do ngươi quyết định." Hắn đột nhiên nhớ ra thứ mà y đang bảo vệ.

Người Trương gia không thể nào bảo vệ Xà Mi Đồng Ngư, thậm chí e rằng còn không biết, trong đống bùn đó có Xà Mi Đồng Ngư tồn tại.

"Thứ ngươi vẫn luôn bảo vệ, ngươi có biết rõ là gì không?" Thủ lĩnh người Miêu thở dài: "Nói thật, nhiệm vụ của tôi là bảo vệ, chỉ là thứ bên trong đó là gì, tôi cũng đang đợi nội gia nhân của Trương gia, nói cho tôi biết câu trả lời." Trước khi không có người đợi, y sẽ không đi xem, đó là quy củ.

"Bây giờ tôi sẽ dẫn ngài đi." Thủ lĩnh Miêu tộc thu thanh Cổ Miêu

đao trong tay, muốn dẫn đường phía trước.

“Theo ta, nơi đó người thường không thể tìm được lối vào.” Y dẫn mấy người đi thẳng về phía trước.

Sự cảm ứng trên huyết mạch không cần bất kỳ chứng minh nào.

Cùng lúc, y cũng nhìn thấy trên người Trương Trạch và Tiểu Ca đều có một chiếc chuông đồng lục giác tinh xảo.

Vật phẩm chuyên thuộc của tộc trưởng Trương gia.

Nhưng cùng một thế hệ lại xuất hiện hai người, đây là chuyện chưa từng có.

Y không hỏi, sự biến hóa của Trương gia một đời này đã vượt ra ngoài tầm khống chế, không phải những tộc nhân bình thường có thể can dự.

Chá Cô Tiếu nhìn chằm chằm thủ lĩnh Miêu nhân, khẽ nói với Trương Trạch: “Cổ Miêu đao tương truyền là vũ khí của Xi Vưu, người Miêu tương truyền là hậu duệ của bộ lạc Xi Vưu.” Trương Trạch chợt hiểu ra, thời thượng cổ, bộ lạc Xi Vưu cũng thuộc bộ lạc Đông Di.

Trong đó bao gồm cả Phục Hy thị, bộ lạc Nữ Oa, cũng như bộ lạc Hoàng Đế, bộ lạc Viêm Đế xuất hiện từ năm nghìn năm trước.

Tất cả bọn họ đều có nguồn gốc từ cùng một bộ lạc, mà ngọn nguồn của các bộ lạc này lại ở Trường Bạch Sơn.

Y nói: “Tổ tiên của người Miêu là một nhánh của bộ lạc Đông Di, thực ra có chung tổ tiên với Thăng Long nhân.” Lão Dương Nhân nghe vậy, ngược lại cảm thấy mọi chuyện trở nên hợp lý.

“Nếu nói như vậy, bí mật mà người Miêu chúng ta bảo vệ, thực ra cũng là do tổ tiên để lại.” Rất nhanh, mấy người đã đi đến vách núi

bên cạnh thôn, nhìn thấy Kính Nhi Cung trong truyền thuyết.

"Ở Bắc phái, Kính Nhi Cung còn được gọi là Âm Dương Toa hoặc Âm Dương Trạch." Trương Trạch nhìn chằm chằm vào ngôi Phật tháp trước mắt, biết rằng bên dưới có một cái phù đồ tháp.

Trong nguyên tác, Trần Bì không thể vào trong tháp, cuối cùng đã lừa người Miêu đưa vào trong.

Lần này thì khác, thủ lĩnh Miêu nhân đích xác là người Trương gia chính hiệu.

Chương 297

Mục đích y ở lại đây, một mặt là để bảo vệ nơi này, mặt khác cũng là để chờ đợi tộc nhân đến, vào lúc cần thiết sẽ dẫn đường cho họ.

Thực ra, thông thường không chỉ là dẫn đường, mà còn có tác dụng cứu viện vào thời khắc mấu chốt.

Chỉ ở những nơi vô cùng nguy hiểm, mới có thể để lại hậu thủ như vậy.

Phong Học Văn đột nhiên nói: "Âm Dương Trạch, hình như ta có nghe cha ta nhắc tới." "Phong gia chúng ta cũng biết xây dựng loại Âm Dương Trạch này, thông thường kiến trúc cho người sống được xây trên mặt đất, còn âm trạch thì xây dựng bên dưới ngôi nhà." "Nhưng điều ta không hiểu là, làm vậy chẳng lẽ không cảm thấy rợn người sao?" Chỉ cần nghĩ đến việc sống ở một nơi như vậy, bên dưới ngôi nhà lại là nơi yên nghỉ của tổ tiên nhà mình, liền cảm thấy ngủ không yên.

"Phong tục mỗi nơi mỗi khác." Trương Trạch nhìn con đường phía trước, cần phải thông qua dây leo để trèo xuống rìa bồn địa.

Ngôi tháp này không phải là một ngôi tháp, mà lại vừa hay "vô tình" bị Trần Bì biết được.

Trần Bì và Ngô Tam Tỉnh lại có quan hệ không tệ, cuối cùng tất cả mọi chuyện đều xoay quanh Hạo Thiên chân nhân.

Nhìn qua thì sự việc phát triển một cách vô tình, nhưng thực chất mỗi một chuyện đều là cố ý.

"Tộc trưởng, con đường bên dưới, nếu không phải người Trương

gia, tốt nhất đừng để họ xuống." Ánh mắt Trương Trạch nhìn về phía Khiêm Chi và Nguyên Cảnh.

Khiêm Chi có thân phận hoạt tử nhân, là Đấu Thi thứ tư, đã được khôi phục thân thể nhưng chưa được khôi phục dây thần kinh cảm giác đau.

Do đó y không cảm thấy đau, chỉ bị thương, nhưng dù vết thương có nặng đến đâu, bản thân vốn không phải người sống, tự nhiên cũng sẽ không chết.

Trừ phi mất đầu, hoặc là linh hồn cũng bị tổn thương.

Y nói với hai người: "Các ngươi đi trước thăm dò đường đi." "Cẩn thận đám côn trùng bên trong." Khiêm Chi xách đao, tay kia nắm lấy dây leo, theo đó tay y từ từ thả lỏng dây, dùng một phương pháp vô cùng đơn giản, trực tiếp trèo xuống bồn địa cao trăm mét.

"Tộc trưởng, người này, thực lực sao lại cường hãn như vậy!" Thủ lĩnh Miêu nhân nhìn thấy cách làm đơn giản thô bạo của Bất Ngôn Kỵ tướng quân, cảm thấy thực lực của đối phương quả thực có chút phi nhân loại.

"Là thuộc hạ của Long Gia, vệ sĩ thân cận của Long Gia nhà ta." Nguyên Cảnh cũng nắm lấy dây leo bên cạnh, bắt đầu trèo xuống dưới.

"Ta cũng xuống đây." Trương Trạch liếc nhìn độ cao bên dưới.

Nơi này rất cao, toàn bộ xung quanh bồn địa căn bản không có một con đường nào có thể đi xuống.

Người Miêu xung quanh muốn xuống dưới, cũng chỉ có thể thông qua những dây leo này.

Đối với mấy người Trương Trạch, tự nhiên không thành vấn đề.

Rất nhanh, mấy người đều thuận lợi trèo xuống đáy.

Phía dưới đâu đâu cũng là rừng cây rậm rạp, những loài thực vật có thể thấy ở khắp nơi gần như chiếm cứ mọi không gian có thể chiếm cứ.

Xung quanh Phật tháp cũng đầy dây leo.

Vị thủ lĩnh Miêu nhân lại vô cùng bình tĩnh mở cơ quan.

Đó là một lối vào bí ẩn mà người thường khó có thể phát hiện.

Bên trong là một lối đi chỉ rộng một mét, có lẽ chỉ đủ cho một người đi qua.

Đi được khoảng hơn mười mét, bên vách tường xuất hiện một người chết mặc quần áo của người Miêu.

Trong mộ thấy người chết là chuyện hết sức bình thường.

Nhưng khi thủ lĩnh Miêu nhân nhìn thấy người này, sắc mặt liền biến đổi: "Nguyên Tử ở đây!" "Người này là ai?" Trương Trạch nhìn thi thể trên đất, xem mức độ phân hủy, thời gian chết hẳn là không lâu.

"Là dân làng trong thôn xung quanh, trước đó có mấy người ngoài đến, sau khi hỏi đường thì đã mất tích cùng với những người đó." Thủ lĩnh Miêu nhân vẻ mặt ngưng trọng giải thích thân phận của người này.

Mấu chốt của vấn đề chính là những người ngoại tộc đó.

"Xem ra có người đã đến đây trước chúng ta." Trương Trạch nhìn chằm chằm thi thể trước mắt, nheo mắt lại.

Không liên quan đến sự tồn tại của Vân Thiên Thiên Cung, thì chỉ có thể là Uông gia vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối.

Chá Cô Tiếu đi đến bên cạnh thi thể, lại thấy bụng thi thể căng

phồng lên.

“Đừng động vào thi thể!” Tiểu Ca đột nhiên rạch ngón tay mình.

Máu tươi trong tay trực tiếp vẩy lên thi thể.

Từ miệng người chết đột nhiên bay ra một đàn ong đất lớn.

Thủ lĩnh Miêu nhân thấy Tiểu Ca dùng máu quý, lập tức lấy ra bột thuốc cầm máu mang theo bên người.

“Mau cầm máu.” “Bầy ong đất này làm tổ ở đây, cái chết của người này có thể cũng liên quan đến chúng.” Bầy ong đất này độc tính cực mạnh, vô cùng hung hãn.

Nếu cứ bị chúng chích, e rằng thật sự sẽ chết người.

Trương Trạch đưa mắt nhìn xung quanh, nhìn những con ong đất bị kinh động.

Y bước lên một bước, khí trên người trong nháy mắt bộc phát ra ngoài.

Khí từ Lục Khố Tiên Tặc mang theo năng lực phân giải, trong nháy mắt đã phân giải bầy ong đất này thành tro bụi.

Sau khi phân giải, chúng chuyển hóa thành khí, trong khoảnh khắc tiếp theo toàn bộ tập trung lại bên người, bị hấp thu trở lại.

Ở những nơi như Quảng Thiến, Vân Nam, những loài côn trùng không biết tên nhiều vô kể.

Phía chính dưới của tháp đá.

Bên dưới là một không gian hình lục giác rộng rãi.

Trên mặt đất xung quanh đâu đâu cũng là hài cốt.

Những bức phù điêu, thạch khắc trên thân tháp vô cùng tinh mỹ, xung quanh có dấu vết bị người ta đốt cháy.

“Bình thường có đến đây tế tự không?” Trương Trạch nhìn dấu vết xung quanh, xác định người Miêu sẽ định kỳ đến nơi này.

“Có, nhưng không thường xuyên.” Thủ lĩnh Miêu nhân trả lời, xác nhận suy đoán của Trương Trạch.

Trên vách tường xung quanh khắc đầy Phạn văn, kinh văn được khắc trên gỗ cong, bên trong được phong kín bằng chu sa.

Từ trong đó từng tầng một đi lên, mỗi tầng đều có một vòng tượng La Hán điêu khắc bằng màu sắc cao bằng người thật, màu sắc lấp lánh, vô cùng tinh xảo.

Tất cả các tượng La Hán đều cúi mặt xuống, nhìn xuống đáy địa cung.

“Những tượng La Hán này đều trợn trắng mắt sao?” Hoa Linh liếc mắt một cái đã nhận ra điều khác thường.

“Có lẽ là để dọa những tên trộm mộ trèo từ trên xuống!” Thủ lĩnh Miêu nhân giải thích.

Ở vị trí chính giữa, đặt một cái tụ trân tháp Phật bằng ngà voi, bên trong đặt một cái hộp báu tám lớp.

Đó là một cái hộp lồng vào một cái hộp, tổng cộng lồng tám cái hộp báu.

“Tộc trưởng, thứ ngài muốn tìm là cái này phải không?” Thủ lĩnh Miêu nhân chủ động đưa đồ vật cho Trương Trạch.

“Ta đến vì thứ này, đồng thời cũng là để nói cho ngươi biết, ngươi có thể trở về Trương gia.” Trương Trạch nhận lấy cái hộp.

Không cần mở ra cũng biết, đây là con Xà Mi Đồng Ngư thứ ba.

Thủ lĩnh Miêu nhân đột nhiên cảm động hành lễ ôm quyền.

“Tạ tộc trưởng!” “Chúng ta đã đợi ngày này lâu lắm rồi!” Nếu

Trương Trạch không đến, y sẽ tiếp tục bảo vệ nơi này mãi mãi.

Trương Trạch liếc nhìn xung quanh: "Sâu bên trong còn giấu thứ gì sao?" Trên mặt đất xung quanh, y nhìn thấy những con trùng huyết hồng tuyến hút máu.

"Có lẽ là một mảnh vỡ thiên thạch." Tiểu Ca nhìn chằm chằm trạng thái bất thường của đám côn trùng xung quanh.

Côn trùng ở đây, khả năng sinh sôi đặc biệt mạnh, độc tính cũng mạnh hơn côn trùng bình thường.

Nếu không phải do ảnh hưởng của thiên thạch, côn trùng thông thường sẽ không hung mãnh như vậy.

"Mảnh thiên thạch này e rằng đã dung hợp làm một với thứ gì đó dưới lòng đất rồi." Trương Trạch nhìn chằm chằm mặt đất dưới Phật tháp, nhíu mày.

Xem ra tạm thời không thể mang mảnh thiên thạch này đi được.

Cũng khó trách Trương gia lại để người ở đây canh giữ.

"Mảnh thiên thạch này không ai có thể mang đi, nhưng các ngươi có thể không cần phải canh giữ nó mọi lúc nữa." Y vẫn cho phép vị thủ lĩnh Miêu nhân trước mắt này trở về Trương gia trước.

Khi cần thiết, sẽ kiểm tra lại tình hình sau.

"Đi thôi, về thôn trước rồi thương lượng sắp xếp tiếp theo." Sau khi trở về thôn, mọi người trực tiếp mở hộp báu tám lớp ra.

Khi nhìn thấy Xà Mi Đồng Ngư, thủ lĩnh Miêu tộc nhìn chằm chằm vào con cá đồng trước mắt.

Chương 298

“Ta đã bảo vệ lâu như vậy, là vì thứ này sao?” Y hoàn toàn không hiểu, một con cá có hai con rắn làm lông mày như vậy, rốt cuộc có gì đặc biệt.

Ai ngờ hành động tiếp theo của Trương Trạch lại càng khiến y bất ngờ hơn.

Dưới ánh mắt của mọi người, Trương Trạch như làm ảo thuật, lấy hai con Xà Mi Đồng Ngư còn lại đặt ra trước mặt.

“Thứ này gọi là Xà Mi Đồng Ngư, là manh mối mà nhà kham dư Uông Tàng Hải thời nhà Minh để lại cho hậu nhân.” Nói xong, y tiếp đó sử dụng Câu Linh Khiển Tướng.

Uông Tàng Hải mình mặc triều phục màu đỏ tươi thời nhà Minh, xuất hiện trước mắt mọi người.

Đầu đội mũ ô sa, mặt để râu dài, vô cùng phù hợp với những phỏng đoán về ngoại hình của người thời đó.

Đối với thân phận của thủ lĩnh Miêu tộc, Trương Trạch đã sớm tiến hành xác nhận, không lo lắng về vấn đề thân phận của y.

Y để Tiểu Ca và Lão Dương Nhân ngồi ở cửa, canh chừng động tĩnh của những người xung quanh.

Tránh để có người khác đến gần.

Vì bí mật tiếp theo, tốt nhất không nên để người ngoài mấy người họ nghe thấy.

“Uông Tàng Hải?” Thủ lĩnh Miêu nhân không ngờ, Trương Trạch chỉ giơ tay một cái đã đưa bản thân Uông Tàng Hải đến hiện trường.

“Ngươi làm ra Xà Mi Đồng Ngư, hãy giải thích cho mọi người đi!” Trương Trạch lúc này ngồi ở vị trí chính giữa, y nhớ mang máng thông tin về Xà Mi Đồng Ngư.

Nhưng lại không nhớ rõ thông tin cụ thể trong đó, để Uông Tàng Hải giải thích là thích hợp nhất.

“Vâng.” Uông Tàng Hải là linh hồn bị thuật Câu Linh của Trương Trạch khống chế, không thể từ chối bất kỳ yêu cầu nào của y.

Hắn đi đến trước ba con Xà Mi Đồng Ngư.

Trước tiên hắn cầm lấy con vừa lấy ra từ Kính Nhi Cung.

“Con Xà Mi Đồng Ngư trong hộp báu tám lớp, là con đầu tiên lão phu để lại năm đó.

Thông tin trong đó, chỉ cần mượn ánh đèn là có thể đọc được.” Nói rồi hắn cầm một chiếc đèn bão bên cạnh lên.

Phụt một tiếng, ngọn đèn tự bốc cháy.

Bùng lên ngọn lửa màu xanh lục, là quỷ hỏa thực sự.

Khi chiếc đèn bão được đặt ở giữa ba con Xà Mi Đồng Ngư.

Văn tự trên ba con cá đồng đồng thời được chiếu lên bốn bức tường xung quanh.

“…” Thủ lĩnh Miêu nhân nhìn thông tin trên đó, mới biết, hóa ra bí mật được giấu trên những chiếc vảy cá này.

Dùng phương pháp thông thường, căn bản không thể nhìn thấy.

Chá Cô Tiếu và Phong Học Văn hai người đều xúm lại gần, mỗi người nhìn vào văn tự ở những vị trí khác nhau.

“Sư phụ, những văn tự này, ta một chữ cũng không nhận ra?” Phong Học Văn nhìn chằm chằm vào những văn tự trước mặt, cảm

thấy có chút giống Hán tự quen thuộc, nhưng lại không thể phân biệt được một chữ nào.

"Chữ Nữ Chân." Uông Tàng Hải trực tiếp trả lời câu hỏi của hắn.

Trương Trạch nói: "Khi ngươi để lại ba con Xà Mi Đồng Ngư, hẳn là đang bị uy hiếp bởi nước Đông Hạ phải không?" Y biết một phần tình tiết, Uông Tàng Hải lúc đó bị bắt đi xây dựng hoàng lăng.

Nhưng tài lực cuối cùng của nước Đông Hạ có hạn, bản thân Đông Hạ cần vàng bạc để bồi táng, tiền xây dựng chỉ có thể thông qua trộm mộ.

Kính Nhi Cung là ngôi mộ cổ đầu tiên bị nhắm đến, thứ hai là Lỗ Vương Cung.

"Chủ nhân nói không sai, lúc đó lão phu đích thực bị người của nước Đông Hạ uy hiếp, bất đắc dĩ phải làm việc trộm mộ, khi đó đúc ba con Xà Mi Đồng Ngư một mặt là lo lắng bị phát hiện, mặt khác cũng hy vọng có người có thể phát hiện ra thông tin mà lão phu đã khổ tâm để lại trong đó." Hắn chỉ vào văn tự được chiếu lên bên cạnh, giải thích: "Trong đó tổng cộng ghi lại ba chuyện." "Thứ nhất, Vạn Nô Vương không phải là một người theo đúng nghĩa đen." "Thứ hai, ghi lại việc lão phu bị người Đông Hạ bắt giữ, vì họ xây dựng hoàng lăng ở Trường Bạch Sơn." "Thứ ba là sự thay đổi vương vị của các đời Vạn Nô Vương, khi Vạn Nô Vương già đi, sẽ đi vào một cánh cửa đồng khổng lồ, và Vạn Nô Vương mới sẽ từ trong đó bước ra." Tốc độ nói không nhanh, nhưng mỗi một câu nói, đều khiến những người xung quanh ngoại trừ Trương Trạch nghe xong đều rơi vào trầm tư.

Chá Cô Tiếu hoàn hồn lại: "Xem ra như vậy, Vân Thiên Cung được xây dựng ở Trường Bạch Sơn, chính là hoàng lăng của Vạn Nô Vương nước Đông Hạ?" "Có thể nói như vậy." Uông Tàng Hải cũng không phủ nhận điểm này.

Căn cứ vào tình hình hiện tại, đích thực có thể coi là một ngôi mộ.

Trương Trạch thấy mọi người đều rơi vào suy nghĩ, bình tĩnh nói: "Ngôi mộ cổ đó cuối cùng đích thực đã trở thành hoàng lăng của Vạn Nô Vương, nhưng Uông Tàng Hải lại không hoàn toàn xây dựng ngôi hoàng lăng đó, ông ta chỉ phụ trách tu sửa, trong đó trọng điểm là xây dựng Minh Lâu Bảo Điện trên mặt đất." Nghe Trương Trạch nói ra chân tướng, Uông Tàng Hải hướng về phía Trương Trạch chắp tay cúi người: "Những gì chủ nhân nói đích thực là thông tin quan trọng nhất trong đó." Khi đó đúc Xà Mi Đồng Ngư, tâm trạng thực sự quá kích động, muốn công bố tất cả bí mật ra, nhưng thông tin mà ba con cá đồng có thể ghi lại lại tương đối có hạn.

Do đó cũng chỉ có thể ghi lại ba chuyện.

Tiểu Ca và Lão Dương Nhân ngồi ở ngoài cửa liếc nhìn nhau, đều bị bí mật được nói bên trong thu hút.

Đặc biệt là Lão Dương Nhân, đây là lần đầu tiên y nghe được thông tin liên quan đến Vạn Nô Vương.

Tiếp đó, Uông Tàng Hải nhìn thấy bên cạnh có giấy và bút, liền trực tiếp cầm bút lông lên.

Y thông thạo bắt đầu phác họa một hình ảnh nào đó trong đầu lên giấy.

Ở một nơi đầy những tảng đá đen, nằm la liệt vô số hài cốt.

Trong đó, phía sau những tảng đá, vô số bóng đen từ trong đó chui ra.

Cánh cửa đồng khổng lồ mở ra, tất cả bóng đen đều tập trung về phía cánh cửa đó.

"Trong mộ dưới đáy biển, ta vẫn chưa đi hết tất cả các mộ thất, nên nhiều người không thấy được bức đồ ta để lại." Trong đó có thể

đã để lại những thông tin quan trọng.

Vì để dẫn dụ người ta đến xem cánh cửa đồng, để nhiều người biết được thông tin bên trong cánh cửa đồng hơn, có thể nói là đã tốn không ít tâm huyết.

Chỉ là những thông tin này, bây giờ lại toàn bộ rơi vào tay người Trương gia.

Đặc biệt là linh hồn của hắn, cũng bị tộc trưởng Trương gia đời này, tức là Trương Trạch khống chế.

Nhìn bức đồ Uông Tàng Hải để lại, Trương Trạch liếc mắt nói với Hoa Linh: "Đợi mực khô rồi, thu bức tranh này lại." So với thông tin về Vạn Nô Vương, những gì được ghi lại trên đó cũng là thông tin vô cùng quan trọng.

Ba con Xà Mi Đồng Ngư, y trực tiếp tiện tay thu lại.

Thủ lĩnh Miêu nhân lập tức đứng dậy: "Tộc trưởng, hôm nay hay là nghỉ ngơi trong thôn, đợi sáng mai, ta chọn ra một thủ lĩnh mới thay thế ta, rồi cùng ngài rời đi?" Trương Trạch quay đầu lại liếc mắt, nói: "Khi rời đi, hãy dặn dò cẩn thận một người tên là Trần Bì, nếu không cần thiết, đừng canh giữ ngôi Phật tháp đó nữa." Bí mật trong Phật tháp, đã bị lấy đi.

Vẫn đồng bên trong, không giống với cái cây ở Bạch Kiều Trại, hàm lượng vẫn đồng ở đây thấp, không dễ dàng tinh luyện.

"Ta nhớ rồi, ngày mai ta sẽ chuyển nguyên văn lời của tộc trưởng, giao lại cho thủ lĩnh mới." Thủ lĩnh Miêu nhân khổ đợi nhiều năm, chính là vì ngày hôm nay.

Y cũng có tình cảm với người trong thôn, nhưng đã xa gia tộc nhiều năm, cũng hy vọng có thể trở về tộc xem một chút.

Khi thủ lĩnh Miêu tộc đi tìm tộc nhân, Trương Trạch đột nhiên

cảm giác Tiểu Cửu dường như đang có sự biến hóa.

Nhận ra sự biến hóa đó, y đi đến rìa bồn địa, triệu hồi Tiểu Cửu ra ngoài.

"Chủ nhân, ta cảm giác cơ thể dường như sắp bắt đầu có sự thay đổi!" Trước mắt Trương Trạch, đột nhiên thấy vảy trên người Tiểu Cửu bắt đầu không ngừng bong ra.

Sau khi vảy giao long rơi xuống, trên người nó không ngừng mọc ra những chiếc vảy trắng lấp lánh ánh sáng.

Bề mặt của vảy, dưới ánh mặt trời hiện lên ánh sáng bảy màu.

"Sắp hóa rồng?" Y lập tức kinh hỷ phát hiện, giao long Tiểu Cửu, đã bước vào giai đoạn cuối cùng.

"Theo ta vào trong rừng." Giai đoạn hóa rồng là cơ hội duy nhất có thể hóa hình.

Nếu tinh quái của thế giới này, thật sự có khả năng hóa hình, vậy thì cũng nên là vào lúc này.

Những chiếc vảy rồng rơi xuống đó, cũng được Trương Trạch thu thập toàn bộ.

Vảy rồng bên trong mang theo sức mạnh mà giao long mượn Thủy Linh Châu hấp thu, có năng lực trừ tà nhất định.

Sau một lớp vảy, xuất hiện vảy rồng thực sự.

Thứ xuất hiện trên người Tiểu Cửu, đầu tiên là một chiếc vảy mọc ngược.

"Kia… là nghịch lân!" Tất cả vảy đều bắt đầu mọc ra từ chiếc nghịch lân đó.

Tinh khí long mạch trong bồn địa này, tất cả đều bị Thủy Linh Châu điều động theo.

Động tĩnh Tiểu Cửu hóa rồng không lớn đến vậy, nhưng Thủy Linh Châu dường như có ý thức riêng.

Nó đang cung cấp sự trợ giúp ở mức độ tối đa.

Trời đột nhiên sấm chớp vang dội.

Y nhớ lại năm đó ở Bình Sơn, chỉ là Tương Tây Thi Vương xuất hiện, trời đã có dị tượng.

Toàn bộ người trong thôn đều bị tiếng sấm dọa giật mình.

Sấm nổ giữa trời quang, ngay sau đó bầu trời vốn đang quang đãng đột nhiên bắt đầu biến đổi.

Đặc biệt là khu vực bồn địa, đột nhiên đổ mưa phùn lất phất, ngay sau đó tiếng sấm không ngừng, cuồng phong gào thét.

Chương 299

Trên trời mây đen dày đặc, bóng rồng của Tiểu Cửu ẩn hiện trong sấm chớp.

Giống hệt cảnh tượng Long Vương hô mưa gọi gió trong truyền thuyết.

Cảnh tượng Tiểu Cửu hóa rồng xem ra không thể che giấu được, toàn bộ cảnh tượng trở nên ngày càng không thể tưởng tượng nổi.

Để tránh có người đến gần, Trương Trạch nhanh chóng phái Bất Ngôn Kỵ canh giữ xung quanh bồn địa.

Quay lưng về phía bồn địa, để phòng có người nhìn thấy.

Khi ngoại hình hoàn toàn biến thành rồng thật, Trương Trạch cảm giác Tiểu Cửu đang có sự biến hóa.

Lúc này phía dưới bị rừng rậm che khuất, cộng thêm mây đen che khuất rừng cây, người trên mặt đất chỉ biết mưa xuống một cách kỳ quái.

Đợi khi Tiểu Cửu có thể khống chế sức mạnh của bản thân, thế mưa đột nhiên lớn hơn, sau đó trong nháy mắt mưa tạnh.

Những cảnh tượng quỷ dị nối tiếp nhau xuất hiện.

Dân làng Miêu tộc xung quanh không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Họ tưởng rằng ông trời đang nổi giận, lập tức quỳ xuống đất về phía mây đen ngưng tụ.

“Lão thiên gia nguôi giận!” “Lão thiên gia nguôi giận a!” Khi tia chớp cuối cùng rạch ngang trời, mọi người mơ hồ nhìn thấy một bóng

rồng.

Bên cạnh thân ảnh hình rồng, có một bóng người đang đứng lặng lẽ bên cạnh.

Thủ lĩnh Miêu nhân liếc mắt đã nhận ra đó là vị tộc trưởng Trương gia vừa rồi.

"Giống như là người ngoại tộc đó, ta nhận ra quần áo của y!" Lập tức có người nhận ra quần áo của Trương Trạch.

Giống như áo liền mũ của Tiểu Ca, xung quanh chỉ có một mình Trương Trạch mặc loại quần áo này ra ngoài.

Do đó mọi người dù chỉ nhìn thấy một chút bóng dáng, cũng có thể trực tiếp nhận ra là ai.

Phạm vi mưa dần dần mở rộng.

Trên trời có vô số tia sét đánh vào con rồng trắng đó, nhưng lại không thể làm nó bị thương.

Khí màu trắng bên cạnh, kế thừa sức mạnh Thao Thiết của Trương Trạch, đang không ngừng hấp thụ tinh khí long mạch từ xung quanh để bổ sung cho bản thân.

Nước mưa rơi trên người những người Miêu đang quan sát, đột nhiên họ cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm.

Có những người Miêu bị bệnh tật đeo bám, sau khi dầm mưa cũng đột nhiên cảm thấy bệnh tình thuyên giảm.

Họ lập tức quỳ xuống đất cảm tạ.

"Cảm tạ Long Thần!" Cách gọi rồng của mỗi nơi đều khác nhau.

Người Miêu không giao lưu thông tin với thế giới bên ngoài, do đó thông tin về Long Vương xuất hiện vẫn chưa truyền đến đây.

Họ chỉ biết, con rồng trên mảnh đất Thần Châu này xuất hiện, là điềm lành cát tường!

Quỳ xuống đất dập đầu cảm tạ, là biểu hiện trực quan nhất của tâm trạng lúc này.

"Chủ nhân, ta cảm giác dường như có một hình thái sắp xuất hiện!" Xuyên qua thân ảnh hình rồng của Tiểu Cửu, Trương Trạch nhìn thấy một cô gái.

Cô gái toàn thân trắng nõn như ngọc.

"Chủ nhân!" "Ta không có quần áo!" Cô xấu hổ quay người đi.

Xung quanh sương mù bao phủ.

Trương Trạch đã sớm chuyển toàn bộ hiện trường vào không gian Thao Thiết.

Đồng thời cách ly tất cả mọi thứ.

Nhận ra Tiểu Cửu hóa rồng, Tiểu Thanh vốn đang ngủ say, đột nhiên hưng phấn xuất hiện.

Trương Trạch từ trong đó lấy ra một bộ váy dài màu trắng bằng tơ thiên tằm.

Tiểu Cửu liếc mắt một cái cảm thấy vừa vặn.

"Chủ nhân, cảm thấy thế nào?" Lần đầu hóa hình, cô không biết hình tượng con người của mình có thể khiến chủ nhân hài lòng hay không.

Tiểu Cửu sau khi hóa hình, cho người ta cảm giác là một cô gái tính tình ngọt ngào ôn hòa.

Về cơ bản phù hợp với hình tượng ban đầu của Trương Trạch, về dáng vẻ sau khi hóa hình.

“Đẹp.” Nhìn Tiểu Cửu trước mắt, Trương Trạch cuối cùng cũng hiểu, vì sao trong truyền thuyết kiếp trước, các thư sinh đều không thể chống lại những nữ yêu đã hóa hình.

Nghe Trương Trạch đánh giá, Tiểu Cửu đột nhiên ngọt ngào mỉm cười: “Chủ nhân thích là tốt rồi!” Cô đưa Thủy Linh Châu cho Trương Trạch: “Chủ nhân, ta đã hấp thu năng lực của linh châu, bây giờ đã sở hữu một phần năng lực trong đó.” Lúc này cô không cần sự giúp đỡ của viên châu này nữa.

Trương Trạch liếc nhìn Tiểu Thanh vừa mới tỉnh lại.

Giữa hai sừng của nó, xuất hiện một vết đỏ nhạt.

Hoàn toàn không khiến người ta cảm thấy xấu xí, con nội nhãn đó cũng không phải là mắt theo đúng nghĩa đen.

Có lẽ giống như con mắt thứ ba ẩn giấu ở mi tâm trong truyền thuyết.

“Tiểu Thanh, vừa hay thích ứng với tác dụng của nội nhãn của ngươi, cho ta xem thử.” Trương Trạch vô cùng tò mò về tác dụng cụ thể của con mắt này như thế nào.

Năm đó khi Chúc Cửu Âm sử dụng, y có chút kiêng kỵ.

Nếu không cũng sẽ không trực tiếp moi Âm Nhãn của Chúc Cửu Âm ra.

“Chủ nhân, sức mạnh của Âm Nhãn rất quỷ dị, e rằng không thể tùy tiện tiếp xúc.” Tiểu Cửu lập tức bay đến bên cạnh Trương Trạch, vô cùng lo lắng cho sự an toàn của y.

“Ta chỉ xem thử, không nhất thiết phải dùng lên người ta.” Nói xong, y đột nhiên triệu hồi Cùng Kỳ vào.

“Thử với nó đi.” Cùng Kỳ vừa mới ra, đang định gầm lên một

tiếng để thể hiện thực lực.

Đột nhiên, Âm Nhãn chiếu ra một đạo ánh sáng tím, một vệt sáng rơi trên người nó.

Nó đột nhiên đối diện với Âm Nhãn, lập tức bị mê hoặc tâm trí, không chút kháng cự bị hút vào một vòng xoáy bên cạnh.

Chẳng lẽ Âm Nhãn mở ra cũng là không gian hư số?

"Tiểu Thanh, mau đưa nó về." Tiểu Cửu lập tức nhắc nhở Tiểu Thanh, nhưng dường như nó không quen thao tác cho lắm.

Một lúc lâu sau, đầu Cùng Kỳ đột nhiên chui ra từ vòng xoáy.

Gầm lên một tiếng, nó nhảy ra từ trong đó.

"Xem ra không gian mà Âm Nhãn kết nối, thật sự là thế giới u minh mà chỉ có quỷ hồn mới có thể đến." Xác định được điểm này, Trương Trạch mới hoàn toàn khẳng định, truyền thuyết dường như cũng không hề sai.

Trong cơ thể Tiểu Thanh vốn có huyết mạch của Chúc Cửu Âm, do đó nó đã kế thừa hoàn hảo loại năng lực này.

Hai con rắn nuôi bên cạnh năm đó, bây giờ đều đã trưởng thành đến mức này, khiến Trương Trạch vô cùng vui mừng.

Trương Trạch nhanh chóng trở về thôn, như thể náo động vừa rồi không liên quan gì đến mình.

Y để thủ lĩnh Miêu nhân lập tức hoàn thành việc bàn giao, để tránh phiền phức, y muốn rời khỏi đây ngay lập tức.

Trực tiếp đi đến Già Long Sơn ở Vân Nam.

Thủ lĩnh Miêu nhân sau khi nhìn thấy cảnh hóa rồng trong truyền thuyết vừa rồi, trong lòng vô cùng khẳng định, tất cả chắc chắn đều liên quan đến vị tộc trưởng Trương gia này.

Đến Trương gia, y dựa vào tín ngưỡng về truyền thuyết trường sinh hư vô mờ mịt.

Trải qua một đời, suýt nữa diệt tộc, y thật sự đã nhìn thấy sự trường sinh thực sự.

Mặc dù không có bằng chứng thực tế, nhưng y vô cùng khẳng định, người có thể sở hữu những sức mạnh không thể tưởng tượng nổi này, tất nhiên có năng lực phá vỡ giới hạn sinh tử.

Khi rời đi, Trương Trạch nói với Tiểu Ca: "Chuyến đi Già Long Sơn lần này nhất định phải bảo mật, tuyệt đối không được tiết lộ trước với người ngoài về manh mối của Trương gia cổ lâu mới." Chuyến đi Trường Bạch Sơn lần này, y muốn cho toàn bộ tộc nhân thấy, thứ mà Trương gia vẫn luôn bảo vệ rốt cuộc là gì.

Ngọa Phật Lĩnh có độ cao so với mực nước biển không cao, nhưng vị trí hẻo lánh, chế độ mai táng ở đây khác với Thăng Long, gần như rất ít kẻ trộm mộ đến gần.

Lần này Tiểu Cửu hóa rồng, Trương Trạch cũng bị ảnh hưởng.

Trước đây Trường Phòng Súc Địa Thuật chỉ có thể thay đổi vị trí vài mét, giờ đây vị trí có thể đạt đến ngoài trăm mét.

Nhưng đồng thời tiêu hao cũng lớn hơn.

Y có thể sử dụng toàn bộ khí trong cơ thể, sử dụng được mười lần, nhưng không thể liên tục, nếu không dễ làm tổn thương nội tạng.

Chương 300

Loại đột nhiên rút cạn khí trong cơ thể này, người thường sẽ tổn thọ, y không nằm trong số người thường, nhưng sử dụng bảy tám lần cũng sẽ có ảnh hưởng.

Khoảng cách xa nhất, có thể đạt đến ngoài nghìn mét.

Trong truyền thuyết, thuấn di nghìn dặm, tiêu hao còn lớn hơn.

Trương Trạch sử dụng không gian Thao Thiết, huyễn hóa ra một môi trường tương tự như rừng cây bên ngoài.

Do Trường Phòng Súc Địa Thuật không thể mang theo người khác, nên chỉ có thể sử dụng phương pháp này để phối hợp.

Lần xa nhất, Trương Trạch phát hiện mình đã xuất hiện ở ngoài mấy chục cây số.

Nhưng cái giá phải trả cũng tương đối lớn, toàn thân vã mồ hôi, hút cạn toàn bộ động thực vật xung quanh, mới hồi phục được ba phần thực lực của bản thân.

Nhưng cũng cơ bản là đủ rồi.

Sau đó y thả mọi người ra, sau khi hỏi người dân địa phương, mọi người mới biết, chỉ trong chốc lát, mấy người đã từ Quảng Thiến đến Quý Châu.

"Trường Phòng Súc Địa Thuật phải không?" Vị mới gia nhập lập tức nhận ra đây là thuật súc địa trong truyền thuyết.

Không chỉ y, thực ra mọi người đều đã nghe nói về thuật súc địa.

Kể cả Thất Chỉ, tìm kiếm nhiều năm, mất hai năm mới tìm thấy hồ lô của Phí Trường Phòng.

Thuật súc địa thì còn chưa từng thấy.

“Đoán đúng rồi.” Trương Trạch không định bịa ra một câu chuyện về việc này.

Thuật súc địa ở Trương gia vốn không phải là bí mật.

Gần như mỗi người Trương gia đều biết, trong hồ sơ bí mật của gia tộc, có ghi lại những sự kiện thần bí khiến người ta không thể tin được.

Trong đó, thuật súc địa là một trong số đó.

Thế lực của Trương gia, để tránh những sức mạnh này ảnh hưởng đến thế giới.

Toàn bộ tộc nhân hàng nghìn năm, không ngừng tìm kiếm những sức mạnh này và không tiếc bất cứ giá nào, cũng phải phong tỏa những thứ đó.

Không phải người Trương gia hoàn toàn tự nguyện, chỉ có một bộ phận đích thực là tự nguyện.

Một bộ phận khác, thì hoàn toàn là do thiên thụ khống chế.

Nội loạn của Trương gia, ít nhiều cũng đều có liên quan đến những chuyện này.

Khi mọi người rời đi, vị thủ lĩnh Miêu tộc trước đây giờ cũng đã trở thành cựu thủ lĩnh Miêu nhân.

“Ở Trương gia, ngươi tên là gì?” Trương Trạch hỏi.

Y suy nghĩ một lát: “Trương Long Tỏa.” Đối với cái tên này, y đã nhiều năm không dùng.

Người trong thôn xung quanh, đều gọi y là thủ lĩnh.

Nếu không có Trương Trạch đến, không có gì bất ngờ, cả đời này

y cũng sẽ không có cơ hội dùng lại cái tên ban đầu của mình.

"Bối phận chữ Long?" Trương Trạch nhớ đến hai anh em Trương Long Thăng và Trương Long Bán cũng đang ở Trường Sa thành.

Họ đều là người của Trương gia hải ngoại.

"Chi của ta, người đều ở bên ngoài, không biết có bao nhiêu tộc nhân." Trương Long Tỏa thuật lại với giọng điệu như thể đang nói một chuyện đã quen.

"Trước tiên ngồi xe đến Vân Nam, có lẽ sẽ gặp được tộc nhân của chi ngươi." Những tộc nhân được cứu về trước đó, cũng như những người được đưa về từ nhà họ Trương ở Đông Bắc, trừ Tiểu Ca và Trương Thụy Lâm, chín người còn lại đều tập trung ở trong Trùng Cốc của Già Long Sơn.

Mọi người theo Trương Trạch, một mạch tìm đến Già Long Sơn vẫn còn hẻo lánh.

Con đường gần Già Long Sơn vẫn như cũ.

Không những vậy, cây cối còn xanh tốt hơn.

Lại là khu vực quen thuộc, Trương Trạch dẫn mọi người lặng lẽ đi qua Già Long Sơn.

Lại vô tình thấy vị trí miếu Sơn Thần ban đầu đã biến thành một tòa miếu Long Vương.

Trong miếu thờ một hình tượng đầu người thân rồng.

Bộ quần áo đó, chính là bộ quần áo y mặc lúc đó.

Sau lưng đeo một thanh Tạng đao, nhưng khuôn mặt lại là một cái đầu rồng.

"Tộc trưởng, trong miếu thờ là ngài phải không?" Trương Long Tỏa nhìn hình tượng trong miếu Long Vương, lập tức nhận ra con

rồng đó: "Những dân làng này không phải cũng đã thấy con rồng đó sao?" "Thấy rồi." Trương Trạch nói với giọng bình thản.

Lão Dương Nhân bên cạnh giải thích: "Lúc đó xung quanh có rất nhiều dân làng, nếu không thả rồng ra, e là họ sẽ đuổi theo chúng ta vào núi." Lão Dương Nhân lúc đó không phát biểu ý kiến, nhưng không phải là không biết, y biết dụng ý của Trương Trạch.

Nói xong y nhìn về phía Trương Trạch: "Ta đoán đúng không, Long Gia?" "Không tệ, tiến bộ không nhỏ." Trương Trạch nghe xong cười cười.

Tên nhóc này theo y lâu rồi, thỉnh thoảng cũng có thể lĩnh hội được ý của y.

Hoa Linh chăm chú nhìn vào ngọn núi xa xa.

Từ đây tuy không thể nhìn thấy toàn cảnh Già Long Sơn, nhưng ít nhiều cũng có thể nhìn thấy một ít.

Đối với nơi này, ba sư huynh muội họ, ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Y nhìn chằm chằm vào khu rừng nói: "Sự thay đổi trong khu rừng này không lớn lắm, nhưng nhìn sương mù trên Già Long Sơn, từ đây căn bản không thể nhìn thấy bất kỳ tình hình nào trong núi." "Bên ngoài không nhìn ra được, chúng ta vào trong xem thử." Trương Trạch dẫn mấy người, định đi lại Trùng Cốc một lần nữa.

Lần thứ hai này, tốc độ của mấy người nhanh hơn không ít.

Đi theo mấy người, Trương Long Tỏa rất dễ dàng theo kịp tốc độ của họ.

Đao pháp của y vô cùng tinh thông, khi đi qua lãnh địa của cóc, không còn bị ảnh hưởng của Hoắc thị bất tử trùng.

Những con cóc này đã bắt đầu sinh trưởng một cách man rợ,

Trương Trạch đi qua đây, luôn cảm thấy thực vật ở đây thiếu đi một mắt xích quan trọng.

"Lần sau để Xà Tổ nuôi một lứa rắn hắc mao ở đây!" Nhiệt độ khu vực này bình thường, rắn hắc mao rất sợ lạnh.

Trên đỉnh Già Long Sơn, không thể nuôi loại rắn này được nữa.

Đột nhiên một con cóc lớn không biết điều, từ trong nước nhảy ra.

Loại cóc này toàn thân có độc, đặc biệt là không có thiên địch, trở nên ngày càng kiêu ngạo.

Trương Trạch không ra tay, chỉ thấy Trương Long Tỏa vô cùng bình tĩnh xách đao.

Y đi tới, đâm trúng yếu hại của con cóc.

Không có vết thương thừa, Trương Trạch nhìn về phía Tiểu Ca và Nguyên Cảnh.

"Ba người các ngươi ai mạnh nhất?" Hai người một là cao thủ dùng đao của Trương gia, người kia giỏi dùng kiếm.

"Chưa từng so tài, hiện tại không thể xác định." Nguyên Cảnh nhìn chằm chằm Tiểu Ca và Trương Long Tỏa.

Hai người tính cách nội liễm, khi ra tay vô cùng lạnh lùng.

Y đã khôi phục lại tay trái, nhưng lại trở nên cẩn thận hơn.

Đoạn xen kẽ trước đó nhanh chóng trôi qua.

Mấy người cuối cùng đã đến được Lăng Vân Tiên Cung.

"Thủy Long Vựng!

Mộ huyệt của thần tiên a!" Trương Long Tỏa nhìn phong thủy trước mắt, phong thủy bảo địa này đang được người Trương gia khôi phục.

Mấy người vừa mới xuất hiện, đã có người Trương gia phát hiện ra.

Xa xa thấy Trương Trạch xuất hiện, theo sau một tiếng gầm giận dữ của kỳ lân.

Hai mươi lăm người Trương gia toàn bộ hiện thân.

"Tộc trưởng đến rồi!" "Tất cả ra ngoài, tộc trưởng đến rồi." Trương Trạch liếc nhìn dây thừng ở giữa, đột nhiên đưa Tiểu Cửu vừa mới hóa rồng ra.

Tiểu Cửu xuất hiện với thân rồng.

Toàn thân vảy dưới ánh mặt trời, còn chói mắt hơn cả ánh sáng cầu vồng của Thủy Long Vựng ở đây.

Cưỡi rồng bay lên trời, xuất hiện trước mặt tất cả tộc nhân.

Chương 301

Y nhìn những người Trương gia trước mắt có thực lực còn hơn cả trước đây.

Trừ mấy người ở Trường Sa thành, gần như tất cả những người Trương gia trở về đều đã ở đây.

"Tất cả mọi người tập hợp ở Tiên Điện, ta có chuyện quan trọng muốn thông báo!" Sau khi thông báo, Trương Trạch ngồi trong Hội Tiên Điện.

Bích họa trong cung điện đã sớm biến thành một bức Bách Thú Đồ uy mãnh bá khí.

Trong đó Thao Thiết ở vị trí cao nhất, kế đến là Kỳ Lân và Cùng Kỳ.

Hoàn toàn khác với bích họa truyền thống của Trương gia, rõ ràng là được vẽ riêng theo tình hình hiện tại của gia tộc.

Các bức tượng đá thần võ tướng trong đại điện vẫn được giữ lại nguyên vị trí.

Trương Trạch nhìn chằm chằm vào mấy pho tượng này, tổng cảm thấy không thuận mắt cho lắm.

"Mấy pho tượng đá này, cố gắng giữ lại nguyên vẹn nhất có thể, đem ra ngoài bán đấu giá." Đây là những thứ do Hiến Vương để lại.

Lúc này trong đại điện, gần như tất cả người Trương gia đều đã có mặt đông đủ.

"Tộc trưởng, người đã đông đủ!" Một tộc nhân phụ trách điểm danh, báo cáo số người thực tế hiện tại cho Trương Trạch.

Trương Trạch nhìn quanh mọi người, Kỳ Lân và Cùng Kỳ đứng ở hai bên, thỉnh thoảng liếc nhìn những người có mặt.

Bởi vì cảm ứng huyết mạch, khi hai con thượng cổ dị thú xuất hiện, tất cả người Trương gia đều có thể cảm nhận được sự liên kết giữa huyết mạch trên người mình và thần thú.

Đồng thời, hắn cũng thả Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn ra.

Đặc biệt là Đại Hắc Thiên, vừa xuất hiện, toàn bộ Lăng Vân Thiên Cung lập tức bị bao phủ trong bóng tối.

Từ bên ngoài căn bản không thể nhìn thấy tình hình bên trong.

Nhưng trong đại điện vẫn có ánh sáng chiếu vào.

Để mọi người tập trung hơn, họ chỉ không thể biết được sự tồn tại của Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn như thế nào.

Cùng lúc đó, Thanh Ô Tử cũng được thả ra, đứng bên tay phải hắn.

Còn bên tay trái hắn, là vệ sĩ Nguyên Cảnh.

"Vị này là Nguyên Cảnh, vốn là cận thân hộ vệ bên cạnh Bắc Ngụy Hiếu Văn Đế Thác Bạt Hoành, hiện tại là vệ sĩ của ta." Hắn thuận miệng nói một câu, tránh cho tộc nhân cảm thấy không thoải mái với sự tồn tại của Nguyên Cảnh.

Còn những người ngoài, bao gồm cả mấy người Chá Cô Tiếu, hiện đang đi dạo ở các khu vực khác của thiên cung.

Trương Long Tỏa và Nguyên Cảnh đã ở cùng nhau suốt chặng đường, nhưng đến bây giờ mới biết thân phận của hắn.

"Ối, vị Nguyên Cảnh... tiền bối này, đã sống hơn một nghìn năm rồi sao?" Đối mặt với nghi vấn của Trương Long Tỏa, tất cả người Trương gia đều có chút hoài nghi.

Thánh Anh năm xưa, cũng đã sống mấy nghìn năm đến hiện tại, vừa mới được mở ra không lâu thì cũng chết rồi.

Tín ngưỡng trường sinh mà Trương gia bảo vệ, vào lúc đó đã hoàn toàn sụp đổ.

Sự xuất hiện của Nguyên Cảnh, hoàn toàn là đang khơi lại chuyện cũ.

Chuyện này cũng không thể trách người Trương gia.

Rốt cuộc, gần như tất cả bọn họ đều chưa thoát khỏi cái bóng của sự kiện Thánh Anh.

"Nguyên Cảnh đã ngủ say trong quan tài cả nghìn năm, cũng là gần đây, ta mới tìm thấy và đánh thức hắn từ trong quan tài." Nói rồi, hắn đột nhiên lấy ra Quỷ Tỳ.

Hắn liền triệu hồi toàn bộ anh hồn Bất Ngôn Kỵ ra.

Đột nhiên, tất cả Bất Ngôn Kỵ đồng loạt quỳ xuống.

Bởi vì là Bất Ngôn Kỵ, họ gần như không thể mở miệng.

Nhưng Nguyên Cảnh lại có thể phiên dịch giúp.

"Long Gia, bọn họ đang bái kiến chủ thượng!" Những Bất Ngôn Kỵ này là anh hồn, tư duy vô cùng đơn giản.

Chỉ biết trung thành và giết địch.

"Đây là Bất Ngôn Kỵ, đội quân chuyên đạo mộ dưới trướng Bắc Ngụy Hiếu Văn Đế." "Đến lúc đó, họ sẽ cùng ta lên đường." Sự xuất hiện của Bất Ngôn Kỵ là để cho tộc nhân biết, Nguyên Cảnh thực sự là người của ngàn năm trước.

Trường sinh là có tồn tại.

Thứ hai là để họ thấy Quỷ Tỳ trong tay hắn, vốn cũng thuộc về

sức mạnh của Trương gia.

Về sự tồn tại của Song Toàn Thủ, giống như sức mạnh Thao Thiết trước đó, hắn sẽ không nói hết cho tộc nhân.

Sự tồn tại của Nguyên Cảnh, cùng với Thanh Ô Tử, Cùng Kỳ, Kỳ Lân bên cạnh, đã đủ để xóa tan ảnh hưởng của sự kiện Thánh Anh năm đó.

Nếu không, chỉ riêng việc bị người ta bắt đi làm thí nghiệm cũng đủ để lại trong lòng họ một cái bóng không thể xóa nhòa.

Hiện tại những gì hắn thể hiện ra, đại khái cũng chỉ có vậy, chỉ cần đủ để cổ vũ sĩ khí là được.

Những thủ đoạn khác, toàn bộ đều dùng làm át chủ bài.

Vụ ám sát tộc trưởng mấy chục năm trước, cũng đã nhắc nhở hắn.

Sinh ư ưu hoạn, tử ư an lạc, hiện tại mọi người đoàn kết là vì gia tộc đang trong nguy cơ.

Sau này khi Trương gia khôi phục lại như xưa, tâm thái tự nhiên sẽ thay đổi.

Chỉ là, lúc này muốn đến Vân Thiên Cung, thì phải khôi phục lại sự tự tin với tư cách là người Trương gia trước đã.

Người Trương gia bên dưới, nhìn thấy từng thần thú, nhân vật trong truyền thuyết xuất hiện ngay trước mắt.

Bầu không khí của cả buổi họp gia tộc nhanh chóng dâng cao, cảm xúc của mọi người tức thì sôi trào.

Trương Trạch đưa mắt nhìn sang hai bên trái phải.

Lúc này Tiểu Ca đang đứng ở hàng đầu của tất cả tộc nhân.

Trương Long Tỏa tự giác tìm một vị trí để đứng.

Tiếp đó Trương Trạch chỉ vào Thanh Ô Tử: "Vị này, chắc mọi người cũng đoán được rồi chứ?" "Là vị tổ sư gia đầu tiên có ghi chép chính thức trong lịch sử phong thủy thuật." Sau khi Trương Trạch giới thiệu, các tộc nhân bên dưới đều cúi đầu hành lễ.

"Bái kiến Thanh Ô Tử tiền bối!" Thanh Ô Tử và Trương gia có uyên nguyên sâu xa, thậm chí có thể là người Trương gia.

Các tộc nhân bên dưới bái lạy ông hoàn toàn không có vấn đề gì.

Thấy không khí đã đủ, Trương Trạch hắng giọng.

"Lần này, ta muốn đưa tất cả tộc nhân đến Vân Thiên Cung." "Và sẽ chọn ra những người tinh anh trong số đó, đi cùng ta tìm hiểu về 'Chung Cực' mà Trương gia thực sự bảo vệ." Hắn vừa dứt lời, không khí bên dưới cuối cùng cũng sôi sục.

"Chung Cực mà tổ tiên Trương gia đã bảo vệ mấy nghìn năm?" "Tộc trưởng, tôi... thực sự có tư cách đi xem sao?" "Theo tộc quy, tôi có lẽ không có tư cách đó..." "Ai nói không có tư cách?" Nghe có người nói câu đó, Trương Trạch lập tức lớn tiếng quát: "Trương gia hiện tại, phần lớn tộc nhân còn lại, gần như đều ở đây cả rồi." "Bảo vệ Chung Cực, sau này là trách nhiệm của mỗi một người.

Các người phải nhớ, Trương gia đã sớm không còn phân biệt nội gia hay ngoại gia, ai ai cũng có tư cách xem bí mật này, nhưng đồng thời cũng phải ghi nhớ, trách nhiệm của mỗi người!" Không còn người nội gia, tất cả những người có mặt ở đây, đều tương đương với người nội gia.

Những sự việc mà năm xưa họ không có tư cách tiếp xúc, bây giờ bắt buộc phải do họ tiếp quản.

Trong nguyên tác, Tiểu Ca đã tìm đến Cửu Môn, nhưng tinh thần trách nhiệm của những người đó thật đáng lo ngại.

“Người Khang Ba Lạc ở đâu?” Lập tức có một người Trương gia bước ra nói: “Họ sống trong Trùng Cốc, bộ lạc Khang Ba Lạc thích môi trường trong đó hơn.” Lăng Vân Tiên Cung quả thực rất đẹp, nhưng Trùng Cốc lại thích hợp để sinh hoạt hơn.

Vì vậy hiện tại người Trương gia sống trong tiên cung, còn người Khang Ba Lạc sống trong Trùng Cốc, bảo vệ phong thủy trận bên dưới.

Sự sắp xếp này cũng hợp lý.

“Sau khi ta đi, nơi này tạm thời giao cho người Khang Ba Lạc bảo vệ.” Trương Trạch rất tin tưởng người Khang Ba Lạc.

Đặc biệt là bí mật cốt lõi thực sự của Trương gia, cũng không nằm ở nơi này.

“Tộc trưởng, vậy chúng ta khi nào xuất phát?” Trương Long Tỏa nghe những lời Trương Trạch nói, không nhịn được muốn lập tức lên đường đến Trường Bạch Sơn.

“Ngày mai, hôm nay có hai việc cần làm.” Trương Trạch nói xong, ra hiệu cho Kỳ Lân bước lên.

Đồng thời, ánh mắt hắn nhìn về phía tất cả tộc nhân.

“Tất cả mọi người, cởi áo trên ra.” Sau khi các tộc nhân nam để lộ nửa thân trên, Trương Trạch phát hiện, trong đó có năm cô gái.

Chương 302

“Ừm, mấy người thôi đi, trực tiếp nói cho ta biết huyết mạch đã thức tỉnh bao nhiêu là được.” “Cảm tạ tộc trưởng!” Năm cô gái Trương gia lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn lại những người Trương gia xung quanh, dưới sự kích thích của Kỳ Lân, hình xăm trên người họ đã hiện ra.

Nhưng ngoại trừ Trương Long Tỏa và Tiểu Ca, không một tộc nhân nào có thể hiện ra hình xăm hoàn chỉnh.

“Không được, thực lực hiện tại quá yếu.” Trương Trạch nhìn thấy mà nhíu chặt mày.

Chẳng trách lại dễ dàng bị đám người kia bắt đi như vậy.

“Bây giờ tất cả đứng xung quanh ta.” Trương Trạch nói, ra hiệu cho mọi người vây quanh.

Đồng thời hắn để Kỳ Lân đứng trước mặt, đột nhiên khống chế Kỳ Lân phát ra một tiếng gầm giận dữ kinh thiên động địa.

Sức mạnh Kỳ Lân trong nháy mắt bộc phát, đồng thời kích hoạt huyết mạch của tất cả tộc nhân.

Tức thì, trên người tất cả người Trương gia đều xuất hiện phản ứng mãnh liệt.

Gần như cùng lúc, những người Trương gia có hình xăm Kỳ Lân không hoàn chỉnh.

Dưới ảnh hưởng của sức mạnh Kỳ Lân, huyết mạch của họ đột nhiên hoàn toàn thức tỉnh.

Sức mạnh và tốc độ của gần như mọi người đều được tăng

cường rõ rệt.

Gần như cùng lúc đó, Trương Trạch đặt tay lên mình Kỳ Lân.

Hắn sử dụng Song Toàn Thủ, bắt đầu thay đổi trạng thái linh hồn của Kỳ Lân.

Hiện tại hắn không có khả năng tạo ra một thân thể hoàn chỉnh.

Vậy thì, bắt đầu từ linh hồn.

Hắn chuyển hóa sức mạnh trong Thủy Linh Châu thành sức mạnh linh hồn.

Lại đưa sức mạnh cổ xưa vào trong cơ thể Kỳ Lân, tức thì, hình hài của nó không những hoàn toàn khôi phục, mà còn mạnh hơn vài phần.

Sau nhiều lần bộc phát, nó đã gần như chia sẻ hết sức mạnh cho người Trương gia.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, nó sẽ chỉ ngày càng yếu đi.

Hành động vừa rồi, cũng chỉ là chia một phần sức mạnh của Thủy Linh Châu cho nó.

Bản thân Thủy Linh Châu có thể tự động bổ sung sức mạnh bên trong.

Trương Trạch sau đó phải đi làm việc lớn thứ hai.

Hắn đột nhiên thả Tiểu Cửu ra, nàng mặc một chiếc váy dài màu trắng bằng tơ tằm, nhìn cảnh vật trước mắt không khỏi kinh ngạc thốt lên: "Đẹp quá, lần trước sao ta không phát hiện ra nhỉ?" Lần trước nàng xuất hiện ở đây là trong trạng thái Chúc Cửu Âm.

Khi đó thực lực hạn chế khiến trí lực không cao lắm, vì vậy cũng không có tâm tư đi thưởng thức những cảnh sắc này.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn được thả ra, lúc này đã hòa làm một thể với bên trong sơn thể.

Và thông qua ý thức, nó liên lạc với Trương Trạch về tình hình bên trong.

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn là một tà linh, linh thể được sinh ra tự nhiên bên trong sơn thể.

Nó có khả năng khống chế sơn thể, cũng có nghĩa là, nó có khả năng sửa chữa địa cung đã bị nước nhấn chìm hoàn toàn.

Chẳng mấy chốc, Đại Hắc Thiên đã truyền lại phản hồi.

"Tiểu Cửu, theo ta xuống nước." Đồng thời Trương Trạch cũng mang Tiểu Thanh ra.

Nhìn ngoại hình hiện tại của Tiểu Thanh, Trương Trạch cưỡi lên lưng nó.

Hắn đưa tay trái ra, thay đổi hình dạng chiếc sừng trên đầu nó.

Hắn trực tiếp đổi thành sừng rồng trông đẹp mắt hơn, đồng thời các đường nét nối liền với Âm Nhãn.

Trông Âm Nhãn giống như một miếng vảy hơi khác biệt.

"Cảm ơn chủ nhân!" Tiểu Thanh đột nhiên vui vẻ bày tỏ suy nghĩ của mình với Trương Trạch.

Tiểu Thanh và Tiểu Cửu hai chị em cùng lúc điều khiển Thủy Linh Châu lao xuống nước.

Đột nhiên hai tiếng rồng gầm vang lên, khiến tất cả mọi người trong tiên cung giật nảy mình.

"Tộc trưởng!!" "Dưới yên của tộc trưởng... là một con rồng!" "Đó là một con rồng thật sự!" Tất cả người Trương gia vừa bước ra khỏi đại điện, đã nhìn thấy Tiểu Cửu đã hoàn toàn hóa rồng.

Bên cạnh là Tiểu Thanh màu xanh biếc, cũng đã có những đặc điểm sơ bộ của loài rồng.

Trương Trạch thậm chí bây giờ có thể dùng Song Toàn Thủ, trực tiếp biến ngoại hình của Tiểu Thanh thành rồng.

Tính cách của Tiểu Thanh có chút khác với Tiểu Cửu.

Đôi mắt hiện tại của nó, có mấy phần quyến rũ mê hồn, đợi sau này hóa hình, e rằng càng khiến người ta khó lòng chống đỡ.

Nước trong đầm đột nhiên chủ động tách ra.

Một tiếng "ầm" vang lên, một lượng lớn nước trong đầm dâng lên không trung.

Trương Trạch cưỡi rồng, biến mất trước mắt mọi người.

Sau khi xuống dưới kiểm tra một vòng, hắn dùng sức mạnh của Thủy Linh Châu, dẫn toàn bộ nước trong đó ra ngoài.

Dẫn thẳng đến Bích Thủy Hàn Đàm bên dưới tiên cung.

"Ngự thủy!

Lăng không phi hành!" "Đây mới là đạo trường sinh thực sự a!" "Tộc trưởng vạn tuế!" Không biết ai đã hét lên một câu, những người khác cũng hét theo.

Rút hết nước trong địa cung, Trương Trạch với vẻ mặt thản nhiên xuất hiện trước mắt mọi người.

Còn Tiểu Cửu và Tiểu Thanh thì đã trở về không gian Thao Thiết.

Hai người họ không thích tiếp xúc nhiều với người khác ngoài Trương Trạch.

Tiểu Cửu tính cách thận trọng, dự định đọc một lượng lớn sách của con người trước, sau đó mới thực sự xuất hiện với hình dạng con

người.

Trương Trạch đột nhiên nghe thấy tộc nhân hô vạn tuế.

Khí thế thì đủ rồi, nhưng "vạn tuế" so với năng lực của hắn, dường như có hơi ngắn.

"Đừng hô vạn tuế, cái ta cầu là vĩnh hằng!" "Đúng vậy, cái chúng ta muốn là vĩnh sinh bất diệt!" Lão Dương Nhân đột nhiên kích động hét lên một tiếng ở bên cạnh.

"Vĩnh sinh bất diệt nào có dễ dàng như vậy?" Hoa Linh liếc nhìn sư huynh một cái, rồi đi đến bên cạnh Trương Trạch đứng cùng.

"Muốn vĩnh sinh bất diệt, e rằng cũng chỉ có Trạch Gia mới có tư cách đó." Nàng nói xong, Trương Trạch lại có chút chột dạ.

Hắn có tự tin sống được hàng vạn năm, nhưng cũng không có nắm chắc trăm phần trăm, huống chi là vĩnh hằng.

Ngay cả một phương thế giới, cũng không thể vĩnh hằng.

Lão Dương Nhân lại tiếp tục: "Với thủ đoạn của Long Gia, sống vạn năm chắc chắn không thành vấn đề, chỉ cần an tâm đi theo Long Gia, tự nhiên có thể sống mãi." Sức mạnh của hắn đều đến từ Trương Trạch, năng lực kéo dài tuổi thọ, cũng hoàn toàn nằm trong sự khống chế của Trương Trạch.

Câu nói này cũng không sai, chỉ cần an tâm đi theo, vĩnh viễn không phản bội, tự nhiên có thể sống mãi.

Trương Trạch đứng trước đầm sâu, bình tĩnh nhìn chằm chằm mặt nước đang khôi phục trước mắt: "Bên dưới mặt nước này có một địa cung rộng lớn, phía dưới đó là một Trương Gia Cổ Lâu." "Đợi ta trở về, ta sẽ để Thất Chỉ thiết kế lại nơi đó." Thất Chỉ là người Trương gia, để hắn ta thiết kế ít nhất cũng đáng tin cậy.

Nếu lo lắng hắn sẽ tiết lộ bí mật, hoàn toàn có thể trực tiếp xóa đi một phần ký ức.

Điểm này đối với hắn bây giờ, là một việc vô cùng dễ dàng.

Nghĩ đến những năng lực này, hắn lại đột nhiên nghĩ đến di chứng của người Trương gia sau khi đến Thanh Đồng Môn.

Bị cấy ghép ký ức, xóa bỏ, sửa đổi, đều là do một loại sức mạnh nào đó trong đó gây ra.

Chẳng bao lâu nữa, hắn sẽ phải đối đầu trực diện với sức mạnh cổ xưa đó.

Nâng cao thực lực cho tộc nhân, tự nhiên hắn cũng phải nâng cao.

Hắn đưa tay về phía Hoa Linh: "Đưa cho ta viên tiên đan lấy được từ mộ đáy biển." Những viên Thi Miết Đan đó đã được Hoa Linh cải tạo.

Báu vật thực sự bên trong, là bột Vẫn Ngọc đã hấp thu vô số tinh khí long mạch.

Chương 303

Thi Miết Vương ngoài độc tố ra, cũng có thể coi là một vị thuốc bổ đặc biệt.

“Thuốc đã bào chế xong, ta có thêm Tàng Hải Hoa vào, nhưng... chưa có ai ăn cả...” Mặc dù Trương Trạch gần như miễn nhiễm với hầu hết các ảnh hưởng tiêu cực, Hoa Linh vẫn có chút lo lắng.

Dược hiệu trong loại thuốc này đã được tăng cường, đối với người bình thường, căn bản không thể chống lại mà sẽ trực tiếp thi biến. [Túc chủ tiếp xúc với tiên đan Tây Vương Mẫu phiên bản cường hóa, nếu đồng thời uống từ năm viên trở lên, hệ thống sẽ trao phần thưởng bất ngờ!] Không cần quan tâm đến phần thưởng bất ngờ.

Hệ thống có thể vào lúc này phát nhiệm vụ để hắn uống thuốc, cũng đã hoàn toàn loại bỏ đi nỗi lo cuối cùng trong lòng hắn.

Vốn dĩ hắn chỉ định uống một hai viên, hấp thu một chút sức mạnh trong đó cũng gần đủ rồi.

Không ngờ hệ thống lại yêu cầu hắn uống hết cả năm viên trước mắt.

“Như vậy cũng tốt, một lần nuốt hết, đỡ phải phiền phức sau này!” Trương Trạch trực tiếp nuốt hết năm viên đan dược đã làm ra.

Trong đan dược dường như không có sự tồn tại của Thi Miết Vương.

Không biết nó đã đi đâu.

Đan dược cũng bị phân giải trong nháy mắt, sức mạnh tràn vào toàn thân.

Hắn dồn phần lớn sức mạnh vào việc nâng cao ngũ thần.

Để linh hồn của mình lại tiến lên một giai đoạn nữa. [Chúc mừng túc chủ đã hoàn thành nhiệm vụ trong thời gian ngắn nhất lịch sử.] [Nhận được phần thưởng là tuyệt kỹ của phái Toàn Chân: «Xuất Dương Thần».] "Xuất Dương Thần?" Trương Trạch đột nhiên bất ngờ bắt đầu cảm nhận thông tin vừa xuất hiện trong đầu, hắn không ngờ lại có được năng lực đặc biệt như Xuất Dương Thần.

Đang trong quá trình từ từ thích ứng, hắn cũng không lãng phí thời gian.

Ánh mắt hắn nhìn về phía tất cả tộc nhân: "Đồ đạc đều đã thu dọn xong chưa?" Lập tức có một tộc nhân dứt khoát đáp: "Không cần mang hành lý, có thể rời đi bất cứ lúc nào!" Bọn họ chỉ mang theo mấy thứ đồ ăn trên lưng.

"Vậy thì xuất phát thôi." Trương Trạch giơ tay, tất cả mọi người nhanh chóng từ Vân Kiều lao về phía vách núi.

Mấy tiếng "vèo vèo vèo", tất cả đều trật tự nhảy xuống.

Tay bám vào dây leo, rời đi một cách tự nhiên.

Cùng với sự xuất động của toàn tộc Trương gia, tất cả mọi người gần như đều xuống núi với tốc độ nhanh nhất.

Không cần hành lý, là một nhánh của Phát Khâu, sự hợp tác của người Trương gia cũng vô cùng ngẫu nhiên.

Điều này dẫn đến những tộc nhân còn lại, người mạnh thì rất mạnh, người yếu gần như không có ngoại lệ đều bị đào thải.

Chế độ này tuy có thể đào thải ra những tộc nhân mạnh nhất để lại, nhưng cũng đã tiêu hao một bộ phận tộc nhân.

Đối với Trương Trạch, số người hiện tại không thể chịu nổi sự

tiêu hao.

Một bộ quy tắc như vậy bây giờ cũng bị Uông gia học theo.

Chỉ là họ dùng phương thức Thượng Bạch Khóa và Hắc Khóa để tiến hành đào thải tộc nhân.

Khi đoàn người đi xuyên qua Trùng Cốc.

Một bộ phận người Trương gia, mang theo lời của Trương Trạch, đi tìm bộ lạc Khang Ba Lạc.

Nơi ở của họ nằm ở rìa một khu rừng có những loài thực vật khổng lồ.

Trong rừng nguyên sinh có rất nhiều động vật, căn bản không cần lo lắng về vấn đề thức ăn.

Họ thậm chí còn bố trí Đoạn Trùng Đạo, để ngăn côn trùng ở bên ngoài.

Gần thôn còn nuôi mấy con hổ khổng lồ, thân hình còn lớn hơn bất kỳ loài hổ nào hiện có trên thế giới mà Trương Trạch biết.

"Cả tộc đều đi hạ mộ?" Tộc trưởng Khang Ba Lạc, nghe lời họ nói, kinh ngạc đến mức hồi lâu không hoàn hồn.

Cả tộc Trương gia xuất động đi động vào một ngôi mộ, e rằng là chuyện chưa từng có phải không?

"Chẳng lẽ là đi về hướng đông bắc sao?" Tộc trưởng Khang Ba Lạc đột nhiên nghĩ đến ngọn núi tuyết lớn ở phía đông bắc.

Nếu là nơi đó, e rằng nội bộ Trương gia cũng đã xảy ra biến động lớn.

"Không cần hỏi nhiều, người Khang Ba Lạc là bạn của Trương gia, trong khoảng thời gian ta không có ở đây, hãy giúp ta canh giữ tiên cung!" Vị tộc nhân Trương gia này đột nhiên cảm thấy dường như

không cần thiết.

"Nơi như thế này, kẻ trộm mộ tầm thường vào còn không vào được, huống chi là vào tiên cung!" Nhưng việc mà tộc trưởng giao phó, tự nhiên phải làm cho rõ ràng.

Sau khi hoàn thành việc giao phó, mấy người nhanh chóng quay lại đội ngũ.

Cùng với mấy tiếng xuyên qua rừng cây nhanh chóng, một bóng người bước ra, kinh ngạc nói: "Tộc trưởng, thực lực của những người Trương gia này, hình như tổng thể đều đã được nâng cao!" Qua tốc độ vừa rồi, hắn đã nhận ra sự khác biệt.

Hắn cũng thường xuyên tiếp xúc với những người Trương gia này.

Tốc độ trước đây của họ, không nhanh như vậy.

Chắc chắn có liên quan đến tộc trưởng vừa mới trở về.

Một lúc sau, Trương Trạch dẫn theo tộc nhân xuất hiện trên con đường xuống núi ở Trùng Cốc.

Lần trước đi một con đường khác, lần này đi một con đường khác, lại đột nhiên phát hiện xung quanh âm khí lạnh lẽo.

Trương Trạch dùng Vô Giới Yêu Đồng, liếc mắt đã thấy mấy cái vại sành giấu sâu trong rừng rậm.

"Nơi này, hình như trước đây ta chưa từng đi qua!" Chá Cô Tiếu nhìn chằm chằm vào khu vực phía trước, hoàn toàn không nhận ra đây là đâu.

Trương Trạch không cảm thấy bất ngờ, nói: "Khi chúng ta ở trong rừng, lộ trình đã bị lệch." Trong khu rừng nguyên sinh như thế này, phương hướng chỉ cần sai một chút, con đường có thể hoàn toàn khác.

Chủ yếu là do ảnh hưởng của phong thủy trận đã được sửa chữa.

Trương Trạch liếc mắt đã thấy mấy bóng đen xuất hiện phía trước.

"Là Đằng Thi do Hiến Vương để lại." "Tất cả đừng động, để ta đi xem." Phía trước, hắn vừa mới nhận được Xuất Dương Thần, xuống núi đã gặp phải âm hồn.

Đây là những quỷ hồn ngưng tụ từ ngàn năm oán niệm bằng đằng thuật.

Vừa hay có thể thử thủ đoạn Xuất Dương Thần.

Hắn đứng tại chỗ, trên người đột nhiên xuất hiện một thân ảnh khác với đôi mắt trắng dã.

Thân ảnh này có ngoại hình giống hệt hắn, nhưng không có đôi chân rõ ràng.

Giống như một hồn ma.

Nó nhanh chóng bay đến rìa những cái vại sành.

Những bóng đen đó vốn đang chờ con mồi tự chui đầu vào lưới.

Linh hồn của Trương Trạch đột nhiên xuất hiện trước mắt, tất cả bóng đen xung quanh hóa thành lệ quỷ, toàn bộ đều vây lại.

Linh hồn trong những Đằng Thi này vốn không thể rời khỏi cơ thể.

Nhưng không biết những thi thể bị đặt trong vại này, tình hình thế nào.

Trương Trạch dùng linh hồn của mình, lao về phía những bóng đen đó.

Linh hồn đã qua nhiều lần ngưng luyện, trở nên mạnh hơn lệ quỷ

bình thường rất nhiều.

Những bóng đen bị va phải, dưới sự tác động của sức mạnh cổ xưa trở nên ngày càng nhạt đi.

Trương Trạch trực tiếp nắm tay thành quyền, đưa tay ra xé nát những bóng đen đó.

Nhưng hắn sẽ không nuốt chửng những oán linh này.

Một khi đã nuốt linh, sức mạnh cổ xưa không còn thuần khiết, sẽ ảnh hưởng đến việc sử dụng Câu Linh Thuật, thậm chí hoàn toàn cắt đứt cơ hội sử dụng Khiển Tương mạnh hơn.

"Vừa rồi là cái gì vậy?" Trương Long Tỏa nhìn chằm chằm vào sự thay đổi vừa rồi của Trương Trạch, bị dọa cho giật nảy mình.

"Tộc trưởng vừa rồi trực tiếp linh hồn xuất thể đi tấn công những lệ quỷ đó sao?" Liên nghĩ lại cũng có chút sợ hãi.

Sự tồn tại của linh hồn vốn rất mong manh, một khi linh hồn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy thì thực sự chết rồi.

Dù cho linh hồn chỉ bị thương, cũng rất có khả năng sẽ biến thành người thực vật.

Vì vậy, những người Trương gia xung quanh, đều bị hành động táo bạo của Trương Trạch dọa cho một phen.

Chương 304

Chá Cô Tiếu suy tư một lúc, nhìn chằm chằm vào thân ảnh quay về của Trương Trạch rồi nói: "Hẳn là Xuất Dương Thần trong truyền thuyết của Đạo gia!" "Tụ lại thành hình, tán ra thành khí, chính là bản tính nguyên thần mà Lão Tử đã đề cập." Thủ đoạn của Bàn Sơn, đều đến từ Đạo gia, một bộ phận còn được truyền thừa từ Mao Sơn.

Vì vậy Bàn Sơn tự xưng là đạo nhân, tuy không xuất gia, nhưng những gì học được và sử dụng gần như đều là thủ đoạn của Đạo gia.

Còn Quan Sơn Thái Bảo tương tự, thì lại học vu thuật do văn minh Vu Sở thời thượng cổ để lại.

Trương Trạch trở về, thấy mọi người đang lo lắng cho tình hình của mình, liền nói với vẻ mặt thản nhiên: "Ta không sao đâu, không cần lo cho ta." Bên cạnh hắn còn có Nguyên Cảnh và tà linh Đại Hắc Thiên ẩn mình trong bóng tối bảo vệ.

Nếu không hắn cũng sẽ không yên tâm sử dụng Xuất Dương Thần như vậy.

"Tộc trưởng, lần sau gặp phải loại tà túy này, cứ để chúng tôi là được rồi!" Những người Trương gia phía sau đã sẵn sàng chích máu bất cứ lúc nào.

"Đúng vậy tộc trưởng, ngài là hy vọng cuối cùng của Trương gia, tuyệt đối không thể xảy ra bất kỳ vấn đề gì!" "Yên tâm đi, thủ đoạn này đợi sau khi linh hồn của ta mạnh hơn nữa, mới tiếp tục sử dụng." Trương Trạch nói xong cũng rơi vào trầm tư.

Cảm giác của Xuất Dương Thần vừa rồi vô cùng kỳ diệu.

E rằng trọng điểm nâng cao tiếp theo, gần như đều sẽ đặt vào linh

hồn.

Hắn nhớ rằng, có một số người sau khi thực lực Xuất Dương Thần đạt đến cảnh giới cực cao, có thể vô hình trung linh hồn xuất thể, đi ngao du thế giới.

Toàn bộ tộc nhân theo Trương Trạch xuống núi, tất cả đều thay quần áo bình thường.

Mỗi người đều thành thạo sử dụng mặt nạ da người để hòa vào đám đông.

Họ giữ khoảng cách nhất định với nhau, gần như mỗi người đều có một cái tên giả quen thuộc.

Cộng thêm bài học trước đó, mỗi người Trương gia làm việc đều trở nên cẩn thận hơn.

Khi ngồi tàu hỏa từ Vân Nam, trở về thành Trường Sa.

Trương Trạch lại nhận được tin tức, bên cạnh Cừu Đức Khảo, đã có thêm một nhóm cao thủ thực lực không rõ.

Giải Cửu sau khi Trương Trạch trở về, đã báo cáo tình hình ngay lập tức.

Cậu ta tổng hợp tình báo thu thập được, giao cho Trương Trạch.

"Sư phụ, con để ý thấy, thế lực của phía Nhật Bản ở Hồ Nam gần đây yên tĩnh một cách lạ thường, giống như đang ấp ủ chuyện gì đó!" "Chủ lực của Trần Đại Sư đã bị kiềm chế, tạm thời không thể toàn lực chi viện cho thành Trường Sa." Nghe báo cáo của Giải Cửu, Trương Trạch ngửi thấy một mùi vị không tầm thường.

"Uông gia đoán được ta sẽ dẫn người đi!" Từ tình hình hiện tại xem ra, rõ ràng kẻ địch muốn nhân lúc hắn không ở thành Trường Sa, đồng thời kiềm chế người của Trần Ngự Lâu, để Trương Khải Sơn

bị cô lập không có viện trợ.

"Đi nói với Trương Khải Sơn, ta sẽ bí mật dẫn người rời đi, mọi thứ cứ theo kế hoạch ban đầu, Thập Nhất Thương sẽ mang đến cho họ một bất ngờ lớn!" Hắn đã để lại Tiểu Xà Bách ở trong tiệm cầm đồ, Xà Tổ còn trực tiếp thả một con Hắc Mao Xà vào đó.

Giải Cửu bất ngờ hỏi: "Thầy vừa mới về lại đi ngay sao?" "Đúng vậy, phải đi nhanh, đêm nay ta sẽ xuất phát." Trương Trạch nói rồi hỏi: "Gần đây Cửu Môn có tình hình gì không?" "Cửu Môn gần đây vừa mới thành lập bàn khẩu ở Kinh Thành, hiện tại không có tinh lực để tham gia vào chuyện khác." Giải Cửu lập tức nói ra tình hình mình biết.

Nếu Cửu Môn có người có thể tham gia, tối nay có lẽ họ sẽ xuất hiện.

Nhận được thông tin mình cần biết, Trương Trạch hài lòng gật đầu.

Mọi thứ, đợi trời tối.

Trong mật thất dưới lòng đất trống trải của Trương gia.

Trương Hải Diêm châm một điếu thuốc, đột nhiên nhìn về phía Trương Trạch: "Tộc trưởng, hút một điếu không?" "Người Cửu Môn chắc không có thời gian đâu, theo tôi thấy, chỉ cần người của Trương gia chúng ta đi, là đủ rồi!" Hắn nhìn xung quanh, cả gia tộc bây giờ thực sự đã đông đủ.

Để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Trương Trạch đã để Bất Ngôn Ky, Kỳ Lân và Cùng Kỳ canh gác xung quanh.

"Nếu đợi không được, thì về quê đi." Trương Trạch ngước mắt nhìn hắn một cái.

Người Cửu Môn, e rằng không đến được mấy người.

Đã quyết định trời tối đi, thì trời tối đi.

Lúc này, mật thất dưới lòng đất của Trương gia, đã không biết từ lúc nào bị đổi thành không gian Thao Thiết.

Hấp thu âm dương sinh tử nhị khí, có thể thúc đẩy năng lực huyễn hóa khiến không gian hư ảo xuất hiện trong hiện thực này.

Vừa hay được Trương Trạch ứng dụng vào thực tế.

Một khi có người lén lút trà trộn vào đội ngũ, hắn chắc chắn sẽ là người đầu tiên phát hiện.

Kim Bàn, Liễu Trần dẫn theo Hứa Nhất Thành, đến muộn.

Liễu Trần chắp tay chào Trương Trạch rồi lập tức chào hỏi.

"Trương Trạch thí chủ hậu sinh khả úy, thật là phúc của Mô Kim!" Đối với sự tồn tại của Trương Trạch, trong lòng Liễu Trần, vấn đề truyền thừa luôn canh cánh trong lòng đã có giải pháp tốt nhất.

Thế hệ của ông, thêm vài năm nữa, hạ đấu cũng đã lực bất tòng tâm.

Trong số đó, Vương Vũ Hằng đi cùng mang theo một chiếc hộp gỗ tử đàn tinh xảo.

"Long Gia, Mô Kim Phù và Phát Khâu Ấn mà ngài yêu cầu, tôi đều đã làm xong." Ông ta đi đến trước một chiếc bàn, mở hộp ra, bên trong là hơn mười cái Mô Kim Phù và Phát Khâu Thiên Ấn.

Khác ở chỗ, kim ấn này, kích thước chỉ bằng một phần mười kim ấn Phát Khâu chính tông trên người Trương Trạch.

Nhưng nó chỉ là một biểu tượng của thân phận.

So với Cửu Môn, Trương Trạch tin tưởng Mô Kim Giáo Úy hơn.

Thêm vào đó, Trương gia thuộc một nhánh của Phát Khâu, Phát

Khâu và Mô Kim cùng được gọi là Mô Kim Giáo Úy.

Vì vậy, người Trương gia cũng là Mô Kim Giáo Úy.

"Mô Kim Phù tổng cộng có bao nhiêu?" Trương Trạch hỏi.

Vương Vũ Hằng cẩn thận lấy đồ ra, nói: "Hiện tại chỉ làm được mười bốn cái, vẫn đang thu thập móng tê tê." Ông ta bày ra trước mặt mười bốn cái Mô Kim Phù, cộng thêm cái trên người Hứa Nhất Thành.

Vừa hay có thể lập thành mười lăm tổ Mô Kim Giáo Úy.

Trương Trạch nhìn những người xung quanh, đưa Mô Kim Phù cho Kim Bàn.

"Kim tiền bối, các đệ huynh Tá Lĩnh ở phòng bên cạnh, phiền ngài và Liễu Trần tiền bối đến chọn ra năm tổ Mô Kim Giáo Úy." Kim Bàn và Liễu Trần nhìn nhau, hai người nghiêm túc nhìn Mô Kim Phù trong tay.

Rồi đi vào phòng bên cạnh.

"Sư huynh, làm Mô Kim Giáo Úy không phải chuyện nhỏ, phải chọn ra mấy người thực lực tốt nhất để bồi dưỡng, nếu không vào trong mộ bỏ mạng, ngược lại là tội của chúng ta." "Sư đệ nói phải, chuyện này ta trong lòng có tính toán." Liễu Trần nhìn Mô Kim Phù trong tay, rồi lại nhìn về phía các đệ huynh Tá Lĩnh đầy mong đợi phía trước.

Trong đó có mấy đệ tử Tá Lĩnh đã học được Câu Linh Thuật.

Thực lực so với người bình thường quả thực đã có sự nâng cao.

Ngược lại, Phùng Học Văn, đã thành công sử dụng Câu Linh Thuật giữ lại một đại đao binh của Bất Ngôn Kỵ.

Bây giờ hắn đang cầm đại đao, trông vô cùng nổi bật giữa mọi

người.

Trong khi bên này đang lựa chọn Mô Kim Giáo Úy, Nhị Nguyệt Hồng của Cửu Môn đã gửi Nha Đầu cho Trương gia chăm sóc.

Để lại một "Nhị Nguyệt Hồng giả" ở hí viện của Hồng gia.

Hoắc Tiên Nhi với khinh công trác tuyệt, bay trên mái nhà, cũng nhanh chóng đến Trương gia.

Tề Thiết Chủy ở ngoài thành cưỡi lừa, tay cầm bát quái, bấm ngón tay, mỉm cười đắc ý: "Mọi người đều đang nhìn chằm chằm vào Trương gia, lại không biết rằng, ta đây, Tề Thiết Chủy, đã tính ra Long Gia tối nay nhất định sẽ đi qua ngã tư này!" Hắn cưỡi lừa, cải trang một phen, bày một sạp bói ở ven đường.

Nhưng có một điểm hắn đã đoán đúng, tất cả mọi người hiện tại đều đang nhìn chằm chằm vào Trương gia, căn bản không ai để ý đến Tề Bát gia đang bày sạp ở ven đường này.

Hắc Nhãn Kính nằm trên mái nhà bên cạnh, cắn hạt dưa ném về phía sạp bói.

"Này, ta nói này Hắc Nhãn Kính, hạt dưa của ngươi có thể ném sang bên cạnh một chút được không?" "Không được, để ta xem xem, Kỳ Môn Bát Quái của ngươi có thực sự chuẩn như vậy không." Hắc Nhãn Kính đối với thủ đoạn của Tề Thiết Chủy, luôn có chút hoài nghi.

Tính ra vị Long Gia đó tối nay sẽ đi qua đây, nếu sai, vậy là đã bỏ lỡ hành động đạo mộ lớn nhất trong gần mấy chục năm qua.

Cùng với sự có mặt của gần như tất cả những người có năng lực trong Trương gia.

Trương Trạch trực tiếp xuất phát.

Mọi người đang ở trong không gian Thao Thiết, lại không biết rằng lúc này đã ở trong một không gian khác.

Khi Trương Trạch đi qua Giải gia, đã để lại một lá thư cho Giải Cửu.

Bảo cậu ta tiếp tục thực hiện theo kế hoạch.

Thập Nhất Thương và Trương gia đều đã bố trí rất nhiều cơ quan, một khi dụ kẻ địch vào, chắc chắn thập tử vô sinh.

Đồng thời bảo Trương Nhật Sơn gần đây hãy cải trang.

Chỉ có người Trương gia có ngón tay đặc biệt, mới không bị người khác nghi ngờ.

Chương 305

Cộng thêm tài nghệ cải trang của Trương Nhật Sơn, quả thực là người tốt nhất dưới trướng Trương Khải Sơn.

Nếu tình hình cho phép, Trương Trạch định đào cả Trương Nhật Sơn đi.

Nhưng đó đều là chuyện sau khi trở về.

Rời khỏi Giải gia và phủ Bố Phòng Quan, Trương Trạch đi qua một con phố, đột nhiên nhìn thấy một sạp bói trông vô cùng lạc lõng.

Lúc này, Trương Trạch đã đeo mặt nạ da người, thay đổi cả vóc dáng và chiều cao, khi đi qua sạp bói chỉ liếc mắt một cái.

Sau đó nhanh chóng rời đi.

Đợi hắn đi rồi, bóng dáng của Hắc Nhãn Kính đột nhiên đáp xuống, thúc giục: "Ngẩn ra đó làm gì, còn không mau đi?" Tề Thiết Chủy lập tức phản ứng lại, giả vờ đau bụng, lén lút rời đi.

"Ngươi biết đó là Long Gia à?" Tề Thiết Chủy vừa rồi hoàn toàn không nhìn ra.

Nhưng Hắc Nhãn Kính lại vô cùng chắc chắn, người vừa rồi chắc chắn là Long Gia.

"Từ cái ánh mắt ghét bỏ đó, mọi kế hoạch đều hoàn mỹ không tì vết, vậy mà ngươi lại bày sạp ở cái nơi này, ai mà không biết ngươi đang đợi Long Gia chứ?" Tề Thiết Chủy lại có chút không phục: "Ta tính có chuẩn không nào?" "Ta nói Long Gia sẽ đi qua con đường này mà, thấy chưa?" "Tối nay cát vị ở phía bắc, đi về phía cửa thành phía bắc, chắc chắn mọi việc thuận lợi!" Hắn đang định tiếp tục, đột nhiên một bàn tay trực tiếp nhấc bổng hắn lên, giống như xách một con gà

con, trực tiếp mang đi.

“Mau theo kịp!” Trương Trạch nhanh chóng mang người đi, Hắc Nhãn Kính ở phía sau toàn lực đuổi theo.

“Lão Bát, lần này ta không định mang ngươi theo.” Trương Trạch bất lực nói: “Ngươi bày sạp ở vị trí đó, suýt nữa làm hỏng đại sự của ta, quay về ta sẽ tính sổ với ngươi!” “Tất cả thu hoạch của lần hạ đấu này, không có phần của ngươi.” Tề Thiết Chủy lại không mấy để tâm.

“Gia đây, có thu hoạch hay không không quan trọng, mấu chốt là có thể được chiêm ngưỡng Vân Thiên Cung và Cửu Long Sĩ Thi Quan trong truyền thuyết!” Thiên Cung được ghi lại trong mộ của Uông Tàng Hải, chắc chắn bên trong ẩn giấu bí mật to lớn.

Tất cả những người trong nghề, một khi biết được tin tức, đều sẽ tìm mọi cách để đi xem diện mạo thật của Vân Thiên Cung.

Trương Trạch cũng không để ý đến hắn, dẫn theo hai người, trực tiếp cưỡi ngựa ra khỏi thành.

Còn sạp bói kia, đã sớm được thu vào trong không gian Thao Thiết.

Đợi đến Nhạc Dương, sẽ lập tức đến ga tàu hỏa ngồi xe đi thẳng đến Đông Bắc.

Trên chuyến tàu đi Đông Bắc, khi đi ngang qua, một nam thanh niên vô tình lướt qua bên cạnh Trương Trạch.

Hắn liền cảm nhận được địch ý từ trên người đối phương.

Trang phục bình thường, một người lạ mặt sao lại có thể có địch ý với mình?

Trương Trạch liếc mắt nhìn Tề Thiết Chủy cách đó không xa, bỗng nhiên hiểu ra mọi chuyện.

Tề Thiết Chủy và Hắc Nhãn Kính đều không sử dụng mặt nạ da

người để cải trang.

Hắn loáng thoáng nghe thấy tiếng điện báo trên tàu, có lẽ là từ toa tàu mà thanh niên kia vừa đi tới.

Nghe tiếng điện báo, trong đầu Trương Trạch hiện ra nội dung tương ứng.

Trước kia khi dùng hệ thống điện báo với tộc nhân Trương gia, hắn đã tranh thủ học qua điện văn.

"Xác suất 67%, xác nhận là tộc trưởng Trương gia." Trương Trạch thuật lại nội dung mà đài phát thanh của đối phương truyền đi.

Có thể phân tích thân phận một người, khả năng cao là ban vận hành của Uông gia.

Đối phương thông qua các chi tiết bên cạnh để suy ra thân phận và mục đích của hắn.

Đồng thời, họ sẽ phân tích hành vi của tất cả những người đáng ngờ trên tàu, từ đó cũng có thể thu được một phần manh mối.

Phải công nhận, ban vận hành của bọn chúng quả thực lợi hại.

Trương Trạch nhìn về phía Hắc Nhãn Kính, đưa tay ra hiệu một động tác tựa như cắt cổ.

Hắc Nhãn Kính đang cầm tờ báo, vờ như không nhìn thấy gì.

Gã lại xem báo thêm một lúc, rồi lấy ra hộp thuốc lá: "Ta đi hút điếu thuốc, có muốn một điếu không?" "Không cần, ta nghiên cứu lại lộ trình đã." Tề Thiết Chủy hoàn toàn không nhận ra bất cứ vấn đề gì.

Khi Hắc Nhãn Kính đi đến toa tàu của đối phương, Trương Trạch nhắm mắt lại.

Giây tiếp theo, hắn đã xuất hiện trong toa tàu đó.

Bốn người trong toa tàu thấy có người đột nhiên xuất hiện thì giật nảy mình.

“.....” Trương Trạch lười hỏi.

Độc tính của Kim Tàm Cổ rất mạnh, vào lúc cuối cùng, Trương Trạch kéo tay áo đối phương ra kiểm tra.

Trên cánh tay của mấy người đều có một hình xăm phượng hoàng nhỏ.

Quả nhiên là người của Uông gia.

Trương Trạch không nói gì, cùng Hắc Hạt Tử thay áo khoác của hai người trong số đó.

Tại hiện trường, hắn dùng dược liệu làm ra một chiếc mặt nạ da người tương ứng, cải trang thành một trong số họ.

Sau đó để lại thi thể hai người, dùng mũ che mặt, giả vờ như họ đang ngủ.

Tề Thiết Chủy mãi đến khi xuống tàu vẫn không thấy Trương Trạch xuất hiện, đoán chừng đã xảy ra chuyện lớn.

Sau khi xuống tàu hỏa, chỉ trong nháy mắt, ông ta đã thấy mình ở Trương gia.

“Chuyện gì vậy?

Gặp quỷ à?” “Là Bàn Vận Thuật của tộc trưởng!” Trương Hải Dương từ trong trạch viện Trương gia bước ra.

“Nguyên lý cụ thể ta không thể giải thích với ông, nhưng nơi này đúng là lão trạch của Trương gia ở Đông Bắc.” “Hai người chuẩn bị đi.” Giọng nói của Trương Trạch vang lên.

Giây tiếp theo, mấy người đột nhiên xuất hiện trong một khu rừng phủ đầy tuyết.

Trương Trạch đã dùng không gian Thao Thiết để đưa mấy người vào trong đó, rồi dùng thời gian ngắn nhất để đến vùng núi sâu, tránh được thế lực của Nhật Bản và các đội ngũ khác cũng đang tiến đến Trường Bạch Sơn.

Tất cả người Trương gia và các thành viên Cửu Môn đồng hành đều xuất hiện trong khu rừng.

"Này, rốt cuộc là sao?" Tề Thiết Chủy thấy mọi người xuất hiện, không hiểu tại sao lại dùng cách này.

"Bát gia, ông xem lại mặt mình đi, suýt nữa thì hỏng chuyện lớn!" Hắc Nhãn Kính từ trong rừng bước ra.

"Người của Uông gia thông qua ta và ông mà suy đoán được mục đích của chúng ta là Trường Bạch Sơn." "Bây giờ e là chúng đang trên đường tới đây." Tề Thiết Chủy lại cẩn thận nhìn lại bộ dạng cải trang của mình.

"Nhưng... ta đã cải trang rất đàng hoàng mà, sao người của Uông gia lại dễ dàng nhận ra ta được?" "Xin lỗi nhé, bộ dạng này của ông mà cũng gọi là cải trang à?" Hắc Nhãn Kính nhìn kỹ một lượt, vẻ mặt cạn lời hiện rõ.

"Ta đã cho người cải trang thành bộ dạng của ba chúng ta, đến Bối Lặc phủ ăn uống chùa, chắc là có thể giữ chân chúng được!" Hắc Nhãn Kính tháo kính râm, lấy vải lau tròng kính.

Tề Thiết Chủy kinh ngạc nhìn chằm chằm vào mắt gã: "Mắt ngươi cũng không mù, sao lại đeo kính râm?" "Quen rồi, Long Vương đại gia của chúng ta đã sớm chữa khỏi mắt cho ta rồi." Đôi mắt của gã bây giờ không chỉ nhìn được ban ngày, mà thị lực trong bóng tối cũng không hề suy giảm, vẫn nhìn rõ hơn người khác.

Còn kính râm, chỉ là giữ thói quen mà thôi.

Thân ảnh Trương Trạch từ trong rừng bước ra, nói với mọi người: "Phía trước là Lật Tử Câu, qua mấy thôn làng nữa là có thể thẳng tiến đến Trường Bạch Sơn." Trong môi trường lạnh lẽo này, ngoại trừ người như Tề Thiết Chủy, những người còn lại gần như không sợ cái lạnh buốt xương.

Nhị Nguyệt Hồng mặc áo da dày cộm, đi về phía Tề Thiết Chủy.

"Bát gia, chuyến này thực ra ông không nên đi." "Nhị gia, ngay cả ông cũng cho rằng ta kéo chân sau mọi người sao?" Tề Thiết Chủy lập tức có chút không phục, chỉ vào cây thiết sạn sau lưng.

"Ta theo Kim Bàn tiền bối cũng đã học được không ít bản lĩnh, đợi một thời gian nữa, ta cũng sẽ bái nhập Mạc Kim môn hạ." Tề Thiết Chủy chỉ vào cây Lạc Dương sạn mà mình đã dùng một thời gian ở phía sau.

Đồng thời ông ta còn mang theo súng.

Ở phía bên kia, Trương Trạch dặn dò tộc nhân một lượt, rồi lại nhìn về phía mười bốn người do Kim Bàn và Liễu Trần chọn ra.

Còn những đệ tử Tá Lĩnh bình thường, hắn không để họ đi theo.

Chuyến này đi đến Thiên Cung, mức độ nguy hiểm cực kỳ cao.

Thực lực bình thường đi chỉ có nộp mạng.

Mọi người đều xuất phát theo Trương Trạch.

Những người Trương gia còn sống hiện tại, gần như chưa ai từng đến Trường Bạch Sơn.

Ngược lại Trương Nhật Sơn, tên thật là Trương Bạch Sơn, lại sinh ra dưới chân núi Trường Bạch.

Chuyến đi này số người đông đảo, muốn vào núi thì tốc độ cũng không thể nhanh được.

Nhìn ngọn núi tuyết xa xăm, những ngọn núi tuyết trước mắt gần như đều giống hệt nhau.

Chương 306

Điều duy nhất có thể xác định là Trường Bạch Sơn ở không xa.

Nhìn ra xa, mỗi một đoạn đều có màu sắc khác nhau.

Vì núi cao đến mức khiến người ta lạnh lòng, mọi người dọc đường cũng không để ý đến cảnh sắc ven đường.

Trường Bạch Sơn là một núi lửa, trên núi có rất nhiều suối nước nóng và hồ núi lửa.

Men theo con đường trong rừng, họ đi qua một hồ nước tên là "A Cái Tây".

Nước hồ trong như gương, cả ngọn Trường Bạch Sơn đều soi bóng trong đó.

Nhìn mặt hồ, Trương Hải Hà liếc nhìn nơi xa, ước chừng khoảng cách còn lại.

"Tộc trưởng, qua khỏi hồ này, chúng ta cách chân núi không xa nữa." Theo yêu cầu của Trương Trạch, trên đường đi họ đã làm bài tập.

Nhưng mấy người họ đều không phải đi du lịch, nhìn mặt hồ dần xa, việc đầu tiên là xác định xem gần đó có ai khác không.

Thứ hai là kiểm tra xem hồ có gì bất thường không.

Mọi thứ đều không có vấn đề gì, họ trực tiếp tiếp tục lên đường.

Mãi cho đến khi đi vào khu vực có dấu vết của rừng nguyên sinh trên sườn núi, họ mới nghỉ ngơi một lát.

Trương Thụy Lâm nhìn những gốc cây bị đốn ở kia: "Nơi này hẳn là nơi lấy gỗ của Vân Thiên Cung." "Thời cổ đại muốn vận chuyển

gỗ vô cùng khó khăn, lấy gỗ tại chỗ là cách tốt nhất!" Khi nhìn thấy khu vực này, họ biết rằng, nơi đây cách Thiên Cung không xa nữa.

Trương Trạch sử dụng Ngự Linh Thượng Thân, chia sẻ ký ức với Uông Tàng Hải.

Hắn đem cảnh tượng trong ký ức của Uông Tàng Hải và hiện tại chồng lên nhau, nhanh chóng biết được lộ trình đại khái.

"Theo ta, đợi đến chân núi chúng ta sẽ nghỉ ngơi!" Theo lộ trình trong ký ức của Uông Tàng Hải, Trương Trạch dẫn mọi người tìm một suối nước nóng ở Trường Bạch Tuyết Sơn để nghỉ ngơi.

Ngày thứ hai lại xuất phát từ sớm.

Trong bốn ngày tiếp theo, gần như ngày nào họ cũng có thể tìm được một suối nước nóng để nghỉ ngơi.

Nếu là ngẫu nhiên, có thể giải thích là tình cờ, nhưng ngày nào cũng có thể tìm được vị trí chính xác như vậy, những người đồng hành đều bắt đầu suy đoán Trương Trạch đã biết trước.

"Tộc trưởng, trời sắp tối rồi, tiếp theo không lẽ lại có thể tìm được suối nước nóng để qua đêm chứ?" Trương Hải Diêm vừa nói, ánh mắt của mọi người trong Trương gia đều đổ dồn về phía hắn.

"Sao?

Không thích suối nước nóng à?" Trương Trạch không biểu cảm liếc nhìn hắn một cái.

Sau khi sử dụng Ngự Linh Thượng Thân, tính cách của hắn cũng bị Uông Tàng Hải ảnh hưởng.

Uông Tàng Hải lúc sinh thời tài hoa hơn người, nhưng tính tình cao ngạo.

Hắn tinh thông kham dư thuật đồng thời lại có tật ưa sạch sẽ,

khiến hắn khó kết giao bằng hữu với người khác.

Nghe lời của Trương Trạch, Trương Hải Diêm đột nhiên cứng họng: "À, ta cũng... không phải ý đó." "Trong tay ta có bản đồ phân bố các tuyến suối nước nóng gần đây." Trương Trạch nhàn nhạt nói với mọi người, nhưng không nhắc đến Uông Tàng Hải.

Những vị trí suối nước nóng trong ký ức của Uông Tàng Hải là do người Đông Hạ năm đó tìm ra.

Người Đông Hạ đã sinh sống ở đây hàng trăm năm, đại đa số các suối nước nóng trên núi Trường Bạch gần như đều có dấu vết của người Đông Hạ để lại.

Hôm nay là ngày thứ năm, theo suy đoán, tối nay họ sẽ đến chân Ngũ Thánh Tuyết Sơn.

Đệ tử Tá Lĩnh đi trước dò đường đột nhiên hét lớn một tiếng: "Dưới tuyết có chuyện!" Nhị Nguyệt Hồng và Hắc Nhãn Kính vừa lúc ở bên cạnh.

Tề Thiết Chủy từ xa thấy chiếc móng vuốt lộ ra trong tuyết, vội vàng hét lớn: "Đợi đã, là vật đại hung đó!" Hắc Nhãn Kính thấy Tề Thiết Chủy, liền phớt lờ lời ông ta, nói với mấy người bên cạnh: "Mở ra." "Không mở được, tảng đá này ít nhất cũng nặng mấy ngàn cân." Mấy đệ tử Tá Lĩnh đều đã thử, căn bản không thể mở ra được.

Trương Trạch đứng ở xa, nhìn hoa văn trên tảng đá khổng lồ đó.

"Bách Túc Long Thần!" Nhìn chằm chằm vào tảng đá, rất nhanh hình Bách Túc Long trên bề mặt đã được người ta dọn sạch ra.

Mấy người nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào tượng rồng hình con rết kỳ quái trên đó.

"...

Rồng?

Hay rết?" Hắc Nhãn Kính nhìn chằm chằm vào hoa văn, luôn cảm thấy nó toát ra một luồng tà khí.

Người Trương gia ở xa nhận ra có chuyện, toàn bộ đều vây lại.

Hơn ba mươi người gần như đứng chật kín xung quanh.

Bao gồm cả Tiểu Ca, những người Trương gia xung quanh đều là lần đầu tiên nhìn thấy tượng rồng hình thù kỳ quái này.

"Tránh ra, tộc trưởng đến rồi." Thấy Trương Trạch, mấy người Trương gia lập tức nhường ra một lối đi.

"Bách Túc Long mà người Đông Hạ tín ngưỡng." Trương Trạch đi lên phía trước, trực tiếp nói ra thân phận thật sự của con quái vật trăm chân.

"Tảng đá này thường dùng để phong bế một số lối vào đặc biệt, mọi người tìm xem, trong miệng rồng có một sợi xích." Lời hắn vừa dứt, Tiểu Ca đã đưa tay vào miệng rồng, quả nhiên kéo ra một sợi xích dài, trông như ruột của Bách Túc Long bị lôi ra.

Tiếp đó Tiểu Ca nhìn sang bên cạnh: "Bên cạnh có một khe hở có thể chui vào được." Cậu thử một chút, rồi cả người liền chui thẳng vào.

Thấy Tiểu Ca đi vào, Trương Trạch tự nhiên biết bên dưới là gì.

"Bên dưới chắc là giấu manh mối liên quan đến Đông Hạ quốc, ai có hứng thú có thể xuống xem." Trương Trạch vừa nói xong, Nhị Nguyệt Hồng là người thứ hai chui vào.

Kỳ lạ là, ngoại trừ Tiểu Ca, gần như những người Trương gia khác đều ở lại bên ngoài.

Trương Thụy Lâm vẻ mặt bình tĩnh hỏi: "Tộc trưởng, manh mối

bên dưới, ngài đã biết rồi sao?" Trương Trạch nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng, nói: "Nhìn con Bách Túc Long này, không khó đoán ra manh mối bên dưới." "Ngài không xuống xem sao?" Hắn nhìn các tộc nhân xung quanh, dường như vì hắn không đi, nên họ cũng không xuống kiểm tra tình hình.

Khoảng hơn mười phút sau, Tiểu Ca, Nhị Nguyệt Hồng từ dưới đi lên.

"Bên dưới có suối nước nóng, chúng ta nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục đi đường nhé?" Giọng Nhị Nguyệt Hồng từ dưới truyền lên.

Không lâu sau, người đã chui ra từ bên dưới.

"Ta thấy trên tường bên trong có một bức bích họa rất đặc biệt, bích họa có hai lớp, lớp ngoài là tiên nữ múa lượn, nhưng lớp bên trong lại là cảnh chiến tranh với màu sắc khoa trương." Nhị Nguyệt Hồng cẩn thận nhớ lại nội dung bức bích họa vừa xem.

"Trong tranh hẳn là trận chiến diệt quốc khi quân Mông Cổ tiêu diệt Đông Hạ." "Nhưng có một điểm kỳ lạ, người Đông Hạ, hình tượng trông đều rất trẻ." Hình tượng nhân vật được vẽ trên bích họa đều có phần nữ tính hóa, nhưng Nhị Nguyệt Hồng lại hiểu những người được vẽ bằng phương pháp miêu tả đặc biệt này là trẻ tuổi.

"Đoán không sai, họ rất trẻ." Trương Trạch trước tiên khẳng định suy đoán của Nhị Nguyệt Hồng.

Ngay sau đó Trương Hải Khách bước tới, nói: "Nếu người Đông Hạ quốc không già đi, vậy chẳng phải là gần giống chúng ta sao?" "Đúng là gần giống." Đổng Xán từ phía sau đi tới.

"Lúc trên đường, ta đã dò hỏi, người dân địa phương nói, mấy trăm năm trước ở Đông Hạ quốc, nghe nói chưa từng có ai thấy người già của Đông Hạ, người của quốc gia này ai cũng vô cùng anh dũng,

có thể một địch nhiều." Những người xung quanh nghe Đổng Xán miêu tả, cơ bản có thể xác định, người Đông Hạ quốc, e là có huyết mạch tương tự Trương gia.

Từ lâu họ đã biết, loại huyết mạch này Trương gia không phải là chủ sở hữu duy nhất trên thế giới, chỉ là trong số nhiều chủ sở hữu, họ là người duy trì tốt nhất.

Trương Hải Kỳ đứng bên cạnh trầm tư hồi lâu: "Lẽ nào người Đông Hạ và tổ tiên của Trương gia ta cũng có mối liên hệ nào đó?" Hiện tại, những người chưa có cơ hội tiếp xúc với một phần bí mật của Trương gia, người vốn có tư cách tiếp xúc là Tiểu Ca, lại chưa thể thực sự hoàn thành việc bàn giao tộc trưởng, dẫn đến một phần lịch sử hiện tại là một khoảng trống.

Mọi người chỉ có thể đi tìm Vân Thiên Cung, sau đó may ra mới có thể tìm được đáp án.

Nghe mọi người thảo luận, Trương Trạch liếc nhìn sắc trời.

"Thời gian không còn sớm, hôm nay không qua đêm ở đây nữa, lập tức theo ta xuất phát." "Nếu tốc độ đủ nhanh, trước khi trời tối hẳn, có lẽ có thể nhìn thấy ngọn núi tuyết nơi Vân Thiên Cung tọa lạc." Trương Trạch vừa nói xong, Trương Hải Diêm lập tức phụ họa: "Tộc trưởng nói đúng." "Suối nước nóng chúng ta đã ở bốn ngày rồi, cũng nên đổi chỗ thôi." Lời vừa nói ra, liền bị Trương Hải Kỳ lườm một cái.

Đối với đứa con trai thích đùa giỡn này, ngoại trừ trước mặt Trương Hải Hà, hắn dám không đứng đắn với bất cứ ai.

Lúc này mặt trời vừa mới xuống núi.

Trong làn sương mù không tên ở phía xa, một ngọn núi tuyết hùng vĩ phủ đầy tuyết trắng sừng sững đứng đó.

Ngọn núi tuyết liền một thể với dãy núi, nhưng lại có vẻ nổi bật lạ thường.

Chính là ngọn đại tuyết phong mà họ từng thấy trong cổ mộ dưới đáy biển.

Hình dạng ngọn núi tuyết và trong bức tranh gần như giống hệt nhau.

"Đã mấy trăm năm trôi qua rồi, ngọn núi tuyết không hề thay đổi chút nào!" Doãn Tân Nguyệt nhìn ngọn núi tuyết ở xa, trong đầu vẫn nhớ rõ bức tranh năm xưa.

Nàng lấy ra một bức tranh Vân Thiên Cung được vẽ lại theo trí nhớ.

"Phu quân, xem này, nếu theo vị trí cung điện trên bức tranh, nó không ở giữa, mà ở ngọn núi tuyết nhỏ bên cạnh." Dựa theo bức tranh phỏng theo của Doãn Tân Nguyệt, có thể thấy rõ toàn bộ Ngũ Thánh Tuyết Sơn.

Nhìn bức tranh của Doãn Tân Nguyệt, Trương Trạch lập tức gọi: "Hà Tử, lấy hết tài liệu về Trường Bạch Sơn mà ngươi thu thập được ra đây." Trong tay Trương Hải Hà có mấy tờ giấy ghi chép nội dung.

Nội dung trên đó hỗn loạn, có lẽ chỉ có hắn mới đọc hiểu được những gì đã ghi.

Chương 307

"Tộc trưởng, ngọn núi xa kia gọi là Tam Thánh Tuyết Sơn, hai bên Tam Thánh Tuyết Sơn có hai ngọn núi tuyết, hợp lại gọi là Ngũ Thánh Tuyết Sơn." Hắn chỉ vào bức tranh đơn giản được vẽ ra.

"Hai ngọn núi tuyết gần chúng ta nhất, tên là Tiểu Thánh Sơn, ngọn bên kia tên là Đại Thánh Sơn." Mọi người theo ánh mắt của hắn, nhìn về phía ba ngọn núi tuyết trải dài tận chân trời.

Trương Trạch nhìn chằm chằm vào cả ngọn núi tuyết, tình hình hiện tại nếu đi lên từ chính diện Tam Thánh Tuyết Sơn, chắc chắn sẽ đi vào con đường nguy hiểm nhất.

Ngược lại, Tiểu Thánh Sơn ở bên này, dường như là con đường được cố ý sắp đặt cho kẻ ngây thơ, để họ có thể thuận lợi đến đích cuối cùng.

Kim Bàn và Liễu Trần hai người lặng lẽ nhìn chằm chằm vào ngọn núi tuyết.

Liễu Trần tay cầm thiền trượng, cất tiếng cảm thán: "Núi cao đất lạnh, trên núi quanh năm tuyết phủ, cỏ cây không mọc, nhìn đâu cũng một màu trắng, Quan Đông đệ nhất sơn quả nhiên danh bất hư truyền." Kim Bàn lại nhíu chặt mày: "Sư huynh, ta luôn cảm thấy có gì đó không ổn!" Thói quen của lão là dùng bàn tính gia truyền, chỉ khi bàn tính không chuẩn mới dùng đến la bàn.

Lão đưa cho Liễu Trần xem bàn tính, đồng thời lấy ra la bàn.

Liễu Trần nhìn thoáng qua liền kinh ngạc: "Sao lại thế này?" Nhị Nguyệt Hồng cũng đứng cách hai người không xa.

Dựa vào phong thủy thuật do tổ tiên truyền lại, ông quan sát Ngũ

Thánh Tuyết Sơn trước mắt.

"Nơi này thế núi liên miên, quanh năm tuyết phủ lại được ba mặt bao bọc, là một thế 'tam đầu lão long' hiếm thấy." Nhìn long mạch trước mắt, Nhị Nguyệt Hồng nói thao thao bất tuyệt, phảng phất như một địa thế phong thủy quen thuộc.

"Long Gia, trong đại phong thủy, cái gọi là thế Quần Long Tọa, ba ngọn núi đó đều là đầu rồng, thích hợp để quần táng.

Nếu Vân Thiên Cung ở trên vách núi cheo leo của Tam Thánh Tuyết Sơn ở giữa, hai đầu rồng nhỏ bên cạnh hẳn là sẽ có lăng mộ của hoàng hậu hoặc cận thần bồi táng." Theo lời Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy cầm la bàn xem xét, lập tức giơ ngón cái: "Nhị gia quả là có kiến thức, suy đoán của ta cũng cho rằng đây là thế Quần Long Tọa vô cùng hiếm thấy, xứng với một Đông Hạ Vạn Nô Vương là quá đủ!" Cả hai đều bị thân phận của Vạn Nô Vương ảnh hưởng, đã có định kiến từ trước rằng Vạn Nô Vương hẳn là đang nằm trong Thiên Cung.

Trương Trạch không hề đưa ra bất kỳ ý kiến nào.

Lúc này, Liễu Trần và Kim Bàn đồng thời xuất hiện bên cạnh hắn.

"Thủ lĩnh, chuyện lớn rồi!" Kim Bàn lập tức cho Trương Trạch xem kết quả của mình.

"Ngài xem lại la bàn đi!" Trương Trạch liếc nhìn, bàn tính chỉ cho thấy trong núi chỉ có huyệt nhãn long mạch bình thường.

Nhưng la bàn lại hiển thị, nơi này hoàn toàn là một nơi có phong thủy cực tốt, cát tinh hội tụ, con cháu đời đời.

"Nơi này đã bị người ta bày bố phong thủy trận!" Trương Trạch trực tiếp nói ra sự thật mà mình biết.

Nhưng hắn không ngờ, Kim Bàn lại có thể nhìn ra vấn đề nhanh

như vậy.

Nhị Nguyệt Hồng loáng thoáng nghe được cuộc thảo luận, lập tức kinh hãi: "Long Gia, ngài vừa nói, nơi này bị người ta bày bố phong thủy trận?" Tề Thiết Chủy nghe vậy cũng cảm thấy chuyện chẳng lành.

Bên trong vừa nghe đã thấy có chuyện, mà đa phần là chuyện lớn mất mạng.

Chuyện này vốn dĩ Trương Trạch cũng định nói.

Hắn vốn biết tình hình trên núi, nếu cố ý không nói, để họ cố tình chui vào cạm bẫy, không chỉ lãng phí thời gian, mà thậm chí có thể khiến đồng đội chết oan.

Cách xử lý tốt nhất, là bàn bạc kỹ đối sách, đến lúc đó trực tiếp tìm con đường thật sự.

Còn con đường cũng đơn giản, trực tiếp để Uông Tàng Hải chỉ ra là được.

Hắn nói với mọi người: "Đúng là phong thủy trận, nhưng tác dụng không lớn, chỉ ảnh hưởng đến từ trường xung quanh." Phong thủy trận như thế này, trong mộ Hiến Vương có tổng cộng chín cái.

Vào thời điểm then chốt sẽ ảnh hưởng đến những thứ liên quan đến phong thủy.

"Kẻ nào lại ác độc như vậy?" Nhị Nguyệt Hồng nghe xong, trong lòng có chút tức giận.

Đây chẳng phải là đang đùa giỡn với họ sao?

"Còn có thể là ai?" Phùng Học Văn nhếch mép nói: "Là do tổ tiên của Uông gia, Uông Tàng Hải bày ra đó, cả Vân Thiên Cung này đều do lão ta giúp xây dựng!" "Sư phụ, vậy bây giờ chúng ta phải làm

sao?" Trương Trạch đến chỗ Chá Cô Tiếu xin Khôi Tinh Bàn không bị ảnh hưởng bởi từ trường.

Tinh thần mà Tinh Bàn cảm ứng được, cũng có thể dùng để Phân Kim Định Huyệt.

Trương Trạch nói: "Trường Bạch Sơn từ xưa đã được coi là tiềm long lớn nhất thế giới, được gọi là Xuất Hải Long." "Nơi này có long mạch tồn tại, là điều không cần nghi ngờ." Điểm này trong lịch sử cũng có nhắc đến, trong nguyên tác Trần Bì còn có thể nhìn nhầm, xem ra cũng có chút liên quan đến sư phụ của hắn ta.

Trương Trạch hỏi: "Nhị gia, bản lĩnh phong thủy của Trần Bì, không phải đều là do ông dạy sao?" Nhị Nguyệt Hồng nghe câu hỏi của hắn luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Nhưng ông vẫn trả lời câu hỏi: "Những gì Trần Bì học được đều là kinh nghiệm Tầm Long Điểm Huyệt của Hồng gia ta, thiên phú về phương diện này không hề thua kém ta." Vốn là một chuyện đáng tự hào, nhưng lúc này lại suýt nữa hại chết tất cả mọi người.

Khiến cho lúc nói ra những lời này, trong lòng ông bỗng có chút chột dạ.

"Sao vậy Long Gia, có vấn đề gì à?" Trương Trạch lắc đầu: "Không có vấn đề gì, phong thủy trận này chính là nhắm vào phương pháp Tầm Long Điểm Huyệt mà mọi người học được." Những kẻ trộm mộ thông thường, dựa vào thói quen của mình, đến nơi có thế Quần Long Tọa rõ ràng như thế này, e là sẽ vô cùng hưng phấn mà lên núi.

Trương Trạch lập tức dặn dò các tộc nhân và huynh đệ Tá Lĩnh sau lưng một câu: "Lên núi từ Tiểu Thánh Tuyết Sơn, nhưng đừng tùy tiện tiến vào long lâu." "Tất cả theo ta." Nếu thế Quần Long Tọa là giả, vậy thì không cần thiết phải thảo luận thêm nữa.

Nhưng hắn lại bổ sung một câu với Liễu Trần, Kim Bàn và Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy bên cạnh: "Tuy thế Quần Long Tọa là giả, nhưng năm ngọn núi tuyết quả thực có mối quan hệ tương hỗ." "Bên dưới Tiểu Thánh Tuyết Sơn, đúng là có thông đạo dẫn đến Đại Thánh Sơn." Men theo con đường dẫn đến núi tuyết, mấy người đi trên lớp băng hà dày cộm.

So với dãy núi Côn Luân, nơi này không thể gọi là băng hà thực sự.

Nhưng bên trong cũng có rất nhiều tử thi, được chôn cất trong lớp băng theo phương thức băng táng.

Liễu Trần nghe xong cuối cùng cũng lên tiếng: "Thủ lĩnh nói không sai." "Thế Quần Long Tọa đúng là giả, nhưng dọc đường đi lại không khí mười phần, Xuất Hải Long so với Quần Long Tọa còn là long mạch phong thủy cao cấp hơn!" Thế nhưng khi càng ngày càng gần Tam Thánh Tuyết Sơn, mọi người trong Trương gia nhìn về phía núi tuyết đột nhiên lộ ra một vẻ mặt nhàn nhạt, vô cùng bi thiết.

Hướng về phía núi tuyết, Tiểu Ca quỳ xuống, vô cùng cung kính cúi đầu.

Những người Trương gia khác không biết tại sao, đột nhiên cũng có phản ứng tương tự.

Tất cả những người có huyết mạch Kỳ Lân, toàn bộ đều bị Tam Thánh Tuyết Sơn ảnh hưởng.

Luồng sức mạnh cường đại đó đã đánh thức cảm giác trong huyết mạch của mỗi người.

Chỉ có Trương Trạch là tộc trưởng Trương gia, huyết mạch đã hoàn toàn bị thay đổi.

Thêm vào đó hắn đã nắm giữ Câu Linh Khiển Tướng, Xuất

Dương Thần hai loại kỹ năng chuyên dùng để tăng cường sức mạnh linh hồn.

Đối mặt với phản ứng của tộc nhân, Trương Trạch không hề ngăn cản.

Bên trong đó ẩn chứa tín ngưỡng của Trương gia.

Hành động của người Trương gia khiến những người khác xung quanh đều giật nảy mình.

"Thủ lĩnh, họ đang làm gì vậy?" Liễu Trần chợt thấy vẻ mặt của hắn, lập tức cũng bị lây nhiễm.

Ánh mắt Trương Trạch nghiêm trọng nhìn chằm chằm vào Tam Thánh Tuyết Sơn: "Họ đang quỳ lạy nơi mà nhiều thế hệ Trương gia đã bảo vệ, đồng thời cũng là nơi khởi nguồn của văn minh An Lạc." Nghe Trương Trạch nói, Liễu Trần hai tay chắp lại cũng thành kính bái lạy Tam Thánh Tuyết Sơn.

"Vậy nơi này tự nhiên là thánh địa của thần châu đại địa ta, đáng được thành kính triều bái!" Theo lời của Liễu Trần, Kim Bàn cũng theo đó bái lạy, Hứa Nhất Thành ở phía sau thấy vậy cũng bái theo.

Trương Trạch chỉ cúi đầu một cách tượng trưng, trong đám đông cũng có vẻ rất đặc biệt.

Nhưng không có ai sẽ chỉ trích hắn.

Là tộc trưởng của Trương gia, trách nhiệm của hắn là nặng nề nhất.

Trừ phi sau này có Tiểu Ca.

Khi chưa có tộc nhân nào khác có huyết mạch Kỳ Lân thuần khiết hơn xuất hiện, vị trí của hắn không ai có thể thay thế.

Đoạn nhạc đệm nhỏ nhanh chóng qua đi.

Trương Trạch tiếp tục đi phía trước, sau lưng là mấy thành viên cốt cán của Trương gia.

Chá Cô Tiếu và mấy người có huyết mạch Thao Thiết, sẽ bất giác bảo vệ xung quanh.

Mấy người đã đến chân Tiểu Thánh Tuyết Sơn, đang từng bước leo lên đỉnh núi.

Ở nơi mắt có thể nhìn thấy xa xa, một ngọn núi tuyết hùng vĩ hơn cả Tiểu Thánh Sơn, được gọi là Thiên Thê Phong.

Ngọn núi tuyết đó quanh năm bị mây mù bao phủ, không thể nhìn rõ bộ mặt thật, tương truyền trên núi có một chiếc thang trời, có thể đi thẳng đến Thiên Cung, là thông đạo giữa nhân gian và tiên cảnh.

Hoắc Tiên Nhi nhìn cảnh sắc mỹ lệ ở xa, tò mò hỏi: "Vân Thiên Cung ở trên Tam Thánh Tuyết Sơn, tại sao thang trời lại ở bên kia?" Thiên Thê Phong đó gần như ai cũng từng nghe nói, nhưng lại có chút không hiểu nguyên do trong đó.

Trương Hải Hà nhìn ngọn núi đó từ xa: "Nghe nói những năm đầu, núi tuyết chưa hoàn toàn bị tuyết phủ kín, Vân Thiên Cung bị ánh mặt trời chiếu vào làn sương mù trên Thiên Thê Phong, giống như cung khuyết trên trời, vì thế nơi đó mới được gọi là Thiên Thê Phong." Liễu Trần nghe xong cảm thán nói: "Trong phong thủy, dị tượng như vậy có liên quan đến long mạch, được gọi là ảnh cung." "Một bảo huyệt phong thủy như vậy, xung quanh xuất hiện dị tượng thế này cũng không có gì lạ." Đang nói chuyện, mọi người nhanh chóng phát hiện, đã đến đỉnh Tiểu Thánh Sơn.

Dưới chân là lớp băng hà dày cộm.

Muốn đến được Long Lâu Bảo Điện trong núi, bắt buộc phải đào xuyên qua lớp băng.

Ánh mắt Trương Trạch nhìn về phía mười lăm người vừa mới gia nhập Mô Kim Giáo Úy.

Hứa Nhất Thành cũng ở trong đó, cũng tạm thời có hai người bạn đồng hành.

"Lấy nước gừng, thiết sạn, thuốc nổ, chuẩn bị đào băng." Trương Trạch quen ra lệnh theo kiểu của Tá Lĩnh.

Là thủ lĩnh Mạc Kim, thực tế đội ngũ Mô Kim Giáo Úy năm đó quy mô cũng chỉ lớn như vậy.

Chỉ khác là, mọi người lấy ra thiết sạn, cuốc chim, hai người đào, một người bôi nước gừng để tăng tốc độ tan băng.

Chương 308

Trương Trạch đột nhiên nói: "Dùng Ngự Linh Thượng Thân." Mắt thấy trời sắp tối hẳn.

Lúc này, cần phải dùng đến sức mạnh lớn nhất.

Lời hắn vừa dứt, mọi người lập tức triệu hồi Bất Ngôn Kỵ, mượn sức mạnh của Bất Ngôn Kỵ, bắt đầu phá băng.

Ngược lại, tộc nhân Trương gia bên cạnh, lại ngưỡng mộ nhìn kỹ năng Câu Linh Khiển Tướng.

Ánh mắt Trương Trạch nhìn về phía các tộc nhân Trương gia.

Trước kia những tộc nhân đó đều ở Vân Nam, không thể truyền kỹ năng này cho họ.

Bây giờ là một cơ hội thích hợp.

Trong cơ thể người Trương gia có huyết Kỳ Lân, giống như hắn có tác dụng khắc chế quỷ hồn.

Sử dụng Câu Linh thuật sẽ có tác dụng làm ít công to.

"Tộc trưởng, năng lực dung hợp với anh hồn này, chúng ta có thể học được không?" Trương Hải Kỳ cuối cùng cũng nói ra nỗi lòng của các tộc nhân Trương gia khác.

Trương Trạch trước tiên nhấn mạnh một điểm: "Tự nhiên là có thể, nhưng có một điều, không được truyền cho người ngoài, cho dù là hậu nhân Trương gia, cũng cần phải có sự đồng ý của ta." Hiện tại mà nói, phải đảm bảo Câu Linh Khiển Tướng không lọt vào tay người ngoài.

"Nếu đã sẵn sàng, hãy đến trước mặt ta." Lời vừa dứt, Trương

Hải Kỳ là người đầu tiên bước đến trước mặt hắn.

Trương Trạch đưa tay ra, Trương Hải Kỳ hoàn toàn không thể chống lại sức mạnh của cổ châm đối với linh hồn.

Ký ức bị hắn khống chế, cảm giác này vô cùng kỳ lạ.

Nàng bất giác quỳ một gối xuống trước mặt hắn.

Dường như đã nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt nàng bỗng hơi ửng hồng, nhưng nhanh chóng khôi phục bình thường.

Dù sao cũng đã sống trăm tuổi, tuy có ngoại hình thiếu nữ, nhưng tố chất nội tâm lại không phải người thường có thể so sánh.

Trương Trạch trực tiếp dùng Song Toàn Thủ truyền Câu Linh thuật cho mỗi người.

Đồng thời sửa đổi một phần ý thức, khi họ nảy ra ý định truyền Câu Linh Khiển Tướng ra ngoài, ý niệm đó mới bị kích hoạt.

Đây không phải là sửa đổi ký ức trực tiếp, nên không dễ bị linh hồn tự động phục hồi.

Đây cũng là một lớp bảo hiểm mà Trương Trạch đã thiết lập.

Hắn truyền năng lực này cho hơn ba mươi tộc nhân.

"Tạ ơn tộc trưởng ban thưởng!" Năng lực này do Trương Trạch truyền cho, là để nâng cao thực lực cho tộc nhân.

Hiện tại tất cả người Trương gia đều là nền tảng để phát triển Trương gia.

Ánh mắt Trương Trạch cuối cùng dừng lại trên người Tiểu Ca: "Linh, còn ngươi?" Ở Trương gia, Tiểu Ca và hắn có quan hệ tốt nhất, là bạn tốt nhiều năm.

Nhưng lựa chọn thế nào là tùy cậu.

“Ta học Câu Linh Khiển Tướng, nhưng ta không cần Bất Ngôn Kỵ.” “Chắc chưa?” Trương Trạch lại nhìn cậu một lần nữa.

Thế nhưng Tiểu Ca lại giống như những người Trương gia khác, quỳ một gối xuống trước mặt hắn, tiếp nhận việc cấy ghép ký ức.

Trương Trạch nói: “Năng lực này của ta rất giống với thần thụ, không thể dùng nhiều.” “Trong thời gian ngắn, chỉ có thể tiếp nhận truyền ký ức một lần.” Sau khi dặn dò, cũng là để tránh thêm nhiều phiền phức.

Trong linh hồn của người Trương gia, có một luồng sức mạnh thần bí tiềm ẩn.

Chỉ ở những nơi đặc biệt, luồng sức mạnh đó may ra mới có thể thức tỉnh.

Có lẽ là để chuẩn bị cho thần thụ.

“Thông rồi!” Hứa Nhất Thành đột nhiên kích động hét lên: “Chúng ta đào được Côn Luân Thai rồi!” Nào ngờ nghe lời của Hứa Nhất Thành, Kim Bàn không hề vui mừng, ngược lại còn hận sắt không thành thép nói: “Tiểu tử ngốc, nơi này sao có thể có Côn Luân Thai?” “Côn Luân Thai?

Còn gọi là Địa Sinh Thai.” “Nó chỉ xuất hiện ở nơi khởi nguồn của long mạch, tập hợp linh khí trời đất trong nham thạch, băng hà, cây cối, thai nghén ra linh vật hình hài nhi, mới có thể gọi là Côn Luân Thai!” Về điều này, Kim Bàn đã thấy một trường hợp trong cổ thư.

Nhưng Trương Trạch vừa nghe, đây chẳng phải là những gì được ghi chép trong nguyên tác sao?

Chỉ nghe Kim Bàn nói: “Lịch sử ghi chép, Hoàng Đế là người duy nhất có tư cách được chôn trong Côn Luân Thai, Vạn Nô Vương có đức hạnh gì mà xứng với Côn Luân Thai?” Lão bổ sung một câu: “Trừ

phi là thủ lĩnh bộ lạc Đông Di, những tồn tại như Phục Hy, Nữ Oa." Nơi này vốn là điểm văn minh của bộ lạc Đông Di trong truyền thuyết.

Có lẽ thật sự có khả năng, là nhân văn tiên thủy của dân tộc An Lạc Phục Hy thị, được chôn ở đây.

"Sư phụ, vậy Kôn Luân Thai này có thể là giả sao?" Hứa Nhất Thành cảm thấy có chút tiếc nuối.

"Không thể nào, nhất định là giả." Đã biết phong thủy nơi này bị người ta giở trò, vậy thì Kôn Luân Thai cũng tuyệt đối không thể là thật.

Trương Trạch đứng bên rìa cái hố vừa đào, nhìn xuống dưới.

Thấy "ảnh Kôn Luân Thai", xung quanh là những gai nhọn như tóc.

Đó là những linh cung minh lâu.

Hắn nói với mọi người: "Chính cái gọi là tiềm long vật dụng, lợi kiến đại nhân, thông đạo phong thủy như thế này nhất định không thể ở trên mặt sáng." Ánh mắt Trương Trạch nhìn về phía những người Trương gia sau lưng vừa sử dụng Câu Linh thuật, dung hợp với tinh anh đại đao binh của Bất Ngôn Kỵ.

"Người Trương gia đều tới đây." Theo tiếng gọi của Trương Trạch, các tộc nhân Trương gia đang thử xem thực lực của mình đã tăng lên bao nhiêu.

Bất Ngôn Kỵ dùng đao, người Trương gia sở trường cũng là đao.

Ngoại trừ Trương Thụy Lâm quen dùng thanh đồng kiếm, những người khác gần như đều có sự tăng tiến vượt bậc về thực lực bản thân.

Thế nhưng gần Kôn Luân Thai, đột nhiên có mấy bóng đen bay ra.

"Trên nóc nhà hình như có thứ gì đó!" Trương Hải Khách thấy vậy, không những không lùi, ngược lại còn muốn lập tức đi xem.

"Ta đi xem thử, mọi người theo sau!" Trương Hải Khách men theo hang băng bò xuống, tay nắm chặt dây thừng.

Ở địa hình thế này, Ngô Công Quải Sơn Thê cũng không có đất dụng võ.

Sau Trương Hải Khách, Trương Trạch cũng đang chuẩn bị men theo miệng hang băng bò xuống kiểm tra tình hình.

"Tộc trưởng, dây thừng!" Trương Hải Kỳ lập tức đưa dây thừng tới.

Trương Trạch đưa mắt quan sát phía dưới một lúc.

Hắn nhìn thẳng xuống vực sâu, bên dưới có vô số điểm xanh lục.

Xem ra hẳn là sào huyệt của Du diên.

Chỉ là không biết vị trí cụ thể.

Nơi này, trong ký ức của Uông Tàng Hải cũng không có thông tin gì về lòng đất.

Có khả năng đây chỉ là một khe hở trong núi Trường Bạch bị Du diên chiếm cứ.

"Không cần." Toàn thân hắn men theo vách đá, trực tiếp tay không leo xuống.

Không phải là không sợ chết, mà sau khi vận khí quán chú toàn thân, đây là thao tác ổn thỏa nhất.

Nếu thả lỏng hơn một chút, hắn bây giờ có thể phi diêm tẩu bích trên vách núi.

Chỉ thấy Trương Hải Khách xách đao, nhảy thẳng lên đỉnh Linh cung.

Ngay sau đó, một khuôn mặt phụ nữ nhìn chằm chằm vào hắn vài giây.

Trương Hải Khách nhất thời bị dọa cho giật nảy mình.

"Quái vật!" Hắn đột nhiên xách đao chém tới, sau lưng cả người hiện ra thân ảnh cao lớn của Bất Ngôn Kỵ.

Hắn biến thành Âm binh Bất Ngôn Kỵ, thân hình thậm chí còn cao lớn hơn trước vài phần.

Một đao tốc độ cực nhanh, con chim mặt người không kịp chống cự đã bị kết liễu.

Trương Hải Khách canh giữ thi thể, vẫy tay về phía mọi người.

"Cẩn thận!" Trương Trạch liếc nhìn xung quanh mái nhà, tiện tay kẹp lấy một con Du diên đang lặng lẽ bò giữa những viên ngói.

Con Du diên khẽ giãy giụa vài cái, bột Cổ trùng trên ngón tay hắn lập tức biến thành Kim Tàm, trực tiếp ăn sạch con Du diên.

Du diên cũng là một trong Ngũ Độc, nhưng trước mặt Cổ trùng, nó còn không xứng với chữ "độc".

Ánh sáng từ hơn mười chiếc đèn pin đồng thời chiếu vào đại điện Linh cung dưới vòm băng phía trước.

Doãn Tân Nguyệt búi tóc, so sánh với cung điện trong tranh: "Phu quân, Linh cung này chính là nơi đội ngũ đưa tang trong bức họa đã đốt cháy sạn đạo bằng gỗ." "Đội ngũ đưa tang, hẳn là ở gần đây." Trương Trạch đột nhiên nhảy sang một bên, liếc nhìn hình ảnh tương ứng với bích họa trong mộ dưới đáy biển.

Chương 309

“Đội ngũ đưa tang thông thường để tránh tiết lộ bí mật, đều phải ở lại trong mộ để bồi táng.” Hắn nói rồi nhìn quanh, đồng thời sử dụng Linh Tê Nhất Chỉ, phá vỡ lớp băng trên ngói lưu ly.

Hắn kẹp ra một mảnh ngói: “Trong Linh cung, không có dấu vết nào do đội ngũ đưa tang để lại.” Hoắc Tiên Nhi đứng bên cạnh, cũng tò mò nhìn vào.

Đột nhiên nàng nhìn thấy một con Du diên to bằng cánh tay đang bò trên xà nhà.

“Hít, con trùng lớn quá!” Không chỉ một con, có thể thấy trên đỉnh Linh cung chi chít những điểm xanh lục.

“Nếu nhìn từ trong đại điện, e rằng những điểm xanh này sẽ bị người ta lầm tưởng là Ngũ Thập Tinh Đồ!” Sắc mặt nàng nhất thời biến đổi, lập tức ý thức được vấn đề: “Cạm bẫy của Linh cung?” Toàn bộ đỉnh Linh cung lúc này đã đứng đầy người của Trương gia.

Mọi người đứng trên mái nhà, thậm chí có cảm giác kỳ diệu như đang đứng trên đỉnh Tử Kinh.

Đội ngũ Mô Kim lúc này đã đến trước cửa đại điện của Linh cung.

Hứa Nhất Thành nhìn chằm chằm vào mái cong đầu rồng chầu phượng trên Linh cung, hai bên nóc nhà là Si Vẫn trấn trạch, ngói vàng rường đỏ, tràn ngập khí chất hoàng gia.

Hai bên trái phải là một hàng đỉnh đồng xanh, bên trong toàn là tro cốt cổ xưa màu đen không rõ tên.

“Hình dáng, hoa văn là kiểu của Ân Thương.” Hắn nói rồi bò lên đỉnh đồng xanh, kiểm tra tình hình bên trong.

“Minh văn bên trong đỉnh dùng thể lệ văn thưởng tứ của Tây Chu, dấu vết tro tàn không quá một ngàn năm.” Hắn nhìn về phía Kim Bàn và Liễu Trần phía sau: “Sư phụ, sư bá, theo con được biết, thời Tống có ý đồ phục hưng lễ chế Tam Đại thượng cổ, do đó đỉnh đồng xanh gần như đều được chế tác theo quy cách của ba triều đại Hạ, Thương, Chu.” Hắn khẽ gõ hai cái vào hai hàng đỉnh đồng xanh trước mặt: “Có thể xác định, đây hẳn là đỉnh đồng xanh do nước Đông Hạ để lại.” Kim Bàn liếc nhìn, cười nói: “Cũng không tệ rồi, theo giá thị trường, mấy cái đỉnh đồng xanh này cũng đáng giá một hai ngàn đại dương.” Việc chế tác cung điện và đồ đồng xanh, xem ra gần như đều xuất từ bút của Uông Tàng Hải.

Nhưng tất cả đều không phải là hàng tinh phẩm.

Mấy cái đỉnh đồng xanh này cộng lại, cũng không bằng một cái lư hương Tuyên Đức thời Minh.

Trương Trạch liếc nhìn, nói: “Sư đệ, nhớ kỹ, Mô Kim Giáo úy ra tay, về tay không là chuyện vô cùng xui xẻo.” “Mô Kim Giáo úy hạ đấu, nước yếu ba ngàn, chỉ lấy một gáo, thì cũng phải lấy một gáo.” Nói xong, mấy pho đỉnh đồng xanh trước mắt liền biến mất tại chỗ.

Đáng giá bao nhiêu tiền là chuyện khác, nhưng sự tồn tại của đỉnh đồng xanh đã chứng minh đây chính là Vân Thiên Cung.

Ánh mắt mấy người lại dời sang tấm bia đá bên cạnh.

“Bia đá không có thông tin gì, nhưng cửa đá phía sau thì khá thú vị!” Kim Bàn vuốt cằm, đi đến trước cửa đá.

Bên cạnh, Trương Hải Khách xách thi thể chim mặt người ném sang một bên.

“Trên cửa điêu khắc toàn là những con chim quái mặt người đang nhảy múa trong mây, hẳn là thứ ở bên cạnh đây.” Trương Hải Khách

nhìn chằm chằm con chim mặt người bên cạnh, không thể không nói, tốc độ và sức tấn công của chim mặt người e rằng đều không yếu.

"Chim mặt người một hai con thì còn dễ giải quyết, nhưng nhìn phù điêu trên kia, loại chim mặt người này rõ ràng sống thành bầy." Trong lúc mấy người đang nghiên cứu cửa đá bạch ngọc, Trương Trạch tiện tay đã trực tiếp mở cửa.

Cửa chỉ được thiết kế bằng loại chốt đá thông thường nhất, chỉ cần là kẻ trộm mộ có chút kỹ thuật đều có thể dễ dàng mở ra.

"Cũng quá dễ dàng rồi phải không?" Hoa Linh nhìn từ bên cạnh, có chút kinh ngạc với mức độ đơn giản của cơ quan.

"Ý đồ muốn dụ chúng ta vào trong này cũng quá rõ ràng rồi." Lời còn chưa dứt, Kim Bàn lão gia tử lại có ý kiến khác.

"Hoa Linh nha đầu, con không hiểu rồi phải không?" "Nếu không biết bên trong có cạm bẫy, chưa chắc đã nhịn được mà không vào xem cho rõ." Lão dùng đèn pin chiếu vào trong: "Nhìn kỹ xem, thứ tự gạch lát nền bên trong là một trận Kỳ Môn Độn Giáp vô cùng ẩn mật." Hoa Linh không hiểu lắm về Kỳ Môn Độn Giáp, nhưng cũng nhìn ra vị trí của mấy lối đi bên trong dường như có chút quỷ dị.

Bên cạnh bỗng vang lên tiếng chụp ảnh, dọa nàng giật nảy mình.

"Vào rồi sao?" Nàng thấy Trương Trạch và Doãn Tân Nguyệt cầm máy ảnh đi thẳng vào trong.

Doãn Tân Nguyệt nói: "Ta chụp vài tấm ảnh rồi ra." Quả nhiên đi vào, nàng chụp trước pho tượng Bổng Chùy Thần, sau đó là tượng đồng xanh tổ hợp giữa một con chim mặt người cao lớn và một con khỉ trong miệng nó.

Lúc rời đi, Trương Trạch cũng tiện tay lấy đi mấy pho tượng đồng xanh này.

Riêng pho tượng Bổng Chùy Thần kia, liên quan đến một bí mật khác của Trương gia, nhất định phải trực tiếp lấy đi.

Thấy bên trong không còn thông tin gì có giá trị.

Trương Trạch nói với mọi người: "Lối vào địa cung ở bên ngoài Linh cung, mọi người tìm kỹ đi." "Nhớ kỹ, nói nhỏ tiếng thôi, đừng hấp dẫn những thứ xung quanh!" Vừa dứt lời, đột nhiên vang lên giọng của Trương Thụy Lâm: "Ở đây..." Nói xong hắn đột nhiên ý thức được vấn đề, lập tức hạ thấp giọng.

"Bên dưới hành lang đá là rỗng, có một tầng hầm." Tìm kiếm loại lối đi ẩn này vốn là sở trường của hắn.

Đổng Xán ở bên cạnh hợp lực cùng hắn sử dụng Linh Tê Nhất Chỉ.

Hai người dùng bốn ngón tay, trực tiếp mở ra khối đá khổng lồ, để lộ lối đi ẩn giấu bên trong.

Đèn pin vừa chiếu vào, liền thấy vô số xác chết đứng bên dưới.

"Tìm thấy rồi, đội ngũ đưa tang đều chết ở đây!" Đổng Xán nhìn chằm chằm xuống dưới, đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, những người chết này đều chết trong tư thế đứng, rõ ràng là chết đột ngột tập thể.

Chưa kịp xuống trước, bên cạnh đột nhiên có một khuôn mặt mang nụ cười âm hiểm đứng đó.

Khuôn mặt cười âm hiểm nhìn chằm chằm Trương Hải Khách trước mặt, cúi đầu xuống, đột nhiên nụ cười càng trở nên đáng sợ hơn.

Nó phát ra tiếng kêu của loài chim vô cùng chói tai, tần số âm thanh này rất cao, truyền đi cực xa.

Phụt!

Đột nhiên một vệt máu tươi bắn lên trước mắt Trương Hải Khách.

Trương Trạch cầm Ma Đao Thiên Nhận, lạnh lùng đứng trước mặt hắn.

"Nó đang kêu gọi đồng bọn, mau rời khỏi đây." Áo trường sam màu thần trên người hắn theo gió tung bay, trên áo thêu hoa văn rồng, cả người toát lên vẻ nho nhã nhưng lại mang theo mấy phần bá khí.

Trương Hải Khách lập tức lau vết máu trên mặt, ném thi thể chim mặt người ra xa.

Trên không trung đột nhiên truyền đến những tiếng kêu chói tai tương tự.

Mùi máu tanh đã hấp dẫn một đám Du diên bò lên gặm nhấm thi thể.

Những con Du diên vốn ẩn nấp trong đại điện Linh cung đều bị thu hút ra ngoài.

"Ta đi dò đường." Tiểu Ca nhanh chóng nhảy xuống tầng hầm bên dưới.

Ngay sau đó Trương Thụy Lâm xách thanh kiếm đồng xanh, kéo tay áo, nhanh chóng nhảy xuống.

Thanh kiếm đồng xanh trong tay hắn đặt sau lưng, ánh mắt hung hãn nhìn vào những thi thể của đội ngũ đưa tang xung quanh.

"Tất cả theo sau." Trương Trạch nói xong, nhanh chóng thu đao.

Ma Đao Thiên Nhận trở về vỏ, hắn tung người nhảy xuống tầng hầm. [Cảnh báo, nơi này là đất dưỡng thi, cực kỳ dễ nuôi ra quái vật không rõ lai lịch!] Người của Trương gia vốn có một lộ trình quen

thuộc để đến gần Thanh Đồng Môn.

Bây giờ lộ trình đó đã thất truyền, Trương Trạch với tư cách là tộc trưởng Trương gia, chỉ có thể tự mình tìm ra một con đường mới.

Hầu hết mọi người đến Vân Thiên Cung, lựa chọn đầu tiên đa phần là đi vào từ chính diện.

Bởi vì khoảng cách như vậy là gần nhất.

Sau khi xuống tầng hầm, khối đá nhanh chóng được đặt lại vị trí cũ.

Toàn bộ lối đi đều là những người chết mặc trang phục Đông Hạ.

Những người này có người mặt lộ vẻ kinh hoàng, có người hoảng loạn, chỉ có một bộ phận nhỏ mặt không biểu cảm như thể đã biết trước kết cục.

"Cái chết của những người này có chút kỳ lạ, tốt nhất đừng chạm vào những thi thể này!" Trương Thụy Lâm xách kiếm đồng xanh, cẩn thận nhìn xung quanh.

Trương Thụy Lâm đứng cùng Trương Trạch, trực tiếp giành lấy việc mà Nguyên Cảnh định làm.

Mấy Mô Kim Giáo úy xuống sau, trên người Bất Ngôn Kỵ đột nhiên tỏa ra một luồng hắc khí.

"Sư phụ, âm khí ở đây nặng đến đáng sợ!" Phong Học Văn cũng đã dung hợp với Bất Ngôn Kỵ, môi trường này người thường sẽ cảm thấy không thoải mái, nhưng đối với Bất Ngôn Kỵ lại vừa vặn.

Điểm này Trương Trạch cũng cảm nhận được.

Cổ khí cũng có thể hấp thụ, chỉ là không nhanh bằng tốc độ hấp thụ của những âm hồn kia.

Bỗng nhiên một cây cột băng vỡ ra.

Một đám Mô Kim Giáo úy và người Trương gia lập tức vây lại.

Cột băng vỡ nát, xung quanh đột nhiên xuất hiện sương mù nhàn nhạt.

"Không ổn rồi, sau khi cột băng vỡ, xung quanh hình như sắp có cương thi!" Tề Thiết Chủy cầm la bàn nhìn kim chỉ nam mất thiêng, liền cất la bàn đi.

"Long Gia, chúng ta mới vừa vào mộ đạo đã gặp phải những thứ này, Vân Thiên Cung là Xuất Hải Long, e rằng không có gì tốt đẹp để thấy đâu!" Xuất Hải Long là tiềm long đệ nhất thiên hạ, loại long mạch này dù ở dưới lòng đất cũng không giấu được.

Xung quanh long mạch tất sẽ xảy ra những chuyện kỳ quái.

Sinh vật được địa khí của long mạch nuôi dưỡng cũng dễ xảy ra biến hóa.

Sau khi cột băng vỡ hoàn toàn, Trương Trạch nhìn thấy bên trong một con...

Chương 310

chim mặt người?

“Lại là chim mặt người?” Tề Thiết Chủy giật mình, lập tức rút súng phòng thân.

“Không phải chim mặt người!” Trần Ngọc Lâu ra hiệu cho Tề Thiết Chủy lùi lại.

“Nhìn nó có tai, như đang ngậm hai con rắn vàng, đây là Ngu Quắc, trong truyền thuyết Sơn Hải Kinh và Nữ Bạt đều là hậu duệ của Hoàng Đế!” Nghe Trần Ngọc Lâu miêu tả, Kim Bàn bổ sung một câu: “Nguyên văn trong Sơn Hải Kinh có ghi: Trong đầm lầy ở biển Đông, có thần, mặt người thân chim, tai đeo hai con rắn vàng, chân đạp hai con rắn vàng, tên là Ngu Quắc.” “Có thể là tổ tiên của chim mặt người!

Đất dưỡng thi này thậm chí có khả năng là để cho nó ra đời.” Kim Bàn vừa dứt lời, mọi người xung quanh đã chuẩn bị xong công cụ.

May là đám chim mặt người bên ngoài tạm thời không vào được.

Con Ngu Quắc thân chim mặt người đột nhiên phát ra một tiếng kêu còn chói tai hơn cả chim mặt người bình thường.

Tiếng kêu của nó có thể xuyên thấu mặt đất, triệu hồi tất cả chim mặt người xung quanh.

Nhất thời, trên mặt đất đột nhiên truyền đến tiếng chim mặt người va vào lối vào.

Vô số chim mặt người như phát điên, muốn bảo vệ Ngu Quắc trước mặt.

Từ trong mỗi cỗ thi thể xung quanh, đột nhiên hiện ra một quỷ hồn

đầu to.

Ngu Quắc nhanh chóng xuất hiện bên cạnh quỷ hồn đầu to, ngay trước mặt mọi người, ăn sống đứa bé quỷ đầu to đó.

"Ọe~~" Thấy tình cảnh này, Trương Trạch đã hiểu ra.

Trong nguyên tác miêu tả nhóm người Hạo Thiên Chân, không biết đã là nhóm thứ mấy tiến vào.

Chỉ một đứa bé quỷ đầu to, tuyệt đối không thể trong nháy mắt giết chết cả đội đưa tang ở đây.

Ngu Quắc trước mắt, nếu có năng lực đặc thù nào đó, có lẽ thật sự có khả năng này.

Ngu Quắc sau khi ăn no, đột nhiên đưa mắt nhìn về phía mọi người.

Trần Ngọc Lâu tay cầm thiền trượng, sắc mặt nghiêm túc nói: "Ngu Quắc trong truyền thuyết là thần sông Hoài, về năng lực tuy không được giới thiệu, nhưng ta từng đọc một đoạn miêu tả trong cổ thư, tương truyền Ngu Quắc là thủy thần, tuyết, băng, mưa đá, nước đều phải nghe theo sự điều khiển của nó..." Lời vừa dứt, xung quanh đột nhiên cuồng phong nổi lên, nhiệt độ giảm mạnh.

"Đến rồi!" Trương Trạch thấy vậy, biết đây chính là nguy hiểm mà hệ thống nhắc nhở.

Thứ không xuất hiện trong nguyên tác đã xuất hiện, có khả năng là sau này được giải phong mà rời đi.

Quỷ anh ở đây đều là thức ăn của nó, có thể thấy nơi này rõ ràng là chuẩn bị cho nó.

Cơn gió lạnh buốt khiến xung quanh càng lúc càng lạnh, nếu cứ tiếp tục, e rằng mọi người đều sẽ biến thành cột băng.

Hai mắt Trương Trạch đột nhiên cùng lúc xuất hiện ánh sáng xanh nhạt.

Một đám Đạt Phổ Quỷ Trùng đã thăng cấp hai lần xuất hiện trước mặt.

Xung quanh, một ngọn lửa bao bọc lấy Trương Trạch, kỳ lạ là Vô Lượng Nghiệp Hỏa lại không có tác dụng gì với hắn.

Đạt Phổ Quỷ Trùng sau khi hấp thụ huyết dịch của hắn, đã hoàn toàn biến hắn thành chủ nhân của chúng.

Đối mặt với loại quái vật này, sử dụng Xuất Dương Thần có chút mạo hiểm.

Hơn nữa, hắn còn có Thanh Ô Thuật cao cấp.

Tay hắn nắm chặt Ma Đao Thiên Nhận, người Trương gia xung quanh nhanh chóng vây Ngu Quắc vào giữa.

Trương Trạch nhanh chóng nhảy vào vòng vây.

"Tộc trưởng, nguy hiểm!!" "Tộc trưởng mau đi, để ta đối phó!" Nghe tộc nhân xung quanh khuyên can, Trương Trạch giơ đao, miệng khẽ hô: "Kim viết tòng qua!" Sau lưng hắn, Thanh Ô Tử Thế Hoa đã chọn được phương vị Kỳ Môn thích hợp nhất.

Chính Nam, Ly là Hỏa, là Nhật là Điện.

"Kỳ Lân Phụ Thể!" Trong khoảnh khắc kết hợp Thanh Ô Thuật Ngự Linh Thượng Thân, đột nhiên sản sinh dị biến.

Sau khi Kỳ Lân dung hợp với Trương Trạch, trên cánh tay hắn, móng vuốt Kỳ Lân như ẩn như hiện.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa chính đối với phương Nam Ly vị, thế lửa trong nháy mắt được trợ trưởng.

Nhiệt độ xung quanh đột nhiên tăng vọt.

Ma Đao Thiên Nhận trong tay Trương Trạch nhanh chóng chém tới.

Hắn dùng Tứ Thập Nhị Lộ Đao Pháp.

Đao pháp đơn giản, nhưng lại khiến Ngu Quắc không thể nào né tránh.

Mấy đao chuẩn xác không sai chém lên thân thể con chim mặt người quái dị.

Nhưng sinh mệnh lực của nó lại mạnh mẽ đến mức quỷ dị.

Một ngọn Vô Lượng Nghiệp Hỏa nhanh chóng thiêu rụi toàn bộ thi thể xung quanh, gần như tất cả xác chết đồng thời bắt đầu bị đốt thành tro.

Con quái vật được ghi lại trong Đại Hoang Đông Kinh trước mắt, dưới chân cũng mọc ra hai con rắn lớn.

Nó hét lên một tiếng quái dị, mang theo vô số hàn khí, xung quanh không hề có dấu hiệu báo trước bắt đầu xuất hiện mưa đá.

Xung quanh mưa đá không ngớt, sức mạnh quỷ dị khiến người ta thậm chí hoài nghi rất có khả năng đây chỉ là ảo giác.

Nhưng một ngọn Vô Lượng Nghiệp Hỏa đã chạm vào người Ngu Quắc.

Thân thể con chim mặt người đen kịt, hai con rắn vàng bên tai đột nhiên há miệng rắn, lộ ra nanh nhọn, lập tức muốn nhào tới.

Đao trong tay Trương Trạch nhanh chóng hóa thành một luồng sáng, chém ngang đầu rắn.

Ngay sau đó là đầu của Ngu Quắc.

Sau khi bị chém đứt đầu, bên trong lại không phải máu tươi mà là một khối vật đen kịt.

Trương Thụy Lâm bôi đầy máu Kỳ Lân lên kiếm đồng xanh, một kiếm đâm xuống, con quái vật mới hết động tĩnh.

"Mau đốt nó đi!" Các thi thể trong động tàng thi xung quanh, gần như vừa rồi đều đã bị Vô Lượng Nghiệp Hỏa của Đạt Phổ Quỷ Trùng thiêu thành tro.

Từ đó, những thi thai đầu to chưa thành hình cũng mất đi cơ hội ra đời.

Trương Trạch ánh mắt nghiêm túc nhìn quanh: "Thi khí trong động tàng thi vẫn còn, chỉ cần thế cục dưỡng thi không bị phá, sau này vẫn sẽ có thi thai xuất hiện." Nhưng điều đó không liên quan đến hắn.

Lần sau chưa chắc đã đi con đường này.

Ba năm người Trương gia hợp lực chặn lối vào, biết Ngu Quắc đã chết hẳn, đám chim mặt người bên ngoài mới hết động tĩnh.

"Đầu của con quái vật này, trông cũng không giống vật sống." Kim Bàn nhìn thi thể Ngu Quắc đang cháy hừng hực, giãy giụa trong lửa.

Theo ngọn lửa lớn bùng cháy, thi thể trong lửa biến thành một con quái vật đáng sợ.

"Thi Cẩu Điếu!" Tề Thiết Chủy nhìn con quái vật trong lửa, đột nhiên hét lên: "Đây không phải là cảnh dị biến khi hỏa táng những kẻ ăn thịt người chết sao?" "Long Gia, Cẩu Ngũ Gia có một người bạn cũ, sau khi chết bị người nhà đặt lên giàn thiêu, cũng là cảnh tượng này, người không còn da vẫn có thể cử động, giống như một con quái vật sắp chui ra từ trong cơ thể!" Thi Cẩu Điếu thường chỉ tổ chức mà Ngô Lão Cẩu đã gia nhập trước đây.

Lão và một số người cũng đã rút khỏi tổ chức đó có một vài mối liên hệ.

Nhưng những người đó lại không may mắn, sau khi chết vẫn sẽ xuất hiện hiện tượng thi biến khủng bố.

Trương Trạch nhìn chằm chằm Ngu Quắc đang dần bị thiêu thành tro: "Thi Cẩu Điếu là do ăn thịt người chết, Ngu Quắc e rằng vốn là một cỗ thi thể, bị người ta dùng thế cục dưỡng thi để cố gắng hồi sinh." Tề Thiết Chủy lập tức phụ họa: "Long Gia nói đúng, nếu không phải chúng ta ở đây, không biết cuối cùng Ngu Quắc sẽ biến thành thứ gì!" Chuyện chưa xảy ra, không ai biết kết quả thế nào.

Cách làm bồi dưỡng thi thể thông qua đất dưỡng thi này, khiến Trương Trạch nhớ đến động tích thi trong bản đồ Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Trong động có vô số thi thể, thi thể tích lũy, thi thân của hai chị em song sinh Nữ Khôi được đặt riêng trong hai cỗ quan tài thủy tinh.

Thi khí và âm khí của đất dưỡng thi, cộng thêm oán khí của bản thân thi thể, thi thể được nuôi dưỡng ra chắc chắn sẽ khủng bố dị thường.

Hứa Nhất Thành nhìn đống tro tàn trên mặt đất, nói: "Nếu không đi cùng mọi người, e rằng cả đời này tôi cũng không thể thấy được những quái vật trong Sơn Hải Kinh trong truyền thuyết!" Đây cũng là lý do dù thế nào hắn cũng phải đi theo.

Lần này lại một lần nữa được chứng kiến chân tướng trong truyền thuyết thượng cổ.

Lần này sắp được tiếp cận bí mật của văn minh Âu Lạc thượng cổ, ai có thể nhịn được mà không xem.

Trương Hải Diêm đeo đao sau lưng, vứt điếu thuốc: "Hải Hà, ta đi xem phía trước, ta có cảm giác đi con đường này, có lẽ thật sự an toàn hơn nhiều so với đi qua cửa chính của Thiên cung." Hắn và Trương

Hải Hà vốn là cộng sự ở quán lưu trữ.

Trong lúc những người khác đang thu dọn đơn giản, hai người đã đi ra phía trước xem xét một vòng.

Đợi khi hai người quay lại, đã thấy Trương Trạch và các tộc nhân đang ở đằng xa.

Trương Trạch dẫn đội ngũ đi về phía trước.

Một lát sau, hắn phát súng tiểu liên cho các tộc nhân.

Chương 311

Mấy người mân mê khẩu súng trong tay, Trương Hải Dương giọng trầm thấp nói: "Lần trước sờ súng là lúc dẫn tộc nhân giết thoát khỏi vòng vây của quân Nhật!" "Nếu không phải gia tộc xảy ra chuyện, ta đã đi tòng quân rồi." Hắn thành thạo kiểm tra băng đạn.

"Súng tiểu liên Thompson, súng của Mỹ Lợi Kiên." Bên cạnh, Trương Long Thăng hài lòng nhìn khẩu súng trong tay: "Tộc trưởng, ngài tìm đâu ra thứ tốt này vậy?" Một vài người Trương gia khác ở bên cạnh kích động nói: "Hồi ở Đông Bắc mà có thứ này, lúc rút lui, ta cũng không đến nỗi bị bọn chúng đánh cho như cháu trai!" Nhìn thủ pháp cầm súng thành thạo của người Trương gia, những người còn sống sót gần như đều dựa vào thực lực mà chém giết thoát ra từ nhiều lần vây quét.

Trương gia ở hải ngoại tuy ở xa, nhưng cũng không phải hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Trương Hải Hạnh cầm súng, đứng phía trước: "Tộc trưởng có bạn bè ở nước ngoài, có thể dễ dàng kiếm được những vũ khí này." "Ta đang nghĩ, nếu dùng đại pháo bắn vào Thanh Đồng Môn, sẽ thế nào nhỉ?" Ý tưởng táo bạo này lập tức thu hút ánh mắt kỳ quái của các tộc nhân xung quanh.

"Hải Hạnh!

Đừng nói bậy." Trương Hải Khách lập tức ngắt lời hắn.

Thanh Đồng Môn là thánh địa mà Trương gia bảo vệ, không thể tùy tiện nói đùa được.

Nhưng Trương Trạch lại cảm thấy ý tưởng của hắn tuy táo bạo, nhưng chưa chắc đã không được.

Chỉ là, dược liệu của Thanh Đồng Môn đặc thù, hắn nói với mọi người: "Những phương pháp có thể dùng, e rằng người của Uông gia đều đã dùng cả rồi, ta sẽ dùng phương pháp cũ để mở cửa." Trương Hải Diêm nghe lời của Trương Hải Hạnh, bất giác nhìn về phía người bạn đồng hành.

Cùng là người phụ trách quán lưu trữ, tính cách hai người quả là một trời một vực.

"Tộc trưởng, mộ đạo phía trước rất dài, cuối đường có thể là bên ngoài núi tuyết, ta phát hiện một lối thoát nước ở giữa, đi từ đó hẳn là khoảng cách gần nhất." Lối thoát nước đó Trương Trạch tự nhiên biết.

Mọi người đều đi theo Trương Trạch, nghe lời của Trương Hải Diêm, đều đang chờ đợi chỉ thị tiếp theo.

Trương Trạch quay đầu nói với mọi người: "Ở nơi này có thể xuất hiện lối thoát nước, bất kể có phải là lối đi do thợ đào hay không, chắc chắn đều là lối thoát nước của một công trình kiến trúc lớn gần đó." "Mang súng theo, đi thẳng lối thoát nước." Theo sự dẫn đường của Trương Hải Diêm, mọi người nhanh chóng đến lối vào.

Lối vào không lớn, người cần phải chui vào, bên trong miễn cưỡng có thể đi được.

Kích thước tương đương với một đường hầm thông thường, Trương Thụy Lâm chỉ xách kiếm đồng xanh đi thẳng phía trước.

Hắn nhanh chóng di chuyển ở phía trước lối thoát nước để dò đường cho mọi người.

Trương Trạch nhìn Trương Thụy Lâm di chuyển dễ dàng, thấy phía trước là một con đường rẽ ngoặt đi xuống.

Sau khi đi được khoảng một hai cây số, lại bắt đầu một con

đường đi lên không ngừng.

"Phía trước là hang động dung nham tự nhiên!" Trương Thụy Lâm đột nhiên lên tiếng nhắc nhở phía sau.

Hắn nghiêng người, đi xuyên qua hang động.

Nhìn lối đi phía trước, Hứa Nhất Thành đột nhiên nói: "Đi tiếp phía trước hẳn sẽ gặp một hành lang dưới lòng đất." "Hang động dung nham đều có kết cấu dạng cành cây, những lỗ hổng này hẳn đều thông đến những khe nứt lớn hơn, trong địa chất học gọi là hành lang dưới lòng đất." Những thông tin này hắn đọc được trong một số miêu tả về địa chất ở thư viện.

Con đường phía trước, mọi người đều chỉ có thể đi ngang.

Tiếp tục đi về phía trước, trong khe nứt bắt đầu xuất hiện nhiều dấu vết đào đục nhân tạo.

Đi khoảng nửa đêm, trong lối đi ngày càng rộng, vang lên tiếng nước.

Phía trước lại là một suối nước nóng.

Bên cạnh suối nước nóng, có những con Du diên đang ngủ đông.

Những con Du diên này nhỏ nhất cũng to bằng cánh tay, tất cả đều mang những hoa văn kỳ lạ như đá núi lửa.

Đây là những con Du diên sống lâu năm ở vùng núi lửa gần đây.

Theo những tiếng động sột soạt xung quanh.

Chá Cô Tiếu cầm lân quang đồng chiếu một cái, thấy dưới một vách đá bên cạnh, chi chít những điểm sáng màu xanh lục lớn nhỏ, số lượng cực nhiều, như biển sao.

"Nhiều Du diên thế?" Hoắc Tiên Nhi cố gắng hạ thấp giọng.

Nàng và Trương Trạch từng kiểm tra Ngũ Thập Tinh Đồ được tạo thành từ tổ Du diên dưới mái ngói Linh cung.

So với cảnh tượng bên cạnh này, chỉ có thể là muối bỏ bể.

"Nhanh chóng rời đi." Trương Trạch đột nhiên cắt ngang suy nghĩ của mấy người.

"Du diên sẽ ngửi thấy mùi của chúng ta, trong mắt loài trùng, chúng ta là thức ăn hiếm có." Bên cạnh mọi người, nhiều con Du diên núi lửa có bề ngoài gần như giống hệt đá núi.

Nếu không có đèn pin, căn bản không thể nhận ra sự tồn tại của chúng.

Đi chưa được bao xa, Trương Trạch đột nhiên dừng lại.

Hắn nhìn thấy một cảnh tượng chấn động lòng người phía trước.

"Nguyên Cảnh, súng tín hiệu." "Vâng." Nguyên Cảnh trầm giọng đáp, lập tức lấy súng tín hiệu bắn một phát về phía trên.

Ánh sáng tạo thành một đường cong, một lòng chảo hình thành từ đá huyền vũ màu xám khổng lồ xuất hiện trước mắt mọi người.

Ánh sáng của đạn tín hiệu thu hút sự chú ý của mọi người về phía một thành cổ màu đen khổng lồ ở phía trước.

Quần thể kiến trúc hùng vĩ tráng lệ, nằm sâu trong khu rừng dưới lòng đất của lòng chảo núi lửa, một mảng đen kịt vô cùng hùng vĩ.

Tề Thiết Chủy thậm chí quên cả bấm đốt ngón tay: "Địa cung của Vân Thiên Cung?" "Quy mô này, Long Lâu Bảo Điện trên mặt đất căn bản không xứng nha!" "Lăng Tần Thủy Hoàng trong truyền thuyết, e rằng cũng không có quy mô này đâu nhỉ?" Lăng mộ Tần Thủy Hoàng trông thế nào, gần như không ai ở đây từng thấy.

Có lẽ tổ tiên Trương gia thời đó đã thấy, thậm chí đã vào.

Kim Bàn điểm lại những ngôi mộ lớn mà lão biết: "Lăng Tần Thủy Hoàng là đệ nhất lăng thiên hạ, mộ của Thiết Mộc Chân và Hốt Tất Liệt đến nay vẫn chưa ai tìm thấy, có thể coi là đệ nhị, Tào Tháo người sáng lập Mô Kim Giáo úy có 72 ngôi mộ giả cũng chỉ có thể xếp thứ ba, Vân Thiên Cung hiện tại mà nói, e rằng cũng là quy mô thuộc hàng đầu." Nghe Kim Bàn xếp hạng, Trương Trạch lại không đồng ý với vị trí thứ hai.

"Mộ của Thiết Mộc Chân và Hốt Tất Liệt có khả năng được chôn cùng một nơi, nhưng, mộ ở đâu thì không ai biết?" Là người của Trương gia, đối với cặp tổ tôn Thiết Mộc Chân và Hốt Tất Liệt, trong lòng Trương Trạch dấy lên một nỗi phẫn nộ không nói nên lời.

Dường như nhận ra tình cảm khác thường của Trương Trạch đối với hai vị hoàng đế nổi tiếng của nhà Nguyên, Kim Bàn kinh ngạc hỏi: "Chẳng lẽ Trương gia sớm đã biết vị trí của hai ngôi mộ đó?" Nhắc đến hai ngôi mộ lớn đó, Trương Trạch hừ lạnh một tiếng: "Hừ, nào chỉ là biết, đợi khi có đủ thực lực, ta sẽ đích thân đưa các ngươi đi xem cái gọi là hung lăng đệ nhị thiên hạ!" Ánh mắt hắn đồng thời nhìn về phía các tộc nhân Trương gia: "Sáu đạo cửa đá tiếp theo, là cơ quan do Trương gia để lại." Sau đó không cần giải thích thêm, tất cả người của Trương gia đều rõ cấu tạo cơ bản của cổ mộ.

Lúc này, Trương Hải Kỳ, Trương Hải Hạnh, Tiểu Ca ba người với tư cách là người phụ trách của bộ phận phía Đông, phía Nam, và bản gia.

Bị Trương Trạch tập hợp lại, đơn giản thương lượng đối sách tiếp theo.

"Qua sáu đạo cửa đá phía trước, sáu mươi bậc đá, là cửa chính của hoàng lăng." Trương Hải Kỳ dùng đá vẽ đơn giản mấy đường trên mặt đất đại diện cho địa hình.

“Lăng mộ cổ đại, lăng và mộ tách biệt, giống như cấu tạo của quan quách.” “Lăng là cấu trúc bao bọc bên ngoài, mộ mới là huyền cung thực sự, chúng ta sắp đi hết đoạn cuối cùng của lăng, để đến phần mộ.” Hắn khoanh một vùng trống ở giữa.

Ánh mắt nhìn về phía tộc trưởng Trương Trạch.

Trương Trạch nói đơn giản: “Vân Thiên Cung có kết cấu ba tầng, tạo thành ba ngàn thế giới, tượng trưng cho sự biến hóa ba thân phận Nhân, Quỷ, Thần của Vạn Nô Vương, điểm này mộ Hiến Vương cũng như vậy, nhưng khi đến đó đừng coi nơi này như Lăng Vân Tiên Cung.” Hắn dùng đá đơn giản, lại chi tiết hóa thêm mấy khu vực trên bản đồ mà Trương Hải Kỳ đã vẽ.

“Tất cả các ngươi đều đang chú ý đến lăng mộ, có ai để ý đến trên không và dưới đất không?” Lời hắn vừa dứt, Trương Hải Kỳ, Trương Hải Hạnh lập tức ghé lại gần, đặc biệt là Trương Hải Hạnh với vẻ mặt không thể tin nổi: “Ta lần đầu tiên nghe nói, vào cổ mộ dưới lòng đất mà phải để ý trên không!” “Kiến thức nông cạn, không trách ngươi.” Trương Trạch vô cùng nghiêm túc nói: “Loại lăng mộ dưới lòng đất có không gian khổng lồ như thế này, thực ra không ít.” Chi tiết cụ thể hắn không giải thích thêm, với tư cách là người phụ trách quán lưu trữ, không biết là chuyện hoàn toàn bình thường.

“Tiếp theo ta nói, mỗi câu các ngươi lần lượt phụ trách truyền đạt lại cho các tộc nhân mà mình quản lý.” Trương Trạch tự mình nói, không hề ngẩng đầu.

Những người xuất thân từ Trương gia Đông Bắc, cơ bản do Tiểu Ca và Trương Thụy Lâm quản lý, phía Nam do Trương Hải Kỳ phụ trách, còn lại những người thuộc thế hệ Long và Trương Hải Khách thuộc về phía Đông.

“Tiếp theo cố gắng đừng nổ súng, nhanh chóng đợi huyền cung

mở lại, trước đó, trực tiếp dùng đao, phi đao, cung tên đều được, khi nào có thể nổ súng, ta sẽ cho các ngươi biết." Hắn nhìn sáu đạo cửa đá phía trước, từ khi bước vào khu vực này, chính là địa bàn của chim mặt người.

Chim mặt người ở đây, số lượng vô cùng nhiều.

Trong nguyên tác, đội ngũ mấy chục người gần như bắn hết đạn, mà số lượng chim mặt người vẫn không giảm.

Đồng thời còn có vô số Du diên, số lượng nhiều đến mức giết không xuể.

"Còn nhớ những thiên thạch đó không?

Nơi có thiên thạch, sẽ có sinh vật trường sinh, nhiều động thực vật đều dễ bị biến dị, nơi này năm đó có khối thiên thạch lớn nhất rơi xuống đại địa Thần Châu chính là núi Trường Bạch." Cảnh tượng thiên thạch rơi xuống núi Trường Bạch, trong Thanh Đồng Môn ở Tạng Địa không có ghi chép, nhưng có thể khẳng định, cảnh tượng đó hẳn vô cùng chấn động.

Nhiệt độ của thiên thạch sẽ trực tiếp làm tan chảy núi, lúc đó chắc chắn đã hình thành một trận phun trào núi lửa quy mô lớn.

Sau đó mới hình thành địa hình hiện tại của núi Trường Bạch.

Thiên thạch theo nham thạch bị tan chảy, ẩn sâu dưới lòng đất.

Xung quanh thiên thạch hình thành một khoang rỗng khổng lồ, có lẽ chính là nơi mà Uông Tàng Hải miêu tả Thanh Đồng Môn trong mộ dưới đáy biển.

"Hiểu rồi!" Trương Hải Kỳ lập tức gật đầu, rồi lại hỏi một câu: "Chỉ cần không phải vũ khí phát ra âm thanh lớn, đều không có vấn đề gì, phải không?" "Có thể hiểu như vậy." Tiểu Ca và Trương Hải Hạnh bên cạnh cũng đi thông báo cho tộc nhân của mình.

Trương Trạch đứng phía trước đợi một lát, liền ra hiệu cho Nguyên Cảnh, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân đi cùng.

"Tân Nguyệt, lát nữa có tình huống cứ trực tiếp dùng phi đao, con đường thần đạo này tuyệt đối không được nổ súng!" Hắn chỉ vào con đường phía trước: "Nếu đi vào từ chính diện, tốc độ sẽ nhanh hơn chúng ta, nhưng đồng thời sẽ kinh động tất cả quái vật giữ mộ." Trong đó có thể có Huyết Thi, quỷ hồn, Tống Tử, cùng vô số cơ quan tuyệt hậu.

Theo hình thức mai táng truyền thống, đội ngũ đi con đường đó, ít nhất phải chết một nửa.

Đi qua sáu đạo cửa đá, dọc đường đi qua bốn đạo đầu tiên.

Khi đang trên đường đến đạo thứ năm, đột nhiên nhìn thấy quần áo quen thuộc.

Nhị Nguyệt Hồng nhìn bóng người, đột nhiên kinh ngạc: "Người này ta từng gặp ở địa bàn của Hồng gia." Thấy người này xuất hiện ở đây, trong lòng ông dấy lên nghi ngờ.

Chương 312

Tính cách của Trần Bì rất dễ bị người Nhật lợi dụng, bị xúi giục cũng không phải là không có khả năng.

Cởi áo ra, thấy sau lưng người này có hình xăm đoàn phượng màu sẫm.

"Người Nhật!" Một cỗ thi thể treo lơ lửng trên cột.

Xem ra vẫn còn hơi thở yếu ớt.

"Hy vọng Trần Bì không đi cùng, nếu không ta nhất định sẽ ra tay thanh lý môn hộ." Trương Trạch đi ngang qua, liếc mắt đã phát hiện người này còn sống.

"Đừng động, nhìn kỹ miệng hắn!" Trương Trạch vừa nói xong, Nhị Nguyệt Hồng và Chá Cô Tiếu đồng thời nhìn vào miệng người đó.

Phát hiện có tóc từ bên trong chui ra.

Nhị Nguyệt Hồng kinh hãi, lập tức lùi lại: "Virus tóc!!" Nhìn chằm chằm người trước mặt, Trương Trạch không ra tay.

Đơn giản tìm kiếm ký ức của đối phương, người này được phái đến tạm thời, nhiệm vụ thực sự là để do thám mọi thông tin hữu ích trong thành Trường Sa, đợi người của hắn đánh vào thành Trường Sa, sẽ nội ứng ngoại hợp, đối với loại người này, để hắn chết cũng bằng như để hắn được giải thoát sớm.

Trên cột bên cạnh, đột nhiên bắt đầu mọc ra vô số tóc.

Chá Cô Tiếu lập tức cắt tay, dùng máu của mình, trực tiếp ép lui virus tóc.

“Đa tạ Tứ gia!” Nhị Nguyệt Hồng lập tức bày tỏ lòng cảm tạ.

Chá Cô Tiếu đang định đi về phía trước, đột nhiên thấy trên cột phía trước có một bóng đen đang đứng.

Bóng đen đó sắc mặt trắng bệch, nhìn chằm chằm người đang bị treo trên cột.

Hắn đang lấy “thức ăn”, nhưng lại không chạm vào những người khác.

Trương Trạch nhìn thấy vỏ đạn trên mặt đất.

“Vỏ đạn còn nóng, hẳn là ở phía trước.” Vừa dứt lời, con chim mặt người bên cạnh đột nhiên định dùng móng vuốt cào vào đầu hắn.

Một bóng đen sau lưng hắn nhảy lên không trung, lặng lẽ một kiếm, “phịch” một tiếng, con chim mặt người ngã xuống bên cạnh cột.

Nguyên Cảnh dùng tay trái thu kiếm.

Trương Trạch bất ngờ nhìn tay hắn: “Ngươi dùng kiếm tay trái?” Nguyên Cảnh đáp: “Tay trái hay tay phải đều được, tay trái mạnh hơn một chút.” Trong nhát kiếm vừa rồi, Trương Trạch đã thấy được bóng dáng của kiếm khách cổ đại.

Hắn nói với Nhị Nguyệt Hồng bên cạnh: “Nói với những người phía sau, nhớ kỹ lời ta vừa nói.” Nói xong hắn tiếp tục đi về phía trước.

Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân nhìn nhau.

Vừa rồi hai người cũng đã định ra tay, chỉ là kiếm của Nguyên Cảnh quá nhanh.

Xuyên qua cửa đá và những bậc đá tàn phế.

Toàn bộ lối đi bị hư hại rất rõ ràng.

Tài lực của nước Đông Hạ chỉ có thể hỗ trợ sửa chữa xong những phần quan trọng.

Nhưng không có tiền để tu sửa lại toàn bộ Vân Thiên Cung.

Ra khỏi điện thờ, có thể thấy trên thần đạo một cây cầu dài hai mươi vòm bằng bạch ngọc.

Trên cầu điêu khắc hai con rồng cuộn, uốn lượn theo lan can cầu.

Phía trước đột nhiên nghe thấy tiếng súng, trên không vô số bóng đen đang không ngừng lượn vòng.

Bóng đen có lớn có nhỏ, trong bóng tối có người đang nổ súng, liền bị kéo lên không trung, cùng với một tiếng hét thảm rồi biến mất không còn tăm tích.

Nghe thấy tiếng súng phía trước, Nhị Nguyệt Hồng cũng nghe được giọng của Trần Bì từ xa.

Nhưng ông chỉ thấy Trần Bì và một đám người áo đen đang bị những bóng đen trên trời vây công.

Khu vực này, Trương Trạch triệu hồi thống lĩnh Bất Ngôn Kỵ đồng hành.

Vừa xuất hiện bên cạnh, Khiêm Chi trong bộ khôi giáp mặt quỷ, tay xách trường đao đứng bên cạnh Trương Trạch.

Y bỗng ngẩng đầu nhìn lên trời, vừa lúc thấy một bóng đen đang bay về phía này.

Khiêm Chi nhanh chóng phản ứng, vài bước xông lên trước mặt Trương Trạch, vung đao chém về phía không trung.

Theo một tiếng thét thảm của con Nhân Diện Điểu, một đôi vuốt đầy máu rơi xuống đất.

Lũ Nhân Diện Điểu xung quanh lập tức bị kích động, bay loạn

khắp nơi. "Ta đi, tướng quân Bất Ngôn Kỵ thực lực thật uy mãnh!" Trương Hải Hạnh xem xong, ánh mắt dán chặt vào Bất Ngôn Kỵ, nói với Trương Hải Khách bên cạnh: "Có Bất Ngôn Kỵ ở bên tộc trưởng, xem ra chúng ta chỉ cần lo cho bản thân là được." Tay y cầm đoản đao, ở đây có vẻ rất bất lợi.

Đầu tiên là Trương Hải Diêm bên cạnh, y phun một bãi nước bọt lên trời, có thể bắn rơi một con Nhân Diện Điểu.

Thi thể rơi xuống trước mặt, giãy giụa vài cái rồi lại bị bồi thêm một đao.

Đương nhiên, cái gọi là phun nước bọt thực chất là Trương Hải Diêm đã phun ra lưỡi dao giấu trong miệng.

Loại dao này vô cùng sắc bén, là chiêu thức lợi hại nhất của y.

Bình thường y không thi triển chiêu này, lâu dần suýt chút nữa bị người ta quên mất.

Cùng là người Trương gia, nhưng khi trở về gia tộc cũng ít ai biết đến môn kỹ xảo này.

Nhị Nguyệt Hồng thì tung ra một tay Thiết Đản Tử.

Trần Bì khi đánh lũ Nhân Diện Điểu xung quanh, ngoài Cửu Trảo Câu, cũng dùng một tay công phu ném Thiết Đản Tử. "Nghiệt đồ!" Nhị Nguyệt Hồng đột nhiên xuất hiện bên cạnh, mắng: "Đây là những gì vi sư thường ngày dạy ngươi sao?

Giúp người Nhật Bản làm việc?" Nói xong, ông định tát cho Trần Bì một cái.

Đối mặt với bàn tay giơ cao của Nhị Nguyệt Hồng, Trần Bì theo phản xạ muốn né tránh.

Trần Bì vung Cửu Trảo Câu, nghe thấy giọng của sư phụ, sắc mặt

lập tức thay đổi. "Sư phụ?", "Con chỉ đi theo chúng, con không có giúp chúng làm việc!" Vừa nói xong, y đột nhiên thấy một bóng đen lao về phía mình.

Thấy không thể tránh né, y liền tóm lấy một người bên cạnh, người đó lập tức bị Nhân Diện Điểu quắp lên không trung. "Thấy chưa, con cũng giết địch lập công rồi còn gì?" Y không hề để tâm, thậm chí còn có vài phần đắc ý.

Nhưng y giết đúng là kẻ địch, khiến Nhị Nguyệt Hồng có chút khó ra tay.

Cứ ghi nhớ trước, lần sau sẽ bù lại một thể. "Sư phụ, nếu con không đi theo chúng, người có đưa con đến nơi tốt đẹp thế này không?" Trần Bì đi dọc đường, bị cảnh tượng hùng vĩ xung quanh làm cho kinh ngạc.

Cả đời y chưa từng thấy ngôi mộ cổ nào quy mô lớn như vậy. "Đây chính là Vân Thiên Cung trong truyền thuyết a!" Thế rồi ngay giây sau, bên cạnh đột nhiên có một người phụ nữ mặc đồ đen, cầm súng chỉ vào y một cách giận dữ: "Trần Bì, ngươi cố ý lấy người của ta làm lá chắn?" "Bây giờ ngươi lập tức giết Nhị Nguyệt Hồng, nếu không sau khi ta trở về, sẽ lập tức cho người giết sư nương của ngươi!" Nhắc đến sư nương, sắc mặt Trần Bì lập tức thay đổi, giận dữ nói: "Ngươi dám!!" Nhị Nguyệt Hồng nghe vậy, thì ra đối phương dùng Nha Đầu để uy hiếp Trần Bì.

Xem ra sau khi ông rời Trường Sa thành, đã xảy ra một số hiểu lầm.

Ông nắm lấy Thiết Đản Tử, lập tức ném về phía người phụ nữ áo đen đối diện.

Trong miệng liền giải thích: "Trần Bì, đừng bị lừa, Nha Đầu đang ở nơi an toàn!" "Thật không?" "Sao?

Ngay cả lời sư phụ nói ngươi cũng không tin nữa à?" "Sư phụ, con không có ý đó..." Trần Bì nghe vậy, đối với lời của sư phụ tự nhiên sẽ không nghi ngờ nhiều.

Y vui mừng nói: "Vậy, sư nương không bị bắt?" "Đương nhiên là không." Trương Trạch bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh, "Sư nương đang ở một nơi vô cùng an toàn, để cho ngươi có vắt óc cũng không thể tìm ra." Lúc rời khỏi Trường Sa thành, hắn đã đưa tất cả những người đã dịch dung và có nguy hiểm vào trong Thao Thiết không gian, đồng thời mô phỏng một phần môi trường của Trường Sa thành.

Phát hiện mình bị lừa, Trần Bì tung Cửu Trảo Câu về phía người phụ nữ áo đen: "Dám lừa ta, tìm chết!!" Đối phương vừa bị Nhân Diện Điểu tấn công, vừa phải đề phòng một tay của Trần Bì. "Ngoài ngươi ra còn có ai?" Trương Trạch nhận ra, người phụ nữ áo đen đó chính là người vẫn luôn ở bên cạnh Trần Bì.

Chỉ không biết rốt cuộc có bao nhiêu người đã vào đây.

Trần Bì nói: "Còn có một người tên Cưu Sơn Mỹ Trí cũng đã vào, những người còn lại đều là gương mặt xa lạ, ta không quen biết." "Những người khác đang ở trong sông Hộ Thành, Nhị gia cũng đi theo ta." Trương Trạch nói xong liền nhanh chóng đi về phía sông Hộ Thành. "Long Gia, chuyện của sư nương, đa tạ ngài!" "Nhưng ta và ngài chung quy không phải người cùng đường." Trần Bì đột nhiên dừng lại: "Bên đó là đường chết, ta không đi lối đó, men theo thần đạo đi xuống là minh điện, sư phụ bảo trọng!" Đồng thời y nhìn về phía Trương Trạch: "Nhân tình thiếu ngài, ta nhất định sẽ trả!" Nói xong liền trực tiếp lao về phía có tiếng súng.

Nhìn Trần Bì rời đi, Trương Trạch cũng không quay đầu lại mà tiếp tục đi.

Còn về nhân tình, hắn không coi là gì, nếu có thiếu thì cũng là Nhị

Nguyệt Hồng thiếu.

Phong cách hành sự của Trần Bì trong nguyên tác khiến người ta khó có thiện cảm.

Chương 313

Trước đây hắn cũng đã hạ cổ lên người Trần Bì, đối phương cũng không làm chuyện gì bất lợi cho hắn.

Đây là nguyên nhân chính Trần Bì còn sống đến giờ, nếu không đã sớm chết dưới tay Kim Tàm Cổ.

Tuy y giết người vô số, nhưng giết đều là kẻ địch, tạm thời không có lý do để giết y.

Nhưng giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, sự tôn kính của Trần Bì đối với sư phụ và sư nương đã được ghi rõ trong nguyên tác, ngay cả sau khi Nhị Nguyệt Hồng qua đời, y vẫn không cho phép người khác tùy ý bàn tán.

Nhưng đối với người khác, y tàn nhẫn cũng thật sự tàn nhẫn.

Lúc này, Trương Thụy Lâm và Kim Bàn, hai cao thủ đào mộ của Phát Khâu và Mạc Kim, đã đào thông điểm cuối của sông Hộ Thành trong lúc Trương Trạch chưa rời đi.

Trong sông Hộ Thành, có rất nhiều tượng người và tượng ngựa được điêu khắc từ loại đá đen lấy từ bên trong Trường Bạch Sơn.

Trong đó còn có rất nhiều hài cốt xe ngựa bằng đồng xanh, xếp hàng trong con mương.

Kéo dài liên miên, phía bên kia cũng như vậy.

Những tượng người này được làm theo đội ngũ đưa tang.

Bề mặt tượng đồng phủ đầy những đốm xanh lục.

Trên trời, một lượng lớn Nhân Diện Điểu nhanh chóng đuổi theo đội ngũ phía trước.

Không có Cưu Sơn Mỹ Trí dẫn người vào đây.

Manh mối về Vân Thiên Cung, ngoài Trương gia ra, cơ bản chỉ có Uông gia biết.

Cho nên những người này có thể vào đây, nhất định là người của Cưu Sơn Mỹ Trí và Cừu Đức Khảo, trong đó có một bộ phận thành viên Uông gia, cùng nhau tiến vào.

Mọi người trong Trương gia đứng bên ngoài đường hầm, đường hầm phía trước đã được Ngũ tổ Mạc Kim giáo úy dùng thủ pháp độc môn mở rộng, trông như một cửa hang nhỏ. "Tộc trưởng, thông đạo đã đào thông." Trương Thụy Lâm ra hiệu Trương Trạch có thể trực tiếp đi vào. "Con sông Hộ Thành này, theo ta quan sát là một con mương chôn cất." Trước mắt mọi người, trong con mương khô cạn là những hàng tượng đá, như một đội quân đang hành quân về cùng một hướng.

Lúc Vạn Nô Vương được chôn cất, trong mương hẳn là chứa đầy nước.

Men theo mộ đạo, đợi Trương Trạch đi qua, những người khác của Trương gia mới đi theo.

Đổng Sán đã đi trước thăm dò tình hình ở phía bên kia.

Trương Trạch vừa đến, y liền lập tức báo cáo tất cả tình hình vừa tìm hiểu được. "Tộc trưởng!" Đổng Sán chỉ vào mộ đạo dài phía sau: "Khu vực phía sau là cống phẩm mà Nam Tống dâng cho Kim quốc năm đó.

Sau khi Kim quốc diệt vong, Bồ Tiên Vạn Nô đã mang theo những người Nữ Chân còn lại thành lập Đông Hạ quốc." Theo hướng y chỉ, Trương Trạch liếc nhìn một cái. "Hầu Đầu Thiêu?" Nhìn thấy những vò rượu đó, hắn lập tức nhíu mày.

Hắn cũng thỉnh thoảng uống rượu, nhưng loại rượu ngâm bằng khỉ chưa đầy tháng này thì có chút quá ghê tởm.

Nhất là những vò rượu này lại là rượu cống của Nam Tống, có lẽ liên quan đến dưỡng sinh.

Hoàng đế Tống đại có lẽ cũng uống loại rượu này.

Đổng Sán nói: "Tộc trưởng mắt sáng như đuốc, đây đích thực là Hầu Đầu Thiêu trong truyền thuyết, những con khỉ ngâm trong đó toàn thân trắng bệch, giống như trẻ con loài người." Loại rượu này, phần lớn nước trong đó đã bốc hơi, nửa vò còn lại đều là tinh hoa.

Rượu như vậy, tuy hắn không uống, nhưng cũng có giá trị cao.

Trương Trạch suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định đóng gói mang đi.

Lúc những người phía sau đến, Hầu Đầu Thiêu đã không còn.

Men theo mộ đạo, tiếp tục đi về phía trước, phía trước là bồi táng mộ thất.

Cả một đoạn đường đều là nơi đặt đồ bồi táng.

Kim Bàn cầm đèn pin đi theo đến bên ngoài mộ thất.

Mọi người phía sau vây quanh bên ngoài, nhìn chằm chằm vào khu mộ trước mắt.

Ba người Bàn Sơn thì khỏi phải nói, từ khi xuống mộ đến nay chưa bao giờ lấy bất cứ thứ gì ngoài Mộc Trần Châu.

Người Trương gia cũng vậy, không hứng thú với của cải trong mộ, họ quan tâm hơn đến việc tìm kiếm bí mật trong mộ.

Nếu không, lúc những người khác tìm thấy những ngôi mộ cổ đó, bên trong đáng lẽ phải trống rỗng.

Ngược lại Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy lại có chút động lòng.

Phong Học Văn nhìn những bảo vật chất đầy cả mộ thất trước mắt, bắt đầu chảy nước miếng.

Có hai ngọn núi vàng cao gần bằng người.

Hai ngọn núi vàng cao đến thắt lưng, lúc Đông Hạ quốc xây dựng hoàng lăng, không hề động đến một khối vàng nào trong này.

Vốn của họ đều là bảo vật tìm được trong các ngôi mộ cổ khác.

Ngược lại, những đệ tử Tá Lĩnh vừa mới gia nhập Mạc Kim giáo úy, nhìn thấy nhiều tiền như vậy trước mắt đều sững sờ. "Nhiều tiền quá!" "Theo quy tắc Mạc Kim, mỗi người chúng ta chỉ có thể lấy một hai món." Hứa Nhất Thành lấy một chiếc vòng vàng.

Không lấy cũng không hợp quy củ, chỉ có thể tùy tay lấy một hai món.

Mấy người khác cũng lấy một hai món.

Trương Trạch liếc nhìn một cái, bỗng nhiên nói: "Mọi người quên quy tắc phân chia ta đã đề ra rồi sao?" "Đến lúc đó tự nhiên sẽ có một phần, tuyệt đối công bằng công chính." Trong số vàng này, đại diện cho Trương gia, tự nhiên hắn phải lấy đi phần lớn.

Nhưng các huynh đệ này cũng cần nuôi gia đình, phương diện này hắn vốn không thiếu tiền, tự nhiên cho đi cũng không ít.

Cộng thêm việc bây giờ hắn vốn không thiếu tiền.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, hắn trực tiếp "vận chuyển" toàn bộ số vàng trước mắt.

Nghe lời Trương Trạch nói, mọi người cũng yên tâm đi theo sau.

Đội ngũ hơn năm mươi người nhanh chóng xuyên qua mộ thất,

qua mộ đạo, xa xa nhìn thấy phía trước một minh điện vô cùng rộng rãi. "Minh điện?" Vị trí mọi người đang đứng có thể thấy, minh điện ở phía dưới. "Mộ thất của Vạn Nô Vương nhanh vậy đã để chúng ta tìm thấy rồi sao?" Tề Thiết Chủy đột nhiên cảm thấy có chút khó tin.

Dường như có chút quá thuận lợi.

Nhìn mộ thất trước mắt, vấn đề nằm ở chỗ, không có Đại Đầu Quỷ Anh tác quái, tự nhiên cũng không có Quỷ Đả Tường.

Tường mộ đột nhiên theo bước chân của mấy người, không biết ai đã giẫm phải cơ quan, tường mộ phía trước bỗng nhiên từ từ bắt đầu di chuyển. "Không thể để tường mộ đóng lại, thông đạo phía sau sẽ di chuyển, nếu xuất hiện sai lệch, bên ngoài sẽ biến thành một mộ thất khác!" Trương Thụy Lâm cầm thanh đồng kiếm, bắt đầu chém vào tường mộ.

Liễu Trần cầm thiền trượng, trực tiếp chống đỡ bức tường mộ đang từ từ khép lại.

Trương Trạch thấy vậy, trong tay đột nhiên xuất hiện bóng đen của Tà Linh Đại Hắc Thiên.

Hắn thấp giọng nói với người bên cạnh: "Tất cả tránh ra." Theo bóng đen xuất hiện, tầm nhìn của mọi người đều bị che khuất.

Trương Trạch sử dụng Súc Địa Thuật, trực tiếp xuất hiện sau lưng tường mộ.

Nhấn xuống cơ quan trên tường, bức tường cuối cùng từ từ trở về vị trí ban đầu.

Vị trí mộ đạo cũng nối lại với lối ra vừa rồi.

Đợi bóng tối tan biến, Chá Cô Tiếu và Liễu Trần nhanh chóng đi qua.

Đầu kia là một tòa lầu đài, bên ngoài có mấy hành lang dài.

Trước mắt là lối vào của một mộ thất khổng lồ hai tầng.

Tề Thiết Chủy nhìn chằm chằm vào góc độ phía trước, phát hiện vị trí lối ra có chút sai lệch, bị nâng cao lên vài phần. "Cơ quan có thể trực tiếp thay đổi mộ đạo như vậy sao?" Y nhìn chằm chằm vào sự sai lệch giữa mộ đạo và tường mộ bên cạnh.

Đó là sai sót trong việc kết nối do cơ quan bị cưỡng ép quay lại khi đang vận hành. "Bát gia, bây giờ không phải lúc quan tâm đến cái này." Ánh mắt Chá Cô Tiếu dán chặt vào mộ thất phía trước: "Vạn Nô Vương có khả năng ở phía trước." Trương Trạch không nói rõ nơi này, đa số mọi người đều cho rằng đây đã là minh điện thực sự.

Chương 314

Cấu trúc mộ thất này, phải nói là rất giống với Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Hắn trầm giọng nói: "Nơi này thực ra không phải cấu trúc ba tầng, mà là bốn tầng." "Tất cả mọi người, chuẩn bị súng, những người phụ trách hãy trông chừng người của mình." Nếu thực sự phải đánh, hắn cũng không thể lo cho tất cả tộc nhân phía sau.

Chỉ có thể để người phụ trách từng khu vực trông chừng.

Do Tiểu Ca phụ trách trông chừng bộ phận Trương gia ở Đông Bắc, lúc này là nơi đông người nhất.

Mấy người đi theo Tiểu Ca, không nói lời thừa, trực tiếp cầm súng tiểu liên Thompson.

Liễu Trần nói với người phía sau: "Nơi này gọi là Liên Thiên Lang, bề mặt điêu long vẽ phượng, thực chất là dùng để treo quan quách trong một mộ thất khổng lồ." Có một thứ như vậy ở đây, dưới lòng đất nhất định tồn tại một quan quách khổng lồ.

Khi Trương Trạch đi trên Liên Thiên Lang, hắn nhìn thấy phía dưới là một mộ thất hình tròn khổng lồ.

Toàn bộ mộ thất rộng khoảng năm sáu trăm mét vuông.

Càng thú vị hơn là, hắn nghe thấy tiếng bước chân và tiếng súng ở không xa.

Người do Cưu Sơn Mỹ Trí dẫn theo, đang bị Nhân Diện Điểu và Du Diên truy sát đến đây.

Theo sự xuất hiện của đuốc, toàn bộ mộ thất được chiếu sáng.

Ngay chính giữa mộ thất, có một cái quan tỉnh.

Quan tỉnh rất lớn, trong đó có tám cỗ quan tài đen, canh giữ một cỗ quan quách bằng ngọc thạch khổng lồ.

Trương Trạch cũng nhận ra, nếu muốn kiểm tra tình hình bên dưới quan tỉnh, bắt buộc phải mở những quan quách này.

Liễu Trần nhìn chằm chằm vào mộ thất bên dưới, bỗng nhiên đưa tay ngăn mọi người lại: "Bát Quan Trấn Tà chi pháp!" "Nơi này đang ở ngay trong miệng của tiềm long, tám cỗ quan quách nằm trên tám chiếc răng rồng, hung khí cực thịnh!" "Cách chôn cất như vậy, thông thường sẽ đặt tám người cùng hung cực ác vào trong quan tài đen, làm thức ăn cho long mạch." Nhưng điều khiến ông không hiểu là cỗ quan tài ngọc ở giữa. "Thủ lĩnh, đối với cỗ quan tài ngọc ở giữa ta có chút không hiểu." Liễu Trần nhìn về phía Trương Trạch, cầu xin sự giúp đỡ.

Trước đó, sư đệ Kim Bàn và Tôn Quốc Phụ hai người, đều đánh giá rất cao vị thủ lĩnh Mạc Kim này.

Bát Quan Trấn Tà, trong Âm Dương Bí Thuật cũng không hề đề cập đến.

Thông thường việc mai táng quan quách đều là để có lợi cho mộ chủ, nhưng cách bài trí này, không những không có lợi, ngược lại giống như đang dưỡng thi. "Đại sư, trong truyền thuyết quan quách của Vạn Nô Vương là Cửu Long Sĩ Thi, tức là chín con rồng đồng thời cũng tương ứng với chín nhánh long mạch bên cạnh rồng xuất hải." Trương Trạch nói, ánh mắt đồng thời quan sát những người của Cưu Sơn Mỹ Trí và Cừu Đức Khảo bên dưới. "Nơi này, hẳn chỉ là một nhánh long mạch nhỏ bên cạnh đại long mạch rồng xuất hải mà thôi." "Sơn tĩnh thuộc âm, thủy động thuộc dương, thiên lý dễ thuận, địa lý dễ nghịch, nghịch tắc âm dương giao, giao tắc tụ, tụ tắc thành

huyệt." "Phải là sơn thủy giao nhau sinh khí mới tụ, nhìn xung quanh có sơn vô thủy, không khí không tụ, long sa không hiện, rõ ràng long huyệt ở nơi khác." Nói xong, ánh mắt hắn nhìn về phía quan tỉnh.

Vị trí của quan tỉnh, ngược lại giống như đang ngăn chặn không khí bên dưới, càng có lợi cho việc tàng phong tụ khí ở tầng tiếp theo.

Liễu Trần cảm thấy rất có lý. "Kiến giải của thủ lĩnh cao minh, nếu nơi này chỉ là nghi trủng, vậy chúng ta cứ tĩnh quan kỳ biến." Ông cũng chú ý đến những người bên dưới.

Vị trí của mấy người họ quá cao, những người bên dưới sau khi nhìn thấy quan quách, liền lập tức vây lại.

Phía dưới có khoảng ba mươi mấy người.

Lúc dự tính, ít nhất phải có hơn sáu mươi người.

Trần Bì cũng trà trộn trong đội ngũ.

Cưu Sơn Mỹ Trí cầm la bàn, sắc mặt ngưng trọng nhìn xung quanh.

Trong số những người đi theo hắn, có người Trường Sa.

Hoắc Tiên Nhi cẩn thận nhìn xuống dưới: "Ta hình như thấy người của Hoắc gia chúng ta cũng ở trong đó!" Xem ra là đàn ông Hoắc gia.

Phụ nữ đương gia của Hoắc gia, tất cả đều ủng hộ phe Trương Trạch, tự nhiên không dễ bị người khác lợi dụng.

Lại duy độc bỏ sót đàn ông Hoắc gia.

Mà không, Trương Trạch biết cũng sẽ không để tâm.

Những người bên dưới, tất cả đều vây quanh cỗ quan tài ngọc ở giữa.

Xung quanh là phong thủy trận Bát Quan Trấn Tà, nhưng không một ai động đến. "Trong đám người Nhật Bản này cũng có cao nhân, biết tám cỗ quan tài không thể đụng vào." Liễu Trần nhìn hành động của những người bên dưới, đoán bên trong tất định có người chỉ điểm.

Quả nhiên, khi quan quách ngọc được nhấc ra, vừa mới mở, đột nhiên xung quanh truyền đến tiếng sột soạt. "Đến rồi!" Một luồng khí đen từ trong quan tài bay ra. "Cạm bẫy do Uông Tàng Hải bố trí!" Trương Trạch thấy vậy nhếch mép.

Xung quanh có lượng lớn bóng đen đang lao vào trong mộ thất.

Mộ thất rộng năm sáu trăm mét vuông, đột nhiên một luồng tà khí ngưng tụ.

Sau khi quan tài được mở ra, tà khí xung quanh lập tức bắt đầu tụ tập.

Liễu Trần sắc mặt đại kinh: "Tình huống không ổn, Bát Quan Trấn Tà chi pháp một khi bị ảnh hưởng, toàn bộ mộ thất sẽ lập tức biến thành đại hung chi địa!" Kim Bàn thở dài một hơi: "Sư huynh, đám người này không hiểu chuyện, động bậy vào quan tài chết không có gì đáng tiếc, nhưng cổ tà khí ngút trời này, chúng ta cũng bị lôi xuống nước!" Khí đen kịt đột nhiên từ dưới đất bay lên.

Tám cỗ quan tài đồng thời phát ra tiếng rung động. "Không trấn áp được nữa rồi!" Kim Bàn nắm chặt nắm đấm.

Đột nhiên dưới đất truyền đến một tràng tiếng ác quỷ gào khóc, âm thanh trong nháy mắt khuếch tán ra xung quanh.

Khí đen tràn vào những con Du Diên dài ba bốn mét bên ngoài mộ thất.

Lập tức, lũ Du Diên trở nên cuồng bạo bất an, toàn bộ lao vào

trong mộ thất.

Trong mộ thất, đột nhiên có người nổ súng ra bên ngoài.

Đột nhiên trong quan tỉnh, cũng đồng thời tuôn ra một luồng khí đen.

Một lượng lớn Du Diên từ trong đó tràn ra. "Sao lại có nhiều Du Diên như vậy!" Hứa Nhất Thành đứng bên cạnh Kim Bàn, lặng lẽ đứng đó.

Vị trí của mấy người họ rất kín đáo, người bên dưới căn bản không có cơ hội phát hiện.

Trong chốc lát, trong quan tỉnh có lượng lớn Du Diên, số lượng bên ngoài tràn vào còn nhiều hơn.

Đám người bên dưới, căn bản không còn tinh lực để ý đến những thứ khác. "Hẳn là bị sức mạnh trong này ảnh hưởng, những con Du Diên này đều đã biến dị!" Chá Cô Tiếu lặng lẽ xuất hiện bên cạnh, nhìn chằm chằm vào số lượng côn trùng ngày càng nhiều trong mộ thất. "Bên dưới quan tỉnh nhất định có không gian, nếu không sẽ không có nhiều Du Diên chui ra như vậy." Hứa Nhất Thành lập tức cảm thấy rất có lý: "Tứ gia nói đúng, nơi này bị bố trí trận pháp Bát Quan Trấn Tà." Y rất tán đồng lý luận của Chá Cô Tiếu.

Chá Cô Tiếu tiếp lời: "Những con Du Diên này chúng ta thường gọi là tiền xuyến tử, nhưng chúng có một đặc điểm, khi một con Du Diên chết đi, thi thể sẽ tỏa ra mùi, những con Du Diên xung quanh sẽ xác định được vị trí.

Cách tốt nhất là dùng bột khu trùng hoặc mùi long não, có thể xua đuổi những con Du Diên nhỏ bình thường." Thế nhưng, ánh mắt y nhìn chằm chằm vào hàng vạn con Du Diên dưới đất.

Số lượng như suối phun.

Du Diên tuôn ra trong nháy mắt như giếng phun, tạo thành một cột cao hai mét.

Trong đó, giữa những con Du Diên to bằng cánh tay, còn lẫn vào những con Du Diên dài một hai mét.

Khi tất cả mọi người đều đang tấn công những con Du Diên có kích thước lớn hơn, thì những con Du Diên nhỏ lại lập tức bò lên người họ.

Du Diên sẽ chui vào da người, hoặc bất kỳ khe hở nào có thể chui vào.

Một khi bỏ qua sự tồn tại của chúng, chúng sẽ không ngừng chui vào trong da.

Nếu kéo mạnh, chúng sẽ đứt đoạn bên trong, phần còn lại sẽ gây viêm nhiễm.

Khi thấy vô số Du Diên xuất hiện, bên cạnh Trương Trạch không biết từ lúc nào đã có thêm một con nhím.

Con nhím to cỡ quả bóng rổ, ban đầu hắn nuôi để ăn cổ trùng.

Nhưng Trương Trạch phát hiện, cùng với sự trưởng thành, nó ngay cả Kim Tàm Cổ cũng ăn.

Cổ trùng phân liệt cực nhanh, không sợ nó ăn, chỉ sợ nó bị độc chết.

Nhưng những con Du Diên này lại vừa vặn.

Hắn liếc nhìn con nhím Tiểu Hôi bên cạnh, Trương Trạch rạch tay mình.

Chương 315

Bản thân hắn có khả năng hồi phục cực mạnh, nhưng chưa bao giờ thực sự triệt để cường hóa độ bền của da.

Có lẽ vì tốc độ trao đổi chất của da quá nhanh, một khi xuất hiện vết thương, còn chưa kịp đau, vết thương sẽ nhanh chóng lành lại trong thời gian ngắn nhất.

Nhím không uống máu, khi Trương Trạch rạch ngón tay, ban đầu nó không hứng thú.

Điều khiến nó thực sự động lòng là lượng lớn Du Diên bên dưới.

Nhưng đối mặt với kẻ địch khổng lồ không biết tự lượng sức này, khi ném nó xuống, e rằng sẽ bị những con Du Diên ăn thịt này trực tiếp gặm sạch.

Lúc này, người của Cưu Sơn Mỹ Trí bên dưới đang nỗ lực chống lại Du Diên.

Theo điều tra về người này, người Trương gia bị bắt đi làm thí nghiệm, cũng có quan hệ lớn với Cưu Sơn Mỹ Trí.

Những người bên cạnh hắn ta, không nghi ngờ gì trong đó chắc chắn có vật thí nghiệm huyết mạch, thậm chí là người Uông gia.

Những người này đều là kẻ địch của Trương gia, không có lý do gì để ra tay giúp đỡ.

Hắn thậm chí còn đang quan sát, xem Du Diên và họ bên nào sẽ bị giải quyết trước.

Đợi khi dưới đất chỉ còn lại một bên, mới là lúc ra tay.

Bên cạnh, con nhím vừa uống máu của Trương Trạch, bỗng nhiên

có phản ứng. 【Kiểm tra thấy túc chủ cho ăn, nhím Tiểu Hôi của ngài đã xảy ra biến dị phản tổ!】 Nghe thấy thông báo của hệ thống, Trương Trạch lập tức lấy ra Tàng Hải Hoa.

Trong Thao Thiết không gian, Tàng Hải Hoa được chăm sóc cẩn thận, lại chịu ảnh hưởng của sức mạnh vẫn đồng, sinh trưởng ngày càng tươi tốt.

Con nhím kế thừa một phần năng lực Lục Khố Tiên Tặc, trực tiếp tạo ra liên kết với Trương Trạch.

Trên người con nhím, trực tiếp xuất hiện hình xăm Thao Thiết.

Đúng vậy, con nhím Tiểu Hôi này, trên người cũng xuất hiện hình xăm huyết mạch.

Sức mạnh huyết mạch đã được kích hoạt.

Chỉ vì nhìn thấy lượng lớn Du Diên bên dưới mà thèm.

Tổ tiên của nhím, nghe nói là Đinh Vĩ Thú.

Nếu phản tổ, tự nhiên sẽ bắt đầu có được gen của loại Đinh Vĩ Thú đó.

Đinh Vĩ Thú có hình dáng cỡ chiếc ô tô, nếu có thể có được hình thể đó, có lẽ cũng có vốn liếng để chiến một trận với Du Diên trong Vân Thiên Cung.

Là một con nhím tai to, tai của Tiểu Hôi không ngừng cử động, giống như chuột.

Trong Sơn Hải Kinh, có một loại dị thú tên là Cư Kỵ, toàn thân mọc đầy gai nhọn cực dài.

Trương Trạch lại không biết, rốt cuộc cái nào phù hợp hơn.

Sau khi cho ăn một phần bột Thi Miết Đan, trộn với Long Tủy Dịch, Tiểu Hôi lập tức bắt đầu biến hóa.

Cơ thể nó đang từ từ lớn lên, tốc độ lại đột nhiên trở nên cực nhanh.

Nó không ngừng xuyên qua xung quanh mọi người, tạo thành một bóng đen.

Người Trương gia đang bị tiếng súng bên dưới thu hút, bỗng nhiên nhìn thấy con nhím bên cạnh Trương Trạch.

Chỉ khi con nhím dừng lại mới có thể nhìn rõ, giây tiếp theo ngay cả Trương Trạch cũng không thể theo kịp nó. "Trên người con nhím có hình xăm Thao Thiết giống như của tộc trưởng!" Thật vô lý...

Đây là phản ứng đầu tiên trong lòng Trương Hải Khách.

Hình xăm Phạn văn trên người, ngay cả thần thú cũng không có.

Nhưng hai anh em Trương Long Thăng và Trương Long Bán mang hình xăm Cùng Kỳ trên người, nhìn thấy con nhím này lại cảm thấy vô cùng thân thiết. "Đây là tiêu chí của Trương gia chúng ta, con nhím này thuộc về Trương gia!" Họ nhìn thấy con nhím đó đột nhiên lao vào giữa đám Du Diên bên dưới.

Tốc độ cực nhanh, gai trên người nó, bắt lấy một con Du Diên vừa ăn vừa chạy.

Bỗng nhiên, nó tìm thấy một viên châu đen tuyền từ trong thi thể của một con Du Diên lớn. "Đó hình như là Du Diên Châu a!" Lão Dương Nhân nhìn chằm chằm vào con nhím, cảm thấy nó còn lợi hại hơn cả Phân Sơn Quật Tử Giáp của Bàn Sơn.

Bàn Sơn giỏi nuôi những động vật đặc thù này để giúp đỡ xuống mộ.

Lâu dần, ít nhiều cũng nảy sinh tình cảm.

Nhìn con nhím như vào chốn không người, Trương Trạch ngay

sau đó lại thả ra hai con Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm bản chất thiên về rắn chứ không phải rồng.

Rắn trong một số trường hợp, sẽ ăn rết, nhện và các loại côn trùng khác.

Chúc Cửu Âm sống dưới lòng đất, đa phần cũng như vậy.

Ngay sau đó, hai con Chúc Cửu Âm không tình nguyện chui ra.

Trương Trạch bỗng nhiên cảm giác trong Thao Thiết không gian, dường như có thứ gì đó phá vỏ trứng phát ra âm thanh. "Tiếng gì vậy?" Hắn bỗng nhiên cảm giác âm thanh bên tai rất rõ ràng. "Tiếng gì?" Hoa Linh đứng bên cạnh bỗng nhiên ngẩn ra.

Xung quanh ngoài tiếng súng, gần như không nghe thấy âm thanh nào khác.

Đám người bên dưới, ước chừng đạn sắp bắn hết rồi.

Trương Trạch bỗng nhiên thả con Chúc Cửu Âm nhỏ vừa phá vỏ ra.

Vừa mới xuất hiện, nó nhìn chằm chằm vào Trương Trạch trước mắt, nhờ hấp thu máu của hắn trong vỏ trứng, con Chúc Cửu Âm nhỏ đối với hắn có một cảm giác thân thiết bẩm sinh. "Chúc Cửu Âm!!" Kim Bàn vừa quay đầu lại đã bị con Chúc Cửu Âm nhỏ trước mắt dọa cho giật nảy mình.

Ngược lại, Trương Tiểu Xà trong đội ngũ Trương gia, đột nhiên đi tới. "Những con rắn vừa rồi đều là do ngươi nuôi sao?" Y nhìn con Chúc Cửu Âm xuất hiện, bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt ngưỡng mộ. "Ta dùng tất cả rắn Hắc Mao có ký ức ngàn năm của ta để đổi với ngươi!" "Không đổi..." Trương Trạch không có hứng thú đổi con Chúc Cửu Âm này đi.

Hai con Chúc Cửu Âm trưởng thành, cảm nhận được con mình ra đời, nhanh chóng lao vào đàn Du Diên, tìm kiếm con Du Diên lớn nhất để săn giết, chuẩn bị bữa ăn đầu tiên cho con của chúng.

Trương Trạch nhìn xuống dưới, số lượng Du Diên rõ ràng đã giảm bớt. "Cũng gần rồi, chuẩn bị ra tay." Cưu Sơn Mỹ Trí đang trong trận hỗn chiến, đánh đến trời đất tối tăm, lại bỗng nhiên phát hiện trong Vân Thiên Cung có một nhóm người khác. "Cưu Sơn tiên sinh, có hai con rắn quái xuất hiện trong đám Du Diên!

Trong tư liệu của Uông gia, không có đề cập Trường Bạch Sơn có loại rắn khổng lồ tồn tại!" "Chẳng lẽ tư liệu Uông gia cung cấp có sai sót?" Cưu Sơn Mỹ Trí nhìn thuộc hạ xung quanh một mảnh thê thảm.

Phải biết, trước đó hắn đã mang theo cả một liên đội. "Cưu Sơn các hạ, không thể chờ đợi nữa!" "Đã đến lúc này, loại dược tề năm xưa để lại, cũng nên đến lúc phát huy tác dụng!" "Xin Cưu Sơn các hạ, cho phép tôi sử dụng dược tề!" Bên cạnh Cưu Sơn Mỹ Trí, hai người dùng tiếng Nhật kích động xin lệnh.

Cưu Sơn Mỹ Trí nhìn những người xung quanh, không chút để tâm nói: "Theo nghiên cứu của tôi, dược tề pha trộn huyết mạch Kỳ Lân thuần khiết, cần phải sau khi toàn thân vận động kịch liệt." "Lúc này máu đa phần tập trung ở cơ bắp tứ chi, do cơ bắp co bóp mạnh, lượng lớn máu tĩnh mạch nhanh chóng trở về tim, sau đó vận chuyển toàn thân." Hắn không hề có thiện niệm, mà đang chờ những người xung quanh ở vào thời cơ thích hợp nhất.

Những dược tề này, là máu được rút ra từ trong cơ thể của những người Trương gia nội gia bị bắt năm đó.

Máu được xử lý, vào lúc này tiêm vào cơ thể người, sẽ nhanh chóng hấp thu, trực tiếp bộc phát ra toàn bộ sức mạnh.

Cũng có nghĩa là, mỗi một ống dược tề ở đây, đều có thể bồi

dưỡng ra một con quái vật như Tả Khiêm Chi.

Khi dược tề được phát ra. "Đế quốc sẽ không quên các ngươi!" Cưu Sơn Mỹ Trí kích động hét lớn với mọi người: "Tiếp theo các ngươi sẽ có được sức mạnh chưa từng có, xin hãy thỏa sức giải phóng sức mạnh!" Trên mặt hắn lộ ra nụ cười gần như biến thái.

Trần Bì nhìn họ tiêm thứ dược tề màu đỏ tươi, lập tức hỏi: "Đây là thứ gì?" "Trần Bì tiên sinh cũng muốn một mũi không?

Chỉ cần tiêm dược tề vào, ngài có thể có được huyết mạch giống hệt vị Trường Sa Long Vương kia!" Chỉ riêng bốn chữ "Trường Sa Long Vương", đã đủ sức hấp dẫn.

Trên Liên Thiên Lang ở tầng thứ hai của mộ thất, Trương Trạch nhìn những ống dược tề được làm từ máu rút ra từ cơ thể người Trương gia.

Sắc mặt âm trầm đến đáng sợ.

Chương 316

"Đều thấy cả rồi chứ?" Hắn nói với tộc nhân sau lưng: "Lát nữa phải làm gì, không cần ta nói nữa chứ?" Những khẩu tiểu liên Thompson vốn dùng để đối phó Du Diên, lúc này tất cả mọi người đều nhắm vào đám người bên dưới.

Cưu Sơn Mỹ Trí bề ngoài không tham gia thí nghiệm, nhưng thực chất hắn mới là kẻ đứng sau lưng vẫn luôn tham gia nghiên cứu. "Cưu Sơn Mỹ Trí này, trước đây theo Đại Cốc Quang Thụy, đã làm thí nghiệm bí mật trong cổ lâu của Trương gia dưới khu mỏ Trường Sa, âm mưu tìm ra bí mật của Trương gia." "Những tộc nhân đã chết trước đây, có hơn một nửa chết trong tay những người này!" "Đợi đã!" Mọi người đang định động thân, bỗng nhiên Tiểu Ca nhắc nhở: "Bên dưới có rắn." Trương Trạch quay đầu nhìn, thấy bên cạnh một người quái dị quấn kín toàn thân, đang xách một cái lồng rắn.

Nghe tiếng động có thể biết, bên trong toàn là rắn. "Loại rắn mà Mạc Vân Cao giấu trong tay áo?" Trương Hải Kỳ bỗng nhiên cảm thấy đó là một loại rắn ở Nam Cương, chuyên dùng để đối phó với huyết mạch Trương gia.

Bỗng nhiên y nhớ lại lúc trẻ từng đến Nam Cương.

Y nhắc nhở Trương Trạch: "Ở Nam Cương, cũng có một tộc nhân, chuyên phụ trách tiếp ứng, loại rắn này có lẽ từ đó mà ra." Bởi vì trước đây Trương Trạch đã yêu cầu, phải tìm về tất cả tộc nhân lưu lạc bên ngoài.

Hắn liếc nhìn người nuôi rắn quấn kín toàn thân: "Người nuôi rắn đó để ta đối phó." Nói xong, ánh mắt hắn nhìn sang Bất Ngôn Kỵ bên cạnh.

Tướng quân Bất Ngôn Kỵ xách trường đao, đột nhiên lao ra.

Trong đàn Du Diên, y trực tiếp chém giết một đường.

Những người vừa mới tiêm dược tề, đột nhiên cơ bắp toàn thân phồng lên, biến thành những con quái vật sức mạnh vô cùng.

Những người này cầm đao, điên cuồng chém giết mọi thứ xung quanh.

Cưu Sơn Mỹ Trí lộ ra nụ cười nham hiểm, khi tướng quân Bất Ngôn Kỵ xuất hiện, hắn cũng không coi ra gì.

Thông tin của Uông gia không thể nào biết được sự tồn tại của Khiêm Chi.

Một hàng người Trương gia đột nhiên từ tầng hai nhảy xuống.

Tay phải của mỗi người, đều có những ngón tay thon dài hơn người thường rất nhiều. "Người Trương gia!!" Cưu Sơn Mỹ Trí đột nhiên hưng phấn, lần đầu tiên hắn thấy nhiều người Trương gia xuất hiện cùng lúc như vậy. "Sao lại có nhiều người Trương gia xuất hiện cùng lúc như vậy?" Nhìn những người Trương gia này xuất hiện, mỗi một người trong mắt hắn đều là dược liệu tốt cho thí nghiệm huyết mạch. "Cưu Sơn các hạ, người của Trường Sa Long Vương đã đuổi kịp rồi!" "Huyết mạch Kỳ Lân của người này nghe nói đã xuất hiện biến dị, nếu có thể lấy được máu của hắn, thí nghiệm nhất định có thể lên một tầm cao mới." Mấy người ở nơi này, chính diện gặp phải Trương Trạch, việc đầu tiên là muốn rút cạn máu của hắn để nghiên cứu.

Bởi vì từ trước đến nay, tất cả người Trương gia họ từng thấy, không một ai có thể đạt đến cường độ này.

Người nuôi rắn gặp phải Bất Ngôn Kỵ, nhanh chóng né được đao của Khiêm Chi.

Rõ ràng, người này cũng là một trong những vật thí nghiệm, hơn nữa còn là một thực nghiệm thể thành công hơn.

Người như vậy, chỉ thấy những người trước mắt, còn những người chưa xuất hiện, không biết có bao nhiêu.

Trương Hải Hạnh hung hăng nói: "Không thể để Cưu Sơn Mỹ Trí sống sót rời khỏi Trường Bạch Sơn!" Pằng!

Một tiếng súng vang lên, viên đạn của Chá Cô Tiếu trúng vào chân Cưu Sơn Mỹ Trí. "Thí nghiệm này chỉ cần tiếp tục, những người kế thừa huyết mạch như chúng ta đều có nguy hiểm!" Con của y sắp ra đời, sẽ là thế hệ mới đầu tiên bẩm sinh mang huyết mạch Thao Thiết.

Hắn trực tiếp đổi sang Kính Diện Hạp Tử quen thuộc.

Song súng nhắm vào những người bên cạnh Cưu Sơn Mỹ Trí, phát nào phát nấy đều nhắm vào yếu hại.

Sự tàn nhẫn của thủ lĩnh Bàn Sơn vào lúc này được bộc lộ hết ra.

Tiểu Ca lao về phía một trong những người thí nghiệm, đối phương sức lực cực lớn.

Y nhanh chóng nhảy lên vai đối phương, hai chân kẹp chặt đầu.

Linh Tê Nhất Chỉ kích mạnh vào đầu.

Theo một tiếng xương cốt vỡ vụn, Tiểu Ca kẹp chặt đầu người đó, dùng sức lộn người trên không, cứng rắn vặn gãy cổ người đó.

Sau một cú lộn người tiếp đất, y nhanh chóng chạy đến bên cạnh quan tài ngọc ở giữa.

Số lượng Du Diên trong quan tỉnh ngày càng ít.

Huyết mạch Kỳ Lân ở nơi này, đối với những con Du Diên bị ảnh hưởng bởi Nhân Vẫn Đồng đã trở nên vô dụng.

Nếu không có thể dùng máu để xua đuổi những con trùng này.

Nhưng điều khiến họ không ngờ là, một con nhím tai to dài hai mét, đột nhiên lao vào.

Móng vuốt trên một đôi chân của nó trở nên sắc bén vô cùng, không hề thua kém Tê Tê.

Sau khi chui vào quan tỉnh, nó liền nhanh chóng bắt lấy Du Diên bên trong ăn.

Không phải là "ăn" bình thường, mà là hấp thu bằng hệ thống tiêu hóa Lục Khố.

Trương Trạch không ngừng cường hóa huyết mạch, tứ chi, thậm chí cả trí lực của nó.

Huyết mạch phản tổ, khiến nó sắp có được thân thể giống như tổ tiên khổng lồ của mình. "Tiểu Ca, ngươi đi theo Tiểu Hôi trước." Phía sau truyền đến giọng của Trương Trạch.

Hắn đi đến trước mặt người nuôi rắn, Ma Đao Thiên Nhận trong tay chém tới.

Đối phương nhanh chóng thả ra lượng lớn rắn độc màu xanh biếc.

Độc tính của loại rắn này chuyên nhằm vào người Trương gia.

Ngay cả ngửi thấy cũng sẽ trúng độc.

Hơn nữa độc tố sẽ nhanh chóng phân giải tác dụng huyết mạch của người Trương gia, người Trương gia mất đi huyết mạch sẽ trực tiếp biến thành người bình thường.

Người bình thường gặp phải độc tố này, chắc chắn chết không nghi ngờ.

Trước mặt người nuôi rắn, mấy con rắn tự động che chắn cho hắn.

Nhưng Ma Đao Thiên Nhận vô thị mọi sự cản trở.

Hắn nhanh chóng xuất hiện trước mặt người nuôi rắn, bất luận dưới lớp vải đó là người như thế nào, người này đều phải chết không thể nghi ngờ.

Động đến gia tộc của hắn, nếu không có một thân thực lực, sớm đã biến thành dược liệu thí nghiệm.

Theo nhát đao hạ xuống.

Khi thu đao, hắn nhìn xung quanh.

Chúc Cửu Âm con đang quấn trên vai hắn.

Tộc nhân Trương gia toàn thân đẫm máu, tập hợp trước mặt hắn.

Còn có Mạc Kim giáo úy và ba vị Bàn Sơn đạo nhân.

Mấy người Cửu Môn, cuối cùng cũng đi ra, ngay cả Tề Thiết Chủy cũng cầm đao lên.

Tề Thiết Chủy kích động nói: "Long Gia!" "Ta đã giúp các huynh đệ Trương gia báo thù rồi phải không?" Vừa nói, tay y vừa run, e rằng đây là lần đầu tiên dính máu.

Đổng Sán vỗ vai Tề Thiết Chủy: "Tề Bát gia đủ trượng nghĩa, có tư cách trở thành bạn của Trương gia." Nhị Nguyệt Hồng giận dữ quát Trần Bì: "Nghiệt đồ, còn không biết sai sao?

Quỳ xuống cho ta!" Giọng của Nhị Nguyệt Hồng từ một góc khác của mộ thất truyền đến. "Quỳ ở đây cho ta mà sám hối." Nhìn thấy thực lực của mọi người trong Trương gia, Trần Bì cuối cùng cũng biết thế nào là người giỏi còn có người giỏi hơn, trời cao còn có trời cao hơn.

Lúc này, tất cả mọi người đều tập trung quanh quan tỉnh.

Trương Trạch nhìn quanh các tộc nhân Trương gia. "Các vị,

'Chung Cực' mà Trương gia canh giữ ngàn năm, đang ở dưới cái giếng này, chuẩn bị xong thì theo ta!" Vừa nói xong, hắn nhanh chóng nhảy vào trong.

Đối mặt với bí mật lớn nhất của Trương gia, không một ai do dự, tất cả đều nhanh chóng theo sau.

Mộ đạo dưới giếng quan tài dốc thẳng xuống dưới, góc nghiêng ngày càng lớn.

Trương Trạch cứ đi thẳng về phía trước, đi mãi không thấy điểm cuối.

Con đường phía trước vĩnh viễn là một màu đen kịt.

Độ sâu của thiên thạch rơi xuống năm đó quả thật khoa trương. "Nhiệt độ phía trước bắt đầu ấm dần lên," Chá Cô Tiếu đi theo sau nói, dần dần cảm giác con đường phía trước ngày càng ấm, tựa như đang tiến vào trong một ngọn núi lửa.

Chương 317

Lại đi thêm một lúc, Hứa Nhất Thành nói: "Phía trước hẳn đã gần khu vực hoạt động địa tầng của núi lửa, bên trong có dung nham hoặc ôn tuyền nên nhiệt độ mới dần tăng cao." "Uông Tàng Hải năm đó rốt cuộc đã đào tới đâu, sao lại đào sâu xuống lòng đất đến vậy!" Độ sâu này, e rằng đã xuống dưới cả ngàn mét.

Trần đại sư lần đầu tiên hạ đấu cùng Trương Trạch, trước đây y rất ít tham gia những chuyện này.

Nhưng chuyện lần này liên quan đến bí mật của thế giới.

Nếu có thể cứu vớt thế giới, đó mới thật sự là công đức vô lượng.

Y mang một trái tim từ bi, không giống như một số hòa thượng ở thời đại này chỉ biết tránh họa.

Y nói với mọi người: "Phong thủy trận bên ngoài cổ mộ là bày ra vì thứ ở dưới lòng đất.

Thứ thực sự mang tà khí, đang ở dưới lòng đất." "Nghe nói bí mật đó bị ngăn lại sau Thanh Đồng Môn, nhưng các vị có biết, Thanh Đồng Môn có hai mặt.

Ta tuy không thể dễ dàng đi vào, nhưng thứ bên trong cũng không thể dễ dàng đi ra.

Ai dám chắc Thanh Đồng Môn không phải là để giam giữ thứ ở bên trong?" Trần đại sư có cách lý giải khác về cái gọi là "chung cực" của thế giới. "Lời của đại sư quả thật không sai." Hứa Nhất Thành cũng cảm thấy lời của Trần đại sư rất có lý.

Thanh Đồng Môn cho người ta cảm giác là để ngăn cản người ngoài tiến vào, nhưng nghĩ kỹ lại, có lẽ còn một khả năng khác, đó là

ngăn cản thứ bên trong đi ra.

Một lúc sau, cả nhóm vừa ra khỏi mộ đạo.

Bên trong là một lang đài được xây trên vách núi cheo leo.

Chính giữa lang đài đặt một cái hắc đỉnh khổng lồ.

Một chân đỉnh lún sâu vào trong đá, trong tư thế sắp nghiêng đổ. "Nơi này đã tồn tại bao lâu rồi, lại lão hóa đến mức này?" Trương Hải Diêm nhìn chằm chằm vào nền đá dưới chân, phát hiện đá bên dưới đều đã xuất hiện dấu hiệu lão hóa.

Trương Trạch lúc này đứng ở rìa, nhìn chằm chằm vào toàn bộ không gian trước mắt. "Đổng Xán, xem nơi này có giống không?" Đổng Xán nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trước mắt, tuy là một màu đen kịt, nhưng khi Nguyên Cảnh bên cạnh bắn một phát súng pháo sáng, ánh lửa đột nhiên chiếu sáng cả không gian. "Giống, quả thực giống hệt!" "Cánh cửa ở Tạng địa hoàn toàn là phiên bản phục chế thu nhỏ của nơi này!" Không gian trước mắt vô cùng tương tự với Thanh Đồng Môn ở Tạng địa.

Tuy ở đây không nhìn thấy vị trí của Thanh Đồng Môn, nhưng gần như có thể khẳng định, Thanh Đồng Môn chính là ở đây.

Tiểu Ca lúc này đang cùng Tiểu Hôi đứng ở một bên khác của vách núi.

Nhìn Tiểu Hôi toàn thân gai dài màu đỏ, giống như đang nhìn dị thú Cư Kỵ trong Sơn Hải Kinh.

Cư Kỵ, trong Sơn Hải Kinh là một con nhím có lông đỏ.

Tiểu Hôi, con nhím vốn màu xám trước mắt, bắt đầu dần chuyển sang màu đỏ.

Ngay sau đó, Đổng Xán lại bắn một phát súng pháo sáng nữa.

Trước mắt hiện ra một khe nứt khổng lồ trên thân núi.

Lang đài nơi họ đang đứng được xây trên vách đá của khe nứt.

Phía đối diện, cách hơn hai trăm mét, là vách đá bên kia, hai bên nhìn nhau từ xa.

Khi ánh sáng đỏ từ từ rơi xuống, một khung cảnh quen thuộc hơn hiện ra.

Từng sợi tỏa liên bằng thanh đồng to lớn bắc ngang qua đó.

Hùng vĩ hơn nhiều so với những sợi tỏa liên ở Tạng địa.

Trên những sợi tỏa liên này, treo chi chít những vật gì đó, trông như những chiếc chuông.

Tiểu Ca lúc này đã buộc xong dây thừng, nói với Trương Trạch: "Chỉ cần bám lên tỏa liên, xuống dưới không khó." Vừa rồi y đã đăm đăm nhìn về phía xa rất lâu. "Ta có cảm giác, sâu trong khe nứt này có thứ ta cần tìm." Trong đầu y phảng phất hiện ra những hình ảnh không thuộc về ký ức, tựa như bẩm sinh đã biết nên đi con đường nào ở đây.

Điều kỳ lạ là, Trương Trạch cũng nhận ra mình có cảm giác tương tự.

Y suy đoán, bên đó hẳn là một cổ chiến trường. "Buộc thêm một sợi dây nữa ở phía sau, ta và Tiểu Ca xuống xem trước." Y và Tiểu Ca mỗi người nắm một sợi dây thừng rồi đi xuống.

Nơi này, mấy người bọn họ đã từng thấy một lần khi ở Tạng địa.

Bên cạnh Trương Trạch, bóng dáng Uông Tàng Hải đang lơ lửng. "Nhanh vậy đã đến nơi này!" "Thật hoài niệm, lần lão phu đến đây, e rằng đã là mấy trăm năm trước rồi nhỉ?" Trương Trạch nhàn nhạt đáp: "Hơn sáu trăm năm rồi." "Sau khi Đông Hạ quốc diệt vong hơn một

trăm năm thì Minh triều thành lập.

Ngươi đầu thời Minh đã bị bắt đến đây, sau đó lại theo Chu Nguyên Chương đến một lần nữa." Dần dần, Trương Trạch đã hiểu tại sao Uông Tàng Hải lại căm hận Trương gia đến thế.

Cứ theo phong cách làm việc của Trương gia, rất có thể có bóng dáng của họ đứng sau việc Chu Nguyên Chương thay triều đổi đại.

Căn cứ theo miêu tả trong nguyên tác, hoàng thất nhà Nguyên, trong lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, đã thiết kế và thành công giết chết vô số người của Trương gia. "Trương gia không hổ là Trương gia, những điều này đều được ghi chép trong Trương gia cổ lâu cả nhỉ?" Uông Tàng Hải tự giễu cười một tiếng. "Lão phu dốc hết cả đời cũng chưa từng thắng được một lần." Nhưng Trương Trạch không nói cho ông ta biết, lần này hậu duệ của ông ta đã thắng.

Nhưng sau này, Trương gia sẽ hoàn toàn thắng trở lại.

Đứng ở phía dưới vách núi.

Xung quanh quả nhiên giống như miêu tả trong nguyên tác, tất cả đều là phân do Nhân Diện Điểu để lại.

Trong đó có vô số xương người, xương động vật,... chất đống lộn xộn bên dưới.

Đợi mọi người phía sau tập hợp đông đủ, Trương Trạch nói: "Nơi này là tổ cũ của Nhân Diện Điểu, đừng lơ là cảnh giác." Nếu y nhớ không lầm, ở nơi này tồn tại Nhân Diện Điểu và Du Diên cấp bậc ngàn năm.

Những con Nhân Diện Điểu cộng sinh với Khẩu Trung Hầu, thân hình to lớn không phải một sớm một chiều mà có được.

Khẩu Trung Hầu là một loại sinh vật kỳ quái, với trí lực của một con Nhân Diện Điểu non thì không thể nào chủ động cộng sinh được.

Vậy chỉ có một khả năng, những con Nhân Diện Điểu khổng lồ này đã sống hàng ngàn năm.

Trên tỏa liên treo rất nhiều xác khô mặc khôi giáp của người Nữ Chân.

Đây đều là binh sĩ của Đông Hạ.

Vũ khí rơi trên mặt đất đa số cũng khá đơn giản.

Men theo tỏa liên tiếp tục trèo xuống sáu mươi mét, dọc đường vẫn không ngừng nhìn thấy những thi thể này.

Các thi thể vẫn giữ nguyên tư thế ngẩng đầu nhìn lên trước khi chết.

Giờ đây, hai hốc mắt trống rỗng của họ lại như đang ngưng mắt nhìn những hậu nhân này.

May mà dọc đường không có Nhân Diện Điểu xuất hiện, tốc độ của cả đoàn cũng nhanh hơn vài phần.

Sau khi bò xuống khoảng một trăm mét, cả nhóm mới đến được đáy của khe nứt.

Toàn bộ khe nứt vô cùng khổng lồ, nham thạch xung quanh toàn một màu đen, khiến cho thế giới trước mắt Trương Trạch cũng là một màu đen kịt.

Đống thi cốt chất như núi trước mắt có lẫn cả nham thạch núi lửa.

Xương cốt và phân đen của Nhân Diện Điểu chất thành từng lớp, cao gần bằng nham thạch bên cạnh.

Ở phía cuối, chính là mục đích của chuyến đi này: Thanh Đồng Môn. "Thanh Đồng Môn lớn quá!

Đây hẳn là mục đích của chuyến đi này?" Hai huynh đệ Trương Long Thăng và Trương Long Bán trước đây chưa từng nghe nói về bí

mật của Trương gia ở nơi này.

Họ chỉ mơ hồ biết rằng, trong Trương gia chỉ có tộc trưởng và một bộ phận thành viên cốt cán mới được tiếp xúc với bí mật, với cái gọi là "chung cực" của thế giới. "Không sai, ta muốn đưa các ngươi xem 'chung cực'." Lời của Trương Trạch lập tức khiến tất cả mọi người sau lưng nhiệt huyết sôi trào, trong lòng kích động khôn nguôi.

Cánh cửa thanh đồng khổng lồ vô cùng hùng vĩ tráng lệ.

Cửa cao ba mươi mét, rộng sáu mươi mét, tương đương với một tòa nhà mười mấy tầng ở kiếp trước.

Thanh Đồng Môn có hai cánh, do hai cánh cửa hình vuông khổng lồ hợp thành.

Chương 318

Dù không có bất kỳ căn cứ nào, nhưng gần như tất cả người của Trương gia đều có thể cảm nhận được sự tương thông giữa huyết mạch của mình và cánh cửa này.

Nhìn Thanh Đồng Môn, Trương Trạch lại đưa mắt nhìn vào trong khe nứt.

Toàn bộ khe nứt rộng khoảng năm sáu trăm mét, những tảng đá vỡ trên mặt đất trông như từng ngọn đồi nhỏ.

Trong ký ức của Uông Tàng Hải, nơi những bóng đen đó xuất hiện có địa hình gần như giống hệt nơi này.

Giữa lối đi có một con đường được xây thành bậc thang đá dài.

Bên cạnh mỗi bậc thang đều có một đôn đèn.

Trên đài đá ở đỉnh cao nhất, một cỗ quan quách bằng đá trắng khổng lồ được đặt ở đó.

Quan quách của Vạn Nô Vương.

Vị trí này cách Thanh Đồng Môn hơn trăm mét.

Dưới thạch quan là chín con Du Diên Thiên Túc Long được điêu khắc bằng đá, quấn quanh ngay bên dưới quan quách, tạo thành hình dạng một đóa hoa sen.

Bốn phía là bốn tượng người đá màu đen đang quỳ lạy về bốn hướng.

Trương Trạch quan sát kỹ, phát hiện ở rìa của đóa sen, vòng tròn chín con Du Diên khổng lồ kia chính là chín con Du Diên ngàn năm bị Vạn Nô Vương bắt giữ. "Chá Cô Tiếu, xem những con Du Diên dưới

quan quách kia, mỗi con đều có kích thước tương đương với con Lục Sí Ngô Công hồi đó!" Ngô công ngàn năm nuốt đan dược mới xảy ra biến dị, vậy mà ở nơi này, chúng chỉ cần ở đủ gần Thanh Đồng Môn.

Xung quanh khe nứt, vô số Du Diên đang bò lổm ngổm, thân hình khổng lồ vô cùng.

Tuy có nhỏ hơn chín con ở giữa một chút, nhưng cũng cơ bản đạt đến ngàn năm tuổi.

Hoa Linh che miệng, kinh ngạc nói: "Nhiều Du Diên quá, nơi này còn nguy hiểm hơn Bình Sơn nhiều!" Hồi ở Bình Sơn, độc trùng ở đó đều mang kịch độc, nhưng khi Nộ Tình Kê xuất hiện thì không cần phải lo lắng nữa.

Nhưng Du Diên ở đây, tuy không có độc tố như ngô công, nhưng số lượng lại cực nhiều.

Tính công kích cũng không hề yếu, Du Diên nhỏ thì chui vào da thịt người, Du Diên lớn thì trực tiếp ăn thịt người.

Trương Trạch nghiêm túc nhắc nhở: "Những người cầm súng hãy chú ý Du Diên và Nhân Diện Điểu." Nếu không, mọi người gần như đã quên rằng trên không trung còn có vô số bóng đen đang bay lượn.

Trước quan quách của Vạn Nô Vương đặt một cái đỉnh đồng tế trời khổng lồ.

Vật hiến tế ở đây hẳn là dành cho Thanh Đồng Môn phía trước.

Trên cửa có dán da người, là di vật còn sót lại từ việc dùng người để tế tự Thanh Đồng Môn thời xa xưa.

Ước chừng mỗi lần Thanh Đồng Môn mở ra, người của Đông Hạ quốc đều sẽ dùng người để tế tự.

Phía sau quan quách của Vạn Nô Vương có một bức bình phong.

Vậy mà con nhím lớn lên bên cạnh Trương Trạch lại nhìn chằm chằm vào chín con Du Diên ngàn năm kia mà chảy nước miếng.

Nếu không phải Trương Trạch ngăn lại, e rằng nó đã xông lên.

Hai con Chúc Cửu Âm bên cạnh y, từ khi Tiểu Chúc Cửu Âm bám lên cánh tay Trương Trạch thì liền rất ngoan ngoãn ở yên một chỗ. "Đi, lát nữa tất cả đồ bồi táng bên cạnh Vạn Nô Vương, không cần khách sáo, mang đi hết!" Mấy người nhanh chóng bước lên bậc thang đá.

Trương Trạch thấy Tiểu Ca cũng lấy ra Quỷ Tỳ.

Y đột nhiên nói với Chá Cô Tiếu và những người khác: "Người có huyết mạch đặc thù thì có thể đi theo, người không có thì đừng dễ dàng tiến vào." Đồng thời, y ra hiệu cho mấy người lấy mặt dây chuyền ra. "Mặt dây chuyền, đừng quên." Y để mọi người lấy mặt dây chuyền ra, cây thanh đồng Tần Lĩnh lúc này đang ở trong không gian Thao Thiết.

Khi nhóm năm Mạc Kim Giáo Úy tiến lại gần quan quách của Vạn Nô Vương, Trương Trạch liếc nhìn một cái, chỉ mấy người họ đối phó với Vạn Nô Vương đã là quá đủ.

Lũ Du Diên cứ giao cho các Bất Ngôn Kỵ, Nguyên Cảnh và cả con nhím biến dị Tiểu Hôi là hoàn toàn đủ sức. "Ai muốn xem Vạn Nô Vương thì đến đài đá, ai muốn vào Thanh Đồng Môn thì theo ta." Một câu của Trương Trạch lập tức thu hút ánh mắt tò mò của tất cả người nhà họ Trương. "Tộc trưởng, ta đương nhiên là vào Thanh Đồng Môn!" Trương Hải Diêm lập tức thu hồi ánh mắt. "Vậy Vạn Nô Vương thì sao?" Quan quách của Vạn Nô Vương được đặt ở ngoài trời, chắc chắn có liên quan mật thiết đến Thanh Đồng Môn. "Không cần để ý." Trương Trạch vừa dứt lời, dường như cảm ứng được điều gì đó.

Tay cầm Quỷ Tỳ, y bắt đầu tìm kiếm phương vị xung quanh.

Quỷ Tỳ đặt ở các hướng khác nhau sẽ sinh ra phản ứng khác nhau.

Trong đó, khi đặt ở hướng đông, Quỷ Tỳ sáng nhất.

Hoắc Tiên Nhi quay đầu nhìn về hướng quan quách Vạn Nô Vương.

Nhị Nguyệt Hồng đang bám trên tỏa liên bằng thanh đồng, Trần Bì theo ngay sau.

Hai thầy trò lần đầu hợp sức mở một cỗ quan quách.

Về phần đi về hướng đông, Trần Bì vẫn kiên trì quan điểm của mình, ở lại tại chỗ mở quan quách Vạn Nô Vương trước.

Trong khe nứt ở hướng đông bắc, Trương Trạch nhìn thấy những bức bích họa đơn giản. "Trên bích họa vẽ hẳn là người Đông Hạ, họ đang...

đối kháng với một khối bùn?" Nghe thật không thể tin nổi. "Khối bùn đó lẽ nào có gì đặc biệt?

Khiến họ phải sợ hãi đến vậy?" Trương Hải Diêm nhìn chằm chằm vào nội dung bích họa, còn Đổng Xán thì cau mày nhìn: "Bổng Chùy Thần!" Đổng Xán tiếp tục nhìn bích họa, nói: "Nghe nói đây là một loại tôn giáo cổ xưa, gần như lâu đời như lịch sử văn minh của chúng ta.

Đây là một loại tôn giáo nguyên thủy, thần linh mà họ tín ngưỡng thời đó hầu hết đều đến từ thiên nhiên.

Khối bùn này có thể được hiểu là một vị thần đến từ lòng đất." Nói cách khác, đây là bản thể của vị thần mà các tiên dân ở Trường Bạch Sơn tín ngưỡng?

Trương Trạch sửa lại: "Là một trong các vị thần, không phải toàn

bộ." Khối bùn trên bích họa trông rất khủng bố.

Nhưng nếu hiểu được sự đáng sợ của khối bùn này, sẽ không ai cảm thấy nó nực cười.

Ít nhất Trương Trạch không nghĩ vậy.

Trong bức bích họa trước mắt, vô số người chết một cách bí ẩn dưới khối bùn, sau đó bị nó nuốt chửng trực tiếp.

Chá Cô Tiếu cũng có một vài ký ức về chuyện này.

Y đột nhiên nhớ đến bản thể của vị cổ thần đã thấy trước đó, bèn hỏi: "Đây có phải là một dạng khác của Bổng Chùy Thần mà chúng ta đã thấy trong một Thanh Đồng Môn khác không?" Dưới chân mọi người, vô số Du Diên phát sáng, cung cấp ánh sáng cho cả nhóm.

Ánh mắt tất cả đều đổ dồn về phía Trương Trạch.

Trong số mọi người ở đây, e rằng chỉ có y biết được một phần chân tướng.

Ngay cả Trương Thụy Lâm, Đổng Xán, Trương Hải Kỳ, những người Trương gia đã sống trăm tuổi, cũng không biết những bí mật này. "Tộc trưởng, hãy nói cho mọi người biết đi!" Trương Hải Kỳ có thể cảm nhận được, chân tướng đằng sau có lẽ vô cùng quan trọng.

Trương gia đã bảo vệ nơi này, không thể nào chưa từng tiếp xúc.

Nhưng trong tộc lại không có bất kỳ ghi chép nào liên quan, vậy chỉ có hai khả năng: hoặc là chuyện này không quan trọng, hoặc là chân tướng đằng sau quá đáng sợ, cuối cùng bị tổ tiên Trương gia đồng lòng quyết định xóa bỏ mọi dấu vết về sự tồn tại của vị "thần" này.

Đi qua khe nứt rộng hơn mười mét trên thân núi, những bức bích họa xung quanh cũng dừng lại ở đây.

Mọi người đột nhiên dừng bước.

Trước mắt họ là vô số binh sĩ cao lớn mặc khôi giáp.

Họ đứng ngay ngắn phía trước, khuôn mặt rất dài, có phần không giống mặt người.

Không chỉ mặt dài, họ chỉ có tròng trắng mà không có mí mắt, toàn thân phủ đầy bụi. "Đây là... chủng tộc kỳ quái gì vậy?" Hứa Nhất Thành đi theo Kim Bàn suốt chặng đường không dám hó hé, đến đây cuối cùng cũng không nhịn được. "Trông giống khôi giáp thời Ân Thương!" Hứa Nhất Thành theo thói quen bắt đầu giám định niên đại của cổ vật trước mắt.

Các binh sĩ Ân Thương xung quanh mặc giáp trụ, bề mặt phủ một lớp bụi dày. "Đúng là giáp trụ Ân Thương." Trương Thụy Lâm nhìn những bộ giáp này.

Chương 319

Tiểu Ca lúc này đã thay một bộ khôi giáp Ân Thương. "Thay quần áo, đừng nói chuyện." Y ra hiệu cho những người xung quanh làm theo, cũng mặc vào những bộ trang phục này.

Trương Trạch liếc nhìn những bộ khôi giáp xung quanh, bên cạnh y toàn là âm binh Bất Ngôn Kỵ.

Những âm binh này sắp bước vào trong Thanh Đồng Môn, và những binh sĩ này cũng là âm binh.

Y muốn xem thử, đám âm binh Ân Thương này có thật sự đáng sợ đến thế không.

Miêu tả về việc đám âm binh này ra tay gần như không có, nhưng lần nào chúng cũng mang lại một cảm giác vô cùng khủng bố.

Lúc này, bên ngoài khe nứt.

Nhị Nguyệt Hồng và Trần Bì hợp sức, bên cạnh còn có một đám Mạc Kim Giáo Úy hỗ trợ.

Trừ Hứa Nhất Thành đi theo Kim Bàn, những người còn lại tạm thời lại tổ thành một tổ ba Mạc Kim mới.

Lúc này, những con Du Diên xung quanh quan quách đều đã bị đánh thức.

Đuôi của chúng bị những sợi tỏa liên thô to khóa lại, khiến chúng không thể đi quá xa.

Nhưng toàn bộ khu đài đá lại vừa vặn nằm trong phạm vi hoạt động của chúng.

Lập tức, chín con Du Diên đồng thời ngẩng cao đầu.

Những đôi chân dài khủng khiếp của chúng trông còn đáng sợ hơn cả ngô công.

Ai cũng biết chân Du Diên rất dài.

Đặc biệt, chín con Du Diên trước mắt dài hơn năm mét, chỉ một cái chân của chúng đã dài hơn hai mét.

Đây đều là những con Du Diên núi lửa với hoa văn màu xám tro, gần như giống hệt hoa văn của đá xung quanh.

Nếu không chú ý, sẽ tưởng chúng là tượng điêu khắc.

Chủ yếu là vì những bức tượng ở giữa được đặt cùng với những con Du Diên thật bên ngoài, tạo nên một sự ngụy trang cực mạnh.

Khi Trần Bì và Nhị Nguyệt Hồng đang chật vật đối phó với một con Du Diên, bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng kêu "chi chi".

Một con nhím tai to dài hơn hai mét đột nhiên lao về phía một con Du Diên. "Là con nhím của Long Gia!" "Con nhím đó là sủng vật của Long Gia, quả nhiên chủ nào tớ nấy!" Mọi người xung quanh thấy hành động của con nhím, lập tức dùng điếu thi can, phi hổ trảo để câu lấy những con Du Diên khác.

Du Diên ngàn năm tuổi sức lực cực lớn, mấy người cùng kéo cũng khó mà khống chế được chúng. "Du Diên bình thường tuổi thọ cũng chỉ hai ba năm, không nơi nào Du Diên lại sống lâu như vậy!" Nhị Nguyệt Hồng nói xong, bất giác nhìn về phía Thanh Đồng Môn. "Thanh Đồng Môn có thể kéo dài tuổi thọ của sinh vật, không biết bên trong cánh cửa rốt cuộc là nơi nào, lẽ nào là tiên giới trong truyền thuyết?" Theo y hiểu, Vạn Nô Vương cũ đi vào đó, sẽ nhanh chóng có một Vạn Nô Vương mới xuất hiện, tương đương với một dạng tái sinh.

Côn trùng ở bên ngoài gần Thanh Đồng Môn đều sống ngàn năm,

người Đông Hạ gần như ai cũng bất lão.

Chắc chắn nguyên nhân là do Thanh Đồng Môn. "Thi thể động rồi!" Có người bên cạnh vừa cạy mở quan quách, nhưng chưa kịp mở hết.

Vạn Nô Vương trong quan tài, sáu cánh tay của hắn đã vươn ra nắm lấy nắp quan tài trước.

Gần như cùng lúc đó, hắn lại duỗi tay tóm lấy Trần Bì đang đứng bên cạnh.

Chân của Trần Bì bị tóm chặt.

Vạn Nô Vương trong quan tài đột nhiên phá vỡ quan quách đứng dậy.

Hắn gầm lên một tiếng, trực tiếp ném Trần Bì bay ra xa.

Sau khi sống lại, Vạn Nô Vương không nói gì, đôi mắt đục ngầu đột nhiên nhìn về phía Thanh Đồng Môn. "Thanh Đồng Môn chưa mở!" Hắn lập tức rơi vào cơn thịnh nộ.

Toàn thân tỏa ra một luồng hắc khí, đột nhiên bao vây lấy mọi người xung quanh.

Tiểu Hôi vẫn đang gặm con Du Diên ngàn năm, không ngừng hấp thu tinh hoa trong đó.

Bản thân nó cũng đang liên tục được cường hóa.

Dù bị Du Diên tấn công, nó cũng có thể tự hồi phục bằng cách ăn thịt đối phương.

Chỉ cần xung quanh còn Du Diên, nó gần như ở thế bất bại.

Vạn Nô Vương vung mười hai cánh tay, dùng sức mạnh khổng lồ nhấc nắp quan tài lên, định đập vào những người bên cạnh.

Lúc này, những con Nhân Diện Điểu đang bay lượn trên trời đột nhiên ném tất cả những người chúng bắt được xuống đất.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tất cả Nhân Diện Điểu đều hạ cánh xuống một khoảng đất trống ở giữa.

Những người bị chúng bắt được đều bị ném vào đó.

Một vài người trong số họ vẫn còn thoi thóp.

Ngoài người của Cưu Sơn Mỹ Chí, còn có một số người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh. "Lũ Nhân Diện Điểu này định làm gì?" Tề Thiết Chủy bị cảnh tượng đột ngột này dọa cho giật mình.

Đài cao nơi y đứng là vị trí có góc nhìn tốt nhất.

Mọi người xung quanh đều đang tìm cách xoay xở với lũ Du Diên.

Chỉ có Tiểu Hôi vẫn đang nỗ lực ăn.

Loại Du Diên này, trong số các sủng vật của Trương Trạch, e rằng chỉ có con yếu nhất mới chịu ăn.

Nếu không tiếp tục trưởng thành, nó sẽ mãi mãi phải ngủ say trong không gian Thao Thiết.

Nghĩ đến đây, Tiểu Hôi càng ra sức tấn công con Du Diên ngàn năm hơn.

Nhưng đúng lúc này, giống như mọi người xung quanh, nó cũng dừng lại.

Giữa vòng vây của đám Nhân Diện Điểu, từ trên trời đột nhiên bay xuống vài con Nhân Diện Điểu khổng lồ.

Những con này ít nhất cũng lớn hơn những con xung quanh vài lần.

So về kích thước, chúng ít nhất cũng là quái vật cấp bậc tổ tông

của đám Nhân Diện Điểu kia. "Lũ Nhân Diện Điểu này, chúng ta có nên bắt vài con về không?

Trước đây Long Gia đã bắt Cấm Bà và Hải Hầu Tử, nghe nói hiện đang giấu trong Thập Nhất Thương!" Một Mạc Kim Giáo Úy bên cạnh hỏi Tề Thiết Chủy về tính khả thi của kế hoạch này.

Dù sao Nhân Diện Điểu cũng là một loài hiếm thấy, chỉ ở đây mới có số lượng lớn như vậy, ra bên ngoài gần như không thể gặp được.

Rồi ngay sau đó, một cảnh tượng kinh hoàng hiện ra.

Con Nhân Diện Điểu khổng lồ mở to miệng, từ trong miệng nó nhảy ra một con khỉ toàn thân không da.

Đó là những con khỉ nhỏ bình thường, toàn thân máu me, khi ăn thì nhe ra hàm răng nanh nhọn hoắt, trông vừa ghê tởm vừa rợn người. "Ghê tởm quá, chúng đang tập trung ăn uống sao?" Tề Thiết Chủy vừa nói vừa nhìn về phía Nhị Nguyệt Hồng: "Nhị gia, Huyết Hầu Tử và Nhân Diện Điểu khổng lồ có quan hệ cộng sinh, liệu chúng ta có thể cho rằng người xây dựng Thanh Đồng Thần Thụ và người nuôi Thi Miết trong Lỗ Vương Cung có một mối liên hệ tất yếu nào đó không?" Thủ pháp này gần như giống hệt nhau, rất có khả năng đây là một dạng truyền thừa của nền văn minh đặc thù nào đó. "Úuuuu—" Đúng lúc này, từ trong Thanh Đồng Môn đột nhiên vọng ra tiếng tù và.

Ngay sau đó, toàn bộ hẻm núi chìm trong một lớp sương mù màu xanh nhạt.

Ở trong khe nứt, Trương Trạch nhìn thấy những âm binh Ân Thương mặt ngựa dần dần bước ra từ các thi thể.

Đội ngũ kéo dài, tất cả âm binh theo tiếng tù và bằng sừng hươu, vào khoảnh khắc này đều bị đánh thức.

Khi đám âm binh Ân Thương thức tỉnh, ánh mắt của tất cả chúng

đồng loạt nhìn về phía Trương Trạch.

Những cặp mắt chỉ có tròng trắng không mí mắt, kết hợp với khuôn mặt dài ngoẵng, khiến bầu không khí xung quanh trở nên khủng bố tột độ.

Trên mũ giáp của đám âm binh đều điêu khắc hoa văn Thao Thiết nhe nanh.

Đột nhiên, đám âm binh giơ trường qua trong tay lên, vây lấy Trương Trạch.

Các Bất Ngôn Kỵ xung quanh lập tức chắn trước mặt y.

Chương 320

Tướng quân Bất Ngôn Kỵ xông lên mạnh mẽ nhất.

Vừa chạm mặt thống soái của đám âm binh mặt ngựa Ân Thương, hai bên liền rút đao.

Bất Ngôn Kỵ cầm trường việt và âm binh Ân Thương cầm qua và một cây việt cổ hơn đột nhiên giao chiến.

Một bên là âm binh hình thành dưới ảnh hưởng của Thanh Đồng Thần Thụ, bên kia là người mặt ngựa từ thời Ân Thương còn sót lại ở đây.

Theo sự hiểu biết của Trương Trạch, những người mặt ngựa này không phải bẩm sinh đã có mặt ngựa, mà là do bị ảnh hưởng bởi một sức mạnh nào đó khiến khuôn mặt bị biến dạng, cũng giống như mí mắt của họ đã biến mất.

Tất cả các thi thể chết ở đây, mí mắt đều sẽ biến mất.

Dường như có một sự tồn tại nào đó không muốn họ "nhìn" thấy bí mật bên trong Thanh Đồng Môn, kể cả khi đã chết.

Tướng quân mặt ngựa Ân Thương đột nhiên vung đao, chém Khiêm Chi lùi lại hai bước.

Sức mạnh đáng sợ như vậy khiến Trương Trạch cũng phải kinh ngạc.

Y được bảo vệ ở giữa, nhìn chằm chằm vào đám âm binh chịu trách nhiệm canh giữ Thanh Đồng Môn.

Những binh sĩ Ân Thương này đứng đó, hoàn toàn không giống người chết, phảng phất như đang chuẩn bị sẵn sàng để tập thể tiến vào Thanh Đồng Môn.

Những khe nứt giấu binh lính Ân Thương như thế này, xung quanh hẳn là còn nữa.

Cuối cùng, các Bất Ngôn Kỵ bị đánh cho liên tiếp bại lui.

Vô số âm binh mặt ngựa Ân Thương tiếp tục gia nhập chiến trường.

Chá Cô Tiếu và mấy người cũng tham chiến, nhưng căn bản không phải là đối thủ của những binh sĩ Ân Thương cao lớn này.

Chiêu thức của họ đều dùng để đối phó với người sống, khi đối mặt với đám âm binh này, dù đã dùng hết mọi cách, họ cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Đối mặt với ánh nhìn của ngày càng nhiều âm binh mặt ngựa Ân Thương, Trương Trạch giơ Quỷ Tỳ trong tay lên.

Sau đó, linh hồn của chính y hiện ra.

Xuất Dương Thần!

Linh hồn người thường âm dương hòa hợp, dương khí và âm khí đạt trạng thái cân bằng.

Người tu đạo tu luyện dương thần, dương khí thuần túy có sức chấn nhiếp cực mạnh đối với quỷ hồn thông thường.

Người sau khi chết chỉ còn lại âm hồn, đó cũng chính là trạng thái của đám âm binh này.

Đột nhiên Xuất Dương Thần, kết hợp với sức mạnh của Quỷ Tỳ, lập tức khiến Quỷ Tỳ tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Quỷ Tỳ xuất hiện, âm binh triều bái!

Sức mạnh dương thần của Trương Trạch từ từ tỏa ra.

Những người Trương gia và nhóm Chá Cô Tiếu nhìn đám âm binh

xung quanh mà không biết phải làm sao.

Ngay cả các Bất Ngôn Kỵ cũng quỳ xuống tại chỗ.

Tất cả âm binh đều nhìn chằm chằm vào họ, ánh mắt đó khiến người ta tim đập chân run.

Mấy người họ lập tức cũng quỳ xuống theo.

Trong tay Tiểu Ca cũng cầm một cái Quỷ Tỳ, nhưng sức mạnh tỏa ra từ nó lại yếu hơn nhiều so với Quỷ Tỳ trong tay Trương Trạch.

Nguyên nhân chủ yếu là vì đó là bản sao, đồng thời y cũng không biết cách thúc đẩy sức mạnh của Quỷ Tỳ.

Trong nguyên tác, Tiểu Ca đã dùng Quỷ Tỳ để đánh thức âm binh Ân Thương, đồng thời làm cho Thanh Đồng Môn mở ra.

Khi không có Quỷ Tỳ xuất hiện, Thanh Đồng Môn sẽ không có bất kỳ phản ứng nào.

Tiểu Ca cưỡi con Chúc Cửu Âm đực, đi cùng người Trương gia.

Doãn Tân Nguyệt và Hoắc Tiên Nhi thì cưỡi con Chúc Cửu Âm cái, đi theo bên cạnh Trương Trạch.

Trương Trạch lúc này đang cưỡi Kỳ Lân, dắt theo Cùng Kỳ, một tay nâng Quỷ Tỳ.

Y chậm rãi dẫn theo mấy ngàn âm binh phía sau, đi ra khỏi khe nứt.

Thân xác của đám âm binh thì vẫn tiếp tục ở lại đây trong trạng thái bất hủ.

Còn về việc bên trong thi thể có sinh ra thứ gì kỳ lạ khác hay không, chỉ có tương lai mới trả lời được.

Nhị Nguyệt Hồng và Trần Bì đang chật vật chống lại Vạn Nô

Vương, gần như sắp khóc. "Cuối cùng cũng xuất hiện rồi!" Nhị Nguyệt Hồng nhanh chóng lùi lại, né tránh một quyền của Vạn Nô Vương.

Thiết Đạn Tử gia truyền của y đánh trúng người Vạn Nô Vương, nhưng quả cầu sắt lại bị cơ thể hắn hấp thụ trực tiếp.

Ngay cả đạn cũng vô dụng.

Lũ Nhân Diện Điểu đang tấn công xung quanh cũng đột nhiên dừng lại.

Con khỉ toàn thân đẫm máu đang điên cuồng tấn công mọi người, khi nhận ra đám binh sĩ Ân Thương, cũng đột nhiên thét lên một tiếng rồi nhảy hết trở lại vào miệng Nhân Diện Điểu.

Động tác của Vạn Nô Vương cũng dừng lại vào khoảnh khắc này.

Thấy âm binh xuất hiện, hắn không màng gì nữa mà lao về phía Thanh Đồng Môn. "Vạn Nô Vương muốn giành vào Thanh Đồng Môn trước!" Nhị Nguyệt Hồng nhận ra ý đồ của hắn, lập tức dùng Kim Cương Đồng Tỏa trói chặt cổ Vạn Nô Vương.

Vào khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều đã biết công dụng thực sự của Quỷ Tỳ.

Vạn Nô Vương nhìn Quỷ Tỳ trong tay Tiểu Ca, nhận ra đó chính là viên mà nhiều năm trước Uông Tàng Hải đã trộm khỏi tay hắn.

Không có Quỷ Tỳ, hắn không thể mở Thanh Đồng Môn, một đời Vạn Nô Vương chỉ có thể nằm trong quan tài.

Ở Vân Thiên Cung, Quỷ Tỳ tương đương với ngọc tỷ ở nhân gian, đại diện cho hoàng quyền tuyệt đối.

Còn ở Thiên Cung, e rằng nó đại diện cho thần quyền.

Bất kỳ sinh vật nào xung quanh cảm nhận được sức mạnh của

Quỷ Tỳ đều thét lên một tiếng rồi nhanh chóng lùi xa.

Khi sức mạnh của Quỷ Tỳ lan tỏa, toàn bộ hẻm núi đều có phản ứng.

Ba con Du Diên khổng lồ cuối cùng liều mạng muốn chạy trốn, dù bị Tiểu Hôi không ngừng cắn xé cũng không phản kháng.

Chúng gắng sức giật đứt đuôi mình rồi điên cuồng bỏ chạy về phía rìa của khe nứt khổng lồ.

Đúng vậy, số lượng Du Diên xung quanh không đến mức đáng sợ như thế, nguyên nhân chủ yếu là vì chúng đã bị dọa sợ.

Bản năng của những sinh vật này cho biết, nơi đây ẩn giấu một thứ vô cùng khủng bố.

Trương Trạch lúc này nhìn những con Nhân Diện Điểu đang bay lượn trên trời, khinh thường nhếch mép.

Chúng chạy đi cũng đỡ cho y phải ra tay.

Con nhím tai to đang đuổi theo Du Diên đột nhiên cũng cảm nhận được luồng sức mạnh cổ xưa đó, toàn thân bất giác run rẩy, nằm bẹp trên đất không dám động đậy.

Sương mù trong khe nứt ngày càng dày đặc.

Cuối cùng, chỉ còn có thể nhìn thấy đội quân đang hành quân và Thanh Đồng Môn.

Lớp da người dán trên Thanh Đồng Môn không biết từ lúc nào đã tự động rơi xuống.

Một tiếng "ầm ầm" vang lên như sấm dậy.

Thanh Đồng Môn vốn chỉ hé ra một khe hở nhỏ, đột nhiên bị một luồng sức mạnh nào đó từ từ đẩy ra thêm.

Sau tiếng động trời long đất lở, Thanh Đồng Môn đã im lìm nhiều năm cuối cùng lại một lần nữa từ từ mở ra trước mắt mọi người.

Tiếng tù và bằng sừng hươu vang vọng từ khắp bốn phương tám hướng của khe nứt.

Bóng dáng Trương Trạch xuất hiện trước mắt tất cả mọi người. "Âm binh hành quân!" Nhị Nguyệt Hồng bất giác thốt lên.

Những người xung quanh thấy cảnh tượng này thì không dám cử động nữa.

Đám âm binh chậm rãi đi qua ngay trước mắt họ.

Chương 321

Tiếng bước chân hành quân truyền vào tai vô cùng rõ ràng.

Năm đó Uông Tàng Hải nhìn thấy âm binh xuất hiện từ trong đá, thực chất chỉ là ảo giác.

Âm binh không phải tự nhiên hiện ra, mà là hồn phách của các binh sĩ Ân Thương bị lưu lại nơi đây, vào một thời điểm nhất định sẽ đột ngột xuất hiện.

Đám âm binh này dường như bẩm sinh đã biết, nơi nương náu của mình chính là bên trong Thanh Đồng Môn. "Chung cực, rốt cuộc chung cực là gì!" Tề Thiết Chủy nói mà môi cũng bắt đầu run rẩy.

Lúc Tề Thiết Chủy và Nhị Nguyệt Hồng đang cân nhắc có nên đi cùng hay không, một mũi tên bỗng rơi xuống đất.

“Tên của Lão Dương Nhân!” Lão Dương Nhân vội vàng để lại tin tức, phần lớn là ý của Trương Trạch.

Nhị Nguyệt Hồng lấy mảnh giấy trên mũi tên xuống.

“Trong vòng bảy ngày, nếu chưa về, lập tức rời đi.” Trương Trạch chỉ cho họ đợi bảy ngày.

Mặt sau của mảnh giấy là nội dung để lại cho Phong Tư Bắc ở thành Trường Sa.

Nếu không về kịp, dặn gã đừng liều mạng đến Địa Tiên thôn.

Hiện tại thực lực đã tăng lên, nhưng thứ bên trong Địa Tiên thôn không phải là thứ có thể đối phó bằng thực lực.

Trong lúc mấy người đang xem nội dung, cửa đồng xanh lại một lần nữa có động tĩnh.

Bên trong cửa đồng xanh, một luồng sức mạnh khổng lồ đẩy nhanh cánh cửa ra.

Nó mở ra đủ để một đội người đi thẳng qua.

Trương Trạch nhìn chằm chằm vào bên trong cửa đồng, chỉ thấy một vùng hỗn độn.

Đúng vậy, đó không phải là sự tối đen theo nghĩa thông thường, mà giống như một vùng hư vô hỗn độn.

Trong bóng tối, có những ngọn lửa màu xanh lam nhạt đang cháy sau cánh cửa.

Trương Trạch cười Kỳ Lân, chậm rãi đi vào trong đó.

Phía sau hắn, Chá Cô Tiếu nắm chặt khẩu súng trường trong tay.

"Sư huynh, có căng thẳng không?" Lão Dương Nhân nhìn sang sư huynh bên cạnh, phát hiện tay huynh ấy đẫm mồ hôi.

Bản thân y cũng chẳng khá hơn là bao.

Thế giới bên trong cửa đồng xanh, không biết dẫn đến nơi nào.

Có thể là địa ngục, cũng có thể là một thế giới thuộc về "thần".

Tóm lại, bên trong chắc chắn liên quan đến bí mật to lớn về nguồn gốc văn minh của Thần Châu đại địa.

Phía sau, đám người Trương gia mắt không chớp nhìn chằm chằm vào Chân Thực Chi Hỏa bên trong cửa đồng xanh.

Mọi người mang theo những tâm trạng khác nhau, chậm rãi bước vào trong cánh cửa.

Vừa mới bước vào cửa đồng xanh, vốn tưởng rằng phía sau sẽ có một luồng khí nóng ập tới, nhưng không ngờ, cả người như ở trong hầm băng.

Thế giới sau cánh cửa không phải là núi lửa, hoặc có lẽ, không gian phía sau căn bản không thuộc về thế giới này.

Vô số ngọn lửa màu xanh lam nhạt trong bóng tối chỉ dẫn phương hướng cho họ.

Âm binh dường như không cần những ngọn lửa này, vậy thì không còn nghi ngờ gì nữa, những ngọn Chân Thực Chi Hỏa này là để lại cho người sống đi vào.

Sương mù màu xanh lam nhạt theo họ tiến vào cũng nhanh chóng bị Quỷ Tỳ hút lấy.

Bên trong cửa đồng xanh, sương mù cổ xưa bị hấp thụ một lượng lớn, Quỷ Tỳ như một ngọn đèn sáng.

Nó thay thế tác dụng chiếu sáng của Chân Thực Chi Hỏa xung quanh.

Sương mù tỏa ra ánh sáng xanh lam nhạt, tựa như một dải ngân hà bị thu vào trong Quỷ Tỳ.

Trương Trạch ngước mắt nhìn thế giới trước mặt mà các đời tộc trưởng Trương gia đều phải tiến vào.

"Hóa ra ngọn lửa trong cửa đồng xanh là dựa vào thứ khí cổ xưa đó để cháy!" "Nhưng sương mù màu xanh lam nhạt này lại là gì?" Sương mù không giống âm khí, nhưng lại cho người ta cảm giác vô cùng lạnh lẽo.

Sau khi đám âm binh này xuất hiện, khí cổ xưa tự nhiên cũng sẽ xuất hiện.

Mọi người lần lượt bước vào cửa đồng xanh.

Đổng Xán nhìn chằm chằm vào không gian hư vô xung quanh.

"Đây là bên trong cửa đồng xanh sao?" Hắn lại nhìn xuống chân,

nơi đó là một mảng đồng xanh không có dấu vết của thời gian.

"Khoảng cách đến thứ mà Trương gia chúng ta bảo vệ, chắc là gần rồi." Trương Hải Kỳ nhìn chằm chằm không gian trước mắt.

Tất cả mọi thứ trước mắt đều là lần đầu tiên nghe, lần đầu tiên thấy.

Ông ta đã chú ý đến hồ sơ của Trương gia gần trăm năm, đây là lần đầu tiên đích thân tiếp cận bí mật cốt lõi.

Những người Trương gia phía sau cũng có tâm trạng tương tự.

Cả đám nhìn bóng lưng của Trương Trạch, không biết phải đi đến nơi nào.

Họ chỉ biết, tộc trưởng đang đi về phía trước, họ phải đi theo.

Đồng xanh dưới chân có những hoa văn thần bí, giống như những hình vẽ tự nhiên, lại có mấy phần giống với văn tự thượng cổ ghi lại sự kiện.

Trước mắt là một thế giới hoàn toàn được hình thành tự nhiên bằng đồng xanh.

Cửa đồng xanh ở Tây Tạng, quả thực mọi chi tiết đều mô phỏng theo cửa đồng xanh thật sự ở núi Trường Bạch.

Nhưng thứ ẩn giấu bên trong cánh cửa thì không thể sao chép hoàn toàn được.

Họ đi trong thế giới bằng đồng xanh.

Phía trước là một không gian ngày càng rộng mở.

Nếu tính theo phạm vi khoảng cách của thế giới bên ngoài, nơi này vốn dĩ phải nằm dưới núi lửa.

Nói cách khác, nếu họ đang ở cùng vị trí với thế giới bên ngoài, thì

lúc này đáng lẽ phải đang ở trong dung nham.

Đi không bao lâu, phía trước bắt đầu xuất hiện bậc thang đá, nơi bậc thang đá và đồng xanh giao nhau liền một khối.

Bậc thang đá hoàn toàn được chế tạo từ vẫn ngọc, chất ngọc màu xanh biếc trong suốt, ôn nhuận.

Hứa Nhất Thành thấy loại ngọc quen thuộc, cuối cùng không nhịn được muốn tiến lên xem xét.

"Chất ngọc thế này, đặt ở bên ngoài đều là loại ngọc tốt nhất, không ngờ bên trong cửa đồng xanh lại là một thế giới bằng ngọc khác!" Vẫn ngọc thật sự phải có màu xanh đậm.

Vậy mà những viên ngọc trước mắt lại vô cùng trong suốt, giống với mặt dây chuyền trên người Trương Trạch.

Nói cách khác, trong các loại vẫn ngọc, màu sắc càng trong suốt thì chất lượng càng kém, hoàn toàn trái ngược với tiêu chuẩn của ngọc thông thường bên ngoài.

Hai bên bậc thang ngọc, dựng những bức tượng người mặt chim.

Những bức tượng này cũng là một thể với bậc thang ngọc, dường như lúc chế tạo bậc thang ngọc, cũng đồng thời chế tạo ra những bức tượng người mặt chim này.

Nhưng Trương Trạch nhớ rằng, trong những mô tả về Tây Vương Mẫu quốc, phàm là nơi có tượng người mặt chim xuất hiện đều mang ý nghĩa cảnh báo nguy hiểm.

Thông thường, loại tượng người mặt chim này chỉ được đặt một hai pho.

Nơi này không phải Tây Vương Mẫu quốc, nhưng tất cả mọi thứ của Tây Vương Mẫu quốc đều bắt nguồn từ nơi này.

Bao gồm cả kê quan xà, thi miết, tiên đan cũng như các loại phương pháp trường sinh bất lão.

Có thể nói văn minh của bộ lạc Đông Di bắt nguồn từ nơi này, văn minh Thăng Long, văn minh Tây Vương Mẫu, toàn bộ đều bắt nguồn từ bộ lạc Đông Di.

Truy ngược về nguồn cội, tất cả mọi thứ đều sẽ quay về nơi đây.

Hắn nhìn vẫn ngọc và đồng xanh dung hợp với nhau ở phía sau, rồi xa hơn nữa thì biến thành một loại đá.

Loại đá đó cũng lỗ chỗ chi chít.

Điều này khiến Trương Trạch nghĩ đến mỏ rắn.

Nếu bên trong có sinh vật, trải qua hàng vạn năm bị cửa đồng xanh ảnh hưởng, những sinh vật đó sẽ biến thành dạng gì?

Chương 322

Hắn không thể tưởng tượng, nhưng hắn biết, chỉ cần đi đến cuối con đường này, mọi thứ tự nhiên sẽ có câu trả lời.

Trương Hải Hà nhìn chăm chú về phía trước, bỗng cẩn thận nhắc nhở: "Tộc trưởng, loại lửa màu xanh lam đó, phía trước không có." "Thứ này gọi là Chân Thực Chi Hỏa, ta đã thấy ghi chép trong tộc." Trương Thụy Lâm quay đầu nhìn lại ngọn lửa đang cháy sau lưng.

Loại lửa không có gốc rễ đó, không giống như ngọn lửa bình thường.

Nó lơ lửng giữa không trung, gần như không có nhiệt độ.

Nhìn cách nó cháy, không có gì khác thường, nhưng cảm giác nó mang lại cho người ta là loại lửa này dường như đang thiêu đốt linh hồn.

"Ta nhớ trước đây mỗi lần lão tộc trưởng biến mất đều là mười năm, sau khoảng thời gian đó, tộc trưởng sẽ mất đi ký ức một lần, trong Trương gia sẽ có người chuyên môn giúp tộc trưởng khôi phục ký ức." Đến nơi này, dường như ký ức trong đầu ông ta trở nên vô cùng rõ ràng.

"Tộc trưởng mỗi lần ra ngoài, bên cạnh phải mang theo một lượng lớn tộc nhân trung thành đáng tin cậy, để tránh tộc trưởng gặp phải thứ gì đó trong mộ, chứng mất hồn đột nhiên phát tác." Đổng Xán nghe xong lập tức nhìn sang: "Thứ gì?" Trương Thụy Lâm lắc đầu: "Ta không biết, những người có tư cách biết đều đã chết trong trận chiến tứ thành rồi." "Tư liệu có ghi chép đều để lại trong cổ lâu của Trương gia." Sự tồn tại của cổ lâu tự nhiên không cần phải nói, chỉ có tộc trưởng mới có thể vào được.

Nhưng phương pháp mở cổ lâu, tộc trưởng đã đánh mất rồi.

Vấn đề này, gần như không có lời giải.

Nhưng, điều họ không biết là, Trương Trạch biết rõ phương pháp đi vào.

Đợi những chuyện này kết thúc, hắn nhất định sẽ đích thân quay về cổ lâu của Trương gia một chuyến.

Trương Trạch nhìn ánh sáng từ Quỷ Tỳ trong tay, chiếu sáng con đường phía trước.

Có thể xác định rằng, dưới loại ánh sáng này, ảo giác không tồn tại, bất kỳ sự vật nào cũng sẽ lộ ra bộ mặt thật dưới ánh sáng này.

Phía trước bắt đầu vang lên tiếng tù và.

Một đội âm binh khác đang hành quân.

Đến đây, Trương Trạch thả Uông Tàng Hải ra.

"Cửa đồng xanh!" Uông Tàng Hải liếc mắt đã nhận ra thế giới trước mắt.

Hắn ta từng trộm đi Quỷ Tỳ của Vạn Nô Vương, lén lút tiến vào cửa đồng xanh.

Khi hắn nhìn chằm chằm vào thế giới trước mắt, đột nhiên kinh hãi hô lên: "Cẩn thận Địa Ngục Chi Hỏa, nó sẽ thiêu rụi tất cả của kẻ mở cửa." "Đợi đã, tiền bối, Địa Ngục Chi Hỏa chẳng phải là dung nham sao?" Hứa Nhất Thành đột nhiên không hiểu hỏi.

Không chỉ gã, những người khác cũng theo bản năng nghĩ đến dung nham.

Đôi mắt trống rỗng của Uông Tàng Hải liếc nhìn gã một cái: "Nếu là dung nham, lão phu cớ gì không ghi là dung nham trong Xà Mi Đồng Ngư?" Dung nham chỉ có hai chữ, còn Địa Ngục Chi Hỏa lại có tới

bốn chữ.

Không gian ghi chép của Xà Mi Đồng Ngư có hạn, mọi người nghĩ kỹ lại, Uông Tàng Hải cũng không ngốc, sao lại làm chuyện ngớ ngẩn như vậy?

Hứa Nhất Thành đột nhiên kinh hãi: "Chẳng lẽ là chỉ một loại lửa khác?" Chưa kịp phản ứng, nhiệt độ xung quanh đột nhiên tăng vọt.

Trong thông đạo phía trước, đột nhiên không hề báo trước có một quả cầu lửa lao ra ngoài.

Địa Ngục Chi Hỏa trong truyền thuyết!

Chá Cô Tiếu lập tức mở Kim Cương Tán ra định chống lại ngọn lửa lớn này.

"Tiểu tử, nhiệt độ của ngọn lửa đó cực cao!" Uông Tàng Hải thấy hành động của y, liền nhếch mép cười lạnh: "Kim loại của thế giới bên ngoài, không thể nào chống đỡ được Địa Ngục Chi Hỏa đó!" Sự thật cũng như Uông Tàng Hải nói, Kim Cương Tán, trước mặt loại lửa này, cũng có khả năng bị tan chảy.

Chưa kể Chá Cô Tiếu có đỡ được đòn chí mạng này hay không.

"Chá Cô Tiếu, không trách huynh, đã cố hết sức rồi." Trương Trạch thấy tình cảnh này, phiền hắn phải ra tay, mới có hy vọng.

Nếu không mọi người đều có khả năng chết dưới ngọn lửa đó.

"Để ta." Hắn nhìn ngọn lửa đó, biết rằng đây chính là manh mối mà Tiểu Ca đã tìm kiếm khắp các cổ mộ.

Nếu vào sai thời điểm, sẽ kích hoạt ngọn lửa này.

Trước mắt hắn, đột nhiên xuất hiện một lượng lớn Đạt Phổ Quỷ Trùng mang theo Nãi Cùng Thần Băng.

Nãi Cùng Thần Băng từ Ma quốc, hình thành một bức tường băng.

Chắn ngay trước Địa Ngục Chi Hỏa.

Màu sắc của Địa Ngục Chi Hỏa vô cùng quỷ dị, nhiệt độ cao đến mức, tất cả những thể chất có khả năng hồi phục nhanh chóng, bị thiêu thành tro cũng không có khả năng sống lại.

Ngọn lửa lớn gặp phải bức tường Nãi Cùng Thần Băng, quả nhiên đã chặn được quả cầu lửa.

Nhưng đồng thời Nãi Cùng Thần Băng trên thân tất cả Đạt Phổ Quỷ Trùng cũng ngày càng mờ đi.

"Xong rồi, đám quỷ trùng này sắp chết rồi!" Hoa Linh nhìn thấy kết cục của đám quỷ trùng này, bỗng cảm thấy có chút tiếc nuối.

Vạn vật hữu linh, đám trùng này không giống với Đạt Phổ Quỷ Trùng bình thường.

Hành vi hình thành bức tường này hoàn toàn là tự phát.

Rõ ràng chúng đã là những sinh vật có trí tuệ nhất định.

Trương Trạch ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm những con Đạt Phổ Quỷ Trùng này.

Đặc điểm của quỷ trùng vô cùng đặc biệt, đối với sức mạnh của lửa và băng, chúng đều không sợ hãi.

Đặc biệt là những con quỷ trùng có Nãi Cùng Thần Băng, có thể trực tiếp hấp thụ hoàn toàn ngọn lửa.

Trước mắt mọi người, Nãi Cùng Thần Băng trên bề mặt Đạt Phổ Quỷ Trùng đột nhiên biến thành ngọn lửa màu xanh lam nhạt.

Ngọn lửa bùng cháy dữ dội, hung mãnh hơn nhiều so với Vô Lượng Nghiệp Hỏa bình thường.

"Sống lại rồi!" Mọi người nhìn chằm chằm vào những con Đạt Phổ Quỷ Trùng trước mắt, ngay cả Uông Tàng Hải, người đã chứng

kiến vô số chuyện kỳ lạ, cũng bị cảnh tượng trước mắt dọa cho một phen.

"Ngay cả Địa Ngục Chi Hỏa cũng không sợ, tiểu tử Trương gia, rốt cuộc con trùng này là gì?" Hắn ta vội vàng truy vấn, thực sự không hiểu nổi, Trương gia lại có thủ đoạn mà hắn ta hoàn toàn chưa từng thấy.

"Chưa thấy bao giờ đúng không?

Hay là đoán thử xem?" Trương Trạch hoàn toàn không có ý định trả lời thẳng câu hỏi của hắn.

Đặc biệt là ở nơi này, ai biết xung quanh có thứ gì đang nghe lén cuộc nói chuyện của họ không.

Loại lửa vừa rồi, chính là thông tin mà Uông Tàng Hải đã nhiều lần nhấn mạnh trong Xà Mi Đồng Ngư, chỉ là lúc đó khi phiên dịch cho mọi người đã được giản lược đi.

Kể từ lần đầu tiên tiến vào đây, tinh thần của Uông Tàng Hải khi ra ngoài đã trở nên không bình thường.

Thậm chí theo tuổi tác tăng lên, chấp niệm về trường sinh cũng từ đó mà sinh ra.

Bây giờ, Trương Trạch không cho hắn câu trả lời, Uông Tàng Hải gần như sắp bị bức điên rồi.

Trương Trạch cũng nhìn ra vấn đề của lão già này, có ham muốn tìm hiểu tri thức và chứng cưỡng chế rất mạnh.

Những con Đạt Phổ Quỷ Trùng đang cháy Vô Lượng Nghiệp Hỏa xung quanh, đột nhiên theo một cái búng tay của Trương Trạch.

Trong nháy mắt đã hấp thụ toàn bộ Địa Ngục Chi Hỏa.

Bề mặt đen kịt của quỷ trùng, sinh ra một loại hoa văn cổ quái nào

đó.

Hoa văn không phải Thao Thiết cũng không phải Kỳ Lân, mà là những hình vẽ kỳ lạ do bản thân quỷ trùng tự nhiên sinh ra.

Trong cơ thể chúng lại ngay lập tức khôi phục Nãi Cùng Thần Băng.

Nếu trực tiếp sử dụng Vô Lượng Nghiệp Hỏa, sẽ không thể chống cự ngọn lửa liên tục.

Vừa rồi chỉ có Nãi Cùng Thần Băng chống lại ngọn lửa lớn, đồng thời để chúng hấp thụ ngọn lửa đó, mới có thể chuyển hóa thành Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Đây là đặc điểm vốn có của Đạt Phổ Quỷ Trùng, điểm này Trương Trạch vẫn luôn biết.

"Lại, lại biến về rồi?" Người nhà Trương gia phía sau, nhìn chằm chằm vào thao tác của tộc trưởng, đột nhiên cảm nhận được sự mạnh mẽ không thể tưởng tượng của tộc trưởng nhà mình.

"Quỷ trùng… ta dường như có ấn tượng, tựa như… ở phương Bắc…" Lão Dương Nhân đột nhiên nói, vừa định nói tiếp, lại bị Chá Cô Tiếu trừng mắt một cái.

Chá Cô Tiếu nghiêm túc cảnh cáo: "Lúc này không chỉ liên quan đến bí mật của Long Gia, mà còn liên quan đến tộc Trát Cách Lạp Mã và dãy núi Côn Luân của chúng ta!" Nơi Ma quốc tọa lạc, chính là nơi Côn Luân long mạch ra đời.

Nơi khởi nguồn của Côn Luân long mạch, nếu có người muốn phá hủy phong thủy long mạch của Thần Châu đại địa, chỉ cần đến di chỉ Ma quốc là được.

Phía trước, Trương Trạch đột nhiên dừng bước.

Hắn nhìn chằm chằm vào một cái xác khô toàn thân mọc vảy rồng bên cạnh bậc thang đá.

Trên đầu xác khô có một cặp sừng hươu, đầu lâu tròn trịa, được bao bọc bởi một lớp da, tuy đã chết, nhưng vẫn có thể thấy ánh sáng bảy màu trên bề mặt vảy.

Thân hình cao tới hai mét.

Chương 323

Trong thông đạo trống trải này, nó giống như một con thú trấn mộ.

“Di hài Kỳ Lân!” Trương Thụy Lâm đột nhiên nhìn thấy con Kỳ Lân trước mắt, ánh mắt hướng về phía sau thông đạo.

Nhưng phía sau vẫn là một màu đen kịt.

Nhưng ông ta có thể cảm giác được, thứ mà con Kỳ Lân này bảo vệ đang ở phía sau.

Bậc thang ngọc bên cạnh có dấu vết bị người ta giẫm đạp nhiều lần.

Trương Trạch cưỡi trên con Kỳ Lân nhìn di hài Kỳ Lân trước mắt, nó đột nhiên toàn thân run rẩy.

“Là đồng loại của ngươi.” Trương Trạch còn cảm thấy phản ứng của con Kỳ Lân dưới yên có chút khác thường.

“Chẳng lẽ… là thân thể của ngươi?” Có thể nhìn thấy Kỳ Lân ở đây, quả nhiên huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia không phải tự nhiên mà có.

Uông Tàng Hải đứng bên cạnh, nóng lòng muốn đi ra phía sau: “Phía sau, phía sau có phải đang phong ấn những con dị thú thượng cổ khác không?” “Ví dụ như, ví dụ như Phượng Hoàng?” Nhà họ Uông kế thừa đồ đằng của người Khang Ba Lạc, nhưng theo thời gian, họ cũng bắt đầu hy vọng có thể thực sự sở hữu huyết mạch Phượng Hoàng này.

Nhưng trong số những người có mặt, chỉ có Tiểu Ca là có một nửa huyết mạch của người Khang Ba Lạc trong cơ thể.

Cái bóng đen Kỳ Lân đột nhiên lao về phía di hài Kỳ Lân trước

mặt.

"Không được!!" Uông Tàng Hải kinh hãi: "Một khi dung hợp, ngươi sẽ không thể rời khỏi cửa đồng xanh!" "Trước đây nó có thể bị người Trương gia mang đi, là vì thân thể bị lưu lại nơi này, bây giờ dung hợp lại…" Nhưng lời của hắn đã muộn.

Con Kỳ Lân dung hợp, nhưng thân thể đã biến thành xác khô, sống lại cũng chỉ là một cái xác khô.

Trương Trạch chậm rãi đứng bên cạnh, đưa tay trái ra.

Nguyên Cảnh và Bất Ngôn Kỵ hộ vệ phía sau hắn đột nhiên quỳ xuống.

"Chuyện gì vậy, tại sao lại đột nhiên quỳ xuống?" Trương Hải Kỳ đối với hành động của Nguyên Cảnh và Bất Ngôn Kỵ đều cảm thấy không hiểu.

Chá Cô Tiếu nhìn cảnh tượng trước mắt, bỗng nhiên hiểu ra: "Người xưa khi đối mặt với tín ngưỡng của mình, đều sẽ quỳ xuống để thể hiện sự tôn kính!" "Là tín ngưỡng của Long Gia." Trước mắt Trương Trạch, dưới bàn tay hắn, thân thể Kỳ Lân với tốc độ mắt thường có thể thấy được đang dần dần khôi phục lại sinh cơ.

Đồng thời cũng chứng thực cho Tàng Hải Hoa.

"Khiến người chết sống lại, xương trắng mọc lại da thịt!" "Khiến người chết sống lại, xương trắng mọc lại da thịt!" Uông Tàng Hải thấy cảnh này, đột nhiên điên rồi!

"Không phải người, là thần!" "Đúng là thần tích!" Hắn nhìn chằm chằm hành động của Trương Trạch, đột nhiên kích động nói: "Nếu thân thể của con người đặt trước mặt ngươi, có phải cũng có thể sống lại không?" Cảnh này khiến hắn nhìn thấy hy vọng sống lại.

Đột nhiên con Kỳ Lân mở mắt ra, đứng dậy nhảy nhót tưng bừng.

Trương Trạch không nói nên lời nhìn Uông Tàng Hải: "Uông gia và Trương gia đối đầu mấy trăm năm, lời của ngươi không phải có chút quá ngây thơ rồi sao?" "Ta có thể dùng bí mật để trao đổi." Uông Tàng Hải vì để giữ lại một tia cơ hội duy nhất, hoàn toàn liều mạng rồi.

"Nói sau đi." Trương Trạch quay người lại, nhìn đám tộc nhân sau lưng.

"Ta chỉ cho nó ăn Tàng Hải Hoa, không cần phải kinh ngạc như vậy." Vừa nói xong, phản ứng của Đổng Xán là kỳ lạ nhất.

Ông ta nhận ra loại hoa này, không thể có hiệu quả như vậy.

Nhưng ông ta lại không nói ra.

Trương Trạch quay lại, ra hiệu cho con Kỳ Lân bên cạnh dẫn đường.

Nhưng con Kỳ Lân rõ ràng có chút do dự.

"Sao vậy, bên trong có thứ gì khiến ngươi cảm thấy sợ hãi?" Ngay cả dị thú như vậy cũng sợ hãi, vậy e rằng đó là một sự tồn tại vô cùng đáng sợ.

"Yên tâm, ta có cách đối phó." Nói xong hắn để Kỳ Lân yên tâm dẫn đường đi tiếp.

Tiếp tục đi sâu hơn vào thế giới này, phía trước đột nhiên có tiếng nước chảy.

Con Kỳ Lân bên cạnh đi trước dẫn đường, Kỳ Lân dù sao cũng là một loại dị thú tồn tại từ thời thượng cổ.

Sau khi khôi phục thân thể, thực lực tổng thể đã mạnh lên không ít.

Nó dẫn cả đội đi vào không gian sâu hơn.

Theo tiếng tù và sừng hươu, đột nhiên xuất hiện một lượng lớn âm binh mặt ngựa thời Ân Thương trong thông đạo phía trước.

Hai đội âm binh cộng lại có khoảng năm nghìn người.

Tất cả đều xuất hiện trước mặt Trương Trạch.

Vị tướng quân dẫn đầu đám âm binh này cũng có hình tượng mặt ngựa, đôi mắt giận dữ nhìn chằm chằm vào họ.

"Người Trương gia?

Dẫn người ngoài vào!" Chỉ thấy quỷ tướng phía trước cầm một cây rìu, đột nhiên xuất hiện trước mắt họ.

Tốc độ của những âm hồn này nhanh đến lạ thường.

"Kẻ canh giữ trong cửa đồng xanh!" Uông Tàng Hải đột nhiên kích động nhắc nhở: "Tuyệt đối không được đắc tội, nếu không sẽ có phiền phức lớn!" Quỷ Tỳ trong tay Trương Trạch vừa mới xuất hiện, liền thấy đối phương cười nhạo nói: "Quỷ Tỳ đối với ta vô dụng!" Đối mặt với vẻ mặt chế giễu của đối phương, đôi mắt Trương Trạch lúc này biến thành màu xanh lam nhạt.

Đối phương nhìn vào mắt hắn, chưa từng thấy qua loại sức mạnh cổ quái này.

"Câu Linh Thuật!" "Thu." Không đợi đại tướng Ân Thương kịp phản ứng, hắn đã bị hút đến trước mặt Trương Trạch.

"Quỳ xuống." Theo tiếng nói của Trương Trạch vừa dứt, hắn ta đột nhiên quỳ xuống trước mắt.

Đám âm binh phía sau không biết phải làm sao.

Ngay sau đó, vị tướng quân Ân Thương quay sang đám thuộc hạ phía sau, thậm chí cả đám âm binh đi theo Trương Trạch, hét lên: "Tất cả quỳ xuống cho ta." Lời vừa dứt, tất cả âm binh xung quanh đều bị

thanh âm này chấn nhiếp, đột nhiên tất cả đều quỳ rạp xuống.

"Tên gì?" Trương Trạch nhìn chằm chằm vị tướng quân Ân Thương trước mắt.

"Bẩm chủ thượng, thuộc hạ tên Quán." Nghe hắn tự xưng, Trương Trạch nhớ lại triều Ân Thương dường như có một vị đại tướng lưu danh trong lịch sử tên là "Tước".

"Quán?

Tên này xem ra có liên quan đến đặc điểm của bản thân." Kim Bàn đứng phía sau thấp giọng nói: "Theo ghi chép, thời Trụ Vương nhà Ân Thương, có một vị đại tướng tên là Phi Liêm, còn được gọi là Phỉ Liêm, có nghĩa là chân dài chạy nhanh." "Tương truyền Phi Liêm có hình tượng kỳ lạ mình chim đầu hươu…" Đúng lúc này, Quán đột nhiên ngẩng đầu: "Phi Liêm tướng quân đang yên nghỉ ở nơi này!" Chẳng lẽ các đại tướng thời Ân Thương đều có thể trường sinh sao?

"Đưa ta đi." Trương Trạch lập tức để hắn dẫn đường phía trước.

Quán dẫn theo năm nghìn âm binh đi phía trước, mấy người họ ẩn mình trong đám âm binh.

Sau đó khi gặp những âm binh khác, họ cũng gặp được những đại tướng khác thời Ân Thương.

Trương Trạch hỏi: "Cửa đồng xanh này được xây dựng từ thời Ân Thương sao?" Quán nói: "Khoảng thời Cao Tông đã tồn tại, thực sự hoàn toàn đóng lại vào đêm trước khi nhà Thương vong quốc." Câu trả lời này cứ lặp đi lặp lại.

Lúc này Hoa Linh tò mò hỏi: "Vậy các người đã vào đây bao lâu rồi?" Nghe câu hỏi của cô, Quán trực tiếp ngẩn người: "Theo lời người Trương gia kể lại, đến nay đã khoảng ba nghìn năm." "Nhưng ta nghe nói, vào thời của ta, có một cỗ quan tài được cho là của hậu

duệ Nữ Oa thị đã tồn tại ở đây ngàn năm!" Mấy người Trương gia phía dưới đều nhìn hắn, Tiểu Ca hỏi: "Tiên tổ Trương gia có ở trong thế giới này không?" Quán bình tĩnh nhìn y: "Ngươi hỏi là tiên tổ đời nào?" "Tiên tổ đời đầu của Trương gia có ước định với Tây Vương Mẫu, bên trong cửa đồng xanh do chúng ta canh giữ, bên ngoài cửa đồng xanh do người Trương gia canh giữ, hậu duệ của tộc Tây Vương Mẫu và Xà Mẫu canh giữ thánh địa Côn Luân!" Tiểu Ca đột nhiên ngẩng đầu: "Trong này có tiên tổ Trương gia đời thứ mấy?" Đối mặt với câu hỏi này, Quán theo bản năng nhíu mày.

Dường như có một sức mạnh đang ngăn cản hắn tiết lộ bí mật nơi đây.

Nhưng khi nói ra chuyện của tộc Tây Vương Mẫu thì lại không hề bị ảnh hưởng.

"Trên người ngươi… có huyết mạch của tộc Tây Vương Mẫu!" Trương Trạch nhìn chằm chằm vào "Quán" trước mặt, đột nhiên cảm thấy ánh mắt của hắn đã thay đổi.

Giống như trong nháy mắt có một ý thức khác đang điều khiển thân thể hắn.

Trương Trạch lập tức ra tay, sử dụng Câu Linh Khiển Tướng: "Thu." Linh hồn của Quán ngay lập tức bị Trương Trạch lấy đi.

Khiến cho ý thức ở nơi sâu hơn trong thế giới Vẫn Đồng, không thể khống chế suy nghĩ của Quán.

Đúng lúc này, Trương Trạch nhìn thấy những người Trương gia xung quanh, sắc mặt đều đã thay đổi.

Ánh mắt trở nên lạnh lùng, khi nhìn hắn, cũng giống như hoàn toàn không quen biết.

Hướng về phía sâu hơn của cửa đồng xanh, một đám người

Trương gia toàn bộ lao ra ngoài.

Hoa Linh bị cảnh tượng trước mắt dọa cho giật mình.

“Sao vậy?” “Thiên Thụ!” Trương Trạch nhìn chằm chằm những người Trương gia này: “Có khả năng là tiên tổ Trương gia.” Hắn biết trong cổ lâu của Trương gia, cũng có quan tài của một đời tiên tổ Trương gia.

Nhưng đó chắc chắn không phải là tiên tổ Trương gia đời đầu.

Hắn nhớ trong nguyên tác chỉ ghi lại thi thể của vị tộc trưởng Trương gia chết vì phản bội năm đó, được đặt trong cổ lâu của Trương gia.

Nhưng chưa bao giờ đề cập đến, thi thể của các tộc trưởng Trương gia đã chết được xử lý như thế nào.

Trương Trạch nhìn vào mặt dây chuyền trên người.

Chỉ thấy Kim Bàn và Hứa Nhất Thành cũng đi theo mấy người phía trước lao về phía trước.

Trương Trạch nhìn sang bên cạnh, chỉ còn lại Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hoắc Tiên Nhi, Doãn Tân Nguyệt và đồ đệ Phong Học Văn là không có chuyện gì.

Chương 324

“Long Gia, những người bị Thiên Thụ đó có làm phản không?” Chá Cô Tiếu có chút lo lắng cho tình hình của mấy người phía trước.

“Đừng lo, ở đây ta không cảm nhận được ác ý, có lẽ là một người sáng tạo nào đó của cửa đồng xanh, cần họ đi làm một số việc.” Trương Trạch thở dài một hơi: “Nắm chặt mặt dây chuyền, đi sát phía sau.” Lần Thiên Thụ này tuy không trực tiếp gây thương tổn, nhưng sau đó mấy người này e rằng có xác suất nhất định sẽ mất đi ký ức.

Nói xong, hắn nhanh chóng đuổi theo những người phía trước.

Đám âm binh xung quanh cũng đồng thời bị Trương Trạch thu vào trong Quỷ Tỳ.

Để tránh bị ý thức vừa rồi trực tiếp khống chế.

Loại ý niệm này dường như truyền theo long mạch, nói cách khác, những người tiếp xúc với long mạch núi Trường Bạch, đều có thể bị ý thức cổ xưa đó khống chế.

Nhưng không chắc chắn, ý thức đó là của một người hay một nhóm người.

Khi tiếp tục tiến về phía trước, hắn nhìn thấy những con mương nước.

Trong từng con mương có những rãnh, rất nhiều vật thí nghiệm trường sinh nửa người nửa thú bị ngâm trong nước.

Trong đó có rất nhiều dị thú.

Những dị thú này gần như đều đã biến thành xác khô, được đặt ở hai bên, giống như thú trấn mộ trong các ngôi mộ cổ thông thường.

Nhưng người hoặc thú ở đây, toàn bộ đều dùng vật sống.

Vạn Nô Vương tiến vào đây, có khả năng rất lớn là đã vào để thay đổi thân thể.

Trong đó có mấy con mương nước trống không.

Có lẽ là người Trương gia hoặc người Khang Ba Lạc, đã mang đi một phần từ trong đó, đem đi làm thành đấu thi.

Nếu người Khang Ba Lạc không vào đây, không thể nào có cách cùng người Trương gia, mô phỏng ra cánh cửa đồng xanh giả kia.

Nhưng huyết mạch của Tiểu Ca, vừa mới được xác định, thuộc về tộc Tây Vương Mẫu.

Không gian bên trong này, vô cùng phức tạp, đâu đâu cũng là thông đạo.

Nhưng những người khác đi vào rất khó tìm được lối ra chính xác.

Bởi vì họ sẽ giống như người Trương gia, bị ý thức đó Thiên Thụ.

Không lâu sau, Trương Trạch nhìn thấy một người mặc áo giáp bằng vẫn ngọc, tay cầm hắc kim cổ đao.

Dưới lớp vẫn ngọc có thể lờ mờ thấy đối phương đang nhắm chặt hai mắt.

"Tiên tổ Trương gia!" Thấy đối phương ở đây, Trương Trạch xác định, người Trương gia đời đầu nhất định đã tham gia vào việc xây dựng cửa đồng xanh.

Trong ký ức của Thiết Diện Sinh, hắn đã gặp tiên tổ Trương gia, tuổi thọ của mấy vị tiên tổ Trương gia đều rất dài, gần như đều sống được nghìn năm.

Đúng lúc này, hắn thấy vị tiên tổ Trương gia đang ngủ say trước

mắt mở mắt ra.

Tiên tổ Trương gia nhìn chằm chằm Trương Trạch trước mặt, ánh mắt rơi vào chiếc chuông đồng và Phát Khâu Thiên Ấn trên người Trương Trạch.

Nhìn ánh mắt của tiên tổ Trương gia, Trương Trạch có thể cảm giác được ông ta biết Phát Khâu Thiên Ấn.

Ngay sau đó, ánh mắt ông ta nhìn về phía cây đao sau lưng Trương Trạch.

"Hậu bối tiểu tử, dám thay đổi quy củ ta để lại, lá gan lớn thật!!" Ông ta lớn tiếng quát mắng.

Nhưng Trương Trạch lại không hề sợ hãi, hắn nhìn chằm chằm vị tiên tổ Trương gia trước mắt, có thể cảm giác được thân thể đối phương đang ở trong giai đoạn quan trọng.

Trương Trạch cũng không hề nao núng đáp lại: "Trương gia hiện tại suýt bị diệt tộc, nếu không thay đổi, gia tộc sẽ không còn nữa." "Cái gọi là huyết mạch, ta có cách để nâng cao, hà tất phải làm chuyện thừa thãi?" Đối mặt với Trương Trạch có thái độ mạnh mẽ tương tự, vị tiên tổ Trương gia này lập tức nổi giận.

"Ngươi dám nói chuyện với ta như vậy?" "Hậu bối vô tri không biết tôn trọng trưởng bối!!" Đối mặt với vị tiên tổ Trương gia tức giận đến run người, Trương Trạch tiếp tục nói: "Nếu sắp không chống đỡ nổi, thì đừng cố gắng." "Ta biết ông sắp không xong rồi." Nhìn vị tiên tổ Trương gia trước mắt, Trương Trạch nhìn ra ông ta căn bản đã là nỏ mạnh hết đà.

Từ xưa đến nay, người trường sinh chỉ có lác đác vài người.

Ông ta mặc một bộ ngọc y, nhìn niên đại dường như không quá xa xôi.

Có khả năng là sau này mới mặc vào.

Ngay cả khi có huyết mạch Kỳ Lân, cũng không thể có được sự trường sinh thực sự.

Bị tên hậu bối kiêu ngạo này vạch trần, vị tiên tổ Trương gia này chỉ thở dài một hơi.

"Quả nhiên là kẻ dị loại trong đám hậu bối!" Nhìn Trương Trạch trước mắt, ông ta nói: "Thân thể của ta không chống đỡ được bao lâu nữa." "Bây giờ chỉ có thể mượn thân thể của hậu nhân Trương gia, giúp ta hoàn thành những việc chưa làm được." Trương Trạch vốn tưởng rằng linh hồn của ông ta mạnh mẽ như vậy, sẽ muốn tìm một hậu nhân Trương gia để đoạt xá.

Không ngờ ông ta lại dùng chút sức lực cuối cùng, tiếp tục canh giữ cửa đồng xanh.

Ông ta chậm rãi di chuyển thân thể, muốn lấy cây đao sau lưng xuống.

Trương Trạch cũng cuối cùng hiểu ra, tại sao Tiểu Ca vào đây lại không có thời gian.

Xem ra là thật sự không có thời gian, vị tiên tổ Trương gia vốn canh giữ bên trong này, sắp không chống đỡ nổi, chỉ có thể để hậu nhân của Trương gia canh giữ nơi đây.

Trương gia trong nguyên tác vào thời điểm đó, gần như không còn ai.

Đối mặt với tình huống này, Tiểu Ca chỉ có thể tìm đến Cửu Môn giỏi đạo mộ.

Trương Trạch đột nhiên hỏi: "Người Thiên Thụ tộc nhân của ta là ai?" Vị tiên tổ Trương gia trước mắt chậm rãi quay đầu, một đôi mắt dường như cũng sắp biến mất.

Ông ta cũng sắp biến thành hình dạng cổ quái như âm binh mặt ngựa.

Xem ra một số sức mạnh ở đây, đã dẫn đến sự biến dị.

"Những thứ đó, khống chế long mạch, phải nhanh chóng tìm ra, nếu không thế giới này sẽ bị kết thúc!" Giọng nói ngày càng chậm, giống như đại tướng Ân Thương Quán lúc trước.

Trương Trạch nhanh chóng lao đến bên cạnh ông ta.

Phóng ra Tà Linh Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, bao trùm hoàn toàn xung quanh trong phạm vi khống chế của mình.

Trong toàn bộ cửa đồng xanh, cũng có một số thứ, có thể khiến mọi thứ trở nên hỗn độn.

Trong toàn bộ thế giới Vẫn Đồng, rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu thứ như vậy, hắn không chắc chắn.

Nhưng có thể khẳng định, tộc nhân của hắn hiện tại đang bị khống chế suy nghĩ, đi trấn áp "thứ" bị phong ấn trong cửa đồng xanh.

"Những thứ này là chung cực?" Tiên tổ Trương gia lại đột nhiên lắc đầu, rõ ràng không còn bị ảnh hưởng bởi luồng sức mạnh kia, trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

"Chung cực chính là bản thân cửa đồng xanh, nhiều năm trước thiên thạch đã mang đến một vị 'thần', hình thái ý thức của nó khác với con người, nhưng nó có thể thay đổi toàn bộ thế giới, có thể dễ dàng khiến con người có được trường sinh." "Nó có thể biết tất cả mọi chuyện quá khứ và tương lai của thế gian, nó sớm đã biết…" Khi tiên tổ Trương gia đề cập đến sự tồn tại của vị "thần" đó, có một luồng sức mạnh, khiến ông ta không thể nói ra toàn bộ thông tin.

Ánh mắt Trương Trạch đột nhiên nhìn về phía sau lưng tiên tổ Trương gia.

Dường như hắn đã nhìn thấy không gian phía sau.

Phía sau một màu đen kịt, cũng là thượng nguồn của dòng nước.

Hắn thấy những bức phù điêu khắc nửa người nửa rắn.

Trong nước có những cỗ quan tài trôi nổi.

Nước ở đây ẩn chứa một loại sức mạnh kỳ lạ nào đó.

Tiên tổ của Phục Hy thị, Nữ Oa thị, đều để lại thân thể của mình ở đây, để trấn áp "thần" ở đây.

"Ta có thể nhìn thấy tình hình phía sau, cũng là nó cho phép ta nhìn thấy?" "Đúng vậy." Tiên tổ Trương gia chậm rãi gật đầu: "Nó đã công nhận ngươi." "Sự tồn tại có thể dự đoán mọi thứ, nhiều năm trước người nhà họ Uông đã trộm đi một khối vẫn đồng, chiếm đoạt một phần năng lực của nó." "Phải đoạt lại nó, nếu không luồng sức mạnh đó sẽ ảnh hưởng đến thế giới." Lời này Trương Trạch tin.

Phần mà nhà họ Uông lấy đi, so với thiên thạch có đường kính mười mấy cây số, chỉ có thể là một hạt cát.

Vậy mà một hạt cát như vậy, đã tạo thành Vận Bộ Môn suýt nữa diệt cả Trương gia.

Trương Trạch vốn tưởng rằng "thần" trong cửa đồng xanh, là một sinh vật giống như một số vị thần cổ đại.

Nhưng không ngờ, bản thân vẫn đồng cũng có ý thức.

Đó mới là thứ đáng sợ nhất.

"Chuyện của nhà họ Uông, sớm muộn gì ta cũng sẽ giải quyết." Trương Trạch nói, rồi tiếp tục hỏi: "Chẳng phải có thứ gì đó đã trốn thoát khỏi cửa đồng xanh sao?" "Ở trong lăng mộ hung hiểm thứ hai thiên hạ?" Nghe Trương Trạch đề cập đến chuyện này, khiến tiên tổ Trương gia cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Ông ta ngạc nhiên: “Xem ra ngươi biết không ít.” “Đúng vậy, thứ đó sau khi cửa đồng xanh đóng lại, đã mượn thân thể của một số người để trốn ra ngoài, tìm ra những thứ đó, tiêu diệt chúng đi.” “Không đưa vào cửa đồng xanh sao?” Trương Trạch không hiểu hỏi.

“Không được, những thứ đang ngủ say trong cửa đồng xanh, không có sự trấn áp của ta, sắp tỉnh lại rồi.” Ông ta nghiêm túc nói: “Phải trước khi chúng tỉnh lại, khiến chúng tiếp tục chìm vào giấc ngủ.” Trương Trạch thấy ông ta sắp như ngọn đèn cạn dầu, liền tiện tay lấy ra Thủy Linh Châu.

Linh châu bắt đầu hấp thụ linh khí trong nước xung quanh.

Linh khí trong nước này dồi dào đến mức vượt quá sức tưởng tượng, trực tiếp chữa lành ngũ tạng lục phủ của vị tiên tổ Trương gia trước mắt.

Chương 325

Tuy không khiến ông ta hồi phục đến đỉnh phong, nhưng ít nhất cũng khiến ông ta có được thể chất của một người Trương gia bình thường.

"…" "Ngươi làm được sao?" "Ngươi kế thừa sức mạnh của Nữ Oa thị?" Giọng điệu của ông ta, nghe có vẻ hơi giống như bị rối loạn tâm thần.

Chứng mất hồn ban đầu của Trương gia, là do trường kỳ chịu ảnh hưởng của một số sức mạnh nào đó, khiến trong đầu có những ký ức khác nhau.

Những ký ức này đều tồn tại, nhưng giữa chúng lại không có bất kỳ liên hệ nào.

"Sao vậy, Nữ Oa thị cũng có sức mạnh tương tự?" Trương Trạch hỏi một câu, tiên tổ Trương gia lại đột nhiên sắc mặt kỳ lạ lẩm bẩm: "Không, không giống, không phải hậu duệ của Nữ Oa thị." "Sắp không còn thời gian nữa…" "Sắp không còn thời gian nữa rồi, ta không có cách nào nói cho ngươi toàn bộ thông tin, ngươi phải đến thánh địa Côn Luân, tộc Tây Vương Mẫu sẽ nói cho ngươi biết phải làm gì…" Trương Trạch nhìn ông ta, cứ như vậy chìm vào giấc ngủ.

Hắn nhìn thấy Tiểu Ca, từ trong thông đạo bên cạnh đi ra.

Y mang theo vẻ mặt bối rối.

"Đây là đâu?" Sau khi thấy Trương Trạch, phản ứng đầu tiên của y là kỳ lạ tại sao mình lại từ bên trong đó đi ra.

"Bị Thiên Thụ." Trương Trạch nhìn về hướng y đi ra.

"Thần" mạnh nhất trong cửa đồng xanh tồn tại dưới dạng ý thức,

không biết có cụ thể hóa xuất hiện trước mặt không.

Đặc biệt là những thứ bị phong ấn bên trong, cũng là "thần" mà người xưa ban đầu tín ngưỡng.

"Cầm lấy Quỷ Tỳ." Hắn trực tiếp đưa Quỷ Tỳ cho Tiểu Ca: "Cầm cho chắc, cẩn thận đừng bị Thiên Thụ." Nói xong, hắn nhìn về phía Doãn Tân Nguyệt, Hoắc Tiên Nhi, Chá Cô Tiếu phía sau.

Thấy Lão Dương Nhân ngáp một cái, hắn lập tức nghiêm túc nhắc nhở: "Ở đây không thể ngủ, nếu không nhịn được thì nói cho ta biết." "Ta sẽ sắp xếp chỗ cho các ngươi nghỉ ngơi, nhưng nhất định sẽ không để các ngươi ngủ ở đây." Hắn biết lúc con người ngủ, ý thức là yếu ớt nhất.

Bây giờ hắn muốn đi, xem thử "thần" mà tiên tổ Trương gia nói là gì.

Trương Trạch men theo hướng Tiểu Ca vừa đi ra, tiến về phía cỗ quan quách điêu khắc Nữ Oa và Phục Hy thân người đuôi rắn.

Cỗ quan quách lơ lửng giữa không trung, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng, bên trong không phải là thi thể, mà là một sinh vật đang chìm vào giấc ngủ say.

Đây là một trạng thái giữa sự sống và cái chết, hắn là kết quả sau khi dùng thuốc trường sinh bất lão.

Nếu đến thời điểm nhất định, nó rời khỏi quan quách theo kế hoạch ban đầu thì có thể đạt được trường sinh.

"Tiểu Ca, lúc đi ra, có nhìn vào trong không?" Trương Trạch nhìn về phía Tiểu Ca.

Trước khi đi vào, cần phải xác nhận lại lần nữa.

"Vạn Nô Vương, người rắn, mặt người thân báo… quái vật

trường sinh!" "Bên trong có rất nhiều quái vật trường sinh nửa người nửa thú!" Tiểu Ca đột nhiên nhìn về một lối đi bên cạnh.

Trong đó có vài "người" kỳ quái đang nhìn ra ngoài.

Những vật thí nghiệm trường sinh đó, với một ánh mắt kỳ quái khó tả, đang nhìn chằm chằm Trương Trạch và Tiểu Ca.

Trong số đó, Trương Trạch thấy một "người" có thân hình cao lớn, nhưng không thể hoàn toàn gọi là người.

Đầu của đối phương là một cái đầu rắn thật dài.

Thân rắn dài ngoằng, quấn trên vai, đầu có thể hoạt động trong phạm vi lớn.

Nhưng sinh vật như vậy, đa phần trí tuệ không cao.

Dù sao thì đến bộ não người cũng không có.

Song chúng đích thực đã trường sinh, sống từ mấy ngàn năm trước cho đến hiện tại.

Trương Trạch đột nhiên bộc phát ra toàn bộ khí tức trên người, lập tức dọa lui đám sinh vật trường sinh xung quanh.

Nhưng đúng lúc này, Trương Lâm, Đổng Xán và Trương Hải Kỳ ba người với ánh mắt mờ mịt bước ra từ một lối đi khác.

"Tộc trưởng!" Ba người sau khi thấy Trương Trạch, vẻ mặt hoảng loạn chạy đến bên cạnh hắn.

"Các ngươi đã thấy gì?" "Không biết…" Trương Hải Kỳ mặt mày đau đớn: "Ta không thể hình dung được, ta thấy mình đã làm một số chuyện, nhưng lại càng giống như một giấc mơ." "Ta đã nhìn thấy vị thần trong truyền thuyết, vạn vật hữu linh mà các tôn giáo nguyên thủy nhắc đến, ta dường như đã thực sự cảm nhận được…" Dường như đối với những chuyện xảy ra trong thiên thụ, bọn họ chỉ còn lại

một phần ký ức, tình huống này cũng quả thực có chút hiếm thấy.

"Vậy có phát hiện được gì không?" Trương Hải Kỳ lắc đầu.

"Ta không chắc, ngay cả những ký ức hiện tại trong đầu, ta cũng không thể xác định có phải là ký ức thật hay không!" Không phải là không có, mà là không biết.

Rốt cuộc có mất đi những ký ức đó hay không, chính họ cũng không nhớ rõ nữa.

Không lâu sau, những người Trương gia khác cũng lục tục đi ra từ bên trong.

Dường như họ đều đã hoàn thành một số nhiệm vụ nào đó và được thả về.

Cả quá trình này đã mất mấy ngày trời.

Tổ tiên Trương gia sau khi ngủ say cũng đã tỉnh lại vài lần.

Ông đã khôi phục được ngũ tạng lục phủ và một phần chức năng cơ thể.

Điều này giúp ông có thể tiếp tục ở đây trấn giữ thêm vài chục năm không thành vấn đề.

Như vậy, cũng không cần Trương gia cứ cách một khoảng thời gian lại phải cử một người vào đây trấn giữ nữa.

Ít nhất là trong vài chục năm tới không cần.

Trước kia, Trương gia cứ cách một khoảng thời gian sẽ duy trì trạng thái im lặng, không liên lạc với thế giới bên ngoài.

Khoảng thời gian đó, hẳn là lúc mỗi đời tộc trưởng tiến vào Thanh Đồng Môn để canh giữ.

Trong khoảng thời gian mấy người ở lại không gian này, liên tục

có Âm binh Ân Thương đi vào.

May mà tinh thần của Quán đã hồi phục bình thường, nhờ đó mới tránh được việc bị Âm binh vây công.

Hầu như mỗi một lối đi đều có thể nghe thấy tiếng hàng ngàn vạn Âm binh đang tuần tra.

Đợi tất cả tộc nhân quay về, Trương Trạch nhìn mọi người nói: "Mọi người cứ ở đây chờ, đừng vào trong đó nữa." Nếu vào lại, cũng sẽ bị khống chế như cũ.

Lúc đó e rằng phải phân ra một phần tinh lực để chăm sóc họ, chi bằng đừng vào thì hơn.

Hắn lao thẳng vào lối đi, khí thế trên người trực tiếp dọa lui tất cả quái vật trường sinh.

Trong đó có cả Hải Hầu Tử, chỉ là loại Hải Hầu Tử này trông còn quỷ dị hơn.

Nó có sáu cánh tay, ba cái đầu, giống như là thể kết hợp giữa Hải Hầu Tử và Vạn Nô Vương.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nó cũng là một sản phẩm trường sinh thất bại.

Theo sau Trương Trạch là Tiểu Ca đang cầm Quỷ Tỳ.

Chá Cô Tiếu nhìn chằm chằm lối đi rộng mở trước mắt, nếu nơi này là Trường Bạch Sơn, e rằng đã sắp ra khỏi phạm vi của dãy núi Trường Bạch Sơn rồi.

Cả thế giới này vô cùng rộng lớn, xung quanh có vô số lối đi.

Dọc đường có thể thấy những cỗ quan tài bằng đồng xanh.

Ở trên đó, mọi người nhìn thấy tên của những người thời thượng cổ.

Trong đó không chỉ có người, mà còn có cả những dị thú cổ đại đã biến thành xác khô.

Có cả hình tượng đầu người thân báo, đây là hình tượng của Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết.

Bên cạnh quả thực có điêu khắc đồ án ba con chim xanh.

Hình tượng ba con chim xanh này đại biểu cho phượng hoàng.

Cũng có nghĩa, totem của người Khang Ba Lạc cũng là phượng hoàng.

Theo lời của tổ tiên Trương gia, người Khang Ba Lạc là hậu duệ của tộc Tây Vương Mẫu sau khi bị diệt quốc.

Trương gia và tộc Tây Vương Mẫu có ước định, phải bảo vệ Thanh Đồng Môn.

Không biết người Khang Ba Lạc có biết điều này không.

Nhưng người Khang Ba Lạc lại tìm Uông gia để thay thế Trương gia, kết thúc số mệnh của Trương gia.

Chuyện này rất giống với việc mấy ngàn năm trước Tây Vương Mẫu tìm tổ tiên Trương gia.

Chỉ tiếc là, người Khang Ba Lạc không có được nhãn quang và tầm nhìn xa của Tây Vương Mẫu.

Trong lúc mấy người đang kinh ngạc, Trương Trạch nhìn thấy Chúc Cửu Âm khổng lồ đang ngủ say.

Đó là một hình tượng kỳ dặc đầu người thân rắn, có một con mắt.

Chương 326

Đó cũng chính là Chúc Cửu Âm trong truyền thuyết.

Con Chúc Cửu Âm dưới lòng đất Tần Lĩnh, có lẽ cùng nguồn gốc với con này, nhưng không phải là hậu duệ.

Sau khi Trương Trạch kinh ngạc, con mắt của Chúc Cửu Âm mặt người đột nhiên mở ra.

Trương Trạch và mấy người sau lưng không biết đã đi bao lâu, cuối cùng cũng đến một khu vực ở nơi sâu nhất.

Nơi này chất đống rất nhiều hài cốt.

Trong đó, Trương Trạch thấy tay của một số thi thể, trông giống hệt người Trương gia, trên đó có hai ngón tay thon dài.

Nhưng rõ ràng không chỉ có người Trương gia.

Phía trên vô số hài cốt, một bóng đen từ từ hiện ra.

Bóng đen đó trông giống hình người.

Nhìn chằm chằm bóng đen, Trương Trạch cảm thấy nó rất khác với tượng thần.

"Thứ được gọi là thần?" Ngay sau đó, một ý nghĩ xuất hiện trong đầu Trương Trạch.

"'Thần' là cách gọi mà nhân loại thế giới này dành cho ta." Giọng điệu này không mang bất kỳ cảm xúc nào.

"Kể từ khi ta xuất hiện trên thế giới này, liên tục có người cầu xin trường sinh, phương pháp là ta cho, chỉ là họ không thể làm được hoàn toàn.

Họ đã dùng vẫn đồng xây nên Thanh Đồng Môn để ngăn cách ta và

mọi thứ bên trong với thế giới bên ngoài." Khi nó nói, Trương Trạch không thể cảm nhận được bất kỳ cảm xúc nào.

Bên trong Thanh Đồng Môn, cũng không chỉ có một "thần", xem tình hình này, có một bộ phận trong đó có khả năng đã bị thôn phệ.

"Ngươi có đồng loại ở thế giới này không?" Trương Trạch đột nhiên hỏi.

Theo hắn thấy, các cổ thần đều là những tồn tại tương tự nhau.

Nhưng hắn lại nghe ý thức trước mắt phủ nhận cách nói của mình: "Không thể coi là đồng loại, chỉ là những tồn tại tương tự." "Ở phương Tây, có một không gian được hình thành từ sức mạnh còn sót lại của một Xà Thần, theo cách hiểu của các ngươi, nó nên được gọi là không gian hư số!

Nếu ngươi có thứ mà nó để lại, có lẽ có thể nhận được sức mạnh của nó." "Những tồn tại như vậy còn nhiều, những tồn tại xung quanh ta đều sẽ trở thành chất dinh dưỡng cho ta.

Nếu ngươi muốn ngăn cản ta ra ngoài, thì phải tranh thủ thời gian…" "Thời gian ta tỉnh lại rất ngắn, hy vọng lần sau ta tỉnh lại có thể gặp được ngươi, hậu duệ Trương gia thú vị!" Ý thức này nói xong dường như lại chìm vào giấc ngủ, đột nhiên từ từ biến mất trước mắt Trương Trạch, trực tiếp dung nhập vào bức tường phía sau.

Trương Trạch vốn định thử Câu Linh Khiển Tướng.

Nhưng những thứ gọi là "thần" này lại không phải là linh thể.

Chúng là một loại tồn tại vô cùng kỳ quái, không thuộc phạm vi của Câu Linh Khiển Tướng.

Ánh mắt Tiểu Ca phức tạp nhìn hắn: "Nó cũng đã giao tiếp với ngươi sao?" "Nói vài câu." Trương Trạch nói xong, đưa mắt nhìn mấy

người sau lưng.

Xem ra bóng đen vừa rồi đã tiến hành giao tiếp ý thức với mỗi người.

“Xem ra thật sự không còn thời gian nữa rồi.” Hoa Linh bất giác nói.

“Mặc dù nó giải đáp cho ta không hề giữ lại chút nào, nhưng ta không hiểu rõ lắm về cái gọi là chung cực của nó.” “Dường như là khởi nguồn của vạn vật, lại dường như là sự kết thúc và khởi đầu…” Lời miêu tả của cô có cảm giác hơi hỗn loạn.

Nhưng thứ khiến hắn hứng thú chỉ có hai điểm.

Một là bao gồm sự trường sinh thực sự, hai là có sức mạnh ảnh hưởng đến cả thế giới.

“Thứ sức mạnh cổ xưa này một khi thoát ra, đối với thế giới của chúng ta, tuyệt đối không phải là chuyện tốt!” Trương Trạch nhìn chằm chằm cô một lúc, cơ bản xác định, suy nghĩ của cô dường như đã bị ảnh hưởng bởi nơi này.

“Phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt.” “Đúng rồi, nước ở bên ngoài các ngươi có tiếp xúc không?” Mặc dù phải lập tức rời khỏi đây, nhưng hắn rất hứng thú với thứ nước bên trong Thanh Đồng Môn, ngay cả quan quách của Phục Hy và Nữ Oa cũng được đặt gần đó, trôi nổi trên mặt nước, e rằng sẽ có thứ tốt.

Trước khi rời đi, hắn định quay lại xem một chút.

Những thứ mà mấy người họ tiếp xúc bên trong Thanh Đồng Môn, có khả năng chỉ là phần nổi của tảng băng chìm.

Men theo đường cũ quay về, họ lại đến trước thác nước.

Trương Trạch đứng ở thượng nguồn, nơi này không có bất kỳ

quan tài nào, bên cạnh lại đặt một cái đỉnh bằng đồng xanh.

Trên đỉnh khắc non sông vạn dặm, phía dưới đỉnh có một đồ án tinh không kỳ lạ.

Trương Trạch theo bản năng cảm thấy những hoa văn này đều mang một ý nghĩa đặc thù nào đó.

Mọi người Trương gia đều nhìn từ xa về hướng Trương Trạch đang đứng.

Trần thấy cái đỉnh đồng trước mắt mọi người, liền nhanh chóng dùng khinh công leo lên thượng nguồn.

"Chẳng lẽ là Vũ Vương Đỉnh trong truyền thuyết?" "Vũ Vương thu kim loại của chín châu, đúc nên chín đỉnh, cái đỉnh này và Cửu Đỉnh có chỗ tương tự, nhưng lại được đặt ở đây.

Nhìn ngoại hình thì phù hợp với miêu tả về Cửu Đỉnh, nhưng đồ án lại tập hợp toàn bộ đồ án của Cửu Đỉnh vào một cái đỉnh đồng duy nhất!" Trong truyền thuyết, trên Cửu Đỉnh khắc hình Cửu Châu, nhưng trên cái đỉnh này lại hội tụ đủ đất đai Cửu Châu, tương đương với Cửu Đỉnh hợp nhất.

Yêu ma quỷ quái trên đỉnh đều bị trấn áp dưới đỉnh, xem ra sau Cửu Đỉnh, vì một mục đích đặc biệt nào đó, người ta lại đúc ra một cái đỉnh đồng như thế này.

Khả năng lớn nhất là vì Vũ Vương năm đó có lẽ đã phát hiện ra thế giới bên trong thiên thạch này.

Lúc đó, Thanh Đồng Môn vẫn chưa có quy mô như hiện tại.

"Nếu đây thật sự là Vũ Vương Đỉnh, đối với cả quốc gia Z của chúng ta, sẽ có một ý nghĩa phi thường!" "Một cái đỉnh, có nghĩa là Cửu Châu thống nhất." Trần nhìn cái đỉnh đồng này, hoàn toàn mất đi vẻ điềm tĩnh của một người xuất gia.

Chủ yếu là vì sự xuất hiện của cái đỉnh đồng này, ý nghĩa mà nó đại diện quá đặc biệt.

Nhưng Trương Trạch lại nhìn chằm chằm vào đồ án phía dưới đỉnh đồng, rồi lại nhìn xung quanh.

"Vào thời buổi này, một cái đỉnh đồng như vậy rất dễ bị kẻ có lòng tham dòm ngó!" Trương Trạch nghĩ đến những biến hóa trên mảnh đất này trong vài năm tới.

Văn vật quý hiếm, không nên giữ lại.

Cách tốt nhất là trước tiên tìm người làm một cái giả.

Đến khi mọi chuyện ổn định, mới mang cái thật ra.

"Kế hoạch trước mắt, có một vấn đề, làm thế nào để chứng minh cái đỉnh này là thật!" Trương Trạch ném vấn đề này cho mọi người xung quanh.

Chuyện của Thanh Đồng Môn, tuyệt đối không thể công bố.

"Kỳ lân." Trần đột nhiên nhìn về phía con kỳ lân bên cạnh.

"Nếu kỳ lân và Vũ Vương Đỉnh cùng nhau xuất hiện, đến lúc đó kỳ lân biến mất, tìm người trong giới giám định đồ cổ giám định niên đại cho cái đỉnh này, tự nhiên có thể chứng minh tính xác thực của nó.

Mấy ngàn năm trước, cũng chỉ có quân vương mới có tư cách đúc loại đỉnh đồng này!" Trần thời trẻ là đại sư huynh của Mạc Kim Giáo Úy.

Đối với những cổ vật này, cơ bản đều có hiểu biết.

Không chỉ tinh thông ngôn ngữ các nước, mà còn hiểu nhiều loại văn tự cổ.

Lúc này, Trương Trạch đang tìm Hoa Linh để lấy hồ lô của Phí Trường Phòng.

Hắn nhìn chằm chằm vào thứ nước trước mắt, thứ nước này giống như long tủy, nhưng lại có thể giúp người xưa trường sinh.

"Thứ nước kỳ lạ này, đến từ thế giới trong vẫn đồng, những sinh vật trường sinh bên ngoài sở dĩ có thể sống đến hiện tại, đều là nhờ thứ nước này duy trì sinh cơ, vừa nhìn đã biết không phải nước thường." Hắn trực tiếp dùng hồ lô, lấy đi mấy tấn chứa vào trong đó. [Chúc mừng ký chủ tiếp cận suối sinh mệnh, đây là dòng suối khởi nguồn của văn minh, mời ký chủ thỏa thích uống!] [Hệ thống nhắc nhở: Hết làng này sẽ không còn quán khác!] Thông báo nhắc nhở thật gần gũi.

Nhưng Trương Trạch lại ghi nhớ thông tin này trong lòng.

Đứng bên bờ nước, hắn đột nhiên dùng sức hút mạnh một cái, tức thì xuất hiện một cảnh tượng long hấp thủy cỡ nhỏ.

Nước vào trong miệng liền nhanh chóng được hấp thu.

Hắn có thể cảm giác, linh hồn của mình đang thăng hoa.

Nếu bây giờ lại sử dụng xuất dương thần, sẽ không sợ bất kỳ âm hồn nào ở đây nữa.

Nói cách khác, Câu Linh thuật trong Câu Linh Khiển Tướng của hắn cũng gần như sắp đạt đến trạng thái đại viên mãn.

E rằng cũng đến lúc, nên nghiên cứu phần Khiển Tướng mạnh mẽ hơn.

Sau khi uống thứ nước này, một khi đã uống là không thể dừng lại.

E rằng ít nhất hắn đã uống vào hai tấn nước.

Đây không phải là nước theo ý nghĩa thông thường, cũng không cần dùng bụng để chứa.

Nó bị hệ thống tiêu hóa Lục Khố trong cơ thể phân giải thành năng lượng tràn vào toàn thân.

Chương 327

Đổng Xán cũng thử vốc một ngụm nước uống, vừa mới vào miệng, tức thì cảm giác một luồng sinh mệnh lực mạnh mẽ sắp làm y nổ tung.

"Mau nhổ ra, người thường không thể trực tiếp uống loại nước này!" Trần lập tức giúp y nôn ra.

Sau khi nôn ra hết, Đổng Xán thậm chí còn cảm thấy mình vừa có xu hướng biến dị.

"Sức mạnh cổ xưa này quá mạnh, người bình thường không thể chịu đựng được, thảo nào những người xưa kia chỉ có thể ngâm mình trong nước." Chỉ thông qua tiếp xúc, hấp thu một lượng nhỏ thứ nước này, đã giúp những người từ ngàn năm trước luôn duy trì được sinh cơ.

Tự nhiên đó cũng là một loại trường sinh.

Đổng Xán đột nhiên kỳ quái hỏi: "Tổ tiên của Trương gia, vì sao không ngâm mình trong nước?" "Bởi vì nước sẽ khiến người ta mất đi bản thân!" Tổ tiên Trương gia đang ngủ say lại một lần nữa tỉnh lại.

Ông nói với mọi người: "Thời gian ta tỉnh táo ngày càng ngắn, nếu mọi người đều ở đây thì ta nói ngắn gọn." "Đừng chạm vào nước ở đây, nước là nguồn gốc của sinh mệnh, nhưng cũng sẽ khiến các ngươi biến dị theo một hướng không xác định.

Sau khi rời đi, hãy nhanh chóng đến Trương Gia Cổ Lâu, ở đó có nhiều thông tin ta để lại hơn, những nội dung đó đã bị xóa khỏi đầu ta rồi…" Vừa nói xong, ý thức của cả người dường như trở nên hỗn loạn, lại một lần nữa chìm vào giấc ngủ.

Sự tồn tại có thể xóa đi ký ức của tổ tiên Trương gia rốt cuộc là gì, mọi người hiện tại không thể biết được.

Nhưng những tồn tại đó, chắc chắn cũng sẽ xóa đi ký ức của họ.

"Thứ đó nếu xóa đi ký ức của ta thì sẽ thế nào?" Trương Hải Kỳ đột nhiên cảm thấy một trận sợ hãi.

"Nếu là ta, ta sẽ mất đi tất cả ký ức, không còn quá khứ và tương lai, giống như chưa từng tồn tại trên thế giới này vậy!" Những tộc trưởng Trương gia trước đây, e rằng cả đời sẽ phải trải qua những chuyện như vậy.

Cũng khó trách những tộc trưởng Trương gia vốn dĩ có thể sống bốn trăm năm, gần như đều chết vì chứng thất hồn hành hạ.

Trương Trạch từ từ hồi phục trạng thái, trực tiếp thu lấy Vũ Vương Đỉnh.

Đồng thời thả ra năm ngàn Âm binh Ân Thương.

"Đưa ta rời khỏi thế giới này!" Đại tướng Ân Thương Quán đi đầu dẫn đường, dẫn theo đội ngũ năm ngàn Âm binh hùng dũng, theo tiếng tù và, tiến về phía Thanh Đồng Môn, tiếng hành quân không ngừng vang vọng khắp thế giới trong vẫn đồng.

Âm binh đến trước Thanh Đồng Môn, luồng sức mạnh thần bí kia lại một lần nữa mở ra cánh cửa.

Mọi người bước ra khỏi Thanh Đồng Môn, bên ngoài là một khoảng không trống rỗng.

"Chúng ta đã ở trong Thanh Đồng Môn bao lâu rồi?" Trương Trạch lúc này không thể xác định, bên ngoài Thanh Đồng Môn rốt cuộc đã trôi qua bao lâu.

Thời đại này không có điện thoại, cũng không có thiết bị nào khác

có thể xác định thời gian.

"E rằng chỉ có thể sau khi ra ngoài, hỏi người bên ngoài mới biết được." Xem ra Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy mấy người bên ngoài đã rời đi.

Rõ ràng thời gian họ vào trong đã vượt quá bảy ngày.

Trong khe núi này, thi thể của Vạn Nô Vương đã biến mất.

Trương Trạch để tất cả người Trương gia bao gồm cả Kim Bàn, Trần, Chá Cô Tiếu xung quanh, toàn bộ xếp thành một hàng.

Hắn nhìn chằm chằm vào mọi người trước mắt, nói với họ: "Bây giờ không có người ngoài ở đây, ta nghĩ mọi người đều biết, thứ mà Trương gia bảo vệ là gì." "Những bí mật này, một khi bị truyền ra ngoài, sẽ lật đổ cả thế giới!" Đối với đông đảo người Trương gia trước mắt, hắn định để họ hiểu rõ tình cảnh của mình trước.

Đổng Xán đầu tiên đưa ra ý kiến: "Tộc trưởng, bảo vệ nơi này không thể là toàn bộ của Trương gia, nếu không thì có gì khác với Trương gia trong quá khứ?" Y đối với điều này có tiếng nói.

Sở dĩ y quay về Trương gia, cũng là vì Trương gia mới đã cho y thấy hy vọng.

Trương Thụy Lâm nói: "Trương gia hiện tại sẽ không quay lại con đường cũ, nhưng Thanh Đồng Môn nhất định phải bảo vệ." "Ta đề nghị, ở ngôi làng dưới chân núi Trường Bạch, phát triển một hoặc nhiều cơ sở giống như phòng lưu trữ, dùng để ghi lại những thay đổi trên núi, cũng như có người nào lên núi hay không." Cách làm này trước đây cũng đã có, chính là mấy phòng lưu trữ trước kia.

Hầu như đều được xử lý như vậy.

Ánh mắt Trương Trạch nhìn về phía Trương Hải Kỳ: "Ngươi thấy sao?" "Hiện tại gần đây không thiếu cô nhi, muốn bồi dưỡng ra

một thế hệ người Trương gia mới không hề khó." Nhưng trong lòng hắn nghĩ, nếu có thể, hắn hy vọng đó là huyết mạch của Trương gia.

Ánh mắt Trương Trạch lại nhìn về phía Đổng Xán: "Khi nào bụng của Nhị Mộc có chút động tĩnh, nếu được, ta hy vọng người Trương gia sẽ phụ trách chuyện này." Vấn đề đột nhiên lại quay về, khiến Đổng Xán nhất thời có chút không biết trả lời.

Y chưa từng nghĩ đến vấn đề con cái.

Hắn bất đắc dĩ nhìn về phía các tộc nhân xung quanh: "Từng người một đều ru rú trong Già Long Sơn, muốn để Trương gia tuyệt hậu hay sao?" "Trong Già Long Trại có nhiều cô nương như vậy, các cô nương người Miêu ở Vân Nam, đều không lọt vào mắt các ngươi sao?" Nói đến đây, hắn đột nhiên nói với mọi người: "Thanh Đồng Môn phải canh chừng, nhưng không cần tất cả mọi người." "Hải Kỳ, Hải Hạnh phụ trách bồi dưỡng người mới, từ trong làng tìm vài đứa trẻ mồ côi, bất kỳ thời đại nào cũng không thiếu người khổ mệnh, nhất định phải bồi dưỡng từ nhỏ." Công việc bồi dưỡng người mới, Trương gia vẫn luôn làm rất tốt.

Người mới được bồi dưỡng ra, còn có nhân tính hơn người Uông gia nhiều.

Hắn lại tiếp tục: "Những người phía đông, sau này quay về vị trí cũ, quan sát và ghi chép về người Uông gia.

Mấy năm tới sẽ có đại sự xảy ra, cũng đừng quên vấn đề sinh sôi của Trương gia." Hiện tại có mấy việc lớn.

Đầu tiên là vấn đề canh giữ Trường Bạch Sơn.

Tốt nhất là tìm người trong làng địa phương để bồi dưỡng, như vậy sống trong làng không dễ xảy ra tình huống bất ngờ.

Thứ hai là sự sinh sôi của gia tộc, và sự phát triển sau này của gia

tộc.

Người Trương gia ở hải ngoại, giỏi kinh doanh, có thể trực tiếp đi làm ăn.

Những người như Tiểu Ca, thân thủ tốt nhưng không thích tiếp xúc với người khác, có thể tiếp tục làm nghề đổ đấu.

Sống cuộc sống tương tự như Trương gia trong quá khứ, chỉ khác là bây giờ họ có sự tự do tuyệt đối. [Chúc mừng ký chủ thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, thân thể cường đại đã đạt được bài kiểm tra của hệ thống!

Mời nhận phần thưởng.] Nguyên lai việc uống nước là bài kiểm tra của hệ thống?

Ngay sau đó, các lựa chọn do hệ thống đưa ra xuất hiện. [Phần thưởng 1: Vu Na (Thần Cách Diện Cụ), nhận được pháp thuật Khiêu Na cổ xưa, kế thừa sức mạnh của thần. (Từ thế giới dị nhân)] [Phần thưởng 2: Bản vẽ chế tạo Mặc Phương của cơ quan thuật Mặc gia và phương pháp chế tạo. (Từ vị diện Tần thời)] Cơ quan thuật của Mặc gia quả thực lợi hại.

Nhưng chỉ một cái Mặc Phương, đối với hắn tạm thời không có tác dụng lớn.

Nếu nhận được vào những năm đầu, có lẽ hắn sẽ cảm thấy hứng thú hơn.

Nhưng bây giờ, hắn hứng thú hơn với Vu Na.

Ở thế giới này có tồn tại Khiêu Na.

Cũng chính là Khiêu Đại Thần trong truyền thuyết.

Nhưng Vu Na của Thần Cách Diện Cụ lại không giống.

Vu là một loại hình thức.

Thông qua ca múa để trực tiếp giao tiếp với thần, thông qua nghi thức bí ẩn cổ xưa để truyền đạt ý chỉ của thần.

Đây là một loại năng lực đặc biệt dùng bản thân để diễn thần, dùng bản thân để hóa thần, dùng tính mạng để diễn.

Loại Vu Na này, là một loại vũ đạo thần thánh mà hoang dã, khiến người diễn tin rằng mình là thần, cuối cùng người diễn cũng tin.

Sức mạnh mà nó sở hữu, cũng vô cùng đáng nể.

Sau khi đưa ra lựa chọn, trong tay Trương Trạch xuất hiện một đôi găng tay bán trong suốt.

Đây là một đôi găng tay đặc biệt, có thể giúp hắn sở hữu Thần Cách Diện Cụ.

Nhưng loại Thần Cách Diện Cụ này, cần phải có một số điều kiện nhất định, ví dụ như cần phải phù hợp với vị thần tương ứng.

Như vậy, mới có thể thông qua phương thức Khiêu Na để nhận được sức mạnh của thần.

Lựa chọn Thần Cách Diện Cụ, Trương Trạch cũng là vì muốn có thể làm quen trước với sức mạnh của "thần".

Loại thần này và thần trong Thanh Đồng Môn, hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

So sánh ra, thần trong thần thoại mạnh hơn xa những gì hắn thấy trong thực tế.

Sau đó hắn lại cùng mọi người Trương gia thảo luận đơn giản một hồi.

Liền trực tiếp chuẩn bị dẫn người đến thành Trường Sa.

Trên đường đến thành Trường Sa, Trương Trạch lại một lần nữa hồi tưởng trong ký ức về Thần Cách Diện Cụ mà hắn biết ở kiếp

trước.

Đầu tiên, vị thần này không phải là cổ thần, mà là vị thần được con người tín ngưỡng trong lòng.

Thần là do con người tạo ra, cũng có nghĩa là vị thần trong Thần Cách Diện Cụ, phải là vị thần có độ truyền bá rộng rãi, có một sức mạnh tín ngưỡng nhất định mới phù hợp.

Sức mạnh mà Thần Cách Diện Cụ mượn cũng không phải là thần lực, mà là sức mạnh tín ngưỡng của đại chúng.

Sức mạnh tín ngưỡng vô hình vô chất, không nhìn thấy, không sờ được, nhưng không có nghĩa là nó không tồn tại.

Chương 328

Thần Cách Diện Cụ tên đầy đủ là Vu Ưu Thần Cách Diện Cụ.

Ưu ở thời cổ chỉ người diễn kịch, ở kiếp trước của Trương Trạch, người Nhật Bản đã kế thừa cách gọi này, dùng ưu làm danh xưng cho các loại diễn viên khác nhau.

Ví dụ như thanh ưu (diễn viên lồng tiếng).

Con hát cũng là một loại.

Điểm này có chút tương tự với Nhị Nguyệt Hồng, nhưng không phải là hát hoa cổ hí, mà là Khiêu Na, dùng hình thức nhảy và múa của thời thượng cổ để đóng vai thần.

Thời kỳ Vu Hích, xướng ưu đều là người phụ trách tế tự, tương truyền thông qua ca và múa có thể giao tiếp với thần minh.

Vì vậy không cao thượng cũng không hạ tiện, mà là thần thánh.

Nhưng khác với việc Vu Hích mời tinh linh, đây là sức mạnh tín ngưỡng hư vô phiêu diểu nhưng lại ở khắp mọi nơi.

Do đó, muốn sử dụng sức mạnh cổ xưa này, cần phải thông qua diễn, mượn sức mạnh tín ngưỡng.

Dùng diễn để khiến bản thân tin, mình là thần, từ đó biến thành thần.

Nghe có vẻ vô lý, nhưng sau khi có năng lực Thần Cách Diện Cụ này, Trương Trạch tin rằng đây là tiền đề cần thiết để lĩnh ngộ Khiển Tướng.

Bởi vì Khiển Tướng trong Câu Linh Khiển Tướng, chính là trực tiếp diễn, sở hữu sức mạnh trong đó.

Vị thần được nhắc đến trong đó, là bất kỳ vị thần nào được tín ngưỡng.

Chỉ cần sức mạnh tín ngưỡng đủ, là có thể đóng vai.

Trong đầu hắn đầu tiên nghĩ đến là Sơn Thần Trường Bạch Sơn.

Hắn đột nhiên nói với mọi người: "Lát nữa xuống núi, chúng ta đến thôn Doanh Sơn một chuyến." "Tộc trưởng, chúng ta muốn đến làng nhận nuôi trẻ mồ côi sao?" Trương Hải Kỳ dựa vào kinh nghiệm cảm thấy không nên vội vàng như vậy.

"Nếu muốn nhận nuôi hợp lý trẻ em địa phương, trừ phi ở khu vực chiến loạn, như trong thôn Doanh Sơn, e rằng cần có một thân phận hợp lý, nếu không có khả năng sẽ bị coi là bọn buôn người." Những đứa trẻ nhận nuôi trước đây đều là trẻ mồ côi không có ai chăm sóc, không phải là người được lựa chọn tùy ý.

Nghe Trương Hải Kỳ nhắc đến chuyện nhận nuôi, Trương Hải Hà và Trương Hải Diêm hai người đều im lặng.

Hai người họ biết, những người đã chết trong các phòng lưu trữ kia, gần như đều là người được nhận nuôi.

"Không sao, ta tự có cách." Trong quá trình mọi người xuống núi nghỉ ngơi, Trương Trạch tranh thủ thời gian chế tác mặt nạ.

Có kinh nghiệm làm mặt nạ da người, làm mặt nạ sân khấu càng đơn giản hơn.

Đúng lúc này, Chá Cô Tiếu đi trước dò la tình hình, đột nhiên dẫn theo Lão Dương Nhân nhanh chóng quay về.

Chá Cô Tiếu uống vội một ngụm nước, lập tức nói: "Trạch Gia, thôn Doanh Sơn bị Nhật khấu chiếm lĩnh rồi." Vốn dĩ những người này sẽ không đến đây, nhưng vì quan hệ của họ, đã thu hút những người này đến đây.

Đám cường đạo vô nhân tính này, đến đây e rằng sẽ không làm chuyện người.

Trương Trạch đột nhiên nghĩ đến Âm binh mặt ngựa của Ân Thương, và Bất Ngôn Kỵ.

Thôn Doanh Sơn cũng ở vị trí không xa nơi này.

Ánh mắt hắn lạnh băng nói với mọi người: "Lát nữa ta đi trước một chuyến, các ngươi theo sau, mang theo súng, quyết không thể để một tên Nhật khấu nào chạy thoát!" "Tộc trưởng, một mình ngài lỡ gặp nguy hiểm thì sao?" Trương Hải Khách lo lắng nhất là sự an nguy của Trương Trạch.

Trương gia mới vừa quay lại quỹ đạo cũ, lúc này mất đi thủ lĩnh, mọi thứ coi như quay về điểm xuất phát, vẫn không thể tránh khỏi tai họa diệt tộc.

Nhưng lúc này Trương Trạch đã đeo mặt nạ sân khấu lên.

"…Nhị Lang Thần?" "Tộc trưởng, ngài đang thỉnh thần?" Trương Hải Khách nhìn mặt nạ của Trương Trạch, rồi lại thấy lúc này hắn đã thay một chiếc áo khoác ngoài khác.

Trước mắt mọi người, hắn đột nhiên làm ra những hành động kỳ quái, giống như đang thi triển một loại vu thuật thần bí.

Đối với hành động của Trương Trạch, gần như mỗi người đều tin rằng hắn không đang đùa.

Tự nhiên cũng sẽ không có ai cảm thấy hắn bị điên.

Họ thực sự tin rằng, hắn đang thỉnh thần!

Chỉ một lát sau, đôi găng tay bảy màu trên tay Trương Trạch biến ảo thành một thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao.

Nhị Lang Thần còn được gọi là Quán Khẩu Nhị Lang, cũng gọi là

Thanh Nguyên Thần.

Là thần linh được Nho, Đạo, Thích ba bên và quan phương cổ đại tôn thờ.

Trong "Tống Giang Tam Thập Lục Tán" cũng có câu: "Quán Khẩu thiếu niên, miếu Thanh Nguyên hưởng tế".

Lúc này, tâm cảnh của Trương Trạch hoàn toàn trùng khớp với Nhị Lang Hiển Thánh Chân Quân trong truyền thuyết.

Ở Đông Bắc, vì chịu ảnh hưởng của phương Bắc, người dân tín ngưỡng đều là Tát Mãn giáo.

Trong đó bao gồm Hồ, Hoàng, Bạch, Liễu, Hôi năm đại tiên gia, thuộc về Tát Mãn giáo.

Lúc này, Trương Trạch nhờ sự trợ giúp của hệ thống, đã nhanh chóng học được mấu chốt của Thần Cách Diện Cụ.

Về mặt tâm cảnh, hắn hoàn toàn trùng khớp với "thần" mà mình đóng vai.

Tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, dẫn theo Âm binh Bất Ngôn Kỵ, nhanh chóng lao về phía thôn Doanh Sơn.

Người trong làng đang bị một đám Nhật khấu đuổi ra, tập trung ở đầu làng trong trời tuyết lớn.

Những người này toàn nói tiếng Nhật, trong đó có một người phiên dịch phụ trách dịch nội dung cho người trong làng.

"Tiếp theo sẽ có một đám người xấu đến thôn Doanh Sơn của chúng ta, nhiệm vụ của các ngươi rất đơn giản, hỗ trợ Thái quân bắt những người xấu đó!" "Một khi phát hiện nhân viên đáng ngờ từ trên núi Trường Bạch xuống, lập tức báo cáo, lập tức…" Trong lúc đang phiên dịch, đột nhiên tất cả ánh mắt của dân làng đều nhìn về phía

ngọn núi tuyết.

"Thần, thần tiên hạ phàm!" "Thần tiên đến cứu chúng ta rồi!" Dân làng khóc lóc gào thét, lập tức quỳ xuống, hướng về phía núi mà quỳ lạy.

Ở đầu làng, có một vị trưởng thôn không hợp tác, bị treo trên cây, mắt thấy sắp không xong rồi.

Lúc này, xuất hiện trước mắt mọi người chính là Nhị Lang Thần trong truyền thuyết.

Đông đảo Bất Ngôn Kỵ theo xuống núi, hắc khí quanh thân cũng không còn, biến thành một luồng tiên khí.

Khí thế thay đổi này, chính là sức mạnh của tín ngưỡng.

Chỉ thấy Nhị Lang Chân Quân, tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao giận dữ chỉ về phía đám Nhật khấu: "Giết!" Kiếp trước hắn xem không ít phim ảnh, đối với hình tượng Nhị Lang Thần có thể nói là ký ức sâu sắc.

Về phần diễn xuất, lại càng đơn giản.

Đây cũng không phải lần đầu tiên hắn giả thần, lần này chỉ đơn giản là nhập vai vào nhân vật.

Đồng thời tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, thật sự giống như thần tiên, có thể lơ lửng trên không trung.

Người phía trước lập tức nổ súng về phía này.

Nhưng đạn bắn tới, hắn chỉ lạnh lùng đưa Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao ra trước mặt.

Tất cả đạn đều bị một luồng lực lượng vô hình chặn lại.

Hắn vung Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay, liền kết liễu mấy tên địch cầm đầu phía trước.

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao vung về phía trước, hình thành một luồng khí lãng, trực tiếp đánh bay những người trước mắt.

Ngay cả Thiên Nhãn cũng không cần dùng đến, đã có thể trực tiếp giải quyết đám người này.

Nhưng sức mạnh tín ngưỡng trên người hắn cũng không phải vô hạn, phải giải quyết trong một thời gian nhất định.

Dù sao ở khu vực này, người tín ngưỡng Nhị Lang Thần cực ít, sức mạnh tín ngưỡng có thể mượn cũng vô cùng nhỏ bé.

Đám Nhật khấu thấy đạn không có tác dụng, đâm dao cũng vô ích, liền lập tức định bỏ chạy.

Dân làng xung quanh càng thêm trong trời băng tuyết, quỳ trên đất dập đầu.

Đối với những kẻ bỏ chạy xung quanh, Trương Trạch lạnh lùng liếc nhìn một cái.

Lúc này, người của hắn cũng vừa kịp đến.

Giao những người này cho họ xử lý.

Hắn nhìn về phía dân làng thôn Doanh Sơn.

"Mọi người mau đứng dậy!" "Ta chỉ đi ngang qua đây, thuận tiện xử lý đám cường đạo thương thiên hại lý này!" "Lát nữa sẽ có mấy người đến, chư vị có thể yên tâm, không phải người xấu, mọi người có thể tin tưởng!" Hắn nhìn về phía xa: "Thời gian không còn sớm nữa, ta phải rời đi." Nói xong, hắn dẫn theo đám Bất Ngôn Kỵ sau lưng, trực tiếp bay đi trước mắt mấy người.

Bất Ngôn Kỵ trực tiếp xuyên qua nhà của họ.

Bên ngoài làng, Trương Trạch tháo mặt nạ xuống, khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Chương 329

"Nguyên lai đây là sức mạnh của Thần Cách Diện Cụ!" Hắn liếc nhìn mặt nạ sân khấu trong tay, cần phải tổng kết lại cảm nhận lần này.

Như vậy sẽ có ích hơn cho việc làm ra mặt nạ "thần" khác sau này.

Gặp những tên Nhật khấu chạy thoát, Chá Cô Tiếu cầm súng tiểu liên.

Bên cạnh Lão Dương Nhân cũng cùng nhau xông lên phía trước.

Vốn dĩ kỹ năng dùng súng tiểu liên của hai người còn kém một chút, nhưng vào lúc này, đều trở nên vô cùng chính xác.

Hai người tuy là người tộc Trát Cách Lạp Mã, nhưng Z quốc vốn là nơi hỗn hợp nhiều dân tộc.

Tộc Trát Cách Lạp Mã cũng là một phần của mảnh đất này.

Những kẻ xâm lược này ở đây đốt giết cướp bóc, mới vừa rồi còn trói vị trưởng thôn già lên cây.

Mấy ngày nữa không biết còn làm ra chuyện cầm thú gì.

Trương Trạch tháo mặt nạ, thay quần áo.

Nhưng dân làng thôn Doanh Sơn, cảm thấy nhìn hắn có chút quen mắt.

Dù sao chỉ là đóng vai, chứ không phải thực sự biến thành Nhị Lang Thần.

Đi vào làng, dân làng lập tức vây quanh.

"Ngài, ngài là người tốt của thần tiên phải không?" Trương Trạch

lúc này nhanh chóng rút dao, cắt đứt dây thừng trên người trưởng thôn.

Đồng thời cho ông uống một viên Cửu Chuyển Hùng Xà Hoàn.

Trưởng thôn đang thoi thóp, mới từ từ khá hơn.

"Lũ quỷ đáng chết!" "Con gà nhà tôi còn để dành đẻ trứng cho con bé bồi bổ thân thể, còn con bò nhà Thiết Trụ, đều bị lũ súc sinh này phá hoại hết!" "Chúng nó để mắt đến con gái trưởng thôn, trưởng thôn thà chết cũng không đồng ý, nên bị chúng nó treo lên cây!" Dân làng phẫn nộ trút ra ngọn lửa căm hờn trong lòng.

Có mấy người dân làng, trên người còn mang theo vết thương do súng.

Trương Trạch thấy vậy, nói với dân làng: "Chư vị không cần lo lắng, thần tiên bảo tôi đến giúp đỡ." "Trong đội của tôi có đại phu, lát nữa sẽ cho mọi người một ít thuốc." Trưởng thôn được con gái dìu, ho khan mấy tiếng, nhưng sau khi ăn viên Cửu Chuyển Hùng Xà Hoàn vừa rồi, đã có chút khá hơn.

Ông lập tức kích động hỏi: "Vị tiểu ca này, vừa rồi cứu chúng tôi là vị thần tiên phương nào trên trời, chúng tôi cũng tiện xây miếu thờ cúng, cảm tạ thần tiên!" Nghe trưởng thôn muốn xây miếu, Trương Trạch nghĩ một lúc, thực ra cũng chưa chắc có tác dụng, lại tốn công tốn của.

Đến lúc dân làng không thấy hiển linh, chưa chắc đã tiếp tục tín ngưỡng.

"Trưởng thôn, vị thần tiên vừa rồi là Nhị Lang Thần, thần tiên chỉ đi ngang qua, không thường ở Trường Bạch Sơn!" "Nếu thật sự muốn cảm tạ, có thể dán tranh ở nhà, thờ cúng là được." Nếu họ thực sự bắt đầu tín ngưỡng, vậy lần sau đến Trường Bạch Sơn, lại sử

dụng Thần Cách Diện Cụ đóng vai Nhị Lang Thần, sẽ không chỉ có uy lực như thế này.

Nếu hương hỏa đủ thịnh, mượn sức mạnh cổ xưa này, không chừng có thể đối đầu trực diện với những vị thần nguyên thủy kia.

"Ý hay đấy, như vậy cũng có thể nhà nhà sớm tối thắp hương!" Trưởng thôn nghe xong cảm thấy lời của Trương Trạch rất có lý.

Lập tức sai dân làng đi làm.

Tộc nhân của Trương gia cầm súng đi vào, vừa mới trừ khử xong đám người xấu kia.

Từ một đám người ngoài, họ biến thành ân nhân lớn của cả làng.

"Tộc trưởng, đã dọn dẹp sạch sẽ rồi." Theo đó là một đám Đạt Phổ Quỷ Trùng đang cháy nghiệp hỏa vô lượng, bay về phía Trương Trạch.

Chúng trực tiếp bay về phía mắt hắn.

Tốc độ đó, gần như trong nháy mắt, quỷ trùng đã chui vào không gian Thao Thiết.

Dân làng chỉ cảm thấy vừa rồi có mấy điểm sáng lóe lên.

Còn những kẻ xâm lược kia, lúc này đã thành một nắm tro tàn.

Đợi một đêm, tuyết phủ lên, dấu vết cũng không còn.

Chá Cô Tiếu nói: "Tôi tìm thấy một văn kiện bí mật trên người tên cầm đầu." "Để ta xem." Trần đưa tay ra, ý bảo Chá Cô Tiếu đưa văn kiện cho ông.

Kim Bàn ở bên cạnh nhìn thấy tiếng Nhật, cười nói: "Tiếng Nhật sư huynh của ta biết, ông ấy tinh thông.

Trước đây lúc đổ đấu, đã học nhiều loại văn tự khác nhau, sau khi

xuất gia, tranh thủ thời gian học thêm tiếng Nga, tiếng Nhật và tiếng Anh." Ngay cả Hứa Nhất Thành, một sinh viên Thanh Bắc, cũng phải khâm phục Trần.

"Sư bá, sao năng lực học tập của ngài lại mạnh như vậy." Xem ra thiên phú của mình, trong số các Mạc Kim Giáo Úy, quả thực chỉ có thể coi là bình thường.

Phải biết, sư phụ của y Kim Bàn, có thể không cần la bàn mà chỉ dựa vào bàn tay là có thể tính ra Kỳ Môn Độn Giáp.

Thứ này nhiều người cả đời cũng nghiên cứu không rõ.

Vị đại sư bá trước mắt này, tinh thông đa quốc ngữ, đồng thời thực lực cũng mạnh nhất trong đồng môn, thậm chí ngay cả việc giám định đồ cổ cũng có kiến giải độc đáo.

Là người Trương gia trong đồng môn Mạc Kim lại càng không cần phải nói.

Mấy người vốn học tập ở hải ngoại, đồng thời thu thập các loại bí mật từ xưa đến nay.

Trong một đám người như vậy, sự tồn tại của y, cũng tựa hồ không thể nghi ngờ là không thể đem ra so sánh.

Trần xem một lúc, tức thì chau mày: "Trên này viết, tìm kiếm bí mật liên quan đến thần ở núi Trường Bạch, và phải mang về nước, để nghiên cứu ra vũ khí mạnh hơn…" "May mà đã bị xử lý rồi, nếu không để chúng tìm thấy thật, lúc đó e rằng đều sẽ được dùng trên chiến trường." Trương Trạch đối với nội dung bên trong không hề cảm thấy bất ngờ.

"Đại sư, bản tính của những người này ta sớm đã rõ, ngài là người xuất gia, những chuyện này cứ giao cho ta xử lý là được." Hắn ra hiệu cho Trương Hải Kỳ và Trương Hải Hạnh.

Để hai người họ đi hỏi thăm tình hình của phụ nữ trong làng.

Xem có trẻ mồ côi không, ở thời đại này, những gia đình bi thảm như vậy ít nhiều đều có.

Làng này không có, làng tiếp theo cũng rất có khả năng.

Nếu đều không có, vậy tự nhiên là chuyện tốt.

Nhưng rất nhanh, Trương Hải Kỳ đã tìm được một đôi chị em.

Trùng hợp là, hai người họ cũng mang họ Trương.

Đều sinh ra ở núi Trường Bạch, có lẽ thật sự có duyên với Trương gia.

Dù sao Trương gia cũng từng là một gia tộc sống ở gần Trường Bạch Sơn.

Với dân làng xung quanh, không chừng ngàn năm trước là một nhà.

Tìm được một đôi chị em, nhiệm vụ của Trương Hải Kỳ đã hoàn thành.

Trong đội, người giỏi vẽ nhất là Đổng Xán.

Anh ta đã vẽ cho dân làng mấy bức tranh lúc sắp đi.

Trong tranh đều là hình tượng Nhị Lang Thần do Trương Trạch đóng vai.

Trương Hải Diêm lúc chuẩn bị rời làng, cuối cùng không nhịn được hỏi: "Tộc trưởng, lúc đó ngài thật sự biến thành Nhị Lang Thần sao?" "Đó là Khiêu Đại Thần của Đông Bắc sao?

Là vu thuật thượng cổ học được trong Thanh Đồng Môn?" Trái tim hóng hớt của hắn tràn đầy tò mò.

Những người Trương gia xung quanh cũng đều sùng bái nhìn hắn.

Trương Hải Kỳ cũng tò mò nhìn hắn: "Tộc trưởng, chẳng lẽ vị thần trong Thanh Đồng Môn đã dạy ngài thứ gì đó lợi hại?" Đối với "thần" trong miệng mấy người, Trương Trạch nói: "Bên trong Thanh Đồng Môn, nhốt một vị thần, nhưng đã bị nhốt ở bên trong chứng tỏ nó không hề thân thiện với thế giới này, sau này các ngươi có vào, nhất định nhớ không được tiếp xúc với nó!", tiện thể hắn cũng nhắc một câu về Thần Cách Diện Cụ, để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của họ.

"Được rồi, nếu mọi người đều tò mò, vậy ta sẽ nói cho các ngươi một ít." "Thứ ta thi triển, quả thực có liên quan đến thần, nhưng không phải loại thần đó." "Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, một bộ phận người theo ta về thành Trường Sa, những người còn lại đến Già Long Sơn, tốt nhất có thể phát triển Già Long Trại thành người của chúng ta, và cả những ngôi làng xung quanh nữa." Hắn nghiêm túc nhắc nhở các tộc nhân xung quanh: "Nếu chúng ta không quan tâm đến những người hàng xóm xung quanh, đến lúc đó Uông gia sẽ ra tay đấy." Nói xong, hắn bắt đầu phân công nhân viên cùng mình đến thành Trường Sa.

Nhưng hắn không biết, ở thành Trường Sa, Trần Bì không giữ được miệng, đã vô tình truyền ra một phần chuyện hắn dẫn Âm binh ở Đông Bắc.

Đương nhiên đồng thời, vì Thập Nhất Thương, đã bảo vệ được cả thành Trường Sa.

Tuy người không ở thành Trường Sa, nhưng hắn đã trở thành sự tồn tại được cả thành quan tâm nhất.

Hiện tại gần như tất cả mọi người đều đang chờ đợi sự xuất hiện của hắn.

Trên đường trở về thành Trường Sa, theo như Trương Trạch biết, bây giờ đã gần năm tháng kể từ lúc bọn họ đến Thanh Đồng Môn.

Hồng cô nương đã thuận lợi sinh hạ một bé gái, Chá Cô Tiếu vốn tên là Dương Thiệu.

Lão Dương Nhân hả hê nói: "Nghe nói Trần Đại Soái vừa mới đánh thắng trận, hay là đặt tên con bé là Dương Thắng Lợi đi!" "Một đứa con gái sao có thể tên là Dương Thắng Lợi được?" Chá Cô Tiếu là người đầu tiên không đồng ý.

Không chỉ hắn không đồng ý, mà Hoa Linh, Hoắc Tiên Nhi cũng sẽ không chấp nhận một cái tên qua loa như vậy.

"Hay là gọi Dương Oánh đi!" Chá Cô Tiếu cuối cùng cũng nghĩ ra một cái tên.

"Ánh sáng của đom đóm có thể sánh với mặt trời mặt trăng, một hy vọng nhỏ nhoi nhưng lại là đứa trẻ đầu tiên của tộc Trát Cách Lạp Mã ta ngàn năm qua không phải gánh vác lời nguyền của hậu nhân!" Cái tên nghe qua không quá đặc biệt, nhưng ý nghĩa bên trong lại vô cùng phi thường.

Chương 330

Cô bé vừa mới chào đời, đã được định sẵn là tiểu công chúa của tộc Trát Cách Lạp Mã.

Trương Trạch yên lặng ngồi nghe mọi người tán gẫu.

Gần đây tinh thần của Tiểu Ca có chút không ổn định, có lẽ là do bị ảnh hưởng bởi ý thức của thần linh bên trong Thanh Đồng Môn.

Ý thức của con người một khi bị can thiệp lặp đi lặp lại nhiều lần, ý thức trong não bộ sẽ xuất hiện hỗn loạn.

Khi số lần đủ nhiều, sẽ xuất hiện chứng thất hồn mà mỗi một đời tộc trưởng Trương gia đều mắc phải.

Lúc này, Trương Hải Diêm cầm một tờ báo đưa cho Trương Trạch: "Tộc trưởng, mau nhìn, có phải là bóng lưng của ngài không?" Trên báo là một bóng lưng cao lớn mặc trường sam, bên cạnh là một dòng tiêu đề lớn, mọi người vừa nhìn đã thấy ngay bốn chữ "Dân tộc anh hùng".

Nhìn xuống tiêu đề bên dưới, đám giặc Nhật dòm ngó tài bảo trong Thập Nhất Thương, lại không biết bên trong cơ quan trùng trùng.

Đối phương mang theo vũ khí và thiết bị phòng hộ tiên tiến nhất.

Nhưng những thứ trong tử đương khu cũng hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng của chúng.

Khi đoàn tàu dần dần tiến vào thành Trường Sa, xung quanh nhà ga đã chật cứng người.

Rất nhiều học sinh tự phát giăng băng rôn, cầm cờ, nghênh đón ở nhà ga.

Mọi người trên tàu đợi tàu dừng hẳn, từ xa nhìn thấy nhà ga đông như kiến cỏ.

"Không lẽ có nhân vật lớn nào đến sao?" "Không biết nữa, tàu này từ Đông Bắc đến, lẽ nào là Võ Soái?" "Không thể nào, vùng Trường Sa này là địa bàn của Trần Đại Soái, Võ Soái không thể đến đây được!" Khi mọi người đến gần, Hoắc Tiên Nhi từ xa nhìn chằm chằm vào những tấm băng rôn kia.

"Hoan nghênh dân tộc anh hùng Trương Trạch bình an trở về!", "Anh hùng vạn tuế!".

Nàng lẩm nhẩm đọc những dòng chữ trên đó.

"Mấy tháng qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sao đột nhiên lại náo nhiệt thế này?" Trương Hải Diêm chen chúc trong đám đông trên tàu, lập tức hỏi thăm người bên cạnh.

Ở Trương gia, hắn đích thực là một kẻ dị loại lắm lời.

"Là Long Gia!" "Không thể nào?

Trường Sa Long Vương đang ở trên chuyến tàu này của chúng ta sao?" "Đó là nhân vật lớn đấy, nghe nói Long Gia bí mật huấn luyện một đội tinh anh, trang bị còn tiên tiến hơn cả đám giặc Nhật!" "Trần Đại Soái bị kiềm chế ở phương Bắc, đội ngũ đó không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện, dồn đám người kia vào Thập Nhất Thương!" Thập Nhất Thương, những người trên tàu gần như đều bị thu hút.

"Chà, bảo vật gia truyền của nhà tôi cũng được cất trong Thập Nhất Thương đấy!" "Nghe nói đám giặc Nhật đó tiến vào tử đương khu, bên trong đó toàn là những thứ tà ma quỷ quái, đám người đó vào rồi không thấy ra nữa, nghe nói bây giờ có người nửa đêm đi ngang qua, còn nghe thấy tiếng lính Nhật la hét thảm thiết!" Mọi người nghe xong đều cảm thấy hả lòng hả dạ.

Nếu không phải vậy, thành Trường Sa lần này sao có thể giữ được, vai trò của quan bố phòng ngược lại còn không bằng một thương nhân.

Chỉ còn lại một nhóm huynh đệ Tá Lĩnh được huấn luyện nghiêm chỉnh, nhưng cũng không đứng ra vào thời điểm này.

Trương Trạch cũng đã hoàn toàn hiểu ra mọi chuyện.

Có lẽ vì hắn không có mặt, kẻ địch đã kiềm chế được Trần Ngự Lâu, định một lần hạ gục thành Trường Sa.

Thành Trường Sa có Cửu Môn tồn tại, đó cũng là một thành phố lớn phát triển khá tốt.

Trong Thập Nhất Thương, cất giấu vô số bảo vật.

Tất cả bảo vật mà đám người kia cướp bóc trong mấy năm qua cộng lại, cũng không bằng một phần trăm trong Thập Nhất Thương.

Theo đoàn tàu dần dần dừng lại, mọi người trong Trương gia đều nhìn về phía Trương Trạch.

"Tộc trưởng!

Chúng ta có xuống không?" Theo ánh mắt của người nhà họ Trương, những người trên tàu cũng nhìn về phía Trương Trạch.

Tức thì cả toa tàu không còn một tiếng động.

Đồng thời, có người tự giác nhường ra một con đường.

Ý muốn để hắn xuống tàu trước.

Chuyến đi này hắn không có mặt trong thành, nhưng tất cả bố trí đều đã phát huy hiệu quả.

Thậm chí hiệu quả còn tốt đến bất ngờ.

Trương Trạch đứng dậy, "Đi thôi, mọi người theo ta xuống tàu."

Đồng thời, những người Trương gia bên cạnh đều đội mũ lên.

Nhân lúc mọi người không chú ý, họ đã tiến hành cải trang.

Ngoại trừ Trương Trạch có mặt trên báo, không lo bị lộ, còn những người khác của Trương gia, gương mặt có thể không xuất hiện trước công chúng thì tốt nhất không nên xuất hiện.

Bên ngoài xe một mảnh huyên náo, cả bên ngoài nhà ga đều bị vây kín như nêm.

Người trẻ tuổi bây giờ, nhiệt huyết dâng trào, ai đã giúp đỡ thì đều ghi nhớ ân tình.

Trương Trạch vừa đứng dậy, mọi người cũng lập tức nhận ra long văn trên y phục của hắn.

Bây giờ nó gần như đã trở thành dấu hiệu độc quyền của hắn.

Đội mũ lên, sau khi bước xuống xe, trên đường lập tức vang lên những tiếng hoan hô nhiệt liệt.

Ngay sau đó, một đội binh sĩ nhanh chóng chạy đến, tách đám đông ra một lối đi.

Cuối đội ngũ, Trương Khải Sơn mặc quân trang, bên cạnh là Trương Nhật Sơn cùng mấy người thân binh của Trương gia.

Trương Khải Sơn nhìn những người tự phát đến đón tàu xung quanh.

Trương Nhật Sơn ở bên cạnh nói nhỏ: "Phật Gia, không ngờ Trương Trạch lần này lại được lòng người như vậy!" "E rằng có liên quan đến những việc hắn đã làm." Ánh mắt Trương Khải Sơn nhìn về phía ngôi trường ở xa xa.

"Ta cũng không biết, hắn đã lặng lẽ xây một ngôi trường trong thành." "Những học sinh kia không chỉ hoan nghênh anh hùng, mà còn

đang hoan nghênh hiệu trưởng của họ.” E rằng ngay cả Trương Trạch cũng sắp quên mất ngôi trường mà hắn đã vô tình bỏ tiền ra cho người xây dựng.

Những chuyện như vậy, hắn làm xong, gần như là tiện tay rồi quên.

Ngoài việc xây trường, còn có viện phúc lợi, bệnh viện, bao gồm cả Thập Nhất Thương.

Những vật phẩm quý giá của người dân đều được cất giấu bên trong.

Thập Nhất Thương mà ngay cả đại quân của địch dùng đại pháo cũng không thể phá hủy, lần này đã thực sự khiến người dân Trường Sa biết được tính an toàn của nhà kho này.

Chỉ mới mấy tháng, Trương Trạch trở về, cũng khiến cho tin tức vốn nên dần lắng xuống, đột nhiên lại dâng lên một tầm cao không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này, Trương Trạch từ xa thấy Trương Khải Sơn ra đón, bèn đi về phía chiếc xe ở đằng xa.

Trương Khải Sơn trêu chọc nói: “Anh hùng của ta cuối cùng cũng về rồi!” “Ta lúc đầu thật không phát hiện ra, ngươi lại âm thầm làm một chuyện lớn như vậy!” Trương Trạch cười nói: “Chỉ là tiện tay mà thôi, không vĩ đại như huynh nghĩ đâu.” Sau khi lên xe, mấy người Trương gia phía sau, cũng đi theo những thân binh Trương gia khác rời đi.

Trương Hải Diêm lại nhìn chằm chằm vào mấy người thân binh bên cạnh Trương Khải Sơn, nảy ra ý định thuyết phục họ trở về Trương gia, lén lút đi tìm Trương Nhật Sơn so tài.

Khi Trương Trạch ngồi lên xe, có thể thấy bên ngoài cửa sổ, dọc

đường đều có người cầm cờ nhỏ hoan nghênh.

Trương Trạch ngồi ở ghế phụ, do Trương Khải Sơn tự mình lái xe.

Bởi vì nội dung sắp tới, không thể để người khác biết được.

Tuy Trương Trạch sẽ không nói ra bí mật cốt lõi.

Nhưng Trương Khải Sơn với tư cách là hậu duệ của một trong những tộc trưởng Trương gia, bí mật biết được cũng không ít.

Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nói: "Lần này e là muốn kín tiếng cũng không được nữa rồi." "Nghe Nhị gia và Bát gia nói, lần này đến Đông Bắc, đã tìm ra bí mật cốt lõi của Trương gia?" Đối với chuyện của Trương gia, Trương Khải Sơn tuy đã rời đi nhưng vẫn rất quan tâm đến vấn đề này.

Nhưng, Trương Trạch suy tư một lúc, nói: "Bí mật này liên quan đến thời đại thượng cổ." "Ở Đông Bắc ta đã gặp người Nhật Bản, bí mật của Trương gia sẽ gây ra uy hiếp cho thế giới này." "Khải Sơn, còn nhớ ta đã nói với huynh về Uông gia không?

Bọn chúng vẫn luôn muốn có được thứ bên trong cánh cửa đó, để khống chế thế giới.

Nhưng thứ đó có ý thức riêng, cái chết của mỗi một đời tộc trưởng Trương gia, huynh hẳn là rõ." "Chứng thất hồn tổ truyền của Trương gia." Nghe lời của Trương Trạch, Trương Khải Sơn nhớ đến ông nội của mình.

Ông nội là tộc trưởng Trương gia duy nhất trong các đời tộc trưởng chết trong tay người khác.

Nhưng trong ghi chép, vẫn viết là chết vì chứng thất hồn.

"Triệu chứng này là di chứng để lại do bảo vệ bí mật của Trương

gia?" Hắn dường như đột nhiên hiểu ra.

Đột nhiên kinh ngạc hỏi: "Ý của ngươi là, núi Trường Bạch có ý thức riêng?" "Ta không chắc." Trương Trạch hạ thấp giọng: "Có lẽ là núi Trường Bạch, hoặc có lẽ là cả long mạch." Bởi vì hắn nhớ, trong nguyên tác có miêu tả một người trường sinh nằm trong quan tài từ thời Đại Vũ.

Ý thức của người đó đã trực tiếp tiến vào não của người Trương gia.

Nhưng vị trí của người đó lại ở trong Tây Vương Mẫu quốc.

Xe từ từ chạy về phía Trương gia.

Chương 331

Dọc đường có không ít phóng viên, cầm máy ảnh chụp hình.

Chiếc xe phía sau, là Doãn Tân Nguyệt và Hoắc Tiên Nhi.

Những người Trương gia còn lại, đã dùng mặt nạ da người, trà trộn vào đội ngũ thân binh của Trương gia.

Sau khi được đưa về Trương gia, Chá Cô Tiếu lập tức đi thăm con gái chưa đầy tháng.

Cái tên Dương Oánh, Hồng cô nương nghe xong cũng cảm thấy có ý nghĩa, liền đồng ý.

Chỉ mới ngày thứ hai.

Trên báo Trường Sa đã xuất hiện tin tức Trương Trạch đến thành Trường Sa.

Trong báo, là hình ảnh cả thành nghênh đón dân tộc anh hùng.

Xa tận Kinh thành, trong Mai Hoa Đại Viện của Ngũ Mạch.

Thẩm Mặc nhìn thấy tên Hứa Nhất Thành trong báo.

Lập tức vui mừng nói: "Ha ha ha, đứa trẻ Nhất Thành này, lần này thật sự làm rạng danh cho Ngũ Mạch chúng ta." "Thận Hành, ta đã nói đứa trẻ này có tiền đồ mà." Trong lòng ông ta xem Hứa Nhất Thành là người thừa kế thích hợp nhất.

Dược Thận Hành trong lòng mừng lo lẫn lộn: "Vị Long Vương ở Trường Sa kia bình an trở về, xem ra địa vị của Ngũ Mạch chúng ta cũng theo đó mà lên như diều gặp gió." Nhưng điều lo lắng là, e rằng hắn ngày càng xa vị trí chưởng môn nhân đời tiếp theo của Ngũ Mạch.

Lúc này tại thành Trường Sa, cùng với sự trở về của Trương

Trạch, tại tổng bộ Cửu Môn, một cuộc họp lại được triệu tập.

Trương Trạch tìm hiểu về cuộc khủng hoảng lần này của thành Trường Sa, và biểu hiện của các môn trong Cửu Môn.

Bán Tiệt Lý dẫn người trong nhà, cũng tham gia vào hành động bảo vệ.

Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy và những người khác trong việc dẫn dụ giặc Nhật vào Thập Nhất Thương, cũng đã đóng một vai trò không nhỏ.

Gần như mỗi một môn đều tham gia vào hành động lần này.

Ngồi trên chiếc ghế giao đầu tiên, nhìn mọi người trong Cửu Môn.

"Lần này tiêu diệt địch nhân, công lao của mọi người không thể không kể!" Vừa dứt lời, Tề Thiết Chủy lại không đồng tình.

"Gia, lời này của ngài tôi không thích nghe rồi, nếu không có sự bố trí của ngài trước khi rời đi, e rằng lần này cũng sẽ không thuận lợi như vậy!" "Vũ khí bí mật trong tử đương khu kia, tôi nghĩ đến mà da đầu tê dại…" Chuông trong tử đương khu, mọi người không ai nhắc đến, nhưng gần như đều lòng biết dạ sáng.

Ngoài chuông, còn có cấm bà và hải hầu tử mà Trương Trạch mang về.

Bên trong còn cất giấu một lượng lớn thi miết, e rằng sau lần này, tử đương khu sẽ trở thành một nơi còn nguy hiểm hơn cả thi động trong Lỗ Vương Cung.

Trương Trạch xua tay: "Mọi người cũng đều có tham gia, không thể trực tiếp xóa bỏ công lao của các vị được." "Lần này ta đi không lâu, mấy ngày tới, ta sẽ cho người thống kê, đến lúc đó sẽ luận công hành thưởng." Hoắc Cẩm Tích vui vẻ nói: "Ngài có thể bình an trở về, đối với tôi đã là tin tốt lớn nhất." "Còn về thu hoạch lần này, tôi đều

không tham gia, đồ vật tôi không cần, trong quá trình vây quét, chúng tôi đều đã có được lợi ích." Nàng chỉ vào bản đồ thành Trường Sa nói: "Có chuyện lần này, đơn đặt hàng của chúng tôi đã tăng gấp mười lần, tiền bạc căn bản kiếm không xuể." Bán Tiệt Lý ngữ khí lạnh băng: "Nhà họ Lý chúng tôi lần này, cũng noi gương Trương gia, xây dựng viện phúc lợi, chuyên dùng để thu nhận những cô nhi không nơi nương tựa, chỉ cần Bán Tiệt Lý tôi còn một miếng ăn, có thể đảm bảo tất cả đều sống sót." Dù vậy, lời nói ra vẫn không có chút tình cảm.

Những người không nơi nương tựa kia, khó tránh khỏi sẽ gặp phải bất hạnh.

Nhưng, những gì mọi người nói, đều không phải là trọng điểm mà Trương Trạch muốn đề cập lần này.

"Các vị có từng nghe nói về Vũ Vương Đỉnh chưa?" Nghe Trương Trạch đột nhiên nhắc đến Vũ Vương Đỉnh, mọi người trong Cửu Môn ngoại trừ Chá Cô Tiếu biết trước, những người còn lại đều đột nhiên kích động đứng bật dậy.

"Sư phụ!" "Ngài không lẽ nào…" Trương Trạch từ từ gật đầu.

"Thật sao?

Ngài thật sự đã tìm thấy Vũ Vương Cửu Đỉnh trong truyền thuyết đã mất tích mấy ngàn năm?" Hoắc Cẩm Tích kích động đến mức mặt hơi ửng hồng, giống như chính mình đã tìm thấy Vũ Vương Đỉnh vậy.

Trương Trạch lại đưa những tấm ảnh vừa mới rửa cho mọi người xem.

Đó là do Doãn Tân Nguyệt dùng thiết bị chụp ảnh, chụp lại Vũ Vương Đỉnh trong thế giới vẫn đồng.

"Một chiếc đỉnh, sau khi Đại Vũ đúc Cửu Đỉnh, vì một số nguyên

nhân, lại đúc thêm chiếc đỉnh thứ mười!" "Cửu Đỉnh hợp nhất, tượng trưng cho Cửu Châu hợp nhất." Đương nhiên chiếc đỉnh này e rằng cũng chỉ tồn tại trong thế giới này.

Ở thế giới mà Trương Trạch từng sống, Cửu Đỉnh là tồn tại có địa vị cao nhất trong các loại đỉnh đồng.

Nhưng ở thế giới này, ý nghĩa của chiếc đỉnh thứ mười và Cửu Đỉnh không giống nhau.

Cửu Đỉnh được đúc sau khi Cửu Châu bình định, có ý nghĩa tượng trưng cực cao, chiếc đỉnh thứ mười dưới tiền đề Cửu Đỉnh đã mất tích, cũng tương đương với Cửu Đỉnh.

"Chiếc đỉnh này, ngài đã mang về rồi sao?" Giải Cửu nói, cùng với Tề Thiết Chủy hai người kích động cầm tấm ảnh.

Một người điềm tĩnh như hắn, khi đối mặt với chiếc đỉnh đồng này, cũng không nhịn được mà run rẩy.

Mấy vị trong Cửu Môn trước mắt đã quen nhìn thấy các loại minh khí, còn như vậy, huống hồ là phản ứng của thiên hạ sau khi công bố.

"Chuyện này, e rằng sẽ gây chấn động toàn thế giới!" Nhưng, Nhị Nguyệt Hồng cầm tấm ảnh, lại đột nhiên nói: "Tôi cảm thấy, tốt nhất không nên dùng danh nghĩa của Cửu Môn." Nếu treo danh Cửu Môn, đến lúc đó chín gia tộc đổ đấu, e rằng sẽ bị cả thế giới biết đến.

"Vậy thì cứ để Tân Nguyệt Phạn Điếm triển lãm!" Sau khi suy nghĩ, Trương Trạch cuối cùng quyết định thêm một mồi lửa cho Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Sau khi xác định xong chuyện này, hắn lại hỏi thăm tình hình phát triển của các bàn khẩu của Cửu Môn ở các nơi.

Với tư cách là người đứng đầu Cửu Môn, ngoài thành Trường Sa, hắn vẫn có tư cách hỏi thăm tình hình của các gia tộc.

Lúc này, khi cuộc họp vừa kết thúc, quản gia của Ngô gia xuất hiện bên ngoài tổng bộ Cửu Môn.

Ngô Lão Cẩu lập tức biết nhất định có chuyện gấp, quản gia mới xuất hiện ở đây.

"Lão gia, phu nhân sắp sinh rồi!" Quản gia vừa nói xong, Trương Trạch vừa hay đi ra sau Ngô Lão Cẩu.

"Đồ đệ Nhất Cùng của ta sắp chào đời rồi sao?" Không đợi Ngô Lão Cẩu mở lời, Trương Trạch đã dẫn Ngô Lão Cẩu định đi ra cửa.

Khi đi qua một góc khuất không người.

Ngô Lão Cẩu chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, đã xuất hiện ở sân sau của lão trạch Ngô gia.

"Thuật di chuyển này chóng mặt quá, lần sau chúng ta có thể cưỡi ngựa về được không!" Ngô Lão Cẩu lập tức đầu óc quay cuồng.

Nhưng hắn không biết rằng, Trương Trạch vừa dùng chính là Trường Phòng Súc Địa Thuật.

"Thần y Hoa Thiên Đạo đã sớm được tôi mời đến, lại có bà đỡ lành nghề nhất toàn thành Trường Sa, hoàn toàn không cần lo lắng." Trương Trạch nghe xong, đó chẳng phải là phương pháp truyền thống nhất sao?

"Không được, lập tức cho người mời bác sĩ của bệnh viện đến." Nếu như sinh thường không thuận lợi, phải lập tức cân nhắc đến việc sinh mổ.

Ở thời đại này tuy có rủi ro nhất định, nhưng có thuốc của hắn và Hoa Linh ở đây.

Chỉ cần còn một hơi thở, người cũng có thể cứu sống.

Nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không chỉ vợ của Ngô Lão Cẩu

mất mạng, mà Nhị Bạch và Tam Tỉnh cũng sẽ theo đó mà không còn.

Ngô Lão Cẩu nghe xong, cũng cảm thấy có lý.

"Ta đi cho người mời bác sĩ của bệnh viện." Hắn vội vã đi ra tiền viện.

Trương Trạch cũng chỉ có thể yên lặng chờ đợi ở tiền sảnh.

Sau đó Chá Cô Tiếu và Hồng cô nương bế con gái cũng xuất hiện ở Ngô gia.

Trước đó Hồng cô nương đã kiểm tra kỹ, trên người đứa trẻ sơ sinh này không còn xuất hiện lời nguyền Quỷ Nhãn nữa.

Hoa Linh đến sau, vội vã vào phòng sinh giúp đỡ.

Mãi đến khi trời tối, đột nhiên một tiếng khóc của trẻ con vang lên, Ngô Lão Cẩu đột nhiên đứng bật dậy.

"Sinh rồi!

Sinh rồi!" Hắn vội vã xông vào phòng sinh.

Đứa trẻ lúc này đang được Hoa Linh bế trong tay.

Ngô Lão Cẩu lập tức đi xem tình hình của vợ.

"Ngũ gia!" "Đừng nói gì cả, phu nhân vất vả rồi." Bà đỡ bên cạnh lập tức cười nói: "Chúc mừng Ngũ gia, sinh được một cậu bé bụ bẫm!" Ngô Lão Cẩu lúc này mới chú ý đến đứa con trai trưởng vừa chào đời.

"Con trai?

Thật sự là con trai!" "Vậy thì theo như dự định ban đầu, gọi là Nhất Cùng." Mọi người trong phòng nghe cái tên này, đều sững sờ.

"Ngô Nhất Cùng?" Thật là một cái tên kỳ lạ!

Lẽ nào sau này sinh đứa thứ hai sẽ gọi là Nhị Bạch?

Nhất Cùng Nhị Bạch nghe thì thuận miệng, nhưng người bình thường sẽ không thích những cái tên như vậy.

Mọi người đều thích một cái tên cát tường hơn.

Chương 332

Nhưng cái tên này, cũng chỉ có Ngô Lão Cẩu và phu nhân có quyền quyết định.

Hai người đã xác định, vậy thì cái tên này cơ bản cũng không thể thay đổi được nữa.

Vài ngày nữa, cái tên này sẽ được ghi vào gia phả của Ngô gia.

Thấy đứa trẻ chào đời, Trương Trạch cũng tặng món quà đầu tiên.

Cũng là chiếc mặt dây chuyền mà mỗi đồ đệ đều có.

Trong mặt dây chuyền ẩn chứa tinh khí của long mạch, một đứa trẻ nhỏ đeo bên người, có thể đảm bảo lớn lên khỏe mạnh, trăm bệnh không sinh.

Đồng thời còn giúp đặt nền móng tốt, sau này bất kể theo văn hay võ, đều không bị chậm trễ.

Hồ Quốc Hoa sau khi dẹp loạn xong, cũng dẫn theo con trai Hồ Vân Tuyển vừa mới biết đi đến chúc mừng.

Tiện thể xem mặt tiểu sư đệ của Hồ Vân Tuyển.

Đại đồ đệ Giải Cửu thân phận khó xử nhất, nhưng cũng là người đầu tiên đến chúc mừng.

Một mặt là biểu muội, sinh ra lại là tiểu sư đệ.

Đợi Phong Học Văn cũng đến đông đủ, bốn đồ đệ của Trương Trạch đã tề tựu đông đủ.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Giải Cửu: "Giải Cửu, bái sư lâu như vậy sư phụ chưa từng dạy ngươi, có oán trách sư phụ không?" Giải Cửu vội vàng nói: "Sư phụ không dạy tự nhiên có quyết định của sư

phụ, làm đồ đệ chỉ cần tuân thủ bổn phận là được rồi.” Trương Trạch từ từ gật đầu: “Vi sư ở đây có một môn vu thuật thượng cổ, có lẽ thích hợp với ngươi.” Thành Trường Sa tâm cơ sâu nhất chính là Giải Cửu.

Hắn thấu hiểu nhân tính, am hiểu lòng người.

Theo lý mà nói, người như hắn thích hợp nhất với Phong Hậu Kỳ Môn.

Nhưng pháp môn đó quá phức tạp, hắn lại thích thấu hiểu lòng người hơn, không giống Kim Bàn, thật tâm yêu thích Kỳ Môn Độn Giáp.

Nếu phải truyền Phong Hậu Kỳ Môn, e rằng Hồ gia bên kia thích hợp hơn một chút.

Hắn nhớ trong thế hệ thứ ba, người có thiên phú nhất về Kỳ Môn Độn Giáp cũng là con trai của Hồ Vân Tuyển.

Giải Cửu nghe xong do dự, nhưng vu thuật mà hắn nghe nói, vu thuật lưu truyền từ thời cổ đại đều đã thất truyền.

Những thứ của nhà họ Phong kia gần như đều là vu thuật.

“Khiêu Na thuật có nghe qua chưa?” Trương Trạch nhàn nhạt nói: “Ta muốn dạy ngươi có liên quan đến thuật đó, trước tiên hãy đi học hát hí khúc với Nhị gia, đợi ngươi học được tinh túy của việc hòa nhập vào vai diễn, ta sẽ dạy ngươi môn Na thuật thần bí đó.” Giải Cửu hoàn toàn không biết Trương Trạch muốn dạy mình cái gì.

Nhưng Chá Cô Tiếu bên cạnh lại ký ức sâu sắc.

“Ngài muốn dạy Cửu gia không lẽ là cái lần ở thôn Doanh Sơn dùng đó sao?” Lão Dương Nhân một mặt ngưỡng mộ nói: “Nếu Cửu gia thi triển ra, không biết lại sẽ là trạng thái gì!” Trương Trạch lại không cho Giải Cửu một vai diễn cố định.

Muốn thi triển Thần Cách Diện Cụ, bắt buộc phải hòa nhập vào vai diễn trước.

Chỉ cần tìm được cảm giác, chỉ cần là thần có độ truyền tụng, bất kể là môn thần, sơn thần, hay là thành hoàng thổ địa.

Chỉ cần có sức mạnh tín ngưỡng, là có thể thi triển Thần Cách Diện Cụ.

Còn về tiểu Ngô Nhất Cùng, phải xem sau.

Theo hắn được biết, Ngô Nhất Cùng từ nhỏ đã không thích những thứ liên quan đến võ thuật.

Đến lúc đó có lẽ có thể để Hứa Nhất Thành dạy.

Giải Cửu nghe miêu tả của Lão Dương Nhân, liền biết đó đa phần là một thủ đoạn hắn không biết, nhưng cực kỳ lợi hại.

Lập tức đồng ý.

Đồng thời Trương Trạch bắn ra một giọt máu của mình, dung nhập vào người Giải Cửu.

Năng lực huyết mạch là thứ yếu, chủ yếu là để đảm bảo độ trung thành.

Dạy cho đồ đệ rồi, đến lúc đó dễ có ý đồ riêng.

Thời gian lâu dài dễ không quản được.

Nhưng đối với Giải Cửu, gần như là trăm lợi không một hại.

"Đa tạ sư phụ." Cảm nhận được việc Trương Trạch làm, Giải Cửu kích động đến mức suýt nữa quỳ xuống.

"Nhị gia chắc cũng sắp rồi." Khi Nhị Nguyệt Hồng dẫn Nha Đầu xuất hiện, Trương Trạch từ xa đã cảm nhận được bụng của Nha Đầu cũng đã có động tĩnh.

Sao lại trùng hợp như vậy, đều trong mấy năm này, thế hệ thứ hai của Cửu Môn lần lượt xuất hiện.

Nhưng cũng đúng, thời đại này ban đêm không có hoạt động giải trí.

Khi Giải Cửu và Nhị Nguyệt Hồng nhất trí với đề nghị của Trương Trạch, Nhị Nguyệt Hồng lập tức kinh ngạc nhìn về phía Trương Trạch.

"Long Gia, ngài chắc chắn muốn để Cửu gia theo tôi học hí khúc?" "Đó là tự nhiên, không chỉ Giải Cửu muốn học, mà ngay cả ta cũng muốn nghe huynh giảng giải về những nhân vật thần thoại trong hí khúc." Hắn còn nhớ, trong thế giới dị nhân, Hạ Liễu Thanh bản thân xuất thân từ hát hí khúc, người hát hí khúc, đối với vai diễn cũng đều có sự thấu hiểu.

"Tự nhiên không vấn đề gì, chỉ cần ngài muốn học, tôi nhất định không giữ lại chút nào." Nhị Nguyệt Hồng không hề để ý mà đáp ứng lời của Trương Trạch.

Nhị Nguyệt Hồng đồng ý dứt khoát, nhà họ Ngô và nhà họ Dương lần lượt đều đã có hậu duệ.

Thế hệ thứ hai của Cửu Môn cũng sắp lần lượt chào đời.

Nhưng để họ xuất hiện cần phải mất mấy năm nữa.

Mọi người đều ở lại sân sau, Ngô Lão Cẩu cũng không thích tiếp đãi khách.

Chỉ có Giải Cửu ở phía trước ứng phó với những người đến chúc mừng.

Trong đám đông, bóng dáng của Trương Hải Kỳ đột nhiên xuất hiện.

Giải Cửu thấy người của Trương gia, lập tức chen ra khỏi đám đông.

"Sư phụ đâu?" "Sư phụ đang ở sân sau cùng với Ngũ gia, ta sẽ để quản gia của Ngô gia dẫn ngươi vào." Giải Cửu nói xong, đi tìm quản gia của Ngô gia.

Trương Hải Kỳ nói một tiếng cảm ơn, rồi cũng theo đó đi vào sân sau.

Tốc độ không nhanh không chậm, trong lòng đang suy nghĩ làm sao để nói chuyện này.

Trương Hải Diêm từ sau khi thành công lôi kéo Trương Tiểu Xà vào Trương gia, vừa mới về đến Trường Sa, lại nhắm đến Trương Nhật Sơn vốn cũng là người của Trương gia và các phó quan, thân binh bên cạnh Trương Khải Sơn.

Khi Giải Cửu dẫn hắn đến trước mặt Trương Trạch, Trương Trạch đang quan sát tố chất thân thể bẩm sinh của tiểu Ngô Nhất Cùng.

Nghe nói khi người ta sinh ra, trong cơ thể có một luồng tiên thiên chi khí, theo tuổi tác tăng trưởng, luồng khí này sẽ từ từ biến mất.

Khi quan sát Ngô Nhất Cùng, hắn đã phát hiện ra luồng khí đó.

Trong thế giới dị nhân, có một số người tiên thiên chi khí thức tỉnh, nên đã có một số năng lực đặc biệt.

Chờ hắn nhìn thấy Trương Trạch, lại thấy hắn chỉ liếc nhìn Trương Hải Kỳ một cái, liền trực tiếp hỏi: "Không phải vì chuyện của Hải Diêm và Hải Hà mà đến tìm ta chứ?" Nếu đúng là vậy, thực ra hắn cũng đại khái biết Trương Hải Kỳ sẽ nói gì tiếp theo.

Trong nguyên tác, Trương Hải Diêm người này, vốn dĩ không tiếc công sức lôi kéo người cho Trương gia.

Thậm chí vẫn luôn nỗ lực, muốn để Tiểu Ca, một tộc trưởng không muốn làm tộc trưởng, trở về tiếp quản chuyện của Trương gia.

Trương Hải Kỳ có chút dở khóc dở cười nói: "Hải Diêm lúc nãy cùng với đám người Trương gia bên cạnh Trương Khải Sơn, vừa rồi ở Tân Nguyệt Phạn Điếm uống say rồi!" "Nghe nói Trương Nhật Sơn tiểu tử kia, có ý muốn quay về Trương gia, cũng không biết có phải là lời lúc say không." Trương Trạch nghe xong, quả nhiên a, giống như hắn nghĩ.

Trương Hải Diêm đã bắt đầu hành động rồi.

Tuy đối với Trương Khải Sơn vị biểu ca này có chút áy náy.

Nhưng người của Trương gia, đi theo bên cạnh hắn, e rằng khó mà có kết cục tốt đẹp.Chi bằng quay về Trương gia, làm việc cho hắn.

Tiếp theo, cũng sắp đến lúc bắt tay vào việc kiểm kê lại chuyện của đương án quán.

Biến sản nghiệp của mình, đồng thời biến thành một mạng lưới tình báo khổng lồ.

Trương Nhật Sơn cũng là một trong số ít những người nội gia, hiện tại Trương gia đang cần dùng người, chính là thiếu những người trung thành như vậy.

Nhưng tiền đề, là phải xác định được lòng của hắn, ở Trương gia.

Nếu không ở, hắn thà chọn tìm cô nhi từ nhỏ bắt đầu bồi dưỡng.

Mấy tháng trước Trương Tiểu Ngư là người đầu tiên từ bên cạnh Trương Khải Sơn quay về Trương gia.

Có người đầu tiên, lại xuất hiện người thứ hai, thứ ba.

"Số người đã thống kê chưa?" Trương Trạch đối với việc này tự nhiên vui vẻ vô cùng.

Chương 333

Chỉ cần thật tâm quay về, đều hoan nghênh.

Người có thể đi theo bên cạnh Trương Khải Sơn, về mặt nhân phẩm gần như đều có thể đảm bảo.

Những người này và bộ phận hắn cứu lúc đầu có kinh nghiệm tương tự.

Có một số là từ Đông Bắc trốn thoát.

Lúc đầu sau khi ông nội của Trương Khải Sơn chết, Trương gia có hai nhánh phát sinh mâu thuẫn.

Một nhánh liền không thể không rời khỏi Trương gia.

Trên đường trốn chạy, gặp phải giặc Nhật, vì thế tộc nhân chết, ngoài giặc Nhật ra còn có nhánh Trương gia lúc đầu không hòa hợp.

Chỉ là bây giờ người của nhánh đó, cũng còn lại không nhiều.

Những lão gia hỏa lúc đầu làm quyết định, cũng đã sớm chết trong hành động bảo vệ Trương gia.

Thấy Trương Trạch đồng ý tiếp nhận bộ phận tộc nhân này, nỗi lo trong lòng Trương Hải Kỳ cũng không còn nữa.

Vốn dĩ hắn lo lắng, mâu thuẫn của thế hệ trước sẽ kéo dài đến thế hệ này.

Bây giờ xem ra, có chút lo xa rồi.

Nhưng, e rằng hắn không biết, mâu thuẫn của mấy nhánh Trương gia mấy chục năm trước, căn bản không có ai nói cho Trương Trạch biết.

Vì thế, hắn căn bản cũng không biết nhánh của mình, và nhánh của

Trương Khải Sơn rốt cuộc có mâu thuẫn hay không.

"Nếu tộc trưởng đã đồng ý, vậy ta lại đi một chuyến đến Tân Nguyệt Phạn Điếm." Cái gọi là Tân Nguyệt Phạn Điếm chính là chi nhánh ở thành Trường Sa, Trương Trạch là ông chủ của khách sạn, cũng tương đương với sản nghiệp của chính Trương gia.

Không chỉ Trương Hải Diêm, Trương Khải Sơn và những người Trương gia bên cạnh, cũng đều thích đến Tân Nguyệt Phạn Điếm đãi khách.

Cả thành Trường Sa bây giờ càng xem việc có thể ở Tân Nguyệt Phạn Điếm mời khách ăn cơm, là một biểu tượng của thân phận.

"Bây giờ có thể đi thống kê số người, đồng thời nói một tiếng với Trương Khải Sơn, dù sao những người đó lúc đầu cũng cùng hắn từ Đông Bắc đến." Nghe Trương Trạch nhắc nhở, Trương Hải Kỳ nghiêm túc nói: "Yên tâm đi tộc trưởng, chuyện này ta quen rồi." Nói xong liền lập tức muốn đi tìm Trương Hải Diêm, Trương Nhật Sơn đang say rượu.

Thân binh Trương gia bên cạnh Trương Khải Sơn, chỉ cần đồng ý, Trương Trạch chưa bao giờ cấm họ quay về Trương gia.

Hắn cũng chưa bao giờ tham gia vào cái gọi là mâu thuẫn giữa các nhánh khác nhau của Trương gia lúc đầu.

Trương gia ở thời kỳ toàn thịnh, gần như không có đối thủ, biến thành phương thức cạnh tranh nội bộ, thúc đẩy tộc trưởng tiến bộ.

Làm như vậy có lợi cũng có hại.

Nếu tộc trưởng của Trương gia vẫn luôn có thể áp chế ở trên, tự nhiên không có vấn đề gì.

Nhưng đó cũng là chuyện đã qua, Trương Trạch hồi thần lại, Trương Hải Kỳ đã rời đi.

Sau khi Trương Hải Kỳ rời đi, Nhị Nguyệt Hồng nhớ đến việc Trương Trạch đề cập trước đó, muốn tìm hiểu về các nhân vật trong hí khúc.

"Trạch Gia!" Hắn quen gọi Trương Trạch theo cách xưng hô lúc đầu.

"Hí khúc truyền thừa gần như ít có lưu lại văn tự, nhưng ta hồi nhỏ học hí, có ghi chép lại một số bút ký." Nói đến đây, Nhị Nguyệt Hồng cẩn thận hồi tưởng lại: "Trong đó có sư phụ ta đề cập đến bí quyết làm thế nào để nắm bắt thần vận của các nhân vật khác nhau như Tôn Ngộ Không, Na Tra, Tần Quỳnh, Uất Trì Cung, thông thường người ngoài nghề sẽ không để ý đến những chi tiết này." Những gì hắn nói bây giờ, thực tế mới là tinh túy thực sự để có thể thành công hơn người khác.

Một người đàn ông hát hoa đán, trông còn nữ tính hơn cả phụ nữ, trước tiên phải hiểu phụ nữ, sau khi mặc trang phục hát hí khúc, phải nhanh chóng hòa nhập vào vai diễn.

Quá trình này, cũng chính là thứ mà Thần Cách Diện Cụ của Trương Trạch cần.

Gần đây Câu Linh Khiển Tướng của hắn Câu Linh Thuật cũng gần như sắp đạt đến trạng thái viên mãn.

Dường như cũng chỉ còn thiếu một bước, là có thể mở ra phần Khiển Tướng mạnh mẽ hơn.

Khi đó, Thần Cách Diện Cụ sẽ vì tình huống diễn khác nhau, sức mạnh của "thần" nắm giữ, cũng sẽ có sự khác biệt.

Câu Linh Khiển Tướng có thể được liệt vào một trong Bát Kỳ Kỹ, là có thể dễ dàng vượt qua giới hạn.

Sau khi hai người trao đổi, Nhị Nguyệt Hồng liền muốn dẫn Nha

Đầu về, tiện thể lấy bút ký cho Trương Trạch.

Trước đây khi xuống khu mỏ, tiền bối của Hồng gia cũng đã để lại không ít bút ký.

Người Hồng gia, vừa hay luôn có thói quen ghi chép, vừa hay có thể dùng làm tài liệu tham khảo cho Trương Trạch sử dụng Thần Cách Diện Cụ.

Cái Thần Cách Diện Cụ này, chỉ cần là người có thiên phú nhất định, muốn nắm giữ thực ra không khó.

Khó là nghiên cứu ra đôi găng tay đó.

Găng tay là môi giới của Thần Cách Diện Cụ, có thể huyễn hóa thành vũ khí của thần.

Đồng thời cũng có thể tăng cường sức mạnh của thần cách, không có tự nhiên cũng được, chỉ là sức mạnh sẽ yếu đi rất nhiều, tương đương với chỉ mạnh hơn một chút so với sức mạnh mà khiêu đại thần của dân gian bình thường có được.

Sau đó mấy người liền trực tiếp rời khỏi lão trạch của Ngô gia.

Lúc này, Trương Hải Kỳ vừa mới đến phủ bố phòng quan Trường Sa, cùng Trương Khải Sơn thảo luận chuyện để Trương Nhật Sơn và những người Trương gia khác quay về Trương gia.

Trong phủ bố phòng quan, Trương Khải Sơn sắc mặt ngưng trọng nhìn mặt bàn.

"Nếu họ đồng ý quay về, ta sẽ không cản trở." Nghe Trương Hải Kỳ nói về Trương gia, nếu không phải vì cái chết của cha mà canh cánh trong lòng, có lẽ hắn cũng đã quay về Trương gia.

Nhìn biểu cảm của hắn, tuy không có bất kỳ cảm xúc nào trên mặt, Trương Hải Kỳ lại có thể cảm nhận được nội tâm của hắn thực ra

đang giằng xé.

"Nếu đã như vậy, vậy ta sẽ chuyển lời của huynh đến tộc trưởng." Trương Hải Kỳ vô cùng vui mừng, Trương gia lại vô duyên vô cớ có thêm một người nội gia và khoảng chục người ngoại gia.

Huyết mạch của những người ngoại gia này thực lực đều tương đối bình thường.

Nhưng hắn tin, đó chỉ là tạm thời.

Đi theo bên cạnh Trương Khải Sơn bồi dưỡng lâu như vậy, các phương diện tố chất đều đã được nâng cao, vô cùng thích hợp để thực hiện bước tiếp theo của Trương gia.

"Nhưng huynh cũng không cần lo lắng, họ có thể ở đây nhậm chức, chỉ là trên danh nghĩa phải là người Trương gia chính thống." Cái gọi là Trương gia này, phải là Trương gia ở núi Trường Bạch.

Vấn đề quy thuộc tổ tịch, còn về sau này ở đâu, đó là một vấn đề khác.

Trương Khải Sơn không có tâm tình để nói chuyện kỹ lưỡng với hắn nữa.

Lần này mang đi toàn bộ người Trương gia bên cạnh hắn, khiến tâm tình của Trương Khải Sơn có chút phức tạp.

Tuy bình thường đa phần hắn cũng độc lai độc vãng.

Nhưng đột nhiên, ngay cả Trương Nhật Sơn cũng có thể sẽ rời đi, tình hình đã trở nên khác đi.

Sau khi Trương Hải Kỳ rời đi, trong chi nhánh Tân Nguyệt Phạn Điếm ở thành Trường Sa, Trương Nhật Sơn và mười người thân binh Trương gia gần như đều đang ôm đầu.

Xem ra rượu đã tỉnh.

Rượu mà Trương Hải Diêm mời họ uống đều là loại rượu mạnh hạng nhất.

Một chiêu học được từ Trương Hải Dương, trên bàn rượu đã quyết định xong xuôi mọi chuyện.

"Thế nào?

Uống chút canh giải rượu trước nhé?" Hắn nhìn chằm chằm Trương Nhật Sơn: "Theo lý mà nói ngươi say rượu có thể hiểu được, một người nội gia, tửu lượng cũng kém như vậy sao?" Kỳ Lân huyết của Trương gia có năng lực phân giải cồn nhất định.

Muốn uống say thực ra rất khó.

Trương Nhật Sơn xoa xoa sau gáy, nhíu mày: "Huyết mạch của ta chưa hoàn toàn thức tỉnh, hiện tại sức mạnh huyết mạch không có hiệu quả giải rượu mạnh." Nói cách khác, hắn hiện tại còn quá trẻ, huyết mạch chưa hoàn toàn thức tỉnh.

Nhưng cũng đúng, trong nguyên tác hắn có thể dễ dàng sống đến trăm tuổi.

Có một biệt hiệu là Bách Tuế Sơn.

Trương Trạch lúc này đang đứng bên ngoài, Trương Hải Kỳ cùng hắn đi vào.

"Tộc trưởng!" Mấy người Trương gia sau khi nhìn thấy Trương Trạch, theo bản năng gọi một tiếng tộc trưởng.

Trương Trạch nhìn mười một người tộc nhân trước mặt.

Trương Hải Diêm bên cạnh nhìn về phía Trương Nhật Sơn: "Những lời nói trên bàn rượu hôm nay, đều còn nhớ chứ?" Mấy người Trương gia nhìn nhau một cái, sau đó từ từ gật đầu.

Trương Trạch giơ tay lên, ra hiệu cho bên ngoài không để ai đến

gần tầng này.

Ngồi trên ghế, nhìn mấy người trước mặt: "Trước khi các ngươi đồng ý quay về Trương gia, ta phải xác nhận lại một lần, trong số các ngươi không có ai giả mạo người Trương gia." "Không vấn đề gì, nghiệm chứng thế nào cũng được." Trương Nhật Sơn thân chính không sợ ảnh tà, sinh ra ở núi Trường Bạch, rời khỏi Trương gia cũng luôn xem mình là một thành viên của Trương gia.

Lúc đầu, chỉ là một số người trong tộc, ép buộc họ rời đi, không phải họ chủ động muốn rời đi.

"Vậy bắt đầu từ ngươi." Trương Trạch nhẹ nhàng đặt tay phải lên trán Trương Nhật Sơn.

Chương 334

Thao tác này vô cùng nhẹ nhàng, nhưng Trương Nhật Sơn đã cảm nhận được.

Dường như có một luồng sức mạnh, đang chạm vào linh hồn của hắn.

Nội tâm vô cùng kinh hãi.

Có thể trực tiếp động thủ với linh hồn của người khác, thủ đoạn này hắn chưa từng nghe qua.

Khi tra xét, Trương Trạch đã nhìn thấy Trương gia trong mắt Trương Nhật Sơn.

Có chút khác biệt so với trong trí nhớ của hắn.

Trương Nhật Sơn từ nhỏ sống trong nội gia, tiếp xúc đều là người nội gia của Trương gia.

Thiên phú của hắn trong số những người nội gia, có thể nói là rất bình thường, vì thế địa vị cũng không cao.

Sau đó là cuộc sống trốn chạy sau khi rời khỏi Trương gia.

Trong trí nhớ, có nhiều lần suýt nữa bị người ta bắt đi làm thực nghiệm.

Đồng thời cũng tận mắt chứng kiến rất nhiều tộc nhân bị bắt đi.

Mãi cho đến sau này, đi theo Trương Khải Sơn, đến thành Trường Sa.

Sau đó lần lượt tra xét mười người nội gia còn lại.

Mấy người này cũng không có vấn đề gì.

Nhưng trong Cửu Môn, chắc chắn có nội gián ẩn náu.

Người như vậy, đa phần là một thân phận không mấy thu hút sự chú ý.

"Đều không có vấn đề gì, hoan nghênh trở lại thành người của Trương gia!" Có câu nói này của tộc trưởng Trương gia, mới thực sự có ý nghĩa chính thức quay về Trương gia.

Trương Nhật Sơn sắc mặt kích động nói: "Cảm ơn tộc trưởng!" Mấy người Trương gia phía sau cũng đồng thời nói: "Cảm ơn tộc trưởng!" "Bây giờ có một chuyện cần các ngươi đi làm." "Mấy ngày tới, trong tộc sẽ có người tiến hành giáo dục riêng cho các ngươi, sau đó sẽ có nhiệm vụ quan trọng để các ngươi đi hoàn thành." Về mặt tư tưởng, đây là điều bắt buộc, cần phải để họ học lại cách làm một người Trương gia đủ tiêu chuẩn.

"Nhật Sơn, sau khi dọn ra khỏi phủ bố phòng quan, có thể ở Trương gia." Trương Trạch nhớ, những ngôi nhà gần khu mỏ, đều đang trống.

Trương Hải Kỳ thấy họ đã chính thức quay về Trương gia, liền nói: "Ta và Trương Khải Sơn, đều quay về Trương gia, nhưng là thân tự do.

Bây giờ quy củ của Trương gia đã có sự thay đổi, nếu các ngươi đồng ý, vẫn có thể đến phủ bố phòng quan nhậm chức." Mấy người nghe xong, sau đó Trương Nhật Sơn nói: "Phật Gia nói, chúng ta sau khi quay về Trương gia, nếu không muốn tòng quân thì không cần phải tòng quân." "Tòng quân là ở chỗ Phật Gia, nhưng ta đã quen làm việc ở Trương gia, cũng không thích hợp đi con đường mà Phật Gia đi." Lời của hắn cũng là lời của mấy người Trương gia còn lại.

Từ nhỏ đã được truyền thụ tư tưởng của Trương gia.

Như trong nguyên tác, Trương Nhật Sơn tuy trở thành hội trưởng của hiệp hội Cửu Môn, nhưng lại không thực sự quản lý cái đống hỗn độn đó.

Trương Trạch thấy thời gian cũng không còn sớm, đột nhiên nói: "Ta lại có một chuyện, cần các ngươi đi làm." "Nếu hoàn thành tốt, ta có thể lập tức tìm cách nâng cao huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể các ngươi." Ánh mắt hắn lướt qua mấy người: "Nói thẳng hơn, ta có cách để mỗi người các ngươi, đều có huyết mạch của người nội gia, và hoàn toàn thức tỉnh." Hắn đã mang về một con Kỳ Lân sống.

Khiến người Trương gia có được Kỳ Lân huyết giống như mấy đời tổ tiên trước của Trương gia, trở nên vô cùng đơn giản.

"Tộc trưởng, ngài nói thật sao?" Một trong số những người Trương gia lập tức kích động hỏi lại một lần, để xác nhận.

"Đương nhiên." Trương Trạch nói xong trực tiếp đặt chiếc Vũ Vương Đỉnh kia ra trước mặt mấy người.

Nhìn chiếc đỉnh đồng cổ xưa trước mặt.

Hoa văn trên đỉnh, thậm chí linh khí mà bản thân chiếc đỉnh mang theo, đều mang một uy nghiêm vô hình.

"Vũ Vương Đỉnh, hôm nay người của Ngũ Mạch sẽ đến giám định, đến lúc đó do mấy người các ngươi phụ trách canh giữ." Ngoài người của Ngũ Mạch, hắn còn hẹn Vương Vũ Hằng.

Theo kế hoạch, sau khi giám định Vũ Vương Đỉnh thật, sẽ trực tiếp đổi thành đồ giả.

Đến lúc đó cũng sẽ trao đổi với bên bảo tàng, đồng thời để họ tiến hành bảo mật.

Đến lúc đó, một bản sao của chiếc đỉnh đồng, sẽ thay thế đi triển lãm trên toàn quốc.

“Vũ Vương Đỉnh?” Trương Nhật Sơn nhìn chằm chằm chiếc đỉnh đồng trước mặt, cảm thấy có chút không dám tin.

Vũ Vương Đỉnh đó là thứ trong truyền thuyết!

“Tộc trưởng, ngài mang cả bảo đỉnh này về, lẽ nào định làm hoàng đế sao?” Trương Trạch nghe xong, cười cười: “Làm hoàng đế có gì tốt?” “Hơn nữa đó là thứ của xã hội phong kiến, sau này sẽ không có hoàng đế nữa!” Trương Trạch mở cánh cửa có hiệu quả cách âm.

Hướng ra ngoài cửa gọi một tiếng: “Người của Ngũ Mạch đến chưa?” Dưới lầu lập tức có một Thính Nô chạy lên.

“Lão gia, người của Ngũ Mạch đã chờ ở phòng khách rồi.” “Gọi tất cả bọn họ lên đây.” Trương Trạch lập tức để Thính Nô đi mời người.

Đồng thời tìm phóng viên đến cùng chứng kiến.

Ngũ Mạch gồm Thẩm Mặc, Dược Thận Hành, Hoàng Định Khôn, Lưu Thập Tam Cô cùng với đại biểu Bạch Môn là Hứa Nhất Thành.

Năm người cùng nhau tiến lên lầu ba.

“Nhất Thành, cho ta biết trước một chút, rốt cuộc là muốn ta giám định thứ tốt gì vậy?” Hoàng Định Khôn lúc lên lầu đã không nhịn được tò mò hỏi trước.

Vừa hỏi xong, Hứa Nhất Thành đã nhìn ông ta với ánh mắt kỳ quái.

“Món đồ này khá phù hợp với loại hình mà Hoàng Môn sở trường…” Dược Thận Hành lại nhíu chặt mày: “Minh khí?

Vậy tại sao lại cần người của cả Ngũ Mạch chúng ta cùng có mặt?” Hoàng Môn sở trường giám định minh khí, đặc biệt là đồ đồng trong đó.

Mấy nhà khác, đối với minh khí xuất ra từ trong Cửu Môn, lén lút giám định thì được, nhưng nếu yêu cầu quang minh chính đại, e rằng truyền ra ngoài cũng không hay ho gì.

"Món đồ này, thực ra không thể gọi là minh khí." Hứa Nhất Thành vẻ mặt thần bí cùng mấy người lên lầu.

Lưu Thập Tam Cô sức khỏe không tốt, được Lưu Nhất Minh dìu đỡ mới miễn cưỡng đứng vững.

Bà ho khan vài tiếng rồi hỏi: "Nếu đã cần chúng ta xem, vậy nhất định là một món đồ kinh thế hãi tục rồi." "Ta tin rằng Long Vương của Trường Sa sẽ không dễ dàng để chúng ta lặn lội đường xa chạy tới đây cùng một lúc." Bình thường giám định, cơ bản sẽ dựa theo sở trường của mỗi nhà.

Cùng lúc đó, ở một phía khác của cầu thang, Vương Vũ Hằng mặc một thân nho nhã, mỉm cười với mấy người rồi cũng đang bước lên lầu.

"Ông ta cũng tới?" Dược Thận Hành thấy Vương Vũ Hằng xuất hiện, mấy người đều biết, Vương Vũ Hằng là truyền nhân của Tử Môn bị trục xuất tám trăm năm trước.

"Tự nhiên là để phỏng tạo." Hứa Nhất Thành khẽ nói với mấy người: "Chuyện này nhất định phải bảo mật." "Nếu sau hôm nay, bên ngoài có người biết chuyện này, vậy là có người trong chúng ta truyền ra ngoài." Thực ra chuyện này, đúng là phải báo trước.

Tránh sau này có người mang chiếc đỉnh đồng phỏng tạo đến tìm họ giám định.

"Thứ mà chúng ta sắp thấy, quá quan trọng và trân quý, vì vậy sau hôm nay, tất cả những gì triển lãm ra bên ngoài đều dùng đồ phỏng chế thay thế." Mấy người đều hiểu ra.

Thẩm Mặc như có điều suy nghĩ: "Rốt cuộc là thứ gì mà phải đối đãi thận trọng như vậy?" Bảy người cùng lúc được Thính Nô dẫn đường, tiến đến căn phòng do Trương Trạch sắp xếp.

Không gian bên trong vô cùng rộng rãi.

Chính giữa đặt hai chiếc đỉnh đồng.

Một trong số đó là Vũ Vương Đỉnh mang về.

Chiếc còn lại là tôn đỉnh đồng Ân Thương mà Vạn Nô Vương dùng để tế trời.

Chiếc đỉnh này vốn không phải do Vạn Nô Vương cho người đúc tạo, mà nguyên bản đã ở trong Vân Thiên Cung.

Vân Thiên Cung vốn là cổ mộ Ân Thương, người được chôn bên trong tự nhiên cũng nên là một quân vương thời nhà Thương.

Chỉ không biết vì lý do gì, quan quách của vị quân vương này đã không còn tung tích.

Chỉ còn lại bí mật lưu giữ trong cánh cửa đồng.

Hoàng Định Khôn ngay từ cái nhìn đầu tiên khi thấy tôn thanh đồng đỉnh ở giữa, đã bị hoa văn trên đó thu hút.

"Đây mới thật sự là thanh đồng đỉnh a!" "Vũ thu kim loại của Cửu Mục, đúc thành Cửu Đỉnh, Cửu Đỉnh bèn thành." Ông ta nhìn chằm chằm vào tôn thanh đồng đỉnh trước mắt, dùng tới cả Đạp Địa Lục Cực để phán đoán trọng lượng của nó.

Vẻ ngoài của tôn đỉnh này, trong số tất cả những chiếc đỉnh đồng ông ta từng thấy, là tốt đến mức chưa từng có.

Vương Vũ Hằng vừa nhìn thấy thanh đồng đỉnh trước mặt, tâm trạng bỗng nhiên kích động.

"Danh sơn đại xuyên của Cửu Châu, những vật kỳ dị đều được

khắc trên thân đỉnh, đây là miêu tả của người xưa về Vũ Vương Đỉnh, thế mà tôn thanh đồng đỉnh trước mắt này lại tập hợp toàn bộ đồ án của Cửu Đỉnh vào một thân!" Vương Vũ Hằng cũng sở trường thủ pháp giám định của Hoàng gia, nhưng không sử dụng, mà dùng phương pháp quy củ để phán đoán niên đại của tôn đỉnh.

"Chất liệu thân đỉnh, giống như một chiếc đỉnh đồng được đúc bằng phương pháp ghép khuôn, nhưng lại hơi khác một chút, nhưng tuyệt đối không dùng phương pháp thất lạp!" Cảm giác đầu tiên là có khả năng là đồ giả.

Nhưng sau khi giám định kỹ lưỡng, gần như không tìm thấy bất kỳ kẽ hở nào.

Người của Ngũ Mạch, trên đường đã được Hứa Nhất Thành báo trước.

Biết rằng đây tuyệt đối không phải là một món đồ bịa đặt.

Vậy chỉ có một khả năng, đây có thể là một chiếc đỉnh đồng được đúc vào thời kỳ đầu nhà Hạ.

Chương 335

Thẩm Mặc đột nhiên nói: "Ta nghe nói, Cửu Đỉnh từ sau khi Tần diệt Chu đã bị thất lạc, nhưng lại có người cho rằng, Cửu Đỉnh thực tế chỉ là một tôn thanh đồng đỉnh, tôn trước mặt chúng ta đây liệu có phải là…" Hứa Nhất Thành nghe Thẩm lão gia tử nói vậy, nếu không đính chính, e rằng lời này có thể trực tiếp thành sự thật.

"Đại gia gia, tôn này không phải Cửu Đỉnh, mà có khả năng là chiếc đỉnh thứ mười do Vũ Vương đúc tạo." Hứa Nhất Thành lấy ra một tấm ảnh đen trắng.

"Đây là tấm ảnh chụp lúc tìm thấy tôn thanh đồng đỉnh này." Trong ảnh, chỉ có thể chụp được thanh đồng đỉnh và những tảng đá bên cạnh.

Những thứ khác trực tiếp biến thành một mảng mơ hồ.

Máy ảnh thời đại này, làm gì có chức năng tự động làm mờ.

"Phía sau tấm ảnh, sao chúng ta hoàn toàn không nhìn rõ?" Thẩm Mặc nhìn chằm chằm vào tấm ảnh, luôn cảm thấy nó có gì đó kỳ quái.

"Đại gia gia, phía sau tấm ảnh là gì, ta cũng không nói được.

Ta chỉ nhớ mang máng, nơi đó là cội nguồn văn minh của Z quốc chúng ta." Khi Hoàng Định Khôn tò mò nhìn vào bên trong thanh đồng đỉnh, đột nhiên thấy một cái đầu kỳ lân ló ra.

"Kỳ Lân!!" Hoàng Định Khôn nhất thời bị dọa giật nảy mình.

Kỳ lân sau khi xuất hiện, đột nhiên chạy ra ngoài, rồi trong nháy mắt biến mất trước mắt mọi người.

Nhưng nó không thật sự biến mất, mà đã đi vào không gian Thao Thiết của Trương Trạch.

Thế nhưng những người khác lại không thấy như vậy.

Một phóng viên vừa hay chạy tới, lập tức chụp lại.

Nhưng thiết bị chụp ảnh chỉ có thể chụp được một cái bóng mờ.

Chỉ có thể lờ mờ thấy một cái bóng đen có vảy, xuất hiện từ trong đỉnh đồng rồi biến mất.

"Đến cả thần thú Kỳ Lân cũng xuất hiện, đây nhất định là Vũ Vương Đỉnh không còn nghi ngờ gì nữa!" Mấy người thông qua việc xác định niên đại, cơ bản có thể chắc chắn thanh đồng đỉnh thuộc về nhà Hạ, rất có khả năng là thời kỳ đầu nhà Hạ.

"Nếu đã như vậy, tôn thanh đồng đỉnh này, quả thực phải trông coi hết sức cẩn thận." Thẩm Mặc bây giờ đã hoàn toàn hiểu rõ những lời Hứa Nhất Thành nói trước đó.

"Nếu có thể, Ngũ Mạch chúng tôi cũng hy vọng được tham gia vào việc phỏng chế!" Chuyện chiếc đỉnh này quá trọng đại, hàng thật tuyệt đối không thể dễ dàng xuất hiện.

Vậy chỉ có thể dùng đồ phỏng chế để triển lãm, cộng thêm ngoại quan giống hệt, Ngũ Mạch và Tử Môn hợp lực tạo giả, cũng là lần đầu tiên trong lịch sử.

Chủ yếu là vì sức nặng của tôn thanh đồng đỉnh này quá lớn.

Trương Trạch từ ngoài cửa bước vào: "Ngũ Mạch có thể có giác ngộ như vậy, thật khiến người ta vui mừng!" "Long Gia, chiếc đỉnh này không giống cổ vật thông thường, tuyệt đối không thể có bất kỳ sơ suất nào!" Thẩm Mặc kích động đến mức toàn thân có chút run rẩy.

Trương Trạch tự tin nói: "Lão gia tử, yên tâm đi, không ai có thể lấy đi thứ gì từ trong Thập Nhất Thương." Mặc dù miệng nói là Thập Nhất Thương, nhưng thực tế lại định cất trong không gian Thao Thiết.

Như vậy mới thật sự không ai có thể lấy đi được.

Ngũ Mạch đồng thời làm chứng, gần như không có sức nặng nào hơn thế này nữa.

Trong vòng ba ngày, tin tức Vũ Vương Đỉnh xuất thế, e rằng sẽ nhanh chóng lan truyền khắp cả nước.

Khi đó, e rằng sẽ có vô số người, đều sẽ vì danh tiếng mà đến xem tôn đỉnh này.

Đồng thời Trương Trạch càng lo lắng hơn, sẽ có người dòm ngó tôn đỉnh này.

Dù sao ý nghĩa mà nó đại diện quá đỗi đặc thù.

Tiễn người Ngũ Mạch xuống nghỉ ngơi, lại thấy Trương Hải Diêm lại dẫn Trương Tiểu Xà xuất hiện trong quán ăn.

"Tộc trưởng, Tiểu Xà có tin tức liên quan đến Tây Vương Mẫu Cung, muốn tự mình nói cho ngài biết!" Trương Tiểu Xà vừa xuất hiện, có thể thấy trên cánh tay cô ta có một con hắc mao xà quấn quanh.

Nhưng con hắc mao xà vừa thò đầu ra, lập tức rụt trở lại.

Ở bên cạnh bao đao của Trương Trạch, Chúc Cửu Âm con non đang bò ra.

Bây giờ nó không dám đến quá gần Trương Trạch, chỉ có thể trốn bên cạnh Ma Đao Thiên Nhận.

Trương Trạch ra hiệu cho Trương Tiểu Xà, trước tiên theo mình vào mật thất bên cạnh.

"Tây Vương Mẫu Cung, bây giờ e là không tìm được." Cô ta vô cùng bình tĩnh: "Ta quả thực là hậu duệ của tộc Tây Vương Mẫu, nhưng ta đã rời khỏi nơi đó mấy trăm năm.

Ta chỉ biết Tây Vương Mẫu Cung cứ mỗi năm năm mới xuất hiện một lần, đó là một quỷ vực chỉ xuất hiện trong mưa!" Nghe Trương Tiểu Xà miêu tả, cũng cơ bản giống với những gì hắn biết.

"Ý của cô là, năm nay không thích hợp?" Trương Trạch thấy Trương Tiểu Xà chậm rãi gật đầu: "Hai năm nữa, hai năm sau, trong trận mưa đó, Tây Vương Mẫu Cung mới xuất hiện." "Phải chờ một trận mưa." Trận mưa đó, theo lời cô ta, mỗi năm năm mới có một lần.

Trương Tiểu Xà đổ nước trà ấm lên cánh tay.

"Lộ tuyến tiến đến Tây Vương Mẫu Cung, được giấu trong con phượng hoàng này." "Cũng giống như nguyên lý Kỳ Lân của người Trương gia." Cô ta rất dứt khoát khoe ra hình xăm phượng hoàng trên người.

Hình xăm rất lớn, dựa vào hình xăm này ở Uông gia, địa vị của cô ta e rằng cũng tuyệt đối không thấp.

Trương Hải Diêm khổ não nói: "Sao năm nay lại không đi được?" "Vậy ta có nên về quê nhà ở Đông Bắc ở lại hai năm không…" Hai năm thời gian, đủ để hoàn thành rất nhiều chuyện.

Trương Tiểu Xà lại đột nhiên nói: "Chẳng lẽ ngài quên Phong gia của Cửu Môn sao?" Trương Hải Diêm nhất thời nghĩ đến Phong gia, Quan Sơn Thái Bảo chính là tử địch của Mạc Kim Giáo Úy a!

"Đúng vậy, suýt nữa quên mất phần mộ tổ của Quan Sơn Thái Bảo." "Tộc trưởng, chúng ta khi nào thì đi đào mộ tổ của Quan Sơn Thái Bảo?" Trương Trạch thầm tính toán trong lòng: "Chà, thời gian e rằng cũng là khoảng thời gian này." Tiến vào Địa Tiên Thôn, tổng cộng cũng chỉ có mấy ngày đó.

Nếu không đi, đến lúc Cửu Tử Kinh Lăng Giáp lại khôi phục, lại phải đợi thêm mười hai năm.

Mười hai năm sau, muốn lại đổ đấu quy mô lớn, e rằng sẽ phiền phức.

"Nói đúng, mối thù của ta và Quan Sơn Thái Bảo, quả thực đã đến lúc phải kết thúc.", hắn nói với Thính Nô bên cạnh: "Thông báo xuống, để toàn bộ Mạc Kim Giáo Úy tập hợp." Quan Sơn Thái Bảo hại Mạc Kim Giáo Úy suýt nữa đứt đoạn truyền thừa.

Hiện tại tộc nhân của Phong Sư Cổ đều đang nằm trong Địa Tiên Thôn, chờ biến thành địa tiên xuất sơn.

Bây giờ, so với thời của Phong Sư Cổ năm đó, sớm hơn mấy chục năm.

Hiện tại trấn Thanh Khê vẫn chưa hoang phế, muốn tìm nơi đó, cũng không khó.

Ba người bước ra khỏi mật thất, Trương Trạch lập tức cho người đi tìm Phong Học Văn và Phong Tư Bắc.

Ai ngờ, người của hắn vừa đến Phong gia, Phong Tư Bắc vừa hay đã thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuất phát.

"Cha, sư phụ đã nói sẽ lo liệu, chắc chắn sẽ không thất hứa, hay là chúng ta đợi thêm một chút?" Phong Học Văn rất tin tưởng lời của sư phụ.

Đúng lúc hắn định tiếp tục khuyên, một người Trương gia xuất hiện ngoài cửa.

Sở dĩ có thể xác định là người Trương gia, chủ yếu là vì khuôn mặt lạnh lùng đó.

Người Trương gia gần như ai cũng có khí chất độc đáo như vậy.

"Tộc trưởng nói, thời cơ đã gần đến, mang theo đồ đạc, đến Tân Nguyệt Phạn Điếm." Phong Tư Bắc vừa nghe, lập tức ngẩng đầu

nhìn người đó.

Lại phát hiện đối phương đã chuẩn bị quay đầu rời đi.

"Đi." Ông ta dẫn theo Phong Học Văn, nhanh chóng đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Chuyện lớn canh cánh trong lòng mấy chục năm, cuối cùng cũng đến lúc phải hành động thật sự.

Khổ sở chờ đợi ở thành Trường Sa một thời gian, không có ngày nào không canh cánh làm sao để vào Địa Tiên Thôn.

Trước đây cứ mỗi mười hai năm, ông ta sẽ đi một lần.

Nhưng thực lực thấp kém, chưa từng một lần thành công.

Khi họ đến nơi, Trương Trạch, Tiểu Ca, Trương Thụy Lâm, Đổng Xán, Trương Hải Kỳ cùng các cao thủ Trương gia khác đã đợi sẵn ở đó.

Kim Bàn, Liễu Trần, Tôn Quốc Phụ ba người đại diện Mạc Kim Giáo Úy tham dự hội nghị.

Trương Trạch nhìn mọi người trước mặt, Phong Tư Bắc dẫn theo Phong Học Văn, Phong Học Vũ cũng có mặt.

"Thời nhà Minh Quan Sơn Thái Bảo trợ giúp Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương, vây quét Bắc Phái, chuyện này mọi người đều có ấn tượng chứ?" Ánh mắt Trương Trạch nhìn về phía mọi người.

Chuyện lần này, không liên quan đến Nam Phái, chủ yếu là mối thù cũ của Bắc Phái và Quan Sơn Thái Bảo.

"Ấn tượng đó sâu sắc lắm chứ!

Nếu không phải Quan Sơn Thái Bảo làm chó săn cho triều đình, Mạc Kim Giáo Úy chúng ta đâu đến nỗi nhân đinh điêu linh như bây giờ!" Kim Bàn đối với chuyện này, tuy không phải tự mình trải qua,

nhưng lại có một ngọn lửa vô danh muốn bùng lên trong cơ thể.

Trương Trạch tiếp tục nói: "Quan Sơn Thái Bảo vào những năm Vạn Lịch nhà Minh, gần như tất cả Quan Sơn Thái Bảo, đã tiến vào một cổ mộ tên là Địa Tiên Thôn." "Thủ lĩnh Quan Sơn lúc đó là Phong Sư Cổ, tu luyện tà thuật Địa Tiên, thêm vài năm nữa, Địa Tiên e rằng sẽ xuất sơn." Trương Thụy Lâm ở dưới đột nhiên lạnh lùng nói: "Vậy Địa Tiên Thôn đó tương đương với phần mộ tổ cuối cùng của Quan Sơn Thái Bảo." "Đầu thời Minh, chính là lúc Trương gia chúng ta nguyên khí đại thương.

Nếu không phải chúng ta ẩn mình, cũng sẽ không để Quan Sơn Thái Bảo kiêu ngạo như vậy." Trương Hải Diêm đứng lên: "Vậy thì đào mộ tổ của chúng, ta lại muốn xem xem, Phong Sư Cổ có thật sự biến thành địa tiên được không!" Địa tiên và thi giải tiên, trong cổ tịch đều có ghi lại.

Rất nhiều người đều cho rằng phương pháp này thực sự khả thi, chỉ là không phải ai cũng có thể biến thành thi tiên.

Cùng với lời của mấy người, cảm xúc của mọi người bên dưới đều trở nên kích động.

Chương 336

Ngược lại, Phong Tư Bắc và Phong Học Vũ hai người không những không giận mà Phong Học Vũ còn kích động nói: "Phong Sư Cổ là tội nhân của Phong gia." "Quan Sơn Thái Bảo đứt đoạn truyền thừa, ông ta không thoát khỏi liên quan, không chỉ phải tìm ông ta tính sổ, hậu nhân Phong gia chúng ta cũng phải đào ông ta ra nghiền xương thành tro." Có câu nói này của Phong Học Văn, mọi người có mặt càng không còn bất kỳ e ngại nào.

"Vậy còn chờ gì nữa, hay là dứt khoát xuất phát luôn, đào xuyên Địa Tiên Thôn?" Trương Thụy Lâm không chỉ giỏi đào đạo động, đồng thời dưới tay Trương Trạch còn có gần như lực lượng của Tá Lĩnh, lại còn bồi dưỡng được cả Mạc Kim Giáo Úy.

Nhưng Trương Trạch lại không vội vàng như vậy: "Địa Tiên Thôn đi thì chắc chắn phải đi." "Hiện tại không chỉ có ta và Phong gia hành động, còn có Phong Oa Sơn, Tá Lĩnh và Bàn Sơn." Nói cách khác, gần như tất cả các môn phái thuộc Bắc Phái, đều có thù với Quan Sơn.

Đặc biệt là Tá Lĩnh, mấy trăm năm trước còn bị giết đến suýt diệt môn.

Địa Tiên Thôn, lần này nhất định phải là Bắc Phái tập thể cùng nhau tiến đến.

Cuộc họp lần này trước tiên là thảo luận nội bộ của Mạc Kim Giáo Úy.

Kết quả không có gì nghi ngờ, đại thù của Mạc Kim Giáo Úy, nhất định phải tìm Quan Sơn Thái Bảo tính sổ.

Không chỉ là mộ của thủ lĩnh Quan Sơn Phong Sư Cổ, Kim Bàn

đột nhiên lấy ra một bức đồ đặc biệt.

"Ta dựa theo miêu tả về Quan Sơn Đạo Cốt Đồ trong lịch sử, đã cho người phỏng tạo một bức." Người phỏng tạo không cần nói cũng biết, đa phần là Lão Triều Phụng Vương Vũ Hằng.

Cũng chỉ có ông ta mới có thể mô phỏng được tâm cảnh của Lưu Bá Ôn lúc đó, từ thần vận đạt đến trình độ thật giả khó phân.

"Ngoài Phong Sư Cổ, còn có Quan Sơn Thái Bảo đời đầu tiên là Phong Vương Lễ." Xem thái độ này, là muốn đến địa bàn của Quan Sơn Thái Bảo tính sổ tổng một lần.

Tôn Quốc Phụ bất đắc dĩ lắc đầu: "Sư huynh, Phong Vương Lễ đã chết rồi, tìm thi cốt của ông ta thì có thể làm gì chứ?" Kim Bàn lại không đồng ý với cách nói này: "Sư đệ, ngươi có Âm Dương Nhãn, nếu hồn phách của Phong Vương Lễ còn ở đó, ta tự nhiên có thể tìm Phong Vương Lễ tính sổ tổng này!" Mặc dù không đến mức quất thi thể, nhưng tìm Phong Vương Lễ nói lý lẽ là điều bắt buộc, nếu không khó mà dập tắt được lửa giận trong lòng của đám Mạc Kim Giáo Úy.

Các Mạc Kim Giáo Úy càng già càng canh cánh chuyện này trong lòng.

Trương Trạch đưa tay ra hiệu cho mọi người yên lặng một chút.

"Nếu đã xác định phải đi Địa Tiên Thôn, chuyện lớn này, cụ thể có nên động đến mộ tổ của Quan Sơn Thái Bảo đời đầu hay không, chuyện này để sau hãy bàn." Phong Tư Bắc cũng đang ở đây.

Dù sao Quan Sơn Thái Bảo nhất tộc cũng đã sinh ra một đứa con bất hiếu như Phong Sư Cổ.

Phong Tư Bắc nói: "Chỉ cần không phá hoại mộ tổ của tiên tổ, ta cảm thấy có thể mời tiên tổ ra, cho chư vị một lời giải thích!" Về chuyện này, quả thực tiên tổ Quan Sơn vì để tự vệ, đã liên lụy đến

toàn bộ Bắc Phái.

Còn về việc động đến Tá Lĩnh, những người đó quả thực đi khắp nơi bạo lực đổ đấu.

Các tiền bối Phát Khâu và Mạc Kim, khi hạ đấu chưa bao giờ cố ý phá hoại kết cấu cổ mộ.

Chỉ lấy một hai món bảo vật trong mộ, rồi sẽ khôi phục cổ mộ lại như cũ.

Thậm chí còn thắp một cây nến, hỏi ý kiến của mộ chủ.

Một khi mộ chủ không đồng ý thổi tắt đèn, Mạc Kim Giáo Úy lập tức trả lại mọi thứ trong mộ thất về nguyên trạng.

So sánh với đó, Quan Sơn Thái Bảo, làm những việc cũng không khác Mạc Kim Giáo Úy là bao.

Trương Nhật Sơn lần đầu tiên tham gia hội nghị nội bộ của Trương gia, giơ tay ra hiệu muốn nói.

"Ta đề nghị, mọi chuyện đợi đến nơi rồi hãy thảo luận chi tiết, việc cấp bách bây giờ là mọi người hãy thu dọn đồ đạc.

Trong Bắc Phái, Tá Lĩnh hiện tại do Tộc trưởng làm chủ, đồng thời ngài cũng là thủ lĩnh Mạc Kim, Phát Khâu và Mạc Kim tự nhiên cũng do ngài quyết định." Kim Bàn nói: "Vậy chỉ còn lại tên nhóc Chá Cô Tiếu đó thôi." Bàn Sơn Đạo Nhân những năm đầu quá thần bí, cũng quá kín tiếng, vì vậy năm đó không bị ảnh hưởng.

"Bên Chá Cô Tiếu ta sẽ đi thông báo, mọi người cứ việc thu dọn đồ đạc." Trương Trạch nhìn về phía Phong Tư Bắc: "Lục gia, Quan Sơn Chỉ Mê Phú của nhà ông, có phải cũng nên nói cho mọi người biết rồi không?" Trong Quan Sơn Chỉ Mê Phú giấu bí mật tìm đến Địa Tiên Thôn.

“Cha, con thấy nói Quan Sơn Chỉ Mê Phú ra cũng không sao, dù sao sớm muộn gì cũng phải biết.” Phong Học Văn đối với khẩu quyết gia truyền, không hề để ý chút nào.

Bởi vì khẩu quyết này vốn là manh mối Phong Sư Cổ dùng để lại cho hậu nhân, lừa gạt hậu nhân vào Địa Tiên Thôn làm hậu thủ.

Tương đương với Long Văn Thạch Hạp mà Chu Mục Vương để lại, dùng cách kỳ quái để đoán được thời gian có người sẽ mở Địa Tiên Thôn, từ đó suy đoán thời cơ thành tiên xuất sơn.

Nếu chuyện đã định, Trương Trạch ra hiệu cho mọi người có thể tự do hoạt động.

Phong Tư Bắc tìm Kim Bàn: “Tiền bối, Quan Sơn Đạo Cốt Đồ trong tay ngài có thể cho ta đề tự được không?” Kim Bàn trực tiếp đưa bức họa đến trước mặt ông ta.

“Cứ tùy ý đề tự.” Bức họa này vốn là để cho mọi người xem lịch sử của Quan Sơn Thái Bảo, nói cho mọi người biết, mọi người đều là đổ đấu mà nên, Quan Sơn ăn lương của triều đình, cũng không thay đổi được sự thật là đổ đấu mà nên.

Phong Tư Bắc trực tiếp dùng bút lông viết Quan Sơn Chỉ Mê Phú vào chỗ trống bên cạnh Quan Sơn Đạo Cốt Đồ.

“Chữ đẹp!” Kim Bàn thấy bút tích của Phong Tư Bắc không nhịn được khen một câu.

Nhìn Quan Sơn Chỉ Mê Phú trên đó, khẽ đọc ra.

“Đại vương giỏi thay, có thân không đầu; Nương tử không đến, quần sơn không mở; Đun củi đốt nồi, nấu cả gan phổi; Đào giếng lấy muối, hỏi quỷ đòi tiền; Đường chim ngang dọc, trăm bước chín vòng; Muốn thả địa tiên, trước tìm Ô Dương.” Đây mới là Quan Sơn Chỉ Mê Phú thật sự, trong ký ức của Trương Trạch, Quan Sơn Chỉ Mê Phú có

bảy mươi hai câu.

Ngoài mười hai câu đầu, nội dung sau này, toàn bộ đều là do giáo sư Tôn, cũng chính là Phong Học Vũ bây giờ đã lớn, sau khi vào Địa Tiên Thôn, cố ý để lại manh mối.

“Đại vương này có ý gì?

Chẳng lẽ tiên tổ của Quan Sơn Thái Bảo, đào mộ của người khác, sau đó cưu chiếm thước sào?” Lời của Kim Bàn, nghe có phần sắc bén, nhưng Phong Tư Bắc lại không hề để ý.

Dù sao chi của ông ta đối với Phong Sư Cổ cũng hận đến tận xương tủy.

Ông ta trầm giọng nói: “Đại vương trong khẩu quyết, chỉ một vị đại vu thời Vu Sở, sinh thời từng trợ giúp Đại Vũ trị thủy, nhưng tính tình tàn bạo, có thể nói là khen chê lẫn lộn.” “Còn về tình hình khác trong Địa Tiên Thôn, ta biết cũng không nhiều, không thể nói cho mọi người thêm manh mối.” “Đủ rồi.” Kim Bàn thấy mực đã khô, cuộn lại Quan Sơn Đạo Cốt Đồ trong tay.

“Vị trí của Địa Tiên Thôn trong khẩu quyết đã sớm nói rõ.” Ông ta có lòng tin, tìm Địa Tiên Thôn không khó.

Hoặc là nói, Mạc Kim Giáo Úy tập thể ra tay, thiên hạ căn bản không tồn tại cổ mộ nào không tìm được.

Mọi người lập tức ai về nhà nấy, đi chuẩn bị đồ đạc.

Trương Trạch, phái người liên hệ với Trần Ngự Lâu.

Lần này cần dẫn theo huynh đệ Tá Lĩnh rời đi.

Vừa mới ổn định chiến cục phía bắc, Trần Ngự Lâu lập tức phái một trung đoàn bộ binh, đóng quân gần thành Trường Sa.

Đặc biệt là khi nghe Trương Trạch lần này muốn thực hiện lời

hứa với Phong gia năm đó, đi đào mộ tổ của Quan Sơn Thái Bảo, Trần Ngự Lâu ngay trong ngày đã xuất hiện ở thành Trường Sa.

Trong tửu lầu gặp lại Trần Ngự Lâu, hắn bây giờ, đã trở nên cường tráng hơn.

Trên người bớt đi mấy phần nho nhã, nhiều thêm mấy phần sát khí.

Chá Cô Tiếu, Hồng Cô Nương ôm con cũng cùng xuất hiện.

Nhìn con gái của Hồng Cô Nương, Trần Ngự Lâu và Hoa Mã Quải tràn đầy cảm khái.

"Chá Cô Tiếu huynh đệ, không ngờ mới chớp mắt, ngươi đã có con gái rồi." Hồng Cô Nương lại cười nói: "Lão đại, không phải anh cũng sắp cưới vợ rồi sao, cũng phải tranh thủ đi chứ." Trần gia của Trần Ngự Lâu là nhất mạch đơn truyền.

Hiện tại hắn đã ba mươi mấy tuổi, Trần gia bây giờ cũng bắt đầu sốt ruột về hương hỏa của Trần gia.

Trần Ngự Lâu vừa lấy ra khóa trường mệnh tặng cho tiểu Dương Oánh, chưa kịp đưa đã bị Hồng Cô Nương trêu chọc.

"Hồng cô, cô cũng đừng cười tôi, Trương Trạch huynh đệ không phải cũng chưa có sao?" Trương Trạch cũng đã thành hôn một thời gian, bụng của Doãn Tân Nguyệt lại không có động tĩnh.

Trần Ngự Lâu nói: "Trương Trạch huynh đệ, xem ra phải tiếp tục nỗ lực nỗ lực." "Đúng rồi, chuyện Vũ Vương Đỉnh, ta nghe nói rồi, có thật không?" Đã lên báo rồi, nhưng vẫn cảm thấy có chút không dám tin.

"Hoàn toàn là thật." Bên cạnh Chá Cô Tiếu thay Trương Trạch giải thích: "Lúc đó chúng ta đều ở đó, vị trí của Vũ Vương Đỉnh rất đặc thù, không thể là giả được." Chuyện cửa đồng không tiện nói

thẳng, nhưng chỉ cần những người đã đi, đều có thể xác định, Vũ Vương Đỉnh nhất định là thật.

Thậm chí cũng có chút nghi ngờ, Đại Vũ trong truyền thuyết, có khả năng cũng sống trong cửa đồng đó.

"Chuyện này quan hệ trọng đại, các huynh cứ yên tâm đi tìm Địa Tiên Thôn." "Năm đó Tá Lĩnh chúng ta, trong cuộc truy sát đầu thời Minh, tổn thất thảm trọng nhất, món nợ này ta đã sớm muốn tìm Quan Sơn Thái Bảo tính." Về những chuyện đầu thời Minh đó, người của Bắc Phái đều ghi nhớ như in.

Trương Trạch thản nhiên nói: "Chuyện này Trần huynh không cần lo lắng." "Địa Tiên Thôn ta nhất định sẽ chiếm được, còn về việc khi nào chiếm được, chỉ là vấn đề thời gian." "Theo kế hoạch, sáng mai, ta sẽ trực tiếp xuất phát đến Vu Hạp, nơi Quan Sơn tọa lạc." Nghe thời gian Trương Trạch nói, Trần Ngự Lâu luôn cảm thấy chuyến đi này có chút đáng tiếc.

Đảo mộ tổ của Quan Sơn Thái Bảo, đều là một đại sự hiếm có.

Không giống như tiến vào khoáng sơn trước đây, khoáng sơn chỉ có thể là Trương gia cổ lâu bị Trương gia từ bỏ.

Nhưng Địa Tiên Thôn lại là vào thời kỳ toàn thịnh của Quan Sơn Thái Bảo, đã mang đại bộ phận tinh anh trong tộc vào đó.

Đồng thời bên trong còn có các cơ quan, quan quách… mà Phong Sư Cổ tìm được từ khắp nơi, toàn bộ đều được mang nguyên vẹn vào trong mộ.

"Chỉ tiếc là ta hiện tại quân vụ bận rộn, không thể cùng đi hạ đấu một chuyến!" Mặc dù nói vậy, nhưng vào lúc này, dù cho hắn thời gian, cũng không thể đi đổ đấu.

"Trần huynh, hiện tại chiến sự căng thẳng, chuyện hạ đấu huynh

đừng tham gia nữa.” Trương Trạch vừa nói xong, thấy Trần Ngự Lâu lấy ra một tờ đơn.

“Trương Trạch huynh đệ, người Trương gia thần thông quảng đại, có cách nào giúp ta mua một ít dược phẩm không?” Trần Ngự Lâu mở tờ đơn ra, Trương Trạch thấy trên đó đều là một số vật tư quan trọng như thuốc tiêu viêm “200”, băng gạc… “Không vấn đề, nhà ta có người chuyên phụ trách thu mua, cần bao nhiêu thì trực tiếp đề xuất là được.” Đối với loại chuyện này, Trương Trạch tự nhiên vui lòng giúp đỡ.

Huống hồ Trần Ngự Lâu cũng không phải lấy thuốc miễn phí.

Đương nhiên hắn cũng sẽ không cố ý kiếm lợi nhuận từ đó.

Muốn phát triển lâu dài, một trận này nhất định phải đánh thắng.

Muốn phát triển càng lâu dài hơn nữa.

Chương 337

Huống hồ tuổi thọ của hắn sống cả nghìn năm cũng không thành vấn đề.

Tự nhiên càng không chỉ nhìn vào mấy năm trước mắt.

Âm thầm thao túng cục thế, mới là việc Trương gia nên làm.

"Vậy vi huynh thay mặt các chiến sĩ, xin cảm tạ Trương Trạch huynh đệ!" Trần Ngự Lâu vừa nói xong, Trương Trạch lập tức nói: "Nhưng có một điểm, chuyện ta cung cấp dược phẩm cho huynh, đừng đăng báo." "Trong thời gian ta không có ở đây, cố gắng giữ kín tiếng hết mức có thể." Tình hình như năm nay, tiếp theo ước chừng sẽ kéo dài bảy tám năm.

Những chuyện này, tốt nhất đừng tuyên truyền vào lúc này.

Chá Cô Tiếu cũng cảm thấy Trương Trạch làm đúng.

Chuyện vật tư đã xác định, cũng không bàn luận nữa.

Con của Chá Cô Tiếu vừa mới sinh, Trương Trạch đang cân nhắc có nên để anh ta ở nhà trước không.

Đợi con đầy tháng rồi, mới cân nhắc cùng đi hành động.

Chỉ cần Hoa Linh đi theo là được, thậm chí cả Lão Dương Nhân cũng có thể không đi theo trước.

"Đúng rồi, Lão Dương Nhân cứ tiếp tục theo ta như vậy, e rằng vấn đề cá nhân của cậu ta sẽ bị chậm trễ." Trương Trạch vừa nói vừa nhìn về phía Chá Cô Tiếu: "Trong tộc Trát Cách Lạp Mã, có cô gái nào Lão Dương Nhân để ý không?" "Điểm này lại không sai, có Trương Trạch huynh đệ dẫn đội, lại có huynh đệ Tá Lĩnh của ta, một Địa Tiên Thôn cỏn con không phải là chuyện trong tầm tay sao." Trần Ngự Lâu

lại cảm thấy, vấn đề cá nhân của Lão Dương Nhân, có thể giúp giải quyết trước.

Lần này không cho cậu ta đi Địa Tiên Thôn.

Quan trọng là thù hận giữa Bàn Sơn và Quan Sơn thực ra cũng không sâu.

Đã xác định được nhân sự, vậy đợi sáng mai có thể trực tiếp xuất phát.

Trần Ngự Lâu nhìn đồng hồ quả quýt một cái: "Thời gian không còn sớm nữa, vi huynh phải về rồi." Cùng với sự rời đi của Trần Ngự Lâu, ba người cũng ai về nhà nấy.

Chớp mắt một cái, mọi người đã bận rộn đến tối mịt.

Trương Trạch tập trung một đám người, bao gồm cả Hoắc Tiên Nhi của Hoắc gia, cũng đều ở lại Trương gia, chuẩn bị ngày mai cùng xuất phát.

Tất cả mọi người tập trung gần khoáng sơn.

Bao gồm cả các huynh đệ Tá Lĩnh, đã sớm định cư gần khoáng sơn.

Có thể nói, xung quanh khoáng sơn, gần như đã trở thành lãnh địa riêng, người của các gia tộc khác căn bản không thể tham gia vào đó.

Trong tay Trương Trạch, đã lấy máu cho kỳ lân.

Kỳ lân được ăn tất cả các loại thuốc đại bổ, máu đã mất có thể nhanh chóng hồi phục.

Hắn lấy ra khoảng một vò rượu máu kỳ lân.

Đổ máu vào trong chén rượu, để tất cả những người Trương gia có huyết mạch kỳ lân, nhận lấy chén rượu.

“Mỗi người một chén, không được tham nhiều, tra ra sẽ trọng phạt.” Trương Trạch nghiêm giọng cảnh cáo các tộc nhân.

“Mọi người nhất định phải uống cạn!” Hắn quét mắt nhìn xung quanh một lượt, Kim Bàn và Liễu Trần đều ở đó.

Nhưng Liễu Trần là người xuất gia, lại đang do dự có nên uống máu không.

Trong chén, rõ ràng là máu tươi.

Người Trương gia lập tức uống cạn máu kỳ lân trong chén.

Ai ngờ vừa uống xong, toàn thân nóng ran khó chịu.

Trương Trạch nhìn về phía mọi người: “Uống xong đều về phòng.” “Có thể đề thăng được bao nhiêu, xem tạo hóa của mỗi người.” Hành động này, sẽ ngay trong đêm nay, đưa huyết mạch của tất cả những người ngoại gia Trương gia, nhanh chóng đề thăng lên ngang hàng với người nội gia.

Thậm chí có thể khiến một bộ phận đề thăng lên độ thuần khiết huyết mạch tương tự như của Tiểu Ca trước đây.

Huyết mạch của Tiểu Ca tự nhiên cũng sẽ có sự đề thăng.

Không chỉ Tiểu Ca, mấy người bên cạnh hắn cũng tương tự như vậy.

Lại thấy Trương Nhật Sơn chưa kịp về phòng, đột nhiên cảm thấy toàn thân nóng ran, lập tức tìm một góc, cởi áo trên.

Lộ ra hình xăm kỳ lân hoàn chỉnh trên người.

“Tộc trưởng, huyết mạch của ta đã hoàn toàn thức tỉnh rồi!” Hắn có thể cảm giác được, không chỉ thức tỉnh, mà độ thuần khiết huyết mạch còn đề thăng không ít.

“Không tệ, về trước đi thích ứng với sức mạnh của mình đi.”

Trương Trạch vừa nói xong, Trương Nhật Sơn thấy hắn không uống, không hiểu hỏi: "Tộc trưởng, sao ngài không uống, chẳng lẽ đều cho chúng ta uống hết rồi?" "Ta không cần, máu kỳ lân đối với ta không có hiệu quả." Đúng vậy, máu kỳ lân không có hiệu quả đề thăng đối với hắn, bởi vì trong cơ thể hắn bây giờ gần như đã hoàn toàn biến thành máu Thao Thiết.

Còn không bằng Long Tủy Dịch mang về từ thế giới Vẫn Đồng.

Dù sao đó có thể là Long Tủy Dịch của hải long, hoàn toàn khác với Long Tủy Dịch mà con long mạch đã chết ở sâu trong sông băng Côn Luân để lại.

Cùng với tất cả mọi người có mặt, lần lượt đều uống hết máu kỳ lân.

Bao gồm cả Doãn Tân Nguyệt, Hoắc Tiên Nhi cũng lập tức uống cạn.

Mặc dù không thể đề thăng huyết mạch của họ, nhưng cũng là đại bổ.

Hoa Linh uống xong, đột nhiên mặt đỏ bừng chạy đi.

Tiếp đó Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tân Nguyệt cũng có phản ứng tương tự.

Nhưng Doãn Tân Nguyệt và Trương Trạch là vợ chồng, tự nhiên không cần kiêng kỵ.

Sau một hồi mây mưa, đợi đến lúc chính thức nghỉ ngơi đã là nửa đêm.

Sáng sớm hôm sau, mọi người đều tập hợp với tinh thần phấn chấn, tập thể xuất phát đến trấn Thanh Khê.

Hứa Nhất Thành và Lý chưởng quỹ của Phong Oa Sơn gần như

cùng lúc xuất hiện.

Lý chưởng quỹ đợi lâu như vậy cũng là để cùng xuất phát.

Đợi Địa Tiên Thôn mở ra, tiến vào Địa Tiên Thôn tìm Võ Hầu Bố Trận Đồ gia truyền.

Lúc Trương Trạch xuất hiện, Doãn Tân Nguyệt bên cạnh hắn sắc mặt hồng nhuận, làn da thậm chí sau khi hấp thu máu kỳ lân, đã trở nên băng cơ ngọc cốt.

Nhìn Hứa Nhất Thành, Trương Trạch hỏi: "Ngũ Mạch và Vương Vũ Hằng hợp tác thế nào rồi?" Hứa Nhất Thành lấy ra một danh sách: "Hiện tại đã đem những thứ trong danh sách bị Nhật Bản cướp đoạt, toàn bộ dùng hàng nhái thay thế.

Còn về việc chế tác Vũ Vương Đỉnh, tồn tại một số sai sót, cần tiếp tục cải tiến." Loại đỉnh đồng này dù sao cũng chỉ xem một lần.

Muốn làm giả y như thật, nhất định phải dựa vào trí nhớ, làm ra những đặc điểm khác biệt trong đó.

"Cho người mang lời đến cho Vương Vũ Hằng, đợi lúc ta về, ta muốn thấy một chiếc Vũ Vương Đỉnh giống hệt như đúc." Hứa Nhất Thành lập tức đi tìm người, mang lời đến cho Vương Vũ Hằng và mấy người Ngũ Mạch.

Hiện tại với tư cách là đồ đệ của Kim Bàn, cả về tình và lý đều phải cùng đến Địa Tiên Thôn.

Nghe nói trong Địa Tiên Thôn, có minh khí mà các đời Quan Sơn Thái Bảo tìm được.

Để hắn đi giám định là hợp lý nhất.

"Sư phụ!" Phong Học Văn từ xa gọi một tiếng rồi cùng cha chạy tới.

Phong Tư Bắc và Phong Học Văn, hai cha con họ, đã thay trang phục đặc sắc của quê hương.

Mấy năm nay để vào Địa Tiên Thôn, Phong Tư Bắc đã làm rất nhiều công tác chuẩn bị.

Đặc biệt là Phong Tư Bắc, khổ sở đợi mấy chục năm, để có thể phá được Địa Tiên Thôn, cùng Trương Trạch tru sát yêu nghiệt.

Tất cả thông tin đã tìm hiểu, cũng không hề giữ lại mà chỉnh lý ra, định giao cho Trương Trạch.

Mọi người nhanh chóng lên đường đến Vu Sơn.

"Cảnh sắc Vu Hạp quả thật đẹp không sao tả xiết!" "Núi non trùng điệp, sông lớn chảy ngang, gió núi lướt qua mặt, khiến lòng người khoan khoái." Trên con đường ven sông, Trần Tiện không nhịn được mà cất lời cảm thán trước cảnh sắc ven đường.

Trên đường đi, Phong Tư Bắc đưa cho Trương Trạch tài liệu đã được chỉnh lý.

Thế nhưng tài liệu cũng chỉ có một tờ giấy viết chưa đầy.

Trong đó cơ bản đều là do tiên tổ Quan Sơn, năm đó khi tham gia xây dựng Địa Tiên Thôn, dựa vào hồi ức ghi chép lại tình hình bên trong.

Nội dung bao gồm những miêu tả liên quan đến lộ tuyến vào Địa Tiên Thôn, trong đó có Hách Hồn Đài, Võ Hầu Tàng Binh, cũng như bản thân Địa Tiên Thôn và Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Trương Trạch xem xong, liền đưa thẳng thông tin này cho Phong Tư Bắc.

"Những nội dung này cứ đưa cho những người khác xem." Nếu đối với một người không hiểu rõ, đây tự nhiên là những manh mối vô

cùng quan trọng.

Nhưng kiếp trước là một người mê đạo mộ, trên lý thuyết hắn đã nắm giữ thông tin này gần như tường tận.

Chương 338

[Túc chủ sắp tiếp cận trấn Thanh Khê, nếu có thể thức tỉnh Quan Sơn Thái Bảo đời đầu, hệ thống sẽ có phần thưởng bất ngờ.] Quan Sơn Thái Bảo đời đầu ư?

Đó chẳng phải là Phong Vương Lễ sao?

Trước thế hệ của Phong Vương Lễ, Quan Sơn Thái Bảo vẫn được gọi là Quan Sơn Thái Bảo.

Chỉ vì tất cả vu thuật của gia tộc này đều có nguồn gốc từ Quan Sơn ở Vu Hạp.

Khi đại đội ngũ vừa đến núi Quan Tài, Trương Trạch xuống xe liền lập tức cho mọi người tập hợp.

Lần này phân biệt cho người tập hợp ở trấn Vu Sơn.

Đại bộ phận người ngựa vẫn còn đang trên đường tới.

Tính cả những người hắn mang theo hiện tại, tổng cộng cũng chỉ hơn trăm người.

Trên một khu đất trống ngoài trấn, Trương Trạch nhìn chằm chằm vào đội ngũ trước mắt.

Cuối cùng, ánh mắt hắn dừng lại trên người ba kẻ trong đó.

"Ba người các ngươi, ra khỏi hàng." Theo lời hắn, ba người rất bình tĩnh bước ra, đồng thời hô: "Xin Long Gia phân phó!" Trương Trạch liếc mắt sang bên cạnh, mấy người Trương gia lập tức tâm lĩnh thần hội.

Trương Nhật Sơn đột nhiên tung một cước đá một người trong đó quỳ xuống.

“Long Gia, ngài…?” Trương Trạch ánh mắt lạnh lùng nhìn người trước mặt: “Không phải người của Tá Lĩnh, huynh đệ ban đầu của ta đâu?” Hắn có thể cảm giác được, Kim Tàm Cổ đặt trên người các huynh đệ Tá Lĩnh không có gì bất thường.

Điều này ít nhất chứng tỏ họ vẫn còn sống, nhưng nếu cứ mặc kệ không quản, trong một thời gian ngắn có còn sống hay không thì khó nói.

Trương Nhật Sơn và Trương Hải Diêm mỗi người đứng một bên, nhìn chằm chằm ba kẻ đang quỳ trên đất.

“Người của Uông gia?” Mọi người có mặt đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Hoàn toàn không biết Trương Trạch làm thế nào phát hiện ra mấy người này.

Một kẻ trong đó sắc mặt biến đổi, lập tức muốn cắn vỡ túi độc trong miệng.

Đột nhiên hai ngón tay điểm lên đỉnh đầu hắn.

Tiểu ca sử dụng Linh Tê Nhất Chỉ, điểm vào tử huyệt, khiến hắn đau đớn vạn phần nhưng lại không dùng được chút sức lực nào để tự sát.

“Vô ích thôi.” Trương Trạch bước tới trước mặt, sau khi Tiểu ca thu tay lại, hai ngón tay của hắn điểm lên trán đối phương, trực tiếp rút lấy ký ức.

Loại thủ đoạn trực tiếp làm tổn thương linh hồn này, có thể triệt để lấy được ký ức hơn.

Cú điểm vừa rồi, ít nhất có sức mạnh ngàn cân tập trung vào một điểm.

Nhìn thì nhẹ nhàng, nhưng thực tế người này đã bị trọng thương.

"Trước đây người của Trương gia gặp phải loại người này, xử lý thế nào thì cứ xử lý mấy tên này như vậy." Trương Nhật Sơn lạnh lùng nói: "Một khi bắt được nội gián, nhất loạt xử bắn." Trương Trạch cẩn thận đọc lấy ký ức, đồng thời nhìn về phía Giải Cửu: "Mặt Nạ Thần Cách nắm giữ thế nào rồi?" "Ta cho ngươi địa chỉ, đi cứu người về cho ta." Đã là huynh đệ thì không thể không quan tâm đến an nguy.

May mà họ vẫn chưa sao.

"Sư phụ, gần đây con nghiên cứu Thường Sơn Triệu Tử Long, đã có chút tâm đắc." Thậm chí, y thực sự có thể mượn sức mạnh của Triệu Tử Long.

Triệu Vân, Quan Vũ, Gia Cát Lượng, cả ba vị đều là những nhân vật đặc biệt được người đời thờ phụng.

Đặc biệt là Quan Vũ, số người thờ phụng càng nhiều, tín ngưỡng lực sở hữu tự nhiên cũng mạnh nhất.

Trương Trạch từ trong túi lấy ra một đôi găng tay một đen một trắng.

Đôi màu đen là phiên bản nâng cấp mà hắn mới nghiên cứu ra gần đây.

Đôi găng tay bảy màu nguyên bản đang ở trên người hắn, hiệu quả của đôi găng tay bảy màu nhạt này cũng tương tự, là thành phẩm hắn chế tạo ra.

Hắn đưa một chiếc găng tay bảy màu cho Giải Cửu: "Găng tay này là môi giới cho Mặt Nạ Thần Cách, có thể tăng cường sức mạnh." Võ lực của Giải Cửu luôn là yếu nhất trong Cửu Môn.

Nhưng y cũng đồng thời được công nhận là người khó đối phó

nhất Cửu Môn.

“Cảm ơn sư phụ!” Giải Cửu cầm lấy găng tay, trong lòng tự nhiên vô cùng cảm kích.

Y luôn biết rõ điểm yếu của mình là phương diện võ lực.

Sở trường của y trước giờ luôn là đầu óc.

Nhưng hiện tại, Mặt Nạ Thần Cách đã trực tiếp bù đắp cho điểm yếu này của y.

Hiện tại độ trung thành của y cũng theo thực lực tăng lên mà không ngừng tăng trưởng.

Vì vậy, đối với nhiệm vụ Trương Trạch vừa giao, y hoàn toàn không có ý nghĩ từ chối.

Nhìn Giải Cửu rời đi, Trương Trạch để mọi người nghỉ ngơi tại chỗ một lát, rồi đi tìm Kim Bàn và Liễu Trần.

Kim Bàn tay cầm mười sáu chiếc vòng ngọc, đang cau mày sầu não: “Sư huynh, Âm Dương bí thuật ta tổng cộng cũng chỉ nghiên cứu ra được phiên bản tiến giai của Khôi Lỗi Thuật và cách điều động âm dương sinh tử nhị khí.” “So với trình độ đoạt thiên địa tạo hóa mà sư phụ năm đó làm được, còn kém rất xa.” Liễu Trần nhìn vòng ngọc trong tay, ông ta không giỏi về Kỳ Môn Độn Giáp.

Thấy Trương Trạch đi tới, Kim Bàn lập tức mang đồ vật tiến lên.

“Tiểu tử ngươi đến đúng lúc lắm, toàn bộ thành quả mà sư đệ ta Tôn Quốc Phụ nghiên cứu ra được, ta giao hết cho ngươi.” “Có điều, trong đó thiếu mất một vài mấu chốt, thậm chí còn có cả trường sinh thuật và tinh tượng chiêm bốc, những thứ này đã sớm thất truyền, ta cũng không cách nào nghiên cứu.” Trương Trạch nhận lấy, cẩn thận xem xét.

Trong đó có thủ đoạn khống chế thú loại, giống như sự kết hợp giữa Khôi Lỗi Thuật của Phong gia và thủ đoạn của Chá Cô Tiếu.

Đồng thời lại có thêm nội dung mới.

"Khu thú, ý chỉ năng lực khống chế thú loại?" Hắn biết loại năng lực này, trong truyền thuyết là một vài thủ đoạn quỷ dị của các pháp sư tát mãn.

"Không sai, còn có điều động âm dương sinh tử nhị khí, cụ thể ứng dụng thế nào ta tạm thời không biết, nhưng ta nhớ Mộc Trần Châu trong tay ngươi, phối hợp với âm dương sinh tử nhị khí dường như có thể thức tỉnh sức mạnh thần bí bên trong." Điểm này Kim Bàn ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Liễu Trần lại rất bình tĩnh: "Ta lại cảm thấy, phần liên quan đến tiên thiên bát quái, có lẽ ở trong Địa Tiên Thôn sẽ có chuyển biến." "Sư đệ vừa rồi bói một quẻ, lại phát hiện tình hình trong Địa Tiên Thôn liên quan đến thiên cơ, quẻ tượng không hề rõ ràng." Loại tình huống này, Kim Bàn bói quẻ nhiều năm như vậy cũng hiếm khi gặp phải.

Trương Trạch nhìn về phía Kim Bàn: "Tiền bối, quẻ tượng thật sự quỷ dị như vậy?" Kim Bàn sắc mặt ngưng trọng gật đầu.

"Ta hiện tại có lý do hoài nghi, Phong Sư Cổ kia rất có khả năng đã thật sự trở thành địa tiên!" "Cũng chỉ có trở thành địa tiên, mới có thể lay động thiên cơ, khiến quẻ tượng quái dị như vậy." Trương Trạch nói: "Theo cước trình của Côn Luân, hẳn là nhanh thôi, cụ thể đợi đến trấn Thanh Khê ta sẽ nói chi tiết." Địa tiên xác thực tồn tại, chỉ là hắn không chắc chắn, tình hình thực tế và nguyên tác lại có bao nhiêu biến hóa quỷ dị.

Lúc này Côn Luân đang dẫn theo đại bộ đội, trầm thuyền tiến về trấn Vu Sơn.

Chỉ cần bộ đội tập hợp, lập tức sẽ lên đường đến trấn Thanh Khê, đào ra thông đạo tiến vào Địa Tiên Thôn.

Côn Luân dẫn theo huynh đệ Tá Lĩnh, đến trấn Vu Sơn muộn hơn Trương Trạch nửa ngày.

Thân hình cao lớn của Côn Luân, mọi người từ xa đã có thể nhìn thấy.

Người của Cửu Môn, Giải Cửu cũng dẫn theo mấy người cùng đi tiếp ứng.

Lần này không chỉ Bắc phái tham gia, mà Phong Tư Bắc với tư cách là đương gia đời thứ sáu của Cửu Môn, người nhà của y cũng có chút giao tình.

Dù về tình hay về lý đều nên giúp đỡ.

Có điều trước đó, Trương Trạch cũng không để người Cửu Môn đi cùng.

Hiện tại khu vực Thục địa cũng có thế lực địa phương.

Đột nhiên mang theo nhiều người như vậy xuất hiện, cũng dễ gây chú ý.

"Oa…" Côn Luân ôm quyền cúi đầu, không biết nói chuyện, chỉ có thể dùng thanh âm đơn giản nhất để biểu đạt ý tứ.

Trương Trạch đưa tay vỗ vỗ vai Côn Luân.

Trong số nhiều huynh đệ Tá Lĩnh như vậy, cũng chỉ có Côn Luân là người duy nhất không thể bị giả mạo.

Hắn đột nhiên duỗi hai ngón tay về phía cổ họng Côn Luân.

Côn Luân to xác ngốc nghếch cứ thế đứng yên nhìn, ngay cả mắt cũng không chớp.

Trương Trạch sử dụng Song Toàn Thủ, kiểm tra yết hầu của Côn Luân phát hiện không có vấn đề gì.

Xem ra vấn đề nằm ở chỗ khác.

Hắn lại kiểm tra khu vực chức năng ngôn ngữ.

Khi Trương Trạch thu tay về, hắn thản nhiên nói: "Côn Luân, trên đường có thuận lợi không?" "Trên đường vô cùng thuận lợi!" "Hả?" Côn Luân đột nhiên mở miệng nói chuyện, chính y cũng có chút không dám tin.

Giọng y vô cùng thô kệch, năm trăm huynh đệ Tá Lĩnh đi sau y càng thêm kinh ngạc.

"Côn Luân biết nói chuyện rồi?" Căn bệnh câm của Côn Luân đã kéo dài mấy chục năm, từ lúc mọi người gia nhập Tá Lĩnh, Côn Luân vẫn luôn không thể nói.

Người câm thông thường đều có vấn đề về thính lực, vì vậy mới trở thành câm.

Chương 339

Tình huống của Côn Luân lại có chút khác biệt, nhưng lúc này đã được Trương Trạch dùng Song Toàn Thủ trực tiếp giải quyết.

Đối với người khác mà nói, chuyện này thực ra rất đơn giản, nhưng đối với Côn Luân lại là một thay đổi to lớn.

Đặc biệt là trong lòng những người Tá Lĩnh, họ cũng kích động gần như Côn Luân.

"Đa tạ Trạch Gia!" Côn Luân không biết cảm tạ thế nào, chỉ có thể dập đầu tạ ơn.

Nhưng lại bị Trương Trạch khẽ nhấc lên, đứng thẳng, quỳ cũng không quỳ xuống được.

Dù y có thiên sinh thần lực, cũng vẫn không địch lại được sức mạnh một ngón tay của Trương Trạch.

"Ta không chuộng dập đầu, nếu muốn cảm tạ, sau này cứ biểu hiện cho tốt là được." "Lão Bát đâu?" Hắn còn nhìn về phía sau huynh đệ Tá Lĩnh, theo lý mà nói, những người khác của Cửu Môn cũng nên có tốc độ tương đương với Tá Lĩnh.

Côn Luân nghiêm túc chỉ về phía xa: "Tốc độ hơi chậm một chút, chắc cũng sắp đến rồi." Mọi người lại đợi tại chỗ một lúc.

Không lâu sau, Tề Thiết Chủy dẫn theo người của Ngô gia, Lý gia và Hồng gia cũng đã đến trấn Vu Sơn.

Tề Thiết Chủy vừa đến nơi, lập tức xuống thuyền.

"Trạch Gia!

Lục Gia!

Cửu Gia!" Y lập tức chào hỏi mấy người trước mặt.

Phong Tư Bắc nhẹ giọng nói: "Tiếp theo chúng ta phải đến trấn Thanh Khê, nơi đó không có nhiều người biết, nếu không có người địa phương dẫn đường, người ngoài rất khó tìm được vị trí của trấn Thanh Khê." Điểm này Trương Trạch tin.

Quan Sơn Thái Bảo và Trương gia đều thuộc gia tộc đổ đấu.

Đã làm chuyện đổ đấu, tự nhiên cũng không hy vọng có người biết chuyện mình làm.

Dù sao ở thời cổ đại, đây là tội lớn phải chém đầu.

"Quê nhà của ta, trấn Thanh Khê, nằm ở khu vực Tam Hạp." Y đưa tay, rất quen thuộc chỉ về hướng trấn Thanh Khê.

Điểm này Trương Trạch cũng từng nghe qua, từ xưa đến nay Vu Sơn mây sớm mưa chiều, Nữ Thần Phong mông lung hư ảo.

Phong Tư Bắc tiếp tục nói: "Vào thời xa xưa, Vu Sơn là nơi ở và lăng mộ của Vu Hàm, vì vậy gọi là 'Vu Sơn'." Tề Thiết Chủy vừa nghe, lập tức đi tới: "Lục Gia, Vu Hàm chính là thần vu thời cổ đại đó!" "Theo truyền thuyết, Vu Hàm là nhân vật đại biểu cho thần quyền thống trị, giỏi thuật bói tinh, là người sáng lập ra phép bói bằng cỏ thi, đồng thời cũng là danh y thượng cổ, phụ tá cho Thương vương Mậu." Không thể không nói Tề Thiết Chủy đọc rất nhiều sách, quả thực đủ tạp, nội dung thuộc thể loại nào cũng đều biết một chút.

Trừ Kỳ Môn Bát Quái, cũng chưa thấy y tinh thông môn nào.

Người mà Phong Tư Bắc nói chính là vị kỳ nhân thượng cổ Vu Hàm.

"Tiên tổ của Phong gia ta, từng phát hiện mộ Vu Hàm trong số rất nhiều quan tài, cổ mộ ở hạp Quan Tài, từ đó lấy được đan đỉnh thiên thư, lĩnh ngộ ra một bộ Quan Sơn Chỉ Mê Thuật." Cái gọi là Quan

Sơn Chỉ Mê Thuật, giống như Bàn Sơn Phân Giáp Thuật của Bàn Sơn đạo nhân, đều là bí thuật gia truyền.

Tương tự, Mạc Kim giáo úy cũng có Tầm Long Quyết độc môn, sau này lại có thêm một bản 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》.

"Phong gia ta trước khi trở thành Quan Sơn Thái Bảo, là một danh môn vọng tộc giàu có bậc nhất ở đất Xuyên Thục." "Địa hình trong hạp Quan Tài hiểm trở, đứt gãy, ẩn giấu vô số 'huyền quan'." "Tiên nhân của Phong thị từng trộm được rất nhiều 'thiên thư dị khí' trong 'hạp Quan Tài', nhờ đó mà phát tài, học được rất nhiều vu thuật đã thất truyền từ lâu." Nghe về tình hình của Quan Sơn Thái Bảo, rất nhiều người có mặt cũng là lần đầu được nghe.

Trương Trạch thì biết một chút, nhưng cũng không ngắt lời Phong Tư Bắc.

Phong Tư Bắc tiếp tục: "Sau này đến đời Phong Vương Lễ vào cuối Nguyên đầu Minh, ông ta tự xưng là 'Quan Sơn Thái Bảo'." "Dựa vào việc tinh thông 'Quan Sơn Chỉ Mê Thuật', ông ta bí mật khai quật các cổ trủng sơn lăng ở khắp nơi, tìm kiếm cổ quyển cổ tịch trong mộ." Kim Bàn, Liễu Trần và các Mạc Kim giáo úy khác, lúc này mới thực sự hiểu rõ lai lịch của Quan Sơn Thái Bảo.

Liễu Trần nói: "Nhiều năm trước, ba sư huynh đệ chúng ta cũng từng đến đó một lần." Kim Bàn tiếp lời: "Đúng vậy, ấn tượng sâu sắc nhất của ta là huyền quan trong hạp Quan Tài, niên đại của những chiếc quan tài đó vô cùng xa xưa, e rằng còn xa hơn cả thời Chiến Quốc." Phong Học Văn đột nhiên nhìn về phía cha mình: "Cha, vậy ân oán giữa Phong gia chúng ta và Bắc phái là sao?" Sư phụ của y là thủ lĩnh Mạc Kim, ân oán giữa gia tộc và Bắc phái nhất định phải làm cho rõ ràng càng sớm càng tốt.

Phong Tư Bắc vuốt bộ râu dài của mình: "Đó cũng là chuyện từ đầu thời Minh rồi." "Lưu Bá Ôn phụng mệnh tu sửa hoàng lăng, nhưng tuổi đã cao, có ý muốn lui về, nhưng lại bị hoàng đế ép không thể thoái thác chuyện xây hoàng lăng." "Thế là ông ta đã tìm đến Quan Sơn Thái Bảo trên đời." Phong Học Văn không nhịn được hỏi: "Sau đó Phong gia bắt đầu làm việc cho Chu Nguyên Chương, ăn lương của triều đình?" Phong Tư Bắc chậm rãi gật đầu: "Đúng vậy, sau đó Phong gia chúng ta ở lại ngự tiền nghe lệnh, chuyên chức xây dựng hoàng lăng cho hoàng gia.

Mãi cho đến… niên hiệu Vạn Lịch, đời của Phong Sư Cổ, người này si mê phong thủy tinh tướng, thuật luyện đan, một lòng tu luyện thành tiên." "Sau đó nữa chính là chuyện về Địa Tiên Thôn mà ta đã kể cho các ngươi nhiều lần." Phong Học Văn sắc mặt ngưng trọng gật đầu.

"Tiên tổ của nhánh chúng ta là Phong Sư Kỳ, vẫn luôn phản đối pháp tu tiên của Phong Sư Cổ, nhưng cuối cùng vẫn để hắn lừa gạt hơn vạn người." "Những người đó đi vào để bồi táng, có lẽ hiện tại cũng đã theo đó biến thành yêu vật cũng không chừng…" Mấy vị Mạc Kim giáo úy nghe xong, cũng tỏ ra thấu hiểu cách nói này.

Liễu Trần nói: "Tiên tổ Phong Sư Kỳ là người nhân nghĩa, ân oán giữa Mạc Kim và Quan Sơn, chỉ là với Mạc Kim giáo úy chính thống." Những người Bắc phái khác cũng tương tự như vậy.

Kẻ thực sự có thù hận là Quan Sơn Thái Bảo chính thống, tất cả đều ở trong Địa Tiên Thôn.

Còn đến đời này, ngay cả truyền thừa chính thống cũng không có, căn bản không được coi là Quan Sơn Thái Bảo thực sự.

Kim Bàn nói: "Học Văn tiểu tử thối, đã bái sư rồi, chi bằng làm một Mạc Kim giáo úy hoặc Phát Khâu Thiên Quan chẳng phải tốt hơn

sao?" Truyền thừa của Phát Khâu và Mạc Kim tương đối hoàn chỉnh.

Lại có Tầm Long Quyết phong thủy bí thuật, so với thủ đoạn của Phong gia quang minh chính đại hơn nhiều.

"Học Văn trở thành Mạc Kim giáo úy ta không có ý kiến, bản thân ta cũng sắp xuất gia, chỉ là tiên tổ Phong Sư Kỳ có để lại di huấn, hậu nhân nhất định phải đến Địa Tiên Thôn xem một lần cho rõ." Trương Trạch nhìn những con thuyền phía sau, chuyến đi này trừ những nhân viên đang nhậm chức ở Thập Nhất Thương.

Trần Ngự Lâu lại điều thêm một doanh người, gom đủ một nghìn hai trăm người.

Theo sau là từng chiếc thuyền nối đuôi nhau.

Bọn họ đều từng là thành viên của Tá Lĩnh, đã từng chém giết trên chiến trường, ai nấy đều là tay cừ khôi.

Đợi tất cả mọi người đều đến đủ, Trương Trạch hô với mọi người: "Nếu người đã đủ, vậy chúng ta vừa đi vừa nói." Hắn liếc nhìn Lý chưởng quỹ bên cạnh.

Lý chưởng quỹ chỉ quản lý việc chế tạo cơ quan ám khí và vũ khí, ngoài bản đồ Võ Hầu Tàng Binh ra, ông ta cơ bản không có hứng thú với những thứ khác.

Lý chưởng quỹ nói: "Trước khi ta rời đi, từng lặng lẽ đến gần trấn Thanh Khê một chuyến.

Ta kế thừa Võ Hầu Kỳ Môn của Phong Oa Sơn, đối với bố cục trong núi biết được đôi chút, cơ quan trong núi hoàn toàn được bố trí nhằm vào hậu thiên bát quái." Nói rồi, ông ta hút một hơi thuốc: "Muốn thực sự tìm được vị trí Địa Tiên Thôn, phải dùng tiên thiên bát quái đối ứng với sở học, mới có thể giải khai bí mật của Địa Tiên Thôn!" Lời này cũng có đạo lý nhất định, hơn nữa, lần này năm phái

tề tụ, không có lý do gì lại không tìm được Địa Tiên Thôn.

Đối với Võ Hầu Kỳ Môn của nhà Lý chưởng quỹ, Trương Trạch lặng lẽ ghi nhớ trong lòng.

Đồng thời thuận miệng hỏi một câu: "Lý chưởng quỹ, Võ Hầu Kỳ Môn của nhà ngài và tay nghề của Tiêu Khí Nhi, đã tìm được truyền nhân chưa?" Lý chưởng quỹ bất đắc dĩ cười: "Muốn tìm truyền nhân nói dễ vậy sao?" "Vậy nếu có người thích hợp thì sao?" Trương Trạch tiếp tục hỏi.

"Nếu có, vậy cứ để ta xem, nếu thích hợp, ta tự nhiên sẽ thu nhận làm đồ đệ, dốc lòng truyền thụ." Dù sao cũng là tay nghề truyền thừa từ Gia Cát Võ Hầu, trong đó bao gồm cả Võ Hầu Kỳ Môn không hoàn chỉnh.

Kỳ Môn Độn Giáp chân chính được Gia Cát Khổng Minh cải tiến, đang được cất giấu trong bản đồ Võ Hầu Tàng Binh ở Địa Tiên Thôn.

Mọi người theo sự dẫn đường của Phong Tư Bắc, trấn Thanh Khê là quê nhà của ông ta.

Hơn một ngàn người cùng tiến về phía trước, nếu nhân lực không đủ, Trương Trạch đã mang theo điện đài.

Chỉ cần liên hệ Trần Ngự Lâu, bất cứ lúc nào cũng có thể điều thêm hai đoàn người nữa.

Càng lúc càng gần trấn Thanh Khê.

Kim Bàn nhìn đồ đệ Hứa Nhất Thành, vẫn chưa tìm được đối tác thích hợp.

Mạc Kim giáo úy trước nay một tổ ba người là hợp nhất.

Kinh nghiệm mà lão tổ tông tổng kết lại, tất có đạo lý trong đó.

Hứa Nhất Thành là sinh viên Thanh Bắc, phần tử trí thức cao.

Người có thể bồi dưỡng được sự ăn ý với cậu ta, nhất định cũng không phải hạng tầm thường.

Ánh mắt ông ta đột nhiên nhìn về phía hai đồ đệ của Trương Trạch là Giải Cửu và Phong Học Văn.

Ba người vốn là đồng môn, Phong Học Văn tinh thông Câu Linh Thuật, Giải Cửu là người trí tuệ, vừa mới nắm giữ Mặt Nạ Thần Cách.

Xác định được ý nghĩ, ông ta liền đi tới đề nghị với Trương Trạch.

"Để Hứa Nhất Thành, Giải Cửu, Phong Học Văn ba người phối hợp với nhau?" Kim Bàn lấy ra hai tấm Mạc Kim Phù hoàn toàn mới đã chuẩn bị sẵn.

"Thế hệ mới, vừa hay dùng Mạc Kim Phù mới." Trương Trạch nhìn về phía Giải Cửu và Phong Học Văn: "Hai ngươi thấy sao?" Phong Học Văn nhìn Hứa Nhất Thành một cái, đối với con người Hứa Nhất Thành y rất tán thành.

Sau đó lại nhìn sang Giải Cửu: "Nhân phẩm của đại sư huynh và Hứa sư thúc con đều công nhận, nhưng thực lực của sư thúc…" So sánh ra, Hứa Nhất Thành tuy đã qua huấn luyện đặc biệt, thực lực quả thực không bằng bọn họ.

Nhìn Hứa Nhất Thành một cái, Trương Trạch ném cho cậu ta một thanh đao.

"Chuyện này đơn giản, để Hứa Nhất Thành cũng nắm giữ Câu Linh Khiển Tướng là được, sắp tới phải đến Địa Tiên Thôn, còn sợ thực lực không theo kịp sao?" Trong ba người, Học Văn có thiên phú chiến đấu, nhưng không giỏi giao tiếp.

Giải Cửu không biết đánh nhau nhưng nắm bắt lòng người cực tốt.

Hứa Nhất Thành đại khái nằm giữa hai người, giỏi giám định đồ cổ, gần như mọi lĩnh vực của Ngũ Mạch đều am hiểu.

Phong Học Văn nhìn về phía sư phụ: "Ý của ngài là, đồng ý cho con dạy Hứa sư thúc Câu Linh Thuật?" Theo bối phận, quả thực phải gọi một tiếng sư thúc.

Nhưng Giải Cửu lại hoàn toàn không gọi nổi.

Dù sao hai người tuổi tác cũng tương đương.

Nếu phân chia kỹ, bối phận có chút hỗn loạn.

May mà những người Cửu Môn mà Tề Thiết Chủy dẫn theo, gần như đều không phải đương gia, chỉ mang theo tổng cộng mấy chục người đến giúp.

Quy mô này đã là một hành động khá lớn trong Cửu Môn.

Chương 340

Trương Trạch nói: "Ta tự nhiên đồng ý." "Nếu đã như vậy, tiếp theo sẽ do ba người các con hợp tác." Hứa Nhất Thành suy nghĩ một chút, rồi cũng đồng ý.

Dù sao trong số các Mạc Kim giáo úy, cũng chỉ có hai người này là nói chuyện hợp với cậu ta.

Còn người của Trương gia bên kia, nếu thêm cậu ta vào, chỉ tổ làm vướng chân.

Phía sau là hơn một ngàn người, đội ngũ lớn như vậy tiến vào núi, Trương Trạch đưa cho Phong Học Văn một danh sách.

"Những người trong danh sách, trước khi vào trấn Thanh Khê, hãy để chúng biến mất." Trong lúc nói chuyện, Trương Nhật Sơn bên cạnh cũng vô tình nghe được cuộc trò chuyện của hai người.

Trương Nhật Sơn thấp giọng hỏi: "Tộc trưởng, hay là để người Trương gia chúng ta cũng tham gia vào?" "Cũng được, làm cho gọn gàng một chút." Trương Trạch vừa nói xong, Trương Nhật Sơn liền đi kiểm tra danh sách.

Người trong danh sách cũng dễ nhận diện, Trương Trạch đã ghi rõ đặc trưng của mỗi người.

Hầu hết đều là người của Cửu Môn.

Hiện tại ngũ thức và ngũ thần của Trương Trạch vô cùng nhạy bén, bất kỳ ai có địch ý với hắn đều có thể cảm nhận được ngay lập tức.

Đồng thời hắn có thể nhận ra sự thay đổi cảm xúc, phản ứng nhịp tim của đối phương.

Thông qua những chi tiết này, hắn có thể phát hiện ra thể chất của những người đó.

Thân thủ của người Cửu Môn thường không quá tệ, nhưng quyết không thể quá tốt.

Chỉ có người được Uông gia bồi dưỡng, thể chất mới vượt xa người thường.

Tuy không bằng người Trương gia hiện tại, nhưng cũng có thể xem là tinh anh.

Hiện tại hắn chưa hoàn toàn nắm được hành tung của Uông gia, nhưng những người này đã bắt đầu để mắt đến hắn.

Không tiếc công sức cài người vào bất kỳ góc nào có thể tiếp cận.

Theo đó, Trương Nhật Sơn dẫn theo mấy người Trương gia, phối hợp với tổ ba người Mạc Kim vừa mới thành lập là Giải Cửu, Hứa Nhất Thành, Phong Học Văn.

Lúc mới bắt đầu động thủ, người của Uông gia không nhận ra vấn đề.

Sau đó mới phát hiện, mục tiêu là nhắm vào người của Uông gia.

Đợi đến lúc muốn chạy trốn, đột nhiên mấy con Đạt Phổ Quỷ Trùng rực lửa đã chặn đường đi của hắn.

"...

Bọ rùa?" Huynh đệ Tá Lĩnh, nhìn chằm chằm những con bọ rùa rực lửa này, cảm giác đầu tiên là chúng rất đẹp.

"Đừng chạm vào!" Phong Học Văn lập tức hét lớn: "Ai chạm vào người đó chết!" Tề Thiết Chủy nhìn những người Cửu Môn bị xử lý, lập tức nhíu chặt mày: "Đây là ý gì?" Giải Cửu bình tĩnh giải thích: "Bát Gia, chuyện này ngài đừng quản, cứ yên tâm đi theo sư phụ là

được.” Nói xong y đột nhiên đeo mặt nạ, găng tay trên tay biến thành một cây trường thương.

Cả người y như Triệu Tử Long tái thế.

“Triệu Tử Long!” Tề Thiết Chủy tưởng mình nhìn lầm.

“Chuyện gì vậy, Cửu Gia thỉnh thần lên thân à?” Thấy Giải Cửu đột nhiên hóa thân thành Thường Sơn Triệu Tử Long, những người xung quanh đều ngây người nhìn.

Mấy người họ lúc trước theo lệnh Trương Trạch, đã rời Trường Bạch Sơn sớm, vì vậy không biết sự lợi hại của Mặt Nạ Thần Cách.

Đối với biểu hiện của Giải Cửu, Trương Trạch cảm thấy hài lòng.

Đôi găng tay đen kia hiện tại là phiên bản đã được cải tiến.

Mặt nạ không còn giới hạn ở các vị “thần” trong nước.

Đối với các vị thần trong thần thoại Bắc Âu, thần thoại Hy Lạp và các hệ thần khác ở nước ngoài, cũng đều có thể lựa chọn.

Trương Nhật Sơn sau khi sở hữu huyết Kỳ Lân thuần chính, tốc độ trở nên vô cùng kinh người.

Người của Uông gia đang chạy trốn, vừa tránh được Đạt Phổ Quỷ Trùng, đã bị y đuổi kịp.

Những người Trương gia khác bên cạnh cũng đều đã được khai mở huyết Kỳ Lân thuần chính.

Người của Uông gia căn bản không thể là đối thủ.

Vừa giao thủ đã bị đánh ngã.

Trương Nhật Sơn một quyền đánh ngất một tên trong đó.

“Giữ lại một người sống, những kẻ khác xử lý hết.” Y tóm lấy một người Uông gia bên cạnh, tay dùng sức, trực tiếp làm vai đối

phương trật khớp.

“A!” Cơn đau dữ dội khiến người của Uông gia tỉnh lại.

“Sức mạnh này… không thể nào, không thể nào, Trương gia không thể có cao thủ như vậy!” “Ngươi là tộc trưởng Trương gia đời trước?” Đối phương lập tức nghĩ đến tộc trưởng Trương gia hiện tại.

Rõ ràng dường như không nhận ra Tiểu ca.

“Đợi ta hỏi xong rồi hãy nói.” Trương Nhật Sơn nói xong liền trực tiếp tháo khớp hàm của đối phương.

Thủ pháp thành thạo, hoàn toàn là phong cách của Trương gia.

Chuyện này, lúc bố phòng Quan Để, bọn họ làm không ít.

Trong hoàn cảnh hiện tại, khó tránh khỏi gặp phải tình huống này.

Đối với loại người này, đặc biệt là có thù sâu hận lớn với gia tộc, tự nhiên không hề lưu tình.

Trương Nhật Sơn đã bắt sống được người của Uông gia.

Đồng thời cũng đang cố ý vô tình phối hợp với tổ ba người Mạc Kim.

Thiết Tam Giác Mạc Kim vừa mới thành lập, giữa họ đã có chút bóng dáng của sự ăn ý.

Nhìn người của Uông gia trước mắt, đối phương nhìn chằm chằm vào danh sách trong tay Trương Nhật Sơn.

“Với sức quan sát của ngươi, không thể nào phát hiện ra sự tồn tại của ta.” Hắn đột nhiên nhìn về phía Trương Trạch ở đầu đội ngũ: “Đúng không?” “Trên đời này thật sự tồn tại những người mà Vận Bộ Môn không thể hoàn toàn nắm bắt được.” Giọng nói rất nhỏ, nhưng Hoa Linh lại nghe thấy.

Những việc Trương Trạch làm, trong lối tư duy của Vận Bộ Môn, chỗ nào cũng lộ ra sự bất hợp lý.

E rằng cũng là vì trong đầu họ không có khái niệm "người xuyên việt".

Hoặc là, bất kỳ ai sống trong thứ nguyên này, đều gần như không ý thức được điểm này.

"Ta nghe ngươi nhắc đến Vận Bộ Môn, đó là gì?" Hoa Linh hỏi về từ mới mà mình nghe được.

Nàng có một loại trực giác, Trương Trạch nhất định biết.

"Đó là căn cứ để Uông gia khống chế mọi thứ." Trương Trạch thản nhiên nói: "Uông gia có một Vận Bộ Môn, Vận Bộ Môn hiện tại chắc chỉ là một hình thức vận hành đơn giản, nhưng thứ đó có thể giúp họ tính toán mọi việc có hợp lý hay không, cũng như làm thế nào để thay đổi, và những việc có khả năng xảy ra trong tương lai." Điều thần kỳ hơn là, trong miêu tả của nguyên tác, Vận Bộ Môn gần như chưa bao giờ sai.

Chỉ cần nó tính ra ai có khả năng phản bội, người đó nhất định sẽ phản bội.

Thế nhưng, tiếp theo dù Trương Nhật Sơn và Phong Học Văn có tra hỏi thế nào, người của Uông gia cũng không hé răng nửa lời.

Vẻ mặt kiêu ngạo, hoàn toàn không có giác ngộ của một tù binh.

Trương Hải Diêm dẫn theo Trương Tiểu Xà xuất hiện trước mặt hắn.

"Tiểu Xà, cho hắn xem hình xăm của ngươi." Trương Tiểu Xà đã đi đường một thời gian, hình xăm trên người sớm đã hiện lên do nhiệt độ cơ thể.

Đó là một con phượng hoàng lớn.

“Uông gia có tổ huấn, nếu gặp người Khang Ba Lạc, đặc biệt là người có hình xăm phượng hoàng lớn hơn người trưởng thành, người của Uông gia phải vô điều kiện nghe lệnh.” Trương Tiểu Ca nhìn chằm chằm người của Uông gia trước mắt: “Tổ huấn của Uông gia, không cần ta phải dạy ngươi chứ?” Người của Uông gia nhìn chằm chằm vào hình xăm phượng hoàng, biểu cảm cuối cùng cũng có sự thay đổi.

Nhưng hắn vẫn không chịu nói.

Mọi người đang đi giữa hẻm núi sâu thăm thẳm mây mù, nơi đây được gọi là “Ngũ Xích Đạo”, mỗi bước đi xuống đều như đi trên mây.

Phiến đá dưới chân lung lay, một số nơi thanh đá phiến đá đã sụp đổ, chỉ còn vài thanh gỗ ọp ẹp bắc ngang không trung.

Phong Tư Bắc đi trên con đường này vô cùng thành thạo.

Rõ ràng từ nhỏ đã sống ở nơi này, thường xuyên ra vào đây.

Ông ta nói với mọi người: “Qua khỏi con đường cổ trước mắt, phía trước chính là trấn Thanh Khê.” Phía trước hẻm núi mây sâu sương giăng, như cảnh ảo, căn bản không nhìn rõ tình hình xa xa.

Chỉ lờ mờ dường như có thể thấy, giữa mây mù ẩn giấu mấy ngôi nhà.

Lúc này, Trương Trạch đứng trước mặt người của Uông gia.

“Ngươi là kẻ cầm đầu trong số chúng đúng không?” Chỉ cần nhìn người trước mắt, hắn biết người này khác với mấy người Uông gia kia.

Chương 341

Đầu tiên là ánh mắt của những người kia khi nhìn hắn, trong đó ẩn chứa sự sợ hãi.

Uông gia cấp bậc nghiêm ngặt, cấp dưới phải vô điều kiện phục tùng cấp trên.

Điểm này trên tờ giấy, hắn cũng đã ghi chú.

"Ngươi là tộc trưởng Trương gia đời này?

Trông cũng chẳng ra làm sao." Người của Uông gia trước mắt nhìn hắn với vẻ khinh thường: "Một người dù có năng lực đến đâu, Trương gia cũng không thể đoàn kết như chúng ta." Trương Trạch nhếch mép, khinh thường nói: "Bởi vì các ngươi có chung mục tiêu đúng không?" "Mục tiêu của các ngươi là kế thừa ý chí của Uông Tàng Hải?" Nói rồi, hắn để Trương Nhật Sơn, Phong Học Văn, Giải Cửu và Hứa Nhất Thành, dẫn người của Uông gia trước mắt đến bên vách núi.

Đồng thời để những người khác đi trước đến trấn Thanh Khê.

Khi bị dẫn đến bên vách núi, người của Uông gia trở nên căng thẳng.

Trương Tiểu Xà từ xa nhìn người của Uông gia một cái: "Ta tuy không phải người Khang Ba Lạc, nhưng có thể xác định, Uông gia đã sớm quên lời hứa của tổ tiên." Thậm chí cậu cảm thấy, cái gọi là mục tiêu nhất trí của Uông gia, đều giống như giả dối.

Trước mặt người của Uông gia, Trương Trạch triệu hồi Uông Tàng Hải.

Hình tượng của Uông Tàng Hải, có tranh vẽ, sớm đã khắc sâu vào

lòng mỗi người của Uông gia.

“Cho lão phu ra ngoài có việc gì?” Uông Tàng Hải nhìn xung quanh, môi trường xung quanh vô cùng xa lạ.

Cuối cùng, ánh mắt ông ta dừng lại trên người của Uông gia trước mặt.

Trương Trạch có chút ác ý giới thiệu người trước mặt: “Đây là người của Uông gia bị ta bắt được.” Đột nhiên nhìn thấy Uông Tàng Hải xuất hiện, đối với người của Uông gia, có thể nói không có chuyện gì tàn nhẫn hơn thế.

“Không thể nào, không thể nào, tại sao Uông Tàng Hải lại ở cùng ngươi?” Hắn không phải người Uông gia về mặt huyết thống, chỉ vì công nhận sức mạnh của Uông gia, nên mới trở thành người của Uông gia.

Nhưng sự xuất hiện của Uông Tàng Hải, thực sự khiến hắn không thể chấp nhận.

“Không sai, lão phu chính là Uông Tàng Hải.” Uông Tàng Hải lặng lẽ nhìn người của Uông gia trước mặt: “Người của Uông gia hiện tại, gặp tiên tổ ngay cả lễ nghi cơ bản nhất cũng không biết nữa sao?” Đột nhiên nhìn thấy hậu nhân Uông gia trước mắt, Uông Tàng Hải có chút thất vọng.

Trương Trạch thản nhiên nói với Uông Tàng Hải: “Uông Tàng Hải, nói cho hắn biết, ta là ai.” Bị Câu Linh Khiển Tướng áp chế, Uông Tàng Hải trực tiếp cam tâm tình nguyện trả lời: “Ngài đương nhiên là chủ nhân của ta!” Người của Uông gia sụp đổ.

Nếu những người Uông gia khác nhìn thấy Uông Tàng Hải trước mắt, tín ngưỡng của họ sẽ lập tức sụp đổ.

Trương Trạch ngữ khí lạnh băng: “Tư tưởng mà ngươi kế thừa là

của Uông Tàng Hải, mà Uông Tàng Hải hiện tại cũng thuộc về ta, ngươi muốn kế thừa cái gì?

Chủ nhân của tiên tổ ngươi sao?" "Chủ động nói, hay để ta phải ra tay?" Hắn nhìn chằm chằm người của Uông gia trước mắt: "Ngươi không thể nào sống sót rời khỏi đây, kết cục tốt nhất là có thể chết một cách thoải mái một chút." "Nếu ngươi ngoan ngoãn khai ra, ta có thể cho ngươi một cái chết thống khoái." Trương Trạch nhìn chằm chằm người của Uông gia trước mắt, điều khiến hắn hứng thú nhất là sự phát triển hiện tại của Uông gia.

Có người của Uông gia hợp tác với phía Nhật Bản, thành quả nghiên cứu về huyết mạch Trương gia không ít.

Tên Uông gia trước mắt đang nhìn chằm chằm vào đám người Trương gia ở đằng xa, hoàn toàn khác với những gì được ghi trong tài liệu.

Hắn lại nhìn sang hồn phách của Uông Tàng Hải trước mặt.

Ngay cả lão tổ tông cũng đã quy thuận, sự kiên trì trong lòng hắn dường như ngay lập tức trở nên vô giá trị.

Đột nhiên, hai ngón tay của Trương Trạch đặt lên trán hắn.

Hắn lập tức cảm thấy ký ức của mình như bị ai đó sống sờ sờ rút ra ngoài.

"A!" Tiếng hét đau đớn đã thu hút sự chú ý của đội ngũ phía trước.

Hơn một ngàn người đều đổ dồn ánh mắt về phía hành động của Trương Trạch bên vách núi.

Ngón tay của hắn chỉ nhẹ nhàng điểm lên trán tên Uông gia, mà đối phương lại như phải chịu đựng nỗi đau không phải của con người.

“Lại có thêm loại cực hình mới sao?” Trương Hải Diêm nhìn chằm chằm vào động tĩnh bên đó, tức thì cảm thấy da đầu tê dại.

Phát Khâu Nhị Chỉ của Trương gia hầu như đều dùng để phá giải cơ quan, rất hiếm khi thấy dùng để thi hành cực hình.

Thế nhưng, điều mà mọi người không biết là, lúc này Trương Trạch đã xem hết ký ức của đối phương.

Trương Trạch nhếch mép: “Uông gia dọn nhà rồi sao?” Trong ký ức của tên Uông gia này, Vận Mệnh Bộ Môn đã cho ra một người không thể dự đoán được.

Người này sẽ vào một ngày nào đó trong tương lai, tiêu diệt Uông gia.

Xem ra Vận Mệnh Bộ Môn cũng lợi hại.

Trong ký ức của kẻ này, cơ hội tiếp xúc với tổng bộ Uông gia không nhiều.

Phần lớn thời gian, hắn đều ẩn náu trong thành Trường Sa, gần như từ nhỏ đã bắt đầu được người ta bồi dưỡng.

Một con cờ đã được chôn giấu từ lâu.

Thí nghiệm huyết mạch mà hắn quan tâm, cũng đã thấy được trong ký ức của người này.

Người này và Tả Khiêm Chi có liên hệ nhất định.

Ngay cả trước lúc chết, Tả Khiêm Chi cũng không biết bên cạnh mình có bao nhiêu người của Uông gia.

Trong đó, loại dược tề kia có hai loại, một loại tiêm vào sẽ có hiệu lực ngay tại chỗ, khiến người ta đột nhiên kích phát ra sức mạnh huyết mạch.

Nhưng loại này tổn hại lớn, tác dụng phụ cũng tương tự rất

mạnh.

Một loại khác, giống như loại của Nghiêm Tam Hưng lúc trước, thông qua việc không ngừng tiêm vào huyết mạch đã được điều chỉnh, từ từ tiến hành dung hợp huyết mạch.

Tên Uông gia trước mắt không có tư cách đó.

Nhưng toàn bộ cao tầng của Uông gia đều đã biến thành người sở hữu huyết mạch.

Đó là thí nghiệm huyết mạch ở cấp độ cao hơn.

Tại tổng bộ Uông gia, cũng như bên phía Nhật Bản, có người đã bắt được thành viên cốt lõi hơn của Trương gia.

Trong đó có một thu hoạch bất ngờ.

Người Uông gia từng điều tra ra thế giới này có tồn tại dấu vết của một số cổ thần.

Sự tồn tại của rất nhiều cổ thần đều được ghi lại trong các thư tịch cổ.

Ví như nữ yêu Tây Vực được ghi lại trong "Đại Đường Tây Vực Ký", tức Tinh Tuyệt Nữ Vương, sức mạnh đằng sau là Viễn Cổ Xà Thần.

Một tổ chức tên là Lục Sắc Phần Mộ cũng đã tìm đến người Uông gia.

Đằng sau tổ chức này là một cổ thần tên là "Thương".

Sức mạnh của cổ thần này có thể khống chế linh hồn, thậm chí ảnh hưởng đến thời gian và không gian.

Đồng thời cũng trấn áp những sức mạnh siêu nhiên không thể giải thích được.

Tại tổng bộ Uông gia, có một khối thịt do Lục Sắc Phần Mộ cung cấp.

Nó có nguồn gốc từ thịt của Thương, chỉ cần ăn vào là có thể giao tiếp với cổ thần.

Nhưng Uông gia dường như vì một số e ngại nào đó mà không có ai ăn khối thịt này.

Uông gia trong quá trình hợp tác nghiên cứu với phía Nhật Bản, thậm chí còn tìm hiểu được rất nhiều huyết mạch cổ xưa của Trung Quốc.

Những huyết mạch này thuộc về các bộ lạc khác nhau thời thượng cổ.

Như Xi Vưu thị, Hữu Hùng thị, Phục Hy thị, hậu duệ của các bộ lạc khác nhau, huyết mạch trong cơ thể đều không giống nhau.

Mấy tên Uông gia bị bắt hiện tại, trong cơ thể không đủ điều kiện.

Không thể thông qua Kỳ Lân huyết để mở ra gen trường sinh trong cơ thể.

Uông gia hợp tác với các nhà khoa học nước ngoài, gọi loại năng lực trường sinh này là ‘gen trường sinh’.

Cùng với sự dung hợp của các bộ lạc Đông Di, hậu duệ sinh ra giữa các bộ lạc khác nhau, gen trường sinh cũng bị pha trộn.

Dẫn đến trong cơ thể người hiện đại, có thể ẩn giấu nhiều loại gen trường sinh.

Nhưng chúng đều vô cùng loãng, vì vậy các gia tộc tương đối cổ xưa hầu như đều không kết hôn với ngoại tộc.

Mẫu tộc của Tây Vương Mẫu, Khang Ba Lạc có Trương gia, trước đây đều như vậy.

Huyết mạch Thao Thiết trong cơ thể Trương Trạch được kích hoạt dễ dàng như vậy, chủ yếu là vì một chi tổ tiên đã sản sinh ra huyết mạch Thao Thiết.

Không phải là huyết Kỳ Lân chính thống của Trương gia.

Thời kỳ đầu, Kỳ Lân, Thao Thiết, Cùng Kỳ, Hỗn Độn, Đào Ngột, tổng cộng có bốn chi.

Trong đó huyết mạch Kỳ Lân thích hợp nhất với cơ thể người, đồng thời cũng phù hợp nhất với huyết mạch của người tạo ra Thanh Đồng Môn.

Chương 342

Vì vậy Trương gia vẫn luôn lấy Kỳ Lân làm tôn.

Đến nỗi bây giờ Kỳ Lân suy tàn, ngược lại huyết mạch Thao Thiết lại trở thành tộc trưởng của Trương gia.

"Thụy Sơn, ta nhớ ngươi thuộc chi Kỳ Bàn Trương phải không?" "Thưa tộc trưởng, nhưng ta ở trong Kỳ Bàn Trương địa vị không cao..." Không chỉ không cao, mà còn hết sức thấp kém, gần như không khác gì một người ngoại tộc.

Ánh mắt Trương Trạch nhìn sang tên Uông gia bên cạnh: "Trong Kỳ Bàn Trương có một số người địa vị cao hiện vẫn còn sống." "Bọn họ đang ở trong tay Uông gia hoặc người Nhật Bản, sau khi trở về, lập tức cho người đi điều tra." Nghe lời Trương Trạch nói, tên Uông gia như gặp quỷ nhìn chằm chằm hắn: "Tại sao ngươi lại biết?" "Ngươi đã xem ký ức của ta?" "Không thể nào, trong ghi chép của Trương gia không có thủ đoạn này…" Trương Trạch lạnh lùng liếc hắn một cái: "Chuyện ngươi không biết còn nhiều lắm." "Những gì ngươi biết ta đều biết, nếu đã không hợp tác, vậy đừng trách ta." Hắn nói xong liền nhẹ nhàng đẩy một cái, xoay người định dẫn theo người phía sau đuổi kịp đội ngũ.

"Uông gia điều tra được trong cung của Tây Vương Mẫu có một người trường sinh, cũng đang chờ đợi thời cơ thích hợp, lén lút theo chúng ta vào cung Tây Vương Mẫu." Xem ra, người của Uông gia vẫn chưa moi được phương pháp vào cung Tây Vương Mẫu từ miệng Trương Tiểu Xà.

Theo một cái búng tay của Trương Trạch, một lượng lớn Đạt Phổ quỷ trùng bay về phía dưới vách núi.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa của Đạt Phổ quỷ trùng tạo thành một màn pháo hoa rực rỡ trên không trung.

Sự tồn tại của tên Uông gia này đã thay thế cho người của Giải gia trong nguyên tác.

Còn người trong nguyên tác, đã sớm chết bất đắc kỳ tử.

Ở Uông gia, ngoài những kẻ được bồi dưỡng từ nhỏ, gần như không có người vô tội.

"Nhất Thành, Ngũ Mạch vào thời điểm thích hợp cũng phải điều tra, có lẽ cũng có người của Uông gia trà trộn vào trong Ngũ Mạch." Nghe Trương Trạch nói, Hứa Nhất Thành mới hoàn hồn sau sự việc vừa rồi.

"Ngũ Mạch hiện do đại gia gia quản lý, sau khi trở về, ta sẽ nói với ông ấy." Nhưng bên Ngũ Mạch e rằng cũng không dễ điều tra.

Chỉ riêng Cửu Môn đã khó có thể lập tức tìm ra tất cả người của Uông gia.

Quay trở lại đội ngũ, Hoa Linh nghĩ đến việc người Uông gia trà trộn vào đội, đột nhiên trong lòng kinh hãi: "Trong tộc Trát Cách Lạp Mã của ta, liệu có người Uông gia trà trộn vào không?" "Chắc là không thể, chuyện làm ăn của các ngươi Chá Cô Tiếu đã để Hồng Cô Nương sắp xếp người quản lý, nếu có vấn đề gì thì cũng nên nằm trong số những người đó." Trương Trạch nói xong, lại nói nhỏ với mấy người bên cạnh: "Trương gia vẫn luôn điều tra chuyện về cổ thần." "Bây giờ chúng ta đang theo dõi Địa Tiên Thôn, Minh Dã cũng biết chuyện của địa tiên." Có thể hiểu rằng, trong Địa Tiên Thôn rất có khả năng cũng có cổ thần tồn tại.

Đồng thời trong các kim tự tháp Ai Cập cổ đại cũng có sự tồn tại tương tự.

Phía trước bên vách núi, có thể thấy mấy người mặc trang phục giống cha con Phong Tư Bắc, Phong Học Văn.

Xem ra hẳn là người địa phương ở trấn Thanh Khê.

"Quý thúc!" Phong Tư Bắc nhìn rõ người đó, gọi một tiếng.

"Ai gọi ta đó?" Lão dược nông lưng đeo giỏ thuốc, quay người nhìn về phía sau.

Nhìn kỹ một lượt, phát hiện phía sau núi non trùng điệp đều là bóng người.

"Là cháu, Tư Bắc đây." Phong Tư Bắc đi tới trước mặt.

"Con bé này?

Hơn chục năm rồi, cũng không biết về quê thăm một chút." Lão dược nông nhìn về phía đám người phía sau: "Đây là…?" "Quý thúc, đây đều là người giúp đỡ cháu tìm tới." Phong Tư Bắc nhìn hơn nghìn người phía sau, chưa một lần nào đứng ở đây mà tự tin như hôm nay.

"Lại vì Phong Vương Phần?" Lão dược nông vừa nghe, liền biết Phong Tư Bắc tám phần lại quay về vì Phong Vương Phần của Phong gia.

Trước đây hầu như cứ mười hai năm mới về nhà một lần.

Phong Tư Bắc kéo Phong Học Văn lên: "Học Văn, mau gọi Thúc công." "Thúc công." Phong Học Văn nhìn lão dược nông trước mặt, không hề có ấn tượng.

"Học Văn đã lớn thế này rồi sao?" Lão dược nông nhìn Phong Học Văn, có chút không thể xem cậu bé và đứa nhóc trong ký ức là một người.

"Lại mười hai năm rồi." Phong Vương Phần là một truyền thuyết ở trấn Thanh Khê.

Tương truyền Địa Tiên Thôn xuất hiện vào thời nhà Minh.

Lớp người già trong làng đều biết, trong Phong Vương Phần chôn cất một vị địa tiên.

Nơi đó cũng được người dân trong núi gọi là Địa Tiên Âm Trạch, mấy trăm năm qua lưu truyền đủ loại cách nói.

Ở trấn Thanh Khê, người ta đều truyền tai nhau rằng địa tiên giỏi yêu thuật, cũng có người gọi là yêu tiên.

Vì mấy trăm năm qua địa tiên mê hoặc lòng người, dùng những lời lẽ như trốn tránh binh đao, đắc đạo thành tiên để lừa gạt vạn người vào mộ.

Lão dược nông cũng không hái thuốc nữa, dẫn theo Phong Tư Bắc cùng những người phía sau, chuẩn bị trở về trấn.

"Quý thúc, quên chưa giới thiệu, vị này là Trạch Gia, là một nhân vật thần tiên…" Quý thúc nghiêm túc nhìn Trương Trạch trước mặt: "Vị này vừa nhìn đã biết là một tiên sinh có học thức." "Ta nghe người trẻ trong trấn nói, những người có năng lực như ngài, mọi người đều tôn xưng là tiên sinh.

Còn nói là thần tiên…" Quý thúc nhìn Trương Trạch, hoàn toàn tin tưởng đây là một người có bản lĩnh.

Cộng thêm hơn một nghìn người phía sau đều nghe lệnh của hắn.

Lại mặc một thân trường sam hoa văn rồng.

Ở thời đại này, danh xưng "tiên sinh" thường chỉ những người tinh anh trong xã hội.

Hoặc là những người được người khác kính trọng, tương đương với "gia" trong lòng những người có văn hóa.

Tề Thiết Chủy vừa nghe, cười nói: "Danh xưng tiên sinh, quả thật

có văn hóa hơn Long Gia nhiều." Hứa Nhất Thành cũng nói: "Ta lại cảm thấy, Long Gia kiến thức uyên bác, xứng đáng với danh xưng tiên sinh." Dù ở thời đại này, có làm tổng thống, người khác ngoài việc tôn xưng theo chức vụ, khi gặp mặt vẫn gọi một tiếng tiên sinh.

Trương Trạch không quan tâm nói: "Gọi thế nào cũng được." "Trấn Thanh Khê trăm năm trước, có phải có khai thác Vu Diêm không?" Đi về phía trước không xa nữa là trấn Thanh Khê.

Phong Tư Bắc nói: "Ta nhớ Phong gia ta những năm đầu cũng khai thác Vu Diêm, các hầm mỏ đào ra trong núi, e rằng không dưới nghìn chỗ." "Những mỏ muối này," Phong Tư Bắc hạ thấp giọng nói: "Vị trí của Địa Tiên Thôn, có lẽ ở sâu trong các mỏ muối, nhưng vào cuối thời nhà Thanh, những nơi có thể khai thác gần như đều đã bị khai thác hết." "Sau này cũng không có ai tiếp tục khai thác nữa." Kim Bàn đi tới: "Ta đã để ý địa thế núi non trên đường đi." "Vu Sơn long mạch thuộc Trung Long chi mạch, trong phong thủy Thanh Ô, có câu 'quần long vô thủ', cư dân trấn Thanh Khê năm đó hẳn là không ít, nhiều người như vậy đào khoáng mấy trăm năm cũng không đào ra Địa Tiên Thôn, có thể thấy Địa Tiên Thôn e rằng nằm sâu trong núi thẳm." Đối với việc tìm Địa Tiên Thôn, họ đã chuẩn bị sẵn tinh thần đào xuyên cả ngọn núi.

Phong Tư Bắc nói nhỏ: "Năm đó, trong quá trình khai thác, thường xuyên đào được những thứ kỳ lạ cổ quái, những thứ này hầu như đều được chất đống ở Phong gia tại trấn Thanh Khê." "Mấy chục năm trước, cha ta một mình đi tìm Địa Tiên Thôn, cuối cùng không bao giờ trở ra, ông nội ta, thậm chí cả ông cố ta và mỗi thế hệ sau đó, cuối cùng đều chết trên đường tìm kiếm Địa Tiên Thôn." Nói ra những lời này, trong lòng hắn tràn đầy sự quyết tuyệt.

Từ năm Vạn Lịch đến nay đã khoảng hơn ba trăm năm.

Hậu duệ Phong gia cứ mười hai năm vào một lần, tính ra cũng chưa đến ba mươi lần.

Kể từ Phong Sư Kỳ, tổ tiên của chi này, có lẽ đã có mười bảy, mười tám đời người chết trên con đường này.

Trương Trạch ra hiệu cho Côn Luân tiến lên: "Nhất Thành, Hải Kỳ, Hải Diêm, Hải Hà, Côn Luân, mấy người các ngươi dẫn năm đội người đi tìm hiểu tình hình hầm mỏ trước." "Tối nay ta muốn xem bản đồ địa hình sơ bộ của các hầm mỏ." Một nghìn người trong đội ngũ, hắn chuẩn bị cho họ đều ở lại trong trấn.

Lão dược nông Quý thúc nói: "Trấn Thanh Khê của chúng ta vào thời nhà Minh, trong trấn có đến mấy vạn người ở.

Nhìn bây giờ xem, đến một vạn người cũng không còn." Nói xong ông thở dài một hơi, rồi chỉ về phía sau làng.

"Khu vực gần Phong gia, người trong trấn bây giờ đều không muốn ở gần Phong gia, dễ gặp ma, có thể dọn dẹp những ngôi nhà đó ra để ở." Ở trấn Thanh Khê thứ không thiếu nhất chính là nhà cửa.

Đợi thêm vài năm nữa, khi hoàn cảnh bên ngoài tốt hơn, người trong trấn có lẽ cũng sẽ lần lượt chuyển ra ngoài.

Đến lúc đó, e rằng người sẽ ngày càng ít.

Đột nhiên có cả nghìn người vào trấn, nhất thời khiến cư dân trong trấn sợ hết hồn.

Nhưng khi Quý thúc giải thích với dân làng rằng đó là người do Phong gia đưa về tìm Phong Vương Phần.

Tức thì cả trấn sôi sục.

Phong Vương Phần là nơi nào?

Đó là mộ của yêu tiên.

Yêu tiên đó chính là tiên tổ của Phong gia.

Vì có yêu tiên, và những chuyện kỳ quái thường xuyên xảy ra trong núi, mọi người đều cảm thấy nhà cũ của Phong gia quá xui xẻo.

Lâu dần, những ngôi nhà xung quanh Phong gia đều bỏ trống cả một khu lớn.

Mà Phong gia lại nằm ngay ở vị trí trung tâm của cả trấn Thanh Khê.

Vào hai, ba trăm năm trước, Phong gia là danh gia vọng tộc số một ở trấn Thanh Khê.

Người ta đều sợ hãi yêu thuật của Phong gia.

Đợi mọi người đều tìm được chỗ ở, Trương Trạch dẫn người vào ở trong nhà cũ của Phong gia.

Giống như lời Phong Tư Bắc nói, trong nhà cũ của Phong gia, có thể thấy một số ít trấn mộ thú.

Trong đó có tượng đá người, và tượng đá Ô Dương.

Ô Dương ở đây không phải là dê, mà là lợn đen.

Vì vậy chủ nhân ban đầu của Địa Tiên Thôn là Ô Dương Vương, cũng là một cái tên không mấy hay ho, nếu hiểu theo cách nói của người hiện đại, chính là Hắc Trư Vương (Vua Lợn Đen).

Trương Trạch nói với mọi người: "Để lại mấy người dọn dẹp nhà cửa, lát nữa ta vào núi xem tình hình." Ô Dương là manh mối quan trọng nhất.

Theo thời gian, ba ngày sau là ngày Cửu Tử Kinh Lăng Giáp mở ra.

Nếu không nắm bắt tốt thời gian, việc xuống mộ sẽ vô cùng phiền phức.

Đồng thời hắn thuận miệng hỏi một câu: “Phải rồi, mộ tổ của Phong gia ở đâu?” “Mộ tổ?” Phong Sư Cổ cũng thấy kỳ lạ, Trương gia và Cửu Môn lại muốn động đến mộ tổ nhà mình.

Chương 343

“Thực ra là ở trong nhà cũ của Phong gia.” Theo ánh mắt của Phong Sư Cổ, mọi người nhìn về phía những ngôi nhà phía sau nhà cũ Phong gia.

Toàn bộ Phong gia chiếm một diện tích rất lớn, quan trọng hơn là vị trí địa lý của Phong gia rất giống với Trương gia Cổ Lâu.

Kết cấu của Trương gia Cổ Lâu là kết cấu trên dưới, cũng chính là Kính Nhi Cung theo cách gọi của người Trường Sa.

Ở đây nên gọi là Âm Dương Trạch.

Kim Bàn nhìn chằm chằm vào nhà của Phong gia: “Tiên tổ Phong gia không lẽ đem mình chôn ở hoa viên sau nhà rồi chứ?” Ông lấy ra la bàn, bảo Hứa Nhất Thành đi theo.

Trương Trạch đi qua bên cạnh Hứa Nhất Thành, thực ra hai người tuổi tác cũng không chênh lệch nhiều.

Nhưng mọi người đã quen bỏ qua tuổi tác của hắn.

“Nhất Thành.” “Tiên sinh.” Hứa Nhất Thành đột nhiên thay đổi cách xưng hô.

Cậu ta nghiêm túc lắng nghe, chờ đợi lời tiếp theo của Trương Trạch.

“Phong thủy bí thuật, Kim tiền bối đã dạy ngươi rồi chứ?” “Trên phương diện phong thủy, có câu nói Âm Dương Trạch, âm trạch là mộ địa, chuẩn bị cho người chết; dương trạch là nơi ở của người sống.” Hắn chỉ vào Phong gia trước mặt: “Dùng Bát Trạch Minh Kính thuật trong Nhân Tự Quyển, tìm ra lối vào của âm trạch.” “Ta sao?” Hứa Nhất Thành lần đầu tiên sử dụng phong thủy bí thuật.

“Là một Mô Kim Giáo Úy, Phân Kim Định Huyệt là công phu cơ bản, không lẽ ngay cả chuyện này ngươi cũng không làm được?” Lời của Trương Trạch nhất thời cũng kích thích lòng hiếu thắng của Hứa Nhất Thành.

Hứa Nhất Thành vỗ vỗ ngực: “Đương nhiên không vấn đề gì, ta chỉ thiếu một cái la bàn thích hợp để xác định phương vị.” “La bàn của ta có thể cho ngươi mượn trước.” Trần Bì đưa la bàn qua.

Lão tự nhiên cũng biết đứa cháu sư môn này đang thoái thác.

Phong thủy bí thuật, trong mắt những học sinh đương đại như cậu ta, đều là những thứ cặn bã mê tín phong kiến.

Vì vậy hiểu biết tương đối ít.

Nhưng nếu không thể Phân Kim Định Huyệt, thì không được coi là một Mô Kim Giáo Úy thực thụ.

Hứa Nhất Thành do dự một lát rồi nhận lấy la bàn.

“Tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trọng triền nhất trùng quan.” Cậu ta lẩm nhẩm trong miệng Mô Kim Tầm Long Quyết.

Dựa vào những gì đã học, cậu ta xác định vị trí địa lý của Phong gia trong trấn Thanh Khê.

“Phong gia nằm ở vị trí phong thủy tốt nhất của trấn Thanh Khê, xung quanh đều là nhà dân vây quanh, hình thành thế tương trợ, trước có Trường Giang sau có Vu Sơn, địa thế trấn Thanh Khê cao, bốn bề núi non có thể xem như Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ tứ linh…” Nhìn từ phong thủy trước mắt, Phong gia có thể được xem là một dương trạch cực tốt.

Trương Trạch để Hứa Nhất Thành tiếp tục tìm kiếm, do Trần Bì và Kim Bàn hai người đứng bên cạnh giám sát.

Phong Học Văn và Giải Cửu đứng bên cạnh học hỏi.

Hắn thì tìm Đổng Xán, người vẽ giỏi nhất, lên chỗ cao nhất trên mái nhà.

"Đổng Xán, bố cục của cả trấn Thanh Khê, trong lòng ngươi đã nắm rõ chưa?" Đổng Xán liếc nhìn xung quanh một lượt: "Gần như rồi." "Vẽ nó ra." Âm hồn của Uông Tàng Hải lúc này đang ngồi trên mái nhà.

Nhìn Hứa Nhất Thành đang Phân Kim Định Huyệt ở dưới.

Hắn cười một cách đầy ẩn ý: "Vẫn chưa tìm ra sao?" "Chủ nhân, người mà ngài tìm, thiên phú về phương diện phong thủy dường như không cao lắm." So với thế hệ thứ ba của Hồ gia chưa ra đời, thiên phú của Hứa Nhất Thành về phương diện phong thủy kham dư không đặc biệt cao.

Nhưng về giám định đồ cổ, cậu ta lại là một kỳ tài không thể chối cãi.

Nhưng Trương Trạch không tin, Hứa Nhất Thành sẽ không tìm ra.

"Không phải ở đây sao?" Nhìn biểu cảm của Uông Tàng Hải, Đổng Xán đang vẽ lại toàn bộ trấn Thanh Khê bên cạnh cũng dừng tay.

Nếu Uông Tàng Hải ở đây, vậy thì người Uông gia xuất hiện ở đây thật sự là để kế thừa di chí của hắn.

Nhưng, dù Uông Tàng Hải cố gắng thế nào, hành vi của hắn đều không thể tự khống chế.

"Đúng, đúng, là ở nơi này." Miệng hắn đã nói ra sự thật.

"Ta và Phong Vương Lễ cùng làm quan trong triều, ta giỏi thuật kham dư, hai bên thường xuyên trao đổi với nhau về phương diện

này, năm đó… hành động nhắm vào Bắc phái, ta cũng tham gia hiến mưu hiến kế…" Nếu bây giờ hắn có thể cử động, thật hận không thể tự tát cho mình một cái.

Để lại một lỗ hổng lớn như vậy.

"Ký ức đã bị tẩy rửa." "Ngươi cũng đã tiếp nhận Thiên Thụ sao?" Trương Trạch nhìn chằm chằm Uông Tàng Hải trước mặt, đưa tay ra, phát hiện trong ký ức của hắn có thêm một vài thứ.

Quả nhiên, giống như các tộc trưởng Trương gia các đời.

Hắn đã bị xóa đi một số ký ức.

Chỉ là một tàn hồn.

Nhưng một phần linh hồn khác sẽ không tự dưng biến mất, phần lớn có thể đang ẩn náu ở một góc nào đó trên thế giới.

Ngôi mộ dưới đáy biển không tìm thấy thi thể của hắn, thậm chí có khả năng hắn chưa chết.

Đối với bất kỳ câu hỏi nào của Trương Trạch sau đó, Uông Tàng Hải đều không thể từ chối trả lời.

Rất nhanh, từ trong ký ức của Uông Tàng Hải, Trương Trạch biết được Uông Tàng Hải và Phong Vương Lễ quả thật quen biết nhau và có mối giao tình sâu đậm.

Hai người từng cùng nhau thảo luận về phương pháp trường sinh.

Sự tồn tại của Địa Tiên Thôn, Phong gia trước thời Phong Vương Lễ đã biết.

Không chỉ Phong gia biết, mà cả Uông gia cũng biết.

"Mục đích của Uông gia đến Địa Tiên Thôn quả nhiên không đơn giản." Nhưng Uông Tàng Hải chỉ khi tiếp xúc với một số thông tin quan trọng, ký ức của hắn mới xuất hiện trở lại.

Vì vậy, tạm thời cũng không có cách nào cướp đoạt.

Phía bên kia, Hứa Nhất Thành, Giải Cửu và Phong Học Văn ba người, quả thật đã tìm thấy một ngôi mộ ở dưới hoa viên.

Khoảnh khắc nhìn thấy bia mộ, Phong Tư Bắc kinh ngạc: "Phong Minh Lễ?

Sao lại là Phong Minh Lễ?" Tề Thiết Chủy đứng bên cạnh, nhìn chằm chằm vào văn tự trên bia mộ.

Trên đó ghi rõ thời gian hạ táng của Phong Minh Lễ là năm Hồng Vũ thứ ba mươi của triều Minh.

"Năm Hồng Vũ thứ ba mươi, tiên tổ Quan Sơn không phải nên tên là Phong Vương Lễ sao?" "Đừng đoán mò nữa, đây là anh trai của Phong Vương Lễ, Phong Minh Lễ." Trương Trạch nhanh chóng nhảy xuống từ mái nhà.

Thông tin quan trọng này cũng là từ Uông Tàng Hải, hắn quá quen thuộc với thế hệ của Phong gia, chỉ cần tra một chút trong ký ức là biết.

Nhìn ngôi mộ trước mắt, hắn biết chuyện của Phong gia quả nhiên có vấn đề.

Đột nhiên Trương Trạch nhìn chằm chằm vào quan tài trước mặt.

"Quan Sơn Thái Bảo, không chỉ có một người." Năm đó khi Chu Nguyên Chương ban thưởng kim bài Đại Minh Quan Sơn Thái Bảo, là cấp cho tất cả Quan Sơn Thái Bảo của Phong gia.

Trong đó cũng bao gồm cả phụ nữ của Phong gia, chỉ là không gọi là Quan Sơn Thái Bảo mà gọi là Quan Sơn Sư Nương.

"Mở quan tài trước mắt ra ngay lập tức." Lúc mở quan tài, bên trong không có một bộ xương trắng nào.

“Học Văn, thử Câu Linh Thuật của con đi.” Trương Trạch lập tức bảo Phong Học Văn.

Phong Học Văn do dự, dù sao đây cũng là tổ tông của nhà mình.

“Câu Linh Thuật, lên!” Đột nhiên một bóng người mờ ảo từ trong quan tài đứng dậy.

Bóng người trước mắt, ngoại hình giống như Hắc Vô Thường, sắc mặt trắng bệch, có bộ râu dài.

Dáng vẻ gần như giống hệt Quan Sơn Thái Bảo đã thấy ở Bình Sơn lúc trước.

Quan Sơn Thái Bảo thấy ở Bình Sơn, bản thân cũng là người từ thời nhà Minh lưu lại.

Hẳn là cùng thời kỳ với Phong Minh Lễ hiện tại.

“Hẳn là giống như Phong Vương Lễ, đều là người thuộc thế hệ ‘Lễ’ của Phong gia, ở một vị trí quan trọng như vậy, chôn cất không phải là thủ lĩnh Quan Sơn Phong Vương Lễ!” 【Chúc mừng ký chủ đã đánh thức thành công tiên tổ Phong gia, càng tiến thêm một bước trong việc tìm ra bí mật của Địa Tiên Thôn.】【Phần thưởng lần này: Tăng bất kỳ một loại năng lực nào lên viên mãn. (Lưu ý chỉ là năng lực)】 Lục Khố Tiên Tặc là nền tảng của thân thể, nhưng phần thưởng lại là năng lực.

Những thứ phù hợp cũng chỉ có Thần Cách Diện Cụ, Câu Linh Khiển Tướng.

Ngay cả phong thủy bí thuật cũng không hoàn chỉnh, nếu nâng cấp cũng chỉ nâng cao năng lực kham dư phong thủy.

Vậy thì chỉ có Câu Linh Khiển Tướng là có giá trị nhất.

“Vậy chọn Câu Linh Khiển Tướng!” Sau khi đưa ra lựa chọn,

Phong Học Văn đã thành công đánh thức tiên tổ Phong gia.

Đồng thời có thể mượn sức mạnh của tiên tổ Phong gia, sử dụng thủ đoạn của một Quan Sơn Thái Bảo thực thụ.

Cậu ta vui mừng nói: "Sư phụ, con thành công rồi!" "Hãy thích ứng tốt với năng lực mới." Đồng thời Trương Trạch cũng cần một chút thời gian để chờ đợi nửa sau bí ẩn của Câu Linh Khiển Tướng.

Chương 344

Phía bên kia, trong núi đột nhiên có người bắn pháo hiệu.

“Đi, bảo anh em trong tiểu đoàn pháo binh chuẩn bị sẵn sàng.” Trương Trạch nhìn về phía ngọn lửa từ pháo hiệu.

Xem ra trong núi nhất định đã có phát hiện.

Nếu tình hình thuận lợi, đêm nay sẽ hành động trực tiếp không nghỉ ngơi.

Trong đội ngũ, đoàn pháo binh mang theo súng cối tiến về phía hầm mỏ.

Trương Trạch vừa rời khỏi trấn Thanh Khê, liền thấy một ngôi miếu Quan Đế.

Đây là ngôi miếu Quan Đế gần trấn Thanh Khê nhất.

Quan Vũ ở Trung Quốc có thể nói là nhân vật được truyền tụng rộng rãi, nhà nhà đều biết.

Người dân trong trấn có người đang thắp hương trong miếu.

Trương Nhật Sơn nhìn chằm chằm vào ngôi miếu, như đang suy tư điều gì: “Trương gia chúng ta trước nay không tin quỷ thần.” “Tộc trưởng, ngài không phải là định đi thắp hương chứ?” “Không, ta đi mời thần.” Trương Trạch nói xong liền đi thẳng về phía miếu Quan Đế.

Câu Linh Khiển Tướng trước giờ vẫn dùng Câu Linh Thuật, nhưng những linh thể đó cuối cùng vẫn chỉ là linh thể, không đạt được yêu cầu.

Khiển Tướng thường chỉ những thiên binh thiên tướng mới được

gọi là "tướng".

Khi nhìn thấy Quan Vũ trước mắt, Trương Trạch đột nhiên hiểu ra, Võ Thánh Quan Công, không phải là "tướng" sao?

Quan Công được thế nhân tín ngưỡng, trong truyền thuyết thực lực quả thật không bằng Nhị Lang Thần.

Nhưng ở thế giới này hoặc thế giới dị nhân.

Thần là do người tạo ra.

Tức là, sức mạnh của những vị thần này mạnh đến đâu, không phải xem trong truyền thuyết họ được miêu tả như thế nào.

Mà cụ thể phải xem độ truyền tụng, trực tiếp liên quan đến sức mạnh tín ngưỡng.

Loại tín ngưỡng này là một luồng sức mạnh tồn tại mơ hồ giữa trời đất.

Không có ai có thể xác định tín ngưỡng có thật sự tồn tại hay không.

Nhưng vào lúc này, Trương Trạch muốn tự mình cảm nhận sức mạnh đến từ tín ngưỡng.

Trong miếu Quan Đế hương khói nghi ngút, dân làng xung quanh thấy nhiều người vây quanh bên ngoài, liền lần lượt nhường ra một con đường.

Trưởng trấn nghe được tình hình bên này, cùng mấy người trẻ tuổi bên cạnh vội vàng chạy tới.

"Trưởng trấn, ta thấy họ đều tập trung gần miếu Quan Đế, không phải là muốn động đến ngôi miếu này chứ?" "Vị trí của ngôi miếu liên quan đến phong thủy của cả trấn Thanh Khê, nếu đắc tội với Quan Đế gia, đến lúc đó ngài không bảo vệ được chúng tôi đâu!" "Trưởng trấn,

chúng ta tới rồi.” Hơn chục người trước mắt vây lại, định chặn trước cửa miếu Quan Đế.

Miếu Quan Đế thực ra cũng không lớn.

Tượng thần Võ Thánh Quan Công đối diện với cửa ra vào.

Quan Công tay cầm Thanh Long Yển Nguyệt Đao, thân cao chín thước, râu dài hai thước, mặt như táo đỏ, môi như tô son, mắt phượng mày ngài, tướng mạo đường đường, uy phong lẫm liệt.

Trương Trạch nói với trưởng trấn: “Lão gia, ta chuyến này đến để đối phó yêu tiên, xin Võ Thánh Quan Vân Trường trợ ta một tay.” Trưởng trấn ngây người, bình thường mọi người có việc cầu thần cũng chỉ thắp hương vái lạy.

Còn có linh nghiệm hay không thì cũng chỉ có thể về nhà chờ tin.

Nào có ai trực tiếp đến tận mặt đòi mời thần đi như thế này?

“Xin các vị nhường đường, chớ cản đường Võ Thánh.” Trương Trạch vừa nói xong, đột nhiên biểu cảm trên mặt lập tức thay đổi.

Trước đó luyện tập Thần Cách Diện Cụ, tâm thái đã chuyển biến rất nhanh, lần này trực tiếp sử dụng năng lực mạnh hơn của Câu Linh Khiển Tướng.

Nhưng bất kể là Câu Linh Thuật hay Khiển Tướng chi pháp đều không phải là tạo ra từ hư không.

Câu Linh Thuật phải gặp được linh thể mới có thể thu, Khiển Tướng cũng tương tự như vậy.

Hắn lớn tiếng hô: “Hữu thỉnh Trung Nghĩa Thần Võ Linh Hựu Nhân Dũng Uy Hiển Quan Thánh Đại Đế hiển thân!” Mọi người đều nhìn hắn với ánh mắt kỳ quái.

Nhưng âm thanh này, như đi sâu vào trong đầu mỗi người.

Âm thanh nhanh chóng lan truyền, như thể trực tiếp lên đến chín tầng mây.

Đột nhiên trên tượng thần kim quang đại tác.

Có một bóng người toàn thân tỏa ánh sáng từ trên tượng thần bước ra.

"Quan Đế gia!" "Quan Đế gia thật sự hiển linh rồi!" Ai có thể ngờ, Trương Trạch thật sự đã gọi được Võ Thánh ra.

Thấy Võ Thánh xuất hiện, nhân lúc Võ Thánh chưa kịp phản ứng, hắn lập tức nói: "Khiển tướng, thu!" Giọng nói vừa dứt, thân ảnh Võ Thánh Quan Công bay lên không trung, sau đó nhanh chóng chui vào sau lưng Trương Trạch.

Phía sau lưng hắn, một bên đứng Thanh Ô Tử, Uông Tàng Hải, Cùng Kỳ, bên còn lại là Quan Công giống hệt như pho tượng.

Thân ảnh xuất hiện sau lưng, cả người Trương Trạch như biến thành một vị thần, tràn đầy uy nghiêm vô hình.

Ba linh thể kia đều sinh lòng sợ hãi, đứng cách xa Võ Thánh.

"…" Trương Nhật Sơn thật sự phục, phục một cách triệt để.

"Thật sự mời được cả thần ra sao?" "Còn giả được sao?" Tề Thiết Chủy từ từ khép lại cái miệng đang há hốc.

Tiếp đó giúp Trương Nhật Sơn cũng khép lại cái miệng kinh ngạc.

"Ngậm miệng lại đi, chúng ta nên xuất phát rồi." Được Tề Thiết Chủy nhắc nhở, Trương Nhật Sơn mới phát hiện mình dường như đã quá kinh ngạc.

"Nhưng ta vẫn cảm thấy không thể tin được." "Có lẽ là phiên bản nâng cấp của Thần Cách." Giải Cửu đột nhiên như hiểu ra.

"Ta nghe sư phụ nói, thần tồn tại từ một góc độ nào đó, nhưng

cũng có thể không tồn tại.” “Không tồn tại, là chỉ những vị thần trong truyền thuyết không tồn tại, nhưng thần đều có nguyên mẫu.” “Võ Thánh này không phải là Võ Thánh thời Tam Quốc, mà là Võ Thánh sinh ra từ sức mạnh của tín ngưỡng.” Cảm giác này giống như sức mạnh của long mạch tinh khí, nếu không tự mình cảm nhận, người ta sẽ cho rằng cái gọi là long mạch chỉ là hư vô mờ mịt.

Ở kiếp trước của Trương Trạch, sức mạnh long mạch có tồn tại hay không không xác định, nhưng ở thế giới này long mạch tuyệt đối tồn tại thực sự.

Thậm chí có một số long mạch còn có ý thức riêng.

Sức mạnh của tín ngưỡng cũng thuộc loại sức mạnh tương tự.

Giống như tiếng sấm có thể được phiên dịch thành ngôn ngữ mà con người có thể hiểu được, trong mắt người thường đều là những điều vượt xa nhận thức.

Nhưng ở thế giới này, nó cũng tồn tại thực sự.

Nếu đã mời được cả Võ Thánh Quan Vũ, Trương Trạch cũng không còn e ngại gì nữa.

Hắn trực tiếp để Tiểu Cửu xuất hiện trước mắt mọi người.

Tiểu Cửu ở trong không gian Thao Thiết, thường xuyên trò chuyện với hắn.

Ở trong không gian đó, nó cũng có thể xem xét tình hình bên ngoài bất cứ lúc nào.

Khi thấy thủ hiệu của Trương Trạch, nó lập tức hiểu rằng mình sắp được triệu hồi ra ngoài.

Liền ngay lập tức biến thành hình rồng.

Một tiếng rồng gầm vang lên!

Một con chân long màu trắng bạc xuất hiện trước mắt mọi người, Tiểu Cửu đã thực sự biến thành một con rồng.

Mặc dù chỉ tương đương với một con rồng ở thời kỳ ấu niên.

Nhưng nó quả thật là con chân long duy nhất được biết đến trên thế giới này.

Còn về thời cổ đại có rồng tồn tại hay không, tạm thời chưa biết.

Dù sao ngay cả những cổ thần kỳ lạ như Xà Thần cũng tồn tại, ai có thể xác định thế giới này không thực sự tồn tại rồng.

Cưỡi trên lưng rồng, từ trên đầu các đệ tử Tá Lĩnh đang đi đường, theo tiếng rồng gầm nhanh chóng bay lên không trung.

Trực tiếp bay qua con đường chim hẹp dài.

Con đường chim quanh co khúc khuỷu là đoạn đường tốn thời gian nhất để đến Hòm Quan Tài.

Xa xa có thể thấy Nữ Thần Phong xuất hiện ở không xa.

Tại hầm mỏ, trước mắt có hơn nghìn miệng hầm.

Vì đào khoáng mà gần như đã khoét rỗng phần lớn bên trong lòng núi.

Chương 345

Dù vậy, vẫn không ai có thể đào ra Địa Tiên Thôn.

Theo một tiếng rồng gầm vang vọng khắp đỉnh núi, bên trong ngọn núi lớn, thi tiên đã ngủ say mấy trăm năm từ từ mở mắt.

Côn Luân dẫn người tìm kiếm một lượt trong hầm mỏ.

"Tộc trưởng!" Trương Hải Kỳ và Trương Hải Diêm đi ra.

"Chúng tôi đã tìm thấy một hầm mỏ có dán bùa." Trong tay hắn cầm một lá bùa vàng, tay chỉ về một hầm mỏ phía trước.

Nhưng hầm mỏ đã xảy ra sạt lở.

Con đường này dường như có chút ngấm nước, đất bùn trên núi dễ trở nên mềm nhão.

"Có thể xác định được tuyến đường ngắn nhất không?" Đoàn pháo binh phía sau lập tức lên tiếng, đoàn công binh và pháo binh một trước một sau.

Trong hầm mỏ đột nhiên có một con vượn Ba Sơn vẫy tay về phía Trương Trạch, từ trong đất lôi ra một con thú đá Ô Dương.

"Sạt lở này là do con người gây ra?" Trương Trạch nhìn chằm chằm vào con thú đá trước mặt, "Xem ra có người sợ hãi ngôi mộ cổ bên trong nên mới phong tỏa lối đi." Bên cạnh còn dán rất nhiều bùa vàng.

Đường hầm trước mắt nếu không nhìn kỹ thì không biết mức độ sụp lở bên trong.

Xung quanh đường hầm đều chất đầy đá vụn.

Nếu cho người đi đào, e rằng phải mất mấy ngày mới có thể dọn

sạch toàn bộ.

Nhưng nếu dùng pháo để bắn, chỉ cần kiểm soát tốt chi tiết, có thể mở đường hiệu quả trong thời gian ngắn.

Trương Trạch nhìn kết cấu xung quanh, trong lòng hạ quyết tâm: "Côn Luân, chuẩn bị pháo đạn." Thân núi thực ra rất kiên cố, nếu trực tiếp cho nổ, những nơi yếu ớt có khả năng sụp lở, nhưng tổng thể ảnh hưởng không lớn.

Côn Luân lập tức dẫn người chọn vị trí đặt pháo.

Lúc còn ở khu mỏ thép tấm, Trương Trạch đã nhận thấy phong thủy ở đây có phần quỷ dị.

Phàm là nơi phong thủy có biến hóa cực lớn, đều có khả năng xảy ra dị biến càn khôn đảo lộn, âm dương điên đảo.

Sự thay đổi này hoàn toàn ứng với miêu tả trong quyển "Vật" tự của phong thủy bí thuật.

Cũng có nghĩa là, một số thứ vốn tốt đẹp trong núi sẽ bị đảo ngược hai cực, từ cực tốt biến thành cực ác.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân chính khiến hắn chọn dùng pháo.

Đồng thời, địa hình ở đây khiến các loại vũ khí hạng nặng cỡ lớn như xe tăng hoàn toàn không thể tiến vào, mà dù vào được cũng khó tìm được vị trí thích hợp.

Tác dụng của xe tăng phần lớn là để phối hợp với bộ binh tác chiến, hoặc để đối phó với xe tăng của địch.

Cùng là pháo, pháo Canông BR-2 có cỡ nòng 152mm, xe tăng thông thường cũng trang bị pháo Canông, nhưng đa phần cỡ nòng chỉ 128mm, xét về uy lực thì rõ ràng hỏa lực của BR-2 mạnh hơn.

Nếu xảy ra sụp lở, sức nặng hàng nghìn vạn tấn của thân núi trong nháy mắt đè xuống, xe tăng cũng có nguy cơ bị đè bẹp.

Pháo Canông được đặt ở khoảng cách an toàn, hoàn toàn không tồn tại những rủi ro này.

Lúc này, khi mọi người đều đang ở xa, có người canh giữ khoảng cách an toàn để tránh nhân viên lại gần.

Loại pháo hạng nặng này, Trương Trạch mang theo hơn mười khẩu, còn súng cối thì có đến mấy trăm khẩu.

Nhưng hiện tại có thể dùng được chỉ có hai ba khẩu pháo Canông.

Trương Trạch bảo Trương Hải Kỳ tìm thành viên của doanh công binh.

Sau khi họ đến, hắn lập tức công bố nhiệm vụ.

"Anh em công binh doanh toàn bộ chờ lệnh, đợi sau khi tiếng pháo dứt, lập tức đến hiện trường chuẩn bị đào đường hầm." "Người của Trương gia theo ta, sẵn sàng ứng phó với tình huống đột xuất." Theo sự phân công của Trương Trạch, người của Trương gia được đặc biệt giao trách nhiệm tuần tra tình hình khai quật bên trong thân núi.

Trương Trạch nhớ lại những gì người dân trấn Thanh Khê gần đó kể, khi đào mỏ, không chỉ đào ra thi thể, mà còn thường xuyên gặp phải rất nhiều chuyện kỳ quái không thể tả.

Nếu Thi Tiên trong Địa Tiên Thôn thực sự tồn tại, rất có thể đang ẩn náu trong ngọn núi này.

Trương Hải Kỳ lại một lần nữa nhắc nhở: "Nhớ kỹ, nếu gặp tình huống đột xuất, đừng tự giải quyết, phải tìm người Trương gia ngay lập tức." "Hiểu rồi!" Các thành viên công binh doanh cầm xẻng sắt, bắt đầu chuẩn bị làm việc.

Việc khác có thể họ không giỏi, nhưng nếu là đào đường hầm, hơn một trăm người có thể đào ra một lối đi rộng rãi trong nháy mắt.

Đây chính là điểm lợi hại của một đội ngũ trộm mộ có tổ chức, có phân công.

Khi mọi người đã chuẩn bị xong xuôi, Trương Trạch lúc này đang đứng cùng đội ngũ.

Tiểu Cửu bên cạnh hắn đã biến thành một vị tiểu tiên nữ, một thân bạch y khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Hoắc Tiên Nhi cũng đứng cùng nàng, tựa như hai vị tiên nữ.

Nhưng lúc này không ai có tâm trí để thưởng thức mỹ cảnh trước mắt, trong chớp mắt, theo một cái phất tay của Trương Trạch, doanh pháo binh lập tức khai hỏa.

"Khai hỏa!" Ầm!

Ầm ầm ầm!

Theo từng tiếng pháo kinh thiên động địa, động tĩnh gần như truyền đi khắp mấy nghìn con đường hầm.

Trương Trạch lấy ra giấy bút, dựa vào cảm giác, phán đoán và hình dung được khung cảnh bên trong các khoáng động này, từ đó chọn ra lối đi chính xác nhất.

Theo ký ức, con đường dẫn đến Địa Tiên Thôn vốn là mộ đạo của Ô Dương Vương.

Trong đó tất nhiên sẽ lưu lại dấu vết của mộ Ô Dương Vương.

Hắn nhanh chóng thông qua âm thanh, vẽ ra vị trí mộ đạo.

Đoạn trước của mộ đạo nằm phía sau khu mỏ đã đào ra tượng đá Ô Dương, nhưng đoạn sau thì chưa được đào.

Trong nguyên tác, phần đó về sau bị người ta đào thông khi làm hầm phòng không.

Bây giờ, con đường đó sau khi Phong Sư Cổ đi vào, lại bị người ta lấp lại lần nữa.

Tiếng pháo đã rút ngắn thời gian mở đường.

Đồng thời cũng kinh động hoàn toàn Thi Tiên trong mộ.

Trương Trạch nhận thấy bên trong ngọn núi này rỗng, tồn tại núi trong núi.

Nhưng trong núi lại có thiết lập Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, tạm thời khó mà tiến vào.

"Tiếp theo ba người các ngươi phụ trách giám sát, coi như nhiệm vụ đầu tiên của Mạc Kim Giáo Úy, nếu phát hiện bất kỳ tình huống nào, ba người phải hợp lực giải quyết." Trương Trạch nói với bộ ba Phong Học Văn, Hứa Nhất Thành và Giải Cửu: "Doanh pháo binh nghỉ ngơi, đổi thành doanh công binh lên." "Đào Địa Tiên Thôn ra cho ta!" Phong Học Văn lập tức hét về phía các huynh đệ công binh doanh đã chuẩn bị sẵn: "Huynh đệ, núi đã bị nổ xuyên, sư phụ đã ra lệnh, đào Địa Tiên Thôn ra cho ta!" "Làm tới!" "Làm tới!" Chúng huynh đệ Tá Lĩnh đồng thanh hô vang.

Trộm mộ hào khí như vậy, đặc biệt là đào mộ tổ của Quan Sơn Thái Bảo, chỉ có thể dùng một chữ "sảng" để hình dung trạng thái của mọi người hiện tại.

Tiền tài không phải là quan trọng nhất, mấu chốt là đào mộ tổ của Quan Sơn Thái Bảo.

Chỉ cần là người của Tá Lĩnh thì đều biết Xích Mi quân, biết Quan Sơn Thái Bảo.

Trong mộ được cho là có thiết lập Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Thứ đó, chính là nỗi đau vĩnh viễn của Xích Mi quân.

Năm đó đào Mậu Lăng của Hán Vũ Đế, Xích Mi quân chết hơn mười vạn người mới phá được Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Quan Sơn Thái Bảo vốn là tử địch của Bắc phái.

Phong Sư Cổ đặt Cửu Tử Kinh Lăng Giáp ở đây, càng khiến họ thêm đầy một bụng lửa giận!

Thấy mọi người phân công hợp tác đâu ra đấy, Trương Trạch yên tâm ngồi bên vách núi, nói với Tiểu Cửu bên cạnh: "Ta sắp dương thần ly thể để xem xét tình hình trong núi, giúp ta bảo vệ nhục thân, đừng để bất kỳ ai lại gần." Theo lời Trương Trạch, Tiểu Cửu lập tức hóa thành long thân, bao bọc hắn ở giữa.

Nhìn sang bên cạnh, hẻm núi uốn lượn quanh co, xa xa hẻm Quan Tài chênh lệch độ cao hơn một nghìn mét, tương đương với việc chồng mấy tòa nhà chọc trời mười tầng lên nhau.

Trong núi mây mù bốc lên, dòng nước xiết cuồn cuộn.

Trần Tĩnh Tĩnh đứng bên vách núi, nói: "Khí tượng nơi đây thần bí vạn biến, hùng vĩ tráng lệ, ngắm mãi không đủ, xem mãi không chán." "Tiên sinh yên tâm, có ta canh giữ bên cạnh, sẽ không có bất kỳ ai lại gần." Gần long thân, Bất Ngôn Kỵ Nguyên Cảnh và Khiêm Chi đứng bên cạnh, sẵn sàng ứng phó với tình huống đột xuất.

Sau khi bố trí xong, Trương Trạch khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt lại.

Một bóng hình lớn mạnh hơn trước gấp mười lần xuất hiện trước mặt mọi người.

Dương thần như vậy tuy không thể nói là vô địch, nhưng nếu gặp phải quỷ quái lợi hại, chỉ cần kịp thời rời đi, sẽ không có nguy hiểm lớn.

“Uông Tàng Hải!” Trương Trạch gặp Uông Tàng Hải trong trạng thái dương thần, vẫn hoàn toàn áp chế được y.

“Chủ nhân, ngài…?” “Đạo gia xuất dương thần!!” Thấy Trương Trạch dùng thuật xuất dương thần, không có gì khiến y kinh ngạc hơn thế.

Chương 346

"Những pháp thuật tu tiên của Đạo gia ta vẫn luôn cho là nhảm nhí…" Nhưng khi thấy thuật xuất dương thần, y đã bị vả vào mặt một cách đích thực.

"Đừng nói nhảm, theo ta đi gặp Địa Tiên." Vừa nói, hắn vừa thử, trong trạng thái linh hồn vẫn có thể sử dụng Câu Linh Khiển Tướng.

Dù sao đây không phải là âm hồn, mà là dương thần thuần dương.

Lúc này tại Địa Tiên Thôn, Quan Sơn Thái Bảo đã ngủ say từ lâu bỗng nhiên đứng dậy.

Không phải kẻ trong kim quan ngọc quách của Phong Sư Cổ, mà tự do hành động trong Địa Tiên Thôn.

Địa Tiên được bồi táng trong Địa Tiên Thôn cũng từ từ ngẩng đầu.

Đây mới là Địa Tiên thực sự ẩn sâu trong Địa Tiên Thôn.

Người bên ngoài, lại chỉ biết rằng, trong Địa Tiên Thôn chôn một Phong Sư Cổ.

Bỗng nhiên có hai bóng người xuyên qua thân núi.

"Phong Vương Lễ, lão bằng hữu của ta, đã lâu không gặp!" Giọng của Uông Tàng Hải đột nhiên thu hút sự chú ý của Địa Tiên.

"Ngươi là… Uông Tàng Hải?

Ta biết ngươi sẽ xuất hiện đúng hẹn, nhưng bây giờ không phải là thời gian chúng ta đã hẹn." Phong Vương Lễ vừa mới bị kinh tỉnh, thấy Uông Tàng Hải xuất hiện, đầu óc có chút không theo kịp.

Phong Vương Lễ trước mắt tóc trắng xoá, trên người mặc rõ ràng

là quan phục nhà Minh.

Nhập liệm theo cách này, quả nhiên cùng loại với Uông Tàng Hải.

Địa Tiên ngay giây tiếp theo liền chú ý đến dương thần của Trương Trạch bên cạnh.

"Tàng Hải huynh, người này là ai?" "Chẳng lẽ là lễ ra mắt ngươi muốn tặng ta?" Gương mặt hắn ta tím sẫm, như một cái xác chết vừa bò ra từ đống tử thi, nhưng nhìn kỹ lại có vài phần giống người bình thường.

Bỗng nhiên nhìn thấy dương thần khổng lồ trước mắt, đối với một Địa Tiên như hắn, đó là vật đại bổ.

Đối phương lại đứng cùng Uông Tàng Hải, dù không phải là lễ ra mắt, hắn cũng đã động lòng.

"Địa Tiên Phong Vương Lễ?" Dương thần khổng lồ của Trương Trạch xuất hiện trước mắt, không hề né tránh mà nhìn thẳng vào Địa Tiên trước mặt.

Điều khiến hắn kinh ngạc là Địa Tiên này không phải là trạng thái của Phong Sư Cổ trong nguyên tác.

Phong Sư Cổ cũng đã trở thành Thi Tiên, nhưng Phong Vương Lễ trước mắt hoàn toàn không phải trạng thái đó.

Bây giờ hắn mới hiểu, vì sao Cửu Tử Kinh Lăng Giáp lại được thiết lập ở núi Quan Tài một cách vô duyên vô cớ.

Mộ dương toại trong mộ, sau khi có người vào mộ, đã chủ động bắt đầu chuyển động trước mắt mọi người.

Những Quan Sơn Thái Bảo vào mộ trước đó đều không còn lại xương cốt.

Tổng cộng có mười bảy, mười tám đời Quan Sơn Thái Bảo, ngay

cả một người đọc sách yếu ớt như giáo sư Tôn cũng có thể vào được Địa Tiên Thôn.

Quan Sơn Thái Bảo không thể nào ba trăm năm đều không vào được.

Sau khi nhìn thấy Phong Vương Lễ trước mắt, Trương Trạch đã hiểu ra tất cả.

"Sao, Tàng Hải huynh không nói cho ngươi biết à?" "Cũng phải, bí mật giữa chúng ta, tốt nhất không nên để quá nhiều người biết, kẻo sinh thêm chuyện." Hắn ta như đang nói với Uông Tàng Hải, lại như đang tự lẩm bẩm.

"Phong Sư Cổ tên ngu xuẩn đó, không tuân theo tổ huấn, tự cho rằng đã nắm giữ được Địa Tiên chi pháp, thực ra đã sai lại càng sai!" "Thấy hắn cố chấp như vậy, ta dứt khoát bố cục, âm thầm chỉ điểm cho hắn." Ánh mắt hắn ta nhìn về phía kim quan bị hàng vạn tử thi vây quanh.

"Đáng tiếc, hắn đã động vào thi thể của Vu Lâm Vương ở Di Sơn, tự cho rằng đã tìm được pháp thành tiên, thực ra lại trở thành vật chủ của Bàn Cổ Thi Tiển, trước khi chết vẫn còn mơ mộng trường sinh bất lão, thật nực cười đến cùng cực!" Nói về hậu bối Phong Sư Cổ của mình, giọng điệu của Phong Vương Lễ tràn đầy hận không thể rèn sắt thành thép.

Toàn bộ bố trí của Phong Sư Cổ, cuối cùng đều trở thành đồ cưới cho vị lão tổ tông Phong gia này.

Hắn ta không phải là tổ sư gia thực sự của Quan Sơn Thái Bảo, nhưng lại là người có thành tựu cao nhất trong các đời.

Sự nghiên cứu của hắn ta về đan đỉnh chi thuật, trường sinh chi pháp, còn vượt xa bất kỳ đời nào của Phong gia.

Bàn Cổ Thi Tiển, vốn là một loại sinh vật kỳ đặc sinh ra từ thi mạch hình người, có thể giúp cơ thể người duy trì hoạt tính, nhưng đồng thời cũng sẽ mất đi quyền kiểm soát cơ thể, cuối cùng hoàn toàn trở thành vật chủ nuôi dưỡng Thi Tiển.

Ô Dương Vương chỉ là một cái tên để bôi nhọ Vu Lâm Vương.

Vu Lâm Vương vốn là một đại vu, tinh thông vu thuật cao thâm, có năng lực dời núi lấp biển, cuối cùng cũng bị Thi Tiển ký sinh, tính tình đại biến.

Phong Sư Cổ, chẳng qua là lặp lại những việc mà Vu Lâm Vương đã làm khi còn sống, thậm chí còn điên cuồng hơn, số người bồi táng còn nhiều hơn Vu Lâm Vương gấp ngàn lần, lên đến vạn người.

Phong Vương Lễ thấy Trương Trạch trước mắt không hề sợ hãi, thậm chí cả Uông Tàng Hải cũng ngoan ngoãn đứng sau lưng hắn.

Đầu óc hắn ta từ từ khôi phục khả năng suy nghĩ.

"Tàng Hải huynh, lúc nào mà huynh lại cam tâm chịu ở dưới người khác?

Chẳng lẽ là thánh thượng đương kim?" Uông Tàng Hải liếc nhìn Trương Trạch, mới nói: "Vương Lễ hiền đệ, đệ ở trong mộ ngủ say quá lâu, e là không biết, bên ngoài bây giờ không còn hoàng đế nữa." "Vị trước mặt đệ, là Tộc trưởng Trương gia đương đại!" Một tiếng Trương gia, sắc mặt Phong Vương Lễ đột nhiên thay đổi.

"Trương gia!" Sau khi Phong Vương Lễ mở miệng, Trương Trạch đột nhiên lạnh lùng nói: "Không sai, không chỉ ta là người Trương gia, mà chuyến này ta còn dẫn theo cả tiền bối Bắc phái, muốn đoạn tuyệt tận gốc rễ của nhất mạch Quan Sơn." "Con cháu của ngươi sau này đều sẽ trở thành Mạc Kim Giáo Úy, phục vụ cho Trương gia ta." Không có lời nào khiến Phong Vương Lễ bị kích động hơn thế.

Hắn đã thành Địa Tiên, đối với hậu nhân ra sao cũng không quan tâm.

Năm đó hắn cũng đã thả đi một chi, Quan Sơn Thái Bảo cũng không đến nỗi đoạn tuyệt hương hỏa.

"Tiểu tử ngông cuồng, đợi ta xuất sơn, tất sẽ dẫn theo quần tiên, triệt để diệt sạch Bắc phái!" Phong Vương Lễ rơi vào cơn thịnh nộ, xung quanh hắn trong nháy mắt bốc lên một lượng lớn âm khí.

Bốn phương tám hướng bắt đầu tràn vào một lượng lớn quan tài trùng.

Ngay cả Cửu Tử Kinh Lăng Giáp cũng bắt đầu chuyển động theo ý niệm của hắn.

Luồng hắc khí trước mắt khiến Uông Tàng Hải vô cùng kiêng kỵ, y hạ giọng nói: "Chủ nhân, chúng ta bây giờ đang ở trạng thái linh hồn, Phong Vương Lễ đã tu thành Địa Tiên, tiếp tục kích động hắn e rằng cả ta cũng gặp nguy hiểm!" Trương Trạch lúc này muốn xem xem, thực lực của Phong Vương Lễ rốt cuộc đã đến trình độ nào.

Là một Địa Tiên, nếu muốn rời khỏi đây, tất sẽ phải chịu thiên khiển.

Sự tồn tại của Phong Sư Cổ chính là để thay hắn ta gánh tai ương.

Phong Vương Lễ lúc này toàn thân bị hắc khí bao bọc, trừng mắt nhìn Uông Tàng Hải: "Tàng Hải huynh, xem ra linh hồn của huynh đã bị khống chế!" "Chẳng trách huynh không theo thời gian đã hẹn, để hậu nhân Uông gia đến." "Đợi ta diệt tiểu bối Trương gia ngông cuồng này, sẽ đi tìm bản thể của ngươi!" Theo ước định với Uông Tàng Hải, hai người sẽ cùng nhau nghiên cứu trường sinh chi pháp.

Đợi thời cơ đến, sẽ hợp lực khống chế thế giới này.

Triều Minh cách nay hơn năm trăm năm, hơn hai trăm năm trước là

năm Vạn Lịch, thi tiên chi thể của hắn sơ thành, gặp Phong Sư Cổ vào mộ.

Tổ huấn vốn lưu lại không cho hậu nhân Phong gia vào.

Nhưng Phong Sư Cổ không nghe khuyên, ngược lại còn vào tìm Địa Tiên chi pháp, khiến hắn ta lại nảy ra một kế.

Hắn ta để Phong Sư Cổ trở thành một Địa Tiên chi thể hoàn mỹ.

Đối mặt với sự tấn công của Phong Vương Lễ, trạng thái linh hồn của Trương Trạch nhanh chóng bị hắc khí xung quanh bao bọc.

Phong Vương Lễ dùng phương pháp đơn giản mà hiệu quả nhất, muốn trực tiếp nuốt chửng hắn.

Nhìn thấy thủ đoạn lợi hại của Phong Vương Lễ, Trương Trạch nhếch mép, cười nói: "Quả nhiên là Địa Tiên, nhưng muốn nuốt ta, ngươi bớt mơ mộng hão huyền đi!" Lại thấy Phong Vương Lễ cười nhe răng nanh: "Chết đến nơi rồi mà khẩu khí cũng không nhỏ." "Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, lên!" Theo một câu nói, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp xung quanh nhanh chóng múa may.

Kinh Lăng Giáp là thực thể không sai, nhưng bề mặt lại dính đầy máu ô uế, là vật chí âm chí tà, vừa hay tương khắc với dương thần của Trương Trạch.

Nếu dương thần bị phá, chuyện sẽ lớn lắm.

Phong Vương Lễ đang cười, Trương Trạch cũng đang cười.

Ngay sau đó, Võ Thánh Quan Vân Trường đột nhiên xuất hiện bên cạnh Trương Trạch.

"Yêu nghiệt phương nào!" Quan Vũ xuất hiện, nhìn thấy Địa Tiên Phong Vương Lễ, tức thì toàn thân kim quang đại tác.

Sức mạnh tín ngưỡng cường đại khiến toàn thân Phong Vương

Lễ chấn động.

Hắn ta hung hăng nói: "Ta còn tưởng ngươi dựa vào đâu mà khí thế ngút trời, hóa ra là mời cả Võ Thánh đến!" Hắn chưa từng thấy Quan Vũ thật, nhưng khi thấy thần linh, hắn chắc chắn rằng họ tồn tại, nếu không hắn đã không một lòng muốn trở thành Địa Tiên.

"Để ta xem xem." Trong Vạn Tiên Thi Trận của ta, Võ Thánh Quan Vũ rốt cuộc lợi hại đến đâu!" Xoẹt!

Cả Địa Tiên Thôn ngưng tụ ra một luồng sức mạnh chí âm chí tà, cung cấp sức mạnh không ngừng cho Phong Vương Lễ.

Nhưng Võ Thánh đã ngưng tụ một lượng lớn sức mạnh tín ngưỡng, một đao chém xuống, âm khí xung quanh nhanh chóng lui tán.

Thanh Long Yển Nguyệt Đao từ trên trời giáng xuống, mang theo kim quang chói mắt, chém vào giữa hắc khí của Địa Tiên.

Một đao chém khai sinh tử khí!

Quan Vũ vốn võ nghệ siêu quần, vung đại đao trong tay, đánh cho Địa Tiên Phong Vương Lễ liên tục lùi về phía sau.

Đột nhiên Trương Trạch hóa thành một bóng trắng, lao thẳng về phía Phong Vương Lễ.

Chương 347

Địa Tiên thấy vậy liền lao ra mộ đạo.

Bóng dáng Võ Thánh Quan Vũ và Trương Trạch đột nhiên triệu hồi Cùng Kỳ.

Võ Thánh cưỡi ngựa, Trương Trạch cưỡi Cùng Kỳ, nhanh chóng đuổi theo.

Uông Tàng Hải đang ngẩn người, tưởng rằng đây là cơ hội để Phong Vương Lễ trốn thoát, lại không ngờ Phong Vương Lễ cũng chẳng ra gì.

Thân thể Địa Tiên dù sao cũng chưa đạt đến hoàn mỹ, bị truy sát một mạch ra ngoài, dọc theo mộ đạo.

Công binh doanh đang khai quật mộ đạo, đột nhiên thấy một bóng đen lao ra khỏi sơn động như một cơn cuồng phong.

Gió đen hung hãn lao ra.

Phong Tư Bắc đang đứng ở cửa thông đạo, bên hông đeo yêu bài của Quan Sơn Thái Bảo, liền chặn đứng đường đi của bóng đen.

"Hậu nhân Quan Sơn?

Ngay cả ngươi cũng đầu quân cho Trương gia?" Thấy Phong Tư Bắc đứng cùng người của Trương gia, Phong Vương Lễ tức thì không thể kìm nén được cơn giận.

"Ngươi là ai!" Phong Tư Bắc chỉ cảm thấy bóng đen trước mắt có vẻ hơi quen thuộc.

Giống như bức họa mà hắn đã thấy trong từ đường của Phong gia.

Phong Học Văn sử dụng Ngự Linh Thượng Thân, để tiên tổ Phong

gia là Phong Minh Lễ mượn sức mạnh cho hắn.

Ý thức của Phong Minh Lễ vừa mới khôi phục, đột nhiên nhìn thấy bóng đen trước mắt.

"Đệ đệ!" Phong Minh Lễ một mắt nhận ra bóng đen trước mắt chính là thủ lĩnh Quan Sơn đã mất tích từ lâu, Phong Vương Lễ, đồng thời cũng là đệ đệ của ông.

Có một huynh đệ Tá Lĩnh hiểu biết lịch sử, đột nhiên hét lên: "Thủ lĩnh của Phong Minh Lễ không phải là Phong Vương Lễ sao?" "Năm xưa chính là ông ta đề nghị với Chu Nguyên Chương, phái binh tiễu trừ các vị tổ sư gia nhà Minh của Tá Lĩnh chúng ta, hại Tá Lĩnh chúng ta suýt nữa bị hủy mất căn cơ." Mọi người bên ngoài đều cảm thấy như nghe nhầm.

Tề Thiết Chủy lập tức hỏi: "Ta không nghe nhầm chứ, không phải nên là Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Cổ sao?" "Phong Vương Lễ theo ta được biết đã chết trước Phong Sư Cổ hơn hai trăm năm." Sau Phong Vương Lễ, bóng dáng Võ Thánh Quan Vũ và Trương Trạch lần lượt đuổi theo.

Uông Tàng Hải bị Trương Trạch dùng Câu Linh thuật kéo chặt phía sau.

"Là hắn, thủ lĩnh Quan Sơn Thái Bảo đời đầu của nhà Minh, Phong Vương Lễ, người mà năm xưa Lưu Bá Ôn tiến cử cho Chu Nguyên Chương!" Phong Tư Bắc hoàn toàn ngây người.

Phong Vương Lễ là niềm tự hào của các đời Quan Sơn Thái Bảo.

Trong từ đường Phong gia, bức họa của Phong Vương Lễ luôn được đặt ở vị trí dễ thấy nhất.

Ông ta không phải là tiên tổ đời đầu của Phong gia, nhưng lại là đời huy hoàng nhất của Phong gia.

“Tuyệt đối không sai, nhưng ta không ngờ, Phong Vương Lễ cũng là Địa Tiên!” Chẳng trách, cùng là truyền nhân Quan Sơn, Phong Sư Kỳ dù thế nào cũng không vào được Địa Tiên Thôn.

Bởi vì thời kỳ nhà Minh, chính là thời kỳ mấu chốt để Phong Sư Cổ trở thành Địa Tiên.

Thời gian đầu, những người đi vào đều sống sót, không có ai thực sự bị tuẫn táng.

Mãi đến bây giờ, khi Thi Tiên sắp tập thể xuất sơn, mới có cơ hội vào Địa Tiên Thôn.

Trên không trung, Trương Trạch trong trạng thái dương thần cưỡi Cùng Kỳ, trong tay huyễn hóa ra một thanh đao.

Trong trạng thái này, hắn không thể sử dụng Thần Cách Diện Cụ, nhưng huyễn hóa vũ khí thì lại làm được.

Rời khỏi Địa Tiên Thôn, thực lực của Địa Tiên Phong Vương Lễ giảm mạnh.

Dưới ánh mặt trời, Trương Trạch dùng sức mạnh linh hồn, hung hãn lao về phía Phong Vương Lễ.

Bị đâm ngang hông, Phong Vương Lễ đau đớn hét lên một tiếng.

Chưa kịp phản ứng, Thanh Long Yển Nguyệt Đao đã chém vào lưng hắn ta, để lại một vết đao sâu hoắm trên thân thể Địa Tiên.

“Tiểu bối Trương gia!

Ta nhớ mặt ngươi rồi, đợi thương thế ta hồi phục, ta tất sẽ giết ngươi!” Phong Vương Lễ đang nói lời cay độc, đột nhiên pháo của đoàn pháo binh toàn bộ khai hỏa.

Đó là những khẩu súng cối đã chuẩn bị sẵn.

Hơn trăm khẩu pháo, đồng thời bắn về phía Phong Vương Lễ.

Phong Vương Lễ nhanh chóng quay đầu lại trên không, lại bị một viên đạn pháo bắn trúng, vụ nổ tạo thành một đám sương mù.

Trong thân núi đột nhiên xuất hiện một dây leo bằng đồng, kéo thẳng Phong Vương Lễ vào Địa Tiên Thôn.

Trương Trạch không dựa vào trạng thái linh hồn để đuổi theo.

Trong trạng thái này, nếu Phong Vương Lễ liều mạng phản công, ngược lại sẽ gặp nguy hiểm.

Hiện tại hắn chỉ cảm thấy trong Địa Tiên Thôn có điều bất thường, nên mới dùng xuất dương thần để vào xem xét, không ngờ lại thu được tin tức chấn động như vậy.

Vừa rồi quá vội vàng nhưng cũng miễn cưỡng thắng được.

Lần sau gặp lại, nhất định phải triệt để trảm thảo trừ căn Địa Tiên này.

Trương Trạch nhanh chóng trở về nhục thân, đứng dậy nói với mọi người: "Pháo binh, biểu hiện không tệ, trọng trọng có thưởng." "Bên công binh doanh đào thế nào rồi?" Vừa rồi lúc lao ra, trạng thái linh hồn đi đường tắt, trực tiếp xuyên qua thân núi, không để ý lắm đến tình hình mộ đạo.

"Công binh doanh đào sắp xong rồi, phía trước đang đào hố tuẫn táng." Trương Hải Kỳ chỉ vào đống thi thể bên cạnh: "Đây đều là xác khô đào được dọc đường, tạm thời chất ở đây, lúc sau sẽ xử lý." Tá Lĩnh trộm mộ xưa nay đều nhắm vào vương hầu tướng tương cổ đại, chưa bao giờ ngược đãi thi thể người nghèo.

Những thi thể này rõ ràng là của nô lệ, phu tù thậm chí là dân nghèo.

Toàn bộ hẻm Quan Tài đều toát ra một luồng yêu khí.

Ở cuối hố tuẫn táng, đặt một pho tượng đá bằng ngọc, đó là tượng không đầu của Vu Lâm Vương.

Trương Trạch cùng các huynh đệ Tá Lĩnh, sau khi thấy tượng ngọc Vu Lâm Vương, liền nhìn thấy những chiếc ghế người quỳ bên cạnh.

"Thấy những chiếc ghế người phía sau không?

Đều làm từ người sống cả, mang tượng ngọc xuống, an táng cho mấy nữ tử khổ mệnh kia đi!" Đây là truyền thống của Tá Lĩnh.

Hắn cũng không chỉ nói suông, tự nhiên sẽ có huynh đệ Tá Lĩnh đi làm.

Đồng thời cũng có thể khiến huynh đệ Tá Lĩnh càng thêm trung thành đi theo.

Đúng lúc này, Phong Vương Lễ vừa mới trốn đi đột nhiên truyền ra giọng nói từ sâu bên trong.

"Tiểu bối, dám làm ta bị thương, lão phu cho ngươi biết đây rốt cuộc là địa bàn của ai!" "Lên!" Theo một luồng hắc khí lan khắp toàn bộ thông đạo, trong mỗi một con đường hầm đều bắt đầu vang lên tiếng gầm gừ quái dị.

Những tử thi chất đống bên ngoài đột nhiên động đậy.

Một tiểu ca nhanh chóng rút đao.

Một người khác bên cạnh cũng làm động tác tương tự.

Trương Nhật Sơn từ sau khi huyết mạch được nâng cao, lần đầu tiên thực sự sử dụng Kỳ Lân huyết.

Mấy người Trương gia, vẩy máu ra.

Những thây ma bị hắc khí khống chế, sau khi bị máu điểm trúng lập tức khôi phục lại trạng thái xác khô.

Nhưng những kẻ khác vẫn đang bò ra ngoài.

“Dùng pháo!” Trương Trạch nhận thấy động tĩnh bên ngoài, lập tức hét lên: “Súng cối, pháo Canông, tất cả dùng hết cho ta.” Nghe thấy âm thanh, hắn lộ ra nụ cười lạnh: “So hỏa lực với ta à?

Để ngươi xem sự đáng sợ của vũ khí hiện đại!” Nếu thực sự bị dồn vào đường cùng, cho nổ sập cả ngọn núi này cũng không thành vấn đề.

Hắn bảo Nguyên Cảnh phía sau lập tức đi truyền lời.

“Không cần lo về đạn pháo, đạn pháo có đủ, cứ bắn chết cho ta!” Theo tiếng pháo lửa liên miên, toàn bộ hẻm Quan Tài không ngừng vang lên những tiếng nổ dữ dội.

Kim Bàn và Liễu Trần hai tai đều ong ong.

“Trương Trạch!” Kim Bàn lớn tiếng nói: “Người ở núi Quan Tài không ngừng bị tuẫn táng, long mạch đã xảy ra xoay chuyển.” “Trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật có đề cập.” “Cổ hữu thiên khí địa vận, thiên vận địa khí chi thuyết, địa vận hữu thôi di, thiên khí tòng chi.” Ông ta lấy ra phong thủy bí thuật, lật đến quyển “Vật” tự.

“Vận hữu toàn chuyển, địa khí ứng chi, hoàn cảnh tự nhiên biến hóa, đạo trí phong thủy hình thế cải biến.

Tại sơn xuyên chi trung nhất thiết linh tính chi vật, do vu phong thủy thiện ác đích cự đại chuyển biến, sản sinh dị biến, như quả thanh trọc âm dương hỗn hào tương sản sinh yêu vật.” Trong lúc nói chuyện, tiếng pháo vẫn tiếp tục.

Một cục đất từ trên đỉnh đầu rơi xuống, Kim Bàn mắng: “Khôi lỗi thuật của Quan Sơn Thái Bảo phiền phức quá!” Trương Trạch đơn giản vẽ một cái địa hình: “Tượng điêu Ô Dương Vương đã xuất hiện,

đi tiếp một đoạn nữa, ta có thể tìm thấy lối vào chính diện của Địa Tiên Thôn!" Đạn pháo vô cùng dồi dào, mặc cho là núi thây biển xương, toàn bộ dùng pháo bắn thành tro bụi.

Theo những đợt oanh tạc liên tiếp, xung quanh không ngừng có cương thi từ trong thân núi bò ra, có những xác khô trực tiếp chui ra từ trong đất bùn.

Uy lực của vụ nổ vô cùng đáng sợ.

Chương 348

Cương thi sau đó, số lượng cũng nhiều đến mức khiến người ta tê cả da đầu.

Nguyên Cảnh là thành viên Bất Ngôn Kỵ, nhìn thấy cảnh vũ khí hiện đại oanh tạc này, thủ đoạn của Địa Tiên khiến người ta sợ hãi, nhưng vũ khí hiện đại cũng khiến lòng người chấn động.

Nhưng xung quanh, ngày càng nhiều cương thi, lao về phía cửa thông đạo nơi mọi người đang đứng.

Với số lượng như vậy, bao nhiêu pháo bắn cũng không hết.

"Phu quân?" "Bây giờ làm sao?" Cương thi xung quanh ngày càng nhiều, súng cối dù mạnh cũng cần thời gian để nạp đạn.

Phong Vương Lễ rõ ràng biết phạm vi và vị trí cụ thể của pháo, liền bắt đầu vòng qua những vị trí đó, điều chỉnh lộ tuyến.

Thậm chí có một bộ phận, trực tiếp đào hầm từ dưới đất bò lên.

Hiệu suất này, gần như giống hệt với Đấu Thi năm xưa.

Những cương thi này, toàn bộ đều vây lấy Trương Trạch.

"Cương thi phổ thông mà thôi, không đáng để bận tâm!" Đôi mắt hắn nhanh chóng biến thành màu xanh lam nhạt.

Trong miệng khẽ niệm: "Nhân Thần Hợp Nhất!" Bóng dáng Võ Thánh Quan Vũ đột nhiên hợp hai làm một với hắn.

Đây không chỉ đơn thuần là sức mạnh của thần.

Nếu Thần Cách Diện Cụ là dựa vào mức độ diễn xuất để thu được sức mạnh thần cách, thì Câu Linh Khiển Tướng lại trực tiếp có được toàn bộ sức mạnh của thần, bỏ qua phần hạn chế ở giữa,

Trương Trạch hoàn toàn trải nghiệm được thế nào là một vị thần thực sự.

Hắn đột nhiên rút ra Ma Đao Thiên Nhận.

Nhưng hư ảnh hình thành trên người lại mang theo Thanh Long Yển Nguyệt Đao với ánh kim quang nhàn nhạt.

"Hoành Tảo Thiên Quân!" Tương truyền Thanh Long Yển Nguyệt Đao đã dính máu của thanh long, theo một tiếng long ngâm khủng bố, trong nháy mắt, khí ngưng tụ trên đao, hình thành một đao ảnh khổng lồ.

Lưỡi đao khổng lồ quét qua, tất cả cương thi nơi nó đi qua đều bị chém ngang lưng, sau đó đao mang bùng nổ, nghiền nát thành tro bụi.

Pháo binh trực tiếp quên mất việc tiếp tục khai hỏa.

Viên đạn pháo trong tay nắm chặt, ngơ ngác nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trước mắt.

Trong mắt mọi người, Trương Trạch trước mắt không còn là Long Gia trong lòng họ, mà là thần.

"Chẳng lẽ Long Gia sau này phải đổi thành Thần Gia?" "Pho đại Phật ở thành Trường Sa kia chính là kiệt tác của gia nhà ta, gọi là Phật Gia cũng được!" "Quan Nhị gia đều bảo hộ gia nhà ta, vậy càng không thể gọi là Long Gia!" Tề Thiết Chủy không ngừng bấm tay, "Xong rồi, nhất thời cũng không tính ra được." "Gia, hiện trường, không nhìn được…" Xung quanh đều là những mảnh tay chân bị đập nát.

"Gọi mấy huynh đệ lên, dọn ra một con đường." Giải Cửu nhìn con đường trước mắt, xung quanh chất đầy đá vụn và hài cốt.

Quả nhiên là thần tiên đánh nhau, mới một lúc công phu, đã có hiệu quả như trời long đất lở.

Người Trương gia chịu thương tích do xung kích, hình xăm Kỳ Lân trên người mấy người đều kích động đến mức hiện ra.

"Đáng tiếc Địa Tiên Phong Vương Lễ không tiếp tục hiện thân, nếu không nhất định phải đánh hắn thành bã!" Trương Hải Diêm trong tay cầm súng xung kích, ngay cả đao cũng không dùng nữa, trực tiếp đổi sang súng.

Lúc này, bên cạnh đột nhiên lại đứng mấy cương thi.

Trên người những cương thi này mang theo mùi hôi thối nhàn nhạt.

Tuy sớm đã biến thành xác khô, nhưng bề mặt lại hoàn toàn trong trạng thái cháy đen.

Ở vị trí phong thủy long mạch âm dương xoay chuyển này, chỉ càng đẩy nhanh tốc độ thi biến của tử thi trong núi.

Trương Hải Diêm đang định cầm súng bắn, bên cạnh đột nhiên truyền đến giọng của Trương Tiểu Xà.

"Đừng bắn!

Ta có Khống Xà Thuật." Trương Tiểu Xà là hậu nhân của mẫu tộc Tây Vương Mẫu, từ nhỏ đã biết nuôi hắc mao xà.

Trương Trạch thấy nàng ta mượn sức hắc mao xà, khống chế một bộ phận tử thi, trực tiếp biến chúng thành trợ thủ của mình.

Thủ pháp này, giống với thủ pháp chế tạo Đấu Thi của người Khang Ba Lạc.

Loại cách làm tương tự này, hẳn là đều có nguồn gốc từ tổ tiên chung là hoàng tộc của mẫu quốc Tây Vương Mẫu.

"Ta có một môn Âm Dương Bí Thuật, có thể tùy ý giao tiếp với động vật, thậm chí thao túng địa bộ." Trong tay nàng ta là cuốn Âm

Dương Bí Thuật do Tôn Quốc Phụ và Kim Bàn cùng nhau thông qua toàn thiên Thập Lục Quái, lại dựa vào thủ đoạn của Mạc Kim Giáo Úy mà nghiên cứu ra.

Thuần dưỡng động vật, dự đoán tương lai thậm chí cố ý xoay chuyển âm dương, đều thuộc phạm vi của Âm Dương Bí Thuật.

Chỉ tiếc là chưa nghiên cứu đến bước đó, nếu không có thể trực tiếp xoay chuyển phong thủy của hẻm Quan Tài.

"Hoa Linh, ngươi cũng xem xem." Thủ đoạn khống chế động vật, Trương Trạch cũng biết.

Hoa Linh vẫn luôn nhìn Chá Cô Tiếu sử dụng khẩu kỹ, ít nhiều cũng đã học được một ít.

Bây giờ sau khi được tăng cường, loại khẩu kỹ này cũng được nâng cao.

Bình thường nhìn nàng hiền lành, nhưng cũng ít ai dám tùy tiện trêu chọc.

"Phương pháp giao tiếp với thú loại thì có, ví dụ như nhạc khí Tát Mãn, khẩu kỹ Bàn Sơn của ta…" Trong đó có đề cập đến giao tiếp, đương nhiên một bộ phận không liên quan đến Tiên Thiên Bát Quái.

Chi tiết giao tiếp mới thực sự có liên quan.

Trương Trạch sau khi xem xong, liền phát ra tiếng chim lên không trung.

Xung quanh không biết từ đâu bay đến một con Kim Ti Vũ Yến.

"Ủa, Kim Ti Vũ Yến ở đâu ra vậy?" Doãn Tân Nguyệt đưa tay ra, dùng thuật ngự vật để khống chế phi đao, ảnh hưởng đến đường bay của Kim Ti Vũ Yến.

Có thể nói, hiện tại bên cạnh Trương Trạch, gần như mỗi người

đều là kỳ nhân dị sĩ.

Khi họ không ra tay, trông đều giống như người có văn hóa.

Trương Nhật Sơn mới gia nhập, vốn tưởng rằng sau khi huyết mạch được nâng cao, có thể có một chỗ đứng trong Trương gia.

Bây giờ xem ra, dường như vẫn còn một khoảng cách, cần phải thông qua nỗ lực để từ từ rút ngắn.

Thấy Trương Nhật Sơn có chút nản lòng, Trương Trạch an ủi: "Nhật Sơn cũng đừng nản chí, ít nhất về mặt phá giải cơ quan, ngươi có thể học hỏi Lý chưởng quỹ." Phong Oa sơn là truyền nhân chính thống của Gia Cát Khổng Minh, chỉ là tên môn phái có chút cổ quái.

Đồng thời họ còn có Võ Hầu Kỳ Môn của Phong Oa sơn.

Hắn đang tính toán, làm sao để học được một môn trường độ kỳ môn dị thuật từ Lý chưởng quỹ.

Trương Trạch đột nhiên nói với chúng huynh đệ: "Các huynh đệ, thây ma đã bị ta nổ cho không còn chỗ trốn." "Tiếp theo theo ta đến cửa lớn Địa Tiên Thôn." Theo một tiếng lệnh của Trương Trạch, chúng huynh đệ một đường lòng tin tăng mạnh, đồng thanh hô lớn: "Làm tới!" "Làm tới!" Tiếng hô như núi gào biển thét, không ngừng vang vọng trong núi.

Ngay cả Địa Tiên đang trốn trong thân núi cũng bị động tĩnh bên ngoài làm cho giật mình.

Sau một đao dung hợp Võ Thánh của Trương Trạch, trước mắt chỉ còn lại một con đường mộ đạo thông đến Địa Tiên Thôn.

Mọi người theo Trương Trạch cùng nhau đi qua mộ đạo, lại dừng chân trước một vách đá hiểm trở Hách Hồn Đài.

"Vách đá sâu như vậy, chúng ta đi thế nào?" Tề Thiết Chủy đi đến

trước vách đá, nhìn chằm chằm vào vách núi bên dưới.

Kim Bàn nhìn chằm chằm trước mắt, nói: "Ta tuy không nhìn ra được thế nào, nhưng biết rằng, phàm là cổ mộ, đều không thoát khỏi một chữ 'cửu'." "Đường chim bay trên vách đá dọc đường, hình thế quần long nhiễu sơn, tuyệt đối không phải là lối đi tùy ý mở ra, mà là để phù hợp với phong thủy nơi đây." "Có thể có thủ bút như vậy, tuyệt không phải là người phàm." "Hách Hồn Đài thì tốt thôi, chỉ cần chờ đợi thời cơ." Trương Trạch không hoảng không vội đứng bên vách núi, trong lòng sớm đã có kế sách.

Hắn ngưng mắt nhìn xung quanh, lại nghe thấy giọng của Phong Vương Lễ truyền đến từ bên dưới.

"Ngươi có Võ Thánh trợ giúp, Quan Sơn Chỉ Mê Thuật của nhất mạch Quan Sơn ta cũng không phải là hư danh!" "Có gan thì xuống Hách Hồn Đài thử xem!" Hắn còn cất tiếng cười lớn, theo tiếng cười truyền ra, dưới Hách Hồn Đài đột nhiên bay lên một mảng đen kịt.

Vô số phi trùng phát ra tiếng ông ông, hình thành một đám đen, hóa thành lốc xoáy cùng với ngọn gió quái dị của Hách Hồn Đài, cuốn lên.

"Trời ạ, đó là gì vậy?" "Châu chấu!" Trương Nhật Sơn nhanh chóng bắt lấy một con phi trùng trên không.

"Châu chấu toàn thân lấp lánh cánh vàng, là Kim Giáp Mao Tiên được ghi chép trong cổ tịch!" Hứa Nhất Thành cũng bắt được một con, không thể tin nổi: "Châu chấu Hưởng Đạo, nghe nói đã sớm tuyệt chủng rồi, loại côn trùng này đói quá đến vật sống cũng ăn.

Xem này, chân sau của châu chấu có răng cưa sắc bén, tần suất vỗ cánh cực cao, nơi nó bay qua, chẳng khác nào một lưỡi đao sắc bén, huống hồ là hàng vạn con châu chấu Hưởng Đạo…" Những con châu chấu này không chỉ có sức sát thương mạnh, mà lớp vỏ ngoài cũng cứng rắn, khả năng gặm nhấm vô cùng mạnh.

Quan Sơn Thái Bảo cố ý nuôi chúng ở đây.

Vô số hoàng trùng rợp trời kín đất ập tới.

“Kiên trì, kiên trì thêm nữa!” Trên vách đá không biết ẩn giấu bao nhiêu hang trùng, bên trong toàn là trứng hoàng trùng.

Tình thế trước mắt rõ ràng là có cao nhân bố trí một cơ quan đáng sợ như vậy.

Cơ quan sống này còn hiệu quả hơn nhiều so với tường thành lăng mộ do hàng vạn người xây nên!

“Quan Sơn Thái Bảo triều Minh chẳng lẽ thật sự là thần tiên thông thiên hay sao, lại triệu hồi được nhiều Hưởng Đạo Hoàng Trùng đến thế!” Những con hoàng trùng này bị một luồng khí cố định giữa không trung.

Trương Trạch nhớ rằng, luồng khí cổ xưa đó vốn không dùng để khóa chặt những con hoàng trùng này, mà là thứ khác.

Chương 349

Hoa Linh đang nhanh chóng suy nghĩ đối sách trong đầu.

“Kim Giáp Mạo Tiên, sinh sống và hoành hành vào thời nhà Minh, người thời đó không trừ hại mà ngược lại còn xem hoàng trùng như thần tiên.” “Bàn Sơn ta trước nay luôn tuân theo đạo vạn vật tương sinh tương khắc, sinh khắc chế hóa.” Nàng nhìn quanh bốn phía nhưng không phát hiện ra gì, trong lòng có chút sốt ruột.

“Kim Giáp Mạo Tiên xuất hiện ở đây, xung quanh chắc chắn có thứ tương sinh tương khắc với nó.” Trương Trạch thấy phản ứng của nàng, biết rõ là do sự việc xảy ra quá đột ngột, cộng thêm hoàng trùng trước mắt sắp thoát khỏi luồng gió kia.

“Lẽ nào mọi người đã quên rồi sao?

Khẩu kỹ mà chúng ta vừa thảo luận?” Khẩu kỹ?

Đó là kỹ năng sở trường của Chá Cô Tiếu.

Chá Cô Tiếu tên thật là Dương Thiệu, chỉ vì khẩu kỹ bắt chước giống như thật nên mới có ngoại hiệu Chá Cô Tiếu.

Trương Trạch đột nhiên dùng miệng bắt chước tiếng kêu của Kim Ti Vũ Yến vừa rồi.

Tiếng gió xung quanh và tiếng đập cánh của hoàng trùng đều rất lớn.

Nhưng tiếng kêu của Kim Ti Vũ Yến ẩn trong đó vẫn bị chúng nhanh chóng bắt được.

“Lý luận của Bàn Sơn không sai, sinh khắc chế hóa, có một thứ mạnh thì ắt có một thứ khắc chế!” Theo tiếng kêu của Trương Trạch, ngọn gió đang vây khốn hoàng trùng đột nhiên tiêu tán.

Tiếng yến kêu ríu rít truyền đến thành từng đàn.

Hàng vạn con Kim Ti Vũ Yến đột nhiên tạo thành một bóng đen.

Vô số tiếng đập cánh đã át đi tiếng đập cánh của hoàng trùng.

Hoàng trùng xung quanh đang định xem những người trên vách đá là thức ăn.

Trong nháy mắt, chúng đã trở thành thức ăn của Kim Ti Vũ Yến.

Ở nơi này, Kim Ti Vũ Yến nằm ở vị trí cao nhất trong chuỗi thức ăn của Hưởng Đạo Hoàng Trùng.

Những con hoàng trùng này là thức ăn cố định của Kim Ti Vũ Yến.

Quan Sơn Thái Bảo triều Minh quả thật là một nhân tài, biết rõ về chuỗi thức ăn.

Ngay sau đó, mấy vạn con Kim Ti Vũ Yến nhanh chóng bay lên, hợp thành bầy.

Trương Trạch dựa vào âm thanh để phán đoán, số lượng Kim Ti Vũ Yến trước mắt đã tăng vọt lên hơn mười vạn con.

Nghe âm thanh có thể đoán được, những con Kim Ti Vũ Yến này đang ở trên vách đá gần đây.

Loài yến này là động vật sống theo bầy.

Khi số lượng đông, có thể lên tới một triệu con.

Loài Kim Ti Vũ Yến này không ngừng kêu lên, vì chúng có hệ thống định vị bằng tiếng vang tương tự như loài dơi.

Chúng có thể tìm được đường ra trong hang động tối tăm.

“Kim Ti Vũ Yến, đúng rồi, sao ta lại quên mất chuyện quan trọng như vậy!” Không chỉ Hoa Linh đột nhiên tỉnh ngộ.

Trương Tiểu Xà, người vừa rồi cũng đang thảo luận với Trương Trạch về cách khống chế thú loại, cũng vừa mới nhớ ra, ban nãy bên cạnh từng có một con Kim Ti Vũ Yến bay qua.

"Kim Ti Vũ Yến vốn sống theo bầy, có một con ở gần đây thì nhất định có cả một đàn!" Tốc độ của Kim Ti Vũ Yến trước mắt cực nhanh, chúng nhanh chóng săn bắt Hưởng Đạo Hoàng Trùng trên không.

Hơn mười vạn con Kim Ti Vũ Yến tạo thành một tấm lưới yến rợp trời kín đất, bay lượn vòng quanh bên ngoài để tóm lấy Kim Giáp Phi Hoàng.

Nhưng chúng cũng sợ hãi không dám xông vào nơi tập trung dày đặc của Hưởng Đạo Hoàng Trùng, chỉ nhắm chuẩn kẽ hở để không ngừng nuốt chửng những con phi hoàng ở rìa ngoài.

"Thật hùng vĩ!" "Đạo sinh khắc chế hóa mà có thể vận dụng đến mức độ này, chỉ riêng một tay này thôi, ta thấy Bàn Sơn đạo nhân bình thường cũng không làm được như vậy." Kim Bàn không nhịn được mà tán thưởng thủ lĩnh Mạc Kim đời này, Trương Trạch.

Nhất là khi nhìn cảnh tượng yến săn mồi trước mắt, lão cảm thán nói: "Cũng may là có một đàn Kim Ti Vũ Yến, loài chim này trong dân gian có ngoại hiệu là 'Phong lý toản', quả nhiên danh bất hư truyền!" Vốn thấy đám hoàng trùng này, mọi người đã nghĩ rằng không còn đường thoát.

Không ngờ, những con phi hoàng này lại tình cờ gặp phải mắt gió.

Chúng bị gió hút lơ lửng trên không, sau đó Trạch Gia lại dùng tiếng yến kêu, triệu hồi gần như toàn bộ Kim Ti Vũ Yến xung quanh.

"Vách núi có thể hình thành mắt gió như vậy, chứng tỏ nơi đây là một nơi tàng phong tụ khí." Lão gõ gõ vào la bàn, chỉ riêng luồng gió

vừa rồi cũng đủ chứng minh, nơi này chắc chắn không xa lối vào của Địa Tiên Mộ.

Lúc này, càng nhiều Kim Giáp Phi Hoàng từ dưới đáy bay lên, cũng chỉ có nước bị ăn thịt.

Một đàn Kim Ti Vũ Yến vừa mới về tổ.

Trương Trạch thông qua tiếng gió, nghe được ở xa có một đàn Kim Ti Vũ Yến sắp quay về.

Hắn khinh thường nói: "Hưởng Đạo Hoàng Trùng, hôm nay các ngươi có dốc toàn bộ tổ ra thì từ nay về sau cũng thực sự tuyệt chủng rồi." Vô số phi hoàng cũng theo bản năng tập trung lại một chỗ.

Khu vực chúng tập trung, ngay cả Kim Ti Vũ Yến cũng không dám dễ dàng tiếp cận.

Dù không có Kim Ti Vũ Yến, hắn vẫn còn Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Chỉ là số lượng quỷ trùng trước sau vẫn không thể so được với số lượng mấy chục vạn hoàng trùng trước mắt.

Cũng chỉ có đàn hoàng trùng với số lượng khổng lồ như vậy mới có thể nuôi sống được nhiều Kim Ti Vũ Yến đến thế.

Hứa Nhất Thành thấy tình cảnh này, trong lòng có cảm xúc: "May mà bây giờ có chúng ta ở đây, nếu không Hưởng Đạo Hoàng Trùng theo Địa Tiên ra ngoài, lúc đó không biết sẽ có bao nhiêu người chết đói." Thế đạo bên ngoài vốn đã loạn lạc.

Cùng với việc Kim Ti Vũ Yến săn mồi, sau khi ăn no chúng cũng chuẩn bị quay về tổ.

Đám hoàng trùng kia có cơ hội thở dốc, không dám bay ra ngoài nữa mà đang tìm cách trốn khỏi nơi này.

Nhưng đúng lúc này, Tiểu Ca đột nhiên rạch ngón tay, vẩy Kỳ Lân

huyết ra ngoài.

Tức thì, dưới sự kích thích của loại máu này, tất cả hoàng trùng đều tán loạn bỏ chạy.

Đám hoàng trùng này tạm thời mất đi sự khống chế của Địa Tiên, mới có thể khôi phục bản năng sợ hãi Kỳ Lân huyết.

"Kỳ Lân huyết có tác dụng…" Trương Nhật Sơn nhìn chằm chằm vào tay mình: "Ta lại quên mất!" "Những con Kim Giáp Phi Hoàng này, một khi thoát khỏi sự khống chế của Địa Tiên, Kỳ Lân huyết chính là thủ đoạn đối phó tốt nhất!" Khi hắn đang hối hận, đàn yến xung quanh đang chuẩn bị về tổ.

Nhưng mắt gió bên vách đá lúc này lại một lần nữa vây khốn đám Kim Ti Vũ Yến tại chỗ.

Nhìn chằm chằm vào đàn yến trước mắt, Trương Trạch lấy ra một khẩu súng lục.

Hướng xuống vách đá, hắn đột nhiên bắn liên tiếp ba phát về ba hướng khác nhau.

Ba phát súng tức thì kích phát ba luồng khí thể dưới vách đá nhanh chóng dâng lên.

"Khống khí!" Giải Cửu đột nhiên kinh hô: "Sư phụ, trong phong thủy có nhắc đến khống khí phải không?" "Theo như ghi chép, loại khống khí này chỉ có ở nơi long mạch chân chính tàng phong tụ khí!" Lão lại nhìn về phía vách núi trước mắt.

Tức thì bị hình ảnh trước mắt dọa cho giật nảy mình.

Vô số Kim Ti Vũ Yến đột nhiên tạo thành một cầu thang xoắn ốc.

Trương Trạch nhẹ nhàng nhảy xuống, đáp lên trên đó.

"Thời gian không còn nhiều, tất cả theo ta xuống, ai không xuống

được thì ở lại trên này.” Vừa dứt lời, mọi người phía sau lập tức vội vã đi theo.

Gió trên vách núi rất lớn, Ngô Công Quải Sơn Thê cũng khó mà leo xuống được.

Cách duy nhất là mượn sức của Kim Ti Vũ Yến để đi xuống.

Ý tưởng kỳ diệu này khiến mọi người chỉ cảm thấy Trương Trạch trước mắt ngày càng trở nên thần bí.

“Thần Gia nhà chúng ta e rằng đã thực sự thành thần rồi!” Không biết từ khi nào, các đệ huynh Tá Lĩnh cảm thấy danh xưng Long Vương Gia không còn xứng với lão đại nhà mình.

Nên gọi thẳng là “thần”, kết hợp với cách gọi trên giang hồ, biến thành “Thần Gia”.

“Thúc công.” Trương Trạch nhìn chằm chằm vào tổ của Kim Ti Vũ Yến trước mắt.

Trương Thụy Lâm tay cầm thanh đồng kiếm, dẫn theo người nhà họ Trương.

Ánh mắt ông ngưng lại trên lớp đất trước mắt.

Trong đó có một cây xà ngang, phán đoán theo kết cấu cổ mộ, đây hẳn là minh lâu trên mặt đất.

Phàm là mộ của người muốn thành tiên, cổ mộ thường thích dùng kết cấu ba tầng.

Để phân biệt hiện tại và quá khứ, chứng minh mình đã thành tiên.

Ông cầm một nắm đất lên ngửi ngửi: “Mùi tanh hôi, không cần đến quan tài bên cạnh, từ đây có thể đào vào.” “Chắc chắn không?” Trương Trạch chỉ có thể cầm nắm đất cát bên cạnh, cũng có thể phán đoán đại khái được vị trí này có thể đào vào trong cổ mộ.

Cao thủ đạo mộ thực thụ thường có thể phán đoán chính xác vị trí mộ thất.

Chương 350

Đồng thời tránh được những cơ quan bố trí trên đỉnh mộ thất, như cơ quan khủng bố Thiên Bảo Long Hỏa Lưu Ly Ngõa.

"Không sai, chính là ở đây." Trương Thụy Lâm dẫn theo mấy người, trực tiếp bắt đầu đào.

Thấy Trương Thụy Lâm quyết định mở một đường hầm từ phía trên tổ Kim Ti Vũ Yến, Hứa Nhất Thành nhìn về phía Kim Bàn: "Sư phụ, vị trí này làm sao xác định được vậy, con nhìn không ra một chút nào?" Nào chỉ là không nhìn ra, hắn luôn cảm thấy vị trí trước mắt này và cổ mộ trong núi chẳng liên quan gì đến nhau.

Kim Bàn xoa cằm: "Nếu là trước đây, thực ra ta cũng không nhìn ra." "Nhưng mắt gió trên vách núi và khống khí dưới đáy vừa rồi đã chứng tỏ nơi này cách long mạch rất gần." Lão cầm lấy đất cát trên mặt đất.

"Ta đoán có lẽ là dựa vào thế đi của long mạch để xác định vị trí này." Nói xong lão lại xác nhận với Trương Trạch: "Ta nói đúng không, thủ lĩnh?" "Đúng một nửa." "Tầm Long Quyết có câu, quần long triền xuyên tố cửu khúc, khúc khúc tẫn cửu hồi hoàn;" "Cửu hồi chi hậu phục cửu chuyển, cửu chuyển trùng nhiễu long lâu;" "Cửu cửu phán đoạn chung quy nhất, tam tam lưỡng lưỡng nhập linh sơn." Trương Trạch nói rồi tiện tay chỉ vào một cây xà ngang cách đó không xa.

Kim Bàn bừng tỉnh đại ngộ: "Long lâu xà ngang?" "Ai!" Lão vỗ mạnh vào trán: "Xem ra thật sự già rồi, chi tiết đơn giản như vậy cũng không nhận ra." Long lâu trước mắt đã xác định, cửu chuyển sơn đạo bên ngoài uốn lượn.

Cửu chuyển lại cửu chuyển, thứ vây quanh chính là bản thân ngọn núi, ý chỉ con đường đi vào dù quanh co thế nào thì cuối cùng cũng về một nơi, vị trí cuối cùng là như nhau, vì vậy gọi là thù đồ đồng quy.

Trương Thụy Lâm và người nhà họ Trương là những tay đào hầm lão luyện.

Tốc độ đào đường hầm của họ nhanh đến mức có thể sánh với tê tê hình người.

Những người nhà họ Trương thuộc thế hệ "Long" bên cạnh cầm xẻng sắt phân công hợp tác.

Trong lúc mọi người vây xem, thậm chí còn không nhận ra chuyện gì đã xảy ra.

Trương Thụy Lâm đã đào qua lớp quan tài, tiến vào phía sau.

Phong Tư Bắc nói với mọi người: "Theo ta quan sát, xung quanh khe núi hẳn là đa số quan tài bằng gỗ thông của các ẩn sĩ trong núi." "Phần lớn quan tài ở đây đều đã bị tổ tiên Phong gia của ta động vào, không còn giá trị, nếu có thể đào thẳng vào mộ đạo phía sau là tiết kiệm thời gian nhất." Các đệ huynh Công Binh Doanh ngay lập tức xuống hỗ trợ công việc.

Họ đã tiến hành gia cố bên trong đường hầm.

"Thần Gia, đường hầm đã thông!" Đệ huynh Công Binh Doanh nhường đường, để Trương Trạch đi trước.

Mấy người nhà họ Trương cũng không khách khí, trực tiếp đi trước dò đường.

"Tộc trưởng, tình hình phía trước không rõ, để chúng con đi trước dò đường." Trương Hải Kỳ nhanh chóng xuyên qua mộ đạo phía trước, dẫn theo hai người con nuôi.

Họ đi trước dò đường.

Trương Trạch theo sau cũng bước vào trong mộ đạo.

Trong khoảng thời gian này, Phong Vương Lễ lại không có động tĩnh gì.

Nhiều người như vậy đào mộ của hắn.

Hai bên là kẻ thù truyền kiếp mấy trăm năm, đối phương không thể nào dễ dàng bỏ qua như vậy.

"Ta nói này, Phong Vương Phần, mang hai chữ Phong Vương, chẳng liên quan gì đến Phong Sư Cổ, ngược lại càng phù hợp với tên của Phong Vương Lễ!" Tề Thiết Chủy dẫn theo mấy nhà trong Cửu Môn đi theo sau, cũng hết sức cẩn thận xem xét tình hình.

Hắc Nhãn Kính đi theo bên cạnh, suốt đường đi đều kín đáo, hiện tại cũng chỉ có thể làm chân chạy vặt.

Mọi người đi theo sau trong thông đạo, thành thạo chuyển đất đào được từ phía trước ra sau.

Một ít dùng để gia cố, một ít thì trực tiếp dọn ra ngoài.

Cứ thế đổ thẳng xuống vách núi, vô số phi hoàng kinh hãi bay toán loạn.

Bóng dáng Phong Vương Lễ đứng ở phía dưới, vốn định tiếp tục sử dụng Kim Giáp Mạo Tiên.

Xung quanh hắn, dựng lên rất nhiều bù nhìn rơm mặc đạo bào.

Hình tượng của Kim Giáp Mạo Tiên trong dân gian thời nhà Minh dùng để dọa người dân địa phương trăm lần trăm trúng.

"Kim Giáp Mạo Tiên, đi!" Cùng với việc hắn phun ra một luồng hắc khí, lượng lớn phi hoàng sau khi nhiễm phải liền nhanh chóng bay về phía đường hầm của Trương Trạch.

Nhưng đúng lúc này, trong động đột nhiên chui ra một con nhím.

Thức ăn của nhím rất tạp, gần như con trùng nào cũng ăn.

Trong đó bao gồm cả những con phi hoàng này.

Con nhím này ban đầu ở Vân Thiên Cung, lúc đó thân hình nó đã trở nên vô cùng tròn trịa.

Bây giờ nó gần như to bằng một con kỳ lân.

Cộng thêm việc nó vốn biết đào hang, trốn ở phía sau đường hầm, không chỉ mở rộng đường hầm mà đồng thời cũng là hậu thủ Trương Trạch để lại.

"Một con Bạch tiên quèn cũng dám đối đầu với ta!" Phong Vương Lễ nhìn con nhím trước mắt, liền cho rằng đây phần lớn là một con nhím thành tinh trong núi.

Trong Ngũ Đại Tiên ở Đông Bắc, nhím với tư cách là Bạch tiên xếp thứ ba.

Phong Vương Lễ hiển nhiên đã tiếp xúc với Bạch tiên mạnh hơn.

Nhưng lần này hắn đã đánh giá sai lầm nghiêm trọng.

Con nhím trước mắt mở miệng phun ra một ngụm nước bọt.

Đám phi hoàng xung quanh lập tức bị nó nuốt chửng.

Ở Vân Nam có một món ăn vặt đặc sắc, chính là dùng hoàng trùng đã qua xử lý.

Trong mắt con nhím tai to Tiểu Hôi trước mặt, đám phi hoàng lớn lên ở nơi long mạch này hoàn toàn là thuốc đại bổ.

Năng lượng của phi hoàng không nhiều, quý giá là tinh khí long mạch ẩn chứa bên trong.

Động vật đều có bản năng theo đuổi trường sinh.

Nếu có thể thực sự biến thành Bạch tiên, dù không trường sinh bất lão, sống ngàn năm ít nhất cũng không thành vấn đề.

"Có gì đó kỳ quái!" Phong Vương Lễ lập tức nhận ra vấn đề.

"Điệu hổ ly sơn!" Hắn lập tức chui vào trong núi, nhanh chóng tiến vào trong mộ.

Nếu tiếp tục dây dưa với con nhím tai to trước mắt, đám người Trương Trạch đã đào vào trong mộ rồi.

Lúc này, đội ngũ phía trước đang bận rộn đào bới.

Trương Trạch lại đang nhìn chằm chằm vào một cỗ thạch quan trước mặt.

Thạch quan vô cùng to lớn, trên nắp quan tài điêu khắc những hoa văn sông núi tinh xảo, và được khóa lại bằng khóa Thanh Đồng Ly Hổ.

Phong Học Văn nhìn chằm chằm vào thạch quan trước mắt, trăm mối không có lời giải.

"Sư phụ, quan quách này, có nên mở không?" Nhìn Phong Học Văn trước mắt, nếu đi theo hướng nguyên tác, người này cuối cùng sẽ chết ở đây.

Tức giận công tâm, trong tình thế bất lực mà chết đói.

"Thạch quan đừng động." Nói xong hắn trực tiếp thu thạch quan vào trong Thao Thiết không gian.

Lý chưởng quỹ nhìn thoáng qua, nhẹ nhàng nói: "Chỉ là một cái khóa Cửu Cung Ly Hổ thôi, muốn phá giải, ta chỉ cần một tuần trà là đủ." "Khách sáo rồi Lý chưởng quỹ, ta hiện tại không cần đến thứ trong quan quách." Trương Trạch trực tiếp từ chối ý tốt của Lý chưởng quỹ.

Nếu đi theo lộ trình ban đầu, thạch quan là một manh mối vô cùng quan trọng.

Nhưng theo lộ trình hiện tại, chỉ trong một tuần trà, đường hầm đã sớm đào thông.

Lý chưởng quỹ vô cùng tán đồng cách làm của hắn: "Làm đúng lắm." "Phong Vương Lễ đang theo dõi trong bóng tối, ta muốn cho hắn thấy, cái gọi là thiết kế tỉ mỉ của hắn, trong mắt ta chẳng là cái thá gì!" "Đạo mộ đạo mộ, cứ tuân theo quy củ mà đi thì chẳng có tiền đồ." Theo quan điểm của hắn, nếu đi theo con đường mà chủ nhân ngôi mộ đã thiết kế.

Vậy thì định sẵn sẽ bị tính kế đến chết.

Đối phương có thể đã đào sẵn hố ở mỗi bước đi, chỉ chờ mình nhảy vào.

Ngược lại, cách làm của Trương Trạch, đánh một đường hầm từ bên hông vào, đã vòng qua những cơ quan mà chủ mộ dày công sắp đặt.

Theo khoảng cách này, ít nhất đã tiết kiệm được một ngày một đêm.

Nhưng đúng lúc này, một mộ đạo bên cạnh đột nhiên được đả thông.

"Tộc trưởng, mau tránh ra, có nước!!" Cùng với tiếng hét lớn của Trương Hải Diêm từ bên trong truyền ra.

Nước trong mộ đã được dẫn vào đường hầm bên cạnh.

Trong khoảng thời gian dài như vậy, họ không chỉ đào thông mộ đạo, mà còn đào một con mương dẫn nước trong mộ.

Nước trong mộ đạo được trực tiếp tháo cạn.

Nhưng Trương Nhật Sơn từ trong đường hầm chui ra, sắc mặt không được tốt lắm.

"Tộc trưởng, tình hình không ổn, phía trước có mười tám cỗ quan tài sơn đỏ chặn đường!" Lại nghe trong mộ truyền ra tiếng cười lớn: "Quan Sơn Thái Bảo ta năm trăm năm trước có thể trấn áp Bắc phái, hôm nay vẫn có thể!" "Quan Sơn Thái Bảo, là ngươi!" Cùng với âm thanh từ sâu trong mộ đạo truyền ra.

Chương 351

Mười tám cỗ quan tài sơn đỏ, những hình vẽ Chung Quỳ ăn quỷ trên bề mặt đột nhiên đồng thời biến thành sơn màu.

Những hình vẽ đó dùng để trấn áp những Quan Sơn Thái Bảo chết thảm trong quan tài.

Phong Sư Cổ lòng dạ độc ác, đối với đồng môn cũng không tha.

Sắc mặt Trần Ngự Lâu lập tức đại kinh: "Mười tám người này trước khi chết đều phải chịu đựng sự tra tấn phi nhân, lại đều là Quan Sơn Thái Bảo, e rằng sau khi chết sẽ trực tiếp hóa thành thi ma!" "Nào chỉ có thế, sư huynh, mấy người này đều là Quan Sơn Thái Bảo chính thống đấy!" "Hơn nữa, e rằng lần này chúng ta đối đầu với chính là các vị lão tổ tông Phong gia!" Cùng với việc phong ấn trên bề mặt quan tài sơn đỏ được giải khai, nắp quan tài gần như đồng thời bay ra, mười tám vị Quan Sơn Thái Bảo đồng thời mở mắt.

Cùng với việc quan tài mở ra, một luồng thi khí từ trên nắp quan tài đột nhiên xông thẳng lên trời.

"Mười tám Quan Sơn Thái Bảo xuất quan, khoa trương quá, nếu là quần tiên xuất sơn thì cảnh tượng sẽ như thế nào?" Lời của Phong Học Văn lập tức khiến Phong Tư Bắc tức giận trừng mắt: "Câm miệng, có ta ở đây, cảnh tượng quần tiên xuất sơn không thể nào xuất hiện." Hậu nhân của một nhánh Phong gia, đời đời nỗ lực, chính là để ngăn cản Địa Tiên xuất thế.

Dù Địa Tiên là tổ tiên Phong gia, cũng phải trừ khử.

Trương Trạch đưa tay lấy ra Quỷ Tỳ.

Tức thì một luồng sương quỷ màu xanh lam nhạt mang theo thi khí

không hề thua kém đột nhiên tràn vào trong mộ đạo.

Đội quân Bất Ngôn Kỵ, cũng là những người giỏi đạo mộ, đột nhiên xuất hiện.

"Bất Ngôn Quân xuất liệt." "Chuẩn bị Ngự Linh Thượng Thân!" Trong đám Tá Lĩnh, những đệ huynh đã hoàn thành việc dung hợp sức mạnh với Bất Ngôn Kỵ đều xuất hiện.

Để có thể cảm nhận gần gũi hơn cảm xúc của Bất Ngôn Kỵ, hai trăm người đã được Trương Trạch đặt tên là Bất Ngôn Quân.

Cùng với việc Ngự Linh Thượng Thân hoàn thành, các thành viên Bất Ngôn Quân trước mắt ai nấy đều hung thần ác sát.

Sát khí toàn thân thậm chí còn mạnh hơn Quan Sơn Thái Bảo mấy phần.

Mười tám vị Quan Sơn Thái Bảo, từ trong quan tài đứng thẳng dậy, việc đầu tiên không phải là ra tay.

Họ lấy ra những cây kim nhỏ từ trên người.

Nhanh chóng châm vào các huyệt vị.

"Lục gia, tổ tiên ngài đang làm gì vậy?" Tề Thiết Chủy vừa hỏi, Phong Tư Bắc vừa bước ra khỏi mộ đạo lập tức hét lớn: "Mau ngăn họ lại." "Loại kim này có thể kích phát sức mạnh của họ, biến thành thi thể rồi hiệu quả cũng như vậy." Mọi người dường như không có khái niệm, hắn tiếp tục nói: "Câu Thi Cốt Châm nghe qua chưa?" "Kim của Phong gia ta còn lợi hại hơn gấp trăm lần, có thể trong thời gian ngắn khiến họ biến thành thi tiên!" Mọi người lập tức giật nảy mình.

Mười tám vị Quan Sơn Thái Bảo sử dụng châm pháp, Trương Trạch mơ hồ nhớ lại, trong nguyên tác Tôn giáo thụ cũng từng dùng qua.

Sau khi sử dụng, có thể trì hoãn cái chết, dù toàn thân bị thương cũng sẽ không ngã xuống.

Bây giờ người sử dụng chiêu này là Quan Sơn Thái Bảo chính thống.

Lại dùng nó không còn đơn thuần là một thuật pháp nữa, mà tương đương với việc biến họ thành khôi lỗi, sử dụng Khôi Lỗi Thuật đáng sợ nhất.

Bên cạnh Trương Trạch, ba đại Đấu Thi đồng thời xuất hiện.

Nguyên Cảnh và tướng quân Bất Ngôn Kỵ Khiêm Chi đứng cùng nhau.

Bên cạnh, Thiên Niên Thi Vương và Thiên Túc Đấu Thi cũng đứng ở phía trước.

"Phong Vương Lễ, ta sẽ cho ngươi thấy thủ đoạn thực sự của nhà họ Trương!" Đứng ở xa, người nhà họ Trương lần lượt dàn trận.

Từ Trương Hải Diêm, Trương Hải Hà, Trương Hải Kỳ, đến hai huynh đệ Trương Long Thăng, Trương Long Bán, những người thuộc Trương gia hải ngoại đứng một bên.

Sau đó là Tiểu Ca, Trương Thụy Lâm và mấy người Trương gia ở Đông Bắc.

Trương Trạch vỗ vai Trương Nhật Sơn: "Trực tiếp dùng Tinh Quan Đinh Thi Châm, đừng cứng đối cứng với mấy cái tử thi này." Trương Nhật Sơn trịnh trọng gật đầu.

Bên cạnh hắn là mười thành viên ban đầu theo Trương Khải Sơn quay về Trương gia.

Tổng cộng hơn hai mươi người, Bất Ngôn Kỵ vây quanh ở rìa ngoài.

Tề Thiết Chủy không hiểu: "Trạch Gia, nếu người nhà họ Trương đi đối phó Quan Sơn Thái Bảo, vậy hai trăm người bên cạnh đang làm gì?" Tuy đứng đó trông rất uy phong, nhưng dường như cũng không có tác dụng gì lớn!

Chẳng lẽ đứng cho đẹp?

"Các đệ huynh Tá Lĩnh có muốn đứng nhìn không?" Trương Trạch hỏi ngược lại các đệ huynh Tá Lĩnh xung quanh.

"Chúng ta thề sẽ báo thù cho tổ sư gia Tá Lĩnh, xin Thần Gia thành toàn!" Tiếng nói của các đệ huynh Tá Lĩnh không ngừng vang vọng trong mộ đạo.

"Bất Ngôn Quân nghe lệnh, chuẩn bị máu lừa đen, Khổn Thi Tác, Phi Hổ Trảo." Đồng thời hắn nhìn về phía các đệ huynh Kỳ Tiến xung quanh: "Các đệ huynh Kỳ Tiến tùy thời ứng phó với tình huống đột xuất xung quanh." Trong mộ vô cùng rộng rãi.

Mọi người đi lại tùy ý trong này đều không thành vấn đề.

Năm đó tiến vào là vạn người, bây giờ chỉ còn ngàn người, không gian hoàn toàn dư dả.

Người nhà họ Trương đột nhiên đối đầu với Quan Sơn Thái Bảo trước mắt.

Nếu là đạo mộ giả bình thường, có lẽ sẽ cảm thấy đau đầu.

Nhưng đối với các vị Trương gia trước mắt, đối phó cương thi quả thực là chuyện cơm bữa.

Cho dù những cương thi này đều là Quan Sơn Thái Bảo triều Minh.

Ba mươi sáu cây Tinh Quan Đinh Thi Châm, cây nào cây nấy đều đâm vào yếu huyệt.

Kỳ Lân huyết trong cơ thể hoàn toàn bộc phát, tốc độ nhanh hơn xa những cương thi đã ngủ say nhiều năm này.

Nếu là Quan Sơn Thái Bảo còn sống, có lẽ có thể thực sự giao thủ.

Nhưng lúc này, ưu điểm và khuyết điểm của những Quan Sơn Thái Bảo này đều rõ ràng như nhau.

Điểm yếu lớn nhất là sau khi biến thành cương thi, e rằng dù ký ức có tỉnh lại thì hành động vẫn sẽ chậm chạp.

Cho dù Phong Vương Lễ đã thành Địa Tiên, điểm này vẫn tồn tại.

Mười tám Quan Sơn Thái Bảo.

Người nhà họ Trương phong bế huyệt vị của họ, loại bỏ thi khí.

Đồng thời nhét vào miệng một miếng móng lừa đen.

Các đệ huynh Tá Lĩnh sử dụng Khổn Thi Tác, với thủ pháp thành thạo trói mười tám vị Quan Sơn Thái Bảo triều Minh thành những cái bánh tét.

"Tộc trưởng, nhiệm vụ hoàn thành viên mãn!" Trương Nhật Sơn vẻ mặt nhẹ nhõm đứng bên cạnh những cương thi này.

Nhìn mười tám Quan Sơn Thái Bảo trước mắt.

Trong cơ thể họ vốn được phong ấn bằng ngân châm.

Trương Trạch cẩn thận xem xét, lộ ra một nụ cười nhẹ, nói với thống lĩnh Bất Ngôn Kỵ bên cạnh: "Khiêm Chi, các ngươi sắp có đồng loại rồi." Mấy người Trương gia mới đến không biết tình hình, đều nhìn về phía người của Trương gia Đông Bắc và Trương gia hải ngoại.

"Tộc trưởng muốn biến Quan Sơn Thái Bảo thành Đấu Thi!" Lời của Trương Thụy Lâm vừa thốt ra, trong lòng có cảm giác dương mi

thổ khí tức thì.

"Từ nay về sau, Quan Sơn Thái Bảo sẽ vĩnh viễn bị nhà họ Trương ta sai khiến." Trương Hải Diêm nghe xong lập tức cười nói: "Vậy chẳng phải là tặng người cho chúng ta sao?" Nói rồi hắn lập tức chắp tay về phía sâu trong mộ đạo: "Đa tạ Phong gia tiền bối!" "Hừ!" Đối mặt với sự trêu chọc của Trương Hải Diêm, trong mộ truyền ra một tiếng hừ lạnh.

"Đừng mừng vội, đây mới chỉ là bắt đầu!" Tuy miệng nói vậy, nhưng trong lòng hắn đã sắp tức điên rồi.

Hậu nhân Quan Sơn bị làm thành Đấu Thi, lại đi đối phó với lão tổ tông nhà mình, bất luận thắng thua đều mất mặt.

Trong lúc quan sát bí mật, hắn phát hiện không thể nhìn thấu thủ pháp của Trương Trạch.

"Trở thành chất dinh dưỡng cho Địa Tiên thôn của ta không phải đơn giản như vậy đâu." Hắn thấp giọng lẩm bẩm một câu, nhanh chóng đi về phía Địa Tiên thôn.

Những thứ phía trước chỉ dùng để canh giữ lối vào.

Địa Tiên thôn bên trong mới là át chủ bài thực sự.

Nhưng dưới sự cải tạo của Song Toàn Thủ của Trương Trạch, mười tám Quan Sơn Thái Bảo đồng thời quỳ xuống trước mặt hắn.

"Đa tạ chủ nhân đã ban cho chúng ta sinh mệnh thứ hai!" "Lại gọi là chủ nhân rồi?" Tề Thiết Chủy đứng bên cạnh lặng lẽ quan sát, thậm chí còn không hiểu thủ pháp của hắn.

Một trong số Quan Sơn Thái Bảo ngẩng đầu: "Phong Sư Cổ không màng tình nghĩa đồng tộc, tàn sát mười tám vị tộc nhân chúng ta để canh giữ mộ cho hắn, tội không thể tha!" Nói rồi mười tám người đồng thời dập đầu thỉnh cầu: "Xin chủ nhân cho phép chúng ta dẫn

đường!" Mười tám người này chính là những Quan Sơn Thái Bảo năm đó đã tham gia xây dựng Địa Tiên thôn.

Sau khi được cải tạo, họ đã khôi phục tư duy bình thường, thực lực gần như hoàn toàn khôi phục đến thời kỳ đỉnh cao, thậm chí còn mạnh hơn.

"Nếu các ngươi đã yêu cầu như vậy, ta cũng không có lý do gì từ chối!" "Không, đối tượng báo thù của các ngươi sai rồi, ngoài Phong Sư Cổ, trong mộ còn ẩn giấu một Địa Tiên khác là Phong Vương Lễ, hắn mới là kẻ chủ mưu thực sự!" Mười tám vị Quan Sơn Thái Bảo đột nhiên ngẩng đầu: "Tiên tổ Phong Vương Lễ là Địa Tiên?" Mấy người này trở thành Đấu Thi thế hệ thứ ba của Trương Trạch, hoàn toàn không nghi ngờ bất kỳ lời nói nào của hắn.

Mang theo oán khí khi còn sống, tiên tổ thì đã sao?

"Tiên tổ, cũng không thể xem hậu nhân chúng ta như cỏ rác!" "Chúng ta sẽ dẫn đường cho chủ nhân." Oán khí tích tụ suốt ba trăm năm, vào giờ khắc này hoàn toàn bộc phát.

Mọi người cũng không ngờ, ngay cả người của Quan Sơn Thái Bảo cũng tại chỗ "phản bội", tuy rằng trong đó có một phần nguyên nhân là do sự cải tạo của Trương Trạch.

Do Quan Sơn Thái Bảo dẫn đường, phía trước đột nhiên xuất hiện lượng lớn quan tài chặn đường đi.

Chương 352

Con đường trước mắt vốn là một con sông ngầm, nước trong mộ đạo đã sớm bị người nhà họ Trương tháo cạn từ trước.

Trên mặt đất có lượng lớn cá sống đang giãy giụa.

Những thi thể chất đống trong đất, tỏa ra từng trận mùi hôi thối.

Đám cá này dựa vào thi thể mà sống, con nào con nấy đều mập mạp dị thường.

Tề Thiết Chủy bịt mũi: "Cá, cá mọc mặt người!" Trần Ngự Lâu chậm rãi nói: "Nhân diện ngư, ăn nhiều thịt thối của người, oán khí tích tụ trong cơ thể, lâu ngày sẽ biến thành như vậy." Nhìn thấy trong mộ có nhiều thi thể tuẫn táng như vậy, không thể tưởng tượng được trong cả Địa Tiên thôn rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu người tuẫn táng.

Thi trùng xung quanh ngày càng nhiều.

Trương Nhật Sơn đột nhiên đi đến trước mặt Trương Trạch: "Tộc trưởng, để ta." "Không ai tranh với ngươi đâu…" Trương Hải Diêm thấy hành động của Trương Nhật Sơn, đứng bên cạnh lặng lẽ nhìn.

Theo huyết mạch, độ tinh khiết huyết mạch của Trương Nhật Sơn hẳn là chỉ đứng sau Tiểu Ca.

Tiếp theo là Trương Thụy Lâm, cũng là người trong gia tộc.

Nhưng Trương Thụy Lâm đã hơn trăm tuổi, tuổi tác hiện tại e rằng đã gần hai trăm.

Sức mạnh huyết mạch có phần suy giảm, dù có đề thăng cũng vẫn như vậy.

Phía trước, một hồ nước đọng xuất hiện ở rìa vách đá cuối mộ

đạo.

Trên vách đá đầy những lỗ tròn.

Hai vòi phun nước được điêu khắc hình rồng già đầu rùa.

“Đây là cửa mộ địa cung của Ô Dương Vương.” Người đứng đầu Quan Sơn Thái Bảo chỉ về phía trước nói.

Đến đây mới thực sự bước vào phạm vi mộ Ô Dương Vương.

Nơi này cũng vô cùng gần Địa Tiên thôn.

“Đúng rồi, ngươi tên gì?” Trương Trạch nhìn về phía người đứng đầu Quan Sơn Thái Bảo.

“Phong Sư Vũ.” Vị Quan Sơn Thái Bảo râu dài đứng đầu ngẩng đầu: “Chủ nhân cũng có thể đặt tên lại cho chúng ta.” “Không cần, tên này được rồi.” Trương Trạch cũng lười đặt tên lại.

Hắn nhìn chằm chằm vào mấy vị Quan Sơn Thái Bảo, trên người họ đều đeo kiếm.

Cơ bản có thể xác định, phái Quan Sơn đều dùng kiếm.

Lý chưởng quỹ bước ra, chắp tay với Trương Trạch: “Xin hãy để họ dẫn đường cho ta đi tìm Võ Hầu Tàng Binh Đồ, nếu tìm được, nhất định sẽ có hậu tạ.” Trương Trạch nhìn về phía Quan Sơn Thái Bảo Phong Sư Vũ.

“Ngươi có biết nó ở đâu không?” Phong Sư Vũ và mấy vị Quan Sơn Thái Bảo cùng Quan Sơn Sư Nương phía sau nhìn nhau.

“Biết, nhưng có chút phiền phức.” “Phong Sư Cổ năm đó đã đào mộ của hậu nhân Gia Cát, di chuyển cả mộ thất vào đây, trong đó có những cơ quan như trâu gỗ ngựa máy.” “Cơ quan không đáng sợ.” Lý chưởng quỹ cười nói: “Chỉ là Quan Sơn thôi, ta không tin cơ quan mà Phong Sư Cổ bày ra có thể lợi hại đến mức nào.” “Tiên sinh, chỉ cần

ngài cho ta lấy được Võ Hầu Tàng Binh Đồ, ta sẽ giúp ngài phá giải tất cả cơ quan trong cả Địa Tiên thôn." Giọng điệu của lão tràn đầy tự tin.

Phong Học Văn nhìn chằm chằm lão: "Lý chưởng quỹ, ông nổ hơi lớn rồi đấy?" "Không phải khoác lác, lát nữa cứ chờ xem, nhưng phải giúp ta tìm được Võ Hầu Tàng Binh Đồ trước đã." Nghe lời Lý chưởng quỹ, bên Cửu Môn, Tề Thiết Chủy nhìn về phía Phong Tư Bắc và Giải Cửu: "Lục gia, Cửu gia, bình thường ta chỉ nghe nói đến Võ Hầu Bát Trận Đồ, còn Võ Hầu Tàng Binh Đồ thì chỉ thấy một vài ghi chép trong sách." "Theo như ghi chép, trong đó ẩn giấu bí mật về kỳ môn và thuật cơ quan của Võ Hầu, cũng không biết là thật hay giả." Trương Trạch đi ngang qua ba người họ, nhàn nhạt nói: "Khống khí sinh khí trong mộ đều đã bị phá, khắp nơi đều là thi khí, nói ít thôi." Toàn bộ bố trí cơ quan trong mộ đạo trước mắt đều nằm trong Võ Hầu Tàng Binh Đồ.

Lý chưởng quỹ và Quan Sơn Thái Bảo, một bên dẫn đường, một bên chỉ điểm mọi người cách vòng qua cơ quan.

Tốc độ còn nhanh hơn trong nguyên tác không chỉ một ngày.

Theo tốc độ này, e rằng sẽ đến Địa Tiên thôn trước thời hạn.

Lý chưởng quỹ lấy ra một túi vải từ trên người, đó là túi bách bảo do nhà Gia Cát truyền lại.

Trong đó xuất hiện rất nhiều thẻ đồng.

Trên thẻ đồng lần lượt ghi: Phong Giác, Hư Cô, Không Vong và các thuật dưỡng.

Đây là một loại mô hình lập thể chuyên dùng để suy diễn sinh khắc chế hóa.

Sau khi lắp ráp, vị trí cụ thể của các cơ quan trong mộ thất trước

mắt đều hiện ra.

"Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay." Lý chưởng quỹ liếc nhìn mộ đạo phía trước.

Trương Trạch hỏi: "Phong Sư Cổ hẳn đã sửa đổi cơ quan trong đó, ông tự tin có thể đi qua như vậy sao?" "Vạn biến bất ly kỳ tông, Phong Oa Sơn ta mới là truyền thừa chính thống của Gia Cát Võ Hầu, chút mánh khóe của Quan Sơn Thái Bảo không lừa được đôi mắt ta đâu." Lão dẫn mọi người ung dung xuyên qua Võ Hầu Bát Trận Đồ trong truyền thuyết.

"Suy diễn sinh khắc ngũ hành bát quái, Phong Sư Cổ quả thực là một nhân tài, chỉ tiếc rằng hắn là Quan Sơn Thái Bảo, tự học mà có thể học đến trình độ này, quả là có thiên phú." Đối với cơ quan do Phong Sư Cổ bố trí, Lý chưởng quỹ dành cho sự khẳng định đầy đủ.

Nhưng cũng chỉ là khẳng định mà thôi, độ khó này đối với lão vẫn không đáng kể.

"Đi, ta biết Võ Hầu Binh Đồ ở đâu rồi." Trương Trạch nhìn quanh bốn phía, có thể mơ hồ nghe thấy tiếng Cửu Tử Kinh Lăng Giáp lay động ở xa.

Nhanh chóng xuyên qua chiến trận trước mắt, mọi người gần như chỉ đi theo một cách máy móc, hoàn toàn không hiểu được sự thâm sâu trong đó.

Cơ quan trong mộ đạo có dạ long, kiếm nô, phục hỏa, cổn đao, lưu sa, độc yên… gần như tất cả cơ quan có thể xuất hiện trong cổ mộ đều có cơ hội thấy ở đây.

Tương đương với một bảo tàng cơ quan cổ mộ.

Trương Nhật Sơn kinh ngạc nhìn Trương Trạch: "Ngài tìm đâu ra một cao nhân như vậy?" "Theo tốc độ này, trước khi trời tối, e rằng

chúng ta có thể xông vào Địa Tiên thôn." Theo thời gian tính toán, đêm nay sau giờ Tý, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp mới tiến vào trạng thái ngủ đông.

"Phong Vương Lễ đã tỉnh, lần này Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sẽ không tiến vào kỳ ngủ đông." Trương Trạch nói xong, quay lại nói với mọi người phía sau: "Mọi người chuẩn bị tâm lý, phải phá được Cửu Tử Kinh Lăng Giáp trước, mới có thể hoàn toàn bước vào Địa Tiên thôn." "Phá cứng Cửu Tử Kinh Lăng Giáp?" Tề Thiết Chủy nghe xong hai mắt đều trợn tròn: "Năm đó Mậu Lăng mười vạn người cũng không đủ để lấp vào, chúng ta chỉ có bao nhiêu người…" Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đó là một con quái vật nửa đồng nửa thực vật được dung hợp từ những mảnh vỡ thanh đồng thượng cổ và huyết nhục.

Tương đương với một cái máy xay thịt.

Trước mặt Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, xông vào cứng, e rằng phải trả một cái giá vô cùng thảm khốc.

Trần Ngự Lâu nhìn chằm chằm vào la bàn trong tay: "Toàn bộ cổ mộ âm dương đảo ngược, càn khôn điên đảo, thi khí ngút trời, e rằng tình hình không ổn." "Nếu bên trong thật sự có long mạch, cũng đã bị cưỡng ép biến thành thi mạch!" E rằng cũng chỉ có như vậy, mới có thể thực sự trở thành Địa Tiên ở nơi này.

Mộ đạo phía trước đột nhiên xuất hiện lượng lớn trâu cơ quan.

Trên lưng mỗi con trâu cơ quan đều có một xác khô nữ tử cưỡi.

Trong tay xác khô ôm một hộp cơ quan.

"Võ Hầu Tàng Binh Đồ!" Mười tám Quan Sơn Thái Bảo đột nhiên xông lên.

Một con trâu cơ quan bằng thanh đồng nhanh chóng lao đến trước mặt Trương Trạch.

Lý chưởng quỹ nhất thời không chú ý, đang định ra tay phá giải.

Lại thấy Trương Trạch rút ra Ma Đao Thiên Nhận.

Thân đao nhanh chóng vỡ ra, trong tình huống hoàn toàn không phá hủy bề mặt, nó tái tổ hợp bên trong cơ thể trâu cơ quan, chém nát bộ phận bên trong.

Con trâu cơ quan bằng thanh đồng trước mắt đột nhiên dừng lại.

Lý chưởng quỹ nhanh chóng trèo lên, lấy hộp cơ quan từ trên người nữ thi.

"Cung, thương, giốc, chủy, vũ, ngũ âm đại biểu ngũ hành, là cơ quan của Phong Oa Sơn ta." Với tư cách là chưởng môn nhân Phong Oa Sơn, Lý chưởng quỹ dễ dàng phá giải cơ quan, lấy ra một cuộn giấy cổ kỳ đặc từ bên trong.

"Đây, đây là Võ Hầu Tàng Binh Đồ đã thất truyền gần ngàn năm của Phong Oa Sơn ta." Mười tám Quan Sơn Thái Bảo trước mắt sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía trước.

Phong Sư Vũ chỉ tay về phía một cổ trấn Thanh Khê y hệt phía trước: "Chủ nhân, bên đó chính là Địa Tiên thôn mà ngài muốn tìm!" Giữa vô số bụi gai đồng thực vật bao vây, một cổ trấn y hệt trấn Thanh Khê xuất hiện ở phía dưới.

Trương Trạch nhìn chằm chằm vào Địa Tiên thôn trước mắt, có chút kinh ngạc.

Không phải kinh ngạc về quy mô của Địa Tiên thôn, mà là thời gian.

Nhanh quá, cảm giác có người dẫn đường thật khác, theo dự tính, bây giờ bên ngoài e rằng trời còn chưa tối?

Những người khác nhìn Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đều ngây người.

Tề Thiết Chủy kinh hãi nói: "Cái này, giống hệt trấn Thanh Khê lúc trước?" Nhìn thôn Địa Tiên trước mắt, mười tám vị Quan Sơn Thái Bảo dẫn đường đang quỳ trước mặt.

"Con đường phía sau, ta cũng bất lực." Cửu Tử Kinh Lăng Giáp trước mắt không ngừng vung vẩy.

Phía trên thôn Địa Tiên, Phong Vương Lễ đang lơ lửng giữa không trung.

Hắn đối mặt với Cửu Tử Kinh Lăng Giáp kinh khủng trước mắt.

Trương Trạch tung ra gần như toàn bộ át chủ bài bên mình.

Bạch Long và Kỳ Lân đứng hai bên.

Cùng Kỳ nhìn chằm chằm Cửu Tử Kinh Lăng Giáp trước mắt, lượng lớn thi huyết, thi độc, linh thể trên đó đều không thể chống cự.

"Trên Cửu Tử Kinh Lăng Giáp mang theo thi huyết của mấy vạn người, Tộc trưởng, loại độc tố này e rằng ngay cả máu Kỳ Lân cũng không chống đỡ nổi!" Đổng Xán lấy ra bản đồ địa hình mà Trương Trạch đã cho người vẽ trước đó.

Nhìn lại Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đang gặp phải.

Đồng Thực Kinh Cức trải rộng khắp núi đồi.

Chương 353

Toàn bộ thôn Địa Tiên và núi Quan Tài đều bị Đồng Thực Kinh Cức bao vây.

Rễ của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp thậm chí đã xuyên thủng toàn bộ ngọn núi, có thể đến bất kỳ ngóc ngách nào.

Phong Vương Lễ đứng giữa không trung cười lớn: "Cửu Tử Kinh Lăng Giáp là phát hiện lớn nhất của Phong gia ta trong nhiều năm trộm mộ." "Nếu Bắc Phái đều ở đây cả, vừa hay dọn dẹp một lượt!" Vừa dứt lời, đột nhiên một sợi Cửu Tử Kinh Lăng Giáp nhỏ xuyên qua trán hắn, kết nối với ý thức của Phong Vương Lễ.

"Hòa hợp với Cửu Tử Kinh Lăng Giáp rồi!" Phong Tư Bắc nhìn chằm chằm vào tiên tổ nhà mình, nội tâm tam quan như vỡ nát.

"E rằng lần này chúng ta không thoát được." "Sau khi dung hợp với Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, mỗi một sợi Đồng Thực Kinh Cức đều mang ý thức của hắn!" Giải Cửu lấy ra Thần Cách Diện Cụ: "Sư phụ, để con thử trước!" "Sư huynh, chờ ta một chút." Phong Học Văn lớn tiếng hô lên: "Xin hai vị tiền bối cho ta mượn sức mạnh!" Ầm!

Bất Ngôn Kỵ xách đao xuất hiện sau lưng hắn, một Quan Sơn Thái Bảo khác là Phong Minh Lễ cũng đồng thời đứng bên cạnh.

Hai bóng đen cùng lúc chui vào cơ thể Phong Học Văn.

"Học Văn, nhận lấy." Trương Trạch thấy vậy, trực tiếp ném đại đao của Bất Ngôn Kỵ qua.

Nhận lấy đại đao, khí chất của Phong Học Văn lập tức thay đổi.

Trạng thái của Giải Cửu còn kỳ lạ hơn, giống như đang nhảy múa lên đồng, ngâm xướng và thực hiện những động tác cổ xưa.

“Nộ phát xung quan, bằng lan xứ, tiêu tiêu vũ hiết.” “Sĩ vọng nhãn, ngưỡng thiên trường khiếu, tráng hoài kịch liệt…” Theo tiếng ngâm thơ “Mãn Giang Hồng” của Giải Cửu, trên người hắn đột nhiên hiện ra áo giáp, tay cầm trường thương.

“Nhạc Phi!

Nhạc Vũ Mục!” Ở đây ai mà không biết Nhạc Phi?

Độ truyền tụng của Nhạc Phi hoàn toàn không thua kém Quan Vũ.

Một sợi Đồng Thực Kinh Cức quất tới, lại bị áo giáp trên người Giải Cửu đang hóa thân thành Nhạc Phi đỡ được.

Hứa Nhất Thành nhìn hai người, là một thành viên của Thiết Tam Giác, hắn không giúp được gì.

Bỗng nhiên hắn nhìn về phía đoàn pháo binh.

“Pháo binh, đúng rồi, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp dù sao cũng là một loại thực vật, mà thực vật thì nhất định có rễ.

Tìm rễ của nó, dùng pháo nổ nát!” Nói rồi hắn lập tức đi tìm pháo binh, đồng thời tổ chức người chuẩn bị thuốc nổ.

Người của Kinh Vũ Đế Mậu Lăng ngoài người ra thì không có thủ đoạn nào khác.

Căn bản không bằng đội ngũ trộm mộ chính thống.

Lúc này, Tá Lĩnh có hắc hỏa dược, có mấy trăm khẩu Bách Kích Pháo.

Thấy đồ đệ đã sử dụng Thần Cách Diện Cụ.

Trương Trạch tự biết Quan Vũ ở đây e rằng cũng dễ bị ô huyết nhiễm bẩn.

Võ Thánh Quan Vũ đối phó Địa Tiên thì thừa sức, nhưng đối phó

với Cửu Tử Kinh Lăng Giáp trước mắt, e rằng cần phải có thần cách của ngài.

Hắn lấy ra đôi găng tay màu đen.

Trong đầu hắn nghĩ đến các vị thần phương Tây như Satan, thậm chí là Thượng Đế.

Nhưng hắn không hiểu rõ về hệ thống thần linh này, cũng chưa từng nghiên cứu kỹ "Kinh Thánh".

Nhưng có một vị thần, ở Z quốc lại còn nổi tiếng hơn cả họ.

Độ truyền tụng cũng vô cùng cao.

Hắn lấy ra một chiếc mặt nạ đầu chó.

Lý Chưởng Quỹ đứng bên cạnh nhìn thấy, lập tức ngây người.

"Như Lai Phật Tổ?" Mọi người thấy hành động vừa rồi của Giải Cửu, biết sư đồ họ sẽ thỉnh thần.

Nhưng hoàn toàn không ngờ, Trương Trạch lần này lại trực tiếp đóng vai Phật Tổ.

Trương Trạch nhìn về phía Trần Ngọc Lâu: "Đại sư, mượn kinh văn trong đầu ngài dùng một chút." Lúc này hắn cần ký ức của một người tu Phật, để nhanh chóng đạt được sự cộng hưởng tinh thần.

Trên hệ thống, các vị thần Đạo gia cũng vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng thứ nhất hắn không đủ hiểu biết về hệ thống thần linh đó, thứ hai là độ truyền tụng không đủ.

Điều hắn cần bây giờ là sức mạnh của tín ngưỡng.

"Nếu những ký ức này có ích, cứ tùy ý lấy đi." Trần Ngọc Lâu không những không từ chối, ngược lại còn cảm thấy vui mừng.

Khổ tu nhiều năm, nếu Trương Trạch có được ký ức của hắn, xét

về công đức thì đây là một chuyện tốt.

Trương Trạch cũng không khách khí sao chép một phần ký ức.

Nhưng hắn không làm gì tổn hại đến Trần Ngọc Lâu.

Là Mạc Kim đại sư huynh, Trần Ngọc Lâu bất luận thiên phú, thực lực hay học thức, đều là tài nguyên quý giá của Mạc Kim Giáo Úy.

Hắn còn trông cậy vào vị này giúp mình bồi dưỡng thêm nhiều Mạc Kim Giáo Úy ưu tú hơn.

Thậm chí hậu nhân của Trương gia cũng có thể thông qua đó học được Phân Kim Định Huyệt chính thống.

Dung hợp một phần ký ức của Trần Ngọc Lâu, Trương Trạch nhanh chóng dung hợp về mặt cảm thụ.

Lượng lớn kinh văn tràn vào đầu hắn. 【Chúc mừng túc chủ đã nâng Thần Cách Diện Cụ lên cảnh giới cao hơn, xin hãy triệt để đánh sập Phong Vương Lễ!】 Hệ thống muốn không phải là đánh bại, mà là đánh sập, không chỉ cần thắng lợi, mà còn phải khiến tâm thái đối phương sụp đổ.

Lúc này Giải Cửu đang mượn sức mạnh của Nhạc Phi, quần thảo với Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Phong Học Văn kém hơn một chút, đã trúng thi độc, may mà Hoa Linh dùng Chỉ Nhân Thuật đưa thuốc giải đến.

Bên cạnh, Hứa Nhất Thành không ngừng tìm kiếm vị trí rễ của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Hắn chỉ huy pháo binh tiến hành oanh tạc.

Tuy nhiên, Phong Vương Lễ sớm đã liệu được rễ cây là một điểm yếu lớn của thực vật như Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Hắn đã sớm giấu một phần rễ sâu trong lòng núi.

Bằng mắt thường căn bản không thể phán đoán được đâu mới là chủ thể của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Trương Trạch từ từ dung hợp một phần ký ức, với sức mạnh linh hồn cường đại của mình, hắn tránh được việc ý thức bị hỗn loạn.

Đồng thời, bàn tay màu xanh nhạt chuyên đối phó với linh hồn trong Song Toàn Thủ của hắn, đã đi sâu vào linh hồn, tiến hành tối ưu hóa một phần ký ức.

Bệnh Thất Hồn của Trương gia là do ký ức bị phân mảnh.

Nếu Trương Trạch cứ tiếp tục sao chép ký ức của người khác như vậy, sớm muộn gì ý thức của hắn cũng sẽ xuất hiện hỗn loạn.

Song Toàn Thủ, trực tiếp thông qua phương thức sửa đổi, làm cho một phần ký ức trở nên trôi chảy.

Trong tất cả kiến thức của Trương Trạch, ý thức chủ quan của Trần Ngọc Lâu đã bị loại bỏ hoàn toàn.

Về bản chất, điều này tránh được sự hỗn loạn.

Dù sao thì đó cũng là suy nghĩ riêng của Trần Ngọc Lâu, nếu trực tiếp sử dụng, thậm chí trong khoảnh khắc đầu tiên hắn sẽ coi mình là Trần Ngọc Lâu.

Bây giờ, ngay cả những ký ức đã thu được trước đó cũng được sắp xếp lại một lần.

Đeo mặt nạ lên, đôi găng tay đen làm môi giới bắt đầu huyễn hóa.

Không có động tác thừa thãi.

Hắn khẽ niệm trong miệng: “Phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng, nhược kiến chư tướng phi tướng, tức kiến Như Lai…” Sự hòa hợp của tâm cảnh khiến trên người hắn đột nhiên kim quang đại tác.

Sức mạnh tín ngưỡng của Phật môn từ bốn phương tám hướng hội tụ về.

Thân hình Trương Trạch không ngừng lớn lên.

"Như Lai Chân Thân!" Vô số đệ tử Tá Lĩnh xung quanh ngẩng đầu nhìn lên, đều sững sờ.

"Phật!" "Tộc trưởng nhà ta ngay cả sức mạnh của Phật Chủ cũng mượn được!" "Tộc trưởng nhà ta mới nên được gọi là Phật Gia nhỉ?" Trương Hải Diêm và Trương Hải Kỳ, hai người cũng ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào hình tượng khổng lồ của Trương Trạch trước mắt.

Tượng Phật khổng lồ giơ tay trực tiếp xé toạc Cửu Tử Kinh Lăng Giáp trước mắt.

Những sợi Đồng Thực Kinh Cức kia, đều bị kim thân của Trương Trạch lúc này cứng rắn chống đỡ.

Chương 354

Đối mặt với sức mạnh tín ngưỡng cường đại như vậy, Phong Vương Lễ không ngừng vung vẩy Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

"Có Như Lai kim thân, sao không thử thêm chiêu này của ta!" Vô số Đồng Thực Kinh Cức nhanh chóng quấn vào nhau, tạo thành một hình dạng mũi khoan.

Về ngũ hành, kim thân thuộc Kim, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp là sự kết hợp giữa Kim và Mộc.

Trương Trạch lúc này cần phải giữ vững tâm cảnh, nếu không Thần Cách Diện Cụ sẽ lập tức mất tác dụng.

Nhưng Phật môn giới sát sinh, vì vậy sẽ không có quá nhiều thủ đoạn mang tính công kích cực mạnh.

Sau lưng hắn hiện ra bóng dáng của Thanh Ô Tử.

"Thanh Ô Tử, sử dụng Thanh Ô Thuật cao cấp, trợ ta một tay." Theo lời của Trương Trạch, Thanh Ô Thuật cao cấp của Thanh Ô Tử lập tức dung nhập vào đầu hắn.

Hắn nhìn về phía Thi Hình Sơn, trong long mạch ẩn chứa sinh khí.

Toàn bộ thôn Địa Tiên lại toàn là tử khí.

Sinh tử nhị khí đồng thời tụ tập tại thôn Địa Tiên, cô âm bất sinh, cô dương bất trường.

"Phong Vương Lễ, có qua có lại, ngươi cũng thử chiêu này của ta đi!" Hai tay hắn chắp lại.

Toàn thân kim quang tức thì chiếu sáng toàn bộ thôn Địa Tiên.

"Đến đây, lão phu há sợ ngươi sao!" Phong Vương Lễ gầm lên

một tiếng.

Tiếng đồng va chạm vang lên không ngớt phía trên thôn Địa Tiên.

Âm thanh khiến mọi người xung quanh đầu đau như búa bổ.

Nhưng gần như cùng lúc đó, âm dương sinh tử nhị khí xung quanh đột nhiên hội tụ về phía Trương Trạch.

Mượn Như Lai Chân Thân, hắn giơ tay lộ ra một chữ "Vạn", kèm theo kim quang, chặn đứng mũi khoan khổng lồ do Cửu Tử Kinh Lăng Giáp tạo thành.

Đồng thời, bên kia, Trương Trạch nhanh chóng lĩnh ngộ thủ đoạn công kích trong Thanh Ô Thuật cao cấp.

"Hồng Hoang Đại Trận, mượn sức trời, quán thông hoàng tuyền!" Đột nhiên âm dương sinh tử nhị khí tạo thành một vòng xoáy khổng lồ.

"Sinh cơ một đường…" "Khai!!" Vòng xoáy trên trời theo tay Trương Trạch chỉ lên trời.

Một luồng sấm sét khổng lồ theo sự giao thoa của âm dương sinh tử nhị khí, tạo thành mấy đạo lôi điện đánh xuống.

Lôi điện rơi xuống Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, nhanh chóng dẫn điện.

Trong nháy mắt, luồng lôi điện đó truyền đến người Phong Vương Lễ.

Trương Trạch nhân cơ hội này, ngón tay chỉ lên trời đột nhiên hóa thành bàn tay, đánh về phía Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

"Ngũ Chỉ Sơn!" Theo một luồng sức mạnh khổng lồ, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp của Phong Vương Lễ đột nhiên bị chia tách.

Áp lực khổng lồ tạo thành một bàn tay, đè Phong Vương Lễ đến

mức suýt không thở nổi.

Phong Vương Lễ chưa từng thấy trận thế kỳ quái như vậy.

Điều động âm dương sinh tử nhị khí hắn cũng có thể làm được.

Nhưng thứ thực sự lợi hại nên là Xà Thần ở tận Tây Vực, có thể trực tiếp mở ra không gian hư số.

Còn Thương ẩn sâu dưới lòng đất, có thể trực tiếp khống chế thời gian.

Hắn không tìm được nơi sâu dưới lòng đất, nhưng lại có được một miếng thịt từ "Thương".

"Uông Tàng Hải, ngươi xem không sai, ta quả nhiên đã dùng đến miếng thịt này." Miếng thịt trong tay hắn rất đặc biệt, trải qua mấy ngàn năm mà hoàn toàn không bị thối rữa.

Phong Vương Lễ từng miếng lớn cắn xé huyết nhục trong tay.

Miếng thịt to bằng nắm tay, bỏ vào miệng, mang theo vị tanh của thịt tươi.

Tổ chức Lục Sắc Phần Mộ, mỗi người đều ăn loại thịt này.

Những người ăn thịt đều được gọi là "phòng gian", hoặc là dung khí.

Một dung khí có thể nhận được sức mạnh của Thương.

Trong thôn Địa Tiên, Bàn Cổ Thi Tiển cũng có tác dụng đặc biệt.

Nhưng Phong Vương Lễ lại không dám chạm vào.

Bàn Cổ Thi Tiển có tính xâm lược cực mạnh, một khi vào cơ thể, sẽ trực tiếp đoạt lấy quyền kiểm soát cơ thể của ký chủ.

Ăn miếng thịt cổ thần này, hắn lại nhận được sức mạnh từ Thương.

Thương đồng thời cũng có thể giao tiếp với hắn.

Thậm chí mượn thân thể của hắn.

Tuy nhiên, thân thể Địa Tiên của hắn lại không bị Thương đồng hóa.

Ngược lại còn nhận được sức mạnh của Thương.

Vô số Cửu Tử Kinh Lăng Giáp xung quanh đều từ trong lòng núi quay về bên cạnh hắn.

Tổng cộng có năm tầng Đồng Thực Kinh Cức của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Trương Trạch đã phá được đến tầng thứ tư.

Khi Trương Trạch phá được tầng thứ nhất, Phong Vương Lễ đã quyết định nhận lấy sức mạnh từ Thương.

Miếng thịt này vốn là của Uông Tàng Hải, vào thời Chiến Quốc.

Sở U Vương từ dưới đất lấy ra di hài cổ thần là bộ xương khô pha lê, cùng với thân thể của Thương cũng được lấy ra.

Khi người đầu tiên ăn thịt cổ thần, từ đó đã có tổ chức Lục Sắc Phần Mộ.

Phong Vương Lễ đang sắp bị đánh bại, đột nhiên thực lực tăng vọt.

Hắn lau vết máu bên mép: "Đánh bại ta, không dễ dàng như vậy đâu!" Trong hắc khí sau lưng hắn, đột nhiên xuất hiện mấy con mắt.

Mắt của Thương!

Trương Trạch biết, bản thể của Thương có vô số con mắt.

Vốn là một sinh vật nguyên thủy, thông qua tiến hóa cuối cùng đã biến thành một cổ thần có trí tuệ và sức mạnh cường đại.

“Thỉnh Võ Thánh Quan Vân Trường hiển thân!” Quan Vũ đột nhiên xuất hiện, nhìn thấy Địa Tiên sau lưng mọc đầy mắt, liền quát lên một tiếng: “Yêu nghiệt to gan!” “Dám ở đây hại người!” Địa Tiên bất luận là bản thể hay sức mạnh vừa nhận được, đều là được đắp nên từ núi thây biển máu.

Tiểu Cửu nhận thấy Cửu Tử Kinh Lăng Giáp bị Trương Trạch mở ra, liền nhanh chóng chui vào trong đó.

“Chủ nhân, ta đến giúp!” Nhìn thấy Địa Tiên trước mắt, đặc biệt là những con mắt sau lưng hắn, nó lập tức kinh hãi: “Quái vật!” Trương Trạch cố gắng duy trì Như Lai Chân Thân: “Giúp ta trấn trận, nhưng đừng chạm vào Cửu Tử Kinh Lăng Giáp!” “Kinh cức sẽ hút máu.” Quan trọng nhất là nếu Đồng Thực Kinh Cức hút được máu của người Trương gia hoặc những dị thú này, thực lực chắc chắn sẽ tăng lên.

Đến lúc đó nếu Cửu Tử Kinh Lăng Giáp tiến hóa, đó mới là phiền phức thực sự.

Vô số thanh đồng kinh cức mọc dài ra như roi, quất vào vách núi xung quanh.

Có những ngôi nhà trong thôn Địa Tiên, những ngôi nhà giống hệt trấn Thanh Khê, bị đánh cho tan tành.

Rất nhiều ngôi nhà bị đánh nát vụn.

Trương Trạch lại dùng một chiêu Như Lai Thần Chưởng, hóa thành bàn tay khổng lồ đánh về phía Phong Vương Lễ.

Tên chiêu này là do hắn tự đặt.

Một chưởng từ trời giáng xuống, quả thực quá giống với hình ảnh kinh điển trong ký ức kiếp trước của hắn.

Khi đáp xuống đất, Như Lai Chân Thân xuất hiện một giai đoạn

khác.

Hắn biến thành một tăng nhân đầu trọc mộc mạc.

Tăng nhân đó chính là bộ mặt của Trương Trạch, thân mặc cà sa.

Trong đầu hắn hoàn toàn là tâm cảnh lĩnh ngộ Phật đạo của Trần Ngọc Lâu.

Đương nhiên, đây vẫn là trạng thái Như Lai Chân Thân.

Thấy Phong Vương Lễ lúc này vô cùng ngông cuồng bay lên trời.

Chương 355

Chuẩn bị tiếp tục điều khiển Cửu Tử Kinh Lăng Giáp muốn nghiền hắn thành thịt nát.

"Tiểu bối, nếu thật sự là Như Lai xuất hiện, ta bây giờ đã sớm chạy rồi, nhưng đây là địa bàn của ta!" "Cùng ta làm Địa Tiên đi!" Hắn đột nhiên cuốn theo vô số dây leo thanh đồng.

Nơi chúng đi qua, mái của tất cả các ngôi nhà đều bị hất bay ra ngoài.

Xung quanh vang lên những tiếng động như núi lở đất nứt.

Đồng thời, không ngừng có pháo đạn oanh kích Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Thấy vị trí rễ thật sự của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sắp bị tìm ra.

Trương Trạch đột nhiên duỗi ra hai ngón tay.

"Sống hơn năm trăm năm mà cứ ru rú ở đây, phương pháp trường sinh của ngươi cũng chẳng ra làm sao!" So sánh ra, phương pháp trường sinh của Tây Vương Mẫu còn mạnh hơn cái này nhiều.

"Trần quy trần, thổ quy thổ, ta thấy ngươi sớm an nghỉ đi!" Lúc này, trong tình huống không hề hay biết, Phong Vương Lễ đã rơi vào Hồng Hoang Đại Trận mà hắn đã bố trí.

"Phá Thiên Thái Cực Chỉ!" Trong nháy mắt, cả người hắn nhẹ nhàng bay ra, hai ngón tay chỉ đến đâu, mọi thứ đều bị phá vỡ.

Sau đó trong nháy mắt, hắn đột nhiên xuất hiện trước mặt Phong Vương Lễ.

"Ngươi biết Súc Địa Thuật?" Phong Vương Lễ kinh hãi.

Võ Thánh Quan Vũ xách đao xuất hiện sau lưng Phong Vương Lễ.

Giây tiếp theo, Phá Thiên Thái Cực Chỉ điểm lên người Phong Vương Lễ.

Sức mạnh khổng lồ phá vỡ thân thể Địa Tiên.

Đồng thời tạo thành một luồng khí lãng lan ra ngoài.

"Như Lai Thần Chưởng!" Bàn tay khổng lồ oanh kích ra ngoài.

Đúng lúc này, những con mắt sau lưng Phong Vương Lễ đột nhiên tạo thành một hố đen.

"Chạy!" Trương Trạch đột nhiên lấy ra Mục Trần Châu.

Hố đen đó thông đến không gian hư số nơi Thương tồn tại.

Mục Trần Châu, ở nơi âm dương sinh tử nhị khí hội tụ này, trong nháy mắt được kích hoạt.

"Phượng Hoàng Đảm!

Thứ đó ở trong tay ngươi?" Phong Vương Lễ thấy Mục Trần Châu trong tay Trương Trạch, lập tức tất cả các con mắt sau lưng hắn đồng thời mở ra.

"Hắn đang kéo dài thời gian?" Nhìn những con mắt sau lưng Phong Vương Lễ, Trương Trạch liền biết hắn đang mở không gian hư số.

Sức mạnh của Thương có thể ảnh hưởng đến thời gian và không gian xung quanh.

Ăn thịt của Thương, có thể tạo ra liên kết với Thương.

Chỉ cần giao tiếp bằng tinh thần, là có thể ngay lập tức tìm một cổ thần khác để hỗ trợ.

Các cổ thần trên thế giới này, may mà Phong Vương Lễ chỉ có thể

tiếp xúc với Xà Thần và Thương.

Mà Thương lại không phải là tồn tại lợi hại nhất.

Những cổ thần thực sự kinh khủng, đã bị mấy vị thủ lĩnh bộ lạc của Nhân tộc liên hợp phong ấn trong Thanh Đồng Môn từ mấy ngàn năm trước.

Mấy ngàn năm trước từng có một con trốn thoát, suýt nữa khiến Trương gia toàn quân bị diệt.

Nhưng con trước mắt này, một cổ thần từ thế giới tâm Trái Đất, Trương Trạch lại không hề sợ hãi.

Đao của Võ Thánh Quan Vũ đột nhiên đâm vào bóng đen.

Ánh đao liền biến mất.

Trước mắt hình thành một tấm chắn mạnh mẽ.

Nhận thấy đao của Võ Thánh không thể lại gần, Phong Vương Lễ lập tức tự tin tăng mạnh.

"Võ Thánh thì sao chứ, sức mạnh siêu việt thời gian và không gian, không phải ngươi có thể tưởng tượng được!" Phong Vương Lễ cảm thấy sự tự tin của mình đột nhiên quay trở lại.

Tu thành Địa Tiên ba trăm năm, hôm nay là ngày kinh hiểm nhất trong đời hắn.

"Siêu việt thời gian và không gian?

Khẩu khí lớn thật!" "Đừng tưởng ta không biết, ngươi chỉ đang mượn sức mạnh của nó." Trương Trạch nhanh chóng khôi phục lại trạng thái của bản thân.

Ngay sau đó sử dụng Câu Linh Khiển Tướng.

Câu Linh Khiển Tướng luôn bị mọi người cho là Bát Kỳ Kỹ yếu

nhất.

Đó là do đối tượng mà họ khống chế không đủ mạnh.

Loại khống chế bỏ qua khoảng cách này, một khi tìm được linh thể thậm chí là thần linh thích hợp, đó mới là thực sự mạnh mẽ.

Nghĩ đến đây, hắn bỗng cảm thấy, có lẽ mình cũng nên đến những nơi hương khói thịnh vượng, cầu thần bái Phật một phen.

Võ Thánh Quan Vũ thấy một đòn vô dụng, tay vuốt râu dài.

"Tiểu tử Trương Trạch, sức mạnh của yêu nghiệt này có chút cổ quái, đao của lão phu không phá được tấm chắn, e rằng không giúp được ngươi!" Nói xong, ánh mắt ngài đột nhiên nhìn về phía Cửu Tử Kinh Lăng Giáp xung quanh.

Vị trí mà những khẩu đại pháo kia oanh tạc, lâu như vậy mà vẫn chưa tìm ra điểm yếu của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Ai ngờ Võ Thánh Quan Vũ lại nhìn lên phía trên.

"Nếu không phá được yêu nghiệt, hủy đi Cửu Tử Kinh Lăng Giáp là điều cuối cùng lão phu có thể giúp!" Quan Vũ dùng một đôi thần nhãn xem xét kỹ lưỡng, ngay lập tức phát hiện ra mạch lạc sinh trưởng của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Trong khi mọi người Tá Lĩnh đang tìm kiếm điểm yếu của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, Quan Vũ đã nhìn ra được nguồn sức mạnh của nó.

Rễ của nó được ngâm trong một hang động thi thể.

Không có lượng lớn tử thi và mảnh vỡ thanh đồng thượng cổ, không thể nuôi dưỡng ra Cửu Tử Kinh Lăng Giáp như vậy.

"Tiền bối khách sáo rồi, yêu nghiệt này ta có cách giải quyết!" Trương Trạch giơ tay lên, xung quanh đột nhiên bị một luồng bóng tối

bao phủ.

Tà Linh Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn đột nhiên biến không gian xung quanh trở nên tối đen vô tận.

Trương Trạch mở ra tâm nhãn.

Tay cầm Ma Đao Thiên Nhận.

Cho dù Thương có vô số con mắt, và đã hoàn toàn dung hợp với Phong Vương Lễ, lúc này cũng không phân biệt được đông tây nam bắc.

Tà khí trong thôn Địa Tiên ngút trời.

Đại Hắc Thiên lại chính là tà linh, ưu thế của Địa Tiên, với tư cách là tà linh nó cũng có.

Nó là thần hộ mệnh của Ma Quốc thượng cổ.

Đến từ không gian hư số, thậm chí có khả năng là tà linh cùng thời đại với Xà Thần.

Tuy nhiên, Xà Thần cuối cùng vì một nguyên nhân không rõ mà vẫn lạc, chỉ có tà linh trông có vẻ yếu ớt này lại tồn tại trên đời mấy ngàn năm.

Trong bóng tối vô tận, Phong Vương Lễ tức giận gầm lên: "Trương gia từ khi nào có nhiều thủ đoạn quỷ dị như vậy!" "Bất kể ngươi có thủ đoạn lợi hại thế nào, cũng tuyệt đối không phá được tấm chắn của lão phu!" Trong lòng hắn, đây là toàn bộ sức mạnh của một Địa Tiên, kết hợp với sức mạnh của cổ thần tâm Trái Đất "Thương".

Nhưng hắn không biết, đặc điểm lớn nhất của Ma Đao Thiên Nhận trong tay Trương Trạch, chính là bỏ qua mọi tấm chắn.

"Chưa chắc đâu!" Lưỡi đao của Trương Trạch nhanh chóng hóa

thành những mảnh vỡ, xuyên qua tấm chắn trước mặt Phong Vương Lễ.

Nhưng hắn không nhìn thấy được.

Chỉ có thể cảm nhận được một luồng nguy hiểm đang dần dần đến gần.

Mọi người xung quanh cũng không nhìn thấy khu vực mà Trương Trạch đang ở.

Chỉ có thể nghe thấy trong không gian tối đen kia, truyền ra một tiếng hét thảm thiết của Địa Tiên.

Đao của Trương Trạch chém trúng Phong Vương Lễ trước.

Mượn Mục Trần Châu, hắn đánh tan nỗi sợ hãi trước mắt, thân thể hắn giây tiếp theo cũng đột phá tấm chắn.

Chính xác hơn là, xuyên qua không gian bị tấm chắn che chắn.

Chương 356

May mà Phong Vương Lễ chưa hoàn toàn kế thừa sức mạnh của Thương.

Một đao chém một đường sâu hoắm trên thân thể Phong Vương Lễ.

Máu tươi lập tức phun ra.

Máu tươi thực sự.

Trong cơ thể hắn không có Bàn Cổ Thi Tiển tồn tại.

Hắn mới là thi tiên thực sự.

Mọi người đang oanh tạc, đột nhiên thấy Võ Thánh Quan Vũ, Địa Tiên, thậm chí cả sức mạnh của Như Lai Phật Tổ đều được mượn dùng.

"Tình hình gì đây, vị gia chủ nhà ta rốt cuộc còn bao nhiêu thủ đoạn chưa dùng đến?" Lúc này Tề Thiết Chủy chuẩn bị bói một quẻ, đây là điều duy nhất ông có thể làm lúc này.

Người Trương gia đang chuẩn bị đào xuyên lòng đất.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp có lợi hại đến đâu, cũng không thể bao phủ toàn bộ lòng đất.

Nếu không, toàn bộ thôn Địa Tiên lúc này đã thoát ra khỏi Hộp Quan Tài.

Anh em Tá Lĩnh cũng không hề rảnh rỗi.

Dưới sự chỉ đạo của Lý Chưởng Quỹ, họ đã tháo dỡ phần lớn minh khí, quan quách thậm chí cả cơ quan trong mộ.

Phải làm tuyệt hơn cả Phong Sư Cổ.

Không chỉ lấy đi cơ quan, mà ngay cả côn trùng bên trong cũng dụ đi.

Lý Chưởng Quỹ nhìn những người dân cầm đèn trong thôn Địa Tiên.

"Thấy hàng vạn dân thường bị chôn cùng Địa Tiên, ta tức không chịu nổi.

Hắn đào mộ tổ của dòng dõi Võ Hầu chúng ta, cái này có thể nhịn, cái kia không thể nhịn!" Nếu Phong Sư Cổ không động đến mộ tổ của dòng dõi Võ Hầu, Võ Hầu Tàng Binh Đồ cũng sẽ không dễ dàng tìm thấy trong lúc dời mộ như vậy.

Phong Học Văn nhìn người cha đang ngây như phỗng của mình, vỗ vỗ vai ông.

"Cha, sư phụ con là người tạo ra kỳ tích, chẳng lẽ cha vẫn chưa quen sao?" "Con nói đúng." Phong Tư Bắc mặt đầy cay đắng: "Sau khi trở về, phải hầu hạ sư phụ cho tốt, con nói đúng, thôn Địa Tiên không phải thứ chúng ta có thể phá." Đột nhiên đỉnh không gian truyền đến tiếng động dữ dội.

Đao của Võ Thánh đã chém mở vách núi.

Lộ ra bản thể của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

"Tiểu bối, đừng lãng phí thời gian, đều đánh vào đây!" Quan Vũ chỉ vào vách núi trước mắt.

Bên trong là một hang động thi thể, rễ của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp trải khắp hang động.

Dùng tử thi để nuôi dưỡng Đồng Thực Kinh Cức.

Bóng đen sau lưng Phong Vương Lễ đột nhiên bị một luồng khí trắng của Trương Trạch bao bọc.

Đây mới là thủ đoạn lợi hại nhất, Lục Khố Tiên Tặc.

Hắn dùng mồ hôi toàn thân, bao bọc lấy sức mạnh gần như đã hình thành thực thể của "Thương".

Một luồng sức mạnh thoải mái vô cùng được cướp đoạt từ cổ thần, đột nhiên tràn vào cơ thể Trương Trạch.

"Giết ta đi, lần này, Bắc Phái thắng rồi!" Trương Trạch nhìn Phong Vương Lễ đang bị trọng thương trước mắt, bình tĩnh nói: "Giết ngươi lúc nào cũng được." "Ta có vài chuyện muốn hỏi ngươi." Phong Vương Lễ nằm trên mặt đất, thân thể tàn tạ.

Theo tiếng pháo nổ, ngay cả rễ của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp cũng bị phá hủy.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đang điên cuồng vung vẩy xung quanh cũng ngắc ngoải.

Loại tà vật cần huyết nhục của con người làm dưỡng chất này, vốn không nên tồn tại trên thế gian.

Nhưng đúng lúc này, những con mắt sau lưng Phong Vương Lễ đột nhiên lại xuất hiện.

Vô số xúc tu từ trong bóng tối chui ra.

Những xúc tu này không ngừng chui vào cơ thể và linh hồn của Phong Vương Lễ.

"Nhanh, mau giết ta đi!" "Thương, nó đang thông qua đường hầm không gian để đoạt lấy thân thể Địa Tiên của ta!" Tiểu Ca đột nhiên xông lên, cầm đao chỉ vào Phong Vương Lễ.

"Giết hay không?" Nhìn trạng thái của Phong Vương Lễ, liền biết hắn sắp biến thành một con quái vật còn kinh khủng hơn vừa rồi.

"Không giết nữa là muộn!" Lại thấy Phong Vương Lễ trước mắt

đột nhiên lộ ra nụ cười tà ác: “Muộn rồi.” “Điểm yếu lớn nhất của người thường là quá nhân từ!” “Nhân từ?

Ta sao?” Đôi mắt Trương Trạch đột nhiên biến thành màu xanh lam đậm đặc.

Đây là biểu hiện của khí hoàn toàn sung mãn toàn thân.

“Thương, phải nói là sức mạnh của ngươi thật tuyệt vời!” Nhìn vẻ mặt của Trương Trạch, Tiểu Ca lập tức hiểu ra, vừa rồi Trương Trạch cố ý kéo dài thời gian.

Hắn đang chờ Thương xuất hiện.

Thương từ mấy ngàn năm trước đã nắm giữ mọi thứ, căn bản không có bất kỳ kẻ thù nào.

Điều này khiến nó coi trời bằng vung, lại không ngờ gặp phải con quái vật hoàn toàn nắm giữ Câu Linh Khiển Tướng trước mắt.

Trương Trạch nhanh chóng ra tay.

“Đi đâu?” Hắn đột nhiên vươn tay tóm lấy những xúc tu trước mắt.

Tuy nhiên, vô số con mắt trong hố đen oán hận nhìn chằm chằm vào hắn.

Sau đó, giống như thạch sùng đứt đuôi, trực tiếp từ bỏ một phần linh hồn.

Con quái vật thượng cổ khiến người ta nghe danh đã mất mật, thân thể khổng lồ như vậy lại bị Trương Trạch dọa lui.

“Hả, chạy rồi?” Phong Sư Vũ dẫn theo các vị Quan Sơn Thái Bảo xuất hiện bên cạnh Quan Sơn tiên tổ.

Họ nhìn chằm chằm vào vị Quan Sơn Kim Bài thế hệ đầu tiên được Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương ban tặng.

Tâm tình mấy người vô cùng phức tạp.

Vinh quang của họ là nhờ ông, nhưng cái chết của họ cũng ít nhiều có liên quan đến ông.

Nhưng người ra tay lại không phải vị tiên tổ trước mắt này.

Phong Vương Lễ ngồi bệt trên mặt đất.

Bên cạnh là bóng đen mọc đầy mắt, đó là một phần linh hồn của Thương.

Trương Trạch đột nhiên sử dụng Song Toàn Thủ, sửa đổi phần linh hồn này thành trạng thái vô chủ.

Sau đó lại dung nhập linh hồn vào người.

Đồng thời, cũng không cần trả bất kỳ giá nào, hắn đã sở hữu một phần năng lực nhỏ của Thương.

Tuy chỉ là một phần nhỏ, nhưng tương đương với việc thêm một lớp lá chắn bảo vệ gần như vô địch cho linh hồn.

Phong Vương Lễ ngồi yên tại chỗ: "Thân thể Địa Tiên của ta đã bị phá, e rằng cũng không sống được bao lâu, ta không còn uy hiếp với ngươi nữa, muốn ra tay thì ra tay đi!" Gặp phải chuyện vừa rồi, trong lòng hắn đã có chuẩn bị.

Tiểu Cửu sử dụng Long Trảo, trực tiếp nhổ Cửu Tử Kinh Lăng Giáp lên tận gốc.

Lớp vảy dày của Long Trảo hoàn toàn bỏ qua những chiếc gai nhọn của Kinh Lăng Giáp.

Nhưng thân rồng lại không hoàn toàn vô địch, không chống đỡ được đòn tấn công trước đó của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Khi Đồng Thực Kinh Cức khổng lồ bị ném xuống đất, Phong Học Văn dẫn mọi người cẩn thận tiến lên xem xét.

Người của Tá Lĩnh lập tức vào vị trí.

Lối vào thôn Địa Tiên bị bao vây kín như bưng.

"Sư phụ, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp hoàn toàn không có động tĩnh nữa." Trương Trạch nhìn về phía gần thôn Địa Tiên.

Bên ngoài trấn nhỏ giống hệt trấn Thanh Khê này, bày biện ngay ngắn rất nhiều đồ vật từ trấn Thanh Khê.

"Âm Dương Trạch của thôn Địa Tiên, mọi thứ đều đã kiểm tra chưa?" Trương Hải Diêm đang kiểm kê, bên cạnh Trương Thụy Lâm từ một đường hầm đi ra, nói: "Dưới lòng đất còn đặc sắc hơn trên mặt đất, mỗi hộ gia đình đều là một ngôi mộ độc lập." Tề Thiết Chủy lập tức hiểu ra: "Kính Nhi Cung, cả thôn Địa Tiên đều là Kính Nhi Cung!" Người của Cửu Môn cũng đi xung quanh tìm kiếm một lượt.

Tuy nhiên, những vật bồi táng thực sự có giá trị, thực ra đều ở trong mộ thất của Phong Sư Cổ.

Trương Trạch nói với mọi người: "Sắp xếp đồ đạc lại, ta sẽ mang đi hết." "Thu dọn xong, chúng ta tập hợp ở Thi Hình Sơn." Ánh mắt hắn nhìn về phía ngọn núi hình người chết ở xa.

Chương 357

Đó là nguồn gốc sản sinh ra Bàn Cổ Thi Tiển.

Phong thủy âm dương ở đó bị đảo lộn, trừ khi có thể Đẩu Chuyển Tinh Di thay đổi phong thủy, nếu không sẽ chỉ không ngừng xuất hiện thi tiên.

Cho dù có hủy hết những thi tiên đã thành tiên này.

Trương Trạch trước tiên thu hồi Võ Thánh và các linh thể xung quanh.

Tiếp đó thả Uông Tàng Hải ra.

"Hai vị thế nào, nói chuyện chút chứ?" Phong Vương Lễ lúc này trong mắt không còn oán khí, sau khi nhìn thấy Uông Tàng Hải, đột nhiên cười lên: "Lão bằng hữu, nhìn thấy ngươi, ta bỗng nhiên hiểu ra." "Chỉ tiếc, hắn không phải là hậu nhân của Phong gia ta!" "Ta thân là tàn phế vô dụng, sống tạm bợ năm trăm năm đã không còn gì hối tiếc." "Ngay cả thôn Địa Tiên cũng không ra được, trường sinh thì có ích gì!" Trải qua mấy ngày nay, Phong Vương Lễ đột nhiên hiểu ra.

Đặc biệt là đối với người trẻ tuổi trước mắt này, trên người hắn, Phong Vương Lễ đã nhìn thấy sự tự do mà mấy trăm năm nay ông chưa từng có.

Trở thành Địa Tiên thì sao chứ, hiện tại ông và Phong Sư Cổ có gì khác biệt sao?

Phong Sư Cổ trở thành con rối của Bàn Cổ Thi Tiển, ít nhất không còn đau khổ, còn ông đã trải qua năm trăm năm trong sự cô độc dài đằng đẵng.

Thấy thân thể Phong Vương Lễ không còn chống đỡ được nữa,

bắt đầu nhanh chóng thối rữa.

“Nếu có thể sinh sớm năm trăm năm thì tốt biết mấy!” Nếu năm trăm năm trước quen biết, có lẽ Phong Vương Lễ cũng có thể có được sự trường sinh như vậy.

Nhưng bây giờ không thể nữa rồi.

Trương Trạch tranh thủ thời gian cuối cùng, lấy ra thông tin ký ức cần thiết từ trên người ông.

Phong Vương Lễ quả thực đã làm rất nhiều điều ác, nhưng cái ác đó không bằng Phong Sư Cổ.

Mối thù giữa ông và Bắc Phái cũng đã kết thúc triệt để.

Còn về các Quan Sơn Thái Bảo khác, ngoài mười tám vị sau lưng, những người khác e rằng cũng đã thi cốt vô tồn.

Quan Sơn Thái Bảo mạnh nhất một thời đại đã hóa thành xương khô trước mặt mọi người.

Tâm tình mọi người xung quanh đều không giống nhau. 【Tâm cảnh của Phong Vương Lễ đã bị phá vỡ, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ.】 Cảnh tượng trước mắt lại không hề khiến nội tâm Trương Trạch có nửa phần dao động.

Có lẽ đây là giai đoạn thứ ba của Lục Khố Tiên Tặc.

Cùng với việc từng bước tiến gần đến tiên thể trong truyền thuyết, những thứ ảnh hưởng đến cảm xúc ngày càng ít đi.

Nhưng tình huống của hắn vẫn được duy trì tốt hơn dự kiến.

Hắn tiện tay thu dọn tất cả các cơ quan, quan quách và minh khí đã thu thập được xung quanh.

“Đi thôi, chúng ta đi hủy diệt tai họa thực sự của thôn Địa Tiên.” Nguồn gốc tồn tại của thôn Địa Tiên, thực tế là văn hóa Vu Sở

thượng cổ, chôn thi thể gần mạch Bàn Cổ Thi.

Từ đó sinh ra Bàn Cổ Thi Tiển.

Những thi tiển này có thể hành động độc lập, có thể giữ cho cơ thể hoạt động, đồng thời cũng có thể ký sinh trong cơ thể.

Khi mọi người đến hiện trường vạn người bị tuẫn táng.

Trần Ngọc Lâu đột nhiên tìm thấy thuật chiêm bốc do di dân thượng cổ để lại.

Quan quách của Phong Sư Cổ được khiêng ra ngoài.

Người này lúc sống vô cùng tự phụ, chết rồi cũng muốn mặt úp xuống để quan sát chúng sinh.

Người của năm phái đều tập trung lại một chỗ, chờ đợi lời của Trương Trạch.

Trương Trạch nhìn về phía mọi người, lại thấy Trương Thụy Lâm, Đổng Xán, Trương Hải Hà, Trương Long Tỏa bốn người đột nhiên quỳ xuống trước mặt, vác roi chịu tội.

"Tộc trưởng, trận chiến này gần như đều do một mình ngài ra tay, chúng ta hoàn toàn không có tác dụng gì, không phù hợp với tộc quy, theo quy củ chúng ta phải chịu trừng phạt!" Đây là chuẩn tắc của Trương gia, phàm là không thể để tộc trưởng rơi vào nguy hiểm.

Trừ phi là những sự vật chỉ có tộc trưởng mới có tư cách tiếp xúc.

Tại Trương gia, một khi tộc trưởng xảy ra chuyện, cả gia tộc đều sẽ có vấn đề.

"Đối phương dù sao cũng là Địa Tiên." "Không thể tham gia." Nhưng những lời này lại khiến những người Trương gia xung quanh không biết giấu mặt vào đâu.

Trương Nhật Sơn vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tộc trưởng, ngài quên

chuyện xảy ra với Đương gia năm đó rồi sao?" "Chúng ta phải rút kinh nghiệm, Trương gia không có tôi thì vẫn được, nhưng nếu không có ngài, vậy thì thật sự xong đời." Lời của hắn được gần như tất cả người Trương gia xung quanh tán thành.

Trương Nhật Sơn là người trong gia tộc, lại từng bị đuổi khỏi Trương gia ở Đông Bắc, cảm nhận này của hắn sâu sắc hơn bất kỳ ai.

Những người thân năm đó cùng hắn trốn thoát, bây giờ không còn lại một ai.

Trương Trạch đột nhiên lấy ra một bức tranh Tết cổ xưa, nhìn bốn người đang quỳ trước mắt: "Bốn người các ngươi, trừ Hà Tử ra thì ai cũng đã trăm tuổi." Trương Long Tỏa để trần nửa thân trên, khắp người xăm hình kỳ lân, cộng thêm khí chất của một thủ lĩnh Miêu nhân lâu năm.

Bốn người này gần như đại diện cho Trương gia trấn giữ ở các khu vực khác nhau.

Tiểu Ca của Trương gia Đông Bắc trấn thủ bản gia, còn người chủ trì mọi việc phần lớn thời gian là Trương Thụy Lâm.

Đổng Xán là Khang Ba Lạc Đại Thổ Ty.

Trương Hải Hà trong thời kỳ Trương Hải Kỳ ẩn mình, trên thực tế là người phụ trách quán văn thư.

"Ý nghĩa trong bức tranh Tết này, các ngươi đều hiểu chứ?" "Cho các ngươi mười phút để suy nghĩ." Trên bức tranh là hình tượng Ma Gia Tứ Tướng trong Phong Thần Bảng, chính là Tứ Đại Thiên Vương.

Với vai trò là môn thần hộ vệ, độ phổ biến trong dân gian của họ luôn không thấp.

Tuy không lưu truyền rộng rãi như Quan Nhị Gia, nhưng cũng rất

thường thấy.

"Không cần mười phút, tôi có thể trả lời ngay bây giờ." Trương Hải Hà vô cùng chắc chắn nói: "Tôi có thể làm người bảo vệ của Trương gia." Trương Trạch có phương pháp sử dụng Thần Cách Diện Cụ.

Đây là vu thuật cổ đại đã sớm thất truyền.

Nhưng cũng không thể tùy tiện truyền lại.

Hắn truyền cho Giải Cửu vì đó là đại đồ đệ.

Ngay cả mấy đồ đệ khác của hắn cũng không thể tùy tiện truyền thụ.

Đối với mỗi đồ đệ, hắn đều đối xử như nhau, mỗi người đều truyền thụ một môn tuyệt kỹ.

Tham thì thâm, có thể luyện một loại đến mức cao thâm đã là chuyện vô cùng khó khăn trong bản môn.

Hắn vì có hệ thống hỗ trợ, nên đã lược bỏ thời gian luyện tập ở giữa.

"Mặt nạ da người các ngươi đều biết làm cả chứ?" Trương Trạch nhìn bốn người Trương gia trước mặt.

"Từ nay về sau, các ngươi chính là Tứ Đại Thiên Vương của Trương gia." Đương nhiên, không chỉ mặt nạ có thể thay đổi, nhưng sau khi bốn người học được.

Bắt đầu từ Tứ Đại Thiên Vương, bất kể sau này dùng Thần Cách Diện Cụ của vị thần tiên nào, họ đều sẽ là bốn người bảo vệ không thể thay thế của Trương gia.

Vì vậy, mới cần phải suy nghĩ kỹ.

Bởi vì một khi đã xác định, sau này sẽ không thay đổi.

Là lực lượng cốt cán của Trương gia, nếu có nhị tâm, sẽ phải chịu sự trừng phạt nghiêm khắc hơn tộc nhân bình thường.

Đây là quy củ mới mà hắn, với tư cách là tộc trưởng, lập ra cho Trương gia.

"Tứ Đại Thiên Vương đều có rồi!" Tề Thiết Chủy đi ra, bốn vị nguyên lão của Trương gia đang ở trong các mộ thất xung quanh, cẩn thận nắn nót mặt nạ.

"Trời đất ơi!" "Đợi ngài về lại thành Trường Sa, e rằng Bố phòng quan ở thành Trường Sa chúng ta không còn tư cách chiếm giữ danh xưng Phật Gia nữa rồi!" Hiện tại, Trương Trạch có mấy danh xưng khác nhau.

Xung quanh, đám người Tá Lĩnh đều đã xếp hàng ngay ngắn, đứng tại chỗ nhìn về phía này.

"Lão đại của chúng ta muốn thiết lập Tứ Đại Thiên Vương!" "Thật vậy, có chút hâm mộ rồi…" Côn Luân nói chuyện xong, liền không nhịn được mà nói ra tiếng lòng.

Trần Cương đứng bên cạnh Côn Luân, khẽ nói: "Nhìn phương hướng họ đứng kìa." "Phân biệt chiếm giữ bốn hướng đông, nam, tây, bắc." Theo lựa chọn, mỗi người đều chọn khu vực mà mình đại diện.

Trương Hải Hà ở phía nam chọn Nam Phương Tăng Trưởng Thiên Vương.

Đổng Xán ở Tây Tạng chọn Tây Phương Quảng Mục Thiên Vương.

Trương Thụy Lâm ở Đông Bắc chọn Bắc Phương Đa Văn Thiên Vương.

Trương Long Tỏa tuy ở Quảng Tây, nhưng thuộc bối phận "Long", thuộc về hải ngoại phía đông.

Vì vậy, trong tiềm thức đã chọn Đông Phương Trì Quốc Thiên Vương.

Trương Trạch đồng thời cũng nhanh chóng làm ra hai đôi găng tay trong thời gian ngắn.

Chương 358

"Trước mắt mỗi người một chiếc, đây là môi giới của Thần Cách Diện Cụ." "Tạ ơn Tộc trưởng!" "Tạ ơn Tộc trưởng…" Trương Nhật Sơn đứng bên cạnh nhìn bốn vị nguyên lão, trong lòng cũng vô cùng hâm mộ.

Trước đây làm phó quan cho Trương Khải Sơn, hắn vẫn luôn đảm nhận trách nhiệm bảo vệ cận thân.

"Tộc trưởng, thật ra công việc bảo vệ, tôi cũng có thể làm." "Không vội, ta có việc khác cần ngươi làm." Đối với năng lực của Trương Nhật Sơn, Trương Trạch rất hiểu rõ.

Hắn nhìn về phía các Mạc Kim Giáo Úy và huynh đệ Tá Lĩnh bên cạnh: "Mọi người cũng đừng đứng ngây ra đó nữa." "Trừ mộ thất có miêu tả đào lâm ở giữa, các mộ thất khác đều đi xem thử đi." Trần Cương và Côn Luân hai người vẻ mặt ngưng trọng bước lên phía trước.

"Lão đại, những người được chôn cùng này đều bị Phong Sư Cổ lừa gạt, thật đáng thương, tôi sẽ an táng họ cho tử tế." Côn Luân đối mặt với những người xung quanh, không khỏi cảm thương cho đám người Tá Lĩnh.

Thực ra thân thế của mọi người đều giống nhau.

Chỉ là những người này không tham gia chiến tranh, mới ẩn náu ở đây để tránh họa.

"Chôn ở trong thôn Địa Tiên bên dưới đi, ngọc mạch không thể chôn thêm thi thể được nữa." Trương Trạch đi về phía Cửu Tử Kinh Lăng Giáp trên mặt đất.

Nhỏ lên một giọt máu.

Tức thì, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp trước mắt đột nhiên sống lại.

Trương Trạch tiếp tục từ trong thi động phía trên, để Tiểu Cửu dùng năng lực Hô Phong Hoán Vũ, dẫn huyết thủy từ trên cao xuống.

"Ngài muốn phục sinh Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sao?" Trần gia thấy hành động của Trương Trạch, có chút lo lắng nhìn hắn.

"Ta muốn mang cả Quan Tài Sơn đi." "Còn về Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, ta không có ý định nuôi nó." Trương Trạch liếc nhìn Đồng Thực Kinh Cức bên cạnh.

Thứ này có bản tính khát máu.

Trên đó toàn là thi độc, nếu không có những máu tươi từ thi thể đó, vào thời khắc mấu chốt có khả năng sẽ phản sát ký chủ.

Loại tà vật như vậy hắn không có ý định nuôi.

Ngược lại, Cửu Đầu Xà Bách, chỉ cần có chút nước, chút đất là có thể nuôi sống, độ trung thành lại càng cao.

Kim Bàn và Liễu Trần đều thở phào nhẹ nhõm.

Nuôi Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, nhất định phải trả giá bằng một lượng lớn máu thịt.

Trương Trạch sẽ không làm chuyện ngu ngốc như vậy.

Hắn chỉ định dùng một lần, sau đó sẽ phong ấn Cửu Tử Kinh Lăng Giáp trong không gian Thao Thiết.

Trừ khi cần thiết, nếu không sẽ không lấy ra sử dụng nữa.

"Nếu có thể, ta cũng hy vọng thứ này không có ngày được thấy lại ánh mặt trời." Nói xong, hắn chỉ tay xuống Quan Tài Sơn dưới chân.

Sơn thể này từ thời thượng cổ đã có hình dạng một chiếc quan tài.

Trong quan tài là hình dạng một người khổng lồ không đầu.

Bên ngoài quan tài, đầu của người khổng lồ không đầu đó cũng hình thành một ngọn núi nhỏ.

Bên trong sơn thể, có những đường vân như mạch máu, máu thịt trong đó hình thành nên ngọc mạch.

Trong cổ lâu của Trương gia ở Ba Nãi, cũng có một ngọc mạch, chỉ là thứ hình thành bên trong là Mật Lạc Đà.

Trong Bàn Cổ ngọc mạch thì hình thành Thi Tiên.

Nhưng nếu đem ngọc mạch ở đây làm thành một cổ lâu Trương gia giả thì sao?

Đừng nói là người nhà họ Uông chưa từng vào cổ lâu Trương gia, ngay cả người Trương gia cũng không phân biệt được sự khác biệt.

Sau một giờ cắt gọt liên tục, toàn bộ Quan Tài Sơn cùng với ngọn núi đầu người bên cạnh đều được cắt xong.

Trong tình huống không phá hủy quan tài.

Nó bắt đầu từ từ di chuyển về phía rìa núi.

Vào thời khắc mấu chốt như vậy, Trương Trạch lập tức quyết đoán, thu toàn bộ Quan Tài Sơn vào không gian Thao Thiết.

Đồng thời huyễn hóa ra cảnh tượng bên trong sơn thể.

Chỉ trong chớp mắt, khi mọi người toàn thân chấn động, còn chưa kịp nhận ra điều gì khác thường, Trương Trạch đã mang đi toàn bộ Quan Tài Sơn.

Trong không gian Thao Thiết, hắn thiết lập một không gian độc lập.

Đồng thời rút cạn huyết thủy trong hồ máu, dùng để nuôi Cửu Tử

Kinh Lăng Giáp.

Nhưng phương pháp sử dụng là đóng băng, để nó duy trì hoạt tính, chỉ cần không chết là được.

Lúc này, Trương Trạch dẫn theo Trương Nhật Sơn, Tiểu Ca cùng tổ ba người Mạc Kim là Phong Học Văn, Hứa Nhất Thành và Giải Cửu ba người.

"Thắp đèn!" Trần gia đứng bên cạnh nhắc nhở mấy người: "Gà gáy đèn tắt không trộm mộ, quy củ của tổ tông không thể phá." Sau khi thắp nến, hắc kim cổ đao của Tiểu Ca trực tiếp cắm vào khe hở của quan tài hoàng kim.

Quan tài vừa mới mở ra, đột nhiên từ bên trong thò ra những móng tay dài ngoằng.

Những móng tay này sắc bén vô cùng như những thanh kiếm nhỏ.

"Chư vị cẩn thận, năm đó khi Phong Sư Cổ mở quan quách của Ô Dương Vương, mấy vị tộc nhân của ta đã chết dưới móng tay của Ô Dương Vương." Phong Sư Vũ thấy động tác của Tiểu Ca, lập tức lên tiếng nhắc nhở.

Một Quan Sơn Thái Bảo khác bên cạnh đột nhiên nhận ra vấn đề: "Không đúng, trong quan tài phải là Phong Sư Cổ mới đúng." "Phong Sư Cổ muốn tu thành Địa Tiên, không lẽ nào lại mọc ra móng tay dài như vậy." Ô Dương Vương là một đại vu thời Đại Vũ, khi Đại Vũ vừa mới bình định Cửu Châu, Ô Dương Vương đã bị người ta ám sát.

Đã qua mấy ngàn năm, móng tay dài như kiếm.

Phong Sư Cổ mới vào đây được mấy năm?

"Tiểu Ca, để ta." Trương Nhật Sơn dùng hai ngón tay cắm sâu vào khe hở quan tài, mạnh mẽ phát lực, nhấc bổng nắp quan tài hoàng kim lên.

“Người Trương gia ai cũng không phải người a!” Thuộc hạ của Bán Tiệt Lý, nhìn người Trương gia và Mạc Kim Giáo Úy mở quan tài.

Tề Thiết Chủy liếc mắt một cái, lại thấy cánh tay của người nhà họ Lý bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp cắt trúng.

“Bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp cắt trúng, thi độc e rằng đã công vào tâm phế…” Người nhà họ Lý nhìn chằm chằm cánh tay, “Bát gia, đừng dọa tôi, cánh tay tôi lúc đầu thì đau, sau đó dần dần mất cảm giác rồi…” Tề Thiết Chủy trợn mắt, tức giận nói: “Sắp thành cương thi rồi, còn có cảm giác được sao?” “Ai mang theo gạo nếp?” Kim Bàn lấy ra một chiếc móng lừa đen: “Dùng bột móng lừa đen, có thể tạm thời áp chế thi độc.” “Muốn áp chế thi độc của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, phải dựa vào Thiên Niên Trường Sinh Thảo!” “Loại cỏ này, thông thường chỉ xuất hiện ở gần Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.” Hắn nhìn lên cao.

Nơi Trương Trạch dùng để phong tỏa khu vực Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, có mấy cây Thiên Niên Trường Sinh Thảo.

Cái gọi là Trường Sinh Thảo, không phải ăn vào là có thể trường sinh.

Loại cỏ này, có thể sống ngàn năm, có thể hấp thu thi độc hóa thành chất dinh dưỡng cho bản thân.

Tương tự như hoa sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Lúc này, Trương Trạch, Kim Bàn, Trần gia ba người đứng cùng nhau.

Nhìn mấy người trước mắt mở quan tài.

Đặc biệt là Giải Cửu và Phong Học Văn, Trương Trạch đứng bên cạnh nói: “Mặc đấu tuyến, khổn thi tác.” Phong Học Văn lập tức phản

ứng, lấy ra hai thứ đó.

Giải Cửu lập tức lấy ra Tinh Quan Đinh Thi Châm.

Bản thân thực lực của Phong Học Văn tốt hơn, nên đứng ở phía trước.

Nhưng đúng lúc này, trong quan tài đột nhiên đứng dậy một cỗ thi thể bị sáo đầu táng.

"Ô Dương Vương, không phải Phong Sư Cổ!" Đám người Quan Sơn nhìn thi thể trước mắt, tức thì lo lắng.

"Vậy Phong Sư Cổ thật sự được chôn ở đâu?" Chỉ thấy lúc này Ô Dương Vương đã bị Khổn Thi Tác của Phong Học Văn trói lại.

Trương Nhật Sơn nhanh chóng đưa tay đỡ lấy.

Tiểu Ca trực tiếp một cước đá lật cương thi.

Nếu Ô Dương Vương không bị mất đầu, e rằng đã bị Tiểu Ca trực tiếp dùng tay vặn xuống.

Trương Trạch gọi Trương Thụy Lâm, Đổng Xán, Trương Hải Hà, Trương Long Tỏa bốn người.

"Đều chuẩn bị xong cả rồi chứ?" Bốn người đeo lên đôi găng tay mang theo ánh sáng bảy màu nhàn nhạt.

So với đôi găng tay đen thế hệ thứ hai mà Trương Trạch nghiên cứu chế tạo, đôi găng tay bảy màu chủ đạo là màu trắng này, công năng đơn giản hơn một chút, nhưng cũng đủ dùng.

Những thần tiên quá mạnh có lẽ không mượn được sức mạnh, nhưng những vị có độ phổ biến cao như Tứ Đại Thiên Vương, đối với bốn người mà nói, là có thể.

Đối với việc nhập vai, người Trương gia trước nay đều làm không tệ.

Xem trong nguyên tác, một người trầm mặc như Tiểu Ca, sau khi biến thành Trương ngốc tử, cũng lập tức biến thành kẻ lắm lời.

Chương 359

Chỉ vì người Trương gia từ nhỏ đã có huấn luyện về phương diện này.

Hình thần đều đủ, đó mới là tinh túy của việc dùng mặt nạ da người để đóng giả người khác.

"Trong thi thể Ô Dương Vương chính là Phong Sư Cổ, bốn người các ngươi lấy hắn luyện tay đi!" Trương Trạch chỉ vào cự thi cao hai mét đang đứng trong quan tài.

Tuy đã mất đầu, nhưng nhìn thân hình lại vô cùng cao lớn.

Bốn người đã sớm thấy Trương Trạch sử dụng Thần Cách Diện Cụ trước đó.

Nếu đổi lại là người bình thường, phản ứng đầu tiên sẽ là ngại ngùng, thậm chí cảm thấy xấu hổ.

Nhưng khi đã chứng kiến sức mạnh đằng sau nó, sẽ không cảm thấy có chút xấu hổ nào.

Bởi vì mượn thần cách, tâm cảnh nhất định phải thống nhất với thần cách.

Bước đầu tiên là diễn thần, diễn đến mình tin, rồi diễn đến người khác tin.

Khi hoàn thành một chuyện không thể tưởng tượng nổi, tất cả mọi người sẽ cho rằng ngươi là thần.

Chiếc găng tay trong tay Trương Long Tỏa huyễn hóa thành một cây đàn tỳ bà, hắn trợn mắt giận dữ, trên người xuất hiện kim giáp uy vũ.

Khi Trì Quốc Thiên Vương xuất hiện, không ai cho rằng đàn tỳ bà chỉ là nhạc cụ phụ nữ mới có thể đàn.

Tay của Trương Hải Hà huyễn hóa ra một thanh trường kiếm, thân hình tăng lên bốn mét, toàn thân là giáp trụ màu xanh.

Đổng Xán mặc giáp trụ màu đỏ, bên cạnh Trương Thụy Lâm tay cầm Kim Cương Tán, mặc giáp trụ màu xanh lục.

Hắn còn huyễn hóa ra một con chuột bạc trên cánh tay.

Trương Hải Diêm chống cằm: "Tiểu Xà, hay là tặng một con hắc mao xà của ngươi cho Đổng Xán lão ca?" Trong hình tượng của Tăng Trưởng Thiên Vương, một tay cầm một con rồng, tay kia cầm một viên bảo châu.

Hình tượng này đặt lên người Trương Trạch thì phù hợp hơn.

Hắn có Thủy Linh Châu và bạch long, nhưng sẽ không ra tay, mà để cho Tứ Đại Thiên Vương vừa mới thiết lập ra tay.

Tứ Đại Thiên Vương ở hậu thế, gần như bị sử dụng một cách tràn lan.

Nhưng ở thời đại này, đó là đại diện cho sự uy mãnh.

Đồng thời cũng là để phân biệt.

Bốn người bao vây Phong Sư Cổ, Trương Hải Hà tay cầm trường kiếm, chém vào thi thể không đầu trước mắt.

Tuy là thanh kiếm được huyễn hóa ra, nhưng lại mang theo sức mạnh của tín ngưỡng.

Móng tay của Ô Dương Vương nhanh chóng bị chặt đứt.

Bao gồm cả thân thể mang theo mùi hôi thối.

Sau khi bị kiếm chém ra, nó đột nhiên nứt ra trước mắt mọi người.

Bên trong lộ ra khuôn mặt của một người đàn ông tóc đen râu đen.

Dung mạo người đàn ông anh tuấn, nhuệ khí ngưng tụ chưa tan, trên đầu đội ngọc quan, mặc hắc bào.

Tay cầm phất trần, ra vẻ một vị thần tiên tiên phong đạo cốt, xuất trần.

Nhưng trên người lại tràn đầy thi khí.

Vừa mới mở mắt, lại thấy bên cạnh có Tứ Đại Thiên Vương đứng sừng sững.

"Chẳng lẽ ta đã đắc đạo thành tiên rồi sao?" Phản ứng đầu tiên của Phong Sư Cổ khi nhìn thấy Tứ Đại Thiên Vương là tưởng mình được nghênh đón đắc đạo thành tiên.

Nhưng ngay sau đó, Tứ Đại Thiên Vương đồng thời trừng mắt giận dữ, Trương Thụy Lâm hét lớn một tiếng: "Yêu nghiệt, chịu chết đi!" Phong Sư Cổ tức thì ngây người!

Không đợi Phong Sư Cổ phản ứng.

Thanh Vân Bảo Kiếm, Hỗn Nguyên Tán, Bích Ngọc Tỳ Bà, Tử Kim Hoa Hồ Điêu đồng thời xông lên.

Phong Sư Cổ tay cầm phất trần phản kích, hắn đã tính kế cao nhân, nhưng không tính đến việc Trương Trạch, một kẻ xuyên không, sẽ xuất hiện sớm hơn mấy chục năm.

Mặt của hắn bị kiếm chém một nhát, đột nhiên bắt đầu nứt ra.

Miệng hắn mở ra với một góc độ không thể tưởng tượng nổi.

Một thứ đen kịt lông lá đang ngo ngoe bên trong.

Thứ đó chính là bản thể của Bàn Cổ Thi Tiển.

Phong Sư Cổ khi tiếp xúc với Ô Dương Vương, đã sớm bị Bàn Cổ

Thi Tiển ký sinh.

Phàm là người bị ký sinh, thời gian cuối cùng trước khi chết tính cách đều sẽ đại biến, trở nên hiếu sát.

Bản tính của Ô Dương Vương vốn đã như vậy, nên không ai nhận ra trong cơ thể hắn bị Thi Tiển ký sinh.

Chưa đợi Thi Tiển bò ra, Tử Kim Hoa Hồ Điêu được huyễn hóa ra đột nhiên mở miệng nuốt chửng Phong Sư Cổ cùng với Thi Tiển vào bụng.

Tử Kim Hoa Hồ Điêu là do sức mạnh tín ngưỡng huyễn hóa ra, bản chất không có thực thể tồn tại.

Thi Tiển nhất định phải tìm một thân thể để ký sinh, cho dù là một cỗ thi thể.

Sau khi Hoa Hồ Điêu nuốt Thi Tiển, nó quay trở lại hình dạng con chuột bạch.

Bốn người Trương gia lập tức khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Giáp trụ trên người và vũ khí được huyễn hóa ra cũng đồng thời biến trở lại thành găng tay.

Bốn người định đưa găng tay cho Trương Trạch, hắn xua tay: "Găng tay cứ giữ lấy." Sau khi mấy người tránh khỏi đa số người phía sau, Trương Trạch tiện tay truyền một phần thông tin cho Trương Hải Hà.

Với tư cách là người Trương gia chuyên phụ trách bảo vệ bí mật.

Bây giờ hắn cũng đã có máu kỳ lân, tuy hiện tại còn loãng.

Trương Hải Hà mở to mắt, trong đầu nhanh chóng tiêu hóa thông tin đơn giản mà Trương Trạch đưa cho.

"Tộc trưởng, tôi hiểu rồi." Trương Trạch khẽ "ừ" một tiếng, "Đi

đi.” Trương Hải Hà khẽ nói với ba người về thông tin mình nhận được.

“Thần Cách Diện Cụ tổng cộng chia làm ba giai, giai một mượn lực, giai hai mượn thế, giai ba ý thức của chân thần trực tiếp giáng lâm.” “Giai đoạn của chúng ta đang dừng ở giai đoạn thứ nhất, chưa hoàn toàn hóa thần.” Ba người nghe xong, không nhịn được nuốt nước bọt.

Trương Hải Hà đã truyền đạt thông tin.

Trong lòng hắn lại có một câu hỏi lớn.

Hắn tìm Trương Trạch, không nhịn được hỏi câu hỏi đó: “Tộc trưởng, vừa rồi ngài nói, giai đoạn thứ ba thần trực tiếp giáng lâm có nghĩa là gì?” Trương Hải Hà có thể tưởng tượng được cảnh tượng thần tiên trực tiếp giáng thế.

Nhưng không phải, trên đời không có thần tiên sao?

Trương Trạch nói: “Vị thần do tín ngưỡng sinh ra, sẽ trực tiếp truyền ý thức và sức mạnh của mình lên người đeo mặt nạ.” “Ngay cả ta, cũng chỉ ở giai đoạn thứ hai.”, hắn nhấn mạnh lại một câu với bốn người: “Tóm lại, luôn luôn nhớ kỹ một điều, thần do người tạo ra, có thể nhận được bao nhiêu sức mạnh, đều nằm ở độ phù hợp của tâm cảnh.” Chỉ cần nói nhiều như vậy là đủ.

Đồng thời nhấn mạnh thêm một điều, không được tự ý truyền ra ngoài.

Trương Thụy Lâm nghiêm túc nói: “Hiểu rồi, người vi phạm sẽ bị trục xuất khỏi Trương gia, và thu hồi lại tất cả những gì Trương gia đã cho.” Đây là quy củ cũ của Trương gia.

Không phải Trương Trạch không có quy tắc nào phù hợp hơn, tạm thời cứ theo quy tắc này.

Mà sau khi bốn người tiếp xúc với sự lợi hại của Thần Cách Diện Cụ, so với những thủ đoạn trước đây.

Bất luận là nâng cao huyết mạch, đều thua kém Thần Cách Diện Cụ.

Lần sau lại khoa trương hơn lần trước.

Chẳng lẽ tộc trưởng muốn tạo thần hay sao?

Đương nhiên, bốn người đều ngầm hiểu, chỉ giữ suy nghĩ này trong lòng.

Khi quay trở lại đội ngũ, mấy trăm người xung quanh dần dần dừng lại công việc bận rộn.

Tốc độ tìm kiếm như sấm sét của đám người Tá Lĩnh, trong thời gian ngắn nhất, đã hoàn thành việc thu thập minh khí mà không gây tổn hại.

Đồng thời theo ý nguyện của hắn, an táng tử tế những thi thể bình dân đó.

Trương Trạch lại lần nữa cắt gọt thôn Địa Tiên, đặt vào trong sơn thể, chặn lối vào.

Trong cổ mộ thôn Địa Tiên, chỉ còn lại khoáng động ban đầu.

Chương 360

Nhưng cuối cùng của khoáng động, mỗi cái đều dẫn đến một cái động lớn vô cùng.

Để sau này có người tìm đến, thứ họ có thể tìm thấy chỉ là nửa đoạn trước của mộ Ô Dương Vương, và một cái động trống rỗng.

Đây sẽ trở thành một bí ẩn lớn không thể giải đáp của một thế hệ.

Trương Trạch nói với mọi người, thi khí của Quan Tài Sơn ngút trời, không thể ở lại lâu.

Khi người nhà họ Lý tìm được Trường Sinh Thảo, hắn trực tiếp giao cho Hoa Linh xử lý.

Giao cho đội y tế của Tá Lĩnh.

Kết hợp thảo dược và các loại thuốc trừ thi độc khác để phối hợp.

Bao gồm cả người nhà họ Lý, đa số người của Tá Lĩnh đều cần phải uống thuốc, để loại bỏ thi độc tích tụ trong cơ thể.

Nếu không, sau khi ra khỏi đây, không bao lâu, ngàn người dưới trướng Trương Trạch sẽ lần lượt chết đột ngột.

Những kẻ trộm mộ không hiểu y lý của Thăng Long đều cho rằng đó là báo ứng của việc trộm mộ.

Thực ra trên đời có Nhục Côn, Trường Sinh Thảo, Kỳ Lân Kiệt và các loại dược liệu quý giá khác, có thể chữa trị tận gốc loại thi độc tích tụ trong cơ thể này.

Đội ngũ ngàn người, quay trở lại bên trong Quan Tài Sơn.

Toàn bộ quá trình diễn ra rất tự nhiên.

Thậm chí không có mấy người nhận ra, toàn bộ Quan Tài Sơn lúc

này không còn ở vị trí ban đầu.

Không phải Trương Trạch quá cẩn thận, dưới trướng hắn tổng cộng có hơn một ngàn người.

Hắn không có cách nào lúc nào cũng bảo vệ được từng người dưới trướng.

Người nhà họ Uông không thể biết Minh Hồn Thuật, nhưng họ biết nuôi hắc mao xà và thi miết vương.

Hắc mao xà có thể truyền đi ký ức, đồng thời cũng có thể lấy được ký ức của một người.

Thi miết vương thì càng đơn giản hơn, là thành phần cốt lõi của thuốc trường sinh bất lão.

Một con thi miết vương ở trạng thái ngủ đông, ngoài việc khiến người ta từ từ có được sự trường sinh bất lão, còn đảm nhận tác dụng lưu trữ ký ức.

Một người, qua một hai năm, có lẽ còn nhớ được ký ức ban đầu.

Nhưng năm năm mười năm sau, sẽ rất mơ hồ về những chuyện trước đó.

Đừng nói là ngàn năm, qua trăm năm sau, tư duy cũng sẽ xuất hiện biến hóa. [Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, đồng thời triệt để giải quyết ân oán giữa Quan Sơn và Bắc Phái.] [Ký chủ đã chiếm được long đầu của một nhánh Vu Hạp long mạch, đã tạo ra sự thay đổi không xác định.] "Quả nhiên, bản thân Quan Tài Sơn là một bí ẩn, nhưng quả thật có liên quan đến một long mạch lớn." Thi Hình Sơn trong Quan Tài Sơn, theo Trương Trạch thấy, rất có khả năng là một người khổng lồ thượng cổ được đặt trong quan quách, sau khi chết bị người ta chặt đứt đầu lâu.

Hắn nhớ, trong nhiều tượng điêu khắc được khai quật từ các cổ

mộ, hình thể con người đều vô cùng to lớn.

Trong truyền thuyết được ghi lại từ thời thượng cổ, cũng từng tồn tại những chủng tộc người khác nhau, cùng sinh sống với người đương thời.

Nhưng những điều này hiện tại đều không có bằng chứng trực tiếp.

Ngay cả Thi Hình Sơn, cũng phải mất ít nhất vạn năm mới có thể hình thành ngọc mạch như hiện tại.

Ở thế giới này, ngay cả những sự vật từ ba bốn ngàn năm trước, đến nay vẫn là một bí ẩn.

Sau khi nhanh chóng suy nghĩ trong đầu, các lựa chọn của hệ thống xuất hiện. [Phần thưởng 1: Ngài đã tiếp xúc với Võ Hầu Tàng Binh Đồ, có thể lập tức học được, và nâng cấp thành Võ Hầu Kỳ Môn phiên bản thế giới Dị Nhân.] [Phần thưởng 2: Cơ quan thuật của nhất mạch Võ Hầu, và tặng kèm Cơ Quan Đại Toàn của Quan Sơn Thái Bảo, học được trong nháy mắt.] Cơ Quan Đại Toàn của Quan Sơn Thái Bảo, nói thật nếu Lý chưởng quỹ không giúp phá giải âm trạch của thôn Địa Tiên.

Bây giờ có lẽ hắn sẽ động lòng.

Dù sao Võ Hầu Kỳ Môn cũng yếu hơn Phong Hậu Kỳ Môn.

Theo thứ tự trước sau, người đại diện cho thế hệ đầu tiên của Kỳ Môn Độn Giáp truyền vào Thăng Long là Phong Hậu.

Về phân loại, phàm là kỹ năng được liệt vào Bát Kỳ Kỹ, đều nhất định sẽ bỏ qua một số giai đoạn quan trọng, trực tiếp đạt được hiệu quả mạnh nhất.

Nhưng cơ quan thuật không cần thông qua hệ thống, hắn cũng có thể học được.

Ngay cả người thừa kế cần tìm cho Lý chưởng quỹ, hắn cũng đã chọn xong.

Lúc này trong đầu hắn đã đưa ra lựa chọn. [Võ Hầu Kỳ Môn đã thành công gia nhập vào não bộ của ký chủ.] "Thần long phụ đồ xuất Lạc Thủy, thái phụng hàm thư Bích Vân lý." "Nhân mệnh Phong Hậu diễn thành văn, Độn Giáp Kỳ Môn tòng thử thủy." Trong đầu Trương Trạch, dần dần hiện ra bốn câu thơ này.

Bất luận là thôn Địa Tiên, Hiến Vương mộ, hay Long Lĩnh đều có rất nhiều Kỳ Môn Độn Giáp được đưa vào.

Đương nhiên, trong những cổ mộ hắn tiếp xúc, không có ngoại lệ nào là không có Kỳ Môn Độn Giáp.

Thông qua thông tin trong đầu, Trương Trạch xem lại một lần nữa ấn tượng của mình về Kỳ Môn Độn Giáp.

Trong ký ức, A Thanh thua Vương đạo trưởng, khiến mọi người đều cảm thấy Phong Hậu Kỳ Môn mạnh hơn Võ Hầu Kỳ Môn.

Nhưng theo lý luận của Kỳ Môn Độn Giáp, thực ra không hẳn là vậy.

Nhưng mỗi một trong Bát Kỳ Kỹ đều tồn tại như một BUG, trong đó cũng có nguyên nhân từ thiên phú của bản thân Vương đạo trưởng.

Bản chất của Kỳ Môn, bao gồm thiên văn, lịch pháp, chiến tranh, mưu lược, triết học.

Về khái niệm không gian thời gian, dùng bát quái để ghi lại phương vị.

Dùng thập thiên can để ẩn giấu Giáp, phối hợp với cửu cung để ghi lại sự giao thoa giữa thiên tượng và địa tượng.

Dùng bát quái để ghi lại nhân sự, dùng cửu tinh bát thần để ghi lại

môi trường xung quanh.

Nghiên cứu của người xưa, tiết lộ học vấn siêu thời đại được thể hiện qua động lực của không gian thời gian.

Đồng thời cũng là thuật dự đoán ở tầng cao nhất của Hoàng Lão Đạo gia.

Thông qua ký ức, hắn tổng kết lại.

Kỳ Môn, chia làm ba tầng.

Tầng thứ nhất, xu cát tị hung, dự đoán họa phúc.

Tầng thứ hai, lợi dụng nhân thế đạo, thay đổi phong thủy, khí trường.

Tầng thứ ba, lấy thân thể phàm nhân phá vỡ cách cục trời đất, thay trời đổi đất.

Theo miêu tả thông thường, thực ra còn có tầng thứ tư, thay đổi quá khứ.

Nhưng tầng thứ tư đã vượt ra ngoài phạm vi của Kỳ Môn, chỉ có thể tồn tại trong lý luận.

Võ Hầu Kỳ Môn, trong một phạm vi nhất định, lấy mình làm trung cung.

Dùng khí để tạo ra một tiểu thế giới.

Nhưng việc suy diễn Kỳ Môn Độn Giáp, vô cùng thử thách tốc độ tính toán của đại não.

Trong lúc Trương Trạch đang từ từ thích ứng với Võ Hầu Kỳ Môn trong đầu.

Mấy người đang trên đường xuống khỏi Quan Tài Sơn.

Mọi người rời khỏi Quan Tài Sơn chưa được ba ngày.

Dưới chân núi lại xuất hiện bóng người.

Trên đường xuống núi, Hoắc Tiên Nhi nhờ vào thân pháp khinh công và nhãn lực, một mắt đã nhìn thấy bóng người ẩn nấp trong lùm cây xa xa.

"Ngoài trấn Thanh Khê có người mai phục." Lần trước ở thôn Doanh Sơn, đã tiêu diệt một tiểu đội của đối phương.

Nhưng chỉ cần có người đến thôn Doanh Sơn dò hỏi tin tức, sẽ nhanh chóng biết được là ai đã ra tay.

Thân ảnh Trương Trạch đứng trên một cái cây cao.

Hắn cũng đã nhìn thấy bóng người ở xa.

Khoảng cách với đối phương còn khá xa.

Thông qua đặc điểm của đôi mắt, hắn nhìn rõ quần áo của đối phương từ xa.

Tay áo của đối phương được bảo vệ rất tốt.

Chương 361

“Người nhà họ Uông.” Nếu không phải là người nhà họ Uông thì không cần phải cố ý bảo vệ cánh tay như vậy, không để hình xăm lộ ra.

Người Nhật Bản bình thường, cũng sẽ chú ý ẩn nấp, nhưng không đến mức như vậy.

“Để tôi đi giải quyết.” Trương Hải Diêm cử động miệng, giống như đang nuốt nước bọt, thực ra là đang điều chỉnh vị trí của lưỡi dao trong miệng.

Muốn luyện được năng lực này, cần phải chịu khổ.

“Không cần.” Trương Trạch thản nhiên nói.

Phong Tư Bắc chỉ sang một bên khác: “Chúng ta đi con đường bên cạnh.” “Để mọi người uống chút nước trước đã.” Trong lúc nói chuyện, bên cạnh Trương Trạch, thân ảnh của song sinh nữ khôi nhanh chóng lướt về phía khu rừng.

Thân ảnh nữ khôi đứng giữa lùm cây.

Người nhà họ Uông kia đột nhiên nhìn thấy một nữ tử mặc vũ y.

Không nhìn rõ mặt.

Nếu là người sống mặc trang phục như vậy sẽ rất đẹp.

Nhưng trong khu rừng núi như thế này, chỉ có thể là nữ quỷ!

Người nhà họ Uông kia ngay khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy đã suýt nữa ngã từ trên cây xuống.

Nhưng hắn không thể phân biệt được sự khác nhau giữa khôi và nữ quỷ.

Chỉ một cái nhìn chăm chú.

Trước mắt liền tối sầm.

Thi khôi xuất hiện trước mắt.

Trực tiếp lấy đi dương khí, không nhìn ra bất kỳ dấu vết tử vong nào.

Trương Trạch châm một điếu thuốc.

Làn tro đầu tiên còn chưa kịp rơi xuống, song sinh nữ khôi đã hóa thành hai luồng khí đen quay trở lại bên cạnh hắn.

Trước khi quay về, chúng thuận tiện kiểm tra xung quanh trấn Thanh Khê.

Không phát hiện ra khí tức của người sống nào khác.

Người nhà họ Uông rất cẩn thận.

Người ẩn nấp trong bóng tối kia, thực ra ẩn nấp cũng rất kín đáo.

Nhưng đó chỉ là khi so sánh ở vị trí thấp, nếu đứng ở trên cao như hắn.

Nửa cái đầu của đối phương đều có thể nhìn thấy rõ từ đây.

Trương Trạch tiện tay vứt điếu thuốc trong tay.

"Không cần đi đường vòng, cứ tiếp tục đi theo đường cũ trở về." Hắn quay mặt nhìn Phong Tư Bắc, vẻ mặt thay đổi.

"Lục gia, gần đây ngài đừng về quê vội." Phong Tư Bắc nghiêm túc gật đầu: "Tổ huấn của Phong gia đã hoàn thành, Học Văn cũng đã lớn, ta không còn gì vướng bận nữa." Hắn vỗ vai Học Văn: "Em trai giao cho con chăm sóc." "Phụ thân sắp tới sẽ đến đạo quan trên mỏ khoáng để thanh tu." "Mỏ khoáng?" Nghe đến đạo quan trên mỏ khoáng đó, sắc mặt Trương Trạch trở nên kỳ quái: "Lục gia, ngài đến

đạo quan đó làm gì, sao lại muốn đến đó thanh tu?" Hắn nhớ đạo quan đó, năm đó tất cả đạo sĩ đều đồng thời xảy ra chuyện.

Thi thể của các đạo sĩ trong đạo quan đều bị phong ấn.

Theo miêu tả trong nguyên tác, bên trong ẩn giấu một con Hoàng Đại Tiên.

"Chết thật, tôi quên mất chuyện này!" Tề Thiết Chủy cũng đột nhiên nhớ ra, năm đó trên chuyến tàu 076, có người nhà họ Tề để lại một chiếc kính đồng.

Thứ đó không chỉ dùng để đối phó với thứ trong mỏ khoáng.

"Còn nhớ không?

Những người trên chuyến tàu hỏa đó, sau khi chết đồng tử đều chỉ còn nhỏ bằng hạt đậu." "Có giống chồn vàng không?" Tề Thiết Chủy không ngừng dùng tay ra hiệu.

"Bát gia, ngài hình dung như vậy, thật có mấy phần giống, lẽ nào... có liên quan đến Hoàng Tiên?" Trương Nhật Sơn cũng đã thấy những thi thể lúc đó.

"Bây giờ xem ra rất có liên quan!" Tề Thiết Chủy ra vẻ nghiêm trọng.

Lý chưởng quỹ đột nhiên liếc nhìn Trương Nhật Sơn.

"Tiểu huynh đệ, có muốn học cơ quan thuật không?" "Ta thấy ở thôn Địa Tiên, trong số những người trẻ tuổi của Trương gia, thủ pháp của ngươi ít nhất cũng có thể xếp vào top mười." Thực tế mà nói, trừ mấy vị nguyên lão của Trương gia ra.

Tốc độ của Tiểu Ca tuyệt đối hơn Trương Nhật Sơn.

Nhưng Trương Nhật Sơn dù sao cũng đã được nâng cao, về tài nghệ cơ quan lại mạnh hơn đa số người Trương gia.

Nếu không Trương Khải Sơn cũng sẽ không coi trọng hắn nhất trong số những người Trương gia.

Trương Trạch nhìn thái độ của Lý chưởng quỹ, biết rằng e là ông ta đã tìm được người thừa kế phù hợp.

"Lý chưởng quỹ, ngài nghĩ kỹ chưa, thật sự muốn tìm người Trương gia của tôi làm người thừa kế sao?" Bản thân Trương gia có một bộ thủ pháp độc môn.

Song chỉ tham động, mỗi người Trương gia đều luyện từ nhỏ.

Có thể nói, bất kỳ người Trương gia nào luyện được ngón tay này, đều có thiên phú về phương diện cơ quan thuật.

Lý chưởng quỹ cũng là người thật thà.

Ông ta xua tay: "Các ngươi giúp ta tìm được Võ Hầu Tàng Binh Đồ, về tình về lý ta đều nên trả ơn." Trương Trạch nhìn về phía Trương Nhật Sơn: "Nhật Sơn, ý ngươi thế nào?" "Tôi nghe theo sự sắp xếp của Tộc trưởng." Trương Nhật Sơn ánh mắt kiên định trả lời.

Trương Trạch hiểu rõ, nói: "Để hắn bái sư cũng được, nhưng ngài phải đảm bảo dốc hết túi truyền thụ." Lý chưởng quỹ nghe xong lại lo lắng: "Nếu không dốc hết túi truyền thụ, tôi thu đồ đệ làm gì?

Coi tôi là loại người gì vậy?" Tiếp theo lại nói ngay: "Nghe nói Mạc Kim Giáo Úy cũng am hiểu Kỳ Môn, nhất mạch Võ Hầu của chúng tôi cũng am hiểu Kỳ Môn, khi nào chúng ta giao lưu một chút?" "Bây giờ không được, sau khi về Trường Sa đi." Trương Trạch nói xong, liền tăng nhanh tốc độ thêm vài phần.

Khi trên đường hắn tùy ý xây dựng một phương vị Kỳ Môn, tùy ý đứng ở vị Ly, khí trong tay dễ dàng ngưng tụ ra một ngọn lửa.

Khiến hắn nhớ đến Thanh Ô Thuật của Thanh Ô Tử.

Đoàn người trở về thành Trường Sa, tốc độ cực nhanh.

Trên đường đi, Trương Nhật Sơn bái Lý chưởng quỹ làm lão sư.

Đúng vậy, chỉ là lão sư, trong lòng hắn, thực ra hắn càng muốn học hỏi từ Trương Trạch.

Lý chưởng quỹ rất giỏi, trên giang hồ gần như không tìm được người có tay nghề cao hơn.

Nhưng chí hướng của Trương Nhật Sơn không phải là làm truyền nhân của Phong Oa Sơn.

Điểm này trên đường, hắn cũng đã nói rõ với Lý chưởng quỹ.

Nhưng hắn bảo đảm sau khi học thành tài, nếu gặp được truyền nhân thích hợp, sẽ đem cơ quan thuật và Kỳ Môn Độn Giáp của Phong Oa Sơn truyền lại.

Trong trạch viện Trương gia ở thành Trường Sa.

Trương Nhật Sơn suốt đường đi khổ học lý luận Kỳ Môn Độn Giáp của Phong Oa Sơn.

Trương Trạch gọi hắn vào trong sân.

"Nhật Sơn, có biết vì sao ta để ngươi theo Lý chưởng quỹ không?" "Vì cơ quan thuật và Kỳ Môn Độn Giáp của Phong Oa Sơn phải không?" Trương Nhật Sơn không cần suy nghĩ nhiều cũng đoán ra được điểm mấu chốt.

"Đúng, nhưng không hoàn toàn đúng." Trương Trạch đột nhiên trải một tấm bản đồ Trung Quốc ra trước mắt hắn.

Trên bản đồ không có bất kỳ ký hiệu nào.

"Còn nhớ những ngôi cổ mộ liên quan đến Trương gia mà ta đã đi qua trước đây không?" Những ngôi mộ hắn từng đến, long mạch nơi chúng tọa lạc cũng không giống nhau.

Nhưng có vài ngôi mộ nằm trên cùng một long mạch.

Trương Nhật Sơn lần theo lộ trình của long mạch.

Đã gia nhập Trương gia, lại cùng tộc nhân chung hoạn nạn, tự nhiên hắn có tư cách biết bí mật của Trương gia.

Trương Hải Hà đã giải thích sơ qua về mối liên hệ giữa vài ngôi cổ mộ.

Trương Nhật Sơn lần theo hướng đi mà Trương Hải Hà đã nhắc tới, ánh mắt cuối cùng dừng lại ở Tây Vực.

"Nơi ta sắp đi là ở phía tây?" Hắn lại liên tưởng đến Kỳ Môn Độn Giáp.

Đầu óc đột nhiên suy tính với tốc độ cao.

Chương 362

"Kỳ Môn Độn Giáp có nguồn gốc từ trận chiến Trục Lộc giữa Hoàng Đế và Xi Vưu, do Tây Vương Mẫu phái Cửu Thiên Huyền Nữ truyền Kỳ Môn Độn Giáp cho Hoàng Đế.

Trong truyền thuyết, Phong Hậu, được cho là hậu nhân của Phục Hy, đã tinh giản bốn ngàn ba trăm hai mươi cục Kỳ Môn Độn Giáp, chỉnh lý thành một nghìn không trăm tám mươi cục." Nói đến đây, hắn đột nhiên nhìn về phía Trương Trạch: "Nơi ta sắp đến là vương quốc của Tây Vương Mẫu?" "Chính là vương quốc của Tây Vương Mẫu." Thấy Trương Nhật Sơn đã đoán ra, Trương Trạch cũng tiết kiệm được thời gian giải thích.

"Trước khi đi, ngươi cần học thêm Kỳ Môn Độn Giáp, cơ quan thuật có thể tạm gác lại, ta sẽ để người khác học, lúc đó ngươi bổ sung sau cũng được." Đối với Lý chưởng quỹ, hoàn toàn là có thêm một truyền nhân.

Ban đầu, người thích hợp nhất để học Kỳ Môn Độn Giáp trong lòng Trương Trạch là tam đồ đệ Hồ Vân Hiên.

Nhưng Hồ Vân Hiên năm nay còn chưa đầy một tuổi.

"Ngươi đã thấy qua Kỳ Môn Độn Giáp của phái Võ Hầu do Lý chưởng quỹ thi triển, bây giờ thử xem Võ Hầu Kỳ Môn của ta." Trương Trạch nói xong, đột nhiên thấp giọng ngâm: "Tốn tự, Phong Thằng." Trong tầm mắt của hắn, chân đạp lên Trung cung trong Kỳ Môn.

Dưới chân là địa bàn trong bốn bàn Thiên Địa Nhân Thần.

Vị trí mà Trương Nhật Sơn đang đứng lúc này, chính là vị Khôn.

Tốn khắc Khôn.

Vì vậy uy lực của Phong Thằng tăng mạnh.

“Cũng là Kỳ Môn Độn Giáp?” Trương Nhật Sơn đột nhiên cảm thấy đầu óc rối loạn.

Tất cả vừa rồi, đúng là có liên quan đến Kỳ Môn Bát Quái.

Nhưng trong hiểu biết của hắn về Kỳ Môn, những thứ này chỉ tồn tại trên lý thuyết.

Một người có thể thông qua việc khống chế phương vị dưới chân, vận dụng sức mạnh khác nhau, tiến hành thuộc tính tương sinh tương khắc.

“Học không?” Trương Nhật Sơn đột nhiên cảm thấy Trương Trạch trước mắt không thể trùng khớp với Trương Trạch trong ký ức.

Ngược lại, hắn cảm thấy bóng hình trước mặt vô cùng cao lớn.

“Trương Trạch, xin hãy nhận ta làm đồ đệ.” Nhìn người mà mình quen biết từ nhỏ trong Trương gia, Trương Trạch nói: “Muốn học thứ của ta, phải trả một cái giá lớn.” Ở thế giới này, cơ bản không có ai có thể vô duyên vô cớ luyện ra khí.

Bên cạnh hắn, phàm là những người có được chút năng lực, đều chịu sự khống chế của hắn.

“Nếu ngươi học rồi, cả đời này sẽ không thể thoát khỏi sự khống chế của ta.” “Nói đơn giản, dù ngươi ở bất kỳ xó xỉnh nào trên thế giới, chỉ cần ta muốn, ta có thể thu hồi lại tất cả những gì ta đã cho ngươi bất cứ lúc nào.” Trương Trạch đưa tay ra, năm ngón siết chặt.

Hắn không phải đang uy hiếp, mà là đang trần thuật một sự thật.

Những người trở về Trương gia trước đó, cơ bản hắn đều có ấn tượng, và cũng đều đã nói qua.

Trương Nhật Sơn vừa mới quay về không lâu, hắn liền nói lại một lần nữa.

Sau này nếu không cần thiết, hắn sẽ không lặp lại nữa.

Ấy vậy mà Trương Nhật Sơn, người ngay cả trước mặt Lý chưởng quỹ cũng không làm đại lễ bái sư, lại vô cùng dứt khoát quỳ lạy trước Trương Trạch.

Là người cùng tộc, tuy rằng quan hệ huyết thống giữa hai người chỉ là họ hàng xa, nhưng dù sao cũng là người một nhà.

Trương Trạch tự nhiên nguyện ý để nhiều người sẵn lòng trung thành với Trương gia hơn, có được sức mạnh lớn hơn.

Nếu không, dẫn theo một đám ăn hại thì có ích gì.

"Sư phụ tại thượng, xin nhận của đồ nhi một lạy." Trương Nhật Sơn dập đầu, cuối cùng kích động nói ra lời trong lòng.

"Nếu nhận ngươi làm đồ đệ, bối phận của chúng ta lại càng loạn hơn…" Không chỉ ở kiếp trước của Trương Trạch, thực ra người ở đây cũng không quá coi trọng bối phận.

Huống hồ giữa Trương Nhật Sơn và hắn, thực ra cũng khó phân định bối phận.

Ví dụ như Trương Hải Kỳ và Trương Hải Diêm, là quan hệ mẹ nuôi và con nuôi, nhưng đều thuộc bối phận chữ "Hải".

Trương Nhật Sơn lại gãi đầu: "Giải Cửu ở Cửu Môn và mấy vị kia trên lý thuyết cũng là ngang hàng, mọi người đều tự tính bối phận của mình, chúng ta cũng tự tính của mình, chẳng phải được rồi sao?" Hắn đối với chuyện này ngược lại rất thoáng.

Chủ yếu là vì Kỳ Môn Độn Giáp mà Trương Trạch vừa thi triển, hắn quá ngưỡng mộ.

So với kiến thức trên sách vở, tự nhiên Võ Hầu Kỳ Môn mà Trương Trạch thi triển càng hấp dẫn người ta hơn.

"Thôi được, ngươi nói cũng có lý." Trương Trạch nói xong, cắt ngón tay, bắn ra một giọt máu.

"Được rồi?" Trương Nhật Sơn dường như cũng cảm nhận được sự thay đổi trên cơ thể.

"Được rồi, những thứ khác hai ngày nữa ta sẽ dạy ngươi." Trương Trạch nói xong xoay người chuẩn bị rời đi.

"Sư phụ, dù sao con cũng đã lớn tuổi, xếp sau Ngô Nhất Cùng, không hay lắm đâu?" "Vậy làm nhị sư huynh?" Trương Nhật Sơn vui mừng: "Cũng được, dù sao Giải Cửu cũng lớn hơn con một chút." Nói vậy cũng là một cách, Trương Trạch suy nghĩ một chút, bèn để hắn làm nhị đệ tử.

Mà lúc này, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi vừa trở về thành Trường Sa, hắn chỉ quan tâm đến người dưới trướng không gây loạn, lại bỏ qua những người khác trong Cửu Môn.

Chuyện hóa thân như chân thân đột nhiên lan truyền khắp nội bộ Cửu Môn chỉ trong vài giờ.

Bán Tiệt Lý ngồi trên xe lăn, nghe người nhà họ Lý miêu tả tình hình lúc đó.

Sắc mặt hắn bình tĩnh nhìn thuộc hạ: "Lúc đó ngoài việc đào trộm động, còn làm gì nữa?" Trước mặt hắn, bày một cái đỉnh đồng, trong đỉnh có kim ngân ngọc khí.

Đồ vật không nhiều nhưng giá trị đều không thấp.

Nhưng so với thu hoạch của Trương Trạch, thực ra chẳng đáng là bao.

Nhưng với tư cách là thủ lĩnh Cửu Môn, Trương Trạch vẫn chia đồ cho mấy nhà có tham gia.

"Lão gia, những thứ gặp phải lúc đó, quả thực quá kinh khủng!" "Con vừa đến ngọn núi đó, đã gặp phải Kim Giáp Mao Tiên!" "Tiếp đó, tiếp đó con đang đào trộm động, dùng pháo nổ tung sơn động, sau đó Địa tiên xuất hiện…" Địa tiên?

Bán Tiệt Lý nghe xong hít sâu một hơi.

"Chắc chắn là Địa tiên?" "Chắc chắn, đó là Quan Sơn Thái Bảo được hoàng đế Đại Minh Chu Nguyên Chương đích thân sắc phong hơn năm trăm năm trước, là bạn tốt của Kham Dư tổ sư gia Uông Tàng Hải!" "Cũng là tiên tổ của Lục gia?" Bán Tiệt Lý biết Lão Lục của Cửu Môn là hậu nhân của Quan Sơn Thái Bảo.

Nhưng hắn chưa bao giờ nghe nói, tiên tổ của nhà Quan Sơn Thái Bảo còn sống, sống đến năm trăm năm.

Địa tiên nói cách khác là Thi tiên, nhưng Thi tiên chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Vị trong mộ kia e rằng thật sự đã thành thần tiên rồi!

"Mang hết đồ trả lại cho Trương gia, người ta cho mượn, may nhờ Trương gia mới có thể sống sót trở về." "Nếu nhận những thứ này, Lý gia ta sau này còn mặt mũi nào đứng ở thành Trường Sa nữa?" Thuộc hạ thể hiện, trong mắt hắn chỉ là một tên ăn hại.

"Còn chuyện Phật gia thì sao?

Ta nghe Tề Thiết Chủy nhắc qua một câu, Trạch gia hóa thân như chân thân, biến thành một pho… một pho Đại Phật?" Bán Tiệt Lý vừa nói xong, thuộc hạ đột nhiên kích động đứng lên: "Không sai lão gia, thật sự là Đại Phật, còn có cả Quan nhị gia!" "Cửu gia dùng thuật thỉnh thần, đều thỉnh được cả thần tiên!" Thuộc hạ không ngừng kích

động khoa tay múa chân.

Bán Tiệt Lý chìm vào suy tư.

"Chuyện này, chi tiết bên trong đừng nói với ai, người khác có hỏi, cứ bịa ra, càng huyền ảo càng tốt." "Nếu muốn sống, đừng nói hết sự thật." Những thủ đoạn thần bí như vậy, nếu truyền ra ngoài, những người biết chuyện cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Đối với lòng người, hắn hiểu quá rõ.

"Dẫn hai người mang đồ theo, cùng ta đến Trương gia một chuyến." Trong mộ bình thường đều không tìm được minh khí đáng tiền như vậy.

Quan Sơn Thái Bảo thời Minh quả thực giàu nứt đố đổ vách.

Nhưng lại không để lại cho con cháu hậu thế.

Theo phán đoán của phong thuỷ sư, ban đầu cũng không định để cho Quan Sơn Thái Bảo lưu lại hậu nhân.

Không chỉ nhà họ Lý trả lại đồ.

Nhà Nhị Nguyệt Hồng cũng vậy.

Nhị Nguyệt Hồng dẫn theo Nha Đầu đang mang thai.

Bên cạnh, Trần Bì mang theo xe ngựa, trong xe toàn là đồ Trương Trạch chia cho.

"Sư phụ, trong thành Trường Sa đã đồn ầm lên rồi, bây giờ có người nói, Trạch gia là Cẩu Đà chuyển thế!" Trần Bì nghe xong nhếch mép, căn bản không tin loại chuyện này.

"Mấy lời quỷ quái đó cũng có người tin, nếu thật là Cẩu Đà chuyển thế, người ta sẽ đi trộm mộ sao?" Trần Bì nghe tin tức rất tỉnh táo, nhưng Nhị Nguyệt Hồng lại nổi giận.

“Câm miệng!” “Dù có thật hay không, Trạch gia và vi sư là huynh đệ kết nghĩa, là trưởng bối của con, nói chuyện tôn trọng một chút!” Nhị Nguyệt Hồng mắng hắn, Nha Đầu cũng không bênh vực: “Trần Bì, sư phụ cũng là vì tốt cho con thôi.” “Cái giọng điệu vừa rồi, nếu người của Trương gia nghe thấy, Trạch gia thì chắc không sao, nhưng Trương gia cao thủ như mây, e rằng sẽ không dễ dàng bỏ qua!” Nhắc đến cao thủ của Trương gia, Nhị Nguyệt Hồng hạ giọng nói: “Ta nghe Bát gia nói, người của Trương gia lần này thực lực còn hơn xưa, ngay cả vi sư cũng không phải đối thủ!” “Con biết rồi.” Trần Bì quay mặt đi, tuy không phục nhưng không thể không thừa nhận đó là sự thật không thể chối cãi.

Nhưng có thật sự mạnh hay không, hắn vẫn cho rằng phải so tài mới biết được.

Phía trước sắp đến Trương gia, Nha Đầu bỗng nhiên chú ý thấy người của mấy nhà khác trong Cửu Môn cũng đang đi về cùng một hướng.

“Nhị gia, bên kia chẳng phải là Tam gia sao?” “Tứ gia Chá Cô Tiếu cũng đến rồi, còn có Bát gia Cửu gia…” Người của Cửu Môn đến, người không phải Cửu Môn cũng đến.

Trương Nhật Sơn, từng là phó quan của quan bố phòng thành Trường Sa, đón Lý chưởng quỹ vào Trương gia.

Lý chưởng quỹ vẻ mặt hiếu kỳ hỏi: “Hắn thật sự dùng Kỳ Môn Độn Giáp, nhốt ngươi tại chỗ sao?” “Lão sư, chuyện như vậy con sẽ nói bừa sao?” Trong miệng Trương Nhật Sơn gọi Lý chưởng quỹ là lão sư.

Chương 363

Nhưng vị trí sư phụ, trong lòng hắn chỉ có một mình Trương Trạch.

Vừa là bạn bè ngang hàng vừa là sư đồ, thực ra cũng không phải không có tiền lệ.

Kim Bàn và Trương Tam Liên Tử từng là bạn thân.

Trương Tam Liên Tử chỉ lớn hơn Kim Bàn vài tuổi, hai người cũng là sư đồ.

Kim Bàn lại chỉ xếp thứ hai, trước hắn đã có Trần gia.

Thính nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm, đứng ở cửa Trương gia, đón tiếp khách đến.

Bọn họ đều là thính nô quen thuộc của Doãn Tân Nguyệt, được lão bản Doãn gia đặc biệt phái tới.

Có một số là gương mặt quen thuộc với Trương Trạch, từng gặp ở Tân Nguyệt Phạn Điếm tại Bắc Bình.

Vương Vũ Hằng biết tin liền xuất hiện ở Trương gia ngay lập tức.

Sau khi thấy Trương Trạch, lập tức tiến lên: "Phật Gia!" Trương Trạch nghe xong cười lắc đầu: "Lão Bát Trương Phá Chủy." Trong lòng hắn nghĩ, lúc về nên xóa đi ký ức của hắn.

Chỉ vì cả ngọn núi Quan Tài Sơn đều bị mang đi, mà việc thỉnh thần lại có thật, nên hắn không quá lo lắng.

Nhưng không ngờ tin tức lại lan nhanh như vậy.

Hoặc có lẽ, những chủ đề liên quan đến hắn, bây giờ đều có thể

trở thành tâm điểm chú ý của thành Trường Sa.

"Một tiếng Phật Gia, ngài mới là danh xứng với thực!" "Trong thành Trường Sa ai mà không biết nghĩa cử của ngài?" "Hai ngày trước, tại phủ bố phòng, Trương bố phòng quan đã đích thân nói, pho Đại Phật trong phủ, chủ yếu là do ngài ra tay, mới di dời được đến phủ bố phòng." Vương Vũ Hằng lúc này tâm trạng rất vui.

Không chỉ vì mối quan hệ với Trương Trạch, giúp cho môn phái của hắn có thể từ trong bóng tối bước ra.

Đồng thời còn có sự công nhận của Trương Trạch.

Người bình thường đều ghét làm giả, chỉ có Trương Trạch một câu "không có kỹ thuật vô dụng, chỉ có người vô dụng" đã khiến hắn vô cùng cảm động.

Đương nhiên, đối với những việc xấu mà môn phái của hắn đã làm, Trương Trạch cũng chưa bao giờ công nhận.

Chỉ là đối với kỹ thuật làm giả, không nhất thiết phải dùng để làm điều ác.

Tương tự cũng có thể dùng để bảo vệ quốc bảo.

Nghĩa cử, Trương Trạch thực sự không có ấn tượng cụ thể.

Hắn chợt nhớ đến việc đã giao phó lúc sắp đi.

"Đúng rồi, những thứ ta bảo ngươi làm giả, đã làm xong chưa?" Trương Trạch hỏi.

Vương Vũ Hằng đưa ra một danh sách.

"Hiện tại chỉ có danh sách trong tay ngài, không có cách nào lấy được bản danh sách cụ thể trong tay người Nhật." "Nhưng chỉ cần có trên danh sách, ta đều có cách làm ra được." Nghe tình hình của Vương Vũ Hằng, Trương Trạch liếc nhìn danh sách.

“Mấy ngày gần đây, Kinh Thành có biến động gì không?” Vương Vũ Hằng nói: “Kinh Thành có một nhóm đạo mộ tặc, đang nhắm vào Đông Lăng, ta có thể tìm người xử lý bọn chúng theo cách của ngài.” Nói đến đạo mộ, hắn nghiêm túc nhìn vị trước mặt.

Đông Lăng?

Trong Đông Lăng ở Kinh Thành, chôn cất mấy vị hoàng đế của triều Thanh.

Đằng nào sớm muộn cũng bị trộm, chẳng bằng sắp xếp người trực tiếp đào luôn.

Nhưng Đông Lăng, dù sao cũng là hoàng lăng cận đại.

Hậu duệ hoàng gia vẫn còn đó, nếu thật sự quang minh chính đại động vào, sau này cũng không dễ giải thích.

Nghĩ vậy, Trương Trạch nói với Vương Vũ Hằng: “Ngươi cho người quản chặt đám đạo mộ tặc ở Kinh Thành.” “Nói với bọn chúng, nếu giúp người Nhật trộm mộ, đó là làm địch với cả Nam Bắc lưỡng phái của ta.” Những thứ trong Đông Lăng, so với tài sản hiện tại của hắn, không còn hấp dẫn như vậy nữa.

Nhưng dù là Kinh Thành hay Trường Sa, gần như đều là địa bàn của hắn.

Ngay trước mắt hắn mà giúp đối thủ trộm mộ, rõ ràng là động thổ trên đầu Thái Tuế.

“Ta đi làm ngay, Đông Lăng nếu có động, cũng phải do ta dùng danh nghĩa chính đáng.” Vương Vũ Hằng hoàn toàn hiểu ý của Trương Trạch.

Thực ra chỉ cần có giấy chứng nhận công tác khảo cổ, những hoàng lăng lộ thiên này, cơ bản động vào là có thể động.

Hiện nay Kinh Thành đang dưới sự quản lý của Trần Ngự Lâu.

Vương Vũ Hằng lập tức chuẩn bị đi gọi điện thoại về Bắc Bình.

Bây giờ ngay cả Cửu Môn cũng muốn nhúng tay vào, Đông Lăng nếu lại bị động, chuyện sẽ lớn lắm.

Vương Vũ Hằng vừa đi, đám người Cửu Môn đã mang minh khí đến.

"Phật Gia!" Tề Thiết Chủy vừa vào cửa đã gọi một tiếng Phật Gia.

Lúc này, Trương Khải Sơn với tư cách là quan bố phòng thành Trường Sa cũng dẫn người đến.

Mấy người trước đó đi theo người của Trương gia, thấy Trương Khải Sơn liền bước tới.

"Trưởng quan!" Trương Nhật Sơn theo thói quen cũ, gọi một tiếng trưởng quan.

Còn về xưng hô Phật Gia, ánh mắt Trương Khải Sơn nhìn về phía Trương Trạch, đám người Cửu Môn nhường ra một lối đi.

Dù sao cũng là trưởng quan của thành Trường Sa, mấy gia tộc lớn cũng không dám dễ dàng đắc tội.

"Tộc trưởng!" Trương Khải Sơn gặp mặt xong liền tự nhiên gọi một tiếng tộc trưởng.

Điều này trực tiếp đại biểu cho thái độ của hắn.

Hắn xem mình là người của Trương gia.

Chỉ vì chuyện năm đó, hắn không mở miệng đề xuất quay về Trương gia được.

"Ta hiện tại không thể quay về Trương gia, nếu sau này có một

ngày ta không còn trong quân ngũ, không biết Trương gia có hoan nghênh một người từng là người của Trương gia như ta không." Trương Trạch nghe xong, cười nói: "Biểu ca, Trương gia vĩnh viễn hoan nghênh người của Trương gia trở về." Nhưng đồng thời trong lòng cũng thêm vào một câu, những người của Trương gia không phản bội Trương gia.

"Nhưng ngươi hiện tại tuy trong quân ngũ, sau này thiên hạ thái bình, tất sẽ theo chính trị, ta thấy ngươi không có cơ hội rảnh rỗi đâu." Trương Trạch nói cũng là lời trong lòng.

Theo con đường mà Trương Khải Sơn đang đi, sau này dù là hắn hay Trần Ngự Lâu, đều nhất định sẽ theo chính trị.

Địa vị tuyệt đối sẽ không thấp.

Chỉ là Trương Trạch hiện tại có cách dễ dàng kéo dài tuổi thọ, điều hắn cân nhắc không chỉ là mấy chục, mấy trăm năm trước mắt.

Cuộc đời sau này của hắn, nghìn năm vạn năm cũng không phải chuyện khó.

Chỉ cần mọi chuyện thuận lợi, thậm chí hắn có thể tồn tại vĩnh viễn.

Điều hắn thích làm hơn, là ở sau màn khống chế tất cả.

Thậm chí là vượt xa Trương gia từng có, khống chế cả mảnh đất Thần Châu này.

Đối với lời của Trương Trạch, Trương Khải Sơn suy nghĩ kỹ: "Ngươi nói đúng." "Quyền lực một khi đã nắm trong tay, khó mà buông bỏ." "Vì mối quan hệ của ngươi, quân quyền trong tay ta rất vững chắc, danh xưng Phật Gia vốn dĩ nên là của ngươi." "Ta ban đầu đến thành Trường Sa vì muốn đứng vững hơn, mới mượn danh xưng đó." "Sau này mọi người cứ gọi ta bằng chức vụ là được."

Những lời này rõ ràng lọt vào tai mỗi người xung quanh.

"Hiểu rồi, Trương bố phòng quan đã nói vậy, vậy Trạch gia chính là Trương Đại Phật Gia của chúng ta, đồng thời cũng là thủ lĩnh Cửu Môn mà chúng ta kính trọng nhất." Hoắc Cẩm Tích từ ngoài cửa bước vào, cùng với Hoắc Tiên Nhi.

Đồng thời cũng mang theo minh khí đến trả.

Trương Trạch nói: "Cẩm Tích, Hoắc gia không cần làm vậy đâu?" Với mối quan hệ giữa họ, cộng thêm Hoắc Tiên Nhi trong chuyến đi này cũng đã góp không ít sức lực.

Tề Thiết Chủy cũng lập tức nói: "Tam nương, Phật Gia nói không sai, cứ nhận đi." Mọi người cũng ngầm hiểu.

Thái độ của Hoắc Cẩm Tích đối với Trương Trạch, mọi người đều thấy rõ.

Ngay cả Hoắc Tiên Nhi cũng có thể nhìn ra một chút.

Bán Tiệt Lý được người đẩy tới: "Đồ của Lý gia ta kiên quyết phải trả lại." "Sau này ta sẽ gần như đồng hành cùng Phật Gia, nhưng phải góp sức mới được chia đồ, đây là vấn đề nguyên tắc." Nhị Nguyệt Hồng dẫn theo Nha Đầu cũng cho người mang đồ đến.

"Tam gia nói không sai, còn về tiền, ở Tân Nguyệt Phạn Điếm ta đã nhận được phần mình đáng được nhận." Đối với số tiền trong tay, Nhị Nguyệt Hồng ở Tân Nguyệt Phạn Điếm biểu diễn thậm chí còn kiếm được nhiều tiền hơn cả việc hạ đấu trước đây.

Điểm này khiến hắn hoàn toàn không ngờ tới.

Cũng là thỉnh thoảng lên sân khấu hát kịch, hình thức mà Trương Trạch đưa ra lại kiếm tiền như vậy.

Trương gia thiết lập nhà hát lớn và nhà hát nhỏ.

Chỉ những nơi như Tân Nguyệt Phạn Điếm, hắn mới đích thân xuất hiện, trong nhà hát người khác cũng có cơ hội lên sân khấu biểu diễn.

Chỉ là phí biểu diễn cần phải chia cho Trương gia và Hồng gia một phần theo tỷ lệ, phần còn lại là của diễn viên.

Chương 364

Ở kiếp trước của Trương Trạch, có thể sẽ có người cảm thấy kiếm lời quá nhiều.

Nhưng ở thời đại này, đây là lần đầu tiên có chuyện như vậy.

Trong các gánh hát, diễn viên sẽ được định giá dựa trên năng lực của bản thân, một khi đã định giá, sẽ không dễ dàng thay đổi.

Có thể nói, một vài quy định của Trương Trạch, đã trực tiếp thay đổi quy củ cũ đã được truyền lại nhiều năm trong giới khúc nghệ ở thành Trường Sa.

Thấy thái độ của mọi người kiên định, đồng thời cũng là để tìm sự an tâm.

Mấy vị này đều vì những trải nghiệm của bản thân, dẫn đến không có cảm giác an toàn.

Sợ sau này hạ đấu không được dẫn theo.

"Đã vậy, nếu mọi người đã quyết, ta cũng không tiện khuyên nữa." Nói xong, hắn nhìn mọi người, nói: "Mấy năm tới bên ngoài sẽ ngày càng loạn, Tân Nguyệt Phạn Điếm mấy năm tới tạm thời ngừng mở rộng." "Mấy vị cũng nhớ trông coi kỹ địa bàn của mình." Nếu hắn nhớ không lầm, từ năm nay trở đi, cuộc chiến sẽ bước vào giai đoạn tàn khốc nhất.

Trương Trạch nói với mọi người: "Mấy năm tới, Thập Nhất Thương với tư cách là nơi trú ẩn quan trọng ở các nơi, sẽ không ngừng mở rộng, có đồ vật quan trọng, vẫn có thể cất giữ trong các kho chi nhánh của Thập Nhất Thương ở các nơi." Bên cạnh, Trương Khải Sơn với tư cách là người sáng lập thực tế của Thập Nhất

Thương, cũng hoàn toàn không ngờ, Thập Nhất Thương bây giờ đã có quy mô như vậy.

Trương Khải Sơn đột nhiên hỏi: "Vai trò của Thập Nhất Thương là nơi trú ẩn, ta đã thấy rồi, bây giờ các nơi khó khăn như vậy, ngươi chắc chắn muốn bỏ tiền ra xây dựng công trình quy mô lớn như vậy sao?" Trương Trạch lại chẳng hề để tâm: "Tiền không phải vấn đề, người cũng không phải vấn đề." "Mấy năm tới, Thập Nhất Thương phải bảo đảm mỗi tỉnh ít nhất có một thành phố quan trọng, ít nhất có một Thập Nhất Thương tồn tại." Trong đó cũng có tư tâm của hắn.

Một khi đã xây kho rồi, sau này muốn dỡ bỏ cũng gần như không thể.

Với tư cách là căn cứ bí mật ở các nơi, muốn làm gì bên trong, đó cũng là tự do của hắn.

"Đúng là một quyết định lợi quốc lợi dân." Trương Khải Sơn, với tư cách là quan bố phòng thành Trường Sa, chỉ bảo vệ được sự bình an của một phương.

Việc Trương Trạch làm, lại là một mũi tên trúng nhiều đích, bảo vệ được lượng lớn quốc bảo quan trọng không bị mất mát, đồng thời cũng có thể cung cấp sự trợ giúp trực tiếp nhất cho cuộc chiến.

Nhưng sau này, hắn không thể tưởng tượng, lúc đó Trương gia, thực lực sẽ khủng bố đến mức nào.

Sau khi rời khỏi Trương gia, Trương Khải Sơn biết, hình tượng của hắn trong lòng người dân thành Trường Sa sẽ có sự chuyển biến.

Nhưng điều hắn không biết là, chỉ một chuyến đi như vậy, danh xưng Trương Đại Phật Gia của Trương Trạch, đột nhiên lan truyền ra ngoài.

Tin tức mà Tề Thiết Chủy vô tình truyền ra trong nội bộ Cửu

Môn, rằng Trương Trạch có thể hóa thân thành chân Phật, cũng bị lan truyền ra ngoài.

Anh hùng nhân dân?

Nhà từ thiện?

Thương nhân đồ cổ trang sức có lương tâm nhất?

Lão bản của kho hàng an toàn nhất thế giới "Thập Nhất Thương".

Người khống chế thực tế của cơ quan đấu giá lớn nhất toàn quốc Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Mấy cái danh hiệu này, dù là cái nào, nghe qua cũng biết là đại nhân vật không thể chọc vào.

Chỉ có một bộ phận người biết, Trương Trạch đồng thời cũng là tộc trưởng của đại gia tộc thần bí nhất toàn quốc từng có - Trương gia.

Gia tộc này hiện đang phục hưng.

Đúng vậy, không phải quật khởi, mà là phục hưng, vì từ khi có gia tộc Trương gia, Trương gia đã là gia tộc mạnh nhất.

Trong thời đại hỗn loạn này, người dân sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng.

Cần có người dẫn dắt họ bước vào một thời đại mới.

Trên mảnh đất Thần Châu này, đột nhiên xuất hiện hai vầng mặt trời chói lọi.

Trương Trạch là một trong những sự tồn tại được biết đến rộng rãi nhất.

Trong một khoảng thời gian tiếp theo.

Hắn đi khắp nơi, đến Long Hổ Sơn thảo luận về Kim Quang Chú.

Gặp gỡ tác giả của «Khí Thể Nguyên Lưu», Mễ đạo trưởng gần ba mươi tuổi.

Mễ đạo trưởng sinh năm 1912, lớn hơn Trương Trạch hiện tại vài tuổi.

Bảy năm thời gian, trong đó hắn gần như không hạ đấu nữa, chuyên tâm điều chỉnh tâm cảnh của mình.

Lục Khố Tiên Tặc đang tiến vào giai đoạn thứ tư.

Theo sự phát triển của thế giới dị nhân, tốc độ trưởng thành này quá nhanh rồi.

Ban đầu theo sự biến hóa của cơ thể, nhân tính cũng sẽ theo đó mà phai nhạt.

Đây cũng là một trong những lý do khiến những người sở hữu Lục Khố Tiên Tặc đa số đều không còn bị ràng buộc và sẽ coi con người là thức ăn.

Trương Trạch lại cảm thấy, nếu ngay cả bản tính cũng thay đổi, vậy đó còn là mình sao?

Trường sinh như vậy, có khác gì Cổ Thần?

Thuận theo nội tâm mà sống, từ đó đạt được trường sinh bất lão, mới là trường sinh mà Trương Trạch mong muốn.

Sau khi từ Thanh Đồng Môn trở về, hắn lại ở thôn Địa Tiên, chứng kiến lễ phong vương của Địa tiên.

Những trạng thái trường sinh khác nhau, khiến hắn có nhiều cảm xúc về khái niệm trường sinh.

Thoắt cái đã bảy năm.

Bảy năm, hắn gần như đã phát triển Thập Nhất Thương ra toàn quốc.

Ngay cả quân Nhật tăng viện toàn diện, cũng không thể ngăn cản.

Vì hành động của hắn, rất nhiều người nhờ đó mà sống sót.

Rất nhiều tài sản được cất vào Thập Nhất Thương sau đó, đã trở thành vật vô chủ.

Trong đó có lợi nhuận, nhưng kiếm được đều là tiền sạch sẽ.

Chỉ riêng phí bảo quản, đã là một khoản lớn.

Truyền thuyết về Âm Binh Đạo, càng trở thành ác mộng của kẻ địch.

Bảy năm trầm lắng, hắn đã xây dựng một tòa Trương gia cổ lâu gần như có thể sánh ngang với Ba Nãi cổ lâu.

Vị trí cũng ở Ba Nãi.

Thậm chí hắn còn dùng thuật phong thủy Đấu Chuyển Âm Dương, ứng dụng Võ Hầu Kỳ Môn đến cực hạn.

Sử dụng kiến thức phong thủy, thay đổi phong thủy bề mặt.

Tiến một bước ẩn giấu sự tồn tại của Ba Nãi Trương gia cổ lâu.

Bản thiết kế do Thất Chỉ tự tay thiết kế, tạo ra một thiết kế y hệt như dạng thức Lôi.

Kiến trúc bên trong, lại do Hứa Nhất Thành, Vương Vũ Hằng hai vị, đích thân tham gia.

Thiên phú của Hứa Nhất Thành trong lĩnh vực làm giả, không hề thua kém Vương Vũ Hằng.

Khi tòa ngụy Trương gia cổ lâu hoàn công, nhìn kiệt tác trước mặt, Thất Chỉ cũng kinh ngạc.

“Trương gia tộc trưởng, ngài càng ngày càng khiến ta kinh ngạc.”
“Ta từng thấy Trương gia cổ lâu thật sự, cũng không thể phân biệt

được sự khác biệt giữa hai cái.” Thất Chỉ nhìn chằm chằm vào các chi tiết xung quanh.

Ngay cả ngọc mạch và quan quách trong địa cung, toàn bộ đều được làm giả y như thật.

Ngọc mạch trong đó, chính là ngọc mạch trong núi Thi Hình ở thôn Địa Tiên.

Người Trương gia xây dựng tòa cổ lâu đó, đã tốn hàng trăm năm.

Sau đó trong mấy nghìn năm, không ngừng xây thêm.

Trương gia cổ lâu thời kỳ đầu Thương Chu, chỉ có một tầng phong cách cổ xưa nhưng vững chắc.

Đến thời Minh Thanh, mới có được Trương gia cổ lâu bảy tầng như sau này.

Trong tòa cổ lâu đó, có thứ quan trọng nhất của Trương gia.

Trước khi Trương Trạch đặt chân vào đó, hắn phải bảo đảm thứ bên trong, sẽ không bị người khác lấy được.

Cao thủ làm giả trên toàn quốc, không chỉ có Hứa Nhất Thành, Vương Vũ Hằng hai người.

Cao thủ giám định đồ cổ thật sự, thực ra đều có thể làm giả.

Chương 365

Vì vậy, chỉ cần tìm được vẫn đồng, làm giả trấn hồn thanh đồng linh của Trương gia, cũng không phải là không thể.

Trương Trạch nhìn tòa Trương gia cổ lâu giả trước mắt, cuối cùng thở phào một hơi: "Chỉ có loại manh mối nửa thật nửa giả này, mới khiến người ta tin nhất." Hắn tin rằng, người của Uông gia chắc chắn biết Trương gia cổ lâu ở Ba Nãi.

Theo phong cách của Trương gia, mỗi manh mối quan trọng, thay đổi một chút.

Cuối cùng, tất cả các manh mối, đều chỉ vào tòa ngụy Trương gia cổ lâu mà hắn tạo ra.

Cổ lâu của Trương gia vốn nguy hiểm vạn phần, dù có người vào được, cũng không thể biết đó là giả.

"Lâu ta đã thiết kế xong cho ngươi rồi, khi nào mới có thể dạy ta thuật Súc Địa?" Thất Chỉ nhìn chằm chằm Trương Trạch trước mắt, đối với vị Trương gia tộc trưởng này, hắn không có cách nào cả.

Trương Trạch ánh mắt nhàn nhạt nhìn hắn, khiến Thất Chỉ đột nhiên có một dự cảm không lành.

"Muốn ta dạy ngươi, phải làm việc cho ta." "Ta không thể giao kỹ năng quan trọng như vậy cho một người ngoài." Đây là thuật Súc Địa.

Ở thế giới này, chỉ có hắn biết.

Trong thế giới loài người, tuyệt đối chỉ có một người.

Nhưng trong số Cổ Thần, có lẽ không nhất định.

Hắn thậm chí còn hoài nghi, Phí Trường Phòng trong lịch sử, có

phải cũng là một Cổ Thần, hoặc là một người xuyên việt khác.

Thất Chỉ đối với yêu cầu này, vô cùng khó xử.

Nếu bắt hắn phải làm việc cho Trương gia mãi, có cảm giác như đã lên thuyền giặc.

Nhưng hắn vốn là người của Trương gia.

"Từ từ suy nghĩ." Trương Trạch nói xong liền nhanh chóng đi ra ngoài.

Vừa đi vừa nói: "Ta sắp đi xa một chuyến." Thời gian tính ra, thực ra đã bỏ lỡ một trận mưa ở Tây Vực.

Năm nay lại là một năm năm năm.

E rằng không thể bỏ lỡ nữa, cơ hội đến Tây Vực tìm Tháp Mộc Đà.

Năm năm trước, Mỹ đã cải tiến máy bộ đàm đời đầu.

Làm ra máy bộ đàm nặng 2.2 kg, so với máy bộ đàm ở kiếp trước của Trương Trạch, trọng lượng vượt xa máy tính xách tay của kiếp trước.

Nhưng ở thời đại này, đây là công nghệ cao.

Khoảng cách liên lạc là 1.6 km.

Người bạn cũ của Trương Trạch ở Anh, Lara Croft, mấy năm nay vẫn luôn giữ liên lạc với Trương gia.

Tổ chức tên là Tam Thánh Nhất đó, cũng đang nghiên cứu Cổ Thần của thế giới này.

Thậm chí trong đó còn trà trộn cả thành viên của Lục Sắc Phần Mộ.

Lara đã tốn chút công sức, mang về cho Trương Trạch năm chiếc

máy bộ đàm.

Đúng lúc này, Thất Chỉ đột nhiên kích động nói: "Ngươi không dạy ta, chẳng lẽ định dạy cho Nhị Bạch và Tam Tỉnh hai thằng nhóc thối kia sao?" Thời gian thoắt cái, ba đứa nhóc nhà họ Ngô, mấy năm nay, đã đủ cả, như dự liệu ban đầu đều là con trai.

Khi Trương Trạch về thành Trường Sa, đã gặp tứ đồ đệ Hồ Vân Hiên và Ngô Nhất Cùng.

Ngô Nhị Bạch năm nay mới năm tuổi, nhỏ hơn Ngô Nhất Cùng hai tuổi, còn Ngô Tam Tỉnh và Ngô Nhị Bạch thì chênh lệch ít hơn.

Ngô Nhất Cùng không thích trộm mộ, từ nhỏ thích nghiên cứu.

Điểm này giống với tính cách của Phong Học Vũ, hai người hợp nhau một cách bất ngờ.

Phong Học Vũ có tài năng cao về cổ văn tự.

"Sư hổ!" Xa xa thấy Trương Trạch, Ngô Nhất Cùng liền gọi sư phụ.

Do tuổi còn nhỏ phát âm không chuẩn, một tiếng "sư phụ" cũng thành "sư hổ".

"Học Vũ, ca ca ngươi đâu?" Trương Trạch nhìn về phía Phong Học Vũ.

Ở nhà họ Phong, hai anh em Học Văn Học Vũ, sở thích lại trái ngược với tên.

Học Vũ theo văn, Học Văn theo võ.

Tính cách hai người cũng hoàn toàn trái ngược.

Lại thấy Ngô Tam Tỉnh bốn tuổi lén lút trốn sau một con sư tử đá.

"Tam Tỉnh, ra đây đi, ta thấy ngươi rồi." Trương Trạch bực mình

liếc nhìn Ngô Tam Tỉnh đang trốn trong góc.

"Trạch thúc, khi nào chú mới nhận con làm đồ đệ?" Tiểu Ngô Tam Tỉnh vẻ mặt khao khát, giọng nói non nớt.

Trương Trạch xoa đầu tiểu Ngô Tam Tỉnh: "Đợi con lớn lên, Trạch thúc sẽ nhận con làm đồ đệ." Mấy đứa nhóc thế hệ thứ hai của Cửu Môn đều gọi Trương Trạch là Trạch thúc.

Dù sao tuổi thật, Trương Trạch trong Cửu Môn cũng mới hai mươi mấy tuổi.

Bán Tiệt Lý mấy người gần như đã gần bốn mươi.

"Vậy khi nào con mới lớn?" Tiểu Ngô Tam Tỉnh không từ bỏ.

Trương Trạch không khỏi bị chọc cười: "Vậy… ít nhất cũng phải đợi sáu tuổi." "Sáu tuổi?" Tiểu Ngô Tam Tỉnh nghiêm túc đếm ngón tay: "Vậy còn hơn một năm nữa?" "Ồ, toán học không tồi nha Tam Tỉnh!" Trương Trạch ánh mắt nhìn về phía Giải Ngữ Lâu của nhà Giải Cửu cách đó không xa.

Con trai của Giải Cửu đang nghiêm túc nhìn chằm chằm vào đồ cổ trong tiệm.

So với tính cách hiếu động của Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn trông có vẻ hiểu chuyện hơn những đứa trẻ cùng tuổi.

"Không hổ là con trai của Giải Cửu." Nhìn tiểu Giải Liên Hoàn, tính cách vừa nhìn đã biết giống Giải Cửu.

Phong Học Văn vội vã chạy từ trong nhà ra phố.

"Sư phụ, ngài về rồi." Phong Học Văn cầm một tấm lịch treo có hình một mỹ nữ mặc sườn xám: "Xà thúc nói rồi, sắp mưa rồi." Người trên phố nghe xong, lập tức ngẩng đầu, quả nhiên trên trời mây đen dày đặc.

Nhưng Trương Trạch biết, cơn mưa mà Phong Học Văn nói không phải là mưa ở thành Trường Sa.

Mà là mưa trong sa mạc Tây Vực.

Cơn mưa năm năm mới có một lần, sắp đến rồi.

Xem ra cũng đến lúc phải xuất phát.

Ngô Lão Cẩu từ trong Giải Ngữ Lâu đi ra, người của Giải gia đang ở ven đường trông mấy đứa trẻ.

Thấy Ngô Lão Cẩu ra, lập tức chỉ vào vị trí của Tam Tỉnh và Ngô Nhất Cùng.

"Phật Gia?" Bây giờ chỉ cần nghe xưng hô này, mọi người đều biết đó chắc chắn là Trương Trạch.

Hoặc cũng có người gọi tiên sinh.

Cơ bản những người kính ngưỡng trong nước, đều gọi một tiếng Trạch tiên sinh.

Là xưng hô tôn trọng, nhưng gọi Phật Gia nhất định là người trong Cửu Môn.

"Ngũ gia." Trương Trạch lộ ra vẻ mặt nhàn nhạt, đáp lại Ngô Lão Cẩu.

Ngô Nhị Bạch ngẩng đầu nhìn Trương Trạch ngoan ngoãn gọi một tiếng "Trạch thúc".

Tay cầm một quyển Kỳ Môn Độn Giáp: "Trạch thúc, con vừa nghe thấy, sáu tuổi có thể bái ngài làm sư phụ?" Thằng nhóc tuổi không lớn mà tâm tư cũng khá nhiều.

Tính thời gian, sang năm hắn đã sáu tuổi.

Trương Trạch cười cười: "Ta đúng là đã nói với Tam Tỉnh như

vậy, nhưng, tại sao ta phải nhận con làm đồ đệ?" Ngô Nhị Bạch đột nhiên ngẩn ra.

Vấn đề này hắn chưa kịp nghĩ đến.

Nhưng từ lời của Trương Trạch, hắn nghe ra được hy vọng.

Lập tức nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này.

Quả nhiên, tính cách của mấy đứa trẻ, từ nhỏ đã có thể thấy được manh mối.

"Ba con vừa nói con có thiên phú hạ cờ, Lý gia gia lần trước cũng nói, con có thể kế thừa y bát của Phong Oa Sơn!" Nói xong hắn kích động nắm chặt nắm đấm nhỏ: "Trạch thúc, đợi con học được cơ quan thuật, con có thể giúp chú quản lý Thập Nhất Thương!" Nghe lời của Ngô Nhị Bạch, Ngô Lão Cẩu và những người bên cạnh đều bị chọc cười.

Nhưng Trương Trạch không coi đó là lời nói đùa của trẻ con.

Chương 366

Hắn còn nhớ, Ngô Nhị Bạch đúng là có thiên phú ở những lĩnh vực như Kỳ Môn Độn Giáp và cơ quan thuật.

Đồng thời về mặt quản lý, trong thế hệ thứ hai, hắn là người có thiên phú cao nhất về phương diện này.

Có trí tuệ không thua kém Giải Cửu, nhận một đồ đệ như vậy cũng không thiệt.

"Vậy được, vậy con trước tiên theo Lý chưởng quỹ học Kỳ Môn Độn Giáp và cơ quan thuật." Nói xong, Ngô Nhị Bạch cũng là một trong những người mà Trương Trạch cảm thấy thích hợp để học cơ quan thuật.

Cũng chỉ có người tinh thông cơ quan, mới có thể quản lý tốt hơn Thập Nhất Thương.

"Đợi con học thành tài, ta sẽ cho con vào Thập Nhất Thương, nhưng Trạch thúc không có cửa sau cho con đâu." Trương Trạch đồng ý với lời của một đứa trẻ, khiến Ngô Lão Cẩu đột nhiên nói: "Phật Gia, Nhị Bạch mới năm tuổi, nó còn chưa hiểu chuyện…" "Ngũ gia, trẻ con chưa chắc đã không hiểu chuyện." Ở thời đại này, trẻ con thấy nhiều chuyện, sớm trưởng thành.

Thậm chí trẻ mười hai mười ba tuổi đã ra chiến trường, ở thời đại này, cũng không phải chuyện hiếm.

Chỉ trong lúc không để ý, Ngô Tam Tỉnh không biết từ đâu nhặt được một cái xẻng Lạc Dương, chơi đến vui vẻ.

Lại khiến ba nó là Ngô Lão Cẩu tức đến điên người.

"Thằng nhóc thối, thứ đó là để chơi sao?" "Khi nào mới học hỏi

biểu ca ngươi?" Ngô Lão Cẩu chỉ vào Giải Liên Hoàn, dạy dỗ Ngô Tam Tỉnh trước mặt.

Bị đánh, nhưng cái xẻng Lạc Dương trong tay hắn dù thế nào cũng không buông.

Trương Trạch thậm chí còn hoài nghi, lúc thằng nhóc này bốc đồ thôi nôi, có phải vì trên bàn không có la bàn nên mới chọn một cái đĩa.

Nhưng về kinh doanh buôn bán, Ngô Tam Tỉnh đúng là một nhân tài.

Xem ra ba đứa nhóc nhà họ Ngô, đều phải bồi dưỡng thật tốt.

Sau này ắt có đại dụng.

Học Văn dẫn theo em trai Học Vũ, thấp giọng nhắc nhở: "Sư phụ, Xà thúc và Hà thúc, đang đợi ngài rồi." Xà thúc trong miệng hắn là Trương Tiểu Xà, hậu duệ của tộc Tây Vương Mẫu.

Hai năm trước, hắn vẫn luôn ở Trùng Cốc Vân Nam nuôi dưỡng hắc mao xà.

Loại rắn này, chỉ cần khí hậu thích hợp, có thể sinh sản với số lượng lớn ngay lập tức.

Còn về Già Long Sơn, sớm đã bị các tộc nhân không ngừng nghiên cứu cơ quan thuật, biến thành một pháo đài cơ quan.

Những cơ quan tìm được ở thôn Địa Tiên, trong đó có Bát Trận Đồ, được đặt trong địa cung của tiên cung.

Một phần khác được đặt ở Thập Nhất Thương.

Những cơ quan đó, cơ bản đều không bị lãng phí.

Toàn bộ đều được sử dụng ở các cơ quan khác nhau, thậm chí bao gồm cả Tân Nguyệt Phạn Điếm và trạch viện Trương gia, đều được thiết lập các cơ quan khác nhau.

Mấy năm gần đây, những người lén lút trộm đồ trộm bí mật, không phải là ít.

Người của các thế lực gần như đều có.

Theo hiểu biết của Trương Trạch, Cừu Đức Khảo mấy năm nay đã thành lập công ty của mình.

Lôi kéo một nhóm tinh anh nước ngoài giúp hắn làm việc.

Trở về trạch viện Trương gia, Trương Tiểu Xà mở một tấm bản đồ Tây Vực cũ kỹ trên bàn.

Trên bản đồ, đánh dấu vị trí cụ thể của Ma Quỷ Thành.

"Tộc trưởng, hơn một tháng nữa, sẽ đến mùa mưa, chúng ta, nên xuất phát rồi." Trương Trạch nhìn về vị trí được đánh dấu trên bàn.

Bên cạnh, Trương Tiểu Xà, trên người để lộ hình xăm phượng hoàng, trên hình xăm, là bản đồ thứ hai đến cung điện Tây Vương Mẫu.

Trương Tiểu Xà để lộ hình xăm phượng hoàng trên cánh tay, chủ yếu để tiện đối chiếu.

Gã đã sớm quen dùng thị giác để tra xem các vị trí khác nhau trên bản đồ.

Thấy động tác quen thuộc, Trương Trạch bỗng hỏi: "Bảy năm qua ngươi có về Tháp Mộc Đà không?" Nếu chưa từng quay về, vậy thì hình xăm phượng hoàng trên người, ngoài việc thể hiện địa vị ở Uông gia, gần như chỉ còn lại tác dụng ban sơ của một hình xăm.

Hình xăm kỳ lân của Trương gia thì khác.

Trong hình xăm không chỉ có bản đồ cổ lâu Trương gia mà còn có cả bản đồ của một tòa thành ở Lạc Vân quốc dưới Nam Hải.

"Năm ngoái có về cùng trưởng bối trong tộc một lần." Gã nói, một

con hắc mao xà bò ra từ trên cánh tay.

Trông bộ dạng có phần đáng sợ.

Trương Tiểu Xà vô cùng quen thuộc vuốt ve con hắc mao xà bên cạnh.

"Chỉ tiếc là, đám kê quan xà kia, phương pháp thuần dưỡng có chút không giống." Trương Hải Diêm nghe xong lập tức nói: "Không đúng chứ?" "Mấy hôm trước ta vừa nghe ngươi nhắc tới, con gà hoang cổ dài trong truyền thuyết, chẳng phải là biến chủng của hắc mao xà sao?" "Đã là biến chủng, sao phương pháp lại hoàn toàn khác được?" "Xà mẫu." Trong miệng Trương Tiểu Xà bỗng thốt ra hai chữ.

"Bởi vì xà mẫu đã tiếp xúc với thi miết, khi đám thanh xác thi miết bình thường gặp phải thi miết vương, máu của các ngươi còn tác dụng không?" Về điểm này, Trương Nhật Sơn tiếp xúc với thi miết ít nên không rõ.

Nhưng Tiểu Ca ngồi bên cạnh lại vô cùng rành rẽ.

"Vì xà mẫu có mối liên hệ với tất cả kê quan xà?" Tiểu Ca đưa ra phỏng đoán của mình.

Thực ra y cũng chưa từng thấy loại kê quan xà này.

Nhưng việc nghiên cứu động vật giúp ích cho việc sinh tồn ngoài tự nhiên.

Những đạo lý tương sinh tương khắc cơ bản nhất đều phải am hiểu phần nào.

Từ trong phòng, Trương Hải Kỳ lấy ra một bản đồ án được dập từ trên đỉnh đồng.

"Tộc trưởng, bên dưới bức ảnh lò đan đồng mà ngài cung cấp

trước đó, thực ra cũng có thông tin về Tháp Mộc Đà." Trong Thất Tinh Lỗ Vương cung, thực ra mọi người chỉ mang đỉnh đồng đi, chứ không hề đào mở mộ giả.

Thật không may, sau đó dường như thật sự có người đã đào nơi đó lên.

Kết quả, tự nhiên là thảm kịch.

Trương Hải Kỳ tiếp tục nói: "Ở địa phương Kỳ Mông sơn, trong một đạo quan, người của tôi đã tìm thấy một lò đan đặc biệt." Vừa nói gã vừa lấy ra mấy tấm ảnh.

"Đạo quan có bảy gian, tổng cộng có bảy tầng bậc thềm đá khổng lồ, bốn tầng trên cùng bắc trên những tấm ván gỗ giữa hai vách núi, ngay cả lan can cũng không có.

Trên khám thờ có cả tượng đất Tam Thanh, cũng có cả Quan Âm và Thổ Địa." Kiểu bài trí thần tiên hỗn loạn Phật Đạo hợp nhất này mang đậm đặc sắc của nước Z.

Trong đạo quan có một đạo nhân trung niên, phụ trách trông coi.

Những thứ khác đều không có gì đặc biệt, chủ yếu là giữa đạo quan và Thất Tinh Lỗ Vương cung, luôn khiến người ta cảm thấy dường như tồn tại một mối liên hệ nào đó.

"Lò đan bị người ta khiêng từ trong mộ ra, nhưng xung quanh toàn là thi thể." "Nghe nói những người đó bị thụ yêu trong núi giết chết, nhưng kỳ lạ là, thụ yêu dường như lại bảo vệ dân làng địa phương.

Nhưng họ vẫn sợ hãi sự tồn tại của thụ yêu, bèn khiêng lò đan đồng vào đạo quan hy vọng thần tiên có thể trấn áp tà túy bên trong." Đương nhiên đây chỉ là cách nói mê tín của người địa phương.

Nhưng lò đan đồng này quả thực rất thú vị.

Lúc Trương Trạch cầm tấm ảnh lên, trong bức ảnh đen trắng có thể thấy lò đan phủ đầy gỉ đồng.

Hình dạng tổng thể giống như một đóa sen.

Những thứ này cũng chẳng là gì, mấu chốt là bên trong có giấu bản đồ phân bố long mạch.

Chu Mục Vương dường như sợ người khác không tìm được mình, đã để lại manh mối ở nhiều nơi khiến người ta có thể tìm ra, nhưng manh mối không nhiều.

"Lò đan đừng trưng ra ngoài." Nói xong, hắn tiếp tục xem các thông tin khác trên đó.

Ngoài nắp lò đan và cổ tinh đồ dưới đáy lò, dường như cũng không có quá nhiều thông tin hữu ích.

Do quen thuộc với Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, hắn nhanh chóng nhận ra cổ tinh đồ kia đại diện cho mối liên hệ giữa các cổ mộ trên một long mạch.

Ghi chép rất ẩn ý, nhưng chỉ cần là người hiểu được bí mật trong đó, muốn giải mã bản đồ này cũng không khó khăn.

Cũng vì những điều này, khiến Trương Trạch cảm thấy giá trị của bản thân đỉnh đồng hắn là cũng không thấp.

Vào thời đó, bắt đầu sử dụng thất trà pháp, muốn chế tạo ra đồ đồng tinh xảo như vậy vẫn cần một cái giá rất lớn.

Đồ án trên nắp lò đan giống hệt với Lỗ hoàng bạch tìm thấy trong huyết thi mộ lúc trước.

Điều này chứng minh, lò đan đồng cũng là vật từ thời Chiến Quốc.

Điều thú vị hơn nữa là, phương pháp để phá giải Lỗ hoàng bạch lại nằm trên đồ án của lò đan đồng.

Trương Trạch phát hiện, thứ tự giải khai tự họa hoàn toàn nhất trí với thứ tự trên bề mặt lò đan đồng.

Lúc này, bên ngoài cửa vang lên tiếng của Trương Nhật Sơn.

Chương 367

“Tộc trưởng, có mấy người nước ngoài gửi tới mấy cái hòm.” “Người nước ngoài?” Trương Trạch đặt đồ vật trong tay xuống, “Bảo họ đợi ở bên ngoài.” “Các ngươi cũng theo ta đi xem.” Nói xong, hắn dẫn mấy người đi xem đồ.

Tính ra, bây giờ hắn là có rất ít người từng thấy thứ như máy bộ đàm.

Trong đám người, Trương Trạch thấy được Lao Lạp.

Thân hình đầy đặn của cô, so với đa số phụ nữ nước Z thời đại này đều suy dinh dưỡng, trông vô cùng nổi bật.

“Trạch tiên sinh.” Lao Lạp gọi theo cách của những người khác, cô đã lén học tiếng Trung mấy năm nay.

Tuy rằng khẩu âm vẫn cần cải thiện.

“Máy bộ đàm ngài cần, tôi đã mang đến rồi.” “Nghe nói, ngài là nhà mạo hiểm lợi hại nhất trong nước hiện nay.

Sở thích lớn nhất của tôi cũng là mạo hiểm, nếu ngài không cho tôi xem thực lực của ngài, sau này chúng ta làm sao triển khai hợp tác?” Vừa nói, Lao Lạp vừa nhìn chằm chằm vào sợi dây thừng mà mọi người đang thu dọn.

Đồng thời cô cũng liếc thấy một đoạn Ngô Công Quải Sơn Thê trên mặt đất.

“Các ngài lại sắp ra ngoài rồi sao?” Ánh mắt Lao Lạp dán chặt vào Trương Trạch: “Lần này cho tôi cùng xuất phát, không vấn đề gì chứ?” Tiểu Ca, người đang tựa vào tường như một cái muộn du bình, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Nói thật, chuyện này liên quan đến bí mật của Trương gia.

Trương Trạch vốn không định để người của Cửu Môn và Trương gia hợp tác.

Do đó, dù là người đáng tin nhất trong Cửu Môn cũng không thể tham gia.

Trương Hải Diêm nhìn về phía Trương Tiểu Xà, Trương Tiểu Xà chỉ có thể nhìn về phía Trương Trạch.

"Nếu cô muốn đi, ta chỉ có thể cho cô địa điểm, nhưng không thể đồng hành cùng chúng ta." Trương Trạch nói rất thẳng thắn.

"Trên đường đi ta cần bàn luận bí mật trong tộc, những nội dung này không tiện để cô biết." Trong đầu hắn lập tức hiện lên Ma Quỷ Thành.

Không phải là bên trong Ma Quỷ Thành, dù có vào trong đó, với đám người nước ngoài không hiểu Kỳ Môn Độn Giáp này, cũng căn bản không vào được.

Vì vậy, về bản chất Trương Trạch không lo lắng.

Nói xong, hắn ra hiệu cho Trương Hải Diêm: "Thông báo xuống, một giờ sau chúng ta xuất phát." Đồ đạc đã được chuẩn bị xong từ mấy năm trước.

Mấy người cũng đã lâu không hạ đấu, sớm đã không kìm nén được.

Khi mọi người đang thu dọn đồ đạc, chuyển lên xe tải.

Từ bảy năm trước, Hồ Nam đã có nhãn hiệu ô tô.

Trương Trạch đã đầu tư ngay từ đầu.

Hai năm trước, dưới sự hỗ trợ toàn lực của Trương Trạch, đã chế tạo ra xe tải riêng, ngoại hình xe tải có phần tương tự xe tải kiểu 968.

Về cơ bản, ngoại hình không khác nhiều so với xe tải thời Dân quốc mà Trương Trạch đã xem trong các bộ phim truyền hình ở kiếp trước.

Sau bảy năm, theo dự tính của Trương Trạch, vào nửa cuối năm nay sẽ xảy ra một đại sự.

Nó sẽ thay đổi hoàn toàn cục diện chiến trường.

Thực ra vào thời điểm hiện tại, mọi chuyện đã có sự thay đổi.

Đội ngũ của ta chỉ cần đánh thêm một năm nữa là có thể hoàn toàn xoay chuyển tình thế.

Đây cũng là lý do tại sao bây-giờ Trương Trạch có thể yên tâm lái xe ra ngoài như vậy.

Nhìn chiếc xe tải bên ngoài, Lao Lạp cẩn thận quan sát một vòng.

"Xe tải kiểu 968?

Ngay cả cái này các ngài cũng chế tạo ra được?" Điều này đã thay đổi lớn nhận thức của cô về nền công nghiệp ở đây.

"Chuyện khiến cô bất ngờ còn nhiều." "Cứ tự nhiên đi xem xung quanh." Trương Trạch nói xong liền quay về hậu viện trước.

Toàn bộ trạch viện rất lớn, sau khi cải tạo, một nửa phía trước được dùng để xử lý công vụ.

Phía sau thì được mở rộng thêm.

Bố trí rất nhiều cơ quan, dùng làm nơi ở thường ngày.

Vừa vào hậu viện, đã thấy Hoa Linh đang ngồi bên cạnh Doãn Tân Nguyệt.

"Sao vậy?" Doãn Tân Nguyệt có chút lo lắng nhìn hắn.

"Sao thế?" Trương Trạch bước tới, thấy trạng thái của hai người

liền hỏi ngay.

Theo lý mà nói, tố chất thân thể của họ bây giờ gần như không thể bị bệnh.

"Tân Nguyệt thấy mấy nhà khác trong Cửu Môn đều đã có con cháu, mà bụng mình lại chẳng có động tĩnh gì, nên có chút sốt ruột." Hoa Linh thở dài một hơi giải thích cho Trương Trạch.

Ở thời đại này, đa số mọi người đều rất truyền thống.

Nếu không thể sinh cho chồng một đứa con trai hay con gái, trước tiên sẽ cảm thấy thiếu sót, sau nữa cũng dễ bị người ta bàn tán.

"Không sao, chuyện này ta thấy cứ thuận theo tự nhiên là tốt nhất." Mấy năm nay hai người cũng không ngừng nỗ lực, nhưng không có là không có.

Có lẽ có liên quan đến sự thay đổi thể chất của cả hai.

Người Trương gia mang huyết mạch Kỳ Lân, bản thân việc sinh con đã khó khăn hơn người thường.

Huyết mạch của hắn lại càng mạnh mẽ hơn, nếu có thể sinh ra hậu duệ, thì đó cũng chắc chắn là một tồn tại vô cùng cường đại.

"Không phải, mấy người anh của em sinh ra gần như đều là con gái, nếu em có mang chắc cũng là con gái thôi." "Con gái tốt mà, bất kể trai hay gái ta đều thích như nhau!" Trương Trạch kiên nhẫn an ủi.

"Gần đây nàng cứ ở nhà tĩnh dưỡng, kẻ địch xung quanh Trường Sa thành đã bị quét sạch hoàn toàn.

Ta sẽ để lại một số người bảo vệ nàng." Nói là bảo vệ, thực ra cả Trương gia bây giờ, chẳng có mấy người là đối thủ của cô.

Chỉ một tay phi đao, trong mấy năm, số lượng khống chế đã tăng lên một trăm lẻ tám thanh.

“Phu quân cứ yên tâm xuất phát, thiếp dạo này sẽ theo đơn thuốc của Hoa Linh mà điều dưỡng thân thể.” Nhìn đơn thuốc trên bàn, hắn gọi Thính Nô tới, trực tiếp bảo Thính Nô đi lấy thuốc.

Hoa Linh cùng Trương Trạch chuẩn bị rời đi.

Kể cả Lão Dương Nhân cũng đã tìm được một cô gái chân chất trong tộc Trát Cách Lạp Mã.

Hai người quen nhau từ nhỏ, được người trong tộc mai mối, sau một thời gian tiếp xúc thì thành thân.

Thậm chí, con gái của Chá Cô Tiếu cũng đã tám tuổi.

Sau đó cũng gần như không có thêm con cháu nào nữa.

Lần đi này, Hồng Cô Nương nhất quyết đòi đi cùng Chá Cô Tiếu.

Chuyến đi này Trương Trạch vốn cũng không định mang theo quá nhiều người.

Dù sao đi đến Tây Vương Mẫu cung, có khoảng hai, ba mươi người cũng là gần đủ rồi.

Nửa giờ nhanh chóng trôi qua.

Trương Trạch để lại Nguyên Cảnh canh gác bên ngoài Trương gia, đồng thời để hai anh em Trương Long Thăng và Trương Long Bán thay phiên nhau đóng giả hắn.

Giả vờ như đang bận rộn, thỉnh thoảng đi tuần tra thăm hỏi, hai người mấy năm nay đóng giả cũng ngày càng thành thạo.

Sắp xếp xong xuôi mọi việc.

Bảy năm không hạ đấu, những người tham gia đội ngũ đều tỏ ra có chút hưng phấn.

Xe tải của Trương gia mỗi ngày đều đi qua trạch viện.

Chọn thời điểm này là vì đây là thời gian xuất phát bình thường của xe tải.

Ba chiếc xe tải, cộng thêm một chiếc ô tô mà Lao Lạp lo liệu được.

Bốn chiếc xe chậm rãi rời khỏi Trường Sa thành.

Chuyến đi này thẳng tiến đến bồn địa Sài Đạt Mộc.

Trên đường mọi người đã xác định lộ trình, vì vậy cũng khá đơn giản, chỉ cần kiên nhẫn ngồi trên xe là được.

Hứa Nhất Thành gần ba mươi tuổi, tính tình bây giờ đã trở nên trầm ổn hơn nhiều.

Chương 368

Theo Hắc Nhãn Kính, Chá Cô Tiếu cũng học được một vài bản lĩnh.

Với tư cách là Mô Kim Hiệu Úy, y còn theo Trần học được khinh công của ông ta.

Cùng với Phong Học Văn, Giải Cửu, dần dần bắt đầu có sự ăn ý.

Mấy ngày sau, xe một mạch chạy đến bồn địa Sài Đạt Mộc.

Đi trên bãi Gobi.

Dọc đường đi qua khu vực Thập Nhất Thương, bổ sung vật tư.

Trương Tiểu Xà ở trên chiếc xe tải phía trước, Trương Hải Diêm, Trương Hải Hà, Trương Thụy Lâm, Trương Long Tỏa, Đổng Xán mấy người ở phía trước dẫn đường cho mọi người.

Lao Lạp đi theo suốt chặng đường, hoàn toàn không thấy họ xem bất kỳ manh mối nào như bản đồ kho báu.

Lúc nghỉ ngơi, cô không nhịn được tìm Trương Trạch hỏi: "Đi mạo hiểm, vậy bản đồ kho báu của ngài đâu?" Bản đồ kho báu?

Lại thấy Trương Hải Kỳ tiện tay lấy ra một tấm tinh đồ: "Cái này?" Lao Lạp liếc nhìn tấm tinh đồ trước mặt, rồi ngẩng đầu nhìn những ngôi sao vừa xuất hiện trên bầu trời.

"...Dựa vào sao trời mà biết được vị trí kho báu sao?" "Đúng vậy." Trương Hải Kỳ mỉm cười: "Cái này gọi là Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, chỉ có những phong thủy sư lợi hại nhất mới có thể hiểu được ý nghĩa trong đó." "Ngầu quá!" Lao Lạp quả thực không thể tin nổi.

Điều này quá khác so với việc tìm kho báu trong ấn tượng của cô.

Nếu là cô tìm, e rằng trên tấm bản đồ này ít nhất phải mất mấy năm mới tìm ra được đáp án.

Nơi họ cần đến nằm trong một đoạn của dãy núi Côn Luân.

Toàn bộ phạm vi Côn Luân vô cùng rộng lớn.

Có thể thấy quốc gia Tây Vương Mẫu, với tư cách là lãnh tụ của các quốc gia Tây Vực, diện tích cũng tương đương rộng lớn.

Lại nghe Lao Lạp bỗng tò mò hỏi: "Tôi nghe nói, trong truyền thuyết cổ đại của nước Z, trong núi Côn Luân có một nữ thần tên là Tây Vương Mẫu..." Cô hoàn toàn dựa vào hệ thống thần linh trong lòng mình để lý giải thần thoại nước Z.

Nhưng mọi người cũng hiểu được lời cô nói.

Nghe giọng điệu của cô, dường như đã bị truyền thuyết về Tây Vương Mẫu hấp dẫn.

Nhưng mà, ở nước ngoài, đặc biệt là vào thời đại này, không có thứ gọi là internet.

Việc Lao Lạp có thể nghe đến sự tồn tại của Tây Vương Mẫu, trong mắt Trương Trạch không giống như trùng hợp.

Cảm giác như có người cố ý dẫn dắt.

Nhưng, những điều đó đều không quan trọng.

Cô ta tuyệt đối không qua được trận Kỳ Môn Độn Giáp cổ đại của Ma Quỷ Thành.

Mọi người lại xuất phát, xe chạy vào khu không người giữa bãi Gobi.

Trương Trạch nhìn về phía Trương Nhật Sơn trên cùng xe, "Nhật Sơn, lát nữa đừng ngủ." Xe của mọi người tiến vào khu không người, phía trước đi dọc theo một lòng sông cổ đã cạn khô.

Hắn khẽ nói với những người trên xe: "Chủ thành của quốc gia Tây Vương Mẫu ngày xưa, bốn phía đều có hào nước bao quanh.

Lòng sông cổ mà chúng ta đang đi, đích đến cuối cùng chính là chủ thành của quốc gia Tây Vương Mẫu." "Vậy là, chúng ta sắp đến quốc gia Tây Vương Mẫu rồi?" Hoa Linh lập tức hiểu ra.

"Đúng vậy, chúng ta đang ở gần chủ thành." Ánh mắt Trương Trạch nhìn ra bãi Gobi ngoài cửa sổ, bên ngoài bỗng nhiên dần dần nổi lên một luồng gió lạ.

Luôn có cảm giác, Tây Vương Mẫu có khả năng biết được có người đang đến gần.

Nhận thấy bên ngoài bãi Gobi có một ý thức kỳ quái đang hoạt động.

Trương Trạch đột nhiên sử dụng Dương Thần.

Lại cảm nhận được một ý thức từ trong long mạch.

"Người của Trương gia, ký ức của Tây Vương Mẫu hiện tại không ổn định, các ngươi đã bị xem là kẻ địch!" "Ngươi là ai?" Trương Trạch lập tức dùng ý thức của mình đáp lại.

"Hậu nhân của tộc Tây Vương Mẫu?" Hắn lập tức thăm dò hỏi.

Giọng nói kia dường như gặp phải vấn đề.

"Ta hiện tại không có cách nào giải thích với ngươi." "Cơ quan của quốc gia Tây Vương Mẫu đã được Vương Mẫu khởi động, năm năm nữa hãy quay lại!" Ý thức của đối phương dường như vô cùng hỗn loạn.

Nhưng có thể thông qua long mạch liên lạc với bên ngoài, người này tám phần là đang ở gần vẫn ngọc.

Lẽ nào là Cửu Thiên Huyền Nữ?

Phải biết rằng, mỗi đời nữ vương của quốc gia Tây Vương Mẫu đều được gọi là Tây Vương Mẫu.

Cùng với sự biến mất của giọng nói, bên ngoài bỗng thổi một trận cuồng phong.

Ngay sau đó, mặt đất cũng rung chuyển.

Xa xa có mấy ngọn núi hình thù kỳ quái đang từ từ dâng lên.

"Chúng ta hiện tại đang rất gần ngoại vi đô thành của Tây Vương Mẫu." Hắn đưa tay ra ngoài xe.

"Gió từ hướng Tốn, chúng ta đi về hướng đông bắc." Loại phương vị này rất tương tự với Thanh Ô thuật.

Trương Trạch mượn kiến thức của Thanh Ô Tử, cũng đưa ra kết luận vị trí tốt lành ở phía đông bắc.

Phong thủy động, hướng đông bắc đại diện cho Tam Sơn chi địa.

Tốn là gió, tự nhiên phải tìm núi để cản.

Trần và Kim Bàn bỗng nhiên ở trên xe tải bên cạnh, nhìn về phía xa.

"Không xong rồi, mấy ngọn núi vừa rồi còn bình thường, đột nhiên lại hình thành một trận Kỳ Môn Độn Giáp mà ta chưa từng thấy!" Kim Bàn lập tức lấy ra la bàn.

Trần theo bản năng lấy la bàn ra, xoay chuyển kỳ môn bàn bên trong.

"Sư huynh đừng xoay nữa, trận Kỳ Môn Độn Giáp thượng cổ, hôm nay ta có thể kiến thức Kỳ Môn Độn Giáp của tổ sư gia, đời này không còn gì hối tiếc!" Thứ mà Kim Bàn thích nhất chính là Kỳ Môn Độn Giáp.

Bởi vì những thứ chứa đựng bên trong quá nhiều, gần như đa số

vấn đề trong cuộc sống đều có thể dùng kỳ môn để giải quyết.

Sau khi hiểu ra, y nhìn chằm chằm vào những ngọn núi đang không ngừng biến hóa ở xa.

"Ta nghi ngờ trận Kỳ Môn Độn Giáp này sẽ biến hóa, phải biết rằng chỉ cần thay đổi một chút, thì phương pháp giải khai cũng đã thay đổi..." Lúc này lại nhìn cảnh tượng xung quanh.

Trong đầu hiện lên miêu tả về Côn Luân trong 《Hà Đồ》.

"Núi Côn Luân phía bắc mặt đất chuyển xuống ba nghìn sáu trăm dặm.

Có Bát Huyền U Đô.

Rộng hai mươi vạn dặm.

Dưới đất có tứ trụ.

Rộng mười vạn dặm.

Đất có ba nghìn sáu trăm trục.

Răng chó xen kẽ." "Truyền rằng Tây Vương Mẫu xuất thân từ Côn Luân chi khâu, Côn Luân chi khâu là cây cầu kết nối giữa nhân gian và tiên giới." "Được xưng là hạ đô của Thiên Đế." Kim Bàn nhìn chằm chằm vào trận Kỳ Môn Độn Giáp trước mắt.

Tuy biết rằng đạo hạnh của mình chưa chắc đã phá được Kỳ Môn Độn Giáp do chính Tây Vương Mẫu thời thượng cổ bố trí.

Nhưng với tư cách là một thuật sĩ lâu năm nghiên cứu Kỳ Môn Độn Giáp, có thể giải khai bí mật của Tây Vương Mẫu là mục tiêu theo đuổi cả đời.

Nghe Kim Bàn miêu tả bên ngoài, Trương Trạch trên xe tải bên cạnh cũng đang thưởng thức kỳ cảnh dọc đường.

Biết rằng đang dần đến gần Tây Vương Mẫu cung, Hoa Linh lấy ra mặt dây chuyền Thao Thiết để xem cảm ứng với long mạch.

Thật kỳ quái, mặt dây chuyền Thao Thiết lại bắt đầu rung động không ngừng.

"Chuyện gì vậy, mặt dây chuyền của ta hỏng rồi sao?" Thấy phản ứng dị thường của mặt dây chuyền, phản ứng đầu tiên của Hoa Linh là không hiểu.

Trước đây chưa từng xảy ra tình huống này.

"Không hỏng đâu." Trương Trạch cầm lấy mặt dây chuyền của Hoa Linh.

Trên đó mang theo một tia ấm áp.

"Bởi vì chúng ta ngày càng đến gần vẫn ngọc." Thời thượng cổ khi khối thiên thạch đó rơi xuống, phần lớn vẫn ngọc trong đó đều rơi về phía dãy núi Côn Luân.

Chương 369

Do đó hình thành một long mạch, sau đó từ phương hướng này, kéo dài ra ba long mạch khác.

Chiếc xe đi theo phía sau đột nhiên tiếp tục đi thẳng.

Theo thỏa thuận, ở gần Ma Quỷ Thành, Lao Lạp phải tự tìm đường.

Lao Lạp cũng thông minh, đã mang theo một người địa phương làm hướng đạo.

Nhưng, người địa phương cũng không thể nào tìm được lối vào chính xác của Tây Vương Mẫu cung khi trời không mưa.

Khu vực mà họ đang tiến vào là một vùng bị địa mạo Nhã Đan bao phủ rộng lớn, từng là hào nước của Tây Vương Mẫu cung.

Cũng là trận Kỳ Môn Độn Giáp có phạm vi lớn nhất và rộng nhất trong toàn bộ quốc gia Tây Vương Mẫu.

Kỳ Môn Độn Giáp ban đầu ở trong nước.

Những tảng đá khổng lồ xung quanh từ từ dâng lên trong nước, dùng để ảnh hưởng đến hướng đi của thuyền bè.

Một khi có kẻ địch xâm nhập, việc phá giải trận Kỳ Môn Độn Giáp sẽ là cửa ải khó khăn đầu tiên.

Chỉ có phá được cửa ải này mới có thể thấy được Tháp Mộc Đà thực sự.

Xe chạy trên bãi Gobi, trên mặt đất, lờ mờ có thể thấy được một ít vết bánh xe để lại.

Trương Trạch phán đoán, trước đó, chắc chắn đã có người khác

đến đây.

Ngay cả khu vực nơi Khang Ba Lạc ở Tây Tạng cũng thường xuyên có người đến, huống chi là Tây Vương Mẫu cung cất giấu nhiều bí mật hơn.

Mấy nghìn năm trước, bộ lạc Đông Di phân liệt, Tây Vương Mẫu mang theo phần lớn bí mật rời khỏi dãy Trường Bạch Sơn.

Đến dãy Côn Luân, tiếp tục hoàn thành nghiên cứu trường sinh mà Phục Hy, Nữ Oa chưa hoàn thành.

Gió xung quanh ngày càng lớn.

Cơn cuồng phong như vậy ở bồn địa Sài Đạt Mộc không phải là hiếm.

"Nghe nói nơi này, một năm chỉ có hai cơn gió, một cơn thổi nửa năm, thổi mãi không dứt." Hoắc Tiên Nhi nói một cách nghiêm túc.

Thông tin này, trong tài liệu cô lấy được quả thực có ghi chép như vậy.

Mọi người tiến vào trong trận Kỳ Môn Độn Giáp, gió ở vị trí họ đang đứng quả thực đã nhỏ đi một chút.

Nhưng mắt thấy trời sắp tối dần.

Chênh lệch nhiệt độ ngày đêm ở bãi Gobi rất lớn, ban ngày có thể nóng chết người, ban đêm có thể lạnh chết người.

Đối mặt với trận Kỳ Môn Độn Giáp trước mắt, Trương Trạch lại không hề lo lắng.

Bởi vì dù không thể phá giải kỳ môn trước mắt.

Nhưng chỉ cần trời mưa, nước mưa sẽ dẫn họ đi tìm Tháp Mộc Đà thực sự.

Cái quỷ vực chỉ xuất hiện trong mưa đó.

Có lẽ vì bình thường, cả tòa thành đều bị bùn cát bao phủ.

Chỉ khi trời mưa, các lối đi xung quanh được nước mưa xối rửa, mới hiện ra rõ ràng.

Ánh mắt Trương Trạch liếc nhìn hư ảnh sau lưng.

Bảy năm qua, hắn không lãng phí thời gian, cũng đã đi đến rất nhiều đạo quan, miếu mạo hương hỏa thịnh vượng.

Từ trong miếu mạo "thỉnh" đi các vị thần tiên bên trong.

Câu Linh Khiển Tướng, một khi hỏa lực toàn khai, dù là những thần tướng bình thường hưởng thụ hương hỏa cúng bái cũng không thể chống đỡ.

Nhưng thần tiên càng lợi hại, lại cần Câu Linh Khiển Tướng cấp bậc cao hơn để thỉnh.

Trương Trạch từng đi ngang qua một nhà thờ, chỉ vừa bước vào đã biết, Câu Linh Khiển Tướng của mình còn thiếu chút hỏa hầu.

Cuối cùng, ánh mắt hắn chuyển sang Võ Hầu Từ gần đó.

Bên ngoài xe đột nhiên cuồng phong gào thét, gió cát thổi mãi không dứt.

"Không được rồi, chúng ta có lẽ cần tìm một nơi để trú tạm." Mọi người vẫn luôn đi dọc theo hướng lòng sông, dưới chân là lòng sông cổ.

Bị gió cát cuồng phong thổi, phần đáy thuyền của những con thuyền chìm dần dần lộ ra.

Nhưng đúng lúc này, giọng nói kia lại xuất hiện trong đầu hắn.

"Mau đi, đừng đến gần những con thuyền chìm đó!

Trong thuyền có cống phẩm, phàm nhân tiếp xúc chắc chắn chết không nghi ngờ.” Đối phương dường như vẫn luôn quan sát nhóm người của hắn.

Mà cuồng phong dường như biết ý đồ của họ, phương vị phía trước nhanh chóng bị thay đổi.

Lúc này đi vào, hoặc là trú ẩn tại chỗ, hoặc là sẽ rơi vào một trận Kỳ Môn Độn Giáp khác.

Khi Trương Trạch đang định đưa ra quyết định, cuồng phong xung quanh bỗng thổi ngày càng mạnh.

Trương Trạch lúc này lại nhìn phương vị kỳ môn xung quanh.

“Trái phải đảo lộn, cửa Càn biến thành cửa Tốn!” “Đúng là một chiêu Đấu Chuyển Tinh Di.” Nhìn đường nét mơ hồ của trận Kỳ Môn Độn Giáp xung quanh, bốn phía như có vô số người khổng lồ đang đứng.

Trương Trạch nhắc nhở mọi người: “Mang theo máy bộ đàm, một khi bị phân tán, nhớ dùng máy bộ đàm liên lạc.” Nhưng, máy bộ đàm trong tay chỉ có thể duy trì tín hiệu trong vòng 1,6 km.

Do đó, nhóm người Lao Lạp cũng có máy bộ đàm, lúc này không thể liên lạc được.

Nhưng trên xe của Lao Lạp có mang theo đủ thức ăn.

Chỉ cần kịp thời rút lui, sẽ không hoàn toàn bị kẹt chết ở bên trong.

Cả trận Kỳ Môn Độn Giáp đã xảy ra thay đổi, bên này biến thành tử môn, vậy thì bên kia tự nhiên cũng trở thành sinh môn có thể rời đi.

Tin rằng Lao Lạp sẽ không ngốc đến thế.

Gió xung quanh gào thét, như tiếng quỷ khóc trong cõi u minh.

Cùng với trời càng lúc càng tối.

Mọi người giấu xe sau một tảng đá để trú ẩn.

“Xem ra chỉ có thể nghỉ ngơi trên xe một đêm trước.” Trên cả chiếc xe, không gian không nhiều.

Nửa đêm Trương Trạch không nghỉ ngơi, lặng lẽ quan sát, không biết giọng nói kia có xuất hiện lại không.

Cả một đêm, giọng nói đó đều không xuất hiện.

Ngược lại vào lúc nửa đêm lạnh giá, Hoa Linh đang ngủ say bất tri bất giác tựa vào người hắn.

Hoắc Tiên Nhi cũng vậy, hai người một trái một phải, khiến hai cánh tay Trương Trạch không biết có nên rút ra hay không.

Những người khác vào lúc nửa đêm sau, bỗng nghe thấy gió bên ngoài dường như dần dần ngừng lại.

Gió sẽ không hoàn toàn ngừng, hiện tại hắn chỉ là tạm thời ngừng lại.

Lát sau, khi trời mờ sáng, bên ngoài xe bất tri bất giác xuất hiện bốn năm con thuyền cổ chìm.

Thậm chí trên mặt đất bên cạnh, có mấy cái vại gốm từ trong thuyền chìm rơi ra.

Có vài cái vại gốm trong quá trình rơi xuống bị vỡ, từ bên trong lộ ra một mảng tóc dính nhớp.

Chá Cô Tiếu xin Lão Dương Nhân một mũi tên.

“Cẩn thận một chút.” Hồng Cô Nương nhìn từ xa, luôn cảm thấy mớ tóc trong mấy cái vại gốm trông có chút ghê tởm.

“Những con thuyền chìm này là từ thời nào?” Nhìn bãi Gobi xung quanh: “Nơi này là một bãi Gobi, lẽ nào thời cổ đại nơi này thật sự là một con sông?” Trương Tiểu Xà và Trương Nhật Sơn lần lượt xuất

hiện ở hai bên trái phải của vại gốm.

Trương Tiểu Xà giải thích: "Khoảng nghìn năm trước, nơi này có sông trên mặt đất, bây giờ đã cạn khô, chỉ còn lại những con sông ngầm sâu dưới lòng đất." Thực ra thông thường trong sa mạc hoặc bãi Gobi, không phải là tuyệt đối không có nước.

Chỉ là nước trên mặt đất đều đã cạn, nhưng sâu dưới lòng đất lại có nguồn nước phong phú.

Chỉ là sức mạnh của người thường căn bản không thể lấy được nước này.

Chỉ có một bộ phận thực vật có thể vươn rễ xuống sâu dưới lòng đất mới có thể lấy được một phần nguồn nước.

Chương 370

Trong chủ thành của Tây Vương Mẫu, nước ở ngoại vi hoàn toàn dựa vào mưa.

Còn bên trong chủ thành lại có lượng lớn nước ngầm tuôn ra.

Nếu không, khu rừng mưa nhiệt đới nguyên thủy kia căn bản không thể duy trì.

Khi Trương Trạch xuất hiện bên cạnh vại gốm, hắn đã thả Tiểu Thanh ra bên cạnh.

Hắn biết trong những vại gốm này chứa những cống phẩm đặc biệt cho quốc gia Tây Vương Mẫu.

Đây cũng chính là trọng điểm mà giọng nói kia khuyên họ rời đi.

Tiểu Thanh vừa xuất hiện đã ngửi thấy mùi vị của thức ăn.

"Chủ nhân, thức ăn." Từ trong miệng Tiểu Thanh truyền ra giọng nói trong trẻo dễ nghe của một nữ tử.

Không phải là bắt chước âm thanh đơn thuần, mà là hội thoại thực sự.

Tiểu Thanh đã được Trương Trạch dùng Song Toàn Thủ để cải tạo.

Do đó nó có thể nói chuyện thực sự, nhưng không quen mở miệng nói ngôn ngữ của con người như vậy.

Vì thế, lúc bình thường nói chuyện, nó vẫn dùng vài từ đơn giản để biểu đạt.

Không chỉ Tiểu Thanh kích động.

Một cặp lông mày của Trương Tiểu Xà cũng không nhịn được

nhướng lên.

Không phải gã động, mà là lông mày của gã đang động.

Đồng thời, những con hắc mao xà nhỏ giấu bên người gã cũng đều bò ra.

“Chuyện gì vậy, sao đám rắn này đều xuất hiện hết vậy?” Trương Nhật Sơn vừa nói vừa nhìn về phía cái vại trước mặt.

“Theo ta được biết, đồ án trên vại gốm là tam thanh điểu, biểu tượng của Tây Vương Mẫu.” “Trong thần thoại cổ đại, tam thanh điểu có hình dạng như thế này, màu sắc sặc sỡ, dáng vẻ nhẹ nhàng.” Gã chỉ vào đồ án tam thanh điểu trên vại gốm.

“Nghe nói tam thanh điểu là tiền thân của đồ đằng phượng hoàng.

Vốn là loài chim săn mồi to khỏe, bay giỏi, sau dần dần được truyền tụng thành loài chim nhỏ màu sắc sặc sỡ, dáng vẻ nhẹ nhàng.

Là vật cát tường mang thần tính.” Hứa Nhất Thành, Phong Học Văn bước lên phía trước, nhìn chằm chằm vào những cái vại gốm, trước tiên lấy một cây gậy gỗ khều mớ tóc dính nhớp rơi ra từ trong vại.

“Ta thấy trọng điểm bây giờ không phải là thảo luận những thứ đó, mà là trong vại rốt cuộc chứa thứ gì.” Nhìn những con thuyền chìm bên cạnh, rõ ràng là thuyền chở hàng.

Vào thời kỳ thuộc về Tây Vương Mẫu, trên một tuyến hàng hải như vậy, mỗi chiếc thuyền đều chở đầy vại gốm.

Điều này chỉ có thể chứng tỏ, giá trị của vại gốm vô cùng cao.

Hứa Nhất Thành nói: “Vại gốm có hình tam thanh điểu, đồng thời được vận chuyển đến thành của Tây Vương Mẫu, chắc chắn là cống phẩm cho Tây Vương Mẫu.” Phong Học Văn đang khều mớ tóc đột

nhiên dừng động tác, sắc mặt vô cùng khó coi: "Đầu người." "Trong vại gốm chứa toàn là đầu người." Nhìn cái vại gốm bị vỡ bên cạnh, bên trong lộ ra cũng là thứ tương tự.

Lúc này nhìn lại, mỗi cái vại bên trong đều chứa toàn là đầu người.

"Cái vại gốm này, các ngươi không thấy quen mắt sao?" Kim Bàn từ trên xe xuống, kích động chỉ cho mấy người xem đồ án lớn nhỏ trên vại.

"Những người chưa đến khu mỏ có lẽ không biết, sâu trong cổ mộ ở khu mỏ, có những cái vại giống hệt thế này." Y chỉ vào đồ án trên đó: "Về cơ bản giống hệt cái này, nhưng bên trong chứa toàn là đầu phát bệnh độc." "Kỳ quái không?" "Bây giờ xem ra, đầu phát bệnh độc và những cái đầu người này đều đến từ quốc gia Tây Vương Mẫu, nhưng chúng có tác dụng gì?" Kim Bàn vuốt cằm nhìn chằm chằm vào cái vại gốm trước mắt.

Trương Trạch lại tùy ý dùng chuôi đao vỗ vỗ Kim Bàn.

"Lui lại." "Chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng, thứ này chỉ là vật mà quốc gia Tây Vương Mẫu dùng để răn đe mấy quốc gia xung quanh thôi sao?" Lời của Trương Trạch vừa dứt, mấy người bên cạnh đều nhìn qua.

Bọn họ thật sự nghĩ như vậy.

Thứ như thế này, hiệu quả vô cùng rõ ràng, ít nhất sau khi nhìn thấy, trong lòng đối với hình tượng Tây Vương Mẫu đã có thêm vài phần sợ hãi.

Khác với miêu tả trong thần thoại, nữ vương của quốc gia Tây Vương Mẫu thực sự, e rằng không phải hạng người lương thiện.

Trương Tiểu Xà: "Thứ chứa trong vại, thực ra là..." Chưa đợi gã

nói xong, trong vại đột nhiên phát ra tiếng cười quái dị "sách sách sách".

Một cái vại đầu người cười lên, mấy cái vại đầu người bên cạnh cũng cười theo.

Ngay sau đó, trong mấy chiếc thuyền xung quanh, tất cả gần như đồng loạt phát ra tiếng cười quái dị.

"Mấy cái đầu người chết tiệt này, mẹ nó đều đang cười sao?" Trương Hải Diêm nghe động tĩnh, cảm thấy tâm tình vô cùng khó chịu.

Trương Hải Diêm nghe những cái vại đầu người xung quanh cảm thấy vô cùng bực bội.

Một cước đá bay cái vại đầu người ra ngoài.

Trương Trạch đột nhiên giơ chân đỡ lấy cái vại, một cước đá về hướng Càn.

Hai ngón tay thon dài dựng lên, khóe miệng tự tin nhếch lên: "Trung cung đã định." "Ly tự, Xích Luyện." Một luồng lửa đột nhiên từ tay Trương Trạch phun ra.

Tất cả thi miết vương trong vại đầu người đang định lao ra tấn công người, giây tiếp theo đã bị đại hỏa trực tiếp thiêu thành than.

Thi miết vương vừa mới tỉnh lại từ trong vại đầu người, ý thức còn chưa tỉnh táo.

Thi miết vương đang nở ra trong những vại đầu người xung quanh, đồng loạt phát ra tiếng "ông ông ông".

Đột nhiên một mảng bóng đen từ trong đó bay ra, Tiểu Thanh từ trong miệng phun ra một luồng thanh khí.

Đó là khí thể được hóa từ tiên dịch có độc.

Không cần nuốt vào miệng, độc tố và khả năng tiêu hóa trong đó đã nhanh chóng phân giải chúng ngay trong không khí.

Loại độc tố này mạnh hơn con rết ở Bình Sơn gấp mười lần, ngay cả máu kỳ lân cũng không sợ.

Thậm chí có thể dùng để khắc chế huyết mạch trường sinh.

Thanh khí vừa xuất hiện, những người Trương gia xung quanh theo bản năng lùi về phía sau.

"Nhật Sơn." Ánh mắt Trương Trạch nhìn về phía Trương Nhật Sơn.

"Đám thi miết vương ở góc kia giao cho ngươi." Lượng lớn thi miết vương từ trong thuyền chìm bay ra.

Chỉ có vị trí ở góc, có mấy trăm con thi miết vương không có người xử lý.

Hắc mao xà của Trương Tiểu Xà nhanh chóng xông vào trong thuyền chìm.

Những quả trứng côn trùng chưa kịp nở, tất cả đều bị đám hắc mao xà này ăn sạch trong tức khắc.

Hắc mao xà ăn trứng thi miết vương lại không lớn nhanh như vậy.

Đám rắn này không có tốc độ như của Tiểu Thanh.

Nhưng giây tiếp theo, con Chúc Cửu Âm đang quấn quanh Ma Đao Thiên Nhận của Trương Trạch.

Đột nhiên trên trán nó mở ra một con mắt màu tím nhạt.

"Tộc trưởng, Chúc Âm mở nội nhãn rồi!" Đổng Xán là người đầu tiên phát hiện tình huống của Chúc Cửu Âm.

Ánh mắt của nó định trụ đám thi miết vương kia.

Với tư cách là một Chúc Cửu Âm đang ở tuổi ấu niên, về bản chất hắc mao xà thuộc về loại rắn cùng hệ liệt.

Do đó nó cũng có thể ăn thi miết vương, thậm chí rất thích ăn loại thi miết vương giàu năng lượng trường sinh này.

Chỉ là tốc độ của tiểu Chúc Cửu Âm không nhanh, trong lúc cấp bách, nó trực tiếp mở ra âm nhãn.

Trước mắt mọi người, nó nhanh chóng nhảy tới, một miệng nuốt chửng mấy chục con thi miết vương.

Gần một nghìn con thi miết vương còn lại, cứ như vậy bị tiếp tục định trụ trên không trung.

Trương Trạch chọn lại phương vị.

Đưa tay ra, miệng khẽ ngâm: "Tốn tự, Phong Thằng." Gió xung quanh hình thành những sợi dây vô hình, trói chặt toàn bộ đám thi miết vương kia lại.

Đổng Xán, Trương Hải Hà mấy người, tuy có thần cách diện cụ, nhưng không đối phó được với đám thi miết vương này.

Chỉ có thể nhanh chóng lùi ra sau xe tải để trốn.

Mấy vạn con thi miết vương bay lượn trên đầu Trương Trạch.

Hắn tiếp tục giơ tay: "Tốn tự, Phong Thằng." Trong nháy mắt, mấy vạn con thi miết vương đều dừng lại trên không trung.

Bên cạnh hắn, một luồng khí màu xanh nhạt từ từ bay ra.

Chương 371

Nơi nó đi qua, tất cả thi miết vương đều hóa thành bụi mịn.

Sức mạnh trường sinh thuần túy nhất trong cơ thể chúng bị trực tiếp rút ra.

Bản thân thi miết biến thành tro bụi, hòa làm một với bãi Gobi xung quanh. 【Chúc Cửu Âm của ngài đã nuốt chửng hơn một trăm con thi miết vương, đang tiến vào giai đoạn trưởng thành.】【Huyết mạch Chúc Cửu Âm của ngài có thể tiếp tục đề thăng, có muốn đề thăng huyết mạch không?】 "Sau khi đề thăng có biến hóa gì?" Trương Trạch trong lòng rõ ràng, huyết mạch Chúc Cửu Âm này sẽ thuần khiết hơn so với Tiểu Cửu và Tiểu Thanh.

Do đó sức mạnh của ngoại nhãn và âm nhãn cũng dễ dàng mở ra hơn.

Con tiểu Chúc Cửu Âm trước mắt này, lúc còn là phôi thai, đã được nhỏ vào máu Thao Thiết.

Không chỉ trời sinh đã mở được âm nhãn.

Mà còn có thể ngay từ lúc sinh ra đã dung hợp tiên thiên khí trong cơ thể, tiềm chất cao hơn nhiều so với Chúc Cửu Âm bình thường. 【Chúc Cửu Âm sẽ kế thừa huyết mạch thượng cổ, có thể lựa chọn biến thành trạng thái nửa người nửa rắn.】 "Nửa người nửa rắn?" Trong đầu Trương Trạch hiện lên hình dạng kỳ quái đó.

"Thôi bỏ đi, tạm thời cứ giữ nguyên như vậy." Sau đó cứ gọi là tiểu Chúc Cửu Âm cũng không hay lắm.

"Hay là gọi Tiểu Chúc đi." Dù sao tên Tiểu Cửu đã bị chiếm dụng rồi.

Sau khi trưởng thành, Chúc Cửu Âm không lớn lên nhiều, nhưng vảy trên thân lại trở nên vô cùng lấp lánh.

Con âm nhãn kia sau khi nếm được vị ngọt, gần như đi đâu dùng đó.

Chỉ cần ánh mắt chiếu tới, tất cả thi miết vương đều bị định trụ.

Phi đao trong tay Hồng Cô Nương sau khi liên tục giết mấy trăm con thi miết vương, đột nhiên phát hiện dường như mình không cần ra tay.

"Chá Cô Tiếu, ngươi có phát hiện không, đám thi miết vương trong truyền thuyết khiến người ta nghe danh đã mất mật, ở đây lại chết còn uất ức hơn cả ruồi nhặng." Vô số thi miết vương ngoan cố bay lượn trên đầu nàng.

Kim Bàn đứng bên cạnh xem mà sắp chảy nước miếng.

"Kỳ Môn Độn Giáp như vậy, lão già ta đây xem mà cũng học được." "Chỉ tiếc là, ta đã từng này tuổi, không hạ được mặt mũi đi bái sư." Những người có thể học được về cơ bản đều là người hoàn toàn trung thành với hắn, hoặc là đệ tử trực tiếp của Trương Trạch.

Trương Nhật Sơn cũng nhanh chóng định vị kỳ môn bàn, dùng khí hình thành phương vị kỳ môn dưới chân.

Ánh mắt nhìn chằm chằm vào đám thi miết vương đang lao tới trước mặt, hét lớn một tiếng: "Ly tự, Xích Luyện." Bên cạnh đột nhiên truyền đến động tĩnh càng dữ dội hơn.

Trương Trạch nhìn chằm chằm vào một nghìn con thi miết vương đang lao về phía mình.

Xung quanh như có một cỗ lực lượng vô hình.

"Tây Vương Mẫu, còn khiêu khích nữa ta không khách khí đâu!"

Con giun xéo lắm cũng quằn.

Đám thi miết vương này chẳng chọc ai mà cứ lao về phía hắn, sao hắn có thể không cảm nhận được, chắc chắn có một sức mạnh nào đó đang âm thầm thao túng.

Bỗng nhiên trong đầu lại xuất hiện giọng nói của nữ tử: "Vô cùng xin lỗi, Tây Vương Mẫu đã ngủ say bốn nghìn năm, bây giờ tinh thần có chút hỗn loạn." "Ta tạm thời để bà ấy ngủ rồi, tiếp theo các ngươi cứ yên tâm tiến vào Tây Vương Mẫu cung, sau đó ta sẽ bảo các ngươi tìm ta..." Nghe giọng nói dường như vô cùng yếu ớt.

Xem ra để trấn an Tây Vương Mẫu, cũng đã tốn không ít sức lực.

Tây Vương Mẫu của bốn nghìn năm trước, vậy rất có khả năng là vị Tây Vương Mẫu sơ đại sáng lập ra quốc gia Tây Vương Mẫu.

Bà ta cũng còn sống?

Đối mặt với mấy nghìn con thi miết vương trước mắt, Xích Luyện không thể giải quyết được lượng lớn thi miết vương như vậy.

Hắn nhanh chóng thay đổi kỳ môn bàn.

"Ly tự, Bạo Viêm!!" Hai ngón tay chỉ về phía bầy thi miết vương.

Lượng lớn hỏa diễm nhanh chóng ập tới.

"Ly tự, Huỳnh Hỏa Lưu Quang!!" Lượng lớn hỏa diễm không ngừng từ bên người lao ra.

Cả người hắn bị hỏa diễm bao quanh.

Mấy nghìn con thi miết vương phía trước, dưới sự tấn công của đại hỏa, từ từ bị thiêu rụi.

Trương Trạch nhân lúc chúng vừa bị thiêu chín, trên người tuôn ra một cỗ khí màu xanh nhạt.

“Thu.” Sức mạnh của thi miết vương, trong nháy mắt được chuyển hóa thành sức mạnh thuần túy nhất.

Nhưng phần lớn đã bị thiêu thành tro bụi, theo nguyên tắc không lãng phí, hắn cũng chỉ thu hồi được một phần. 【Sức mạnh đã hấp thu, có thể đề thăng sức mạnh cần thiết cho năm trăm năm tuổi thọ.】 “Mới năm trăm năm?” 【Năm trăm năm là chỉ thời gian trường sinh khi mọi thứ đều bình thường, sau đó túc chủ có thể tiếp tục sống sót, nhưng tồn tại tình huống không rõ.】 Hắn hiểu rồi, ước chừng giống như mấy vị trường sinh giả thời thượng cổ trong Thanh Đồng Môn kia.

Tuy còn sống, nhưng xác suất tỉnh lại không lớn, không khác gì đã chết.

“Đám thi miết vương này hình như bắt đầu bay loạn khắp nơi, hoàn toàn không giống như vừa rồi!” Phi đao bên cạnh Hồng Cô Nương bảo vệ mấy người, phát hiện hiện trạng của đám thi miết vương.

Có thể cảm nhận rõ ràng sự khác biệt.

“Lúc trước là Tây Vương Mẫu đang khống chế đám thi miết vương này.” Trương Trạch trực tiếp nói ra chân tướng.

“Tây Vương Mẫu!!” Chá Cô Tiếu và Hồng Cô Nương hai người đồng thời kinh ngạc nhìn hắn.

Những người xung quanh cũng đều nhìn qua.

“Phật gia, ý ngài là, những tình huống kỳ quái mà chúng ta gặp phải vừa rồi, đều là do Tây Vương Mẫu ra tay sau lưng?” “Đúng vậy, tình huống cụ thể khá phức tạp.” Trương Trạch nói xong, ánh mắt nhìn ra xung quanh.

Hắn nói với mọi người: “Bố cục của Ma Quỷ Thành cũng đã xảy

ra nhiều lần thay đổi, nhưng tiếp theo sẽ không còn xuất hiện biến hóa nữa." Ánh mắt nhìn ra xung quanh, hắn nói với mọi người: "Trước tiên hãy làm ký hiệu xung quanh, để lát nữa khỏi bị lạc đường." Kim Bàn cầm la bàn trong tay, Trương Nhật Sơn và Hứa Nhất Thành cũng học Kỳ Môn Độn Giáp hai người đi đầu, thử phá giải những sơ hở của kỳ môn.

Kim Bàn, lão Trần và Hứa Nhất Thành chuẩn bị đi dò xét tình hình xung quanh.

Trương Nhật Sơn lấy ra một quả cầu kim loại.

Từ quả cầu có thể tách ra những sợi tơ bền chắc, ông chia cho ba người ba sợi.

"Ba vị tiên sinh hãy đi theo ba hướng khác nhau, đến cuối đường thì lập tức quay về." Nhưng Kim Bàn vừa nhận sợi dây đã nói: "Nhìn vách đá bốn phía, cộng thêm gió lốc táp vào người, ta đoán không cần dùng dây mảnh, lát nữa ta cũng có thể tự tìm đường về." Điểm lợi hại của Ma Quỷ Thành là người một khi đã vào thì gần như không có đường về.

Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân chui vào trong con tàu đắm, hy vọng tìm được ít dây thừng.

Con tàu đắm xuất hiện ở đây, dù sao cũng có lý do của nó.

Kết cấu khoang thuyền bên trong phức tạp, bên cạnh đặt rất nhiều vò gốm của Tây Vương Mẫu.

Trên đó, hoa văn Tam Thanh Điểu rõ ràng hướng ra ngoài, khiến người ta chỉ cần nhìn thoáng qua là nhận ra sự đặc biệt của những chiếc vò gốm này.

"Sư huynh, loại vò gốm này lớn hơn đầu người nhiều, đầu người sao chui vào được?" Lão Dương Nhân tò mò cầm một chiếc vò gốm

lên, phát hiện miệng vò vừa đúng vị trí cổ.

Bên trong, đám Thi Miết Vương đã nở đều bay ra ngoài hết, chỉ còn lại trứng Thi Miết Vương, sớm đã bị đám rắn lông đen bò vào lúc nãy ăn sạch sẽ.

Loại Thi Miết Vương chỉ cần một con là có thể biến người thành Huyết Thi, huống hồ là cả vạn con, lại chết một cách uất ức như vậy.

E rằng đây cũng là lần đầu tiên trong lịch sử.

"Ta có nghe nói một vài chuyện." Tề Thiết Chủy từ bên ngoài bò vào, lúc trước để tránh đám Thi Miết Vương, ông ta đã đi khá xa.

Giờ không còn nguy hiểm nữa nên lại quay về.

Bên ngoài là một trận Kỳ Môn Độn Giáp kỳ lạ, ông ta không dám tùy tiện đi quá xa.

Thực tế, trong nguyên tác, ông ta là cao thủ Kỳ Môn Độn Giáp số một trong Cửu Môn.

Chỉ là mỗi lần xuất hiện đều gặp phải những ngôi mộ cổ cực kỳ lợi hại.

Dựa trên nguyên tắc xu cát tị hung, phản ứng đầu tiên của ông ta là có thể tránh thì sẽ tránh.

Ở Trường Sa Cửu Môn, ông ta cũng không tranh không giành, mỗi lần có khách đến đều miễn phí tặng một quẻ.

"Ta nghe nói, vào thời cổ đại, đồ giao dịch ở Tây Vực đa phần đều là đồ sứ." Ông ta chăm chú nhìn chiếc vò gốm trước mặt, sau đó phủi phủi đất trên tay: "Những chiếc vò gốm này, có lẽ là sản vật thời kỳ đỉnh cao của gốm sứ." Trương Trạch cũng từ bên ngoài bước vào con tàu đắm.

"Phật Gia, sao ngài cũng đến đây?" "Ta vào xem một chút."

Trương Trạch còn đi sâu hơn vào trong khoang thuyền.

Lão Dương Nhân lúc nãy mới nghe được phần quan trọng, lập tức thúc giục: "Phần sau thì sao, nói hết đi chứ, đừng nói có nửa vời như vậy." "Vậy ta nói tiếp." Tề Thiết Chủy lại tiếp tục: "Đồ sứ, ít nhất cũng là từ đời Đường, chỉ không biết là vận chuyển từ Trung Nguyên đến Tây Vực, hay từ Tây Vực vận đi nơi khác." Con sông cạn này, vào thời cổ đại, từng là một tuyến đường thương mại quan trọng.

Điểm này không cần Tề Thiết Chủy giới thiệu, những người khác cũng đều biết.

Trọng điểm mà Tề Thiết Chủy có thể nói, chính là lai lịch của những chiếc vò gốm này.

"Những thứ này trong tàu đắm, bên trong chứa đầu người, là một truyền thống quỷ dị của cung điện Tây Vương Mẫu.

Bên trong đều là nô lệ của các bộ lạc kỳ lạ ở Tây Vực, có thể khi mới hai ba tuổi, đầu bị nhét vào trong vò gốm, cứ thế lớn lên đến tuổi trưởng thành." Lúc này trong những chiếc vò gốm, đa số chỉ còn lại những hộp sọ khô rỗng bị côn trùng đục khoét.

Chương 372

Cảnh tượng quá rùng rợn, nhìn một lần không nỡ nhìn lại.

"Sau khi những nô lệ này trưởng thành, đầu không thể rút ra khỏi vò được, giống như những cái trước mặt đây, tiếp đó họ sẽ bị chặt đầu, niêm phong lại, dùng làm cống phẩm cho Tây Vương Mẫu." Nghe Tề Thiết Chủy miêu tả, Lão Dương Nhân không nhịn được mà châm biếm: "Nghe ra Tây Vương Mẫu còn đáng sợ hơn cả Tinh Tuyệt Nữ Vương?" Trương Trạch đột nhiên nói: "Còn đáng sợ hơn nữa, đến lúc gặp hai vị nữ vương thì chẳng phải sẽ rõ sao?" Giữa hai ngôi mộ cổ này, cách nhau hơn một ngàn cây số.

Ở giữa phải băng qua sa mạc.

Nhưng nếu đi từ nước Tây Vương Mẫu đến nước Tinh Tuyệt cổ, ở giữa cách một vùng sa mạc Gobi, chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Trương Trạch nói: "Trong lịch sử, Chu Mục Vương từng dẫn binh tấn công nước Tây Vương Mẫu, khiến nước Tây Vương Mẫu nguyên khí đại thương, trong nước nảy sinh chia rẽ." "Chu Mục Vương?

Là vị trong quách đá ở lối vào Thất Tinh Lỗ Vương Cung sao?" Chá Cô Tiếu lập tức nhớ đến Lỗ Vương Cung năm xưa.

Tương truyền Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu có một câu chuyện tình ái.

Nhưng việc Chu Mục Vương tấn công nước Tây Vương Mẫu, có lẽ cũng là sự thật.

Là hậu duệ của Chu Văn Vương, Tây Chu chắc chắn không thiếu

cao thủ tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp.

Trận Kỳ Môn Độn Giáp của Ma Quỷ Thành, khi đó có thể phá được, thì bây giờ tự nhiên cũng có thể phá được.

Trương Trạch đi đến bên cạnh một chiếc quan tài bằng đồng, liếc nhìn văn tự trên bề mặt.

"Bề mặt quan quách có rất nhiều hoa văn Tam Thanh Điểu, bên trong có lẽ là hậu duệ của hoàng tộc Tây Vương Mẫu." Ngoài thứ này ra, trong thuyền không còn thứ gì có giá trị.

Những người khác bên ngoài cũng đã kiểm tra mấy con tàu đắm cổ bên cạnh.

"Tộc trưởng, chúng tôi đều xem rồi, trên thuyền không có thứ gì giá trị, toàn là loại vò này." Trương Long Tỏa và Trương Hải Khách nhảy xuống.

Hắc Nhãn Kính từ một con tàu đắm khác nhảy xuống, bên cạnh Giải Cửu cũng vừa đi tới.

Hai người nhìn nhau, Hắc Nhãn Kính nhún vai nói: "Ta không thu hoạch được gì, bên ngươi thì sao?" Giải Cửu lắc đầu: "Cũng vậy." "Theo ta thấy, thứ quan trọng nhất trên thuyền khi đó, chính là những chiếc vò gốm dáng cống này." Nhưng một lúc sau, Trương Trạch lại chuyển sang quan sát tình hình bốn phía.

Trên trời bỗng truyền đến tiếng sấm.

Ầm ầm… Hạt mưa nhỏ lách tách rơi xuống từ bầu trời.

"Mưa rồi sao?" Trương Tiểu Xà đột nhiên ngẩng đầu, đưa tay ra cảm nhận giọt mưa lạnh buốt rơi trên tay.

"Cơn mưa này ít nhất cũng đến sớm hơn nửa tháng, may mà chúng ta đã xuất phát trước." Thật may là mọi người đều không chọn đi do

thám trước, cơn mưa này đến thật đúng lúc.

Nhưng mưa nhỏ thì không có tác dụng chỉ đường.

"Đi thôi, chúng ta nên tăng tốc." Thời gian mưa càng kéo dài, thời gian ở trong Tháp Mộc Đà sẽ càng lâu.

"Một tiếng sấm kinh thiên, trong truyền thuyết, Quỷ Vực trong mưa sắp xuất hiện rồi." Hoắc Tiên Nhi nhìn về phía trước.

Lại phát hiện, Kim Bàn, lão Trần và Hứa Nhất Thành, từ các hướng khác nhau lại vòng trở về.

"Không được, trận Kỳ Môn Độn Giáp này quá cổ quái." Kim Bàn dùng quần áo lau lau cái la bàn bị mưa làm ướt.

"Phật Gia, ngài xem." Ông ta nhìn về phía Trương Trạch đang dùng tiếng sấm để lắng nghe bốn phía.

Đợi Trương Trạch hoàn hồn, trong lòng đã đại khái nắm được bố cục xung quanh.

Nhưng những địa hình Nhã Đan này đều được thiết kế chuyên biệt.

Chúng thuộc về loại Kỳ Môn Độn Giáp sơ khai nhất thời thượng cổ.

Cảm nhận tiếng mưa, nước mưa đang dần lớn hơn, phải đúng giờ tìm được lối vào Tháp Mộc Đà.

"Để ta xem, Tây Vương Mẫu rốt cuộc đã giở trò gì với Kỳ Môn Độn Giáp." Trương Trạch dần dần cao giọng: "Kỳ Môn Hiển Tượng Tâm Pháp." Loại tâm pháp này cũng đến từ Võ Hầu Kỳ Môn, chuyên dùng để quan sát những bố cục Kỳ Môn Độn Giáp bất hợp lý.

Người thường sử dụng sẽ có tác dụng phụ cực lớn, nhưng đối với hắn thì gần như không có ảnh hưởng gì.

Sau khi sử dụng Kỳ Môn Hiển Tượng Tâm Pháp, phương vị của trận Kỳ Môn Độn Giáp trước mắt hiện ra không sót một chi tiết.

Bao gồm cả những dấu vết bị thay đổi.

Bàn Kỳ Môn hình thành bằng khí dưới chân, về cơ bản chỉ có mình hắn nhìn thấy.

Kỳ Môn Hiển Tượng Tâm Pháp, Trương Trạch cũng là lần đầu sử dụng.

Sau khi xem xét kỹ lưỡng, hắn liền trực tiếp nhìn vào vị trí đứng của mọi người xung quanh.

Vị trí của hắn trong bàn Kỳ Môn dưới chân vẫn là trung cung.

So với loại Phong Hậu Kỳ Môn có thể tùy ý thay đổi giữa một nghìn không trăm tám mươi cục.

Nếu điểm mạnh nhất của Võ Hầu Kỳ Môn là có thể lấy vị trí dưới chân làm trung cung.

Thì Phong Hậu Kỳ Môn chính là, ta là phương vị, ta là cát hung.

Dùng nó để phá giải trận Kỳ Môn Độn Giáp trước mắt sẽ càng đúng bệnh hơn.

Nhưng hiện tại Tây Vương Mẫu đang chìm trong giấc ngủ say.

Dù cho giao chiến chính diện, chưa chắc sẽ thua về Kỳ Môn Độn Giáp, nhưng nhất định sẽ tiêu tốn rất nhiều thời gian.

Nhìn rõ thế đi của Kỳ Môn Độn Giáp, Trương Trạch nói: “Kim Bàn, lão Trần, hai vị tiền bối e rằng đều đã rơi vào vùng nhận thức sai lầm.” “Thập lục tự trong Phong Thủy Bí Thuật, chính là Không Tự Quyển: không một chữ, đại tượng vô hình, đại âm hi thanh.” Quyển cuối cùng trong Phong Thủy Bí Thuật, giống như của Trương Trạch, chỉ có giới thiệu mà không có nội dung.

Không phải bị thiếu, mà là không cần thiết.

Nó là tổng hợp của mười lăm chữ phía trước.

Lão Trần như có điều suy nghĩ: "Sư phụ từng nhắc đến, sau khi tuần tự nghiên cứu mười sáu chữ đến cuối cùng, đại đạo đã chứng." "Tự nhiên có thể lĩnh ngộ được ảo diệu tột cùng của Không Chi Quyển là 'tạo hóa chi nội, thiên nhân hợp nhất'." "Đúng vậy, cũng có nghĩa là, biện pháp phá giải Kỳ Môn, vẫn nằm ở mười lăm chữ phía trước." Trương Trạch cũng đột nhiên hiểu ra.

Trận pháp phức tạp nhất, dùng thủ pháp đơn giản nhất vẫn có thể phá giải.

Ma Quỷ Thành trước mắt, suy cho cùng cũng được xây dựng trên long mạch.

Chỉ cần tìm ra thế đi của long mạch, bất kể trận pháp quỷ dị đa biến thế nào, long mạch cũng sẽ không vì thế mà thay đổi.

"Bây giờ hiểu rồi chứ?" Trương Trạch nói đơn giản xong, hai người nhìn nhau, Kim Bàn cười lớn.

"Sư huynh, chúng ta?" "Sư đệ về phương diện này gặp phải tình huống gần như đạt đến trình độ của sư phụ rồi." Lão Trần biết, tuy dùng phương pháp đơn giản nhất để phá giải.

Nhưng cái đơn giản này, được xây dựng trên tình huống cực kỳ thông thạo phương pháp Phân Kim Định Huyệt.

Kim Bàn thu lại la bàn.

Đi ngược lại lối cũ: "Sư huynh, la bàn cho ta mượn dùng một chút." Cầm lấy la bàn, ông ta chuyển bàn Kỳ Môn trên đó thành hình thức la bàn thông thường.

Lúc này trời đang mưa, trên trời không có sao, không thể thi triển

Thiên Tinh Phong Thủy Thuật.

Nhưng cổ thuật "Quan Bàn Biện Cục Chi Thuật" của Phân Kim Định Huyệt vẫn có thể thi triển.

Ông ta đưa tay ra: "Gió hướng tây bắc, thế mưa hướng đông nam." Lại vốc một nắm bùn cát trong lòng sông cạn lên ngửi.

Kim Bàn nhếch miệng cười nói: "Phương pháp mà Phật Gia nói quả nhiên khả thi." "Chư vị, không cần đợi mưa lớn, bây giờ ta có thể dẫn mọi người đi tìm cung điện Tây Vương Mẫu." Nói xong, Hứa Nhất Thành bên cạnh ngưỡng mộ nhìn bóng lưng sư phụ.

"Xem ra chúng ta còn phải học nhiều!" Giải Cửu mặt mày khổ sở: "Dù sư phụ và Kim tiền bối đã nói ra, ta vẫn không nhìn ra vấn đề ở đâu…" Lão Trần an ủi: "Cứ từ từ, ngươi còn trẻ." Lời này không nói thì thôi, Hứa Nhất Thành trong lòng càng khó chịu hơn.

"Phật Gia năm nay mới hai mươi bốn tuổi, còn nhỏ hơn ta mấy tuổi nữa." Nói xong, ngay cả lão Trần cũng im lặng.

Kim Bàn dẫn đường phía trước, Tiểu Ca dọc đường đi đã để lại những ký hiệu khác nhau.

Ký hiệu không có quy luật đặc định, là ký hiệu độc đáo của Trương gia.

Về cơ bản đều là ký hiệu thông thường.

Nhưng có một loại ký hiệu rất đặc biệt.

Nếu tộc nhân Trương gia biết chuyến đi này chắc chắn có đi không có về, nhất định sẽ để lại ký hiệu đặc biệt ở lối vào để cảnh báo tộc nhân.

Nhưng nếu là một chuỗi ký hiệu như vậy, thì có nghĩa thứ bên trong vô cùng nguy hiểm, nhưng lại có lý do không thể không đi.

Loại ký hiệu này, Trương Trạch chỉ thấy vài lần.

Mỗi lần xuất hiện, đều có nghĩa là ít nhất có một người Trương gia bỏ mạng.

Men theo phương vị và long sa, Kim Bàn nhìn chằm chằm từ xa một hang động đá tự nhiên phía trước.

Bỗng nhiên đưa la bàn cho lão Trần.

“Ha ha, Phật Gia, về tạo nghệ Phân Kim Định Huyệt, xem ra không thua kém sư phụ của ta.” Trong miệng Kim Bàn, cũng chỉ dám nói là Phân Kim Định Huyệt.

Chương 373

Chứ không phải toàn bộ Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Bởi vì Âm Dương Bí Thuật mà Trương Trạch học được, không giống với trong nguyên tác.

Nội dung đều khác nhau, tự nhiên cũng không có tính so sánh.

Bầu trời lúc này lại vang lên tiếng sấm.

Kim Bàn vừa đi vừa cầm đèn pin, tự tin nói: "Nếu ta không đoán sai, trong động phần lớn có ký hiệu mà cung điện Tây Vương Mẫu để lại cho tộc nhân." Con đường như vậy, dù là người như Trương Tiểu Xà cũng không thể tìm thấy nơi này trước cơn mưa lớn.

"Có thể tìm thấy nơi này, ta thậm chí còn nghi ngờ ngài mới là hậu nhân của tộc Tây Vương Mẫu." Trương Tiểu Xà nhanh chân đi lên phía trước.

Hắn nói với mấy người: "Ở cuối hang động này, có thể nhìn thấy Tháp Mộc Đà." "Không lâu sau, trong mưa, chúng ta sẽ thấy được bức tượng nhân diện điểu đầu tiên." "Loại tượng điêu khắc này xuất hiện, thường đại diện cho lời cảnh báo của Tây Vương Mẫu." "Cảnh báo?" Chá Cô Tiếu nhìn về phía hắn: "Tây Vương Mẫu đã đặt bẫy ở phía trước sao?" Nghe nói người của nước Tây Vương Mẫu vô cùng tàn nhẫn, nhưng lời này nghe ra lại có mấy phần nhân tính.

"Không phải, hiện nay, bản thân Tháp Mộc Đà đã là một khu rừng mưa nguyên sinh vô cùng nguy hiểm." Mọi người đi rất nhanh, cứ thế đi thẳng trong hang động.

Đi khoảng nửa giờ, mới thấy phía trước dường như là một vách đá.

Trương Long Tỏa nhìn chằm chằm phía trước, bỗng nhiên cảm thấy nơi này thật thân thiết.

"Có cảm thấy quen mắt không?" Trương Trạch nhìn Trương Long Tỏa, đối với phản ứng này của hắn không hề thấy bất ngờ.

Bởi vì khu rừng nơi có Kính Nhi Cung ở Ngọa Phật Lĩnh, cũng là một vùng lòng chảo tương tự.

Nhưng không lớn đến thế, cũng không nguy hiểm đến vậy.

Mấy người lập tức chạy đến bên vách đá.

Nhìn chằm chằm ốc đảo rộng lớn trước mắt.

Cảnh tượng hùng vĩ trước mắt, ngôn ngữ căn bản không thể diễn tả.

Mọi người gần như đều ngây người ra nhìn.

Trương Long Tỏa nhìn lòng chảo trước mặt: "Bên trong, có phải ẩn giấu bí mật trường sinh bất lão của Tây Vương Mẫu không?" "Có lẽ vậy." Lời nói của Trương Tiểu Xà dường như có ẩn ý.

"Nơi này quả thực có trường sinh bất lão, nhưng có thể không giống với suy nghĩ của các người." Chỉ cần có là được, những người khác đâu cần quan tâm cụ thể là như thế nào.

Theo như lời nói, các nữ thần thời thượng cổ trong truyền thuyết như Cửu Thiên Huyền Nữ, Tây Vương Mẫu, cũng đều có cơ hội được gặp.

Sống từ mấy ngàn năm trước cho đến tận bây giờ.

Trong đầu Trương Trạch lại xuất hiện giọng nói kia: "Cuối cùng cũng đến rồi." "Bây giờ ta có thể liên lạc với ngươi dễ dàng hơn." Trương Trạch vẫn hỏi đối phương là ai, rốt cuộc là một vị nào đó trong các đời Tây Vương Mẫu, hay là Cửu Thiên Huyền Nữ trong

truyền thuyết.

Hay là… con Xà Mẫu đã sống hàng vạn năm kia.

“Mưa sắp đến rồi, cung điện Tây Vương Mẫu, ở đó có tất cả câu trả lời ngươi cần.” Giọng nói xuất hiện rồi lại dần dần biến mất.

Chỉ khi đến gần long mạch, nó mới xuất hiện.

Xem ra tộc Tây Vương Mẫu, nghiên cứu về long mạch cũng đã vượt xa mức tưởng tượng.

Toàn bộ Tháp Mộc Đà là một cái hố lớn do một thiên thạch tạo ra.

Vì thiên thạch ẩn sâu dưới lòng đất, sinh vật ở đây cũng định sẵn sẽ sống lâu hơn so với đồng loại bình thường.

Lão Trần nhìn dây leo bên cạnh, đưa tay ra túm lấy, cả người nhẹ nhàng treo lơ lửng trên đó.

Tay kia cầm thiền trượng, vô cùng bình tĩnh nói với mọi người: “Dây leo rất chắc chắn, có thể giống như lão phu, bám vào dây leo đi xuống.” Theo đó, lão Trần bám vào dây leo chuẩn bị đi xuống trực tiếp.

Khinh công Phi Thiên Hốt Lược quả nhiên không phải là hư danh.

Ánh mắt Trương Trạch nhìn về phía Hứa Nhất Thành: “Nhất Thành, trước đây ở Kinh thành dùng khinh khí cầu, còn nhớ cách dùng chứ?” “Lát nữa không có mưa, cố gắng đi vòng qua rừng mưa.” Hứa Nhất Thành nghe xong thì cả người ngây ra.

“Ngài muốn trực tiếp vượt qua rừng cây, bay thẳng đến cung điện Tây Vương Mẫu sao?” “Lỡ giữa đường trời mưa thì làm sao?” Trời mưa, đặc biệt là trời mưa sấm sét, tốt nhất không nên sử dụng khinh khí cầu mới là lựa chọn đúng đắn.

Nhưng, việc này lại là việc mà Hứa Nhất Thành trước đây thường

làm nhất.

Mấy năm nay chuyện ở Kinh thành đã ổn định.

Vì có Thập Nhất Thương, ngay cả Vương Vũ Hằng cũng đang làm việc cho Trương Trạch.

Trong Kinh thành ít kẻ trộm cắp hơn, vật phẩm quý giá đều được cất giữ trực tiếp trong Thập Nhất Thương.

Giao dịch bình thường, cũng gần như đều diễn ra dưới sự chứng kiến của Thập Nhất Thương và Ngũ Mạch.

Trương Trạch liên hợp với Tân Nguyệt Phạn Điếm, cũng đã bồi dưỡng không ít nhân tài về phương diện giám định đồ cổ.

Trương Trạch tiện tay chỉ một cái, bên vách đá xuất hiện một khinh khí cầu.

Khu rừng mưa này quá lớn, lớn đến mức cần phải dùng khinh khí cầu mới có thể tìm kiếm chính xác hơn.

Hứa Nhất Thành khi ở Bắc Bình, thường xuyên sử dụng tàu lượn hơn.

Nhưng thứ đó không dễ điều khiển, khinh khí cầu mới là công cụ thích hợp nhất hiện nay.

Một khinh khí cầu tự nhiên không đủ, Trương Trạch đưa mắt nhìn, lại xuất hiện thêm hai khinh khí cầu nữa.

Trương Trạch lại bí ẩn nói: "Không cần quan tâm, bây giờ chỉ cần sử dụng tốt là được." Nói xong hắn nhìn về phía những người Trương gia xung quanh.

"Đều nhớ cách dùng chứ?" Hắn nhìn những người Trương gia xung quanh.

Trương Hải Kỳ cười nói: "Tộc trưởng yên tâm, hiện tại hướng

gió đang thổi về phía rừng mưa, chúng tôi cũng không phải lần đầu sử dụng." Trước đó, người của Trương gia đều đã thử sử dụng khinh khí cầu.

Hứa Nhất Thành khi ở Bắc Bình, chơi là khinh khí cầu.

Lần này đổi thành khinh khí cầu, thao tác cũng vô cùng đơn giản.

"Trần tiền bối, nếu phải đi xuyên qua rừng mưa sẽ rất nguy hiểm, bay thẳng qua sẽ tiện hơn nhiều." Trương Trạch nói xong, cho Trương Tiểu Ngư và Trương Nhật Sơn, hai người có kinh nghiệm hành quân, ra ngoài.

Hai người trước đây đều từng là phó quan của Trương Khải Sơn.

Đặc biệt là Trương Tiểu Ngư, thường xuyên hoạt động bên ngoài, sẽ hiểu rõ tình hình trong rừng mưa hơn.

"Hai người phổ cập kiến thức về rừng mưa cho những người khác." "Ta nói cho các người biết, nơi này không giống bên ngoài đâu." Theo sự hiểu biết của hắn, có một số côn trùng ở đây, ngay cả máu Kỳ Lân cũng không sợ.

Trương Tiểu Ngư bước ra, nói với mọi người: "Nếu tộc trưởng đã phân phó, vậy ta sẽ nói hết những gì ta biết." "Trong khu rừng mưa như thế này, ẩn chứa rất nhiều nguy cơ." "Đặc biệt là những đầm lầy ở vùng ẩm ướt này là nguy hiểm nhất." "Trên tán lá rộng của rừng mưa nguyên sinh, gần như che phủ toàn bộ đáy thung lũng.

Thảm thực vật rậm rạp như vậy, bên trong rừng chắc chắn không có ánh nắng xuyên qua, dưới tán cây tất sẽ tối đen như mực, chướng khí lan tràn, là thiên hạ của muỗi, đỉa và côn trùng độc." Trương Nhật Sơn cũng lập tức nhắc nhở mọi người: "Có quần áo, tốt nhất không nên để lộ cánh tay ra ngoài, đặc biệt là người Trương gia." Hắn biết một số tộc nhân, khi sức mạnh huyết mạch được kích phát sẽ toàn

thân nóng lên, thích cởi áo khoác ngoài.

"Côn trùng ở đây, bị ảnh hưởng bởi thiên thạch, chưa chắc đã sợ máu Kỳ Lân của chúng ta." Đây là lời nói thật.

Côn trùng bên ngoài, máu Kỳ Lân vừa rắc ra chắc chắn sẽ lập tức rút lui.

Nhưng ở đây lại khác.

Trương Nhật Sơn lại nói thêm một điểm: "Một khi đã vào đầm lầy, đừng dễ dàng bước xuống nước, đặc biệt là những vũng bùn đen." "Bởi vì không biết dưới đó ẩn chứa côn trùng gì, sau khi đặt chân xuống, lúc rút ra, e rằng đã bị côn trùng dưới đó đục rỗng." "Còn một điểm nữa, phàm là nơi có thiên thạch, động vật, côn trùng thậm chí cả thực vật, đều sẽ biến dị." Điểm này là quan trọng nhất.

Cũng có nghĩa là, ưu thế của họ, ở đây đã không còn nữa.

Ngược lại, Trương Tiểu Xà ở đây như cá gặp nước.

Loại rắn lông đen bên cạnh hắn, không hề thua kém loại rắn như Kê Quan Xà.

Hắn nói với mọi người: "Những con rắn lông đen bên cạnh ta, có thể phát hiện sự tồn tại của Kê Quan Xà." "Đến lúc đó, nhớ đừng xem thường lời nói của ta, sẽ không dễ xảy ra tình huống đi lạc vào khu vực nguy hiểm." Trong lúc mấy người nói chuyện, khinh khí cầu bên cạnh đã chuẩn bị xong.

Hứa Nhất Thành là người đầu tiên đi lên, dặn dò lại một lần nữa cách sử dụng khinh khí cầu cho những người phụ trách.

"Tăng nhiên liệu có thể nâng cao độ cao của khinh khí cầu, khi cần hạ xuống thì phải từ từ xả khí ra…" Trong khinh khí cầu có thiết bị xả khí.

Sau khi giảng giải xong, mấy người đều lên khinh khí cầu.

Khi khinh khí cầu từ từ bay lên, toàn bộ Tháp Mộc Đà đều nằm dưới chân mọi người.

Trương Tiểu Xà nhìn khu rừng mưa bên dưới.

"Bên dưới là bức tượng nhân diện điểu đầu tiên…" Nhưng bây giờ nhắc nhở cũng không còn ý nghĩa nữa.

Họ đã đi vòng qua khu vực nguy hiểm đó.

Trong khu vực đó, thứ nguy hiểm thực sự không phải là rắn, côn trùng, mà là một lượng lớn sinh vật nấm.

Ngay cả Kê Quan Xà sống ở đó, cũng sẽ chết dưới sự tấn công của những con côn trùng đó.

Vì vậy, những con Kê Quan Xà này đa số thời gian, chỉ sống ở gần khu vực mà chúng cho là an toàn.

Chương 374

Xa xa nhìn vách đá lúc nãy, có thể thấy trên đó có những hang động đá, chi chít, phải đến hàng trăm cái, trên đó phủ đầy rêu xanh.

Không khó đoán rằng bên trong chắc chắn có khắc phù điêu.

Chỉ là những bức phù điêu này bây giờ đều không thể nhìn rõ.

Ầm ầm!

Cùng với tiếng sấm, trời đột nhiên đổ mưa lớn.

"Tiểu Cửu, tiếp theo trông cậy vào ngươi rồi!" Từ bên cạnh Trương Trạch truyền ra một tiếng rồng ngâm vang dội.

Bất ngờ lao ra một con bạch long toàn thân lấp lánh ánh vảy, bay lượn quanh ba chiếc khinh khí cầu.

Thân rồng khổng lồ, nhanh chóng lướt qua trước mắt mọi người.

Mọi người chỉ cảm thấy một đám mây theo bạch long xuất hiện, dần dần trôi nổi xung quanh.

Long tòng vân, hổ tòng phong, câu nói này quả nhiên không sai chút nào.

Nước mưa xung quanh như bị một lớp màng bảo vệ ngăn cách.

"Phía trước hình như có một khu rừng đá, đó có phải là cung điện Tây Vương Mẫu không?" Tề Thiết Chủy kích động chỉ vào kiến trúc cổ hùng vĩ bên dưới.

Ngay cả Trương Tiểu Xà cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cung điện Tây Vương Mẫu từ trên không.

Toàn bộ cung điện Tây Vương Mẫu gần như bị một lớp bụi đất và bùn lầy mỏng bao phủ.

Cùng với cơn mưa lớn xối rửa, mọi người trên không trung nhìn thấy cung điện Tây Vương Mẫu hùng vĩ bên dưới.

Xung quanh cung điện Tây Vương Mẫu, là từng tầng bậc đá.

Trên bậc đá điêu khắc những hoa văn hùng vĩ.

Những hoa văn này đều liên quan đến một số nền văn minh cổ đại của nước Tây Vương Mẫu.

Vùng ngoại vi của thành cổ toàn là một vùng đầm lầy đen, rộng đến hơn hai trăm mét.

Tiếp đó, cây cối phía trước bắt đầu dần trở nên rậm rạp.

Phía sau là một mảng lớn rừng mưa ngập nước trong đầm lầy.

Xung quanh đều là một số loại cây thủy sinh phát triển cực kỳ tươi tốt, rễ cây chằng chịt, sâu không lường được.

Hứa Nhất Thành vừa để mắt đến nhiên liệu, vừa kinh ngạc thán phục trước tòa thành cổ khổng lồ phía dưới.

"Cung điện Tây Vương Mẫu quả nhiên lớn đến không thể tưởng tượng, không hổ là cổ quốc tách ra từ bộ lạc Đông Di, tồn tại lâu hơn nền văn minh Trung Nguyên mấy ngàn năm, chúng ta vì một trận hồng thủy, trực tiếp bước sang triều Hạ." Tây Vương Mẫu là vua của Tây Vực, trong một khoảng thời gian dài đều là lãnh tụ tinh thần tuyệt đối của Tây Vực.

Trước mắt là những bức tượng đá bị nước tích tụ bên ngoài dần dần nhấn chìm, trên đó là một bức tượng khổng lồ bị bùn lầy và nước đọng nhấn chìm.

Đó là lối vào cung điện Tây Vương Mẫu.

Những bức tượng đá này được dùng để uy hiếp tinh thần một cách mạnh mẽ.

Dù nhiều năm trôi qua, vẫn mang lại cho người ta cảm giác chấn động vô cùng.

“Bên kia có một tảng đá lớn, chúng ta tạm dừng ở lối vào thành cổ.” Trương Tiểu Xà chỉ vào một khu vực trống trải gần lối vào thành cổ.

Đã trực tiếp bỏ qua khu rừng, hắn không thể không nhắc nhở mọi người.

“Đây là một tòa thành cổ có vô số người bảo vệ, dù người không còn nữa, nơi này vẫn là địa bàn của những người bảo vệ.” Xung quanh trống trải, nhưng có thể cảm nhận được, những người bảo vệ đó nhất định đang ở gần đây.

Trương Tiểu Xà thả ra một lượng lớn rắn lông đen ra xung quanh.

Hai con Chúc Cửu Âm mang về từ Tần Lĩnh năm xưa, cũng được Trương Trạch thả ra.

Con đực phối hợp với Tiểu Ca, con cái ở bên cạnh Hoắc Tiên Nhi và Hoa Linh.

Cả hai đều gầy, một con Chúc Cửu Âm có thể trực tiếp mang theo hai người.

“Sau khi tòa thành cổ này hoàn toàn sụp đổ vào năm xưa, thành cổ đã hoang phế, hệ thống thoát nước sụp đổ, nước ngầm dâng lên, cộng thêm nước mưa mang theo bùn đất không ngừng đổ vào, đã nhấn chìm cả thành phố dưới nước.” Trương Tiểu Xà nhàn nhạt nói: “Nước Tây Vương Mẫu thực sự diệt vong vào thời Minh, Uông Tàng Hải có lẽ đã gặp những người cuối cùng của nước Tây Vương Mẫu.” “Nhưng vào thời Tây Chu, nước Tây Vương Mẫu đã chia rẽ, Khang Ba Lạc có lẽ là một nhánh trong số đó, tổ tiên của ta có lẽ cũng đã rời đi vào lúc đó, còn một bộ phận, ta đoán là đã đến Cổ Đồng Kinh.” Khu vực mà hắn

nói, bất kể là Khang Ba Lạc hay Cổ Đồng Kinh, thực ra đều thuộc phạm vi của dãy núi Côn Luân.

Điều này cũng đã chứng thực tình hình chia rẽ trong nước.

Một bộ phận ở lại vùng này, vẫn tự xưng là nước Tây Vương Mẫu.

Trương Trạch lúc này lại nhìn về phía các tộc nhân: "Bây giờ đã biết mối quan hệ giữa Trương gia chúng ta và Tây Vương Mẫu rồi chứ?" Đổng Xán nói: "Hình xăm phượng hoàng là biểu tượng của tộc Tây Vương Mẫu, ta nhớ tộc trưởng Khang Ba Lạc từng nói, túc mệnh của Trương gia, là lời hẹn ước từ mấy ngàn năm trước với Tây Vương Mẫu." "Họ Trương này, cổ xưa nhất có nguồn gốc từ Hoàng Đế, mối quan hệ giữa Tây Vương Mẫu và Hoàng Đế, không cần ta nói nhiều nữa chứ?" Trận chiến Trục Lộc là Trung Nguyên liên hợp đánh bại tộc Xi Vưu, nhưng thực lực của Xi Vưu vô cùng mạnh mẽ.

Ngay cả Tây Vương Mẫu cũng tham gia vào đó, ủng hộ Hoàng Đế.

Lúc này, Tề Thiết Chủy đột nhiên nói: "Tương truyền Ân Thương có một nữ chiến thần tên Phụ Hảo, ta bây giờ có chút nghi ngờ, liệu có phải cũng là hậu duệ của Tây Vương Mẫu không?" Những người bảo vệ Thanh Đồng Môn là binh lính của Ân Thương.

Trương Trạch nhớ, trong cung điện Tây Vương Mẫu, cũng có sự tồn tại của binh lính Ân Thương.

Đủ để chứng minh, giữa Tây Vương Mẫu và triều Thương có liên hệ.

Nhưng với Tây Chu, từ việc Chu Mục Vương tấn công cung điện Tây Vương Mẫu mà xem, quan hệ vô cùng phức tạp.

Trong lúc mọi người thảo luận, Hứa Nhất Thành đã dẫn người thu

dọn xong khinh khí cầu.

Trương Trạch sau đó thu lại toàn bộ những khinh khí cầu này.

Mọi người lại bắt đầu tìm chỗ dựng lều.

Đó là một loại vải bạt ngụy trang chống nước, có tác dụng chống thấm.

Hai năm trước, nhà máy mà Trương Trạch đầu tư đã hoàn thành sản xuất hàng loạt.

Trương Tiểu Xà nhìn những chiếc lều xung quanh, thuận miệng dặn dò một câu: "Bôi bùn lên lều đi." Tề Thiết Chủy nhìn lớp bùn đen kịt xung quanh, vẻ mặt ghê tởm: "Không có việc gì lại bôi bùn lên làm gì?" Trương Tiểu Xà liếc ông ta một cái: "Vậy cũng có thể không bôi." "Này…" Vừa định nói xong, Trương Hải Diêm trực tiếp bôi một vốc bùn lên mặt ông ta.

"Bát gia, ngài cũng bôi một ít đi, không biết loài rắn rất nhạy cảm với mùi sao?" "Rắn mỗi lần lè lưỡi, đều có thể thu thập thông tin, Tiểu Xà nuôi rắn, đừng nghi ngờ chuyên môn của cậu ấy." Trương Hải Diêm nói xong, bắt đầu bôi lên chiếc lều đã dựng xong.

Mà Trương Trạch thì dùng Tị Vũ Thủy Linh Châu, bắt đầu hấp thụ một lượng lớn linh khí ở đây.

Tiểu Thanh vì không ngừng hấp thụ, cộng thêm trước đó đã hấp thụ lượng lớn tinh hoa của Thi Miết, bỗng nhiên cuộn tròn trong lều của Trương Trạch.

Đầu rồng màu xanh biếc, hai mắt nhắm chặt, truyền ra tiếng hít thở yếu ớt.

"Chủ nhân, Thanh Nhi sắp hóa giao rồi." Tiểu Cửu đột nhiên vui mừng nói.

Là chị của Tiểu Thanh, tự nhiên mừng thay cho nó.

Trương Trạch bất đắc dĩ cười cười: "Thanh Nhi nếu cũng hóa hình, ba chúng ta có thể chen chúc trong một cái lều…" Thanh Nhi là cách gọi thân mật hơn của Tiểu Thanh.

Trương Trạch cũng tương tự đặt cho Tiểu Cửu một cái tên là Cửu Nhi.

Khi hóa thành hình người, theo lý nên có một cái tên của con người.

Vì toàn thân là vảy trắng, nên hắn đang do dự giữa họ Long và họ Bạch.

Còn về tên, hắn bảo cô từ từ nghĩ.

Ba người chen chúc một chỗ, Cửu Nhi nghe vậy thì mặt hơi ửng hồng.

Lúc này trời còn sớm, nhưng Thủy Linh Châu bên cạnh Thanh Nhi lại thu hút sự dòm ngó của những sinh vật khác xung quanh.

Hai con trăn cây khổng lồ xuyên qua rừng rậm, men theo dòng nước mưa mà đi.

Trạng thái đó, trông như giao long bước ra từ trong thần thoại.

Một bên khác trong bụi cỏ, mấy bóng hình màu đỏ đang thập thò.

Tiếng gà kêu "cục cục tác" đã thu hút sự chú ý của những con rắn lông đen đang cảnh giới xung quanh.

Tất cả rắn lông đen đột nhiên dựng thẳng người lên.

Rắn lông đen bung cái mào kỳ lạ trên đầu, khiến hình thể cả con rắn trông như lớn hơn mấy chục lần trong nháy mắt.

"Xì…" Tiếng kêu của rắn lông đen âm u hơn nhiều.

Trong bụi cỏ, ngay sau đó truyền ra tiếng kêu "cục cục tác", như một lời đáp lại.

Một cái cổ rắn to bằng bắp đùi của một con gà rừng, thò đầu ra.

Cái cổ gà rừng to lớn như vậy, khiến người ta có chút khó tin.

Chương 375

"Có tình hình!" "…Xà trung đế vương Dã Kê Bột Tử?" Giải Cửu và Hứa Nhất Thành đột nhiên cảnh giác nhìn qua.

Bất thình lình, Thanh Nhi trong lều mở mắt.

Xì… Đối mặt với sự khiêu khích của xà vương xung quanh.

Xung quanh lều, Chúc Cửu Âm Tiểu Chúc cũng đột nhiên chui ra, đứng trên đỉnh lều.

Thân hình không lớn, nhưng khí thế hung mãnh.

Chỉ trong vòng chưa đầy một phút, xung quanh lều đột nhiên xuất hiện hàng trăm hàng ngàn con Kê Quan Xà.

Đồng thời trong đó còn lẫn mấy con trăn cây.

Những con trăn cây này cũng rất kỳ lạ, sống chung với những con Kê Quan Xà xung quanh vô cùng ăn ý.

Những con Kê Quan Xà đó, đều đang nhường đường cho trăn cây.

"Những con rắn to bằng thân cây này?

Đám Kê Quan Xà đang nhường đường cho chúng sao?" Chá Cô Tiếu và Hồng Cô Nương cầm súng trong tay, cảnh giác nhìn bầy rắn xung quanh.

Đồng thời cũng có thể hiểu được sức hấp dẫn cực lớn của Thủy Linh Châu.

Trong lều, đột nhiên một tiếng rồng ngâm vang lên.

Tất cả Kê Quan Xà xung quanh đột nhiên ngẩng đầu.

Ngay sau đó, toàn bộ cung điện Tây Vương Mẫu đều rung chuyển

theo tiếng rồng ngâm.

"Chuyện gì vậy, động đất sao?" Kim Bàn cảm nhận mặt đất dưới chân đang rung chuyển, nhưng ngọn núi ở xa lại không có động tĩnh gì.

Rõ ràng sự rung chuyển chỉ xảy ra ở cung điện Tây Vương Mẫu và khu vực xung quanh mà thôi.

Trương Tiểu Xà kinh ngạc nhìn con giao long màu xanh biếc bay vút lên trời.

"Người xưa gọi động đất là địa long lật mình, sâu trong cung điện Tây Vương Mẫu có giấu một con Xà Mẫu khổng lồ, tổ tiên của ta nói, Xà Mẫu trải qua ngàn năm rất có khả năng hóa rồng…" Nhưng thực tế có thật sự hóa rồng hay không, không ai biết.

Ấn tượng của Trương Trạch về Xà Mẫu, cũng chỉ dừng lại ở nguyên tác.

Nhưng đây là thế giới đạo mộ dung hợp, mọi chuyện xảy ra đều có những khả năng mới.

Uông Tàng Hải ở nơi này, nếu lúc đó đã làm gì đó với Xà Mẫu gây ra ảnh hưởng.

Vậy thì Xà Mẫu dưới chân mọi người, rất có khả năng đã xảy ra biến dị.

Nhưng những điều này hiện tại đều chỉ là suy đoán trong lòng Trương Trạch.

Con Kê Quan Xà khổng lồ kia nghe thấy tiếng rồng ngâm, đột nhiên âm hiểm lao về phía Thủy Linh Châu.

"Cục cục tác…" Cùng với tiếng gà trống kêu quỷ dị, những con Kê Quan Xà khác xung quanh đều đáp lại.

“Những con rắn này có khả năng là động vật xã hội, muốn cướp châu cho xà vương.” Trương Tiểu Xà lập tức nhận ra mấu chốt của vấn đề.

Động tĩnh của Xà Mẫu đã triệt tiêu ảnh hưởng mà Thanh Nhi vừa tạo ra.

Cửu Nhi và Thanh Nhi vốn cũng do rắn lông đen biến thành.

Về bản chất, chúng và những con Kê Quan Xà này đều là do rắn lông đen biến dị thành.

Vua rắn lông đen là Chúc Cửu Âm bạch hóa khổng lồ.

Vì vậy khi Cửu Nhi và Thanh Nhi xuất hiện, tất cả rắn lông đen xung quanh đều hoàn toàn phớt lờ mệnh lệnh của Trương Tiểu Xà.

Tất cả đều vây quanh bên cạnh, tranh thủ thời gian cho Thanh Nhi hóa giao.

Thanh Nhi vừa mọc ra móng rồng, sau khi hấp thụ linh lực của Thủy Linh Châu, lại có được khả năng phi hành.

Xung quanh lượn lờ sương mù nhàn nhạt.

Một bóng rồng trắng một bóng rồng xanh xuyên qua trong sương mù, tựa như một bức tranh thủy mặc tuyệt đẹp.

“Thanh Nhi, ta đối phó Kê Quan Xà, ngươi đi giải quyết đám trăn cây phía sau.” “Những con trăn gấm đó là Kê Quan Xà đực, ngoan cường hơn Kê Quan Xà thông thường rất nhiều!” “Nhất định phải chú ý an toàn cho chủ nhân.” “Tỷ tỷ yên tâm, bên cạnh chủ nhân có Tiểu Chúc.” Trăn gấm tuy mạnh, nhưng số lượng không nhiều.

Thanh Nhi bảo quản Thủy Linh Châu, xung quanh lại ở trên mặt nước, Thủy Linh Châu bắt đầu không ngừng hấp thụ linh lực từ trong nước.

Kê Quan Xà yếu cũng chỉ là tương đối về mặt cá thể so với trăn cây mà thôi.

Bóng bạch long trong nháy mắt quét sạch một đám Kê Quan Xà.

Con Kê Quan Xà khổng lồ kia lập tức lẩn trốn trong bụi cỏ.

Ngay sau đó đột nhiên lặn xuống nước.

"Kê Quan Xà xuống nước rồi!" Tề Thiết Chủy sợ hãi nhảy dựng lên: "Loại rắn này quá thông minh, biết điệu hổ ly sơn." Những con Kê Quan Xà khác xung quanh bắt đầu di chuyển, con Kê Quan Xà khổng lồ kia, trực tiếp ẩn nấp trong bóng tối.

Muốn chuẩn bị đánh lén à!

Trong bụi cỏ bên cạnh, bất tri bất giác có mấy bóng rắn màu đỏ rực, đang lặng lẽ tiếp cận.

Từng con một bị tiêu diệt… Trương Trạch nhìn những con rắn này mà cảm thấy không thể tin nổi.

Xì… Bỗng nhiên một con rắn lông đen lao lên, một con Kê Quan Xà khác không hề yếu thế đáp trả.

"Cục cục tác…" Trương Hải Diêm cầm đao, mắng một tiếng con Kê Quan Xà bên cạnh: "Cút ngay!" Ai ngờ con rắn lông đen giây tiếp theo đột nhiên rung lắc vảy, bắt chước giọng của Trương Hải Diêm: "Cút ngay!" Động vật theo bản năng sẽ phát ra âm thanh khiến đối thủ sợ hãi.

Giọng của Trương Hải Diêm lúc nãy, quả thực có khí thế hơn tiếng kêu của rắn lông đen thông thường.

Lập tức, những con rắn lông đen xung quanh đột nhiên đồng thời dựng thẳng người lên.

Bung cái mào kỳ lạ trên thân, rung lắc vảy.

“Cút ngay!!” Trương Hải Diêm: “……” “Cút ngay…” Kê Quan Xà đột nhiên rung lắc cái mào trên đầu, cũng bắt chước âm thanh.

Chỉ là âm thanh mang theo một chút âm hiểm.

Mấy con rắn cuộn vào nhau, lộ ra răng nanh độc, bắt đầu cắn xé lẫn nhau.

Nhưng rắn lông đen dưới sự nuôi dưỡng của Trương Tiểu Xà, không được ăn đồ tốt.

Nhanh chóng bại trận.

“Trương Tiểu Xà, bình thường ngươi không phải ngược đãi chúng nó đấy chứ, thể trạng yếu như vậy, sao đấu lại đám Kê Quan Xà này?” Đám rắn lông đen này dùng âm thanh để đánh nhau, thua rồi.

Khiến Trương Hải Diêm cảm giác như mình đã thua.

Trương Tiểu Xà im lặng nói: “Rắn lông đen trưởng thành đều ở Trùng Cốc hết rồi, không phải của ta, chẳng lẽ để lại bảo vệ Trương gia sao?” Lời vừa dứt, bên cạnh đột nhiên hai con Chúc Cửu Âm lao lên.

Tiểu Chúc ẩn nấp sau lưng cha mẹ, đột nhiên mở Âm Nhãn.

Lập tức, những con Kê Quan Xà đang đánh lén xung quanh đột nhiên dừng lại.

Một con Kê Quan Xà đang phóng lên từ dưới nước, đột nhiên linh hồn bị định tại giữa không trung.

Thân rắn rơi xuống đất.

Bóng rắn giữa không trung không ngừng giãy giụa.

Con Kê Quan Xà dưới đất giống như đã chết, không còn chút hơi thở nào.

Tình huống này có thể dọa chết rắn ngay lập tức.

Đám Kê Quan Xà xung quanh đâu từng thấy tình huống này.

“Cút ngay…” Những con Kê Quan Xà xung quanh đột nhiên lại dùng những ngữ điệu khác nhau lặp lại.

Nghe ý tứ, dường như có ý định rút lui.

Lúc này, con Kê Quan Xà dưới nước đột nhiên lao ra.

Hướng về phía Trương Trạch vừa mới châm một điếu thuốc.

Bên cạnh có hai con rồng, Tiểu Chúc lại lao ra ngoài.

Bên cạnh hắn hiện tại không có ai bảo vệ.

Chương 376

Ngay cả những người Trương gia xung quanh, cũng đều đã đi ra đối phó với những con Kê Quan Xà xung quanh.

Con Kê Quan Xà to khoảng hai mươi centimet, trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh Trương Trạch cắn vào vai hắn.

Lập tức hình xăm Thao Thiết trên da đột nhiên hiện ra.

Hắn nhíu mày: "Không thể để ta hút xong điếu thuốc à?" Từ khi học được Thôn Vân Thổ Vụ, chưa bao giờ hút hết một điếu.

Không nghiện thuốc, hút thuốc cũng không thể mang lại cho hắn bất kỳ khoái cảm nào.

Bởi vì tất cả khói thuốc sau khi vào miệng, sẽ lập tức bị phân giải.

Nhưng hắn muốn thử hút xong cả một điếu.

Vứt điếu thuốc trong tay.

Bên cạnh đột nhiên đồng thời xuất hiện năm con Kê Quan Xà, lao lên cắn vào những vị trí khác nhau trên người Trương Trạch.

Sau đó, Kê Quan Xà trừng mắt nhìn con mồi trước mặt.

Bất kỳ sinh vật sống nào, sau khi bị cắn, đều sẽ bị nọc độc của nó làm cho ngã gục.

Nhưng đối với Trương Trạch lại hoàn toàn không có ảnh hưởng.

Hắn từng con một gỡ những con Kê Quan Xà bên cạnh xuống.

Vết thương trên cánh tay lập tức hồi phục như cũ.

Chỉ cần hắn muốn, thậm chí có thể tiêu hóa luôn cả con Kê Quan Xà đang cắn hắn.

“Sao ngươi không ở bên cạnh bảo vệ ta?” Hắn tóm lấy con Kê Quan Xà khổng lồ kia.

Kê Quan Xà như thế này, có thể lớn đến vậy, quả thực hiếm thấy.

Hắn dùng tay trái dò xét con rắn trước mặt.

Trong đầu rắn tìm thấy nội đan.

Liền trực tiếp lấy đao cắt ra lấy đi.

“Buổi tối ăn canh rắn.” Hắn nhìn nội đan trong tay.

Loại Kê Quan Xà cái này, bị Xà Mẫu khống chế, muốn thuần dưỡng khá phiền phức.

Trương Trạch chọn lấy nội đan.

Đồng thời trong đầu đột nhiên hấp thu pheromone trong ký ức của con Kê Quan Xà lúc nãy.

Liền im lặng đứng tại chỗ.

Phát hiện Trương Trạch vừa bị đánh lén.

Cửu Nhi và Thanh Nhi bên cạnh đột nhiên đại nộ, lập tức ra tay thật.

Thanh Nhi đột nhiên cuộn lên một cơn cuồng phong, nước bên cạnh đột nhiên hình thành một cơn sóng lớn.

Bùm!

Sóng lớn trong nháy mắt ập về phía hai con trăn khổng lồ.

Trước mắt mọi người, hai con rắn mào gà đực bị quất bay ra ngoài, trúng phải một ngụm độc dịch.

Độc dịch ngay lập tức bắt đầu ăn mòn thân rắn.

Lớp vảy bên ngoài còn có thể chống đỡ được, nhưng mắt rắn lộ ra ngoài, độc khí xâm nhập vào cơ thể, tức thì bắt đầu mục rữa không

ngừng.

Con cẩm mãng trong nước đang định tham chiến thì thân thể cứng đờ, đột nhiên cúi thấp xuống, cố gắng hết sức ẩn mình giữa bụi cây, giảm thiểu cảm giác tồn tại của mình.

Đó hoàn toàn là bản năng ẩn nấp của động vật.

Trong nháy mắt, mấy con rắn lập tức trốn đi để tạm lánh mũi nhọn.

Trong đầu Trương Trạch hiện lên những hình ảnh mà con rắn mào gà đã trải qua thời thơ ấu.

Vương quốc Tây Vương Mẫu từ ngàn năm trước đã nuốt một ít thuốc trường sinh bất lão.

Mấy năm nay, Trương Trạch đã nghiêm túc nghiên cứu đặc điểm của những sinh vật trường sinh này.

Đa số sinh vật có thể trường sinh, ngoài một số rất ít bẩm sinh đã luyện ra nội đan, thì một phần đáng kể trong số chúng là do thiên thạch từ ngoài không gian đã làm thay đổi gen của động vật.

Tiếp theo là việc chúng đã nuốt chửng những loại dược liệu luyện đan thượng hạng ở Bình Sơn.

Những động vật này không sợ độc tố, nên trong tình huống hấp thụ tất cả độc tố, chúng đồng thời cũng có được sức mạnh trường sinh.

Điều kỳ lạ nhất của khối thiên thạch này là, ngoài ảnh hưởng về mặt tinh thần, nó gần như không gây ra tổn hại nào đáng kể cho cơ thể con người.

Vì vậy, sự tồn tại của thiên thạch đã trở thành một thánh vật tuyệt đối.

Những con rắn này có cơ hội tiếp xúc rất hạn hữu, nhưng vẫn sống được ngàn năm.

Trong những hình ảnh ngàn năm đó, Trương Trạch đã thấy những tộc trưởng Trương gia các đời trước.

Trong khoảng thời gian một ngàn năm, hắn chỉ thấy ba đời.

Ở Trương gia, tuổi thọ của một tộc trưởng ít nhất cũng sống được hai ba trăm năm.

Trường thọ hơn một chút thì sống gần bốn trăm tuổi.

Mấy đời tộc trưởng đều rất trường thọ, chỉ đến đời Trương Thụy Đồng mới không sống được quá một trăm tuổi, trong số các tộc trưởng Trương gia, thuộc dạng anh niên tảo thệ.

Đồng thời, hắn còn thấy Uông Tàng Hải dẫn theo người nhà họ Uông bên cạnh.

Những người này mang hình xăm phượng hoàng, đã gặp được tộc nhân của Tây Vương Mẫu.

Vì mối quan hệ giữa Uông Tàng Hải và người Khampa, họ đã có được sự tin tưởng của tộc nhân Tây Vương Mẫu.

Sau đó, hắn không thấy thêm thông tin nào hữu ích hơn nữa, cũng không thấy hoàng tộc Tây Vương Mẫu trong đó.

Giống như người Trương gia, họ gần như toàn là thiếu nữ.

Vương quốc Tây Vương Mẫu là một thị tộc mẫu hệ đã truyền thừa hàng ngàn năm.

Địa vị của nam giới trong tộc Tây Vương Mẫu không cao.

Nhưng tất cả những người mang huyết mạch hoàng tộc vẫn có thể trường sinh.

Hồi thần lại, Trương Trạch trực tiếp xóa bỏ phần lớn ký ức sống như một loài rắn của con rắn mào gà.

Ký ức lặp đi lặp lại hàng ngày của loài rắn trong ngàn năm sẽ gây nhiễu loạn nghiêm trọng ý thức của hắn, suýt chút nữa khiến hắn tưởng mình là một con rắn mào gà.

Vừa mở mắt ra, hắn đã thấy Thanh Nhi giết chết con cẩm mãng định tấn công lén.

Lớp vảy màu xanh biếc, sau lưng có một hàng vây dài.

Đầu rồng hơi dài hơn so với long tộc chân chính một chút.

Vẻ ngoài hoàn mỹ như vậy hoàn toàn phù hợp với hình ảnh giao long trong tưởng tượng của Trương Trạch.

Đối với việc Thanh Nhi hóa giao thành công, Trương Trạch vô cùng vui mừng.

Ngay sau đó, hắn thấy nó phun ra một ngụm khí độc, liền khiến con cẩm mãng đau đớn khôn nguôi.

Uy lực như vậy, ngoài độc tính, năng lực phân giải của nó có thể sánh ngang với Thao Thiết Chi Nhãn giai đoạn thứ hai khi xưa.

Những con rắn đực xung quanh thấy không địch lại nổi, đột nhiên đứng thẳng người lên.

Theo sau chấn động mặt đất là một tiếng rồng ngâm vang dội từ sâu trong cung Tây Vương Mẫu.

"Gầm!" Cửu Nhi cũng không hề tỏ ra yếu thế, đáp trả lại bằng một tiếng rồng ngâm còn vang dội hơn.

Những con rắn mào gà màu đỏ rực xung quanh đang định bỏ chạy, nghe thấy tiếng rồng ngâm đột nhiên quay đầu lại, ẩn nấp trong bụi cỏ quanh Thanh Nhi, tìm cơ hội phản công.

Những con rắn này trong bầy đàn của chúng giống như kiến thợ trong đàn kiến, là lực lượng lao động và vật hy sinh tuyệt đối.

Dưới mệnh lệnh của Xà Mẫu, chúng phải toàn lực bảo vệ những con cẩm mãng có địa vị cao hơn rời đi trước.

Chương 377

Nhưng tình hình thực tế khiến những con rắn này phải thất vọng.

Sau khi Thanh Nhi hóa giao thành công, lớp vảy trở nên cứng rắn hơn.

Bề mặt gần như không tìm ra điểm yếu rõ ràng, trừ khi có thực lực áp chế tuyệt đối.

"Trời ơi, một con độc giao!" Hồng Cô Nương thấy uy lực độc dịch của Thanh Nhi, lập tức bị dọa cho giật nảy mình.

Nhưng bị Thanh Nhi quay đầu liếc một cái, cô ta liền ngậm miệng lại.

Trương Trạch vung tay, mười hai thanh phi đao đột nhiên bay ra, đâm trúng vào thất thốn của một con rắn mào gà.

Cái gọi là thất thốn không nhất định chỉ là vị trí bảy tấc, mà là khu vực trên thân rắn tương ứng với phổi, nơi chứa các cơ quan quan trọng của rắn.

Gần như cùng lúc đó, trong đầu Trương Trạch lại xuất hiện một giọng nói yếu ớt: "Tộc trưởng Trương gia!

Xà Mẫu đã bị kinh động ngoài ý muốn, nó là xà vương vạn năm, là sức mạnh quan trọng bảo vệ nơi này, vị đang ngủ say trong quan tài sắp tỉnh rồi, mau tranh thủ thời gian, sức mạnh của ta hiện tại không đủ để áp chế chúng!" Trương Trạch hoàn toàn không nghe rõ là giọng nam hay nữ.

"Ngươi là ai, người sáng tạo Thanh Đồng Môn sao?

Hay là tiên tổ đời đầu của Trương gia?" Hắn lập tức hỏi, nhưng dường như bên trong thiên thạch đã xảy ra tình huống khẩn cấp.

Giọng nói đó đã biến mất.

Không thể chủ động liên lạc với bên kia, Trương Trạch không còn tâm trạng tiếp tục nghỉ ngơi ở đây.

Hắn nhìn về phía cung Tây Vương Mẫu: "Lũ rắn mào gà này rất thù dai, đừng nghỉ ngơi nữa, chúng ta vào cung Tây Vương Mẫu." Lúc này, trận mưa như trút nước dần nhỏ lại.

Sắp tới sẽ là trận mưa thứ hai.

Mưa chỉ rơi trong vài ngày.

Khi nước mưa biến mất, cung Tây Vương Mẫu sẽ lại bị cát vàng vùi lấp.

Không chắc đây có phải là do Tây Vương Mẫu cố ý làm hay không.

Mọi người đang dọn dẹp con cẩm mãng, thật sự chuẩn bị làm món canh rắn.

"Tộc trưởng, hay là đợi ăn xong nồi canh rắn rồi hẵng đi!" Trương Hải Kỳ tiện tay chỉ vào cái nồi lớn bên cạnh.

Trong nồi tỏa ra một mùi thơm.

Nhìn nước dùng trong nồi, theo tiêu chuẩn của y học cổ truyền, người bình thường uống vào có thể kéo dài tuổi thọ.

Trong Sơn Hải Kinh, những dị thú tương tự như vậy thường có ghi chép về cách ăn đặc biệt.

Cách ăn phổ biến và cổ xưa nhất chính là nướng.

Loài người ăn đồ chín bắt đầu từ khi Toại Nhân Thị mang đến lửa, từ đó về sau mới dần dần không ăn thịt sống nữa.

Một bữa thịt nướng đơn giản ngoài trời khiến lũ rắn mào gà đang

ẩn nấp trong bóng tối, vốn đã thù dai nay càng thêm căm hận.

Bọn họ men theo cung Tây Vương Mẫu, đi về phía hẻm núi.

Rất nhiều bậc thang đá cổ xưa về cơ bản đều đã bị chôn vùi dưới lớp bùn đất.

Lối vào cung Tây Vương Mẫu mà Trương Trạch muốn tìm, e rằng còn cách đây một đoạn.

Những gì có thể nhìn thấy từ trên khinh khí cầu đều là cảnh tượng sau khi đã bị bùn đất vùi lấp.

Lối vào thực sự cần phải tìm kiếm trong những khu vực bị chôn vùi này.

Tề Thiết Chủy nhìn chằm chằm vào môi trường xung quanh, đột nhiên không nhịn được hỏi: "Xung quanh đều là môi trường như thế này, vậy khi đó người của vương quốc Tây Vương Mẫu sống ở đâu?" Suốt đường đi, ngoài cây cối, bên dưới ngập trong nước, bên trên thì tán lá dày đặc che kín.

Sau khi đi vào trong rừng, ánh sáng xung quanh bắt đầu trở nên rất tối tăm.

Khắp nơi đều là những rễ cây đáng sợ.

Trên rễ cây quấn đầy dây leo.

Dây leo phủ rêu xanh, hơi ẩm bức người.

Lối quấn quanh này dày đặc khắp nơi, phần lớn địa phương chỉ có thể miễn cưỡng đi qua.

Trương Tiểu Xà chỉ xuống chân mọi người: "Dưới lòng đất." "Cung Tây Vương Mẫu có một truyền thống kỳ lạ, càng đi xuống dưới địa vị càng cao." "Vì vậy hoàng tộc và những nơi quan trọng đều ở sâu dưới lòng đất, mặt đất là nơi ở của gia súc và bình dân." Đối

với truyền thống này của cung Tây Vương Mẫu, Trương Trạch lại không cảm thấy kỳ lạ.

Rất đơn giản, vì dưới lòng đất gần thiên thạch, càng gần thiên thạch thì sống càng lâu.

Người của vương quốc Tây Vương Mẫu tự nhiên ai cũng muốn ở gần thiên thạch hơn một chút.

Bỗng nhiên, Hoa Linh lắng nghe động tĩnh xung quanh, đột nhiên nói: "Xung quanh yên tĩnh quá, bốn phương tám hướng đều có tiếng bò trườn, chúng ta có khả năng sắp tiếp cận khu vực trung tâm của khu rừng này." Phía trước đột nhiên xuất hiện rất nhiều tượng điêu khắc hình người mặt chim.

Tất cả các tượng đá đều bị bao bọc trong những cây long não.

Nước xung quanh đều chảy vào một cái hố đen ở giữa.

"Ta đột nhiên có một thắc mắc, nước ở đây hẳn là hệ thống trữ nước của cung Tây Vương Mẫu, nơi cuối cùng nó chảy đến chắc chắn là khu vực quan trọng nhất trong cung." Trương Hải Khách nhìn chằm chằm vào dòng nước trước mắt tiếp tục nói.

"Với khả năng nín thở của ta, bơi một mạch xuống dưới cũng không thành vấn đề, ta có một ý tưởng táo bạo..." "Tiểu ca, huynh thấy sao?" Về mặt này, Tiểu ca suy nghĩ chu toàn hơn hẳn.

Nhưng Tiểu ca không nói gì, giống như Trương Trạch, ánh mắt của hắn dán chặt vào những bức tượng người mặt chim.

"Thu lại ý tưởng táo bạo của ngươi đi." Trương Hải Diêm từ bên cạnh đi tới, vỗ vỗ vai hắn: "Ngươi nghĩ Tây Vương Mẫu và người xưa là kẻ ngốc sao?" "Bên dưới chỉ cần có một khúc quanh co, ngươi sẽ kẹt chết bên trong, lỡ như có bùn đọng thì..." Không cần phải nói tiếp nữa.

Đi vào từ miệng giếng, ý tưởng này không thực tế.

Cách tốt nhất vẫn là tìm lối vào bình thường.

Lúc này Trương Trạch đột nhiên nhận ra mặt dây chuyền có điều bất thường.

Hắn có thể cảm giác được, âm binh mà hắn mang theo đã có cảm ứng.

Nhìn lại những bức tượng đá người mặt chim xung quanh, đó là một lời cảnh báo nghiêm trọng.

Phía trước là khu vực nguy hiểm nhất của vương quốc Tây Vương Mẫu.

Bề mặt tượng điêu khắc phủ đầy rêu xanh, nhưng không hề ảnh hưởng đến hình tượng quỷ dị của người mặt chim.

Gương mặt của tượng đá mang một nụ cười âm u quái dị.

Xung quanh đột nhiên nổi lên từng cơn gió lạnh.

Một tiếng ngựa chiến hí vang đột nhiên xuất hiện.

"Ta có linh cảm không lành, vương quốc Tây Vương Mẫu không lẽ cũng giống như Thanh Đồng Môn, có những âm binh đó tồn tại sao?" Đổng Xán nhìn chằm chằm vào màn sương mù phía trước, luôn cảm thấy những bộ áo giáp trong sâu thẳm màn sương tựa như rồng bay lên.

"Quân đội của Chu Mục Vương!" Theo tiếng ngựa chiến hí vang, trong đội ngũ truyền đến tiếng tù và "u u".

Một chiếc xe do tám con ngựa kéo theo sau một đội bộ binh Tây Chu nhanh chóng lao ra từ trong bóng tối.

"Bát tuấn nhật hành tam vạn lý, Mục Vương hà sự bất trùng lai?" Giải Cửu bất giác ngâm hai câu cuối trong bài thơ "Dao Trì" của Lý

Thương Ẩn.

"Ngự giá của Chu Mục Vương." Nhìn chiếc xe của Chu Mục Vương lao ra từ trong sương mù trước mắt, Trương Trạch cuối cùng cũng xác định, đây hẳn là những binh sĩ đã chết khi tấn công cung Tây Vương Mẫu năm xưa.

"Theo ta được biết, tuy cung Tây Vương Mẫu tổn thất thảm trọng, nhưng Chu Mục Vương cũng không thắng." Hắn nói với mọi người: "Trong Mục Thiên Tử Truyện có ghi chép về tình yêu giữa Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu, cụ thể có thật hay không, e rằng bây giờ chỉ có Tây Vương Mẫu mới biết." Lão Dương Nhân khẽ nói: "Chắc cũng có thể về hỏi Chu Mục Vương..." Cho đến ngày nay, ai mà ngờ được, Chu Mục Vương vẫn còn đó, chỉ là sống trong trạng thái huyết thi.

Tây Vương Mẫu cũng vẫn còn, chỉ là không thể rời khỏi lòng đất, chỉ có thể trải qua ngàn năm trong không gian không thấy ánh mặt trời.

Đối mặt với đám âm binh Tây Chu trước mắt, Tiểu ca lấy ra Quỷ Tỳ ứng chiến, đồng thời chuẩn bị sử dụng Câu Linh Thuật để đối phó với tướng lĩnh dẫn đầu.

Phương pháp này quả thực hữu hiệu, nhưng đám âm binh này có mắc bẫy hay không thì khó nói.

Tiểu Chúc Cửu Âm đột nhiên xông lên phía trước, cha mẹ nó cũng đi theo bên cạnh bảo vệ.

Ba con Chúc Cửu Âm gần như đồng thời mở âm nhãn.

Nhưng đám âm binh đột nhiên biến trận, nhanh chóng tản ra.

Một đội ở phía trước kìm chế Chúc Cửu Âm, những quỷ binh còn lại ở phía sau nhanh chóng tách ra.

"Năng lực tác chiến của đội quân này mạnh hơn nhiều so với

tưởng tượng của chúng ta." Trương Tiểu Ngư trước đây từng ở trong quân đội, biết rằng sự phối hợp nhanh chóng như vậy là điều vô cùng khó khăn.

Nhưng đội quân này đã làm được, mức độ phối hợp ăn ý khiến người ta phải sợ hãi.

Trương Trạch chăm chú quan sát đội ngũ âm binh này.

Chương 378

"Số lượng khoảng ba ngàn, so với âm binh mặt ngựa Ân Thương, chúng vẫn giữ được tư duy tác chiến." Thông qua quan sát, hắn phát hiện đội quân trước mắt này, tuy ánh mắt đờ đẫn, nhưng vẫn giữ được tư duy tác chiến sâu sắc nhất khi còn sống.

Dùng âm binh mặt ngựa cần phải có số lượng lớn mới có thể áp chế.

Bất Ngôn Kỵ tuy phối hợp ăn ý, nhưng chưa chắc đã là đối thủ của chúng.

Thực tế, hắn đang thiếu một đội quân âm binh quy mô lớn nhưng lại phối hợp ăn ý như vậy.

Trương Nhật Sơn đối mặt sử dụng Võ Hầu Kỳ Môn, hét lớn một tiếng: "Ly tự xích luyện!" Sử dụng một chiêu như vậy, tạm thời không có vấn đề gì, nhưng nếu cứ dùng mãi, không bao lâu nữa sẽ kiệt sức.

Lửa lớn xuất hiện, đột nhiên có một đội lính khiên nhanh chóng chắn ở phía trước.

Binh sĩ Tây Chu phía sau lập tức dùng trường mâu tấn công.

Giáp trụ trên người những binh sĩ này là bì giáp, mũ trụ so với thời Thương đã không còn đồ án Thao Thiết, chỉ là mũ trụ đơn giản không có trang sức.

Vũ khí trong tay, hoặc là qua hoặc là trường mâu.

"Trời đất ơi, đội quân này phối hợp ăn ý quá đi mất!" Hồng Cô Nương thấy hành động của họ, so với đám Tá Lĩnh khi xưa, quả thực là một đám ô hợp.

“Quả thực rất ăn ý.” Trương Trạch dùng Quỷ Tỳ, lập tức triệu hồi năm ngàn âm binh Thương Triều.

Âm binh mặt ngựa thân hình cao lớn lập tức bao vây đám âm binh này ở giữa.

Đây chỉ là tác dụng của Quỷ Tỳ.

Hắn còn có tuyệt chiêu.

Thấy người Trương gia và Chá Cô Tiếu chuẩn bị ra tay, Trương Trạch trầm giọng nhắc nhở: “Âm binh không phải thứ các người đối phó được, cứ ở bên cạnh chờ đi.” “Ra đi, Thần Đồ, Úc Lũy.” Lập tức, trước mặt đám âm binh mặt ngựa Ân Thương, xuất hiện hai vị thần tướng uy phong lẫm liệt.

Hai vị môn thần lừng danh.

Hai vị thần tướng cai quản minh giới, Thần Đồ, mình mặc chiến giáp, mặt mày uy nghiêm, tư thái oai vũ, tay cầm kim sắc chiến kích, quỷ quái đều không dám lại gần.

Úc Lũy là huynh đệ của Thần Đồ, cũng mình mặc kim giáp, thân hình vô cùng khỏe mạnh, một thân hạo nhiên chính khí.

Họ là những thần minh chân chính được hương khói thờ phụng.

Đột nhiên đám âm binh mặt ngựa Ân Thương xung quanh thấy hai vị đại thần đột nhiên quỳ xuống.

Điều này ngay cả Trương Trạch cũng có chút không ngờ tới.

Nghĩ kỹ lại thì cũng đúng, hai vị đại thần này trước hết là khắc tinh của mọi quỷ quái.

Thứ hai, theo hắn được biết, nguyên hình của hai vị là nhân vật thời Thương Chu.

“Thần tiên!” Tề Thiết Chủy đột nhiên kích động quỳ xuống.

Trước đó thấy Trương Trạch hóa thành Như Lai chân thân, biết đó là Trương Trạch, nên không quỳ.

Nhưng lần này, xuất hiện lại là bản tôn của hai vị môn thần.

"Truyền thuyết hai vị đại thần này vốn là đại tướng thời Thương Chu." "Chính vì hai vị mà Đạo giáo mới có phép dùng gỗ đào trừ tà." Phải nói, Tề Thiết Chủy quỳ cũng không oan.

Nhưng Trương Trạch đột nhiên duỗi ra hai ngón tay: "Xin hai vị thần tướng mượn ta sức mạnh." "Tên tiểu tử khá lắm, đám âm binh mạnh như vậy đều để ngươi gặp phải!" Thần Đồ mặt mày uy nghiêm, nhìn đám âm binh Tây Chu đông đảo trước mắt, cũng thực sự cảm thấy kinh ngạc.

Người bình thường để họ làm môn thần, làm gì có chuyện một lần xuất hiện nhiều quỷ hồn như vậy.

Trương Trạch ngượng ngùng nói: "Dù sao đây cũng là địa giới của Tây Vương Mẫu." Úc Lũy với khuôn mặt cũng uy nghiêm không kém, râu mép run run cười nói: "Cũng đúng, sức mạnh của ngươi kỳ lạ, chúng ta không thể kháng cự được phép thuật của ngươi." "Nhưng tiểu tử, chúng ta nói trước, chỉ cần ngươi không dùng sức mạnh của chúng ta làm điều xằng bậy, sức mạnh cứ tùy tiện mượn." Ý thức của hai người được sinh ra từ tín ngưỡng.

Cũng chính vì Trương Trạch dùng Câu Linh Khiển Tướng, mới khiến hai vị thần tín ngưỡng này độc lập ra khỏi vô số tín ngưỡng khác.

Đây là lần đầu tiên Trương Trạch triệu hồi hai vị sau khi thỉnh họ đi từ một đạo quan hương hỏa đỉnh thịnh.

Lập tức hai bóng người hóa thành hai luồng kim quang, dung nhập vào cơ thể Trương Trạch.

Tức thì một luồng sức mạnh khổng lồ vô cùng từ trên người hắn tỏa ra.

Sự uy nghiêm như có như không khiến đám âm binh xung quanh đột nhiên sững sờ tại chỗ.

"Quỳ xuống!" Trương Trạch đột nhiên đáp xuống chiếc xe, đối với đám âm binh Tây Chu xung quanh giận dữ hét lên một tiếng.

Đám âm binh Tây Chu trước mắt lập tức không biết phải làm sao.

Tức thì sức mạnh vốn thuộc về hai vị môn thần trên người hắn đột nhiên tỏa ra.

Ầm!

Ba ngàn âm binh xung quanh đột nhiên hai chân mềm nhũn, toàn bộ quỳ rạp xuống đất.

"Từ bây giờ, các ngươi là binh của ta, chỉ phục vụ cho một mình ta." Nói xong, hắn trực tiếp sử dụng Câu Linh Thuật.

"Câu Linh Thuật, thu." Sau khi mở khóa Khiển Tướng, Câu Linh Thuật dường như đã đột phá một giới hạn nào đó.

Bây giờ về cơ bản đã không còn giới hạn số lượng câu linh nữa.

Ba ngàn âm binh trước mắt, cũng bị hắn thu đi hết.

Lập tức ba ngàn âm binh biến thành bóng đen, xuất hiện trong bóng của hắn.

Cảnh tượng hùng vĩ như vậy khiến những bức tượng đá người mặt chim xung quanh đang định từ từ xoay chuyển, đột nhiên lại từ từ quay về chỗ cũ.

Trương Trạch hừ lạnh một tiếng, nói với mọi người: "Chúng ta đi." Trên một bức tượng điêu khắc ở xa xa phủ đầy thi nga, đột nhiên có mấy con thi nga cử động vài cái.

Ánh mắt Trương Trạch hướng về phía đó liếc một cái, tức thì những con nga đang định bay lên đột nhiên bay trở lại.

Xung quanh tĩnh lặng như tờ.

Trương Hải Diêm nuốt nước bọt: "Mẹ kiếp, hai vị môn thần này cũng quá mạnh đi?" "Suỵt." Trương Hải Kỳ biết hai vị môn thần đã dung hợp sức mạnh với Trương Trạch, ý thức của họ trực tiếp giáng lâm.

Chỉ cần họ bàn tán, Thần Đồ và Úc Lũy lập tức có thể nhận ra.

Quả nhiên Trương Hải Diêm vừa nói xong, liền cảm giác bị ai đó nhìn chằm chằm, sau lưng lập tức toát mồ hôi lạnh.

Đi không bao lâu, đột nhiên thấy phía trước xuất hiện một tế đàn.

"Nhìn phù điêu trên đó kìa." Đổng Xán nhìn chằm chằm vào phù điêu trên tường tế đàn.

Trông rất thú vị.

Nhìn vị trí tế đàn trước mắt, Trương Trạch gọi Kim Bàn và Liễu Trần hai người.

"Trong rừng phía trước có độc vụ xuất hiện, nơi này hẳn là tầng trên cùng của cung Tây Vương Mẫu." Hắn nắm một nắm bùn trên mặt đất, nơi này sẽ không có long sa, nhưng thông qua lớp bùn này có thể có được một số thông tin hữu ích.

"Gần đây hẳn là có lối vào dẫn xuống lòng đất, chỉ là bị bùn cát chôn vùi rồi, tìm nó ra đi." Kim Bàn nắm một nắm bùn trên đất, sau đó lấy ra bình nước của mình, tùy ý đổ một ít ra bên cạnh.

Nước men theo phía trước từ từ chảy đi.

Nhìn tình hình xung quanh, Kim Bàn nhìn về phía tế đàn trước mắt.

“Từ phương vị bước vào cung Tây Vương Mẫu, mọi thiết kế xung quanh, không chỗ nào không ẩn chứa kỳ môn bát quái.” “Nếu lấy tế đàn làm trung cung, nhị tứ vi kiên, lục bát vi túc, tả tam hữu thất, đái cửu lý nhất.” Trương Trạch gọi Trương Tiểu Xà, “Ngươi và Hải Diêm theo sau hai người họ, nếu có tình huống gì lập tức dùng pháo hiệu.” Nơi này là tầng trên cùng của cung Tây Vương Mẫu.

Vị trí lối vào chắc chắn có liên quan đến phương vị kỳ môn, vì vậy để Kim Bàn và Liễu Trần, những người vừa hiểu kỳ môn vừa am hiểu phân kim định huyệt đi tìm là lựa chọn thích hợp nhất.

Hắn quay trở lại tế đàn.

Lúc này mọi người đều đang chăm chú nhìn phù điêu trên bức tường.

Cỏ dại gần phù điêu đều đã được dọn dẹp sạch sẽ.

“Phù điêu này hình như kể về câu chuyện của những con rắn đó.” Trương Long Tỏa nhìn chằm chằm vào tường, nhìn quanh phát hiện Trương Tiểu Xà đã biến mất.

“Nếu Tiểu Xà ở đây, hẳn sẽ biết những gì trên đó.” “Nó đi tìm lối vào cung Tây Vương Mẫu rồi, câu chuyện trên này ta cũng có thể kể.” Hứa Nhất Thành nhìn chằm chằm vào phù điêu trên tường.

Hắn đi từ đầu đến cuối, từ từ suy ngẫm một lát, tiện thể giám định niên đại của bức phù điêu.

“Nhìn niên đại của phù điêu, hẳn là thời Tây Chu, trung hậu kỳ Tây Chu.” Hứa Nhất Thành vừa nói xong, Phong Học Văn dùng hai ngón tay chỉ vào chiếc xe bát tuấn trên đó.

“Chu Mục Vương đều đã xuất hiện, phù điêu chắc chắn là sau đó, chẳng phải là trung hậu kỳ Tây Chu sao.” Hứa Nhất Thành cười cười, chỉ là nói đùa.

Nhưng niên đại trên đó quả thực là thật.

“Dùng nội dung trên đó làm manh mối, việc xác định niên đại cũng chính xác hơn phải không?” “Ta vừa mới xem kỹ, trên đó có nhắc đến Chu Mục Vương, nhưng nhiều hơn là quá trình nuôi dưỡng rắn mào gà.” Hắn chỉ vào những tòa tháp đá có lỗ vuông thành từng mảng trên tường.

Những chiếc vò gốm mà họ thấy trước đó đã bị người ta ném vào những lỗ vuông này.

Chương 379

"Hình ảnh này hẳn là một nghi thức tế lễ, dùng những chiếc vò đầu người, nhìn những người đang quỳ trên đất kìa." "Loại rắn mào gà này là tín ngưỡng của người vương quốc Tây Vương Mẫu, địa vị rất cao, sau đó là cuộc chiến tranh giữa Chu Mục Vương và vương quốc Tây Vương Mẫu." Mọi người chăm chú nhìn phù điêu phía sau.

Chu Mục Vương có tám con ngựa, mỗi con đều được đặt tên, lần lượt là Xích Ký, Đạo Ly, Bạch Nghĩa, Du Luân, Sơn Tử, Cừ Hoàng, Hoa Lưu, Lục Nhĩ.

Truyền thuyết nói người đánh xe tên là Tạo Phụ, Bá Yêu làm người dẫn đường, xuất phát từ Tông Chu, vượt sông Chương Thủy, đi qua Hà Tông, núi Dương Hu, núi Quần Ngọc và các nơi khác, cuối cùng đến đất của Tây Vương Mẫu, theo mô tả trong Chu Thiên Tử Truyện, lúc đó họ đã uống rượu trò chuyện.

Nhưng xem từ phiên bản của vương quốc Tây Vương Mẫu, câu chuyện này có nhiều phần hư cấu.

"Đợi đã, trong phần sau có những người phụ nữ đầu người thân rắn!" Trương Hải Kỳ nhìn chằm chằm vào người phụ nữ nửa người nửa rắn trên đó, cảm thấy vô cùng quỷ dị.

"Gương mặt của người mặt chim tuy trông giống mặt người, nhưng thực tế chúng vẫn là loài chim." "Nhưng những kẻ nửa người nửa rắn này lại là cộng sinh thực sự giữa người và rắn..." Trương Trạch nói: "Người và thú cộng sinh là một thí nghiệm trường sinh thời thượng cổ, là sản vật của thí nghiệm cấy ghép của Vạn Nô Vương, cứ xem tiếp đi." Hắn đứng trước bức phù điêu này.

Trong nguyên tác, hắn đã xem vô số lần, nội dung trong đó đã sớm

khắc sâu trong đầu.

Nhưng tận mắt chứng kiến, và nhập tâm vào cảnh chiến tranh này, không khỏi bị sự thảm khốc của cuộc chiến làm chấn động.

Nhưng, âm binh mà Chu Mục Vương để lại chỉ có ba ngàn, so với quân đội của ông ta, số lượng này không nhiều.

Hứa Nhất Thành nói: "Những người phụ nữ nửa người nửa rắn này, thông qua những chiếc vò đầu người, đã triệu hồi rắn mào gà để đối phó với quân đội của Chu Mục Vương, thương vong lúc đó hẳn là rất thảm trọng, cuối cùng trong phù điêu Chu Mục Vương hẳn là đã thất bại." "..." Ánh mắt của hắn cuối cùng dừng lại trên một con rắn khổng lồ: "Xà Mẫu sao?

Khi đó hẳn là cách đây khoảng ba ngàn năm." "Vậy tiếng rồng ngâm lúc nãy là do con Xà Mẫu này phát ra, nó sắp hóa rồng rồi sao?" Hắn nhìn thấy trong hình ảnh con rắn khổng lồ quấn quanh một thân rắn khổng lồ khác, xung quanh có rất nhiều rắn mào gà bao vây.

Do thân rắn quá lớn, trông giống như một cây đại thụ chọc trời.

"Trông giống như cảnh chiến đấu..." Đổng Xán liếc hắn một cái, nói: "Tiểu tử, hai con rắn này đang giao phối." "Nhìn con mãng xà khổng lồ bên cạnh, đó là con cẩm mãng chúng ta gặp lúc trước, là rắn đực trong đàn rắn mào gà, những con rắn mào gà xung quanh có địa vị thấp hơn, là rắn cái, đang giúp Xà Mẫu hoàn thành việc giao phối để sinh sản hậu đại..." Trương Long Tỏa đếm số thần miếu trên đó.

"Phạm vi của thần miếu rất lớn, tổng cộng có năm tầng, dưới chân chúng ta còn có bốn tầng." Trương Trạch nhìn về phía xa, có thể nghe thấy tiếng rắn bò trườn chầm chậm xung quanh.

Hắn có thể xác định, xung quanh có rắn mào gà đang lặng lẽ theo dõi.

Tương tự, hắn cũng có thể nghe thấy tiếng nói của Kim Bàn đang tìm lối vào địa cung.

Ba người họ vừa thảo luận, tốc độ rất nhanh.

“Tìm kiếm gần đây, xung quanh đây là khu vực trung tâm của cả Tháp Mộc Đà.” Trương Trạch nói xong, dẫn mọi người bắt đầu đi sâu hơn.

Phía trước không xa có một hồ nước.

Nhưng điều kỳ lạ là, trên hồ nước có một xác chết của người nước ngoài.

“Sao lại có người nước ngoài?

Người của Lara sao?” Trương Nhật Sơn đi đến bên cạnh xác chết, xem xét kỹ một chút.

“Thi thể trắng bệch, chắc sắp thối rữa rồi.” Hắn nhìn sang bên cạnh, phát hiện xung quanh toàn là vết tích bò của rắn.

Nhìn lại bờ hồ phía trước, lại thấy một người nước ngoài khác.

“Những người này đến từ khi nào, trước cả chúng ta sao?” Nhìn những thi thể xung quanh, Trương Trạch nói: “Không phải tự họ tìm đến.” “Có rắn mang đến, nhìn kia kìa.” Trong bụi cỏ, mấy con rắn mào gà đang lặng lẽ mang theo một thi thể.

Trên mỗi thi thể, gần như đều có vết răng.

Mấy người tiếp tục đi về phía trước, không xa lắm, phía trước là một bãi bùn.

Trong bãi bùn, chất đống rất nhiều thi thể.

Trong đó có người nước Z, đồng thời còn nhiều người nước ngoài hơn.

Trang bị trên người họ cũng gần như là trang bị của Anh quốc, Mỹ quốc.

"Lũ rắn này chất đống thi thể ở đây để làm gì?" Trương Trạch nhìn cánh tay của Trương Nhật Sơn, đột nhiên kẹp lấy một con trùng trắng nhỏ dài.

"Quả nhiên đã trúng chiêu." "Mọi người xem kỹ lại đi, trên người có bị ấu trùng của rắn mào gà ký sinh không." "Ấu trùng của loại rắn này sẽ ký sinh trong cơ thể động vật, từ từ hút máu, đợi hút no máu sẽ biến thành màu đỏ như máu, sau khi lớn lên sẽ ăn thịt ký chủ." Trương Trạch lấy ra một cái hộp, bảo mọi người bỏ hết ấu trùng vào trong đó.

"Phật gia, ngài định... nuôi xà cổ sao?" Hoa Linh nhìn cái hộp trong tay Trương Trạch, kinh ngạc phát hiện, đó là đồ dùng để nuôi cổ.

Trương Trạch nói: "Cũng không hẳn là nuôi cổ, trực tiếp bồi dưỡng rắn mào gà cũng được." Hắn có kinh nghiệm nuôi rắn, loại rắn này thông minh, trung thành, vào một số thời điểm thực sự còn hữu dụng hơn cả người.

Bên cạnh đột nhiên truyền đến giọng của Phong Học Văn: "Bát gia, trên người ngài không ít đâu!" Hắn kiểm tra kỹ người Tề Lão Bát, phát hiện trên đùi có mấy con ấu trùng đã chui vào da.

"Trời đất ơi, từ lúc nào mà nó chui vào người ta vậy, ta hoàn toàn không phát hiện ra?" Tiểu ca đột nhiên rút đao, chém con rắn mào gà chui ra từ dưới xác chết thành hai đoạn.

Bùm!

Trên trời đột nhiên xuất hiện ánh sáng đỏ.

"Pháo hiệu, sư phụ đã tìm thấy lối vào." Hứa Nhất Thành nhìn về hướng pháo hiệu, khoảng cách chừng vài trăm mét.

Mấy người lập tức kiểm tra lại nhau một lần nữa.

Xác nhận trên người không còn ấu trùng, họ lập tức tăng tốc chạy về phía đó.

Con rắn mào gà bị Tiểu ca chém đứt, nửa thân còn lại bị Trương Trạch bổ thêm một đao.

"Đối với loại rắn này đừng nên xem thường, sức sống của nó rất ngoan cường." Một đao chém xuống, con rắn mào gà lại giãy giụa thêm vài cái, mới hoàn toàn không còn động tĩnh.

Khi mấy người đến nơi, Kim Bàn và Liễu Trần đang dùng xẻng sắt đào một lối đi.

"Hai vị tiền bối bảo đao chưa lão a, nhanh như vậy đã đào được một lối đi rồi!" Trương Tiểu Xà nghiêm túc nói: "Bên dưới, ta cũng chưa từng vào." "Nhớ mang theo vũ khí, rắn mào gà bảo vệ bên dưới chắc chắn sẽ không ít." Trương Trạch đi đến bên cạnh lối đi, gọi người Trương gia.

"Thúc công, Nhật Sơn, tiếp quản đi, bên dưới hẳn là thông đến hồ trữ nước." Tìm được một lối đi, sau này tìm khối thiên thạch đó cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Nhìn lối đi dưới chân, Trương Tiểu Xà do dự.

"Đi đến hồ trữ nước quả thực là đường tắt, nhưng đó là nguồn nước, là nơi quan trọng nhất của cung Tây Vương Mẫu." Hắn chỉ về một hướng bên cạnh lối đi: "Từ bên dưới vòng qua, cũng có thể đến nơi sâu nhất, nhưng sẽ an toàn hơn một chút." Trương Trạch nhìn về hướng đó, nắm mấy cọng cỏ dại bói một quẻ.

Trương Nhật Sơn nhìn chằm chằm vào đống cỏ dại trước mắt, bất lực, xem ra bói quẻ đã thất bại.

"Sư phụ, hay là ngài gieo lại một lần nữa?" "Không cần, quẻ

tượng đã hiện.” Trương Trạch lấy một cọng cỏ khác nhanh chóng xuyên qua giữa những cọng cỏ đó, chia những chiếc lá cỏ trước mắt thành trên dưới.

“Dị quái tương điệp?” Trương Nhật Sơn lúc này cũng đã nhìn ra.

Thấy Trương Trạch bói quẻ, Kim Bàn cũng lại gần: “Hạ quái dương vi ngũ vi ly, thượng quái dương vi ngũ vi đoái.” “Cách quái, cách quái đích chủ quái vi ly quái, đoái vi trạch, trạch nội hữu thủy, thủy hỏa tương khắc.” Ông ta chống cằm, đây không phải là quẻ tốt.

“Trạch Hỏa Cách.” Trương Trạch nhẹ nhàng nói: “Là biến cách, cách mạng, ý muốn chúng ta đổi một lộ tuyến khác.” “Có thể cải cách, đồng thời cũng có thể chuyển hướng.” Hắn nhìn về hướng khác, nếu không thay đổi thì phiền phức không ngừng.

Lúc này Xà Mẫu cũng đã tỉnh, xem ra đi bên kia quả thực phiền phức.

“Lối đi bây giờ vẫn chưa đào thông, vậy bây giờ đổi hướng.” Theo bố cục tổng thể, khoảng cách từ đây đến hồ trữ nước cũng không ngắn.

Hay là đến cung điện Tây Vương Mẫu xem thử, có lẽ sẽ có thu hoạch bất ngờ như quẻ tượng đã hiển thị.

Quẻ này hắn dùng Võ Hầu Kỳ Môn.

Trông có vẻ tùy ý, nhưng thực ra về cơ bản đã xác định được nhân quả của sự việc.

Trương Thụy Lâm dẫn người đổi hướng.

“Nếu là phương vị này...” Tề Thiết Chủy cũng lại gần: “Dùng Mai Hoa Dịch Số suy ra biến hóa, Trạch Hỏa Cách biến thành Thiên Trạch Lý.” “Thượng quái ly quái biến thành càn quái, là bậc quân vương cương kiện, hạ quái trạch, là ân trạch!” “Chuyện xấu biến thành

chuyện tốt, đại cát a!" Nghe phân tích của hắn, người Trương gia đang đào lối đi bên dưới, động tác cũng trở nên nhanh hơn vài phần.

Đào xuống dưới, đào được không chỉ là bí mật của Tây Vương Mẫu, có lẽ trong đó cũng liên quan đến Trương gia.

"Đào được vật gì rồi!" Trương Hải Dương đang đào lối đi bên dưới đột nhiên hét lên: "Tộc trưởng, bên dưới đào được một đường giếng, nhưng không phải do con người xây dựng, cũng không phải tự nhiên." Phản ứng của hắn có vẻ không ổn lắm.

Những người Trương gia khác lập tức chui xuống.

Lối đi đào rất sâu.

Thẳng từ mặt đất xuyên xuống dưới mấy trăm mét, cũng trong khoảng thời gian ngắn này, đã xuyên qua hai tầng của cung Tây Vương Mẫu, đến tầng đáy trong cung mà chỉ có hoàng tộc mới có thể tiếp cận.

Đợi Trương Thụy Lâm cầm đèn pin, đi đến đường giếng bên dưới, đột nhiên thấy một mảng trắng bóc.

Mỗi một phiến lân phiến trên đó đều to bằng bàn tay người.

"Da rắn lột?" Trên đường họ cũng thấy không ít da rắn lột, gần như đều không để ý.

Trong một khu rừng đầy rắn như thế này, nhìn thấy da rắn lột quanh cung Tây Vương Mẫu là chuyện bình thường không thể bình thường hơn.

Đợi Trương Trạch cũng đến trong đường giếng, đường giếng phía sau có độ ẩm khá lớn.

"Con đường phía sau hẳn là thông đến hồ trữ nước." Trương Trạch nhìn chằm chằm về phía đó: "Hẳn là da rắn lột mà Xà Mẫu để

lại từ những năm đầu, thân hình của nó quá lớn không thể tùy ý hoạt động.” Nhìn đường giếng trước mắt, gần như được hình thành cùng lúc với da rắn lột.

Xem ra, đường giếng ban đầu không thể chứa nổi Xà Mẫu đi ra ngoài.

Chương 380

Thân hình của nó đã vượt xa dự tính của tộc Tây Vương Mẫu mấy ngàn năm trước.

Có lẽ người của hoàng tộc Tây Vương Mẫu cũng không ngờ con rắn này đến bây giờ vẫn không ngừng lớn lên.

Chá Cô Tiếu ngẩng đầu nhìn độ cao phía trên: "Nơi này có thể chứa một người bình thường đi qua, đường kính của Xà Mẫu năm đó khoảng hai mét." Hứa Nhất Thành nói: "Ta xem trong sách miêu tả, tỷ lệ chiều dài và đường kính của mãng xà thường là 1:20-40." "Cụ thể dài bao nhiêu thì phải xem tấm da rắn này mới biết." Nói rồi hắn đi vào trong lớp da rắn.

Phía sau lớp da rắn hướng lên trên, gần mặt đất.

Xung quanh không thấy bất kỳ con rắn mào gà nào dám lại gần.

Tiếp tục đi về phía sau, men theo lớp da rắn đi khoảng vài phút.

Tốc độ đi của mấy người đều không nhanh, chủ yếu là vì kinh ngạc trước lớp da rắn khổng lồ này.

"Sắp đến phần đuôi rồi." Hứa Nhất Thành nói với người phía sau.

Trương Trạch ở phía sau không xa, lặng lẽ quan sát mọi thứ.

"Phạm vi hoạt động của Xà Mẫu là khu vực quan trọng nhất của cung Tây Vương Mẫu." Dựa vào khu vực hoạt động của lớp da rắn, rồi suy ra lối đi lúc trước.

Khu vực ở giữa đó, tầng đáy chắc chắn là không gian chứa thiên thạch, trong đó là cung điện nơi hoàng tộc Tây Vương Mẫu cư trú.

Phần đuôi rắn có một vết tích nông do đuôi khổng lồ kéo lê.

Xem ra lối đi đã bị sụp đổ một phần nhỏ do Xà Mẫu đi qua.

“Nơi này, chỉ cần xảy ra một trận động đất nhỏ nữa là có thể chôn vùi lối đi.” Trương Trạch chú ý, nơi này dường như đã sụp rồi.

Chắc là chuyện xảy ra trong mấy chục năm qua.

Dưới chân lát đá tảng, bây giờ muốn phá vỡ nơi này có chút phiền phức.

Vì vậy chỉ có thể ngoan ngoãn đi từ cung điện Tây Vương Mẫu đến phòng luyện đan.

Khi quay đầu lại, Tiểu ca đã khắc một dấu hiệu nông ở một nơi không dễ thấy.

“Tiểu ca, làm dấu hiệu có phải để lúc về không?” Trương Hải Khách nhìn chằm chằm vào dấu hiệu, đột nhiên cảm thấy không ổn lắm.

Tiểu ca mặt không biểu cảm giải thích: “Lần này có tộc trưởng ở đây, đương nhiên không có nguy hiểm, nếu hậu nhân Trương gia tìm đến, nhất định phải nhắc nhở họ đừng đi lối này.” Hắn rất tỉnh táo.

Phía sau là cung điện Tây Vương Mẫu, có thể sẽ không có nguy hiểm.

Nhưng nếu cơ quan và người bảo vệ không được xử lý sạch sẽ, hậu nhân Trương gia chắc chắn sẽ lại gặp phải.

Trương Trạch lại nói: “Tiểu ca, yên tâm đi, con đường này sau này sẽ sụp, hậu nhân sẽ không đi từ đây đâu.” Nói xong hắn đi về phía lối đi ngay ngắn phía trước.

Đây không phải là lối vào chính thức.

Con đường ban đầu dẫn đến đây hẳn là ở trong cung Tây Vương Mẫu, chỉ là những lối đi đó về cơ bản đều đã bị bùn cát vùi lấp.

Muốn tìm ra, tương đương với việc đào toàn bộ cung Tây Vương Mẫu lên.

Đi không bao lâu, phía trước đột nhiên tự động bốc cháy.

Hô hô hô!

Trong lối đi có phấn lân, chỉ cần có người kích hoạt cơ quan sẽ tự động đốt cháy dầu.

"Dầu Chúc Cửu Âm!" Vừa ngửi thấy mùi này, Tiểu Chúc Cửu Âm bên cạnh Trương Trạch lập tức có phản ứng bất thường.

Nó cũng là lần đầu tiên nhận ra hơi thở của đồng loại.

Lúc này hắn mới biết công dụng thực sự của việc người xưa săn giết Chúc Cửu Âm.

Trên những ngọn đèn đồng bên cạnh, cũng khắc hoa văn Chúc Cửu Âm làm trang trí.

Lửa vừa mới xuất hiện, dọc theo con đường phía trước có thể thấy cứ cách khoảng một mét rưỡi lại có một binh sĩ mặc ngọc giáp.

Binh sĩ thân hình cao lớn, giáp trụ trên người phần lớn làm từ vẫn ngọc, trong đó có pha thêm đồng và vải.

Chất liệu trong đó đều rất cứng rắn, trải qua ngàn năm, kết cấu tổng thể vẫn không thay đổi.

Hứa Nhất Thành vì tò mò, đã vén mặt nạ trên mặt binh sĩ lên.

Bên trong lộ ra một khuôn mặt dài ngoẵng.

Khuôn mặt đó dài như một khuôn mặt ngựa trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền.

"Mau đặt lại đi." Tiểu ca lập tức nhắc nhở Hứa Nhất Thành.

Trương Trạch nhìn chằm chằm vào toàn bộ lối đi, dựa vào khoảng

cách phán đoán, trong lối đi dẫn thẳng đến cung điện này, ít nhất có hơn một trăm binh sĩ mặc ngọc giáp.

Men theo thông đạo đi một mạch đến nơi sâu nhất của cung điện.

Trên tường bên trong vẽ rất nhiều bích họa. "Trên tường vẽ gì thế?" Tề Thiết Chủy bước tới, nhìn thấy trên tường hầu hết đều là bích họa người và thú kết hợp làm một. "Thí nghiệm trường sinh." Trương Trạch đi qua thông đạo, thấy bên trong có mấy cái ao nước.

Bên trong dùng dung dịch đặc thù ngâm một bộ phận cơ thể của trùng, rắn, thú.

Trên bàn trong mật thất bày rất nhiều công cụ làm bằng đồng thau.

Có những con dao nhỏ, công cụ giống như cái nhíp, có cả những con dao kỳ lạ cổ quái, đoán chừng đều dùng để mổ xẻ thi thể.

Xung quanh có rất nhiều bình lọ, quan tài làm bằng vẫn ngọc, đều được dùng để chứa vật thí nghiệm. "Cảnh này, ta dường như cũng đã thấy bên trong Thanh Đồng Môn." Trương Hải Diêm nhìn cảnh tượng trước mắt, lập tức nhớ lại hình ảnh đã thấy trước đó.

Tiểu Ca đi đến bên tường, vẻ mặt vô cảm nhìn chằm chằm vào nội dung trên đó. "Bí mật của Tây Vương Mẫu!" Hắn nhìn chằm chằm vào tường, nói với Trương Trạch cũng đang đứng bên cạnh: "Rồng, chim, trùng, rắn, giống với thông tin phát hiện trước đây." Bởi vì xung quanh gần như không có người ngoài, Tiểu Ca nói chuyện cũng không dè dặt như trong nguyên tác.

Thêm vào đó, ký ức hiện tại chưa trải qua nhiều lần mất mát, vì vậy chứng mất hồn gia truyền của Trương gia cũng không phát tác.

Nhưng khi Trương Trạch nâng cao huyết mạch Kỳ Lân, tỷ lệ phát tác chứng mất hồn của mấy tộc nhân Trương gia có huyết mạch tương đối thuần chính cũng đồng thời tăng lên. "Trên đây, miêu tả

quan niệm về trường sinh của tộc Tây Vương Mẫu, hẳn là do Tây Vương Mẫu đời đầu tiên để lại cho hậu nhân.

Khi đó, Tây Vương Mẫu đời thứ nhất, dựa vào khí hậu Tháp Mộc Đà, cuối cùng đã chọn cách nuôi rắn với số lượng lớn." Trong môi trường như vậy, rắn rất khó chiếm được ưu thế.

Chỉ cần không trưởng thành một cách hoàn hảo, sẽ bị động vật hoặc côn trùng khác trong rừng mưa ăn sạch.

Cũng chỉ có Hắc Mao Xà, loại rắn đặc thù này mới có thể thích ứng và hoàn thành tiến hóa.

Chá Cô Tiếu xem một lượt rồi nói: "Xung quanh đều là người đầu rắn mình, nhưng sao Tây Vương Mẫu lại có hình người?" Hồng Cô Nương suy nghĩ rồi nói: "Liệu có phải vì hình dạng đầu người mình rắn tồn tại khuyết điểm không?

Ví dụ như không thể sinh sản hậu duệ bình thường?" Dù sao nửa thân dưới là rắn, người cũng không thể sinh con với rắn.

Đây dường như là một vấn đề phức tạp.

Bên cạnh, ngọc dũng cầm kiếm đang ở sau lưng mọi người, chậm rãi giơ kiếm lên.

Bành!

Tiểu Ca đột nhiên chém một đao tới. "Tiểu Ca, lui ra, ta không muốn lãng phí thời gian ở đây." Bên cạnh Trương Trạch, đột nhiên xuất hiện âm binh Tây Chu.

Tất cả âm binh vừa xuất hiện, gặp đám ngọc dũng mặt ngựa xung quanh, đột nhiên điên cuồng lao lên. "...Chuyện gì vậy?" Tề Thiết Chủy hoàn toàn không hiểu.

Rốt cuộc là thù oán lớn đến mức nào, mà cho dù mất ký ức, cũng

có thể nhận ra kẻ thù ngay lập tức. "Những binh sĩ Tây Chu này, có khả năng đã chết trong tay những người mặt ngựa kia." Trương Trạch suy đoán.

Hắn cũng không chắc chắn lắm, ở lối vào cung Tây Vương Mẫu, những âm binh này hẳn là những binh sĩ hy sinh trong trận chiến đầu tiên.

Những người chết sau đó, dự kiến phần lớn đều chết vì Kê Quan Xà và Thi Miết Vương. 【Ký chủ đã bước vào nơi khởi nguồn của Kỳ Môn Độn Giáp, phòng nghiên cứu của Tây Vương Mẫu.】【Nếu có thể được Tây Vương Mẫu đích thân truyền thụ Kỳ Môn Độn Giáp, sẽ trực tiếp mở khóa Phong Hậu Kỳ Môn.】 Phong Hậu Kỳ Môn?

Bát Kỳ Kỹ đều là thuật Thủ Loạn.

Chương 381

Phong Hậu Kỳ Môn ở nhiều chi tiết, ít nhất cũng mạnh hơn Võ Hầu Kỳ Môn.

Về điểm này, Trương Trạch cho rằng hai loại Kỳ Môn giống nhau, nhưng Phong Hậu Kỳ Môn khi bỏ qua một vài quy trình thì vô cùng mạnh mẽ.

Rõ ràng, nghe thấy lời nhắc của hệ thống, hắn đã động lòng.

Không phải động lòng bình thường.

Trương Trạch nhìn những mai rùa được đặt trong phòng, trên đó khắc rất nhiều văn tự không thể hiểu được.

Bao gồm cả thông tin khắc trên tường, cũng gần như toàn là văn tự hắn không nhận ra.

Xem ra những bí mật lớn hơn đều được ghi lại bằng những văn tự này.

Hắn giơ tay, trực tiếp thu hết những thứ này đi.

Nhưng bích họa trên tường, muốn lấy đi lại có chút khó khăn. "Hứa Nhất Thành, có thể thác ấn không?" Trương Trạch lập tức gọi Hứa Nhất Thành.

Theo phong cách của hắn, muốn lấy đi thứ gì, thông thường đều trực tiếp khoét cả mảng tường.

Nhưng như vậy quá tốn thời gian.

Nếu động tĩnh quá lớn, nơi này lại xảy ra sập lở thì mất nhiều hơn được.

Hứa Nhất Thành lập tức lấy công cụ từ trong túi ra, "Sớm đã

chuẩn bị xong rồi.

Ta sẽ cố gắng hết sức không phá hoại nội dung bích họa, tiến hành thác ấn." Bên ngoài, âm binh và đám ngọc dũng đang giao chiến ác liệt.

Đột nhiên âm binh tháo ngọc giáp của ngọc dũng ra, tức thì ngọc dũng trực tiếp biến thành một cỗ huyết thi đẫm máu. "Gay go, ngọc dũng biến thành huyết thi rồi!" Hồng Cô Nương lập tức nhắc nhở một câu.

Tiểu Ca nói: "Những ngọc dũng này không được ngâm trong huyết thủy, khớp xương cứng nhắc.

Không giống như trong Lỗ Vương Cung, bị ngâm trong huyết thủy bốn mươi chín ngày." So với Chu Mục Vương và Lỗ Thương Vương biến thành huyết thi, huyết thi ở đây thực lực rõ ràng yếu hơn nhiều.

Nhưng, loại hộ vệ này dùng để đối phó với những kẻ trộm mộ thông thường thì thừa sức.

Người của Uông gia, đến đây cũng phải trả một cái giá rất lớn.

Trương Trạch đột nhiên hỏi về phía sau: "Chú ý kiểm tra quân số bất cứ lúc nào." Trong tình huống này, nếu bên cạnh không đột nhiên có thêm một người, mọi người sẽ không để ý kỹ.

Trong lúc Hứa Nhất Thành thác ấn bích họa, Trương Trạch lấy ra một cái bình.

Những con Kê Quan Xà nhỏ bé bên trong không hề tàn sát lẫn nhau.

Hắn nhỏ một giọt máu vào nước.

Lũ Kê Quan Xà non bên trong lập tức điên cuồng tranh giành.

Không bao lâu, dung dịch bên trong đã bị hút sạch.

Trương Trạch sau đó lại ném thịt tươi dự trữ vào.

Mấy trăm con Kê Quan Xà, thân hình chỉ bằng con giun đất nhỏ, lại biến thành màu đỏ như máu.

Hắn tạm thời cất đồ đi.

Hứa Nhất Thành cũng đã hoàn thành việc thác ấn, mang đồ đi, tiếp theo là tìm người phiên dịch. "Nếu là do Tây Vương Mẫu viết, vậy thì đi tìm Tây Vương Mẫu phiên dịch." Nói xong hắn trực tiếp đi ra khỏi mật thất, hướng về phía bên cạnh.

Nhiều huyết thi bị âm binh chặn ở sâu trong thông đạo.

Huyết thi dù lợi hại đến đâu cũng không thể làm tổn thương âm binh.

Trương Trạch để tránh có người theo dõi phía sau, tạm thời giữ lại những huyết thi này, tạo cho kẻ theo sau một bất ngờ.

Men theo thông đạo, phía sau đột nhiên xuất hiện một cầu thang xoắn ốc hoàn toàn đi xuống dưới.

Đi một mạch đến rìa một vách đá.

Trương Trạch đột nhiên giơ tay đẩy vách đá ra.

Một không gian rộng lớn đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Một không gian hình tròn lớn như sân bóng đá.

Giữa không trung treo một lò luyện đan bằng đồng thau, được xích sắt cố định vào vách tường hai bên. "Không được động vào bất cứ thứ gì ở đây!" Trương Trạch đột nhiên cảnh cáo mọi người một câu.

Đám ngọc dũng lúc trước, là vì họ đã động vào mật thất của Tây Vương Mẫu.

Ngọc dũng ở đây, nhất định phải tiếp xúc với đan dược mới bị kích hoạt. "Tốt quá, cuối cùng cũng đến rồi!

Ta sẽ giúp ngươi mở cơ quan ngay bây giờ, mau xuống đi." Lại một lần nữa nghe thấy giọng nói trong trẻo của cô gái đó.

Trương Trạch đột nhiên hỏi: "Ngươi chắc chắn, ta nhất định sẽ giúp ngươi?" Giọng nói đó đột nhiên im bặt. "Ngươi sẽ!

Ý thức bảo vệ đã ăn sâu vào huyết mạch của Trương gia." Đột nhiên xuất hiện tia lửa, bay về bốn phía, tất cả trường minh đăng trong nháy mắt được thắp sáng cùng lúc.

Tức thì, toàn bộ hang động tự nhiên dưới lòng đất hiện ra rõ ràng trước mắt mọi người.

Lò luyện đan treo lơ lửng, bề mặt phủ đầy rỉ đồng, toàn thân màu xanh lục.

Bên dưới lò luyện đan là một bàn cờ, trên đó bày rất nhiều đan dược trong suốt lấp lánh, giống như một bàn cờ thế chưa được giải.

Trương Trạch đang quan sát xung quanh, đột nhiên nghe thấy tiếng cơ quan khởi động từ dưới đất truyền đến. ...Đinh...

Lò luyện đan treo lơ lửng giữa không trung. "Huyền Không Lô a!

Đây là cảnh giới cao nhất của lò luyện đan!

Xem ra đây là huyệt nhãn Long Mẫu Vạn Sơn của Côn Luân Long Mạch, lò luyện đan không chạm đất, thu hết tinh hoa của cả long mạch." Kim Bàn hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn kinh.

Bên cạnh Trương Trạch không biết từ lúc nào đã lặng lẽ xuất hiện bóng dáng của Uông Tàng Hải.

Hắn trầm giọng hỏi: "Lão Uông, sao vậy?" Uông Tàng Hải nhìn nơi này, đột nhiên cảm thấy trong ý thức như vô cớ có thêm vài thứ. "Ta có ấn tượng với nơi này, nhưng đó là lúc đó, những năm cuối đời

của ta." Nhìn lò luyện đan xung quanh, tâm trạng của lão vô cùng phức tạp. "Vậy còn Phong Vương Lễ thì sao?" Nếu Uông Tàng Hải đã đến đây, Phong Vương Lễ là nhân vật cùng thời với lão, mà tuổi của Phong Vương Lễ còn nhỏ hơn lão rất nhiều.

Nếu gã đã giành được sự tin tưởng của tộc nhân Tây Vương Mẫu, thì rất có khả năng cũng đã tiến vào trong thiên thạch. "Không có, lão phu không thể nói hết mọi bí mật cho ngươi, cũng như ngươi chưa từng nói bí mật về Địa Tiên cho lão phu vậy." Lão nhìn thấu chuyện này rất rõ ràng. "Nhưng, ta từng giao một khối Thương Nhục cho tộc nhân Tây Vương Mẫu." Uông Tàng Hải cẩn thận nhìn Trương Trạch, sợ hắn kích động ra tay. "Thương Nhục?" Trương Trạch nghe xong lại cười khẩy: "Tình cảnh của Thương chẳng khá hơn Tây Vương Mẫu bao nhiêu.

Huống hồ Thương bị nhốt ở độ sâu hai vạn mét dưới lòng đất, Tây Vương Mẫu bị nhốt trong thiên thạch, rốt cuộc ai mạnh hơn, phân biệt được sao?" Theo tình hình hiện tại, mấy vị cổ thần gần như không có cách nào giao thủ với nhau.

Bây giờ hắn lo lắng có thành viên của tổ chức Lục Sắc Phần Mộ trà trộn vào đây. "Thương chỉ có thể trường sinh, nhiều nhất là khiến người ta rơi vào vòng lặp thời gian, không ngừng lặp lại thời gian, để đạt được bất tử." Uông Tàng Hải dần dần nhớ lại một số ký ức, đó cũng là nguyên nhân cuối cùng lão chọn tiếp tục nghiên cứu phương pháp trường sinh của Tây Vương Mẫu. "Đi thôi, ta đưa ngươi đi thăm lại chốn xưa." Trương Trạch nói xong, Uông Tàng Hải ngập ngừng chỉ vào phía sau Trương Trạch.

Phía sau bên phải của hắn là khu vực mà các thần linh trú ngụ.

Trước thời nhà Minh, người xưa lấy bên phải làm tôn, Uông Tàng Hải là người nhà Minh, để lão đứng ở bên trái, trong lòng lão bất an,

nhưng bảo mấy vị đại thần đổi sang bên trái lại không phù hợp với quan niệm của lão. "Ta là một quỷ hồn, đứng quá gần ta sợ..." Nhất là có lúc Trương Trạch còn triệu hồi hai vị môn thần Thần Đồ và Uất Lũy.

Chương 382

"Vào Quỷ Tỳ nhé?" Trương Trạch liếc mắt.

Uông Tàng Hải suy nghĩ một chút, chủ động quay về trong bóng của Trương Trạch.

Trong bóng tối, lão bị Câu Linh Khiển Tướng khống chế trong một thế giới riêng, liên hệ với thế giới hiện thực không lớn.

Chỉ khi Trương Trạch cho phép, lão mới tỉnh lại.

Biết được thứ Uông Tàng Hải đưa, Trương Trạch đã có thêm một chút đề phòng.

Đồng thời cũng bắt đầu chú ý đến những người trong đội.

Đi đến khu vực trung tâm của luyện đan thất, có thể thấy rõ mười mấy sợi xích đồng, tỏa ra như mạng nhện.

Trương Trạch nhìn chằm chằm Huyền Không Lô phía trên một lúc lâu.

Lò luyện đan này thu hết tinh khí của long mạch xung quanh vào trong đan dược.

Gần như tất cả thuốc trường sinh bất lão xuất hiện bên ngoài sau này đều xuất xứ từ đây.

Những viên Thi Miết Đan, nguyên liệu chính là Thi Miết Vương và bột vẫn ngọc.

Hắn dùng Phi Hổ Trảo, khóa chặt lò luyện đan.

Theo miêu tả trong nguyên tác, lò luyện đan này thực ra không hề vững chắc.

Bên cạnh, mặt đất từ từ mở ra một lối đi. "Mau vào thông đạo, lát

nữa, vệ sĩ xung quanh sẽ tỉnh lại." Giọng nói trong đầu Trương Trạch lập tức nhắc nhở.

Những ngọc dũng xung quanh đột nhiên bắt đầu run rẩy.

Trương Trạch trong nháy mắt lấy đi Huyền Không Đan Lô, bất kể bên trong còn có thứ gì hay không, bao gồm cả các dụng cụ bằng đồng thau xung quanh.

Đây đều là những công cụ quan trọng để Tây Vương Mẫu luyện đan.

Điều đặc biệt nhất là cách đặt lò luyện đan, có thể hấp thu tinh khí của cả long mạch trong nháy mắt.

Đây là khái niệm gì?

Nếu phía trên đặt Thủy Linh Châu, có lẽ cũng sẽ trực tiếp hấp thu.

Thậm chí con nhím nhà hắn nuôi, gần như có thể trong tình huống này, trực tiếp được nuôi thành tinh quái.

Khi những ngọc dũng xung quanh sắp bị kinh động, Trương Trạch lập tức nhắc nhở mọi người. "Tất cả theo ta, nơi này không nên ở lâu." Sau khi đi xuống, là một cầu thang đá dài.

Đây là tầng cuối cùng của cung Tây Vương Mẫu.

Bên dưới, e rằng đã vượt ra ngoài phạm vi của cung điện.

Thông thường, ở những cổ quốc trong sa mạc, nơi có phong thủy tốt nhất chính là bên dưới cung điện. "Lạc lạc lạc ~" Bốn phương tám hướng đột nhiên truyền đến Thi Ngữ của huyết thi.

Hàng ngàn cổ thi mặt ngựa giấu trong ngọc dũng đều phát ra Thi Ngữ.

Trương Trạch để ý, những câu chúng nói dường như là "kẻ thiện nhập, giết".

Đối với những cổ thi mặt ngựa giấu trong ngọc dũng, dù không phải là huyết thi thực sự, chúng vẫn có ý thức. "Tộc trưởng, cơ quan xuất hiện quá quỷ dị!" Trương Hải Kỳ đi theo xuống, lại cảm thấy thông đạo xuất hiện quá đột ngột.

Mấy người họ không nghe thấy giọng nói trong đầu Trương Trạch.

Nhưng Tiểu Ca lại đột nhiên nhìn về phía Trương Trạch: "Ta dường như có thể cảm giác, có một giọng nói đang nói chuyện.

Nhưng ta không thể nghe rõ, chỉ có thể cảm giác dưới đất có thứ gì đó đang hấp dẫn ta đi tới." Là tộc nhân có huyết mạch Kỳ Lân thuần chính nhất Trương gia hiện tại. "Thứ có thể hấp dẫn Tiểu Ca?" Trương Hải Khách đột nhiên kích động đến mức suýt đứng thẳng lưng dậy.

Nhưng không gian bên dưới rất hạn hẹp.

Mấy người đều chỉ có thể đi sát theo nhau xuống dưới.

Phía trước dần dần xuất hiện tiếng nước chảy.

Mọi người vừa đi tới phía trước, đột nhiên trong ao nước dâng lên một cây cầu đá. "Mời Trương gia tộc trưởng lên cầu!" Xung quanh ao nước đột nhiên xuất hiện một vòng sinh vật đặc thù nửa người nửa rắn.

Chúng vây quanh, cúi người giống như người bình thường đang quỳ lạy. "Chuyện gì vậy, chúng biết tộc trưởng sắp tới sao?" Cơ quan lúc trước tự động mở ra đã khiến mọi người cảm thấy kỳ lạ.

Bây giờ lại có xà nhân nghênh đón? "Lúc ta vào, có một giọng nói đang giao tiếp với ta." Trương Trạch nhìn về phía chính giữa, một cỗ quan quách phủ đầy trùng hút máu màu đỏ đang yên tĩnh nằm ở đó.

Quan quách bị cơ quan hình rắn bằng đồng thau kẹp chặt, xem ra

cơ quan đã mấy nghìn năm không hoạt động.

Khi Trương Trạch bước lên cầu đá, cơ quan xung quanh quan quách chuyển động. "Chẳng lẽ Tây Vương Mẫu đang dẫn đường cho tộc trưởng suốt chặng đường?" Trương Hải Diêm nghe vậy, lén lút hỏi: "Chẳng lẽ Tây Vương Mẫu có ý với tộc trưởng của chúng ta?" Tề Thiết Chủy lại đột nhiên nói: "Tây Vương Mẫu nảy sinh tình cảm với Chu Thiên Tử là chuyện mấy nghìn năm trước, sau đó lại xuất hiện thêm mấy đời nữa, biết đâu trong đó có một vị nữ vương trẻ trung xinh đẹp nào đó!" "Nói nhiều nữa, về mặt đất trước đi!" Hai người đang bàn tán bị Trương Trạch trừng mắt một cái.

Lúc này, trên bề mặt quan quách, vô số con trùng sợi màu đỏ tươi bắt đầu từ từ ngọ nguậy.

Số lượng loại trùng này cực kỳ nhiều, chúng nhanh chóng lan ra xung quanh.

Trương Trạch nhìn sự thay đổi trước mắt, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh hang động.

Trên đỉnh có một bức phù điêu hình mặt người.

Mắt và miệng của phù điêu là những lỗ hổng, xung quanh có tổng cộng hơn ba trăm lỗ hổng.

Khi độc tiễn bắn ra từ đó, phạm vi sẽ bao trùm toàn bộ mộ thất.

Lúc này, cửa đá dẫn đến thiên thạch phía sau đột nhiên từ từ đóng lại.

Quan tài đá trước mặt đột nhiên dựng thẳng lên.

Trương Trạch nhìn chằm chằm vào quan tài đá trước mặt: "Lúc trước là ngươi tìm ta?" Hắn nhìn cỗ quan quách dài hơn hai mét trước mặt.

Bề mặt khắc rất nhiều hoa văn.

Trong đó có hình ảnh một nữ tướng quân anh tư hiên ngang đang chinh chiến sa trường, ca ngợi cuộc đời của người phụ nữ trong quan tài.

Khi nắp quan tài từ từ mở ra, bên trong lộ ra một nữ tướng mặc khôi giáp.

Lũ huyết trùng từ từ chui vào trong.

Nữ tướng trước mặt đeo mặt nạ, không thể nhìn rõ dung mạo thực sự. "Cửu Thiên Huyền Nữ cũng thật sự tồn tại sao?" Lão Dương Nhân trong lòng đầy nghi hoặc: "Sư huynh, Cửu Thiên Huyền Nữ, sẽ không phải giống như Tây Vương Mẫu, là một danh hiệu truyền thừa qua các thế hệ chứ?" "Cách nói này cũng có lý." Kim Bàn ở bên cạnh cũng đồng tình với suy đoán này của Lão Dương Nhân. "Cửu Thiên Huyền Nữ không thể trường sinh bất lão, nếu vương quốc của Tây Vương Mẫu thực sự tồn tại vào thời Hoàng Đế, đến thời Chu Mục Vương ít nhất cũng đã tồn tại hơn một ngàn năm." Tính toán kỹ lưỡng, cho dù Cửu Thiên Huyền Nữ thực sự có thể sống ngàn năm, e rằng sinh mệnh cũng đã sớm kết thúc. "Tương truyền Cửu Thiên Huyền Nữ là người chuyên bảo vệ Tây Vương Mẫu, trong 《Sơn Hải Kinh》, Cửu Thiên Huyền Nữ có hình tượng mặt người mình chim, còn Tây Vương Mẫu là đầu người thân báo." Hứa Nhất Thành cầm đèn pin, men theo xung quanh cẩn thận quan sát. "Học Văn, không phải bên cạnh ngươi có Quan Sơn tiên tổ sao, hay là để ngài ấy thử đối phó Cửu Thiên Huyền Nữ?" Hứa Nhất Thành có ấn tượng rất sâu sắc với Quan Sơn Thái Bảo.

Hơn nữa, bên cạnh Trương Trạch cũng mang theo mười tám Quan Sơn Thái Bảo.

Bóng người trong quan tài đột nhiên gầm lên một tiếng, giơ

trường mâu lao về phía Trương Trạch.

Trường mâu hoàn toàn làm bằng đồng thau, trọng lượng ít nhất cũng mấy chục cân, chiều dài càng khoa trương, trực tiếp dài ba mét.

Bên cạnh Trương Trạch, đột nhiên xuất hiện mười tám Quan Sơn Thái Bảo.

Đồng thời, thống lĩnh Bất Ngôn Kỵ và Thiên Niên Thi Vương cũng xuất hiện.

Trương Trạch thấy vậy liền nhìn về phía các xà nhân xung quanh: "Đưa ta đi gặp Tây Vương Mẫu." Các xà nhân xung quanh nhìn nhau, một xà nữ mặt trái xoan rụt rè nói: "Thông đạo do Huyền Nữ tướng quân canh giữ, không có sự cho phép của ngài ấy, chúng ta cũng không biết cơ quan ở đâu..." Ánh mắt Trương Trạch nhìn về phía quan quách, ở vị trí quan quách của Cửu Thiên Huyền Nữ, có một cơ quan liên quan đến trọng lực.

Mười tám Quan Sơn Thái Bảo giơ kiếm, vây lấy Cửu Thiên Huyền Nữ.

Chương 383

Trường thương của Cửu Thiên Huyền Nữ vô cùng linh hoạt, tốc độ cực nhanh.

Hình xăm phượng hoàng trên vách đá hiện ra rõ ràng, xem ra đây không hoàn toàn là một cỗ thi thể.

Có lẽ đã dùng phương pháp đặc biệt nào đó để giữ cho cơ thể của bà ta vẫn còn hoạt tính.

Vị trí của Cửu Thiên Huyền Nữ cơ bản không thay đổi, dường như dưới quan tài có thứ gì đó, khiến bà ta không dám dễ dàng rời đi.

Trương Trạch lúc này khẽ niệm một câu: "Kỳ Môn Bàn, hiện!" Trong tầm nhìn của hắn, dưới chân hình thành một bàn Kỳ Môn.

Cửu Thiên Huyền Nữ vừa vặn bị định ở cung Tốn.

Trong các thuộc tính của Kỳ Môn, gần như mỗi thuộc tính quen thuộc đều tương hợp, vì vậy bất kể chọn phương vị nào, chỉ cần thích hợp là có thể trực tiếp sử dụng. "Tốn Tự Phong Thằng!" Theo tiếng niệm khẽ của Trương Trạch, Cửu Thiên Huyền Nữ trực tiếp bị định tại chỗ.

Bên cạnh Trương Trạch xuất hiện Quan Sơn lão tổ tông. "Ngự Xà Thuật!" Lão niệm một câu, mấy nghìn con Kê Quan Xà xung quanh như bị trúng tà, nhanh chóng bò về phía Cửu Thiên Huyền Nữ.

Năm đó phái Quan Sơn có thể mượn sức mạnh của triều đình, suýt chút nữa đã diệt được ba môn phái Bắc Phái, tất nhiên phải có chỗ hơn người.

Tiếc là lúc đó Trương gia vì đối phó với hoàng thất nhà Nguyên, tổn thất thảm trọng, mới chọn cách tạm thời tránh né.

Nếu không Phát Khâu Kim Ấn cũng không thể thất lạc.

Ở Trương gia, ấn quan trọng thực sự, hẳn là thứ có thể điều khiển âm binh và Quỷ Tỳ.

Dưới sự vây công, Cửu Thiên Huyền Nữ nhanh chóng bị Khổn Thi Tác trói lại. "Thả ta ra, mấy ngươi còn ngây ra đó làm gì, không mau động thủ?" Cửu Thiên Huyền Nữ nhìn các xà nhân xung quanh, lập tức lớn tiếng quát mắng.

Trước mặt người ngoài, Cửu Thiên Huyền Nữ đầy uy nghiêm, vẻ mặt vô cùng hung ác.

Vẻ dịu dàng của bà ta, chỉ dành cho Tây Vương Mẫu. "Tướng quân, nữ vương muốn để Trương gia tộc trưởng vào trong!" "Người Trương gia?" Cửu Thiên Huyền Nữ nghe thấy người Trương gia, vẻ mặt đột nhiên dịu đi không ít. "Máu của hắn ta vừa rồi ta đã kiểm tra.

Sao huyết mạch của hắn lại kỳ quái như vậy, không giống chút nào với Kỳ Lân huyết của Trương gia!" Phía sau quan tài chôn rất nhiều huyết tuyến trùng.

Loại trùng này ngoài việc hút máu, đồng thời còn có tác dụng kiểm tra huyết mạch. "Ta là huyết mạch Thao Thiết biến dị của Trương gia." Trương Trạch mặt không đổi sắc nhìn Cửu Thiên Huyền Nữ trước mắt.

Đồng thời cũng giơ tay, ra hiệu cho các Quan Sơn Thái Bảo xung quanh thả bà ta ra.

Cửu Thiên Huyền Nữ nhìn chằm chằm những người bên cạnh Trương Trạch.

Vừa rồi giao đấu với Quan Sơn Thái Bảo, bà ta đã biết thực lực của chúng.

Nhưng phía sau còn có Chúc Cửu Âm, những người Trương gia,

Bàn Sơn đạo nhân, những người này đều chưa động thủ, tất cả đều đang lăm lăm vũ khí, muốn cản chắc chắn không cản được, trừ khi dùng vũ khí bí mật. "Thao Thiết?" Vẻ mặt bà ta có chút kỳ lạ, mày nhíu chặt. "Ta từng gặp tổ tiên đời đầu của các ngươi, bên cạnh ngài ấy quả thật có một người thức tỉnh huyết mạch Thao Thiết, xem ra ngươi là hậu nhân của người đó." Người đó, hẳn là người trong cùng một bộ lạc với tiên tổ Trương gia.

Vào thời Hoàng Đế, hậu duệ đầu tiên của Hoàng Đế được ban họ Trương.

Sau đó bộ lạc của người đó cũng theo họ Trương.

Vào thời đó, đây là một vinh dự.

Những người này là những người Trương gia đầu tiên trên thế giới.

Cửu Thiên Huyền Nữ hoạt động gân cốt, đang định bước ra khỏi quan quách thì đột nhiên dừng lại. "Ta dùng bí pháp để ở lại đây, không thể rời đi, ngươi vào đi!" Nói xong bà ta lại nằm vào trong quan tài.

Trương Trạch lờ mờ qua lớp mặt nạ, nhìn thấy làn da nhăn nheo.

Xem ra ngàn năm thời gian, không hề giúp làn da của bà ta giữ được độ ẩm.

Theo lời của Cửu Thiên Huyền Nữ, một vách đá phía sau từ từ hạ xuống.

Trên vách đá khắc vô số hình rắn uốn lượn.

Ở giữa là một con cự xà, xung quanh có rất nhiều Kê Quan Xà.

Khi Trương Trạch bước lên cầu đá, đột nhiên nhìn thấy trong nước có một đôi mắt to như đèn lồng.

Xà Mẫu trong nước?

Tiếng rồng gầm lúc trước, phần lớn là do nó phát ra.

Dưới sự dẫn dắt của xà nhân, Trương Trạch bước vào phía sau thông đạo đá.

Cuối cùng, từ xa hắn đã nhìn thấy khối thiên thạch khổng lồ đó.

Thực ra, vừa rồi đỉnh đầu mọi người chính là thiên thạch.

Bề mặt thiên thạch lồi lõm, số lượng hố sâu còn nhiều hơn cả mặt sau của mặt trăng.

Phía dưới thiên thạch, có mấy cột đá giống như thác nước.

Năm đó khi thiên thạch rơi xuống, nhiệt độ cao đã làm tan chảy đá, mới hình thành nên những cột đá có hình dạng như thác nước này.

Phía trên các cột đá, có rất nhiều hố sâu, trong đó có một cái hố đen kịt gần mặt đất nhất.

Đó hẳn là thông đạo dẫn vào bên trong thiên thạch.

Nhìn sang bên cạnh, Tiểu Ca cũng đang nhìn hắn: "Không gian bên trong có hạn, ta và ngươi vào là đủ rồi." Phía trên bậc đá cao phía trước, có một chỗ ngồi.

Trên đó có một nữ tử mặc quần áo bằng tơ vàng, trên đó đính đầy ngọc phiến, đội một cái mũ miện vô cùng phức tạp.

Nữ thi mặt mày xanh mét, nhìn kỹ sẽ phát hiện, trên đó phủ một lớp chất keo màu xanh xám giống như vôi.

Trương Trạch dừng lại trước nữ thi, ánh mắt rơi vào mặt dây chuyền trên người nữ thi.

Chá Cô Tiếu nhìn chằm chằm vào nữ thi: "Tây Vương Mẫu sao?" Trong mắt mọi người, người có thể mặc bộ quần áo này, ngồi ở đây,

có lẽ chỉ có thể là Tây Vương Mẫu. "Không phải, Tây Vương Mẫu thật sự ở trên đó." Trương Trạch tiện tay chỉ vào thiên thạch, trên đó hắn như nhìn thấy một khuôn mặt người quỷ dị.

Khuôn mặt người trong thiên thạch gần như chỉ thoáng qua rồi biến mất, tốc độ ẩn nấp cực nhanh.

Đến đây, trong đầu Trương Trạch không còn hiện lên giọng nói lúc trước nữa.

Khối thiên thạch trước mắt, hình thể vô cùng to lớn, nhưng so với thiên thạch ở Trường Bạch Sơn tính bằng kilomet, nơi này chỉ có thể là mảnh vỡ thiên thạch lớn thứ hai.

Không gian bên trong cũng gần bằng diện tích của cả cung Tây Vương Mẫu.

Trong mấy nghìn năm, bên trong đã bị đào ra rất nhiều vẫn ngọc.

Một số dùng làm quan quách, một số làm ngọc giáp, một số thì không ngừng được dùng để luyện chế đan dược.

Quá trình luyện đan như vậy thường sẽ không ngắn, rất có khả năng giống như luyện khí đồng thau thời Tây Chu, cần hao tốn rất nhiều nhân lực và vật lực.

Ánh mắt Tiểu Ca lại nhìn chằm chằm vào vương tọa của "Tây Vương Mẫu" bên cạnh.

Xung quanh chỗ ngồi, khắc rất nhiều hoa văn, toàn là những con chim mặt người đầu to mình nhỏ.

Hoa văn tạo thành một cái mâm tròn, bao bọc vương tọa ở chính giữa. "Trên mâm tròn có những khe hở nhỏ, có thể cũng là cơ quan cân bằng." Tiểu Ca vừa nói xong, Trương Hải Diêm lập tức rụt tay lại. "Thế thì phải xem thử, người này không thể nào là Tây Vương Mẫu thật.

Lỡ như lúc đó ngồi lên đó ị một bãi, chẳng phải chết chắc rồi sao?" Trương Hải Diêm nhìn chằm chằm vào chỗ ngồi, đúng là có hơi nhiều chuyện.

Cái tính nói nhiều của hắn lập tức thu hút ánh nhìn của Trương Hải Khách và Trương Hải Kỳ bên cạnh. "Đừng ồn nữa, tộc trưởng đang suy nghĩ vấn đề." Ngay cả Trương Trạch nhìn chằm chằm vào thiên thạch trước mắt cũng cần phải suy nghĩ kỹ, huống chi là mấy tộc nhân Trương gia chưa từng đến đây.

Trương Trạch thu hồi ánh mắt, nhìn về phía các xà nữ xung quanh: "Bóng người trên đó lúc nãy là ai?" "Bóng người?" Một trong các xà nữ đột nhiên như bị dọa giật mình: "Chẳng lẽ..." "Tây Vương Mẫu?" Trương Trạch nhìn vẻ mặt của cô ta, chính là Tây Vương Mẫu đã nhắm vào cả nhóm lúc trước.

Chương 384

Hắn lập tức hiểu ra. "Không cần trả lời, nhìn ánh mắt của các ngươi ta biết đáp án rồi." Chỉ cần liếc mắt nhìn mấy xà nữ, Trương Trạch đã thấy được sự sợ hãi trong mắt họ.

Xem ra đến bây giờ, họ vẫn sợ Tây Vương Mẫu. "Đã mấy nghìn năm rồi, sao không cần phải ở trong thiên thạch nữa, có thể ra ngoài được rồi?" Điểm này, khiến Trương Trạch cảm thấy có chút khó hiểu. "Chúng ta, không có tư cách ở lại đó lâu." Mấy xà nữ im lặng đứng bên cạnh.

Xem ra họ ngay cả tư cách đi vào cũng không có.

Trương Trạch hoàn toàn phớt lờ Tây Vương Mẫu giả phía sau.

Bởi vì trước khi vào, hắn đã biết đây là giả, đồng thời trên người bà ta còn bị đặt rất nhiều cơ quan.

Nhưng, khi đi ngang qua Tây Vương Mẫu giả, Trương Trạch nhanh tay giật lấy một mặt dây chuyền trên cổ nữ thi.

Mặt dây chuyền hình rắn bằng ngọc trắng này, sẽ tỏa ra một mùi hương rất đặc biệt, bản thân mặt dây chuyền cũng được điêu khắc vô cùng tinh xảo, là một biểu tượng thân phận.

Nếu không có nó, không chừng cỗ nữ thi này sẽ bị Xà Mẫu canh giữ nơi đây ăn thịt lúc nào không hay.

Những gì cần biết đã biết rồi.

Trương Trạch tháo mặt dây chuyền ra, nói với mấy người bên cạnh: "Lát nữa tất cả lên theo ta, nhưng không cần tất cả đều vào trong đó." Tóm lại, trước khi hắn từ trong đó ra, tốt nhất đừng để những người đứng bên ngoài đối đầu với nhau.

Trương Tiểu Xà, người nãy giờ không nói gì, cầm đèn pin, rọi vào ao nước bên ngoài.

Đột nhiên thấy trong nước có một cái đầu khổng lồ từ từ nhô lên khỏi mặt nước. "Nó, nó còn sống!" Giống như những người khác, hắn cũng luôn nghĩ rằng, Xà Mẫu đã sống mấy nghìn năm, tuổi thọ dù dài đến đâu cũng có giới hạn. "Thấy rồi sao?" Chá Cô Tiếu cầm đèn pin cũng nhìn sang.

Đột nhiên thấy trong nước có một cái đầu khổng lồ, trên đó có một cặp sừng rồng rất kỳ quái. "Rồng!" "Không đúng, nên gọi là Xà Mẫu, nhưng trạng thái này, ta thấy gọi là Xà Long thì hơn..." Ngay cả Xà Mẫu canh giữ cung Tây Vương Mẫu cũng biến thành rồng, điểm này quả thực khiến người ta khó tin.

Trương Trạch nhanh chóng trèo vào thông đạo trong thiên thạch.

Những người phía sau cũng chuẩn bị trèo vào.

Đột nhiên loảng xoảng một tiếng, bên ngoài tràn vào rất nhiều Kê Quan Xà, có cả con đực và con cái, số lượng nhiều đến mức khiến người ta da đầu tê dại.

Nhưng chiến thuật biển người, Trương Trạch cũng có.

Hắn tạm thời không ra tay với Xà Mẫu bên ngoài.

Chui vào trong thiên thạch, phía sau là một đường hầm dường như tự nhiên.

Bóng người nhìn thấy lúc trước đã sớm không còn tung tích.

Không có gì ngạc nhiên, quy cách bên trong này, tương tự như thiết kế của cung Tây Vương Mẫu.

Nói cách khác, Tây Vương Mẫu đã phát triển bên trong thiên thạch thành một kết cấu giống như cung điện của bà ta, khiến cho người ở

bên trong cũng có cảm giác như đang sống trong cung Tây Vương Mẫu. "Tộc trưởng, đợi ta với." Trương Hải Diêm mang theo sự tò mò, nhanh chóng đuổi theo.

Trên vách vẫn ngọc bên cạnh, có rất nhiều bóng của các bức phù điêu.

Những bức phù điêu này rất nông, nhưng ở nơi này đâu đâu cũng thấy phù điêu, thực sự khiến người ta không nói nên lời. "Bảo những người phía sau nhanh lên." Trương Trạch lúc này không có tâm tình chờ đợi nữa.

Men theo bậc đá đơn giản trên thiên thạch, leo một mạch lên trên.

Trong cung Tây Vương Mẫu, vị trí càng xuống dưới địa vị càng cao.

Nhưng ở đây, có lẽ ngược lại.

Phía trước xuất hiện một cánh cổng cung điện.

Cổng làm bằng đá trắng, không xa xỉ như vẫn ngọc, trên đó khắc hình phượng hoàng. "Cung điện phía trước, lát nữa mấy người theo ta vào, những người còn lại ở bên ngoài canh giữ." Tình hình phía sau cung điện, hắn không quen thuộc, thậm chí không chắc chắn, sau lần giao lưu này, có bị giống như các tộc trưởng Trương gia khác, trực tiếp mất đi ký ức hay không. "Cuối cùng ngươi cũng đến rồi!" Giọng nói đó lại một lần nữa xuất hiện bên tai Trương Trạch.

Cánh cổng lớn của cung điện được tạo thành từ hai phiến thúy ngọc màu xanh lục nhạt, bề mặt điêu khắc long văn và phượng văn.

Cho đến nay, trong Sơn Hải Kinh ngoại trừ rồng, gần như tất cả những dị thú khác đều đã có bằng chứng chứng minh rằng chúng thực sự tồn tại trên thế gian này.

Tiểu Cửu ngoan ngoãn đi theo bên cạnh Trương Trạch.

Đối với những việc Trương Trạch làm, nó sẽ không hỏi, nhưng nếu gặp nguy hiểm, chắc chắn nó sẽ là người đầu tiên xông lên phía trước.

Theo sau Trương Trạch là tứ đại hộ pháp Trương Thụy Lâm, Trương Hải Hà, Đổng Xán và Trương Long Tỏa.

Bốn người bám sát hai bên, mỗi bên có hai người.

Tiểu Ca cầm đao, khắc một ký hiệu ở một nơi không dễ thấy bên ngoài thông đạo.

Hắn có cảm giác, sau này chắc chắn sẽ quay lại đây.

Trương gia canh giữ Thanh Đồng Môn không phải một hai ngày, giao tiếp với những tồn tại bên trong cũng không phải một hai ngày.

Hai cánh cổng ngọc hoàn toàn không cần bốn người dùng sức mà tự động mở ra.

Sau khi cánh cổng mở ra, bên trong có thể thấy những tồn tại nửa người nửa rắn mặc váy dài, đang yên lặng ngồi trên bảo tọa bằng đá điêu khắc.

Trong số đó có một nữ tướng khác mặc áo giáp.

Da mặt nữ tướng nhăn nheo, ngũ quan trông còn trẻ nhưng gầy trơ xương. "Bao nhiêu năm không được ăn cơm mới gầy thành ra thế này?" Trương Hải Diêm nhìn chằm chằm vào những nhân vật quan trọng của Tây Vương Mẫu quốc bên trong.

Khôi giáp mà Cửu Thiên Huyền Nữ mặc trông rất cổ xưa, nhưng chất lượng lại vô cùng tốt.

Bốn phía cung điện có rất nhiều hắc xà mọc sừng rồng.

Theo cách phân loại rồng thời cổ đại, những con này có lẽ chỉ có thể gọi là hủy, hoặc là long mãng.

Tiến thêm một bước nữa là giao long, cũng là trạng thái ban đầu của xà mẫu.

Nhưng Trương Trạch chưa tận mắt nhìn thấy xà mẫu, không thể xác định giao long đã biến thành chân long hay chưa.

Trước khi vào, hắn đã đoán được rằng bên trong chắc chắn có một lực lượng đáng sợ canh giữ.

Bốn phương tám hướng phiêu tán một mùi hương kỳ đặc.

Đó là Cấm Bà cốt hương.

Trên tường cung điện xung quanh điêu khắc những hoa văn Nhân Diện Điểu, Tam Thanh Điểu.

Hai bên có những hàng khám thờ, bên trong yên lặng nằm rất nhiều nhân vật mặc trang phục cổ nhân.

Những người này gần như đều nhắm chặt hai mắt.

Bên trong vẫn ngọc này, những kẻ đã nuốt Thi Miết Đan không cần phải mặc ngọc y nữa.

Trương Trạch lại ngẩng đầu nhìn lên, thấy một cầu thang dài dẫn thẳng lên cao.

Hai bên bậc thang đá có chỗ cho người đứng, tổng cộng chín mươi chín bậc.

Trên cùng là chín chiếc vương tọa.

Đó là chín vị Tây Vương Mẫu có địa vị cao nhất.

Xung quanh vương tọa, mấy con quái vật đầu người thân báo đang nằm phục dưới chân.

Chúng đại diện cho những cự thú của Tây Vương Mẫu.

Nếu Tây Vương Mẫu ngồi trên những con cự thú đầu người thân

báo như vậy, người ở dưới khó mà chú ý đến Tây Vương Mẫu vẫn giữ hình người ở phía sau.

Có lẽ đây là nguyên nhân trong nhiều truyền thuyết, Tây Vương Mẫu có hình dạng đầu người thân báo.

Chương 385

Cửu Thiên Huyền Nữ thì lại càng kỳ lạ hơn, bên cạnh nàng có một con Nhân Diện Điểu lông vũ vàng.

Trên đỉnh động bên cạnh, có hàng trăm hàng nghìn động quật giống như khám thờ.

Bên trong có rất nhiều Nhân Diện Điểu đang dần mọc ra lông vũ vàng.

Tất cả đều đang trong trạng thái ngủ say.

Đằng sau vương tọa, Trương Trạch chú ý thấy hai bên trái phải đều có một cánh cửa đá đóng chặt.

Những cánh cửa này không có bất kỳ trang trí nào.

Thường thì những nơi như vậy mới là nơi cất giấu bí mật thực sự. "Tộc trưởng Trương gia đời thứ nhất?" Một giọng nữ có phần từ tính truyền đến từ trên đài cao.

Trương Trạch bình tĩnh ngẩng đầu, quét mắt nhìn một lượt. "Các đời Tây Vương Mẫu?" Hơn một nghìn năm mà chỉ truyền thừa được chín đời Tây Vương Mẫu.

Nhưng cũng đúng, tộc trưởng Trương gia tuổi thọ đều rất dài.

Trong một nghìn năm cũng chỉ truyền thừa được ba đời tộc trưởng Trương gia.

Đối mặt với thái độ của người Trương gia trước mắt, Tây Vương Mẫu ở trên cao nhíu chặt mày. "Thời đại đã thay đổi rồi, Nữ vương, bây giờ sớm đã không còn là thời đại của các vị nữa." Trương Trạch vừa dứt lời, giây tiếp theo đã xuất hiện bên cạnh chỗ ngồi của chín người.

Trong đó, Tây Vương Mẫu đời đầu có ngoại hình của một thiếu nữ, hai mắt nhắm chặt ngồi trên vương tọa.

Chính xác mà nói, ba vị ngồi đầu tiên đều như vậy.

Trong góc có rất nhiều lớp da người đã lột ra.

Ở trong không gian này, họ vẫn tiến hành lột da định kỳ. "Người vừa nói chuyện với ta là ai?" Trương Trạch nhìn về phía Tây Vương Mẫu trước mặt.

Mấy vị thống trị của Tây Vương Mẫu quốc đều được truyền thừa từ đời này sang đời khác.

Tây Vương Mẫu bên cạnh đột nhiên kinh ngạc nhìn hắn: "Có người dẫn ngươi đến đây?" "Chẳng lẽ là vị tộc nhân Nữ Oa kia?" Nữ Oa tộc và Tây Vương Mẫu tộc giống nhau, đều là những kẻ thống trị bộ lạc thời thượng cổ.

Trên người có huyết mạch Nữ Oa đặc thù.

Nói cách khác, cũng nhất định tồn tại Phục Hy tộc và Bàn Cổ tộc.

Ánh mắt Trương Trạch nhìn về phía một cỗ ngọc quan ở vị trí cao hơn cả Tây Vương Mẫu.

Nắp ngọc quan không đậy, bên trong yên lặng nằm một thiếu nữ.

Trên người thiếu nữ có vẩn rắn, nhưng lại có đôi chân bình thường chứ không phải hình tượng nửa người nửa rắn. "Hậu duệ Nữ Oa tộc?" Trương Trạch nhìn chằm chằm vào ngọc quan trước mặt, theo suy đoán thời gian, Nữ Oa tộc tồn tại còn lâu hơn cả Tây Vương Mẫu tộc.

Đột nhiên trước mặt Trương Trạch, thiếu nữ mở mắt. "Ta là hậu duệ cuối cùng của Nữ Oa thị, nội dung ta và ngươi nói chuyện, không cần nói cho người của Tây Vương Mẫu tộc biết." "Bị nhốt trong vẫn

thạch nghìn năm, ta vẫn luôn chờ đợi, một hậu duệ Trương gia ưu tú!" Trương Trạch hiểu ý của nàng.

Nàng đang chờ một người có thể gánh vác trách nhiệm, chứ không phải chuyên chờ hắn.

Hắn cũng có thể sử dụng ý thức để giao tiếp với hậu duệ Nữ Oa trong quan tài.

Nhưng trạng thái của nàng rất kỳ quái, thân thể ở trong trạng thái ngủ say kéo dài, nhưng linh hồn lại có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào. "Tây Vương Mẫu đời đầu, ý thức gần như đã hòa làm một với vẫn thạch, khống chế toàn bộ Tháp Mộc Đà." Nàng tiếp tục dùng ý thức giao tiếp với Trương Trạch.

Các đời Tây Vương Mẫu bên cạnh, cùng những con Nhân Diện Điểu lông vũ vàng đang ngủ say.

Gần như tất cả đều đồng loạt mở mắt nhìn về phía này.

Trương Trạch nghe tiếp, chẳng lẽ hắn phải diệt Tây Vương Mẫu?

Nhưng đúng lúc này, Tây Vương Mẫu sơ đại đột nhiên mở mắt.

Cả người trông trạng thái tinh thần có chút quỷ dị, sắc mặt xanh mét như ác quỷ.

Thấy vậy, mấy đời Tây Vương Mẫu xung quanh gần như đồng thời giật mình. "Mau lui ra, lão tổ tông tỉnh rồi!" Hai vị Tây Vương Mẫu bên cạnh cũng gần như tỉnh lại cùng lúc.

Trạng thái tinh thần của ba vị gần như tương tự nhau.

Khi họ mở mắt, những con Nhân Diện Điểu lông vũ vàng xung quanh đột nhiên kinh hãi kêu lên một tiếng rồi tất cả đều tỉnh lại, vây quanh phía này.

Đằng sau hai cánh cửa đá, đột nhiên truyền đến tiếng chấn động

của thạch quan.

Bùm bùm!

Bùm bùm bùm...

Gần như tất cả những nhân vật nằm trong quan tài đều đồng thời bị đánh thức!

Tây Vương Mẫu sơ đại tỉnh lại, đối với tất cả mọi người đều là một cơn ác mộng.

Gần như trong nháy mắt, bốn người Trương gia bên cạnh đồng thời phản ứng.

Họ đeo mặt nạ Tứ Đại Thiên Vương, bắt đầu nghi thức thỉnh thần đơn giản.

Một tiếng hừ lạnh, lập tức bốn thân ảnh mặc áo giáp xuất hiện trước mắt.

Trương Trạch nhanh chóng nhảy đến bên cạnh Tây Vương Mẫu sơ đại đang đứng đầu.

Tay phải đặt lên đầu bà ta.

Hai vị Tây Vương Mẫu bên cạnh vừa định ra tay, tóc của họ tức thì dài ra.

Mớ tóc đó như dây leo của cây bách xà chín đầu, không ngừng múa may quất loạn.

Trương Trạch giơ tay còn lại lên: "Ly Tự Viêm Bạo!" Một quả cầu lửa khổng lồ lao tới.

Tay hắn đang sử dụng Song Toàn Thủ để xử lý ý thức của Tây Vương Mẫu.

Bà ta có khả năng khống chế long mạch.

Cũng thông qua khối vẫn thạch này, đồng thời cảm ứng được sức mạnh của các vẫn thạch khác.

Bằng chứng trực tiếp nhất chính là cô bé tự xưng là hậu duệ Nữ Oa kia.

Nàng có thể thông qua long mạch, dùng ý thức giao lưu với hắn.

Lúc này, thông qua việc xử lý ký ức của Tây Vương Mẫu, Trương Trạch thấy được rất nhiều thông tin.

Ký ức do Tây Vương Mẫu bị thiên thụ, cũng như ký ức sinh ra từ việc khống chế người khác.

Ban đầu bà ta khống chế người khác, sau này ký ức nhiều lên cũng bắt đầu hỗn loạn.

Giờ phút này Trương Trạch cũng đang ở trong tình thế nguy hiểm.

Bất cứ lúc nào cũng có thể bị lạc trong một đống ký ức hỗn loạn.

Ngay cả trong nguyên tác, cũng không có ghi chép thực sự về cảnh tượng bên trong vẫn thạch.

Chỉ có một giấc mơ của Hạo Thiên.

Nhưng Trương Trạch khi miêu tả lăng mộ Thành Cát Tư Hãn trong nguyên tác, đã hiểu được chân tướng của thiên thụ.

Sức mạnh cổ xưa này có liên quan đến long mạch.

Trong ký ức, hắn thấy được hoàng tộc của các đời Tây Vương Mẫu.

Thấy một thành trì cổ bị ba vùng biển bao quanh giữa một sa mạc trắng xóa, đó hẳn là Cổ Đồng Kinh.

Thấy ký ức của người Khang Balo.

Suốt mấy nghìn năm, toàn bộ nhân gian đều nằm dưới sự chú thị

của Tây Vương Mẫu.

Chương 386

Cuối cùng, Trương Trạch thấy được hai vị thủ lĩnh đầu người thân rắn.

Xung quanh có rất nhiều người khoác da thú, quỳ trước mặt vị thủ lĩnh đội vương miện ở giữa.

Trên người những người khoác da thú, Trương Trạch thấy được những hình xăm đồ đằng cổ đại.

Trong một cảnh săn lùng một con mãnh thú khổng lồ, hai vị thủ lĩnh đầu người thân rắn yên lặng quan sát.

Những dũng sĩ bên dưới, dũng cảm xông lên cầm rìu đá, trường mâu nguyên thủy, lao vào chiến đấu với mãnh thú.

Khi kích động, trên người dũng sĩ đột nhiên xuất hiện hình xăm.

Lập tức sức mạnh vô cùng, thân hình cũng biến thành tàn ảnh xông lên đâm chết mãnh thú.

Đám đông xung quanh đột nhiên đồng loạt quỳ xuống triều bái.

Có thể thấy, những người có huyết mạch đặc thù, địa vị thời đó vô cùng cao.

Ngay sau đó những người này tiến vào Thanh Đồng Môn.

Khi đó muốn tiến vào thế giới vẫn thạch ở Trường Bạch Sơn, cần phải trải qua tuyển chọn nghiêm ngặt.

Sau đó Trương Trạch trong ký ức của Tây Vương Mẫu, thấy được thí nghiệm trường sinh.

Trong thế giới vẫn thạch khổng lồ đó.

Có người chuyên phụ trách nghiên cứu, rất nhiều người bị cho là

tội ác tày trời, bị đưa đi làm thí nghiệm.

Hình ảnh trước mắt giống như đang xem phim.

Rất nhanh, Trương Trạch lại thấy rất nhiều thủ lĩnh bộ lạc.

Bộ lạc phân liệt, bộ lạc vốn được Phục Hy thị dung hợp, nảy sinh bất đồng ý kiến nên quyết định tách ra.

Mỗi một thủ lĩnh trên người đều mang hình xăm khác nhau.

Những manh mối này thực ra xem rất nhàm chán, Trương Trạch đang tìm kiếm ký ức thực sự khiến Tây Vương Mẫu trở nên hỗn loạn.

Nhưng ký ức của Tây Vương Mẫu vô cùng nhiều.

Hắn cứ xem mãi, cho đến khi Tây Vương Mẫu dẫn tộc nhân tìm thấy Tháp Mộc Đà.

Khi đó, bà ta đã mang theo Nhân Diện Điểu, hắc mao xà, Thi Miết Vương, và cả con xà mẫu vô cùng khổng lồ kia.

Thậm chí hắn còn thấy cả trận chiến Trục Lộc.

Con người thời đó, trang phục trên người đơn giản hơn người hiện đại rất nhiều.

Nhưng chém giết lại vô cùng máu tanh.

Con người thời đó, thể chất khỏe mạnh hơn người hiện tại rất nhiều.

Vì lửa xuất hiện, mọi người đều bắt đầu ăn chín, do đó có nhiều thời gian hơn để suy ngẫm về tự nhiên.

Thế là có Phục Hy thị sáng tạo Tiên Thiên Bát Quái, Thương Hiệt tạo chữ, v.v...

Trong ký ức, Trương Trạch đã thấy được tiên tổ Trương gia đời đầu.

Cũng là vị mà hắn từng thấy trong ký ức của Thiết Diện Sinh.

Vẻ mặt lạnh lùng, trên mặt gần như không thấy bất kỳ biểu cảm nào.

Bắt đầu từ đây mọi thứ trở nên hỗn loạn.

Bản thân ký ức của tiên tổ Trương gia không có, nhưng khi bị vẫn thạch thiên thụ, mỗi một đoạn đều không giống nhau.

Tương đương với mỗi lần đều tạo ra một nhân cách độc lập.

Nhưng nhân cách này lại hoàn toàn nhất quán với hành vi, tính cách, ký ức của bản thân.

Nhưng khi tất cả các mảnh vỡ tập hợp lại, nó bắt đầu hỗn loạn.

Muốn giải quyết sự hỗn loạn, phải xóa đi ký ức.

Điểm này ngay cả Trương Trạch cũng không có cách nào xử lý.

Chỉ có thể phong ấn, phong ấn ký ức vào một góc nào đó.

Đồng thời sao chép một bản, dùng để từ từ xem.

Tiếp đó hắn đột nhiên kinh hãi.

Hắn thấy Đại Vũ, có một nhóm người đặt một tấm bia đá xuống lòng đất.

Đó là gì?

Tấm bia đá dùng để phong ấn Cổ Thần Thương?

Thương sở dĩ không thể ra khỏi mặt đất, là vì một tấm bia đá.

Hắn từ từ phong ấn phần lớn ký ức.

Đồng thời cũng hiểu được rất nhiều thông tin, khiến đầu óc hắn cũng sắp bắt đầu hỗn loạn.

Trương Trạch làm vậy, phần lớn là vì lòng hiếu kỳ của mình.

Muốn biết tất cả bí mật, người biết nhiều nhất, chắc chắn là Tây Vương Mẫu.

Thậm chí trong ký ức của Tây Vương Mẫu, hắn còn thấy cả Ma Quốc và cổ Tinh Tuyệt Quốc.

Tây Vương Mẫu sơ đại từ từ tỉnh lại. "Sức mạnh của ngươi, có thể sánh ngang với thần minh thượng cổ!" Câu đầu tiên khi Tây Vương Mẫu mở mắt, là một đánh giá cực cao đối với Trương Trạch. "Nhưng huyết mạch của ngươi không phải của cổ thần, ngươi thực sự là người Trương gia sao?" Một đôi mắt trí tuệ nhìn Trương Trạch trước mặt, phảng phất như tất cả mọi thứ của hắn đều bị nhìn thấu.

Không hổ là hậu duệ của Phục Hy và Nữ Oa. "Ta đích thực là hậu duệ Trương gia." Trương Trạch tùy ý giải thích một câu.

Có cả đám người Trương gia ở phía sau, đều có thể chứng minh cho hắn.

Trương Nhật Sơn lập tức nói: "Tộc trưởng của chúng tôi tự nhiên là người Trương gia chính thống nhất, điểm này không cần nghi ngờ." Những con Nhân Diện Điểu lông vũ vàng xung quanh, đối mặt với súng của Chá Cô Tiếu, đều chỉ đau đớn kêu lên một tiếng.

Vết thương chảy máu phía sau, tự đẩy viên đạn ra, thân thể tự động bắt đầu hồi phục.

Tây Vương Mẫu sơ đại chỉ cần một ánh mắt, đã khiến những con Nhân Diện Điểu và quái vật đầu người thân báo xung quanh vây lấy mình. "Ta cần hiểu rõ, Kỳ Môn Độn Giáp hoàn chỉnh nhất." Trương Trạch biết, Kỳ Môn bắt nguồn từ Chu Dịch Bát Quái kết hợp với tinh tượng lịch pháp, thiên văn địa lý, bát môn cửu tinh, âm dương ngũ hành, tam kỳ lục nghi và các yếu tố khác.

Cho nên nói một cách nghiêm khắc, Phục Hy thị mới là tổ sư gia

thực sự. "Ngươi cho rằng giúp ta, ta sẽ nghe lệnh ngươi sao?" Tây Vương Mẫu mặt mày xanh mét, từ từ quay lại, giống như một ác quỷ. "Vương Mẫu, ngài ấy không phải người xấu!" Cô gái nằm trong quan tài đột nhiên lên tiếng giúp Trương Trạch. "Tiểu oa nhi, con không hiểu được những mánh khóe của đám đàn ông này đâu!" "Bài học của Chu Mục Vương năm xưa, chẳng lẽ còn chưa đủ sâu sắc sao?" Bà ta vừa nói vừa hung hăng trừng mắt về phía Tây Vương Mẫu đời thứ chín.

Tây Vương Mẫu quốc chính là vì Chu Mục Vương tấn công năm xưa, mới xuất hiện phân liệt. "Trương gia tái lập, mọi thứ bên ngoài, chỉ có thể do người Trương gia bảo vệ mới là ổn thỏa nhất." Trương Trạch không phải đang thương lượng, mà là đang thông báo.

Bởi vì dù không thảo luận với bà ta, hắn cũng có cách để có được mọi thứ.

Chỉ là như vậy, mọi người sẽ hoàn toàn xé rách mặt nhau.

Dù sao thì, thủy tổ của Trương gia, cũng đang nằm ở phía sau.

Trương Trạch còn chưa nói xong, đột nhiên sử dụng Câu Linh Khiển Tướng, trực tiếp mời ý thức của Như Lai giáng lâm.

Oanh!

Uy thế đột ngột, khiến toàn bộ không gian bên trong vẫn thạch đều rung chuyển!

Chịu sự tác động cực lớn của sức mạnh cổ xưa.

Chương 387

Tất cả mọi người xung quanh vào khoảnh khắc này đều thấy được phật quang trên người Trương Trạch.

Toàn bộ cung điện hoàn toàn được chiếu rọi dưới phật quang.

Khoảnh khắc này Tây Vương Mẫu phảng phất như thấy được thần minh thượng cổ giáng lâm.

Để lại một hình ảnh sâu sắc không thể nào quên, Trương Trạch thông qua ký ức của bà ta, tái hiện lại cảnh tượng đó.

Cảnh tượng năm xưa ngoại trừ huyễn cảnh thì không thể tái hiện.

Nhưng ở trong vẫn thạch, linh hồn của Tây Vương Mẫu vô cùng mạnh mẽ, gần như không thể nào trúng huyễn thuật.

Khác với chân thân Như Lai, loại ý thức giáng lâm này trực tiếp đạt tới cảnh giới cao nhất của Thần Cách Diện Cụ.

Hiện tại trên thế gian, đây chỉ là một loại thần lực cường đại tồn tại trong lý thuyết.

Tây Vương Mẫu sơ đại ngồi phịch xuống vương tọa.

Trương Trạch sửa chữa ký ức của bà ta, chỉ để tiện giao tiếp.

Nhưng thân thể, hắn lại không có lý do gì để giúp bà ta sửa chữa.

Nếu bà ta chủ động đề nghị giúp đỡ, tự nhiên hắn cũng sẵn lòng xem xét tình hình mà nể mặt.

Nhưng hiện tại, dùng Kỳ Môn Độn Giáp, chỉ có thể xem như huề nhau.

Cách vận dụng trận pháp Kỳ Môn Độn Giáp này, không phải chỉ dựa vào ký ức là có thể làm được.

Trong đầu Tây Vương Mẫu có một số thứ vô cùng ẩn khuất. "Trương gia xuất hiện một hậu duệ như ngươi, lo gì gia tộc không thể phục hưng!" Thực ra nhân lúc những người Trương gia khác đang ở trong vẫn thạch, bà ta đã tìm hiểu ký ức của họ.

Cũng chính vì vậy, mỗi người Trương gia không ngừng hoạt động bên ngoài, trong đầu lại luôn có một hình bóng thôi thúc họ tiến vào trong vẫn thạch.

Chính là vì những nhân vật thượng cổ này, thông qua tư duy đã ảnh hưởng đến người Trương gia.

Đồng thời cũng là vì thứ mà Trương gia đang bảo vệ.

Do đó các đời Trương gia, tất cả đều không một lời oán thán. "Thủ đoạn vừa rồi, ngay cả Nữ Oa thị cũng chữa được sao?" Nghe xong, Trương Trạch nhìn về phía ngọc quan sau lưng.

Nếu là người sống, tự nhiên sẽ không dùng quan tài để chứa.

E rằng vào mấy nghìn năm trước, nàng không hẳn là sống, nhưng cũng chưa chết. "Tình hình của nàng ấy đặc thù, ta tạm thời không nắm chắc." Lời nói không nắm chắc của Trương Trạch, không có nghĩa là không có cách.

Có sự khác biệt lớn.

Tây Vương Mẫu cũng không ôm quá nhiều hy vọng. "Ta sẽ truyền toàn bộ Kỳ Môn Độn Giáp cho ngươi, còn có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu, xem ngươi thôi." Trong miệng bà ta đột nhiên phát ra một số âm tiết khó hiểu đối với người thường.

Kỳ lạ là, Trương Trạch lại có thể nghe hiểu những lời bà ta nói.

Bà ta đột nhiên dừng lại, "Ngươi có được ký ức của ta, chắc chắn có thể nghe hiểu loại cổ ngữ này." Bà ta vừa nói vừa liếc nhìn Trương Trạch, quả nhiên trong ánh mắt Trương Trạch có câu trả lời.

Hắn hiểu, Tây Vương Mẫu lập tức hiểu được ánh mắt của hắn.

Thế là bà ta tiếp tục nói.

Trong toàn bộ vẫn thạch này, cũng chỉ có cực kỳ ít người hiểu được loại ngôn ngữ này.

Giống như Quỷ Động văn của Quỷ Động tộc, trừ phi những người đó sống lại, nếu không khó có ai có thể nghiên cứu ra ý nghĩa thực sự trong đó.

Theo từng câu từng câu nội dung quan trọng được nói ra, Trương Trạch kết hợp với Võ Hầu Kỳ Môn, rơi vào một trạng thái mông lung.

Có lẽ vì những thông tin này đột nhiên được ghi vào đầu, tạm thời không thể hấp thu. 【Chúc mừng túc chủ, nhận được Kỳ Môn Độn Giáp gần như hoàn chỉnh nhất, hệ thống đang hỗ trợ chỉnh lý...】 【Tiến độ chỉnh lý hiện tại 12%】 Trong đầu hắn nhận được thông báo của hệ thống.

Trương Trạch cũng không ngừng suy nghĩ.

Nội dung Tây Vương Mẫu nói, và ký ức không khác nhau nhiều.

Nhưng không biết vì sao, khi miêu tả ra, lại có thêm một số thứ không rõ ràng, không thể nói rõ.

Toàn bộ quá trình kéo dài ba ngày ba đêm.

Tộc nhân xung quanh thay phiên nhau canh gác, sợ rằng có thứ gì đó xung quanh gây bất lợi cho Trương Trạch.

Ba ngày không ăn không uống như vậy đối với Tây Vương Mẫu tộc, là chuyện quá đỗi bình thường.

Nhưng, điều khiến mấy đời Tây Vương Mẫu xung quanh cảm thấy kinh ngạc là trạng thái của Trương Trạch.

Trạng thái của Tây Vương Mẫu đời thứ hai có chút kỳ quái, nhìn

về phía Trương Tiểu Xà: "Ngươi cũng là hậu duệ của Tây Vương Mẫu tộc?" "Ừ." Trương Tiểu Xà gần như kiệm lời như vàng, chỉ một chữ rồi không nói thêm. "Thánh điểu có thể mang đi một con, còn lại để làm gì, tùy ngươi xử trí." Nói xong, biểu cảm trên mặt bà ta đột nhiên trở nên có chút cổ quái, sau đó từ từ nhắm mắt lại.

Trạng thái này, người Trương gia đã từng thấy trên người tiên tổ của mình.

Tất cả những người trường sinh, đều không thể duy trì trạng thái tỉnh táo trong thời gian dài.

Có lẽ đây là ảnh hưởng do sự cải tạo của vẫn thạch đối với cơ thể. "Nhân Diện Điểu?" Đối mặt với tiên tổ Tây Vương Mẫu, Trương Tiểu Xà không kích động, nhưng khi nghe nói được tặng Nhân Diện Điểu, hắn kích động đến mức nói cũng có chút run rẩy.

Môi trên chạm môi dưới, rất lâu sau mới mở miệng: "Loại Hắc Lân Long Mãng kia, ta có thể mang đi không?" Hắn sớm đã nhận ra Hắc Lân Long Mãng xung quanh còn lợi hại hơn cả những con Nhân Diện Điểu này. "Không được." Tây Vương Mẫu nhíu chặt mày.

Gương mặt xanh mét như ác quỷ trông càng khó coi hơn. "Long mãng là sản vật kết hợp huyết mạch năm xưa, mấy nghìn năm chưa từng sinh ra hậu đại." Cũng có nghĩa là, những con Hắc Lân Long Mãng này gần như mang đi một con là thiếu một con.

Tuy mạnh, nhưng không thể sinh ra hậu đại.

Trương Tiểu Xà muốn hỏi năm xưa phối giống như thế nào, nhưng nhìn trạng thái của tiên tổ nhà mình, cuối cùng không mở miệng.

Trương Hải Diêm thì không quan tâm nhiều như vậy, thấy bên Tây Vương Mẫu sơ đại vừa kết thúc, Trương Trạch đang ngồi một

bên, dường như đang suy nghĩ.

E rằng phải đợi một lúc. "Tộc trưởng của chúng tôi giỏi nhất là nuôi rắn, để ngài ấy phối giống, lúc đó có khi còn có thể phối ra giống mới cho các vị." "Tiền đề là, phải có giống cái năm đó." Đột nhiên một cây trường mâu xuất hiện bên cạnh hắn. "Những gì nên nói ta đã nói rồi, nể mặt tộc trưởng của ngươi mới không ra tay với ngươi, còn hỏi nữa ta sẽ ném ngươi ra ngoài." Thực lực của Cửu Thiên Huyền Nữ vô cùng mạnh mẽ.

Trường mâu nhẹ nhàng vỗ vào người Trương Hải Diêm, trực tiếp đánh bay hắn ra xa hơn hai mét. "Hô~" Trương Trạch nhìn về phía tộc nhân đang chờ đợi bên cạnh. "Những gì nên biết ta cơ bản đều đã biết." "Ta có mấy vấn đề cuối cùng muốn xác nhận với Vương Mẫu, các ngươi có thể xuống dưới chờ trước." Đợi không gian bên cạnh rộng ra một chút, Trương Trạch nhìn về phía Tây Vương Mẫu: "Tinh Tuyệt Nữ Vương có phải cũng có một số liên hệ với Tây Vương Mẫu tộc không?" "Hoặc là Quỷ Động tộc." Bởi vì giữa hai quốc gia này có quá nhiều điểm tương đồng.

Đầu tiên là đều nuôi rắn.

Chỉ là thời gian tồn tại của Tây Vương Mẫu quốc, xa xưa hơn cổ Tinh Tuyệt quốc rất nhiều.

Nếu là Ma Quốc hay yêu ma phương bắc những cách gọi này, Tây Vương Mẫu e rằng đều chưa từng nghe qua.

Thứ hai là có người bái xà.

Trận đại hồng thủy năm xưa có một phần là vì một tộc người, phá hoại kết cấu địa chất, dẫn đến hồng thủy bùng phát trên mặt đất. "Không có gì kỳ lạ, Quỷ Động tộc là dân tộc dưới lòng đất." Tây Vương Mẫu vừa mở miệng đã phủ nhận mối liên hệ trực tiếp giữa Quỷ Động tộc và Tây Vương Mẫu tộc. "Nhưng ta đích thực từng phát

hiện một tộc người từ dưới lòng đất, bắt một bộ phận làm nô lệ." Nói xong bà ta tiện tay chỉ về phía sau cung điện, một góc chất đống mấy cái vại gốm. "Đó là hậu duệ của người Quỷ Động, tế phẩm mà ta bồi dưỡng." Bà ta nói về những cái vại gốm đó, tùy ý như đang giới thiệu đồ đạc trong nhà. "Cổ quốc dưới lòng đất của người bái xà, hẳn là các vị có biết chút ít?" "Uông Tàng Hải từng gấp rút gửi đến một khối thịt Cổ Thần." Hắn yên lặng nhìn mấy vị trước mắt.

Trong đầu đột nhiên hiện lên thông báo của hệ thống. 【Kỳ Môn Độn Giáp chỉnh lý hoàn tất, đang tạo ra Phong Hậu Kỳ Môn...】 "Khối thịt đó ở đây." Tây Vương Mẫu tiện tay cho người lấy khối thịt Cổ Thần ra.

Chương 388

Miếng thịt đã qua mấy trăm năm, vẫn tươi ngon như mới, có mùi tanh nhàn nhạt. "Thịt có thể tùy ý mang đi, tộc nhân của ta không cần dựa vào thứ đồ sơ cấp như vậy." Trương Trạch thấy trên đó thiếu một miếng nhỏ, biết rằng người của Tây Vương Mẫu tộc đã dùng làm thí nghiệm.

Toàn bộ cung điện đột nhiên rung chuyển, dường như có một sức mạnh đáng sợ nào đó đang thức tỉnh.

Lúc này, Tây Vương Mẫu đời thứ chín đi đến trước cửa đá: "Vị kia tỉnh rồi, thời gian của ngươi không còn nhiều, đừng quên mục đích đến đây." Đúng vậy, mục đích đến đây, là để hiểu rõ tình hình bên trong.

Thứ hai là để hiểu rõ ý đồ thực sự của tiên tổ Trương gia đời đầu khi thường xuyên để người Trương gia đến đây.

Dưới sự chú thị của Tây Vương Mẫu, Trương Trạch và Tiểu Ca cùng nhau bước vào cửa đá.

Hai khu vực cửa đá không giống nhau.

Tây Vương Mẫu dẫn Trương Trạch đi vào một trong số đó.

Bên trong đặt mấy cỗ quan quách. "Lạc lạc lạc..." Trong quan quách đột nhiên truyền ra tiếng nói.

Là tộc trưởng đời trước, những điều này vốn dĩ Tiểu Ca nên tiếp xúc.

Nhưng hắn đã không tìm hiểu những điều này ngay từ đầu, đến nỗi bây giờ mới đến đây.

Tiểu Ca đột nhiên quỳ xuống trước quan quách. "Bên trong, là

những người sáng tạo chính của Thanh Đồng Môn." Tây Vương Mẫu giải thích cho hai người.

Hắn yên lặng đứng tại chỗ, trên tường xung quanh điêu khắc vô số phù điêu.

Đó là cảnh xây dựng Thanh Đồng Môn.

Toàn bộ không gian rộng khoảng một sân bóng rổ.

Bên trong đã bị đào rỗng hoàn toàn.

Đồng thời nơi này cũng là lõi bên trong của toàn bộ vẫn thạch.

Quỷ Tỳ ở nơi này, đột nhiên bắt đầu phát ra ánh sáng.

Đây là nơi nó được sinh ra.

Cho đến hiện tại tổng cộng cũng chỉ xuất hiện hai cái Quỷ Tỳ như vậy.

Quan quách trước mắt đồng thời cũng được làm bằng vẫn ngọc.

Quan quách không hề được niêm phong.

Trương Trạch đột nhiên cũng phát ra âm thanh đáp lại. "Lạc lạc lạc..." Hắn đang biểu thị thân phận tộc trưởng Trương gia.

Quan quách đột nhiên rung chuyển mấy cái, người bên trong vô cùng kích động.

Tây Vương Mẫu nói: "Vị bên trong này, đã ngủ say bốn nghìn năm.

Lão tổ tông năm xưa, sớm đã nên ra ngoài, nhưng trường sinh dường như đã xảy ra vấn đề ở chỗ mấu chốt." Ngôn ngữ mà người trong quan quách nói vô cùng hỗn loạn.

Trương Trạch đại khái chỉ có thể nghe rõ một chút.

Đại khái ý là, bảo vệ, Thanh Đồng Môn các loại.

Thứ hai là diệt trừ... yêu nghiệt, chủ đề này được nhắc đến nhiều nhất.

Ngay sau đó Tiểu Ca đột nhiên mặt mày trắng bệch, ôm đầu quằn quại trên đất.

Trương Trạch lập tức đánh ngất hắn.

Ký ức của hắn đã bị ảnh hưởng.

Vị trong quan tài, có thể dễ dàng sử dụng thiên thụ.

Đồng thời ý thức còn lại không nhiều.

Ý thức xuất hiện trong đầu người Trương gia nhiều năm qua, có khả năng cũng liên quan đến vị này.

Hắn mang Tiểu Ca ra ngoài.

Tộc nhân bên ngoài lập tức vây lại. "Tiểu Ca sao rồi?" "Thất hồn chứng phát tác rồi." Tây Vương Mẫu sơ đại đột nhiên nói: "Không thể để hắn tiếp tục ở lại đây." "Tiếp tục như vậy vấn đề sẽ càng nghiêm trọng hơn." "Đừng động." Trương Trạch vừa mở miệng, dưới chân đột nhiên hiện ra một kỳ môn bàn.

Tây Vương Mẫu chỉ có thể nhận ra sức mạnh dưới chân hắn dường như có liên quan đến Kỳ Môn Độn Giáp.

Nhưng dù sao đây cũng là Kỳ Môn Độn Giáp của thế giới dị nhân.

Dùng khí để thúc đẩy.

Sức mạnh của Tây Vương Mẫu đến từ long mạch, hoàn toàn là hệ thống khác nhau.

Trương Trạch trực tiếp đi vào một cánh cửa đá khác.

Trong đó có một cỗ quan quách điêu khắc Kỳ Lân.

Vừa đi đến trước quan quách, đột nhiên trên quan quách bốc lên

hắc khí. "Hậu duệ Trương gia..." Nghe ngữ khí, dường như là vị thủy tổ của Trương gia. "Trương gia thủy tổ?" "Không tệ, thông minh." Vừa mở miệng Trương Trạch lập tức im lặng trợn mắt.

Thông minh cái quái gì, lúc ở bên ngoài, người của Tây Vương Mẫu tộc đã nói rồi.

Nhưng Trương Trạch vừa đi qua, một cỗ quan quách bên cạnh đột nhiên dựng đứng lên.

Một luồng hắc khí mạnh mẽ, bao vây lấy Trương Trạch.

Trong hắc khí dường như có một khuôn mặt người.

Trương Trạch nhìn hắc khí, lại nghe thấy quan quách của Trương gia thủy tổ đột nhiên mở ra.

Bên trong là một cái cán thi mặc khôi giáp.

Có sự khác biệt lớn với Trương gia thủy tổ mà Trương Trạch đã thấy trong ký ức của những người kia.

Nhưng khí chất này, có thể xác định. "Xi Vưu thị, ngươi đang tìm chết!" Tiên tổ Trương gia vừa mở miệng, Trương Trạch thấy trong hắc khí có một khuôn mặt hung thần ác sát.

Trên đầu có sừng bò.

Hắn nhớ Xi Vưu tộc lấy bò làm đồ đằng.

Hắc khí hoàn toàn bao phủ Trương Trạch. "Do dự bất quyết, Trương gia có nhiều hậu duệ như vậy, thể chất của tên này không tệ, ta không khách khí nữa!" Có thể thấy trong đầu hắn cũng đã biết không ít thông tin của thời sau.

Nhưng Trương Trạch vẫn không né không tránh.

Đợi hắc khí đến trước mắt, toàn bộ diện mạo của Xi Vưu mới hoàn toàn lộ ra.

Linh hồn mạnh mẽ, quả thực khiến Trương Trạch cảm thấy kinh ngạc.

Lâu lắm rồi chưa thấy quỷ hồn mạnh như vậy. "Xi Vưu?" Thấy Xi Vưu trước mắt toàn thân hắc khí, vừa mở miệng đã muốn nuốt chửng hắn.

Trương Trạch vốn luôn chủ trương thu phục, lần này đột nhiên thay đổi chủ ý. "Ngươi là người đã đánh trận Trục Lộc với Hoàng Đế?" Đối mặt với câu hỏi của Trương Trạch, Xi Vưu buồn bực: "Tiểu tử, ngươi gặp ta không sợ sao?" "Kiệt kiệt, như vậy cũng tốt, linh hồn như vậy nuốt vào mới càng có giá trị!" "Tiên tổ của ngươi là Xi Vưu của ta, yên tâm, ta sẽ dùng thân thể của ngươi, tạo ra vinh quang không thua kém tiên tổ!" Nói xong hắn há cái miệng lớn như chậu máu bao trùm lấy cả người Trương Trạch.

Trương Trạch tiện tay đeo lên một chiếc mặt nạ Diêm La. "Vừa rồi ngươi muốn ăn ai?" Thần cách giai đoạn hai, đồng thời mượn sức mạnh và thế của Diêm La Vương.

Chương 389

Đối mặt với Trương Trạch đột nhiên hóa thân thành Diêm La, Xi Vưu thị lại chế giễu: "Chút mánh khóe che mắt, cũng muốn lừa ta?" Đột nhiên, thần cách Diêm La trên người Trương Trạch há miệng lớn, trực tiếp nuốt chửng Xi Vưu trước mắt.

Trương Trạch biết Thiên sư Chung Quỳ sẽ ăn quỷ, nhưng không ngờ Diêm La có địa vị cao hơn, cũng có thể làm vậy.

Nhưng trong lòng lúc này có chút lo lắng, không biết nuốt linh thể, có ảnh hưởng gì không.

Nhưng hiện tại hắn chỉ mượn lực và thế, không thể giao tiếp với Diêm La.

Nhưng Trương gia thủy tổ thấy hành động của Trương Trạch, đột nhiên toàn thân toát mồ hôi lạnh. "Diêm La!

Diêm La thực sự tồn tại?" Trương gia thủy tổ tồn tại trên thế gian mấy nghìn năm, chưa từng nghĩ Minh Thần trong truyền thuyết như Diêm La lại xuất hiện trước mặt mình.

May quá, may quá không động thủ. "Sự do dự của ngươi đã cứu ngươi!" Lời của Trương Trạch khiến Trương gia thủy tổ tức thì có chút lúng túng. "Không cần giải thích với ta, ta chỉ tiến hành bàn giao với ngươi, mỗi một tộc trưởng Trương gia đều phải làm một lần, ta bây giờ đến rồi." Nhìn Trương gia thủy tổ trước mặt, hắn châm một điếu thuốc.

Lại thấy Trương gia thủy tổ trước mắt tò mò nhìn chằm chằm bộ dạng nhả khói của hắn: "Hậu bối, ngươi đang làm gì vậy, trong miệng nhả ra khí gì?" Các đời tộc trưởng của Trương gia, không có ai hút thuốc.

Nhưng tộc nhân Trương gia lại có một số người thích rượu thuốc, ví dụ như Trương Hải Diêm điển hình là nghiện rượu nặng và nghiện thuốc lá nghiêm trọng. "Một điếu không?" Trương Trạch đưa một điếu qua, Trương gia tiên tổ ngậm vào miệng, Trương Trạch tiện tay tạo một quả cầu lửa châm thuốc. "...Đây lại là gì?" "Kỳ Môn Độn Giáp." Trương Trạch tùy ý nói.

Trương gia thủy tổ nuốt nước bọt: "Ta tiếp xúc với Tây Vương Mẫu nhiều năm, chưa từng thấy Kỳ Môn Độn Giáp như vậy, của ngươi là thật sao?" Trong truyền thuyết, Tây Vương Mẫu là người sáng tạo ra Kỳ Môn Độn Giáp.

Nơi này là nơi Tây Vương Mẫu tộc có được trường sinh, e rằng ngay cả Tây Vương Mẫu cũng không hiểu nổi Kỳ Môn Độn Giáp trong tay hắn là chuyện gì. "Đương nhiên, chỉ là không dùng sức mạnh long mạch của các vị, nếu là long mạch dưới đáy biển, có thể tạo ra âm hỏa." Trương Trạch vừa nói vừa ném một đoạn Nhục Cống qua: "Ăn cái này đi, hắn là có thể hóa giải tác dụng phụ do thi hóa trên người ngươi mang lại." Trương gia thủy tổ nhận lấy Nhục Cống, ánh mắt sững lại: "Thời gian ta tỉnh táo không nhiều, nói ngắn gọn đi!" "Ngươi phải đi đến căn phòng sâu trong Trương Gia Cổ Lâu, bên trong có những manh mối quan trọng do các đời tộc nhân thu thập, ta gọi nó là chung cực." "Có Cổ Thần, tìm hiểu động tĩnh của Cổ Thần, cũng là sứ mệnh của người Trương gia chúng ta, cách đây không xa có một nền văn minh, do người Quỷ Động tạo ra, nếu có thể tìm thấy, có thể đến xem thử." Thông tin này dường như có chút khác biệt với hắn, bên trong có chuyện của Tinh Tuyệt Quốc sao?

“Người Trương gia đến Cổ Tinh Tuyệt Quốc?” Đối mặt với tình huống của thủy tổ Trương gia, Trương Trạch đột nhiên cảm thấy mọi chuyện dường như có chút lệch khỏi tình tiết mà hắn biết.

“Cổ Tinh Tuyệt Quốc vẫn luôn nằm trong sự giám sát của Trương

gia, đời trước của ngươi không nói cho ngươi biết sao?" Bây giờ ngược lại đến lượt thủy tổ Trương gia kinh ngạc.

Đối mặt với vấn đề này, Trương Trạch chỉ có thể nhún vai: "Không có cách nào nói cho ta biết được nữa rồi." "Mấy trăm năm qua Trương gia đã xảy ra chuyện gì?" Thời gian tỉnh táo của ông ta không nhiều, và không phải lần nào cũng có thể gặp được tộc nhân Trương gia.

Thế nhưng không ngờ chỉ trong mấy trăm năm ngắn ngủi (đối với ông ta), Trương gia đã xảy ra biến cố lớn.

"Khoảng hơn hai trăm năm trước, vào thời Khang Hi, tộc trưởng đời trước của Trương gia bị ám sát, sau đó gia tộc rơi vào tình trạng không có tộc trưởng suốt hai trăm năm." "Cứ mãi nội đấu, dưới tình cảnh ngoại ưu nội hoạn, Trương gia đã suy tàn." Trương Trạch để lộ hình xăm Thao Thiết trên người.

"Ngài thấy rồi chứ?

Ta không phải huyết mạch Kỳ Lân, mà là Thao Thiết.

Ta có thể trở thành tộc trưởng thì ngài nên biết tình hình hiện tại của Trương gia rồi đấy." "Tiện thể nói một câu, tộc quy của Trương gia, ta đã sửa rồi." Một loạt thông tin ập đến, đối với vị thủy tổ Trương gia trước mắt, lượng thông tin này quá lớn.

Quy củ do mấy đời tiên tổ Trương gia đầu tiên đặt ra, đã được sử dụng mấy nghìn năm, đột nhiên lại bị thay đổi.

Hậu bối Trương gia trước mắt dường như không hề coi vị thủy tổ này ra gì.

Thôi vậy, một huyết mạch Thao Thiết, còn mạnh hơn cả Kỳ Lân.

Trương Trạch đột nhiên gọi ra ngoài một tiếng: "Gọi một người Trương gia có huyết mạch Kỳ Lân vào đây." Trương Nhật Sơn nghe

lệnh từ ngoài cửa đá bước vào.

"Sư phụ, ngài gọi con?" "Đúng vậy, lại đây." Trương Trạch chỉ vào vị thủy tổ Trương gia gầy như bộ xương khô trước mắt: "Đây là tiên tổ đã sáng lập Trương gia." Gầy đến mức da bọc xương, khó mà tưởng tượng đây là một người sống.

"Con xin ra mắt tiên tổ!" Trương Nhật Sơn lập tức chỉnh đốn thái độ.

Nhìn Trương Nhật Sơn, thủy tổ Trương gia lập tức cảm ứng được huyết mạch Kỳ Lân thuần chính trên người cậu.

"Đợi đã, nó gọi ngươi là gì?" Thủy tổ Trương gia chỉ vào hai người, cảm thấy trong lòng không thể chấp nhận nổi.

"Con bái tộc trưởng làm thầy, hiện tại tộc trưởng là sư phụ của con." Trương Nhật Sơn không hề tỏ ra hèn mọn hay kiêu ngạo, thậm chí còn có vài phần tự hào.

Dù sao thì Trương Trạch trước mắt đã sớm đạt tới một tầm cao khó có thể đuổi kịp.

Có thể bái một người như vậy làm thầy, sẽ học được rất nhiều thứ.

"Loạn rồi, loạn hết cả rồi!" "Trương gia không có huyết mạch Kỳ Lân trấn giữ, sớm muộn, sớm muộn cũng sẽ diệt vong…" Nội tâm thủy tổ Trương gia lúc này đang sụp đổ.

Nếu như lúc trước ông ta cảm thấy người Trương gia trước mắt khiến mình tự hào, thì sau khi xác định huyết mạch, trong lòng chỉ còn lại sự rối rắm.

"Sai, Trương gia sẽ tiếp tục bảo tồn huyết mạch Kỳ Lân, nhưng Kỳ Lân không phải là mạnh nhất, ngài phải đối mặt với hiện thực này." Trương Trạch bỏ lại một ít lương khô: "Không có việc gì thì ăn

nhiều lương khô một chút, chỉ cần quá trình trao đổi chất chậm lại thì không phải là thi thể thực sự." Tiếp xúc với những người trường sinh này, ai nấy đều gầy trơ xương.

Có lẽ là do năng lượng trong vẫn ngọc, khiến họ có thể không cần ăn cơm, nhưng họ thật sự không bao giờ ăn gì.

"Lúc rảnh rỗi không có việc gì có thể mặc ngọc y vào, ra hồ bên ngoài bắt ít cá tôm, ngày nào đó nghĩ thông suốt rồi, ta sẽ đưa ngài đến viện dưỡng lão của Trương gia." Hiện tại hắn đã thiết lập một chuỗi sản nghiệp từ khi sinh ra đến lúc dưỡng lão.

Nghe ba chữ "viện dưỡng lão", thủy tổ Trương gia tuy chưa từng nghe qua, nhưng vừa nghe tên đã biết là nơi dành cho người già.

"Ý tốt của ngươi ta xin nhận… Ngoài cái thai quái dị kia ra, không ai có thể làm hại ta, nơi này rất tốt." Thêm vào đó, bên ngoài còn có tộc nhân của Tây Vương Mẫu bầu bạn.

Ông ta lại bổ sung một câu: "Thông qua long mạch, ta có thể cảm nhận được chuyện bên ngoài, có một long mạch đang gặp vấn đề." "Nếu Trương gia chúng ta không quản, long mạch trong thiên hạ đều sẽ bị xâm thực, đến lúc đó mọi chuyện đều đã muộn." "Yên tâm, chuyện này ta sẽ cho người theo dõi." Trương Trạch rõ ràng biết chuyện này.

Nói trắng ra là có liên quan đến lăng mộ thứ hai trong thiên hạ, cũng chính là lăng Thành Cát Tư Hãn.

Long mạch trong lăng mộ đó là một số tà mạch, quái vật ở khu vực đó đều là từ trong Thanh Đồng Môn trốn ra.

"Ngài cứ tiếp tục canh giữ ở đây, có tình hình gì thì liên lạc với ta bất cứ lúc nào, vị trí hiện tại của Trương gia là ở Vân Nam." Hắn tiện tay vẽ cho thủy tổ Trương gia xu hướng của long mạch.

Thông qua long mạch để tìm kiếm chính là tọa độ tham chiếu tốt nhất.

Sau khi trao đổi đơn giản, Trương Trạch xoay người định rời đi.

Vị thủy tổ Trương gia trong nháy mắt đã nằm lại vào quan tài, như một xác chết.

Khẩu quan tài của Xi Vưu bên cạnh, vốn do thủy tổ Trương gia trấn áp, bây giờ đã thực sự biến thành một xác chết.

Còn về vô số quan quách ở sâu hơn, Trương Trạch liếc nhìn một cái.

Những quan quách đó một mảnh tĩnh mịch, thời gian ngủ say của chúng còn lâu hơn thủy tổ Trương gia rất nhiều.

Nhưng thân phận thì không thể khảo chứng được.

"Đi thôi, nếu có thắc mắc gì, đợi ta tra xem tất cả những thứ Trương gia bảo vệ rồi sẽ hỏi kỹ sau." Dù sao người Trương gia cứ cách một khoảng thời gian lại đến đây một lần.

"Tộc trưởng, người vừa rồi thật sự là thủy tổ của Trương gia sao?" Trương Nhật Sơn từ bên trong đi ra, cảm thấy không thể tin nổi.

Mấy vị tiên tổ của Trương gia đều còn sống.

"Ngươi không tin?" "Không thể rời khỏi đây, kiểu trường sinh này có lẽ ban đầu mấy trăm năm thì được, nhưng thử ngàn năm xem." Trương Trạch đi ra ngoài, nói thẳng với Trương Nhật Sơn: "Vào đây lâu như vậy rồi, trong tộc của Tây Vương Mẫu, có ai cười không?" Kiểu trường sinh như vậy, hắn không tin có người nào cười nổi.

Vừa mới bước ra, Trương Trạch đã thấy Trương Tiểu Xà đặt một quả trứng vàng trước mặt hắn.

"Đây là quà của tộc Tây Vương Mẫu." "Nhân Diện Điểu toàn thân

lông vàng, lúc nhỏ trông giống cú mèo, sau khi trưởng thành sẽ mọc ra khuôn mặt giống người, nhưng bản chất vẫn là loài chim." Đưa quả trứng đến trước mặt Trương Trạch, sau đó lại nói: "Ta biết, động vật ngươi nuôi đều sẽ bị biến dị." Điểm này cô bé đã nuôi rắn nhiều năm, vẫn luôn rất tò mò.

Trương Trạch liếc nhìn thiếu nữ trong quan tài, hỏi: "Ngươi có muốn đi cùng ta không?" Dù sao cũng chỉ là một cô bé, lúc nhập quan có lẽ cũng không lớn lắm.

"Tạm thời e là không thể đi cùng ngươi, cơ thể của ta sắp hồi phục rồi, đến lúc đó sẽ quay về tìm ngươi!" Ngữ khí vô cùng quật cường.

Trương Trạch cũng không ép buộc, dù sao lúc đó cũng sẽ gặp lại.

"Cũng được, đợi ngươi thực sự hồi phục, ta sẽ cho người đến đón." Dù sao cũng là tộc nhân Nữ Oa cuối cùng trên thế gian, không biết đối phương ngoài linh hồn mạnh mẽ ra còn có điểm gì đặc biệt không.

Hắn nhìn về phía Tiểu Ca đang hôn mê: "Tình hình Tiểu Ca thế nào rồi?" Đổng Xán thở dài: "Tình hình đang dần tốt hơn, nhưng chứng mất trí nhớ không dễ hồi phục như vậy." Trương Trạch thử thăm dò ký ức của cậu ta.

Hắn tạm thời phong ấn những phần hỗn loạn, may mà đều là những phần giao tiếp với vị của bốn nghìn năm trước.

Đợi Tiểu Ca dần dần hồi phục, Trương Trạch mới định dẫn mọi người rời đi.

Bỗng nhiên, Trương Hải Khách và Trương Hải Dương đang canh giữ ở gần cửa động, đưa tay chỉ ra ngoài.

Lúc này hai người đã đổi thành đuốc.

“Bên ngoài có một vật khổng lồ chặn cửa động!” Nhìn kỹ ra ngoài, một con mắt to bằng chiếc đèn lồng đang nhìn vào từ bên ngoài vẫn thạch.

Bên ngoài động vẫn thạch, một chuỗi vảy lấp lánh ánh sáng.

Con mắt to bằng chiếc đèn lồng từ từ di chuyển về phía trước.

Thân hình khổng lồ lộ ra.

Chương 390

Mọi người nhìn rõ, vật khổng lồ bên ngoài mọc đầy những chiếc sừng rồng kỳ quái.

Giống như những hình rồng kỳ quái mà Trương Trạch đã thấy trên bề mặt những quan quách phía sau.

Trạng thái của Tiểu Ca dần dần hồi phục bình tĩnh, nhưng cả người lại có chút thay đổi.

Trở nên càng giống Muộn Du Bình hơn.

"Long trảo!" Tề Thiết Chủy đột nhiên nhìn chằm chằm ra ngoài, đặc biệt là thân thể đầy vảy bên ngoài, căn bản không nhìn rõ cụ thể lớn đến mức nào.

"Cũng quá lớn rồi, lẽ nào là Xà Mẫu?" Trần song thủ hợp thập: "Nơi này là huyệt nhãn thứ hai của vạn sơn long mạch, hấp thụ tinh khí long mạch ở đây, không hóa rồng cũng khó!" "Sư huynh, Xà Mẫu canh giữ ở bên ngoài, lẽ nào nó nhắm vào chúng ta?" Ở phía sau mấy người, Trương Nhật Sơn lấy ra mặt dây chuyền bạch ngọc hình con rắn cuộn tròn.

"Dùng mặt dây chuyền này chắc có thể ra ngoài an toàn." Mặt dây chuyền này trước đây là vật treo trên người Tây Vương Mẫu giả.

Trương Nhật Sơn cầm món đồ đi ra ngoài.

Vừa đến cửa động, đã ngửi thấy một mùi bùn đáy nước.

Thân hình khổng lồ đầy vảy trước mắt không thể hoàn toàn chui ra khỏi không gian dưới lòng đất.

Khoảng trống bên dưới vô cùng lớn.

Chắc là nối liền với sông ngầm dưới lòng đất.

Xà Mẫu có thể thông qua sông ngầm để ra thế giới bên ngoài.

Nhưng nó không làm vậy, mà mấy nghìn năm qua vẫn luôn canh giữ bên ngoài vẫn thạch.

Trương Nhật Sơn cầm mặt dây chuyền bạch ngọc hình rắn cuộn ra, Xà Mẫu từ từ ngẩng đầu lên.

Nhưng ngay sau đó, trong ánh mắt Xà Mẫu đột nhiên lộ ra một tia xảo quyệt.

"Cẩn thận, nó sẽ tấn công người không có mặt dây chuyền." Cửu Nhi bên cạnh Trương Trạch đột nhiên muốn hóa thành long thân xông lên.

"Ta ra ngoài xem thử." Hắn đi đến cửa động, nhìn Xà Mẫu trước mặt từ xa.

Ở hai bên thân thể nó, hắn đã thấy được long trảo.

So với đường kính hơn hai mét của Xà Mẫu, một đôi long trảo chỉ như móng trước của khủng long bạo chúa.

Chỉ có thể dùng để xem, hoàn toàn không có tác dụng gì.

Nhưng đó là một dấu hiệu rất quan trọng, nó thật sự đang phát triển theo hướng hóa rồng.

"Hóa giao!" Ánh mắt của Xà Mẫu trước mặt đang nhìn chằm chằm vào Trương Trạch, rồi đến Tiểu Cửu mang khí tức long tộc bên cạnh hắn.

"Phật Gia, nó nhắm vào con rồng của ngài rồi!" Tề Thiết Chủy từ xa đã nhìn ra ánh mắt của Xà Mẫu.

"Chiến ý!" Đổng Xán liếc mắt một cái đã nhìn ra vấn đề mấu chốt.

Thực lực của ông không bằng Tiểu Ca, nhưng kinh nghiệm lại vô cùng phong phú, đã thấy không ít động vật kỳ lạ.

Ông có thể thông qua ánh mắt để phán đoán suy nghĩ của động vật.

Con người cũng có thể thông qua ánh mắt để trực tiếp nhìn ra ý đồ thực sự của động vật.

"Tộc trưởng, Xà Mẫu đang khiêu chiến con rồng của ngài!" Trương Trạch đột nhiên nhảy ra ngoài, hoàn toàn thoát khỏi phạm vi của Trương Nhật Sơn.

Cho Xà Mẫu một lý do để ra tay.

"Ta biết ngươi nghe hiểu, đánh một trận đi!" Trương Trạch đột nhiên nhảy lên không trung, khí màu xanh nhạt bao trùm toàn thân.

Một con bạch long xông ra.

Bạch long tuy không có thân hình khổng lồ như Xà Mẫu, nhưng về khí thế lại hoàn toàn áp đảo Xà Mẫu trước mắt.

Trần khẽ nói: "Xà Mẫu dù sao cũng đã sống gần vạn năm, thực lực không thể xem thường." "Ta thấy chưa chắc, sóng sau xô sóng trước, rồng của Phật Gia chưa chắc đã thua Xà Mẫu vạn năm." Kim Bàn hiểu rõ, mọi thứ bên cạnh Trương Trạch đều có một sức mạnh dường như không thuộc về thế giới này.

Xà Mẫu dựa vào tinh khí long mạch và sức mạnh của vẫn thạch.

Trong quá trình hấp thụ chỉ lớn lên về hình thể, đến khi gần vạn năm mới có cơ hội hóa giao.

Đợi đến khi hóa rồng lại không biết cụ thể cần bao nhiêu năm.

Nhưng điều này lại phù hợp hơn với quá trình hóa rồng bình thường của thế giới này.

"Dáng vẻ sau khi Xà Mẫu hóa giao, ta đã thấy ở bên trong." Tiểu

Ca nhìn chằm chằm Xà Mẫu, cuối cùng cũng nhớ lại ký ức bên trong.

Nhưng lại cảm thấy khó hiểu về điều này.

Những quan quách bên trong được đặt vào đó ít nhất cũng phải ba, bốn nghìn năm trước.

Xà Mẫu lúc đó chỉ là một con mãng xà có thân hình khổng lồ.

Lẽ nào, trước Xà Mẫu, đã có loài rắn khác tiến hóa đến trạng thái này?

"Ta lại thấy, đây là hiện tượng bình thường." Tề Thiết Chủy sờ sờ bộ râu mới mọc gần đây chưa kịp cạo: "Động vật trong Sơn Hải Kinh hầu như đều có thể tìm thấy nguyên mẫu, rồng lưu truyền rộng rãi như vậy, tại sao có thể chắc chắn nó không tồn tại?" Kim Bàn và Trần từ từ gật đầu.

Lời này quả thực có lý.

Đặc biệt là ở thế giới này, ảnh hưởng của sức mạnh long mạch vô cùng lớn.

Ở những nơi có hải khí dồi dào, thi thể có thể sinh ra dị biến vũ hóa.

Loài rắn hấp thụ không khí hóa rồng, dường như cũng hợp tình hợp lý.

Lúc này, Trương Trạch đã ở trên long thân.

Bạch long mang theo hắn xông lên không trung.

Đúng lúc đó, Trương Trạch đột nhiên nhảy lên trời: "Ta đã nắm giữ tất cả biến hóa." "Ta tức là vua!" Hắn tiện tay thi triển Bát Chuyển Tứ Bàn, không ngừng diễn hóa thay đổi.

Chỉ cần tốc độ tính toán trong đầu đủ nhanh, là có thể nhanh chóng chuyển đổi một nghìn lẻ tám mươi loại biến hóa của Kỳ Môn Độn

Giáp.

Hắn khẽ điểm một cái trên không, dưới chân xuất hiện ánh sáng màu xanh nhạt.

Sau đó nhảy lên không trung cao hơn.

"Ta là phương vị, ta là cát hung!" "Khôn tự - Thổ Hà Xa!" Theo sau hai ngón tay thon dài của Trương Trạch giơ lên.

Một tay khác vung lên, một khối bùn khổng lồ dưới chân bay vút lên trời hình thành một con rắn đất khổng lồ.

Hướng về phía Xà Mẫu mà lao tới.

Xà Mẫu nhanh chóng lao về phía Trương Trạch, nơi nó đi qua đều nằm trong trận pháp Kỳ Môn.

Mọi hành động, thậm chí là hành động tiếp theo, đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Nói một cách nghiêm túc, Trương Trạch vẫn chưa hoàn toàn nắm vững Phong Hậu Kỳ Môn.

Bởi vì sau khi hoàn toàn nắm vững, tốc độ sẽ còn nhanh hơn.

Có thể trực tiếp dự đoán tất cả các biến hóa trong trận pháp Kỳ Môn.

Phạm vi của Kỳ Môn Độn Giáp dưới chân cũng sẽ lớn hơn.

Theo phỏng đoán, cảnh giới cao nhất thậm chí có thể bao phủ toàn bộ thế giới.

Hiện tại, hắn chỉ có thể bao phủ không gian trước mắt.

Xà Mẫu bị Thổ Hà Xa va vào một cách tàn nhẫn.

"Tốn tự - Hương Đường Công Đức!" Vô số cành cây to bằng cánh tay vây lấy Xà Mẫu.

Thân hình hắn nhanh chóng hóa thành một đạo tàn ảnh.

Hạ xuống trước mặt Xà Mẫu, nhanh chóng đưa tay ra: "Khôn tự - Băng Phong Chưởng!" Bàn tay mang theo băng giá tiếp xúc với Xà Mẫu, cái đầu tam giác mọc sừng rồng nhanh chóng bắt đầu đóng băng.

Toàn bộ đầu của Xà Mẫu đều bị băng phong trong đó.

Trương Trạch nhanh chóng nhào lộn mấy vòng trên không, trở về bên cạnh mọi người.

"Kết thúc rồi sao?" Trương Nhật Sơn ngơ ngác nhìn Xà Mẫu bị đóng băng giữa không trung.

"Không đơn giản như vậy." Trương Trạch nhìn chằm chằm Xà Mẫu trên không: "Nếu dễ dàng bị nhốt như vậy, thì không phải là Xà Mẫu vạn năm." Vừa rồi chỉ là hắn thử nghiệm Phong Hậu Kỳ Môn.

Chương 391

Nếu muốn hạ sát thủ, sẽ không phải là những chiêu thức thăm dò vừa rồi.

Hắn hoàn toàn có cách khiến Xà Mẫu trực tiếp biến thành băng tinh.

Khi Xà Mẫu dần dần thoát khỏi tình trạng bị giam cầm, long thân của Cửu Nhi liền mang theo sóng lớn từ bên dưới.

Đánh mạnh vào đầu Xà Mẫu.

Xà Mẫu tức giận lắc đầu, lại thấy bạch long bay lượn trên không trung.

Loài giao long này không thể bay, chỉ có thể ở dưới đất nhìn một cách bất lực.

"Còn muốn đánh nữa không?" Trương Trạch đứng bên bờ, lặng lẽ nhìn Xà Mẫu trước mắt.

Lại thấy Xà Mẫu lắc lắc nước trên đầu: "Không đánh nữa!" Một giọng nói giống như một người phụ nữ trung niên vang lên.

Xà Mẫu đột nhiên mở miệng, bao gồm cả Trương Tiểu Xà và tộc nhân Tây Vương Mẫu, đều ngây người.

"Xà Mẫu biết nói chuyện?" Trương Nhật Sơn cũng có chút không tin ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào con quái vật khổng lồ.

Thế nhưng Xà Mẫu lại không thèm để ý, trực tiếp chui trở lại vào trong nước.

Không quan tâm nữa.

Cửu Nhi cũng thuận thế trở về không gian của mình, đi xem tình

hình tiến bộ gần đây của Thanh Nhi.

Bầy Kê Quan Xà dày đặc xung quanh, theo sau sự rời đi của Xà Mẫu, đột nhiên đứng thẳng tại chỗ.

Chúng nhìn đông ngó tây, không biết nên đi hay nên ở lại.

"Phật Gia, đám Kê Quan Xà này không đi sao?" Lão Dương Nhân tay cầm cung, lắp năm mũi tên, có vẻ như sẵn sàng ra tay nếu có chuyện không hay.

"Xà Mẫu không bảo chúng đi." Thái độ tùy tiện của Xà Mẫu khiến Trương Trạch cảm thấy có chút cạn lời.

Nó đi một mình, ngay cả con cháu cũng bỏ mặc.

Ngược lại, đám Kê Quan Xà này ở lại tại chỗ cũng không tấn công.

Giống như những con gà trống trong sân đang chờ được cho ăn, cái đầu có mào gà nhìn đông ngó tây.

"Tiểu Xà, đi lấy một phần Thi Miết Vương mà Tây Vương Mẫu nuôi ra đây." "Ta đi cùng muội." Hoa Linh lấy ra hồ lô Phí Trường Phòng.

"Phật Gia, những cái hũ gốm đó quá ghê tởm, Thi Miết Vương chắc cũng giống như Đạt Phổ Quỷ Trùng, ăn thịt thối rữa." "Chỉ cần có thịt thối nuôi chúng là được, không nhất thiết phải là đầu người." Con người tuy đặc biệt trong vạn vật trời đất, nhưng thịt vẫn là thịt.

Có cách thay thế, Trương Trạch đã lấy được thịt "thương" do Tây Vương Mẫu cung cấp.

Không bằng bồi dưỡng thịt của Cổ Thần, dùng để nuôi Thi Miết Vương.

Nhưng hắn lại nghĩ, ăn thịt của hắn tự nhiên sẽ trở thành một

thành viên của Lục Sắc Phần Mộ, Thi Miết Vương cũng vậy.

Giống như máu của hắn, uống máu của hắn, bất kể động thực vật đều sẽ nhanh chóng tăng độ trung thành đối với hắn.

Trương Tiểu Xà và Tây Vương Mẫu mềm mỏng cứng rắn, cuối cùng lừa được năm nghìn con Thi Miết Vương.

Nhìn khắp nơi, số Thi Miết Vương đang ngủ trong đó ít nhất cũng phải mấy chục vạn.

Thi Miết Vương giấu trong hũ gốm Tam Thanh Điểu, giống như đã chết, tất cả đều nằm yên trong đó.

Hiệu quả áp chế của cả khối vẫn thạch đối với Thi Miết Vương rất rõ ràng.

Đợi Hoa Linh và Trương Tiểu Xà từ bên trong lấy ra mấy cái hũ.

Mỗi cái hũ đều chứa mấy nghìn con Thi Miết Vương, nhưng không đầy, vẫn còn một ít khoảng trống.

"Phật Gia, cầm lấy, tổng cộng năm nghìn con, mỗi hũ gốm có khoảng hai nghìn năm trăm con." Hũ gốm vừa rời khỏi vẫn thạch, bên trong bắt đầu vang lên những tiếng cười quái dị rít lên.

Âm thanh khiến người ta tê dại da đầu vang lên từ bên trong.

"Âm thanh dao động của hơn hai nghìn con không giống nhau…" Trương Hải Diêm đưa tay bịt tai, bao gồm cả những người Trương gia xung quanh nghe thấy âm thanh này đều nhíu chặt mày.

Không còn cách nào khác, âm thanh đó quá chói tai.

Trương Trạch trực tiếp lấy một cái hũ gốm, ném vào không gian Thao Thiết.

Dùng để chuẩn bị tự nuôi Thi Miết Vương.

Trong ký ức của Tây Vương Mẫu, Trương Trạch đã có được phương pháp thuần dưỡng Thi Miết Vương.

Loài côn trùng này khó khống chế, chỉ có người có huyết mạch Phượng Hoàng mới có thể tránh bị chúng tấn công.

"Lát nữa ta ra hiệu, các ngươi trực tiếp ném hũ gốm ra." Trương Tiểu Xà ôm hũ gốm Tam Thanh Điểu trong tay.

Quanh hồ nước phía trước có rất nhiều mảnh vỡ của hũ gốm Tam Thanh Điểu.

Trong mắt đám Kê Quan Xà, đó vốn là nơi ăn cơm.

Trương Trạch đột nhiên mô phỏng tiếng kêu của Kê Quan Xà.

"Cạc cạc… cạc cạc cạc…" Động tĩnh kỳ quái đột nhiên khiến tất cả Kê Quan Xà đều thò đầu ra.

Phía sau, mấy con cẩm mãng đực từ trong nước chui ra.

"Bây giờ!" Đi lên phía trước, Trương Tiểu Xà trực tiếp ném thức ăn vào giữa.

Một lượng lớn Thi Miết Vương từ trong hũ gốm bay ra.

Số lượng cực nhiều, tốc độ của mấy nghìn con Kê Quan Xà xung quanh nhanh như chớp.

Chúng nhanh chóng nhảy lên không trung, bắt mồi Thi Miết Vương một cách chính xác không sai sót.

Trong một khu vực rộng lớn như vậy, không một con Thi Miết Vương nào thoát ra được.

Trong đó chỉ có một phần ăn được thức ăn thành công, sự cám dỗ của Thi Miết Vương đối với đám Kê Quan Xà này hoàn toàn không thể chống cự.

Trương Trạch nhìn đám Kê Quan Xà trước mắt, đang suy nghĩ có nên nuôi dưỡng tất cả không.

Hắn tiện tay mở một hố đen bên cạnh.

"Tiếp tục ăn, đi vào trong." Những con Thi Miết Vương đó bị ném vào không gian Thao Thiết.

Để lại một phần thịt thối để bồi dưỡng.

Hiện tại, đám Kê Quan Xà này chỉ có thể ăn thịt thối.

Kê Quan Xà vốn do hắc mao xà biến dị thành, thịt thối mới là thức ăn chính của chúng.

Nhưng Thi Miết Vương vẫn là thức ăn chúng yêu thích nhất, không có gì sánh bằng.

"Cạc cạc…" Theo lời của Trương Trạch, một lượng lớn Kê Quan Xà xung quanh đột nhiên tản đi.

Chỉ còn lại khoảng bốn trăm con Kê Quan Xà.

Trong đó có ba con Kê Quan Xà đực vừa rồi ăn nhiều nhất, sau khi nếm thử mùi vị này, không bao giờ quên được.

Không chút do dự chui vào vòng xoáy.

Ngay sau đó, những con Kê Quan Xà khác bên cạnh cũng theo vào.

Trong đó có cả cẩm mãng và Kê Quan Xà bình thường.

Những vị vua trong loài rắn này, cứ thế bị Trương Trạch dụ đi khoảng năm trăm con.

Nếu tính cả phần được thuần dưỡng từ khi còn là rắn con, hiện tại hắn có khoảng hơn sáu trăm con rắn.

"Hết rồi?" Kim Bàn nhìn chằm chằm những con Kê Quan Xà đã rời đi, cười nói: "Số mệnh, những con Kê Quan Xà đi theo Phật Gia,

sau này không chừng sẽ có một phần có cơ hội hóa rồng.

Dù không thể hóa rồng, giữ lại thân rắn cũng vô cùng mạnh mẽ.” Trần lặng lẽ nhìn mọi thứ trước mắt, hai tay chắp lại: “Duyên đến duyên đi đều là ý trời.” Người học Phật tin vào nhân quả, có gieo nhân mới có thể gặt được quả hiện tại.

Có nhiều Kê Quan Xà như vậy có thể xuống đây, đặc biệt là cẩm mãng, chắc chắn ở đây phải có lối ra.

Đi ngược theo dòng nước.

Một trong những lối đi phía sau là đi lên từ hồ chứa nước.

Trên đường trở về, có một xác chết từ trong nước dần dần bị cuốn xuống.

Chương 392

Trương Trạch trên đường phân công nhiệm vụ cho tộc nhân.

“Tiếp theo cần hai tộc nhân mang theo lương khô bí mật quay lại, những người còn lại theo ta trở về mặt đất để vạch ra kế hoạch.” “Trạm tiếp theo của ta là đến thành phố gần đó, nghỉ ngơi một chút, sau đó đến di chỉ Cổ Tinh Tuyệt Quốc!” Nhưng trong đó phải có một điều kiện tiên quyết là mùa gió.

Giống như quỷ vực trong mưa, chỉ trong mùa gió, thành cổ Tinh Tuyệt mới xuất hiện.

Theo dự đoán, Cổ Tinh Tuyệt Quốc có lẽ nằm dưới chân núi Côn Luân, tiền thân của ốc đảo Niya đã biến mất.

Tuy đều thuộc dãy núi Côn Luân, nhưng phạm vi của cả Côn Luân thực ra rất rộng lớn.

Di chuyển hàng nghìn cây số, nhưng cũng gần hơn nhiều so với khoảng cách xuất phát từ thành Trường Sa.

Một khi đã đến dãy núi Côn Luân.

Nhiều dấu vết liên quan đến cổ thần đều đang chú ý đến Xà Thần.

Hắn phải dẫn theo người Trương gia, tiếp tục tiến về phía tây tranh đấu.

Khi lựa chọn người quay về, ánh mắt Trương Trạch nhìn về phía các tộc nhân trước mặt: “Người quay về tốt nhất là gương mặt lạ.” Đầu tiên, người của Cửu Môn bị loại trừ.

Ánh mắt Trương Trạch nhìn về phía hai tộc nhân sau lưng Trương Hải Khách.

“Mấy người theo Nhật Sơn quay về, trong mấy tiếng tới, hãy theo Đổng Xán tìm hiểu về tập quán của người Tạng.” “Tiếp theo các ngươi là người Tạng, nhớ mang theo Xuyên Vân Tiễn, có tình huống gì xảy ra lập tức bắn tín hiệu.” Sau khi giao phó tình hình cho hai người, Trương Trạch ra hiệu cho tộc nhân bên cạnh đưa hai người họ trực tiếp vào vũng bùn.

Sử dụng những loại bùn này để che giấu khí tức trên người là cách đơn giản nhất.

Huyết mạch của hai người này đều đã được cường hóa, thực lực hiện tại cơ bản không yếu hơn nội gia nhân lúc trước.

Nhưng hắn không để lại bất kỳ thông tin văn tự nào, tất cả nội dung đều được truyền đạt qua lời nói.

Đợi hai người và Đổng Xán bắt đầu chuẩn bị mặt nạ da người, Trương Trạch dẫn theo những người còn lại, nhanh chóng men theo lối đi phía sau hồ chứa nước để lên mặt đất.

Đi không bao lâu, đã nghe thấy tiếng bước chân phía trước.

“Có nghe thấy động tĩnh gì không?” “Đám người Trương gia này rốt cuộc đã trải qua những gì, thực lực đều trở nên mạnh như vậy!” “Không có cách nào bắt được mấy người họ, chúng ta đã biết rồi, Trương gia đã cùng đường mạt lộ, tiếp theo là thời đại Uông gia nắm giữ thế giới…” Mấy người phía sau có người phụ trách dẫn đường, có người phụ trách xem bản đồ.

Rõ ràng người Uông gia không hề xa lạ với tình hình của cung Tây Vương Mẫu.

Trương Trạch gọi Uông Tàng Hải đến bên cạnh: “Những bản đồ này là ngươi để lại năm xưa?” “Chủ nhân tha tội, năm xưa ta cũng chỉ để lại chút manh mối cho hậu nhân tìm kiếm sự trường sinh…” Uông

Tàng Hải bây giờ hận không thể trực tiếp giết chết đám người Uông gia này.

Theo dõi ai không theo, lại đi theo đám người này.

Trương Trạch đứng trong lối đi, tiếng nói chuyện bên kia nhỏ dần.

Đợi người Uông gia đi xa, Trương Trạch giơ tay phải lên.

"Tổng cộng năm người, bắt sống toàn bộ." Nhìn trạng thái của mấy người bên ngoài, có lẽ cấp bậc cao hơn những người Uông gia đã bắt trước đó.

Tiểu Ca cầm Hắc Kim Cổ Đao, cùng Trương Thụy Lâm, Trương Hải Diêm, Trương Nhật Sơn mấy người lặng lẽ đi về một hướng.

Chá Cô Tiếu dẫn theo Lão Dương Nhân, Hắc Nhãn Kính và Giải Cửu bao vây từ một phía khác.

Trương Trạch ở lại tại chỗ, phía sau là hồ chứa nước, đi lên nữa là khu rừng họ đã đi xuống lúc trước.

Đó cũng là khu vực có số lượng Kê Quan Xà tập trung đông nhất.

Ngoài những cái cây đó, trên mặt đất có một phần khu vực được thiết kế tháp có lỗ vuông.

Đó cũng là không gian hoạt động dành riêng cho Kê Quan Xà.

Thân hình Trương Trạch trong giây tiếp theo đã xuất hiện trong không gian của mình.

Đám Kê Quan Xà đó đang lang thang trong lão trạch của Trương gia bên trong.

Thấy Trương Trạch xuất hiện, đột nhiên tất cả đều vây lại.

Có thể thấy, trí lực của đám Kê Quan Xà này đều không thấp.

Trương Trạch bưng chiếc bát sứ trong tay, tất cả Kê Quan Xà bên

trong đều đã dài bằng ngón út.

Đồng thời, chúng cũng đã ăn máu của hắn, Trương Trạch liên lạc với chúng bằng ý niệm.

Từ từ mở ra một phần năng lực thôn phệ cho chúng.

Chỉ có như vậy, Thi Miết Vương bị ăn mới không bị lãng phí.

Thi Miết Vương sinh sản nhanh, chỉ cần có đủ thức ăn.

Trong thời cơ và hoàn cảnh thích hợp sẽ đẻ trứng.

Tốc độ bồi dưỡng của mấy nghìn năm trước cũng rất nhanh.

Chỉ là nuôi nô lệ lớn lên cần thời gian dài.

Dưới chế độ kỳ quái của vương quốc Tây Vương Mẫu, độ khó nuôi dưỡng Thi Miết Vương tăng lên.

Nhưng lại có những hũ đầu người không ngừng được gửi đến cung Tây Vương Mẫu để hiến tế.

Chỉ cần ăn Thi Miết Vương, sẽ tăng thêm độ thân mật với Kê Quan Xà.

Loài rắn này rất thông minh, chúng biết chỉ cần giúp đỡ thích hợp, là có thể ăn lại Thi Miết Vương.

Thi Miết Vương và thi miết bình thường tương tự nhau, đều sẽ đẻ trứng trong cơ thể xác chết.

Chỉ có Kê Quan Xà, thích đẻ trứng rắn trong cơ thể vật sống.

Khoảng mấy tiếng đồng hồ, hơn hai nghìn con Thi Miết Vương đã đẻ ra mấy vạn trứng côn trùng.

Điểm đáng sợ hơn của Thi Miết Vương là tốc độ nở.

Trong những hũ gốm Tam Thanh Điểu đó, vốn đều là trứng của Thi Miết Vương.

Một khi bị đánh thức sẽ nở hết.

Thế nhưng một loại côn trùng có khả năng sinh sản cực mạnh như vậy, lại suýt bị Kê Quan Xà ăn đến tuyệt chủng.

Có thể thấy độc tố thôn phệ của Kê Quan Xà đối với Thi Miết Vương.

Trương Trạch trực tiếp mở thông hai không gian.

Kê Quan Xà ngửi thấy mùi, lập tức muốn xông về phía tổ mà Thi Miết Vương vừa mới xây.

Mấy vạn trứng Thi Miết Vương, trong mắt Kê Quan Xà chỉ là một cái bánh bao lớn.

Dù trốn ở đâu, với khứu giác của Kê Quan Xà cũng có thể tìm thấy ngay lập tức.

Trương Trạch cắt ngón tay, nhỏ máu vào một bát nước.

Để Cửu Nhi sử dụng năng lực khống chế nước, đưa giọt nước đến trước mặt mỗi con Kê Quan Xà.

"Ăn những con côn trùng đó, rồi nuốt nước xuống." Trương Trạch chắp tay sau lưng, lặng lẽ nhìn tất cả Kê Quan Xà đang đứng thẳng trước mặt.

Đám rắn này trông giống như một đội binh lính được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Điểm này trông rất không thể tin được.

"Cạc cạc cạc…" Có một con Kê Quan Xà đầu tiên nuốt nước có pha chút máu Thao Thiết.

Trương Trạch lập tức buông lỏng khống chế, để nó đi thôn phệ Thi Miết Vương.

Nếu không có năng lực thôn phệ, trực tiếp đi ăn cũng chỉ là ăn uống bình thường.

Đám Kê Quan Xà này trung thành hơn con người rất nhiều.

Do đó chỉ cần một lượng nhỏ máu là có thể trực tiếp tăng cường rất nhiều độ trung thành.

Đồng thời, hắn chuyên chú cường hóa năng lực thôn phệ, để chúng trưởng thành.

Trương Trạch muốn xem, cuối cùng chúng sẽ trưởng thành thành dạng gì.

Con Kê Quan Xà đầu tiên sau khi nuốt một lượng lớn Thi Miết Vương, đột nhiên trạng thái của cả con rắn bắt đầu có sự thay đổi.

Những con Kê Quan Xà xung quanh đột nhiên ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào đó.

Cảnh tượng này trông có chút hài hước.

Chương 393

Khiến Trương Trạch nhớ lại cảnh xem thế giới động vật ở kiếp trước.

"Lột da!" Thanh Nhi ở bên cạnh nhìn chằm chằm, kích động nói: "Sau khi lột da sẽ lớn lên, lúc đó có thể nuôi ra Xà Mẫu không?" Cửu Nhi và Thanh Nhi nhìn chằm chằm những đồng loại xa xôi này, ít nhiều đều có chút cảm giác thân thiết.

Những con Kê Quan Xà khác lập tức nuốt giọt nước rồi xông lên ăn một bữa no nê.

Trương Trạch từ đó chia ra năm nghìn con Thi Miết Vương.

"Thanh Nhi, tiếp theo ngươi là vua của chúng!" "Ta?" Thanh Nhi nhìn chằm chằm đám Kê Quan Xà này, "Chúng sẽ nghe lời ta sao?" "Ngươi thử xem?" Trương Trạch mang theo nụ cười nhàn nhạt, "Đám Kê Quan Xà này đã thoát khỏi sự khống chế của Xà Mẫu, bây giờ chúng tự do." Ngoài những con này, gần như tất cả Kê Quan Xà đều bị Xà Mẫu khống chế.

Tốc độ sinh sản của loài rắn này cực nhanh, những năm đầu Tây Vương Mẫu cũng thường xuyên bán trực tiếp loài rắn này ra ngoài.

"Gầm ~" Theo sau một tiếng long ngâm của Thanh Nhi.

Tất cả Kê Quan Xà xung quanh đột nhiên dừng lại, toàn bộ tập trung trước mặt Thanh Nhi, cúi đầu xuống.

Thấy tình hình trước mắt, Trương Trạch hài lòng rời đi.

Thời gian mới trôi qua hơn mười phút, những người Uông gia vừa gặp, đang trong đường hầm nước cầm súng đối chiến với người Trương gia.

Một trong số đó đi nhầm đường, đột nhiên bị một bóng đen tóm lấy vai, một cú Khôi Tinh Thích Đấu đá gãy đùi.

"Tốn tự - Hoàng Sát Phong!" Hình như Trương Nhật Sơn sử dụng Tốn tự có uy lực lớn hơn.

Một cơn gió lốc, nhốt người Uông gia đang định trốn thoát tại chỗ.

"Khảm tự - Thủy Long Du!" Dưới chân toàn là nước, nước xung quanh đột nhiên tập trung lại một chỗ, cuộn mạnh về phía trước.

Trực tiếp đưa người đó đến trước mặt Trương Trạch.

Chỉ có hai người trước mắt hắn.

Có ba người đã trốn về phía vẫn thạch.

Ngay sau đó, Trương Trạch nghe thấy tiếng Xà Mẫu lao ra khỏi mặt nước.

Sau đó âm thanh hoàn toàn bị phớt lờ.

Nghe thấy tiếng Xà Mẫu xuất hiện, người nước ngoài tóc vàng mắt xanh trước mắt lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

Hắn nói một tràng tiếng Anh.

Trương Hải Dương nhìn về phía Trương Trạch, giải thích: "Sao có thể nhanh như vậy thoát khỏi Xà Mẫu?" Trương Trạch đi đến trước mặt hắn, dùng tay phải trực tiếp kiểm tra ký ức của hắn.

Sau khi hiểu được thông tin, hắn nhếch mép: "Xem ra các ngươi không thiếu đồ tốt." Những người Uông gia vào đây trước đó, gần như đều có đi không có về.

Vì vậy bọn họ mới nhân lúc dẫn người Trương gia vào, lén lút kiểm tra tình hình.

Không ngờ, chưa đầy một ngày đã ra ngoài.

Lúc này, hắn đột nhiên thấy một thông tin thú vị: "Người của các ngươi đã liên lạc với đội thám hiểm châu Âu?" Mục đích không phải vì cung Tây Vương Mẫu, mà là để xác định xem nhóm người họ có chết ở bên trong hay không.

Trương Trạch chống cằm, chậm rãi tra xem ký ức của người nhà họ Uông.

Người nhà họ Uông trước mắt lại có phản ứng như bị sét đánh.

Đám người Trương gia phía sau đều vây quanh bảo vệ, không để ý đến việc thẩm vấn ra sao.

"Ở nhà họ Uông tên là gì?

Uông Uy Liêm?" Không đợi hắn trả lời, Trương Trạch đã nói ra một cái tên kết hợp cả Trung lẫn Tây.

"Ngươi có thể xem ký ức của ta?" "Ngươi… ngươi là quỷ?" Người nhà họ Uông gốc Anh quốc trước mắt nhìn Trương Trạch như thể vừa trông thấy ác ma.

"Quỷ?

Là loại này sao?" Trương Trạch đột nhiên gọi ra song sinh nữ khôi.

Loại thi khôi này cực kỳ hiếm thấy, ngay cả quỷ bình thường cũng ít có cơ hội được diện kiến.

Người thường không có âm dương nhãn, người nhà họ Uông trước mắt lại càng là lần đầu thấy chuyện như vậy.

Con khôi bên cạnh âm u nhìn chằm chằm, ngay sau đó một con Chúc Cửu Âm xuất hiện sau lưng Trương Trạch.

Ánh mắt Chúc Cửu Âm gắt gao nhìn người nhà họ Uông.

Âm nhãn từ từ mở ra, trực tiếp rút linh hồn của hắn ra khỏi cơ

thể.

Khi tận mắt nhìn thấy thân thể của mình, hắn đột nhiên điên cuồng gào thét.

“Nonono!!!

Ta không muốn chết!” “Những gì ta cần biết đều đã biết rồi.

Cứ tưởng mỗi người Trương gia đều ý chí kiên định, xem ra cũng không hẳn.” Trương Trạch nhìn người nhà họ Uông đã sợ đến tè ra quần trước mắt.

Trương Trạch muốn hắn làm nội ứng.

Nhưng nhà họ Uông có Vận bộ môn, người được cử đi đa phần đều đã chuẩn bị tâm lý hy sinh.

Hắn lại tra xem ký ức của người còn lại bên cạnh.

Người kia sớm đã sợ đến mềm nhũn.

Trên người bọn họ đều mang theo cấm bà cốt đầu.

Mùi vị này vốn có từ đất bùn, có thể né tránh tối đa sự tấn công của kê quan xà thông thường.

Nhìn bộ dạng thảm hại của hai người nhà họ Uông, Trương Nhật Sơn nhìn sang: “Phật Gia, có tin tức gì hữu dụng không?” “Không có, lại là mấy tên tiểu lâu la.

Lần sau phải tìm cách câu một con cá lớn.” Cá lớn của nhà họ Uông về cơ bản sẽ không dễ dàng xuất hiện.

Thông qua người nhà họ Uông trước mắt, Trương Trạch biết được một tin tức đặc biệt.

Vận bộ môn đã định nghĩa hắn là đối tượng nguy hiểm, một khi tiếp cận thì có chết không có sống.

Vì vậy không thể đối đầu chính diện, bọn chúng sẽ lựa chọn phương pháp tương tự như năm đó ám sát tộc trưởng Trương gia ở Tứ Thành.

"Xử lý hai tên này đi.

Laura đã gặp mặt bọn họ, lúc ta không ở Ma Quốc Thành, cô ta đã đào thoát." Nghe tin Laura rời đi, Trương Trạch không thấy bất ngờ, chỉ là không ngờ Laura đã đánh một trận với mấy người nhà họ Uông này rồi mới chạy thoát.

Mấy người rời khỏi cung Tây Vương Mẫu trở về mặt đất, Trương Trạch thả sáu trăm con kê quan xà lớn nhỏ khác nhau ra xung quanh.

Hắc mao xà của Trương Tiểu Xà so với đám kê quan xà này thì yếu hơn một chút.

Nhìn lại mấy con kê quan xà mà Trương Trạch tiếp quản, mới có mấy ngày công phu, màu sắc toàn thân đã bắt đầu từ đỏ tươi chuyển thành màu đỏ sẫm, ngay cả hình thể cũng lớn hơn một vòng.

Suốt cả quá trình, Trương Tiểu Xà vẫn không chú ý xem đám kê quan xà này lớn lên như thế nào.

Trở lại bãi đất trống trên mặt đất, kê quan xà xung quanh đều ở trên cây, tất cả đều nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Điều kỳ lạ là không có bất kỳ con kê quan xà nào dám lại gần.

Trương Trạch trong lòng đoán rằng có khả năng liên quan đến xà mẫu.

Trở về mặt đất, hắn lại lấy ra khinh khí cầu, chuẩn bị trực tiếp rời khỏi Tháp Mộc Đà từ trên không.

"Nhất Thành, lần này thu hoạch thế nào?" Kim Bàn nhìn về phía

đồ đệ của mình, so với những người Trương gia khác, Hứa Nhất Thành có bước chân chậm hơn một chút.

Nhưng Hứa Nhất Thành lại cười, từ trong túi lấy ra một khối vẫn ngọc: "Ta ở Thanh Bắc đang nghiên cứu văn minh ngoài hành tinh, khối vẫn ngọc này vừa hay có thể dùng làm dược liệu nghiên cứu.

Nhưng ta sẽ chỉ nói với người khác là nhặt được thứ này ở ngoài tự nhiên." Đối với việc bảo mật, Hứa Nhất Thành trước nay luôn vô cùng đáng tin cậy.

Theo đó mọi người ngồi lên khinh khí cầu từ từ bay lên không.

Nhiên liệu lần này cũng vô cùng đầy đủ, đủ để đến thành phố gần đó.

Tuyến đường giữa Tháp Mộc Đà và Tinh Tuyệt Cổ Thành là một đường cong.

Muốn đến thành phố gần hồ Bác Tư Đằng nhất, thì đó mới nên là trạm dừng chân đầu tiên để đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

"Phật Gia." Hứa Nhất Thành ngậm một cọng cỏ dại mang từ Tháp Mộc Đà trong miệng, "Chúng ta đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, có phải liên quan đến chuyện đã bàn với Tây Vương Mẫu không?" Hắn trong lòng không hiểu, trước đây đều cách một khoảng thời gian mới đến cổ mộ.

Đó cũng là nhịp sống bình thường của một thổ phu tử.

Chương 394

Chỉ khi tìm được cổ mộ mới hạ mộ, phần lớn thời gian còn lại mỗi người làm việc của mình.

"Chuyện cụ thể ta không thể nói cho ngươi, nhưng hiện tại ở châu Âu có một đội thám hiểm đã xuất phát, có khả năng bây giờ sắp đến Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi." Bọn họ bay trên không, xe tải bên dưới do mấy người Trương gia lái đuổi theo.

Trương Trạch nhìn xuống dưới một cái, tiếp lời: "Bọn chúng nói cho hay là đội thám hiểm, nói trắng ra là đám trộm mộ.

Bọn chúng trộm quốc bảo của ta, các ngươi có làm không?" "Vậy đương nhiên là phải bảo vệ quốc bảo." Hứa Nhất Thành về bản chất là người trong giới đồ cổ.

Trong ngành đồ cổ, người trong nước giao dịch với nhau, bán đồ cổ cho những người yêu thích sưu tầm, đó là chuyện không thể bình thường hơn.

Nhưng những bảo vật này, nếu rơi vào tay người nước ngoài, trong mắt hắn đó là một loại phản bội.

"Phật Gia, ta hiểu rồi." Sau khi Trương Trạch miêu tả đơn giản, Hứa Nhất Thành lập tức hiểu ý của hắn.

Nhẹ nhàng vỗ vai Hứa Nhất Thành, Trương Trạch không nói thêm gì nữa.

"Nhìn phía trước!" Trương Hải Kỳ đột nhiên chỉ về phía mặt đất phía trước.

Ở phía trước không xa có một hồ nước.

"Đó là hồ Bác Tư Đằng phải không?" Hồ Bác Tư Đằng có thể

dịch là ý đứng thẳng, tên này có nguồn gốc vì có ba hòn đảo nhỏ đứng sừng sững giữa hồ.

Thời cổ đại còn gọi hồ này là Ngư Hải, là hồ nước ngọt có lưu lượng lớn nhất trong nội địa Trung Quốc.

Sông Khổng Tước bắt nguồn từ đây, chảy sâu vào lòng sa mạc Taklamakan.

Mấy người từ trên cao nhìn xuống, mặt hồ xanh thẳm rộng lớn khiến người ta choáng ngợp.

Trong vô thức, sinh ra một ảo giác như thể đang ở tận cùng trời đất.

"Gần đây có một thôn làng, mọi người vào làng nghỉ ngơi chỉnh đốn." Trương Trạch nhìn về phía đội xe tải có tốc độ gần tương đương.

Tiếp theo có lẽ cần phải dựa vào xe tải để tiến vào sa mạc.

Nhưng đồng thời cũng có khả năng cần mua thêm một ít lạc đà.

"Hồ đẹp quá, chỉ tiếc cảnh đẹp thế này chỉ có một nơi." Hoắc Tiên Nhi nhấp một ngụm nước, lặng lẽ nhìn mặt hồ.

"Nhớ nhà sao?" Trương Trạch đi tới bên cạnh, cũng nhìn mặt hồ bên dưới.

"Ừm, có một chút.

Nhưng nếu có thể trong thời gian ngắn ngủi, cùng lúc nhìn thấy Tây Vương Mẫu và Tinh Tuyệt Nữ Vương, cũng là một chuyện phi thường.

Đặc biệt là được đồng hành cùng Phật Gia." Trong Cửu Môn, qua vài năm nữa, đặc biệt là trong thời đại hòa bình, những đại sự tích này sẽ dần dần biến thành truyền kỳ.

Đến lúc đó khi kể lại những trải nghiệm cùng Trương Đại Phật Gia, cũng chính là Trương Trạch, e rằng sẽ thu hút một thế hệ trẻ tuổi mới hướng về nghề trộm mộ.

Mấy người vừa vào làng đã gặp được người dân tộc Duy Ngô Nhĩ địa phương.

"Các người là ai?" Một thanh niên không xa chạy tới, nói bằng giọng địa phương nặng trịch: "Các người là ai, đến đây làm gì?" Nhìn người thanh niên, đặc biệt là nghe giọng nói đặc trưng, Trương Trạch lấy ra mười đồng bạc nguyên.

"Ngải Tư Hải Đề Ngải Mãi Đề?" Trương Trạch nhìn người thanh niên hơn hai mươi tuổi trước mắt, đội một chiếc mũ, tùy ý buộc con lạc đà bên cạnh.

"Sao ngươi biết tên ta?" Ngải Mãi Đề đột nhiên ngẩng đầu, lại nhìn kỹ đám người một lượt.

"Thần của ngươi nói cho ta biết, ngươi là người sẽ nhận được sự chỉ dẫn của lạc đà trắng." Trương Trạch đột nhiên nói một câu, Ngải Mãi Đề lập tức kích động: "Lạc đà trắng?

Đó là sứ giả của thần, ta thật sự sẽ là người may mắn gặp được lạc đà trắng trong sa mạc sao?" Đối với lời của Trương Trạch, hắn vô cùng kích động, đây rõ ràng là người được thần chiếu cố.

"Đúng vậy, đêm qua ta đã mơ thấy thần, lão nhân gia nói với ta, ở đây có một thanh niên tên là Ngải Tư Hải Đề Ngải Mãi Đề.

Lão nhân gia còn nói, Ngải Mãi Đề này, sau này sẽ trở thành An Lực Mãn trong sa mạc." An Lực Mãn vốn là biệt hiệu sau này của Ngải Mãi Đề.

Trương Trạch nói vậy, Ngải Mãi Đề lại tin là thật.

Nếu không phải do thần chỉ dẫn, làm sao có thể vừa gặp mặt đã

biết tên hắn.

Vừa rồi hắn thấy mấy người ngồi trên khinh khí cầu từ trên trời xuống.

Thứ đó trong làng chưa ai từng thấy.

"Cái thứ vừa rồi các người ngồi từ trên trời xuống là…?" Ngải Mãi Đề nhìn chằm chằm về phía xa, lúc này khinh khí cầu đã không còn thấy bóng dáng.

"Cái vừa rồi gọi là khinh khí cầu, thông qua khí nóng để bay lên không trung…" Hứa Nhất Thành kiên nhẫn giải thích cho Ngải Mãi Đề nguyên lý bay lên trời của khinh khí cầu.

Lúc này mặt trời gay gắt, việc cấp bách là phải bổ sung lương thực.

Hai người Trương gia mà Trương Trạch cử về cũng cải trang thành người địa phương ở đây.

Bằng phương tiện giao thông đơn giản, họ sẽ quay về thành Trường Sa.

Theo tiến độ này, ước tính ít nhất phải mất nửa tháng mới về đến nơi.

Ngải Mãi Đề bình thường nuôi lạc đà, cũng vì quanh năm ở cùng lạc đà, mới có chuyện sau này được lạc đà cứu mạng.

Hiện tại hắn đối xử với lạc đà bên cạnh không tệ.

Chỉ là hơi tham tài nhát gan.

Trương Trạch và Trương Hải Hà đã thảo luận.

Tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành ở địa phương không khó, nhưng muốn tìm được dấu vết của Tư Độc Ám Hà và nguồn nước bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, cần một người địa phương kinh nghiệm phong

phú.

Nhắc đến sa mạc đen, bất cứ người địa phương nào cũng ít ai dám đến nơi đó.

Những người đi, gần như ít ai có thể sống sót trở về.

Ngải Mãi Đề thấy trong đám người ai cũng là thanh niên, không biết vì sao thần lại giao cho họ trọng trách này.

Chá Cô Tiếu và Hồng Cô Nương đi đến trước mặt Ngải Mãi Đề.

"Ngải Mãi Đề, ngươi học tiếng Hán ở đâu vậy, nói tốt lắm?" Hồng Cô Nương bắt đầu từ một chủ đề khác.

Ngải Mãi Đề được khen, cười hắc hắc: "Ta trước đây tiếp xúc với một số người Hán, lâu dần cũng biết." "Vậy mùa gió khi nào?" Câu thứ hai của Chá Cô Tiếu trực tiếp đi vào vấn đề.

Nghe hỏi về mùa gió, Ngải Mãi Đề không mấy để ý, dù sao quan tâm đến thời gian mùa gió cũng là một chuyện bình thường.

"Theo tình hình hiện tại, mùa gió có lẽ khoảng tuần sau, lúc đó tuyệt đối đừng vào sa mạc." Ngải Mãi Đề nhắc đến mùa gió liền kể về những hiện tượng đáng sợ mà các lão nhân trong làng nói.

"Vào sa mạc trong mùa gió?" Chá Cô Tiếu nhìn vào mắt hắn nhưng chỉ thấy Ngải Mãi Đề liên tục lắc đầu.

"Chỉ đi một lần trong mùa gió." Trương Trạch từ bên cạnh đi tới, "Chỉ một lần.

Có biết tìm dấu vết của Tư Độc Ám Hà không?

Ta chỉ cần ngươi giúp ta dẫn đường đến cuối Tư Độc Ám Hà." Hắn cũng không đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành, hay nhắc đến sa mạc đen.

Những nơi đó chỉ cần nhắc đến, về cơ bản có thể dọa người ta

chạy mất.

Trương Trạch tiện tay lấy ra một thỏi vàng nhỏ hình con cá.

Theo tỷ giá hối đoái hiện tại, một thỏi vàng nhỏ khoảng chừng tương đương với hai mươi đồng bạc nguyên.

Tình hình thực tế còn phải xem trọng lượng cụ thể.

Thỏi vàng nhỏ này khoảng chừng chỉ bằng đầu ngón tay, dùng để mang theo bên mình cho tiện.

Vàng thỏi thời đó cũng có thể dùng làm tiền tệ.

Cái gọi là loạn thế hoàng kim, ở thời kỳ này thứ này là quý giá nhất.

Nhìn thấy thỏi vàng, mắt Ngải Mãi Đề sáng lên, "Chỉ tìm Tư Độc Ám Hà?" "Đúng, chỉ phụ trách tìm ám hà, sau khi xong việc sẽ cho ngươi thêm một thỏi nữa." Trương Trạch không thèm để ý đến vàng trong Tinh Tuyệt Cổ Thành.

So với chỗ đó, chút vàng này chỉ tương đương với một hạt cát trong sa mạc mà thôi.

"Được, vậy có cần lạc đà của ta không?" Hắn lập tức đi dắt hết lạc đà tới.

"Cũng mang theo cả đi." Trương Trạch không từ chối.

Đồng thời bảo Chá Cô Tiếu và Hồng Cô Nương đi chuẩn bị nước và lương khô.

Trương Nhật Sơn thấy Trương Trạch mua nhiều lạc đà như vậy, luôn cảm thấy có chút không cần thiết.

"Chúng ta không phải có Mộc Lưu Ngưu Mã chế tạo mấy năm trước sao?

Chương 395

Thứ đó ở trong sa mạc không cần dùng nước, chẳng phải tiết kiệm tài nguyên nước cho chúng ta hơn sao?" Trong lòng hắn, sức chịu đựng của lạc đà có tốt đến mấy, có tiết kiệm nước đến mấy, cũng không bằng cơ quan ngưu.

"Ngươi không hiểu, cơ quan ngưu dù sao cũng là cơ quan, không thể vận chuyển quá nhiều đồ trong sa mạc.

Nếu gặp bão cát thì ai điều khiển cơ quan ngưu?" Trương Trạch hỏi một câu, Trương Nhật Sơn lập tức ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

"Ta hiểu rồi.

Chính vì chúng ta vào sa mạc trong mùa gió, nên nhất định sẽ gặp bão cát, vì vậy cần phải chuẩn bị cho những việc này?" Hắn gần như thông suốt ngay, lập tức muốn đi cùng những người khác chuẩn bị lương khô.

"Ta đi cưỡi lạc đà ngay đây." "Bây giờ không cần." Trương Trạch chỉ vào chiếc xe tải phía sau, "Phía trước tạm thời đi xe tải, đợi xe tải không đi được nữa, mới tính đến lạc đà." Trong sa mạc, đáng sợ như bão cát còn có cát lún.

Mấy chục cơn bão cát có thể thổi bay cả đội ngũ, chôn vùi ở những góc khác nhau của sa mạc.

Cát lún cũng có thể nhanh chóng kéo xe tải vào trong cát.

Đa số người trong đội là người Trương gia, vì vậy không cần lo lắng về sức chịu đựng.

Tiểu Ca lặng lẽ ngồi trong xe tải nhắm mắt dưỡng thần.

Ngải Mãi Đề lúc lên xe, liếc nhìn Tiểu Ca không nói lời nào.

Đặc biệt là thấy sau lưng hắn cũng đeo một thanh đao.

Hắn khẽ lẩm bẩm: "Lão thiên gia của ta ơi, hồ đại chắc là để ta dẫn một đám thần tiên vào sa mạc!" Hắn nói rồi hướng lên trời vái một cái, trong lòng cảm thấy tất cả đều là do trời sắp đặt.

Ngoại trừ một số người thể lực không tốt nghỉ ngơi trước, những người còn lại chuẩn bị xong đồ đạc, lập tức lên xe.

Trừ tài xế lái xe, mọi người cũng có thời gian nghỉ ngơi trong xe tải.

Ngải Mãi Đề nhìn đàn lạc đà phía sau, trong tình huống không có người xua đuổi, chúng vẫn lặng lẽ đi theo đoàn xe.

"Đúng là sứ giả của thần mà!

Đàn lạc đà đó sao lại không có ai đuổi mà vẫn đi theo vậy?" Trương Tiểu Xà và Chá Cô Tiếu đều ngồi bên cạnh, Chá Cô Tiếu nhìn Trương Tiểu Xà cười cười, đặt tay lên miệng.

Đột nhiên thổi ra một đoạn âm thanh.

Lập tức tất cả lạc đà đều có phản ứng.

"...Ù..." Trương Tiểu Xà phát ra tiếng kêu của lạc đà, đàn lạc đà bên dưới đột nhiên phấn chấn lên.

"Ù~~" Chúng đáp lại bằng tiếng kêu tương tự.

Nói một cách huyền bí là thuật ngự thú, nói một cách khoa học là mô phỏng ngôn ngữ động vật, giao tiếp với động vật.

Chỉ cần hiểu được ý nghĩa tiếng kêu của lạc đà, giao tiếp đơn giản không khó.

Mọi người ngày đêm hành quân.

Khi tia nắng bình minh đầu tiên từ chân trời từ từ hiện ra trước mắt mọi người.

Những đồi cát trập trùng trong sa mạc được bao phủ bởi một lớp ánh ráng, những cây dương khô héo và cát vàng gợn sóng đều được nhuộm thành màu vàng đỏ.

Màu sắc đậm đà giữa trời và đất tạo thành một bức tranh tráng lệ.

Những người Trương gia gần như đều ít khi đến sa mạc.

Hứa Nhất Thành đột nhiên ngồi dậy, nhìn ánh ráng bên ngoài.

"Sao vậy?" Giải Cửu nhìn phản ứng của hắn lập tức nhận ra có điều không ổn.

"Ta đã hỏi người địa phương, từ cổ đạo sông Khổng Tước đi ra ngoài, đã đến Tây Dạ Cổ Thành, từ đoạn này trở đi, mới thực sự là sa mạc!" Chỉ là mọi người không có bản đồ, không thể xác định cụ thể đã đến đâu.

Trương Trạch ngồi ở ghế phụ, nhìn chằm chằm vào ánh bình minh xa xăm.

"Chuẩn bị dừng xe." Bên ngoài cửa sổ, mỗi cái cây đều như một con phi long uy mãnh, tất cả các cành cây đều nghiêng về phía đông.

Trong môi trường khắc nghiệt như vậy, chúng như bị bão cát thổi về cùng một hướng.

Hứa Nhất Thành và Giải Cửu đồng thời nhảy xuống xe.

Tiểu Ca lật người lên nóc xe, nhìn chằm chằm về phía xa, một cơn bão cát che trời lấp đất đang hình thành.

"Chúng ta phải rời đi ngay lập tức, nếu không tất cả đều sẽ bị chôn vùi trong cát!" Ngải Mãi Đề bò xuống xe tải, nhìn chằm chằm về phía xa: "Bão cát, bão cát đen, chúng ta mau rời khỏi đây." "Lão bản."

Hắn chạy đến bên Trương Trạch, "Lạc đà trắng của hồ đại thật sự sẽ xuất hiện chứ?" "Sẽ." Trương Trạch trả lời rất khẳng định.

Ngay sau đó tiện tay chỉ một cái.

Đột nhiên từ không gian Thao Thiết trong Trương gia lão trạch, một phần kiến trúc được đưa ra đặt trên đồi cát xa xa.

"Tất cả vào trong đó đợi, sau khi bão cát đen qua đi chúng ta sẽ tiếp tục lên đường." Trương Trạch chỉ vào bãi đất trống bên cạnh, bảo họ đỗ xe tải bên cạnh.

Ngải Mãi Đề trực tiếp quỳ xuống đất: "Thần tích!

Đúng là sứ giả của hồ đại!" Một ngôi nhà như vậy đột nhiên xuất hiện trước mắt, so với sự xuất hiện của lạc đà trắng, càng khiến hắn chấn động hơn.

Cùng chấn kinh như Ngải Mãi Đề còn có những người Trương gia bên cạnh.

"Trương gia lão trạch?" Trương Hải Khách chỉ mới thấy Trương gia ở Đông Bắc vài lần.

Một bộ Trương gia lão trạch này chỉ là một trong số vài lão trạch ở Đông Bắc.

Kể từ khi lão trạch ở Đông Bắc bị Trương Trạch mang đi, không ai còn thấy tổ trạch nữa.

Nói thật, ngay cả Trương Thụy Lâm cũng có chút nhớ lão trạch ở Đông Bắc.

"Không ngờ lại gặp lại theo cách này." Trương Hải Khách mang theo tâm tình phức tạp, bước vào trong nhà.

Những người khác cũng theo đó bước vào căn nhà lớn nhất.

Trương Thụy Lâm nghiêm túc nhắc nhở những người xung quanh:

“Ngoại trừ căn phòng này, những phòng khác người không phải Trương gia không được vào.” Ngải Mãi Đề quỳ trước cửa Trương gia lão trạch.

Hắn nhìn chằm chằm vào chữ “Trương” trên cửa, lại nhìn về phía những người Trương gia phía trước.

“Mấy người này, không phải đều họ Trương sao?” “Huynh đệ, ngươi nói đúng rồi đó.” Tề Thiết Chủy từ bên cạnh đi qua, nói với Ngải Mãi Đề: “Ngôi nhà lớn này là lão trạch của Trương gia.

Không thể tin được phải không?

Cái này gọi là thuật vận chuyển.” Hắn chỉ tùy ý nói vài câu, Ngải Mãi Đề nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Trương Trạch, đột nhiên ngẩn người tại chỗ.

Hắn biết bão cát đen sắp thổi đến trước mắt.

Phong Học Văn trực tiếp kéo hắn vào trong nhà, mọi người lập tức đóng cửa lại.

Chất lượng kiến trúc của Trương gia đều cực kỳ tốt.

Ví dụ trực tiếp nhất là cổ lâu 127 của Trương gia ở Ba Nãi.

Tầng trên cùng bị ngập trong nước, nhưng phần dưới vẫn có thể giữ nguyên dạng.

Trong lão trạch ở Đông Bắc có vô số cơ quan, vốn để đối phó với giặc Nhật ở đó, bây giờ dùng để chống bão cát.

Cửa sổ đều được gia cố đặc biệt.

Trừ khi dùng đại pháo oanh tạc, nếu không khó mà mở ra được.

Bên ngoài gió rít không ngừng.

Mọi người ở trong nhà, nghe thấy cuồng phong bên ngoài điên

cuồng đập vào Trương gia lão trạch.

Trong nhà có bàn ghế.

Trương Trạch ngồi vào vị trí chuyên dành cho tộc trưởng Trương gia.

Mặc dù bên ngoài đang có bão cát đen, nhưng bên trong không bị ảnh hưởng quá nghiêm trọng.

"Ngải Mãi Đề, ngồi xuống trước đi, bão cát đen một lát nữa sẽ ngừng." Trương Hải Diêm kéo cho hắn một chiếc ghế.

Ghế được làm bằng gỗ kim tơ nam mộc, bề mặt chạm khắc tinh xảo, chất lượng thượng hạng.

Mỗi chiếc ghế mang ra ngoài đều là đồ nội thất cao cấp nhất.

Đặc biệt là thời Minh Thanh, gỗ kim tơ nam mộc chỉ hoàng gia mới được dùng, nhưng Trương gia đã dùng.

Những quy củ của hoàng gia nhà Minh, đối với Trương gia về cơ bản không có sức ràng buộc.

Chương 396

"Ngải Mãi Đề, nói thật, con đường sau Tây Dạ Cổ Thành, ngươi đã đi qua chưa?" Trương Trạch biết, An Lực Mãn thời trẻ cũng thường xuyên hoạt động ở gần đây.

Nhưng thực sự quen thuộc với tuyến đường đó, e rằng là sau lần trải qua cửu tử nhất sinh, được lạc đà trắng cứu mạng.

"Cái đó, con đường sau Tây Dạ Cổ Thành, ta cũng thường xuyên dẫn người đi qua, nhưng đó là nơi bị hồ đại bỏ rơi trong truyền thuyết ở sâu trong sa mạc!" Nói đến đây, hắn lập tức nhìn Trương Trạch: "Chẳng lẽ các người muốn đến sa mạc đen đó?" Cẩn thận nghĩ lại, cuối cùng của Tư Độc Ám Hà, chẳng phải là sa mạc đen đó sao?

"Không được, ta không thể đi cùng các người đến sa mạc đen!" Hứa Nhất Thành khoác vai Ngải Mãi Đề, cười nói: "Sợ gì chứ, Phật Gia là sứ giả của thần, là An Lực Mãn của sa mạc, ngay cả hồ đại của ngươi cũng nhất định sẽ bảo vệ chúng ta!" Hắn vốn không tin những thứ này, sau khi nghe Trương Trạch và Trương Nhật Sơn đề cập đến lý luận thần là do con người tạo ra, càng không tin nữa.

Nhưng điều đó không cản trở Ngải Mãi Đề trước mắt tin tưởng.

Không chỉ hắn, người dân trong làng xung quanh cũng rất tin tưởng.

"Ta… An Lực Mãn?" Ngải Mãi Đề lần đầu tiên nghe người khác gọi mình như vậy.

"Ngươi quen thuộc địa hình nơi này như vậy, người khác vào là mạo hiểm, đối với ngươi như đi dạo trong vườn nhà, không phải An Lực Mãn thì là ai?" Hứa Nhất Thành không nói đùa.

Ở trong làng hỏi người, về cơ bản không ai dám vào sa mạc, người có thể lần nào cũng đi ra được, cũng không có mấy người.

Đợi tuổi lớn hơn một chút, có lẽ càng phù hợp với danh xưng bản đồ sống này.

Ba chữ "An Lực Mãn" dịch ra, chính là có ý nghĩa bản đồ sống.

"Không sai, với năng lực của ngươi, là một An Lực Mãn đích thực." Trương Trạch cũng khẳng định với Ngải Mãi Đề.

Đối với mỹ danh An Lực Mãn, hắn thực ra rất vui, chỉ là bề ngoài phải giả vờ không để ý một chút.

Mọi người ở trong nhà đợi khoảng mấy tiếng đồng hồ.

Tiếng gió bên ngoài dường như bắt đầu dần dần nhỏ lại.

"Nghe kìa, bão cát đen sắp ngừng rồi phải không?" Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân hợp sức đẩy cửa lớn ra.

Bên ngoài tích tụ một lượng lớn cát vàng.

Sau bức tường của Trương gia lão trạch, lại thấy có động vật vào trú ẩn.

Chá Cô Tiếu bắn một phát súng lên trời, động vật xung quanh đều tứ tán bỏ chạy.

Lúc này, hoàng hôn buông xuống, trên trời xuất hiện vài ngôi sao điểm xuyết cho ánh tà dương.

"Tối nay nghỉ ngơi trước, đợi sáng mai rồi xuất phát." Nếu đã mang Trương gia lão trạch ra, chi bằng để mọi người nghỉ ngơi thêm một đêm.

Đợi đến sáng ngày thứ hai.

Mọi người đều tập trung ở cửa lão trạch.

“An Lực Mãn, dẫn đường đi!” Tề Thiết Chủy gọi một tiếng An Lực Mãn, Ngải Mãi Đề lập tức nhận ra là đang gọi mình.

“Đừng khách sáo như vậy, gọi ta là Ngải Mãi Đề là được rồi.” “Không được, ngươi là bản đồ sống của chúng ta mà.” Trương Hải Diêm cười hì hì nhường đường cho An Lực Mãn, để hắn đi phía trước.

Con đường phía sau sẽ ngày càng khó tìm.

Ngay cả thực vật cũng sẽ trở nên vô cùng hiếm hoi.

Những bức tường đổ nát xung quanh, và mỗi cọng cỏ dại trên mặt đất, đều là những manh mối vô cùng quan trọng.

An Lực Mãn dựa vào kinh nghiệm, thực sự đã dẫn mọi người đi theo những dấu vết không rõ ràng của Tư Độc Ám Hà, một đường tìm đến hướng Tây Dạ Cổ Thành.

“Phật Gia, bên phía cổ thành hình như có người!” Lão Dương Nhân nhìn chằm chằm về hướng Tây Dạ Cổ Thành.

Có một đám người đang từ trong Tây Dạ Cổ Thành đi ra.

Bọn họ dường như đã ở trong cổ thành trú ẩn trong cơn bão cát đen.

Nhìn tóc và quần áo của họ, gần như đều là người phương Tây.

“Nhà họ Uông cũng đang chú ý đến đội thám hiểm đó.” Nhìn những người bên kia, trong đầu Trương Trạch lập tức hiện ra đội thám hiểm châu Âu trong ký ức của người nhà họ Uông.

Không biết đội thám hiểm này do ai phụ trách.

“Đầu thế kỷ mười chín, có một đội thám hiểm nước ngoài đã phát hiện ra nơi này, cướp sạch hầu hết các văn vật có giá trị trong di tích.

Lần thứ hai đến đây, mục đích chắc là giống ta, là Tinh Tuyệt Cổ

Thành!" Trương Trạch xa xa nhìn chằm chằm về phía đó, lại thấy ở phía bên kia của Tây Dạ Cổ Thành, lại có một đám người nữa xuất hiện trong cổ thành.

Đội phía trước chắc là đội thám hiểm đã để lại ghi chép ở đây, nhưng những người còn lại là ai, tạm thời không xác định được.

Trong số họ có người nước ngoài và một bộ phận người da vàng.

"Có tiếng súng, ta đi xem trước." Chá Cô Tiếu nghe thấy tiếng động lập tức trốn sau đồi cát, dần dần tiếp cận bên đó.

Đội thám hiểm phía trước bị một nhóm người khác tấn công.

Hai nhóm người rõ ràng là đội sau đang bao vây đội trước, thực lực mạnh hơn đội thám hiểm rất nhiều.

"Thánh Tam Nhất có người của nhà họ Uông." Trương Tiểu Xà nhìn chằm chằm vào những người bên đó, trong đó có người da trắng cũng có người da vàng.

"Ta nhận ra dấu hiệu trên người họ, nhưng người kỳ quái phía sau thì ta chưa từng thấy, không giống người của Thánh Tam Nhất, cũng không giống người nhà họ Uông." Đặc biệt là những người da vàng trong đó được huấn luyện bài bản hơn.

Trong đó có người ăn mặc kỳ quái, toàn thân quấn vải mà Trương Tiểu Xà nói.

Xem ra trong đội đó có ba nhóm người.

"Phật Gia, chúng ta giúp bên nào?" Trương Trạch cẩn thận lắng nghe cuộc đối thoại bên đó.

Hắn nghe thấy có người trong đội thám hiểm bị tấn công hét lớn: "Walter, nếu ta chết ở đây, ngươi nhất định phải tìm cách tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành trong truyền thuyết ở ghi chép của Sven Hedin,

hoàn thành mục tiêu của ta!" "Bọn chúng quá mạnh, chúng ta không phải là đối thủ của chúng!" Nghe thấy cái tên Walter, Trương Trạch đột nhiên phát hiện đối phương không phải là những kẻ đã cướp đoạt văn vật vào đầu thế kỷ mười chín sao?

Trong nguyên tác, những ghi chép mà Shirley Dương và Hồ Bát Nhất tìm thấy, dường như là do Walter để lại.

"Giết hết Thánh Tam Nhất và người nhà họ Uông trước, không cần để lại người sống." Dù là thi thể, cũng có thể lấy được ký ức từ đó.

Mảnh vỡ linh hồn sẽ lưu lại trong thi thể một thời gian dài.

Chỉ cần thời gian chôn cất không lâu, thông qua Song Toàn Thủ đều có cách lấy được thông tin hữu dụng từ đó.

Trương Trạch nhanh chóng phát súng trường xung kích.

"Tứ đại hộ pháp lên trước.

Nhật Sơn và Chá Cô Tiếu dẫn hai đội tiêu diệt hai mươi hai tên bên phải.

Tiểu Ca dẫn người Trương gia Đông Bắc bao vây từ chính diện.

Thiên tàm ti ngoại bào, mỗi người một bộ." Đợi mấy người nhanh chóng mặc áo thiên tàm ti, trừ bộ của hắn có hoa văn Thao Thiết kèm theo rồng xanh trắng, những người còn lại đều là hoa văn Thao Thiết.

Hoa văn hung ác, phản quang dưới ánh mặt trời, như tu la địa ngục.

"Trương Tiểu Ngư, đi khống chế đội thám hiểm đó.

Hành động." Bốn bóng người sau đồi cát đột nhiên bay lên không trung.

Thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người ở Tây Dạ Cổ Thành.

Bốn người hóa thân thành Tứ Đại Thiên Vương từ trên trời giáng xuống.

Ầm!

Bốn người đồng thời đáp xuống đất.

Một tiếng nổ lớn, âm thanh lớn đến kinh người.

"Tình hình gì vậy?" Người của Thánh Tam Nhất thấy Tứ Đại Thiên Vương đột nhiên xuất hiện, lập tức có người nhận ra: "Tứ Đại Thiên Vương trong thần thoại của nước Z!

Phải báo cáo ngay cho tổng bộ, chúng ta nhất định phải có được sức mạnh cổ xưa này!" Thấy Tứ Đại Thiên Vương xuất hiện, phản ứng đầu tiên của Thánh Tam Nhất là kích động, thậm chí không nhận ra thực tế là tận thế đang đến gần.

Loạt tiếng súng vang lên, sau khi Tứ Đại Thiên Vương đáp xuống, đột nhiên bao vây từ ba phía.

"Walter, chúng ta được cứu rồi!

Những người này hình như là kẻ thù của chúng." Walter nhìn chằm chằm về phía đó, thấy sức mạnh kinh khủng, lập tức kích động: "Mau đi, bọn họ còn đáng sợ hơn đám người vừa rồi." Nếu vừa rồi còn có một tia cơ hội, thì bây giờ gặp phải những người này, ngay cả cơ hội đối kháng cũng không có.

"Các vị đừng vội đi." Trần trưởng lão đứng sau lưng mấy người, tay cầm thiền trượng.

Ba mươi sáu thanh phi đao lơ lửng trên cổ mấy người.

Trần trưởng lão nói bằng tiếng Anh: "Xin đừng cử động, chúng tôi không có ác ý." Dao kề cổ, có ác ý hay không cũng không còn quan trọng nữa.

Chương 397

Nhìn sang phía bên kia, nhóm người nhà họ Uông này không giống những người đã gặp trước đó.

Thực lực rất mạnh.

Trong đó có một người có thể trực tiếp đối đầu với Trương Nhật Sơn.

Đợi hai bên kéo dãn khoảng cách, đối phương đang định lấy súng, Trương Nhật Sơn lại cười.

"Trung cung đã định, không đường thoát.

Tốn tự, Phong Thằng!" Một luồng gió đột nhiên xuất hiện, trói chặt tay chân của người nhà họ Uông trước mắt.

"Ly tự, Xích Luyện!" Một quả cầu lửa đột nhiên hình thành một con hỏa long, trực tiếp đốt cháy quần áo trên người hai mươi hai người đối phương.

"Ảo giác!

Những người Trương gia này, thanh đồng linh có thể khiến chúng ta rơi vào ảo giác này!" Người nhà họ Uông biết thủ đoạn trước đây của Trương gia.

Nhưng biết cũng chỉ là trước đây.

Mấy năm qua Trương gia bí mật phát triển, ẩn mình trong bóng tối, tích trữ lương thảo.

Thông tin mà nhà họ Uông nắm giữ sớm đã không còn liên quan gì đến Trương gia hiện tại.

"Ảo giác cái quái gì, là thật đó!" Thấy có kẻ giãy giụa, Trương

Trạch nhíu mày: "Nhật Sơn, đừng nương tay." Những người này đại diện cho ba tổ chức giết người không chớp mắt vô cùng đáng sợ.

Trong lòng dù chỉ nương tay một giây, cũng có thể phải trả giá bằng mạng sống của mình.

Thấy tình hình bên đó dường như trong thời gian ngắn không thể giải quyết.

Trương Trạch lập tức ra tay.

Hắn xoay Kỳ Môn Bàn, miệng khẽ niệm: "Khôn tự, Thổ Hà Xa!" Vô số cát bùn dưới chân mọi người đột nhiên trồi lên khỏi mặt đất, trực tiếp cuốn tất cả vào giữa.

Khi tất cả bọn họ tập trung lại một chỗ, Trương Trạch lại chuyển đổi phương vị Kỳ Môn.

Kỳ Môn Bàn dưới chân không ngừng xoay chuyển.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn đám người phía trước, miệng lạnh lùng thốt ra mấy chữ: "Chấn tự, Lôi Đình!" Chấn khắc Khôn, xuất từ vị Chấn, đối phương ở vị Khôn, uy lực của lôi điện tăng mạnh.

Nhưng đúng lúc đó, người quấn vải khắp người trong đám đông đột nhiên xuất hiện một hố đen bên cạnh.

Hắn hấp hối chỉ còn một hơi thở, hét thảm một tiếng rồi bị kéo vào hố đen.

"Kẻ nào!" Trương Nhật Sơn nhìn chằm chằm về phía đó định đuổi theo.

"Đừng đi, đó là thành viên của Lục Sắc Phần Mộ." Trương Trạch nhìn hố đen, khinh thường nói: "Thương không thể rời khỏi thế giới lòng đất.

Trở về thông báo cho Trần Ngự Lâu một lần, triệt để điều tra, tìm

ra tất cả thành viên của Lục Sắc Phần Mộ, phế bỏ tất cả tay chân của chúng trên mặt đất." Chỉ cần thành viên của Lục Sắc Phần Mộ không còn, Thương sẽ không khác gì bị chặt tay chân.

Đợi khi hắn rảnh rỗi, tự nhiên sẽ đến thế giới tâm trái đất một chuyến, giải quyết mối họa ngầm này.

"Sư phụ, dưới lòng đất mười nghìn mét, thật sự có văn minh cổ đại tồn tại sao?" Trương Nhật Sơn bây giờ cảm thấy thế giới sâu dưới lòng đất thật không thể tin được.

Trương Trạch vẻ mặt bình tĩnh: "Không chỉ dưới lòng đất, dưới đáy biển cũng có văn minh cổ đại, đến nay vẫn còn được bảo tồn tốt.

Giống như Atlantis trong truyền thuyết của nước ngoài." Hắn mặc trường bào hoa văn rồng, vải làm từ thiên tàm ti nhẹ nhàng bay trong gió.

Đi đến trước mặt một thành viên của Thánh Tam Nhất, Trương Trạch đặt tay lên trán hắn.

"Thánh Tam Nhất thông qua Laura mà chú ý đến thế lực của nước Z?" Xem ra, vì sự can thiệp của hắn, đã gây ra hiệu ứng hồ điệp.

Có vẻ phải để Laura hành động kín đáo hơn một chút.

Thành viên của Lục Sắc Phần Mộ, mục đích vốn là trà trộn vào Thánh Tam Nhất.

Thánh Tam Nhất vì nghiên cứu sức mạnh của thần cổ đại, cũng rất sẵn lòng tiếp nhận thành viên của Lục Sắc Phần Mộ gia nhập.

Còn về nhà họ Uông, từ thời nhà Minh đã bắt đầu dần dần phát hiện ra nhiều bí mật của thế giới này.

Về xà thần trong Tinh Tuyệt Cổ Thành, sớm đã là đối tượng quan trọng mà họ chú ý.

Lần này sa mạc Taklamakan vào mùa gió, Tinh Tuyệt Cổ Thành trong sa mạc đen cũng sẽ lộ ra thân ảnh bí ẩn từ dưới đồi cát.

"Phật Gia, mấy người này có giữ lại không?" Trương Trạch tiện tay chỉ vào vị trí di tích thần miếu trong Tây Dạ Cổ Thành phía trước.

"Ném vào đó." Vô số kiến hành quân sa mạc đang làm tổ ở đó, đó cũng là lý do chính mà họ không chọn cổ thành để trú ẩn trên đường đi.

Giải quyết xong chướng ngại vật, Trương Trạch mới đi về phía đội thám hiểm từ châu Âu.

Thanh niên An Lực Mãn lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng thảm khốc như vậy, nội tâm có chút không thể chấp nhận.

Lão Dương Nhân kéo hắn sang một bên, giải thích nguyên do trong đó, để hắn hiểu rằng những người này, vốn là hóa thân của ma quỷ.

Trương Trạch nhìn về phía Walter: "Biết tiếng Trung không?" Walter do dự một lúc mới mở miệng: "Biết một chút…" "Tinh Tuyệt Cổ Thành không phải là nơi các người nên đến, để lại tài liệu của các người, ta sẽ cho người đưa các người về." Thành viên trong đội của Walter nghe hiểu xong, lập tức lấy ra tài liệu trong tay.

Trong đó có một số tờ báo, bản đồ, và ghi chép của Walter trên đường đi.

Trong bản đồ, Trương Trạch thấy được mấy địa điểm mà đội thám hiểm trước đó đã tìm thấy trong sa mạc này.

Trong đó có di chỉ Cô Mặc, đồng thời có cả thành cổ Lâu Lan.

Di chỉ của Cô Mặc Quốc, trong nguyên tác là một nơi Ngô Tà đến, có yếu tố ngẫu nhiên.

Trong ba mươi sáu nước Tây Vực, đây là một đại quốc chỉ đứng

sau Tinh Tuyệt Cổ Thành, cũng là kẻ đi đầu trong việc phản kháng ách thống trị của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nhìn lại Lâu Lan Cổ Thành, từ sau khi được phát hiện vào những năm đầu, các ngôi mộ cổ trong đó không ngừng bị người ta đào trộm.

Kế hoạch kính viễn vọng quan sát tầng mạn địa cầu ở độ sâu mười ba nghìn mét dưới lòng đất chưa khai quật cũng nằm gần Lâu Lan Cổ Quốc.

Đồng thời, vụ nổ kinh thiên động địa mười năm sau cũng xảy ra ở khu vực đó.

Đội thám hiểm của Hoa Đặc, cộng thêm cả hắn, có tổng cộng tám người.

Thấy Trương Trạch đang cầm bản đồ và tài liệu nghiên cứu tại chỗ, mấy người họ đều sốt ruột chờ đợi.

Nhất là khi Trương Trạch khuyên không nên đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, mấy người họ gần như muốn phát điên.

"Tiên sinh, ngài có thể giết tôi, nhưng không thể không cho tôi đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành." "Dù có chết trên đường thám hiểm, tôi cũng sẽ không thay đổi bất kỳ ý định nào, trừ phi ngài giết tôi ngay bây giờ." Mái tóc của Hoa Đặc bù xù, râu ria lởm chởm, rõ ràng sau khi vào sa mạc đã lâu không có thời gian chỉnh trang dung mạo.

Trương Trạch xem kỹ bản đồ, "An Lực Mãn, ngươi cũng xem đi." Là người dẫn đường trong đội, An Lực Mãn xem bản đồ hẳn sẽ dễ tìm đường hơn.

"Trên bản đồ khoanh tròn hai nơi, một là Cô Mặc Quốc, một là Lâu Lan, hai tuyến đường này ngươi đều biết chứ?" Cô Mặc Quốc thì thuận đường, nhưng Lâu Lan Cổ Thành lại ở một hướng khác.

Trong tuyến đường mà Hoa Đặc khoanh định, Lâu Lan Cổ Thành

cũng được đặt trên đường trở về.

Nhiệm vụ cấp bách hiện tại là tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Quốc.

Bởi vì trong truyền thuyết, Tinh Tuyệt Cổ Quốc biến mất vô cùng kỳ lạ.

Đồng thời, Cổ Quốc đó khi ấy còn huy hoàng hơn Lâu Lan rất nhiều.

An Lực Mãn nhìn chằm chằm vào bản đồ trước mắt, gãi đầu: "Cái này á, tìm nơi này thì được đó." Hắn chỉ vào Cô Mặc Quốc trên bản đồ.

Hắn chỉ nhận ra được tuyến đường, chứ hoàn toàn không hiểu tiếng Anh ghi trên đó.

"Còn về Lâu Lan ở phía sau, tôi cũng không quen đường, có khi đi rồi không về được đâu!" Hắn vừa nói vừa giang hai tay ra.

Ít nhất ở độ tuổi này, hắn chưa phải là tấm bản đồ sống thực sự trong sa mạc.

Có những nơi người thường không dám đến, hắn đều đã đi, đồng thời cũng có những nơi người thường đến, hắn lại chưa từng đặt chân tới.

Hoa Đặc cầm lấy mấy tờ báo bên dưới.

Dùng giọng điệu nặng nề, hắn giao tiếp với Trương Trạch bằng tiếng Trung: "Tiên sinh, xem ra ngài cũng đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, vậy ngài đã từng thấy loại côn trùng này chưa?" "Nó gọi là The Beatle on Fire." "Dịch sang tiếng Trung là Hỏa Biều Trùng." Trương Trạch liếc nhìn, trên đó có ghi chép, loại côn trùng này hiện tại gần như chưa ai thấy vật thật.

Nó chỉ được ghi lại trong bút ký của các nhà thám hiểm và khảo

cổ học trên khắp thế giới.

Thứ trong tay Hoa Đặc cũng là một bức vẽ phác thảo bằng tay.

“Những người từng thấy về cơ bản đều đã chết cả rồi.” Trương Trạch thản nhiên nói.

Nghe vậy, Hoa Đặc ngược lại càng kích động.

“Vậy là, tiên sinh thật sự đã thấy loại côn trùng này?” Nào chỉ thấy!

Chương 398

Trước đây bên cạnh hắn có tới mấy nghìn con bọ này.

“Sửa lại một chút, nó không gọi là Hỏa Biểu Trùng, mà là Đạt Phổ Quỷ Trùng.” Cái tên Đạt Phổ Quỷ Trùng có nguồn gốc từ Ma Quốc, còn Hỏa Biểu Trùng là cách gọi của các nhà thám hiểm và khảo cổ học nước ngoài.

“Tại sao?

Nhìn ngoại hình của nó không phải rất giống bọ rùa sao?” Trương Trạch cầm bút vẽ một ngọn lửa lên trên hình.

“Giờ ngươi thấy nó giống không?” “Nếu có thời gian, hãy đi tìm hiểu về loài côn trùng tên Hủ Huỳnh.” Cái gọi là Hủ Huỳnh cũng chính là đom đóm.

Cuộc thảo luận giữa thủ lĩnh đạo mộ trong nước và nhà thám hiểm châu Âu trước mắt khiến Hứa Nhất Thành cũng không nhịn được muốn tham gia.

Những người khác cũng vây quanh.

Đồng đội của Hoa Đặc bị nội dung Trương Trạch nói thu hút, hoàn toàn quên mất trận đấu súng lúc nãy.

Có thể thấy, những người này quả thực rất đam mê thám hiểm.

Đồng đội của Hoa Đặc bên cạnh nhìn chằm chằm vào con Đạt Phổ Quỷ Trùng đã được Trương Trạch gia công.

“Tôi từng đọc cổ thư, một cuốn sách tên là 《Cổ Kim Chú》 có nhắc đến đom đóm, do cỏ mục sinh ra, ý chỉ trong nhận thức của người xưa, đom đóm chính là Hủ Huỳnh, đó cũng là nguồn gốc của cái tên này.” “Phật Gia, vậy thì, loại côn trùng này phần lớn sẽ xuất

hiện ở những nơi chôn cất thi thể?" Hứa Nhất Thành hỏi câu này, trong lòng đã có đáp án.

Đã là Hủ Huỳnh, tập tính đương nhiên cũng tương tự Hủ Huỳnh.

Chỉ là theo quan sát của người hiện đại, đom đóm đẻ trứng ở rễ cỏ ven sông, phần lớn tiềm phục trong đất, năm sau cỏ mọc thì hóa thành trùng trưởng thành.

Nghe Trương Trạch miêu tả, Hoa Đặc đột nhiên kích động kéo lấy Trương Trạch, "Mấy vị nhất định là nhà thám hiểm của Z quốc, đúng không?" "Cũng có thể hiểu như vậy." Trương Trạch cũng không phủ nhận.

Từ một góc độ nào đó, họ cũng giống nhau.

Thậm chí so với một số người, những nhà thám hiểm này còn có đạo đức hơn.

"Hay là chúng ta thi một trận, xem ai tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành trước?" Hắn không định đồng hành cùng Trương Trạch.

Điều này cũng đúng, quả thực phù hợp với phong cách làm việc của hắn.

Nếu tìm thấy tài bảo bên trong, tin rằng những người này càng muốn nuốt trọn một mình.

Nhưng Trương Trạch lại biết, đồ vật trong Tinh Tuyệt Cổ Thành, bọn họ không mang đi được.

"Được thôi, bão cát đen đã dừng rồi, các ngươi xuất phát trước đi, chúng ta nghỉ ngơi một chút, đi đường khác." Hoa Đặc vội chỉ vị trí nguồn nước trong Tây Dạ Cổ Thành, "Đi hướng đó, có thể tìm được nguồn nước sạch." "Vậy chúng tôi xuất phát trước, hy vọng khi chúng tôi tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành, có thể gặp lại các vị!" Mặc dù Trương Trạch thể hiện thực lực vô cùng mạnh mẽ, nhưng hắn vẫn

cảm thấy dựa vào kinh nghiệm mạo hiểm của mình, có thể tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành trong truyền thuyết.

"Lão bản, mấy người nước ngoài đó cũng đi tìm tài bảo trong sa mạc đen à?" An Lực Mãn nhìn chằm chằm vào đội thám hiểm nước ngoài đang dần đi xa.

"Những kẻ đi tìm cái chết mà thôi, cần gì phải vội vã như vậy!" Trương Hải Diêm đứng bên cạnh, nhìn đám người thám hiểm đó, "Ngươi biết họ đi tìm cái chết sao?" Theo lý mà nói, nếu là tộc trưởng nói vậy, còn có thể hiểu được, không ngờ An Lực Mãn cũng nói thế.

"Cái sa mạc đen này á, là nơi bị Hồ Đại vứt bỏ, nếu không phải bây giờ tôi không có tiền, tôi mới không đi cùng các người đến đây nộp mạng đâu!" Hắn đưa tay vỗ vỗ túi áo của mình.

Bên trong chỉ có tiền Trương Trạch cho, nếu không đi theo thì bây giờ đến cơm ăn cũng thành vấn đề.

Nhưng dù sao hắn cũng là một thanh niên mới ngoài hai mươi, khác với An Lực Mãn thời lão niên.

Can đảm hơn trong nguyên tác rất nhiều, cũng không đến nỗi động một chút là muốn bỏ chạy.

"Đi được chưa?

Không đi nữa đồ bị người ta lấy hết đó!" An Lực Mãn chỉ đường cho mọi người.

Đội thám hiểm có cách phân biệt phương hướng của đội thám hiểm, cách của An Lực Mãn đơn giản hơn, đó là đi dọc theo Tư Độc Ám Hà.

Thấy đám người thám hiểm kia rời đi, An Lực Mãn cũng đột nhiên nổi lên lòng hiếu thắng.

“Der der~” Hắn thúc lạc đà, lập tức chuẩn bị rời đi.

Còn về việc bổ sung vật tư, đều chỉ là Trương Trạch thuận miệng nói.

Nước và lương khô trong hồ lô của Hoa Linh đủ để họ sống trong sa mạc mấy tháng.

Theo tiêu chuẩn sinh hoạt bên ngoài, nước uống thì uống, nước tắm thì tắm.

Mang theo đám người Hoa Đặc, ngược lại còn phải cân nhắc phân chia vật tư cho họ, chi bằng tách ra thì hơn.

Mọi người đi một mạch cho đến khi trời dần tối.

Trên trời, trăng sáng như tranh vẽ, sao dày tựa gấm, chiếu rọi mặt đất một màu bạc lấp lánh.

An Lực Mãn miệng thì nói không vội, thực tế lại cưỡi lạc đà chạy nhanh hơn bất cứ ai.

“Lão bản, báo cho ngài một tin xấu, chúng ta, hình như bị lạc đường rồi!” Hắn nhìn xung quanh, bốn phương tám hướng ngoài đụn cát vẫn là đụn cát.

Cả sa mạc ngoài mặt trăng trên trời, không có thứ gì khác để phân biệt phương hướng.

Trần trưởng lão từ trên xe tải xuống.

Mọi người đã nghỉ ngơi suốt chặng đường, ngoài tài xế có chút mệt mỏi, những người khác về cơ bản đều tràn đầy sinh lực.

“Ha ha, An Lực Mãn tiểu huynh đệ, lạc đường thì đừng hoảng.” Kim Bàn cầm la bàn bước tới.

Lách cách gõ vào la bàn: “Muốn phân biệt phương hướng không chỉ nhìn ám hà, nhìn mặt trăng, chúng ta còn có thể nhìn các vì sao trên

trời.” Lúc này trời sao sáng tỏ, Trương Trạch hướng lên trời phả một vòng khói, “Những người khác chờ một lát, nơi này có đại mộ.” “Nhất Thành, nhìn kỹ bầu trời, lúc này là một tổ tiêu chuẩn của Càn Giáp Bức Kim Cát Tinh.” Kim Bàn vừa dứt lời, đã thấy Trần trưởng lão bên cạnh cầm thiền trượng hướng thẳng lên trời.

“Cự Môn Tinh, Tả Phụ Tinh, Hữu Bật Tinh, ba sao lấp lánh, xếp thành một hình tam giác đều, trung tâm là Thái Dương Tinh, Thái Âm Tinh cùng xuất hiện.” “Đúng là một tổ phong thủy bảo huyệt Càn Giáp Bức Kim Cát Tinh.” Trần trưởng lão mặt hướng lên trời, ánh mắt cẩn thận quan sát xung quanh.

Trong sa mạc cũng có núi và sông tồn tại, chỉ là tất cả đều bị cát vàng chôn vùi dưới lòng đất.

Nhưng, cho dù cát vàng có chôn vùi thế nào, vị trí của long mạch cũng không thể bị che giấu.

“Sư huynh, chúng ta cũng lâu rồi chưa phối hợp như vậy nhỉ?” Kim Bàn ngay lập tức xác định nơi này có mộ, Trần phụ trách Phân Kim Định Huyệt để xác định vị trí cụ thể.

Sư đệ Thiết Ma Đầu của họ, trước đây phụ trách phá giải cơ quan cũng như đối phó với cương thi dị thú trong mộ.

Đó là phần nguy hiểm nhất trong ba người, vì thế mới thảm tử.

Thiền trượng của Trần hướng về phía mặt trăng, cuối cùng xác định được vị trí cụ thể.

Hướng mà thiền trượng chỉ, trên đường trung tuyến giữa cát vàng và bầu trời có một cửa động không bắt mắt.

“Cách đây ba trăm mét có một cái động, cổ mộ ở trong đó.” Trần thở dài một hơi: “Nếu Thiết Ma Đầu sư đệ còn ở đây thì tốt hơn rồi.” Trong ba người, Kim Bàn ngoài Kỳ Môn Độn Giáp, cũng giỏi đào đạo

động.

Trần thì khinh công cao siêu, có thể đi lại trong mộ, đến được nhiều nơi mà người thường không đến được.

Tuy không phải là tổ hợp ăn ý nhất, nhưng lại có thể bổ sung khuyết điểm cho nhau.

"Hai vị tiền bối, mọi việc phải nhìn về phía trước." Khi mọi người xung quanh đang tiến về phía cửa động, Trương Trạch từ bên cạnh đi tới, "Thiết Ma Đầu tiền bối tuy không còn nữa, nhưng lại có nhiều Mô Kim Hiệu Úy hơn đang ra đời." Người thường ai cũng không tránh khỏi cái chết.

Mô Kim Hiệu Úy cứ thế đời đời tương truyền, tìm kiếm những ngôi mộ cổ đại trong hiểm nguy.

Lại nghe Phong Học Văn chạy đến cửa động nổ một phát súng, hét lớn: "Sư phụ, trong này có một cái giếng!" "Con bắn được một con thỏ rừng, tối nay chúng ta ăn thỏ rừng nướng." Hắn xách thứ trong tay đi sang bên cạnh chuẩn bị làm sạch.

Do quanh năm theo cha là Phong Tư Bắc, thường xuyên màn trời chiếu đất, nên đã học được kỹ năng sinh tồn.

Trong đội, người nấu cơm cứ nấu cơm, người tìm mộ cứ tìm mộ, thời gian không hề lãng phí.

Lúc Trương Trạch đến, Tiểu Ca đã chui xuống từ miệng giếng.

Không cần bất kỳ công cụ hỗ trợ nào, cứ thế nhẹ nhàng xuống dưới.

"Tiểu Ca, tình hình bên dưới thế nào?" Trương Hải Khách hét vào trong giếng.

"Có một cửa mộ, cổ mộ ở bên dưới." Tiểu Ca lập tức báo cho

mọi người phát hiện của mình.

Trương Hải Khách nghe xong cũng nhanh chóng trèo xuống.

Miệng giếng ở mức độ này, đối với họ căn bản không cần dùng đến dây thừng.

Trương Trạch sau đó trực tiếp nhảy xuống, mũi chân chạm vào thành giếng, nhẹ nhàng đáp xuống sau lưng hai người.

Lúc này, Trương Hải Khách đang cẩn thận lột lớp da người trên cửa mộ xuống.

"Mộ dùng da người để niêm phong cửa, xem phong cách của cửa mộ, niên đại ít nhất cũng phải trước cả nghìn năm." Tiểu Ca quay đầu nhìn Trương Trạch, "Kiểm tra rồi, không có cơ quan." Hồng Cô Nương và Chá Cô Tiếu hỗ trợ nhau, hai người cũng theo xuống dưới.

"Có cửa mộ sao?" Hồng Cô Nương nhìn cửa mộ, tay chân ngứa ngáy.

"Phật Gia, ta khó khăn lắm mới được xuống mộ một chuyến, có cửa mộ mà không tìm ta, chẳng phải mọi người đều quên mất truyền nhân Mặt Trăng Môn này rồi sao?" Nàng giả vờ tức giận nhíu mày, rồi cười nói: "Muốn mở cửa này cũng đơn giản." "Giao cho ta là được, sức lực của ngươi để dành làm chuyện chính đi." Nàng nói rồi rút một sợi tóc, sợi tóc đó dưới sự khống chế của Ngự Vật Thuật, móc vào cơ quan bên trong.

Theo một tiếng "cạch" giòn tan, cánh cửa mộ im lìm từ từ mở ra.

Chương 399

"Một sợi tóc phá cơ quan?" Trương Hải Khách nhìn ngón tay của nàng.

Việc tinh vi như vậy, thông thường họ đều dùng dao.

"Thế nào, Mặt Trăng Môn của ta cũng không tệ chứ?" Hồng Cô Nương tay cầm đèn bão, so với đèn pin thường hết điện, đèn bão ngược lại có thể sử dụng lâu hơn.

Chồng nàng Chá Cô Tiếu bên cạnh, trong tay cũng không còn dùng lân quang đồng nữa, mà cũng đổi thành đèn bão.

Dù sao bây giờ hắn cũng là Tứ gia của Cửu Môn, thường xuyên tìm bột xương trong đống mộ hoang, danh tiếng cũng không hay ho gì.

Trương Hải Khách và Tiểu Ca đồng thời bước vào.

Cầm đèn pin, họ thấy những xác khô bị đóng đinh trên giá gỗ bên trong.

"Để ý xung quanh nhiều hơn." Trương Trạch bước vào, liếc nhìn xung quanh.

Đối với tế đàn này, hắn cũng tiện đường vào xem.

Đồng thời cũng muốn xem thử Cô Mặc Vương Tử đã ám sát Tinh Tuyệt Nữ Vương trong nguyên tác.

Hứa Nhất Thành, Giải Cửu, Phong Học Văn ba người cũng theo xuống.

Chỉ có Kim Bàn và Liễu Trần hai người không xuống.

Mấy người còn lại ở bên ngoài canh gác, dù sao đây cũng không phải đại mộ, xuống quá đông cũng không có nhiều ý nghĩa.

Tiểu Ca nhìn chằm chằm xuống chân, gạt những bộ xương cốt trên mặt đất ra.

"Nơi này tiến hành nghi thức tế tự!" "Chỗ này trông không giống mộ thất." Chá Cô Tiếu nhìn vách đá và nền đất xung quanh, "Mộ thất hẳn là được giấu ở bên trong." "Tình huống tế đàn và mộ thất nối liền thế này, trong các lăng mộ của dân tộc thiểu số cũng không hiếm gặp!" "Thông thường quy cách của mộ thất đều không cao." Hắn nhìn đồ án dưới đất, ở giữa có một vòng tròn rõ ràng.

Hắn đưa tay trực tiếp mở cánh cửa ngầm dưới chân.

Sau khi mở ra, một cầu thang đá tối om hiện ra.

"Tìm thấy rồi, sư huynh quả là có tài!" Lão Dương Nhân nhìn cầu thang đá dưới chân, trực tiếp đi xuống.

Khi hắn xuống dưới, liền nghe tiếng hét từ trong mộ thất truyền ra: "Sư huynh!

Phật Gia!

Quan quách ở đây, là mộ hợp táng vợ chồng." Hắn cầm đèn bão quay sang vách đá bên cạnh.

"Nhìn bên này, có bích họa." Lão Dương Nhân tỏ ra vô cùng hứng thú với nơi này.

Dù sao đây cũng là nơi tổ tiên Tây Vực từng sinh sống lâu dài, tộc của họ cũng là người Tây Vực.

"Ta phải xem xem, tộc Trát Cách Lạp Mã chúng ta rốt cuộc đã dính phải lời nguyền Quỷ Nhãn ở đâu!" Hắn nhìn vô số đồ án Quỷ Nhãn trên bích họa, đột nhiên hỏi: "Phật Gia, chúng ta đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, sẽ không lại dính phải lời nguyền Quỷ Nhãn một lần nữa chứ?" Lời nguyền Quỷ Nhãn đã kéo dài cả nghìn năm, nếu lại dính phải nữa, hắn thà không đến Tinh Tuyệt Cổ Thành còn hơn.

Trực tiếp đổi đường đến Lâu Lan Cổ Thành cho xong, dù sao cũng đều là đại quốc trong ba mươi sáu nước Tây Vực.

Chỉ là so với Lâu Lan, Tinh Tuyệt Cổ Quốc thần bí hơn rất nhiều.

Ánh mắt hắn nhanh chóng bị nữ vương trong bích họa thu hút.

Chá Cô Tiếu cũng theo xuống.

"Không phải là Vô Giới Yêu Đồng trước đây sao?" Lão Dương Nhân chỉ vào người phụ nữ bị che mặt trong bích họa.

"Thực ra Vô Giới Yêu Đồng của Tinh Tuyệt Cổ Quốc, chưa từng có ai thực sự nhìn thấy." Trương Trạch từ bên ngoài bước vào.

Dù hắn đã kế thừa sức mạnh của Vô Giới Yêu Đồng, cũng chỉ là sức mạnh trong đó mà thôi.

Còn về ngoại hình của Vô Giới Yêu Đồng, điểm này cũng chỉ thấy qua hóa thạch mắt của Quỷ Mẫu Niệm Hung Hắc Nhan.

"Công phu hội họa thượng thừa, khéo léo đoạt thiên công, dùng màu táo bạo, trong từng nét vẽ bi phẫn xen lẫn hy vọng!" Hứa Nhất Thành nhìn nội dung bích họa trước mắt.

Tinh tế thưởng thức bích họa, sau khi quan sát kỹ lưỡng thậm chí còn nhập tâm vào ý cảnh của họa sĩ lúc đó.

Hắn đi đến trước bức bích họa đầu tiên, "Bức họa này vẽ câu chuyện Cô Mặc Vương Tử cầu kiến Tinh Tuyệt Nữ Vương." "Cô Mặc là nước chư hầu của Tinh Tuyệt, bị áp bức nặng nề, mỗi năm đều phải cống nạp lượng lớn tài bảo, bò dê và nô lệ, Cô Mặc Vương Tử đến thỉnh cầu Tinh Tuyệt Nữ Vương trả lại tự do cho thần dân của mình." "Đi liên tiếp ba lần, Tinh Tuyệt Nữ Vương đều từ chối tiếp kiến." Hứa Nhất Thành từ từ đi đến trước bức bích họa thứ hai.

Mọi người xung quanh thấy vẻ mặt nhập tâm của hắn, đều không

làm phiền.

"Cô Mặc Vương Tử lòng không cam chịu, tương truyền là hóa thân của Thái Dương Chiến Thần, một mình lẻn vào Tinh Tuyệt ám sát nữ vương tà ác." "Nhưng lại phát hiện ra một bí mật động trời." Hắn cẩn thận nhìn chằm chằm nội dung bích họa trên tường lúc này.

Nhất thời không biết phải biểu đạt thế nào.

"Ý nghĩa của phần bích họa này có chút kỳ quái." "Trong bích họa, vương tử trốn trong góc lén nhìn, mặt của Tinh Tuyệt Nữ Vương lúc nào cũng che mạng.

Trong tranh, nữ vương chỉ có bóng lưng, khi lột mạng che mặt, nô lệ đối diện liền biến thành một bóng đen… rồi biến mất?" Kể lại nội dung trên bích họa, ngay cả hắn cũng cảm thấy vô cùng khó tin.

Trương Trạch đã từng thấy thuật Bàn Vận, nhưng tình huống khiến người ta dần dần biến mất một cách mơ hồ như vậy, vẫn khiến nội tâm người ta cảm thấy chấn động và hoảng sợ.

Chá Cô Tiếu đưa hai ngón tay, đặt lên vị trí nữ vương trong tranh, "Ta từng tìm thấy miêu tả về Tinh Tuyệt Nữ Vương trong 《Đại Đường Tây Vực Ký》." "Trong sách, nữ vương được ghi lại không gọi là Tinh Tuyệt Nữ Vương mà là Nữ Vương Sa Mạc." "Trong sách, trong thành thị mà nữ vương thống trị, cư ngụ một dân tộc đến từ lòng đất, họ thống trị và chinh phục các tiểu quốc xung quanh." "Sau mấy trăm năm, vương vị truyền đến vị nữ vương cuối cùng, tương truyền đôi mắt của nữ vương này, nối liền với thông đạo của minh giới." "Chỉ cần nhìn kẻ địch một cái, đối phương sẽ biến mất không dấu vết, vĩnh viễn không thể trở về." Hoa Linh từ trong hành trang, trực tiếp tìm ra cuốn 《Đại Đường Tây Vực Ký》.

"Cuốn sách này ta cũng đã đọc, theo sách thì nữ vương áp dụng chính sách thống trị cao áp, yêu cầu tất cả bá tánh của các nước láng

giềng đều phải coi bà ta như chân thần để cúng phụng, tất cả những người phản kháng đều bị xử tử.” Nàng miêu tả đơn giản nội dung trong sách, đến đoạn này thì dừng lại.

“Có lẽ hành động của nữ vương đã chọc giận thiên thần, không bao lâu sau nữ vương liền qua đời.” Giải Cửu nghe xong, lại nhìn bích họa trên tường một lần nữa.

“Câu chuyện này, quả thực rất trùng khớp với câu chuyện của Tinh Tuyệt Nữ Vương, ta không tin trên đời có chuyện trùng hợp như vậy.” Hoa Linh tiếp lời: “Trong sách nói sau khi nữ vương chết, nô lệ và các nước láng giềng bị áp bức đã thành lập liên quân, tắm máu vương thành của nữ vương.” “Điều kỳ quái hơn còn ở phía sau.” Nàng chỉ vào phần nội dung cuối cùng trong sách.

“Trong đó, khi liên quân sắp phá hủy lăng mộ của nữ vương, trời đất biến sắc, một trận bão cát đáng sợ đã nuốt chửng cả vương thành và liên quân.” “Mộ huyệt của nữ vương cùng với toàn bộ tài bảo của bà ta, đều bị chôn vùi dưới cát vàng.” “Lại trải qua mấy trăm năm, sa mạc dịch chuyển, khiến vương thành tái hiện, có những lữ khách đi qua chỉ cần lấy đi bất kỳ một món tài vật nào, cũng sẽ gây ra bão cát sa mạc.” “Mây khói bỗng nổi lên, đường đi lạc lối, vĩnh viễn không thể rời khỏi sa mạc này.” Tác giả của cuốn sách này là Huyền Trang đời Đường.

Huyền Trang tây hành, sau đó đã để lại những câu chuyện trong sách.

Hứa Nhất Thành nghe câu chuyện Hoa Linh kể, rồi lại hướng về phía bích họa trước mặt.

“Phía sau bích họa cũng ghi lại rất rõ ràng, lần ám sát đó của Cô Mặc Vương Tử không thành công, sau khi về nước, ông ta bắt đầu tiếp tục mưu đồ kế hoạch ám sát nữ vương.” Hắn cầm trong tay Mò

Kim Để Biển tổ truyền, chỉ vào phần sau của bích họa.

“Xem này.” “Vương tử sau đó gặp được một vị chiêm bốc sư từ một quốc gia xa xôi.

Chiêm bốc sư bảo vương tử giấu thuốc độc mãn tính đặc chế vào trong thịt cừu vàng, sau đó tiến cống cho nữ vương.

Quả nhiên không lâu sau truyền đến tin nữ vương đột ngột qua đời.” Hắn chỉ vào bức tranh cuối cùng về cái chết của vương tử, “Sau đó Cô Mặc Vương Tử vì lao lực quá độ, cũng sớm qua đời, được hợp táng cùng với người vợ yêu quý.” “Chiêm bốc sư đã thiết kế cho ông ta một lăng mộ, cuối cùng an táng ông ta dưới tế đàn này.” Cũng chính là nơi mọi người đang đứng, mộ của Cô Mặc Vương Tử.

Khi Hứa Nhất Thành nói xong, Tiểu Ca đã mở quan tài hợp táng trước mặt.

Vợ chồng Cô Mặc Vương Tử đã biến thành xác khô.

Bên trong không có mùi hôi thối nồng nặc, bị ém trong này cả nghìn năm, đột nhiên không khí xộc ra.

“Đối với văn hóa Cô Mặc, giới học thuật vẫn luôn không hiểu rõ, nếu công bố tình hình ở đây ra ngoài, e rằng sẽ gây chấn động giới học thuật.” Không chỉ vì di chỉ Cô Mặc Quốc ở đây, mà còn có thông tin về Tinh Tuyệt Cổ Thành thần bí hơn.

“Giới học thuật đối với văn hóa thần bí của Tây Vực, vẫn luôn có tranh cãi.” Trong quan tài hợp táng, có đồng ấn bồi táng, còn có một con dao găm bằng sắt khá hiếm thấy.

“Đợi đã, Phật Gia, người vừa nói là người sao?” Tề Thiết Chủy không biết từ lúc nào đã bám dây thừng từ miệng giếng trèo xuống.

Dù sao cũng là xuất thân từ thế gia đạo mộ, hắn cũng trèo xuống một cách thành thạo.

“Nếu miêu tả như vậy, Tinh Tuyệt Nữ Vương chẳng phải là một nữ yêu sao!” Khi mấy người đang thảo luận, Trương Trạch lại lấy ra từ quan tài, ngoài ngọc khí, vàng bạc, đồ sắt, đồ đồng, còn có một món đồ cuối cùng.

Ở Tây Vực, ngọc khí bồi táng không hiếm, nhưng trong quan tài của Cô Mặc Vương Tử, vàng bạc lại cực kỳ ít, có thể thấy Cô Mặc Quốc khi đó quả thực không giàu có.

Trương Trạch lấy ra từ trong đó một cục thịt u kỳ quái.

Nhìn bề ngoài giống như cục thịt u trên đỉnh đầu của Hồng Văn Hắc Xà Tịnh Kiến A Hàm, nhưng không phải là hắc xà bình thường.

Loại hắc xà của Xà Thần là tồn tại đáng sợ nhất, lúc còn sống cực kỳ khổng lồ, ngoại hình cũng rất giống Tịnh Kiến A Hàm.

Cục thịt u trên đỉnh đầu sau đó hóa thành một con mắt.

Đó là nguồn gốc của Mục Trần Châu.

Vì vậy, Mục Trần Châu tuy là mắt của Xà Thần, nhưng chỉ có một viên, chính vì nguyên do này.

“Đi thôi, đóng quan quách lại, di chỉ Cô Mặc vốn không xa Tinh Tuyệt Cổ Thành.” “Huống hồ đám người Hoa Đặc kia có lẽ cũng ở gần đây.” Trong túi của Trương Tiểu Xà đang cầm quả trứng vàng mà Trương Trạch mang theo, đột nhiên truyền ra tiếng vỡ lách tách.

“Phật Gia!” Nàng nhìn về phía Trương Trạch, có chút căng thẳng cũng có chút mong đợi mở ba lô ra, “Ấu điểu Kim Vũ Nhân Diện Điểu, sắp nở rồi!” Suốt chặng đường, ngoài Trương Tiểu Xà, những người khác gần như đã quên mất sự tồn tại của quả trứng này.

Trương Trạch liếc nhìn cục thịt u trong tay.

Có lẽ là nội đan, tiểu gia hỏa này ngửi thấy mùi nội đan nên không

thể chờ đợi được nữa mà ra đời.

Theo tiếng vỏ trứng vỡ, một sinh vật lông xù chui ra, trông giống một con cú mèo hơn!

"Thứ này là Nhân Diện Điểu?" Hồng Cô Nương nhìn chằm chằm vào con Nhân Diện Điểu trước mặt, luôn cảm thấy nó có chút khác biệt so với con quái vật trong ấn tượng.

Chương 400

Không những vậy, trông nó còn có chút ngốc manh.

“Ấu điểu đáng yêu quá!” Hoắc Tiên Nhi nghe thấy động tĩnh bên dưới, vừa xuống đã thấy một con ấu điểu lông vàng.

“Có thể cho tôi xem một chút không?” Trương Trạch trực tiếp đưa nó qua.

Thông qua quan sát, hắn phát hiện sinh mệnh lực của con Nhân Diện Điểu này rất ngoan cường.

Nhưng đôi mắt lại có chút đặc biệt.

Loại chim này, thường xuất hiện trong các ngôi mộ cổ với hình tượng trấn mộ thú.

Có tác dụng canh giữ linh hồn.

Đối với quỷ linh có năng lực cảm ứng mạnh mẽ.

Trong Vân Thiên Cung, âm binh vừa mới xuất hiện, đám Nhân Diện Điểu kia đã nhanh chóng bay lên cao.

Điều đó đủ để chứng minh sự cảm ứng mãnh liệt giữa Nhân Diện Điểu và âm linh.

Nhân Diện Điểu ăn thịt.

Trương Trạch đột nhiên thả ra một con Kê Quan Xà.

Xì!

Kê Quan Xà vừa xuất hiện, liền như gặp phải đại địch.

Nó rít lên một tiếng với ấu điểu, rồi lập tức trốn sau vai Trương Trạch.

“Kê Quan Xà trưởng thành mà cũng sợ?” Bàn tay thon thả của Hoắc Tiên Nhi nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của ấu điểu.

Nhưng ấu điểu đối với Kê Quan Xà lại vô cùng hứng thú.

Giống như một con gà trống đột nhiên thấy một con rết.

Ánh mắt đó là ánh mắt chỉ có khi thấy thức ăn.

“Kim Vũ Nhân Diện Điểu, lại lấy loài rắn làm thức ăn.” Trương Trạch đột nhiên lộ ra một nụ cười khó nhận ra.

Tây Vương Mẫu đã tặng cho mình một món quà lớn như vậy.

Chẳng lẽ bà ta sớm đã đoán được mình sẽ đến Tinh Tuyệt Cổ Thành?

Cũng đúng, Tây Vương Mẫu ở trong vẫn thạch, cũng có thể hiểu được chuyện bên ngoài.

Thứ bà ta không thể tiếp xúc, chỉ là những thay đổi trong cuộc sống của người bình thường, nhưng lại luôn chú ý đến sự biến đổi của thế giới này.

“Đi thôi, tất cả theo ta ra ngoài.” Hoắc Tiên Nhi mang ấu điểu rời đi, để nó đứng trên cánh tay mình.

Kim Vũ Nhân Diện Điểu cũng rất ngoan ngoãn đi theo.

May mà nó không có khuôn mặt người thật, nếu không một khuôn mặt người xuất hiện ở đó, chắc phải dọa chết người.

Mấy người từ trong cổ mộ trở ra bên ngoài.

Lúc này trời đã tối.

An Lực Mãn cảnh giác nhìn mấy người, “Mấy người này là đạo mộ tặc?” Chờ đợi trên mặt đất đã lâu, hắn đột nhiên có cảm giác bị lừa.

Hoắc Tiên Nhi từ trong đám người đi ra, trên cánh tay đậu một con chim màu vàng.

Vẻ ngoài giống hệt cú mèo, vừa quay đầu nhìn thoáng qua, giống như một khuôn mặt người đang trợn to hai mắt.

"Mặt người?" Ngải Mãi Đề đột nhiên sợ đến ngã ngồi trên đất.

"Lão thiên gia ơi, chẳng lẽ ngài lại phái linh vật đến?" "Truyền thuyết nói thánh vật của Lâu Lan Cổ Quốc là một con lạc đà mặt người, sứ giả thật sự của Hồ Đại, còn con chim mặt người này, trông cũng tương tự, chắc chắn cũng là sứ giả!" Không biết An Lực Mãn Ngải Mãi Đề trước mắt rốt cuộc dựa vào đâu.

Nhưng phản ứng của hắn nhỏ lại, ngược lại cũng bớt đi không ít phiền phức.

"Tiểu tử, vừa nãy không phải phản ứng rất lớn sao, sao thấy con chim mặt người này lại im rồi?" Kim Bàn đứng bên cạnh, nhìn tốc độ đổi mặt của An Lực Mãn trước mắt, nhanh đến mức khiến ông có chút không thích ứng được.

Hắn đặt tay lên ngực: "Ai~ nói không thể như vậy mà!" "Đã là sứ giả của Hồ Đại, vậy thì là quý nhân do Hồ Đại mời đến, nhất định sẽ giải quyết được lời nguyền!" Trong phút chốc, hình tượng của đoàn người Trương Trạch trong mắt hắn trở nên cao lớn.

Nhưng Trương Trạch lại không có thời gian để ý đến An Lực Mãn.

Hắn nói với người Trương gia xung quanh: "Theo kế hoạch, mọi người thay phiên lái xe, mệt thì nghỉ ngơi trên xe tải." "Trong vòng ba ngày, ta muốn nhìn thấy con hắc long của Tinh Tuyệt Cổ Thành!" "Có vấn đề gì không?" "Không có!!" Người Trương gia đồng thanh đáp.

Nhất là khi thấy thần thú Kỳ Lân khổng lồ cao hai mét bên cạnh

Trương Trạch.

Kỳ Lân trước mắt đi đến trước mặt người Trương gia.

Trương Trạch nói với tộc nhân: "Tất cả người Trương gia, tiếp theo có một giờ, thử nâng cao Kỳ Lân Huyết!" Trước đó gặp được tiên tổ Trương gia và thủy tổ đời đầu của Trương gia, hắn vô cùng chắc chắn, dù là Kỳ Lân Huyết hiện tại của Tiểu Ca, vẫn chưa phải là cường độ tốt nhất.

Trương gia mấy nghìn năm duy trì hôn nhân trong tộc, thực ra vẫn không thể tránh khỏi huyết mạch dần dần loãng đi.

Kỳ Lân đột nhiên phóng thích sức mạnh, kích thích Kỳ Lân Huyết trong cơ thể người Trương gia.

Trương Trạch lấy ra cục thịt u kia, ném cho Kim Vũ ấu điểu ăn. 【Thần thú Ngu Quắc của ngài tiếp xúc với một lượng nhỏ máu của ngài, dùng nội đan của Hồng Văn Hắc Xà Tịnh Kiến A Hàm, xin lựa chọn phương hướng cường hóa.】 Trước mắt có mấy phương hướng như huyết mạch, xương cốt, trí lực, tiêu hóa.

Cục thịt u của Tịnh Kiến A Hàm quả thực chứa đựng một lượng lớn năng lượng không thể tưởng tượng nổi bên trong.

"Cường hóa huyết mạch, nhược hóa nhân diện…" Trương Trạch thực sự không muốn lúc nào cũng thấy khuôn mặt chết chóc đó xuất hiện trên mặt con chim này.

Cứ duy trì một bộ mặt giống cú mèo là tốt rồi.

Sáu phần sức mạnh còn lại chia đều cho huyết mạch, xương cốt, trí lực.

Chính xác hơn, thực tế cường hóa nên là ngũ tạng lục phủ, xương cốt cơ bắp và não bộ.

Sau khi cường hóa từ từ, ấu điểu Ngu Quắc trước mắt, lớp lông tơ trên người rụng đi, mọc ra bộ lông màu vàng nhạt.

Trong đó xen lẫn một lượng nhỏ màu sắc sa mạc, đứng trong cát vàng gần như khó phân biệt, nhất là đối với động vật có thị lực kém.

Đây là màu sắc bảo vệ do chọn lọc tự nhiên.

Vỗ vỗ đôi cánh, Ngu Quắc lúc này toàn thân như có sức lực dùng không hết.

"Bay đi, đi tìm vị trí cụ thể của Tinh Tuyệt Cổ Thành." Trương Trạch hướng về phía Ngu Quắc trên không niệm hai câu.

Cũng không biết nó có hiểu không.

Thấy Ngu Quắc phát ra tiếng kêu giống như chim ưng, bay lên cao.

Đó cũng là câu trả lời với Trương Trạch.

Xa xa nhìn thấy nó dừng lại lượn vòng trên không trung ở phía xa.

Đột nhiên trong đầu Trương Trạch xuất hiện hình ảnh của đoàn người Hoa Đặc.

Họ đang ở phía trước không xa.

Bóng chim trên trời, đang chỉ phương hướng của Tinh Tuyệt Cổ Thành ở phía trước.

"Đi, bám theo vị trí của Ngu Quắc, đi về phía đó." Theo miêu tả trong nguyên tác, tuyến đường của đoàn người Hoa Đặc về cơ bản đều không sai.

Điều này cho thấy những người này quả thực có khả năng phân biệt phương hướng rất mạnh.

Tề Thiết Chủy tiện tay gieo một quẻ.

“Phật Gia, ngài đoán xem quẻ tượng vừa rồi của ta là gì?” Hai tay hắn nắm chặt, cố ý úp mở với Trương Trạch.

Trương Trạch liếc một cái: “Thuận buồm xuôi gió?” “Không tệ.” Đánh giá đơn giản như vậy, Tề Thiết Chủy suýt nữa muốn hộc máu.

Lại một lần nữa khoe mẽ thất bại.

“Ta dù gì cũng có ngoại hiệu là Kỳ Môn Bát, ngài dù gì cũng nể mặt ta một chút chứ!” Hắn xòe tay ra, cười hì hì nói: “Dị Thiêm Tương Điệp.

Khôn vi Địa, Khảm vi Thủy.” “Ý là: Thuận gió dong thuyền căng buồm, trời lại giúp một cơn gió, không cần tốn sức tiêu dao đi, tùy ý hành sự đại hanh thông.” Ở lĩnh vực quen thuộc của mình, hắn thao thao bất tuyệt: “Nước nương nhờ đất lớn.

Đất dung nạp sông biển.

Tương trợ lẫn nhau.

Chương 401

Thân mật không khoảng cách." "Chỉ cần đội ngũ hợp tác không kẽ hở, mọi việc tự nhiên thuận buồm xuôi gió, đây không phải là nói đội ngũ của chúng ta sao?" Trương Trạch nhìn về phía trước: "Không chỉ chúng ta." Nói kỹ ra, đội ngũ của Hoa Đặc kia thực ra cũng rất đoàn kết.

Đội xe tải có ấu điểu Ngu Quắc dẫn đường trên không.

Trương Hải Hà cầm bản đồ sao chép được từ tay đám người Hoa Đặc trước đó: "Tộc trưởng, theo tuyến đường này đi tiếp, phía trước sẽ không tìm thấy dấu vết của Tư Độc Ám Hà nữa." "Nếu ngay cả Tư Độc Ám Hà cũng không tìm thấy, chúng ta có tiếp tục không?" "Đương nhiên tiếp tục." Trương Trạch ở một chiếc xe khác, ra hiệu khoanh tròn phần đó lại.

"Nhớ kỹ, sau khi Tư Độc Ám Hà biến mất, chính là dấu tích của hắc long, là Tinh Tuyệt Cổ Thành!" "Di tích Hắc Long?" Trương Hải Hà nhìn chằm chằm vào bản đồ, người nước ngoài không hiểu về long mạch, nhưng lại dùng bút phác họa sơ qua hướng đi của nó.

Long mạch của Tinh Tuyệt cổ thành thuộc về một nhánh của Côn Luân long mạch.

Cụ thể vì sao gọi là Di tích Hắc Long, Trương Trạch lại không giải thích chi tiết với Trương Hải Hà.

Xa xa nhìn lên không trung, Kim Sí Ngu Quắc đang lượn vòng.

Đội xe tải cũng bắt đầu di chuyển về hướng đó.

"Đúng rồi, chính là nơi này!" An Lực Mãn nhìn về phía trước.

Hắn tò mò nhìn Kim Sí Ngu Quắc trên trời, "Lạc đà trắng cũng

thấy rồi, chim mặt người bây giờ cũng thấy rồi, nếu lại thấy lạc đà mặt người nữa." "Thì chỉ còn thiếu được tận mắt diện kiến Hồ đại lão gia thôi!" Phải công nhận, Ngải Mãi Đề thời trẻ có biệt danh là An Lực Mãn, cộng thêm những thần tích trên đường đi, tâm thái của hắn đã có chút bay bổng.

Nhưng sự cảnh giác cơ bản vẫn còn đó.

Dọc đường, bất kể một cọng cỏ dại nào xung quanh cũng không thoát khỏi mắt hắn.

Đây là kỹ năng sinh tồn cơ bản ở vùng ven sa mạc.

Nếu không có chút khả năng quan sát, cơ bản khó mà sống sót trở về từ sa mạc này.

Đây cũng là một dạng ưu thắng liệt thái.

Trương Trạch trong xe không còn quan tâm đến tình hình bên ngoài.

Mọi việc đều giao cho người của Trương gia và An Lực Mãn ở phía trước phụ trách.

Hắn có thể thường xuyên cảm nhận được hình ảnh mà Ngu Quắc trên không trung nhìn thấy.

Âm thầm thông qua phương vị Kỳ Môn, xác định hướng đi của long mạch.

Long mạch này vốn thuộc về một nhánh của Côn Luân long mạch.

Cũng chẳng trách Tháp Mộc Đà có thể cảm nhận được tình hình của Tinh Tuyệt cổ thành.

Rảnh rỗi không có việc gì, hắn lấy ra bộ bài poker được đặt làm riêng trên xe.

"Tiên Nhi, Hoa Linh, còn nhớ lần trước ta dạy chơi Đấu Địa Chủ

không?" "Đương nhiên nhớ, Phật Gia, chúng ta không cần phải canh chừng phía trước sao?" Hoắc Tiên Nhi liếc nhìn ra ngoài cửa sổ xe, đây chính là Hắc sa mạc trong truyền thuyết!

Một vùng đất bị nguyền rủa mà ngay cả người dân xung quanh và Hồ Đại cũng không muốn đến gần.

Về cơ bản, sau khi du khách vào đây, chưa từng thấy ai quay về thành công.

Ngay cả trong nguyên tác, trong nhóm của Hoa Đặc, cuối cùng cũng chỉ có một người sống sót rời khỏi Tinh Tuyệt cổ thành, và người đó đã phát điên.

"Không cần, ta đã dạy nhiều như vậy, nếu ngay cả việc này cũng không làm được, thì ta quá thất bại rồi." Trương gia hiện tại, nếu việc gì cũng phải dựa vào hắn, thì tộc trưởng này làm không đạt tiêu chuẩn.

Một gia tộc như vậy, đừng nói đối phó với Uông gia, có thể tồn tại được hay không cũng là vấn đề.

"Ai muốn làm địa chủ?" "Ta làm địa chủ." Hoa Linh lập tức cười muốn lấy bài, "Tiên Nhi, Phật Gia nói đúng, chúng ta đã quá quen với việc Phật Gia chủ trì mọi việc." "Mấy năm gần đây, những ngôi mộ cổ nhỏ đều do người của Trương gia và các Mạc Kim Hiệu Úy dưới trướng tự mình hành động." Có lẽ mọi người đều không để ý, Trương gia thực ra có một mạng lưới tình báo bao phủ phạm vi cực lớn.

Chỉ cần là tình hình xảy ra trên mảnh đất này, đều không thoát khỏi mắt hắn.

Vì vậy, đối với cục diện chiến sự hiện nay, hắn có thể xoay chuyển tình thế bất cứ lúc nào.

Dù hiện tại hắn đang ở đây chơi Đấu Địa Chủ.

“Tộc trưởng, phía trước phát hiện hành tung của Hoa Đặc.” Hắc Nhãn Kính từ ghế phụ quay lại nói: “Phía trước hình như phát hiện một quần thể mộ táng bằng đá thời Ngụy Tấn.” “Xem ra bọn họ đã đánh dấu tọa độ nơi đó, có vẻ định quay về sẽ kiểm tra những ngôi mộ này.” “Trương Nhật Sơn hỏi ta có cần đi trước một bước đào sạch những ngôi mộ đó không?” “Không cần quản.” Ánh mắt Trương Trạch vẫn dán vào lá bài poker trong tay, “Những ngôi mộ đá có thể chôn ở đây, không có giá trị đặc biệt gì.” “Cứ để gia đình người ta yên nghỉ dưới lòng đất, đừng đi làm phiền.” Nếu hắn nhớ không lầm, trong những ngôi mộ này ngay cả đồ tùy táng cũng không có.

Trong đó chỉ có thi thể khô của gia đình mộ chủ.

So với những ngôi mộ của vương hầu, những ngôi mộ cổ này chỉ có thể coi như khu ổ chuột.

“Phật Gia, Hoa Đặc đang cưỡi lạc đà tiến lên, có cần xem xét để hắn đi trước, dò đường cơ quan cho chúng ta không?” Chiêu này ở Nam phái có chút âm hiểm.

Để người khác vào mộ trước, trong đa số trường hợp, những người không hiểu cơ quan này, phần lớn đều một đi không trở lại.

Trương Trạch liếc nhìn về phía trước, đội của Hoa Đặc dường như đang tiến lại gần.

“Cứ để họ đi, không cần cố ý giữ khoảng cách.” Ánh mắt hắn nhìn lên không trung.

Lúc này Hoa Đặc cũng đang cầm ống nhòm nhìn con Ngu Quắc dẫn đường.

“Hoa Đặc tiên sinh, con chim kỳ quái trên trời đó đang dẫn đường vượt qua chúng ta.” Một người đàn ông râu quai nón trong đội của Hoa Đặc chỉ vào con Ngu Quắc trên trời.

Tay hắn cầm súng, nhưng không dám chĩa súng vào con Ngu Quắc.

Ống nhòm của Hoa Đặc vừa nhìn qua, Ngu Quắc đột nhiên quay đầu lại liếc nhìn hắn một cái.

Một gương mặt người non nớt lạnh lùng đối diện với hắn.

Hoa Đặc không tin, lại cầm ống nhòm nhìn lần nữa: "Quỷ tha ma bắt, con chim quái này có mặt người sao?" "Lẽ nào thực sự là tiên nhân trong thần thoại của nước Z?" Trước đó, mỗi người họ đều đã nghiên cứu về thần thoại trên mảnh đất này.

Thậm chí một số di tích lịch sử, bản thân nó cũng có những mối liên hệ kỳ lạ với những ghi chép đó.

"Tiếp tục đi theo lộ trình của ta." Đội của hắn tiếp tục tiến vào sa mạc.

Xe tải vào sa mạc, tốc độ cũng không thể quá nhanh.

Vì vậy, khoảng cách giữa hai bên luôn không thể giữ quá xa.

Sau một ngày một đêm, nhóm người Hoa Đặc đã kiệt sức.

Ngược lại, đội xe tải của Trương Trạch, thay phiên nhau nghỉ ngơi và lái xe.

Người Trương gia sau khi trải qua một đợt cường hóa huyết mạch, tinh lực vô cùng dồi dào.

Thêm vào đó vật tư đầy đủ, tuy trong xe oi bức nhưng vẫn tốt hơn là phơi nắng bên ngoài.

Những chiếc xe tải này đều đã vượt qua thử thách.

Vất vả đi vào bên trong.

"Giải Cửu, nhìn la bàn xem, có phải hơi kỳ lạ không?" Hứa Nhất Thành một tay cầm bản đồ, tay kia cầm la bàn.

Hắn và Giải Cửu đều lấy la bàn ra đối chiếu một lượt.

Kim la bàn không ngừng xoay tròn, Hứa Nhất Thành nhìn chằm chằm vào bản đồ, vẻ mặt lộ ra sự kích động không thể che giấu.

"Ta nghĩ, chắc là vậy." "Từ trường gần đây rất đặc biệt." Phong Học Văn nhìn về phía trước, "Đội của Hoa Đặc đang đi thẳng về phía đó." Hắn chỉ về phía xa, nơi chân trời có một dải núi như con hắc long đang ngủ say bị chặt ngang lưng, lặng lẽ nằm đó.

"Là Di tích Hắc Long của Tộc trưởng." Trương Hải Hà xuống xe, nhìn ngọn núi từ màu đen ở phía xa.

An Lực Mãn đột nhiên nghe người ta nhắc tới.

Ở trung tâm Hắc sa mạc, có hai ngọn núi thần Trát Cách Lạp Mã, một đỏ một trắng.

Tương truyền trong núi chôn cất hai vị tiên thánh.

"Đó là tổ tiên của tộc Trát Cách Lạp Mã chúng ta!" "Ta cũng nghe người già trong tộc kể, hai ngọn núi thần Trát Cách Lạp Mã, là nơi tộc nhân ta đã sinh sống từ hàng ngàn năm trước!" Lão Dương Nhân nghe An Lực Mãn kể truyền thuyết, Chá Cô Tiếu lập tức lấy ra cuốn sách da dê tùy thân.

Trực tiếp lật đến trang đầu tiên.

Trên đó ghi lại chính là năm đó tộc Trát Cách Lạp Mã sử dụng nghi thức mắt ngọc khổng lồ, triệu hồi ra một lượng lớn hắc xà đáng sợ.

Cũng từ ngày đó trở đi, toàn bộ tộc Trát Cách Lạp Mã đời đời vai đều gánh chịu lời nguyền quỷ nhãn.

Xa xa nhìn ngọn núi từ lớn như Di tích Hắc Long, một luồng hắc khí âm u sinh thành, xông thẳng lên trời.

“Núi từ này không hổ là núi thần, thật hùng vĩ!” “Luồng hắc khí đó, cho người ta một cảm giác không lành!” Hứa Nhất Thành nhìn chằm chằm vào cột khói đen trên trời, dường như nối liền với bầu trời.

Trần trưởng lão sắc mặt ngưng trọng, nhìn về phía đó nhẹ giọng nói: “Là Âm Sát chi khí, dưới lòng đất chôn cất liên quân năm đó và toàn bộ dân chúng Tinh Tuyệt cổ thành!” “Theo Tinh Tuyệt cổ thành tái kiến thiên nhật, luồng Âm Sát chi khí cổ xưa cũng theo đó mà xông lên khỏi mặt đất!” “Các vị vào thành, xin nhất định phải cẩn thận.” Một nhóm người tăng tốc, tiến về phía núi từ.

Khoảng cách chừng vài trăm mét, sắp đến núi từ.

Toàn bộ ngọn núi từ như từ từ mọc lên từ mặt đất.

Giữa hai ngọn núi lớn, có một khe cốc.

Chương 402

Xe tải không thể đi qua được.

Mọi người chỉ có thể xuống xe đi bộ.

Bước vào trong khe cốc đen kịt, dọc đường toàn là những tảng đá đen.

Tề Thiết Chủy nhìn khe cốc đen kịt trước mắt, tâm trạng tốt đẹp ban đầu bỗng dưng biến mất.

Sắc mặt ngưng trọng nhìn khe cốc trước mặt, đột nhiên dừng bước.

"Phật Gia, trong phong thủy, hắc long đại diện cho điềm chẳng lành, luồng Âm Sát chi khí kia xông thẳng lên trời, khó tránh khỏi bao trùm cả sơn cốc." "Sát khí làm tổn thương người vô hình, may mà Tinh Tuyệt nữ vương đã cho người đào đứt ngang lưng con hắc long này, để nó vĩnh viễn bảo vệ mảnh đất này." Long mạch của Tinh Tuyệt cổ thành, tự nhiên không thể kém.

Nhưng Côn Luân long mạch và con hắc long này, chỉ riêng việc Quỷ Động sẽ xuất hiện ở nơi này, cũng đủ nói lên vấn đề.

Trong mắt Trương Trạch không cần mượn đến phương vị.

Chỉ mang theo Mộ Trần Châu bên người, lại có cảm ứng yếu ớt.

Dù châu tử này ở trong di chỉ Ma Quốc "Thất nhất thất", cũng không thấy có phản ứng mạnh mẽ như vậy.

"Lão Bát, Mộ Trần Châu có phản ứng, phía trước quả thật không đơn giản." "Tinh Tuyệt quốc là chính quyền do Quỷ Động tộc thành lập tại đây sau khi Ma Quốc bị diệt vong." Hắn chỉ tay về phía sâu hơn phía trước.

“Mấy người Hoa Đặc đã đi trước, nếu thật sự có chuyện, lát nữa chúng ta sẽ biết.” Đã thích đi trước, hắn cũng không cản.

Kim Bàn và An Lực Mãn cũng đi vào.

Khác với trong nguyên tác, lúc này An Lực Mãn đối với mọi thứ đều tràn đầy tò mò.

Đặc biệt là những “thần” sứ giả này, muốn đi thu hồi mảnh đất bị thần bỏ rơi này.

Hắn cũng kích động đi theo vào.

“An Lực Mãn tiểu huynh đệ, lát nữa gặp chuyện, tuyệt đối đừng đi lung tung.” Nhắc nhở An Lực Mãn xong, hắn quay đầu nhắc nhở những người khác bên cạnh.

“Hai ngọn núi từ đen khổng lồ, giống như hai vị chiến binh cổ đại mặc giáp đen, trầm mặc bảo vệ bí mật cổ xưa.” “Nhưng mà, văn hóa Tây Vực và Thăng Long dù sao cũng khác nhau, sẽ không theo cách thức nhập liệm của Thăng Long.” Đi chưa được bao lâu, lại thấy thi thể trong khe cốc.

“Bên kia có người chết!” Lão Dương Nhân đi đến bên cạnh thi thể, nhìn kỹ phát hiện trên người vẫn còn hơi ấm.

“Người vừa mới tắt thở, chắc là chưa đi xa.” “Kỳ lạ, sao người này lại chết ở đây, lẽ nào là nội đấu?” “Không giống.” Chá Cô Tiếu cũng đi tới kiểm tra, phát hiện trên cổ người chết có hai lỗ thủng, “Có vết thương.” “Độc tố lan theo mạch máu, nhìn xung quanh, tốc độ lan tỏa của màu tím xanh rất nhanh, loại rắn này độc tính rất mạnh!” “Xì~” Trong lúc hai người đang nghiên cứu vết thương trên người chết, bên cạnh không biết từ lúc nào, một con rắn đen từ từ bò lên vai Lão Dương Nhân.

Đầu con hắc xà có một cục thịt lồi, toàn thân vảy dường như đều

mang theo những đường vân đỏ phát quang.

"Sư huynh, là loại quái xà thấy ở Ma Quốc..." "Đừng nói!" Chá Cô Tiếu không nhúc nhích, đồng thời thấp giọng bảo Lão Dương Nhân lập tức ngậm miệng.

Xung quanh có mấy người không phải lần đầu thấy loại rắn này, nhưng đều vô cùng cẩn thận.

Nhìn trạng thái của thi thể, độc tố của loại rắn này vô cùng mạnh.

Dù là huyết mạch của Trương gia, cũng chưa chắc chống đỡ nổi loại kịch độc này.

Thân ảnh Trương Trạch lặng lẽ xuất hiện bên cạnh hai người.

Con hắc xà như hoàn toàn không nhìn thấy sự tồn tại của hắn.

Lục Khố Tiên Tặc đã bắt đầu có dấu hiệu tiến vào giai đoạn thứ tư.

Chỉ cần không cố ý bộc lộ, bản thân gần như hòa làm một với xung quanh.

Sự tồn tại như vậy, cảm giác cá nhân vô cùng kỳ diệu.

Đại khái có phần giống với "thiên nhân hợp nhất" được nhắc đến trong tiểu thuyết ở kiếp trước của Trương Trạch.

Bốp, hai ngón tay kẹp chặt con quái xà trước mắt.

Hắn bóp chặt đầu rắn, "Loại rắn này rất đặc biệt, dù chặt thành hai đoạn cũng không chết, phải tiêu diệt hoàn toàn." "Loại rắn này do Tinh Tuyệt nữ vương nuôi dưỡng sao?" Trương Tiểu Xà dường như rất hứng thú với con hắc xà trước mắt.

Thậm chí có chút tò mò, hắc mao xà hắn nuôi và loại quái xà này, rốt cuộc loại nào mạnh hơn.

“Loại rắn này nguyên bản nên sống trong hư số không gian.” “Ngàn năm trước bị Tinh Tuyệt nữ vương triệu hồi từ hư số không gian, những con quái xà bây giờ đều nên là hậu duệ của những con rắn năm đó.” Những con rắn này và hắc mao xà cùng kê quan xà có điểm khác biệt lớn nhất, đó là loại rắn này tuy độc tính đủ mạnh.

Nhưng tuổi thọ tuyệt đối không thể đạt đến trình độ của hắc mao xà.

Lúc này, trên vách đá đen kịt bên cạnh đột nhiên truyền ra tiếng xì xì.

Tiểu Ca mắt nhanh tay lẹ, nhanh chóng dùng tay kẹp lấy một con quái xà.

Bên cạnh lại đột nhiên bò ra ba con nữa.

Nhưng đúng lúc này, trên không trung một thân ảnh màu vàng đột nhiên hạ xuống.

Một tiếng kêu trong trẻo.

Ngu Quắc dùng móng vuốt cố định con quái xà trên đất hung hăng chà xát.

Sau đó trực tiếp nuốt chửng.

Cục thịt lồi trên đầu con quái xà khiến nó nhớ lại viên nội đan mà Trương Trạch cho ăn.

Nhưng sau khi nuốt con quái xà này, dường như cũng không có hương vị và hiệu quả như vậy.

Nó không thể chờ đợi được muốn ăn hết mấy con quái xà bên cạnh.

Tốc độ rất nhanh, cũng rất vội.

Nhưng liên tục ăn mấy con, đều không tìm ra được hương vị đó.

Lập tức vỗ cánh bay lên không trung, bay về hướng Tinh Tuyệt cổ thành.

"Nó đang tìm cái gì vậy?" Mọi người xung quanh cũng đều tò mò.

Về phần thi thể trên đất, chỉ có thể đợi người của Hoa Đặc đến rồi xử lý.

Một đoàn người xuyên qua khe cốc, tiến vào một thế giới đầy cát vàng.

Dù bị bão cát thổi ra khỏi lòng đất, toàn bộ Tinh Tuyệt cổ thành vẫn còn một phần đáng kể bị chôn vùi trong cát.

Đến cổng thành, cổng thành đó đã sụp đổ không ra hình dạng.

Hào sâu trước thành cũng bị cát vàng lấp đầy, mọi người từ chỗ tường thành đổ nát tiến vào trong thành, xung quanh đống đổ nát là một mảnh tĩnh lặng chết chóc.

"Muốn tìm địa cung của Tinh Tuyệt nữ vương sao?" Lão Dương Nhân ngơ ngác nhìn toàn bộ Tinh Tuyệt cổ thành.

Diện tích của cả cổ thành vô cùng lớn.

"E rằng cần chúng ta tìm kỹ một chút." Hứa Nhất Thành nhìn thành trì trước mắt, thở dài một hơi: "Quy mô của tòa thành này, hoàn toàn có thể chứa năm sáu vạn người, theo ghi chép trong cổ thư, thành nổi tiếng như Lâu Lan, thời kỳ đỉnh cao cũng chỉ có thể chứa một hai vạn dân cư, quân đội hơn ba ngàn người." Đứng ở vị trí vào thành, toàn tộc Trương gia đều đi theo Trương Trạch, ánh mắt nhìn về phía đỉnh tháp đen ở xa.

"Phật Gia, nhìn trên tòa tháp cao đó, có phải đặt một con mắt không?" Tề Thiết Chủy xa xa nhìn chằm chằm vào con mắt đó, luôn có cảm giác tràn đầy tà ác.

“Bát gia nói đúng, ta nhìn cũng cảm thấy giống một con mắt.” Hắc Hạt Tử đứng bên cạnh, phụ họa theo.

“Ngươi cũng nhìn ra rồi sao?” Trương Trạch đưa tay chỉ vào con mắt đó: “Con mắt đó là đồ đằng của Tinh Tuyệt cổ thành, không chỉ là trang trí, nó là một biểu tượng.” “Cứ đi theo nó là được.” Chỉ cần tìm thấy con mắt đó, là đã tìm thấy địa cung Tinh Tuyệt.

Mọi người xung quanh đều đang cẩn thận quan sát.

Giây tiếp theo, Trương Trạch đã xuất hiện ở dưới chân tháp đá.

An Lực Mãn dùng sức dụi dụi mắt, rõ ràng vừa nãy còn thấy Trương Trạch ở phía sau mình.

Sao giây tiếp theo đã xuất hiện ở nơi xa như vậy?

“An Lực Mãn lão ca, không nghe chúng ta xưng hô với ngài ấy sao?” Lão Dương Nhân đứng bên cạnh cười hắc hắc nói: “Biết tại sao không?” “Mấy người, hình như đều gọi là Phật, Phật Gia?” An Lực Mãn đột nhiên như hiểu ra điều gì đó.

Thấy vẻ mặt của hắn, Trương Hải Diêm vỗ vỗ vai hắn: “Nghe thần thoại về Tây Vương Mẫu Mẫu chưa?” “Chúng ta vừa mới từ cố hương của Tây Vương Mẫu Mẫu về đây.” Nghe Trương Hải Diêm dám lấy chuyện của tộc trưởng ra bịa đặt, con dao trong tay Trương Hải Kỳ đã sắp không cầm nổi.

Mấy người đang nhanh chóng đi về phía tháp đen.

Lúc này Trương Trạch e rằng sắp lên đến tầng đỉnh của tháp đen.

Trương Hải Diêm cười xấu xa: “Tây Vương Mẫu Mẫu từng cùng tộc trưởng của chúng ta bỉnh chúc dạ đàm ba ngày ba đêm, chi tiết bên trong thì…!” Nghe lời của hắn, An Lực Mãn không biết đã tưởng tượng ra cảnh tượng gì.

Cả người phản ứng như bị sét đánh.

“Bỉnh chúc dạ đàm?” “Ba ngày ba đêm?” Người của Trương gia xung quanh lập tức tránh xa Trương Hải Diêm.

Tiểu Ca đi vào trong tháp.

Chương 403

Xung quanh tháp đen điêu khắc chi chít những văn tự Quỷ Động.

Mỗi một tầng đều có một tượng đá màu đen.

Tầng thứ nhất là một con cừu đá, điều đó cũng không có gì đặc biệt.

Tầng thứ hai, là một tượng người đá, kích thước bằng người thường, mũi cao mắt sâu, nửa quỳ trong tháp.

Tầng thứ ba là một tượng đồng khổng lồ, pho tượng này vốn dĩ nên được phát hiện trên đường đi, nhưng Trương Trạch đã đi vòng qua Tây Dạ cổ thành.

"Sư huynh, tình hình ở Quỷ Động và Ma Quốc hoàn toàn trái ngược!" Ở Ma Quốc, vị trí càng đi xuống địa vị càng cao, còn ở trên tòa tháp cao này, lại hoàn toàn ngược lại.

Ở đây vị trí càng đi lên địa vị càng cao.

Trương Hải Hà chia sẻ thông tin đã tổng hợp cho mọi người, "Tầng thứ nhất là tượng điêu khắc gia súc, nhưng dưới lòng đất thực tế nên có một tầng, đặt tượng ác quỷ của địa ngục." "Chúng ta hiện đang ở tầng thứ ba." "Tầng thứ hai vừa đi qua là người bình thường, tất cả người Hồ ở Tây Vực, địa vị đều chỉ cao hơn bò dê một chút, chỉ tương đương với nô lệ." Hứa Nhất Thành lại đột nhiên nghĩ đến nền văn minh ngoài hành tinh mà Bắc Mục đang nghiên cứu, "Tượng đồng khổng lồ ở tầng thứ ba, hình dạng đôi mắt to và lồi, không giống người thường, liệu có phải là người ngoài hành tinh không?" "Khả năng không lớn." Kim Bàn cũng không hoàn toàn phủ định suy đoán táo bạo này của đồ đệ, "Tinh Tuyệt cổ quốc sùng bái con mắt, tầng thứ ba đại diện cho Quỷ Động tộc, hoặc có lẽ mắt của người Quỷ

Động bẩm sinh đã to." "Sư phụ ta xuống mộ cũng không ít, những pho tượng khoa trương như thế này, thực ra cũng có, đó là một hình thức biểu hiện đặc biệt của người xưa." "Tộc trưởng ở tầng thứ tư!" Trương Hải Kỳ đi lên trên cuối cùng cũng nhìn thấy Trương Trạch.

"Quá chậm." Mọi người nghe thấy tiếng nói đều đã ở tầng thứ tư.

Tượng điêu khắc ở tầng thứ tư, thân rắn đầu người, có bốn chi thô tráng, chi sau hình thú, chi trước hình người.

Tay cầm thuẫn bài, đầu là khuôn mặt nam giới, mặt mày dữ tợn, trừng một đôi mắt tròn to, có vài phần giống với Nộ Mục Kim Cương trong miếu, nhưng mặt mày lại tràn đầy tà ác.

Sau gáy của tượng đá điêu khắc một vật giống như quả cầu đen, đó là một cục thịt lồi y hệt như trên con quái xà.

"Thần hộ mệnh của Tinh Tuyệt cổ thành, chắc là có liên quan đến loại quái xà trước đó!" Chá Cô Tiếu đứng trước tượng đá, khi Tinh Tuyệt cổ thành được thành lập, tộc Trát Cách Lạp Mã đã rời khỏi đây.

Nhưng quái vật nửa người nửa rắn, hắn lại từng thấy.

Không phải vật thật, mà là trong tranh vẽ.

"Sư huynh, trong sách da dê gia truyền của chúng ta, không phải có loại quái vật này sao?" Hoa Linh cầm sách da dê, cẩn thận lật ra, bên trong có một con quái vật nửa người nửa rắn.

"Loại quái vật này không biết sinh ra như thế nào, nhưng tổ tiên của ta năm đó khi mở ra Quỷ Động, ngoài những con quái xà kia ra, đồng thời cũng triệu hồi ra loại quái vật nửa người nửa rắn này!" "Phật Gia, tầng này, chắc là chỉ loại quái xà đó, nhưng cũng bao gồm cả loại quái vật nửa người nửa rắn này." Trương Trạch thì nhớ, loại quái vật này trong nguyên tác đúng là có nhắc đến.

Nhưng ở thời điểm ngàn năm sau, lại không thực sự xuất hiện.

Khi đến Ma Quốc, cũng không gặp ở đó.

Số lượng chắc là vô cùng hiếm.

Hứa Nhất Thành: "Hiện tại xem ra, người Tinh Tuyệt quốc đều tin rằng, con mắt là nguồn gốc của mọi sức mạnh, cho nên đặc biệt sùng bái con mắt." Nhưng dù vậy, địa vị của thần hộ mệnh xà nhân này, vẫn ở dưới Tinh Tuyệt nữ vương.

"Địa vị của Tinh Tuyệt nữ vương ở Tinh Tuyệt quốc, xem ra đã bị thần thánh hóa triệt để, địa vị của bà ta vượt lên trên tất cả." Ngay cả Địa Tiên cũng biết sự tồn tại của Xà Thần, Tinh Tuyệt nữ vương cuối cùng hoàn toàn kế thừa loại sức mạnh này.

Qua chuyến đi Ma Quốc, Trương Trạch biết rằng, loại sức mạnh ma nhãn này, không phải chỉ một người có thể sở hữu.

Ghi chép trong nguyên tác cũng rất mơ hồ, không ai có thể xác định, Tinh Tuyệt nữ vương có phải thực sự còn sống hay không.

Nhưng điều khiến mọi người không thể hiểu được là, năm đó khi liên quân tấn công Tinh Tuyệt cổ thành, số người trong thành có thể lên tới gần mười vạn.

Cổ thành bị cát vàng chôn vùi cũng chỉ trong nháy mắt.

Nhưng sau khi cát vàng trên bề mặt cổ thành tan đi, đến nay vẫn chưa thấy một bộ thi thể nào.

Sa mạc này có thể coi là một nơi chế tạo xác ướp tự nhiên.

Đa số thi thể, trong sa mạc, đều sẽ nhanh chóng bị gió khô tạo thành những thi thể khô cực kỳ đặc biệt.

Năm đó người trong cả thành, xác suất lớn nhất cũng nên biến thành những đống thi thể khô chất như núi.

Nhưng hiện tại, một bộ cũng không thấy!

“Lên trên xem sao.” Mấy người tiếp tục đi lên.

Nhưng tầng thứ năm trên đỉnh, lại trống không.

“Trống không?” “Đại diện cho cái gì?

Lẽ nào đồ vật đã bị người khác mang đi rồi?” Lão Dương Nhân đứng đó, nhìn chằm chằm xung quanh trống không, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

“Tầng này vốn nên trống không.” Trương Trạch nói với mọi người: “Sức mạnh của con mắt đến từ đâu?” “Hư số không gian?” Chá Cô Tiếu đột nhiên ngẩng đầu, “Nơi này đại diện cho Hư Số Không Gian, và Tinh Tuyệt nữ vương… ngự trị trên cả Hư Số Không Gian!” “Ở trên đầu chúng ta, tượng đá nhãn cầu thấy lúc trước, luôn nhắc nhở tất cả mọi người, sức mạnh cường đại của nữ vương, đến từ đôi mắt của bà ta.” Khi ánh nắng từ từ di chuyển khỏi tầng này.

Trên vách đá phía sau đột nhiên hiện ra hình ảnh một mỹ nữ.

“…Ảnh họa!” “Khi ánh sáng chiếu từ các góc độ khác nhau, bức họa sẽ xuất hiện, nhưng trong mắt người xưa không hiểu chân tướng, đây đại diện cho thần tích!” Hứa Nhất Thành ngay lập tức nhận ra nguyên lý trong đó.

Trong tranh là một nữ tử đang ngồi ngay ngắn trên vương tọa.

Nữ tử trang phục lộng lẫy, mặt mang mạng che, không thể nhìn rõ dung mạo.

Ngoại hình gần như y hệt bức bích họa trong mộ của Cô Mặc vương tử.

Chỉ là Tinh Tuyệt nữ vương trên đó trông càng chân thực hơn, dường như sắp bước ra khỏi bức họa trước mắt.

“Tinh Tuyệt nữ vương sống lại!” An Lực Mãn đột nhiên bị dọa

đến quỳ xuống trước ảnh họa.

"Chỉ là một bức họa." Trương Trạch thấy An Lực Mãn thất thần, quay đầu nói với mọi người: "Nếu thực sự gặp Tinh Tuyệt nữ vương, nhất định phải cẩn thận đôi mắt của bà ta." Đồng thời hắn trừng mắt nhìn Trương Hải Diêm.

"Chuyện của ngươi, về rồi tính sổ." Dám tùy tiện bàn luận về tộc trưởng?

Các tộc nhân xung quanh đều một vẻ mặt hả hê nhìn hắn.

Trương Trạch sở hữu Vô Giới Yêu Đồng, vô cùng rõ ràng, Tinh Tuyệt nữ vương ngàn năm trước trực tiếp sở hữu sức mạnh truyền thừa của Xà Thần, đôi mắt đó khủng bố đến mức nào.

"Thấy nửa pho tượng cự thú bên kia không?" Hắn đưa tay chỉ phương hướng cho mọi người.

"Vị trí mà nhãn cầu đang nhìn chằm chằm, đó là lối vào địa cung, dẫn mấy người đi dọn dẹp lối vào đi." "Sư phụ, việc này để con." Trương Nhật Sơn chủ động xin đi.

Thấy Trương Nhật Sơn muốn đi, Trương Trạch liếc nhìn vị trí cửa động, đại khái cũng hiểu ý đồ của hắn.

"Sử dụng Võ Hầu Kỳ Môn đúng là có thể nâng cao hiệu suất." Nhưng Võ Hầu Kỳ Môn chỉ có thể định trung cung, các phương vị khác cần xem phương vị tự nhiên của bản thân.

Trương Nhật Sơn đi trước một bước.

Lại thấy Hoa Đặc và đồng đội vừa mới thoát khỏi nỗi đau mất đồng đội.

Họ quay lại khe cốc, chôn cất thi thể xong mới tìm đến.

Khi thấy Trương Nhật Sơn, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân ba

người tiến về phía cửa động.

Đội của họ lại chỉ còn lại sáu người.

"Hoa Đặc, chúng tôi đến giúp." "Số người không đúng nha, có hai ba mươi người, bây giờ chỉ còn lại ba người?" Hoa Đặc nghi ngờ nhìn ba người, rồi nhìn về phía đoàn người Trương Trạch đang đi tới phía sau.

Mấy người vừa mới từ tháp đen xuống.

Trương Nhật Sơn sử dụng khinh công nhanh chóng chạy đến cửa thần điện.

"Tốn tự, Hoàng Sát Phong!" Một luồng cuồng phong thổi tới, không ngừng thổi bay lớp cát vàng trên bề mặt.

Đợi Trương Trạch đến nơi, cửa động phía dưới đã lộ ra một nửa.

"Khôn tự, Thổ Hà Xa!" Lớp bùn cát phía dưới theo tiếng nói của Trương Trạch vừa dứt, đã hình thành một con thổ long.

Ngay sau đó bị dẫn thẳng ra phía sau.

Lối vào thần điện được cố ý thiết kế thành miệng của cự thú xuất hiện trước mắt mọi người.

Ánh mắt Trương Trạch nhìn về phía đội khảo cổ của Hoa Đặc cũng vừa đến nơi.

"Lại mất thêm hai người rồi, nếu muốn đồng đội bình an trở về, tốt nhất đừng vào trong đó." "Nếu nhất quyết cố chấp, vào trong rồi an nguy của các người ta không đảm bảo." Hoa Đặc thấy một đoàn hơn hai mươi người, từ ngọn núi từ lớn kia bình an trở ra, trong lòng kinh ngạc về thực lực của họ.

"Thưa ngài pháp sư!" Hoa Đặc đột nhiên thay đổi cách xưng hô với Trương Trạch.

Trong lòng không biết nên hình dung thủ đoạn vừa rồi như thế nào.

Nhưng nó có chút giống với ma pháp trong truyền thuyết.

Lão Dương Nhân lại nói: "Còn lợi hại hơn ma pháp của các người nhiều…" Hoa Đặc lập tức nói tiếp: "Nếu thực sự gặp nguy hiểm, tôi sẽ lập tức quay đầu." Ngữ khí của hắn rõ ràng đã không còn kiên định như trước.

"Bên trong, chính là nơi xuất hiện loại quái xà đó." Trương Trạch tiện tay chỉ vào mười sáu cây cột đá khổng lồ trong thần điện phía dưới.

Nơi sâu nhất trong điện thờ phụng một con mắt ngọc.

Trong ngọc thạch có những sợi tơ đỏ hình thành tự nhiên, con ngươi màu xanh lam, các tầng lớp rõ ràng.

Chương 404

Gần như có thể làm giả thành thật.

Chỉ tiếc không phải là Mộ Trần Châu thực sự.

Hoa Đặc và đồng đội đang do dự ở cửa.

Một bước tiến một bước lùi đại diện cho một sống một chết.

Lời hay khó khuyên con quỷ đáng chết, Trương Trạch nhắc nhở lần cuối.

Một khi vào trong, mấy người họ tất định hữu tử vô sinh.

Trong địa cung, có Thi Hương Ma Dụ Hoa đáng sợ của Tinh Tuyệt nữ vương.

Đều không phải những người bình thường này có thể chống cự được.

Mấy người bọn họ, tự vệ thì vừa đủ, muốn mang theo họ rõ ràng là không thực tế.

Huống hồ không thân không thích, lại là người nước ngoài.

Nếu Trương Trạch giúp họ lấy được bảo vật bên trong, hành vi này gần như tương đương với bán nước.

"Phật Gia, mấy người này làm sao đây?" Tề Thiết Chủy nhìn chằm chằm mấy người phía sau, "Nếu thật sự đi theo, đồ của chúng ta có phải chia cho họ không?" "Chia?" Trương Trạch không quay đầu lại mà đi thẳng về phía trước, "Bọn họ có thể bình an rời khỏi đây đã là may mắn lắm rồi." Hắn đi thẳng đến vị trí của con mắt ngọc ở giữa.

Vừa mới đi vào, Tề Thiết Chủy đột nhiên "di" một tiếng.

“Thấu Địa Thập Lục Long?” Hứa Nhất Thành thấy phản ứng của Tề Thiết Chủy, ngạc nhiên nói: “Bát gia cũng nhận ra cơ quan Thấu Địa Thập Lục Long sao?” Tề Thiết Chủy khinh thường nói: “Chỉ là Thấu Địa Thập Lục Long, Tề Thiết Chủy ta sao có thể không biết?” Mấy người của Trương gia bên cạnh lần lượt đứng vào vị trí.

Trương Hải Diêm nhếch mép: “Chỉ chút sức lực đó, biết thì có thể làm gì?” “Đọc khẩu quyết để người khác mở cơ quan sao?” Nói rồi hắn nhìn về phía Trương Hải Kỳ, Trương Hải Hà mấy người bên cạnh.

Tiểu Ca và Đổng Xán, Trương Thụy Lâm cũng lần lượt chọn một cây cột đá.

“Chỉ là Thấu Địa Thập Lục Long, mấy người chúng ta mở là được, không cần kinh động đến tộc trưởng!” Trương Hải Diêm vừa dứt lời, mấy người Trương gia ăn ý trực tiếp xoay chuyển cơ quan.

Hứa Nhất Thành, Phong Học Văn hai người cũng theo khẩu quyết cố định.

Khi cả đội ngũ gần như ai cũng biết cách giải cùng một cơ quan, ngay cả người quen thuộc cơ quan như Hồng Cô Nương cũng không có cơ hội mở miệng.

Thấu Địa Thập Lục Long bị mấy người liên thủ phá giải.

Mặt đất phía dưới đột nhiên bắt đầu chìm xuống, xuất hiện một bậc thang đá rộng ba mét thông thẳng xuống lòng đất.

“Đợi đã, Phật Gia, mắt ngọc năm đó là do tổ tiên tộc Trát Cách Lạp Mã của chúng ta chế tạo để dò xét Quỷ Động, tại sao bây giờ lại ở đây?” Chá Cô Tiếu thấy mắt ngọc, lập tức ngăn cản hành động tiếp theo của Trương Trạch.

“Cứ xuống lối đi phía dưới trước, ở đây có chút không ổn.” Hắn

sở dĩ đứng ở đây, là vì Mộ Trần Châu trên người xuất hiện dị thường.

Mọi người phía sau đều đi vào mộ đạo theo bậc thang đá phía dưới.

Ngay sau đó hắn xòe tay phải ra, Mộ Trần Châu trong tay đột nhiên phát ra ánh sáng chói mắt.

Châu tử từ từ lơ lửng trên không trung.

Tiểu Ca lúc này dẫn theo mấy tộc nhân Trương gia, đi trước xuống dưới mộ đạo để thăm dò tình hình.

Phía sau mộ đạo truyền đến tiếng nước chảy.

Toàn bộ lăng mộ Tinh Tuyệt nữ vương, quy mô cũng không lớn.

Mộ Trần Châu lơ lửng trên đài tế tự.

Trên đỉnh đột nhiên xuất hiện một con mắt lơ lửng.

Ngay sau đó như một giọt nước, rơi xuống một quả trứng rắn khổng lồ.

Bên trong có một lượng lớn quái xà, cuộn tròn lại, số lượng lên đến hàng trăm hàng ngàn.

Trương Trạch đưa mắt ngọc cho Chá Cô Tiếu, "Chất liệu của mắt ngọc này hoàn mỹ tự nhiên, mang đi cho Hứa Nhất Thành xem." Lát nữa sẽ không có thời gian.

Hắn nhìn chằm chằm vào dị trạng của Mộ Trần Châu trước mắt, càng muốn biết rốt cuộc là sức mạnh gì, đã gây ra dị thường cho Mộ Trần Châu.

Trứng rắn khổng lồ phía trên, như một giọt nước sắp rơi mà chưa rơi.

Không biết lúc nào sẽ rơi xuống trước mắt.

Mộ Trần Châu lúc này như một con mắt, có một luồng sức mạnh đang thông qua Mộ Trần Châu nhìn chằm chằm vào Trương Trạch, người đang khởi động nghi thức.

Đối diện với đôi Vô Giới Yêu Đồng đó, sức mạnh đằng sau điều khiển Mộ Trần Châu tràn đầy tò mò.

Theo sức mạnh khổng lồ ẩn chứa trong Mộ Trần Châu trước mắt đột nhiên được giải phóng, Tinh Tuyệt Quỷ Động lần thứ hai thực sự được kích hoạt.

Một luồng sức mạnh đột nhiên nhanh chóng lan tỏa ra bốn phía.

Ở nơi sâu nhất của địa cung, trong một đoạn Côn Luân Thần Mộc đang nuôi dưỡng Thi Hương Ma Dụ Hoa.

Tinh Tuyệt nữ vương đã ngủ say ngàn năm, đột nhiên bị luồng sức mạnh từ Mộ Trần Châu đánh thức.

Trong lúc hoảng hốt, hắn cảm giác như đã xuyên qua một không gian hư ảo.

Ngay sau đó, Trương Trạch dường như nghe thấy âm thanh từ một thế giới khác.

"Không phải kẻ thừa kế của Xà Thần, cũng sẽ sở hữu Vô Giới Yêu Đồng sao?" Trước mắt là một đoàn sương mù xám xịt che lấp cả thế giới.

Bên ngoài màn sương mù là một vùng hỗn độn.

Đây là không gian dùng để tiếp nhận sự cúng bái của tín ngưỡng giả.

Nhưng hiện tại hậu nhân Ma Quốc không còn tiến hành loại nghi thức đặc thù đó nữa.

Phương pháp bồi dưỡng truyền nhân của Quỷ Mẫu chỉ được ghi

lại trong một quyển cổ thư lưu truyền từ Ma Quốc ra ngoài.

Ngoài ra không còn ai khởi động loại nghi thức truyền thừa này.

Các bước nghi thức nhanh chóng được bỏ qua, trực tiếp đến hình ảnh diện kiến Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Trong hình ảnh đó, Trương Trạch mơ hồ nhìn thấy một gương mặt tràn đầy phong tình dị vực.

Mơ hồ, hắn thấy được một đôi mắt kỳ diệu.

Gần như cùng lúc đó, đôi mắt của hắn đột nhiên xuất hiện quang mang khác thường, phảng phất như có một loại năng lực nào đó đang thức tỉnh.

Hai cặp Vô Giới Yêu Đồng cuối cùng trên thế gian cách không đối mặt.

"Không phải chỉ có kẻ thừa kế của Xà Thần mới sở hữu Vô Giới Yêu Đồng." Trương Trạch nhẹ giọng nói một câu.

Hắn vô cùng tò mò về gương mặt của Tinh Tuyệt Nữ Vương trong màn sương mù.

Nhưng khi nhìn kỹ vào màn sương, hắn lại chỉ thấy một lớp lụa mỏng màu đen.

Gương mặt của Tinh Tuyệt Nữ Vương đã bị che kín hoàn toàn.

Về phần gương mặt mà hắn vừa thấy trong lúc mông lung, Trương Trạch cảm giác có chút không chân thật, thậm chí không chắc chắn mình có thật sự nhìn thấy hay không.

Hình ảnh trước mắt đột ngột kết thúc khi màu sắc của Mộc Trần Châu dần dần thay đổi.

Hắn mượn Mộc Trần Châu đang rơi xuống từ trên không.

“Xem ra cần phải ở bên cạnh Quỷ Động mới có thể thực sự hoàn thành nghi thức.” Vị trí của Quỷ Động cách nơi này không xa.

Chỉ cần xuyên qua mục đích bên cạnh là có thể trực tiếp đến chân hai ngọn núi thiêng.

Nơi đó chính là lăng tẩm của Tinh Tuyệt Nữ Vương, đồng thời cũng là Quỷ Động, bí ẩn cuối cùng của văn minh Quỷ Động đã trải qua hàng ngàn năm.

Một giọt nước lớn có đường kính một mét trước mặt, theo tiến trình của nghi thức, đột nhiên rơi xuống từ trên không.

Trương Trạch liếc mắt nhìn, liền tiện tay thu xà noãn vào trong không gian Thao Thiết, ném thẳng vào trong ổ của bầy Kê Quan Xà.

Vô số Kê Quan Xà vây quanh những quả trứng rắn vỡ ra những con hắc xà.

Lượng lớn Kê Quan Xà đột nhiên vây chặt lấy những con hắc xà từ không gian hư ảo này.

Hắc xà rung động lân phiến, lộ ra hồng quang.

Trong thoáng chốc, chúng biến thành một loại rắn màu đỏ đen càng thêm dữ tợn.

Một con cẩm mãng đực đột nhiên há to miệng, trực tiếp nuốt chửng hắc xà vào trong.

Chương 405

Cảnh tượng rắn ăn rắn này, kiếp trước Trương Trạch chỉ từng thấy trong chương trình thế giới động vật.

Giờ đây nhìn lại, đám Kê Quan Xà bên cạnh đều kinh ngạc đến ngây người.

Có vài con Kê Quan Xà cũng há miệng rắn, thử xem có thể nuốt được những con hắc xà trước mắt không.

Đối với chúng, loại rắn toàn thân phát ra hồng quang này quả thực là đại bổ.

Là đế vương trong loài rắn, chúng đã hưởng thụ đế vị mấy ngàn năm.

Vô số Kê Quan Xà đứng thẳng dậy, thể hiện ra hình thể cao lớn hơn hắc xà rất nhiều.

Vút!

Hắc xà đột nhiên lao ra, cắn chặt lấy Kê Quan Xà.

Độc dược trực tiếp cắn rách lân phiến.

Kê Quan Xà đau đớn, lập tức lấy răng trả răng.

Máu tươi của hắc xà từ từ bị Kê Quan Xà nuốt chửng, cảm giác tuyệt diệu khiến nó đột nhiên quên mất mình cũng bị trọng thương.

Vết thương không những nhanh chóng hồi phục, mà nó còn đang hấp thu nhanh chóng loại hắc xà này.

Nhận thấy hắc xà bị Kê Quan Xà áp chế, Trương Trạch không có ý định xen vào.

Nhưng mà, sau khi Kê Quan Xà hấp thu huyết dịch của Tịnh Kiến

A Hàm, chúng sẽ biến thành cái gì?

Trước đây chưa từng có tiền lệ này.

Hắn nhìn về phía Mộc Trần Châu trong tay.

Vừa mới tiếp xúc, hắn có thể cảm giác được viên châu này cần hấp thu máu tươi đặc thù mới có thể một lần nữa biến thành màu đỏ sậm.

Trong đó ẩn chứa sức mạnh tế tự ngàn năm của Ma Quốc và Tinh Tuyệt Quốc, vừa rồi một luồng sức mạnh cuối cùng đã bị tiêu hao sạch sẽ.

Về phần sức mạnh trước đó, thì đã bị Hiến Vương phá hoại sạch.

Trong nguyên tác, khi Mộc Trần Châu ở trong tay Hiến Vương, nó có thể dự đoán tương lai.

Sau này khi về tay bộ ba Mạc Kim, nó chỉ có thể phá giải lời nguyền.

Trong lòng hắn suy đoán, nguyên nhân chủ yếu là do sức mạnh ẩn chứa bên trong lúc đó đã bị tiêu hao hết.

Nhưng trong các cuộc tế tự của Ma Quốc sau này, nó lại được bổ sung thêm một phần.

Cũng khó trách Mộc Trần Châu cần không ngừng tiến hành tế tự.

Nguyên nhân là vì sức mạnh trong Mộc Trần Châu có hạn, cần phải liên tục bổ sung vào.

Đây là lý do phải tiến hành tế tự.

Nếu đã là máu tươi, nhất định có biện pháp tìm được vật thay thế.

Âm dương sinh tử nhị khí dễ tìm, loại huyết dịch này cũng tương tự rất dễ tìm.

Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân và Hoa Linh ba người đang căng thẳng nhìn chằm chằm bên cạnh.

"Phật Gia, bây giờ ngài có cảm thụ đặc thù nào không?" Năm xưa, tế ti của bộ tộc Zagrama, sau khi cử hành nghi thức đã trực tiếp nổ tan xác tại chỗ.

Tuy hắn không tin Trương Trạch, người trước mắt như thần nhân, sẽ xảy ra tai nạn như vậy.

Nhưng trong lòng vẫn lo lắng sẽ có tình huống bất ngờ khác phát sinh.

"Ta không sao, là Mộc Trần Châu có vấn đề.

Sức mạnh bên trong đã bị tiêu hao hết, dẫn đến nghi thức bị gián đoạn sớm." Chá Cô Tiếu nhìn ngón tay bị cắt ra của mình, thấy máu chảy ra vẫn là máu bình thường, liền hơi yên tâm một chút.

"Năm đó, tiên tổ của ta, vì mở ra thông đạo dẫn đến Quỷ Động, mới bị trúng lời nguyền." "Hiện tại mọi người đều không sao, có lẽ điều cần thiết để mở ra Quỷ Động chính là sức mạnh trong Mộc Trần Châu." "Tất cả những người nhìn thấy Quỷ Động, đều sẽ bị đánh dấu ấn tế phẩm ngay lập tức." Nhưng hắn không hiểu, tại sao lần này bọn họ lại không trúng chiêu?

"Huyết mạch." Trương Trạch nhàn nhạt nói: "Hắn là do huyết mạch trên người ta." Hắn còn nhìn về phía cơ quan thông xuống dưới lòng đất.

Cụ thể thì hiện tại không có thời gian giải thích cặn kẽ.

Nhưng mấy người bọn họ đã kế thừa một phần năng lực của Lục Khố Tiên Tặc, có tác dụng chống lại lời nguyền.

Năng lực hồi phục nhanh chóng có lẽ cũng đã tu phục những tác dụng phụ do lời nguyền Quỷ Nhãn mang lại ngay từ đầu.

Hoa Linh bước tới, xác nhận Trương Trạch không sao, mới hoàn toàn yên tâm.

Hoắc Tiên Nhi sau đó cũng từ dưới đi lên.

"Phật Gia, ngài không sao chứ?" Nàng chạy một mạch lên, sau khi kiểm tra tình hình của Trương Trạch, liền lập tức báo cáo tình hình bên dưới.

"Bên dưới có một con sông ngầm, sông ngầm Tư Độc không biến mất, đã bị ngọn núi thiêng này chặn lại!" "Theo ta." Hắn kích động dẫn mọi người đi xuống.

Trương Trạch khẽ chạm vào Trấn Hồn Linh bên hông.

"Nơi này thuộc phạm vi ảo cảnh của Thi Hương Ma Dụ, hãy chú ý nhiều hơn đến tình hình xung quanh." Trên vách đá hai bên mộ đạo phía dưới, điêu khắc rất nhiều phù điêu hình con mắt.

Khi họ đi đến bờ sông ngầm, Đoạn Long Thạch đối diện đã bị đội thám hiểm của Shirley Dương và người của Trương gia cùng nhau mở ra.

Bên dưới đã được người ta lắp thêm một công cụ giống như thiên cân đỉnh.

Trương Trạch dùng Trấn Hồn Linh khẽ rung lên.

Con sông ngầm chảy xiết trước mắt vẫn không có gì thay đổi.

Xem ra con sông ngầm trước mắt không phải là ảo cảnh.

Kiếp trước hắn đọc trên mạng có một số luận điệu, suy đoán rằng khi mọi người ở nơi này, đều đã trúng ảo giác.

Mặc dù ảo giác thông thường không ảnh hưởng đến hắn, nhưng cũng không thể xác định những người xung quanh có như vậy hay không.

Lắc Trấn Hồn Linh, những người xung quanh cũng không có gì thay đổi.

Ngược lại đội của Shirley Dương đã chui vào bên trong.

"Chúng ta cũng vào thôi." Trương Trạch nhìn sáu người phía trước, biết con đường này không có cơ quan.

Nhưng bên trong lại có thứ đáng sợ hơn cơ quan gấp trăm lần.

Đi qua dòng nước, lối đi được mở ra ở phía đối diện chỉ cao một mét.

Chiều rộng của Đoạn Long Thạch khoảng hai mét.

Mấy người nhẹ nhàng đi qua.

"Tộc trưởng, bọn họ đã ở phía trước, ngài một chút cũng không vội sao?" Trương Hải Kỳ thấy Trương Trạch không nhanh không chậm đi về phía trước, cuối cùng không nhịn được hỏi ra thắc mắc trong lòng.

"Sự tồn tại của bọn họ không quan trọng." Trương Trạch vô cùng bình tĩnh.

"Tinh Tuyệt Nữ Vương là loại tồn tại gì?" "Từ xưa đến nay, quân vương như vậy bất kể nam nữ, đều theo đuổi trường sinh bất lão, ngươi còn nhớ Niệm Hung Hắc Nhan của Quỷ Mẫu không?

Nếu không phải vì một loại bệnh lạ nào đó biến thành thủy tinh, thậm chí còn có khả năng phục sinh." Hắn đột nhiên lớn tiếng nói với tộc nhân phía sau: "Chư vị, phía trước chính là kho báu của Tinh Tuyệt Nữ Vương." Nghe hai chữ kho báu, tất cả người của Trương gia đều nhìn sang.

Tuy Trương gia hiện tại gia đại nghiệp đại, nhưng trộm mộ mới là gốc rễ.

Trong lịch sử, Trương gia cũng tích lũy không ít tài bảo.

Nhưng tích lũy từ kinh doanh, cuối cùng vẫn không có cảm giác thành tựu bằng trộm mộ.

“Tộc trưởng yên tâm, tôi mang theo bao tải lớn, sẽ trực tiếp đóng gói mang về.” Trương Hải Kỳ sắp xếp theo khối lượng lớn nhất mà hắn từng thấy.

Trương Trạch nhếch mép, “Tài bảo ở đây e rằng chỉ dùng bao tải thật sự không mang về hết được.” Tuy hắn chưa thấy, nhưng lại biết, tài bảo ở đây, trong số rất nhiều cổ mộ, là nơi có nhiều vàng nhất.

“Tiếp tục theo ta.” Mộ đạo phía sau tối đen như mực.

Hai bên mộ đạo được xây dựng vô cùng ngay ngắn.

Lối đi thông đến nơi sâu dưới lòng đất, mọi người không ngừng đi xuống trong mộ đạo này.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên truyền đến tiếng hét điên cuồng của đội Shirley Dương.

Trương Trạch nhanh chóng tăng tốc.

Chương 406

Nhưng vẫn không đuổi kịp.

Mọi người phía sau nghe thấy âm thanh, đều nín thở tập trung, muốn nghe ra manh mối.

"Chuyện gì vậy, không phải đã gặp phải thứ gì đáng sợ chứ?" "Chẳng lẽ đã kích hoạt cơ quan?" Hoa Linh nghe động tĩnh phía trước, âm thanh nghe có chút rợn người.

"Hẳn là không có." Trương Trạch nói.

"Phía trước không có động tĩnh kích hoạt cơ quan, có khả năng đã trúng ảo giác." Thi Hương Ma Dụ là một loại ma hoa.

Nó được người của Tinh Tuyệt cổ quốc trồng trên Côn Luân Thần Mộc, ngàn năm qua vẫn luôn duy trì sức sống.

Không những không chết mà ngược lại ngày càng mạnh mẽ.

Một đóa ma hoa như vậy, hiện tại còn chưa nở, uy lực đã khủng bố như thế, có thể biết khi ma hoa hoàn toàn nở rộ, sẽ kinh người đến mức nào!

Đoàn người phía sau tăng tốc đi về phía trước.

Không biết đã đi trong mộ đạo bao lâu.

Lúc này mọi người cảm giác như đã ở dưới lòng đất sâu mấy trăm mét.

Cả ngọn núi thần Zagrama vô cùng khổng lồ.

Lúc này hẳn là đang ở dưới chân núi thần, chỉ là không dễ phán đoán cụ thể đang ở dưới ngọn núi thần nào.

Thông qua long sa và hướng gió dọc đường, Trương Trạch về cơ

bản có thể xác định, phía trước không xa chính là huyệt nhãn của long mạch này.

Là nơi tinh khí của long mạch hội tụ, đồng thời cũng là lối vào không gian Quỷ Động.

Quan quách của Tinh Tuyệt Nữ Vương, có thể nói đã chiếm hết vị trí phong thủy tốt nhất của Tây Vực.

Mấy người tăng tốc, cuối cùng cũng đi đến cửa động.

Phía trước là một không gian dưới lòng đất vô cùng rộng lớn.

Cách đó trăm mét, Trương Trạch nhìn thấy luồng âm sát khí ngút trời.

"Âm sát khí từ Quỷ Động!" Luồng khí đó, theo sự xuất hiện của Tinh Tuyệt cổ thành mà xông lên trời, giờ phút này trực trùng vân tiêu.

Chá Cô Tiếu bắn pháo tín hiệu ra ngoài.

Nơi ánh sáng chiếu tới, toàn bộ đều là những đồng tiền vàng chất đống.

Phía trước mọi người là một hố chôn người tuẫn táng rộng hàng trăm mét vuông.

Bên trong không có hài cốt tuẫn táng, chỉ toàn là vàng.

Thậm chí một chút bạc cũng không thấy.

Nơi ánh sáng chiếu tới toàn bộ đều là vàng.

Tiền vàng, bình rượu vàng, đĩa vàng, tất cả mọi thứ đều được chế tạo bằng vàng.

"Đến nơi này rồi, thấy nhiều vàng như vậy, ta ngược lại cảm thấy không yên tâm?" Kim Bàn lúc này trong trạng thái cẩn thận khiến người ta không khỏi cảm thán một câu: "Xem ra ta thật sự già rồi, về

già lá gan ngược lại càng nhỏ đi." "Sư đệ, lo lắng của ngươi không sai." Trần trưởng lão nhìn vô số vàng bạc trước mặt, trong lòng không hề động tâm.

"Nhiều vàng như vậy, chẳng lẽ trước đây không có đội thám hiểm nào đến sao?" Theo như hắn biết, trước đội của Shirley Dương đã có người phát hiện ra vị trí của Tinh Tuyệt cổ thành.

Nhưng không có ai nhắc đến vàng ở đây.

"Là lời nguyền đó sao?" Kim Bàn lập tức nghĩ đến An Lực Mãn vừa bước ra.

"Vàng, vàng?" "Là vàng bị nguyền rủa trong truyền thuyết sao?" An Lực Mãn quỳ trên đất: "Thần linh ơi, tôi có động lòng với số vàng này, nhưng mà, tôi, An Lực Mãn, hoàn toàn không có ý định lấy đi.

Ngài muốn trách thì hãy trách những kẻ muốn lấy chúng đi, ngàn vạn lần đừng đổ tội cho tôi!" Hắn cúi đầu lẩm bẩm, mấy người bên cạnh suýt nữa không nhịn được mà đá hắn một cước bay xuống dưới.

Trương Trạch nghe vậy lại không có cảm giác gì.

Hắn muốn lấy đi, tự nhiên cũng không tự mình lấy.

Gửi vào một không gian hư ảo khác để đó.

Lời nguyền nhắm vào những người lấy đi tiền vàng trong sa mạc.

Hắn cũng không tự tay lấy.

Tiền vàng chỉ đi đến một không gian khác.

Về phần khi nào lấy ra, hắn cũng không ở trong sa mạc.

Lời nguyền "không thể rời khỏi sa mạc" đó, tự nhiên cũng không có tác dụng.

Giữa một cái phất tay, hắn trực tiếp vận chuyển đi vô số vàng bạc

trước mắt.

Ngay cả một đồng tiền vàng cũng không để lại.

Từng đống từng đống núi vàng rơi vào trong không gian Thao Thiết.

Tất cả tiền vàng tính theo đơn vị tấn, e rằng có đến hàng vạn tấn.

Tiền vàng ở đây dày hơn bất kỳ đồng tiền vàng nào hắn từng thấy trước đây.

Về cơ bản, một đồng tiền vàng ở đây có độ dày bằng năm đồng tiền hắn từng thấy.

Dựa theo trọng lượng phán đoán, đại khái một đồng tiền vàng nặng 100 gram.

Mười đồng là một kilogam, hai ngàn đồng là một tấn.

Trong lúc mang vàng đi, đột nhiên có một bóng đen từ trên không vụt qua.

"Tinh Tuyệt Nữ Vương!" An Lực Mãn nhìn chằm chằm vào nơi xa đột nhiên kinh hô một tiếng.

"Ở đâu?" "Ở kia, vừa rồi dừng lại ở trên không!" An Lực Mãn chỉ lên không trung, dụi dụi mắt lại phát hiện không có một vật gì.

Ánh sáng của đèn pin mắt sói chiếu vào đó, hoàn toàn không thấy bất kỳ bóng người nào.

Ánh mắt Trương Trạch nhìn lên không trung, vừa rồi hắn cũng xác thực nhận ra có một bóng đen vụt qua.

Đối phương đeo mạng che mặt, ánh mắt ngưng tụ nhìn Hoa Linh trong đội.

Giây tiếp theo, đồng tử của Hoa Linh đột nhiên biến thành màu đỏ

như máu.

Trương Trạch lập tức nhận ra điều bất thường.

Là nữ tính duy nhất của bộ tộc Zagrama trong chuyến đi này, chẳng lẽ Hoa Linh có điểm đặc biệt gì?

Trương Trạch bảo Hoa Linh đi sát bên cạnh mình, không được đi xa.

Nhìn nơi bóng đen biến mất, người vừa xuất hiện hẳn là Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Cuộc đối đầu trước đó, cho thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương e rằng không thể xem thường.

Chá Cô Tiếu nhìn về phía trước: "Lối đi phía trước bị gãy rồi, chúng ta chỉ có thể đi qua hố chôn người tuẫn táng dưới đất." Một cây cầu đá ở giữa đã bị người ta làm gãy.

Bên dưới là nơi chất đống vàng.

"Có thang dây, hẳn là người phía trước vừa mới dựng." Bám vào thang dây, hắn trực tiếp trèo xuống dưới.

Dưới thang dây, chỉ còn lại mặt đất hình thành từ đá đen.

Không còn thấy bất kỳ đồng tiền vàng nào bị bỏ lại trên mặt đất.

Không khí xung quanh bắt đầu tràn ngập một loại bột màu xanh lam nhạt.

"Không khí có vấn đề!" Chá Cô Tiếu nhận ra bột phấn xung quanh, lập tức lấy khăn vải quấn quanh mặt.

Bàn Sơn Đạo Nhân từ nhỏ đã luyện tập bế khí công.

Lúc này có thể trực tiếp nín thở, nhưng trong thời gian dài cũng có thể thông qua việc giảm tần suất hô hấp, từ đó đạt được tác dụng

giảm hấp thu loại bột phấn này.

"Phấn hoa của Thi Hương Ma Dụ!" Nhìn thấy những hạt bột này, trong đầu Trương Trạch lập tức hiện lên hình ảnh Thi Hương Ma Dụ hắn từng thấy trong phim ảnh kiếp trước.

Đóa ma hoa đó chính là màu này.

Khi chưa nở hoa giống như một củ khoai môn lớn, khi nở hoa màu sắc yêu dị, hiệu quả ảo giác mang lại còn mạnh hơn lúc ban đầu gấp trăm lần.

Chương 407

"Không phải Thi Hương Ma Dụ gặp máu tươi mới nở sao?" Kim Bàn đưa mắt nhìn về phía xa.

Bên kia của cây cầu gãy thông đến nơi sâu trong bóng tối.

Trương Trạch đưa mắt nhìn xung quanh, ngoại trừ tất cả những người có huyết mạch, những người khác đều đã trúng ảo giác.

Nhìn kỹ, phát hiện Kim Bàn đang tự mình trèo xuống dưới.

Sau đó hướng về phía trước nói chuyện.

"Phật Gia, thật sao, hoa Thi Hương Ma Dụ thật sự có thể trực tiếp cấy ghép mang về sao?" Kim Bàn hướng về không khí nói với vẻ mặt lo lắng, ngay sau đó đột nhiên cười lên, miệng lẩm bẩm.

Đứng bên cạnh, Chá Cô Tiếu bị dọa giật nảy mình.

"Phật Gia, Kim tiền bối..." "Hít phải một lượng lớn phấn hoa Thi Hương Ma Dụ, đã trúng ảo giác." Trương Trạch nhìn chằm chằm trạng thái của Kim Bàn, ánh mắt lại nhìn về phía An Lực Mãn và Tề Thiết Chủy.

"Tiểu Ca, động thủ." Nghe lời của Trương Trạch, Tiểu Ca lập tức hiểu ý.

Trực tiếp ra tay đánh ngất An Lực Mãn và Tề Thiết Chủy.

Tiếp theo là Hứa Nhất Thành.

Những người xung quanh đều là người Trương gia, có Bàn Sơn Đạo Nhân, trên người mang huyết mạch đặc thù.

Máu Kỳ Lân có thể chống lại độc tố và ảo giác.

Máu Thao Thiết còn bá đạo hơn, một khi tiếp xúc với ngũ dịch, sẽ

trực tiếp nuốt chửng loại bột phấn này.

Trong mũi người tự nhiên sẽ hình thành một loại dịch thể.

Trương Trạch thông qua việc khống chế sức mạnh huyết mạch trong cơ thể, khiến ngũ dịch có được hiệu quả nuốt chửng này.

Về phần hắn, loại bột phấn này vừa mới tiếp cận xung quanh đã bị khí thể màu trắng tự nhiên hình thành trên người phân giải.

Đây là lợi ích của Lục Khố Tiên Tặc siêu việt giai đoạn thứ ba.

Có thể tùy ý khống chế năng lực nuốt chửng.

Khi muốn nuốt chửng thì nuốt chửng.

"Hoa Linh, mắt muội sao vậy?" Hồng Cô Nương lo lắng tình hình của mọi người, bắt đầu quan sát kỹ lưỡng từng người.

Trong lúc Hoa Linh ngẩng đầu lên, nàng nhìn thấy đôi đồng tử của cô bé biến thành màu máu.

Trương Hải Diêm lại kỳ quái nhìn về phía Hắc Nhãn Kính, "Ngươi cũng không sao?" "Mẹ ta là người Trương gia." Trương Thụy Lâm nói ra một tin tức khiến người Trương gia xung quanh đều kinh ngạc.

Chuyện này Hắc Nhãn Kính không muốn nhắc đến nhiều.

"Đúng rồi, vừa rồi lúc từ bên ngoài vào, Mộc Trần Châu xuất hiện phản ứng tự nhiên, nghi thức tế tự tự động bắt đầu, Quỷ Động đã được mở ra!

Trên người các ngươi, có phản ứng đặc thù nào không?" Chá Cô Tiếu lo lắng mấy người họ cũng bị trúng lời nguyền.

Dù sao tình huống này không thể xem nhẹ, một khi nhiễm phải lời nguyền này, bắt buộc phải tiếp tục đến Ma Quốc một lần nữa.

Đối với hiện tại, Mộc Trần Châu cũng có, vị trí Ma Quốc cũng rõ ràng.

Muốn tiến hành nghi thức một lần nữa cũng đơn giản.

Nhưng không bị nhiễm lời nguyền tự nhiên là tốt nhất.

"Dành hai ba phút kiểm tra, sau đó ta phải đến lăng tẩm của Tinh Tuyệt Nữ Vương." Ánh mắt Trương Trạch nhìn chằm chằm phía trước.

Trong mắt hắn, xung quanh không có bất kỳ bóng tối nào tồn tại.

Nữ Vương xuất hiện chỉ thoáng qua, nhưng hắn có thể cảm ứng được sức mạnh cường đại của Nữ Vương.

Phía trước là Quỷ Động, âm sát khí ngút trời trong đó đang trợ trưởng cho sức mạnh của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Từ một phương diện nào đó, Tinh Tuyệt Nữ Vương sắp phải đối mặt, e rằng còn lợi hại hơn cả Địa Tiên.

Mọi người men theo hố chôn người tuẫn táng mà đi, phía trước không xa bắt đầu xuất hiện những vò đá tuẫn táng.

Những tượng đồng khổng lồ cao lớn đứng sừng sững xung quanh.

Hàng trăm pho tượng đồng cao hơn hai mét bao vây tất cả các vật phẩm bồi táng, phảng phất như một loại sức mạnh bảo vệ quỷ dị nào đó.

Nhưng sức mạnh cổ xưa đó, đối với Trương Trạch, hiện tại đã mất hiệu lực.

Hắn không chỉ lấy đi tài bảo, đồng thời còn khiến sức mạnh cổ xưa bên ngoài vĩnh viễn không thể cảm ứng được vị trí của tiền vàng.

Cho dù lời nguyền ngày đó thật sự đuổi kịp tiền vàng, lời nguyền cũng sẽ mất hiệu lực.

Phía trước truyền đến tiếng gió vù vù.

"Có tiếng gió!" Lão Dương Nhân đi phía trước, nghe thấy tiếng gió không khỏi muốn đi về phía trước.

Nhưng lại bị Chá Cô Tiếu kéo lại.

Mọi người từ phía bên kia của hố chôn người tuẫn táng trèo lên lối đi, cuối cùng cũng đến được vực sâu đen kịt đó.

Lão Dương Nhân lúc này xung quanh một mảnh tối đen.

Vách động bên cạnh, thân núi, tượng đá toàn bộ đều một màu đen kịt, khiến hắn không thể phân biệt mình đang ở đâu.

"Cẩn thận nhìn kỹ dưới chân ngươi đi?" Chá Cô Tiếu nói xong, Lão Dương Nhân cúi đầu nhìn một cái, lập tức kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

Dưới chân là mặt đất phẳng lì đen kịt, trên đó điêu khắc những đồ án thần bí.

Nhưng, cách đó hai ba mét, lại là một vách núi đứt đoạn.

Nếu cứ tiếp tục đi như vậy, hắn sẽ rơi xuống vực sâu không đáy trước mắt.

"Đây là Quỷ Động?" Lão Dương Nhân từ từ đi tới, hướng xuống vực sâu Quỷ Động nhìn một cái.

Bên dưới một màu đen kịt, lại có một luồng gió vô hình thổi ngược lên trên.

"Sư huynh, nơi này cũng không thông ra bên ngoài, tại sao lại có gió thổi lên trên?" "Đây cũng là nơi ta cảm thấy kỳ lạ." Chá Cô Tiếu hiện tại không còn trẻ nữa.

Bộ tộc Zagrama rời khỏi nơi này đã mấy ngàn năm.

Bí mật của núi thần, tiên tổ cũng đã tìm hiểu, nhưng Quỷ Động bên trong, cả bộ tộc Zagrama vừa mới bắt đầu nghiên cứu, đã trúng lời nguyền.

Trương Trạch và những người khác cũng ở bên vách núi.

Mọi người tay cầm đèn pin mắt sói.

Ở nơi này, đèn gió không thích hợp.

Cũng là lúc đèn pin mắt sói nên ra tay.

"Ở trên đó!" Trương Trạch ngẩng đầu.

Phía trên có một cây xà đá.

Cây xà đá đó vừa mảnh vừa dài, vươn ra từ vách núi, vừa vặn kéo dài treo lơ lửng ngay phía trên Quỷ Động.

Ở cuối cùng của cây xà đá, đặt một đoạn gỗ khổng lồ.

Đoạn gỗ có đường kính hơn hai mét, giống như một đoạn thân cây lớn bị chặt đứt.

Không qua bất kỳ gia công nào, cành nhánh trên thân cây vẫn còn, thậm chí còn mọc không ít lá xanh.

Càng quỷ dị hơn là Thi Hương Ma Dụ đang nở rộ trên Côn Luân Thần Mộc.

Nó đang hút máu tươi từ Quỷ Động.

Trong đội của Shirley Dương, hơn một nửa số người đã rơi xuống Quỷ Động, trở thành tế phẩm của Thi Hương Ma Dụ.

Cánh hoa của đóa ma hoa yêu dị vô cùng khổng lồ, lấp lánh ánh sáng màu xanh lam u tối.

Bản thể của đóa ma hoa trước mắt, Trương Trạch là lần đầu tiên nhìn thấy.

Hắn không ngờ, sau khi đóa hoa hoàn toàn nở rộ, lại khổng lồ đến vậy.

Toàn bộ đóa hoa có đường kính mấy chục mét, rễ của ma hoa còn men theo xà đá mọc lan ra vách động xung quanh.

Chương 408

Lượng lớn âm sát khí bên dưới bị Thi Hương Ma Dụ hấp thu.

Phía dưới là Quỷ Động sâu không thấy đáy.

Dưới động vù vù thổi lên gió âm.

Một cảm giác áp bức hắc ám khổng lồ vô cùng, khiến người ta không dám nhìn xuống nữa.

"Bên cạnh có đường, có thể trực tiếp đi lên." Hoa Linh là người đầu tiên phát hiện ra con đường nhỏ trên vách đá bên cạnh.

Nhưng đôi mắt của nàng đột nhiên bắt đầu chảy ra máu, đưa tay lau đi lại phát hiện trên tay dính đầy máu tươi.

Nhìn đôi mắt của Hoa Linh, lúc này cả người nàng tinh thần hoảng hốt.

Giống như có một luồng sức mạnh đang dẫn dắt nàng đi về phía quan quách của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

"E rằng đã trúng ảo giác!" Chá Cô Tiếu lo lắng nhìn Hoa Linh trước mặt.

Nhưng dù thế nào cũng không thể để nàng đến gần phía trên.

"Hồng Cô." Trương Trạch gọi Hồng Cô Nương, "Trông chừng Hoa Linh, ta lên xem trước." 【Túc chủ đã đến khu vực cốt lõi của sức mạnh Quỷ Động, xin hãy điều tra rõ ràng tất cả bí mật của Tinh Tuyệt Nữ Vương.】 Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể có bí mật đặc thù gì?

Là nữ vương của Tinh Tuyệt cổ quốc, sức mạnh của nàng bắt nguồn từ Ma Quốc phương bắc.

Nhưng có một điểm kỳ lạ, Ma Quốc trước khi Luân Hồi Tông đào mở thông đạo, đã bị chôn sâu hoàn toàn dưới lòng đất.

Kể từ khi Ma Quốc diệt vong, những người Quỷ Động còn sót lại trong trận chiến diệt quốc ở sông băng Côn Luân đã chạy trốn vào sa mạc.

Trong tình huống không có liên lạc với Ma Quốc, Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn kế thừa bình thường qua nhiều thế hệ.

Điều này cho thấy sức mạnh của Tinh Tuyệt Nữ Vương, không bắt nguồn từ Quỷ Mẫu thế hệ trước.

Khả năng lớn hơn, là thông qua Quỷ Động kế thừa sức mạnh của Xà Thần.

Nhìn Hoa Linh sắc mặt có chút ửng hồng, Trương Trạch đau lòng bảo Hồng Cô Nương trông chừng nàng cẩn thận.

Hắn nhắc nhở Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân: "Tình hình của Hoa Linh là đã thức tỉnh Bản Năng Chi Nhãn, loại mắt này là tiền đề của Vô Giới Yêu Đồng." "Tổ tiên của bộ tộc Zagrama, trước khi đến núi thần Zagrama, có nguồn gốc từ đâu?" Đầu tiên, bộ tộc Zagrama vô cùng đặc biệt, trong núi thần có năng lực dự đoán tương lai.

Người như vậy trong bộ tộc Zagrama, được gọi là tiên tri.

Tương tự, trong sức mạnh của Xà Thần, cũng có năng lực dự đoán tương lai.

Năm xưa thời Kinh Vũ Đế, Hiến Vương sau khi có được Mộc Trần Châu, đã nhìn thấy từ trong đó Phượng Hoàng Thần Cung của Ma Quốc cổ đại, lầm tưởng là tiên giới.

"Ta cũng không biết, dù sao cũng là chuyện mấy ngàn năm trước, những tộc nhân đức cao vọng trọng đều đã trở thành Bàn Sơn Đạo Nhân." Ánh mắt Chá Cô Tiếu ảm đạm nói: "Phụ thân ta nếu còn sống

có lẽ sẽ biết một chút, nhưng năm đó vì tìm kiếm Mộc Trần Châu, từ đó một đi không trở lại." "Ngay cả thi cốt cũng do tộc nhân khác mang về." Bàn Sơn Đạo Nhân mấy ngàn năm, đã có bao người ngã xuống trên con đường này.

Lúc này, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào xà đá phía trên, khoảng cách cũng ngày càng gần.

Trên xà đá không có vết máu cũng không có thi thể.

Trong mộ của Tinh Tuyệt Nữ Vương gần như cũng không thấy bất kỳ thi thể nào tồn tại.

Hoặc là thi thể đều biến mất không dấu vết, hoặc là Tinh Tuyệt Nữ Vương không thích có xác chết mục rữa tồn tại xung quanh lăng tẩm của mình.

Khu thể của nàng, mặc một bộ liễm phục sạch sẽ hoa quý.

Trên mặt đeo mặt nạ, cho dù sau khi chết cũng không hy vọng có người nhìn thấy mặt mình.

Đây là truyền thống của Ma Quốc.

Là người thừa kế của Quỷ Mẫu, từ lúc sống đến sau khi chết đều không thể để người khác nhìn thấy mặt.

Ngay cả khi không nhận được truyền thừa, những người thừa kế bị loại còn lại cũng sẽ bị xử tử, dùng để bảo vệ bí mật.

Chẳng mấy chốc, Trương Trạch đã đi đến rìa xà đá.

Trên sạn đạo phía sau, người Trương gia tay cầm đao, luôn trong tư thế sẵn sàng.

Hoa Linh do Hồng Cô Nương trông chừng, khiến nàng không thể tiếp tục đi lên.

Mọi thứ dường như thuận lợi.

Nhưng tình hình thực tế lại không đơn giản như vậy.

Chỉ thấy dưới Thi Hương Ma Dụ đột nhiên xuất hiện một nữ tử.

Trương Trạch liếc mắt đã nhận ra, đó là bóng người hắn thấy trên đường lúc trước.

Nữ tử mặc một bộ váy bào tinh mỹ có hoa văn phượng hoàng, bên ngoài khoác một bộ ngọc y.

Đúng vậy, ngọc y.

Vương quốc của Tây Vương Mẫu cách Tinh Tuyệt cổ quốc rất gần, Tây Vương Mẫu lại là người nắm quyền thực tế ở Tây Vực trong một thời gian dài.

Tinh Tuyệt Nữ Vương là vua của Tây Vực sau này, không có lý do gì không biết đến sự tồn tại của Tây Vương Mẫu.

Vương quốc của Tây Vương Mẫu quanh năm bán Kê Quan Xà, Hắc Mao Xà làm hàng hóa.

Chu Mục Vương từng mang đi một bộ ngọc y.

Với năng lực của Tinh Tuyệt Nữ Vương, có được một bộ cũng không phải chuyện khó.

Không biết nàng có dùng phương pháp trường sinh của Tây Vương Mẫu hay không.

Cùng là đồ đằng phượng hoàng, Trương Trạch không tin Tinh Tuyệt Nữ Vương và vương quốc của Tây Vương Mẫu không có một chút quan hệ nào.

Tinh Tuyệt Nữ Vương yên lặng đứng tại chỗ, trực tiếp đối mặt với Hoa Linh.

Lúc này, mắt của Hoa Linh đã cầm máu, nhưng trong đôi đồng tử lại xuất hiện đồ án kỳ lạ.

Tinh Tuyệt Nữ Vương vừa mở miệng, Trương Trạch hoàn toàn không hiểu nàng đang nói gì.

"Chá Cô Tiếu, ngươi ở đó, có nghe thấy gì không?" Hồng Cô Nương nghe thấy giọng nói của Nữ Vương, trong lòng không khỏi hoảng hốt.

Nàng luôn cảm thấy sắp có chuyện đáng sợ xảy ra.

Giọng nói của Nữ Vương không khó nghe, ngược lại vừa mở miệng đã khiến người ta trong lòng vui vẻ.

Cũng chính vì vậy, mới có cảm giác nhiếp hồn đoạt phách.

Trương Trạch lập tức ý thức được không ổn.

Hắn nhanh chóng xoay Kỳ Môn Bàn.

"Ly tự xích luyện!" Một con hỏa long khổng lồ lao về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Chỉ thấy nàng liếc nhìn hỏa long một cái, ngọn lửa lớn nhanh chóng bị hút vào một hắc động bên cạnh.

Thủ đoạn này...

Trương Trạch quá quen thuộc rồi.

Nhưng tốc độ mở ra không gian hư ảo của Tinh Tuyệt Nữ Vương, còn nhanh hơn trong tưởng tượng của hắn.

"Vừa rồi nàng niệm giống như lời tế tự, đang hoàn thành một loại nghi thức nào đó!" Chá Cô Tiếu nghe hiểu loại ngôn ngữ này, nhưng cũng không quen thuộc, suy nghĩ một lúc mới hiểu được hàm nghĩa thực sự trong đó.

"Ý gì?

Chẳng lẽ muốn truyền thừa cho Hoa Linh thành Quỷ Mẫu đời tiếp

theo?" Hồng Cô Nương nghe Chá Cô Tiếu nhắc đến truyền thừa Quỷ Mẫu trong truyền thuyết.

Nàng có một cách nói khác, đó căn bản không phải là truyền thừa, mà là...

đoạt xá!

Quỷ Mẫu của Ma Quốc từ đầu đến cuối, chỉ có một đời là Niệm Hung Hắc Nhan.

Cái gọi là truyền thừa, cũng chỉ là sau khi thân thể trước già chết, lại thay đổi một thân thể mới.

Tuy nhiên Trương Trạch cũng sở hữu Vô Giới Yêu Đồng, nhưng lại không thể dùng để đối phó Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tương tự, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng không thể làm hại người sở hữu Vô Giới Yêu Đồng.

Để đối phó với đôi mắt này, Trương Trạch nghĩ đến một người, hoặc là một "thần".

Hỏa Nhãn Kim Tinh của Đấu Chiến Thắng Phật, và Phật Nhãn trong truyền thuyết có cùng đẳng cấp với ma nhãn.

Chương 409

Giây tiếp theo, Hoa Linh vốn đang ở bên cạnh Hồng Cô Nương, đột nhiên xuất hiện bên cạnh Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Trương Trạch lúc này vội vàng lấy ra mặt nạ Đấu Chiến Thắng Phật.

Nói thật, hắn thực ra thích thần tiên của Đạo gia hơn.

Những lựa chọn của hắn cũng không ít, nhưng trong Tây Du Ký kiếp trước, ký ức về Tôn Ngộ Không có thể nói là vô cùng sâu sắc.

Sau khi trở thành Đấu Chiến Thắng Phật, võ lực và pháp lực thực ra đều đã ở một tầng thứ cao hơn.

Nhưng đúng lúc hắn đang hô hoán thần cách, đột nhiên âm dương sinh tử nhị khí trong Quỷ Động hội tụ về phía hắn.

"Sức mạnh cổ xưa!" Trương Nhật Sơn nhìn chằm chằm Trương Trạch lúc này.

Mặt nạ Thần Cách hắn từng thấy Trương Trạch sử dụng, nhưng chưa bao giờ cảm nhận được khí thế cường đại như vậy.

"Mặt nạ Thần Cách của sư phụ sau nhiều năm nâng cấp, đã tiến thêm một bước!" Giải Cửu nhìn cảnh tượng lúc này, trong lòng liền biết rất có khả năng đây là giai đoạn thứ ba của mặt nạ Thần Cách trong truyền thuyết.

Cũng là lúc ý thức của bản tôn thần cách giáng lâm!

Theo đôi mắt của Trương Trạch dần dần biến thành màu vàng, Hỏa Nhãn Kim Tinh trong truyền thuyết đột nhiên bắn ra hai luồng kim quang.

“Chẳng lẽ là Phật Nhãn trong truyền thuyết!” Trần trưởng lão nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Trương Trạch, luôn cảm thấy quen mắt, nhưng theo sự biến hóa của Trương Trạch, mọi người cũng dần dần biết hắn đang hóa thân thành ai.

Hai luồng kim quang nhanh chóng bắn trúng thân thể Tinh Tuyệt Nữ Vương. "Khốn kiếp!" Không biết tại sao, Tinh Tuyệt Nữ Vương bỗng nhiên học được tiếng Hán.

Dường như vì nghi thức truyền thừa, nàng đã lấy được một phần ký ức của Hoa Linh.

Nhưng bản thân Hoa Linh lại không hề hay biết. "Ta là Tinh Tuyệt Nữ Vương duy nhất kế thừa hoàn chỉnh sức mạnh của Xà Thần, ta sẽ khiến các ngươi vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này..." Tinh Tuyệt Nữ Vương bỗng nhiên ra tay, ngưng tụ ra một luồng sức mạnh kinh khủng.

Phía sau nàng, xuất hiện một hư ảnh con rắn khổng lồ.

Thân rắn to lớn hơn con hắc xà bình thường gấp ngàn vạn lần.

Trên đỉnh đầu nó đội một viên Mộc Trần Châu màu đỏ tươi.

Hồng quang trên người nó lưu chuyển, toàn thân tràn ngập khí tức yêu dị.

“Kẻ nào triệu hoán lão Tôn ta có việc gì?” Ý thức của Đấu Chiến Thắng Phật vào khoảnh khắc này đã hoàn toàn giáng lâm.

Nhưng Trương Trạch vẫn là người chủ đạo.

“Đại Thánh, ta dùng Thần Cách Diện Cụ mượn sức mạnh của ngài, không muốn để nguyên thần ngài hoàn toàn giáng lâm sao?” Tác dụng của chiếc mặt nạ trước mắt chính là triệu hồi Tôn Ngộ Không, một vị thần có độ truyền bá cực cao.

Câu Linh Khiển Tướng lại có thể trực tiếp khống chế nguyên thần được triệu hồi.

Bát Kỳ Kỹ được mệnh danh là thuật loạn thế, cũng không phải không có nguyên nhân.

"Để lão Tôn ta nguyên thần hoàn toàn giáng lâm thế giới này, ha ha ha, thú vị, quá thú vị!" Tôn Ngộ Không đột nhiên cười lớn, "Được, được, được, vậy mau để lão Tôn ta nguyên thần giáng lâm thế giới này!" Bây giờ đã chuẩn bị xong.

"Muốn lão Tôn ta giúp ngươi đối phó yêu nữ trước mặt này đúng không?" Trong lúc Tôn Ngộ Không nói, thân thể Trương Trạch cũng gãi gãi mặt.

Động tác trên tay giống hệt một con khỉ thật sự.

"Đại Thánh, ngài nên biết, bản chất ngài là thần cách được hình thành từ sức mạnh tín ngưỡng, một khi hiện thân, không thể thoát khỏi sự khống chế của ta đâu!" "Hắc hắc, ngươi nghĩ lão Tôn không biết sao?" "Ngay từ khi xuất hiện, ta đã biết, ta không phải Tôn Ngộ Không thật sự, nếu không sao lại cần mượn thân thể của ngươi?" Đôi mắt hắn không ngừng đảo qua đảo lại, thực tế đã nhìn thấu tất cả.

Nếu xuất hiện ở thế giới này, hắn chỉ có thể bị Trương Trạch khống chế.

Nhưng nếu muốn rời đi, hắn sẽ tiếp tục biến thành thần cách được thờ phụng.

Trông có vẻ tự do, nhưng thực tế lại hoàn toàn không có tự do.

"Thỉnh Hỗn Nguyên Nhất Khí Thượng Phương Thái Ất Kim Tiên Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không hiện thân!" Trương Trạch vừa dứt lời, thân ảnh Tôn Ngộ Không vốn hòa làm một thể với hắn bỗng nhiên tách ra, trực tiếp bước ra ngoài.

“Ha ha, lão Tôn ta ra rồi!” “Danh xưng này lão Tôn ta cũng mấy nghìn năm chưa được nghe rồi!” “Tiểu tử, lão Tôn ta thích ngươi.” Tôn Ngộ Không nói xong, một đôi Hỏa Nhãn Kim Tinh bỗng nhiên bắn ra hai luồng kim quang về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Khiến cho nghi thức truyền thừa hoàn toàn không thể tiếp tục.

Nếu để nàng thành công, sau này Hoa Linh cũng sẽ không còn tồn tại.

Ngay sau đó, bên cạnh Trương Trạch bỗng nhiên xuất hiện Thần Đồ, Úc Lũy.

Nhưng đúng lúc này, Tinh Tuyệt Nữ Vương bỗng nhiên nhìn chằm chằm Trương Trạch vài giây.

Tức thì Trương Trạch cảm giác có một luồng sức mạnh đã khóa chặt mình.

“Không hay rồi, Tinh Tuyệt Nữ Vương muốn dùng Vô Giới Yêu Đồng đưa Tộc trưởng đến không gian hư số!” Trương Hải Khách phản ứng lại, lập tức lấy súng máy ra, bắn về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tộc nhân Trương gia bên cạnh cũng đồng thời xông lên.

Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng biết, e rằng mình chỉ còn chưa đến một phút.

Nếu không, khi người Trương gia đến, nàng chắc chắn sẽ chết.

Nàng theo bản năng sử dụng sức mạnh Vô Giới Yêu Đồng, lại phát hiện Trương Trạch không hề né tránh.

“Không né được sức mạnh của ta sao?” Nàng có chút kinh ngạc nhìn Trương Trạch trước mặt.

“Vô Giới Yêu Đồng của ngươi không hoàn chỉnh!” “Loạn Kim

Thác!!" Ngay khi mọi người đều cho rằng Trương Trạch chắc chắn sẽ chết, hắn đột nhiên lớn tiếng hét lên.

Giây tiếp theo, thân ảnh hắn nhanh chóng xuất hiện ở phía bên kia xà ngang đá.

Một chiêu vô cùng hiệu quả để né tránh sự khóa chặt của Vô Giới Yêu Đồng của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Vút vút vút!

Mũi tên của Lão Dương Nhân và đạn, gần như đồng thời xuất hiện bên cạnh Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Trương Trạch phản ứng ngay lập tức, rút Ma Đao Thiên Nhận ra.

Bề mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương có một lớp khiên chắn vô hình.

Tất cả mũi tên và đạn đều bị chặn lại bên ngoài.

"Thứ mai rùa của Tinh Tuyệt Nữ Vương làm bằng gì mà lợi hại vậy?" Mũi tên của Lão Dương Nhân lúc này hoàn toàn mất tác dụng.

Khiến hắn đột nhiên cảm thấy hoài nghi nhân sinh.

Không chỉ mũi tên, súng của Chá Cô Tiếu cũng vô dụng.

Nhưng khi đao của Trương Trạch tiếp xúc với khiên phòng hộ của Tinh Tuyệt Nữ Vương, nó lập tức vỡ thành vô số mảnh vụn.

Ngay giây tiếp theo, nó nhanh chóng tái tổ hợp bên trong khiên phòng hộ.

Trường đao màu tím do Ma Đao Thiên Nhận hóa thành, nhanh chóng chém về phía thân thể Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Ngọc giáp trên người nàng nhanh chóng nứt ra, những mảnh ngọc như mưa rơi xuống đất.

"Lão Tôn ta trợ ngươi một tay!" Hỏa Nhãn Kim Tinh bắn ra hai

luồng kim quang kỳ lạ, nhanh chóng chiếu lên người Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Thân thể vốn đã gần như hoại tử, sau khi tiếp xúc với kim quang đột nhiên hóa thành tro bụi.

"Tinh Tuyệt Nữ Vương chết rồi?" Tiếng súng xung quanh đột nhiên im bặt khi thân thể Tinh Tuyệt Nữ Vương tan biến.

Mọi người phía sau nhìn phía trước không còn gì, trong lòng luôn cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy.

Nhưng đây là nữ vương từng làm mưa làm gió ở sa mạc Tây Vực ngàn năm trước.

"Chắc là chết thật rồi chứ?" Ngay lúc mọi người đang nghĩ, Trương Trạch bỗng nhiên có nhiệm vụ.

Không tìm ra bí mật của Tinh Tuyệt Nữ Vương, e rằng nhiệm vụ sẽ vĩnh viễn không thể hoàn thành.

Nhưng không đúng, Tinh Tuyệt Nữ Vương sao có thể dễ dàng chết như vậy?

Thân thể nàng lập tức hóa thành tro bụi, vì thân thể đã chết từ ngàn năm trước.

Chỉ dựa vào sức sống mạnh mẽ của Côn Luân Thần Mộc để gắng gượng mà thôi.

Đi về phía Côn Luân Thần Mộc, Thi Hương Ma Dụ trên rễ cây sau khi hành động, nhanh chóng lay động.

Nó muốn lấy cây làm chất dinh dưỡng.

Chương 410

Ánh mắt Trương Trạch nhìn vào bên trong Côn Luân Thần Mộc.

Ở giữa bị khoét ra một không gian.

Bên trong đặt những thứ cần thiết để bồi táng.

Giơ tay lên, hắn trực tiếp thu cả Thi Hương Ma Dụ cùng toàn bộ Côn Luân Thần Mộc vào trong Thao Thiết Không Gian.

"Cảm giác thế nào?" Hắn quay đầu lại nhìn mấy người bị đánh ngất lúc trước.

Hoa Linh ôm đầu, nhíu mày, "Ta thắng rồi sao?" "Thắng rồi, Tinh Tuyệt Nữ Vương chết rồi!" Hồng Cô Nương lập tức báo tin tốt này cho nàng.

"Tốt quá rồi!" Hoa Linh kích động vung nắm đấm, "Trừ được yêu nữ này, bây giờ ta có thể trở về rồi chứ?" Yêu nữ?

Trương Trạch lần đầu tiên nghe Hoa Linh gọi Tinh Tuyệt Nữ Vương như vậy.

Nàng và Tinh Tuyệt Nữ Vương về cơ bản không có mâu thuẫn gì.

"Đừng bị nó lừa, Tinh Tuyệt Nữ Vương!" Hỏa Nhãn Kim Tinh của Tôn Ngộ Không đã nhìn thấu tình hình của Hoa Linh.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đang bám trên người nàng.

Trương Trạch hoàn toàn mở Vô Giới Yêu Đồng, thấy trên người Hoa Linh có đồng thời hai linh hồn.

Một là bản thể của Hoa Linh, một là Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Lại nghe thấy một tiếng thở dài: "Ta sẽ không làm hại các ngươi!" "Thân thể của ta đã bị hủy, không còn cơ hội sống lại, mượn thân thể

của cô ấy, mới có thể rời khỏi nơi này." "Ta chỉ cần trốn trong bản năng chi nhãn của cô ấy, mượn sức mạnh của ta, có lẽ có thể tạo ra cặp Vô Giới Yêu Đồng thứ ba trên thế gian!" Nàng nhìn về phía Trương Trạch, lộ ra vẻ mặt đầy ai oán, "Ngài có Vô Giới Yêu Đồng, nếu ta và ngài sinh con, sẽ là huyết mạch hoàn mỹ nhất thế gian!" "Đáng tiếc bây giờ tất cả đều đã muộn!" Nàng đã ngủ say ở đây ngàn năm, không muốn tiếp tục bị giam cầm ở nơi này.

Là Tinh Tuyệt Nữ Vương, nàng vẫn giữ quan niệm của ngàn năm trước.

Chưa kịp thành hôn, đã xem Trương Trạch là đối tượng chọn bạn đời thích hợp nhất.

"Vừa rồi hư ảnh Xà Thần xuất hiện sau lưng ngươi là sao?" Trương Trạch vừa rồi tận mắt thấy Xà Thần xuất hiện sau lưng nàng, thậm chí còn nhìn mình một cái.

Trương Trạch đưa tay ra, trực tiếp tóm lấy Tinh Tuyệt Nữ Vương trước mặt từ trong cơ thể Hoa Linh ra ngoài.

"A!" Hoa Linh bỗng nhiên cảm thấy mắt đau nhói.

"Mắt của cô ấy bị ảnh hưởng bởi sức mạnh của Quỷ Động, đã thức tỉnh năng lực của mắt, ta cũng bị đôi mắt này thu hút nên mới thật sự xuất hiện!" "Ý gì?" Nhìn chằm chằm Tinh Tuyệt Nữ Vương trước mặt, Trương Trạch tạm thời buông nàng ra.

Sau đó thu Đấu Chiến Thắng Phật bên cạnh đi.

Là "thần" được triệu hồi, hắn cần không ngừng phát hiện những sức mạnh khác nhau.

Tinh Tuyệt Nữ Vương giải thích: "Người trong quan tài không phải ta, chỉ là một thế thân mà thôi." "Sự xuất hiện của ngài đã mở ra nghi lễ tế tự, ngài đã thấy mặt ta." "Theo quy củ, khuôn mặt của ta

tuyệt đối không thể để người khác thấy, trừ phi là Xà Thần đại nhân, bất kỳ Quỷ Mẫu nào cũng chỉ thuộc về Xà Thần đại nhân!" Trương Trạch lại nhún vai: "Nhưng ta đâu phải Xà Thần?" "Ngài đã kế thừa phần lớn sức mạnh của Xà Thần đại nhân, chỉ là ngài chưa hoàn toàn biết cách sử dụng luồng sức mạnh cường đại đó.

Nếu không, ta không thể là đối thủ của ngài, chỉ là ngài chưa phát hiện ra mà thôi." Cuối cùng nàng cũng giải thích cặn kẽ cho Trương Trạch vì sao lại chọn hắn.

Theo cách hiểu của nàng, hắn đã kế thừa nhiều sức mạnh hơn của Xà Thần.

Vì vậy hắn đại diện cho Xà Thần, tất cả Quỷ Mẫu đều chỉ có thể là nữ nhân của Xà Thần.

"Ngươi đã hoàn thành tế tự ở Ma Quốc phải không?" Trương Trạch chậm rãi gật đầu.

"Đúng vậy." Tinh Tuyệt Nữ Vương lập tức nói: "Sức mạnh của Quỷ Mẫu chỉ có thể truyền thừa cho nữ tử." "Mấy ngàn năm, từ khi Xà Thần có người kế thừa, ngài là nam tính duy nhất kế thừa sức mạnh." "Sức mạnh Quỷ Mẫu không bị đoạt đi khỏi người ta, sức mạnh của ngài không đến từ Xà Thần thì từ đâu?" "Tộc trưởng, tôi thấy Nữ Vương nói có lý." Trương Hải Diêm ở không xa bỗng nhiên chen vào một câu.

Những người Trương gia khác về cơ bản đều mang tâm thái xem kịch ở bên cạnh.

Xem tình hình hiện tại, Tinh Tuyệt Nữ Vương muốn trở thành tộc trưởng phu nhân của họ sao?

Vốn tưởng sẽ là một trận huyết chiến, không ngờ lại thành ra thế này!

Tinh Tuyệt Nữ Vương ra hiệu cho Trương Trạch nhìn vào trong Quỷ Động.

"Bản thể của Xà Thần đại nhân thực ra ở dưới Quỷ Động, Mộc Trần Châu có năng lực huyễn hóa cảnh vật đã tạo ra Quỷ Động." Thân ảnh Tinh Tuyệt Nữ Vương dần dần hiện ra sau lưng Hoa Linh.

"Vị cô nương này đã trở thành người kế thừa của Quỷ Mẫu, dù muốn hay không, cũng không thể gả cho người khác." "Ngài bây giờ là Xà Thần đại nhân mới, ngài muốn ta chết, ta cũng không thể kháng cự." Nàng nhìn Trương Trạch với vẻ mặt quyết tuyệt, dường như thà chết chứ không muốn rời đi.

"Việc này, ngươi muốn mượn thân thể của cô ấy, cần hỏi ý kiến của Hoa Linh." Tinh Tuyệt Nữ Vương trước mắt dường như từ đầu đã không hề xuống tay tàn độc với hắn và những người bên cạnh.

Người trong quan tài thực tế chỉ là một vật thay thế.

Còn bản thân Nữ Vương, nghi thức truyền thừa bị gián đoạn.

Không thể đoạt lấy linh hồn của Hoa Linh.

Được Lục Khố Tiên Tặc cường hóa, linh hồn của Hoa Linh thực ra cũng không yếu.

Chỉ là không quen với loại tranh đoạt trên phương diện linh hồn.

Là nữ vương của Tinh Tuyệt Cổ Quốc, nam tính bình thường căn bản không thể tiếp cận nàng.

Vì vậy về mặt tình cảm, gần như chỉ là một tờ giấy trắng.

Linh hồn Hoa Linh dần dần tỉnh lại.

Sau khi phát hiện sự tồn tại của Tinh Tuyệt Nữ Vương, phản ứng đầu tiên là kinh ngạc.

"Tinh Tuyệt Nữ Vương?" Nàng ở trạng thái linh hồn đối mặt giao

lưu với Tinh Tuyệt Nữ Vương.

“Lời ngươi nói vừa rồi ta nghe rồi, ngươi thật sự muốn ở lại trong... mắt ta sao?” Nàng cũng ở trong thân thể của Tinh Tuyệt Nữ Vương mới phát hiện mắt không còn chảy máu nữa.

Nếu không đôi mắt không biết sẽ chảy máu đến lúc nào.

“Ta thật sự có thể mở Vô Giới Yêu Đồng, sở hữu sức mạnh cường đại giống như ngài sao?” “Được rồi, chỉ cần ngươi không làm chuyện bất lợi cho Phật Gia, có thể tạm thời ở lại.” Hoa Linh suy nghĩ một lát rồi đồng ý.

“Nếu Hoa Linh đã đồng ý, vậy ngươi cứ ở yên đó, sau này có cơ hội ta sẽ giúp ngươi có được một thân thể thích hợp hơn.” Phản ứng đầu tiên của Trương Trạch là Song Toàn Thủ.

Nếu Song Toàn Thủ đạt đến giai đoạn cao hơn, có lẽ thật sự có thể tự tay tạo ra một thân thể cho Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nhưng hiện tại chỉ ở giai đoạn sửa chữa, chế tạo ra cơ quan và chi thể đã là giới hạn lớn nhất có thể làm được.

Hồng Cô Nương lại kéo Hoa Linh, không chút kiêng dè khuyên nhủ: “Hoa Linh, muội thật sự đã suy nghĩ kỹ chưa?” “Chuyện này không phải chuyện đùa, ai biết để cô ta ở trong đó, có tác dụng xấu gì không?” Đây cũng là phản ứng bình thường đầu tiên của người bình thường.

Rốt cuộc Tinh Tuyệt Nữ Vương hiện tại đang ở trạng thái linh thể.

Và là linh thể mạnh nhất mà mọi người từng thấy.

“Tẩu tử, mọi người đều đang tiến bộ, chỉ có mình em kéo chân mọi người, đôi mắt thức tỉnh, em cảm thấy đây là một cơ hội vô cùng hiếm có.” Nàng đã hạ quyết tâm, phải nâng cao thực lực, không để

mình trở thành gánh nặng của đội.

Tinh Tuyệt Nữ Vương từ bỏ việc khống chế thân thể, cũng là thành ý lớn nhất.

"Đúng rồi, nói nhiều như vậy, chưa hỏi tên của ngươi." Hoa Linh tò mò hỏi, sau đó giọng nói của Tinh Tuyệt Nữ Vương lại vang lên: "Ô Thiền Na Già Hải." Nàng chậm rãi gật đầu, Tinh Tuyệt Nữ Vương đã lấy được ký ức của nàng, bị ảnh hưởng về mặt tình cảm.

Bây giờ, một phần ký ức của Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng bắt đầu được Hoa Linh chia sẻ.

"Phật Gia, tôi đã xem ký ức của cô ấy." Nàng đi đến bên cạnh Trương Trạch, chậm rãi kể lại cuộc đời của Tinh Tuyệt Nữ Vương mà mình thấy được.

Trong lời miêu tả của Hoa Linh, Tinh Tuyệt Nữ Vương không phải là một kẻ giết người tàn bạo.

Mà là một nhà cải cách có tầm nhìn.

Nàng muốn thay đổi hiện trạng tế sống người.

Không chỉ truyền thống tế sống người của tộc Quỷ Động phải thay đổi, mà ba mươi sáu quốc gia xung quanh cũng bị nghiêm cấm tiếp tục giết người tế tự.

Trong mắt nhiều người Hồ, đây là hành động bất kính với thần minh.

Những gì mọi người thấy trên đường đi cũng là như vậy.

Trong quốc gia Tinh Tuyệt "tàn bạo vô nhân đạo" không có bất kỳ xác chết nào bị tuẫn táng, thay vào đó là dùng tượng đồng khổng lồ để bồi táng.

Những kẻ được gọi là lãnh tụ vĩ đại trong ba mươi sáu quốc gia,

những kẻ thống trị đó, vẫn giữ lại những truyền thống tế tự tàn nhẫn kia.

Những điều đó trong các cổ mộ đều sẽ để lại rất nhiều dấu vết.

Bất kể lịch sử thay đổi thế nào, tình hình trong cổ mộ đã nói rõ tất cả.

Còn về hoa Thi Hương Ma Dụ, nếu không có người tham lam, chỉ bị ảo ảnh lừa đi, sẽ không tự giết hại lẫn nhau.

Điểm này không có gì để bàn cãi.

Sau khi Tinh Tuyệt Nữ Vương bị ám sát, các quốc gia xung quanh đã thành lập liên quân muốn đồ sát Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Chương 411

Tinh Tuyệt Nữ Vương phẫn nộ, bằng sức mạnh cuối cùng, đã gọi ra một cơn bão cát quy mô lớn, chôn vùi toàn bộ cổ thành dưới cát vàng.

Dưới cát vàng không có hậu duệ của tộc Quỷ Động.

Bởi vì, tất cả đều đã được di chuyển đi ngay từ đầu.

Cái gọi là tộc Quỷ Động chỉ vì họ sống dưới lòng đất, không phải là một chủng tộc đặc biệt.

Họ đã hòa nhập vào Tây Vực, bây giờ trong người Tây Vực có hậu duệ của người tộc Quỷ Động năm xưa.

"Lịch sử được viết bởi kẻ chiến thắng, Tinh Tuyệt Cổ Quốc diệt vong, tự nhiên mặc cho kẻ chiến thắng là các quốc gia Tây Vực khác tùy ý bôi đen." Hứa Nhất Thành ôm đầu, thực ra đã tỉnh từ sớm, chỉ là đầu óc có chút không thoải mái, nghe đến bây giờ mới chậm rãi đứng dậy.

Toàn bộ không gian đột nhiên bắt đầu vang lên những tiếng động dữ dội.

Trương Trạch nhìn về phía nguồn gốc của âm thanh: "Đó là Tịnh Kiến A Hàm sao?" Không chỉ hắc xà, Quỷ Động dường như cũng đã mất đi sự hạn chế của một loại sức mạnh nào đó, phía dưới có một luồng sức mạnh đang trào ra.

Quỷ Động mất khống chế rồi!

Cùng với sự mất khống chế của Quỷ Động, một lượng lớn âm hồn trào ra từ bên dưới.

Đó là những liên quân đã tấn công Tinh Tuyệt Cổ Thành.

“Phật Gia, Na Già Hải, Quỷ Động đã mất đi sự áp chế của cô ấy, sức mạnh tà ác bên trong hoàn toàn mất khống chế!” Trương Trạch chưa nói gì, Lão Dương Nhân đã kích động nói: “Vậy làm sao bây giờ?

Luồng sức mạnh đó sắp cắt đứt đường lui của chúng ta rồi...” Vô số âm hồn từ trong Quỷ Động bò ra.

Ngoài ra, còn có những con hắc xà Tịnh Kiến A Hàm được triệu hồi từ các nghi thức được tổ chức trong những năm đầu, tất cả đều đang tràn về phía này.

Vô số hắc xà từ dưới Quỷ Động bò lên.

Trong đó có lớn có nhỏ, con nhỏ nhất chỉ dài mười mấy centimet, con lớn nhất gần một mét, trên đầu có một cái bướu thịt màu đen.

Có những con rõ ràng đã phát triển thành thục, cái bướu thịt lớn đó đã hình thành dạng nhãn cầu màu đen.

Cái bướu thịt hình nhãn cầu màu đen, chính là viên nội đan bướu thịt được phát hiện trong quan tài của Cô Mặc Vương Tử năm xưa.

“Nhiều quá đi mất!” Hắc Nhãn Kính tỉnh lại, thấy xung quanh có nhiều hắc xà như vậy.

Nếu không tỉnh lại nữa, cả người sẽ biến thành thức ăn cho loài rắn này.

Ánh mắt Trương Trạch nhìn chằm chằm vào luồng sức mạnh không ngừng trào ra. 【Ngài đã hoàn thành nhiệm vụ, thu được bí mật và thu phục thành công Tinh Tuyệt Nữ Vương, đang tổng kết phần thưởng...】 Đối với âm thanh của hệ thống bên tai, Trương Trạch chỉ có thể tạm thời lựa chọn bỏ qua.

“Xem ra lần này phải dùng toàn lực rồi.” Trên người hắn ngưng tụ một lượng lớn khí, hai tay được bao bọc bởi khí màu lam nhạt.

Nhanh chóng giơ hai tay lên, “Ly Tự Vô Lượng Nghiệp Hỏa!” Một luồng ngọn lửa màu lam nhạt đột nhiên trào ra.

Dựa vào Âm Dương Sinh Tử Nhị Khí, Trương Trạch đột nhiên hiểu ra một loại sức mạnh đã bị mình bỏ qua.

Quỷ Mẫu có thể biến thành người pha lê là vì trong cơ thể còn sót lại Nãi Cùng Thần Băng, bản thân biến thành pha lê đồng thời hóa thành mấy ngàn con Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa cũng nằm trong số đó.

Sức mạnh của Mộc Trần Châu một âm một dương, cũng là sức mạnh ngưng tụ sau khi hấp thụ Âm Dương Sinh Tử Nhị Khí.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa và Nãi Cùng Thần Băng chính là sức mạnh cuối cùng được hình thành từ hai luồng sức mạnh này.

Nhưng sử dụng Vô Lượng Nghiệp Hỏa cực kỳ tiêu hao khí của bản thân.

Rốt cuộc đây không phải là ngọn lửa bình thường.

Mà là ngọn lửa màu lam đặc biệt từ địa ngục.

Ngọn lửa đi đến đâu, mấy ngàn con Tịnh Kiến A Hàm đều hóa thành tro bụi.

Giây tiếp theo, Trương Trạch xuất hiện bên cạnh Tinh Tuyệt Nữ Vương, “Na Già Hải, có cách nào đóng Quỷ Động không?” Na Già Hải là tên của Tinh Tuyệt Nữ Vương, Trương Trạch cũng trực tiếp gọi tên nàng.

Lúc này, Quỷ Động một khi đã bị mở ra, những âm hồn bên trong không ngừng chui ra.

Người Trương gia đang dùng máu kỳ lân để xua đuổi những âm hồn này.

Nhưng máu có hạn.

“Vừa rồi ngài sử dụng Vô Lượng Nghiệp Hỏa chính là sức mạnh của Xà Thần!” Tinh Tuyệt Nữ Vương kinh hỉ nói: “Xem ra suy đoán của ta không sai chút nào, tất cả sức mạnh còn sót lại của Xà Thần đều đã được ngài kế thừa.” “Thực ra việc đóng Quỷ Động, ngài nên là người thích hợp hơn ta mới đúng.” Trương Trạch lúng túng ho khan một tiếng: “Bước này ta chưa nghiên cứu ra.” Hắn biết mình hoàn toàn có năng lực đó.

Nhưng cũng sau khi đến đây mới phát hiện, mình chưa hoàn toàn phát huy được toàn bộ thực lực của loại sức mạnh này.

Vì thời gian cấp bách, Trương Trạch bèn lấy Mộc Trần Châu ra trực tiếp đưa cho nàng.

“Nếu đã như vậy, Xà Thần Chi Nhãn ta mượn dùng một lát, ngài hãy nhìn kỹ, có lẽ sẽ có chút gợi mở cho ngài!” Tinh Tuyệt Nữ Vương đã giành được quyền kiểm soát thân thể của Hoa Linh.

Để giải quyết nguy cơ trước mắt, Hoa Linh đã kịp thời tạm thời cho Tinh Tuyệt Nữ Vương mượn thân thể của mình.

Cùng với việc nàng đưa tay ra, Mộc Trần Châu mà Trương Trạch vừa đưa cho nàng chậm rãi bay lên phía trên Quỷ Động.

Mộc Trần Châu lơ lửng giữa không trung.

Trong mắt người ngoài, viên châu này được gọi là Mộc Trần Châu, Phượng Hoàng Đảm.

Nhưng đó đều không phải là thân phận thật sự của nó.

Trong mắt người tộc Quỷ Động, Xà Thần là tín ngưỡng cao hơn tất cả.

Xà Thần Chi Nhãn là nguồn gốc sức mạnh của Xà Thần.

“Sức mạnh của Xà Thần Chi Nhãn đã bị tiêu hao hết, cần bổ sung kịp thời.” Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn về phía người Trương gia: “Chất lượng máu của tộc nhân các ngài rất cao, mượn máu của các ngài dùng một chút!” Mộc Trần Châu nhanh chóng bắt đầu rút máu xung quanh.

Bình thường, trực tiếp sử dụng nhãn cầu tế tự hiệu quả là tốt nhất.

Cùng với long mạch xung quanh và Âm Dương Sinh Tử Nhị Khí sinh ra trong Quỷ Động, đột nhiên vào khoảnh khắc này đồng thời hội tụ về phía Mộc Trần Châu.

Viên châu vốn đã biến thành màu lam nhạt, bắt đầu khôi phục lại màu máu.

Màu lam nhạt vừa rồi trong nháy mắt biến thành màu đỏ tươi, ngay sau đó lại thành màu đỏ sậm.

Đồng thời có Âm Dương Sinh Tử Nhị Khí rót vào.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn đúng thời cơ, tự tin vung ngón tay.

“Nữu Chuyển Âm Dương!!” Âm Dương Sinh Tử Nhị Khí ngưng tụ được Mộc Trần Châu điều động.

Giữa không trung đột nhiên giao nhau, cùng với Mộc Trần Châu bắt đầu hình thành một vòng xoáy khổng lồ.

Vô số âm hồn xung quanh cũng vừa mới bò ra, đã bị trực tiếp hút trở lại.

Bao gồm cả những con rắn quái chui ra từ Quỷ Động.

Toàn bộ bị lực hút khổng lồ hút vào trong vòng xoáy.

Một vòng xoáy khổng lồ lơ lửng trước mắt mọi người, phía trên Quỷ Động, hình thành một Âm Dương Ngư lớn bằng Quỷ Động.

Tinh Tuyệt Nữ Vương thấy Âm Dương Ngư xuất hiện, thở phào một hơi: "Âm dương đã định." "Quỷ Động vực sâu, hợp!" Giọng nói trong trẻo vang vọng khắp vực sâu không ngừng.

Âm Dương Ngư bắt đầu xoay tròn với tốc độ cao.

Sau đó nhanh chóng thu nhỏ lại, nhưng hình dạng của Âm Dương Ngư vẫn không thay đổi.

Khi âm dương của Quỷ Động lại bị phá vỡ, chính là lúc Quỷ Động lại mở ra.

Hoa Linh nhìn Mộc Trần Châu trong tay, đưa cho Trương Trạch.

"Phật Gia, Na Già Hải đã tiêu hao quá nhiều tinh lực, cần một thời gian để hồi phục." Ấn tượng về Tinh Tuyệt Nữ Vương của mấy người lại một lần nữa thay đổi.

Bất kể bên ngoài đồn đại thế nào, ít nhất Tinh Tuyệt Nữ Vương mà họ biết không phải là người xấu.

Mọi người trong Trương gia cũng đã hiến rất nhiều máu tươi, Trương Trạch để họ nghỉ ngơi tại chỗ.

"Hoa Linh, bên cạnh có đường tắt để rời đi không?" Tiếng động lớn vừa rồi, Trương Trạch từ trong âm thanh đã nghe ra được tất cả tình hình trong tiếng vang của hang động dưới lòng đất.

Trong các vách núi xung quanh, có rất nhiều khe nứt.

Nhưng không phải khe nứt nào cũng có thể để mọi người an toàn rời đi.

Hoa Linh quả nhiên trong ký ức của Tinh Tuyệt Nữ Vương, đã phát hiện ra một con đường tắt có thể rời khỏi đây.

Chương 412

“Có một con đường, vị trí khá kín đáo, đi theo ta.” Hoa Linh dẫn mọi người đến một mép vách núi bị một bức tượng đồng khổng lồ che khuất.

“Chỉ cần đi qua khe nứt này, có thể trực tiếp đi ra khỏi Kiệt La Già.” “Hoa Linh cô nương, Kiệt La Già là gì?” Tề Thiết Chủy ôm đầu, lúc này vẫn còn choáng váng.

“Cái hoa Thi Hương Ma Dụ đó đúng là ma quỷ, chỉ hít phải một ít phấn hoa mà đầu đau lâu như vậy.” Tác dụng phụ đó cũng không phải tầm thường.

“Kiệt La Già là tên gốc của Tinh Tuyệt Cổ Thành, giống như Ác La Hải, đều do phiên âm trực tiếp từ tiếng Quỷ Động.” “Mọi người mau theo kịp.” Trương Trạch lúc này đã để lại một ký hiệu của Trương gia ở lối vào.

Nếu sau này người Trương gia vô tình đến đây, cũng là để chỉ cho họ một con đường sáng.

Tiểu Ca liếc nhìn nội dung của ký hiệu.

Cảm thấy có chút bất ngờ.

Ý nghĩa của ký hiệu là, Quỷ Động là tuyệt cảnh, không được vào.

Bởi vì ở mặt bên của Quỷ Động, có một phần đường sạn đạo có thể đi xuống.

Con đường đó thường là có đi không có về.

Theo con đường mà Hoa Linh dẫn, cả đội nhanh chóng thuận lợi rời khỏi đó và lên đến mặt đất.

Bên ngoài lúc này vừa trải qua một trận bão cát đen, toàn bộ cổ thành lại một lần nữa bị chôn vùi trong cát vàng.

May mà con đường Hoa Linh dẫn, ở trên núi Trát Cách Lạp Mã.

Khi mọi người ra ngoài, trước mắt là một biển cát vàng.

"Đúng rồi, xe tải của tôi đâu?" Trương Nhật Sơn nhìn biển cát trước mắt, cùng với những người Trương gia xung quanh, bắt đầu tìm kiếm xe tải ở lối vào núi Trát Cách Lạp Mã.

"Xe tải e là không tìm được đâu, nhưng có thể cưỡi lạc đà của tôi về mà!" An Lực Mãn nhiệt tình mời mọi người cưỡi lạc đà trở về.

Còn xe tải muốn đào ra e là phải tốn chút công sức.

"Vậy cưỡi lạc đà về nhé?" Tề Thiết Chủy nhìn Trương Trạch, "Phật Gia, tốc độ của lạc đà trong sa mạc cũng không quá chậm." Nhưng mà, đợi ra khỏi sa mạc này, tốc độ của lạc đà không thể nào đuổi kịp xe tải.

Tình hình trước mắt quả thực không có cách nào khác.

Trương Trạch: "Phải tin tưởng Nhật Sơn, cậu ấy có cách đưa xe tải ra ngoài." Đối với thực lực của Trương Nhật Sơn, hắn có lòng tin.

Hiện tại người có thể đánh được bên ngoài, đếm trên đầu ngón tay.

Thậm chí nếu để cậu ấy giúp quản lý Cửu Môn, cũng hoàn toàn áp chế được mấy lão ở Bán Tiệt Lý kia.

Còn mấy nhà khác trong Cửu Môn, Hoắc gia và hắn sớm đã cùng một lòng.

Tề gia, Giải Cửu càng không cần nói.

Dương gia, cũng là tộc nhân Trát Cách Lạp Mã của Chá Cô Tiếu, cùng với Phùng gia, đó đều là người một nhà.

Nhị Nguyệt Hồng lại là bạn tốt của hắn.

Có thể nói trong Cửu Môn, cũng chỉ có Bán Tiệt Lý là nửa người ngoài.

Mấy chục năm nữa cũng không thể xảy ra chuyện gì.

Còn chuyện của thế hệ sau, tự nhiên sẽ có người của thế hệ sau giúp quản lý.

Trương Nhật Sơn sử dụng Võ Hầu Kỳ Môn, trực tiếp dùng sức mạnh lay động cát đất.

Đợi xe tải xuất hiện trở lại, một phần mọi người lên xe tải, một phần khác thích lạc đà thì cưỡi lạc đà.

Tóm lại trên đường trở về, có vẻ nhàn nhã hơn nhiều.

"Lời nguyền của sa mạc đen biến mất rồi, Hồ Đại lại ban phước cho mảnh đất này!" An Lực Mãn cầu nguyện với trời.

Nhưng Hoa Linh ngồi bên cạnh Trương Trạch khẽ nói: "Phật Gia, nếu An Lực Mãn biết hoàn toàn là do Na Già Hải rời đi, không biết sẽ có cảm nghĩ gì!" Khi Tinh Tuyệt Nữ Vương xuất hiện, An Lực Mãn về cơ bản đều trong trạng thái hôn mê.

Đợi đến khi ông ta tỉnh lại, là lúc mọi người gọi ông ta ra ngoài.

Trong ký ức của An Lực Mãn, e là vào đó tìm bảo vật, mang ra ngoài thì lời nguyền biến mất. 【Mời ký chủ chọn phần thưởng của ngài.】 【Phần thưởng 1: Kim Quang Chú của Long Hổ Sơn, có thể ngoại phóng ngự địch, có thể thu liễm hộ thân (từ thế giới Dị Nhân).】 【Phần thưởng 2: Phương pháp tu luyện chi tiết của Xuất Mã Tiên, và bí quyết tìm kiếm tiên gia.】 Phần thưởng lần này, ngược lại chênh lệch khá lớn.

Xuất Mã Tiên xem ra đối với hắn không có tác dụng lớn lắm.

Và năng lực Câu Linh Khiển Tướng trùng lặp.

Nếu gặp phải tinh linh như vậy, hắn cũng không ngại thu nhận bên cạnh.

Nếu chọn một trong hai, Kim Quang Chú thích hợp hơn.

Tuy rằng Kim Quang Chú trông có vẻ lực công kích không mạnh, nhưng thực tế với trình độ của Lão Thiên Sư, về cơ bản là một chưởng một người.

Cũng chỉ dựa vào Kim Quang Chú áp chế đối thủ, nhiều lắm thì thêm một Lôi Pháp.

Hiện tại mà nói, 《Khí Thể Nguyên Lưu》 tạm thời chưa xuất hiện.

Nhưng hắn có cảm giác, e là cũng không xa nữa.

Đợi đến khi Khí Thể Nguyên Lưu cũng xuất hiện, về phương diện vũ khí, khuyết điểm cũng sẽ được bổ sung.

Đợi đến khi Bát Kỳ Kỹ hoàn toàn tập hợp đủ, có thật sự có thể tạo ra thần không, điểm này Trương Trạch cũng vô cùng tò mò.

Mọi người trên đường trở về khá thuận lợi.

Không có sức mạnh của Tinh Tuyệt Nữ Vương ảnh hưởng, họ thuận lợi trực tiếp rời khỏi sa mạc đen.

Trương Trạch trên đường lặng lẽ hỏi Na Già Hải, có phải có liên hệ với hoàng tộc của Tây Vương Mẫu không, nàng do dự một lúc lâu mới nói ra sự thật.

Trên người nàng quả thực có huyết mạch của tộc Tây Vương Mẫu.

Nhưng cũng chỉ là họ hàng xa, là hậu duệ của một trong những chi tộc tách ra từ mẫu quốc của Tây Vương Mẫu thời Tây Chu.

Trên đường đi, Hứa Nhất Thành đã ghi chép chi tiết về nghiên cứu đối với ngọc nhãn cầu.

Cuối cùng xác định, ngọc nhãn gần như là thiên nhiên tạo thành.

Một lượng nhỏ dấu vết gia công trên đó, cũng ít nhất là từ mấy ngàn năm trước để lại.

Đợi đến khi giao kết quả nghiên cứu cho Trương Trạch, mọi người cũng đã đến thôn mà An Lực Mãn sinh sống.

Mọi người trong thôn trước tiên nghỉ ngơi một chút.

Không biết có phải bị Tinh Tuyệt Nữ Vương ảnh hưởng không.

Theo tộc quy của tộc Quỷ Động, trở thành truyền nhân của Tinh Tuyệt Nữ Vương, không thể gả cho người khác, chỉ có thể thuộc về Xà Thần.

Mà đại diện của Xà Thần chính là Trương Trạch.

Đêm đó, Hoa Linh và Trương Trạch ở trong cùng một phòng.

Không có nguyên nhân của Xà Thần, Hoa Linh vẫn cam tâm tình nguyện.

Trong phòng ánh đèn mờ ảo, không khí vừa vặn.

Mọi thứ diễn ra một cách tự nhiên.

Hai giờ sau.

Hai người yên lặng dựa vào nhau, Hoa Linh mặt đỏ bừng, "Phật Gia, thực ra lúc đầu, là Na Già Hải..." "Ta biết." Trương Trạch chậm rãi ôm nàng vào lòng.

Vô Giới Yêu Đồng đã nhìn thấy tất cả.

Hoa Linh và Tinh Tuyệt Nữ Vương có chung cảm nhận.

Vì vậy những gì đã xảy ra, cả hai đều rõ ràng.

Trong lòng Hoa Linh cũng không hề hối hận, gả cho Trương Trạch vốn dĩ cũng là tâm nguyện của nàng.

Bây giờ tâm nguyện đã thành, trong lòng tự nhiên vui vẻ.

Ngày thứ hai, tin tức An Lực Mãn vào mùa gió bão dẫn người vào sa mạc, không biết tại sao lại lan truyền trong thôn.

Gặp ai, ông ta cũng nói, Trương Trạch là sứ giả của Hồ Đại.

Chương 413

Đi theo ngài, dù gặp phải bão cát đen cũng có thể bình an trở về.

Ngược lại, những đội thám hiểm nước ngoài xâm nhập sa mạc đen lại khác.

Những người không may đó bây giờ đã vĩnh viễn ở lại trong sa mạc đen.

Hoa Linh sớm đã đi lấy bữa sáng.

Hồng Cô Nương cũng là người từng trải, liếc mắt một cái đã nhìn ra dáng đi khác thường của Hoa Linh.

"Hoa Linh muội tử, để ta giúp muội!" Hoa Linh ngại ngùng nói: "Tẩu tử, vậy phiền tẩu rồi." Nhưng rồi, nàng bỗng nhiên hỏi: "Đúng rồi tẩu tử, nghiên cứu về lịch sử ba mươi sáu quốc gia Tây Vực, đều ở chỗ ai vậy?" Hồng Cô Nương nhận lấy đồ, nhớ lại, "Ta nhớ hình như đều là người Trương gia phụ trách." "Chủ yếu do Trương Hải Kỳ và hai người con nuôi phụ trách, ba người họ cùng nhau bảo quản tài liệu quan trọng." Hoa Linh dường như có hứng thú với lịch sử sau này của ba mươi sáu quốc gia Tây Vực.

"Sao đột nhiên lại có hứng thú với lịch sử Tây Vực vậy?" Hồng Cô Nương đi phía trước, cố ý đi chậm lại, để ý đến tình hình đặc biệt của Hoa Linh.

"Không phải em, thực ra là Na Già Hải, cô ấy muốn biết sau khi Tinh Tuyệt Cổ Thành diệt quốc, ai đã thôn tính lãnh thổ của Tinh Tuyệt quốc." Hoa Linh riêng tư, hai ngày nay thường xuyên có trao đổi với Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nhưng là người kiểm soát chính của thân thể, không có sự cho

phép của nàng, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng không thể ra ngoài.

"Lâu Lan." Trương Trạch từ trong phòng đi ra.

Trong tay cầm tấm bản đồ lấy được từ tay đội thám hiểm của Hoa Đặc trước đó.

"Men theo dòng sông Khổng Tước cổ, ở bờ tây bắc của La Bố Bạc, đó là thành Lâu Lan." "Sự diệt vong của Lâu Lan Cổ Quốc, thực ra cũng là một bí ẩn lớn, nghe nói có liên quan đến việc La Bố Bạc đổi dòng." La Bố Bạc là mạch sống của Lâu Lan, là hồ nội địa lớn thứ hai trong nước.

Trong 《Sơn Hải Kinh》, La Bố Bạc được gọi là "Ấu Trạch".

Do hình dạng giống tai người, sau này được mệnh danh là "Tai của Trái Đất".

Lại được gọi là "Biển Chết".

Mấy năm nay, mực nước La Bố Bạc đang hạ xuống, khoảng hai mươi năm nữa, sẽ hoàn toàn khô cạn.

"La Bố Bạc hiện đang tăng tốc khô cạn, nếu mấy năm nữa không đi, sau này cũng không thể nhìn thấy hồ nước này nữa." Nghe Trương Trạch miêu tả, Hồng Cô Nương biết hắn đối với Lâu Lan thực ra cũng có hứng thú.

Và không liên quan gì đến Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Trọng điểm là vì tòa cổ thành đó, lại để cho các nhà thám hiểm nước ngoài phát hiện trước.

Một phần văn vật quan trọng trong đó đều đã bị lấy đi.

Trương Trạch: "Ta đi một chuyến Lâu Lan, sẽ không khó khăn hơn tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành đâu." Hồng Cô Nương liếc trộm Hoa Linh một cái, "Bởi vì Lâu Lan không có Tinh Tuyệt Nữ Vương." "Lâu

Lan Vương cũng không phải là một nhân vật đơn giản, ta từng nghe Na Già Hải nói, trong thành Lâu Lan, cũng có một luồng sức mạnh kỳ lạ, có thể khiến người ta biến mất một cách bí ẩn." "Những người trước đây đi công đánh tòa thành đó, có một bộ phận khá lớn, sau khi vào trong người liền trực tiếp biến mất một cách đáng sợ, nghe nói là trực tiếp đi vào trong bích họa, vĩnh viễn không thể trở lại." Loại truyền thuyết kỳ lạ này, thông thường đều có nội tình.

Loại chuyện huyền bí này, thông thường cũng đều là để lừa gạt các quốc gia thù địch khác ở Tây Vực.

Trong lúc mấy người đang nói chuyện, Trương Hải Kỳ mang theo bản đồ đi tới.

"Tộc trưởng, lộ tuyến đã nghiên cứu rõ ràng rồi." Nhưng rồi, hắn lại hỏi: "Chuyện đi Ba Nãi, chúng ta không sắp xếp sao?" Về Trương Gia Cổ Lâu ở Ba Nãi, mỗi người Trương gia hiện tại đều đang tò mò, bí mật được ghi lại bên trong rốt cuộc là gì.

Nhưng, là người Trương gia, họ không có tư cách biết những ghi chép bên trong.

Nhưng là tộc trưởng được tin tưởng, Trương Trạch lại bắt buộc phải trở về một chuyến.

Để hiểu những bí mật quan trọng mà chỉ có tộc trưởng Trương gia mới có thể biết.

Như vậy những người Trương gia khác mới có thể biết, nhiệm vụ tiếp theo là gì.

"Chuyện Ba Nãi tạm thời gác lại." "Tình hình trong nước hiện tại chắc các ngươi cũng biết." Trương Trạch thở dài một hơi.

"Khoảng mấy ngày nữa, sẽ nghe tin Nhật khấu đầu hàng, chuyện sau đó, Trương gia chúng ta không tham gia." Đối phó với kẻ địch, tự

nhiên không hề nương tay.

Nhưng đối với người của mình, chỉ đợi một kết quả cuối cùng.

“Còn có Uông gia, hiện tại người biết tin tức về Ba Nãi nhất, thực tế nên là người của Uông gia.” “Bảo người của Thập Nhất Thương ở quanh Xuyên tỉnh, luôn luôn chú ý xem có người khả nghi nào xuất hiện không.” Ở Xuyên tỉnh, bí mật giấu trong Tứ Cô Nương Sơn, có liên quan lớn đến những cổ mộ mà họ đang đi.

Trong đó quan trọng nhất, là Tứ Cô Nương Sơn.

Trên tòa núi tuyết đó, giấu phương pháp tiến vào Trương Gia Cổ Lâu.

Nhưng với thực lực của người bình thường, không thể vào trong đó.

Chỉ có tộc trưởng Trương gia các đời mới biết phương pháp đi vào.

Nhưng phương pháp được ghi lại, hiện tại chỉ có ở trong cổ lâu Ba Nãi.

Về cơ bản là vô giải.

Cách của Trương Trạch cũng đơn giản, trước tiên lợi dụng bí mật này, tìm ra nhiều người đang ẩn náu trong bóng tối hơn.

“Vâng.” Trương Hải Kỳ tiếp tục nói: “Vậy khi nào chúng ta xuất phát?” Chuyến đi này cần tốc chiến tốc thắng, Lâu Lan Cổ Thành đã có người tìm thấy.

Vì vậy lộ tuyến vô cùng rõ ràng, lại có một người dẫn đường cho đội ngũ, tìm được Lâu Lan Cổ Thành, cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

“Chiều tối nay đi!” Trương Trạch: “Ăn xong bữa sáng bảo mọi người chuẩn bị một chuyến.” Đợi mọi người ăn xong bữa sáng, tất cả

đều tập trung trong một căn phòng chật hẹp.

Tấm bản đồ tuyến đường liên quan đến Tây Vực đã được sắp xếp lại một lần nữa.

Trên đường đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, Trương Hải Diêm không hề nhàn rỗi.

Đặc biệt là tấm tinh đồ bên cạnh.

"Hải Hà huynh đệ, ngay cả bầu trời sao khác nhau nhìn từ những nơi khác nhau cũng vẽ ra được sao?" Tề Thiết Chủy nhìn chằm chằm vào mấy tờ giấy phức tạp trước mắt.

Giống như đang xem thiên thư.

"Cũng không chỉ có ta, còn có Cán nương, Kim Bàn tiền bối, Trần tiền bối đều có tham gia." "Trong sa mạc này, phàm là nơi phong thủy bảo địa thì bầu trời sao tương ứng chưa chắc đã giống nhau." "Vẽ không tệ." Trương Trạch bước đến ghế chủ tọa, trọng điểm chú ý đến sự phân bố tuyến đường trong sa mạc.

Hắn đã sắp xếp lại bản đồ tuyến đường của con sông ngầm Tư Độc.

Sông Cổ Khổng Tước là tuyến đường xuất phát ban đầu, khoảng cách so với Tinh Tuyệt Cổ Thành gần hơn nhiều.

Chỉ là hướng đó, hiện tại nguồn nước còn dồi dào, La Bố Bạc cũng chưa phải là một sa mạc.

Là nơi khởi nguồn của nhiều con sông ở Tây Vực, xung quanh La Bố Bạc hiện tại vẫn có cư dân.

Nhưng hơn mười năm sau, khi nguồn nước dần cạn kiệt, những cư dân này sẽ dần rời đi.

Cho đến cuối cùng biến thành khu vực không người mà Trương

Trạch biết ở kiếp trước.

"Tộc trưởng, đây là tin tức gần đây nhất trong tộc truyền đến." Trương Hải Dương dùng hình thức điện báo, nhận được tình báo gần đây nhất của Trương gia.

Hoặc là một bản chiến báo.

"Tình hình của Lara Croft giống như tộc trưởng đoán, không chết, đã sớm trở về nước ngoài." Tờ điện báo thứ hai trong tay Trương Hải Dương là về việc giao dịch với Lara, đồng thời tìm hiểu tình hình bên ngoài.

"Trước đây Mỹ Lợi Kiên từng mời Anh Cát Lợi tiến hành nghiên cứu hạt nhân, nhưng đã bị từ chối, hiện tại... qua năm năm rồi!" Tờ tin tức này đối với họ tương đối chấn động.

Trương Trạch nhìn sang Hứa Nhất Thành: "Nhất Thành, khi nào có thời gian, có thể phổ cập cho mọi người một chút về vũ khí hiện đại hóa." So với thế giới mà Trương gia phải đối mặt, mấy năm nay thế giới đã thay đổi lớn nhất.

Trong tài liệu, Lara đã đến thăm Einstein, nhưng không biết thêm được nhiều thông tin hữu ích.

Dù sao thì khoảng cách địa vị giữa hai người quá lớn.

Hứa Nhất Thành gật đầu: "Thời đại của ta sắp nghênh đón một cuộc cải cách hoàn toàn mới, tuy ta không tham gia, nhưng nhất định phải có hiểu biết." "Chỉ có như vậy mới có thể chuẩn bị trước cho tương lai." Trương Trạch đang xem xét bản báo cáo thứ ba trong tay.

"Ta đã để Thập Nhất Thương bắt đầu mở rộng ở Tân Cương, tình hình ở biên giới Tây Vực phải luôn được chú ý." Xung quanh Tây Vực có rất nhiều cổ mộ, nhiều người nước ngoài đã lấy danh nghĩa thám hiểm để mang đi vô số bảo vật.

Thiết lập một phân hiệu ở khu vực này, một mặt có thể thu thập được nhiều văn vật có giá trị trong dân gian.

Mặt khác, đồng thời cũng có thể chú ý đến động tĩnh của những "đội thám hiểm" đó.

Sau đó Trương Trạch cũng không nói nhiều, sau khi xác định tuyến đường đến Lâu Lan Cổ Thành cho mấy người, họ được tự do hành động.

Khi ánh mắt nhìn về phía Tiểu Ca, Chá Cô Tiếu mấy người.

"Mấy người ở lại, những người khác đi chuẩn bị trước, thời gian đến chúng ta lập tức xuất phát." Thấy Trương Trạch bảo ở lại, mấy người đều đoán chắc chắn có chuyện tốt.

Nhưng Trương Trạch lại viết một đoạn văn tự dài trên giấy.

Tiểu Ca chậm rãi đọc nội dung trên đó: "Thiên địa huyền tông, vạn khí bản căn." "Quảng tu ức kiếp, chứng ngô thần thông." "Tam giới nội ngoại, duy đạo độc tôn." "..." Một đoạn văn tự dài nghe mà khiến người ta toàn thân nhiệt huyết sôi trào.

"Đây...

đây là Kim Quang Chú của Long Hổ Sơn?" Lão Dương Nhân là nửa đạo sĩ, tự nhiên cũng từng nghe qua Kim Quang Chú của Long Hổ Sơn.

Chương 414

Thậm chí từng nghe người ta niệm qua.

“Đích xác là Kim Quang Chú, nhưng ta muốn dạy là một loại Kim Quang Chú khác.” “Cái này rất quan trọng, Kim Quang Chú ngoại phóng có thể ngự địch, nội thu có thể phòng thân...” Xung quanh đều là những người mà hắn tin tưởng nhất.

Kim Quang Chú tự nhiên cũng được dạy cho mấy người này trước tiên.

Còn những người khác.

Thứ nhất là không kịp dạy hết, thứ hai cũng phải xem biểu hiện rồi mới nói.

Sau này sẽ được truyền thụ như một loại phần thưởng.

Thời gian ban ngày trôi qua rất nhanh.

Chiều tối, mọi người ngồi trên xe tải, sau khi thương lượng cuối cùng đã từ bỏ lạc đà.

Dầu trên xe tải vô cùng đầy đủ.

Trước khi xuất phát đã tiến hành kiểm tra, xác nhận không có sai sót liền lập tức lên đường.

Sa mạc về đêm dễ chịu hơn ban ngày nhiều.

Do đã xác định được tuyến đường, nên không có An Lực Mãn chỉ đường, vẫn có thể đi theo tuyến đường một cách bình thường.

Trong vùng hoang mạc này, nghe nói có thổ phỉ mã tặc qua lại.

Dọc đường mấy người cũng đã ra tay giải quyết không ít thổ phỉ gây chuyện.

Dọc theo nguồn nước, mọi người đi liền mấy ngày đêm, tiến về vùng nước trong truyền thuyết La Bố Bạc.

Trên đường đến Lâu Lan Cổ Thành, phải đi qua một sa mạc lớn.

Sự diệt vong của Lâu Lan Cổ Quốc, có một phần nguyên nhân không nhỏ là do La Bố Bạc đổi dòng.

Khi đến gần La Bố Bạc, mấy ngày sau.

Mọi người dừng lại bên bờ hồ.

"Trong «Hán Thư» có nhắc đến cái hồ lớn này rộng đến ba trăm dặm.

Nước của nó đứng yên, đông hạ không tăng không giảm." Giải Cửu đứng bên hồ nhìn vùng hồ nước ngọt được mệnh danh là lớn thứ hai trong nước.

Không nhịn được nói ra ấn tượng trong lòng mình.

"Sư phụ, trên đường đi, La Bố Bạc có dấu hiệu sắp cạn kiệt, thậm chí hơn mười năm sau, nơi này sẽ biến thành một sa mạc sao?" Giải Cửu nhìn chằm chằm vào cái hồ lớn trước mặt, cảm thấy vô cùng không thể tin nổi.

"Đúng là như vậy.

Mặc dù nghe có vẻ khó tin, nhưng mực nước quả thực đang từ từ hạ xuống." Trương Trạch nhìn chằm chằm vào cái hồ trước mặt, cũng khá cảm khái.

Mấy chục năm trước, một nhà thám hiểm châu Âu đã phát hiện ra cái hồ này, sau đó mới được mọi người biết đến.

Mấy chục năm sau, nước trong hồ này đang dần giảm đi.

"Hiện tại diện tích mặt hồ này có thể đạt khoảng ba nghìn cây số vuông, nhưng hơn mười năm sau có lẽ chỉ còn lại hơn sáu trăm cây số

vuông.” Trương Trạch nhớ rằng, trong ký ức của mình, cái hồ này dường như đã hoàn toàn cạn kiệt vào khoảng những năm 70.

“Đi thôi, hướng tây bắc mới là nơi chúng ta cần tìm.” Cái hồ này dù đẹp đến đâu, việc nó cạn kiệt cũng là hiện tượng tự nhiên.

Mọi người sau khi rời La Bố Bạc, bắt đầu tăng tốc đi về hướng tây bắc.

Văn minh Lâu Lan xuất hiện, chính là vì hồ La Bố Bạc này.

Đồng thời diệt vong cũng là vì hồ nước này.

Mấy ngày sau, khi tia nắng đầu tiên của buổi sớm mai chiếu rọi lên sa mạc nơi mọi người đang đứng.

Dọc đường đi qua sa mạc Gobi địa thế bằng phẳng, thỉnh thoảng sẽ gặp vài vũng muối.

Do quanh năm bị gió lạnh phương bắc tấn công, những lớp vỏ cứng của đầm muối khô cằn màu đen xám đều bị cát mịn mài nhẵn như gương.

Xung quanh là hoang mạc không có dấu hiệu của sự sống.

Thật khó tưởng tượng, nơi đây từng thai nghén ra một nền văn hóa cổ xưa rực rỡ huy hoàng như Lâu Lan.

Nhưng khi mọi người đang khen ngợi Lâu Lan, Tinh Tuyệt Nữ Vương lại có chút không vui.

So sánh ra, thực ra sự tồn tại của cổ Tinh Tuyệt Quốc còn huy hoàng hơn Lâu Lan.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước dọc theo Gobi trống trải.

Nhiệt độ ban ngày ở đây có thể lên tới hơn bốn mươi độ, luồng khí nóng bỏng có thể nướng khô người ta.

Sau khi vào đêm, nhiệt độ lại giảm đột ngột, vừa cóng tay vừa cóng chân.

Sau ba ngày, cuối cùng cũng đã vượt qua được Gobi và đến sa mạc lớn có môi trường khắc nghiệt nhất.

Lúc này vừa lúc bình minh, mặt trời đỏ như máu bắt đầu từ từ mọc lên từ phía sau, đường chân trời phía đông như bị xé ra một vết thương đỏ tươi.

"Đi tiếp về phía trước, chính là Hắc Long Đôi." Trương Hải Hà cầm bản đồ, đến nơi này, An Lực Mãn chỉ có thể ngủ trong xe.

"«Đường Thư» gọi hai khu vực nguy hiểm nhất trên con đường tơ lụa cổ, một là Bạch Long Than, hai là Hắc Long Đôi." "Từ xưa đến nay, đây là nơi gió nóng, ác quỷ xuất hiện, trên không có chim bay, dưới không có thú chạy, người và gia súc đều không dám đến." Trương Trạch nhìn vào ghi chú trên bản đồ, nói: "Tiếp tục đi về phía trước, là vương thành Lâu Lan đã biến mất." "Chỉ cần vào được vương thành, muốn tìm lăng mộ của Lâu Lan vương cũng không phải chuyện khó." Nhìn một vòng, là sa mạc Gobi ngàn dặm, phía trước lại có những đồi đất và núi cát nối tiếp nhau.

Mọi người đi vào sa mạc lớn, lúc này mặt đất không còn thấy cát chảy nữa.

Xe tải không thể tiếp tục đi về phía trước.

Có bài học từ lần trước xe tải bị chôn trong cát, Trương Trạch trực tiếp mang xe tải vào không gian Thao Thiết.

Mang theo bộ đàm, mấy người đều cẩn thận tiến vào thung lũng cát.

Xung quanh có rất nhiều rãnh cát, thung lũng cát, hố cát.

Tất cả đều do gió lạnh phương bắc tấn công lâu dài, thổi thành

hình dạng như bây giờ.

Dưới ánh mặt trời, những đồi đất và núi cát nhấp nhô, dường như được phủ một lớp sơn vàng lộng lẫy.

Trước mắt mọi người biến thành một tòa thành trì nguy nga tráng lệ.

Như thể hình ảnh phồn hoa của cổ quốc Tây Vực tái hiện nhân gian.

Hiện ra một ảo ảnh đẹp đẽ tuyệt trần như hải thị thận lâu.

Ngay lúc mọi người đang nhìn đến ngẩn ngơ, Trương Trạch ngửi thấy một mùi lạ trong không khí.

Tiểu Ca ngồi xổm xuống, ngửi ngửi mặt đất.

"Mùi lưu hoàng!" Hứa Nhất Thành cũng lập tức đến gần mặt đất.

Sau khi ngửi thấy mùi lưu hoàng, sắc mặt lập tức đại biến.

"Không ổn rồi, đây là diêm tiêu để chế tạo hắc hỏa dược." Hắn lập tức nhớ lại những thông tin từng nghe về Lâu Lan Cổ Thành.

"Hoa Linh cô nương, trước đây, có phải từng có binh lính tấn công Lâu Lan, sau khi đến đây đã biến mất một cách bí ẩn không?" Hoa Linh gật đầu: "Đúng vậy, Nà Già Hải đã nói với ta như thế, nghe nói sau khi những người đó biến mất, đã đi vào trong bích họa." "Chẳng lẽ... có liên quan đến đám diêm tiêu này?" Nàng cũng biết về hắc hỏa dược.

Nếu lớp đất ở đây chứa một lượng lớn diêm tiêu, vậy thì dưới chân mọi người chẳng khác nào một thùng thuốc súng khổng lồ.

Lăng mộ Lâu Lan vương lại được xây dựng trong một mạch khoáng giàu diêm tiêu như vậy.

Trương Trạch đưa mắt quan sát kỹ toàn bộ Lâu Lan Cổ Thành đổ

nát xung quanh.

“Chúng ta hiện đang ở vị trí trung tâm của Lâu Lan Cổ Thành.” Lúc này có thể thấy xung quanh có mấy bức tường đất cao thấp không đều, khắp nơi đều là tường đổ vách xiêu.

Kim Bàn cầm xẻng sắt, Trần Dụng Thông dùng la bàn xác định phương vị.

“Dựa theo vị trí của nguồn nước lúc bấy giờ, nơi đây là một nơi phong thủy bảo địa tuyệt vời.” Mặc dù bây giờ nước đã không còn, nhưng ngọn núi phía sau vẫn còn đó.

Khi Trương Trạch bước đi, Kim Bàn đã mở một cái đạo động dưới chân.

Trong đạo động, hắc khí lan tỏa, chìm đắm trong hơi thở mục nát của cái chết.

Từ bên ngoài không thể nhìn ra được mộ huyệt dưới lòng đất thành trì này.

“Để ta xuống xem trước.” Kim Bàn cũng đã lâu không làm chuyện này.

Chương 415

Sau khi xuống, hắn trực tiếp lấy ra một viên gạch mộ.

Nội bộ động quật vuông vức, bốn mặt là cửa.

Ba mặt đã bị gạch bít kín.

Vòm động hình tròn, trên bức tường đất sâu nhất có đầy những bức bích họa cổ xưa màu sắc rực rỡ.

Trên tường miêu tả rất nhiều phong vật Tây Vực, trong tranh nổi bật nhất là hình ảnh một con lạc đà vàng và một con lạc đà bạc đang cắn xé lẫn nhau.

Cả hai đều máu me đầm đìa, cảnh tượng vô cùng tàn khốc.

Ngoài ra còn có một con lạc đà bay có cánh trên lưng, đậu trên một đỉnh núi cao chọc trời.

An Lực Mãn vừa vào mộ, sau khi nhìn thấy bức bích họa liền lập tức quỳ xuống đất.

Con lạc đà có một cái đầu người yêu dị.

Bích họa không biết đã tồn tại bao lâu, màu sắc vẫn còn tươi mới.

Trong mộ có một cỗ quan quách đặt ở chính giữa.

Xung quanh bày rất nhiều đồ vàng bạc ngọc khí, còn có cả các vò đá tuẫn táng.

Nơi này rất giống với mộ của Cô Mặc vương tử.

Chủ yếu là quy mô tương tự.

Nhìn con lạc đà trên tường, Trương Trạch cuối cùng cũng xác định được vị trí hiện tại của mình.

“Đây là một trong những lăng mộ của Lâu Lan vương trong cổ quốc Lâu Lan!” Hắn tiện tay lấy đi tất cả đồ bồi táng bên cạnh, ánh mắt lại chuyển hướng về phía bức tường.

Phía sau hắn, Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân cùng Trương Nhật Sơn ba người đang bàn bạc cách mở quan quách của Lâu Lan vương.

“Lăng mộ của Lâu Lan vương không phải có chút quá sơ sài sao?” Lão Dương Nhân nhìn toàn bộ mộ thất xung quanh, so với lăng mộ vương hầu Thăng Long, nơi này không giống cảnh tượng nên có của một lăng mộ Lâu Lan vương.

“Phật gia nói không sai, chỉ cần nhìn vào nội dung trên bích họa, có thể xác định, nơi đây chắc chắn là lăng mộ Lâu Lan vương.” Hứa Nhất Thành cũng nhìn về phía bích họa trên tường.

Trương Trạch nói: “Để ta giải thích, đây chỉ là một trong số những lăng mộ của Lâu Lan vương.” “Nhớ chụp ảnh lại cho tốt.” “Lăng mộ thật sự xa hoa, lăng mộ của Lâu Lan vương đời đầu tiên, cũng ở gần đây.” Hứa Nhất Thành chăm chú nhìn vào nội dung bích họa trên tường.

Dần dần nhập tâm vào nội dung của bức tranh.

“Thứ quan trọng nhất trong bức bích họa này là con lạc đà vàng.” “Lạc đà là thuyền của sa mạc, các thương nhân muốn đi qua con đường tơ lụa, nhất định phải có một đội lạc đà.” “Trong sử sách từng ghi lại, trong ba mươi sáu nước Tây Vực cổ, sau khi Tinh Tuyệt Cổ Quốc diệt vong, văn minh Lâu Lan đã đạt đến đỉnh cao.” Hắn chỉ vào hai con lạc đà trong bích họa: “Con lạc đà vàng này là biểu tượng tối cao của hoàng thất Lâu Lan, giống như đế vương Thăng Long tự ví mình là chân long thiên tử, cùng một đạo lý.” Kim Bàn đứng ở phía bên kia của bức bích họa.

Ông chỉ vào các quan lại trong tranh, cười nói: “Bên phải là văn võ

bá quan đúng không?

Đây cũng là một trong những căn cứ quan trọng nhất." An Lực Mãn quỳ trên mặt đất, một lúc lâu sau mới đứng dậy.

"Chỗ chúng ta có một truyền thuyết, lạc đà bay đại diện cho chân thần!" "Lạc đà vàng là Lâu Lan vương, lạc đà bạc đại diện cho huynh đệ của Lâu Lan vương." Nghe đến đây, mọi người đã hiểu ra.

Bức tranh thể hiện một câu chuyện huynh đệ tương tàn.

Bên cạnh, quan quách của Lâu Lan vương cũng đã được mở ra.

Trong quan quách, Lâu Lan vương, vị vua của các vị vua Tây Vực, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ vàng.

Trong quan quách có vô số vàng bạc châu báu.

Xung quanh chất đống các loại khí mãnh, rương hòm, hộp đựng, binh khí, áo giáp.

Tất cả đều châu quang bảo khí, một vẻ kim bích huy hoàng.

"Mặt nạ vàng đã khắc họa chân thực dung mạo của nhà vua khi còn sống, trong sự tĩnh lặng lại phảng phất một chút bi thương." Hứa Nhất Thành nhìn Lâu Lan vương trước mặt, lộ vẻ cảm thán.

"Đây chỉ là một trong các Lâu Lan vương." Trương Trạch nhìn bức bích họa trước mặt, nói với mọi người: "Tất cả mọi thứ trong Lâu Lan Cổ Thành này, đều phải mang đi." "Sau này dùng để nghiên cứu cũng tốt, trưng bày cũng tốt, cố gắng hết sức không để lại bất cứ thứ gì có giá trị." Chuyến đi này nếu để lại bất cứ thứ gì, sau này đều có khả năng sẽ xuất hiện trong các bảo tàng nước ngoài.

"Trong «Tây Vực Phương Chí» có đề cập, sâu trong Lâu Lan Cổ Quốc có một cánh cửa đen, được gọi là Bức Tường Tử Vong." Trương Trạch nói rồi lấy ra một cuốn sách.

“Trong sách ghi lại, người canh giữ cánh cửa đen là một con yêu ma, nó sẽ ăn thịt bất cứ ai đến gần.” Hứa Nhất Thành nhận lấy cuốn sách cổ, lập tức cẩn thận lật xem.

Bản thân cuốn sách đã là một văn vật có giá trị.

Không biết Trương Trạch đã lấy được nó từ đâu.

“Yêu ma canh giữ cửa đen?

Trong sách không có ghi chép gì, nhưng phía sau cửa đen, hẳn là bí mật mà cổ Lâu Lan canh giữ.” Trương Hải Hà cũng lấy ra cuốn sổ tay của Walter.

“Theo ghi chép, trước Walter, một đội thám hiểm trước đó đã từng tìm thấy cửa đen, nhưng các thành viên cuối cùng lại mất tích một cách bí ẩn.” “Những điều này cũng được ghi lại trong sổ tay của Walter.” Trước đó Trương Trạch đã lấy đi tài liệu của Walter, nhưng cuốn sổ tay lại được Trương Trạch để lại chỗ Trương Hải Hà.

Hắn chỉ đưa những thứ khác cho Walter.

Còn phần sau về việc tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành, thì do Trương Hải Hà tiếp tục bổ sung.

“Chân tướng hẳn là nằm trong bức bích họa kia.” Ngón tay thon dài của Trương Trạch chỉ vào bức bích họa bên cạnh.

Lạc đà bay ở Lâu Lan đại diện cho vị thần tín ngưỡng.

Dưới chân con lạc đà mặt người, tự nhiên là ngọn thần sơn quan trọng nhất của Lâu Lan Cổ Thành.

“Đi thôi, phong tỏa lối vào ngôi mộ này, tiếp tục tìm về phía sau.” Khu vực này năm đó hẳn là cấm địa của Lâu Lan.

Nơi đây chôn cất các đời Lâu Lan vương, thậm chí bao gồm cả vị tiên vương đã lập nên cổ Lâu Lan, người đã qua đời khoảng hai ngàn

năm trước.

Khi mọi người đi theo tuyến đường trên bích họa, tìm kiếm sâu hơn vào sa mạc lớn.

Họ bước vào một thung lũng.

Trên vách đá của thung lũng, có một "bích họa" kỳ lạ.

Trong bích họa vẽ bóng lưng của một đội thám hiểm.

"Không đúng nha!" Tề Thiết Chủy nhìn chằm chằm vào bích họa, định đưa tay ra chạm vào.

"Vết tích trên vách đá này cũng phải gần hai ngàn năm rồi chứ?

Sao bóng người trên đó lại là trang phục của người hiện đại?" Nhìn đội thám hiểm trên đó, trang phục rõ ràng rất giống với trang bị của đội thám hiểm của Walter.

Trương Trạch nhìn một cái về phía sau, đi tiếp nữa, có lẽ là bức tường địa ngục của cổ Lâu Lan.

Hoa Linh đột nhiên nhìn Trương Trạch với ánh mắt kỳ lạ: "Phật gia, Nà Già Hải nói." "Cửa đen Lâu Lan vô cùng nguy hiểm, kiến nghị đừng đi vào." "...

Vị Lâu Lan tiên vương đó, nghe nói là một con quái vật!" Lời của Hoa Linh, lập tức khiến xung quanh đột nhiên trở nên tĩnh lặng.

Về Lâu Lan Cổ Quốc, cơ bản đều chỉ nghe thấy trong sách cổ.

Về lịch sử cụ thể, cơ bản không ai biết.

Điều này e rằng chỉ có thể thông qua nghiên cứu khảo cổ, mới có thể từ từ suy đoán ra chân tướng.

Nhưng Trương Trạch đứng trước vách đá, lại nhàn nhạt nói một câu với sắc mặt khó coi: "Đây không phải bích họa." "Đây là vết tích

để lại sau khi bị thiêu cháy, tro bụi cộng với mỡ người, đã hình thành nên những bóng lưng như vậy trên tường." Lời hắn nói ra, mọi người xung quanh lập tức kinh hãi.

Tề Thiết Chủy vội vàng lấy khăn lau sạch tay.

"Phật gia, ngài vừa nói, vết tích trên tường là... mỡ người?" "Chẳng lẽ... những bóng đen trước mắt chúng ta, chính là đội thám hiểm đã biến mất năm xưa?" Trong ghi chép của đội thám hiểm lần trước, quả thực có đề cập đến việc một đội thám hiểm đã mất tích tại di chỉ Lâu Lan.

"Được rồi, ở nơi này tuyệt đối không thể dùng lửa, nếu không sẽ hại chết tất cả mọi người." "Trong ngọn núi này, là mạch khoáng diêm tiêu, loại mạch khoáng này có đặc tính dễ cháy, đồng thời khi có một loại vật chất phóng xạ màu đen…" "Đợi đã, đợi đã, Phật gia, ngài nói những thứ đó rốt cuộc là gì?

Mỗi một chữ nghe riêng thì ta đều hiểu, nhưng đặt cùng một chỗ…" Tề Thiết Chủy lại nhìn về phía Hứa Nhất Thành.

Trong số những người có mặt, cũng chỉ có Hứa Nhất Thành được giáo dục hiện đại hóa.

"Phật gia, những thứ ngài nói ta biết, ý ngài là, loại vật chất này lắng đọng dưới lòng đất, sau khi phân rã sẽ trở thành khí thái Po-218 hoặc Ra-214, một khi gặp lửa trần, sẽ bùng cháy, giải phóng nhiệt lượng cao trong tức khắc, nhưng lại không hề có bất kỳ ngọn lửa nào!" Loại nhiệt lượng được giải phóng này, theo kiến thức mà Hứa Nhất Thành đã học, hẳn là một loại nhiệt năng ở trạng thái sương mù ánh sáng.

"Loại nhiệt năng ở trạng thái sương mù ánh sáng này, ngay cả tấm thép cũng có thể thiêu chảy, mọi người ở đây nhất định phải hết sức cẩn thận!" Sau khi Hứa Nhất Thành giải thích, Trạch bảo mọi người

tạm thời đừng hành động thiếu suy nghĩ.

“Xem ra lăng mộ Lâu Lan vương không hề đơn giản.” Hắn thấy không chỉ cổ mộ Thăng Long, mà trong các cổ mộ ở Tây Vực cũng ẩn giấu rất nhiều bí mật không ai biết.

“Xà Thần đại nhân, ngài có muốn vào trong thăm dò tình hình trước không?” Đột nhiên có một giọng nói vang lên bên tai Trương Trạch.

Hắn nhìn vào mắt Hoa Linh, thấy được hư ảnh của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Chương 416

“Ngươi cùng ta vào trong?” Hắn có thể trực tiếp sử dụng Xuất Dương Thần, bản thân Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng là trạng thái linh hồn.

Nếu ý thức của Lâu Lan tiên vương vẫn còn tồn tại, đi qua hẻm núi này nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

Lúc đó ngọn lửa dữ dội, e rằng hắn cũng chưa chắc có thể toàn thân trở ra.

“Lâu Lan vương người này quỷ kế đa đoan, sau khi chết nhất định sẽ để lại cạm bẫy.” “Ta là trạng thái linh hồn, có thể thay Xà Thần đại nhân vào trong thăm dò trước một phen.” Tinh Tuyệt Nữ Vương vừa dứt lời, Trương Trạch đứng yên tại chỗ, Dương Thần từ trên người hắn bước ra.

Dương Thần khổng lồ vô cùng, gần như cao bằng nửa ngọn núi.

Áp lực cực lớn đè nén khiến mọi người xung quanh không thở nổi.

Dần dần, hắn thu nhỏ hình thể Dương Thần lại.

Sau khi trạng thái linh hồn trở nên vô cùng mạnh mẽ, hình dạng xuất hiện cũng chỉ bằng kích thước của một linh hồn bình thường.

“Xà Thần đại nhân, ngài…” “Đừng gọi ta là Xà Thần đại nhân nữa, ta không phải Xà Thần!” Trương Trạch nói xong, lại nói với Hoa Linh bên cạnh: “Xà Thần nghe không hay bằng Long Gia trước đây!” “Mọi người bây giờ đều gọi ta là Phật gia, Nà Già Hải cũng gọi là Phật gia đi!” “Vậy được rồi, nếu đã như vậy, sau này ta sẽ gọi ngài là Phật gia.” Linh hồn của nàng xuất hiện bên cạnh Trương Trạch.

Cùng Trương Trạch đi vào trong hẻm núi.

Hai bóng hình trực tiếp xuyên qua vách núi.

Sau đó đến được chỗ sâu trong thung lũng.

Không gian phía trước rộng rãi hơn bên ngoài rất nhiều.

Trước một cánh cửa khổng lồ ba lớp hình vòm hùng vĩ, hơn mười cỗ thây khô đang ngồi tĩnh lặng trước cửa.

Những cỗ thi thể khô này như đang nghỉ ngơi tại chỗ, dường như không hề nhận ra cái chết của mình.

Trước cánh cửa khổng lồ ba lớp, con người nhỏ bé như con kiến.

"Hẳn là cửa đen Lâu Lan." "Đi, vào trong xem thử." Trương Trạch ở trạng thái Dương Thần, trong nháy mắt xuyên qua cánh cửa khổng lồ trước mặt.

Trạng thái này giống như đã trở thành tiên nhân chi thể, tốc độ cực nhanh bay vào bên trong cánh cửa.

"Trong cánh cửa này, là lăng mộ của Lâu Lan vương An Quy Ma Nã, sau khi Cô Mặc vương tử bị trúng lời nguyền Quỷ Nhãn, thân thể ngày càng sa sút, quốc thổ Tinh Tuyệt của ta cùng thần dân Tinh Tuyệt gần như đều bị đại quân Lâu Lan ra tay độc ác!" "Ngươi cố chấp muốn đến Lâu Lan là vì nguyên nhân này?" Trương Trạch trong chốc lát đã hiểu ra, hóa ra sau cánh cửa đen Lâu Lan, chôn cất vị Lâu Lan vương có mối thù sâu đậm với Tinh Tuyệt Quốc.

Nhưng lăng mộ của Lâu Lan vương đời đầu ở đâu, e rằng bây giờ nhất thời cũng không tìm ra được.

Nhưng lăng mộ của Lâu Lan vương đời sau này, lại là lăng mộ có quy mô lớn nhất trong số các lăng mộ Lâu Lan vương.

Trương Trạch ở trạng thái Dương Thần, mang theo Tinh Tuyệt

Nữ Vương từ vách đá bay xuống tầng dưới cùng.

Dưới đáy có một lượng lớn trầm tích canxi hóa.

Nơi này ẩm ướt một mảng.

Dưới đáy, khắp nơi chất đầy đồ vàng bạc và xương khô chồng chất.

Phần lớn là đồ bồi táng của cổ Lâu Lan vương An Quy Ma Nã.

Cũng có những trân kỳ bảo vật do các quốc chủ đời sau kính dâng.

Trong đó nổi bật nhất là một cây đại thụ, toàn thân được làm bằng san hô, xà cừ, nạm trân châu bảo thạch.

Bề mặt lưu quang dật thái, vô cùng bắt mắt.

"...

Cây Phong Hỏa trong Mậu Lăng của Hán Vũ Đế?" Trương Trạch biết đến những bảo vật quý giá được ghi lại trong sách cổ.

Đặc biệt là lăng mộ của Hán Vũ Đế, trong số lượng lớn bảo vật mà Xích Mi quân đã lấy được, cây Phong Hỏa là một món đồ tương đối quý giá.

"Món đồ này ta biết, ở Đại Kinh, cũng là trấn cung chi bảo trong cung." Tinh Tuyệt Nữ Vương là người thống trị Tây Vực lúc bấy giờ, cũng đã tiếp nhận sắc phong của Đại Kinh.

Từng phái sứ giả đến Đại Kinh, do đó cũng từng nghe qua bảo vật này.

Dưới Phong Hỏa Đài, lại là một cỗ quan quách hình đầu dê thân rắn.

Hình dạng gần giống với một chiếc thuyền rồng.

"Quan quách của An Quy Ma Nã!" Tinh Tuyệt Nữ Vương hận

không thể lập tức đem cỗ quan quách trước mắt trực tiếp tống vào không gian hư số, để nó vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian này.

Ngay lúc sắp ra tay, đột nhiên quan quách mở ra, từ bên trong ngồi dậy một lão giả mặc dị phục Tây Vực.

Trên đầu đội kim quan, sắc mặt tái xanh, thoạt nhìn giống một cương thi sống lại.

"Ta còn tưởng là ai, hóa ra là yêu nữ Tinh Tuyệt!" Lão giả nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương từng khiến cả Tây Vực phải nghe danh mà khiếp sợ, vậy mà không hề sợ hãi.

Trương Trạch không nói gì, chỉ tạm thời quan sát Lâu Lan vương trước mắt.

Dù thế nào hắn cũng có thể toàn thân trở ra, nhưng về Lâu Lan vương, trong nguyên tác lại không miêu tả chi tiết.

Trên người hắn, Trương Trạch ngửi thấy một mùi thi xú quen thuộc.

Gần như tất cả các thi thể ở nơi này đều không bị phân hủy, điều này có liên quan đến sa mạc này.

Nhưng cũng có liên quan lớn đến cánh cửa đen đặc biệt kia.

Nhận ra ánh mắt của Trương Trạch, Lâu Lan vương theo bản năng cảm nhận được.

"Ngươi lại là ai?" Hắn nhìn chằm chằm Trương Trạch trước mặt, tỏ ra hứng thú với trạng thái Dương Thần của hắn.

"Ngài là Xà Thần đại nhân của ta!" Tinh Tuyệt Nữ Vương tự hào nói: "An Quy, tay ngươi đã nhuốm đầy máu tươi của tử dân Quỷ Động tộc ta, hôm nay ta phải bắt ngươi nợ máu trả bằng máu!" "Hừ, năm xưa lúc ngươi còn toàn thịnh, ta cũng có thể hợp lực giết ngươi,

bây giờ ngươi đã chết rồi, đây là địa bàn của ta, ngươi dám kiêu ngạo sao?" "Để ta cho ngươi thấy, sức mạnh của Bức Tường Tử Vong!" Nói xong, hắn đột nhiên lấy ra một huy chương vàng hình lạc đà bay.

Trực tiếp mở cơ quan quan quách, xung quanh lập tức phóng ra một lượng lớn thi khí màu đen kịt.

"Ngươi cũng đã nuốt thịt của cổ thần?" Trương Trạch nhớ rằng, dưới cánh cửa đen, là một trong những nơi trên thế giới gần với Thương nhất.

Một là Lâu Lan Cổ Thành hiện tại, nơi còn lại là Thần Nông Giá.

"Thì sao?

Ngươi cũng sẽ trở thành một thành viên trong chúng ta?" Cùng với sự lan tỏa của thi khí, xung quanh bắt đầu xuất hiện một lượng lớn Thiệt Cốt Thạch Nguyên, toàn thân trắng bệch, nhẵn nhụi không vảy.

Trong vách núi càng tuôn ra một lượng lớn ngọn lửa màu xanh lam hơn hai ngàn độ.

Ngọn lửa lớn phun ra, nhiệt độ nóng rực, vừa đến trước mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Trong chớp mắt đã bị hắn trực tiếp tống vào không gian hư số.

Ngay cả những con Thiệt Cốt Thạch Nguyên xông tới cũng vậy.

Những con Thiệt Cốt Thạch Nguyên này, dài ba năm mét, thân thể dẹt và rộng, bề mặt trắng bệch nhẵn nhụi không vảy, chỉ có một chiếc lưỡi dài đỏ au như thấm máu.

Ngoài ra trên người không còn một chút màu tạp nào, quanh năm ẩn mình trong thế giới không ánh sáng dưới lòng đất, màu sắc đối với loại động vật này không có ý nghĩa gì.

Đặc biệt là loại Thiệt Cốt Thạch Nguyên này, trong lưỡi có

xương, nằm im như đá, sống bằng cách nuốt chửng các loại cá dưới sông ngầm, đồng thời cũng là động vật ăn xác thối.

Những người xâm nhập vào lăng mộ Lâu Lan vương và chết ở đây, mỡ và xác của họ đa phần đều bị loài sinh vật này ăn mất.

Loài sinh vật này, khi gặp phải thi khí do Lâu Lan vương An Quy phóng ra, cũng đều mất đi khống chế.

Điên cuồng lao về phía hắn.

Tất cả đều bị tống vào không gian hư số trong giây tiếp theo.

Đặc biệt là Dương Thần của Trương Trạch, nếu bị âm tà chi khí của môi trường này xâm nhập, linh hồn cũng sẽ bị tổn thương.

Nhưng, Dương Thần mà Trương Trạch xuất ra cũng đủ mạnh mẽ.

Hắn đột nhiên xuất hiện bên cạnh Lâu Lan vương.

Ngay sau đó, bên cạnh hắn đột nhiên xuất hiện hai bóng hình Thần Đồ, Úc Lũy.

Hai vị này là khắc tinh của quỷ quái, đối mặt với loại quái vật không ra người không ra quỷ như Lâu Lan vương, lập tức muốn xông lên thu phục.

Thân hình Lâu Lan vương nhanh chóng bò lên vách đá.

"Ha ha, bắt ta sao?

Ta đã có được thần lực của cổ thần, cộng thêm sức mạnh của âm tuyền dưới cửa đen, ta đã có được thân thể bất tử." Nói xong, ánh mắt hắn đột nhiên nhìn ra ngoài: "Những người bên ngoài kia, là đồng bạn của ngươi phải không?" Hắn đột nhiên nhìn thấy thân ảnh bị vây quanh trong đám người.

"Hóa ra sức mạnh huyết mạch của bản thể ngươi lại mạnh mẽ như vậy!" Lâu Lan vương sau khi nhận ra cơ thể của Trương Trạch,

lập tức kích động bò ra ngoài.

Chương 417

Hắn leo trèo như một con quái vật giống Cấm Bà.

Nhưng tốc độ lại cực nhanh.

"Đi, chúng ta ra ngoài." Trương Trạch kéo Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhanh chóng xuyên qua thân núi.

Tất cả đồ bồi táng trong lăng mộ Lâu Lan vương đều đã bị kịch độc tấn công.

Bất cứ ai mang đi bất cứ thứ gì ở đây, đều sẽ bị trúng kịch độc mà chết ngay lập tức.

Giống như những người bên ngoài kia, điểm này Trương Trạch cũng phải quan sát sau mới phát hiện ra.

Cùng với việc Lâu Lan vương xông ra khỏi vương lăng, một lượng lớn Thiệt Cốt Thạch Nguyên cũng theo đó xông ra.

Những con Thiệt Cốt Thạch Nguyên này có thể leo trèo trên bề mặt đá.

Đáng sợ hơn là, Lâu Lan vương có thể khống chế ngọn lửa ở đây.

Đó mới là sức mạnh chí mạng nhất.

Bên ngoài mộ đạo, Trương gia chúng nhân đang bảo vệ cơ thể của Trương Trạch.

Nhưng trong mộ đạo đột nhiên truyền đến tiếng chạy dữ dội.

Có vô số bóng đen đang di chuyển trên bề mặt mạch khoáng diêm tiêu.

Những động vật này rất thích ứng với việc chạy trên đó.

Tốc độ di chuyển cực nhanh.

Lâu Lan vương bên cạnh có một con lạc đà mặt người khô héo.

Hắn cưỡi trên lưng lạc đà, nhanh chóng chạy trong mộ đạo.

Càng quỷ dị hơn là, con lạc đà này có một cái đầu người.

Biểu cảm đầy tà ác, cơ thể khô héo gần như giống hệt Lâu Lan vương.

"Những thứ đó, đột nhiên đều lao về phía ta?" Trương Hải Khách đứng phía trước, tay cầm đao, muốn chống cự nhưng không biết kẻ địch ở đâu.

"Cẩn thận, cửa đen phía trước có danh xưng là Bức Tường Tử Vong, những lời đồn này tuyệt đối không phải không có căn cứ." Chá Cô Tiếu nói, nhưng lúc này một luồng lửa nồng nặc đột nhiên phun ra.

Ngọn lửa lao thẳng về phía cơ thể của Trương Trạch.

Trương Nhật Sơn dùng Kim Cương Tán để chống đỡ, nhưng lại thấy Kim Cương Tán trong tay đang tan chảy với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

"Xong rồi, Kim Cương Tán cũng không đỡ nổi, nhục thể phàm thai của chúng ta e rằng cũng sắp biến thành bích họa trên tường!" Tề Thiết Chủy thấy kết cục của Kim Cương Tán liền thấy không ổn.

An Lực Mãn sợ đến mặt không còn giọt máu.

"Chân thần, hồ đại sứ giả, ngài không thể đấu với chân thần, đừng tấn công chúng tôi mà?" Trong mắt ông ta, Trương Trạch là sứ giả của thần, trong lăng mộ Lâu Lan vương cũng có sứ giả của chân thần.

Cuộc chiến giữa các sứ giả của thần, đã liên lụy đến những người phàm này.

Khi Kim Cương Tán tan chảy, trên người Tiểu Ca đột nhiên xuất

hiện kim quang chắn trước ngọn lửa.

Lông mày nhíu chặt, hắn có vẻ hơi gắng sức.

"Thiên địa huyền tông, vạn khí bản căn…" Hắn niệm khẩu quyết Kim Quang Chú.

Ánh sáng vàng mạnh mẽ, đã chặn đứng ngọn lửa xanh lam nóng rực.

Bên cạnh, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoắc Tiên Nhi mấy người đều sử dụng Kim Quang Chú.

Chắn bên cạnh Trương Trạch.

Xa xa, Lâu Lan vương cưỡi trên con lạc đà mặt người, miệng phát ra tiếng "chậc chậc", "Thú vị, quá thú vị." "Đồng thời xuất hiện nhiều huyết mạch trường sinh như vậy, nếu toàn bộ đều bị nuốt chửng, chắc chắn sẽ giúp ta tiến thêm một bước!" Sức mạnh của Thương, hoàn toàn đến từ việc nuốt chửng một lượng lớn linh hồn và thi thể.

Từ đó không ngừng lớn mạnh bản thân.

Trước mắt những người này đều là huyết mạch trường sinh, nếu có thể nuốt chửng toàn bộ, có lẽ có thể trực tiếp vượt qua cổ thần!

Ngay lúc hắn sắp động thân, Trương Trạch bên dưới đột nhiên động.

Hắn xuyên ra từ trong mộ.

Sức mạnh của âm tuyền ẩn giấu trong mạch khoáng diêm tiêu, đã làm chậm tốc độ xuất hiện của hắn rất nhiều.

Vô số Thiệt Cốt Thạch Nguyên ẩn nấp sau ngọn lửa lớn, chờ đợi những người này biến thành mỡ người, trở thành thức ăn của chúng.

"Tộc trưởng, ngài về rồi!" Trương Hải Khách không biết Kim Quang Chú, chỉ có thể đứng bên cạnh sốt ruột.

Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng đã trở về cơ thể của Hoa Linh.

“Phật gia, Lâu Lan vương ở trên kia!” Nàng ngẩng đầu, một mắt nhìn thấy Lâu Lan vương ở trên cao của mạch khoáng.

Giống như trong bích họa, hắn đứng trên ngọn thần sơn trong lòng thần dân cổ Lâu Lan.

“Cẩn thận ngọn lửa xung quanh, và những con Thiệt Cốt Thạch Nguyên trong bóng tối!” “Thực lực của Lâu Lan vương bản thân không mạnh, chỉ có những ngọn lửa này là phiền phức.” Trương Trạch đồng thời sử dụng Kim Quang Chú, không hề kiêng dè đi lại trong thông đạo.

Tiểu Ca, Chá Cô Tiếu cũng mang theo kim quang trên người, theo Trương Trạch nhanh chóng leo lên.

Thấy họ không sợ những ngọn lửa này, Lâu Lan vương lập tức có chút hoảng sợ.

“Không thể nào!” Tề Thiết Chủy hét lớn: “Không có gì là không thể, so với Thăng Long, Lâu Lan chỉ là nơi nhỏ bé!” Hoa Linh lúc này thể hiện ra thực lực phi thường.

Nhanh chóng leo lên trên mạch khoáng diêm tiêu.

Những mạch khoáng này chỉ cần bị kích thích nhẹ, sẽ lập tức bùng cháy.

Lâu Lan vương không biết dùng cách gì, lại có thể khống chế loại lửa này.

“Đó là vì ta tiếp xúc với cổ thần quá muộn, nếu ngàn năm trước ta cũng có được sức mạnh của cổ thần, vương triều Đại Kinh Thăng Long đã sớm là thiên hạ của Lâu Lan ta!” Hai tay hắn dang ra, trong Bức Tường Tử Vong tuôn ra một lượng lớn thi khí.

Bên dưới không biết đã chôn cất bao nhiêu tử thi.

Sức mạnh của tử vong từ dưới âm tuyền, cũng bị Lâu Lan vương điều động ra.

Trương Trạch quay về cơ thể, đột nhiên nhanh chóng điều chỉnh phương vị dưới chân.

Đồng thời triệu hồi ra Thiên Niên Thi Vương có thể ẩn thân.

Hắn nhìn quỹ đạo di chuyển của thi vương.

"Chết cho ta!!" Lâu Lan vương điên cuồng hét lớn.

Gương mặt tái xanh, ngũ quan nanh nọc lộ ra không chút che giấu.

Cùng với việc Trương Trạch dùng toàn lực mở ra Kỳ Môn Bàn, gần như toàn bộ thông đạo đều nằm dưới sự bao phủ của trận pháp.

"Cái chu thiên chi biến, hóa ngô vi vương!!" Trương Trạch đột nhiên nhảy lên không trung.

"Khảm tự nãi cùng thần băng!!" Cùng với một luồng hàn khí màu trắng bạc thổi ra, lập tức toàn bộ thân núi đều hóa thành băng tinh.

Toàn bộ lăng mộ Lâu Lan vương như biến thành một Côn Luân băng xuyên khác.

Lâu Lan vương cưỡi trên con lạc đà mặt người, cũng bị đóng băng trong nháy mắt.

Thậm chí cả mạch khoáng diêm tiêu xung quanh, cũng gần như đều nằm trong phạm vi bao phủ.

Vua Lâu Lan gần như bị nhốt trong tầng băng ngay lập tức.

Ngay lúc này, một bóng người đột nhiên hiện ra bên cạnh.

Thi Vương trong trạng thái ẩn thân đã mai phục bên cạnh vua Lâu Lan.

Nó tóm lấy thân thể vua Lâu Lan, há miệng hút mạnh tinh khí trên người hắn.

“Ta bất tử, không giết được ta!” Vua Lâu Lan nhanh chóng khô héo.

Bị Thi Vương hút hết tinh khí, hắn không còn bất kỳ khả năng sống sót nào.

Bóng dáng Trương Trạch dùng Trường Phòng Súc Địa Thuật, xuất hiện trong tầng băng.

“Ngươi thua rồi.” “Kẻ thua trong trận chiến phải trả giá.” Hắn vừa đưa tay ra, Thi Vương ngàn năm bên cạnh như thấy vật gì đáng sợ, đột nhiên né sang một bên.

Chương 418

“Ly Tự Vô Lượng Nghiệp Hỏa!” Rầm!

Một ngọn lửa lớn tức thì xuất hiện, đánh tan toàn bộ sông băng.

Chỉ trong nháy mắt, vị vua huyền thoại của Lâu Lan đã hóa thành tro bụi.

Tất cả Thiệt Cốt Thạch Nguyên bị đóng băng trong tầng băng xung quanh cũng hóa thành bụi băng trong khoảnh khắc.

Trong phút chốc, bụi băng bay lả tả khắp trời, như một trận tuyết ngắn ngủi vừa rơi xuống.

Hoa Linh đưa tay ra, muốn nắm lấy bụi băng, nhưng phát hiện chúng bay hơi ngay lập tức.

Hai cổ quốc từng là kẻ thù, giống như bụi băng trước mắt, tan biến trong dòng sông dài của lịch sử.

“Còn ngẩn ra đó làm gì, không mau rút lui?” Trương Trạch thấy mọi người đều đang sững sờ, lập tức lên tiếng, ra lệnh cho tất cả mọi người lập tức rút khỏi sơn cốc.

“Cuối thông đạo là một khu vực rộng rãi, trước lối vào của cánh cổng đen có xác của một đội thám hiểm vô danh.” “Những cái xác đó chết rất kỳ lạ, phần lớn có liên quan đến Âm Tuyền bên trong cổng đen.” Âm Tuyền tồn tại thông thẳng xuống lòng đất sâu, không cần nghĩ cũng biết, Lâu Lan chắc chắn có một thông đạo bí mật dẫn xuống lòng đất sâu.

Nhưng bây giờ có việc phải làm, nếu cứ tiếp tục ở lại sa mạc này, e rằng tất cả mọi người bên ngoài sắp quên mất sự tồn tại của họ rồi.

Bên cạnh hắn, mười tám vị Quan Sơn Thái Bảo đồng thời xuất

hiện.

Thi Vương không biết từ đâu tìm được một con chiến mã Lâu Lan bị tuẫn táng.

“Ra ngoài kiểm tra lăng mộ vua Lâu Lan, cả khu vực xung quanh đây đều là lăng mộ của các vị vua Lâu Lan qua các đời.” Hắn tiện tay chỉ xung quanh.

Trong mấy lối đi bên cạnh cũng toàn là vua Lâu Lan.

Còn về quan quách của mấy vị vua Lâu Lan, hắn cũng bảo họ mang theo.

Đội thám hiểm nước ngoài, ngay cả xác khô bên trong cũng không tha.

Việc xác ướp xuất hiện trong sa mạc này vô cùng đặc biệt, khiến cho một số người nước ngoài thích nghiên cứu loại xác ướp hình thành tự nhiên này.

Mười tám Quan Sơn Thái Bảo cuối cùng cũng thấy lại ánh mặt trời, vây quanh bốn phía, chờ đợi sự sắp xếp cụ thể của Trương Trạch.

Tiểu Ca, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh và mấy người biết Kim Quang Chú thì bố trí để xử lý thi độc xung quanh.

Trên đường đi, Trương Trạch để Thanh Nhi đồng thời xuất hiện bên cạnh.

“Chủ nhân, âm khí ở đây nặng quá!” Vừa nói, nàng vừa lộ ra vẻ mặt vui mừng kinh ngạc.

“Bên dưới chắc chắn có một mạch Âm Tuyền thông thẳng đến Cửu U!” Nàng lấy ra Thủy Linh Châu mà Trương Trạch đưa cho, quả nhiên Thủy Linh Châu vừa xuất hiện đã bắt đầu chuyển hóa âm khí

hàn lạnh xung quanh thành thủy linh lực.

Hơi ẩm trong không khí xung quanh cũng bị Thủy Linh Châu hấp thụ hết trong cùng một lúc.

Khiến cho mộ đạo vốn âm u ẩm ướt ngược lại bắt đầu trở nên khô ráo.

"Phật Gia, vua Lâu Lan lần này lại có liên quan đến Thương, ngôi mộ màu xanh lục này rốt cuộc là sao vậy?" Hoa Linh đã biết được tình hình của vua Lâu Lan từ Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Lúc này mới biết, tình hình của vua Lâu Lan và Phong vương Lễ lại có phần tương tự.

Nàng lo lắng có những cổ thần khác cũng bị tổ chức kia để mắt tới.

"Tự nhiên là để phục sinh Thương." Trương Trạch đối với mấy vị cổ thần có khả năng xuất hiện trên thế giới này trong vài trăm năm tới, về cơ bản đều đã nắm rõ.

"Trong nước hiện tại chắc là không còn nữa, vị tiếp theo phần lớn sẽ xuất hiện ở nước ngoài." Theo những gì hắn biết, trong thành phố của người chết Hamunaptra ở nước ngoài có phong ấn một vị.

Tuy không phải cổ thần nhưng thực lực lại sánh ngang cổ thần.

"Sau khi về lập tức liên hệ Laura, bảo cô ấy luôn để ý đến Cairo, có lẽ trong viện bảo tàng có một nhân viên tên là Evelyn." Khi chưa chắc chắn, hắn cũng không thể khẳng định bên đó có thật sự có người đó hay không.

Chá Cô Tiếu nói: "Sau khi về ta sẽ sắp xếp." Lúc này mọi người đều đang đi theo Trương Trạch trong mộ đạo.

Khi đi qua cánh cổng đen không bao lâu, họ thấy các món đồ tùy

táng vương vãi dọc đường.

"Sao những món đồ tùy táng này lại lộn xộn thế này?" Lão Dương Nhân thấy vậy định tiến lên nhặt một món xem thử.

Ông không hứng thú với giá trị của những thứ này, mà tò mò tại sao chúng lại bị vứt trên đường.

"Chắc là do đạo tặc lúc bỏ chạy đã làm rơi trên đất." Tiểu Ca nhặt một viên Dạ Minh Châu trên mặt đất.

Số lượng đồ tùy táng ở đây không thể so sánh với nước Tinh Tuyệt, nhưng giá trị của từng món lại rất cao.

"Đồ ở đây đều là dâng cho vị tiên vương Lâu Lan kia." Trương Trạch đi trên đường, để mười tám vị Quan Sơn Thái Bảo phía trước giúp thu dọn những thứ này.

Các Quan Sơn Thái Bảo nhìn nhau, lấy ra những chỉ nhân gấp lại, miệng đột nhiên niệm một đoạn chú ngữ khó hiểu.

Một lượng lớn các nữ tử mặc trang phục thời Minh bắt đầu đi lại trong mộ đạo rộng hơn ba mét, lần lượt nhặt những món đồ tùy táng này.

Khi chỉ nhân tiếp xúc với đồ tùy táng, một luồng hắc khí lớn tỏa ra từ trên đó, ăn mòn những chỉ nhân vốn có màu sắc bình thường bắt đầu chuyển sang màu đen.

"Thi độc nặng quá!" Nhiều Quan Sơn Thái Bảo vốn là cương thi, nhưng khi tiếp xúc với thi độc này cũng phải kinh ngạc.

"Trong thi độc còn lẫn một loại âm khí kinh khủng!" Nhưng những chỉ nhân không hề bị ảnh hưởng, dọc đường thu thập đồ vật đến trước mặt Trương Trạch.

Đặc biệt là cây Phong Hỏa Thụ đặt trước quan quách của vua Lâu

Lan.

Thi Vương ôm cây Phong Hỏa Thụ trong tay, sau khi mọi người xem xét kỹ lưỡng, Trương Trạch đã vứt lại một lượng lớn vàng thỏi.

"Phật Gia, ngài…?" Lão Dương Nhân nhìn hành động của Trương Trạch, thi độc ở đây, nếu người đời sau lấy những thỏi vàng này, e rằng sẽ chết bất đắc kỳ tử.

"Người đời sau nếu không nảy sinh lòng tham, tự nhiên sẽ không có chuyện gì." Trương Trạch lại nhớ rằng, nơi này trong lịch sử từng có người tiến vào.

Sau này, chắc chắn sẽ có đội thám hiểm đến.

"Vậy cái quan quách kia thì sao?" Lão Dương Nhân nhìn quan quách vua Lâu Lan bên cạnh, luôn cảm thấy bên trong quan quách hẳn sẽ có nhiều đồ tùy táng quý giá hơn.

"Ta không xem, ngươi tò mò thì cứ xem đi." Trương Trạch vừa nói xong, lại thấy Hoa Linh liếc nhìn quan quách, "Trong ký ức của Uông Tàng Hải, ta nhớ phong tục của các quốc gia Tây Vực là dùng não ngựa chiến thượng đẳng để bồi táng." Lão Dương Nhân vì tò mò mà mở quan quách ra, sau khi nhìn thấy, cả khuôn mặt đều tái xanh.

"Não ngựa thật à?" Những thứ này có liên quan đến phong tục độc đáo của Lâu Lan cổ đại.

Bên cạnh còn có phù điêu lạc đà.

"Ta chẳng lẽ lại cố ý lừa ngươi sao?" Hoa Linh không hề tò mò.

"Không biết thu hoạch bên ngoài thế nào rồi." Trong tay Thi Vương là cây Phong Hỏa Thụ, một trong năm món đồ sưu tầm mà Cảnh Vũ Đế của triều Đại Kinh năm đó yêu thích nhất.

Ước tính trong cả nước Lâu Lan, cũng không tìm ra được bảo vật

nào có giá trị cao hơn món này.

Toàn bộ đội ngũ lại tập hợp tại một khu phế tích cách xa mỏ Nham Tiêu.

Mọi người ẩn náu trong một ngôi mộ cổ rộng rãi.

Một lượng lớn đồ bồi táng và văn vật có giá trị đều được thu thập nguyên vẹn.

"Sư phụ, giúp con kiểm kê sơ bộ, con thống kê văn vật thu hoạch được lần này." Hứa Nhất Thành cầm giấy bút ghi chép bên cạnh.

"Ghi chép thì ghi chép, định giao nộp hết à?" Kim Bàn cảnh giác nhìn đệ tử trước mắt.

Tuy Mạc Kim Giáo Úy làm việc có nguyên tắc của mình, nhưng nếu giao nộp toàn bộ, đó không phải là vấn đề nguyên tắc.

Mặc dù thời Bắc Ngụy, Mạc Kim Giáo Úy là một chức vụ, nên những gì thu được phải giao nộp toàn bộ, đó đúng là truyền thống.

Nhưng Mạc Kim Giáo Úy bây giờ không giống như năm đó.

"Sư phụ, yên tâm đi, con không hủ bại đến thế đâu." "Vào thời buổi này, những món quý giá nhất trong số đó, để ở Thập Nhất Thương còn an toàn hơn bất kỳ lúc nào." Giá trị của những thứ này nằm ở sự thật lịch sử đằng sau chúng.

"Phật Gia là người quản lý Thập Nhất Thương, con tin rằng ngài ấy bây giờ không thiếu tiền, căn bản không cần phải đi bán đồ tùy táng nữa." Theo sản nghiệp của Thập Nhất Thương hiện nay, chỉ riêng việc thu phí quản lý đã là một khoản tiền lớn.

Nếu mở rộng thêm một số nghiệp vụ khác, còn kiếm được nhiều tiền hơn cả trộm mộ.

"Cũng gần đúng, có một số có thể dùng để nghiên cứu, không giao

nộp thì cũng chẳng sao." Kim Bàn bây giờ cũng đang suy nghĩ trọng điểm vì Mạc Kim Giáo Úy.

Trương Trạch là thủ lĩnh Mạc Kim, những món đồ tùy táng quan trọng này, bây giờ về cơ bản đều được dùng làm đồ sưu tầm.

Muốn trưng bày hay nghiên cứu, đó là quyết định của hắn.

Trọng điểm hiện tại là không thể để những thứ tốt này lưu lạc ra nước ngoài.

"Đặc biệt là Phong Hỏa Thụ, đó là một trong năm bảo vật mà Cảnh Vũ Đế yêu thích nhất khi còn sống." Kim Bàn nhìn cây Phong Hỏa Thụ trong tay Thi Vương, muốn lại gần xem, nhưng lại không dám đưa tay.

"Trong sách «Tây Kinh Tạp Ký» do Lưu Hâm thời Hán biên soạn, có đề cập đến năm món bảo vật đặc biệt trong cung của Cảnh Vũ Đế." "Một là quạt bảy bánh xe, liên kết bảy bánh, đường kính đều một trượng, liên kết với nhau, một người vận hành, cả điện đều lạnh run." "Hai là cá ngọc Côn Minh Trì được điêu khắc từ ngọc thạch, tương truyền mỗi khi sắp có sấm sét mưa giông, con cá ngọc này sẽ vẫy đuôi, vô cùng thần kỳ." "Ba là Hùng Tịch, hoàn toàn làm từ da gấu, trong thơ cổ có câu, 'Tất tọa lục hùng tịch, thân phi thanh phượng cừu' (Nệm ngồi sáu da gấu, thân khoác áo phượng xanh)." "Mỗi một món trong đó đều là kỳ trân dị bảo vô cùng đặc biệt, thứ tư là thanh Trảm Xà Kiếm mà Hán Cao Tổ dùng để chém bạch xà." "Cuối cùng là Phong Hỏa Thụ, do vị vua đầu tiên của nước Nam Việt là Triệu Đà dâng cho Cảnh Vũ Đế." Khi Kim Bàn kể ra mấy món bảo vật này, cảm giác đầu tiên trong lòng cứ như là bịa chuyện.

Nhưng một trong năm bảo vật là Phong Hỏa Thụ, bây giờ đang ở ngay trước mắt.

Chương 419

"Bây giờ sắp tối rồi, nghe nói Phong Hỏa Thụ vào ban đêm sẽ phát sáng, giống như ngọn lửa bùng cháy dữ dội, còn thần kỳ hơn cả Dạ Minh Châu thời cổ đại!" Vừa nói ra đặc điểm của Phong Hỏa Thụ, Hứa Nhất Thành lập tức cảm thấy có gì đó không ổn.

Phải biết rằng, trong tự nhiên, những bảo vật có thể phát sáng, phần lớn đều có phóng xạ.

"Phật Gia, con nghi ngờ…" Hứa Nhất Thành chưa nói xong, Trương Trạch đã nói: "Lo lắng có phóng xạ à?" "Sau khi về, tìm máy móc chuyên nghiệp kiểm tra là rõ thôi?" Hơn nữa, theo hắn thấy, dù thật sự có phóng xạ, bản thân nó cũng là một kỳ trân dị bảo.

"Không phải, bảo vật trong biển phát sáng còn có một khả năng nữa?" Phản ứng đầu tiên của Trương Trạch không phải là phóng xạ.

Bởi vì trong tự nhiên ngoài những vật chất có tính phóng xạ, còn có sức mạnh của long mạch, có thể khiến vật thể phát quang.

"Ngài nói là hải khí?" Kim Bàn lập tức hiểu ra trong biển cả cũng tồn tại long mạch.

Minh châu trong biển sở dĩ phát sáng, chủ yếu là vì vào lúc trăng tròn đã hấp thụ tinh hoa của ánh trăng.

Bình thường được nuôi dưỡng trong biển, lại không ngừng hấp thụ hải khí trong đại dương.

Tự nhiên, bảo vật sẽ có đặc tính phát sáng.

"Hải khí." Nghe Trương Trạch nói vậy, Hứa Nhất Thành cũng có chút không chắc chắn.

Hắn không nghĩ đến bảo vật, mà đột nhiên nghĩ đến một chuyện

khác.

“Phật Gia, những bảo vật này, con nhớ trong danh sách cướp bóc của giặc Nhật, có những bảo vật đều bị chôn trong mộ để bồi táng.” “Con lo rằng, trong mấy tháng con không ở đây, có người sẽ lén lút đi trộm hoàng lăng!” Điểm này Trương Trạch thực ra cũng đã nghĩ đến.

Nếu như trước đây hắn vẫn đang theo dõi, thì không ai dám động thủ, dẫn đến cốt truyện vốn dĩ sẽ xảy ra đã không xảy ra.

Nhưng bây giờ giặc Nhật sắp bại trận, chúng làm liều, chắc chắn sẽ muốn cướp thêm một số bảo vật mang về.

Bắc Bình có bản danh sách cướp bóc của Trương gia, thành Trường Sa có một nhóm người do Cừu Đức Khảo cầm đầu, cũng đang thu thập số lượng lớn.

Cửu Môn Trường Sa chắc chắn sẽ không bán đồ cho Cừu Đức Khảo.

Nhưng những kẻ trộm mộ lang thang kia, lại không nhất định nghe lời như vậy.

“Gần đây thật sự có khả năng này.” Trương Trạch sờ sờ cằm.

Phải biết rằng, những người được giáo dục theo kiểu tẩy não của phía Nhật, khó có thể dùng lẽ thường để lý giải.

“Vậy thì về thôi, bản đồ Lâu Lan vẽ thế nào rồi?” Nói rồi hắn nhìn về phía Đổng Xán và Trương Hải Hà.

Đổng Xán giỏi hội họa, Trương Hải Hà giỏi vẽ bản đồ và thu thập tư liệu.

Người Trương gia, ngoài một bộ phận người thường xuyên hoạt động giữa các ngôi mộ cổ lớn, đa số mọi người đều có một số sở thích cá nhân.

Ví dụ như Đổng Xán, lúc rảnh rỗi không có việc gì làm sẽ vẽ vời.

Cổ Lâu Lan trong sa mạc, đặc biệt là dưới ánh hoàng hôn, thành cổ Lâu Lan hoang tàn, mang lại cho người ta một vẻ đẹp bi tráng hùng vĩ.

"Người thiết kế hoàng lăng Thanh triều là một gia tộc tên là Dạng Thức Lôi." Hứa Nhất Thành lập tức nhân lúc này từ từ kể ra tình hình mình biết.

"Đầu tượng Phật Ngọc của Võ Tắc Thiên Minh Đường mà nhà họ Hứa tìm kiếm hơn một nghìn năm, có manh mối gì chưa?" Trương Trạch đột nhiên nghĩ đến một món văn vật cũng quan trọng không kém.

"Tạm thời chưa có." Hứa Nhất Thành bất đắc dĩ nói: "Đó là một pho tượng Phật, ban đầu ta cũng chỉ tìm được thân Phật, còn tung tích của đầu Phật, đến nay vẫn chưa tìm thấy." "Phật Gia, chẳng lẽ ngài biết đầu Phật ở đâu?" Trương Trạch ngồi lên xe tải, nhìn hoàng hôn, "Đại khái biết một chút, nhưng không chắc chắn lắm." Hiện tại chỉ có thể xác định, món đồ đó chắc hẳn chưa ra nước ngoài.

Còn đã được khai quật hay chưa, tạm thời vẫn là một ẩn số.

Lần này trở về, hắn định đưa hai tiểu tử thối Nhị Bạch và Tam Tỉnh theo bên mình để dạy dỗ.

Thế hệ thứ hai của Cửu Môn và Bắc phái ước chừng đều đã ra đời, thêm vài năm nữa, thế giới này là của mấy tiểu tử đó.

Vừa rồi, Kim Quang Chú vừa mới nhận được rất thích hợp cho những đệ tử nhỏ tuổi này học tập.

Còn có Hồ Vân Hiên, nếu thực sự có thiên phú, để cậu ta bây giờ bắt đầu học Kỳ Môn Độn Giáp thì sau này thành tựu sẽ không thể lường được.

Còn về việc điều tra xác ướp Ai Cập cổ đại, cũng như Thánh Tam

Nhất, tất cả đều đã nằm trong kế hoạch.

Mọi thứ đều đợi sau khi đến Kinh Thành lần nữa.

Lâu rồi không đến, chắc cũng đã có những thay đổi không nhỏ.

Đoàn người từ thành cổ Lâu Lan trở về, trên đường đã đưa Ngải Mãi Đề về.

Vì đã dẫn đội ngũ đến hắc sa mạc, sau đó lại thành công tìm được thành cổ Lâu Lan.

Từ đó tấm bản đồ sống trong sa mạc, cũng như biệt danh "An Lực Mãn" của ông, về cơ bản đã được xác thực.

Chỉ là trong thành cổ Tinh Tuyệt và thành cổ Lâu Lan, ngoài những bức bích họa, những thứ bên trong về cơ bản đã trống rỗng.

Trương Trạch định vào một thời điểm thích hợp, sẽ trưng bày ra bên ngoài một vài món văn vật không có giá trị lớn nhưng lại có ý nghĩa, với một lý do hợp lý.

Ví dụ như tượng đồng khổng lồ, và bộ xương khổng lồ trong nước Ma Quốc.

Thậm chí cả những bộ xương sinh vật kỳ lạ trong thành cổ Lâu Lan.

Tin rằng các học giả đời sau sẽ càng tin rằng, những sinh vật này đều đã tuyệt chủng hoàn toàn từ mấy ngàn năm trước.

Xe tải chạy hết tốc lực trong sa mạc trở về.

Đợi đến thành phố có tàu hỏa, họ lại lập tức chuyển sang tàu hỏa.

Doãn Tân Nguyệt theo như ước định từ trước, nếu Trương Trạch một thời gian không về, nàng sẽ về nhà họ Doãn.

Hắn cũng dẫn người đến Kinh Thành ngay lập tức.

Trên đường, tại ga tàu hỏa, Thính Nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm từ xa đã nhìn thấy đoàn người của Trương Trạch.

“Nhanh, mau đi thông báo cho tiểu thư, cô gia đã đến Kinh Thành rồi.” Người nhà họ Doãn gần như ngày nào cũng ở Kinh đô chờ Trương Trạch trở về.

Cũng không biết vị cô gia này của nhà mình, rốt cuộc khi nào sẽ về.

Thậm chí sau khi chờ một hai tháng, họ bắt đầu nghi ngờ, cô gia có lẽ đã về thành Trường Sa hoặc nơi nào khác.

Xe nhà họ Doãn nhanh chóng chạy đi, trên đường cẩn thận tránh người đi đường, cố gắng đi những con phố ít người.

Cuối cùng khi Trương Trạch nhìn thấy Thính Nô, xe cũng đã đến.

“Phu quân!” Doãn Tân Nguyệt dẫn theo đội ngũ nhà họ Doãn đến ga tàu.

Những phóng viên có khứu giác nhạy bén ngay lập tức theo xe đến ga.

“Người đó…” “Đó là cô gia của nhà họ Doãn?” “Vị đó lại đến Kinh Thành rồi, không biết lần này lại sắp xảy ra chuyện kinh thiên động địa gì nữa đây.” Ga tàu hỏa người qua lại đông đúc, đủ loại người đều có.

Đặc biệt là gần đây tình hình căng thẳng.

Phía Nhật ở Bắc Bình, ngấm ngầm mưu đồ đại sự, vẻ ngoài bình tĩnh đằng sau, đang nhen nhóm một biến cố cực lớn.

“Tân Nguyệt!

Nàng đến rồi, cứ ở Tân Nguyệt Phạn Điếm đợi ta là được, ta cũng đang định đến đó.” Doãn Tân Nguyệt lập tức bảo người nhà họ Doãn

đi sắp xếp cho những người khác đến khách sạn.

Trương Trạch và nàng ngồi chung một chiếc xe.

Trong đầu Hoa Linh hiện ra giọng nói của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

"Phu nhân của Xà Thần đại nhân?" "Xem ra thân phận cũng tạm xứng với Xà Thần đại nhân." Đối với sự xuất hiện của Doãn Tân Nguyệt, Tinh Tuyệt Nữ Vương lại không hề ghen tuông.

Trong lòng bà ta, Trương Trạch luôn được xem là Xà Thần.

"Tân Nguyệt tiểu thư, đại tiểu thư nhà họ Doãn của Tân Nguyệt Phạn Điếm Bắc Bình, thân phận tôn quý!" "Cũng không tệ nha, truyền nhân Quỷ Mẫu của tộc Trát Cách Lạp Mã, theo thông lệ của tộc Quỷ Động, hẳn là nữ vương kế nhiệm của tộc…" Tinh Tuyệt Nữ Vương vừa nói xong, Hoa Linh đã giật nảy mình.

Nữ vương?

Bây giờ đâu có nữ vương, nhiều nhất chỉ là tộc trưởng thôi.

"Trong tộc có sư huynh là được rồi, với lại lão tộc trưởng đức cao vọng trọng, ta hy vọng ông ấy sẽ luôn sống khỏe mạnh." "Tin ta đi, chỉ bằng đôi mắt của ngươi, trong tộc Trát Cách Lạp Mã, không ai có thể vượt qua ngươi!" Cuộc trò chuyện với Tinh Tuyệt Nữ Vương hoàn toàn diễn ra trong đầu.

Người xung quanh cũng gần như không thích nói chuyện, vì vậy trên đường đi về cơ bản là yên tĩnh.

Chỉ có người trên đường chú ý đến đội xe của nhà họ Doãn.

Dù người đứng đầu hiện tại của nhà họ Doãn có tiếp đón nhân vật quan trọng, cũng không có phô trương lớn như vậy.

Trừ khi là người cực kỳ quan trọng.

Trong chiếc xe phía trước.

Chương 420

"Phu quân, trước đây chàng đã năm lần bảy lượt ra lệnh, không cho thổ phu tử động đến Đông Lăng." "Nhưng gần đây ta phát hiện, có một đội quân đang đi khắp nơi tìm kiếm mộ cổ." "Quân đội?" Trương Trạch nhướng mày: "Vương Thiệu Nghĩa sao?" Hắn nhớ trong lịch sử chỉ có hai người có ý định với hoàng lăng nhà Thanh.

Hắn không phải muốn bảo vệ mấy cái hoàng lăng.

Giữ lại để sau này khai quật.

Dù sao cũng là hoàng thành, đi động vào trực tiếp khó tránh khỏi bị người ta nói ra nói vào.

Với tư cách là thủ lĩnh trộm mộ được thiên hạ công nhận trong bóng tối, cả Nam phái và Bắc phái đều phải thừa nhận địa vị của hắn.

Một khi có chuyện xảy ra, tất cả những người biết chuyện chắc chắn sẽ nghĩ đến hắn đầu tiên.

"Phu quân có chú ý đến người này?" Doãn Tân Nguyệt cũng đang nhắm vào điểm này.

Nhà họ Doãn ở Kinh Thành tin tức rất nhanh nhạy.

Thập Nhất Thương tuy không phải ai cũng thừa nhận, nhưng không thể không nói, đó thực sự là nơi đáng tin cậy nhất.

Những bảo vật không thể ra ánh sáng, bây giờ đều được cất giữ trong kho ngầm của Thập Nhất Thương.

Cộng thêm sự bảo đảm của Ngũ Mạch trong giới giám định cổ vật, lại có Trần Đại Soái và Cửu Môn Trường Sa chống lưng.

"Có chú ý, người này xuất thân thổ phỉ, lúc đầu Ngô Tĩnh Văn so

với hắn cũng chỉ là vai vế nhỏ." Trương Trạch nheo mắt, "Mấy năm không đụng đến, ta cũng sắp quên mất có người này." "Nếu đã ló mặt ra rồi, vậy thì tiện tay dọn dẹp luôn." Đối với hạng người như Vương Thiệu Nghĩa, dọn dẹp là danh chính ngôn thuận.

Gần đây lại bắt chước Tôn Điện Anh, đó là lý do tốt nhất để động thủ.

Hơn mười năm trước, Tôn Điện Anh dẫn quân trộm mộ Càn Long, Từ Hi, cướp đoạt lượng lớn tài vật rồi nghênh ngang rời đi.

Đó là sự kiện trộm mộ chấn động cả nước thời bấy giờ.

Bây giờ bên trong Kinh Thành đang dưới sự kiểm soát của hắn, bên ngoài lại có quân đội của Trần Ngự Lâu.

Nếu thật sự để bọn người này thành công, chẳng khác nào tát vào mặt hắn.

Cả đoàn nhanh chóng đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Trương Trạch vừa đến đã thấy Thính Nô và Côn Nô đứng ở cửa chào đón.

Doãn Chưởng Quỹ thấy con gái vội vã ra ngoài, lập tức đoán được con rể đã về.

"Lão gia, cô gia lần này trở về, lại gây ra chấn động ở Kinh Thành!" Thính Nô đứng bên cạnh nhỏ giọng miêu tả tình hình bên ngoài.

Lúc này Trương Trạch đã xuống xe, Doãn Lão Bản lập tức xuống lầu.

"Vị cô gia này của nhà họ Doãn ta, bây giờ còn có trọng lượng hơn cả lão nhạc phụ này rồi." "Còn đứng ngây ra đó làm gì, không mau bảo người chuẩn bị, đón gió tẩy trần cho hiền tế của ta!" "Không cần

đâu!" Trương Trạch từ xa đã nghe thấy tiếng nói trên lầu ba.

Ánh mắt Doãn Lão Bản nhìn xuống lầu.

Ngay cả Thính Nô bên cạnh cũng có chút kinh ngạc nhìn qua.

"Tân Nguyệt đã nghe lời ta rồi sao?" Doãn Lão Bản trước đây chưa từng chú ý đến thính lực của Trương Trạch.

"Nhạc phụ, sự tình khẩn cấp, con có việc gấp phải đi." Sau đó, Trương Trạch nghiêm túc nói: "Thính Nô, ta biết cô nghe được, giúp ta chuyển lời, Kinh Thành có người đang nhắm vào Đông Lăng." "Ta cần lập tức đi tổ chức một đội khảo cổ, tiến hành khai quật mang tính bảo hộ đối với Đông Lăng!" Hắn không biết định nghĩa về khai quật mang tính bảo hộ trước đây là gì.

Nhưng bây giờ có người đang nhắm vào Đông Lăng, vậy thì đi khai quật trước một bước, để những thứ đó không bị người khác trộm đi.

Đó là định nghĩa của hắn về khai quật mang tính bảo hộ.

"Lão gia, cô gia thật sự có thể nghe thấy lời của ngài, ngài ấy bảo tôi chuyển lời, có người đang nhắm vào Đông Lăng, ngài ấy muốn đi tổ chức đội khảo cổ để tiến hành khai quật!" "Đội khảo cổ?" Doãn Lão Bản không khỏi sững sờ, nhưng suy nghĩ một chút lại cảm thấy rất hợp lý.

"Cũng đúng, Trương gia trên danh nghĩa không còn làm những chuyện đó nữa." Việc tẩy trắng trên danh nghĩa của Trương gia khiến ông rất hài lòng.

Đặc biệt là các cửa hàng chuỗi của Tân Nguyệt Phạn Điếm, tuy bây giờ mở không nhiều, nhưng chiến tranh rồi sẽ có lúc kết thúc.

Đợi chiến tranh kết thúc, chính là lúc phát triển mạnh mẽ.

Lúc này Trương Trạch đưa Doãn Tân Nguyệt về, bảo nàng sắp xếp cho người Trương gia trước.

Hắn chỉ dẫn theo mấy người đáng tin cậy nhất rời đi.

Hứa Nhất Thành nghe Trương Trạch nói muốn khảo cổ, lập tức tự tiến cử: "Phật Gia, con trước tiên là sinh viên Bắc Đại, thứ hai lại là Mạc Kim Giáo Úy, đội khảo cổ chắc chắn phải có con." "Sư phụ, con và Phùng Học Văn đều là đệ tử đắc lực nhất của ngài, ngài chắc chắn cũng sẽ không quên con, đúng không?" Giải Cửu và Phùng Học Văn đứng bên cạnh Hứa Nhất Thành, ba người đều nhìn chằm chằm Trương Trạch, chờ đợi câu trả lời của hắn.

"Được, nhưng trước tiên không được hành động thiếu suy nghĩ." "Ai đi gọi Trần Đại Soái đến trước?" Tiếp đó hắn liếc nhìn Tề Thiết Chủy bên cạnh: "Lão Bát, nói dối là sở trường của ngươi, cũng tham gia một chuyến đi?" "Cái gì gọi là nói dối chứ Phật Gia!" Tề Thiết Chủy lập tức nói: "Đó là Kỳ Môn Bát Quái tổ truyền của nhà họ Tề, nhưng tôi không ngại đi cùng các hoàng tộc Mãn Thanh, thảo luận một chút về phong thủy." "Nói nhảm?" "Làm được hay không làm được đây!" Trương Trạch trực tiếp lườm hắn một cái.

"Được, quá được, Phật Gia, đó là chuyên môn của con mà!" Giọng điệu của Tề Thiết Chủy lập tức thay đổi.

So với việc đi đến những ngôi mộ lớn kia, Đông Lăng là hoàng lăng ngay trước mắt.

Đồ bồi táng bên trong tự nhiên nhiều không đếm xuể.

"Còn nữa, đừng có phô trương quá, nếu truyền ra ngoài thì có lý cũng thành vô lý." Trương Trạch thuận tiện nhắc nhở một câu.

Tiếp đó Trương Nhật Sơn theo sau, "Phật Gia, cả hai người họ đều đi theo rồi, nhị sư huynh của con không có lý do gì mà con không

thể đi chứ?" "Mau đi thay một bộ đồ, chúng ta xuất phát ngay." Tin tức hắn trở về bây giờ vẫn chưa truyền ra ngoài.

Tiếp đó hắn liếc nhìn Trương Hải Diêm: "Nhiệm vụ giả dạng ta, giao cho ngươi." "Đóng cho giống vào, xảy ra chuyện ta về hỏi tội ngươi." Trương Hải Diêm vừa nghe lập tức vui vẻ nói: "Tộc trưởng yên tâm, việc khác thì không được, diễn kịch là sở trường của con!" Nói xong cũng chạy vào phòng thay đồ.

Mấy người đều đã chuẩn bị xong, Trương Trạch liền dẫn người trực tiếp xuất phát.

Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân và Hoa Linh đều ăn mặc như đạo nhân.

Tề Thiết Chủy hóa trang thành một thầy phong thủy.

Trương Trạch cởi bỏ chiếc áo có long văn trên người, thay bằng một chiếc trường sam bình thường.

Lấy ra một cái la bàn, tại chỗ biến thành một kim điểm tiên sinh.

"Phật Gia, vậy chúng ta…?" "Đi tìm long mạch cung Thanh." Trương Trạch nói xong liền trực tiếp đi ra ngoài.

Tầm long điểm huyệt, là sở trường của hắn.

Hóa trang thành kim điểm tiên sinh lại càng dễ dàng.

Thật ra, nếu không đi trộm mộ, ra ngoài xem phong thủy cho người ta, cũng có thể kiếm cơm ăn.

Tôn Quốc Phụ và Hồ Quốc Hoa hai người, đều là trường hợp như vậy.

"Phật Gia, ai cũng biết long mạch Đại Thanh thuộc Thủy, chữ Thanh có ba chấm thủy, thay thế cho nhà Minh thuộc Hỏa." "Mỗi lần thay triều đổi đại, đều rất chú trọng đạo lý ngũ hành tương khắc, thiên

tử nhà Minh họ Chu, Chu là màu đỏ, màu đỏ thuộc Hỏa." "Năm đó Hoàng Thái Cực vội vàng đổi quốc hiệu thành Thanh, là để Thủy khắc Hỏa." Nói đến đây, hắn đột nhiên cười cười, "Phật Gia, Thổ khắc Thủy, vậy chúng ta muốn đối phó với long mạch nhà Thanh, tất phải dùng thứ có ngũ hành liên quan đến Thổ." Lý tương khắc là sở trường của hắn, muốn tìm thứ để đối phó, thì có quá nhiều.

"Đúng rồi, sau khi tìm Trần Soái, bảo ông ấy cho người theo dõi người của Vương Chiêu Nghĩa." Bây giờ hắn muốn động đến Đông Lăng, quân đội của Vương Chiêu Nghĩa ngoài hoàng tộc Đại Thanh ra, là nhóm người nóng lòng nhất.

"Phật Gia, đồ bồi táng trong Đông Lăng, có những thứ vốn không thuộc về gia tộc Ái Tân Giác La, những thứ đó vốn nên thuộc về toàn dân, ta tuy không phô trương, nhưng việc làm cũng là một nghĩa cử chính nghĩa." Đúng lúc này, bên ngoài Kinh Thành, mấy người đang chú ý đến động hướng của quân đội Vương Thiệu Nghĩa, người trung niên dẫn đầu đột nhiên đứng dậy.

Hắn nhìn xung quanh: "Không đúng, quái tượng có biến." "Hôm qua long mạch vẫn ổn định, hôm nay không biết bị ảnh hưởng gì, ẩn ẩn có thế lung lay sắp đổ." Theo xu thế này, long mạch Đại Thanh e rằng sắp bị đứt sớm.

"Nhưng đại sư, nếu long mạch xảy ra vấn đề, vậy chẳng phải báo hiệu sắp có biến trời sao!!" Nói đến đây, hắn đột nhiên sắc mặt biến đổi.

Người trung niên tên là Trương Cửu Y, là con trai của Trương Tam Liên Tử.

Mấy Mạc Kim Giáo Úy hiện tại gần như đều là truyền nhân của Trương Tam Liên Tử.

Hắn cũng là truyền nhân của Trương Trạch.

Sau khi phát hiện vấn đề, Trương Cửu Y lập tức vội vã chạy vào thành.

Trương Cửu Y nắm vững thuật Vọng Khí, chỉ cần nhìn vào luồng khí trên bầu trời Kinh Thành, liền tìm thấy đoàn người Trương Trạch đang uống trà trong tửu lầu.

Trương Trạch vừa cầm chén trà lên đột nhiên nhếch khóe miệng, cười một cách bí ẩn.

"Hứa Nhất Thành, không đi mời sư thúc của ngươi vào sao?" "Sư thúc của con?" Hứa Nhất Thành nhìn xuống lầu một cái.

Vị trí của hắn vừa hay sát cửa sổ.

Muốn động đến Đông Lăng, nếu đã lấy danh nghĩa khảo cổ, tự nhiên phải chuẩn bị đầy đủ giấy tờ văn kiện.

Người của Trần Ngự Lâu đã đi lo liệu rồi, Trương Trạch sớm đã đoán được Trương Cửu Y sẽ xuất hiện.

Trương Doanh Xuyên là hậu nhân của Trương Cửu Y, bản lĩnh của Trương Cửu Y không thể nào kém hơn Trương Doanh Xuyên.

Trương Doanh Xuyên còn có thể thông qua một cành cây ngọn cỏ để bói quẻ.

Khi hắn vừa nảy ra ý định muốn động đến long mạch, Trương Cửu Y phần lớn đã phát hiện ra ngay lập tức.

"Phật Gia, sư thúc của con ở đâu?" Trong ấn tượng của hắn, sư thúc của mình cũng là Tôn Quốc Phụ.

Kim Bàn là đệ tử.

Chương 421

Nếu Kim Bàn không bái sư, lẽ ra phải cùng bối phận với Trương Tam Liên Tử.

"Không dám nhận, ta không thể làm sư thúc của ngươi được!" Trương Cửu Y tức giận đi lên lầu.

Trương Trạch muốn chặt đứt long mạch, là hành động nghịch thiên.

Trương Tam Liên Tử vì sao lại muốn hủy đi bản «Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật»?

Chính là vì nửa sau của Âm Dương Bí Thuật là thuật nghịch thiên.

Nửa đầu của Phong Thủy Bí Thuật, hoàn toàn là thuận theo trời.

Dựa theo quy luật tự nhiên để tìm kiếm mộ cổ.

Hơn nữa, những ngôi mộ bị động đến đa phần là mộ vô chủ, hoặc là những mộ chủ gây nhiều tội nghiệt, sớm muộn gì cũng phải chịu báo ứng như Thôn Địa Tiên, lăng vua Lâu Lan.

"Ngươi có biết, chặt long mạch là hành động nghịch thiên, sẽ bị trời phạt không?" "Nhìn ngươi cũng là người đọc sách, không lẽ không biết kết cục cuối cùng của Lưu Bá Ôn năm đó đã chặt đứt long mạch sao?" Nhìn thần thái của Trương Cửu Y, Trương Trạch chỉ vào chén trà trước mặt.

"Tiền bối không bằng ngồi xuống trước, nghe vãn bối nói vài câu?" Một bên, Phùng Học Văn đột nhiên nói: "Tiền bối, đã là sư thúc của Hứa Nhất Thành, vậy nhất định cũng là Mạc Kim Giáo Úy, sư phụ của con là thủ lĩnh Mạc Kim đời này…" Trương Cửu Y không tiếp lời Phùng Học Văn, mà nhìn chằm chằm vào chén trà trước mặt.

“Sớm đã biết ta sẽ đến?” Tiếp đó hắn đột nhiên nhìn sang đôi đũa bên cạnh, “Quẻ Khôn?” Trương Trạch cười cười, nói: “Tiền bối đến từ hướng tây nam, tây nam được bạn.” “Tiền bối cảm thấy là thuận theo trời, hay là nghịch thiên?” Nhìn quái tượng, Trương Cửu Y từ từ bình tĩnh lại.

Nếu Trương Trạch là người nghịch thiên, vậy tại sao quẻ lại không ngăn cản, mà lại có khả năng trở thành bạn bè?

Nhưng quái tượng trước mắt, rõ ràng đang báo hiệu rằng giữa họ tất sẽ là bạn, không phải là địch.

Nếu cố chấp làm địch, chẳng phải cũng là hành động nghịch thiên sao?

Bên cạnh, Tề Thiết Chủy đột nhiên cười trộm.

“Vị tiền bối này đến vì long mạch, nhìn quái tượng trước mắt, lại đột nhiên tự mâu thuẫn, ngăn cản cũng không được, mà không ngăn cản cũng không xong!” Hứa Nhất Thành nhìn vào quái tượng trong đó, hắn không hiểu quái tượng.

Nhưng lại nhìn ra được, thái độ của Trương Cửu Y đã thay đổi.

Trương Trạch nói: “Long mạch nhà Thanh thuộc Thủy, tiền bối rõ chứ?” Nói rồi hắn lấy ra một chiếc mũ quân đội: “Tiền bối xem ngũ hành của nó thuộc gì?” Trương Cửu Y nhìn chằm chằm chiếc mũ quân đội trước mặt, màu sắc trên đó đã phai, nhưng huy hiệu của nó lại sáng lấp lánh.

“Màu vàng đất?” Chiếc mũ vốn không phải màu vàng đất, nhưng sau khi trải qua gió thổi nắng phơi, cuối cùng đã biến thành màu này.

Trương Trạch tiếp đó lại lấy ra một chiếc mũ khác.

“Màu gì?” “Màu xám?” Trương Cửu Y nhìn về phía đất xa: “Màu xám thiên về đen có thể là Thủy, nhưng đất cũng có đất đen, sau khi

mất đi nước, đa phần là màu xám." "Thổ khắc Thủy!" "Thổ đức thay thế Thủy đức?" Trương Trạch nói: "Tiền bối, nếu đến lúc cần chặt mà không chặt, tất sẽ dây dưa không dứt, long mạch Đại Thanh, vãn bối có nên chặt hay không?" Nghe Trương Trạch phân tích, mắt Trương Cửu Y không ngừng nhìn chằm chằm vào chiếc mũ trước mặt.

Bất kể là đại quân nào bây giờ, đa phần đều là quân phục hai màu này.

Ngũ hành đồng dạng thuộc Thổ, long mạch Đại Thanh tất định phải đứt, chỉ là vấn đề thời gian.

"Chặt đứt long mạch trước thời hạn cũng là hành động nghịch thiên mà!" Trương Trạch ra hiệu cho Trương Nhật Sơn lấy ra một tờ báo, "Tiền bối hay là xem thử hoàng tộc Đại Thanh bây giờ đang làm gì?" "Long mạch không đứt, bá tánh bao giờ mới có ngày lành?" Trên báo, chính là tin tức tàn dư Đại Thanh muốn phục vị.

Từng câu từng chữ khiến sắc mặt Trương Cửu Y đại biến.

"Đây… là nghĩa cử!" Trương Trạch không hề để ý nói: "Chỉ là trời phạt, ta không quan tâm, tiền bối nếu cùng đi, cuối cùng chặt đứt long mạch một mình ta là được, chỉ cần tiền bối đi cùng." Nói thật, những điều này không phải là bịa bừa, mà là một trong những phương pháp.

Chặt đứt long mạch có lợi cho quốc gia và dân tộc.

Đồng thời cũng thực sự thèm muốn mấy ngôi mộ cổ trong Đông Lăng.

Doãn Tân Nguyệt nghe xong, cũng đột nhiên cảm thấy, họ không phải đi trộm mộ, mà đang làm một việc lớn lợi quốc lợi dân.

Đông Lăng, trên thực tế cũng đang gặp phải nguy cơ chưa từng có.

Bây giờ hắn không thiếu tiền, nhưng cũng thực sự tò mò, hoàng lăng nhà Thanh do Dạng Thức Lôi thiết kế, rốt cuộc đặc biệt đến mức nào.

Trương Cửu Y uống cạn chén trà trước mặt, "Những lời ngươi nói quả thực câu nào cũng có lý, nếu thực sự là việc lợi quốc lợi dân, ta nguyện thay ngươi gánh chịu phản phệ." Lúc này lại nhìn sang quái tượng bên cạnh.

Đột nhiên cười.

"Tây nam là bạn, hay cho một câu tây nam là bạn!" Hắn quả thực đến từ hướng tây nam, sau một hồi nói chuyện, đã tự nguyện quyết định giúp đỡ vị thủ lĩnh Mạc Kim trước mắt.

"Cũng không cần gọi ta là tiền bối, thủ lĩnh Mạc Kim, chúng ta đều là truyền nhân của Mạc Kim Giáo Úy, ta không đáng được một tiếng tiền bối." Trương Trạch lại nói: "Trời phạt ta không hề sợ hãi, đến lúc đó ngài sẽ biết." Lúc này, Hoa Mã Quải dẫn người cầm một cái hòm đi tới.

"Đi thôi, đồ đã đủ rồi." Nhìn thấy Hoa Mã Quải xuất hiện, hắn biết, mọi việc đã ổn được một nửa.

Lấy đồ xong, mấy người liền lập tức đi đến Đông Lăng.

"Mấy vị đạo trưởng xin dừng bước!" A Hòa Hiên từ xa đã thấy Trương Trạch mặc trường sam, dẫn theo mấy người ăn mặc như đạo nhân phía sau xuất hiện gần Đông Lăng của hắn.

Trương Trạch quay đầu nhìn về phía A Hòa Hiên, lại thấy trên người ông ta mặc một bộ quần áo vải màu xám trắng.

Cha của Hải Lan Châu, đây là lần đầu tiên Trương Trạch gặp A Hòa Hiên, nhưng đối với con gái ông ta là Hải Lan Châu thì đã từng nghe nói.

A Hòa Hiên thấy họ đi dạo quanh Đông Lăng, khu vực này không phải là nơi thích hợp để đi dạo.

Nhưng nhìn thấy Trương Trạch cầm la bàn trong tay, trông cũng có vài phần giống kim điểm tiên sinh.

Thêm vào đó là mấy đạo nhân phía sau, tổ hợp này trông có vẻ hơi kỳ quái.

Hắn liền tò mò mở miệng hỏi: "Các vị có việc gì không?" Hứa Nhất Thành thấp giọng nói: "Phật Gia, đó là cha của bạn học Bắc Đại của con, Hải Lan Châu." "A Hòa Hiên?" Trương Trạch nói ra tên của đối phương, A Hòa Hiên kinh ngạc nhìn hắn: "Tiên sinh quen biết ta?" Nhìn thấy Hứa Nhất Thành, ngay cả sinh viên Bắc Đại cũng đi theo bên cạnh, có thể thấy vị kim điểm tiên sinh này e rằng không đơn giản.

A Hòa Hiên vì chuyện Hải Lan Châu đào hôn, nên bị Long Thân vương phạt trông coi Đông Lăng.

Tề Thiết Chủy bên cạnh mở miệng nói: "Tiên sinh, tình hình long mạch Đại Thanh, hay là nói thẳng với ngài luôn nhỉ?" "Nếu không bây giờ ngài vẫn còn mơ hồ, đại họa sắp đến nơi mà không tự biết, thật có chút đáng thương!" Bên cạnh Trương Cửu Y nghe những lời trong miệng Tề Thiết Chủy cứ như một bài diễn văn, cũng không lạ khi Trương Trạch muốn dẫn hắn theo.

"Tiên sinh, lời này có ý gì?

Long mạch Đại Thanh của ta xảy ra chuyện rồi sao?" A Hòa Hiên nghe lời này, có chút không đúng lắm?

Đây là lần đầu tiên Trương Trạch gặp A Hòa Hiên.

Đương nhiên, A Hòa Hiên cũng thế.

Cộng thêm việc Trương Trạch đã khẽ sử dụng Tỏa Cốt Thuật để

thay đổi đặc điểm khuôn mặt.

Vì vậy, A Hòa Hiên chỉ cảm thấy quen mắt, chứ không hề nhận ra ngay lập tức.

"A Hòa Hiên, người Mãn các ngươi đã làm những gì, không lẽ không biết sao?" Trương Trạch thuận tay chỉ về hướng đông bắc, "Thay triều đổi đại vốn là thuận theo thiên lý." "Ngươi hãy nhìn lại hoàng tộc Ái Tân Giác La xem, họ đã làm những gì?" A Hòa Hiên nghe vậy, chẳng phải là đang chỉ đám người Ái Tân Giác La Khải Minh hay sao?

"Tiên sinh, chuyện này, chuyện này không liên quan đến ta a!" Kinh thành hiện nay là thiên hạ của ai?

Đương nhiên là của Trần Ngự Lâu.

Bây giờ đã là thời Dân Quốc.

Muốn phục tịch, đó chẳng phải là tạo phản sao?

Nếu truy cứu chuyện này, đó không phải là chuyện nhỏ.

Thuộc hệ của Long Thân Vương, muốn phục tịch, Long Thân Vương cũng đã thất thế.

Nhưng Long Thân Vương một không tiền, hai không người, ba không gan dạ, cuối cùng cũng chẳng làm nên chuyện gì.

"Tốt nhất là không liên quan." Trương Trạch cầm trong tay một chiếc la bàn tên là Khôi Tinh Bàn.

Đây là một trong những chí bảo của Bàn Sơn Đạo Nhân, lấy được từ trong một ngôi mộ cổ của quan Tư Thiên giám.

Vẻ ngoài cổ kính, bề mặt có những phù hiệu kỳ lạ.

Trong mắt A Hòa Hiên, ông ta liếc một cái là có thể nhận ra vị tiên sinh trước mặt này toát ra khí chất cao quý.

Đứng bên cạnh đối phương, thậm chí còn có một áp lực vô hình.

Giống như, giống như những năm đầu diện kiến Thánh thượng vậy.

"Xin tiên sinh chỉ giáo!" Trương Trạch liếc nhìn Khôi Tinh Bàn trong tay, xung quanh Đông Lăng có rất nhiều lăng mộ.

Nhưng vị trí của những ngôi mộ cổ, đến nay vẫn không ai biết được.

"Đại Thanh vốn đã khí số tương tận, lại thêm hoàng tộc vô đức, long mạch sắp bị chặt đứt hoàn toàn rồi." "?" A Hòa Hiên kinh hãi: "Tiên sinh, long mạch sắp bị chặt đứt hoàn toàn, vậy khí vận của người Mãn chúng ta chẳng phải, chẳng phải là hết rồi sao?" Tề Thiết Chủy đứng phía sau nghe vậy thì lén cười thầm.

Không ngờ Phật Gia đóng vai kim điểm tiên sinh cũng không thầy tự thông.

Mấy câu nói đã khiến A Hòa Hiên trước mặt ngây người ra.

"Đại Thanh khí số đã tận, tự nhiên không thể cứu vãn, nhưng..." Trương Trạch trầm ngâm một lát.

"Tiên sinh, liệu có chuyển cơ không?" "Khí vận Đại Thanh vốn không nằm trên người ngươi, ngược lại còn có một tia sinh cơ." Trương Trạch nói xong lại đi về phía trước vài bước.

Chương 422

Cách đó không xa, một cô gái khoảng hai mươi tuổi bước tới.

“A mã!” Cô gái trẻ chính là con gái của A Hòa Hiên, Hải Lan Châu.

Nghe tin nhóm người Hứa Nhất Thành trở về, ngay sau đó lại nghe người của tòa soạn báo đã đến Đông Lăng.

Biết a mã đang canh giữ Đông Lăng, cô liền vội vã chạy đến.

Tuy nhiên, vì chuyện bỏ trốn khỏi hôn ước trước đó, cô và cha mình là A Hòa Hiên đã lâu không liên lạc, gần như ở trong trạng thái tuyệt giao.

“Trương...

Trương Đại Phật Gia?” Hải Lan Châu liếc mắt đã nhận ra Trương Trạch.

“Ta bây giờ là một thầy phong thủy.” Trương Trạch lại mở lời trước, đồng thời nháy mắt với cô.

Hải Lan Châu không biết anh ta định làm gì.

Nhưng danh tiếng của Trương Đại Phật Gia vang dội bên ngoài, mấy năm liền đã làm không ít chuyện kinh động cả nước, thậm chí kinh động cả thế giới.

“Vậy ngài đến đây làm gì?” Vấn đề này hỏi đúng vào trọng điểm.

Trương Trạch: “Ta đi ngang qua đây, từ xa thấy khí số Đại Thanh có biến, nên đặc biệt đến xem thử.” “Long mạch Đại Thanh tất sẽ đứt, điểm này không thể cứu vãn, nhưng chi của các ngươi lại không hề làm ác.” Anh ta nói với A Hòa Hiên: “Tiên tổ của các ngươi và

hoàng tộc Đại Thanh không cùng một long mạch, vì vậy dù long mạch của dòng dõi Ái Tân Giác La bị đứt, nhưng chi của các ngươi vẫn có thể phồn vinh thịnh vượng." A Hòa Hiên vừa nghe bốn chữ Trương Đại Phật Gia, đã ngây người ra một lúc lâu.

Ở kinh thành có lời đồn về một vị đại nhân vật, bên cạnh nuôi một con chân long.

Sau lại nghe nói, Long Vương Gia trong miệng mọi người, thực chất là Cẩu Đà chuyển thế, cửu thế thiện nhân, đến thế gian để cứu khổ cứu nạn.

Lực lượng quân đội lớn nhất quanh kinh thành là Trần Ngự Lâu cũng xưng huynh gọi đệ với ngài ấy.

Bất kể là quân phiệt nào cũng phải nể mặt Trương gia vài phần.

Bất luận là ai, chỉ cần có lợi cho dân, Thập Nhất Thương nhất định sẽ toàn lực tương trợ.

Bây giờ mọi người đều nói, vị Phật Gia này là chân Phật Gia.

Nếu ngài ấy có lòng tranh đoạt thiên hạ, e rằng cả thiên hạ đều sẽ ủng hộ.

Một nhân vật thần tiên như vậy, mở miệng nói long mạch Đại Thanh sắp đứt, vậy thì tám chín phần mười là sắp xảy ra chuyện thật rồi.

A Hòa Hiên nghe xong, lập tức khách sáo nói: "Không biết Phật Gia đại giá quang lâm, A Hòa Hiên thật quá thất lễ." "Lan Nhi, còn không mau mời Phật Gia về phủ ta ngồi?" Trước đây khi mọi người gọi là Long Vương Gia, ai cũng nghĩ ngài ấy giống như Long Vương trong miếu, đầu rồng thân người.

Sau này danh tiếng truyền khắp cả nước.

Người có học thì gọi là Trạch tiên sinh, nhưng dân gian thì nhiều người tôn xưng một tiếng Phật Gia.

Ai mà ngờ, người nho nhã mặc trường sam trước mặt này lại là nhân vật trong truyền thuyết!

"Lan Nhi, con cũng biết Phật Gia sao?" A Hòa Hiên vốn đang nhìn con gái, trong lòng có chút tức giận.

Dù sao chuyện bỏ trốn hôn ước cũng khiến gia tộc ông ta mất hết mặt mũi.

Nhưng lúc này, ông ta hoàn toàn không còn tâm trí để so đo những chuyện đó nữa.

"A mã, a mã đọc báo quá ít rồi, hẳn là đã nghe qua vị Trạch tiên sinh trên báo chứ?" Bây giờ có nhiều người xung quanh, cũng không tiện gọi thẳng tên húy của Trương Trạch.

"Ở Thanh Bắc, các học sinh trẻ tuổi đều lấy tiên sinh làm tấm gương noi theo." "Hơn nữa, tiên sinh tôn trọng vợ mình, để vợ là Doãn Tân Nguyệt một mình quản lý Tân Nguyệt Phạn Điếm dưới danh nghĩa của ngài, có thể nói là điển phạm cho phụ nữ thời đại mới!" Nếu là trước đây, những phu nhân, thái thái đó đều chỉ bị nhốt trong nhà, không được tùy tiện ra ngoài.

Nhưng ở Trương gia thì khác.

Phụ nữ Trương gia gần như ai cũng có thể một mình đảm đương một phương.

Điều này có lẽ cũng liên quan đến giáo dục mà Trương Trạch đã tiếp nhận ở kiếp trước.

Bản thân Trương Trạch vốn không có xu hướng trọng nam khinh nữ, ở Trương gia càng coi trọng huyết mạch.

Như Trương Hải Kỳ, Trương Hải Hạnh, đều là người phụ trách các kho lưu trữ ở những khu vực khác nhau.

Một người quản lý gần trăm năm.

A Hòa Hiên đối mặt với nhân vật như vậy, trong lòng lại lo lắng chuyện long mạch.

"Phật Gia, long mạch của Đại Thanh ta, rốt cuộc là ai muốn chặt đứt?

Chẳng lẽ... là đám thổ phỉ như Tôn Điện Anh năm xưa?" "Là ta." Trương Cửu Y bên cạnh Trương Trạch bước ra.

"Hoàng tộc Đại Thanh trợ Trụ vi ngược, tiên sinh vì bá tánh, bất chấp cái giá phải trả là bị long mạch phản phệ, cũng phải chặt đứt con lão long đang hấp hối này!" A Hòa Hiên mặt lộ vẻ cay đắng: "Phật Gia, thật sự không còn đường lui sao?" "A mã, không phải Phật Gia đã nói rồi sao?

Đại Thanh xong rồi, nhưng gia tộc chúng ta vẫn còn một tia sinh cơ!" Hải Lan Châu học tư tưởng mới, biết rằng việc Đại Thanh phục tịch hoàn toàn là đi ngược lại lịch sử.

Dù là vì công hay vì tư, cán cân trong lòng cô thực ra đang nghiêng về phía Trương Trạch.

Nghe Hải Lan Châu lại còn nói giúp mình.

Trương Trạch lúc này lại cảm thấy, cô nương này không chỉ xinh đẹp, mà tính cách cũng không tồi.

Hải Lan Châu vừa khẳng định lời của Trương Trạch, lại lập tức quay đầu hỏi: "Phật Gia, trong Đông Lăng cũng chôn cất tiên tổ của ta, ngài sẽ không định làm công tác khảo cổ đã chiến chứ?" Câu nói này đột nhiên như một đòn hồi mã thương.

Đạo lý thì đều đúng, nhưng dù sao cũng là đào mộ tổ tiên.

A Hòa Hiên nghe con gái hỏi vậy, cảm thấy sự việc dường như lại có chuyển biến.

Trương Đại Phật Gia là nhân vật lớn như vậy, trước đây đã lên tiếng không cho phép đạo mộ động đến Đông Lăng.

Nếu bây giờ ngài ấy cũng làm khảo cổ không có chứng nhận, vậy thì không thể giải thích được.

"Công tác khảo cổ dã chiến?" Trương Nhật Sơn đột nhiên sắc mặt kỳ quái: "Bây giờ gọi đạo mộ đều dùng cách gọi văn nhã như vậy sao?" Chẳng phải vẫn là đạo mộ sao?

Trương Trạch thấy Hải Lan Châu đang cố kéo dài thời gian, hoàn toàn nằm trong dự liệu của anh.

Nếu cô ta đồng ý ngay lập tức cho đào Đông Lăng, anh cũng cảm thấy không hợp lý lắm.

Dù là phụ nữ tiến bộ, cũng khó tránh khỏi ảnh hưởng của tư tưởng truyền thống.

"Cô xem giấy tờ của chúng tôi đi." Hoa Linh trực tiếp lấy ra giấy phép công tác.

"Chúng tôi đã xin phê duyệt khai quật cứu hộ, sẽ sớm được cấp." Hoa Linh kiên nhẫn giải thích: "Hôm nay chúng tôi chỉ đến xem tình hình cụ thể của Đông Lăng trước, khoảng mấy ngày nữa mới chính thức khai quật." "Cô nương yên tâm, thủ tục của chúng tôi tuyệt đối hợp pháp, tuyệt đối đầy đủ." Hải Lan Châu xem xét kỹ lưỡng giấy phép công tác của họ.

Tất cả đều là giấy tờ chính thức, lý do cũng chính đáng.

Vì Đông Lăng đã bị những kẻ đạo mộ khác động đến, nên tổ chức

đội khảo cổ tiến hành khai quật cứu hộ.

"Vì sao lại là khai quật cứu hộ?" "Bởi vì Đông Lăng đã bị người ta lén động vào, rốt cuộc đã bị đào bao nhiêu, chúng tôi không thể biết được." Trương Trạch giải thích.

"Ta đến đây, một là cảm giác được long mạch có dị động, hai là vì có người đang nhòm ngó Đông Lăng, thậm chí đã lén ra tay." Bên cạnh Tề Thiết Chủy lập tức tiếp lời: "Ý của Phật Gia là, trông Đông Lăng vẫn còn nguyên vẹn, nhưng thực tế, tiên tổ của nhà cô, có thể đã bị người ta đào đi rồi." A Hòa Hiên nghe vậy, sắc mặt lập tức tái nhợt vì sợ hãi, "Nếu Đông Lăng bị người ta đào rồi, vậy ta sợ rằng có vạn cái chết cũng khó mà chuộc tội..." Tình hình hiện tại, lời nói của Trương Trạch ngược lại lại cho họ một tia sinh cơ.

Vừa hay lại khớp với tình hình của long mạch.

Mấy năm gần đây tình hình của phủ Long Thân Vương ngày càng tồi tệ, trong khi tình hình nhà họ lại dần dần tốt lên.

Những chuyện như thế này, cơ bản là tin thì có.

Trương Trạch nói như vậy, A Hòa Hiên tự đối chiếu, càng thấy tình hình càng không ổn.

Đây đều là những chiêu trò cơ bản của bọn thầy bói.

"Cũng không cần hoảng sợ, chuyện này giao cho ta xử lý." Trương Trạch trước tiên cho hai cha con họ ăn một viên định tâm hoàn.

"Hài cốt của tiên tổ các ngươi, ta sẽ giao cho các ngươi an trí." "Đông Lăng ta cũng sẽ không phá hoại bừa bãi, ta sẽ tìm truyền nhân của Gia Cát Võ Hầu, có đệ tử Nguyệt Lượng Môn, cùng với cao thủ Trương gia ta liên hợp phá giải." "Đợi khi Đông Lăng được phá giải, những thứ bên trong toàn bộ sẽ thuộc về quốc hữu, Thập Nhất Thương sẽ phụ trách bảo quản, do Hải Lan Châu toàn quyền phụ

trách." Trong đó, việc Thập Nhất Thương bảo quản là quan trọng nhất.

Không phải Trương Trạch tham lam những thứ bên trong.

Đặt ở Thập Nhất Thương cũng là để tránh những chuyện ngoài ý muốn.

"Ta phụ trách?" Hải Lan Châu ngạc nhiên nhìn Trương Trạch, "Đặt ở Thập Nhất Thương thì ta không có ý kiến." "Dù sao danh tiếng của Thập Nhất Thương cũng vang dội bên ngoài, những thứ quý giá trong nhà ta cũng đều đặt ở Thập Nhất Thương để bảo quản." A Hòa Hiên cũng nói: "Thập Nhất Thương ngay cả những ông trùm của mấy thế lực lớn cũng yên tâm đặt đồ ở đó, điểm này ta rất yên tâm." "Nhưng mà Phật Gia, ngài thật sự muốn để Lan Nhi phụ trách những thứ bên trong sao?" Trương Trạch không chút để ý nói: "Đương nhiên." "Đến lúc đó đồ vật nhập kho xuất kho, tất cả đều sẽ qua sự đồng ý của Hải Lan Châu, còn về Đông Lăng, sau này sẽ được phát triển du lịch, mọi thu nhập sẽ được dùng để tạo phúc cho bá tánh." Mấy người đứng sau nghe mà nhiệt huyết sôi trào.

Lần đầu tiên xuống đấu có lý do chính đáng như vậy, lại còn nhận được sự ủng hộ của mọi người.

Đào mộ xong, có khi còn có thể lưu danh sử sách.

Hải Lan Châu lúc này nội tâm vô cùng kích động, lời của Trương Trạch khiến cô không còn lý do gì để phản bác.

Trương Cửu Y nói: "Khi đó nếu có nhu cầu, chúng tôi có thể hỗ trợ tìm một nơi phong thủy bảo địa thích hợp để chôn cất lại, lăng mộ đế vương không dễ tìm, nhưng nơi có phong thủy phúc ấm con cháu thì nhiều vô số kể." Đây là kết quả tốt nhất có thể tranh thủ được hiện tại.

Chương 423

Hải Lan Châu cũng hiểu rằng, bây giờ không đào Đông Lăng, sau này rồi cũng sẽ có những nhà khảo cổ khác đến.

Đến lúc đó chưa chắc đã dễ nói chuyện như vậy.

“Phật Gia, vậy khi nào thì ngài đến?

Ta sẽ đợi ngài?” Lúc này cô đã chấp nhận sự sắp xếp như vậy.

Có thể để cô giám sát toàn trình, ít nhất trong lòng cũng yên tâm hơn một chút.

Trương Trạch xua tay.

“Đến lúc đó, ta sẽ sắp xếp xe đến đón cô.” “Yên tâm, quá trình mở Đông Lăng, ta sẽ để cô xem toàn bộ, nhưng...” “Nếu gặp phải cơ quan cạm bẫy, cũng xin cô nương có thể phối hợp với sự sắp xếp của chúng tôi.” Đây chỉ là một lời dặn dò trước.

Trong cốt truyện gốc, ngay cả những tên thổ phỉ như Tôn Điện Anh, Vương Chiêu Nghĩa cũng có thể dễ dàng đào mở, chứng tỏ cơ quan bên trong cũng không cao minh cho lắm.

Chỉ là, đã là ngôi mộ cổ được thiết kế theo kiểu thức Lôi Thiết, ắt hẳn có điểm độc đáo của nó.

Tề Thiết Chủy nhìn giấy tờ trong tay: “Phật Gia, đám tiểu bối Cửu Môn kia, có cần cho chúng nó đi mở mang tầm mắt không?” “Dù sao mở Đông Lăng là chuyện lớn, sau này chưa chắc đã gặp được.” Trương Trạch liếc mắt nhìn ông ta một cái: “Không sợ Cẩu Ngũ Gia nghe được sẽ giết ông sao?” Ngô Lão Cẩu là người không muốn con cháu mình dính dáng đến chuyện trộm mộ nhất.

“Khảo cổ chứ có phải trộm mộ đâu, ta nghĩ Ngũ Gia chắc chắn sẽ

đồng ý." Tề Thiết Chủy bỗng nhiên ngượng ngùng nói: "Phật Gia, Tề gia ta cũng có một đứa cháu tên Tề Vũ, thiên phú không tồi, hay là cũng giao cho Trương gia dạy dỗ?" Ra là đang đợi ta ở đây?

"Bảo nó đến kinh thành đi, ta xem qua rồi nói sau." Đối với người trẻ tuổi Tề Vũ này, ấn tượng của Trương Trạch cơ bản chỉ dừng lại ở trong phim.

Kiếp trước trên mạng có người đoán Tề Vũ chính là Thiên Chân, sau này Tề Vũ xuất hiện một mình, chứng minh đó là lời đồn vô căn cứ.

Càng quỷ dị hơn là, Tề Vũ về sau lại là một con Thi Cẩu bán biến dị.

Cũng giống như Ngô Lão Cẩu, những năm đầu đã gia nhập tổ chức quỷ dị kia, ăn thịt người chết.

Ngô Lão Cẩu sở dĩ đặt tên cho cháu mình là Ngô Tà, cũng chính là vì những trải nghiệm năm xưa đó.

"Lão Bát, thằng nhóc Tề Vũ tuổi tác cũng sàn sàn Tam Tỉnh nhỉ?" "Đúng vậy, năm nay cũng mới bốn tuổi, nhưng học bản lĩnh phải bắt đầu từ bé mà." Tề Thiết Chủy vì con cháu Tề gia không bị tụt hậu, cũng đã lo lắng đến bạc cả đầu.

"Tính cách thằng nhóc Tề Vũ khá âm trầm, ta định để Chá Cô Tiếu dạy dỗ nó." Trong ký ức của Trương Trạch, người có tính cách như Tề Vũ, tốt nhất là để cho một nhân vật cứng rắn như Chá Cô Tiếu mới có thể dạy tốt được.

Sự cứng rắn của Chá Cô Tiếu không phải là tàn ác, mà là nghiêm khắc.

"Để sư huynh ta dạy?" Lão Dương Nhân nghe lời Trương Trạch, kỳ quái nói: "Bát Gia, sư huynh ta là một nhân vật cứng rắn từ nhỏ đã

có thể một mình giết sạch bầy sói đó." "Cái này thì tốt rồi, nhưng nếu không chuẩn bị tâm lý, ta khuyên ông tốt nhất đừng giao." Tề Thiết Chủy cắn răng: "Không nỡ bỏ con thì không bắt được sói, vậy thì làm phiền Tứ gia!" "Được, nếu đứa trẻ thật sự là một hạt giống tốt, ít nhất ta có thể để mắt đến phương diện phẩm hạnh của nó để không đi sai đường." Chá Cô Tiếu sắc mặt nghiêm nghị.

Trong giới đạo mộ, có quá nhiều kẻ tự tư tự lợi.

Hậu bối như vậy, quyết không thể xuất hiện dưới mí mắt của hắn.

Mấy người đi một vòng quanh Đông Lăng, hiện tại đã có một cái nhìn tổng quan.

Trên đường trở về, Trương Trạch hỏi thăm Trương Cửu Y về tình hình trong nhà.

Được biết, Trương Cửu Y có ngoại hiệu là Túy Quỷ, bình thường thích uống rượu nhất.

Nhưng gần đây Trương Cửu Y không hề đụng đến một giọt rượu, biết long mạch sắp xảy ra chuyện, sợ uống rượu lỡ việc.

"Trong nhà ta có một người huynh đệ, tên là Trương Hồ Lô, vì những năm đầu phạm phải đại án, bất đắc dĩ phải trốn khỏi kinh thành." "Đồng thời cũng đổi họ, theo họ mẹ là họ kép Tư Mã." Trương Trạch vừa nghe, họ Tư Mã?

Xem ra, là đời cháu của Tư Mã Trương Tam Liên Tử.

Tư Mã Hôi là hậu nhân Mô Kim xuất hiện về sau.

Trong nguyên tác và Hồ Bát Nhất gặp nhau là Trương Doanh Xuyên, là một hậu nhân không có thiên phú nào đó mà Trương Cửu Y không coi trọng.

Trương Tam Liên Tử tên thật là Trương Tiểu Biện, những năm đầu đi lính, trung niên mới làm Mô Kim Giáo Úy.

Dù vậy vẫn trở thành một huyền thoại trong giới Mô Kim Giáo Úy.

Mấy người đang tán gẫu trên đường, Hải Lan Châu cũng không ở lại Đông Lăng cùng cha mình là A Hòa Hiên.

Cô cùng Trương Trạch chuẩn bị quay về trường học.

Mọi người đi được nửa đường.

Hứa Nhất Thành: "Phật Gia, chuyện mở Đông Lăng ngoài gia đình Hải Lan Châu ra, có cần thông báo một tiếng cho Long Thân Vương không?" "Có Hải Lan Châu ở đây là được rồi, dù sao cũng là cách cách của Mãn Thanh, một hậu nhân Mãn Thanh có trọng lượng." Trương Trạch biết Long Thân Vương là một lão già cố chấp, đi đàm phán với ông ta, đợi đến lúc đàm phán xong thì Đông Lăng đã bị người ta trộm sạch rồi.

Bây giờ Hải Lan Châu tự nguyện, cũng tiết kiệm được những công đoạn dư thừa đó.

Còn về Long Thân Vương, nếu thật sự không đồng ý, chỉ có thể sửa đổi tư tưởng cho đối phương thôi.

"Hải Lan Châu hiện tại quan hệ với gia đình vừa mới hòa hoãn, nếu để cô ấy đi mở Đông Lăng, tôi lo rằng sau này sẽ có những người khác gây khó dễ." Nghe Hứa Nhất Thành nói vậy, Trương Trạch tò mò hỏi: "Ta đương nhiên đã cân nhắc rồi." "Yên tâm, chỉ vài hậu nhân Mãn Thanh, không ảnh hưởng được đại cục." "Ngược lại, cậu và cô bạn học đó quan hệ thế nào?" Trương Trạch hỏi, đương nhiên là có mối quan hệ nào vượt ngoài tình bạn học hay không.

Nhưng Hứa Nhất Thành lập tức lắc đầu phủ nhận: "Chuyện đó

tuyệt đối không có." "Phật Gia, chuyện như vậy liên quan đến danh tiết của một người con gái, tuy bây giờ thời đại đã khác, nhưng khó tránh khỏi những lời đồn thổi." Người hay nói nhảm, bất kể thời đại nào, cũng đều có.

Vì ảnh hưởng của Trương Trạch trước đó, dẫn đến Hứa Nhất Thành và Hải Lan Châu không hề có tiếp xúc.

Hứa Nhất Thành đồng thời giải thích: "Phật Gia ngài có điều không biết, tôi là người đã có vợ con." "Lời của ngài nếu để phu nhân tôi nghe được, tối nay tôi sợ là phải cuốn gói ra đi..." Trương Trạch cũng nhớ ra, thế hệ mới trong mấy năm nay, xuất hiện quá nhiều trẻ con.

Anh cũng không đi tìm hiểu kỹ tên của từng đứa trẻ.

"Ta nhớ con trai cậu, tên là Hứa Hòa Bình?" Hai người đang trò chuyện, Tề Thiết Chủy đứng bên cạnh nghe, bèn hỏi sinh thần bát tự của Hứa Hòa Bình.

Tính toán một hồi lâu, bỗng nhiên kinh ngạc liên tục: "Nhất Thành lão đệ, con trai cháu trai của cậu sau này thiên phú đều tốt đến lạ thường.

Chỉ có tính cách..." Tính cách nổi loạn những năm đầu của Hứa Nhất Thành, suýt chút nữa đã khiến ông già Hứa Sĩ Kỳ tức chết.

Là hậu nhân của cậu ta, tính cách e rằng cũng một mạch tương thừa.

"Thằng nhóc sau này tôi nhất định sẽ quản giáo tốt, chỉ cần không đi vào con đường sai trái, những chuyện khác cứ để nó tự do đi!" Năm đó không được gặp cha lần cuối, khiến cậu đến nay vẫn hối hận vô cùng.

Đối với việc giáo dục con cái, Hứa Nhất Thành trong lòng đã có

tính toán.

Mấy người cùng nhau đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, Trương Cửu Y cũng được sắp xếp chỗ ở.

Trương Cửu Y một mình ở trong khách sạn, còn con cái đi theo trước đó, cũng không cho theo.

Chuyện long mạch quan hệ trọng đại.

Vừa đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, mỗi người đều được sắp xếp một phòng lớn sang trọng.

Chuyện long mạch cơ bản đã nắm rõ, Trương Cửu Y lại đột nhiên dùng Kỳ Môn Độn Giáp gieo cho mình một quẻ.

Dựa theo những ghi chép mà cha mình Trương Tam Liên Tử để lại, gieo cho kiếp trước kiếp này.

Ai ngờ gieo một quẻ, lại có chút không tầm thường.

Trong quẻ tượng, hiện ra kiếp trước của ông ta, thậm chí còn có chỉ dẫn vô cùng rõ ràng.

Động tĩnh của quẻ tượng, cũng đồng thời kinh động đến Trương Trạch.

"Tiền bối, vừa rồi ngài dùng Kỳ Môn Độn Giáp để xem kiếp trước của mình?" "Chẳng lẽ ngài cũng?" Trương Cửu Y đối với kết quả quẻ tượng vô cùng tò mò.

Dùng Kỳ Môn Độn Giáp để xem kiếp trước kiếp này, thậm chí là đo lường tương lai, đều là những việc có độ khó rất cao.

Bởi vì thông thường đều mơ hồ không xác định và không chỉ có một kết quả, nhiều nhất chỉ có thể đoán được một cách đại khái.

Nhưng kiếp trước này lại dị thường rõ ràng.

“Ta không xem, nhưng ta biết kết quả mà ngài nhận được, là giả.” “Tất cả kết quả đều liên quan đến lăng mộ Thành Cát Tư Hãn.

Chính xác hơn là, long mạch trong mộ Thành Cát Tư Hãn, đang can thiệp vào kết quả của ngài.” Trương Trạch biết những lời mình nói, nghe qua sẽ khiến người ta cảm thấy khó hiểu.

Nhưng, trên đời quả thực tồn tại một số sức mạnh, có thể ảnh hưởng đến kết quả của Kỳ Môn Độn Giáp.

Sức mạnh cổ xưa đó ở thảo nguyên phía bắc, trong “mộ Thành Cát Tư Hãn” mà truyền thuyết nói rằng không thể bị người ta tìm thấy.

Nguyên nhân mà Trương Trạch nói ra, đối với Trương Cửu Y, có chút quá khó tin.

“Con long mạch đó đang dẫn dụ ta đến?” Phản ứng đầu tiên của Trương Cửu Y sau khi nghe xong đương nhiên là cảm thấy không thể nào.

Trên đời nếu có người đột nhiên nói với mình long mạch có ý thức, tám chín phần mười sẽ bị cho là điên.

Nhưng Trương Trạch nói chắc như đinh đóng cột, khiến cho nhận thức cố hữu trong lòng ông ta sinh ra một chút dao động.

Trương Trạch cũng không giải thích cụ thể.

“Chi tiết trong đó, không tiện giải thích với ngài.” Đây vốn là sự tiếp nối của bí mật “Chung Cực” ở núi Trường Bạch.

Những ghi chép chi tiết trong đó, tất cả đều ở trong Trương gia cổ lâu.

Chương 424

Đó là một hầm mộ dưới lòng đất dưới vạn ngọn núi.

Do yêu tăng thời Tống là Dương Liễn Chân Già bố cục, dụ dỗ phần lớn các cao thủ đạo mộ tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp bao gồm cả Trương gia vào bẫy.

Nhưng trước khi đi đến ngôi mộ cổ đó, trước tiên phải đến Trương gia cổ lâu tiếp nhận mọi thứ thuộc về tộc trưởng.

Nhưng cho đến hôm nay, ngôi mộ đó, ngay cả tộc trưởng cũng chưa từng tự mình bước vào.

Nguyên nhân chủ yếu nhất là, người Trương gia đi vào chưa từng có ai sống sót trở ra.

Những ngôi mộ như vậy, không chỉ có một.

"Tiền bối, chuyện này sau này hãy bàn, đừng tiếp tục dùng Kỳ Môn Độn Giáp để tính toán kiếp trước của ngài nữa." Trương Trạch rời khỏi phòng của Trương Cửu Y.

Đối với cái cục Kỳ Môn Độn Giáp vừa rồi, anh không thèm liếc nhìn thêm một cái.

Tình huống có thể trực tiếp ảnh hưởng đến Kỳ Môn Độn Giáp này, hiện tại có phần vượt quá sự hiểu biết của anh.

Có lẽ đó là cảnh giới cao hơn trong Kỳ Môn Độn Giáp.

Lúc này, một Thính Nô vội vã bước tới.

Lời nói trong phòng vừa rồi, Thính Nô bên ngoài chắc chắn đã nghe được.

Nhưng việc bảo mật những thông tin quan trọng nghe được, cũng

là quy tắc quan trọng mà Thính Nô phải tuân thủ.

Vì vậy họ sẽ không nói với người khác, nếu tiết lộ bí mật của chủ nhân, Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ không dung chứa họ.

"Cô gia, bên ngoài có một đạo nhân trẻ tuổi, cầm một xấp giấy, thần thần bí bí, muốn đích thân giao cho ngài." Thính Nô sắc mặt kỳ quái, Trương Trạch hỏi: "Đạo nhân?

Cậu có xem thứ trong tay ông ta không?" "Hình như có người nói là, Khí Thể Nguyên Lưu, tôi cũng không biết, dường như là một bản đạo kinh!" Thứ như vậy, dù có đưa cho cậu ta xem cũng chưa chắc đã hiểu.

Nghe bốn chữ "Khí Thể Nguyên Lưu", Trương Trạch biết là ai rồi.

Tám chín phần mười là Mễ Đạo Nhân mà anh tình cờ gặp những năm đầu.

Nhưng, cuốn «Khí Thể Nguyên Lưu» này vốn phải mấy chục năm sau mới thực sự xuất hiện.

Bây giờ có lẽ cuốn sách cũng chỉ mới viết được một phần mà thôi.

Tốc độ đi ra ngoài của Trương Trạch, bỗng nhiên lại tăng nhanh thêm mấy phần.

Mễ Đạo Nhân cầm trong tay miếng Vẫn Ngọc mà Trương Trạch để lại.

Đó là một miếng được làm từ một trong số lượng lớn những mảnh Vẫn Ngọc vỡ mà Trương Trạch đã thu thập được từ trong Vẫn Thạch sau khi đến Tây Vương Mẫu Cung.

Mễ Đạo Nhân là tác giả của «Khí Thể Nguyên Lưu» ở hậu thế.

Tuy có khác biệt với Khí Thể Nguyên Lưu trong thế giới dị nhân.

Nhưng sau khi tiếp xúc, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến việc kích hoạt các nhiệm vụ liên quan.

Trong Thăng Long Lý, và dị năng của thế giới dị nhân, về bản chất là tương thông.

"Trương cư sĩ!" Mễ Đạo Nhân từ xa nhìn thấy Trương Trạch, lập tức vui mừng ôm xấp giấy trong tay đi tới.

"Lần trước sau khi cùng ngài luận đạo, cuốn «Khí Thể Nguyên Lưu» này, ta vừa mới động bút đã cảm thấy dường như nội dung vốn đã có trong đầu, tự nhiên viết ra được một phần, nhưng hiện tại cũng chỉ có bấy nhiêu, muốn viết xong e rằng không nhanh như vậy." Bên cạnh Mễ Đạo Nhân còn có một đạo sĩ khác.

Nhưng Thính Nô vừa rồi lại không hề nhắc đến.

Thính Nô đứng sau lưng Trương Trạch lập tức giải thích: "Cô gia, vừa rồi lúc đạo sĩ đến, tôi chỉ thấy một người, không thấy phía sau còn có một đạo sĩ khác..." "Lần sau không được tái phạm." Trương Trạch không quay đầu lại mà đi tới.

Nếu một lỗi đơn giản như vậy cũng phạm phải, có thể thấy Thính Nô lần này bất cẩn đến mức nào.

Nếu vì coi thường đối phương không đáng chú ý, thì đó là một vấn đề có tính chất vô cùng nghiêm trọng.

Giống như một số bảo vệ ở kiếp trước, thấy đối phương lái xe sang thì cho người ta tùy ý ra vào, cơ bản là hữu danh vô thực.

"Đạo trưởng, đừng vội, cứ từ từ." Trương Trạch nhìn về phía sau Mễ Đạo Nhân, "Không biết vị này là...?" "Đạo sĩ núi Thanh Thành, nghe danh đã lâu, đến để diện kiến vị Phật Gia trong truyền thuyết!" Mễ Đạo Nhân đưa xấp giấy trong tay cho Trương Trạch.

Trương Trạch vừa cầm lấy, trong đầu đột nhiên xuất hiện tiếng

thông báo của hệ thống. 【Chúc mừng ký chủ đã tiếp xúc một phần Khí Thể Nguyên Lưu, mời hiệp trợ tác giả sáng tác trước thời hạn «Khí Thể Nguyên Lưu».】 Quả nhiên, vừa mới tiếp xúc đã có thông báo. 【Mời ký chủ học hội kiến thức lý luận về Lôi Pháp của Đạo gia, sau khi học thành hệ thống sẽ có phần thưởng khác.】 Trương Trạch vừa mới nghe một nhiệm vụ, tiếp theo lại nghe thêm một cái nữa.

Khí Thể Nguyên Lưu có thể xem là một nhiệm vụ dài hạn.

Vậy thì cái sau hẳn là nhiệm vụ ngắn hạn, cần phải hoàn thành trong thời gian ngắn nhất.

Lý luận về Lôi Pháp ai cũng biết, nhưng gần như không ai có thể thực sự dùng ra được sấm sét.

"Hai vị đạo trưởng, mời vào khách sạn nghỉ ngơi." Trương Trạch nói xong, Thính Nô nhỏ giọng hỏi: "Cô gia, cơm nước của hai vị đạo trưởng, có cần chuẩn bị đồ chay không?" "Cứ chuẩn bị đi." Trương Trạch suy nghĩ một chút, không cho ăn thịt nữa.

Đạo gia cũng có nhiều hệ phái khác nhau, vì không phân biệt được rõ ràng, nên cứ cho ăn chay hết.

Bên ngoài Tân Nguyệt Phạn Điếm, có một đám đông đang vây xem.

Đặc biệt là chuyện Trương Trạch gặp hai vị đạo sĩ.

Mọi người đều tò mò về xấp giấy trong tay đạo sĩ.

Xấp giấy đó đối với người bình thường, thực ra không có tác dụng gì lớn.

Vì họ sẽ không đi học.

Nhưng nếu ảnh hưởng đến việc Mễ Đạo Nhân sáng tác cuốn sách

này, thì người bị ảnh hưởng chính là Trương Trạch.

"Đừng để người ngoài đến gần hai vị đạo trưởng, đặc biệt là Mễ Đạo Nhân." "Sư phụ!!" Lúc này, trong đám đông Cẩu Ngũ Gia dắt theo ba người con trai từ trong đám người đi ra.

Ba đứa trẻ lập tức kích động chạy đến trước mặt Trương Trạch.

"Nhất Cùng?" Trương Trạch tiếp tục nhìn về phía sau, hai đứa còn lại cũng đồng thời chạy đến trước mặt.

"Nhị Bạch, Tam Tỉnh, các con mới đến kinh thành à?" "Phật Gia, chúng con vừa xuống xe lửa là đến đây ngay." "Nghe Bát Gia nói, ngài gần đây ở kinh thành, nên con đã đưa mấy đứa trẻ đến đây." Mấy người đệ tử của Trương Trạch, bình thường thời gian dạy dỗ không nhiều.

Lần này có thời gian, đương nhiên phải vội vàng đưa đến kinh thành bái sư.

Ba đứa con trai nhà họ Ngô đều đã được thu xếp ổn thỏa.

Lại thấy bên cạnh Tề Thiết Chủy cũng có một đứa trẻ đi theo.

"Tề Vũ, mau gọi thúc thúc!" Khuôn mặt của Tề Vũ, luôn khiến Trương Trạch có một cảm giác quen thuộc.

Anh nhìn Ngô Lão Cẩu, rồi lại nhìn Tề Thiết Chủy.

Lại thấy Tề Thiết Chủy lúng túng: "Gia, ngài đừng nhìn tôi như vậy, thằng nhóc Tề Vũ quả thực có mấy phần giống Ngũ gia." "Nhưng cụ thể có quan hệ gì không, chuyện này phải hỏi Ngũ gia!" Tề Thiết Chủy không tử tế mà đá quả bóng sang cho Ngô Lão Cẩu.

Nhưng chuyện này giải thích thế nào?

Trẻ con trông giống nhau, với phương tiện hiện tại, làm xét nghiệm DNA chắc chắn là không thể.

Cái nồi đen này, Ngô Lão Cẩu gánh chắc rồi.

Ngô Nhất Cùng trừng mắt nhìn đứa trẻ trước mặt, nói với Ngô Lão Cẩu: "Đa, nó thật sự không phải em trai con sao?" "Câm miệng!" Ngô Lão Cẩu mặt đầy vạch đen, "Ta nói lần cuối cùng, Tề Vũ là họ hàng xa, không có quan hệ huyết thống trực tiếp." Một số người có quan hệ huyết thống, có thể trông rất giống nhau.

Nhưng giống đến mức độ này, quả thực có chút thái quá rồi.

Tuy nhiên Trương Trạch phát hiện, thực ra so với Ngô Lão Cẩu, Ngô Nhất Cùng và Tề Vũ trông còn giống nhau hơn.

So với Nhị Bạch và Tam Tỉnh, hai đứa trông càng giống anh em ruột hơn.

Bên cạnh Giải Cửu có hai đứa trẻ đi theo, một là Giải Liên Hoàn, đứa còn lại là con trai trưởng Giải Ngọc.

Tên của Giải Liên Hoàn, là vì lúc nhỏ có thể giải được cửu liên hoàn, nên mới có tên là Liên Hoàn.

Trương Trạch nhớ rằng, Giải Ngữ Thần sau này được giao cho Giải Liên Hoàn nuôi dưỡng.

Thực tế nên là con trai của Giải Ngọc.

Mọi người nhìn Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh trông gần như giống hệt nhau, đều không nói nên lời.

Tình hình bây giờ càng phức tạp hơn.

"Đều đừng đứng ngây ra đó nữa, vào trong trước đi." Trương Trạch lập tức cho mọi người vào trong quán.

Chương 425

Không lâu sau, Hồ Quốc cũng đến.

Hồ Vân Tuyển lớn hơn mấy đứa trẻ một chút, từ nhỏ đã thể hiện thiên phú phi thường về phương diện Kỳ Môn Độn Giáp.

Có lẽ thiên phú của Hồ Bát Nhất đã di truyền phần lớn cho Hồ Vân Tuyển.

Để đối phó với mấy đứa đệ tử, Trương Trạch gọi Trương Tiểu Ngư đến.

Bảo cô huấn luyện mấy đứa trẻ trước.

Trương Trạch bây giờ đã thay đổi ý định.

Không thể đưa chúng đến Đông Lăng được, bên trong tuy không nguy hiểm, nhưng không có nghĩa là sẽ không có cơ quan.

Cổ mộ được xây dựng vốn là để có vào mà không có ra.

Chỉ có Giải Cửu và Trương Nhật Sơn hai người, đi theo Trương Trạch đến tìm đạo sĩ núi Thanh Thành.

Khi Trương Trạch hỏi về Lôi Pháp, đạo nhân cũng không keo kiệt mà đưa cho Trương Trạch Lôi Pháp của núi Thanh Thành.

Thanh Thành Lôi Pháp có nguồn gốc từ người sáng lập Thần Tiêu Lôi Pháp, được biết là vào thời nhà Tống, đã truyền Lôi Pháp cho núi Thanh Thành.

Thời Nam Tống, núi Thanh Thành càng học được Bảo Châu Lôi Pháp.

Truyền thừa Lôi Pháp vô cùng bí ẩn, thông thường không truyền ra ngoài.

Đặc biệt là Bảo Châu Lôi Pháp, theo lời đạo nhân, là một loại Lôi Pháp hiếm thấy trên đời, được cho là tổ của các loại pháp thuật.

Chi tiết trong đó, Trương Trạch không hoàn toàn nghe lọt tai.

Điều anh thực sự quan tâm là, làm thế nào để biến loại Lôi Pháp này thành Lôi Pháp của thế giới dị nhân.

So sánh mà nói, Ngũ Lôi Chính Pháp của thế giới dị nhân, trong đó Âm Ngũ Lôi, Dương Ngũ Lôi đều vô cùng kinh điển. 【Chúc mừng ký chủ, đã hoàn toàn lĩnh ngộ tinh túy Lôi Pháp của thế giới hiện tại.】【Mời ký chủ lựa chọn phần thưởng theo nhu cầu.】【Phần thưởng 1, lập tức học Ngũ Lôi Chính Pháp (xem xét tình hình của ký chủ, học Âm Ngũ Lôi hoặc Dương Ngũ Lôi).】【Phần thưởng 2.

Quy Dăng Thể, kỹ năng sử dụng phối hợp với Loạn Kim Thác.】Phải thừa nhận, lần này quả thực khó chọn.

Mặc dù chỉ có hai lựa chọn.

Nhưng cả hai anh đều muốn.

Nhưng tình hình hiện tại, nếu học ngay lập tức tám chín phần mười sẽ biến thành Âm Ngũ Lôi không thể nghi ngờ.

So với Dương Ngũ Lôi bá khí kia, Trương Trạch đối với Âm Ngũ Lôi có chút không hứng thú lắm.

"Hệ thống, ta học Dương Ngũ Lôi có cơ hội nào không?"【Nếu ký chủ không thể lựa chọn, có thể thử mở tùy chọn thứ ba, nhắc nhở: Tùy chọn này chỉ có một lần, sau khi xuất hiện phải đưa ra lựa chọn, nếu không phần thưởng sẽ bị hủy bỏ.】Lựa chọn đương nhiên là phải chọn rồi.

Bất kể chọn cái nào, cũng tốt hơn là bị hủy bỏ.

Ngay sau đó trước mắt lại xuất hiện lựa chọn thứ ba.【Phần

thưởng 3, đồng thời nhận được «Ngũ Lôi Chính Pháp», «Quy Dăng Thể», nhưng hệ thống chỉ hỗ trợ học tập.】 Ý là, trước đây có thể giúp đến đại viên mãn, bây giờ chỉ giúp học được mà thôi.

Về phần Ngũ Lôi Chính Pháp, Trương Trạch định sau khi giải quyết được phương pháp, sẽ tiến hành học tập.

Còn về Quy Dăng Thể.

Thật ra, năng lực của Loạn Kim Thác thực sự chưa được sử dụng hết.

Nó thuộc về một trong Bát Kỳ Kỹ.

Nếu Võ Hầu Kỳ Môn lợi hại nhất ở chỗ có thể tùy ý định trung cung.

Vậy thì Phong Hậu Kỳ Môn trên tiền đề định trung cung, đồng thời có thể lay động tứ bàn.

Một nghìn lẻ tám mươi loại biến hóa, chỉ cần tốc độ vận hành của não đủ nhanh, bất kỳ đối thủ nào cũng không thể thoát khỏi trận pháp.

Loạn Kim Thác, là thuật pháp khống chế thời gian trong Phong Hậu Kỳ Môn.

Có thể chỉ định tốc độ biến hóa của một hoặc một vài sự vật trong trận, khiến sự vật đó và thế giới biến hóa.

Tốc độ lệch pha có thể làm chậm cũng có thể làm nhanh, các sự vật có tốc độ khác nhau không thể ảnh hưởng lẫn nhau.

Sau khi trong đầu Trương Trạch nhận được hai loại kỹ năng đặc thù, anh trước tiên lựa chọn Quy Dăng Thể.

Quy Dăng Thể đốt cháy sinh mệnh làm cái giá, để nâng cao thực lực của bản thân.

Phối hợp với Loạn Kim Thác sử dụng, thì có thể nâng cao đáng

kể.

Khi năng lực này gặp phải Lục Khố Tiên Tặc có thể thu được sinh mệnh lực, về cơ bản là vô giải.

Sinh mệnh lực bị đốt cháy, có thể thông qua phương pháp này để bổ sung trực tiếp trở lại.

Trương Trạch nhìn hai người đệ tử trước mặt, nói với hai người: "Mấy đứa trẻ, cứ để chúng nó rèn luyện hai ngày trước." "Theo như đã hẹn, tối nay theo ta đến Đông Lăng mở ngôi mộ đầu tiên." Lúc đó người sẽ rất đông.

Theo những gì anh biết, ở thế giới này, mộ Càn Long vẫn chưa bị người ta đào bới.

Đương nhiên, đây cũng là một trong những mục tiêu khai quật Đông Lăng của anh.

Chập tối, đường phố Kinh Thành thưa thớt bóng người.

Đội ngũ khảo cổ do Trương Trạch dẫn đầu nhanh chóng tiến về Đông Lăng.

Người của Ngũ Mạch là Dược Thận Hành, Hoàng Khắc Vũ và những người khác đều đi theo suốt chặng đường.

Hoàng Khắc Vũ mặt mày hưng phấn: "Vẫn là Phật Gia có cách, có thể quang minh chính đại khai quật Đông Lăng!" So với những kẻ tiểu nhân luôn phải lén lút trộm mộ Đông Lăng, lần này đi quả là vô cùng rầm rộ.

Ngôi mộ đầu tiên được mở ở Đông Lăng là phi viên phía tây Huệ Lăng.

"Vị này là Thục Thận Hoàng Quý phi, thời Đồng Trị Đế tại vị, là con gái của Phượng Tú, Viên ngoại lang của Tương Hoàng Kỳ, thuộc

dòng dõi Phú Sát thị." "Lão Phật Gia đã thân chinh chọn lựa, vốn định phong làm Hoàng hậu, nhưng sau bị Từ An phản đối, nên chỉ được phong làm Hoàng Quý phi." Lúc này, Phú công công từ trong cung ra cũng đi theo để chứng kiến.

"Phú công công, ta nhớ Thục Thận Quý phi, sau khi vào cung là người đầu tiên được Hoàng đế sủng hạnh đúng không?" Dược Thận Hành tò mò hỏi bên cạnh.

Chuyện này về cơ bản chỉ có người đời trước mới biết, đặc biệt là sau khi nhà Thanh sụp đổ, mọi chuyện đều phải hỏi những người già trong cung.

Lúc này Trương Trạch lại không ở bên cạnh giám sát.

Hắn cùng Trương Cửu Y bắt đầu tìm kiếm lăng mộ Càn Long.

Việc khai quật lăng mộ của các hoàng đế, quý phi ở Đông Lăng không thể giải quyết ngay lập tức được.

Sở dĩ chọn buổi tối là vì Trương Cửu Y đề nghị.

Bởi vì quy tắc của Mô Kim Hiệu Úy là 'gà gáy đèn tắt không trộm mộ'.

Khảo cổ ban đêm sẽ kín đáo hơn.

Trương Trạch nhìn chằm chằm xung quanh, dùng năng lực Dạ Thị cẩn thận xem xét Đông Lăng, hoàn cảnh dường như cũng chẳng tốt đẹp gì.

"Hoàn cảnh của Đông Lăng cũng bình thường, trông không giống một nơi có phong thủy chính thống." "Long mạch ở đây cứ trong trạng thái sắp đứt mà chưa đứt, ngoài việc gây thêm phiền phức cho người khác thì chẳng có tác dụng gì." Thẩm Mặc đang quan sát ở gần đó.

Ông cũng là người thế hệ trước, sinh ra và lớn lên dưới triều Thanh, lại là người Bắc Bình cũ nên cũng khá hiểu biết về một số chuyện ở Đông Lăng.

"Ngài e là có điều không biết, Đông Lăng này không hề đơn giản." Đối với lời Trương Trạch vừa nói, Thẩm Mặc từ từ giải thích nguyên do.

"Các đế vương thời xưa sau khi đăng cơ, một trong những việc quan trọng nhất là xây dựng hoàng lăng, nhưng hoàng đế triều Đại Thanh lại có chút khác biệt." "Khu Đông Lăng này, bắt đầu xây dựng từ năm Thuận Trị thứ mười tám, còn Khang Hi Đế phải tại vị mười lăm năm sau mới bắt đầu xây lăng cho mình." "Mãi cho đến năm Quang Tự thứ ba mươi tư, tổng cộng kéo dài 247 năm." "Nơi đây chôn cất 5 vị hoàng đế, 15 vị hoàng hậu, 136 vị phi tần, 3 vị a ca, 2 vị công chúa, tổng cộng 161 người." "Chiếm diện tích 375 vạn mẫu, e rằng đây là quần thể lăng mộ hoàng gia có diện tích lớn nhất được biết đến cho đến nay." Một mẫu đất tương đương 666 mét vuông, 375 vạn mẫu là khái niệm thế nào?

Đứng ở đây cũng khó mà hình dung ra được quy mô toàn cảnh của nó.

Thẩm Mặc tiếp tục: "Trong đó có năm vị hoàng đế, lần lượt là Thuận Trị, Khang Hi, Càn Long, Hàm Phong, Đồng Trị." "Dựa theo quy tắc lấy Hiếu Lăng làm trung tâm, ở giữa là tôn quý nhất, tuân theo trật tự trưởng ấu, tôn ti có khác biệt, các lăng mộ được xếp thành hình rẻ quạt ở hai bên." Nếu muốn tìm hoàng lăng, cần phải theo mạch suy nghĩ này, bắt đầu tìm từ Hiếu Lăng.

Càng gần trung tâm, địa vị và bối phận càng cao, càng ra ngoài địa vị càng thấp.

Thẩm Mặc không khỏi cảm thán.

“Năm đó thời Đại Thanh, lính canh gác Đông Lăng nghiêm ngặt biết bao!” Thẩm Mặc kể lể về Đông Lăng ở bên cạnh, Phú công công nghe từ xa rồi lặng lẽ bỏ đi.

Cảnh tượng khai quật Đông Lăng, ông thực sự không nỡ nhìn.

Những ngày tháng sinh hoạt trong cung nhà Thanh vẫn còn hiện rõ mồn một trước mắt.

“Tiên sinh.” Ông bước về phía Trương Trạch.

Ánh mắt Trương Trạch chuyển qua: “Phú công công, Minh Lâu phía trên mộ thất này là xây thêm sau này phải không?” “Là xây thêm, vốn không có.

Chương 426

Cũng chính vì xây thêm Minh Lâu nên mới dẫn đến việc mộ thất có hai lối vào có thể đào vào được." Phú công công nói xong cũng toát một vệt mồ hôi lạnh.

Nếu để kẻ có ý đồ biết được, tìm ra điểm yếu này thì có thể dễ dàng đào thẳng vào trong.

"Tiên sinh, nếu ngài có hứng thú với chuyện của triều Thanh, ngài nên tìm ta kể cho ngài nghe." Ông cười hì hì đứng bên cạnh.

Phải biết vị trước mặt này là ai chứ?

Là Phật Gia mà ai ai cũng biết.

Cái gọi là "nhất triều thiên tử nhất triều thần".

Hiện giờ không còn thiên tử, nhưng vị trước mắt này lại là nhân vật được dân gian công nhận là tay mắt thông thiên.

Nếu không, việc khảo cổ hoàng lăng cũng sẽ không thuận lợi như vậy.

Thử đổi một người khác dẫn đầu xem?

"Nếu là năm đó, xung quanh lăng hoàng đế phải có một viên tổng quản.

Theo quy định của vương triều Thanh, phàm là lăng hoàng đế, nhân viên bảo vệ sẽ có một vị tổng quản, hai viên dực trưởng, hai viên kiêu kỵ giáo, mười sáu viên chương kinh và khoảng tám mươi giáp binh." "Số quan binh này mỗi tháng phải chia thành tám phiên tuần tra ngày đêm." Ông thở dài một hơi: "Chỉ tiếc là sau này Đại Thanh suy tàn..." Những lời tiếp theo, ông không dám nói kỹ.

Đổi chủ đề, ông lại nói: "Việc canh lăng năm đó cũng không phải ai cũng có thể làm được, thông thường do Nội Vụ Phủ chuyên phái." "Thứ hai là con em của 'Thượng Tam Kỳ' trong Bát Kỳ là Tương Hoàng, Chính Hoàng, Chính Bạch, bao nhiêu người tranh giành nhau để được canh lăng." Những chuyện xưa này, nói đến đây cũng gần đủ rồi.

Chuyện trong cung nhà Thanh, có kể mấy ngày mấy đêm cũng không hết.

Hải Lan Châu cũng là một trong những người quan sát, chỉ đứng yên lặng lắng nghe bên cạnh.

Cô sinh sau đẻ muộn, đối với nhiều chuyện trong triều Thanh, về cơ bản cũng chỉ nghe người lớn tuổi kể lại.

Lúc này, từ phía khách sạn Tân Nguyệt xa xa có một người cầm cần câu cá đang chạy về phía này.

Đó là một nhân viên của khách sạn Tân Nguyệt, sở trường dùng cần câu cá.

Xem ra có chuyện vô cùng gấp gáp nên mới đột nhiên chạy tới.

"Cô gia!" Người đó nhanh chóng vượt qua những người xung quanh để đến bên Trương Trạch.

Lúc này người của Trương gia đều ở quanh cổ mộ.

Cảm nhận được động tĩnh bên cạnh, họ lập tức nhìn qua.

Thấy là người của khách sạn Tân Nguyệt mới yên tâm.

"Trương Long Tỏa cũng ở đây sao?

Một cái Đông Lăng nho nhỏ không cần nhiều người như vậy, đến canh giữ bên cạnh tộc trưởng đi." Mấy người Trương gia lập tức bị gọi qua.

Cổ mộ nhanh chóng được đào ra, người do Hải Lan Châu dẫn theo phụ trách thu liễm quan quách và hài cốt.

Còn người của Ngũ Mạch thì phụ trách canh chừng đồ tùy táng bên trong.

Trong đó có một chiếc đồng khánh khắc hoa văn Phạm văn hình hoa sen, đặc biệt thu hút sự chú ý.

Mộ chủ lúc sinh thời sùng tín Phật pháp, mỗi ngày đều lễ Phật.

Có một vị hoạt Phật là hóa thân của hoa sen, vì vậy đã đặc biệt cho người chế tạo một chiếc đồng khánh như vậy, khi đúc còn cho thêm ba sợi tóc của Thục Thận phi vào làm vật thế thân.

Trương Trạch thu hồi ánh mắt, hỏi: "Gấp gáp như vậy, đã xảy ra chuyện gì?" "Cô gia, có điện thoại từ Anh quốc, bên Ai Cập có tình hình mới!" Lời vừa dứt, Trương Trạch lập tức hiểu ra sự việc.

Giữa hai nước có sự chênh lệch múi giờ, bây giờ là buổi tối, bên Anh quốc là ban ngày, gọi điện lúc này cũng bình thường.

Nhưng nội dung cuộc gọi chỉ đề cập đơn giản đến kim tự tháp, xác ướp và những nội dung tương tự.

Có lẽ Lao Lạp không tin tưởng những người khác, nội dung chi tiết phải đích thân nói cho hắn biết tình hình cụ thể.

Người cầm cần câu trước mắt tên là La Viêm, cả hai cha mẹ đều làm việc tại khách sạn Tân Nguyệt.

"Đối phương nói, nếu có thể hy vọng ngài đi Ai Cập một chuyến trong thời gian tới." Nội dung La Viêm nói không nhiều, Trương Trạch tạm thời không thể xác định sự việc đã phát triển đến mức độ nào.

Ánh mắt Trương Trạch nhìn về phía lăng mộ bên cạnh, hỏi: "Đội

ngũ của Trần Soái khi nào thì tới?" Trương Trạch đang đợi Trần Ngự Lâu thì nghe thấy tiếng xe dừng lại ở đằng xa.

"Trương Trạch huynh đệ!

Xin lỗi, vi huynh đến muộn." Trần Ngự Lâu dáng đi long hành hổ bộ bước tới.

Bên cạnh hắn toàn là binh lính.

"Lập tức cho người bao vây Đông Lăng." Theo một câu nói của Trần Ngự Lâu, trong thời gian cực ngắn, toàn bộ Đông Lăng đã bị quân đội vây chặt.

"Không muộn, Trần huynh đến vừa đúng lúc." Chá Cô Tiếu quay đầu nhìn lại: "Trần Soái đến rồi, Đông Lăng cơ bản đã ổn." Đây không phải là nịnh bợ, mà là trần thuật sự thật.

Quần thể mộ Đông Lăng thực ra rất lớn, nếu cứ theo tốc độ vừa rồi, e rằng phải mất ít nhất một tháng mới có thể đào hết tất cả các ngôi mộ cổ.

Trương Trạch nói với mọi người xung quanh: "Người của Trương gia, mang theo đồ nghề, mỗi người phụ trách một ngôi mộ cổ." "Tiểu Ca phụ trách mộ Càn Long.

Vị trí của Cảnh Lăng của Khang Hi khá kín đáo, cứ mở mộ Càn Long trước." "Những người còn lại tùy chọn, vị trí cổ mộ không cần ta phải nói cho từng người các vị chứ?" Mọi người Trương gia bỗng nhiên đều cười.

"Không cần, vị trí các ngôi mộ cổ xung quanh, chúng tôi đã rõ như lòng bàn tay." Trương Hải Diêm cầm xẻng Lạc Dương, lúc này đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nhưng Trương Trạch nhấn mạnh một điểm: "Có một điều, không được phá hoại kết cấu cổ mộ một cách bừa bãi.

Ta cần sau này có thể phục hồi lại lăng mộ." Ánh mắt hắn đặc biệt nhìn về phía người của Tá Lĩnh và Cửu Môn.

Về phần Ngũ Mạch, tạm thời không theo kịp tiết tấu, cứ ở lại xung quanh chờ đợi.

Cùng lúc đó, trong Long Thân Vương Phủ ở Kinh Thành.

Long Thân Vương cuối cùng cũng nhận được tin tức.

Ông đang định đi ngăn cản, nhưng khi nghe ngóng kỹ người muốn khai quật Đông Lăng và lý do, ông lập tức dừng bước.

"Liệt tổ liệt tông ơi, con cháu bất hiếu, có lỗi với liệt tổ liệt tông nhà Ái Tân Giác La!" "Mồ mả tổ tiên cuối cùng cũng không giữ được rồi…" Ông khóc than với trời.

Khi biết có người muốn động đến Đông Lăng, Long Thân Vương đã liên lạc với vị hoàng đế duy nhất mà ông thừa nhận trong lòng.

Chỉ là vị hoàng đế này bây giờ không chỉ là một con rối thân mình khó bảo toàn, mà còn chẳng có chút thực quyền nào.

Đối mặt với ai đây?

Trương Trạch và Trần Ngự Lâu, những người có văn bản phê duyệt khẩn cấp.

Hành động khảo cổ tưởng chừng đơn giản, thực chất là một lần "giết gà dọa khỉ" đối với hậu duệ nhà Thanh.

Những hành vi gần đây của họ quả thực đã quá trớn.

Đồng thời, các thế lực đều căm ghét bọn giặc Nhật đến tận xương tủy.

Những kẻ đầu hàng chúng, tự nhiên cũng là lũ súc sinh phản bội tổ tông.

Trong Đông Lăng, sau khi Trương Trạch phân phó nhiệm vụ, người của Trương gia bỗng nhiên tìm lại được cảm giác "phóng khoáng" thời niên thiếu.

Loại chuyện hạ mộ rồi phục hồi cổ mộ như cũ vốn là sở trường của Trương gia.

Khi phạm vi mở rộng, Trương gia trực tiếp huy động ba mươi người.

Trong đó có nhiều ngôi mộ của phi tần không được sủng ái, quy mô gần như tương đương với mộ của quý tộc bình thường.

Thiết kế của Dạng Thức Lôi, trọng điểm nằm ở tính ẩn mật của cổ mộ và tính hợp lý trong thiết kế mộ thất.

Dạng Thức Lôi có thể thiết kế cho Trương gia, đồng thời cũng có thể thiết kế cho hoàng gia.

Nhưng cơ quan bên trong lại không phải do Dạng Thức Lôi thiết kế.

Vì vậy, mặc dù Đông Lăng cũng có liên quan đến Dạng Thức Lôi, nhưng cơ quan bên trong về cơ bản đều khá đơn giản.

Có lẽ lúc đó nhà Thanh tương đối cường thịnh, hoàng tộc chưa bao giờ nghĩ sẽ có người quang minh chính đại mở Đông Lăng như vậy.

Khi mộ Càn Long được mở ra, vị "Thập Toàn Lão Nhân" này lần đầu tiên tái xuất hiện trước mắt mọi người sau khi qua đời.

Những thi thể này đều đã được xử lý chống phân hủy, nhưng với kỹ thuật hiện tại, một khi mở quan tài, thi thể chắc chắn sẽ lập tức bắt đầu mục rữa.

Để bảo quản tốt hơn, Trương Trạch đã tìm một khu vực chuyên

biệt để tạm thời cất giữ.

Đương nhiên, không phải vì mấy vị đế vương này, mà là để hậu nhân có thể nhìn thấy diện mạo hoàn chỉnh hơn.

Chương 427

Sau khi mộ Càn Long được mở ra, bên trong có một thanh Cửu Long Bảo Kiếm tùy thân của ông.

"Hứa Nhất Thành, lấy Mạc Kim Để Biển của ngươi ra." Trương Trạch đặt Cửu Long Bảo Kiếm và Mạc Kim Để Biển cạnh nhau.

Hứa Nhất Thành nhìn kỹ, phát hiện một phần hoa văn trên Cửu Long Bảo Kiếm lại giống hệt với Mạc Kim Để Biển gia truyền của mình.

"Người chế tạo Cửu Long Bảo Kiếm và Mạc Kim Để Biển là cùng một người sao?" Trương Trạch đưa thanh kiếm cho hắn: "Bản đồ Cảnh Lăng của Khang Hi ở bên trong." Bản đồ đối với họ không phải để tránh cơ quan, mà là để mở lăng mộ Khang Hi trong thời gian ngắn hơn.

Kiếp trước vì ảnh hưởng của nhiều bộ phim truyền hình, mọi người đều có ấn tượng sâu sắc về Khang Hi và Càn Long.

Giữa hai ông cháu này còn có một Ung Chính.

Nhưng mộ của Ung Chính cách đây một khoảng, lúc nào rảnh thì cũng đào luôn một thể.

Hứa Nhất Thành cẩn thận ngẫm nghĩ về thanh Cửu Long Bảo Kiếm trước mắt.

Hải Lan Châu khó hiểu hỏi: "Rõ ràng là đao, tại sao lại gọi là kiếm?" Trông nó giống một thanh bảo đao của Khang Hi hơn.

Nhưng lại cứ gọi là kiếm, khiến mọi người cảm thấy bên trong nhất định ẩn chứa huyền cơ.

Hứa Nhất Thành nhìn Mạc Kim Để Biển trong tay, rồi lại nhìn

Cửu Long Bảo Kiếm.

“Xem ra phải đi tìm Âu Dương gia hỏi mới có thể tìm ra bí mật trong đó.” “Không cần phiền phức như vậy.” Trương Trạch yên lặng đứng tại chỗ, chậm rãi xoay người: “Khẩu quyết của Âu Dương gia thực ra ta cũng biết.” “Kiếm lý càn khôn, kiếm cách định song nhận, câu ti xảo tương liên; cửu long đoạt châu xử, chỉ lãnh ngọc tiêu hàn.” Hứa Nhất Thành đặt Mạc Kim Để Biển lên chuôi của Cửu Long Bảo Kiếm, dùng phương pháp đặc biệt để kích hoạt cơ quan.

Vị trí cơ quan đã được ám chỉ rất rõ ràng trong khẩu quyết.

Hứa Nhất Thành di chuyển chuôi đao để mở cơ quan, tiếp đó xoay chuôi đao và rút thẳng ra một thanh kiếm từ bên trong.

Đồng thời có một tờ giấy rơi ra.

“…” Hải Lan Châu lập tức nhặt tờ giấy dưới đất lên.

“Bản đồ Cảnh Lăng của Khang Hi?” Trong toàn bộ Đông Lăng, quy mô lớn nhất tự nhiên là Hiếu Lăng của Thuận Trị.

Nhưng nơi có nhiều bảo vật nhất chắc chắn phải là mộ của Càn Long và Khang Hi.

Các ngôi mộ cổ khác xung quanh cũng tương tự, đến cuối cùng trong Đông Lăng chỉ còn lại mộ của hai vị hoàng đế nhà Thanh là Khang Hi và Thuận Trị.

“Đi thôi, đến mở Cảnh Lăng, trong lăng chôn cất Khang Hi và bốn vị phi tử, quy mô e là không nhỏ.” Cả Đông Lăng đã được khai quật, chỉ còn lại hai lăng mộ.

Khi bản đồ trong thanh đao xuất hiện, Trương Trạch đưa tờ giấy đó cho Hứa Nhất Thành.

“Nhất Thành, dẫn đường.” Hứa Nhất Thành nhận lấy tờ giấy, nội

dung trên đó cũng chỉ có vài dòng chữ.

Chỉ cần liếc qua là có thể nhớ được.

Trong đêm tối, hắn cẩn thận xác nhận phương hướng.

Dưới màn đêm, hắn thấy vài bóng người cầm trong tay những chiếc đèn gió.

Đó là người của Trương gia, họ cầm đèn, cứ cách một đoạn lại thấy một người.

Thứ tự sắp xếp như vậy đã chỉ rõ phương hướng cho Trương Trạch.

"Phật Gia, hình như họ chuẩn bị sẵn cho ngài rồi!" Hứa Nhất Thành thấy cảnh tượng này, trong lòng lập tức có chút e ngại.

Giành đi trước mặt người ta để dẫn đường là một hành vi không hay.

"Không sao, ai dẫn đường cũng như nhau." Trương Trạch ra hiệu cho Hứa Nhất Thành không cần căng thẳng.

Chẳng mấy chốc, mọi người đều tập trung trước Minh Lâu của Cảnh Lăng của Khang Hi.

Nếu không có bản đồ, về cơ bản rất khó tìm được lối vào lăng mộ.

Khang Hi là hoàng đế có nhiều phi tần, sau khi chết có một số phi tần cần được hợp táng cùng ông.

Vì vậy cần phải mở lại lăng mộ.

Trong Minh Lâu, đặt một pho tượng Bí Hý khổng lồ.

Trong nguyên tác, Hứa Nhất Thành bị người ta uy hiếp đến đây.

Cộng thêm việc để bảo vệ những bảo vật quý giá bên trong, Ngũ

Mạch đã liên kết với Đà gia ở Kinh Thành, giở trò với cơ quan trong ngôi mộ thật.

Mục đích là để nhốt những kẻ đó trong lăng Càn Long.

Nhưng lần này, họ tiến vào với lý do chính đáng.

Ngay cả người của Ngũ Mạch cũng là lần đầu tiên đến đây.

Dưới ánh trăng, Tiểu Ca ôm thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay, lặng lẽ đứng giữa Minh Lâu.

Hứa Nhất Thành sau khi vào Minh Lâu, đi một vòng quanh con Bí Hý.

Người của Ngũ Mạch cũng ở xung quanh, xem hành động tiếp theo của Hứa Nhất Thành.

"Nhất Thành, với trí thông minh của cháu, chẳng lẽ không nhìn thấu manh mối của Cảnh Lăng sao?" Thẩm Mặc biết, trong tờ giấy vừa rồi chỉ ghi lại vài dòng chữ.

Cần người có ngộ tính nhất định mới có thể thực sự nhìn một cái là hiểu được bí mật trong đó.

Giống như Cửu Long Bảo Kiếm, rõ ràng là một thanh đao nhưng lại được đặt tên là kiếm, sau khi cơ quan được phá giải, bên trong quả thực có giấu một thanh kiếm.

Mọi người cũng lập tức hiểu ra nguồn gốc cái tên Cửu Long Bảo Kiếm.

"Đại gia gia yên tâm, cháu trong lòng đã có tính toán." "Trong Minh Lâu chỉ có một pho tượng Bí Hý." Hắn nhếch miệng cười nói: "Nhưng manh mối cũng ở trên người con Bí Hý này." Hắn nói với mấy người kế thừa Ngũ Mạch trẻ tuổi phía sau: "Khắc Vũ, Nhất Minh, Dược, ta đố các ngươi." "Bí Hý, tức Quy Xà hoặc còn gọi là

Long Quy, tương tự Huyền Vũ, phương Bắc gọi là Huyền.” Lưu Nhất Minh lập tức mỉm cười nói tiếp: “Thân mang lân giáp nên gọi là Vũ, trong Kinh Dịch có nói... long xà nê bàn, chập phục nê trung.” Mấy người Ngũ Mạch sau khi nói xong, nhìn về phía con Bí Hý trước mắt.

Những gì họ miêu tả ai cũng biết, đã gọi Bí Hý là Huyền Vũ, mà Huyền Vũ là thần phương Bắc, chưởng quản thủy vực.

Nhìn họ biểu diễn, Trương Trạch và Trương Cửu Y đều không nói gì.

Lại nghe thấy Tề Thiết Chủy bên cạnh cười cười: “Phật Gia, manh mối của lăng Càn Long cũng quá đơn giản rồi.” “Trước đây không ai phá giải được, ta nghĩ khả năng lớn nhất là do có người chuyên canh gác bên trong.” Trước kia, đội ngũ canh gác Đông Lăng có hơn một nghìn người, tuần tra ngày đêm không gián đoạn.

Trong tình huống như vậy, người bình thường căn bản không dám đến gần.

Hơn nữa nơi này có long mạch, động chạm lung tung vào nơi này dễ bị phản phệ.

Cảnh sát ở Kinh Thành lúc này cũng đã biết tình hình ở đây.

Họ lập tức dẫn một đám người đến xem xét.

Phó Quý là anh em của Hứa Nhất Thành, hơn nữa tính tình người này lại được Trần Ngự Lâu trọng dụng.

Khi hắn dẫn người đến Đông Lăng, biết được Trần Soái đang dẫn người khảo cổ tại hiện trường, sau khi hỏi thăm theo thông lệ thì không tiếp tục xông vào.

Trong Minh Lâu, trong tay Hải Lan Châu có thêm một bình nước.

Trương Trạch nói: "Cứ đổ nước lên trên con Bí Hý là được." Nàng cùng mấy người bên cạnh, từ bốn phía từ từ đổ nước lên con Bí Hý.

Bốn hướng của con Bí Hý đều khắc một con cá.

Nước từ từ bắt đầu thấm vào miệng cá.

Hứa Nhất Thành cẩn thận bắt đầu đi lại xung quanh, cảm nhận sự thay đổi của mỗi phiến đá dưới chân.

Đột nhiên, mắt của con Bí Hý cử động.

Trương Trạch đưa tay ra xoay con mắt của pho tượng đá Bí Hý.

Toàn bộ phiến đá bên dưới pho tượng đá Bí Hý bắt đầu từ từ di chuyển ra.

Trước mặt mọi người lộ ra một lối vào dài hai mét, rộng hai mét.

"Đi thôi." "Trần huynh, lâu rồi không xuống mộ phải không?" Trương Trạch ra hiệu cho Trần Ngự Lâu đi xuống mộ trước một bước.

Dù sao đây cũng là lăng mộ của Khang Hi.

Mộ đạo bên dưới rộng bốn mét, hai bên vách đá ngay ngắn, mỗi khối đá đều có kích thước bằng nhau, ở giữa không thấy một khe hở nào.

Trong đó cũng không có bích họa.

Men theo mộ đạo đi thẳng về phía trước.

Trần Ngự Lâu cất giọng, đi đến vị trí cách mộ đạo không đến năm mươi mét thì dừng lại.

Chương 428

Hồng Cô Nương thành thạo tiến lên tìm kiếm cơ quan.

Đợi mọi người đến trước cửa mộ thất, lại thấy bên cạnh cửa đá xuất hiện một dấu ấn y hệt như Cửu Long Bảo Kiếm.

"Cửa này cần chìa khóa mới có thể mở." Trương Trạch lấy ra thanh bảo đao của Khang Hi.

Thanh kiếm ẩn giấu trong đao mới nên được gọi là Cửu Long Bảo Kiếm.

Họa tiết trên chuôi đao giống hệt với lỗ khóa.

Khi cửa mộ mở ra, một lượng lớn đồ tùy táng cũng xuất hiện trước mắt mọi người.

Nhìn thấy đồ tùy táng, nhưng không một ai tiến lên.

"Trong mộ thất có cơ quan sao?" Trần Ngự Lâu nhìn về phía Hứa Nhất Thành.

Trong nguyên tác, nơi này đã bị đào thông đến mộ của Thục Thận phi, dùng làm cạm bẫy để nhốt những kẻ định trộm mộ.

Lúc này, Hứa Nhất Thành, dựa theo manh mối thật sự, đi đến trước một phiến đá.

Dùng Cửu Long Bảo Kiếm mở ra mộ đạo thật sự.

Ngôi mộ thật của Khang Hi cũng từ từ xuất hiện trước mắt mọi người.

Trong mộ có bốn mộ thất bồi táng, cùng với lăng tẩm xa hoa của Khang Hi.

Bảo vật bồi táng trong đó càng nhiều không đếm xuể.

“Đừng ngẩn ra đó nữa, kiểm tra cơ quan trước đi.” Trương Trạch vừa dứt lời, Hứa Nhất Thành vô tình giẫm phải một phiến đá bên cạnh.

Đột nhiên trong mộ đạo bắn ra hơn mười mũi tên ngầm.

Nhưng đúng lúc này, sắc mặt Trương Trạch biến đổi.

Hắn ở trong Kỳ Môn Bàn thi triển Loạn Kim Thác, tốc độ của tất cả các mũi tên đều chậm lại.

Hắn không dùng đến trạng thái Quy Tức Thể.

Quy Tức Thể có hai trạng thái, tác dụng cũng hoàn toàn khác nhau.

Trong nháy mắt, tất cả các mũi tên ngầm đều xuất hiện trong tay Trương Trạch.

“Phân thêm một đội đến Hiếu Lăng.” Trương Trạch còn định tạm thời rời đi một lát để gọi điện thoại.

Xem tình hình hiện tại, trước khi trời sáng, toàn bộ Đông Lăng có thể được dọn sạch.

Lăng mộ của Thuận Trị và Khang Hi đều có người đang tiếp tục mở cơ quan mộ đạo.

Thuận Trị là vị hoàng đế đầu tiên sau khi quân Thanh nhập quan.

Lăng mộ của ông tự nhiên phải được xây dựng khác thường.

Thuận Trị tại vị mười tám năm, nhưng Khang Hi lại làm hoàng đế suốt 61 năm, bắt đầu xây lăng từ năm thứ mười lăm.

Lại có Dạng Thức Lôi thiết kế, trong mộ đầy rẫy cơ quan.

Nhưng không nguy hiểm như những mộ thất gặp phải trước đây, mà đa số là dùng mọi cách để người ta không tìm ra chủ mộ thất.

Trương Trạch tạm thời rời đi để gọi điện thoại.

Thời đại này gọi điện thoại đường dài quốc tế khá phiền phức.

Đợi đến khi kết nối được với điện thoại trong trang viên của Lao Lạp, Trương Trạch mới nghe thấy giọng của cô.

“Hello, tôi là Lara Croft!” “Lao Lạp.” Giọng Trương Trạch truyền ra từ trong điện thoại.

“Tình hình ở Cairo thế nào rồi?” Hắn chỉ biết rằng trong bảo tàng Cairo, có một cặp anh em sẽ tình cờ mua được một chiếc chìa khóa đặc biệt liên quan đến thành phố của người chết, ‘Hamunaptra’.

Nhưng trước đó, chiếc chìa khóa ở đâu, trong kịch bản không nói, vì vậy hắn cũng không biết phải đi đâu tìm.

Bên phía Lao Lạp im lặng một lúc: “Người của Thánh Tam Nhất đang tìm một quân nhân giải ngũ.” “Người của ta nghe ngóng được, người này có khả năng đã nhìn thấy Hamunaptra trong sa mạc.” Đối với người được nhắc đến, Lao Lạp không đề cập nhiều.

Hiện tại mà nói, mọi người cũng không rõ chuyện cụ thể của người đó.

Đây cũng là điều khiến Lao Lạp lo lắng.

Nhưng Trương Trạch lại biết, lý do mọi người không tìm được người đó có hai khả năng.

Một là đối phương hiện đang hoạt động bên ngoài, tìm kiếm chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Khả năng khác là đã vào tù.

Thông thường khi tìm một người, về cơ bản sẽ không tìm trong nhà tù.

“Nhà tù Cairo, có thể âm thầm chú ý.” Trương Trạch đột nhiên đề nghị.

“Nhà tù?” Lao Lạp lập tức như được khai sáng: “Đúng vậy, sao ta không nghĩ ra, loại người này tính cách bốc đồng, rất dễ bị tống vào tù.” Chuyện này, cô đã gặp không ít người như vậy.

Bản thân cô cũng là người thích dùng nắm đấm để giải quyết mọi chuyện.

Là người thừa kế một trang viên, lại không thể trở thành một tiểu thư, khiến quản gia trong trang viên cảm thấy vô cùng đau đầu.

“Cái đồng hồ trong nhà, gần đây có động tĩnh gì không?” “Không có, hay là giao cho người của ngươi phụ trách theo dõi?” Hiện tại Lao Lạp cảm thấy bên cạnh mình, ngoài người trong trang viên ra, những người khác căn bản không thể tin tưởng.

Đặc biệt là khi Trương Trạch đề cập đến việc bị một số tổ chức chú ý, cô dần dần bắt đầu phát hiện, mọi chuyện xung quanh mình đều giống như bị người ta cố ý sắp đặt.

Thậm chí cô còn nghi ngờ, Uông gia và tổ chức Thánh Tam Nhất đã hoàn toàn liên thủ.

“Định giao Toàn Tri Chi Nhãn cho Trương gia sao?” Trương Trạch đối với điều này có chút bất ngờ.

Nhưng lời tiếp theo của Lao Lạp lại khiến hắn á khẩu.

“Giao cho ngươi, đến lúc đó trách nhiệm sẽ thuộc về ngươi, Trương gia lúc đó phải bỏ công bỏ sức giúp ta giải quyết vấn đề này.” Lao Lạp nói đến đây cũng không nhịn được cười.

“Lúc ta điều tra, cũng thuận tiện điều tra về Trương gia.” “Từng là một đại gia tộc vô cùng kín tiếng, đứng sau thao túng Z quốc suốt mấy nghìn năm, thật khiến ta kinh ngạc.” Cô đột nhiên nhận ra điều không đúng: “Chết rồi, địa vị của Trương gia ở Z quốc, sắp giống như trước đây rồi phải không?” “Tưởng chừng như gần, thực tế còn xa.” Giọng

Trương Trạch bình thản.

Chuyện cụ thể, chỉ sau khi tiếp xúc mới có thể thực sự rõ ràng.

Cần phải không ngừng cài cắm người vào.

Có lẽ ngay cả họ cũng sắp quên đi số lượng lớn cô nhi mà Trương gia từng nhận nuôi.

Trong đó có nhiều người trở thành cô nhi vì chiến tranh, trên người mang huyết hải thâm thù.

Cộng thêm thủ đoạn tẩy não độc môn của Trương gia, họ đã tiến hành tẩy não đối với những người Trương gia không có huyết thống này, sau đó cho gia nhập vào các thế lực khác nhau.

Những tin tức bí mật này, chỉ có người Trương gia thực sự mới có tư cách biết.

Trương Trạch về cơ bản không đề cập đến chuyện này với người xung quanh.

Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, khi thân phận càng cao, bí mật càng nhiều.

Những hạt giống này, mấy năm gần đây mới bắt đầu bén rễ nảy mầm.

Đợi đến khi hạt giống lớn thành cây đại thụ, đó mới là lúc Trương gia thực sự phục hưng.

Tạm thời hắn vẫn chưa hoàn toàn sắp xếp xong để những người Trương gia đó đi làm việc này.

Nhưng bước đi này, nhất định phải đi.

Đến nay đã năm năm trôi qua, thêm vài năm nữa sẽ bắt đầu thấy được thành quả ban đầu.

Trương Trạch trầm giọng nói: “Phí điện thoại đường dài rất đắt, để ta bảo quản cũng được, nhưng phí bảo quản không hề rẻ đâu.” Hắn không hoàn toàn đồng ý với Lao Lạp, nhưng cũng không hoàn toàn từ chối.

Chỉ đổi thành lấy danh nghĩa của Thập Nhất Thương để tiếp nhận món đồ này.

Đợi đến khi Toàn Tri Chi Nhãn bắt đầu có động tĩnh, vật có thể xuyên qua thời không kia sẽ thực sự xuất hiện.

“Không vấn đề, đợi ta giải quyết xong một số phiền phức nhỏ ở đây, ta sẽ đến.” “Nếu người biết về Hamunaptra đó không xuất hiện, ta sẽ trực tiếp đi.” Lao Lạp đã có sự sắp xếp ở phía Cairo.

Một khi chiếc chìa khóa đó xuất hiện, sẽ có người lập tức thông báo.

Lúc đó người của Trương gia cũng sẽ trực tiếp tham gia vào.

Vị xác ướp bị phong ấn mấy nghìn năm, e rằng lúc đó sẽ có một cuộc gặp gỡ thực sự với hắn.

Chương 429

Khi Trương Trạch gọi điện xong, lúc quay lại thì trời đã sắp sáng.

Người của Ngũ Mạch suốt đêm chỉnh lý những văn vật thu được.

Họ phân loại riêng các loại tranh chữ, đồ sứ, vàng bạc ngọc khí.

Vấn đề chống phân hủy thi thể, tất cả đều sử dụng thủ đoạn chống phân hủy độc đáo của Trương gia, được tạm thời sắp xếp tại Thập Nhất Thương.

Thẩm Mặc trong báo cáo có đề cập, chỉ riêng việc sắp xếp các hòm gỗ đã phải tính theo ngày.

Trong đó cũng là để bảo quản tốt hơn những văn vật này, vì vậy mỗi hòm không được xếp đầy hoàn toàn.

"Phật Gia, số lượng cụ thể tôi đang thống kê, sẽ cố gắng chỉnh lý xong trước khi trời tối, sau đó mới quay về nghỉ ngơi." Thẩm Mặc cũng tận tâm tận lực, biết rằng những thứ bên trong vô cùng quan trọng, cần phải chỉnh lý ngay lập tức.

Bất kể làm mất hay làm hỏng bất kỳ món nào, đó đều là tổn thất trọng đại.

Những thứ bên trong vốn không thể dùng tiền bạc để đo lường.

"Cần nghỉ ngơi thì cứ nghỉ ngơi." Trương Trạch gọi người của Trương gia đến: "Người phụ trách Thập Nhất Thương ở Kinh Thành hiện tại là ai?

Trong vòng một canh giờ, lập tức xuất hiện trước mặt ta." "Tộc trưởng, người phụ trách ở Kinh Thành là một người tên Trần Cương." Trương Hải Dương có thể lập tức nói ra tên người phụ trách Thập Nhất Thương.

Không chỉ vậy, hắn còn có thể nói ra tên của quản lý viên của người đó.

Theo cấp bậc trong Thập Nhất Thương, Trần Cương hiện là thành viên có cấp bậc cao nhất, cấp L51.

Trương Trạch dựa theo chế độ cấp bậc nguyên bản trong Thập Nhất Thương ở kiếp trước, đã áp dụng ngay một bộ chế độ này từ khi thành lập.

Mỗi một cấp bậc đều cần dựa vào bản lĩnh của mình để thăng tiến.

Chế độ cấp bậc giống như quân hàm, hoàn toàn là hai hệ thống khác với chức vụ.

"Bảo hắn đến ngay lập tức." Trần Cương, Trương Trạch nhớ ra, Trần Ngự Lâu bên cạnh tự nhiên cũng có ấn tượng.

"Trần Cương, nếu ta nhớ không lầm, là họ hàng xa của ta phải không?" Trên người hắn có một phần huyết mạch Miêu tộc, Trần Cương càng là như vậy.

Trần Ngự Lâu nhìn những món đồ tùy táng đang được chỉnh lý xung quanh, rất nhiều trong số đó là những bảo vật vô giá.

Phần lớn đều là những di sản lịch sử để lại từ các triều đại.

Nếu cứ chôn vùi trong mộ như vậy, sau này khó có thể thấy lại ánh mặt trời.

Dù có thấy được thì cũng là ở xứ người, trong bảo tàng của nhà khác.

Vì vậy, mọi người bỗng nhiên cảm thấy, cuộc khảo cổ lần này rõ ràng lợi nhiều hơn hại.

Nhưng Trần Ngự Lâu lúc này sắc mặt lại vô cùng âm trầm.

“Trần huynh, sao sắc mặt khó coi vậy?” “A Lão Đại, trông huynh chẳng vui chút nào cả?” Chá Cô Tiếu và Hồng Cô Nương hai người xuất hiện bên cạnh, nhìn sắc mặt Trần Ngự Lâu, luôn cảm thấy dường như có chuyện không hay sắp xảy ra.

Trần Ngự Lâu đột nhiên nhìn chằm chằm mấy người trước mặt: “Đã nghe nói về cấp thủy bộ đội của giặc Nhật chưa?” “Cái gì?

Là đơn vị cung cấp nước sao?” Hồng Cô Nương nghe cái tên này, luôn cảm thấy có vẻ là một đội ngũ khá buồn cười.

Nhưng khi chú ý đến sắc mặt của Trương Trạch và Trần Ngự Lâu bên cạnh, đều không tốt chút nào.

Lại nhìn phu quân nhà mình, Chá Cô Tiếu vừa nghe đến đội ngũ này, sắc mặt cũng lập tức âm trầm xuống.

“Trần huynh, ý huynh là cái đội ngũ đang lấy đồng bào ta làm thí nghiệm đó sao?” “Ừ.” Trần Ngự Lâu nắm chặt hai quyền, phát ra tiếng răng rắc.

“Ta nhận được tin tức từ Đông Bắc, Lão Dương Bì đang cầu cứu ta.” “Em trai hắn là Dương Nhị Đản đã trở thành một tên đầu trộm đuôi cướp, chiếm giữ một ổ thổ phỉ địa phương tên là Nê Nhi Hội.” “Cái Nê Nhi Hội này, ta cũng vừa mới biết, Nê Nhi Hội này mượn danh của ta, tác oai tác quái ở địa phương.” Hắn lấy ra một lá thư.

“Ta vừa mới nhận được, vì gần đây quân vụ bận rộn, suýt nữa đã bỏ lỡ lá thư này.” Thư do Lão Dương Bì viết, chữ viết xiêu vẹo.

Nhưng nội dung rất rõ ràng.

Nê Nhi Hội hành nghề trộm mộ, trong giới hắc đạo bạch đạo đều báo danh của Trần Ngự Lâu và Trương Trạch nên rất dễ làm việc.

Trần Ngự Lâu ở Đông Bắc, hiện tại danh tiếng rất lớn.

Thập Nhất Thương của Trương Trạch bình thường không quản những chuyện này, chỉ phụ trách thu thập tin tức.

Nhưng Nê Nhi Hội trộm mộ, trong giới trộm mộ, Trương Trạch hiện tại là thủ lĩnh Bắc Phái danh xứng với thực.

Nê Nhi Hội lại tự xưng là Bắc Phái.

Chuyện này không thể không quản.

Nếu cứ để bọn chúng làm bại hoại danh tiếng như vậy, sau này danh tiếng của Trương gia ở Đông Bắc sẽ bị hủy hoại.

"Trần huynh, nếu Lão Dương Bì đã viết thư cầu cứu, chứng tỏ hắn đã gặp phải chuyện mà chính mình cũng không giải quyết được." "Thằng nhóc đó không biết chữ, viết không rõ ràng cũng là bình thường, e là phải đích thân đến hỏi." Trương Trạch biết kịch bản ở Hoàng Bì Tử Phần.

Vào thời điểm này, Long Phù nên ở Đông Bắc.

Nhưng nơi đó là địa bàn của Ngũ Đại Tiên ở Đông Bắc.

Hoàng Tiên Cô là thực sự tồn tại, thậm chí còn luyện ra một viên nội đan, để lại trong xác.

Thể xác được đặt trong một chiếc hộp đồng, tương đương với quan quách của chồn hoàng yến.

Rất nhiều thứ trong nguyên tác chỉ là truyền thuyết, bây giờ gần như đều tồn tại thực sự.

Nhưng hắn có Câu Linh Khiển Tướng, hoàn toàn không sợ phép "Khiêu Đại Thần" của Đông Bắc.

Trước đây vì có truyền thống cũ là Ngũ Tiên không vào Sơn Hải Quan.

Tương truyền thời nhà Thanh, Càn Long tại vị, đại tiên khu vực

Đông Bắc đã xin Càn Long văn bản phê duyệt để thành tiên.

Bởi vì Càn Long hoàng đế là bậc đế vương chốn nhân gian, mỗi lời nói, hành động đều ngầm hợp với thiên ý.

Vì vậy cũng đã đặt ra quy củ, đại tiên ở Đông Bắc không được vào Sơn Hải Quan, từ đó về sau trở thành định luật.

Tự nhiên rồi, đến nay cũng chưa thấy Xuất Mã Tiên xuất hiện.

Xuất Mã Tiên và Bảo Gia Tiên ở Đông Bắc thường chỉ "Ngũ Đại Tiên", bao gồm: Hồ Tiên (hồ ly), Hoàng Tiên (chồn hoàng yến), Bạch Tiên (nhím), Liễu Tiên (rắn) và Hôi Tiên (chuột).

Tại sao lại là "thông thường"?

Bởi vì cũng có những loại khác, chỉ là số lượng không nhiều.

Ví dụ như tín ngưỡng các loài động vật khác thành tinh, gọi là tiên gia, hoặc quỷ hồn.

Hoặc là các vị thần chính thống của Phật giáo, Đạo giáo, được gọi là Thượng Phương Tiên.

Đây chủ yếu là biểu hiện của sự dung hợp văn hóa Đại Việt.

Đặc biệt là người Mãn tín ngưỡng Tát Mãn, việc sắc phong tiên gia cũng không hoàn toàn là chuyện vô căn cứ.

Mấy trăm năm qua, quả thực chưa nghe nói có Xuất Mã Tiên, Bảo Gia Tiên nào xuất hiện trong quan nội.

Trần Ngự Lâu nhìn chằm chằm lá thư trong tay, chìm vào trầm tư.

"Chuyện trong quân đội, ta sẽ sắp xếp nhanh nhất có thể.

Trương Trạch huynh đệ, cho vi huynh hai ngày." "Ta sẽ lập tức dẫn hai đoàn quân tiến đến Đông Bắc." Chuyện ở Đông Bắc cứ thế được quyết định.

Vấn đề lần này quan hệ trọng đại.

Đông Bắc nhất định phải đi tranh một chuyến, nhưng Trương Trạch đột nhiên nói: "Trần huynh, phía thảo nguyên phương Bắc, tốt nhất cũng nên cho người đi điều tra tình hình." Ta nhớ trong nguyên tác, ở hướng thảo nguyên có một nơi chuyên làm thí nghiệm.

Bên trong có một lò thiêu chuyên dùng để đốt xác chết.

"Phía thảo nguyên ở miền Bắc cũng có chuyện sao?" Trần Ngự Lâu không hiểu.

Theo những gì hắn biết, dường như trước đó chỉ có bên Đông Bắc gửi thư cầu cứu.

"Trần huynh, từ lúc Lão Dương Bì gửi thư, đến cuối cùng truyền đến tay huynh, cần bao nhiêu thời gian?" Trương Trạch nhớ rõ, ở thời đại này, nếu không phải tổ chức chuyên đưa thư, thư từ bình thường rất khó đến được tay người nhận.

Cái gọi là đội cấp thủy, đại bản doanh của chúng ở phía thảo nguyên.

Còn ở thôn làng Đông Bắc, trọng điểm là để tìm kiếm bí mật của Ngũ Đại Tiên.

Ở thế giới này, ngay cả quả lê cũng có thể thành tinh, ngụy trang thành hình người, nên chồn vàng thành tinh cũng là chuyện hết sức bình thường.

"Huynh đệ nói phải, quả thật là vi huynh sơ suất." "Hoa Mã Quải!" Trần Ngự Lâu gọi một tiếng, phó quan Hoa Mã Quải lập tức dẫn người đến.

Chương 430

"Trần Soái?" Hoa Mã Quải vì sắp xếp những món vàng bạc ngọc khí bên cạnh mà mệt đến mồ hôi đầm đìa.

Trương Trạch đem những thứ này sung công, cách làm thực ra cũng giống với Tá Lĩnh khi xưa.

Tất cả đều vì mưu phúc cho dân.

"Lập tức cho mấy huynh đệ lanh lợi một chút đi về phía thảo nguyên miền Bắc dò la tin tức." "Phải rồi, Trương Trạch huynh đệ, địa điểm mà đệ nói ở đâu?" Trần Ngự Lâu suy nghĩ kỹ lại, trong lời nói vừa rồi đã quên mất một thông tin quan trọng nhất.

Nói nhiều như vậy, cũng chỉ biết là thảo nguyên phía Bắc, nhưng thảo nguyên rộng lớn như vậy, không thể nào tìm hết cả một phạm vi được?

"Cao nguyên Ordos." Trương Trạch nói.

"Giữa cao nguyên có một nơi tên là Bách Nhãn Quật, chỉ cần dò la ở vùng thảo nguyên gần đó là được, mọi người đừng dễ dàng đi vào." Nói đến, vị trí của Bách Nhãn Quật vẫn nằm trong dãy núi Côn Luân.

Từ xưa đến nay, trong núi Côn Luân có nhiều nơi thần kỳ, cũng có nhiều sinh vật kỳ quái mà bên ngoài không thể thấy được.

Đặc biệt là mấy ngàn năm qua, trong dãy núi Côn Luân, rất nhiều truyền thuyết thần thoại cũng đều bắt nguồn từ Côn Luân.

"Phật Gia, không biết...

Bách Nhãn Quật là nơi thế nào?" Trần Ngự Lâu nghe Trương Trạch nhắc đến Bách Nhãn Quật, chỉ nghe tên đã cảm thấy nơi này có chút tà tính.

“Bách Nhãn Quật nằm ở tử vong cốc của Côn Luân, còn được gọi là hẻm núi Na Lăng Cách Lặc, mệnh danh là Địa Ngục Chi Môn của Côn Luân Sơn.” “Địa Ngục Chi Môn?” Ở bên cạnh, Hải Lan Châu và Hứa Nhất Thành vừa mới hết kinh ngạc, đang lắng nghe Trương Trạch nói về nơi đáng sợ này.

“Phật Gia, trên đời thật sự tồn tại nơi như vậy sao?” Một lòng nghiên cứu văn minh ngoài hành tinh, trong đầu Hứa Nhất Thành thậm chí còn liên tưởng đến việc liệu nơi đó có liên quan đến văn minh ngoài hành tinh hay không.

Trương Trạch nhìn ra suy nghĩ trong lòng họ, “Ta biết các vị có lẽ cho rằng nó có liên quan đến văn minh ngoài hành tinh phải không?” “Không thể không nói, có một số sức mạnh quả thực như đến từ ngoài trời, nhưng nơi này thì hoàn toàn không phải.” “Bách Nhãn Quật, phía tây dài khoảng 400 mét, nam bắc rộng khoảng 200 mét, ngọn núi cao hơn mặt đất xung quanh khoảng hơn 40 mét.” “Núi tuy nhỏ nhưng vách đá dựng đứng, phạm vi bao phủ lại vô cùng rộng lớn, không phải là thứ mà hiện tại có thể tưởng tượng được.” Những nơi tương tự như vậy, có nguyên nhân hình thành tự nhiên, cũng có thành quả gia công của con người.

“Trên đời thực ra có tồn tại những sức mạnh mà chúng ta không thể lý giải được.” Trương Trạch không phản cảm với việc Hải Lan Châu nghiên cứu văn minh ngoài hành tinh.

Nghiên cứu khoa học ở kiếp trước, có ngày càng nhiều bằng chứng chứng minh rằng, văn minh ngoài hành tinh quả thực tồn tại.

Nếu mình cứ tiếp tục sống sót, chắc chắn một ngày nào đó sẽ tiếp xúc với những sinh vật này.

Nhưng, trong vòng mấy trăm năm tới, chuyện như vậy sẽ không xảy ra.

Đó cũng không phải là điều cần phải cân nhắc lúc này.

Nếu không mau chóng đến Đông Bắc, đội quân 731 đã gây ra tội ác tày trời kia sẽ bắt đầu chuẩn bị rút lui.

Đại khái cũng chỉ còn một hai tháng nữa.

Chỉ cần kẻ địch tuyên bố đầu hàng, chúng sẽ hủy tất cả văn kiện trong thời gian ngắn nhất, sau đó những người còn lại sẽ toàn bộ rút về nước.

Một khi sự việc phát triển theo quỹ đạo ban đầu, vấn đề sẽ trở nên vô cùng phức tạp.

Vì vậy, tốt nhất là trong mấy ngày tới, trực tiếp nhúng tay can thiệp.

Hứa Nhất Thành phẫn nộ nói: "Bách Nhãn Quật dù nguy hiểm đến đâu, người Nhật Bản đi được thì ta tự nhiên cũng đi được, nhất định phải bắt đám người đó về, chịu sự phán xét của chính nghĩa!" Khi nghe những gì đội quân đó đã làm, trong lòng hắn hận không thể đem đám người đó ra băm thành vạn mảnh.

Nhưng, băm thành vạn mảnh so với những gì chúng đã làm, hoàn toàn không đủ để tiêu trừ mối hận trong lòng.

Đối với loại người này, hắn có những phương pháp khác, có thể khiến chúng phải chịu trừng phạt.

Nhưng bước đầu tiên là phải bắt được chúng.

Trương Trạch thở dài một hơi: "Mọi người về nghỉ ngơi trước đi, cũng nên bình tĩnh lại!" "Việc cần làm ta nhất định sẽ làm, đặc biệt là chuyện này, những vấn đề có thể gặp phải sau đó, đều phải cân nhắc." Nếu đến lúc đó đối phương đầu hàng, có khả năng chúng ta không thể tiếp tục ra tay.

Đây là điều phải cân nhắc đầu tiên.

"Tóm lại hãy nhớ lời ta, thời gian của chúng ta không nhiều, chỉ có thể nghỉ ngơi một buổi chiều." Hắn nhìn về phía Trần Ngự Lâu, "Trần huynh, Trương gia chúng ta sẽ xuất phát trong hôm nay." "Bây giờ không như năm đó, trở lực trên đường đã nhỏ đi nhiều, lúc đó ta sẽ trực tiếp đi tàu hỏa đến đó." "Còn đội ngũ của huynh, cũng sắp xếp trước đi, lúc cần thì liên lạc với ta là được." Trong thời kỳ này, kỹ thuật liên lạc vô tuyến điện đài đã là thành thục nhất.

Trần Ngự Lâu muốn liên lạc, cần phải sử dụng điện đài.

Ở Trương gia, cũng có nhân viên chuyên trách, mỗi ngày phụ trách theo dõi công việc gửi và nhận tín hiệu của đài vô tuyến.

Sau khi dần dần xác định mọi việc, mọi người liền ai về việc nấy, chỉ đợi đến chiều là lập tức xuất phát.

Thời gian nghỉ ngơi trôi qua rất nhanh.

Thoáng chốc đã đến chiều.

Các thành viên chuẩn bị đến Đông Bắc, sau khi nghỉ ngơi qua loa, người phụ trách trong Thập Nhất Thương đã thu dọn hành lý xong xuôi.

Đợi mọi người lên tàu, nhìn phong cảnh dọc đường dần lùi xa, sắc trời cũng dần tối lại.

Cả toa tàu đều là người của Trương gia và Cửu Môn.

Phía Ngũ Mạch lần này vẫn chỉ có Hứa Nhất Thành đi cùng.

Trương Trạch cũng đã hỏi mấy nhà kia, nhưng vừa nghe lần này phải tiếp xúc với Ngũ Đại Tiên của Đông Bắc, mấy người đó lập tức không dám để hậu bối nhà mình đi mạo hiểm.

Trương Trạch tuy là Phật Gia trong lòng mọi người, nhưng dù sao

cũng không bị coi là Phật thật.

Nhưng Ngũ Đại Tiên ở Đông Bắc, trong truyền thuyết, đó cơ bản có thể xác định là tinh quái.

Chuyến đi này, tàu hỏa hướng đến khu vực Đại Hưng An Lĩnh.

Đại Hưng An Lĩnh là điểm khởi đầu ở phía Bắc, uốn lượn xuống phía Nam, nối liền một đường với Thái Hành Sơn và Tuyết Phong Sơn, dọc theo đó chia cắt cao nguyên và đồng bằng của vùng đất An Lạc.

Nếu nhìn từ trên không xuống, nó uyển chuyển như một con rồng khổng lồ đang vươn mình.

Dãy núi này là xương sống của Đông Bắc, tạo nên đường nét của đồng bằng Đông Bắc, cao nguyên Nội Mông và cao nguyên Hulunbuir, liên kết chặt chẽ nhiều tỉnh thành với nhau.

Hầu như toàn bộ vùng Đông Bắc đều dựa lưng vào dãy núi lớn này.

Do mấy người đi vào ban đêm, nên dọc đường hầu như chỉ thấy bóng núi.

Mọi người nhìn ra xa, từng bóng cây san sát, như những quỷ linh bị chôn sâu trong núi, đứng sừng sững ở phía xa, lặng lẽ nhìn họ đi qua.

Trong núi xa, càng nhiều bóng đen đang lặng lẽ đứng trước núi, chờ đợi đoàn người này bước vào khu sơn cước thần bí của Đông Bắc.

Trương Trạch nhắm chặt hai mắt.

Trong đầu hiện lên bản đồ địa hình mà Trần Ngự Lâu đã đưa.

Dựa vào địa hình, thi triển Tầm Long Quyết, phân tích thế đi của

long mạch.

Phong thủy long mạch của Đại Hưng An Lĩnh không hề đơn giản.

Chỉ riêng khu sơn cước mà Lão Dương Bì đang ở, đã có một ngôi mộ của thái hậu nước Liêu.

Lại có một ngôi mộ tướng quân.

Tiếp đó là Hoàng Bì Tử Phần.

Ngôi mộ đó không phải là ví von, bên trong thực sự chôn Hoàng Tiên Cô.

Phía bên kia của Đại Hưng An Lĩnh nối liền với thảo nguyên.

Tại Jagdaqi trên thảo nguyên, nghe nói có một sơn động Đường Ti thần bí.

Trong đầu Trương Trạch suy nghĩ miên man.

Tàu hỏa chậm rãi dừng lại.

Chá Cô Tiếu nhìn ra bên ngoài.

Bây giờ là mùa hè, nhưng trước kia, ấn tượng về Đông Bắc cơ bản đều là mùa đông.

Rừng cây dọc đường toàn là cây cối rậm rạp, cả khu rừng so với mùa đông trước kia, khi dọc đường toàn là những cành cây trơ trụi, trông càng thêm thần bí.

Sau khi xuống xe, việc đầu tiên mọi người cần làm là liên lạc với Lão Dương Bì.

Vị trí của thôn làng trong núi khá hẻo lánh.

Mấy người muốn vào núi, phải đi ngựa hoặc xe bò.

Dù mấy chục năm sau, cuộc sống trong thôn làng trên núi vẫn không khác bây giờ là mấy.

Trong núi ở đây, thổ phỉ rất nhiều.

Sau khi mọi người âm thầm điều tra những người trong đội ngũ, mới yên tâm cùng nhau đi đến thôn làng trên núi.

Ngay khi họ xuống xe, ở toa sau, Kim Bàn mới nhìn thấy Trương Cửu Y cùng toa.

Chương 431

“Đại sư huynh!

Nhị sư huynh!” Trương Cửu Y gặp được Trần trưởng lão và Kim Bàn, liền lập tức chào hỏi.

Chuyện ở Đông Lăng kinh thành xảy ra quá đột ngột.

Trương Cửu Y vốn định tìm Trương Trạch, sau đó không mấy ngày đã cùng nhau mở Đông Lăng.

Cả tòa Đông Lăng, chỉ trong một đêm, hơn một trăm lăng mộ hoàng gia đều bị đào sạch.

Lại còn đào sạch mà không phá hủy kết cấu của cổ mộ.

Ngay cả những nhân viên khảo cổ chính quy chuyên nghiệp nhất hiện nay cũng không thể làm được điều này.

Muốn đạt đến kỹ thuật của Trương gia, những người đó e rằng cần phải phát triển kỹ thuật thêm mấy chục năm nữa.

“Sư đệ, đệ cũng đến rồi?” Kim Bàn liếc nhìn hồ lô rượu bên hông Trương Cửu Y, cười nói: “Tật xấu nghiện rượu ngon vẫn chưa sửa được à?” “Đâu có, sư phụ giờ không ở đây, cũng không ai quản được đệ.” “Sớm biết đệ cũng đến, ta với Trần sư huynh đã không tham gia rồi.” Hứa Nhất Thành đi theo Kim Bàn, không biết vì sao sư phụ lại có đánh giá cao như vậy về Trương Cửu Y trước mặt.

“Sư phụ, mọi người đều là Mạc Kim Giáo Úy, hợp tác chung mới là chân lý chứ ạ!” Kim Bàn lại cười lắc đầu: “Nhất Thành, con không hiểu.” “Cửu Y sư thúc, ba môn toàn năng, những bản lĩnh mà ba Mạc Kim Giáo Úy cần biết, một mình thúc ấy đã học hết.” “Nếu Mạc Kim Phù không truyền cho ba sư huynh đệ chúng ta, hắn cũng có thể giống

như sư công, một mình mang theo ba tấm Mạc Kim Phù." "Chỉ tiếc là, có cái tật nghiện rượu…" Bất kể là anh hùng lớn đến đâu, suốt ngày say khướt, bản lĩnh lớn đến mấy cũng không thể thi triển.

Trừ phi như Trương gia, trong huyết mạch có máu Kỳ Lân có thể phân giải cồn.

Trương Cửu Y cũng không thường xuyên hạ mộ.

Nếu không lại thêm một thân thi khí, e rằng sống không được mấy năm đã sớm tèo rồi.

"Sư huynh, ta nghiện rượu ngon, hai người thì nghiện tiền tài, rượu sắc tiền tài, hai chúng ta đã dính hai thứ." Đang nói, hắn đột nhiên nhìn về phía một người thanh niên đang ngồi trong quán rượu ở xa.

Trên mặt người thanh niên có một vết bớt màu đỏ sậm.

Rượu trước mặt lại không hề động đến, món nhắm ngon lành cũng không cầm đũa.

Hắn bấm ngón tay tính toán: "Mặt hướng về phía Nam?" Nhìn theo hướng nhà ga, Trương Cửu Y đoán người thanh niên đang đợi người.

Hơn nữa là đợi chuyến tàu hôm nay họ đi.

Hắn bước đến trước mặt người thanh niên, "Tiểu huynh đệ có phải đang đợi người không?" Người thanh niên trước mặt giật nảy mình, "Tôi quả thật đang đợi người." Vừa mở miệng đã là giọng Tây Bắc đặc sệt.

"Người cậu đợi đến từ Hồ Nam à?" Người thanh niên liên tục gật đầu: "Đúng đúng đúng, tôi đợi Long Vương Gia ở Trường Sa!" "Còn có Trần đại soái, ông biết không?

Trước kia là Tổng Bả Đầu của tôi, bây giờ thì lợi hại lắm rồi, dưới tay quản lý mấy chục vạn binh!" Người thanh niên thấy hai người, lập tức lộ vẻ tự hào.

Kim Bàn và Trần trưởng lão vừa nghe, liền biết đây là người họ cần tìm.

"Mau đi báo, người Phật Gia cần tìm đã thấy rồi." Người thanh niên trước mặt chính là Lão Dương Bì đã đợi ở đây từ lâu.

Đột nhiên bên cạnh bàn rượu, một con rắn hoa màu xanh từ góc chui ra.

Lão Dương Bì thấy vậy, lập tức tránh sang một bên.

"Mau tránh ra, ở Đông Bắc có năm thứ không được đụng vào, tà tính lắm đấy!" Nhìn con rắn hoa, bên cạnh đột nhiên có một bàn tay duỗi ra, kẹp lấy con rắn hoa.

Lão Dương Bì nhìn hai ngón tay thon dài đó, đột nhiên vui mừng, nhưng ngay sau đó sắc mặt cứng lại.

"Không phải Long Vương Gia à?" Người trước mắt là Tiểu Ca, vẻ mặt như Muộn Du Bình, không nói một lời.

Sau khi thả con rắn hoa đi, anh ta không để ý nữa.

Điều kỳ lạ là, con rắn hoa màu xanh đó đi lạc vào đám đông, khi rời đi thành công đã quay đầu lại nhìn Tiểu Ca một cái.

Vừa hay lúc này, Tiểu Ca và Trương Trạch đang đứng cùng nhau, hai người đồng thời nhìn thấy biểu cảm giống như người của con rắn hoa màu xanh đó.

"Có linh tính, xem ra đã cứu được hậu nhân của Liễu Tiên." Trương Trạch nhìn chằm chằm vào con rắn hoa màu xanh đó, từ trên người nó thấy được hư ảnh của một cậu bé.

Loài rắn này có tên là Thái Hoa Xà, không thuộc loại rắn độc, cũng không làm hại người.

Chỉ là gần đây Hoàng Bì Tử Phần, lũ chồn vàng xung quanh quậy phá rất dữ.

Ngoài chồn vàng, Liễu Tiên cũng rất lợi hại.

Những động vật có linh tính này thành tinh, cũng có tốt có xấu.

"Hy vọng vị Liễu Tiên này không gây thêm phiền phức cho ta!" Trương Trạch nhìn chằm chằm vào bóng dáng con rắn rời đi.

Hắn biết loại rắn này bất kể tốt xấu, đều có ơn tất báo.

"Long Vương Gia gia!" Lão Dương Bì thấy Trương Trạch xuất hiện, kích động đến mức quỳ thẳng xuống.

"Nể tình trước kia tôi từng theo ngài đến Bình Sơn, xin hãy cứu đệ đệ của tôi là Dương Nhị Đản với!" Hắn vừa khóc vừa quỳ trước mặt Trương Trạch.

Người qua đường xung quanh đều nhìn về phía này.

"Trần Soái mấy ngày nữa cũng sẽ đến, trước tiên nói cụ thể xem đã xảy ra chuyện gì!" Trương Trạch mới vừa xuống tàu, nếu không phải Lão Dương Bì cũng chỉ là bình thường trông có vẻ thật thà, hắn đã đoán được thời gian chính xác.

"Ngài biết hôm nay tôi sẽ đến sao?" Lão Dương Bì kích động nói: "Hai ngày trước tôi đã cầu xin Đặng gia thái nãi nãi, nhờ bà ấy hỏi Liễu Đại Tiên giúp, xem huynh đệ của tôi có cứu được không." "Liễu Đại Tiên bảo tôi hôm nay đợi ở đây, không ngờ Long Vương Gia gia ngài lại đích thân dẫn nhiều người như vậy đến!" Lão Dương Bì vừa nhìn đã hiểu lầm.

Hắn tưởng Trương Trạch vì cứu đệ đệ của mình mà dẫn nhiều

người như vậy đến.

Trong lòng vô cùng cảm động, không biết phải nói gì cho phải.

"Phải rồi, Tổng Bả Đầu cũng đến sao?" "Ừm." Trương Trạch khẽ đáp: "Trần Soái hai ngày nữa sẽ dẫn hai đoàn người đến." "Đừng kích động vội, trước tiên kể lại những gì đã xảy ra đi." Lão Dương Bì rót rượu ngon đã chuẩn bị sẵn trước mặt cho Trương Trạch.

Thức ăn trên bàn cũng trực tiếp bưng đến trước mặt hắn.

Những thứ này rõ ràng đều là chuẩn bị để đợi họ.

"Khi đó, sau khi huynh đệ tôi rời khỏi Tá Lĩnh, đã đến vùng Đông Bắc này.

Lúc đó tôi tình cờ gặp một đám trộm mộ, tôi với Dương Nhị Đản chúng tôi cũng từng theo Tổng Bả Đầu và Long Vương Gia mở mang tầm mắt." "Thấy chúng đào đường hầm, Dương Nhị Đản lắm mồm vài câu, đám người đó biết huynh đệ tôi biết hạ mộ, liền xúi giục huynh đệ tôi Dương Nhị Đản, cho làm đại đương gia." Hắn thở dài một hơi: "Lúc đó tôi cảm thấy chuyện này không ổn lắm, dù thế nào, tôi cũng sẽ không gia nhập." "Sau này, lại có một người tên Tôn Xao Sơn, cũng từ Tá Lĩnh ra, giống như Nhị Đản, gia nhập Nê Nhi Hội, Nhị Đản làm đại đương gia, hắn thì làm thông phán tiên sinh." Tình tiết cũng không khác mấy so với những gì Trương Trạch biết.

Mấu chốt là thời điểm không giống lắm so với trong nguyên tác.

"Những chuyện này có thể bỏ qua trước, trực tiếp nói chuyện sau khi gặp người Nhật Bản đi." Trương Trạch biết, những tên Nhật khấu đó sẽ không đột nhiên chạy vào núi sâu.

Theo những gì hắn biết, trong dãy núi này, ẩn giấu một pháo đài dưới lòng đất.

Có Nhật khấu đang âm thầm tìm kiếm cổ mộ trong núi sâu Đại

Hưng An Lĩnh.

"Sau này, sau này đám người Nhật Bản đó vào trong núi sâu, muốn vào Diêm Vương Điện." "Mấy năm trước trong này chồn vàng quậy phá rất dữ, có người đã xây một miếu Hoàng Đại Tiên." "Khi đó, có người nói dưới đó có mỏ vàng, vẫn luôn đào mỏ ở trong đó." "Sau này, nghe nói bên trong đào ra một con yêu long, người lúc đó đều chết hết, về sau không ai dám tiếp tục động đến mỏ vàng dưới đó nữa." "Đám người Nhật Bản này cũng kỳ lạ, sau khi đến, không thèm ngó ngàng gì đến mỏ vàng, chỉ chuyên nhắm vào Quỷ Nha Môn, bắt huynh đệ tôi dẫn theo huynh đệ của Nê Nhi Hội đi tìm đồ, người trong Nê Nhi Hội, quá nửa đều chết dưới tay Hoàng Đại Tiên!" Lão Dương Bì nhắc đến Hoàng Đại Tiên, ánh mắt đầy hoảng sợ.

Không biết là nghe đồn, hay đã tận mắt chứng kiến Hoàng Đại Tiên.

"Hoàng Đại Tiên thật sự lợi hại vậy sao?" Tề Thiết Chủy lúc này đang ngồi ở bàn bên cạnh đã nghe được một lúc.

"Phật Gia, trước đây gần khu mỏ cũng nghe nói có Hoàng Tiên quấy phá." "Nhưng có người nói, chúng đã bị lén lút đưa vào đạo quán trên khu mỏ, sau đó Hoàng Tiên không còn tin tức gì nữa." Điều Tề Thiết Chủy nói là, sau khi những người trên chuyến tàu hỏa kia chết, mắt của họ đều biến thành giống như mắt của chồn vàng.

Mọi chuyện đều liên quan đến miếu Hoàng Đại Tiên trên khu mỏ.

Nơi đó chỉ thờ một Hoàng Đại Tiên, nhưng bây giờ lại đến quê nhà của Hoàng Đại Tiên rồi.

"Thành Trường Sa cũng có Hoàng Tiên quấy phá sao?

Không phải Ngũ Tiên không qua Sơn Hải Quan à?" Hứa Nhất Thành đang ngồi ở một bàn khác bên cạnh, nghe thấy truyền thuyết về

Hoàng Đại Tiên liền lập tức đến gần.

"Chuyện ở thành Trường Sa không nhắc nữa, mau đưa ta đến thôn làng của các ngươi đi." Thôn làng đó chỉ là một khe núi nhỏ trong huyện Tháp Hà.

Bên trong chỉ có hai ba mươi hộ dân.

Xung quanh cũng có những thôn khác, nhưng trong phạm vi trăm dặm đều là rừng nguyên sinh.

"Được." Lão Dương Nhân đứng dậy định dẫn đường cho mấy người.

Hắn đang đánh xe bò, lập tức cũng định ngồi xe bò quay về.

Trên đường, hắn lén lút hỏi Hứa Nhất Thành: "Vị huynh đệ này, sao bây giờ các vị không gọi là Long Vương Gia nữa, mà đổi thành Phật Gia?" "À chuyện này, đó là vì trước đây Phật Gia đã dời một pho tượng Phật lớn vào thành Trường Sa chỉ trong một đêm, sau này, có người tận mắt thấy Phật Gia hóa thân thành một pho tượng Phật lớn, nên đều cho rằng Phật Gia là Cẩu Đà chuyển thế, là thân thể bán tiên!" "Lời này ta tán thành, lúc ta còn ở Tá Lĩnh, đã biết Phật Gia là nhân vật như thần tiên!" "Bây giờ Phật Gia đến rồi, Dương Nhị Đản được cứu rồi!" Lão Dương Bì nghe những gì Hứa Nhất Thành nói, cộng thêm thông tin đã biết trước đó, trong lòng lập tức có đủ tự tin.

Khi mọi người đang đi đến thôn làng, họ đi qua một khu rừng.

"Khu rừng đằng kia, Quỷ Nha Môn ở đằng đó!" Lão Dương Bì chỉ tay ra xa về phía khu rừng, kích động hét lớn.

Lão Dương Nhân thuận theo hướng gió thổi tới, đưa tay dụi dụi mũi, "Ta ngửi thấy trong gió có mùi nước tiểu khai phải không?" Một số động vật trong rừng sẽ dùng nước tiểu để đánh dấu lãnh thổ.

Nhưng mùi này theo gió thổi đến, mùi khai lại đặc biệt nồng.

“Nước tiểu chồn vàng!” Lão Dương Bì nghe lời của Lão Dương Nhân, lập tức căng thẳng bịt mũi lại.

Chương 432

"Nước tiểu chồn vàng không được ngửi, từ sau khi Nê Nhi Hội bị đám người đó khống chế, chồn vàng trong núi bắt đầu tấn công tất cả những người đi đường." Nghe Lão Dương Bì giải thích, Trương Trạch lập tức ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

"Xem ra chúng đã bắt đầu xông vào Quỷ Nha Môn rồi." Quỷ Nha Môn, nói trắng ra, cũng chính là miếu Hoàng Đại Tiên mà người dân địa phương đã xây dựng trước đây.

Nơi từng thờ cúng con chồn vàng già.

Đồng thời cũng là nơi chôn cất con chồn vàng ngàn năm đó.

Hoàng Tiên Cô mà người dân địa phương nói đến, đa phần cũng là chỉ con chồn vàng đó.

Con chồn vàng ngàn năm này tuy đã thành tinh, nhưng cuối cùng cũng không thể trường sinh, sống được hơn một ngàn năm rồi cùng với Đại Đường Ti Nữ Vu chết vì một số nguyên nhân không rõ.

Đại Đường Ti Nữ Vu có lẽ là một nữ vu có địa vị rất cao từ thời nhà Hán.

Con chồn vàng già khi đó được chôn trong Hoàng Bì Tử Phần ở Đoàn Tử Sơn này.

Điều đáng nói là, kết cấu của Hoàng Bì Tử Phần, thực tế là hình ảnh thu nhỏ của Bách Nhãn Quật.

Cũng có nghĩa là nơi này và Bách Nhãn Quật đều là nơi từng chôn cất con chồn vàng già đó.

Chỉ là trong Bách Nhãn Quật, không chỉ chôn Hoàng Tiên Cô, mà còn có Đại Đường Ti Nữ Vu có địa vị cao quý thời đó.

Vị Đại Đường Ti Nữ Vu này cũng không phải tầm thường.

Bà ta chiếm cứ Bách Nhãn Quật, nghe nói từng là hải nhãn của Đông Hải.

Nơi đó ngưng tụ lượng lớn hải khí, việc bà ta làm là dùng vạn người tuẫn táng, cộng thêm hải khí ngưng kết, để bản thân hồi sinh.

Cũng có nghĩa là, thể xác của Đại Đường Ti Nữ Vu tuy đã chết, nhưng linh hồn vẫn còn nguyên vẹn ở trong Bách Nhãn Quật.

"Lão Dương Bì, tạm thời không vào thôn làng, đưa ta đến Hoàng Bì Tử Phần, hoặc đi tìm Nê Nhi Hội." Lão Dương Bì nghiêm túc nói: "Phật Gia, tình hình trong Hoàng Bì Tử Phần, người của Nê Nhi Hội rõ hơn tôi." "Chúng ta đến Nê Nhi Hội trước, không tìm được đệ đệ tôi Dương Nhị Đản, thì tìm tên Tôn Xao Sơn kia cũng được!" "Trước khi người Nhật Bản đến, Tôn Xao Sơn đã luôn nhòm ngó đồ vật trong Quỷ Nha Môn." Nói rồi hắn dẫn mọi người hoặc ngồi xe bò, hoặc cưỡi ngựa vào trong rừng.

Mùa này, ngoài việc lá cây nhiều hơn một chút, đi bộ hoặc cưỡi ngựa trong rừng là thích hợp nhất.

So với mùa đông trong nguyên tác, phải đội gió tuyết ra ngoài.

Khi đó, cơ bản sẽ không còn thôn dân nào ra khỏi nhà.

"Phải rồi, trong núi có người gấu, bây giờ chúng ta đông người không sợ, nếu đi một mình, thấy người gấu nhất định phải chạy ngay!" "Người gấu, lưỡi nó có gai ngược." "Trước đây trong thôn có một người, bị người gấu liếm vào mặt, lập tức nửa bên mặt lật ra không còn hình người." Nơi Nê Nhi Hội chiếm cứ là một trại xây bằng gạch đá.

Trại này trông có vẻ tốt hơn nhiều so với nhà của thôn dân dưới núi.

Trương Trạch vừa mới đến gần trại thổ phỉ, Chá Cô Tiếu đã dẫn theo Lão Dương Nhân, Hắc Nhãn Kính đi vào trại trước.

"?" Trương Nhật Sơn nhìn hành động của mấy người, không hiểu hỏi: "Hồng Cô Nương, Tứ gia định làm gì vậy?" "Phật Gia nói, vào trước dò la tình hình, nếu người bên trong không đông thì trực tiếp hạ gục." "Nếu người đông, thì đợi ngài ấy, ở bên trong phối hợp với ngài ấy." Hồng Cô Nương không hề kinh ngạc trước hành động của Chá Cô Tiếu.

Cô cũng xuất thân từ Thường Thắng Sơn.

Thường Thắng Sơn mấy năm nay đều theo Trần Ngự Lâu đầu quân.

Những năm đầu, đó là thế lực lớn nhất được công nhận trong giới lục lâm.

Một cái Nê Nhi Hội cỏn con, trong mắt cô, với chút nhân lực, phòng thủ lỏng lẻo như vậy, chẳng khác nào trò trẻ con.

Hoa Linh đứng bên cạnh cười nói: "Danh hiệu Chá Cô Tiếu của sư huynh ta, là do người khác đặt cho khi huynh ấy còn lăn lộn trong giới lục lâm năm đó." Khi Tá Lĩnh và Bàn Sơn còn làm thổ phỉ những năm đầu, đám người của Nê Nhi Hội này, e rằng còn đang mặc quần thủng đũng. *Pằng* Trong trại thổ phỉ đột nhiên vang lên một tiếng súng.

Ngay sau đó lại liên tiếp mấy tiếng súng nữa.

"Nếu có thể giống như Dương sư bá, trực tiếp xông vào tàn sát một trận, đó mới thực sự thống khoái!" Phong Học Văn cầm thanh đại đao Trương Trạch đưa trước đó, không kìm được cũng xông vào.

"Sư phụ, khi nào chúng con mới được vào?" Không chỉ Phong Học Văn, Trương Nhật Sơn bên cạnh cũng muốn xông vào xem tình

hình.

“Có muốn sư phụ cho mượn đao không?” Trương Trạch bên người có mấy thanh đao.

Trong đó có Tàng Đao từ những năm đầu, Long Tích Đao, Ma Đao Thiên Nhận và Bảo Đao Khang Hi mới nhận được cách đây không lâu.

Trong đó, Bảo Đao Khang Hi có giá trị nghệ thuật cao nhất.

Bên trong nó còn giấu một thanh Cửu Long Bảo Kiếm, càng được điêu khắc tinh xảo.

Khang Hi, Càn Long, những hoàng đế nhà Thanh này, không cần phải thực sự ra chiến trường.

Vì vậy, vũ khí của họ, có lẽ phần nhiều là để đẹp mắt hơn là sử dụng.

“Đi đi, trừ Tôn Xao Sơn tạm thời giữ lại mạng, những người khác không cần khách khí.” Trên đường đi, Lão Dương Bì đã kể về những hành vi của Nê Nhi Hội trong những năm qua.

Nê Nhi Hội đốt phá, giết chóc, cướp bóc, không việc ác nào không làm.

Trộm mộ cũng không có trình độ kỹ thuật, hễ thấy mộ nào là đào mộ đó.

Mồ mả tổ tiên của các thôn làng xung quanh mười dặm tám thôn cơ bản đều bị đám người này đào hết rồi.

Hễ đào được một đồng xu cũng phải lấy đi.

Thậm chí có kẻ còn trực tiếp cắt đi vật quý của bé trai để ngâm rượu.

Về phần kết cục của những đứa trẻ đó thì không cần phải nói, nếu không cầm máu kịp thời thì phần lớn không sống nổi.

Có thể nói, những tên thổ phỉ này gây nghiệt không kém gì đội cấp thủy kia.

Đến khi Trương Trạch đến hiện trường, Tôn Xao Sơn để một chòm râu đang giãy giụa.

"Các ngươi, có gan thì ra đây đấu tay đôi với ta!" "Đánh lén sau lưng thì có phải anh hùng hảo hán không?" Bóng dáng Trương Trạch từ từ xuất hiện trước mặt hắn, khinh miệt nhìn hắn: "Ngươi cũng xứng được gọi là anh hùng hảo hán?" Tôn Xao Sơn nhìn thấy người trước mặt mặc trường sam có hoa văn rồng, sợ đến ngây người.

"Long, Long Vương, Long Vương Gia!!" Hắn toàn thân run rẩy từ từ ngẩng đầu.

Lại nhìn thấy khuôn mặt chưa từng thay đổi đó, ánh mắt lại nhìn sang bên cạnh.

Hồng Cô Nương mặt mày âm trầm đứng bên cạnh.

Ánh mắt hung hãn nhìn chằm chằm người trước mặt: "Tôn Xao Sơn, uổng cho ngươi cũng từ Tá Lĩnh ra, dám làm bôi nhọ danh tiếng của Tá Lĩnh chúng ta, thật sự tưởng ta chết rồi sao?" "Long Vương Gia tha mạng, những chuyện đó đều, đều là do đám người Nê Nhi Hội làm, tôi cũng mới gia nhập sau này thôi!" Hắn không ngừng quỳ trên đất khổ sở van xin.

Trương Trạch đưa tay đặt lên trán hắn, lấy ra một quả cầu ánh sáng màu xanh nhạt.

Trên đó hiện ra cảnh tượng Tôn Xao Sơn khi đó chỉ huy đám thổ phỉ, trong ký ức của hắn, những chuyện đó đều bị phơi bày một cách trần trụi.

Mọi người xung quanh nhìn thấy ký ức của Tôn Xao Sơn, đều lộ vẻ ghê tởm, thậm chí có những chuyện, sau khi Hồng Cô Nương xem

xong, hận không thể cầm đao đâm chết hắn.

Thấy Tôn Xao Sơn không nói nên lời, Trương Trạch giọng điệu nhẹ nhàng hỏi một câu: "Dừng rồi?" "Tiếp tục ngụy biện đi?" "Biết sai chưa?" Liên tiếp ba câu hỏi, khiến Tôn Xao Sơn mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thậm chí hai chân run lẩy bẩy.

Ngay cả ký ức cũng bị người ta rút ra trước mặt mấy người xung quanh.

Không chỉ Tôn Xao Sơn, ngay cả những người bên cạnh xem cũng thấy lạnh sống lưng.

"Lập tức đưa ta vào Hoàng Bì Tử Phần, nếu ngươi phối hợp, ta có thể cân nhắc cho ngươi một cái toàn thây, nếu không, hậu quả tự mà suy nghĩ!" Đối với loại người này, Trương Trạch không thể để hắn sống được nữa.

Khi Tôn Xao Sơn biết rằng ngay cả chết cũng không được yên, nội tâm hắn rơi vào sự sợ hãi tột độ!

Lão Dương Bì cầm một khẩu súng dí vào đầu Tôn Xao Sơn, "Tôn Xao Sơn, đệ đệ và đệ tức phụ của ta đi đâu rồi?" Đệ đệ Dương Nhị Đản từ khi vào Nê Nhi Hội, không mấy năm đã cưới vợ.

Ngược lại, Lão Dương Bì ở địa phương cũng không tìm được người phù hợp.

Nhưng Trương Trạch lại nhớ, dường như sau này ở thảo nguyên, hắn đã tìm được vợ.

"Đệ đệ của ngươi bị người Nhật Bản bắt rồi, đệ tức phụ thì chết rồi." Tôn Xao Sơn nói dứt khoát, hoàn toàn không qua suy nghĩ.

Trương Nhật Sơn trực tiếp dí súng vào thái dương của Tôn Xao Sơn, "Nói dối mà mắt cũng không chớp?" "Loại người này ta gặp nhiều rồi, đệ tức phụ của hắn rốt cuộc ở đâu?" Thực ra cậu cũng

không có bằng chứng, nhưng dựa vào trực giác, có thể xác định Tôn Xao Sơn đã nói dối.

Cũng vậy, Trương Trạch đã sớm đoán được Tôn Xao Sơn sẽ nói dối.

Hắn vốn không có khả năng sinh sản.

Vợ của Dương Nhị Đản lại mang thai, hắn liền nảy sinh ý đồ với đứa trẻ.

Ngoài ra, ngày sinh của đứa trẻ có khả năng trùng với ngày sinh của Đại Đường Ti Nữ Vu.

Có thể dùng làm người kế thừa thế hệ tiếp theo của Đại Đường Ti Nữ Vu.

"Người Nhật Bản tìm Nê Nhi Hội, là vì chúng đều là hậu duệ của tộc nhân Đại Đường Ti Nữ Vu." "Lợi dụng Dương Nhị Đản vốn có mục đích khác, bây giờ lại âm mưu thông qua việc tìm mộ của Đại Đường Ti Nữ Vu để hồi sinh tổ tiên của mình?" Trương Trạch vừa mở miệng đã trực tiếp nói ra kế hoạch trong lòng Tôn Xao Sơn.

Những chi tiết này, hầu như rất ít người biết.

Sự tồn tại của Nê Nhi Hội, vẫn luôn ẩn giấu trong núi sâu.

Chương 433

Mấy trăm năm qua, cơ bản không ai phát hiện ra ở một nơi hẻo lánh như vậy, lại ẩn giấu một ổ thổ phỉ, có bối cảnh như vậy.

"Ngươi đều biết cả rồi, còn hỏi ta làm gì?" Tôn Xao Sơn không còn lời nào để nói.

Nhưng trong đó có một phần thông tin, là Trương Trạch sau khi có được ký ức của Tôn Xao Sơn mới biết được.

Điều này hắn sẽ không nói cho Tôn Xao Sơn biết.

Còn về việc để Tôn Xao Sơn dẫn đường, phần nhiều là để xem người của Nê Nhi Hội, có phải có cấu kết với chồn vàng hay không.

Tổ tiên của Nê Nhi Hội là tộc nhân của Đại Đường Ti Nữ Vu.

Đại Đường Ti Nữ Vu lại có liên hệ với lão chồn vàng.

Vì vậy Trương Trạch suy đoán, tộc nhân của Đại Đường Ti Nữ Vu có lẽ biết một số phương pháp giao tiếp với chồn vàng.

"Ký ức của ngươi ta đã có được, nể tình ngươi cũng từ Tá Lĩnh ra, ta cho ngươi thêm một cơ hội." "Dẫn đường vào Hoàng Bì Tử Phần, ta cho ngươi một cái toàn thây, nếu không dẫn, ta rút hồn ngươi ra cũng bắt dẫn đường như thường." Lời vừa nói ra, sắc mặt Tôn Xao Sơn trông vẫn bình thường, nhưng hai chân lại bắt đầu mềm nhũn.

"Ta dẫn đường, ta dẫn đường cho các vị." Sau khi đồng ý, hắn lập tức bị Phong Học Văn xách lên, dẫn đi phía trước để dẫn đường.

Vị trí của Hoàng Bì Tử Phần, cách đây một khoảng.

Từ trại thổ phỉ ra ngoài.

Từ giờ khắc này, Nê Nhi Hội không còn tồn tại nữa.

Những thành viên Nê Nhi Hội bị Nhật khấu bắt đi, khả năng quay về gần như bằng không.

Tôn Xao Sơn phía trước dẫn mọi người đi một mạch đến Hoàng Bì Tử Phần.

"Sư phụ, con lo Tôn Xao Sơn có thể sẽ lợi dụng Hoàng Bì Tử Phần để trốn thoát!" Giải Cửu nhìn chằm chằm Tôn Xao Sơn đột nhiên phối hợp ở phía trước, trong lòng đoán đối phương chắc chắn không thành thật như vậy.

"Không cần lo lắng, đám chồn vàng này cũng không phải hạng lương thiện." Hắn biết trong Ngũ Đại Tiên, có tốt có xấu.

Lát nữa cũng chỉ để xác định.

Bất kể kết quả thế nào, Tôn Xao Sơn đều không thể sống sót quay về.

Là kẻ đứng sau thực sự của Nê Nhi Hội, Tôn Xao Sơn mới là kẻ tội ác đầy mình nhất ở đây.

Khi mọi người nhìn thấy từ xa một gò mộ đầy những cái hố, Tôn Xao Sơn dừng bước, "Đó, đó là Hoàng Bì Tử Phần trong truyền thuyết!" "Trong Hoàng Bì Tử Phần, từng chôn cất mấy đời lão tổ tông của đám chồn vàng này, cho nên đám chồn vàng này đời đời đều sống ở đây." Nhưng hắn không nói, trong ổ chồn vàng này, vẫn tồn tại một số con chồn vàng đã sống hàng trăm hàng ngàn năm.

Mọi người ngồi trước gò mộ, xung quanh một mảnh yên tĩnh.

Lão Dương Nhân cẩn thận ngửi ngửi: "Mùi nước tiểu khai ở đây nồng nhất!" "Dưới đó có động tĩnh, có không ít chồn vàng đang âm thầm theo dõi chúng ta." Chá Cô Tiếu, Trương Thụy Lâm bên cạnh, theo yêu cầu bắt đầu tìm kiếm lối vào của Hoàng Bì Tử Phần.

"Không đúng?

Hoàng Bì Tử Phần không sai, nhưng lối vào của Quỷ Nha Môn đâu?" Hoàng Bì Tử Phần thông với miếu Hoàng Đại Tiên.

Bên này là Hoàng Bì Tử Phần, bên kia Quỷ Nha Môn cũng có thể vào Hoàng Bì Tử Phần.

Nhưng khác ở chỗ, chồn vàng bên này đều đã thành tinh, vào rồi khó mà ra được.

Còn bên Quỷ Nha Môn, lại có thể tìm được chiếc hộp đồng do Đại Đường Ti Nữ Vu để lại.

Lúc này, ánh mắt Trương Nhật Sơn đột nhiên nhìn về phía xa trong rừng.

"Sư phụ, đằng kia có một con rắn." Một con rắn lớn đang trườn từ trong rừng ra, nhanh chóng dừng lại bên cạnh một cây đại thụ ở xa.

Cây đại thụ?

Ánh mắt Trương Trạch cẩn thận nhìn chằm chằm vào hướng đó.

Hắn nhớ, trong nguyên tác, lối vào của Quỷ Nha Môn, chính là ở bên cạnh một cây đại thụ.

Khi con rắn lớn xuất hiện, đồng tử của Tôn Xao Sơn đột nhiên bắt đầu co lại, gần như chỉ còn to bằng hạt đậu tương.

"Phật Gia, nhìn mắt của Tôn Xao Sơn kìa, giống như mắt chồn vàng vậy!" Lão Dương Bì nhìn chằm chằm vào mắt của Tôn Xao Sơn, hai mắt toàn là lòng trắng, ở giữa có hai chấm đen như hai hạt đậu tương.

Mắt hắn, giống như của chồn vàng.

Lại nghe thấy một giọng nói âm trầm mắng: "Liễu Xuân Sinh, dám phá hỏng chuyện tốt của ta?" Rắn thường không nằm trong thực đơn của chồn vàng, nhưng nếu cần thiết, chồn vàng cũng có thể ăn

rắn.

Nếu là con trăn lớn hung dữ, cũng có thể nuốt chửng chồn vàng.

Con rắn lớn đó đứng bên cạnh cây, trong rừng đột nhiên chui ra một bóng rắn khổng lồ.

Trong Hoàng Bì Tử Phần, toàn là chồn vàng.

Con rắn đó đang dẫn đường cho Trương Trạch.

Trương Cửu Y đột nhiên nheo mắt, "Các ngươi có nghe chuyện Liễu Tiên báo ơn chưa?" "Cũng nghe không ít." Lão Dương Bì lập tức không hề xa lạ với những chuyện này, thậm chí còn có thể kể ra mấy phiên bản.

"Nhưng chồn vàng cũng sẽ báo ơn, nhưng sau khi báo ơn, nhà đó nhất định sẽ gà chó không yên.

Nếu chọc phải chồn vàng, báo thù còn hung tàn hơn, trực tiếp là cục diện không chết không thôi!" "Cho nên người trong thôn đều nói, chồn vàng thù dai, tuyệt đối không được trêu chọc!" Trong rừng, bóng rắn khổng lồ lộ ra hai con mắt.

Con xà tinh tên Liễu Xuân Sinh này, xem ra là đến báo ơn.

Trương Trạch nói: "Tiểu ca, xem ra con rắn hoa nhỏ mà huynh cứu ban ngày là trưởng bối trong nhà nó, đến báo ơn rồi." "Trương Hải Hà, Trương Long Tỏa, hai ngươi đi nhổ cái cây đại thụ đó cho ta!" Nếu không nhớ lầm, dưới gốc cây đó, chính là lối vào dẫn đến Quỷ Nha Môn.

Tôn Xao Sơn bị Hoàng Đại Tiên nhập thể, trực tiếp xông vào trong rừng, đánh nhau với Liễu Tiên.

Phong Học Văn đột nhiên có một ý nghĩ táo bạo, "Sư phụ, Ngũ Đại Tiên cũng là linh thể xuất khiếu, Câu Linh Khiển Tướng của

chúng ta, ngài không phải cũng có thể….” Nhìn bóng người phía trước, sức mạnh của Liễu Xuân Sinh rất cường tráng, nhưng lại lưu thủ.

Trương Trạch nhìn chằm chằm vào vị được gọi là đại tiên trước mắt.

“Liễu Xuân Sinh báo ân, trọng điểm đối phó con Hoàng Bì Tử kia!” Hoàng Bì Tử khống chế Tôn Xao Sơn, cố ý dẫn dụ họ vào Mộ Hoàng Bì Tử.

Trong mộ khắp nơi đều là hang động do Hoàng Bì Tử đào, đi vào chưa chắc đã có chuyện.

Nhưng muốn ra ngoài, khẳng định ít nhất cũng bị đám Hoàng Bì Tử trêu đùa một phen.

Đây cũng là lý do Trương Trạch không đi vào từ phía đó.

Hai mắt Phong Học Văn biến thành màu xanh lam nhạt.

Trên tay ngưng tụ khí đen kịt, miệng nghiêm túc niệm: “Câu Linh Thuật, thu!” Một luồng sức mạnh khổng lồ từ trên người Hoàng Bì Tử bị kéo thẳng ra trước mặt mọi người.

Thế nhưng Hoàng Bì Tử ngàn năm, sức mạnh không thể xem thường.

“Tên nhóc thối, sức mạnh không tồi?” Nghe giọng nói thì dường như là một con Hoàng Bì Tử đực, âm thanh thô bạo tràn ngập nộ khí.

Ngay khi nó định trốn thoát, đột nhiên một con Cùng Kỳ nhảy lên.

Một chân đạp thẳng lên đầu Hoàng Bì Tử.

Đem con Hoàng Bì Tử khổng lồ đạp trở về nguyên hình.

Bên cạnh tiếp đó xuất hiện một đôi nữ tử song sinh.

Hai con thi khôi, vây quanh trái phải, đè chặt Hoàng Bì Tử tại chỗ.

Trương Trạch đi đến trước mặt Hoàng Bì Tử, liếc nhìn vào trong Mộ Hoàng Bì Tử, "Nhục thân của ngươi, chôn trong Mộ Hoàng Bì Tử phải không?" Nói xong, vung tay một cái, bên cạnh xuất hiện mấy ngàn con Kê Quan Xà.

Đôi mắt của Hoàng Bì Tử kia nhìn chằm chằm vào đám Kê Quan Xà.

".....Kê Bột Tử?

Đế vương trong các loài độc xà?" Là một Hoàng Bì Tử, nó tự nhiên cũng biết sự lợi hại của loài độc xà này.

Loại rắn này ở trong khu rừng nguyên sinh này về cơ bản sẽ không thấy.

Bởi vì khí hậu ở đây không thích hợp cho loại rắn này hoạt động.

Nhưng bây giờ là mùa hè, đám Kê Quan Xà ở nơi này, không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Liễu Xuân Sinh nhìn thấy con rắn nuôi bên cạnh Trương Trạch, đang định rời đi, bỗng nhiên bị một bàn tay kéo thẳng đến trước mặt.

"Là hậu nhân của con rắn nhỏ lần trước?" "Là tiểu bối của Liễu gia ta, nhất thời ham chơi chạy ra ngoài!" Giọng của Liễu Xuân Sinh âm trầm, có lẽ vì là rắn không độc, tính công kích không mạnh.

"Nghe nói báo ân phải lo ba đời?" Trương Trạch cũng từng nghe qua câu chuyện tiên gia báo ân.

Tương truyền có người chỉ cứu hậu nhân của Liễu gia, liền được hứa hẹn bảo hộ gia trung ba đời phú quý bình an.

Chương 434

Trong truyền thuyết gọi là "Bảo Gia Tiên".

"Ta không cần ngươi bảo hộ ba đời, ta ở đây có việc, đem sức mạnh trên người ngươi cho đồ đệ của ta mượn." "Chuyện kết thúc đi hay ở do ngươi quyết định." Đối với sức mạnh của Phong Học Văn, tuy trong đám người đồng trang lứa là không tệ, nhưng muốn đối phó với đám tiên gia này thì còn kém quá xa.

"Được, đề nghị của ngươi phi thường công bằng." Liễu Xuân Sinh lơ lửng trước mắt, không hề kháng cự.

Hắn cũng biết, ở trước mặt vị này, nếu thật sự bị bắt, vung tay một cái là có thể khiến hắn hồn phi phách tán.

Hoàng Bì Tử bên cạnh lập tức mắng: "Liễu Xuân Sinh, ngươi là đồ hèn, sao lại dễ dàng nhận thua như vậy?" Nó vốn trông cậy cùng thuộc ngũ tiên, có thể tương trợ lẫn nhau, không ngờ chưa đánh Liễu Xuân Sinh đã quay sang đầu quân cho đối phương.

Phong Học Văn trực tiếp đưa tay ra: "Câu Linh Thuật, thu!" Theo sức mạnh của Liễu Xuân Sinh hội tụ, Phong Học Văn lần đầu tiên cảm nhận được sức mạnh cường đại như vậy.

"Sư phụ, con bây giờ bắt đầu có chút hiểu được khoảng cách giữa con và người lớn đến mức nào rồi..." Dù cho bây giờ đã có được sức mạnh của Liễu Xuân Sinh, nhưng đứng trước mặt sư phụ, y vẫn không nảy sinh được tâm lý kháng cự.

Trương Trạch tóm lấy Hoàng Bì Tử, khẽ giơ tay: "Câu Linh Thuật!" Hoàng Bì Tử không có chút sức kháng cự nào, giây tiếp theo nhanh chóng xuất hiện sau lưng Trương Trạch.

“Tiểu tử, ngươi dùng pháp thuật gì vậy?” “Đó không phải pháp thuật, của ta nên gọi là tiên thuật.” Trương Trạch nói xong, vẫn khống chế Hoàng Bì Tử.

Hoàng Bì Tử sau khi lộ ra hình người, mặc một bộ trường bào tay rộng, y phục có vài phần giống cao nhân tu đạo thành tiên.

Chỉ có khuôn mặt gian xảo như chuột kia.

Mọc hai chòm râu, một đôi mắt chỉ có hai đồng tử to bằng hạt đậu.

Kim Bàn và Trương Cửu Y lúc này đều đứng bên cạnh gốc cây kia.

Bên cạnh có một cái đạo động bị người ta đào ra.

“Đạo động này hẳn là do đám Nhật khấu đào.” Chá Cô Tiếu sờ đất trên mặt đất, “Thời gian đào không lâu.” “Đám người kia có khả năng ở bên trong.” Lắng nghe kỹ, bỗng nhiên nghe thấy bên trong truyền ra tiếng súng.

“Quả nhiên, đám người đó ở bên trong.” Lúc này lại nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng cười gian xảo, “Đám người đó bị tiểu bối của hoàng gia chúng ta trêu cho quay mòng mòng, lẽ nào các ngươi cũng cùng một phe?” Kim Bàn đưa mắt nhìn bốn phía, “Long mạch ở nơi này từng xảy ra biến cố lớn.” “Phàm là chân long tất có nhiều quấn hộ, quấn nhiều thì giàu nhiều, hộ kín thì người sang.” “Nếu đặt huyệt dưới núi quấn hộ, sẽ mất đi khí của chân long, cũng là đại bất cát.

Nhận biết được chân long, sau đó quan sát thủy khẩu triều án, minh đường long hổ, mới xác định được nơi kết huyệt.” “Nhưng ở đây...

địa thế đã xảy ra biến hóa, trên dưới đảo lộn, hình thế hoàn toàn xoay chuyển...” “Con rồng bên dưới e rằng đã biến thành ác long!” Ông nhìn về phía Trương Trạch, “Phật gia, long mạch ở đây e rằng

hung tính mười phần, sau khi đi vào sẽ không dễ đối phó." "Loại long mạch này, ta thấy thiếu sao?" Trương Trạch ra hiệu cho những người khác trực tiếp đi xuống.

"Sau khi xuống dưới, cẩn thận lưu ý, không cần lưu lại người sống." Muốn lấy manh mối, chỉ cần đoạt lấy ký ức là được, căn bản không cần lưu lại người sống để hỏi.

Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân trực tiếp chui vào.

Mộ đạo bên dưới đầy rễ cây.

Lối đi rộng rãi, rõ ràng là được con người mở rộng.

Mấy người men theo mộ đạo đi đến bên một vách đá.

Cây cầu hai bên vách đá đã bị người ta chặt đứt.

"Long khí thật nồng đậm!" Trương Cửu Y vừa nói xong, liền nhận ra long khí bên dưới đang lan tỏa, một tiếng rồng ngâm từ dưới đáy truyền lên.

Trong Quỷ Nha Môn đối diện, xa xa có thể thấy mấy bóng người đang chạy trốn.

"Là người của Nê Nhi Hội!" Mấy người của Nê Nhi Hội mặc y phục đen, rất dễ nhận ra.

Đứng bên vách đá, Trương Trạch bỗng nhiên gọi Thanh Nhi ra.

"Thanh Nhi, long khí ở đây vô cùng sung túc, mượn cổ khí này, có lẽ có thể giúp ngươi tiến thêm một bước!" Trương Trạch ra hiệu cho Thanh Nhi chuẩn bị sẵn sàng ở bên cạnh.

Giữa không trung bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện một vòng xoáy.

Hoa Linh nhìn chằm chằm vào vòng xoáy, dùng đôi mắt có thể nhìn thấu vạn vật, "nhìn" thấy tình huống bên trong.

“Hoa Linh, đó là hư số không gian của Xà Thần sao?” Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn không gian phía sau, đột nhiên kinh ngạc.

Trong mắt nàng, nàng nhìn thấy một thế giới gần như vô biên vô tận.

Đương nhiên đây chỉ là về mặt thị giác, nhưng cũng đủ để nói lên sự rộng lớn của không gian này.

“Không sai, không gian của Phật gia rất lớn, trước đây ta cũng từng vào rồi.” Hoa Linh đối với không gian bên trong ký ức vẫn còn mới mẻ.

Nhưng lúc đó, vì không gian bên trong và bên ngoài không có gì khác biệt.

Do đó sau khi những người đó đi vào, thậm chí còn không phân biệt được rốt cuộc là đang ở hư số không gian hay không gian hiện thực.

Đột nhiên một tiếng rồng ngâm, Cửu Nhi hóa thành thân rồng trắng khổng lồ, bay về phía hẻm núi dưới đất.

Long khí ngưng tụ phía dưới tràn ngập khí tức bạo ngược.

Long khí ở những nơi khác về cơ bản là màu trắng nhạt.

Long khí ở khu vực gần biển thì biến thành hải khí, có màu xanh lam nhạt.

Trước mắt là một màu đỏ như máu, giống như sương máu trong Địa Tiên Trủng.

Tất cả sinh vật sau khi tiếp xúc sẽ lập tức trở nên phiền não bất an, thậm chí có kẻ còn bắt đầu phát điên.

Trương Trạch suy đoán, long mạch ở đây hẳn là cùng một mạch với Bách Nhãn Quật.

Chỉ là long mạch này không phải là yêu long chi mạch như ở Bách Nhãn Quật.

"Gầm!" Cửu Nhi lao vào trong sương máu, sương mù màu trắng nhạt quanh thân hình thành khí vân.

Thanh Nhi không biết bay, thân giao long của nó quấn quanh vách đá.

"Tỷ tỷ, Thủy Linh Châu có hiệu quả tịnh hóa, dùng Thủy Linh Châu hấp thu long khí ở đây!" Thanh Nhi đặt Thủy Linh Châu vào miệng, trực tiếp nhổ ra.

Sau đó lơ lửng giữa không trung.

"Gầm!" Ngay sau đó Cửu Nhi lại phát ra một tiếng rồng ngâm.

Âm thanh không chút khác biệt vang vọng khắp mọi ngóc ngách.

Ầm!

Một luồng cuồng phong đột nhiên từ dưới hẻm núi xông lên.

"Là con huyết long kia!" Tôn Xao Sơn lúc này mới từ từ tỉnh lại.

Sau khi bị Hoàng Bì Tử phụ thể, thân thể trở nên vô cùng suy yếu.

Dưới hẻm núi bỗng nhiên xông ra một con trường long màu đỏ như máu.

"Con rồng đó muốn đoạt viên châu kia để hóa hình!" Trương Cửu Y nhìn tình hình trước mắt, đoán được ý đồ của con huyết long bên dưới.

Long khí ngưng tụ ở đây đã hình thành nên con huyết long này, từ đó sinh ra ý thức đơn giản.

Phong Học Văn đột nhiên hai ngón tay chỉ lên trời, nhắm mắt đột nhiên hô lớn: "Xin mời Liễu tiên Liễu đại gia thượng thân!" Nhìn thấy

điệu bộ của Phong Học Văn, Trương Trạch nhíu mày.

"Đều học theo ai vậy?" Người hiểu về Câu Linh Khiển Tướng đều biết, sử dụng Ngự Linh Thượng Thân căn bản không cần dùng đến bộ nghi thức xuất mã tiên kia.

Đột nhiên, khuôn mặt Phong Học Văn thay đổi.

Biến thành một khuôn mặt quái dị nửa người nửa rắn.

"Chậc chậc chậc ~ tiểu tử, gan không nhỏ, dám ở trong sào huyệt của con chồn hôi mà mời ta ra?" Liễu Xuân Sinh vừa xuất hiện, liền nhìn thấy hoàn cảnh xung quanh.

Đối diện là miếu Hoàng Đại Tiên.

Giữa miếu vốn có một cây cầu, ngôi miếu này được xây dựng ở đây, vốn là để mượn sức Hoàng Đại Tiên trấn áp long mạch phía dưới.

Phong Học Văn sau khi có được sức mạnh của Liễu Xuân Sinh đột nhiên bò lên chỗ cao trên vách đá.

"Không đúng, con chồn hôi kia, khí vị của lão tổ tông nhà ngươi đâu rồi?" "Con rệp chết tiệt, ta có cần phải báo cho ngươi biết không?" Bóng đen bên cạnh Trương Trạch đã nhẫn nhịn nửa ngày, nghe Liễu Xuân Sinh cứ luôn mồm "chồn hôi chồn hôi", cuối cùng không nhịn được mắng một câu.

Hiện tại sức mạnh của nó không thể khống chế, chỉ có thể đứng yên một bên.

Liễu Xuân Sinh mượn thân thể của Phong Học Văn, cuốn về phía con huyết long kia.

Hình thành một bóng ảnh màu xanh nhạt, quấn lấy huyết long giao đấu với nhau.

“Không được, thân thể của tiểu tử này quá yếu, không phát huy được toàn bộ thực lực của ta.” “Phải mau chóng rút lui, nếu không mạng nhỏ này khó giữ!” Liễu Xuân Sinh lập tức ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Nhưng đúng lúc này, huyết long đột nhiên từ bên cạnh hắn xông về phía khác.

Cửu Nhi đột nhiên hóa thành long ảnh màu trắng bạc, bay lên không trung, con huyết long vô hình kia cũng theo đó xông ra.

Chương 435

Nó muốn đoạt lấy Thủy Linh Châu.

Có viên châu này, huyết long có lẽ có khả năng hình thành thực thể.

Tiến thêm một bước, nó sẽ hóa thành loại yêu long như trong Bách Nhãn Quật.

Trước mặt Trương Trạch đột nhiên xuất hiện một con Kim Vũ Ngu Quắc.

Cái đầu giống như cú mèo, nhưng lại có thêm vài phần biểu cảm giống con người.

Thông qua khống chế gen, con Ngu Quắc này không có khả năng mọc ra khuôn mặt người thật sự.

Về cơ bản nó sẽ duy trì khuôn mặt cú mèo mãi mãi.

Đồng thời mỏ chim ưng đã trở thành một phương thức tấn công khác.

So với khuôn mặt người ban đầu, nó thích hợp cho việc săn bắt hơn.

Trương Trạch một chân đạp lên lưng Ngu Quắc, bay về phía vực sâu.

"Tiếp cận con huyết long vô hình kia." Trong tầm nhìn của hắn, dưới chân hình thành một bàn cờ Bát Quái Kỳ Môn.

Đồng thời tùy ý khống chế phương vị của Kỳ Môn.

"Thiên địa định vị, sơn trạch thông khí, lôi phong tương bạc, thủy hỏa bất tương xạ." Mọi người nghe khẩu quyết trong miệng Trương

Trạch, đều đang suy nghĩ về huyền diệu bên trong.

Trương Cửu Y vuốt râu, "Hai vị sư huynh, theo ta thấy, vị thủ lĩnh Mạc Kim của chúng ta mới là cao nhân thực sự nắm giữ Kỳ Môn Độn Giáp!" Nghe tốc độ niệm khẩu quyết của Trương Trạch.

Kỳ Môn Độn Giáp chỉ cần có đủ thời gian, những người này đều có thể tính ra.

Nhưng trong tình huống cấp bách như vậy, khó khăn nằm ở chỗ phải tính ra kết quả trong thời gian cực ngắn.

Nếu không tính ra, kết cục có thể là chết thảm tại chỗ.

"Aiya, Phật gia niệm là Bát Quái sinh khắc chế hóa!" Khi nghe khẩu quyết trong miệng Trương Trạch, Tề Thiết Chủy đột nhiên vỗ đùi.

"'Lôi' và 'Phong' đều là quái tượng của Bát Quái, 'Lôi' là một dương ép dưới hai âm, 'Phong' là hai dương ở trên một âm." "Một trên hai dưới va chạm tương bác, hình thành tượng âm dương giao nhau." Tình hình thực tế quả thật cũng tương tự như Tề Thiết Chủy phân tích.

Trương Trạch thông qua phương vị Bát Quái "Chấn" để đối phó với huyết long vi phong trước mắt.

Huyết long về bản chất là do long khí hóa thành.

Bị cuồng phong thổi động, tóc và áo dài của hắn đều cuồng vũ trong gió.

"Loạn Kim Thác!" Huyết long tiến vào trận Kỳ Môn Độn Giáp, lập tức bị áp chế.

Tốc độ dòng chảy thời gian xung quanh tức thì chậm lại.

Trương Trạch chân đạp Chấn vị, đặt huyết long vào Khôn vị.

Tốn khắc Khôn, phong lôi tương bác.

"`Chấn tự lôi đình!" Lôi điện khổng lồ từ tay hắn bắt đầu phóng xạ ra bốn phía.

Cả hẻm núi tràn ngập lôi điện màu xanh trắng xen kẽ.

Khi huyết long bị tà khí xâm nhập gặp phải lôi điện, tức thì toàn bộ hành động đều xuất hiện đình trệ.

Huyết long chỉ vừa sinh ra ý thức đơn giản, giây tiếp theo liền gặp phải "Hô Phong Hoán Vũ" của Cửu Nhi.

Mưa như trút nước đổ xuống.

Long khí hình thành cuồng phong, hội tụ về phía Thủy Linh Châu.

"Chủ nhân, Thủy Linh Châu không hấp thu được nhiều long khí như vậy!" Cửu Nhi nhìn về phía Thủy Linh Châu trong vòng xoáy, những linh khí hội tụ đó sắp sửa tiêu tán ra ngoài.

Cổ long khí này một khi tán đi, muốn ngưng tụ lại, e rằng cần phải đợi thêm mấy trăm đến mấy ngàn năm.

"Thanh Nhi!" Trong tay Trương Trạch hiện ra một thế tay giống như Thái Cực Kình.

Đem vòng xoáy long khí kia ném về phía Thanh Nhi.

Tức thì miệng rồng màu xanh biếc của Thanh Nhi mở ra, một ngụm nuốt trọn long khí.

Toàn bộ khung cảnh hình thành một cảnh tượng rồng hút nước kịch liệt.

Thanh Nhi một ngụm nuốt trọn con trường long màu vàng nhạt trước mắt vào miệng.

"Màu vàng?" Tề Thiết Chủy nhìn chằm chằm xuống dưới, nhưng

lại không nhìn rõ tình hình bên dưới.

Dưới vách đá, bị một mảng sương mù bao phủ.

"Về cơ bản có thể xác định, dưới chân chúng ta quả thật có kim mạch, kim mạch có hiệu quả tịch tà, tại sao lại hình thành nên con huyết long tà khí mười phần này?" Điểm này Tề Thiết Chủy không phân tích ra được nguyên nhân cụ thể.

Hoàng Bì Tử Tinh miệng âm u nói: "Bởi vì ban đầu Đại Đường ti nữ vu, dẫn theo tộc nhân cưỡng ép thay đổi phong thủy nơi đây, biến nơi này thành mộ huyệt của tộc Hoàng Dứu ta, thời gian dài, long khí đã xảy ra biến đổi về chất." "Nói nhiều như vậy, vậy chúng ta đi qua thế nào?" Chá Cô Tiếu bắt đầu chuẩn bị Phi Hổ Trảo.

Kim Vũ Ngu Quắc đột nhiên phát ra một tiếng chim ưng ré.

Bạch long bên cạnh mang theo cuồng phong, giữa hai vách đá hình thành một cây cầu vô hình.

"Đi thẳng qua." Giọng nói của Trương Trạch từ giữa không trung truyền đến.

Sau đó Ngu Quắc biến mất giữa không trung, thân ảnh của hắn giây tiếp theo đã rơi vào trong Quỷ Nha Môn.

Bên cạnh hắn đứng một nữ tử mặc váy dài màu trắng tinh khiết bằng tơ thiên tàm, xuất hiện bên cạnh.

Hai người đi vào trong Quỷ Nha Môn.

Vừa hay gặp phải thành viên Nê Nhi Hội bị quân Nhật xua đuổi từ bên trong ra.

"Người?" Thành viên Nê Nhi Hội nhìn thấy người từ bên vách đá đi qua, tức thì bị dọa cho giật nảy mình.

Hai bên vách đá ít nhất cũng rộng hơn mười mét.

Mấy người phía sau, trực tiếp từ giữa không trung bước qua.

“Mau nhìn, đó là người gì?” Mấy người mặc y phục đen, lúc này như chim sợ cành cong.

Thấy có người xuất hiện, lập tức hoảng sợ giơ súng chỉ vào.

Thấy đối phương giơ súng chỉ vào mình, Trương Trạch tiện tay đoạt lấy khẩu súng trường.

Bốp một tiếng, báng súng trực tiếp đập vào đầu đối phương.

Trên người mấy thành viên Nê Nhi Hội trước mắt, lượn lờ một luồng hắc khí.

Trong đó có trẻ con, có phụ nữ, cũng có người già.

Những oán khí đó, là những oan hồn chết thảm, chết không nhắm mắt lượn lờ trên người họ.

“Sư huynh!

Phật gia!

Ta nhìn thấy oan hồn trên người mấy người này, hẳn đều là những bá tánh vô tội chết trong tay họ!” Hoa Linh dùng đôi mắt bản năng, liếc một cái đã nhìn ra nhân mạng trên người những kẻ này.

Bên cạnh đột nhiên bay ra ba mươi sáu thanh phi đao, lơ lửng trước mặt mấy tên khốn này.

Hồng Cô Nương vừa nhìn thấy phi đao của Doãn Tân Nguyệt, phi đao bên cạnh nàng cũng ngay lập tức lơ lửng xung quanh, “Đại đương gia đâu?” Trương Trạch ra hiệu cho nàng lui về sau trước.

“Người Nhật Bản đâu?” “Ở, ở phía sau.” Ba thành viên Nê Nhi Hội chỉ về lối đi phía sau.

Ở phía sau, trên đường có ba cái xác treo trên dây leo.

Miệng phun ra lưỡi dài.

Phía sau còn có nhiều người Nhật Bản hơn.

Xua đuổi thành viên Nê Nhi Hội đi trước dò đường.

Hoàng Bì Tử ở đây không quan tâm là người nào.

Công kích về cơ bản là không phân biệt.

Người phía trước vừa chỉ về phía sau, đã nghe thấy trong lối đi truyền ra tiếng kêu của Hoàng Bì Tử.

Chương 436

Ba người tức thì sợ đến hồn vía lên mây, "Hoàng tiên cô, Hoàng tiên cô lại đến rồi!!" Một tiểu đội lính Nhật Bản, bị Hoàng Bì Tử đuổi theo đang chạy ra ngoài.

Con Hoàng Bì Tử dẫn đầu, mọc một thân lông trắng.

Màu lông toàn thân rõ ràng mượt mà hơn Hoàng Bì Tử bình thường.

Hai mắt sáng rực, khí độ và thần thái đều bất phàm, đứng trên một con thú đá, uyển chuyển như một vị quý phu nhân thân hình thon thả.

Tất cả Hoàng Bì Tử xung quanh đều đi theo bên cạnh.

Không biết tại sao, cảm giác đầu tiên của mọi người khi nhìn thấy nó là một con người, chứ không phải một con thú.

Thân thể đứng thẳng, vẫy vẫy móng trước, giống như hai tay người.

Trương Trạch chỉ khẽ nheo mắt, đưa tay ra, khống chế con Hoàng Bì Tử bên cạnh.

Đồng thời cũng biết được con Hoàng Bì Tử ngàn năm này tên là Hoàng Khôi.

Bản thể là một con Hoàng Bì Tử toàn thân mọc lông trắng.

Hoàng Bì Tử lấy con cái làm tôn, hai con Hoàng Bì Tử đực toàn thân cũng mọc đầy lông trắng phía sau, chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo sau.

Lại thấy Hoàng Bì Tử xung quanh đột nhiên phát ra tiếng kêu âm u rợn người.

Binh lính Nhật Bản và thành viên Nê Nhi Hội phía trước đột nhiên trở nên thần tình cổ quái.

Giống như trúng tà, bắt đầu đánh nhau.

Gầm lên giận dữ giơ súng chỉ vào đồng đội.

Chá Cô Tiếu đưa tay ngăn những người phía sau: "Tất cả lùi lại." Thân ảnh Tiểu Ca nhanh chóng từ một lối đi khác đi ra.

Trong tay cầm một con Hoàng Bì Tử khô quắt.

"Bản thể của ngươi." Hắn đưa con Hoàng Bì Tử đã chết qua.

Con Hoàng Bì Tử bị Trương Trạch khống chế, lập tức kích động muốn lấy.

Trương Trạch trực tiếp ném thi thể vào không gian Thao Thiết.

Tiểu Ca trầm giọng: "Ta đã xem xét, trong mộ thất thiếu một cái hộp." "Hộp đồng?" Hứa Nhất Thành cầm đèn pin, ánh sáng chiếu lên vách đá bên cạnh.

Trong bích họa, Hoàng Tiên Cô thân người đầu Hoàng Bì Tử.

Trong tay ôm chặt chiếc hộp đồng đó.

Trong hộp đồng giấu Long Phù, có lẽ cũng vì chôn Long Phù, nên mới có thể trấn áp long mạch ở đây.

"Là hộp đồng trong bích họa sao?" Mấy người phía sau nhìn chằm chằm vào hộp đồng trên tường, đồng thời chú ý động tĩnh của Hoàng Bì Tử xung quanh.

"Hoàng Khôi, ngươi dám phản bội gia tộc?" Con Hoàng Bì Tử cái kia lên tiếng.

Vẻ mặt vô cùng khó coi.

Ngay sau đó nó đứng dậy biến thành một trung niên phu nhân mặc

cung trang cổ đại.

Hai mắt giận dữ nhìn Hoàng Khôi.

Bốn phương tám hướng không ngừng truyền đến tiếng của Hoàng Bì Tử.

“Hoàng Y?” Trương Trạch thu được ký ức của Hoàng Bì Tử Tinh Hoàng Khôi, trực tiếp gọi ra tên của nó.

“Hoàng Khôi đã bị ta khống chế.” “Nếu chiếc hộp đồng đó không ở đây, ta cũng không lãng phí thêm thời gian nữa.” Dựa theo ký ức của Hoàng Khôi, Trương Trạch biết, con Hoàng Bì Tử trong hộp đồng là mẹ của con Hoàng Bì Tử cái này, cũng là mẫu thân của Hoàng Khôi.

Thế hệ trước, chỉ có con Hoàng Bì Tử cái Hoàng Y trước mắt.

Những con Hoàng Bì Tử khác gần như đều là hậu đại của nó.

Chỉ tiếc là đồ vật đã bị mang đi.

Vốn dĩ hắn đã đến đây ngay từ đầu.

Nhưng lại chậm một bước.

Chỉ không chắc chắn, bên Bách Nhãn Quật kia, rốt cuộc đã tiến hành đến bước nào.

Phong Học Văn đột nhiên nhe răng trợn mắt thay đổi diện mạo.

Khuôn mặt trung niên phu nhân của Hoàng Y, đột nhiên trở nên vô cùng khó coi.

“Liễu Xuân Sinh!

Ngươi cũng bị người này khống chế?” “Muội muội, Phật gia không so đo với ngươi, mau dẫn tộc nhân rời đi!” Hoàng Khôi biết rõ thực lực của nhóm người trước mắt.

Đặc biệt là loại thủ đoạn kỳ lạ gọi là Câu Linh Thuật kia.

Giống như chuyên môn nhắm vào ngũ tiên.

Trên người Trương Trạch đột nhiên xuất hiện một đạo phật quang chói mắt.

Trực tiếp mượn uy thế của Như Lai Chân Thân.

Đám Hoàng Bì Tử này không phải con người, mất đi thị giác cũng không giống con người hoàn toàn mất đi năng lực hành động.

Chúng còn có khứu giác và thính giác.

Do đó Trương Trạch không sử dụng năng lực của Tà Thần Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn.

Mà trực tiếp mượn sức mạnh của Như Lai Chân Thân.

"Phật quang!!" Uy thế cường đại đột nhiên xuất hiện, đè ép tất cả Hoàng Bì Tử xung quanh nằm rạp trên đất run lẩy bẩy.

Đừng nói đối kháng, ngay cả dũng khí phản kháng cũng không còn.

Chỉ còn lại con Hoàng Bì Tử cái có đạo hạnh ngàn năm.

Những con Hoàng Bì Tử xung quanh, vừa là trợ thủ của nó, đồng thời cũng là gánh nặng.

Một khi động thủ, nó có thể chạy, nhưng những con Hoàng Bì Tử khác cũng không thể chạy thoát.

"Ta cần hai con đến Bách Nhãn Quật dẫn đường." "Đừng nói là mấy ngàn năm rồi chưa đi?" Hoàng Y lúc này không dám đối diện với Trương Trạch.

Cắn răng, gọi ra hai con Hoàng Bì Tử sau lưng có một phần ba cơ thể đã biến thành lông trắng.

Hai con Hoàng Bì Tử lộ ra ánh mắt quyết tuyệt.

Trương Trạch bất đắc dĩ nói: "Ta chỉ để chúng dẫn đường, không

nói sẽ giết chúng.” Hơn nữa, mấy con Hoàng Bì Tử này, chỉ cần không giở trò sau lưng.

Giết ăn thịt cũng không đủ nhét kẽ răng.

“Con Hoàng Bì Tử già kia sống quá lâu, trời đất cũng không để nó sống lại, ngươi cũng đừng có ý đồ xấu.” Trương Trạch tiếp xúc với bản thể của Hoàng Khôi, bên trong chỉ có một viên nội đan cực nhỏ.

Nội đan của con trong hộp đồng lúc sinh thời to bằng ngón tay cái.

Đợi đến Bách Nhãn Quật, Hoàng Bì Tử sẽ phụ thể lên truyền nhân của Đại Đường ti nữ vu, bắt đầu hoàn thành nghi thức.

Theo truyền thuyết, Đại Đường ti nữ vu và truyền nhân sẽ sống lại.

Bất kể Hoàng Y có nghe lọt tai hay không, hai con Hoàng Bì Tử kia dưới ánh mắt tiễn đưa của đông đảo Hoàng Bì Tử, dẫn Trương Trạch đi về một lối đi ẩn khuất khác, rời khỏi Mộ Hoàng Bì Tử.

Khi mọi người quay trở lại khu rừng, hai con Hoàng Bì Tử dẫn đường ngửi mùi phía trước.

Đứng trong rừng kêu chi chi với Trương Trạch hai tiếng.

“Nói là đám người kia đi theo hướng này?” Trương Trạch nhìn xuống đất ~ hai con Hoàng Bì Tử.

Hai con Hoàng Bì Tử gật đầu.

“Dùng điện đài liên lạc với Trần soái, hỏi xem khi nào đến.” Lúc này, Trần Ngự Lâu và hai quân đoàn, hẳn là đang trên đường gấp rút tới.

Nếu thời gian nắm bắt kịp thời, trong hôm nay hẳn là có thể đến.

“Theo tốc độ của Trần soái, lúc này ít nhất cũng đã xuống tàu hỏa rồi!” Chá Cô Tiếu đối với tốc độ của Trần Ngự Lâu cũng có chút hiểu

biết.

Tốc độ hành quân của Trần Ngự Lâu rất nhanh, nếu không phải như vậy, lúc đầu cũng sẽ không một mực ép buộc thủ hạ hành quân cấp tốc.

Chương 437

Nhưng bây giờ đã khác, dù sao cũng là quân đội đã chinh chiến nhiều năm trên chiến trường.

Tố chất tổng hợp đã được nâng cao toàn diện, tốc độ hành quân cũng sẽ có sự thay đổi.

"Tộc trưởng, bên Trần soái đã hồi âm, vừa mới đến thôn Doanh Tử." "Hửm?" Hồng Cô Nương đột nhiên ngẩng đầu nhìn về thôn làng xa xa, quả thật nhìn thấy những bóng người mặc quân phục màu xám đồng loạt.

Đa số mọi người đều đeo một khẩu súng trường.

Có xe tải chở pháo cối, kéo theo pháo gia nông đang tiến về phía này.

"Lão đại lần này thật sự đến rồi!" Hồng Cô Nương nhìn đội ngũ của Trần Ngự Lâu đang tiến vào, trong lòng không khỏi bắt đầu kích động.

"Ta còn thấy cả xe tăng!" Lão Dương Nhân nhìn chằm chằm vào phía sau đội ngũ, những chiếc xe tăng đó dừng ở ngoại vi thôn làng, có mấy chiếc bao vây xung quanh thôn.

"Còn có một liên đội kỵ binh!" Kỵ binh, bộ binh, pháo binh, lính xe tăng, phía sau còn có bóng người khác chưa nhìn thấy.

Nhưng về cơ bản có thể xác định, lần này tuyệt đối là hai quân đoàn vương bài vũ trang đến tận răng.

Có thể thấy, Trần Lâu lần này đã thực sự nổi giận.

Vào thời điểm này, phải trong thời gian cực ngắn, tiêu diệt hoàn toàn đối phương trên thảo nguyên.

“Súng tín hiệu!” Theo lệnh của Trương Trạch, một quả pháo tín hiệu bay lên cao.

Đội ngũ của Trần Ngự Lâu đang ở trong thôn hỏi thăm tình hình từ người dân.

Đột nhiên tất cả đều bị pháo tín hiệu ở xa thu hút sự chú ý.

“Trần soái, là pháo tín hiệu của Phật gia!” “Ở trong rừng!” Trần Ngự Lâu nhìn về phía lão thợ săn trong thôn, “Đại thúc, nơi đó, có thể dẫn đường cho chúng tôi không?” Lão thợ săn nhìn thấy chữ Hán trên người họ, biết là đội ngũ của nước Z.

Kích động hỏi: “Các vị đi đánh quỷ tử?” “Đúng vậy, lão hương nói đúng, chúng tôi đi đánh quỷ tử, tại hạ là Trần Ngự Lâu Trần soái, có thể dẫn đường cho chúng tôi không?” Lão thợ săn nắm chặt khẩu súng trong tay, cẩn thận nhìn y phục và trang bị của họ.

Eo treo một cái túi da đặc chế, tay đầy vết chai sạn.

Sau đó lại liếc nhìn xe tăng.

Thấy được biểu tượng trên đó, kích động nói: “Con trai tôi, đang làm lính dưới trướng Trần soái!” Trần Ngự Lâu nghe vậy, làm lính dưới trướng mình?

“Lão hương, con trai ông tên gì?” Lão hương lập tức nói: “Lý Đông, Lý trong Mộc tử Lý, Đông trong đông tây.” Hoa Mã Quải nghe vậy, lập tức nói: “Đông Tử?

Lão hương, Đông Tử nhà ông?” “Có phải trên vai con trai ông có một vết bớt không?” Ông ta còn khoa tay múa chân với lão hương, miêu tả sơ qua vị trí.

Nghe đến cả vết bớt cũng nói ra, chuyện này càng chắc chắn hơn.

Trừ người thân quen, không ai biết điều này.

“Con trai ông có tiền đồ lắm, bây giờ làm liên trưởng rồi, dưới trướng quản hơn trăm người.” Nghe tin tức của con trai, lão hương không nhịn được hỏi thêm mấy câu.

Hoa Mã Quải thấy mọi người đều đang đợi, đề nghị vừa đi vừa nói.

Lúc đó nếu tình hình cho phép, cho con trai ông mấy ngày phép về nhà thăm.

Lão hương tự nhiên vui mừng cảm tạ.

“Trưởng quan, nơi các vị muốn đến, gọi là Mộ Hoàng Bì Tử, nơi đó tà môn lắm.” “Bên đó có một nấm mồ, bên trong toàn là Hoàng Bì Tử, lát nữa đừng có lại gần nơi đó!” Mộ Hoàng Bì Tử, bên Trương Trạch có người nhắc đến chuyện này với Trần Ngự Lâu.

Nhưng thông tin trong điện đài rất đơn giản.

Trần Ngự Lâu lại hỏi thăm tình hình của Mộ Hoàng Bì Tử.

Khi biết được đám khốn địa phương và đội cấp thủy trước đó, đều đang nhắm vào nơi đó.

Trần Ngự Lâu cảm thấy sự tình e rằng không ổn.

“Quải Tử, bảo mọi người tăng tốc.” “Mau chóng hội hợp với Trương Trạch huynh đệ, ta muốn biết tình hình cụ thể!” Đợi Trần Ngự Lâu và Trương Trạch hội hợp ở khu vực xung quanh Mộ Hoàng Bì Tử.

Cả khu rừng, chi chít toàn là bóng người.

“Trần soái, cuối cùng ngài cũng đến rồi.” Trương Trạch lúc này cưỡi ngựa đợi ở phía trước.

“Việc không nên chậm trễ, đám người Nhật Bản đó lấy đồ vật, đã đi về phía thảo nguyên.” “Chúng ta vừa đi vừa nói, đại quân một khắc

cũng không thể nghỉ ngơi, ít nhất đợi qua ngọn núi này rồi hãy nghỉ!" Quân đội của Trần Ngự Lâu lúc này cũng chưa đi được bao nhiêu đường.

Tiếp tục vượt qua một ngọn núi hoàn toàn không có vấn đề.

"Được, vậy trên đường nói chi tiết." Hắn quay về phía Hoa Mã Quải phía sau hét lớn: "Quải Tử, toàn tốc tiến lên." Nói xong, liền tăng tốc về phía hai con Hoàng Bì Tử phía trước.

Từ Tháp Hà đến Bách Nhãn Quật, ở giữa cần phải đi hơn hai ngàn cây số.

Đến thảo nguyên gần nhất, khoảng cách cũng không ngắn.

Theo tốc độ của đội 731 áp giải Dương Nhị Đản và những người khác, cũng không thể nhanh hơn được bao nhiêu.

Dọc đường có Hoàng Bì Tử làm dấu hiệu.

Trong chiếc hộp đồng đó, chứa lão tổ tông của đám Hoàng Bì Tử này, tự nhiên có Hoàng Bì Tử lặng lẽ bám theo suốt đường.

Theo nhu cầu, mọi người nghỉ ngơi một lát trên đường, ăn chút gì đó rồi tiếp tục xuất phát.

"Trương Trạch huynh đệ, theo lộ tuyến, chúng ta cách Bách Nhãn Quật kia có đến hai ngàn cây số!" Trần Ngự Lâu lấy ra một tấm bản đồ, bày ra trên mặt đất trước mắt.

"Căn cứ của Nhật khấu tuyệt đối không thể xây dựng xong trong thời gian ngắn, e rằng đã tiến hành một thí nghiệm bí mật đặc biệt trong một thời gian dài." Thí nghiệm bí mật, Trương Trạch ở kiếp trước đối với đơn vị này ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Đội cấp thủy kia có thể nói là tai tiếng lẫy lừng.

Vì xung quanh đều là mấy thành viên cốt cán đáng tin cậy.

Trương Trạch cũng trực tiếp đem tình hình nói cho mọi người nghe.

"Không giấu gì mọi người, thí nghiệm mà đội ngũ này làm, kỳ thực có liên quan lớn đến Trương gia chúng ta." Hắn nhìn về phía Trương Tiểu Xà rồi lại nhìn về phía những người Trương gia khác, "Thí nghiệm trường sinh mọi người đều có ấn tượng chứ?" "Dung hợp người và thú, cũng như tiêm máu thú vào cơ thể người, những thí nghiệm này sớm đã có kết quả, bây giờ đám súc sinh này làm, là để có được dữ liệu chính xác hơn, trong đó cũng bao gồm nghiên cứu người Trương gia." Nhắc đến người Trương gia, Trần Ngự Lâu lặng lẽ kéo Hoa Mã Quải và những thuộc hạ khác, ra hiệu đến một góc hút điếu thuốc.

"Trần soái, Phật gia đâu có nói không cho chúng ta nghe?" "Bí mật không nên nghe, đối với chúng ta, đối với Trương gia đều có lợi." Trần Ngự Lâu vẻ mặt nghiêm túc nói: "Từ xưa đến nay, người muốn trường sinh nhiều không đếm xuể." "Bí mật của Trương gia, chúng ta không nên biết quá nhiều, huống hồ, ngươi cho rằng Trương gia ngày nay, là người bình thường có thể động vào được sao?" Hắn từng tò mò tìm hiểu về Trương gia hiện tại.

Lại nhận được một con số đáng sợ.

Hiện tại muốn tra ra tất cả những người thật sự có huyết mạch Trương gia, là vô cùng khó khăn.

Trương gia đang không ngừng bồi dưỡng những người Trương gia mới.

Những người đó chỉ có huyết mạch khác biệt, nhưng được Trương gia thu dưỡng, về mặt tinh thần cũng được bồi dưỡng thành người Trương gia.

Những người này, Trần Ngự Lâu tự hỏi với năng lực của mình

ngày nay trên mảnh đất này, ít có việc gì làm không được.

Nhưng việc thống kê số người Trương gia, một việc tưởng chừng đơn giản, lại phát hiện căn bản không thể làm được.

Thậm chí trong nội bộ Trương gia, cũng chỉ có vài người biết.

Trừ vài người đó, những người khác của Trương gia thậm chí, cũng không biết những người đó rốt cuộc là ai.

Nhưng có một người chắc chắn tất cả đều biết, đó là Trương Trạch.

Những nhân vật lớn trong nước đều có kinh nghiệm bị ám sát.

Nhưng bên Trương Trạch lại chưa từng nghe nói.

Không có người giết sao?

Chưa từng nghe nói, chỉ có thể chứng tỏ hai khả năng.

Hoặc là không ai dám đi, hoặc là tất cả những người định hành động hoặc sắp đi ám sát, đều lặng lẽ bốc hơi khỏi nhân gian.

Hoa Mã Quải liếc nhìn về phía đó, phát hiện lúc nãy nói chuyện, Lão Dương Nhân đã vô tình liếc nhìn một cái.

Nếu mình nghe được điều không nên nghe, liệu có bị Lão Dương Nhân để mắt không?

Tuyệt đối không nghi ngờ lòng trung thành của tộc Trát Cách Lạp Mã đối với Trương Trạch.

Dù cho bây giờ Trương Trạch bảo Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân giết người thân, họ cũng sẽ không chút do dự mà làm.

Đương nhiên, đây chỉ là một ví dụ, Trương Trạch tự nhiên không thể nào hạ loại mệnh lệnh này.

Nhận ra Trần Ngự Lâu đang hút thuốc trong rừng.

Trương Trạch tiếp tục nói với mọi người: “Đằng sau đội 731, nhất định có người của Uông gia tham gia.” “Liên quan đến Trương gia, đa phần là thí nghiệm huyết mạch.” “Trong đó còn có nhiều thí nghiệm trên người thường hơn, ví dụ như thí nghiệm uy lực bom, còn có thí nghiệm virus để lấy số liệu.” Sau đó Trần Ngự Lâu và Hoa Mã Quải đi về.

Trần Ngự Lâu đưa cho Trương Trạch một tấm ảnh đen trắng.

Chương 438

Trong ảnh, là một thi thể khô quắt.

Trên thi thể, có hình xăm Cùng Kỳ.

Bên cạnh là một người khác toàn thân cắm đầy ống, trên người người đó xuất hiện hình xăm Kỳ Lân không hoàn chỉnh.

"Những thứ này là ta tra được, nhìn những hình xăm này, ta biết nhất định có liên quan đến Trương gia." "Không chỉ những thứ này." Trên tay hắn còn có một chồng giấy dày.

Trên đó ghi chép, toàn bộ là những gì hắn điều tra được.

Trên giấy chi chít toàn là chữ.

Trong đó có giải phẫu sống, càng thảm không nỡ nhìn.

"Đúng rồi, ta cho người tra Nê Nhi Hội, nghe nói những người này thuộc Nguyên giáo do tổ tiên của người Đường Ti sáng lập?" Nhắc đến đội quân đó, mọi người đều không xa lạ, có thể nói là tai tiếng lẫy lừng.

Nhưng tình hình về Đại Đường ti nữ vu, lại không có được thông tin rõ ràng ngay từ đầu.

Trần Ngự Lâu nhìn về phía Lão Dương Bì, "Lão Dương Bì, huynh đệ bây giờ là đại đương gia của Nê Nhi Hội, đối với những chuyện này biết được bao nhiêu?" Lão Dương Bì gặp lại Tổng Bả Đầu ngày xưa, vô cùng kích động.

Đặc biệt là nhìn thấy đội ngũ lớn như vậy.

So với Tá Lĩnh ngày xưa, đội ngũ hiện tại quả là một trời một vực, đám người kia giống như một đám ăn mày.

Đội ngũ trước mắt trang phục chỉnh tề, màu sắc thống nhất, trong mắt mỗi binh sĩ đều tràn ngập sát khí.

"Trần soái, những gì tôi biết cũng không nhiều..." "Trần soái, Lão Dương Bì cũng không tiếp xúc được với thông tin cốt lõi, không trách ông ấy." Trương Trạch đối với nội dung kiếp trước có chút ký ức.

Cộng thêm thông tin trong ký ức của Tôn Xao Sơn, về cơ bản trong đầu đã hiểu được bảy tám phần sự việc.

Về phần Tôn Xao Sơn, đã sớm chết trong Mộ Hoàng Bì Tử.

"Tương truyền, Bách Nhãn Quật trên thảo nguyên Mạc Bắc là thánh địa của người Đường Ti, đối ứng với động Gát Tiên là vùng đất của cái chết." "Đại diện cho âm và dương, hai thánh địa của sự sống và cái chết." "Nguyên giáo là một tôn giáo xuất hiện ở khu vực gần Đại Hưng An Lĩnh, thờ Nguyên Hoàng, tức Hoàng Đại Tiên.

Chữ Hoàng trùng với chữ Kim, nên không gọi là Hoàng mà gọi là Nguyên, gọi là Nguyên Đại Tiên." "Tôn giáo này từng một thời cực thịnh, tín đồ vô số." Trần Ngự Lâu nghe xong, hỏi: "Đại Đường ti nữ vu, là đại vu của Nguyên giáo lúc đó?" Trương Trạch chậm rãi gật đầu, "Không sai, Mộ Hoàng Bì Tử, thực tế là một cổ mộ nhỏ được sao chép theo Bách Nhãn Quật." "Mộ Hoàng Bì Tử thật sự, thực tế là ở thảo nguyên Mạc Bắc." Cũng là nơi họ đang muốn đến.

Giống như động Gát Tiên trong truyền thuyết, nơi đó chôn cất một lượng lớn người Đường Ti.

Người lúc đó cho rằng, sau khi được chôn vào đó, có thể vũ hóa phi thăng, lừa gạt được lượng lớn tín đồ.

Nghe Trương Trạch miêu tả, Phong Học Văn mắng: "Xem ra chiêu trò phong sư cổ cũng không phải mới bắt đầu, hóa ra từ thời Hán Đại Đường ti nữ vu đã làm một lần!" "Không đúng nha, trong Địa Tiên

Trủng xuất hiện địa tiên, lẽ nào vị nữ vu trong Bách Nhãn Quật này, cũng đã trường sinh?" Hiện tại trong Bách Nhãn Quật không chỉ có Đại Đường ti nữ vu, mà còn có Lão Hoàng Bì Tử vừa mới được đưa đến.

"Bây giờ đoán mò cũng vô ích, mau chóng xuất phát, đến lúc đó sẽ rõ ràng cả." Trương Trạch nói xong, mọi người cũng liên tục gật đầu.

"Trương Trạch huynh đệ nói có lý, bất luận Đại Đường ti nữ vu còn sống hay không, chúng ta đều phải hủy diệt Bách Nhãn Quật!" Trần Ngự Lâu nói xong, vứt điếu thuốc, dùng chân dẫm mạnh xuống đất.

Theo những ngày hành quân cấp tốc.

Đại quân sắp nhìn thấy tung tích của thảo nguyên.

Khi sắp đặt chân lên thảo nguyên, Trần Ngự Lâu tập hợp mọi người, theo thông lệ, việc lớn như vậy, phải tiến hành một phen động viên trước.

Trần Ngự Lâu quay về phía mọi người lớn tiếng nói: "Chúng ta thân ở thời loạn thế, giặc cướp tàn sát đồng bào huynh đệ của ta, vọng tưởng chiếm lĩnh gia viên của ta, sát hại cha mẹ huynh đệ của ta!" "Chúng xây dựng căn cứ bí mật ở Mạc Bắc, nghiên cứu vũ khí vi khuẩn, những thứ này đều sẽ dùng trên người đồng bào, người thân của chúng ta!" "Loại súc sinh như vậy, có đáng giết không?" "Đáng giết!" "Đáng giết!!" Mấy ngàn người cùng thanh nộ hống, âm thanh tức thì kinh động chim thú trong rừng.

"Trương Trạch huynh đệ, có muốn nói vài câu không?" "Những gì cần nói Trần huynh đều đã nói rồi, việc không nên chậm trễ, chúng ta nếu tốc độ đủ nhanh, có lẽ có thể đuổi kịp địch nhân trên đường." Trương Trạch trực tiếp ra hiệu lập tức xuất phát.

Nhìn thảo nguyên bao la xa xôi, trong lòng đang âm thầm tính toán thời gian.

Mọi người men theo thảo nguyên bao la mà đi.

Nơi cần đến là thảo nguyên Ngạc Nhĩ Đa Tư, cách đây hơn một ngàn cây số.

Tốc độ của đội ngũ không áp giải đám người Dương Nhị Đản, chỉ nhanh hơn một chút, có lẽ là trước sau không đáng kể.

Theo phán đoán của Trương Trạch, tiến độ này có lẽ cũng tương đương với lúc lão Dương Bì truy đuổi Dương Nhị Đản.

Trên thảo nguyên, có một vài người cưỡi ngựa lướt qua phía trước đội ngũ.

Nhìn từ xa, hai con chồn hương có bộ lông vàng trắng xen kẽ đang vội vã dẫn đường.

Cảnh tượng trông có vẻ kỳ quái.

Trương Trạch nhân lúc có thời gian, bèn lấy thi thể của Hoàng Khôi ra.

Đồng thời, hắn cũng liếc mắt xem qua tiến độ hóa rồng của Thanh Nhi.

Nó đang trong quá trình biến hóa quan trọng.

Lượng lớn không khí bị hút vào Thủy Linh Châu, chuyển hóa thành năng lượng mà Thanh Nhi cần nhất.

Thanh Nhi và Cửu Nhi cơ bản là sinh cùng một lứa, có lẽ chỉ khác biệt về thời gian phá vỏ trứng, vì thế chúng là chị em ruột.

Cửu Nhi bây giờ đã hóa thành bạch long, Thanh Nhi cũng đang ở thời khắc mấu chốt để hóa rồng.

Chỉ cần thời cơ đến, bên cạnh Trương Trạch sẽ có cùng lúc hai con rồng bầu bạn.

Lúc này, Trương Trạch đang dùng Song Toàn Thủ, thử sửa chữa lại nhục thân cho Hoàng Khôi.

Hắn không có ý định khiến nó sống lại hoàn toàn, nhưng biến nó thành trạng thái tương tự như Khiêm Chi, thống lĩnh Bất Ngôn Kỵ, thì có thể làm được.

Bên cạnh hắn có một con nhím, nếu tu luyện có thành tựu, có thể sẽ biến thành Bạch Tiên.

Cùng với loài rắn, thứ mà bên cạnh hắn có nhiều nhất, cộng thêm Hoàng Khôi, Ngũ Đại Tiên đã quy tụ được ba vị.

Khi nhục thân dần dần hồi phục, Hoàng Khôi chui trở lại vào trong cơ thể.

"Đa tạ chủ nhân!" Đột nhiên khôi phục lại toàn bộ trạng thái nhục thân, Hoàng Khôi lòng cam tình nguyện gọi một tiếng "chủ nhân".

"Hiện tại chỉ để ngươi duy trì trạng thái này, còn có cho ngươi sống lại hay không, phải xem biểu hiện của ngươi." Trương Trạch nói với giọng rất thản nhiên, như thể đang nói một chuyện không quan trọng.

Đương nhiên, đối với hắn, chuyện này quả thực không quan trọng.

Con chồn hương trước mắt tương đương với việc trở thành một cỗ Đấu Thi nữa bên cạnh hắn.

Cỗ thứ tư.

Nếu trực tiếp biến nó thành vật sống thì đã vượt ra khỏi phạm vi của Đấu Thi.

Hơn nữa, thân thể của chồn hương vốn không lớn.

Sống cả ngàn năm, nó cũng chỉ có bộ lông phát triển, chứ hình thể không có biến hóa gì lớn.

Không giống như Liễu Xuân Sinh trên người Phong Học Văn, theo năm tháng trôi qua, hình thể cũng không ngừng lớn lên.

"Chủ nhân, ta có hy vọng sống lại sao?" Hoàng Khôi kích động quỳ xuống trước mặt Trương Trạch.

Nó là cấp bậc lão tổ tông của gia tộc chồn hương.

Mẹ của nó chính là con chồn hương già năm xưa đi theo bên cạnh tỳ nữ vu Đại Đường.

Ngay cả một tồn tại có tu vi thâm hậu như vậy, muốn sống lại cũng phải khổ sở chờ đợi cả ngàn năm để có một cơ hội.

Nó không ngờ mình cũng có được cơ hội như vậy.

Sau khi có được hy vọng, nó càng ra sức tìm đường ở phía trước.

Thực lực của chồn hương cấp lão tổ tông quả nhiên khác biệt.

Trên thảo nguyên, một cơn gió nhẹ lướt qua mặt.

Hoàng Khôi nhắm mắt lại.

Hai giây sau, nó đột nhiên mở mắt: "Chủ nhân, bảo những người khác đi theo ta!" "Chồn hương nói chuyện?" Người ở phía trước đội của Trần Ngự Lâu gần như đều nghe thấy tiếng của chồn hương.

Nhưng rất nhanh, những người khác đã phủ định cách nói này.

Trần Ngự Lâu cũng lập tức tỉnh ngộ.

"Ta suýt quên mất chuyện này!" "Quải Tử, truyền lệnh xuống, tất cả những chuyện trải qua trên thảo nguyên này, sau khi trở về không được phép ngoại truyền." "Kẻ vi phạm xử theo quân pháp!" Giọng nói vô cùng nghiêm nghị, khiến người nghe tim gan run rẩy.

Đồng thời, y lại bổ sung một câu: "Chuyện đánh lui kẻ địch thì có thể nhắc qua một chút." Nếu đội ngũ của y đi vào thảo nguyên mà không nói gì cả, ngược lại dễ bị người ta nghi ngờ.

Chỉ nói một phần, miêu tả nó giống như một trận chiến bình thường, những chi tiết đằng sau tự nhiên cũng không ai có thể tra chứng được.

Trương Hải Hà ở phía sau nhỏ giọng nói với cán nương bên cạnh: "Cán nương, ta cảm thấy, Trương gia chúng ta, có xu thế trở lại thời hoàng kim năm xưa?" "Còn xa lắm!" Trương Hải Kỳ đã tận mắt chứng kiến Trương gia thời đó.

Chương 439

Hơn nữa, Trương gia suy tàn từ thời Khang Hy.

Có lẽ Trương gia thời kỳ sớm hơn nữa, năng lực còn kinh khủng hơn nhiều.

Trên thảo nguyên, không thể tránh khỏi việc kinh động đến người dân địa phương.

Những người dân du mục từ xa nhìn thấy đội quân mấy ngàn người đi qua.

Trần Ngự Lâu đã lường trước điều này.

Y đã sắp xếp người đi trước để trấn an và giải thích.

Sau khi biết được mục đích của họ, tất cả mọi người đều ngay lập tức đảm bảo sẽ tuyệt đối giữ bí mật.

Đồng thời, họ còn lấy ra những thực phẩm tốt nhất trong nhà để tặng cho các chiến sĩ trong đội.

"Chính nghĩa chi sư!" "Nhất định sẽ khải hoàn trở về, đây là chút lòng thành của chúng tôi!" Có thể thấy, những người dân du mục địa phương cũng vô cùng căm hận đám người của đội cấp thủy kia.

"Lòng thành của mọi người ta nhận, nhưng đồ đạc thì không lấy, hành quân gọn nhẹ sẽ tốt hơn!" Trương Trạch cưỡi ngựa tiến lên, dùng tiếng Hán hỏi một người dân du mục để xác nhận lại lộ trình trên thảo nguyên.

Khi nghe nói họ muốn đến Bách Nhãn Quật, sắc mặt của người dân du mục lập tức thay đổi.

"Các vị muốn đến nơi đó sao?

Ở đó có yêu long ăn thịt gia súc, mỗi năm bò dê của chúng tôi đều có con phát điên chạy đến đó, sau đó bị con yêu long kia hút lên không trung rồi nuốt chửng!" "Nơi đó không đi được đâu!" Trương Trạch đánh dấu vị trí của người dân du mục trên bản đồ, "Đại thúc, chúng tôi đến đây chính là để đồ long." Sau khi xác định lộ trình, hắn ra hiệu cho người của Trương gia và Cửu Môn.

Họ cho những con ngựa bên cạnh ăn đan dược do Hoa Linh điều chế.

Sau khi ăn xong, sức lực của lũ ngựa tăng lên trong chốc lát.

Tất cả tăng tốc lao về phía Bách Nhãn Quật.

Khi đội ngũ từ xa nhìn thấy một vùng đất đầy hang động, thảo nguyên ở đó có những miệng giếng khô cạn khắp nơi, Trương Trạch biết Bách Nhãn Quật đã đến.

Ở nơi này, số người và gia súc mất tích quá nhiều.

Từ mấy ngàn năm trước, những người dân cổ xưa sống trên thảo nguyên đã phát hiện ra nơi này.

Sau đó, nó còn được Nguyên giáo coi là thánh địa, bên trong không biết đã chất đống bao nhiêu thi thể.

Con yêu long toàn thân đen kịt mà người dân địa phương nói, mọi người tạm thời chưa nhìn thấy, chỉ loáng thoáng nghe được một tiếng rồng gầm.

"Mạc Bắc yêu long?" Khoảng bảy tám chiếc xe tải đậu ở vòng ngoài của Bách Nhãn Quật.

Xung quanh những chiếc xe tải này, có mấy tên lính Nhật đang canh gác.

Xem ra người và đồ vật đã vào trong Bách Nhãn Quật.

Thảo nguyên tĩnh mịch một màu mênh mông, phía trước là một dãy gò đồi nhấp nhô, trông như mấy hòn đảo cô độc trên biển.

"Tầm Long Quyết, sơn xuyên hành chỉ phục vi long, địa thế miên diên ngưng kết vi long." Hứa Nhất Thành nhìn chằm chằm xung quanh, cảm thấy Bách Nhãn Quật xung quanh đây trông cũng không huyền bí như trong lời đồn.

"Tiếng rồng gầm vừa rồi là sao?" "Có phải cũng giống như ngôi mộ của chồn hương, chỉ là không khí ngưng tụ?" Thực ra, con huyết long hình thành từ một khối không khí đó cũng có một cách giải thích.

Còn về Mạc Bắc yêu long trong lời kể của người dân địa phương, Bách Nhãn Quật trước mắt mọi người trông vẫn một mực bình yên.

Bỗng nhiên, những con ngựa họ cưỡi bắt đầu trở nên bất an.

Trần Ngự Lâu ghì chặt dây cương nhưng phát hiện con ngựa hoàn toàn không nghe lời.

Trương Trạch lập tức nhắc nhở mọi người: "Chú ý sự thay đổi của từ trường xung quanh." Từ trường xung quanh không phải lúc nào cũng bất biến, không giống như những ngôi mộ cổ từng gặp trước đây.

"La bàn thay đổi rồi!" Trần trưởng lão nhìn la bàn trong tay, kim chỉ nam vốn đang bình thường bỗng nhiên bắt đầu xoay tít.

Dường như có thứ gì đó đang kéo theo từ trường, và nó đang di chuyển với tốc độ cao.

Ầm ầm ~ Bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn.

Tiếng sấm rền vang, trên đầu mọi người bắt đầu xuất hiện mây đen.

Vô số cơn lốc bắt đầu hình thành.

Những âm thanh chói tai đột nhiên xuất hiện xung quanh.

Mọi người đều bị âm thanh đột ngột làm cho ù tai.

Âm thanh tuy không lớn nhưng khiến người ta đau đầu như búa bổ.

"Sóng âm chói tai, nơi này rốt cuộc là sao!" Hứa Nhất Thành đau đầu dữ dội, nhưng lại phát hiện Trương Trạch, Doãn Tân Nguyệt, Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân bên cạnh chỉ nhíu mày, chứ không có phản ứng lớn như vậy.

Ánh mắt Trương Trạch nhìn về phía không xa, ở sâu trong Bách Nhãn Quật, lúc này đã hình thành vô số vòi rồng.

Đợi âm thanh qua đi, mọi người chỉ thấy những con ngựa mình cưỡi đang chạy lên trời.

"Ngựa của chúng ta... lên trời rồi?" Hoa Mã Quải nhìn chằm chằm lên trời.

Trần Ngự Lâu đột nhiên hét về phía sau: "Doanh pháo binh chuẩn bị!" "Bắn hạ con yêu long trên trời đó cho ta!" Trương Tiểu Ngư dẫn theo năm trăm anh em Tá Lĩnh, nhìn về phía Trương Trạch: "Tộc trưởng, chúng ta có cần động thủ không?" Trương Trạch nhìn về phía năm trăm anh em Tá Lĩnh do Trần Ngự Lâu dẫn dắt.

Năm trăm người còn lại hiện đang phụ trách chuyện ở Thập Nhất Thương.

Hiện tại chỉ có thể rút ra năm trăm tinh anh đã được huấn luyện bài bản.

Côn Luân từ trong đội ngũ bước ra.

Vừa nhìn thấy Trần Ngự Lâu, y kích động cúi chào: "Tổng Bả Đầu!" "Côn Luân?" Trần Ngự Lâu nghe Côn Luân nói, ngoáy ngoáy

tai, “Ta có nghe nhầm không?

Ngươi biết nói chuyện?” “Phật Gia đã chữa khỏi tai cho ta!” Côn Luân lập tức hướng về phía Trương Trạch, mặt đầy vẻ cảm kích.

“Trương Tiểu Ngư, cho pháo binh lập tức chuẩn bị, phối hợp với doanh pháo binh của Trần soái, pháo kích yêu long!” Mấy người đứng ở vị trí lối vào.

Vòi rồng không biết sẽ kéo dài bao lâu.

“Bách Nhãn Quật từng là hải nhãn của Đông Hải, bên dưới thảo nguyên này là một nhánh của long mạch Đông Nam!” “Thời kỳ nơi đây còn là biển cả mênh mông, có lẽ cũng thường xuyên xảy ra hiện tượng rồng hút nước.” Trương Trạch biết rằng, gần hải nhãn ở Nam Hải, thỉnh thoảng sẽ có hiện tượng rồng hút nước.

Tất cả các thuyền bè đi qua, nếu không may, sẽ bị những xoáy nước khổng lồ hút thẳng lên không trung.

Tất cả các xoáy nước xung quanh đều có màu xám đậm, như những cột trời chống đỡ trời đất, nối liền giữa trời và đất.

“Tộc trưởng, ba khẩu pháo Canong đã vào vị trí!” Bên Trần Ngự Lâu đồng thời có binh sĩ báo cáo.

“Trần soái, đại pháo đã vào vị trí!” “Trần soái, xe tăng đã vào vị trí!” Đạn pháo đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Trần Ngự Lâu giơ tay: “Cho người canh giữ xung quanh, đừng để một tên lính 731 nào trốn thoát!” “Nhớ kỹ, ta không cần người sống.” Y còn nhìn về phía Trương Trạch.

Lại thấy Trương Trạch vừa hay gật đầu.

Hai bên đồng thời gầm lên một tiếng: “Khai hỏa!” Giữa những đám mây đen trên không trung, một con yêu long đen kịt đang không

ngừng lượn lờ trong tầng mây.

Trương Trạch không nhìn rõ thực thể của Mạc Bắc yêu long.

Nhưng khi bóng rồng di chuyển, sẽ không ngừng truyền ra những sóng âm chói tai.

Nếu âm thanh này kéo dài, sẽ vô hình trung giết chết các sinh vật sống xung quanh.

Những con ngựa bị yêu long cuốn đi đều đã không rõ tung tích.

Theo lệnh của hai bên.

Ầm!

Mấy khẩu đại pháo đồng loạt vang lên một tiếng nổ lớn.

Đạn pháo bắn về phía vô số vòi rồng đang bị hút lên cao.

Sấm sét đan xen, đại pháo chuẩn xác bắn trúng vào giữa tầng mây.

Trong mây đen truyền ra tiếng gầm giận dữ.

"Bắn trúng rồi!" Mọi người từ trong tầng mây rõ ràng nghe thấy tiếng rồng gầm, âm thanh vô cùng thảm thiết.

Nhưng con yêu long ở trong tầng mây, mọi người không thể xác định được tình hình thực tế.

Bên ngoài pháo kích một lúc lâu, đội ngũ chuẩn bị đối phó với những tên lính Nhật đang ẩn nấp bên trong.

Chương 440

Lại phát hiện, động tĩnh lớn như vậy, mà không có một người nào đi ra.

Tiếp đó là ầm ầm ầm ầm, đạn pháo liên tục oanh tạc.

Vòi rồng trên trời đột nhiên tan biến trong vụ nổ.

Bóng rồng lượn lờ trên không cũng biến mất không dấu vết.

"Yêu long biến mất rồi?" Nhìn vòi rồng tan đi trước mắt, toàn bộ đội ngũ lập tức quân tâm đại chấn!

Ngay cả Mạc Bắc yêu long trong truyền thuyết trên thảo nguyên cũng bị bắn chạy, thậm chí có thể đã bị bắn chết.

Còn có gì đáng sợ nữa?

Trương Trạch lập tức nhắc nhở: "Trần soái, mọi chuyện chỉ mới bắt đầu." "Bảo anh em đừng lơ là cảnh giác." Trần Ngự Lâu nhìn về phía sau, lập tức bảo Hoa Mã Quải tạm thời thành lập một tiểu đội.

"Chọn ra hai trăm anh em, đi trước dò xét tình hình." Trương Trạch đồng thời cũng gọi ra bốn người từ trong đội ngũ.

"Bốn người này là Tứ Đại Hộ Pháp của Trương gia ta, để họ cũng tham gia vào đội tiên phong." Có đội ngũ của Trần Ngự Lâu, lại thêm người của Trương gia cường cường liên hợp, chiếm được Bách Nhãn Quật chỉ là vấn đề thời gian.

Đồng thời, phía trước toàn là gò đồi, muốn tìm được lối vào Bách Nhãn Quật, cũng cần có kinh nghiệm Phân Kim Định Huyệt nhất định.

"Lời của Phật Gia đều nghe thấy chưa?

Phối hợp tốt với người của Trương gia." "Rõ!" Hai trăm người

đồng thanh đáp lại, cùng với bốn người của Trương gia nhanh chóng xông vào trong Bách Nhãn Quật.

Hai trăm người phía trước đi theo bốn người của Trương gia, đi trước dò đường.

Trương Trạch dẫn người của Trương gia và Cửu Môn đi vào theo sau.

Tránh được vòi rồng hình thành từ những cơn lốc.

Phía trước, mấy anh em tuần tra lính Nhật, trong tay lẳng lặng cầm những thanh đao quân Tào dính máu.

Tùy tay lau một cái, máu nhanh chóng chảy theo rãnh máu.

Khi từng tên lính Nhật tuần tra bị hạ, nhìn những thi thể trên đất, hai trăm người vây quanh các gò đồi, nhìn những gò đồi gần như giống hệt nhau xung quanh, hoàn toàn không nhìn ra được vật chất cụ thể của lối vào.

"Không có đường!" Phong Học Văn cầm la bàn, xuất hiện bên cạnh hai trăm người.

"Để ta." Hắn lấy ra la bàn, Trương Hải Hà nhìn kỹ, chẳng phải là cái la bàn Trương Trạch dùng trước đây sao?

Chẳng trách bây giờ hắn đã đổi sang Khôi Tinh Bàn, hóa ra đã truyền cái la bàn có công nghệ chế tác thượng thừa này cho đệ tử rồi.

"Dương trạch chiếu an trọng thủy, âm huyệt chiếu tiêm trọng sơn, thanh long nghi khẩn bất nghi phá, án sơn yếu cận minh đường ngọa..." "Tổng long chi sơn đoản tại hậu, thác sơn bất bão tả hữu thủ, triền long triền long hổ tiền, tam trọng ngũ trọng phúc diên miên." Miệng niệm khẩu quyết, rồi kết hợp với những gì khẩu quyết nói, tìm kiếm triền sơn, ánh mắt quét qua các gò đồi, cuối cùng nhìn thấy một lối ra ở hướng đông bắc.

“Hướng đông bắc!” Phong Học Văn dẫn theo hai trăm thuộc hạ của Trần Ngự Lâu.

Cộng thêm đệ tử của Trương Trạch, bốn người của Trương gia cũng cùng nhau đi về hướng đông bắc.

“Phật gia, đệ tử của ngài xem ra có thể xuất sư rồi!” Tề Thiết Chủy nhìn chằm chằm vào hành động vừa rồi của Phong Học Văn, ít nhiều cũng đã có năng lực Phân Kim Định Huyệt nhất định.

“Theo ta lâu như vậy, nếu chút bản lĩnh cũng không có, ta đã sớm trục xuất khỏi sư môn rồi.” Trương Trạch liếc nhìn bóng lưng của Phong Học Văn.

Đối với hành động vừa rồi, chỉ có thể nói, có thể tìm được phương hướng ở nơi này, chỉ là cơ bản.

So với Hồ Bát Nhất trong thế giới kia, thiên phú về Phân Kim Định Huyệt của Phong Học Văn có kém hơn một chút.

Nhưng sức hút cá nhân của hắn không nằm ở đây.

Dẫn theo hai trăm người đó, hắn cũng không hề căng thẳng, thậm chí còn đảm nhiệm tốt hơn cả liên trường dưới trướng Trần Ngự Lâu.

“Trương Trạch huynh đệ, đệ tử của huynh theo ta rèn luyện hai năm, quản lý một sư đoàn không thành vấn đề!” Trần Ngự Lâu cũng nhìn ra thiên phú của Phong Học Văn ở phương diện này.

Trương Trạch cũng không vội tiến cử, chỉ bình thản nói: “Hiện tại chưa nhìn ra được, đợi giải quyết xong đội cấp thủy ở Bách Nhãn Quật rồi xem sao.” Đối với thiên phú của Phong Học Văn, Trương Trạch tự nhiên có lòng tin.

Chỉ là hắn không tiến cử, Trần Ngự Lâu sẽ bỏ qua một nhân tài tốt như vậy sao?

Bị Trương Trạch nói như vậy, sự chú ý của Trần Ngự Lâu ngược lại càng đặt nhiều hơn vào Phong Học Văn.

Hắn đột nhiên phản ứng lại, "Trương Trạch huynh đệ, huynh đang khích tướng ta à!" Phạm vi của Bách Nhãn Quật cực lớn, dù sao cũng từng là một hải nhãn.

Mọi người men theo các gò đồi không ngừng tiến về phía trước.

Xung quanh đâu đâu cũng là khe nứt, không khí bao trùm một lớp sương mù.

"Phía trước là khu vực Mạc Bắc yêu long xuất hiện, cũng không biết Mạc Bắc yêu long bây giờ có còn ở khu vực này không!" Trương Long Tỏa từ xa nhìn chằm chằm vào khu vực phía trước.

Dưới chân có lẽ là vị trí của vòi rồng.

Nơi này e rằng là khu vực trung tâm của Bách Nhãn Quật.

Xung quanh không thấy có người.

Phong Học Văn ra hiệu cho mấy người chú ý ẩn nấp.

Trương Trạch ở phía sau, từ xa nhìn những người phía trước dần dần tiếp cận những hang động phía trước.

Bách Nhãn Quật thực chất là mộ của chồn hương, vì thế có thể coi nơi này như một ngôi mộ cổ bình thường.

Thêm vào đó, nơi này từng là hải nhãn của Đông Hải, vì thế chắc chắn có liên quan đến long mạch Đông Hải.

Đi không bao lâu, phía trước đột nhiên có mấy con sóc mắt đỏ từ trong sương mù xông ra.

Chồn hương bên cạnh Trương Trạch lập tức xông lên, hóa thành một làn khói đen, ném những con sóc đó đi xa.

“Chủ nhân, lần trước ta đến đây là mấy trăm năm trước.

Khi đó nơi này không phải như vậy, động vật lúc đó tuy độc tính cũng mạnh, nhưng không có tà tính như vậy!

Nơi này nhất định đã xảy ra chuyện mà hoàng gia chúng ta không biết.” Nó đứng thẳng người, nhíu mày nhìn chằm chằm vào Bách Nhãn Quật.

Hoàng Khôi đứng thẳng người, chỉ về phía trước, miệng nói tiếng người.

Cảnh tượng này trong mắt mọi người ở phía sau trông có vẻ hơi hài hước.

“Là vì thí nghiệm sinh vật!” “Nước thải từ các thí nghiệm bị xả trực tiếp ra nguồn nước bên ngoài, những động vật uống phải nước này đều xuất hiện biến dị ở các mức độ khác nhau!” Trương Trạch từ xa cũng nhìn thấy tình hình phía trước.

“Người Nhật Bản đang tiến hành thí nghiệm sinh vật, thí nghiệm vũ khí vi khuẩn, thí nghiệm huyết mạch ở đây, trong số những thí nghiệm này, có những thí nghiệm sẽ sản sinh ra độc tố, động vật và côn trùng ở đây có lẽ đều đã nhiễm phải loại độc tố này!” Nếu cứ tiếp tục như vậy, nơi này sẽ trở thành một Bình Sơn thứ hai, thậm chí có thể còn nguy hiểm hơn Bình Sơn.

Đặc biệt là những động vật này hoàn toàn không có lý trí!

Bên trong Bách Nhãn Quật, vị trí hiện tại đang tiến hành thí nghiệm vi khuẩn.

Ánh mắt hắn tùy ý nhìn về phía trước, trong khe đất không xa, có rất nhiều rết đang bò.

Những con rết này có thân hình dài hơn một mét.

Không thể so sánh với rết ở Trường Bạch Sơn, nhưng độc tính của những con rết này lại vô cùng mạnh.

Bên dưới con mương, chi chít những con rết đốm đen.

Trong đó có cả những con chuột lớn bằng chồn hương.

Chuột có thân hình to lớn, hai mắt cũng đỏ ngầu, rơi xuống khe nứt, lập tức bị vô số rết bao vây.

Vuốt của những con rết này vô cùng sắc nhọn, trên đó có những lỗ nhỏ, bên trong thông với tuyến độc.

Một khi bắt được sinh vật sống, những con rết này sẽ lập tức tiêm nọc độc.

Phong Học Văn gặp phải những con rết này, lập tức dậm chân xuống đất, lắc đầu, miệng hô lớn: "Phong Học Văn mời đại tiên lên thân đây!" Đây cũng là điều hắn mới phát hiện gần đây, Câu Linh Khiển Tướng nếu khiến đối phương vui vẻ, có thể sử dụng sức mạnh của đối phương ở mức độ tối đa.

Dù sao đây cũng không phải là xuất mã tiên, mà là Ngự Linh Thượng Thân, vượt qua giới hạn của việc nhảy xuất mã tiên!

Xung quanh, những con rết đột nhiên cùng nhau xông lên.

Vô số con rết không biết tại sao, đều điên cuồng lao tới.

Phong Học Văn một mình chặn đứng những con rết này, thậm chí Liễu Xuân Sinh còn định trực tiếp nuốt chửng chúng.

"Liễu Xuân Sinh, ngươi điên rồi, những con rết này đều có virus sinh hóa, không ăn được đâu!" Hoàng Khôi thấy hành động của Liễu Xuân Sinh, lập tức hét lớn.

Hai trăm người ở bên cạnh đội ngũ đối phó với những động vật biến dị.

Trương Trạch tìm Trần Ngự Lâu: “Trần huynh, bên này gặp phải phiền phức, ta dẫn người đi phá tung lối vào phía trước trước.” Hắn chỉ vào một cánh cổng lớn làm bằng xi măng ở phía trước.

Chương 441

Từ góc nhìn vừa rồi, đột nhiên có súng máy bắn về phía này.

Đoàng đoàng đoàng!

Trương Trạch nhíu chặt mày, tiến lên một bước.

"Loạn - Kim - Thác!" Tất cả viên đạn trước mắt hắn đều trở nên chậm lại.

Nhưng hắn không thể tùy ý thay đổi phương hướng của những viên đạn này.

Sau khi nhanh chóng né tránh, hắn giơ tay, gầm lên một tiếng: "Ly Tự Vô Lượng Nghiệp Hỏa!" Ầm!

Lửa lớn đi đến đâu, mọi thứ đều bị thiêu rụi thành tro bụi.

Nghe động tĩnh bên trong, Trương Trạch tiện tay lấy đi ký ức của tên lính gác cổng.

"Người của chúng đã đào được tỳ nữ vu Đại Đường, Dương Nhị Đản và cái hòm đồng đó đã vào trong rồi!" Trong ký ức của người này, Trương Trạch "nhìn thấy" những thí nghiệm sinh hóa đầy máu tanh.

Trần Ngự Lâu hét lớn: "Phá tung cánh cổng đó cho ta!" Ầm!

Ầm ầm!

Liên tục ba phát đạn pháo.

Phát đầu tiên trực tiếp phá tung lối vào, tiếp đó hai phát rơi vào trong, một làn khói dày đặc bay ra.

Những tên lính Nhật phòng thủ bên trong, tám phần mười đã chết sạch.

“Theo ta vào trong.” Đợi sương mù tan đi, Trương Trạch và Trần Ngự Lâu dẫn người xông vào.

Trong thông đạo bị phá mở, khói dày đặc bao trùm một lúc lâu.

Lão Dương Nhân và Chá Cô Tiếu đi trước dò đường.

Tiểu Ca trong nháy mắt đã xông thẳng vào làn khói dày đặc.

Vừa chạm mặt, hắn đã tóm lấy một tên tiểu đội trưởng cấp thiếu úy đang cầm đao võ sĩ.

Đối phương nói một tràng tiếng Nhật.

Ý đại khái chắc là hỏi hắn là ai.

Nói mấy câu, thấy Tiểu Ca không có động tĩnh gì, hắc kim cổ đao kề trên cổ, y vẫn vô cùng kiêu ngạo.

“Baka yarou!” Phụt!

Cổ đao lóe lên, tên tiểu đội trưởng bị ném sang một bên.

Hiện tại, việc có thể giao tiếp là quan trọng nhất.

Vừa rồi hắn cảm nhận được địa vị của đối phương có lẽ không thấp, nhưng vì không hiểu tiếng chim hót, để tránh phiền phức, chỉ có thể xử lý trước.

Trương Trạch dừng lại bên cạnh thi thể, đặt tay lên trán đối phương.

Hắn sao chép ký ức từ đó.

Thông qua Song Toàn Thủ, hắn tạm thời sao chép tiếng mẹ đẻ của đối phương vào trong đầu.

Nếu không hiểu ngôn ngữ của đối phương, thậm chí một phần ký ức cũng không thể hiểu được.

Khi Trương Trạch hiểu được những thứ trong ký ức, tay hắn lập

tức bùng lên Vô Lượng Nghiệp Hỏa, biến xác chết thành tro bụi.

"Căn cứ bí mật này được chia làm hai tầng trên và dưới mặt đất." Hắn miêu tả kết cấu bên trong căn cứ bí mật cho mấy người bên cạnh.

"Trên mặt đất là nơi làm các loại thí nghiệm, đồng thời cũng là ký túc xá của chúng, ngoài ra còn có khu vực giam giữ các vật thí nghiệm, có cả người của Trương gia và người dân địa phương." Căn cứ bí mật lúc này không giống như trong nguyên tác, cả nơi này đều bị phong tỏa.

Phía sau liên tục có người xông ra.

Đột nhiên phía sau truyền đến tiếng cửa sắt đóng lại.

"Lập tức đóng cửa sắt!" Phía sau truyền đến tiếng Nhật.

Gần như cứ cách bốn mét lại có một cánh cửa sắt, dường như dùng để ngăn chặn một số thứ vô cùng khủng khiếp bên trong chạy ra ngoài.

Cũng không loại trừ khả năng dùng để ngăn người của Trương gia.

Với mức độ của những cánh cửa sắt này, người của Trương gia quả thực có khả năng xông ra.

Trương Trạch từ xa nhìn thấy lá cờ bên trong.

Trên đó viết những lời tuyên ngôn điên cuồng của người Nhật.

Côn Luân nhanh chóng đi đến trước cửa sắt, trực tiếp chặn lại cánh cửa sắt đầu tiên đang đóng lại.

"Côn Luân, quay lại, ngươi không đối phó được đâu." Trương Trạch vừa nói xong, bên cạnh hắn đột nhiên xuất hiện Bất Ngôn Kỵ.

Số lượng âm binh không nhiều, khoảng ba trăm.

Khiêm Chi cầm đao trong tay, ra hiệu cho âm binh trực tiếp đi xuyên qua.

Bây giờ chúng là thực thể, đứng trước cửa, vung thanh đại đao trong tay.

Mấy nhát đao liên tục chém xuống, phá mở cánh cửa sắt đầu tiên.

"Tốc độ như vậy quá chậm." Trương Trạch nhìn những âm binh đi vào, những tên lính Nhật đang cầm súng phòng thủ bên trong, sau khi gặp phải Bất Ngôn Kỵ, bên trong liên tục vang lên tiếng súng.

Nhưng đối với âm binh Bất Ngôn Kỵ, đạn dược căn bản không có tác dụng gì.

Trong số những người đang chống cự bên trong, Trương Trạch thậm chí còn nghe thấy có người nói tiếng Hán.

Dựa theo ký ức của tên tiểu đội trưởng lúc nãy, ánh mắt hắn nhìn về phía sâu hơn ở tầng một.

"Phần lớn vật thí nghiệm bị nhốt dưới lòng đất!

Ống dẫn nước thải cũng ở đó." "Chá Cô Tiếu, đi tìm phòng giam giữ những người bình thường." "Trương Nhật Sơn!" "Sư phụ, con đây." Trương Nhật Sơn lập tức bước ra.

"Đi tìm người của Trương gia, bất kể sống chết đều phải tìm đủ, bao gồm cả nội tạng." Tình huống tốt nhất tự nhiên là tìm được người của Trương gia còn nguyên vẹn.

Nhưng khả năng lớn hơn, e rằng sẽ tìm thấy những bộ phận nội tạng được bảo quản, cùng với dược phẩm.

"Trần huynh, theo ta đi tìm Bắc Dã Chân Thứ." "Kẻ này là bộ trưởng đội cấp thủy, xuất thân là quân y của giặc Nhật, các thí nghiệm mà y thực hiện đã gây ra cái chết cho hơn ba ngàn người!"

Kiếp trước, hắn cũng có một số ký ức về kẻ này, một kẻ cuồng chiến tranh khét tiếng.

Y vẫn luôn hoạt động ở khu vực Đại Hưng An Lĩnh.

Vật thí nghiệm mà y tìm cũng đều là người dân địa phương trên thảo nguyên.

Vì thế, người dân ở đây mới căm hận chúng như vậy.

Ngoài ra, còn có bên phía Đông Bắc.

Nhưng trong thế giới đạo mộ này, vì nhà họ Uông tiết lộ, người của Trương gia có huyết mạch kỳ lân đã trở thành đối tượng thí nghiệm chủ yếu.

Người của Trương gia được ngoại giới biết đến là người sống lâu nhất, sống được khoảng bốn trăm năm.

Trong mắt người thường, đó là sự trường thọ không thể tưởng tượng được.

Hơn nữa, người của Trương gia gần như cả đời không bao giờ bị bệnh.

Trừ khi về già, sau khi hiệu quả huyết mạch suy yếu, quả thực sẽ mắc phải một số bệnh nan y.

"Có dữ liệu thí nghiệm, nhất định phải bảo quản nguyên vẹn." Kiếp trước, chính vì những kẻ này đã tiêu hủy một lượng lớn dữ liệu ngay từ đầu, mới dẫn đến khó khăn trong việc thu thập chứng cứ sau này.

Hắn không định để chúng sống để bị xét xử, nhưng ít nhất phải công bố những tội ác này ra cho công chúng.

Mọi người đi qua lò thiêu, nghe thấy bên trong liên tục truyền đến những tiếng va chạm kịch liệt.

Có một vật khổng lồ đang cố gắng thoát ra từ bên trong.

"Đừng động vào lò thiêu." Trương Trạch nhắc nhở xong, lập tức đi về phía sau, "Đi về phía sau, phía sau có không gian." Dựa theo ký ức của tên tiểu đội trưởng, phía trước chỉ là nơi thiêu xác và làm thí nghiệm.

Xung quanh lò thiêu, chất đống một lượng lớn xác chết.

Trong số các thi thể, chỉ có một phần nhỏ là người hiện đại bị làm thí nghiệm.

Phần lớn hơn là những người Đường mặc trang phục cổ.

Chương 442

Đây có lẽ là những thi thể được đào lên từ Bách Nhãn Quật.

Điểm mấu chốt thực sự là công trình xi măng ở phía sau, những nhân vật quan trọng đó cũng đều bị giam giữ ở phía sau.

Đúng lúc này, đột nhiên có một luồng sức mạnh xông ra.

Một luồng năng lượng vô hình lan tỏa ra ngoài.

Trương Trạch lập tức nhìn về hướng luồng sức mạnh truyền đến.

"Có người đã mở Chiêu Hồn Quan!" Chiêu Hồn Quan là chiếc hòm đồng chứa thi thể của chồn hương.

Thi thể chồn hương không lớn, vì thế quan tài bằng đồng sau khi chết cũng rất nhỏ.

Năm xưa, những người Đường chất đống thi thể người thân ở Bách Nhãn Quật đã tin lời của những người Nguyên giáo, tin rằng linh hồn của người thân họ đều đã vào trong Chiêu Hồn Quan.

Bây giờ, luồng sức mạnh cổ xưa đó được giải phóng ra, trong chốc lát, những thi thể chưa kịp thiêu hủy đều đồng loạt sống lại.

"Trá thi rồi!" Lão Dương Nhân và Chá Cô Tiếu nghe động tĩnh xung quanh, lập tức nhận ra có điều không ổn.

"Sức mạnh của con chồn hương già!" Chá Cô Tiếu lập tức đoán ra nguồn gốc của sức mạnh.

Hắn liền gọi lớn về phía lão Dương Bì: "Nhị Đản, Dương Nhị Đản!!" Hòm đồng của Hoàng Đại Tiên, trong tình huống bình thường không thể mở ra.

Bây giờ bị người khác mở ra, chứng tỏ Dương Nhị Đản đã bị dồn

vào đường cùng.

Có khả năng rất lớn, Nê Nhi sẽ bị những kẻ này giết chết.

Mọi người men theo vị trí sức mạnh xuất hiện, đều biết rõ tỳ nữ vu Đại Đường đang ở đâu.

Nhưng phiền phức là, những xác chết xung quanh cũng đang nhanh chóng bò về hướng đó.

Các thi thể xung quanh đột nhiên gầm rú, bò ra ngoài.

Có những cái thậm chí trực tiếp xuyên qua tường, chui ra từ không gian phía sau lò hỏa táng.

Những xác chết này như thể phá tường để tìm thức ăn.

Nhìn trạng thái của những thi thể này, Trương Trạch đột nhiên phản ứng, "Thực vật!

Không sai, là thực vật." "Không phải thi biến, mà là thực vật hóa!" Sau khi quan sát kỹ sự thay đổi của những thi thể trước mắt, Trương Trạch đột nhiên phát hiện, có một số thi thể quả thực giống như đang "sống lại".

Nhưng những thi thể mà người Nhật muốn xử lý lại không giống vậy.

Trên người chúng mọc ra thực vật.

"Thứ này ta từng nghe nói, gọi là Áp Bất Lô, còn gọi là Quỷ Tham!" Trần trưởng lão thay đổi phong cách, đổi cây thiền trượng trong tay thành một thanh trường đao.

Có lẽ vũ khí mà y quen dùng vốn là đao.

Trong số những người hạ mộ, dùng đao thường nhiều hơn dùng kiếm.

Có lẽ điều này liên quan đến môi trường đặc thù trong mộ.

Trương Trạch biết rằng, loại thực vật đặc biệt này không phải lần đầu xuất hiện.

"Áp Bất Lô trên người những thi thể này là do người Nhật Bản cho chúng ăn." Trương Trạch trực tiếp nói ra sự thật.

"Những kẻ này táng tận lương tâm như vậy, lẽ nào cái gọi là vũ khí sinh hóa chính là độc tố của Áp Bất Lô?" Trần trưởng lão nhìn kỹ, tình hình thực tế e rằng còn đẫm máu và tàn nhẫn hơn cả tưởng tượng hàng trăm lần!

"Áp Bất Lô là một loại thực vật cực độc, rễ của nó có thể đâm sâu xuống lòng đất vài trượng." "Nó là thực vật, nhưng lại có thể vươn rễ ra để siết giết người và gia súc làm thức ăn, giống như một cây cỏ ăn thịt người khổng lồ.

Nếu đào đất để tìm ra cây thực vật này, bất kể người hay gia súc, một khi chạm vào độc khí của nó thì chắc chắn sẽ chết." Trần Ngự Lâu nghe xong lập tức biến sắc, "Nếu loại độc tố này được dùng làm bom khí độc, ứng dụng trên chiến trường..." Y không thể tưởng tượng được cảnh tượng đó sẽ như thế nào.

"Mọi người tìm cách đến phòng thí nghiệm." Người của Trần Ngự Lâu dùng súng bắn vào những con quái vật nửa người nửa thực vật này, nhưng chính thực vật mới đang điều khiển cơ thể chúng, nên súng đạn căn bản không có tác dụng.

Trong lúc y đang lo lắng, Trương Trạch bảo người của Trương gia bắt sống một tên lính Nhật đã biến thành Áp Bất Lô.

Rễ của thực vật nhanh chóng thay thế một nửa cơ thể của người này, đồng thời bắt đầu mọc vào trong đất.

Có thể thấy loại thực vật này rất rõ ràng.

“Trương Trạch huynh đệ, ...?” “Trước tiên phải nghiên cứu rõ điểm yếu của loại cỏ ăn thịt người này mới có thể đối phó, nếu liều lĩnh xông vào chỉ làm tăng thêm những hy sinh vô ích.” Trần Ngự Lâu nghe vậy cũng bình tĩnh lại, “Trương Trạch huynh đệ, thứ đó nên đối phó thế nào, huynh đã nghiên cứu ra chưa?” Loại thực vật này có lẽ là vũ khí sinh hóa mới mà người Nhật đang nghiên cứu.

Ở phía bên kia của hành lang, có mấy kẻ quái dị mình đầy hình xăm, cũng đang chống lại đám Áp Bất Lô.

“Chưa.” Trương Trạch lắc đầu, trên người hắn xuất hiện một con Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Quỷ trùng ăn thịt thối, thuộc một loại trong hủ huỳnh.

Áp Bất Lô, ngoài phần thực vật ra, những xác chết mà nó điều khiển đều là thịt thối.

Đối với thực vật thì không sao, nhưng với thịt thối thì đúng món rồi.

Theo sau đó là một lượng lớn Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Đúng lúc này, Hoa Linh đột nhiên chạy đến.

“Phật gia, ở chỗ này có rất nhiều hải khí, có thể thử mở không gian hư số, phần không gian chuyên thuộc về Đạt Phổ Quỷ Trùng!” Theo như cô nói, không gian hư số thuộc về Xà Thần có lẽ phạm vi rất lớn.

Đạt Phổ Quỷ Trùng và Vô Lượng Nghiệp Hỏa có thể thiêu rụi những con quái vật nửa người nửa thực vật này.

Đồng thời, quỷ trùng cũng có thể ăn hết thịt thối.

“Tạm thời không cần, ta tự có cách.” Trương Trạch nhìn về phía đội ngũ của Trần Ngự Lâu, “Trần huynh, bảo người của huynh lui về

trước." "Áp Bất Lô người thường không thể đối phó, giao cho Trương gia xử lý là được rồi, thứ huynh cần đối phó là chủ lực của đội cấp thủy." Dựa theo thông tin trong nguyên tác, cơ bản có thể xác định, người của đội cấp thủy đã chuẩn bị sẵn đường lui.

Những kẻ chết ở đây bây giờ chỉ là những binh sĩ bình thường không đáng kể.

"Trần soái, lối ra phía trước bị người ta chặn rồi." "Tộc trưởng, đã phát hiện đội cấp thủy, đối phương đang rút lui!" Nghe tin chúng muốn rút lui, Trần Ngự Lâu lập tức nổi giận: "Chặn chúng lại!" "Bất kể sống chết, đánh cho ta thật mạnh." Lúc này là thời cơ tốt nhất để đánh chó rơi xuống nước.

"Trương Trạch huynh đệ, bên huynh có cách giải quyết không?" Lúc này, Trương Trạch đang cầm bộ đàm, "Học Văn, tìm cách đến một công trình xi măng ở phía sau, chặn tất cả những kẻ trốn thoát lại, nhưng không phải để giải quyết chúng, ta không cần người sống!" "Sư phụ, vị trí mà Giải Cửu suy đoán, ngài cũng nhanh lên, lối đi cuối cùng suýt nữa cũng bị chúng dùng xi măng bịt lại!" Phía bên Phong Học Văn nhanh chóng truyền đến tiếng súng, ngay sau đó y dẫn theo năm trăm anh em được huấn luyện bài bản bắt đầu hành động.

Trương Trạch quay đầu lại, "Trần huynh, tạm thời không cần quan tâm đến đây." "Những con quái vật này, Trương gia sẽ xử lý." Thực ra, người của Trần Ngự Lâu ở đây cũng không giúp được gì, ngược lại còn ảnh hưởng đến sự phát huy của hắn.

Trần Ngự Lâu chắp tay cảm tạ, sau đó lập tức dẫn người rời đi theo lối đi bên cạnh.

Hai đoàn quân bên ngoài cần có người chỉ huy hành động.

Lúc này, Trương Trạch bỗng nghe thấy tiếng của Thanh Nhi truyền đến từ trong không gian Thao Thiết.

“Chủ nhân, ta chỉ còn một bước nữa là hóa rồng, cần nhiều sức mạnh hơn, bên ngoài hình như có một luồng hải khí rất đậm đặc!” Lúc này, vị trí của họ đang ở rìa Bách Nhãn Quật.

Không xa là hải nhãn của Đông Hải ngày xưa.

Hải khí ở đây tự nhiên đậm đặc đến mức không thể tưởng tượng được.

Cây cối xanh tươi dù bị chặt khỏi cây cũng không héo úa.

Nơi này tương đương với một không gian khổng lồ giống như Côn Luân Thần Mộc.

“Ta thả ngươi ra ngay bây giờ!” Đạt Phổ Quỷ Trùng bên cạnh hắn mang theo Vô Lượng Nghiệp Hỏa, đang nhanh chóng đốt cháy những xác chết bị Áp Bất Lô ký sinh.

Nơi nào Đạt Phổ Quỷ Trùng đi qua, Vô Lượng Nghiệp Hỏa không ngừng bùng cháy.

Bỗng nhiên, một con thi tham có khuôn mặt của một bà lão từ dưới đất bò lên.

Khuôn mặt bà lão nhìn Hoàng Khôi một cái.

Lại làm nó sợ đến toàn thân run rẩy, “Mẹ, mẹ?” Nó lập tức phủ nhận cách nói này, nhưng sức mạnh trên người Áp Bất Lô quá giống với người mẹ đã ngàn năm không gặp.

“Trên người Áp Bất Lô, có khí tức của mẹ?” Nó có thể cảm nhận được, những thực vật này không phải tự nhiên sống lại, chắc chắn có liên quan đến con chồn hương trong hòm.

Phía dưới, Áp Bất Lô khổng lồ đang bao vây về phía vị trí của Trương Trạch, coi hắn như con mồi, vô số dây leo từ trên tường bò xuống.

Thân thể giao long của Thanh Nhi phun ra một luồng khí màu trắng nhạt.

Nơi nó đi qua, những Áp Bất Lô mang kịch độc đều bị phân giải nhanh chóng.

Trương Trạch đối mặt với Áp Bất Lô khổng lồ trước mắt.

Hắn mặt không cảm xúc giơ tay lên, "Khảm Tự Nãi Cùng Thần Băng!" Trên tay hắn, một luồng khí trắng bay đến đâu, nơi đó đều nhanh chóng ngưng kết thành băng.

Băng lại nhanh chóng biến thành tinh thể trong suốt.

"Thanh Nhi, những Áp Bất Lô này đã hấp thụ một lượng lớn hải khí, rút hải khí ra khỏi chúng, sẽ có ích cho ngươi!" Mục tiêu của Thanh Nhi không phải những tử thi bị ký sinh, mà là khu vực Áp Bất Lô sinh trưởng tươi tốt nhất.

Chương 443

Nơi đó ngưng tụ một lượng lớn hải khí.

“Gầm!” Thanh Nhi đột nhiên phát ra tiếng rồng gầm rung trời chuyển đất.

Trương Trạch nhìn thấy trên người nó đang xảy ra biến hóa.

Toàn thân vảy đều đang biến dị.

“Cuối cùng cũng hóa rồng!” Nhìn thấy hiện trạng của Thanh Nhi, hắn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, đội ngũ của Trần Ngự Lâu cũng đã bao vây chặt chẽ các lối đi bên ngoài căn cứ bí mật của Bách Nhãn Quật.

Chiếc xe tăng đang ở ngay lối vào căn cứ bí mật tại Bách Nhãn Quật.

Họng pháo chĩa thẳng ra ngoài.

Bên trong, Bắc Dã Chân Thứ đang được binh lính hộ tống đào thoát ra.

Đồng thời, bọn chúng còn mang theo mấy chiếc hòm lớn cực kỳ quan trọng.

Trong đó có một chiếc vali xách tay.

Bắc Dã Chân Thứ nhanh chóng sắp xếp lại thuốc thử bên trong rồi vội vàng đóng lại.

“Bắc Dã Chân Thứ!” Trần Ngự Lâu hét về phía người đằng trước, bên cạnh là mấy trăm họng súng đồng loạt chĩa vào đám người kia.

Nhìn thấy vòng vây bên ngoài, Bắc Dã Chân Thứ từ từ lùi lại.

Tay hắn ta lặng lẽ cầm lấy một ống tiêm.

Bên trong là thứ máu màu đỏ sẫm, thành quả mới nhất của thí nghiệm huyết mạch.

Cùng lúc đó, một tiếng rồng gầm vang lên từ trong căn cứ bí mật.

Tức thì, toàn bộ Bách Nhãn Quật truyền đến tiếng đáp lại của Mạc Bắc Yêu Long.

Một luồng sóng âm chói tai đột ngột xuất hiện!

Khiến cho tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều phải bịt tai, đau đớn ngồi thụp xuống đất.

Những củ thi sâm trong căn cứ gần như toàn bộ hóa thành tro bụi.

Trương Trạch lấy ra một chiếc váy dài màu xanh biếc do Cửu Nhi đặc biệt may cho Thanh Nhi.

Cửu Nhi đứng bên cạnh, lẳng lặng chờ Thanh Nhi hoàn thành giai đoạn cuối cùng của việc hóa hình.

Toàn bộ Bách Nhãn Quật đều bị ảnh hưởng.

Trên trời sấm sét không ngừng.

Đánh xuống Bách Nhãn Quật nhưng lại nhanh chóng bị hấp thụ.

"Chẳng lẽ là vì Vô Nhãn Long Phù?" Trương Trạch biết trên người con chồn vàng già có giấu một tấm Vô Nhãn Long Phù.

Nó cùng với Quỷ Phù, Nhân Phù trên người hắn trước kia được khảm trên cùng một tấm gương đồng.

Tấm gương đồng đó do Chu Mục Vương cho người đặc chế, gọi là Chu Thiên Quái Kính.

Quái Kính lại được khảm trên một cái đỉnh đồng.

Do lăng mộ của Chu Mục Vương mấy ngàn năm trước bị trộm

nên trong bốn tấm đồng phù có hai tấm lưu lạc bên ngoài.

Vô Nhãn Long Phù ẩn chứa sức mạnh cường đại, sau này rơi vào tay tổ tiên của các nữ vu Đường Tị.

Những người Đường Tị này thành lập Nguyên Giáo, cùng thờ phụng Long Phù và chồn vàng, khiến cho con chồn vàng tinh vốn đã sống ngàn năm tu hành lại càng tiến thêm một bước.

Trương Trạch đương nhiên cũng cảm nhận được luồng sóng âm chói tai bên ngoài.

Cơ thể hắn có thể tự động loại bỏ một số ảnh hưởng tiêu cực.

Vì vậy đối với hắn thực ra không có ảnh hưởng lớn đến thế.

Cuối cùng Trương Trạch cũng đã nhìn rõ bóng rồng trên không trung.

Đó là một con rồng toàn thân đen kịt.

Bản chất nó không phải là một sinh vật, mà là khí hội tụ tại hải nhãn Đông Hải, hình thành nên một con "rồng" như vậy.

Ý thức của nó mạnh hơn nhiều so với huyết long sinh ra trong kim mạch dưới mỏ vàng của con chồn vàng.

Nhưng việc nó không ngừng cuốn trâu bò đi ăn thịt, theo Trương Trạch thấy, chẳng khác nào huyết tế cho U Linh Trủng.

Tiểu Ca dùng ngón tay gõ nhẹ lên vách tường mấy cái, mô phỏng tần số điện đài.

Người Trương gia đều học mật mã điện báo, đồng thời đã hình thành nên một bộ mật mã độc đáo.

Tại Trương gia, cứ cách một khoảng thời gian, loại mật mã này sẽ được thay đổi. *Tìm thấy phòng thí nghiệm, có người sống.* Trương Trạch nghe ra ý tứ trong đó.

Những người Trương gia khác lập tức nhìn về phía Trương Trạch: "Tộc trưởng, có người sống!" Nếu có thể tìm thấy người Trương gia còn sống, đương nhiên là tin tức tốt nhất.

Tại Đông Bắc, trong dãy Đại Hưng An Lĩnh chôn giấu vô số bí mật.

Người Trương gia không có lý do gì lại bỏ mặc một khu vực rộng lớn như vậy mà không đi bảo vệ.

Trương Trạch đưa tay gõ lại: "Chú ý an toàn, ta đến ngay." "Đi, tất cả đến phòng thí nghiệm." "Nhớ kỹ không được tùy tiện chạm vào đồ vật bên trong." Sau khi nhanh chóng bước vào phòng thí nghiệm, Trương Trạch đã nhìn thấy cảnh tượng mà hắn không muốn thấy nhất.

Không chỉ người Trương gia, mà xem ra còn có cả người dân địa phương, đã bị bắt để hoàn thành những thí nghiệm tàn nhẫn.

Những tài liệu ghi chép số liệu vương vãi trên chiếc bàn bên cạnh.

Những thứ này căn bản không kịp tiêu hủy.

Tình hình còn cấp bách hơn Trương Trạch dự liệu.

Những phòng thí nghiệm này đều được đánh số.

Từ số mười tám cho đến số không.

Trương Trạch rất quen thuộc với thứ tự này.

"Nhật Sơn, còn nhớ thứ tự sắp xếp này không?" Trương Nhật Sơn đương nhiên nhớ rõ: "Giống hệt thứ tự sắp xếp quan tài trên chuyến tàu quân sự năm đó." Những người đó đã chuẩn bị hoàn thành một thí nghiệm bí mật trong khu mỏ.

Trước mắt là một căn cứ thí nghiệm đã hoàn thành không biết bao nhiêu lần thí nghiệm bí mật.

Ban đầu đều là những thường dân thoi thóp.

Trương Trạch lấy ra một đóa Tàng Hải Hoa được nuôi trồng.

Loài hoa này, trong không gian Thao Thiết, gần như đã hình thành một biển hoa.

Sau khi số lượng nhiều lên, chất lượng cũng không hề giảm sút.

Chỉ cần một cánh hoa là có thể tăng cường hiệu quả chức năng cơ thể.

Khi đến phòng thí nghiệm số tám, Trương Trạch cảm nhận được huyết mạch của Trương gia.

Trong đó, những người Trương gia mang hình xăm Cùng Kỳ, hình xăm Thao Thiết bắt đầu xuất hiện ở phòng số tám.

Những người này có huyết mạch nhưng chưa thức tỉnh.

Có người thậm chí không chịu nổi đã chết.

"Lập tức cho người vào chuẩn bị cứu người." Trương Trạch hiện tại chỉ có một tay.

Song Toàn Thủ, y thuật mạnh mẽ và khó tin nhất trên đời.

Chỉ cần còn một hơi thở, Song Toàn Thủ có thể cứu người sống lại ngay lập tức.

"A....." Tiểu Ca lúc này để lộ hình xăm Kỳ Lân trên người.

Một hình xăm Kỳ Lân hoàn chỉnh như vậy, ngay cả Trương Nhật Sơn phía sau cũng có phần thua kém.

Nhưng Trương Nhật Sơn cũng không tệ, cũng là mình xăm đầy Kỳ Lân.

Chương 444

"Người của Trương gia ta, phải cứu ra ngoài!" Toàn bộ căn cứ bí mật nhanh chóng bị người Trương gia và các thành viên đội quân tiếp viện bên ngoài lục soát, kẻ chết, người bị thương.

Tại chỗ bắt được hai trăm hai mươi mốt tù binh.

Hoa Mã Quải nhìn về phía lọ thuốc rơi từ tay Bắc Dã Chân Thứ.

"Trần Soái, đám người này, có khi nào đã nghiên cứu ra thuốc trường sinh bất lão không?" Hắn ta dường như ngửi thấy một mùi hương kỳ lạ từ trong lọ thuốc.

"Trương Trạch huynh đệ, trên đời quả thực có thuốc trường sinh, nhưng cái giá phải trả khi ăn nó, không phải là thứ mà chúng ta có thể gánh chịu!" Trương Trạch vô cùng rõ ràng cái giá của việc kéo dài tuổi thọ này.

Hắn cầm súng chĩa thẳng vào những tên Nhật Bản đang đầu hàng phía trước.

Trong đó bao gồm cả vị bộ trưởng Bắc Dã Chân Thứ, lúc này đang ngồi trước cửa căn cứ.

Trương Trạch cho người nhanh chóng thu dọn tài liệu bên trong.

"Bảo mọi người mau chóng chuẩn bị, sâu trong Bách Nhãn Quật có thứ gì đó, ta phải vào đó càng nhanh càng tốt!" Bây giờ họ chỉ mới chiếm được căn cứ này.

Nhưng vẫn chưa hoàn toàn chinh phục được Bách Nhãn Quật thần bí.

Trước khi tiến sâu vào Bách Nhãn Quật, Trương Trạch phải giải quyết Bắc Dã Chân Thứ trước mắt.

Bị súng chĩa vào, vẻ mặt của Bắc Dã Chân Thứ vẫn ngạo mạn.

Phong Học Văn đột nhiên đá một cước vào đầu gối hắn, khiến hắn ta phải quỳ một chân xuống đất.

"Theo công ước quốc tế, các người đang ngược đãi tù binh!" Nghe tiếng Nhật trong miệng hắn, Trương Trạch lạnh lùng bước tới trước mặt.

"Sai rồi, đây không phải chiến tranh, đây là gia tộc báo thù!" Trương Trạch dùng tiếng Nhật lưu loát, chỉ vào chiếc hòm bên cạnh.

Thậm chí không cần phiên dịch: "Máu trong đó, là của người Trương gia ta." "Ta giết ngươi, có gì sai sao?" "Những mô người ngâm trong phoóc-môn bên trong, toàn bộ là tộc nhân, người thân của ta, ta giết ngươi, có gì sai sao?" Trương Trạch nói với Trần Ngự Lâu và những người bên cạnh: "Trần Soái, những người này giao cho người Trương gia ta xử lý là được rồi." "Tiếp tục tìm kiếm chứng cứ phạm tội." Hắn nhìn kỹ mấy trăm tù binh phía trước.

Trong đó có một người ăn mặc như Âm Dương Sư.

Hắn là Âm Dương Sư bản địa.

Cho đến nay, những vấn đề xuất hiện trong cổ mộ, dùng phương pháp của Âm Dương Sư chưa bao giờ có tác dụng.

Bởi vì đây không phải vấn đề quỷ quái, mà liên quan đến phong thủy long mạch.

Âm Dương Sư không hiểu phong thủy, chỉ có thể dựa theo sự hiểu biết của mình mà thử giải quyết vấn đề.

Trương Trạch đưa tay ra, trực tiếp sàng lọc nội dung từ trong ký ức của Bắc Dã Chân Thứ. 【Xin túc chủ chú ý, Long Phù đã hoàn toàn xuất thế, nếu có thể mượn sức Long Phù, có thể hỗ trợ túc chủ mở ra Ngũ Lôi Chính Pháp, Dương Ngũ Lôi!】 Mượn sức Long Phù

để mở ra Dương Ngũ Lôi?

Nghe có vẻ đáng tin.

Sét trong Long Phù, đó tuyệt đối là sức mạnh chí dương chí cương.

Một khi tiếp xúc với vật âm tà, lập tức sẽ tự động kích phát thiên lôi đánh xuống.

Sau khi nhận nhiệm vụ của hệ thống, Trương Trạch tiếp tục xem xét ký ức của Bắc Dã Chân Thứ.

Từ trong ký ức, hắn thấy những hình ảnh mà người thường không thể chấp nhận được.

Trong đó có người Trương gia.

Những người phụ trách thí nghiệm huyết mạch ở các khu vực khác nhau, kết quả nghiên cứu cơ bản đều tương tự.

Đến hiện tại, một số người có đặc tính nhất định, có thể trực tiếp cấy ghép loại máu Kỳ Lân này.

Nhưng mẫu vật cần phải là huyết mạch Kỳ Lân vô cùng thuần khiết.

Đồng thời bên trong còn có thí nghiệm tiêm máu thú và máu người khác vào cơ thể người.

Những điều này tự nhiên là không thể thực hiện, nhưng vì để có được những số liệu này, chúng không ngần ngại dùng một lượng lớn người sống để tiến hành các thử nghiệm khác nhau.

Về cơ bản, những người Trương gia bảo vệ dãy Đại Hưng An Lĩnh đều đã bị bắt.

Trong đó có một bộ phận người tạm thời còn sống.

Người Trương gia bảo vệ khu vực lân cận, là để bảo vệ bí mật của Trương gia tại đây.

Nhưng vì Nhật khấu bắt người sống làm thí nghiệm, không ngừng rải độc khắp nơi.

Dẫn đến người Trương gia không thể không xuất hiện để cứu người.

Đều là những thủ đoạn cũ rích, nhưng lại luôn hiệu quả.

Nhưng vị Bắc Dã Chân Thứ này, là một chuyên gia vi khuẩn thực thụ.

Trương Trạch quyết định phong ấn linh hồn hắn, ít nhất những kiến thức này không thể lãng phí.

Đi đến bên cạnh Bắc Dã Chân Thứ, hắn khẽ niệm một câu mà đối phương không hiểu.

"Khảm tự băng phong~!" Đối với người ở trình độ này, chỉ có thể dùng băng phong thông thường.

Nếu là Cùng Thần Băng, e rằng bây giờ đã thành một đống bụi băng.

Trương Trạch trực tiếp đóng băng Bắc Dã Chân Thứ.

Những người còn lại, Trương Trạch nói với người Trương gia xung quanh: "Những người này tạm thời giam lại." "Nếu có người tàn sát người Trương gia, xử lý theo tộc quy?" "Giết." Trương Thụy Lâm nói với vẻ đầy sát ý.

Trương Trạch trực tiếp cho người giam giữ bọn chúng.

Những người xung quanh lúc này căn bản không dám xen vào.

Đây là chuyện của mọi người, nhưng thực tế cũng là thù riêng của Trương gia.

“Trương Trạch huynh đệ, trong căn cứ, phần lớn tài liệu đều đã cho người thu thập.” “Đợi sau khi trở về, ta sẽ cho người chuyên môn chỉnh lý, sau đó tiêu hủy.” Trần Ngự Lâu vô cùng căm ghét những số liệu này, thậm chí hận không thể đốt ngay lập tức.

Trương Trạch suy nghĩ kỹ rồi nói: “Không thể đốt!” “Sau khi chiến tranh kết thúc, vẫn sẽ có người nghiên cứu virus, nếu không hiểu rõ những thứ này, chúng ta sẽ vô cùng bị động.” Có một câu nói mà hắn cảm thấy vô cùng chính xác.

Trong tay không có kiếm, và trong tay có kiếm nhưng không dùng, là hai chuyện khác nhau.

Theo con đường đào thoát của Bắc Dã Chân Thứ, mấy người đi về phía tòa nhà bê tông phía sau.

Men theo khu thí nghiệm được đánh số, họ nhanh chóng đi về phía căn phòng có chiếc hòm đồng đã được mở.

Bên ngoài có mấy trăm người canh gác nghiêm ngặt.

Bên trong có một người nước ngoài bị bắt.

Đối phương dường như cũng là một chuyên gia vi khuẩn, bị giam ở đây để phụ trách nghiên cứu.

Nếu không có họ, sau khi những người Nhật này rút đi, vị này hẳn sẽ chết ngạt trong mật thất giam giữ.

Men theo một dãy cửa phòng, họ đi vào bên trong.

Đến ngoài cửa phòng số không, Trương Trạch nhìn thấy đầy xác chết bên trong.

Có mấy xác thậm chí còn mọc mầm trên người.

Bị cho uống đặc sản Áp Bất Lô, ở một nơi phong thủy bảo địa như thế này, chẳng bao lâu sau loại thực vật này sẽ sinh trưởng nhanh

chóng.

Đột nhiên Trương Trạch thấy thi thể của nữ vu Đường Tị trong phòng đã biến mất.

Bà ta trực tiếp xuyên qua vách tường, trên mặt đeo mặt nạ vàng, tay ôm một con chồn vàng khô quắt.

Sau khi xuyên qua tường, yêu long bên ngoài lập tức xuất hiện.

Hình thành một cơn cuồng phong, bao bọc nữ vu Đường Tị vào trong.

Con chồn vàng đột nhiên mở miệng, từ trong miệng phun ra vô số con côn trùng màu trắng.

Đột nhiên từ trong mật thất lao ra một bóng rồng màu xanh.

Thanh Nhi và Cửu Nhi đồng thời xuất hiện, chặn nữ vu Đường Tị ở lối vào khổng lồ của Bách Nhãn Quật.

Cánh cửa đó, chính là Côn Luân Sơn Địa Ngục Chi Môn trong truyền thuyết!

Trong cơn lốc của yêu long đen kịt, nữ vu Đường Tị chui tọt vào bên trong Mạc Bắc Yêu Long.

Phía sau lưng bà ta mang theo hư ảnh của một con chồn vàng.

Chương 445

"Xin tiên thượng thân?" Nhìn bóng dáng nữ vu Đường Tị, Trương Trạch đột nhiên lao về phía vòng xoáy.

Vòi rồng hút nước ở đây, gần như là do Mạc Bắc Yêu Long muốn nó xuất hiện thì nó sẽ xuất hiện.

"Địa bàn pháp thuật, Cấn tự Địa Long Du!" Bóng dáng Trương Trạch nhanh chóng chui xuống lòng đất.

Thủ đoạn độn thổ của Kỳ Môn Độn Giáp, giống hệt như tiên thuật trong truyền thuyết.

Chỉ là thông qua sức mạnh của khí, ảnh hưởng đến tự nhiên.

Nguyên lý cụ thể bên trong Trương Trạch không giải thích được, chỉ có thể khẳng định một điều, tuyệt đối không phải tiên thuật.

Chui xuống lòng đất, lại phát hiện dưới chân là một mộ đạo.

Thông qua âm thanh, hắn xác định chính xác vị trí của nữ vu Đường Tị.

"Khôn tự Thổ Hà Xa." "Cấn tự Côn Luân." Côn Luân thực tế không phải là một ngọn núi, một tảng đá khổng lồ.

Hai luồng sức mạnh khổng lồ, tấn công về phía nữ vu Đường Tị.

Lại thấy bà ta đột nhiên bị yêu long mang đi, trực tiếp xuyên qua không gian.

Mọi người sững sờ nhìn bóng lưng bà ta.

"Có giỏi thì theo ta!" Nữ vu Đường Tị lúc rời đi, đột nhiên truyền đến một giọng nói a thé.

Hoàng Khôi đứng trên mặt đất, toàn thân là bộ lông trắng của một

con chồn vàng, ngơ ngác nhìn yêu long biến mất.

Hắn có ấn tượng với giọng nói vừa rồi, đó rõ ràng là giọng của mẫu thân hắn, giọng của con chồn vàng già năm đó.

"Thanh Nhi, tìm chủ nhân trước!" Cửu Nhi lo lắng cho sự an toàn của Trương Trạch, trực tiếp dùng thân rồng phá vỡ mặt đất.

Lại thấy Trương Trạch lúc này đang ở trong mộ đạo bên dưới.

"Chủ nhân, người đang làm gì ở dưới đó?" "Ở đây có bích họa." Trương Trạch chỉ vào rìa mộ đạo.

Công trình trên mặt đất là do người Nhật xây dựng, những mộ đạo này mới là lối đi ban đầu ở đây.

Có thể xây dựng nơi này thành ra như vậy, trong thời gian ngắn là tuyệt đối không thể.

Điều này đủ để xác định, thí nghiệm sinh vật ở đây đã tiến hành rất lâu.

Bắc Dã Chân Thứ, có địa vị rất cao trong đội quân cấp thủy.

Với tư cách là bộ trưởng, những tài liệu hắn ta quản lý, đều là thông tin cốt lõi.

Chính vì vậy, Trương Trạch đã chọn cách đóng băng hắn.

Trương Nhật Sơn lấy ra một quyển sổ ghi chép: "Tộc trưởng, ở đây có một chuyên gia Liên Xô, tìm thấy một quyển sổ." "Canh chừng người đó trước." Trương Trạch lập tức cho người phía sau canh chừng chặt chẽ vị chuyên gia vi khuẩn này.

Hắn cầm quyển sổ đưa cho Trần trưởng lão.

"Trần tiền bối, ngài giải thích nội dung trước, ta vào thẳng Bách Nhãn Quật." Nữ vu Đường Tị vừa mới vào Bách Nhãn Quật.

Bên trong căn cứ bí mật, Tiểu Ca đã tìm thấy một cánh cửa sắt.

Cánh cửa lúc này đã bị người ta mở ra.

Mọi người đều tiến vào không gian phía sau cánh cửa sắt.

Phía sau là một hang động tự nhiên, khắp nơi tỏa ra một luồng khí màu xanh lam nhạt.

Trên mặt đất nằm la liệt mai rùa biển.

Nhìn số lượng đủ thấy có hàng ngàn, hàng vạn con rùa biển đã coi đây là nấm mồ của chúng.

"Đây là Quy Miên Chi Địa!" Trương Trạch nhìn về phía Trần trưởng lão, "Tiền bối, trong quyển sổ chắc có ghi chép thông tin về phong thủy liên quan đến Quy Miên Chi Địa phải không?" Trần trưởng lão gật đầu, gấp quyển sổ lại.

"Ta đã xem xong cơ bản nội dung quyển sổ." "Trong sổ, ghi lại kinh nghiệm trước đây của vị chuyên gia vi khuẩn này, thứ hai là về nơi này, Quy Miên Chi Địa." Chá Cô Tiếu hỏi: "Quy Miên Chi Địa ta chỉ nghe trong truyền thuyết, nơi như vậy, chẳng lẽ thật sự như trong truyền thuyết, có thể khiến người ta vũ hóa phi thăng?" Truyền thuyết về Quy Miên Chi Địa, thực ra ai cũng đã từng nghe.

Theo truyền thuyết, thời xa xưa, có người từng ở ven biển, thấy trong biển đột nhiên nổi lên một ngọn núi đen, nhìn kỹ lại, thì ra là mấy chục con rùa già, cõng một con rùa khổng lồ đã chết nổi lên từ mặt biển.

Những con rùa biển này cõng con rùa già đã chết đến một hang động dưới vách núi giấu đi, rồi mới lần lượt rời đi bơi về biển lớn.

Người lén lút chứng kiến tất cả, giỏi thuật trạch huyệt xem đất.

Thông qua nhiều dấu hiệu, ông ta biết huyệt này là nơi hội tụ của

tứ linh.

Đến gần, phát hiện quả nhiên trong động "khí xông thẳng trời".

Trong nhà vừa hay có người thân qua đời, sau khi tìm hiểu tình hình hang động, ông ta không dùng quan quách mà chôn thẳng người thân vào đó.

Sau này người đó phất lên như diều gặp gió, một bước lên mây, thành bá chủ một phương.

Sau đó, nơi Quy Miên Chi Địa đó, đã trở thành mộ huyệt chuyên dụng của tông thất gia tộc ông ta.

Trăm năm sau, khí trong động tan hết.

Hang động sụp đổ, lộ ra vô số thi thể, người dân địa phương hiếu kỳ đến xem, lại thấy tất cả thi thể lộ ra trên mặt đất toàn thân mọc lông chim vảy rồng.

Lại bị gió biển thổi một đêm, toàn bộ hóa thành tro bụi.

"Cũng vì vậy, truyền thuyết về Quy Miên Chi Địa mới lưu truyền đến nay." Trần trưởng lão kể lại câu chuyện mà mọi người đều biết, không phải nội dung ghi trong sổ.

Trương Trạch nói: "Nơi này hải khí sung mãn, lại thêm rùa biển lên bờ ngủ đông tại đây, thời xa xưa nơi này đồng thời cũng là hải nhãn của Đông Hải." "Những gì chúng ta đang thấy, là thành quả sau vô số năm, hải khí đã tiêu tán đi rất nhiều." Hắn vừa nói vừa đi qua những mai rùa đã hóa thạch.

Phía trước là một khe nứt dài, hải khí xung quanh có ánh sáng xanh lam nhàn nhạt, soi sáng con đường phía trước.

"Đi qua khe nứt phía trước, là nơi mai táng của người Đường Tị!" Trong lòng núi phía trước, chôn giấu vô số hài cốt.

Những thi thể này bị chôn trong đất, đang từ từ bò đi.

Toàn bộ trong thông đạo, đều là những bàn tay người vươn ra.

"Muốn vào đó sao?" Phong Học Văn nhìn chằm chằm vào thông đạo phía trước, luôn cảm thấy chỉ cần đi vào sẽ lập tức bị những cái xác chết này tóm lấy.

Trên những thi thể này, thật sự giống như trong truyền thuyết.

Bề mặt thi thể mọc đầy lông vũ và vảy.

"Những thi thể này đều đã vũ hóa!" Trương Nhật Sơn thử đi về phía trước.

Đứng bên cạnh Trương Trạch, tứ đại hộ pháp của Trương gia đã đeo mặt nạ thần cách.

Trong thời gian cực ngắn, họ bắt đầu thỉnh thần thượng thân.

Thông qua mặt nạ thần cách, mượn sức mạnh của Tứ Đại Thiên Vương.

Ngay sau đó, mặt Phong Học Văn đột nhiên biến đổi, trở thành trạng thái nửa người nửa rắn.

Liễu Xuân Sinh nhìn chằm chằm vào khe nứt trong núi, miệng phát ra tiếng "xè xè xè", "Thì ra con chồn già đó tìm được Quy Miên Chi Địa!" "Quả là một nơi tốt!" Binh lính của Trần Ngự Lâu đột nhiên xuất hiện một trung đội đi ra phía trước.

"Trương Trạch huynh đệ, chúng ta đã hợp tác, không thể để một mình huynh đi trước được!" Một trung đội người, tay cầm súng phun lửa.

"Những con tống tử này, chỉ có thể dùng lửa đốt sạch trước, chúng ta mới đi vào được, không tốn bao nhiêu thời gian đâu!" Nói xong, hắn ra hiệu cho người phía trước, trực tiếp sử dụng súng phun

lửa phun ra ngọn lửa lỏng hàng ngàn độ.

Trương Trạch vốn định dùng Vô Lượng Nghiệp Hỏa, nhưng đã có súng phun lửa, cũng đỡ tốn công!

Ngọn lửa lỏng dữ dội bùng cháy.

Ngọn lửa lớn hình thành vô số con rắn lửa, không ngừng thiêu đốt những xác sống bò ra từ trong đất!

Những thi thể này tựa như sống lại, nhưng những quái vật vũ hóa ở vòng ngoài này, linh hồn đã mất, sống lại cũng chỉ là một cái xác không hồn.

Cũng chỉ là từ cương thi biến thành zombie, sự sống lại như vậy căn bản không có chút ý nghĩa nào.

Trình độ giáo dục của người dân thời cổ đại không phổ biến, với kiến thức nửa vời, họ đã trực tiếp hiểu sai.

"Tộc trưởng, chẳng lẽ nơi này, thật sự có thể khiến người ta sống lại sao?" Trương Hải Khách đứng bên vách đá, nhìn những người từ ngàn năm trước chui ra từ trong tường.

Số người ở đây đâu chỉ có hàng vạn.

Đây chỉ là một trong những thánh địa của họ, nghe nói có một nơi tên là Gát Tiên Động, bên trong chôn cất còn nhiều thi thể hơn.

"Có khả năng đó, nhưng tuyệt đối không phải ở đây, cũng không phải những người này!" Trương Trạch vô cùng chắc chắn nhìn những bóng người xung quanh.

Chương 446

Phía trước đang không ngừng diệt sát những con quái vật này.

Loại quái vật này một khi tóm được người, sẽ trực tiếp kéo vào trong tường.

Khi đó sẽ vạn kiếp bất phục, trực tiếp biến thành một trong những con quái vật.

"Phật Gia, quái vật nhiều như vậy, e rằng giết không hết a!" Hoa Mã Quải nhìn chằm chằm vào thông đạo phía trước, trước mắt tựa như con đường thông đến địa ngục tầng thứ mười tám.

Bên trong có một luồng sáng đang từ từ xuất hiện, nhưng không biết khi nào mới có thể dọn dẹp sạch sẽ những cái xác chết này.

Thậm chí có cảm giác, nơi này thông thẳng đến địa ngục, xác chết vô cùng vô tận.

Xung quanh đột nhiên bắt đầu tuôn ra một lượng lớn quỷ hỏa.

Ngọn lửa màu xanh lục, lơ lửng bên cạnh, như thể có rất nhiều âm hồn đang đứng xung quanh.

"Chủ nhân của quyển sổ này, tên là Kaliev, đáng tiếc không biết tiếng Hán, nếu không có thể để ông ta giải thích cho chúng ta." Trần Ngự Lâu cầm quyển sổ, Trần trưởng lão đối với nội dung bên trong cơ bản đã hiểu rõ.

Trần Ngự Lâu, dường như cũng biết một chút tiếng Nga.

Lại trải qua cuộc trao đổi vừa rồi với Trần trưởng lão, về cơ bản những gì cần biết đều đã có cái nhìn đại khái.

"Ừm." Trương Trạch đang dọn dẹp thông đạo phía trước.

Hắn triệu hồi Ân Thương âm binh, và Tây Chu âm binh.

Hai đội âm binh vì mối quan hệ của Trương Trạch mà đã hợp nhất làm một.

Cùng nhau bắt đầu chuẩn bị dọn dẹp xác sống phía trước.

Tốc độ dọn dẹp bên ngoài quá chậm.

"Trần Soái, không cần bị ảnh hưởng, những âm binh này sẽ trực tiếp vào bên trong lòng núi dọn dẹp xác sống." "Ít nhất có thể trong thời gian ngắn, dọn ra một con đường không ảnh hưởng đến việc hành quân." Trương Trạch đứng bên cạnh, cùng mấy người Trương gia châm một điếu thuốc.

Không thể không nói, thói quen hút thuốc uống rượu của Trương Hải Diêm, quả thực đã ảnh hưởng đến một số người Trương gia.

Nhất là Trương Trạch lúc rảnh rỗi cũng hút hai điếu.

Trần Ngự Lâu nói: "Trong sổ có đề cập, sau khi thi thể ở đây bị đào lên, bắt đầu không ngừng xuất hiện quỷ hỏa." "Vào ban ngày, nơi này lại có những mảng sương mù." "Họ mời Âm Dương Sư từ trong nước đến, thiết kế những công trình kiến trúc phía sau, nhưng nghiên cứu khó tin nhất trong đó… là máu Kỳ Lân chảy trong cơ thể của một gia tộc họ Trương." Sắc mặt hắn biến đổi: "Người Nhật tin rằng, bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể người Trương gia, sau khi ngâm, chất lỏng còn lại, cũng có thể khiến người ta trở nên mạnh mẽ." "Hiệu quả rõ rệt nhất, là trực tiếp tiêm loại máu này vào cơ thể." "Mẫu máu mà Bắc Dã Chân Thứ mang đi lúc nãy, là mẫu máu mới nghiên cứu ra." Đọc đến cuối quyển sổ, hắn đột nhiên sững sờ: "Kaliev này trong sổ có đề cập, ông ta và Bắc Dã Chân Thứ đều có một quan điểm chung." "Thông qua nghiên cứu máu của Trương gia, vĩnh sinh thực sự tồn tại, thậm chí họ còn nghi ngờ tổ tiên của Trương gia có khả năng có người còn sống." Nghe thấy phỏng đoán nghiên cứu trong đó, sắc mặt

Trương Trạch không chút thay đổi, nhưng tộc nhân sau lưng lại cảm thấy lạnh sống lưng.

Chẳng trách Trương gia ngàn năm đều phải ẩn mình sau màn.

Bây giờ chỉ có một bộ phận thế lực đang nghiên cứu, không dám công khai.

Nếu cả thế giới đều chú ý đến Trương gia, sự cám dỗ của trường sinh không phải ai cũng có thể chống lại được.

Khi đó, người Trương gia sẽ thành miếng thịt béo, bất kể là ai cũng muốn cắn một miếng.

"Trương gia hiện tại không có huyết mạch trường sinh thật sự." Trương Nhật Sơn nói: "Điểm này vị trưởng quan đồn trú Trương ở thành Trường Sa có thể làm chứng." "Ông nội của vị trưởng quan đồn trú Trương từng là tộc trưởng trong gia tộc, bên cạnh mang theo một bộ phận huyết mạch thuần khiết nhất trong gia tộc, lại bị kẻ phản bội và người nhà họ Uông liên hợp ám hại." Trương Trạch ra hiệu đi trước.

Hắn nói với Trần Ngự Lâu: "Trần Soái, chuyện đó xảy ra vào thời Khang Hy, nếu ngài có hứng thú, cứ đi tra là mọi chuyện sẽ rõ ràng." "Nếu có người hỏi Trần Soái về chuyện của Trương gia chúng ta, Trần Soái cũng có thể nói thẳng, không cần né tránh." Những bí mật này sớm muộn gì cũng bị người ta biết.

Bây giờ thống nhất một lời, Trương gia không có người Trương gia thuần khiết.

Trương Trạch không phải không tin tưởng Trần Ngự Lâu, mà là không tin tưởng thế lực mà Trần Ngự Lâu đang dựa vào.

Bất kể là bên nào, khi về già, đều không thể tránh khỏi nỗi sợ hãi cái chết.

Trương Gia Cổ Lâu giả mà hắn đang xây dựng, vài năm nữa, cũng gần đến lúc phát huy tác dụng rồi.

Đây là nước cờ quan trọng nhất của hắn.

Chỉ cần đặt tất cả mọi thứ sau màn, Trương gia sẽ ổn định.

Bất chợt theo tiếng tù và bằng sừng hươu, nhiên liệu của súng phun lửa dưới tay Trần Ngự Lâu đã cạn kiệt.

Những khẩu súng phun lửa này chỉ có thể phun lửa liên tục trong vài phút.

Nhưng âm binh của Trương Trạch, trong thời gian ngắn, đã tiến vào bên trong lòng núi, dọn dẹp sạch sẽ một mảng lớn xác sống trong núi.

Khi âm binh tập trung trở lại tại Quy Miên Chi Địa, gần vạn âm binh dưới tay Trương Trạch, về số lượng đã hoàn toàn vượt qua Trần Ngự Lâu.

"Trương Trạch huynh đệ, thì ra, binh lính dưới trướng huynh, cũng không ít hơn vi huynh đâu a!" Trần Ngự Lâu bị sức mạnh dưới tay Trương Trạch dọa cho một phen.

"Đây là một bí mật, xin Trần huynh giúp ta giữ kín." "Đương nhiên, vi huynh cũng không phải loại người lắm mồm." Trần Ngự Lâu lập tức cam đoan.

Đồng thời khi rời đi, hắn cũng sẽ yêu cầu thuộc hạ của mình cam đoan.

Toàn bộ thông đạo đột nhiên trở nên yên tĩnh vô cùng.

Trương Trạch dẫn năm ngàn âm binh, năm trăm Bất Ngôn Kỵ, xuất hiện tại không gian phía sau.

Trong một không gian khổng lồ, xa xa Mạc Bắc Yêu Long đang

lượn lờ.

Nữ vu Đường Tị ôm một chiếc hòm đồng.

Miệng niệm một chuỗi thần chú cổ quái, dưới mặt nạ lộ ra nụ cười kỳ dị.

“Ta thừa nhận, ngươi quả thực rất mạnh!” “Nhưng mạnh hơn nữa, chỉ cần ta và Hoàng Tiên Cô dung hợp, những âm binh đó sẽ trở thành dưỡng chất của ta!” Giọng nói thanh thoát của nữ vu Đường Tị không ngừng vang vọng xung quanh, ngữ khí tràn đầy tự tin.

Đột nhiên con chồn vàng trong tay bà ta, xuất hiện một luồng sáng lao thẳng lên trời cao.

Hải khí xung quanh toàn bộ ngưng tụ về phía bà ta.

Ngay cả yêu long ở đây cũng bị trực tiếp hút vào nuốt chửng.

Làn da khô quắt của nữ vu Đường Tị đang nhanh chóng hồi phục.

Ngay cả Tinh Tuyệt Nữ Vương đang chủ đạo cơ thể Hoa Linh lúc này, cũng nheo mắt nhìn chằm chằm vào mọi thứ trước mắt.

“Không thể nào, nữ vu Đường Tị mạnh như vậy, cùng thời với ta, ta chưa từng nghe nói!” Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên lại được chứng kiến một loại phương pháp trường sinh khác.

Nhưng tình hình trước mắt lại không cho phép bà ta suy nghĩ nhiều.

Thanh Nhi và Cửu Nhi, hai con rồng khổng lồ, sử dụng năng lực hô phong hoán vũ, ngăn cản nữ vu Đường Tị hấp thụ hải khí ở đây.

Hải khí khổng lồ như vậy, đã ngưng tụ ở đây ngàn năm.

Cộng thêm những cái xác chết này, sức mạnh có thể so sánh với việc thôn phệ địa tiên, không biết sẽ tạo ra quái vật kinh khủng đến mức nào!

Trương Trạch cũng không ngờ, tình tiết hoàn toàn đi chệch khỏi nhận thức của hắn.

Tuy bất ngờ, nhưng cũng nằm trong dự liệu của hắn từ lâu.

Đối mặt với lượng lớn hải khí hội tụ, mười ba người Trương gia theo Trương Trạch cùng xông vào dưới một ngọn núi nhỏ bên trong.

Trong không gian rộng lớn, có một ngọn núi nhỏ được hình thành tự nhiên.

Trên đó có một chiếc giường đá lớn.

Dưới giường đá có rất nhiều quan tài lớn nhỏ khác nhau.

Mỗi chiếc quan tài đều có hình người.

Trên những hình người này khắc hình nam nữ.

Biểu cảm tuy sinh động, nhưng lại cho người ta cảm giác mặt mày đáng sợ.

Những quan tài này đều là quan tài đá nhỏ, Hoàng Khôi lúc này đang đi theo chân Trương Trạch.

Sau khi gặp những chiếc quan tài đá này, hắn ta giống như con người, quỳ xuống trước mấy chiếc quan quách.

"Tổ tiên nhà họ Hoàng ở trên!

Đứa con cháu bất hiếu Hoàng Khôi hôm nay mới đến bái kiến!" Thì ra trong những chiếc quan tài nhỏ này, chứa toàn bộ những con chồn vàng già đã chết ngàn năm.

Trên bệ đá, điêu khắc rất nhiều cảnh tượng nữ tử bói toán hành vu thuật.

Cảnh tượng như vậy, khiến nhiều người xung quanh cảm thấy quen thuộc.

Tên đầy đủ của mặt nạ thần cách là Vu Ưu Thần Cách Diện Cụ.

Những người phụ nữ biết vu thuật này là vu, đàn ông là ưu.

Ý nghĩa của từ này trong thời cổ đại, đối với người ở kiếp trước của Trương Trạch, có lẽ lại mang một ý nghĩa khác đáng sợ hơn.

Chương 447

"Hoàng Khôi, ngây ra đó làm gì?" Trương Trạch nhìn Hoàng Khôi đang quỳ trên đất, hắn mang theo nó không phải để làm linh vật.

"Mẫu thân không thể sống lại, nếu nữ vu Đường Tị không bị trừ khử, bà ấy sẽ không thể yên nghỉ!" "Chủ nhân, người có cách nào để mẫu thân ta thoát khỏi sự khống chế của nữ vu Đường Tị không?" Trên khuôn mặt đầy lông của Hoàng Khôi, đột nhiên lộ ra ánh mắt kiên nghị.

"Tự nhiên là có, chịu không?" Trên tay Trương Trạch đột nhiên xuất hiện một luồng khí đen kịt.

Đó là sức mạnh linh hồn sinh ra từ Câu Linh Khiển Tướng.

Cách đơn giản nhất để làm luồng khí này lớn mạnh, là phục linh chi thuật.

Nhưng đến nay hắn chưa từng dùng.

Bởi vì hắn biết từ thế giới dị nhân ở kiếp trước, phục linh chi thuật tuyệt đối có hậu họa.

Khi người ta nuốt linh hồn, bản thân có được sức mạnh của linh thể, thì bản thân cũng dần dần trở thành một linh hồn đầy tà ác.

Trương Trạch tiếp tục: "Năng lực của ta, thực ra chồn vàng các ngươi cũng có thể học!" "Có hứng thú không?" Hắn đột nhiên có một ý nghĩ.

Ngũ đại tiên của Đông Bắc không qua Sơn Hải Quan, cũng có thể nói, trong Sơn Hải Quan không có ngũ tiên.

Sức mạnh của ngũ đại tiên, nếu chỉ làm bảo gia tiên bình thường, cũng là một sức mạnh khá tốt.

Đồng thời cũng có thể làm trợ lực bên cạnh hắn.

Cái đầu lông xù của Hoàng Khôi, khao khát gật đầu lia lịa, kích động nói: "Có hứng thú, đương nhiên có hứng thú!" Đối với Trương Trạch và những người bên cạnh hắn, với thực lực biến thái như vậy, là một con chồn vàng, đây là lần đầu tiên nó thấy một con người mạnh mẽ đến thế.

Nếu có thể khiến nó, một con chồn vàng, cũng có được sức mạnh như vậy, thì tự nhiên là cầu còn không được.

"Nếu sau khi có được, ngươi không thể thoát khỏi sự khống chế của ta thì sao?" Trương Trạch thử thăm dò một câu.

Trước đó hắn đã đơn giản tìm kiếm tư liệu về Hoàng Khôi.

Bây giờ chỉ đơn giản là thử lòng trung thành của nó.

Muốn khiến ai mạnh lên, thực ra chỉ là một ý nghĩ, phần lớn là xem tâm trạng.

"Tại sao phải thoát khỏi?

Mẫu thân ta sau khi theo nữ vu Đường Tị, đã có được sức mạnh vượt trên tứ tiên còn lại, đó chính là sức mạnh mà tộc chồn vàng ta khao khát!" Sống ngàn năm, tiến thêm một bước nữa, nó sắp phải trải qua những gì mẫu thân nó đã trải qua.

Theo cách nói của thế hệ trước, đó là chồn vàng thảo phong, đem địa vị của mình ký thác lên người qua đường.

Tiếp theo phải chịu thiên khiển, tránh được thì có thể sống thêm một thời gian, không tránh được thì trực tiếp hóa thành tro bụi, chết là hết.

Trương Trạch cắt ngón tay.

Mấy người Trương gia bên cạnh, đeo mặt nạ thần cách.

Trương Thụy Lâm, Trương Hải Hà, Trương Long Tỏa và Đổng Xán.

Họ bắt đầu một nghi thức tương tự như của nữ vu Đường Tị.

Đúng vậy, hành động của hắn, lại có phần tương tự với nữ vu Đường Tị vừa rồi.

"Trời ạ, đấu vu thuật à!" Mọi người nhìn cảnh tượng trước mắt, trong khoảnh khắc như quay về thời thượng cổ.

Giải Cửu nhìn Phong Học Văn và Hứa Nhất Thành bên cạnh.

"Nhất Thành, lúc quan trọng thế này không thể hiện tốt, khi đó sư phụ có lẽ cũng có thể truyền cho ngươi một môn tuyệt kỹ!" Về cơ bản, những tuyệt kỹ như mặt nạ thần cách, sau khi học rồi thì không thể học cái khác được.

Hứa Nhất Thành cầm đao, chuẩn bị trèo lên đài cao.

"Mọi người có để ý không, trên bụng con chồn vàng trong tay nữ vu Đường Tị, có một chấm đỏ!" "Đó là Vô Nhãn Long Phù!" Hoàng Khôi đột nhiên hét lên với mọi người: "Bà ta đang mượn sức Vô Nhãn Long Phù để hấp thụ hải khí!" "Cách làm này chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, một khi hải khí bị hấp thụ hết, sẽ xảy ra chuyện gì không ai có thể lường trước được." "Chuyển thế!" Hoa Linh đột nhiên dùng giọng của Tinh Tuyệt Nữ Vương nói: "Bà ta đang tìm người truyền thừa." Tình huống này bà ta vô cùng quen thuộc, quả thực giống hệt tình huống ở Tinh Tuyệt Cổ Quốc năm đó.

"Mượn sức Long Phù, vừa rồi lại nuốt hải khí, trong số những người có mặt hắn có người phù hợp điều kiện trở thành người thừa kế!" Ánh mắt Hoa Linh đột nhiên nhìn về phía Hoắc Tiên Nhi và Doãn Tân Nguyệt.

Tiếp theo lại nhìn Hồng Cô Nương một cái.

“Nữ tử ở đây không nhiều, mục tiêu của nữ vu Đường Tị nhất định là một trong số họ!” Nhìn dáng vẻ này, nữ vu Đường Tị không phải người tốt lành gì.

Trương Trạch cho Hoàng Khôi uống mấy giọt máu.

Sau khi con chồn vàng uống máu, đột nhiên màu lông toàn thân bắt đầu thay đổi.

Trực tiếp biến thành màu trắng như tuyết, đồng thời thân hình cũng lớn hơn một chút.

Tốc độ của nó đột nhiên tăng lên không ít, lao về phía nữ vu Đường Tị.

Lúc này con chồn vàng già, tinh thần hoảng hốt xuất hiện sau lưng nữ vu Đường Tị.

Ý thức của nữ vu Đường Tị đang chủ đạo tất cả, và muốn hấp thụ toàn bộ sức mạnh có thể hấp thụ.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, linh hồn của con chồn vàng mẹ cũng sẽ không còn tồn tại.

Xung quanh nữ vu Đường Tị, đột nhiên xuất hiện một lượng lớn côn trùng màu trắng.

Những con côn trùng này có tính công kích rất mạnh.

Không ngừng được phun ra từ miệng con chồn vàng.

Đây là một trong những năng lực mà con chồn vàng tu luyện thành, bây giờ nữ vu Đường Tị đang chủ đạo tất cả, nó cũng trở thành một trong những thủ đoạn để đối phó với mọi người tại đây.

Càng lúc càng nhiều côn trùng trắng như nước chảy, không ngừng tuôn ra tứ phía.

Đang lao về phía con chồn vàng, ngoài Hoàng Khôi còn có Tứ Đại

Thiên Vương của Trương gia.

Đúng lúc này, nữ vu Đường Tị một ngụm nuốt chửng hải khí ngưng tụ.

Mắt thấy Mạc Bắc Yêu Long cũng sắp bị bà ta hấp thụ.

Thanh Nhi bay trên không trung nhìn Mạc Bắc Yêu Long, đột nhiên lộ ra nụ cười: "Tỷ tỷ, Mạc Bắc Yêu Long, chúng ta chia đều thế nào?" "Cũng được, chúng ta cùng lúc ra sức từ hai bên, đánh gãy ý thức của bà ta!" Trên cột sáng tuyết trắng đó, một con rồng xanh một con rồng trắng từ trên cao đột nhiên lao xuống.

Tứ Đại Thiên Vương dựa vào thực lực của mình, ngăn chặn sự lan rộng của những con côn trùng trắng xung quanh.

Ở vòng ngoài, người Trương gia dùng máu Kỳ Lân để xua đuổi côn trùng trắng.

Những con côn trùng bị sức mạnh của nữ vu Đường Tị khống chế, sau khi tránh máu Kỳ Lân, lại lập tức bắt đầu tấn công những người khác xung quanh.

Hầu như cùng lúc, bên trong lòng núi, truyền đến tiếng chém giết thảm liệt.

Âm binh của Trương Trạch phần lớn đều bị thương.

Nhưng thuộc hạ mà nữ vu Đường Tị chuẩn bị phục sinh, lại bị thương nặng hơn.

Bộ hạ của Trần Ngự Lâu, cầm súng, pháo, đang dọn dẹp những cái xác chết bò ra từ vách tường.

Lúc này, Trương Trạch đột nhiên với vẻ mặt bình thản xuất hiện bên cạnh nữ vu Đường Tị.

Thấy Trương Trạch đột nhiên phá vỡ kết giới, đồng tử bà ta tức

thì co lại.

Vào thời điểm quan trọng này, bà ta không thể lập tức mở miệng nói chuyện.

Trương Trạch đưa ra hai ngón tay, từ trên thi thể con chồn vàng già, lấy ra một tấm phù đồng hình rồng.

"Vô Nhãn Long Phù thuộc về ta rồi." Trương Trạch vừa nắm Vô Nhãn Long Phù trong tay.

Ầm ầm!

Đột nhiên khí trường xung quanh thiếu đi Long Phù, đột nhiên bắt đầu hình thành mây đen.

Long Phù cuối cùng cũng phát huy tác dụng vốn có của nó.

Nhưng giây tiếp theo, mọi người xung quanh đều sợ ngây người.

Tất cả tia sét không đánh về phía nữ vu Đường Tị mà tập trung vào người Trương Trạch. 【Chúc mừng túc chủ, đã mở ra Ngũ Lôi Chính Pháp thuần chính nhất, Dương Ngũ Lôi.】 Trên đỉnh đầu mọi người, dường như có ngọn lửa nghiệp chướng vô tận của địa ngục đang gào thét bùng cháy, trong nháy mắt biến thành từng trận sấm rền.

Cả không gian tuy không kết nối với bầu trời, nhưng lại khiến mây đen ngưng tụ trên đỉnh đầu.

Hai tay Trương Trạch cảm nhận được luồng dương lôi đang hội tụ trong cơ thể.

Kim Quang Chú và Ngũ Lôi Chính Pháp gần như cùng một nguồn gốc.

Lôi điện cuồn cuộn không ngừng hội tụ vào tay Trương Trạch, khiến hắn hoàn toàn cảm nhận được luồng sấm sét đó.

Chương 448

Dương lôi cũng được sinh ra từ khí.

Những thông tin về lôi pháp của Đạo gia trong đầu hắn từ trước, cùng với Ngũ Lôi Chính Pháp của thế giới dị nhân mà hệ thống cung cấp, tất cả đều hiện lên trong tâm trí.

Trương Trạch nhìn chằm chằm vào Long Phù trong tay, lá bùa bằng đồng xanh đang không ngừng hấp thụ hải khí tràn vào từ bốn phía.

Nhưng luồng hải khí này không thuần khiết, dù sao nơi đây cũng không phải biển lớn mà là một vùng thảo nguyên, nối liền với Côn Luân long mạch.

Hải khí có lẫn cả khí đen.

Nếu là hải khí thuần khiết nhất của Đông Hải, thì một đạo thiên lôi lúc này có thể khiến âm khí âm hỏa bùng cháy.

Hắn nắm chặt hai tay.

Bên cạnh, khuôn mặt đeo mặt nạ Hoàng Bì Tử đột nhiên xuất hiện.

"Trả cho ta!!" Đại Đường Ti Nữ Vu bị đoạt mất Vô Nhãn Long Phù, sức mạnh nhanh chóng suy giảm.

Yêu long Mạc Bắc hình thành từ khí đen, tạo thành một luồng khí đen kịt với ý thức yếu ớt.

Trong đó không biết đã nuốt chửng bao nhiêu sinh vật sống xung quanh.

Khí đen màu máu lúc trước là do nhiễm phải máu tươi, còn yêu

long màu đen này là vì đã hấp thụ quá nhiều thi khí và oán khí của người chết.

Do đó, luồng khí đen này lệ khí cực nặng, ý thức sinh ra cũng là một tà linh gây hại cho sinh vật sống xung quanh.

"Long Phù không phải thứ ngươi nên lấy." Long Phù vốn là quái phù do Chu Mục Vương truyền lại.

Trương Trạch cầm trong tay, bỗng có một cảm giác, nếu bốn miếng quái phù đều nằm trong tay hắn, kết hợp với Phong Hậu Kỳ Môn, có thể lợi dụng Tiên Thiên Bát Quái để tạo ra một tác dụng phi thường.

Cảm giác này rất kỳ diệu, giống như biết trước tương lai vậy.

"Năm đó lấy Long Phù liền xảy ra chuyện, đáng đời, mệnh cách của ngươi không chịu nổi sức mạnh của Long Phù!" Người bình thường nếu lấy Long Phù, ắt sẽ gặp tai họa.

Trên bụng của Lão Hoàng Bì Tử trong tay hắn, khu vực vốn gần Long Phù mọc ra một cái bọc máu, bên trong chứa đựng dương khí của vô số người sống, cùng với vô số vong hồn bị chôn cất ở đây.

Phương pháp nuốt chửng thi thể và linh hồn để lớn mạnh này, hắn cũng đã hiểu rõ.

Thời thượng cổ, rất nhiều cổ thần gần như đều ở trong tình trạng này, ví như Thương, ví như Bổng Chùy Thần, ví như Ngũ Sơn Long Thần ở sâu hơn trong thảo nguyên.

Bốn phía không ngừng tuôn ra những con sâu trắng, gọi là Bạch Sắt, thứ này không những cắn người mà còn hút dương khí trên người.

Từng đàn Bạch Sắt từ xa không ngừng tuôn ra từ cái bọc máu kia.

“Tiểu ca, ném thi thể của Lão Hoàng Bì Tử vào kim mạch đi, đám Bạch Sắt đó một khi tiếp xúc chắc chắn sẽ chết!” Đây không phải là sâu bọ bình thường.

Sâu bọ bình thường sẽ cắn người, nếu chỉ tiếp xúc thì phần lớn chỉ bị thương ngoài da.

Nhưng loại sâu này thì khác, cắn người là thứ yếu, hút tinh khí của người mới là chính.

Một khi chui vào cơ thể người, nó sẽ hút cạn tinh khí.

Đến lúc đó thần tiên cũng khó cứu.

Người bị chúng tiếp xúc, thân thể sẽ nhanh chóng co rút, toàn thân sẽ có một cảm giác đau đớn như bị vô số kim thép rút tủy xương.

Cơn đau này sẽ theo sự suy giảm của tinh khí, khiến hỏa lực của cơ thể cũng giảm theo, cho đến khoảnh khắc cuối cùng, hành hạ người ta cho đến chết.

“Chủ nhân, để ta!” Hoàng Khôi đột nhiên nhảy ra.

Nó đã hoàn toàn hấp thụ huyết dịch Trương Trạch cho, ngay cả dũng khí cũng tăng lên mấy phần.

Nó chộp lấy thân thể Lão Hoàng Bì Tử, nhanh chóng nhảy vào trong kim mạch.

Kim mạch bị ngâm trong nước, nguồn nước này chảy từ Quy Miên Chi Địa.

Nước ở đây không đi qua căn cứ bí mật, nên không có kịch độc.

Nước trong kim mạch có tác dụng trừ tà, vừa hay có thể đối phó với đám Bạch Sắt hình thành từ vô số oan hồn trong thân thể Lão Hoàng Bì Tử.

Trên mặt nước, vô số quỷ hỏa đang không ngừng bùng cháy.

Không còn Lão Hoàng Bì Tử, sau lưng Trương Trạch đột nhiên nhảy ra một vị tướng quân cưỡi ngựa.

Võ Thánh Quan Nhị Gia đột nhiên xuất hiện, tay cầm Thanh Long Yển Nguyệt Đao hét lớn một tiếng, chém thẳng xuống đầu Đại Đường Ti Nữ Vu.

Thời đại của Đại Đường Ti Nữ Vu còn sớm hơn cả Quan Nhị Gia, nên bà ta hoàn toàn không có ấn tượng gì về Quan Nhị Gia trước mặt, nhưng lại biết vị tướng quân toàn thân tỏa kim quang này có thực lực vô cùng đáng sợ.

Một đao này trực tiếp phá tan sinh khí của bà ta, khiến tia hy vọng phục sinh cuối cùng cũng tan vỡ.

Tiểu ca đã ở gần kim tỉnh từ sớm, luôn chờ đợi cơ hội.

"Câu Linh Thuật!" Trương Trạch khẽ niệm trong miệng.

Lão Hoàng Bì Tử trên người Đại Đường Ti Nữ Vu đột nhiên tách ra, biến thành một bóng đen khổng lồ.

Cái bóng này giống với Liễu Xuân Sinh lúc trước, nhưng mạnh hơn Liễu Xuân Sinh gấp trăm lần, là Hoàng Đại Tiên mạnh nhất mà Trương Trạch từng thấy cho đến nay.

Đại Đường Ti Nữ Vu đột nhiên gầm lên một tiếng: "Ta không thể phục sinh, tất cả các ngươi đều phải chôn cùng ta!" Tiếng gầm điên cuồng vang vọng khắp nơi.

Nhưng đúng lúc này, sau lưng bà ta đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy đen kịt.

Đại Đường Ti Nữ Vu dần dần hóa thành hư ảnh trước mắt, rồi cả người biến mất không thấy đâu, đi vào không gian hư ảo sau vòng xoáy.

Trương Trạch nhìn về phía Hoa Linh, người ra tay lúc này hẳn là Tinh Tuyệt Nữ Vương.

"Vất vả rồi!" Lời của Trương Trạch là nói với Hoa Linh, đồng thời cũng là nói với Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Đối phó với Đại Đường Ti Nữ Vu, hắn không dùng toàn lực, nhưng cả quá trình lại vô cùng phiền phức, chủ yếu là vì Đại Đường Ti Nữ Vu biết vu thuật, bản thân không chỉ mạnh mà còn biết thỉnh tiên.

Bà ta phụ linh hồn Lão Hoàng Bì Tử lên người, phát huy toàn bộ sức mạnh, đồng thời kết hợp hoàn hảo với sức mạnh của bản thân.

"Đại Đường Ti Nữ Vu, quả thật là một nhân vật truyền kỳ!" Trương Cửu Y nhìn nơi Đại Đường Ti Nữ Vu biến mất, rồi nhìn những hoa văn điêu khắc trên gạch lát.

Trên đó khắc những hoa văn về các nghi thức vu thuật đã thất truyền từ lâu.

"Trận tỷ thí vu thuật này, ta thắng rồi!" Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay Giải Cửu từ từ biến mất.

Nếu không có người của Trương gia canh giữ xung quanh, e rằng đám Bạch Sắt kia đã tràn ra thảo nguyên bên ngoài.

"Mọi người đều vất vả rồi." Trương Trạch thu lại Vô Nhãn Long Phù trong tay.

Thi thể Lão Hoàng Bì Tử được đặt lại vào trong hộp đồng.

"Đa tạ Phật Gia đã cứu giúp!" Trong hộp đồng, truyền ra giọng nói của một người phụ nữ trung niên.

Giọng nói này có vài phần tương tự muội muội của Hoàng Khôi, nhưng rõ ràng là từ hộp đồng phát ra.

“Sao ngươi biết Tộc trưởng có danh hiệu là Phật Gia?” Trương Hải Diêm cầm Tàng Đao, ngơ ngác nhìn chằm chằm vào hộp đồng trước mặt.

“Là con nói cho mẫu thân biết, có tin tức con đi theo chủ nhân, mẫu thân rất vui mừng cho con.” Hoàng Khôi đã sống ngàn năm, nhận được sự khẳng định của lão mẫu thân, khiến trong lòng nó lại dâng lên một sự kích động chưa từng có trong ngàn năm qua.

Trương Trạch không để ý đến hai người họ, sau khi đóng hộp lại, trực tiếp ném hộp đồng cho Hoàng Khôi.

Chuyện thờ phụng Hoàng Tiên Cô giao cho Hoàng Khôi xử lý.

“Đợi thêm vài năm nữa, ta có thể gặp lại vị Hoàng Tiên Cô này.” Kim Bàn nhìn hộp đồng trước mắt, biết vị Hoàng Tiên Cô bên trong đã bị tổn thương nguyên khí nặng, e rằng một sớm một chiều sẽ không xuất hiện nữa.

“Tộc trưởng, linh khí ở Bách Nhãn Quật rất dồi dào, có lẽ cũng có thể cải tạo thành một căn cứ khác của chúng ta.” Trương Hải Khách nhìn xung quanh, đồng thời nhìn ba người Trương gia vừa được cứu.

Cải tạo Bách Nhãn Quật thành một căn cứ bí mật, dĩ nhiên là có thể, thậm chí cân nhắc cải tạo thành Thập Nhất Thương cũng không phải không được.

“Cải tạo không vấn đề, còn Quy Miên Chi Địa, là một nơi phong thủy bảo địa, có thể cân nhắc dùng để cất giữ quan tài.” Trương Trạch đơn giản quy hoạch kế hoạch sử dụng nơi này cho các tộc nhân sau lưng.

“Về dữ liệu thí nghiệm sinh vật, cần phải giao cho những người chuyên nghiệp trong lĩnh vực này.” Trương Trạch nhấn mạnh với những người xung quanh, những dữ liệu này phải được bảo mật

tuyệt đối.

Nhưng dữ liệu phải tuyệt đối bảo mật, quá trình thí nghiệm cũng phải nằm trong phạm vi có thể kiểm soát.

Về mặt y học sinh vật, Trương Trạch đã bắt đầu có sự sắp xếp của riêng mình.

"Trương Trạch huynh đệ, kim mạch ẩn giấu dưới lòng đất này để lại cho Trương gia và các huynh đệ Tá Lĩnh." Kim mạch dưới lòng đất không biết bao phủ một phạm vi lớn đến đâu.

Việc tinh luyện vàng không hề đơn giản, quặng vàng mắt thường có thể nhìn thấy, sau khi tinh luyện thực chất chỉ còn lại một phần vàng rất nhỏ.

"Trần huynh đi kiểm kê quân số trước đi, lần này người bị thương chắc không ít, cứ để họ đi dưỡng thương trước." Đội ngũ y tế của Trương Trạch, lúc này cũng vừa hay có đất dụng võ.

Chương 449

Bởi vì có âm binh đánh trận tiên phong, đội ngũ của Trần Ngự Lâu có thể nói đã trải qua một trận chiến nhẹ nhàng nhất.

Âm binh theo động tác giơ tay của Trương Trạch, nhanh chóng quay về trong bóng của hắn, trở thành một phần của Câu Linh Khiển Tướng.

Sau khi mọi người rời đi, Tiểu Cửu và Tiểu Thanh, trong nháy mắt Tiểu Thanh đã thay một bộ váy dài màu xanh biếc.

"Chủ nhân!" Tiểu Thanh trực tiếp ôm lấy Trương Trạch, Tiểu Cửu bên cạnh thì dè dặt hơn một chút, nhưng dù sao bản tính loài rắn vẫn còn đó.

"Thu hoạch thế nào?" Hai người đã nuốt yêu long hình thành từ khí đen, có thể nói là thu hoạch lớn nhất.

Yêu long Mạc Bắc vốn bị Đại Đường Ti Nữ Vu giữ lại để nuốt chửng, cũng đã được ba bên chia đều.

Trong đó, một phần đáng kể đã bị Trương Trạch hấp thu.

Sự xuất hiện của Long Phù có thể nhanh chóng kích phát dị tượng nơi đây.

Những hiện tượng siêu nhiên kỳ quái đó, có một phần không nhỏ là do Long Phù gây ra.

Đợi ba người trở lại căn cứ bí mật, trong một văn phòng chuyên dùng để họp, Trương Trạch đã gặp ba người Trương gia đều bị chặt mất tay phải.

Cánh tay đó được ngâm trong một bình thủy tinh để nghiên cứu.

Trên người họ đồng thời có rất nhiều vết đao thương.

Ba người này là tộc nhân ở lại trong thảo nguyên.

Nếu không phải là họ, có lẽ mấy người Trương gia này đều đã bị hủy thi diệt tích.

Đồng thời, còn có rất nhiều ngoại gia nhân có huyết mạch rất loãng, tổng cộng có mười một người, trong đó có cả nam nữ già trẻ.

Vì huyết Kỳ Lân chưa thức tỉnh, nên trong số đó hiếm thấy có người Trương gia già thuộc bối "Sơn".

"Ta lần đầu tiên thấy Trương gia có người già tồn tại." Tề Thiết Chủy và ba vị Mạc Kim Giáo Úy ngồi cùng nhau.

Chá Cô Tiếu đại diện cho Cửu Môn, đồng thời cũng đại diện cho Bàn Sơn Đạo Nhân, cũng giống như họ ngồi nghỉ ngơi trong một căn phòng xa xa.

"Ta cũng là lần đầu tiên phát hiện, trong một gia tộc xuất hiện người già, lại khiến người ta kinh ngạc đến vậy." Ấn tượng của Trương Cửu Y về Trương gia vẫn dừng lại ở nhiều năm trước.

Không gặp lại, tộc trưởng Trương gia đã trở thành thủ lĩnh Mạc Kim.

Dường như nghe rất hợp lý, dù sao Trương gia thuộc về Phát Khâu Thiên Quan.

Mạch Phát Khâu vốn cũng thuộc về Mạc Kim.

Nhưng gần như có thể khẳng định, vào cuối thời Đông Hán, Phát Khâu Trung Lang Tướng, người của Trương gia đã cố ý gia nhập phe Tào Tháo.

Về mục đích thì không biết được, nhưng mỗi thời đại đều sẽ xuất hiện một người đặc thù, sẽ uy hiếp đến sự thống trị của Trương gia.

Tào Tháo và Tư Mã Ý hiển nhiên đều nằm trong số đó.

Trương Trạch liếc nhìn các tộc nhân thân thể khiếm khuyết, "Các ngươi bảo vệ Thiên Hạ Đệ Nhị Lăng ở sâu trong thảo nguyên?" Giọng nói rất nhỏ, nhưng những người có thể nghe thấy gần như đều ở đây.

Ba người Trương gia vốn đang kích động, nghe lời Trương Trạch nói, đột nhiên quỳ xuống đất.

"Tộc trưởng, chúng thuộc hạ có lỗi với Trương gia!" Nhiệm vụ bảo vệ không hoàn thành, lại còn bị người ta bắt giữ trong lúc bảo vệ, theo quy định trước kia, phải chịu trách phạt.

Nhưng Trương gia hiện nay, tộc nhân như vậy quá ít rồi.

"Xin tộc trưởng trách phạt." Ba người mất đi cánh tay, đặc biệt là cánh tay quan trọng nhất.

Phải thừa nhận người Nhật Bản quả thực hiểu rõ người Trương gia, biết cánh tay đó đại biểu cho ý nghĩa gì.

Mất đi tay phải sẽ không thể cầm đao, huyết mạch thức tỉnh thực lực cũng sẽ tổn hại lớn.

"Trách phạt tự nhiên phải trách phạt." Lời của Trương Trạch khiến các tộc nhân khác xung quanh đều cảm thấy bất ngờ.

Theo lý mà nói, quy củ cũ của Trương gia đã thay đổi không ít rồi.

"Phạt đến Trương gia ở Vân Nam, đặc huấn một năm, trong thời gian đó bất kể lý do gì cũng không được rời khỏi Trương gia." Đây đâu phải là trừng phạt?

Quả thực là ban thưởng mà.

Ở lại trong nhà khổ tu, cũng phải có thứ để tu mới được chứ.

"Tộc trưởng, không phải là truyền dạy tuyệt kỹ chứ?" Trương

Hải Diêm và Trương Hải Dương hai người hâm mộ nhìn mấy vị tộc nhân.

Ba người không hiểu tại sao, liền hỏi: "Trương gia… không phải ở Đông Bắc sao?" "Các ngươi không phải người của Trương gia một đời Linh sao?" Trương Trạch chỉ vào Muộn Du Bình vẫn luôn không nói lời nào bên cạnh.

"Vị Muộn Du Bình mà các ngươi đang thấy trước mắt mới là Linh, ta vốn chỉ là một người Trương gia ngoại gia bình thường không có danh tiếng thuộc bối Sơn mà thôi." "Ngài đang nói đùa sao?" Ba người quỳ trước mặt, đều mơ hồ cảm nhận được uy áp tinh thần từ trên người Tộc trưởng.

"Tộc quy của Trương gia đã thay đổi, Linh là một cái tên, chỉ phụ trách làm Linh, không phải là tộc trưởng kế nhiệm." Trương Trạch để Trương Hải Diêm giảng giải tộc quy mới cho các tộc nhân mới trở về.

"Vấn đề bây giờ là, tình hình mộ Thành Cát Tư Hãn rốt cuộc thế nào rồi!" Nghe câu hỏi của Trương Trạch, ba người Trương gia đồng thời lắc đầu.

"Tộc trưởng, trước kia Trương gia có tổ huấn, nếu không có tình huống đặc biệt, người Trương gia không được đến gần." "Không đến gần mà ra nông nỗi này sao?" Trương Hải Kỳ nhìn người Trương gia trước mặt.

Mộ Thành Cát Tư Hãn chỉ là Thiên Hạ Đệ Nhị Hung Lăng, vậy Thiên Hạ Đệ Nhất phải hung hiểm đến mức nào?

"Mộ Thành Cát Tư Hãn là thiên hạ đệ nhị, vậy ai là thiên hạ đệ nhất?

Lăng Tần Thủy Hoàng sao?" Chuyện này dường như không có câu trả lời chắc chắn, bởi vì Lăng Tần Thủy Hoàng còn chưa ai vào được.

“Yên lặng một chút.” Trương Trạch lên tiếng, những người Trương gia xung quanh đột nhiên im bặt, tất cả đều không chớp mắt nhìn tộc trưởng.

“Trong Thiên Hạ Đệ Nhị Hung Lăng, vào thời Tây Chu đã chết quá nhiều người Trương gia, không đến gần là đúng.” “Có một chuyện có lẽ các ngươi đều không biết.” Điều hắn sắp nói tiếp theo, những người Trương gia trước mắt về cơ bản đều không biết bí mật này.

Bí mật này vốn được ghi lại trong Chung Cực Đương Án của Trương gia.

“Ở sâu trong núi Côn Luân, có một Trương gia cổ lâu sơ sài, không phải do người Trương gia cố ý làm, đó là một tòa cổ lâu được chất đống bằng thi thể của người Trương gia.” Hắn cầm bút lông nhẹ nhàng điểm mấy khu vực trên bản đồ trên bàn.

“Vị trí của ngôi cổ mộ đó, ở một vùng thảo nguyên rất xa nơi này.” “Thuộc phạm vi Ngoại Mông, thảo nguyên A Lạp Thiện, tiếp tục đi ra ngoài.” Trương Trạch nhìn vào khu vực trên đó, “Từ vùng thảo nguyên này đến sâu trong núi Côn Luân, trong đó trải qua hàng vạn sơn thể, dưới lòng đất đều rỗng.” “Vì sao người Trương gia không thể đến gần, các ngươi có biết không?” Ánh mắt hắn nhìn về phía các tộc nhân xung quanh, “Bởi vì Thiên Thụ!” “Thiên Thụ mượn sức mạnh của long mạch, nhưng trong khu vực này, có Ngũ Sơn Long Thần!” “Cổ thần trong thần thoại cổ đại của Trung Hoa, bản thể là long mạch sinh ra ý thức từ thời viễn cổ!” “Long mạch này có ý thức riêng, cách suy nghĩ không giống với con người chúng ta... nó có thể thay đổi kết quả của Kỳ Môn Độn Giáp!” Nói rồi hắn lấy ra mấy miếng bùa đồng, đặt trên bàn tiến hành một lần bói toán về tương lai hoặc kiếp trước kiếp này.

“Không có gì bất ngờ, kết quả quẻ tượng của ta đều sẽ chỉ về

cùng một nơi.” “Thông tin cụ thể ta cũng chưa nắm rõ, những điều này đều được ghi lại trong Chung Cực Đương Án của Trương gia.” Trương gia có đương án, nhưng tất cả những bí mật liên quan đến thế giới này đều sẽ được tổng hợp trong Chung Cực Đương Án, do tộc trưởng đương nhiệm thống nhất bảo quản.

Những người phụ trách thu thập thông tin cũng sẽ không truyền lại những bí mật này, vì vậy tộc trưởng của mỗi đời Trương gia trở thành người duy nhất trên thế giới này biết rõ sự tình.

Uông Tàng Hải thông qua đủ loại kỳ ngộ, nhìn trộm được một phần của tảng băng chìm, khiến hắn hiểu được chân tướng khổng lồ đằng sau.

Uông gia thông qua những thông tin này, muốn biết toàn bộ bí mật.

“Còn có Bổng Chùy Thần, không phải là tưởng tượng của người xưa, mà thực sự tồn tại.” Hắn không cho các tộc nhân xung quanh cơ hội phát biểu và đặt câu hỏi.

Bởi vì không cần thiết, những thông tin hắn biết từ nguyên tác, những người Trương gia xung quanh đều là lần đầu tiên nghe thấy.

Những thứ này, tiếp xúc với cổ mộ nhiều rồi, cũng sẽ dần dần phát hiện ra.

Những thứ ở thảo nguyên phía bắc, phải cho họ biết.

Và rồi sẽ có một ngày, Trương gia phải giải quyết triệt để vấn đề này.

So với Ngũ Sơn Long Thần, yêu long Mạc Bắc chỉ là một con kiến.

“Bổng Chùy Thần là một loại sinh vật viễn cổ, giống như đại đa số cổ thần trong truyền thuyết, chúng đều tồn tại từ thời đại vô cùng cổ xưa cho đến nay, trong khoảng thời gian đó đã hy sinh vô số người

Trương gia." "Trong đó có một cổ thần không thua kém Ngũ Sơn Long Thần, ta đoán có thể là từ Thanh Đồng Môn, tiên tổ Trương gia thời Tây Chu gọi nó là Long Thần, và linh năng của Long Thần có thể bị phong ấn chứ không thể bị giết chết." Về phương pháp phong ấn, thì không được ghi chép chi tiết, giống như nghi thức Khang Ba Lạc vậy.

"Còn ai có câu hỏi không?" Trương Trạch nhìn các tộc nhân xung quanh.

Chuyện Bách Nhãn Quật tạm thời đã giải quyết.

Sự phát triển của Trương gia hiện tại đều thuận lợi.

Dù sau lưng đã nắm giữ cả thế giới, nhưng những vấn đề Trương gia còn tồn đọng vẫn phải giải quyết.

Đằng sau Trương gia, thứ mà họ phải đối mặt, là những cổ thần có thể xuất hiện bất cứ lúc nào để phá hoại thế giới.

Tiếp theo mới là những thế lực sinh ra theo thời gian như Uông gia, Thánh Tam Nhất.

"Chúng ta bây giờ có đi đến mộ Thành Cát Tư Hãn không?" Trương Hải Hà sắc mặt ngưng trọng.

Đồng thời trong lòng có một vấn đề thực tế không thể không đối mặt, "Nếu phải đi, Trương gia có tiếp tục có người chết không?" "Nếu bây giờ đi, Trương gia nhất định sẽ có người chết." Trương Trạch trả lời rất chắc chắn.

"Thực lực của chúng ta, còn xa mới đủ." Tiếp đó hắn nói với mọi người: "Ta sẽ cho người theo dõi tình hình thảo nguyên." "Trước khi trở về, ta sẽ đi một chuyến, đồng thời sẽ sắp xếp chuyện trở về." Trong một hai tháng tới, sẽ có đại sự xảy ra.

Hắn phải trở về Kinh Thành, còn về Trường Sa Thành, có khả

năng sẽ đón một cuộc thanh trừng lớn.

Chương 450

Chuyện này, hắn đã ngầm nhận được tin tức.

Uông gia, sắp ra tay lén lút rồi.

Đổng Xán giơ tay, "Bây giờ số lượng người của Trương gia dần dần đông hơn, các đương án quán ở các nơi có cần khôi phục không?" Trương Trạch sắc mặt bình tĩnh: "Thập Nhất Thương chính là đương án quán mới." Thực ra không chỉ có Thập Nhất Thương, hắn sẽ thông qua tất cả các sản nghiệp của Trương gia để thu thập dữ liệu, từ trong dân gian tìm kiếm những thông tin mà đương án quán cần, an toàn hơn nhiều so với việc người Trương gia phải tự mình làm mọi việc, nguồn thông tin cũng đa dạng hơn.

"Còn vấn đề gì không?" Trương Trạch nhìn mọi người.

Doãn Tân Nguyệt và Hoa Linh yên lặng ngồi bên cạnh.

Hai người không nói gì, nhưng cũng đã sớm là người của Trương gia theo đúng nghĩa.

Chỉ có Tinh Tuyệt Nữ Vương, khi nghe những điều này, đột nhiên mượn miệng Hoa Linh hỏi một câu: "Chẳng lẽ... sự tồn tại của hoàng tộc Tinh Tuyệt quốc chúng ta, cũng luôn nằm trong sự giám sát của Trương gia?" "Đúng vậy." Trương Trạch thản nhiên trả lời, lại khiến tam quan của Tinh Tuyệt Nữ Vương sụp đổ.

Là người từng thống trị Tây Vực, vậy mà lại chưa bao giờ biết chuyện này.

Trương Trạch nhìn các tộc nhân xung quanh: "Nếu không có nghi vấn mới, vậy ta bắt đầu phân công nhiệm vụ." Đợi phân công xong, hắn sẽ đích thân đi gặp Ngũ Sơn Long Thần trong truyền thuyết.

Tiểu ca cởi mũ, từ từ ngẩng đầu.

“Tại sao không xem qua Chung Cực Đương Án trước, rồi hẵng đến Thiên Hạ Đệ Nhị Hung Lăng?” Hắc Kim Cổ Đao yên lặng đặt trước mặt.

Theo ý hắn, nếu sự tình chưa tra rõ, sẽ không trực tiếp đến địa điểm mục tiêu.

Những ngôi cổ mộ trong truyền thuyết này, một ngôi còn hung hiểm hơn một ngôi.

Tộc nhân còn lại của Trương gia hiện nay không nhiều, mấy người vừa mới cứu về trước mắt đều tàn tật.

Đối với Tiểu ca, Trương Trạch nói: “Bởi vì nơi đó liên quan đến các vị thần mà bản giáo tín ngưỡng.” “Trong đó có những vị thần trên lý thuyết, đồng thời cũng có những cổ thần theo đúng nghĩa đen, không chỉ có một vị!” “Ta không tán thành việc quá nhiều tộc nhân trực tiếp đi vào.” Hiện tại, thế hệ này của Trương gia gần như đều đã thành hôn, nhưng trong đó đa số là kết hôn với ngoại tộc.

Thế hệ thứ hai sinh ra, số lượng cũng không ít.

Nhưng người Trương gia sinh hậu đại, khó khăn hơn người thường.

Nếu thế hệ tộc nhân hiện tại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, để khôi phục lại, e rằng chỉ có thể dựa vào một mình Trương Trạch sinh con.

Trương Hải Diêm cười ha hả: “Đều đã đến đây rồi, hay là đi xem một chút đi?” Trương Hải Diêm đối với mộ Thành Cát Tư Hãn trong truyền thuyết, thực ra vô cùng tò mò.

Trong truyền thuyết, đều nói mộ Thành Cát Tư Hãn căn bản không tìm được.

Nhưng bây giờ lại đột nhiên phát hiện, thực ra Trương gia từ đầu đã biết ngôi mộ đó ở đâu.

“Ta và Hải Diêm cùng một ý.” Trương Hải Kỳ hoàn toàn tán đồng quan điểm của Trương Hải Diêm.

“Về chuyện năm đó, ta từng tra được một ít.” “Người Mông Cổ năm đó, bên cạnh nô dịch một lượng lớn những người đặc thù có hình xăm Kỳ Lân, hình xăm Cùng Kỳ.” “Không cần nói cũng biết, những người đó chắc chắn là người Trương gia, người Mông Cổ khi đó quả thực vô cùng lợi hại.” Có thể bức Trương gia đến mức độ đó, cũng phải thừa nhận sự cường hãn của nhà Nguyên.

Nhưng đồng thời, cũng khiến mỗi tộc nhân hiểu rõ, những việc hoàng tộc nhà Nguyên đã làm với người Trương gia.

“Xem ra, mỗi kẻ đối phó với Trương gia, đều có dã tâm khống chế thế giới?” Đổng Xán làm một tổng kết đơn giản về những thông tin này.

“Ta nói đúng không?” Trương Long Tỏa tán đồng: “Ta đồng ý với cách nói này.” “Nhìn dọc lịch sử, gần như triều đại nào cũng như vậy, điểm này không thể tránh khỏi.” Những điều này đều là chuyện cần cân nhắc sau, Trương Trạch nói: “Những chuyện này về rồi hẵng thảo luận.” “Bây giờ trời còn sớm, trực tiếp lái xe của bọn Nhật khấu ra khỏi biên giới, một bộ phận người bắt đầu chuẩn bị dọn dẹp Bách Nhãn Quật.” Trong Bách Nhãn Quật, Quy Miên Chi Địa có hố chôn xác giống như địa ngục mười tám tầng, nơi đó có thể dùng làm một khu xử lý người chết khác.

Căn cứ bên ngoài, dỡ bỏ lò thiêu, dùng làm kho hàng cũng rất hợp lý.

Cuộc họp trước tiên xác định mấy việc cần làm tiếp theo.

Một nửa người Trương gia phụ trách cùng đội ngũ của Trần Ngự Lâu dọn dẹp căn cứ.

Sau khi dọn dẹp xong, nơi đó do Trương gia tiếp quản.

Về phía Trần Ngự Lâu thì do Trương Trạch đi giao thiệp.

Các tộc nhân vừa mới quay về Trương gia, sau khi hội nghị kết thúc, tạm thời ở lại phòng họp.

Các tộc nhân khác đi chuẩn bị trước.

Trước tiên kiểm tra xe tải bên ngoài, Trương Cửu Y, Kim Bàn, Trần trưởng lão mấy người, phụ trách nghiên cứu Kỳ Môn Độn Giáp, tìm kiếm khu vực mà quẻ tượng chỉ đến.

Nơi đó chính là lối vào mộ Thành Cát Tư Hãn.

Đợi mọi người ra ngoài, Trương Trạch nói với mười bốn tộc nhân trước mặt: "Tộc nhân có thân thể khiếm khuyết, đều bước lên trước mặt ta." Lời vừa dứt, mười bốn tộc nhân toàn bộ tiến lên.

Trên người ai cũng có thương tích, chỉ là do mặc quần áo che đi.

Trước mắt chỉ có người của Trương gia, bên ngoài có bảy người thường may mắn sống sót.

Trước khi xuất phát, Trương Trạch cần xem lại tình hình của mấy người đó một lần nữa.

"Lát nữa, xếp hàng, từng người một nằm lên bàn." Hắn lợi dụng Song Toàn Thủ, nhanh chóng hồi phục thân thể cho các tộc nhân.

Ba người Trương gia mất đi cánh tay, tay phải kỳ tích mọc lại, và hồi phục thành cánh tay bình thường với đầy đủ Phát Khâu Chỉ.

"Hạc Sơn, từ tu luyện ra ba ngón tay đã biến thành hai ngón!!" Tiếp đó hai người còn lại cũng vậy.

Người Trương gia bình thường, đều không thể chuyên chú rèn luyện hai ngón tay, vì vậy mới xuất hiện tình trạng có ba, bốn thậm chí năm ngón tay thon dài.

Trong đó, hai ngón tay có thể trực tiếp sử dụng Song Chỉ Tham Động, mới là mạnh nhất.

Mấy người sau khi chi đứt mọc lại, lại là trong họa có phúc.

"Tộc trưởng, ngài... ngài có thể khiến chi đứt mọc lại, vậy chẳng phải cũng có thể trường sinh sao..." Trương Hạc Sơn kích động đến nói không nên lời.

Ở Trương gia, tín ngưỡng ngàn năm là gì?

Trong đó có một, là hy vọng trường sinh.

Nhưng không ngờ, hy vọng trường sinh mà mấy ngàn năm trước không thấy được, lại xuất hiện trên người vị tộc trưởng thế hệ này.

Nếu không may mắn trở về, mấy người họ e rằng đến nay vẫn không biết.

Trương Trạch ra hiệu cho các tộc nhân phía sau tiến lên.

"Những người đã hồi phục ra phía sau thích ứng một chút, người khác tiến lên." "Sau khi hồi phục, theo ta đi một chuyến lên phía bắc." Lời vừa nói xong, ba người ngẩn ra.

Nhưng ngay sau đó, có một vị tộc trưởng mạnh mẽ như vậy, cùng ngài ấy đi, còn có gì phải lo lắng?

"Có tộc trưởng ở đây, ta có gì phải lo, thử xem cánh tay này có gì khác biệt không!" Dù sao sau khi chi đứt mọc lại, vừa mới có chút quen với việc chỉ có một tay, đột nhiên hồi phục, lại bất ngờ vô cùng thích ứng.

Hắn cầm lấy con dao găm bên người, thậm chí còn linh hoạt hơn

trước.

Đột nhiên cảm thấy tất cả đều đáng giá.

"Bảo vệ bí mật của Trương gia, tất cả đều đáng giá!" Trương Trạch sau khi hoàn thành, nói với mấy người: "Tất cả theo ta xuất phát lên phía bắc trước." "Sau khi trở về, đến Già Long Sơn của Trương gia ở Vân Nam, cố gắng nâng cao thực lực." "Trương gia sắp có chỗ cần dùng đến các ngươi." Không nói xa, đợi sau khi trở về, có một đống việc cần dùng người.

Mấy người thay đổi vẻ sa sút lúc trước, đi theo Trương Trạch ra khỏi Bách Nhãn Quật.

Nhưng lại phát hiện ở chỗ lò thiêu, Tiểu ca đang đối phó với một con Cẩm Lân Nhiêm.

Con Cẩm Lân Nhiêm này thân hình vô cùng lớn, Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu ca cũng bị nó húc văng ra.

Trương Hải Hà, Trương Long Tỏa nhanh chóng sử dụng Thần Cách Diện Cụ, thân thể khôi ngô, giữ chặt con cự xà.

"Cẩm Lân Nhiêm sinh mệnh lực ngoan cường, phương pháp bình thường không giết được nó." Trương Trạch đưa tay ấn vào miệng lớn của Cẩm Lân Nhiêm.

Trong lò thiêu, Cẩm Lân Nhiêm đã bị thiêu một lần.

Sau khi bị thương nặng, nó vẫn không chết.

Trong tay Trương Trạch, xuất hiện một lượng lớn Đạt Phổ Quỷ Trùng chui vào miệng Cẩm Lân Nhiêm.

Loại sâu này sau khi ăn huyết dịch của Trương Trạch, đã bắt đầu có năng lực gặm nhấm mạnh hơn.

Sau khi chui vào, chúng bắt đầu ăn.

Đồng thời vô lượng nghiệp hỏa trên người hắn, nhanh chóng bùng cháy trong cơ thể Cẩm Lân Nhiêm.

Đợi Đạt Phổ Quỷ Trùng ăn xong, hài cốt còn lại cũng hóa thành tro bụi.

Nhìn đống tro bụi đầy đất, Trương Trạch nói: "Tìm người dọn dẹp." "Những người khác theo ta xuất phát." Trần Ngự Lâu thấy hắn đột nhiên lại muốn xuất phát, không hiểu hỏi: "Trương Trạch huynh đệ…?" "Có chút việc riêng liên quan đến Trương gia cần xử lý, vì quá nguy hiểm, Trần huynh đừng đi." Trương Trạch nói xong vỗ vỗ vai Trần Ngự Lâu.

Hắn dẫn theo khoảng một nửa người Trương gia xung quanh, ngồi lên xe tải, tiến hết tốc lực về phương bắc.

Chương 451

Xe tải đi về phía ngoài đường biên giới.

Kỳ lạ là, đi thẳng ra ngoài, cũng không có ai cản lại.

Trên thảo nguyên, cũng có những kẻ trộm mộ, phương pháp của những người này không giống với Nam phái Bắc phái của Thăng Long.

Trương Cửu Y nhìn thảo nguyên mênh mông, "Ta nhớ những kẻ trộm mộ trên thảo nguyên, thường có thói quen mang theo gương đồng trên người." "Gương đồng cổ có niên đại đều có hiệu quả trừ tà." "Ngôi mộ đó không thể tùy tiện xuống." Tiểu ca nhìn thảo nguyên xa xăm.

Trương Cửu Y biết, vị trước mặt này ngoài Mạc Kim thủ lĩnh Trương Trạch ra, còn là phó tộc trưởng của Trương gia, cũng là một nhân vật có sức ảnh hưởng lớn.

"Tiểu ca, ngươi hiểu rõ ngôi mộ này sao?" Hắn có thể cảm giác được, thái độ của Tiểu ca đối với ngôi cổ mộ này, luôn có chút đặc biệt.

Tiểu ca không nói gì, nhìn chằm chằm về phương xa, nhìn Trương Trạch rồi lại nhìn Trương Cửu Y, chìm vào suy tư.

"Chưa từng đến, nhưng trong đầu có một giọng nói, bảo ta đừng đi trước." Giọng nói trong đầu?

Khi đến gần khu vực này, Trương Trạch thông qua Kỳ Môn Độn Giáp tính ra phương vị của nơi đó.

"Nơi này bắt nguồn từ long mạch Côn Luân, mấy vị trong cung Tây Vương Mẫu kia có thể biết được hành tung của ta!" Trương

Trạch nói về mấy vị trong cung Tây Vương Mẫu.

"Tốt nhất bây giờ đừng đến gần nơi đó!" Trong đầu Trương Trạch, đột nhiên lại nghe thấy giọng nói của Nữ Oa Thị.

Chính xác hơn, mỗi thủ lĩnh của bộ lạc Nữ Oa đều là Nữ Oa Thị.

"Tại sao không thể đến gần, là vì Ngũ Sơn Long Thần sao?" Trương Trạch trực tiếp nói ra tên của long mạch đó.

Từ xưa đến nay, long mạch là long mạch, thường lấy tên núi.

Nhưng trực tiếp đặt cho một đoạn long mạch trong núi Côn Luân một cái tên riêng, là một trường hợp vô cùng hiếm thấy từ xưa đến nay.

"Ngũ Sơn Long Thần bị kinh động, hiện đã tỉnh lại, nhất định phải chú ý an toàn!" Mấy chiếc xe tải đi một mạch đến trấn Mãn Đô Lạp, một nơi dân cư thưa thớt.

Nếu tiếp tục đi về phía trước, sẽ khó mà thấy được bóng người.

Mọi người đi trên một vùng thảo nguyên, Đổng Xán từ xa thấy trên mặt đất thảo nguyên có những mảnh thiên thạch rải rác.

Trong đó có những quả cầu sắt từ trên trời rơi xuống.

"Những quả cầu sắt đó, ta đã thấy ở Thanh Đồng Môn tại Tạng địa!" Đổng Xán từ xa nhìn chằm chằm những quả cầu sắt trên thảo nguyên, lấy ra một bức tranh sơn dầu.

"Nơi những quả cầu sắt này rơi xuống, thường đều có sự tồn tại của những Bổng Chùy Thần đó!" Xe tải vừa mới dừng lại, người Trương gia phụ trách điện đài trong đội đột nhiên nói: "Tộc trưởng, điện đài nhận được tín hiệu!" "Người trong điện đài đang cầu cứu chúng ta!

Người của Trương gia, bị kẹt trong hung lăng." Trương Trạch

vừa nghe, trong lòng mắng: Vớ vẩn, làm gì có người Trương gia.

Hắn hỏi mười bốn người Trương gia phía sau: "Ngoài các ngươi ra, còn có người Trương gia nào khác canh giữ ở đây không?" "Không có, chúng tôi canh giữ ở đây đều là người Trương gia rất thân thuộc với nhau." Trương Hạc Sơn nhìn các tộc nhân khác sau lưng, "Chúng tôi đều xuất thân từ Trương gia ở Đông Bắc, nếu Tộc trưởng còn không rõ, chúng tôi càng không thể biết được." "Vậy là không có." Trương Trạch trong lòng đã có đáp án.

"Tộc trưởng, đối phương lại gửi mã điện báo." "...Lại không đến... tất cả đều phải chết..." Những người xung quanh nghe đoạn mã điện báo được phiên dịch, nghe không giống lời nói của người bình thường.

"Trả lời, bảo chúng cút đi!" Trương Trạch trực tiếp không khách khí nói.

Đi trong khu vực này, hắn để Hoàng Khôi thả con Hoàng Bì Tử kia ra tìm kiếm dấu vết trên cỏ.

"Chủ nhân, dưới đất có thi thể!" Theo sự ra hiệu của Trương Trạch, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân cầm xẻng sắt bắt đầu đào đất.

Tề Thiết Chủy đứng phía sau, bói một quẻ, đột nhiên kỳ quái nhìn quẻ tượng.

"Phật Gia, ta bói được một quẻ rất kỳ lạ, quẻ cát thượng thượng quẻ." "Nhưng lúc ta trên đường đi, quẻ bói rõ ràng là cửu tử vô sinh..." Chá Cô Tiếu đột nhiên hét về phía họ: "Đào được rồi, trong đất toàn là người Nhật Bản!" Từ trên người một trong số đó, anh ta lấy ra một cuốn sổ tay.

Có một số người có thói quen ghi chép lại những chuyện kỳ lạ bên mình, có lẽ hy vọng người tìm thấy có thể mang những chuyện họ

gặp phải ra ngoài.

Chá Cô Tiếu mở ra, tuy không hiểu tiếng Nhật, nhưng dựa vào một số Hán tự trên đó, có thể đại khái đoán ra ý nghĩa.

"Trên đó dường như đang nói, trước đây có một trung đội đi qua Bách Nhãn Quật, sau đó đột nhiên mất tích một cách bí ẩn!" "Sau đó họ cử người đi tìm, nhưng la bàn lại chỉ về một hướng kỳ lạ." "Âm Dương Sư trong đội nói, tìm đến nơi đó, nhất định sẽ có thu hoạch lớn…" Rồi sau đó là như cảnh tượng trước mắt, những người này toàn bộ không có dấu hiệu gì mà bị chôn trong đất.

Tiểu ca xem xét tình trạng tử thi một chút, "Thi thể đã chết được một thời gian, nhưng không thấy ngoại thương, hẳn là chết ngạt." "Chết ngạt, người bình thường không chịu nổi loại Thiên Thụ này!" Trương Trạch lúc này đem ký ức của một đội trưởng quân Nhật trong số các thi thể, trực tiếp sao chép một phần nhỏ cho Tiểu ca.

Trong đó có loại ký ức Thiên Thụ bị đứt đoạn.

Những người này đến đây, trực tiếp mất đi ý thức tự chủ.

"Không cần đi về phía trước nữa." Ánh mắt Trương Trạch đột nhiên nhìn về phía trước, một luồng khí đen kịt từ trên không trung ập đến.

Trong đó dường như có vô số bóng người, đang nhảy múa đại thần.

Từ xa nhìn những bóng người đó, Trương Trạch cảm nhận được một áp lực mạnh hơn yêu long Mạc Bắc gấp trăm lần.

Trên tay hắn, lúc này xuất hiện lôi điện lấp lánh.

Ngũ lôi đối ứng với năm tạng trong cơ thể người, lần lượt là tâm, can, tỳ, phế, thận, rất giống với việc Lục Khố Tiên Tặc ưu tiên cường hóa tạng phủ.

Trong cơ thể tâm phế dương khí đại thịnh, sẽ luyện ra loại Ngũ Lôi Chính Pháp chí dương này.

Giữa hai tay, hắn dẫn động lực của hai tạng trước.

"Giáng Cung Lôi - Ngũ Lôi Oanh Đỉnh!!" Trương Trạch duỗi hai tay, đột nhiên đồng thời dẫn động lực của ngũ tạng.

Năm luồng sấm sét đồng thời oanh kích, đánh trúng bóng đen trước mặt.

Vô số bóng đen bên trong dưới sức mạnh của lôi điện, bị đánh cho tan thành mây khói.

Khí của Lôi pháp bắt nguồn từ Kim Quang Chú.

Kim quang nguyên bản đã sản sinh chất biến, hình thành nên Dương Lôi.

Ngay sau đó, những bóng ma xung quanh lại có xu hướng ngưng tụ lại.

Nơi nào bóng ma đi qua, tất cả thi thể trên mặt đất đều đứng dậy.

Những bóng ma đó giống như chó chăn cừu, còn thi thể của người Nhật trên đất đều bò lồm cồm.

Đối mặt với những tử thi đột nhiên sống lại, đám tiểu ca Trương gia trực tiếp ra tay, vặn gãy cổ gã đội trưởng trong số đó.

Dù vậy, tử thi vẫn tiếp tục di chuyển.

"Phật Gia, ta thấy bên má của những thi thể này mọc ra thứ gì đó giống như tai!" Bản năng chi nhãn của Hoa Linh đã nhìn thấy những thứ mà người thường không thể thấy.

Tình huống này trông vô cùng kỳ quái.

"Nhìn không sai, nhục thân của những thi thể này đã sản sinh ra ý

thức!" "Biết Thi Cẩu Điếu không?" Trương Trạch đột nhiên nhắc đến một truyền thuyết tên là Thi Cẩu Điếu.

Trong cốt truyện gốc, Hoắc Tiên Nhi và Ngô Lão Cẩu đều từng trúng Thi Cẩu Điếu.

Vào đêm khuya, thân thể của họ sẽ có ý thức riêng, bắt đầu làm ra nhiều hành động mà người bình thường không thể lý giải.

Nhưng bản thân họ lại không hề hay biết.

Cho đến khi hỏa táng, ý thức của bản thể biến mất, ý thức của thi thể hoàn toàn tiếp quản thân xác.

"Lẽ nào... là Thi Cẩu Điếu?" Hoa Linh nhìn chằm chằm vào tử thi trước mặt, không hề sợ hãi những thứ này.

Trong mắt nàng bắt đầu xuất hiện nhiều đường vân khác lạ.

Đó là dấu hiệu cho thấy đôi mắt của nàng sắp tiến thêm một bước.

Mặc dù còn kém xa Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhưng ít nhất cũng đang có tiến bộ.

Tinh Tuyệt Nữ Vương ở trong cơ thể nàng, tạm thời chung sống vô cùng hòa hợp.

Một tử thi đi về phía Hoa Linh, ánh mắt nàng đột nhiên thay đổi.

Sức mạnh của Tinh Tuyệt Nữ Vương hoàn toàn được triển hiện.

Chỉ một ánh mắt, nàng đã ném những thi thể biến dị này vào không gian hư số.

Trương Nhật Sơn nói: "Sư phụ, theo con thấy chúng ta thật sự không nên đi tiếp nữa." Tay hắn chỉ vào một tảng đá cách đó không xa.

"Trên tảng đá này có ấn ký do người Trương gia để lại, ý là một đi

không trở lại, bảo hậu nhân đừng đến gần nữa.” Trương Trạch nhìn tảng đá, mỗi một vết khắc trên đó đều có độ nông sâu khác nhau.

Số lượng người Trương gia đến đây cũng lúc nhiều lúc ít, nhưng chỉ có cực kỳ ít người sống sót ra ngoài.

Nếu không, tình hình bên trong cũng sẽ không được ghi lại trong hồ sơ tối mật của Trương gia.

Chương 452

Những bóng đen còn sót lại bắt đầu "chăn" thi thể.

Giống như những con chó chăn cừu thực thụ, chúng khiến các thi thể xung quanh bò về phía trước như một bầy dã thú.

Chúng giương nanh múa vuốt, giống như một đám thú hoang điên cuồng.

"Ly tự Xích Luyện!" "Tốn tự Phong Thằng!" Trương Nhật Sơn không ngừng sử dụng Võ Hầu Kỳ Môn để đối phó với những thi thể không ngừng sống lại xung quanh.

Khi nhìn thấy lôi điện trong tay Trương Trạch, hắn hâm mộ nói: "Sư phụ, lôi điện trong tay người lúc nãy?" "Chắc không phải là Kỳ Môn Độn Giáp đâu nhỉ?" "Lôi pháp." Trương Trạch ngưng tụ lôi điện trong tay.

Hồ quang điện liên tục lóe lên bên cạnh.

Ánh sáng xanh trắng đan xen không ngừng chiếu lên mặt hắn.

Dương Ngũ Lôi đối ứng với tâm dương của cơ thể người.

Âm Ngũ Lôi đối ứng với thận âm, hai bên đối lập nhau, phải lấy một bên làm chính.

Vốn dĩ nguyên dương của Trương Trạch đã mất, không thể luyện thành Dương Ngũ Lôi.

Bây giờ nhờ có Vô Nhãn Long Phù, hắn mới có được Dương Ngũ Lôi như hiện tại.

Nhưng Ngũ Lôi Chính Pháp thực tế đối ứng với năm loại.

Bao gồm cả Dương Ngũ Lôi hiện tại, cũng có nhiều cách sử dụng

khác nhau.

Hai tay đột nhiên ngưng tụ lôi điện, "Lôi Xà!" Lôi điện hình thành một con rắn sét, nhanh chóng lao về phía các tử thi xung quanh.

Thi thể bị lôi điện đánh trúng, không thể chống cự, sau khi bị giật liên tục liền biến thành màu đen cháy.

"Ngũ Lôi Oanh Đỉnh!" Hắn vừa giơ tay, vô số lôi điện đã giáng xuống những thi thể đang vây quanh.

Gần như chỉ một lần ra tay đã trực tiếp đánh chết mấy chục tử thi.

Muốn đối phó với những thi thể này, hắn có phương pháp hiệu quả hơn.

Hắn đột nhiên bước lên trước một bước, nhìn về phía bóng đen cũng đang đi vào trong Kỳ Môn Bàn.

Cùng với tử thi bên cạnh bóng đen.

"Tốn tự Long Hấp Thủy!" Giữa lúc giơ tay, mấy luồng lốc xoáy hình thành, hút các tử thi vào bên trong.

"Ngũ Lôi Oanh Đỉnh!!" Oanh!

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Vô số lôi điện giáng vào trong lốc xoáy, bao gồm cả bóng đen, tất cả đều bị đánh tan thành tro bụi trong nháy mắt.

Tiểu ca thu lại Hắc Kim Cổ Đao, đây là lần đầu tiên gã gặp phải cách thức ban phát cái chết kỳ quái như vậy.

Gã bốc một nắm đất lên ngửi, "Đất nhân tạo!" "Bên dưới có thể có mộ." Việc những người Nhật đó chết ở đây đã nói lên vấn đề.

Mà bọn họ chỉ đang ở vùng ngoại vi mà thôi.

Đài phát thanh bên cạnh đột nhiên lại có động tĩnh.

Trương Trạch nhìn về phía đài phát thanh: "Bây giờ tình hình thế nào?" "Đối phương là Lara Croft!" Người Trương gia phụ trách đài phát thanh nói.

"Bây giờ cô ta đang trên đường đến thảo nguyên, hỏi Tộc trưởng đang ở đâu!" Trước đó Lara đã hẹn với Trương Trạch, muốn tìm anh.

Họ phải cùng nhau đối phó với Mộc Nãi Y sắp sống lại.

Trương Trạch liếc nhìn Bách Nhãn Quật, thuận tiện vạch ra một lộ trình.

Nhưng anh không ngờ, Lara lại tìm đến tận thảo nguyên.

"Bảo cô ta đừng tới, ta về ngay đây." "Sau khi về, bảo Lão Dương Bì ở lại thảo nguyên, còn vợ con đệ ấy cũng đưa đến thảo nguyên luôn." Hoắc Tiên Nhi bên cạnh đột nhiên hỏi: "Lần trước Lão Dương Bì có nhắc, muốn nhờ Phật Gia đặt tên cho đứa bé!" "Hình như sinh được một cô con gái, suýt nữa bị Tôn Xao Sơn lén lút giấu đi." Nếu để Tôn Xao Sơn tiếp tục giấu người, e rằng chỉ có thể giữ lại đứa bé để nuôi lớn, còn mẹ đứa bé sẽ gặp nguy hiểm.

"Tên à?" Trương Trạch nghĩ một lát, "Gọi là Họa Mi đi!" "Đi thôi, nơi này cứ để sau khi Bách Nhãn Quật được xây dựng lại, rồi cho người canh chừng." Sau khi đặt tên cho con gái của Dương Nhị Đản, Trương Trạch để mọi người Trương gia rời khỏi khu không người này trước.

Trước khi đi, anh ra tay đào lên tiền thế mà Trương Cửu Y đã dùng Kỳ Môn Độn Giáp tính ra.

Đặc trưng trên người kẻ đó rõ ràng cũng là một kẻ trộm mộ, chết vào thời Càn Long nhà Thanh.

Tiền thế vốn là thứ hư vô mờ mịt, rốt cuộc là tiền thế của ai thì hiện tại cũng không thể khảo chứng.

Dù sao cái gọi là luân hồi, cũng chưa ai thật sự từng thấy.

Sau khi rời khỏi khu không người, mất gần một ngày công phu mới đến được Bách Nhãn Quật.

Dưới sự chỉ huy của Trần Ngự Lâu, anh em Tá Lĩnh đã bắt đầu tái thiết.

Khi Trương Trạch trở về, anh để con chồn hoàng bì Hoàng Khôi tìm thấy một lượng lớn đậu vàng trong đó.

Năm đó, Nguyên giáo nói với thân nhân của những người đã khuất rằng linh hồn của họ đang ở trong chiếc hộp đồng của hoàng bì tử.

Nếu muốn nói chuyện với người thân, phải ném đậu vàng vào.

Lâu dần, đậu vàng tự nhiên cũng trở thành đồ của Hoàng Tiên Cô.

Hoàng Khôi là con trai của Hoàng Tiên Cô, còn Trương Trạch là chủ nhân của Hoàng Khôi.

Việc anh có được những hạt đậu vàng này dường như cũng rất hợp lý.

Mang đậu vàng ra khỏi Bách Nhãn Quật, Trương Trạch thấy một chiếc xe tải đang đậu bên ngoài.

“Trạch tiên sinh!” Lara đi cùng hai người dân du mục địa phương, đến trước mặt Trương Trạch.

Xa xa có một tài xế, cũng là người Anh, và một chuyên gia biết sử dụng đài phát thanh.

Cô ta mặc một bộ đồ gọn gàng thích hợp cho việc di chuyển.

Cô ta bảo những người đi cùng mình chuyển từng thùng đồ từ trên

xe tải xuống.

“Cô đã nói gì trong đài phát thanh?” “Đài phát thanh?

Tôi chưa bao giờ chủ động liên lạc.” Phía sau Trương Trạch, người Trương gia phụ trách đài phát thanh nhìn Lara với vẻ mặt mờ mịt, không hiểu ý cô ta là gì.

Lara đặt những thiết bị đó sang một bên, nói: “Tôi có một thiết bị ghi âm mini, đã ghi lại âm thanh từ đài phát thanh, ngài nghe là biết.” Nhìn chiếc máy ghi âm mini trong miệng Lara, Trương Trạch thậm chí có chút buồn cười.

Đương nhiên, ở thời đại này, đây quả thực là thiết bị vô cùng hiện đại.

Thậm chí đa số mọi người đều chưa từng nghe nói đến loại thiết bị này.

Bao gồm cả Trần Ngự Lâu.

Mọi người vây quanh đài phát thanh.

Nghe nội dung bên trong, quả nhiên kỳ quái, đài phát thanh của Trương gia bên trong lại truyền tin bảo Lara lập tức dẫn người vào.

Giọng điệu và cách nói chuyện gần như giống hệt nhau.

Nếu có công nghệ tiên tiến hơn, có lẽ có thể trực tiếp nghe được giọng nói biến thái hơn của đối phương.

“Thứ nhất, không phải ta liên lạc với cô!” Trương Trạch đầu tiên loại trừ khả năng anh chủ động liên lạc.

“Không phải ngài?” Lara nhìn chằm chằm thông tin trên giấy, “Trong thảo nguyên này, không phải cũng phong ấn một cổ thần sao?” Không đúng, cô ta suy nghĩ kỹ lại, đột nhiên hưng phấn.

“Là thượng cổ thần minh lợi hại hơn cả Mộc Nãi Y trong Vong

Giả Chi Thành?" Nhìn biểu cảm của Trương Trạch, cô ta không cần câu trả lời nữa.

"Khi ngài đi đối phó với vị cổ thần đó, tôi có thể tham gia không?" Tiếng Hán của cô ta bây giờ lưu loát hơn trước nhiều, nhưng vẫn còn giọng điệu nặng.

Từ sự thay đổi trong giọng điệu, Trương Trạch có thể nghe ra cô ta đã nỗ lực thay đổi trong thời gian qua.

Rõ ràng cô ta đã bắt đầu có hứng thú vô cùng nồng hậu với những ngôi mộ cổ và các cuộc phiêu lưu ở trong nước.

Nếu cô ta muốn phát triển ở Z quốc, cũng không phải là không được.

Trong ấn tượng cố hữu, khu vực hoạt động của Lara phần lớn là ở nhiều nơi nước ngoài.

Ở Z quốc cũng có, ngoài ra còn có Tà Mã Đài Ti Di Hô Nữ Vương.

Chương 453

Nữ vương huyền thoại thời Yayoi của Nhật Bản đó có khả năng chuyển thế, cũng là một nhân vật có thực lực kinh khủng.

Có lẽ có thể gọi là "bán thần".

Bởi vì còn có chút khoảng cách với cổ thần, thân thể không thể trường sinh, chỉ có thể không ngừng đoạt xá người khác.

Trương Trạch nghĩ một lát, nói: "Muốn ta mang cô theo, phải xem cô có tư cách đó không đã." "Hành động cùng người Trương gia của ta, trước tiên phải có thực lực, không có thực lực cũng phải có sở trường riêng." Anh nhìn về phía Tề Thiết Chủy, gã biết Kỳ Môn Độn Giáp, biết Kỳ Môn Bát Quái.

Nhìn thì vô dụng, đó là vì có những Mạc Kim Giáo Úy khác ở đây.

Nếu hành động riêng lẻ, Tề Thiết Chủy cũng là một nhân vật có thể một mình đảm đương một phương.

"Tại Hamunaptra, tôi sẽ cho ngài thấy thực lực của tôi!" Trước mặt Trương Trạch, Lara gần như không còn sự kiêu ngạo trước đây.

Nhất là khi thấy những cường giả xung quanh.

Cô ta quan sát kỹ xung quanh, cũng đại khái đoán được đây là nơi như thế nào.

Nơi như thế này mà cũng bị họ hạ gục dễ dàng như vậy.

Nói rồi, cô ta ném Toàn Tri Chi Nhãn cho Trương Trạch.

Trương Trạch cũng không khách khí, trực tiếp nhận lấy.

Trên đời gần như không có nơi nào an toàn hơn ở đây.

"Nơi này của ta đang được cải tạo, bên Ai Cập, cô có lưu lại

người không?" Đi Ai Cập chắc chắn cần một chút thời gian.

Nhưng các kim tự tháp bên Ai Cập không được xây dựng theo phương thức của họ.

Vì vậy Phân Kim Định Huyệt không còn tác dụng.

Muốn tìm Vong Giả Chi Thành, chỉ có thể thông qua vọng khí, những phương pháp cơ bản nhất này.

Quan trọng nhất là tìm được Richard O'Connell, người từng đến Vong Giả Chi Thành.

"Chỉ cần có điện thoại, có thể liên lạc bất cứ lúc nào." Trương Trạch chỉ vào căn cứ bên cạnh, bên trong có điện thoại.

Không thể không nói, những người Nhật xây dựng nơi này quả thực đã phải trả một cái giá rất lớn.

"Chỉ cần tìm được O'Connell, cho dù không có chìa khóa, ta cũng sẽ đi cùng cô." Trương Trạch đưa ra lời đảm bảo bằng miệng.

Lara bước vào căn cứ bí mật, bị các lối đi bên trong làm cho choáng váng.

"Nơi này tìm đâu ra vậy, lại được thiết kế ẩn giấu đến thế?" Lúc cô ta đến, chỉ thấy một cánh cửa đá ở rìa núi đang được dỡ bỏ.

"Sau này sẽ còn ẩn giấu hơn nữa!" Trương Trạch cười nói: "Cô phải biết, cơ quan thuật của Z quốc chúng ta." Anh định biến lối vào của Bách Nhãn Quật thành một cánh cửa bí mật.

Sau cánh cửa bí mật là cơ quan Kỳ Môn, nơi này gần biên giới, anh định cải tạo nó thành một tòa thành cơ quan.

Nếu một ngày nào đó Thập Nhất Thương ở Trường Sa Thành và Già Long Sơn đều không ở được nữa, nơi này cũng có thể dùng làm một căn cứ quan trọng.

Đây cũng là sự tiếp nối truyền thống của Trương gia.

Trải đường cho tương lai.

Dựa theo tình trạng cơ thể hiện tại, chỉ còn một bước, chỉ còn thiếu một bước nữa là có thể bước vào giai đoạn thứ tư của Lục Khố Tiên Tặc.

Sự thay đổi của Lục Khố Tiên Tặc đối với cơ thể đã khiến giá trị thỏa mãn về mặt tinh thần của anh tăng lên, những việc có thể làm ngày càng nhiều.

Nhưng những việc anh cảm thấy hứng thú lại ngày càng ít, vì ở giai đoạn thứ ba, anh đã vứt bỏ phần lớn gánh nặng về mặt tư dục.

Đó là một loại cảnh giới tương tự như thanh tịnh vô vi của Đạo gia.

Nhưng vô vi không phải là không làm, mà là đứng ở một cảnh giới cao hơn, bắt đầu có cảm giác nhìn xuống chúng sinh.

Đương nhiên Trương Trạch vẫn luôn coi mình là một người có tuổi thọ dài.

Chính cái gọi là, đại ẩn ẩn vu thị, tiểu ẩn ẩn vu dã.

Người thường tuổi thọ tối đa không quá trăm năm, chỉ cân nhắc chuyện mười năm sau.

Nhưng anh thì khác.

Đối với tương lai, anh cần cân nhắc là sự sắp xếp cho trăm năm sau, và cả năm trăm năm, thậm chí ngàn năm, vạn năm sau đó.

Toàn bộ bên trong căn cứ bắt đầu được cải tạo.

Những người sống sót được cứu ra đều bị giam giữ.

Do Trương Trạch thống nhất tiến hành trị liệu.

Những người này trong cơ thể đều có huyết mạch kỳ lân, thậm chí là thú huyết.

Họ đều không còn là người bình thường nữa.

Trương gia sẽ tiến hành giáo dục, thay đổi những người này.

Tương lai họ đều là thành viên chủ chốt phụ trách Thập Nhất Thương ở Mạc Bắc.

Trong mấy năm tới, Trương Trạch cần biết sẽ có bao nhiêu người lần lượt bị Ngũ Sơn Long Thần hấp dẫn.

Đợi đến khi bọn trộm mộ bắt đầu bị thu hút trên quy mô lớn, đó cũng là lúc nên bắt đầu giải quyết vấn đề mà Trương gia để lại ngàn năm này.

Đối với việc Trương Trạch muốn cải tạo nơi này, Lara chỉ biết câm nín.

Cô ta đột nhiên kinh hãi trong lòng: "Ở phương Tây, nhiều vương triều đều có lúc diệt vong, nhưng các thế lực gia tộc ẩn mình trong bóng tối lại ngàn năm bất hủ." "Ngài muốn tạo ra một sức mạnh bất hủ?

Một sức mạnh còn cường đại hơn cả Thánh Tam Nhất, Uông gia, Lục Sắc Phần Mộ?" Nghe lời cô ta, Trương Trạch khẽ cười, "Với những lời cô vừa nói, thực ra ta có thể diệt khẩu cô rồi." Lara nghe xong đột nhiên sững người.

Trương Trạch không hề lộ ra sát ý, cô ta biết anh chỉ nói đùa.

Nhưng bằng trực giác, cô ta có thể cảm nhận được, chỉ cần anh có một ý niệm, cô ta sẽ không thể bước ra khỏi đây.

Cô ta cầm điện thoại lên, bắt đầu quá trình kết nối phức tạp.

Khi điện thoại gọi đến Ai Cập, cô ta mới liên lạc được với người

ở đó.

"Richard O'Connell?

Trong tù không có người này, tôi đã mua chuộc người trong tù rồi." Giọng một người đàn ông vang lên ở đầu dây bên kia: "Chỉ cần người này xuất hiện, họ sẽ thông báo cho tôi ngay lập tức." "Nhà tù ở đây rất không quy củ, chỉ cần đưa tiền, chuyện gì cũng làm được…" Tuy điều này mang lại sự tiện lợi, nhưng đồng thời cũng khiến người ta cảm thấy rất cạn lời.

"Làm tốt lắm, tiếp tục để ý tình hình, xem quân đội gần đó có đang đánh nhau không, cũng chú ý nhiều vào." Cô ta tin rằng, Richard O'Connell chắc chắn đang ở Ai Cập.

Chỉ là hành tung của đối phương hiện tại không xác định.

Cô ta tin vào khả năng tiên tri của Trương Trạch, đã có người này thì nhất định có người này.

"Đúng rồi, hai anh em làm việc trong bảo tàng thì sao?" Người trong điện thoại nghĩ một lát, rồi lập tức cười: "Hai anh em trông không thông minh lắm đó à?" Không thông minh lắm?

Lara không thích đánh giá này.

Đối phương đã được chú ý, chắc chắn phải có điểm phi phàm.

"Hiện tại họ đang yên ổn làm việc ở đó, người anh cả suốt ngày lêu lổng, là một kẻ nghiện rượu, cô em gái thì tốt hơn một chút nhưng thường xuyên phạm sai lầm…" "Lara, hai người đó không có gì đặc biệt, tại sao cô lại bảo tôi chú ý?" Lara nghe vậy, thiếu kiên nhẫn nói: "Bảo cậu theo dõi thì cứ theo dõi, không tìm được thứ tôi muốn thì đừng hòng lấy của tôi một đồng nào!" "Nhớ kỹ, bất kể họ có bình thường đến đâu, cũng không được bỏ qua bất kỳ chi tiết nào, tất cả tình hình đều phải báo cáo, nhớ chưa, tất cả!" Cô ta gần như sắp chửi

thề.

Thái độ coi thường hai người đó của đối phương khiến cô ta cảm thấy sắp có chuyện không hay.

"Không, chìa khóa của hắn, tôi hình như đã thấy ở một cửa hàng đồ cổ." "Mua nó, bất kể bao nhiêu tiền." Lara lập tức bảo đối phương hành động.

Nếu có thể tìm được chìa khóa trước một bước, ít nhất có thể bớt đi phiền phức.

Nghe giọng nói của Lara trong điện thoại, toàn bộ nội dung đều lọt vào tai Trương Trạch.

Anh khẽ nói: "Năng lực mà hai anh em đó thể hiện bình thường quả thực không nổi bật, nhưng đặc biệt là Evelyn, tiền thế của cô ta là một nhân vật đặc biệt!" Trương Trạch vẫn bình tĩnh nói ra những lời kinh người.

Tiền thế của Evelyn, chính là vị công chúa năm đó đã tố giác chuyện tư tình giữa đại tế ti Imhotep và vương phi.

Đúng lúc này, Trần Ngự Lâu lại vội vã bước tới.

"Trương Trạch huynh đệ, có chuyện rồi!" "Bên Trường Sa Thành xảy ra chuyện lớn, liên quan đến Cửu Môn." Gã đưa một tờ giấy viết tay cho Trương Trạch, là điện văn vừa được dịch ra, phải thông qua nhiều kênh mới liên lạc được đến đây.

Trần Ngự Lâu ngồi xuống bên cạnh, đặt tờ giấy lên bàn.

"Trương Trạch huynh đệ, lần này có người tố giác Cửu Môn." "Nhật khấu ở Trường Sa Thành đã chiến bại, một thương nhân tự xưng là người Mỹ đột nhiên xuất hiện, công khai tố giác Cửu Môn." Gã lấy ra một tờ giấy khác, "Bởi vì Thập Nhất Thương của cậu đã mua gần như toàn bộ bảo vật cần được chuyển đi với giá thấp, dẫn

đến Coxwold và thương hội Mỹ không thể mua được những thứ có giá trị thực sự, Coxwold không dám ra tay với sản nghiệp của Trương gia, nên đã phái người khác đến." "Người tố giác đâu?" Trương Trạch không tin người ở Trường Sa Thành lại không làm gì cả.

Chương 454

Nhưng đối với chuyện này, anh không hề vội vã.

Mấy năm trước, anh đã không còn công khai tham gia vào việc trộm mộ nữa.

Những việc anh làm bây giờ, bao gồm cả Bách Nhãn Quật, đều là vì dân trừ hại.

Đặc biệt là trong Bách Nhãn Quật, còn có phòng thí nghiệm vi khuẩn.

Anh đã vô thường hiến tặng những tài liệu đó cho quốc gia.

Mặc dù trong lúc đó đã lén lút sao lưu một bản.

Một số dữ liệu trong đó, cùng với những kiến thức chuyên môn trong đầu của bọn Kitano Shinji, anh luôn cảm thấy trong vài chục năm tới chắc chắn sẽ có lúc dùng đến.

Kiến thức không sai, kẻ sai luôn là những người lạm dụng kiến thức.

"Người đó mất tích, nhưng Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Trường Sa Thành vẫn kinh doanh bình thường." "Chuyện ở Trường Sa Thành lần này, cậu không định quản?" Trần Ngự Lâu lo lắng rằng sẽ có người vô tội bị liên lụy.

"Trần soái, không nên công khai trộm mộ nữa, ta cũng đã nói không phải lần đầu, trong Cửu Môn ta có thể quản được, ngoài Cửu Môn chỉ có một bộ phận nguyện ý theo nhịp điệu của ta, những người khác không cùng một lòng với Cửu Môn, thậm chí có kẻ còn bán đồ cho người nước ngoài, những kẻ như vậy phạm pháp thì bị pháp luật nghiêm trị, đó không phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa sao?" Những

gì có thể làm anh đều đã làm.

Vậy những kẻ còn lại không nghe lời, không phải là chó săn của người nước ngoài thì cũng là kẻ địch.

Anh không phải thánh mẫu, lúc này không có tâm tư vì những người không liên quan mà khiến mình cũng sa vào vũng lầy.

"Phản ứng trong Cửu Môn thế nào?" Trương Trạch quan tâm đến điều này hơn.

Muốn hoàn toàn không bị ảnh hưởng là không thể, ít nhiều chắc chắn cũng có một chút tác động.

"Ngô Lão Cẩu đưa cả gia đình đến Hàng Châu, giữa đường có bị ảnh hưởng nhưng không nghiêm trọng." "Các gia tộc khác hiện tại đều kinh doanh giám định châu báu, đồ cổ ngọc khí, nhưng có người bới lại chuyện cũ, hiện đang bị điều tra." "Riêng Trương gia, minh khí chưa bao giờ lọt ra ngoài, cũng không ai thấy người Trương gia ra ngoài trộm mộ." Gã kinh ngạc nhìn Trương Trạch, "Cậu làm thế nào vậy?" "Bao gồm cả những anh em Tá Lĩnh ta giao cho cậu, lý lịch của họ đều đã được làm sạch." "Năm trăm người là công nhân xưởng thép, năm trăm người khác phụ trách ngoại cần, lý lịch, hồ sơ, công việc phụ trách của một ngàn người đều rõ ràng rành mạch." Bây giờ chỉ cần có người điều tra, Trương gia có thể lập tức lấy ra tư liệu trong sạch của mỗi người.

Nếu nói Trương gia là gia tộc trộm mộ, ai có bằng chứng?

Ai đã nhìn thấy?

Ngay cả cái đỉnh đồng năm đó, cũng là nhặt được trong một đống đổ nát.

Đáp ứng yêu cầu của dân chúng địa phương, nếu cần nộp lên, Trương gia sẽ lập tức nộp.

Vương Vũ Hằng ở Trương gia, gần như đã sao chép đồ giả cho mỗi món đồ được trưng bày ra bên ngoài.

Có Vương Vũ Hằng và Ngũ Mạch liên thủ, người trên đời có thể nhìn ra thật giả tuyệt đối không quá năm người.

Trong năm người đó, đa số đều là người của mình.

Trương Trạch châm một điếu thuốc, "Trương gia đụng đến đều là những khu vực nguy hiểm gây hại cho địa phương." Trần Ngự Lâu suy nghĩ kỹ lại, quả thực là vậy, những ngôi mộ đó đều tồn tại hiểm họa ngầm.

"Chuyện Trường Sa Thành, tạm thời không quản nữa." "Đội quân bí mật của quân đội Quan Vũ, Trần huynh phải tranh thủ thời gian thu thập chứng cứ rồi." Hiện tại đã có hai nơi bị Trương Trạch xử lý, phần còn lại xem Trần Ngự Lâu giải quyết thế nào.

Bị Trương Trạch nhắc nhở như vậy, sắc mặt Trần Ngự Lâu lập tức trở nên khó coi.

"Đúng là một vấn đề lớn." Trương Trạch nói: "Ta cũng sắp phải rời khỏi đây, trước tiên đến thành phố gần đó, một thời gian sau sẽ đi Cairo, Ai Cập." Nếu thật sự muốn tìm, người đó tuyệt đối có thể tìm được.

Dù không có chìa khóa, bằng vào thủ pháp của Trương gia, cũng có thể dễ dàng mở được cơ quan.

Trần Ngự Lâu chỉ để lại một bộ phận nhân thủ canh giữ Bách Nhãn Quật, phụ trách an toàn.

Tránh trong thời gian này có người Nhật muốn cướp lại căn cứ.

Trương Trạch lại thấy không cần thiết.

Vì anh biết, không quá nửa tháng, đối phương sẽ phải toàn diện rút

khỏi đây.

Tiếp theo là phải tranh đoạt Đông Bắc.

Đồng thời, anh để Trương Hải Kỳ, Trương Hải Diêm mấy người cùng Lara đi Ai Cập tìm bản đồ.

Khi mấy người họ đến Đông Bắc lần nữa, Tề Thiết Chủy cũng đã biết được tình hình ở Trường Sa Thành.

Với ý định lánh nạn, gã quyết định tạm thời không về Trường Sa Thành.

Đợi chuyện lần này qua đi rồi nói sau.

"Phật Gia, người phụ nữ ngoại quốc Lara đó vẫn luôn ở Ai Cập, lần này chúng ta phải chuẩn bị xuống đấu ở Ai Cập sao?" "Hoàng lăng Ai Cập cổ đại!" Trương Trạch nói: "Hiện tại cần tìm một tấm bản đồ, mới có thể tìm được thành phố đã mất đó trong sa mạc." Hamunaptra ở Ai Cập sẽ không lộ ra vì phong thủy.

Vì vậy muốn tìm vị trí, phải tìm được bản đồ.

Xét thấy quân Nhật sắp đầu hàng, anh phải đi tiếp quản trước tòa pháo đài dưới lòng đất trong núi ở Đông Bắc.

Trên đường Trương Trạch đến Đông Bắc, anh quay lại thôn nhỏ Cương Cương Doanh Tử.

Dân trong thôn nhiệt liệt chào đón.

Thông qua đài phát thanh, Trương Trạch cũng nhận được tin tốt từ Trương Hải Kỳ truyền về từ Cairo.

Theo tin tức, họ đã tìm hiểu được thông tin về yêu nghiệt bị phong ấn ba ngàn năm trước trong thư viện địa phương.

Trong sách, thông qua phân tích, cũng có thể tìm ra vị trí của Hamunaptra, thành phố của cái chết đó.

Về phần tấm bản đồ kia, cũng đã nhờ người giúp liên hệ thương nhân để mua.

Trong tin tức Trương Hải Kỳ báo cáo, có nhắc đến người quản lý bảo tàng, khi tìm hiểu những chuyện này, ông ta đã tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Sự tồn tại của Hamunaptra, ở Ai Cập vẫn luôn chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Trương Trạch nói với người của Trương gia: "Bảo Trương Hải Kỳ, để ý người quản lý bảo tàng, các Pharaoh Ai Cập từng để lại một đội hộ vệ Pharaoh." "Đội hộ vệ này đời đời sống trong sa mạc, phụ trách bảo vệ Hamunaptra không cho người khác đến gần." Nghe lời Trương Trạch muốn truyền đạt, Đổng Xán hiểu rằng sự tồn tại của đội hộ vệ Pharaoh này có lẽ cũng tương đương với các gia tộc thủ hộ của Z quốc.

Nếu muốn đến giải quyết cổ thần trong kim tự tháp, chắc chắn sẽ đụng phải đội hộ vệ Pharaoh này.

"Tộc trưởng, một bộ phận người Trương gia trên thảo nguyên sắp có thể đến Già Long Sơn, đã phân phó tộc nhân đi đón." Lần này phụ trách đưa người đi là Trương Thụy Lâm và Trương Long Tỏa.

Thêm vào đó, mấy người họ đều đã che giấu thân phận.

Chỉ cần giữ được bình tĩnh, việc đến nơi an toàn không thành vấn đề.

Trương Trạch đại khái thống kê số người còn lại bên cạnh mình bây giờ.

Anh em Tá Lĩnh mang về hai trăm người, ba trăm người khác tiếp tục phụ trách cải tạo Bách Nhãn Quật.

Sau khi yêu long ở Mạc Bắc biến mất, uy lực của các hiện tượng

siêu nhiên gần Bách Nhãn Quật đã giảm đi rất nhiều.

Nhưng hiện tượng Long Hấp Thủy vẫn sẽ xuất hiện theo quy luật.

Theo thống kê tư liệu, mỗi lần xuất hiện đều có dấu vết để lần theo.

Không có yêu long, bớt đi nguy hiểm chí mạng, những cơn lốc xoáy Long Hấp Thủy hình thành tự nhiên đó vừa hay có thể dùng làm lực lượng bảo vệ bên ngoài.

Hai trăm người đó, thì toàn bộ đi theo anh đến sâu trong dãy Đại Hưng An Lĩnh.

Trong rừng cây, Trương Trạch đại khái kiểm điểm lại số người hiện tại.

Ngoài hai trăm anh em Tá Lĩnh.

Người Trương gia hiện tại có khoảng bảy người.

Trương Hải Khách, Đổng Xán, còn có Trương Long Thăng, Trương Long Bán, Trương Nhật Sơn, có thêm Trương Tiểu Ngư và một Trương Tiểu Xà.

Những người khác đều đã được phái đi, lần lượt liên lạc với các thế lực Trương gia ở khắp nơi.

Tình hình cả nước sắp tới sẽ có những thay đổi to lớn.

Người của Trương gia cần phải nắm bắt tình hình ngay từ đầu.

Đồng thời hỗ trợ các thế lực có lợi hơn cho sự phát triển của Trương gia.

Hướng đi chung sẽ không thay đổi.

Thêm vào việc Trương Trạch đến từ Trường Sa Thành, anh cũng

có xu hướng nghiêng về người quản lý đi ra từ Trường Sa Thành hơn.

Chỉ cần đi đúng một bước, cộng thêm Trương Gia Cổ Lâu giả.

Ngay cả thế lực "nó" hình thành trong nguyên tác cũng không thể ảnh hưởng đến sự phục hưng của Trương gia.

Trong "nó" bao gồm cả Uông gia, nhưng bất kể là ai bây giờ, người cuối cùng chiến thắng tất cả đều có khả năng trở thành một thành viên của "nó".

Trương Trạch nhớ có một câu nói kinh điển: đừng bao giờ đánh giá thấp nhân tính!

Chương 455

Dẫn theo những người Trương gia bên cạnh hiện tại, Tề Thiết Chủy của Cửu Môn, ba anh em Bàn Sơn, và Hoắc Tiên Nhi sắp tiếp quản Hoắc gia.

Vì mối quan hệ của anh, Hoắc Cẩm Tích lại tiếp tục quản lý Hoắc gia thêm mấy năm.

Hiện tại, năng lực các mặt của Hoắc Tiên Nhi đều đã trưởng thành, hoàn toàn có đủ thực lực để tiếp quản Hoắc gia.

Cũng chỉ có trong tay nàng, Hoắc gia mới có thể tiến lên một tầng cao mới.

Khi Chá Cô Tiếu và trưởng thôn Cương Cương Doanh Tử hỏi thăm tin tức gần đó, họ biết được trong ngọn núi phía sau, ngoài mộ của hoàng bì tử, còn có một ngôi mộ cổ thời Tống.

Trong khu rừng gần thôn, mọi người nghỉ ngơi một lát.

Kim Bàn, Liễu Trần trưởng lão và Trương Cửu Y ba người từ trong thôn trở về.

Cả thôn, sau khi Trương Trạch đến, gần như không còn thấy bóng dáng người Nhật nào nữa.

Nghe nói lần này, họ muốn tìm pháo đài còn lại cuối cùng của quân Quan Đông.

Dân làng vô cùng tích cực nói rõ tình hình trong núi.

Vốn dĩ ở đây có hai đội quân, một đội phụ trách bảo vệ pháo đài, đội còn lại là đội quân bí mật tìm kiếm mộ cổ trong núi.

Kim Bàn đã hỏi thăm hết tất cả các lão nhân trong thôn.

Tình hình trong núi, gã đại khái đã nắm rõ trong lòng.

"Phật Gia, ta và sư huynh sư đệ dựa theo manh mối do các lão nhân trong thôn cung cấp, về cơ bản có thể xác định, trong ngọn núi đó có ít nhất hai ngôi mộ lớn." "Một là mộ huyệt thích hợp cho nữ tử chôn cất, tại ngọn núi quái dị khổng lồ kia, thân núi như một trái tim bò, chín dòng thác như dải lụa trắng, từ trên núi đổ xuống." "Nước tụ trước núi hình thành cục thế Cửu Long Thủ Thủy, nếu không lầm, toàn bộ ngọn đồi nhìn từ trên cao xuống giống như một đóa sen đang nở, là một cục thế phong thủy cực tốt." "Huyệt bảo phong thủy như vậy, trong sách cổ còn có tên là 'Lạc Thần Liễn', thác nước nhiều hơn một dòng, ít hơn một dòng hoặc lượng nước lớn nhỏ khác nhau đều không phải là Cửu Long Tráo Ngọc Liên thật sự, cùng một đạo lý với Nội Tàng Oan, mộ huyệt cũng chỉ có thể chôn cất nữ tử mới có thể phù hộ cho hậu nhân." Ý của Kim Bàn nghiêng về Ngưu Tâm Sơn, gã nhấn mạnh chỉ vào khu rừng nguyên sinh phía sau, vị trí của Ngưu Tâm Sơn.

"Theo ta thấy, mộ cổ trong Ngưu Tâm Sơn đa phần không phải là của một nữ tử bình thường, nơi này những năm đầu gần với Liêu quốc và Tây Hạ, nhưng ta nghiêng về khả năng là của Liêu Quốc Thái Hậu hơn." Chủ mộ là ai, chỉ có vào trong mộ thất mới biết được.

Trương Trạch thấy Kim Bàn đã quyết định như vậy, liền nói: "Tiền bối, nếu đã như vậy, ta sẽ chia cho ông một trăm người, phụ trách mang những người này trở về nguyên vẹn cho ta." "Ngưu Tâm Sơn về cơ bản có thể xác định là có một ngôi mộ của Liêu Quốc Thái Hậu, nhưng nguy hiểm không lớn." "Ngôi mộ cổ còn lại, ở Phủng Nguyệt Câu, pháo đài của quân Quan Đông cũng ở đó, ta sẽ dẫn người đi." Mộ của Liêu Quốc Thái Hậu anh không định từ bỏ, pháo đài của quân Quan Đông cũng vậy.

Lượng lớn vũ khí trong đó, cùng với Hồng Hống, là mục tiêu hàng

đầu của anh.

Yêu nghiệt trong kim tự tháp bất tử bất diệt, có khả năng khống chế cương thi, thổi tro cốt biến thành Mộc Nãi Y.

Lần này, vừa có thể chiếm được vật tư trong pháo đài, vừa có thể bắt được một con Hồng Hống, tội gì không làm?

Thêm một ngôi mộ của Liêu Quốc Thái Hậu, chỉ có thể coi là một bất ngờ thú vị.

Trương Cửu Y tự tin: "Sư huynh, ta đoán Phật Gia sẽ chọn Phủng Nguyệt Câu đúng không?" "Mộ của Liêu Quốc Thái Hậu tuy tốt, nhưng chỉ có tài bảo, bên Phủng Nguyệt Câu binh phạt chi khí cực nặng, chính là thứ Phật Gia đang cần." "Tên gọi sớm nhất của Phủng Nguyệt Câu là mộ quý tộc nước Kim, sau này quân Mông Cổ phá tan quân Kim, ném toàn bộ thi thể bị giết vào trong Phủng Nguyệt Câu, bị người địa phương đổi tên thành Tử Nhân Câu, sau đó lại có dã nhân xuất hiện, lại bị người ta đổi tên thành Dã Nhân Câu." "Nhưng từ góc độ phong thủy, hai tay ôm trăng thu hết tinh túy nhật nguyệt, thảo nguyên Ngoại Mông như biển cả mênh mông, Phủng Nguyệt Câu giống như con sông lớn đổ ra biển." "Phong thủy này, cộng thêm binh phạt chi khí, chủ mộ lúc sinh thời nhất định là một viên đại tướng!" "Đại tướng?" Kim Bàn đưa mắt nhìn về phía xa, lúc này trăng chưa lên, e là không nhìn ra được.

Trương Trạch liếc nhìn sơn thể bốn phía.

Bên cạnh Kim Bàn, Hứa Nhất Thành gần đây gần như không có cảm giác tồn tại bỗng nhiên nói: "Phật Gia, đã muốn xem sơn thế, sao không lên trên cao xem cho rõ?" Đương nhiên là trên cây ở nơi này.

Khu rừng nguyên sinh này thứ không thiếu nhất chính là cây.

"Có lý." Trương Trạch đáp lời xong, nói với Hứa Nhất Thành:

“Bao nhiêu người muốn theo Kim Bàn, bao nhiêu người theo ta?” “Những ai muốn theo Kim Bàn thì bây giờ có thể xuất phát, những người theo ta thì đợi một lát.” Dứt lời, Kim Bàn cũng cảm thấy không cần thiết phải ở lại, liền dẫn người trực tiếp đi về phía Ngưu Tâm Sơn.

Hứa Nhất Thành đang nhìn chằm chằm vào cái cây, bên cạnh đột nhiên vang lên một tiếng chim ưng lanh lảnh.

Trương Trạch chân đạp lên con Ngu Quắc có đôi cánh màu vàng kim, bay vút lên không trung.

Từ trên trời nhìn xuống, y thấy được trung đội Quan Đông Quân đang tuần tra.

Trung đội bên đó quản lý ba tiểu đội, khoảng chừng hai trăm người, tương đương với quân số của hai đại đội.

Bên này, hơn một trăm người.

Đáp xuống ngọn cây, thân ảnh Tiểu Ca lẳng lặng dựa vào một nhánh cây bên cạnh.

“Về rồi?” Tiểu Ca gật đầu, “Đã tìm được vị trí của pháo đài dưới lòng đất.” Nói rồi ném cho Trương Trạch một mảnh giấy vo thành cục.

Sau đó nhanh chóng xuống khỏi cây.

Hóa ra lúc nãy y biến mất một lúc là đi do thám tình hình.

Trương Trạch xem bản đồ trên giấy, đưa tay chỉ về phía trước cho những người bên dưới, ra hiệu chia ra hai đường.

Đội ngũ nhanh chóng chia làm hai hướng bao vây.

Người của Trương gia một đội riêng.

Khôi thủ Bàn Sơn Chá Cô Tiếu tay cầm súng, Lão Dương Nhân từ

trên cây tiếp cận.

Đội hình vô cùng phân tán.

Hoa Linh nhìn về phía nam, nói: "Sư huynh, tất cả mọi người không được đến gần phía nam, bên đó giao cho muội xử lý." Mọi người từ phía bắc tấn công tới, phía nam vốn dĩ Trương Trạch đã giao cho nàng.

Đôi mắt Hoa Linh đột nhiên xuất hiện một đồ án luân hồi kỳ quái.

Đồ án có màu bạc, trong Luân Hồi Tông, người ta gọi đồ án này là Cổ Cách Ngân Nhãn.

Chẳng biết từ lúc nào, Hoa Linh đã mở được thiên nhãn.

Nhờ vào sức mạnh của Tinh Tuyệt Nữ Vương, trên ngọn cây đột nhiên xuất hiện một hố đen.

Từ bên trong rơi ra một quả trứng rắn.

Quả trứng rắn từ từ bay về phía trung đội Nhật Bản đằng trước.

Những người lính đó nhìn thấy quả trứng rắn, tất cả đều kinh ngạc nhìn chằm chằm vào vật thể có hình dạng con mắt kỳ quái.

Bằng!

Một tên lính Nhật Bản đột nhiên nổ súng về phía quả trứng rắn.

Cả quả trứng rắn vỡ tan trong nháy mắt, hàng ngàn con rắn kỳ dị đột nhiên lao ra.

Viên trung đội trưởng tay cầm võ sĩ đao, nhanh chóng chém một con rắn thành hai nửa.

Hắn nhíu chặt mày, miệng không ngừng nói tiếng Nhật.

Trương Trạch đứng trên ngọn cây quan sát, con rắn quái dị bị chém đứt đột nhiên lao tới cắn vào cổ hắn.

Cùng với từng tiếng hét thảm thiết.

Cả một trung đội, khoảng hai trăm người, toàn bộ ngã gục trong rừng cây.

"Hoa Linh, khá lắm!" Mọi người xung quanh đang định bao vây tới đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

"Làm tốt lắm!" "Ta ở phía trước chờ." Trương Trạch cưỡi Ngu Quắc tiếp tục bay về phía trước.

Dẫn đầu các thành viên Trương gia, y nhanh chóng xuyên qua rừng cây, tiến đến pháo đài dưới lòng đất.

Trong nguyên tác, Hồ Bát Nhất tìm thấy cổ mộ trước, sau đó mới phát hiện ra pháo đài dưới lòng đất.

Nhưng lần này, Trương Trạch tìm pháo đài trước.

"Tộc trưởng, đây là kho quân hỏa dưới lòng đất?" Người nhà họ Trương theo Trương Trạch bước vào pháo đài, nhìn thấy vô số thùng gỗ bên trong, bên cạnh còn có súng trường được xếp đặt ngay ngắn.

Tất cả đều tiến lên lấy súng.

"Đừng quan tâm mấy khẩu súng đó, xem cái này đi." Trương Trạch mở một cái thùng phía trước, từ trong thùng lấy ra một khẩu súng tiểu liên Bách Thức.

"Súng tiểu liên được sản xuất, mô phỏng theo súng tiểu liên MP18 của Đức." "Những thứ này vốn dùng để đối phó với chúng ta." Trương Trạch nói xong, những người nhà họ Trương phía sau, mỗi người đều được trang bị một khẩu.

Một thùng còn lại đủ để phân phát cho huynh đệ phía sau, còn lại, mọi người lấy ra một phần lựu đạn, tất cả đều được thu vào trong Thao Thiết Không Gian của Trương Trạch.

Để tiện mang đi hơn.

Loại vũ khí này, giữ lại cũng chẳng có tác dụng gì.

Chẳng bao lâu nữa, loại vũ khí này sẽ bị đào thải.

"Cổ mộ ở bên trong, tất cả theo ta." Mọi người đều thử cách sử dụng những khẩu súng tiểu liên này.

Chá Cô Tiếu và những người khác vào sau, nhìn thấy kho vũ khí trống rỗng.

"Mẹ kiếp, đồ đạc bị Phật Gia dọn đi hết rồi à?" Tề Thiết Chủy vừa bước vào, nhìn thấy pháo đài dưới lòng đất trống không, ngây cả người.

Hứa Nhất Thành lập tức phản ứng: "Cũng không hẳn, Phật Gia có để lại cho chúng ta." Thuật vận chuyển của Trương Trạch đã sớm không còn là bí mật.

Chỉ là đã lâu rồi y không thi triển trước mặt mọi người.

Chương 456

“Mọi người theo tôi, phía sau có một nhà kho!” Trương Tiểu Ngư ở phía sau chờ mấy người họ.

Hắn đưa tay chỉ hai hướng, “Một bên thông đến nhà kho bí mật, bên còn lại hẳn là dẫn đến cổ mộ.” Trước khi đi vào, Trương Trạch đã dặn dò, để họ tự lựa chọn phương hướng.

“Phật Gia đi hướng nào?” Tề Thiết Chủy hỏi xong, Trương Tiểu Ngư chỉ về hướng thông tới nhà kho.

“Nếu Phật Gia đã đi bên này, ta tự nhiên cũng theo Phật Gia!” Nói rồi cũng đi về hướng của Trương Trạch.

Những người khác cũng nhanh chóng đi theo cùng một hướng.

Lúc này, Trương Trạch đang nhìn chằm chằm vào hai đứa trẻ ở phía trước.

Hai đứa trẻ không nói được, chúng quỳ xuống trước cánh cửa đá đóng kín, đưa tay chỉ vào cánh cửa sau lưng.

“Đổng Xán, Hải Khách, hai người đi mở cửa.” “Bên trong có một cỗ quan quách rất lớn, trong quan quách có hai đồng tử tuẫn táng, mang chúng ra ngoài, đợi sau khi ra khỏi đây thì để huynh đệ Tá Lĩnh an táng.” Nói xong, y để lại hai người, trực tiếp đi về hướng khác.

Vừa mới đi ra, Hoa Linh đột nhiên nhìn chằm chằm vào phía trước cửa.

“Phật Gia, hai đứa trẻ kia hình như đang dập đầu với ngài!” “Là hai đồng tử tuẫn táng.” Trương Trạch giải thích với nàng: “Thi thể của chúng ở bên trong.” “Nơi đó vốn để bảo quản vật phẩm quan trọng, nhưng bây giờ bên trong chỉ còn lại quan tài, các thi thể khác

hẳn là đã được đưa đến căn cứ bí mật ở Bách Nhãn Quật." Đối với người Nhật, hai đứa trẻ kia không có giá trị đặc biệt gì.

Thi thể được dùng thủy ngân để chống phân hủy, nhưng loại trẻ con này thường cần phải tuẫn táng sống.

Vì để duy trì trạng thái trông như còn sống, thủ đoạn có thể nói là vô cùng tàn nhẫn.

"Sao các ngươi lại ở đây?" "Không phải ta đã để Tiểu Ngư chỉ hướng cho các ngươi rồi sao?" Trương Trạch ra hiệu đi về phía bên kia.

Phía sau, các huynh đệ Tá Lĩnh đều theo sát Trương Tiểu Ngư.

Tề Thiết Chủy lại cười nói: "Phật Gia đã ở đây, chúng ta nào có lý do gì đi hạ mộ?" "Tiểu tử nhà ngươi sợ có nguy hiểm chứ gì?" Trương Trạch liếc mắt nhìn hắn.

Tề Thiết Chủy tinh thông kỳ môn bát quái, trước khi lựa chọn chắc chắn đã cân nhắc trong lòng.

Cổ mộ ở hướng kia quả thực có nguy hiểm.

Đó không phải là một con tống tử bình thường.

Hồng Hống trong số rất nhiều cổ mộ, ngay cả trong nguyên tác cũng chỉ xuất hiện một lần.

Xuyên qua cửa pháo đài nối liền với cổ mộ, mọi người nhìn thấy một ngôi mộ tướng quân quy mô bình thường.

"Ngôi mộ này cũng quá sơ sài rồi đi?" Hứa Nhất Thành nhìn vào những bức phù điêu và đồ bồi táng trong mộ.

Trừ những con chiến mã được bồi táng, cũng chỉ có một lượng lớn vũ khí đã rỉ sét.

"Là tướng quân, đương nhiên sẽ lựa chọn đồ bồi táng theo sở

thích lúc sinh thời.” Trương Trạch đi về phía trước, pháo đài thông thẳng đến nhĩ thất.

Đi tiếp về phía trước là chủ mộ thất.

“Lát nữa cẩn thận một chút, trên đầu chúng ta là Thiên Bảo Long Hỏa Lưu Ly Đỉnh!” Tề Thiết Chủy ngẩng đầu nhìn, lập tức giật nảy mình: “Trời ạ, trong lưu ly đỉnh toàn là Tây Vực Hỏa Long Du, chỉ cần gặp không khí là sẽ bốc cháy ngay lập tức!” “Nhưng không đúng, nếu đây là chủ mộ thất, tại sao lại không có quan tài?” Mọi người vào chủ mộ thất, bên ngoài mộ thất, các huynh đệ Tá Lĩnh đứng ngay ngắn chỉnh tề.

Mọi nơi đều đã được kiểm tra, những thứ có giá trị trong mộ e là đều đã bị mang đi hết.

Trương Trạch đứng ở vị trí đặt quan tài, liếc nhìn bức tượng đá đang quỳ trên mặt đất.

Tượng đá điêu khắc một hình người đang quỳ, y đá một cước vào bức tượng.

Lập tức, một khoảng trống giữa giường quan tài mở ra, một cỗ quan quách từ từ dâng lên.

“Nhất Thành, đốt nến.” “Mở quan tài!” Thể tích quan quách của mộ chủ không nhỏ, làm bằng gỗ hồng sơn đen, bên trên vẽ những hoa văn màu vàng kim, màu sắc và tạo hình vô cùng kỳ quái.

Hẳn là có liên quan đến đồ đằng dân tộc của người Nữ Chân.

Ván quan tài dày và chắc, người nghèo bình thường không dùng loại quan tài dày như vậy.

So với những cỗ ấm tử quan, kim ti nam mộc từng thấy trước đây, cỗ quan quách này lại có vẻ sơ sài hơn một chút.

Tài bảo của nước Kim, có lẽ đều theo sự thất bại của Đại Kim, toàn bộ đã bị Vạn Nô Vương mang đến Vân Thiên Cung.

Tiểu Ca dùng Hắc Kim Cổ Đao nhẹ nhàng nạy một bên mép quan quách, nắp quan tài nhanh chóng được mở ra.

Mở quan thuận lợi, Hứa Nhất Thành đầy mong đợi nhìn vào cỗ quan quách trước mặt, chờ đợi mộ chủ lộ ra chân dung.

"Sư phụ, ngọn nến này là khế ước giữa người sống và người chết, 'gà gáy đèn tắt không trộm vàng', là quy củ tổ tiên để lại." Lời vừa dứt, ngọn nến đột nhiên không ngừng chớp tắt.

Sau khi chớp một lúc, nó lại trở lại bình thường.

"Tình hình gì vậy?" Lão Dương Nhân nhìn chằm chằm vào ngọn nến ở đó, Hoa Linh liếc nhìn xung quanh.

Đôi mắt nàng đã trở thành thiên nhãn, khi nhìn vào ngọn nến, đột nhiên có một loại trực giác.

"Ta cứ có cảm giác ngọn nến lát nữa sẽ tắt!" "Cảm giác của ngươi không sai đâu." Trước mắt Trương Trạch, bóng của một con quái vật màu đỏ đang nhìn y chằm chằm.

"Quái vật!" Hoa Linh cũng nhìn thấy cái bóng màu đỏ.

Cái bóng có hình dáng giống người, gầm gừ về phía Hoa Linh.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nhắc nhở trong đầu nàng: "Đừng sợ, nó hiện tại chỉ ở trạng thái linh hồn." Lời vừa dứt, cái bóng đã động.

Thi thể trong quan quách lộ ra, Trương Trạch đưa tay gỡ chiếc mặt nạ xuống.

Mặt nạ vừa được gỡ ra, đột nhiên có một luồng sương mù màu đỏ chui vào trong thi thể.

Từ trong quan quách vươn ra một cánh tay to lớn.

Đó là một thân hình còn cao lớn hơn cả Côn Luân vài phần.

Trong quan tài ngồi một cỗ tử thi có làn da màu tím sẫm.

Thi thể vừa rồi còn trong trạng thái khô quắt, trong chốc lát đã phủ đầy những sợi tơ đỏ.

Nhanh chóng bắt đầu mọc đầy lông đỏ.

Kèm theo đó là luồng khí màu đỏ không ngừng phiêu động, dường như đang trong quá trình sinh trưởng.

Trên người nó, một luồng khí màu đỏ sẫm không ngừng tỏa ra.

"Ta chỉ nghe nói có cương thi mọc lông trắng, lông đen, cho dù là thi yêu cũng là lông xanh, sao lại có lông đỏ?" Lão Dương Nhân nhìn chằm chằm vào con tống tử trước mắt, lần đầu tiên thấy tình huống mọc lông đỏ.

Tề Thiết Chủy nhìn về phía Trương Trạch: "Phật Gia, tương truyền trên thảo nguyên Ngoại Mông có một loại mãnh thú, thân cứng như sắt, thích đào hang dưới đất, thời nay không còn nhiều, chỉ nghe một vài lời đồn, lẽ nào đây là con quái vật già trong cổ mộ?" Lại nghe thấy Hồng Hống phát ra một tiếng kêu quái dị như tiếng mèo đêm khóc.

Đột nhiên nó lao về phía mọi người.

Tiếng kêu thảm thiết như tiếng mèo già gào thét, âm thanh không ngừng vang vọng trong mộ thất.

Mang theo một loại âm thanh chói tai kinh khủng không thể diễn tả.

Khiến người nghe tâm phiền ý loạn.

Phong Học Văn và Giải Cửu đứng bên cạnh, Giải Cửu lo lắng nói: "Sư phụ, mục đích của người, lẽ nào là thứ này?" "Hồng Hống, theo

ta thấy e là không dễ khống chế!" Phong Học Văn kẹp hai ngón tay lại, miệng khẽ niệm: "Xin tiền bối Liễu Xuân Sinh nhập thân!" Vù...

Đột nhiên một luồng âm phong xuất hiện.

Trên người Phong Học Văn nhanh chóng hiện ra một khuôn mặt rắn âm u.

"Hồng Hống?

Loại đồ hiếm có này mà cũng gặp được?" Liễu Xuân Sinh xuất hiện, nhìn thấy động tĩnh bên ngoài, cũng thực sự bị dọa cho giật nảy mình.

Không biết nên nói là may mắn hay xui xẻo.

"Hồng Hống chính là cương thi trong các loại cương thi, thân thể cứng rắn như sắt, móng vuốt của nó gần như có thể xé nát mọi thứ, mạnh hơn bất kỳ cương thi nào khác!" Liễu Xuân Sinh định nói tiếp, Trương Trạch thấy phiền, trầm giọng nói: "Thấy phiền phức thì lui ra đi." "Muốn ở lại giúp thì ngậm miệng lại." Tình hình của Hồng Hống y tự nhiên biết, muốn đối phó cũng đơn giản.

Bên cạnh y, thân ảnh của Thiên Niên Thi Vương đột nhiên xuất hiện.

Đối thủ là một đại tướng quân Mông Cổ, mình mặc tử kim liễm bào.

Cưỡi một con chiến mã.

Ánh mắt y nhìn về phía cây lang nha bổng dài hơn hai mét trong mộ thất.

Sau khi chộp lấy, y gầm lên một tiếng, lao về phía con Hồng Hống kia.

Con Hồng Hống lúc sinh thời dường như là một người Kim.

Gặp phải đại tướng quân nhà Nguyên, dù là lúc còn sống cũng không phải đối thủ, sau khi chết biến thành Hồng Hống, ngược lại trở nên sức mạnh vô cùng.

Chương 457

Cho dù đã biến thành Diêm Vương Đấu Thi, về tốc độ và sức mạnh, cũng chỉ ngang ngửa.

Lang nha bổng đánh vào người Hồng Hống, phát ra âm thanh kim loại va chạm.

"Hồng Hống... cũng quá mạnh rồi!" Tề Thiết Chủy đưa mắt nhìn lên đỉnh mộ thất phía sau, "Theo ta thấy, hay là dùng Tây Vực Hỏa Long Du đốt phắt nó đi cho rồi?" Dù cứng như sắt, nhưng vẫn là thân xác bằng thịt.

Dùng lửa chắc chắn có thể đối phó được.

Hồng Hống đột nhiên bị Thi Vương dùng cây lang nha bổng nặng mấy trăm cân đánh lùi ra sau.

Đó là vũ khí lúc sinh thời của Hồng Hống, bây giờ bị Thi Vương lấy đi, trong tay nó căn bản không có vũ khí để dùng.

Đúng lúc này, những người phía sau đã chuẩn bị xong dây thừng.

Lại thấy Tiểu Ca dùng Linh Tê Nhất Chỉ, nhẹ nhàng điểm lên đỉnh đầu Hồng Hống.

Chỉ nghe thấy Hồng Hống đau đớn gầm lên một tiếng.

Mặc dù có làn da cứng như sắt thép, nhưng hộp sọ đã nứt ra theo thời gian vẫn là điểm yếu.

Nhưng dù sao cũng là Hồng Hống, chiêu này hữu dụng, nhưng không chí mạng.

Nhưng trong giây tiếp theo, Trương Trạch đưa tay ra, bàn tay màu xanh nhạt truyền vào linh hồn của Hồng Hống.

Suýt chút nữa đã kéo linh hồn nó ra ngoài.

Thông qua việc sửa đổi linh hồn, Trương Trạch đã thay đổi ý thức đơn giản của nó, biến mình thành chủ nhân của nó.

Hồng Hống đang định phản kích, nhưng giây tiếp theo lại trở nên ngoan ngoãn.

Nó ngoan ngoãn quỳ xuống trước mặt Trương Trạch.

"`!!" "Không thể nào, Phật Gia chỉ dùng một tay đã khuất phục được Hồng Hống?" So với những chiêu thức trước đó, cách này trông có vẻ đơn giản hơn.

Đương nhiên Trương Trạch tiếp đó đã khắc phục những điểm yếu trên cơ thể Hồng Hống.

Hồng Hống là một quái vật trong truyền thuyết, khi chiến đấu ở trạng thái hoàn chỉnh thì vô cùng mạnh mẽ.

Giải quyết xong Hồng Hống, y nói với mọi người: "Con Hồng Hống này ta muốn mang ra nước ngoài." "Sau khi ra ngoài, trông coi pháo đài cho tốt, có muốn cải tạo nó thành nhà kho của Trương gia hay không, chúng ta sẽ bàn bạc sau." "Trước mắt tốt nhất nên hỏi xem, bên Ai Cập có tìm được manh mối nào không." Giải quyết xong tình hình trước mắt, Trương Trạch mang theo con Hồng Hống toàn thân mọc đầy lông đỏ rời khỏi cổ mộ.

Đệ tử Tá Lĩnh, đem các đồng tử tuẫn táng trong mộ đi an táng.

Cũng coi như đã làm một việc tốt.

Đây cũng là việc mà đệ tử Tá Lĩnh thường làm, cho dù không có linh hồn hai đứa trẻ nhắc nhở, gặp phải họ vẫn sẽ làm như vậy.

Kim Bàn cười tủm tỉm dẫn đội ngũ tới, từ xa lại thấy bên cạnh Trương Trạch có một con Hồng Hống.

Ông ta đột nhiên trợn to mắt: “Hồng Hống?” “Quái thú Hồng Hống trong truyền thuyết?” Trước khi quan sát Hồng Hống, ông ta báo cáo tình hình trước, “Vừa nhận được tin, người của Trương gia đã tìm thấy manh mối ở bảo tàng.” “Cho dù không có bản đồ, vẫn có cách tìm được lăng mộ của vị pharaoh Ai Cập đó.” Theo cách hiểu, đó là hoàng lăng của Ai Cập cổ đại.

Tương truyền, bên trong cất giấu tài bảo của các đời pharaoh.

Tài bảo hay không không quan trọng, mấu chốt là Ai Cập cũng là một quốc gia văn minh cổ đại.

Đối với những thứ trong mộ, mọi người đều vô cùng tò mò.

Với tư cách là một Mạc Kim Giáo Úy thế hệ trước, họ không còn theo đuổi vàng bạc châu báu nữa.

Phần lớn là dựa vào hứng thú để tiếp xúc với cổ mộ.

“Hồi âm cho Trương Hải Kỳ, ta sẽ xuất phát ngay.” Cùng với một câu nói của Trương Trạch, cả đội ngũ liền lập tức chuẩn bị xuất phát tập thể.

Đội ngũ hơn hai trăm người, cùng nhau tiến về thành phố bên bờ sông Nile.

Đội ngũ hơn hai trăm người, chi phí đi máy bay quá cao.

Trương Trạch cùng mọi người đi tàu hỏa từ Đại Hưng An Lĩnh chuẩn bị xuất ngoại.

Vừa mới rời khỏi khu rừng nguyên sinh Đại Hưng An Lĩnh.

Đột nhiên thu được tín hiệu radio.

“Người Nhật Bản đầu hàng rồi?” Mọi người đang trên đường chuẩn bị xuất ngoại, lại nghe thấy tin tức trên radio.

Dân chúng dọc đường reo hò vui mừng, nhà nhà treo đèn kết hoa.

Không khí đột nhiên giống như ăn Tết.

Nhưng Trương Trạch lại không vội mừng theo.

“Thông báo cho người bên dưới, cố gắng không để lọt bất kỳ kẻ địch nào tội ác tày trời!” Chỉ cần là những kẻ có nợ máu, tuyệt đối không dung thứ.

“Được rồi, kế hoạch không đổi, chuyện tiếp theo, ta cơ bản không tham gia!” Trương Trạch đối với tình hình tiếp theo, bất luận là phe nào, đều sẽ chìa cành ô liu cho Trương gia.

Trương gia rất được lòng dân nghèo khổ cả nước.

Chỉ cần là nơi có Thập Nhất Thương, đó là nơi nương thân cuối cùng của dân chúng địa phương.

Bất luận chiến hỏa lan rộng đến đâu, Thập Nhất Thương vĩnh viễn là nơi khiến quốc dân cảm thấy an toàn nhất.

“Tiện thể để thế thân của ta phát biểu chúc mừng.” Trương Trạch dặn dò.

Chuyện lớn như vậy, không thể không xuất hiện.

“Đi thôi, bây giờ không có ai chú ý đến chúng ta, mọi việc trong nước cứ theo kế hoạch ban đầu.” Sự kiện Cửu Môn xảy ra sớm hơn, bây giờ thành Trường Sa ai nấy đều lo sợ, mấy năm gần đây e là sẽ không còn xuất hiện thế lực trộm mộ lớn nữa.

Nhưng giống như hành động truy quét Bắc Phái đầu thời Minh, bất luận giết thế nào cũng không thể diệt sạch.

Người dưới trướng Trương Trạch, mấy tháng tiếp theo chuyên tâm kinh doanh châu báu ngọc khí.

Xây dựng trường học, bồi dưỡng học sinh sư phạm, dường như đã bắt đầu chuẩn bị sẵn sàng cho thời thái bình thịnh thế.

Chỉ cần chiến hỏa hoàn toàn dập tắt, đúng như câu nói "loạn thế hoàng kim, thịnh thế đồ cổ".

Trong Thập Nhất Thương, hiện tại đã cấp cho một bộ phận người dân tiền cứu trợ, đồng thời cũng thu thập được một lượng lớn đồ cổ vô giá.

Một vụ làm ăn chắc chắn không lỗ vốn, thậm chí còn cứu được không ít người.

Danh tiếng có, tài phú có, gần như là nhất cử lưỡng tiện.

Bất kể tình hình trong nước ra sao, đội ngũ hơn hai trăm người, đi lòng vòng cuối cùng cũng đến được phạm vi Ai Cập.

Lại mất mấy ngày nữa mới đến được Cairo.

Giống như Hoàng Hà là dòng sông mẹ của người nước Z, lưu vực sông Nile cũng là nơi khởi nguồn của nhiều nền văn minh.

Sông mẹ của người Ai Cập, nguồn sống, cũng là đặc trưng địa lý chủ yếu.

Sông Nile dài tổng cộng 6800 km, theo thời gian trôi đi, ở một nơi không xa Cairo, phía bắc Ai Cập, sông Nile chia thành nhiều nhánh sông.

Đoàn người của Trương Trạch, dọc đường thưởng thức con sông lớn như vậy, đặt chân vào Cairo.

Ở Ai Cập, cổ mộ rất nhiều.

Những kim tự tháp hùng vĩ có thể thấy ở khắp nơi.

Khi bước vào thành phố này, các đệ tử Tá Lĩnh dưới trướng Trương Trạch đều tràn đầy tò mò với xung quanh.

Người lớn tuổi nhất trong đội ngũ đã hơn bốn mươi tuổi.

Thêm mấy năm nữa, có khả năng một bộ phận người sẽ phải về quê dưỡng lão.

Nếu còn có thể làm việc, thì đến Thập Nhất Thương làm một chức vụ nhàn hạ để dưỡng già.

Thành phố của người chết ở Ai Cập cổ đại mà họ sắp đi khám phá, có thể là ngôi đại mộ kinh điển cuối cùng trong đời họ có thể gặp được.

Khiến cho nhiều người trên đường đi, tâm tình đều khó mà bình tĩnh.

Vừa mới vào thành phố, Trương Hải Kỳ đã sớm chờ trên đường.

"Tộc trưởng, nơi ở đã chuẩn bị xong, chỉ chờ mọi người đến là có thể vào ở ngay." Bên cạnh Trương Hải Kỳ là Trương Hải Hà, hai người dẫn đường phía trước.

"Hải Diêm đâu?" Trương Trạch hỏi.

Chương 458

“Cùng với Lao La đã theo dõi Kiều Nạp Sâm mấy ngày nay, cũng là để Lao La để mắt đến người anh trai trong cặp anh em kia.” “Người này cả ngày lượn lờ ở chợ đồ cổ địa phương, những sạp hàng bày la liệt bên đường, có chút giống với Quỷ Thị ở Kinh Thành.” “Nhưng tôi đang tiếp xúc với chủ tiệm đồ cổ đó, không biết Kiều Nạp Sâm có quen biết đối phương không.” Nghe Trương Hải Kỳ miêu tả, Trương Trạch có thể đoán ra được manh mối.

Kiều Nạp Sâm là một tên trộm, trộm cắp là chuyện thường tình.

Thường xuyên ra vào bảo tàng, e là mỗi một cỗ xác ướp đều bị hắn kiểm tra từ trên xuống dưới.

Đồ trộm được, chắc chắn cần một tay buôn đồ cổ đáng tin cậy giúp tiêu thụ.

Các huynh đệ Tá Lĩnh dưới sự dẫn dắt của Trương Hải Hà, đi về nơi ở của mình để nghỉ ngơi trước.

“Bên bảo tàng thế nào?” Trương Trạch có chút hứng thú với vị giám đốc bảo tàng.

Một khi đã mở Hamunaptra, không thể tránh khỏi việc phải tiếp xúc với đội vệ binh của Pharaoh.

Trách nhiệm của đội ngũ này là trông chừng Y Mạc Đốn, không để hắn thoát ra.

Trương Trạch đại diện cho Trương gia, cũng là để giải quyết những yêu nghiệt có sức mạnh của các vị thần cổ đại.

Từ góc độ này mà xem, đội vệ binh của Pharaoh và y không phải là kẻ địch.

Trương Hải Kỳ nói: “Khi tôi đang tìm kiếm tư liệu về Hamunaptra, có hai người đã để ý đến việc tôi đọc sách.” “Hai người?” Người đầu tiên Trương Trạch nghĩ đến là giám đốc bảo tàng.

Đối phương là hậu duệ của đội vệ binh Pharaoh, chú ý đến những việc này là bình thường.

Người còn lại có thể nhạy bén như vậy, hẳn là Y Phù Lâm.

Cặp anh em đó, thậm chí cả Richard O'Connell trong nguyên tác, đều không nằm trong kế hoạch của y.

Thứ y muốn tìm là xác ướp, đối với những nhân vật có cũng được không có cũng chẳng sao này, có thể tỉnh táo thì cứ tỉnh táo.

“Là giám đốc bảo tàng và Y Phù Lâm.” Câu trả lời đúng như Trương Trạch đã đoán trong lòng.

“Đặc biệt là Y Phù Lâm, thông qua những cuốn sách tôi đọc, cô ấy đã xâu chuỗi được lộ trình đại khái đến Hamunaptra.” Xem ra, cô gái nhỏ này có thiên phú về phương diện này.

Chỉ là bị công việc rườm rà trong bảo tàng làm lỡ dở.

“Có một tên lính đào ngũ tên là Áo Khang Nạp, gần đây đã xuất hiện ở gần Cairo.” Nói rồi nhìn về phía Trương Trạch, “Tộc trưởng, đây có phải là người ngài muốn tìm không?” “Đúng vậy, đi cùng hắn còn có một người tên là Ban Ni.” “Cố gắng tìm ra hắn luôn.” Sự tồn tại của hai người này, có khả năng lớn sẽ dẫn thêm nhiều người đến sa mạc.

Do đó, phương án giải quyết ổn thỏa nhất chỉ có hai.

Giết, hoặc là tẩy xóa ký ức.

Đi được một lúc, bất giác nhìn thấy một người đàn ông tóc ngắn, đang cười hì hì cầm một chiếc hộp lục giác màu đen.

Hắn không ngừng mân mê trong tay, sau đó chạy vào trong bảo tàng.

Ở nơi Lao La và Trương Hải Diêm đang ở phía xa, đã xảy ra một vài vụ tai nạn xe hơi liên hoàn.

Trương Trạch nhìn thấy trong đám đông, một bóng đen kỳ quái nhanh chóng lướt qua.

"Phật Gia, hình như là thần cổ đại của địa phương!" Hoa Linh sau khi biến thành thiên nhãn, cũng có thể nhìn thấy những bóng hình vô hình đó.

Khi nhìn thấy những cái bóng đó, nàng lập tức cảm thấy chúng không hề đơn giản.

"Hẳn là có một số thế lực, hy vọng Y Mạc Đốn xuất hiện, còn một số khác thì không." Trương Trạch đang nói, Trương Hải Kỳ lại bổ sung một câu, "Còn có một đội ngũ gồm người Mỹ và người Anh." "Những người này gần đây cũng đang dò la về hai tên lính đào ngũ đã đến Hamunaptra." Trương Hải Kỳ đã điều tra rõ ràng vị trí của những người này.

"Trước tiên hãy tìm giám đốc bảo tàng, bảo người phụ trách đội vệ binh của Pharaoh đến gặp ta." Trương Trạch nói xong liền định đi về khách sạn.

"Ta chỉ nghỉ ngơi ở đây một ngày, ngày mai chuẩn bị xuất phát trực tiếp." Nếu những người này đều đã lộ diện, bất kể tìm ai trong số họ, đều có thể thuận lợi tìm được thành phố của người chết.

Thời gian một ngày là đủ rồi, thậm chí không cần đến một ngày.

Trong phòng khách sạn, phong cách phòng ốc ở đây khiến Trương Trạch có cảm giác như quay về kiếp trước.

Đài phun nước ở tầng dưới phun ra những dòng nước trong vắt, y

ngồi trước cửa sổ.

“Lão Uông, ông thấy nơi này thế nào?” Trương Trạch nhìn về phía Uông Tàng Hải đang mặc quan phục bên cạnh.

Ở trạng thái linh hồn, hắn cơ bản trông như một bức tranh đen trắng.

“Chủ nhân, thời của ta, đã mấy trăm năm trôi qua, ta cũng sớm không nhận ra nữa rồi.” Uông Tàng Hải nhìn chằm chằm vào khu vực phía trước, rõ ràng là không nhận ra nơi này.

Với tư cách là một quan viên thời nhà Minh, một nơi xa xôi như vậy, cũng không có khả năng hắn từng đến đây.

“Ở đây, có một người trường sinh rất thành công.” Trương Trạch chỉ tay về phía kim tự tháp ở xa.

“Ta tò mò, bản thể của ông rốt cuộc ở nơi nào?” Y nhìn về phía Uông Tàng Hải.

Lão già này dường như đã sớm biết sẽ có thứ gì đó tìm kiếm linh hồn của mình, nên đã dùng thủ đoạn đặc biệt chia linh hồn của mình làm hai.

Uông Tàng Hải cười gượng gạo: “Chẳng phải chủ nhân đã sớm biết rồi sao?” “Bản thể của ta ở đâu, ngay cả ta cũng không biết.” Trương gia có phương pháp bảo quản thi thể.

Uông Tàng Hải thời trẻ có quan hệ rất tốt với tộc trưởng Trương gia lúc đó, thậm chí đã từng đến cổ lâu của Trương gia.

Tìm kiếm nhiều cổ mộ như vậy, nhưng vẫn không tìm thấy thi thân của Uông Tàng Hải ở đâu.

Điều này càng khiến Trương Trạch tò mò, Uông Tàng Hải rốt cuộc đã để lại hậu thủ gì.

Nhìn về phía kim tự tháp ở xa, ánh mắt y dừng lại ở đội ngũ không xa đang chuẩn bị tiến vào sa mạc.

Trương Trạch nhìn thấy một người đàn ông có quầng mắt đen, mặt mày hốc hác mặc quần yếm, đang ở trong đội ngũ đó.

Y vào phòng gọi điện thoại cho Trương Hải Kỳ.

"Người tên Ban Ni mà ta bảo ngươi theo dõi không cần tìm nữa, hắn đang ở trong đội ngũ của những người Anh kia." Trong đội ngũ vừa đi ra, phần lớn là người Anh.

Những người này mang theo công cụ hạ mộ, rõ ràng đã biết vị trí của cổ mộ.

"Tộc trưởng, bảo tàng có chuyện gấp tìm ngài!" "Hiện tại đã xác định, thứ trong tay Kiều Nạp Sâm, đúng là một chiếc chìa khóa, giống hệt như ghi chép trong cổ tịch, đó là chiếc chìa khóa mở Vong Linh Hắc Kinh và Thái Dương Kim Kinh." "Nhưng kỳ lạ là, mỗi khi người của Trương gia chúng ta định tiếp cận hắn, xung quanh luôn có thứ gì đó cản trở!" Trương Trạch nhìn về phía bảo tàng, "Là các vị thần cổ của Ai Cập đang ngấm ngầm giở trò!" Ánh mắt y nhìn về phía mặt trời, từ trên đó nhìn thấy một vị lão giả.

Ánh mắt lại nhìn về phía sa mạc, những đám mây đen trên trời tạo thành hình tượng một người đầu sói.

Đó là thần chết Anubis của Ai Cập.

Những vị thần toàn năng như trong thần thoại không tồn tại.

Nhưng trong thế giới đạo mộ, tất cả những sinh vật cổ đại có sức mạnh đặc biệt, trong hồ sơ của Trương gia lại có rất nhiều ghi chép.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Mở cửa, Trương Trạch nhìn thấy thân ảnh Tinh Tuyệt Nữ Vương

đứng sau lưng Hoa Linh.

"Đại nhân, ta đã nhìn thấy các vị thần cổ!" Tinh Tuyệt Nữ Vương chỉ về phía kim tự tháp ở xa, "Nếu tiếp tục tiến lên, ta e là sẽ phải đối đầu với những người bảo vệ của đất nước này." "Không cần căng thẳng, từ một góc độ nào đó, ta và họ giống nhau." Trương Trạch bình tĩnh nói với nữ vu đang cảnh giác.

Đồng thời dẫn nàng đi về phía chỗ của Trương Hải Kỳ.

Khi hai người đi đến cuối hành lang, một lão giả đội mũ phớt màu đỏ sẫm đi tới.

Bên cạnh Lao La là một phụ nữ trẻ khác, "Y Phù Lâm, cô ấy muốn gặp Phật Gia!" Thấy Y Phù Lâm xuất hiện, Trương Trạch có chút ngạc nhiên nhìn mấy người họ, "Chuyện gì vậy?" "Chúng tôi thiếu chuyên gia phiên dịch và văn tự cổ." Lao La chỉ vào Y Phù Lâm bên cạnh, "Khi tôi tìm giám đốc, Y Phù Lâm vừa hay đang ở gần khách sạn." Y Phù Lâm kích động nói bằng tiếng Anh: "Ngài là thủ lĩnh của họ?" "Tôi nghe nói ngài là một nhà tiên tri, có thể nhìn thấy kiếp trước kiếp này của người khác?" "Vậy ngài có biết kiếp trước của tôi là ai không?

Từ nhỏ tôi đã cảm thấy khi nhìn những thứ của Ai Cập, đặc biệt quen thuộc, dường như tôi sinh ra đã thuộc về nơi này..." Nàng giới thiệu một cách vô cùng kích động.

Trương Trạch ngắt lời nàng trước, "Cô biết nói tiếng Hán phải không?" Nếu y nhớ không lầm, trong các ngôn ngữ Y Phù Lâm tinh thông, có cả tiếng Hán.

Vì trong bốn nền văn minh cổ đại lớn, văn minh nước Z được truyền thừa trong một quốc gia hoàn chỉnh.

Là một người yêu thích lịch sử, Y Phù Lâm chắc chắn sẽ có hứng

thú với nước Z.

"Vâng, đúng vậy, tôi quả thực biết tiếng Hán!" Y Phù Lâm trả lời xong, đột nhiên trợn to mắt, "Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau phải không?

Sao ngài vừa gặp đã biết tôi biết tiếng Hán?" Nàng kéo giám đốc bảo tàng, "Giám đốc, ngài xem, lại có người vì ngài mà bị liên lụy phải không?" Giám đốc bảo tàng vốn không muốn, thậm chí còn ngăn cản những người này đi tìm Hamunaptra.

Ông ta gần như đã liên lạc với các thành viên của đội hộ vệ Pharaoh.

Trương Trạch thở dài, xem ra chỉ có thể dùng cách cũ.

Nhưng như vậy sự tình lại trở nên đơn giản.

"Ban Ni đã dẫn theo những người của Hội Tam Thánh vào sa mạc, những người đó vẫn luôn nắm giữ sức mạnh của các vị thần cổ." "Nếu các người còn muốn tiếp tục bảo vệ yêu nghiệt đó, thì đừng cản đường ta." Giữa lúc nói, sau lưng Trương Trạch đột nhiên xuất hiện Phật quang.

"Thần, Thần Mặt Trời!!" Giám đốc bảo tàng đột nhiên nhìn thấy trên người Trương Trạch tỏa ra ánh hào quang như mặt trời.

Ông ta nhìn về phía Y Phù Lâm, "Cô vừa nói là nhà tiên tri?" Y Phù Lâm lập tức lấy ra một tài liệu, "Anh trai tôi 'lấy' được một tờ báo từ nước Z." "Ngài được gọi là vị cứu tinh của nhân dân, hóa thân của chính nghĩa, đồng thời cũng là khắc tinh của tà ác..." Ý nghĩa được biểu đạt trong tiếng Hán, qua lời phiên dịch của Y Phù Lâm có vẻ hơi kỳ quặc, nhưng đại khái ý tứ cũng tương tự.

"Hóa thân của vị thần minh vĩ đại, các thành viên đội vệ binh của Pharaoh nhất định sẽ theo sau ngài, trợ giúp ngài diệt trừ yêu nghiệt!"

Sau khi Y Phù Lâm phiên dịch xong, Trương Trạch hiểu ra, đưa tay điểm vào trán ông ta.

Chương 459

Sao chép thông tin tiếng Hán vào trong ký ức của ông ta.

Đây không phải là nội dung học tiếng Hán mà những người khác có, mà là kiến thức hoàn toàn không thuộc về ký ức, đột nhiên xuất hiện trong đầu.

Hiện tượng này, trong mắt nhiều người đều là một loại thần tích.

Giám đốc bảo tàng đột nhiên nói ra tiếng Hán giọng Kinh Thành chính tông: "Ban cho tri thức!

Đây là năng lực chỉ có thần minh mới có!" Ông ta quỳ xuống trước mặt Trương Trạch, đột nhiên làm ra một cử chỉ vô cùng thành kính.

Viên quản trưởng há miệng phun ra một câu tiếng Hán tiêu chuẩn, Evelyn kinh ngạc đến mức phải che miệng lại: "Trời ơi!" "Thần tích sao?" Theo khái niệm của người thường, thủ đoạn này có thể được gọi là thần, hoặc là bán thần.

"Chỉ là tiểu xảo thôi." Trương Trạch thu tay lại, giải quyết vấn đề ngôn ngữ, đồng thời cũng có thêm một người trung gian để liên lạc với đội thị vệ Pháp Lão.

Theo những gì hắn biết, đội thị vệ Pháp Lão mấy ngàn năm trước đều là một đám tử sĩ.

Ngay cả khi Pháp Lão qua đời, cũng có một nhóm thị vệ tiến vào kim tự tháp để bồi táng.

Evelyn vội vàng đỡ viên quản trưởng dậy.

"Quản trưởng, ngài cũng đang che giấu bí mật phải không?" Vừa rồi nghe Trương Trạch nói chuyện, nàng đã có phần đoán ra.

Mỗi khi tìm hiểu về lịch sử mấy ngàn năm trước, đặc biệt là những chuyện liên quan đến cổ thành Hamunaptra, vị quản trưởng này luôn nói rằng đó chỉ là truyền thuyết, là chuyện nghìn lẻ một đêm.

Nhưng bằng chứng thực tế cho thấy, sự tồn tại của Hamunaptra không phải là truyền thuyết, mà là có thật.

Để chứng thực điều này, nàng đã "vô tình" tìm được tấm bản đồ.

"Evelyn, ta đã hứa với cha mẹ cháu là sẽ để cháu làm việc tốt trong viện bảo tàng.

Có những chuyện nên dừng lại ở đây thôi.

Viện bảo tàng gần đây sẽ đóng cửa một thời gian, cháu có thể về Anh nghỉ phép." Lão quản trưởng thẳng thắn cho hai anh em Evelyn nghỉ phép.

Về phần mình, ông cần lập tức liên lạc với các thành viên đội thị vệ Pháp Lão trong sa mạc.

Đội thị vệ đã canh giữ mấy ngàn năm, những chuyện như thế này không biết đã trải qua bao nhiêu lần.

Ông nhìn về phía Trương Trạch, ánh mắt kính trọng nói: "Tiên tri đại nhân, yêu nghiệt kia dù bị phong ấn vẫn sở hữu pháp lực vô cùng cường đại, chẳng hay ngài có dự đoán được gì không?" Theo lời lão quản trưởng, Trương Trạch dường như cảm ứng được âm dương sinh tử nhị khí ở nơi đó.

Nơi này nằm giữa kim tự tháp và thành thị, lại ở ven bờ sông Nile, là một nơi có đặc trưng phong thủy điển hình.

Dù là ở bên ngoài Trung Quốc, long mạch vẫn tồn tại.

Trong lãnh thổ Trung Quốc có ba đại long mạch, nhưng long mạch ở nước ngoài thì gần như chưa có ai thống kê.

Từ bản đồ kéo dài đến địa giới kim tự tháp, người Ai Cập cổ đại đã dùng một phương pháp nào đó không ai biết để tìm ra một long mạch.

Nơi đây hội tụ âm dương sinh tử nhị khí, khiến cho Mặc Trần Châu trên người Trương Trạch sinh ra phản ứng kịch liệt.

Viên châu màu đỏ sẫm, từ lần trước được bổ sung năng lượng, khi gặp môi trường thế này, nếu lấy ra hấp thu âm dương sinh tử nhị khí thì có thể lập tức hiện ra viễn cảnh tương lai.

Trước mắt mấy người, đột nhiên "nhìn thấy" sâu trong sa mạc.

Một vùng cồn cát bị chôn vùi dưới lớp cát vàng.

Những cồn cát nối tiếp nhau trải dài đến tận sâu trong sa mạc.

Viên quản trưởng viện bảo tàng kinh ngạc, trước mắt ông chính là nơi mà đội thị vệ Pháp Lão đã đời đời canh giữ - Hamunaptra.

Hình ảnh đột nhiên chuyển đổi, cả sa mạc xuất hiện một bóng đen khổng lồ.

"Đó là gã Đại Tế Ti!" Viên quản trưởng kích động chỉ vào hình ảnh trước mặt.

Khi đưa tay ra, ông mới nhận ra đó chỉ là hư ảnh.

"Đây là... tương lai?" Trong hình ảnh, ông thấy rất nhiều bóng người.

Nếu vị kia thật sự phá giải phong ấn, tuyệt đối không phải là tình huống này.

Cho nên khả năng lớn nhất là những gì ông đang thấy đều là những chuyện sắp xảy ra trong tương lai.

"Không sai, những gì nên biết và không nên biết, các người đều đã biết rồi." Trương Trạch nghiêm túc nói với ba người trước mặt:

“Evelyn, Lao Lạp, và cả ông nữa.” Hắn nhìn về phía viên quản trưởng viện bảo tàng.

“Với tư cách là người có năng lực dự đoán tương lai, ta có trách nhiệm và nghĩa vụ phải giải quyết con yêu nghiệt đã bị phong ấn hơn ba ngàn năm này.” “Chuyện này ta và gia tộc của ta sẽ tham gia, nhưng đội thị vệ Pháp Lão phải toàn lực phối hợp với ta.” Viên quản trưởng lập tức đồng ý: “Không vấn đề gì, điều này không đi ngược lại tổ huấn mà tổ tiên chúng tôi để lại.” Trương Trạch tiếp lời: “Yêu nghiệt kia nhất định sẽ phục sinh, đồng thời người phục sinh không chỉ có một.” “Còn có Ma Hạt Đại Đế bị phong ấn tại ốc đảo Ahm Shere.” Trương Trạch một hơi nói ra hai vị cường giả cổ đại mà người thường không hề hay biết.

Trong đó, niên đại của Ma Hạt Đại Đế còn cổ xưa hơn.

Lòng viên quản trưởng vô cùng kinh hãi, đồng thời cố gắng tiêu hóa những gì vừa nghe được.

Một Y Mạc Đốn đã đủ nguy hiểm, giờ lại thêm một Ma Hạt Đại Đế, không biết đội thị vệ Pháp Lão có gánh nổi không.

Hậu duệ của đội thị vệ Pháp Lão thực tế không chỉ canh giữ một nơi.

Những yêu nghiệt thượng cổ Ai Cập từng bị trấn áp sâu trong sa mạc đều nằm trong phạm vi canh giữ của họ.

Có thể nói, ở một phương diện nào đó, chức trách của họ cũng giống như người Trương gia.

Trong lúc Trương Trạch nói chuyện, người Trương gia nghe thấy động tĩnh đã tập trung lại đây.

Cộng thêm Tiểu Ca, tổng cộng tám người Trương gia đều có mặt.

Những người khác như phe Bàn Sơn, Quan Sơn cũng đều tụ tập

đủ.

“Tộc trưởng, chúng ta chuẩn bị xuất phát sao?” Trương Hải Kỳ liếc nhìn những người bên cạnh.

“Mấy người này xử lý thế nào?” Trương Hải Khách xoa tay, “Biết được sự tồn tại của gia tộc chúng ta, phải tẩy não...” Vừa nói, y vừa lạnh lùng đưa tay làm động tác cứa cổ.

Hành động này ngược lại càng khiến Evelyn thêm phấn khích.

“Đúng vậy, đúng là như thế, giống hệt như trong sách nói, những gia tộc thần bí và cường đại này không cho người ngoài biết đến sự tồn tại của mình.

Một khi có người biết được, họ sẽ xóa bỏ ký ức hoặc trực tiếp trừ khử người đó!” Nếu có thể, Trương Trạch thật sự muốn hủy đi cuốn sách kia.

Trương Trạch ra hiệu cho mấy người lập tức lên đường tiến vào sa mạc.

Viên quản trưởng viện bảo tàng tìm một góc khuất, huýt sáo.

Từ trên trời, một con chim ưng đáp xuống.

Loại chim này có khả năng bay cực mạnh, đồng thời cũng là một trong những loài động vật có thực lực tốt nhất.

Người của đội thị vệ Pháp Lão đời đời đều thuần dưỡng loại chim ưng này để truyền tin.

Khi con chim ưng bay về phương xa, nhanh chóng hướng về sa mạc, ở cách đó mấy chục dặm, có một thành viên đội thị vệ Pháp Lão.

Thấy chim ưng xuất hiện, người này lập tức mang nó về tộc.

Khi thủ lĩnh đội thị vệ đọc nội dung, ông đột nhiên kích động cầm lấy vũ khí trong tay.

“Ngải Địch, yêu nghiệt ở Hamunaptra sắp phục sinh, Thái Luân Tư phụ trách viện bảo tàng đã tìm cho chúng ta một vị tiên tri cường đại đến từ phương Đông!” “Tiên tri phương Đông?” Ngải Địch cưỡi ngựa đến trước mặt thủ lĩnh, nhìn vào bức thư trong tay ông.

Đó chỉ là một mảnh giấy nhỏ, trên đó lại viết một dòng chữ Hán.

“Thái Luân Tư nói vị tiên tri kia vô cùng thần bí và cường đại, đã nhìn thấy cảnh tượng yêu nghiệt kia phục sinh!” Thủ lĩnh vốn không tin vào những truyền thuyết thần thoại.

Đặc biệt là khi nghe những lời Thái Luân Tư nói, bất kể thật hay giả, ông đều phải cử người đi xem xét.

“Lập tức dẫn người đến bờ sông Nile, một khi xác nhận được, tất cả tộc nhân của ta sẽ nghe theo sự điều khiển của vị tiên tri đại nhân đó!” Lúc này, tại Cairo, Trương Trạch và đoàn người của mình lại một lần nữa xuất phát, đặt chân lên con đường sa mạc của xứ người.
...

Đoàn người đi trong sa mạc, ở phía bên kia sông Nile, họ gặp một đội người mặc áo vải.

Một người trong số đó có hình xăm đặc biệt trên mặt, cưỡi ngựa, trên vai đậu một con chim ưng.

“Ngải Địch, trong đó thật sự có cái gọi là tiên tri sao?” Hắn tin trên thế giới có tiên tri tồn tại, nhưng nếu dễ dàng gặp được như vậy lại khiến người ta cảm thấy có chút không thật.

Cách đó không xa, lão quản trưởng Thái Luân Tư cưỡi lạc đà tiến lại gần đội ngũ phía xa.

“Ngải Địch, vị phía sau ta là tiên tri đến từ phương Đông, và các tộc nhân của ngài ấy.” Thái Luân Tư chỉ Trương Trạch ở phía xa cho Ngải Địch xem.

“Một thiếu niên sao?” Ngải Địch nhìn chằm chằm Trương Trạch cách đó không xa, thấy trong đội ngũ đối phương, tuyệt đại đa số đều có vẻ ngoài khoảng hai mươi tuổi.

Chương 460

Ngay cả Chá Cô Tiếu vốn đã gần bốn mươi tuổi cũng trở nên giống người Trương gia, trông chỉ như mới ngoài hai mươi.

Điều này khiến cả đội của Trương Trạch trông quá trẻ.

"Trong đội ngũ của vị tiên tri này, người lớn tuổi nhất cũng đã trăm tuổi." Ngải Địch là do Thái Luân Tư nhìn y lớn lên, đối với lão giả đang canh giữ viện bảo tàng này, Ngải Địch trước giờ vẫn luôn tin tưởng.

"Ngải Địch, ngươi còn nhớ truyền thuyết về Năm Ma Hạt không?" Thái Luân Tư nhìn về phía Ngải Địch, hoàng hôn chiếu lên khuôn mặt ông, lộ rõ vẻ tang thương.

Lão Dương Nhân trong đội ngũ nghe thấy cuộc nói chuyện bên đó, liền hỏi: "Phật Gia, họ dường như nhắc đến Ma Hạt Đại Đế mà ngài nói lúc trước." "Ma Hạt Đại Đế rốt cuộc là ai, lợi hại hơn Đại Tế Ti Y Mạc Đốn sao?" Đối với y, mọi thứ ở Ai Cập đều vô cùng xa lạ.

Trương Trạch ra hiệu cho Lao Lạp: "Cô không tham gia vào đội ngũ của chúng tôi, võ lực không được, làm hướng dẫn viên thì chắc không thành vấn đề chứ?" Nghe vậy, tính khí của Lao Lạp làm sao chịu nổi.

"Võ lực của tôi không được?" Ánh mắt nàng liếc qua mấy người đàn ông bên cạnh, "Mấy người bên cạnh kia, tùy tiện một người, mười phút tôi có thể khiến hắn không đứng dậy nổi." "Không tin thì thử xem?" Nghe lời Lao Lạp, người Trương gia xung quanh không nhịn được cười.

"Chuyện này tôi biết." Evelyn cưỡi lạc đà đi lên phía trước, "Tiên tri tiên sinh." "Ma Hạt Đại Đế tồn tại cách đây khoảng năm nghìn

năm, rất nhiều sự tích về ông ta phần lớn gần như không thể khảo chứng được." "Nhiều người cho rằng Ma Hạt Đại Đế chỉ là một nhân vật trong thần thoại.

Trong sách cổ, hình tượng của ông ta là một con quái vật nửa người nửa bọ cạp." Những nội dung này Trương Trạch tự nhiên biết, nhưng những người khác xung quanh lại chưa từng nghe qua.

Đúng lúc viên quản trưởng đang giao tiếp bên kia, nhân cơ hội này, Evelyn phổ cập kiến thức cho mấy người bên cạnh Trương Trạch về một đối thủ khác mà họ sắp phải đối mặt.

"Phật Gia nói Ma Hạt Đại Đế tồn tại, lẽ nào vị Ma Hạt Đại Đế năm nghìn năm trước, lần này cũng sẽ xuất hiện sao?" "Cái này tôi không chắc." Evelyn nhún vai, "Nhưng tôi có thể kể cho mọi người nghe truyền thuyết về Ma Hạt Đại Đế." "Tình hình cụ thể, cần do ngài phán đoán." Nàng ra hiệu cho mọi người xung quanh đừng hỏi thêm nữa.

"Năm nghìn năm trước, Ma Hạt Đại Đế là một dũng sĩ kiêu dũng thiện chiến, thống lĩnh đại quân âm mưu chinh phục thế giới." "Chiến tranh kéo dài bảy năm, Ma Hạt Đại Đế đại bại, bị đẩy lùi một mạch đến sa mạc thần thánh Ahm Shere!" "Trong sa mạc, binh sĩ bên cạnh ông ta lần lượt gục ngã, cuối cùng chỉ còn lại một mình Ma Hạt Đại Đế đứng giữa sa mạc." Trong đầu mọi người hiện lên hình ảnh khôi ngô của Ma Hạt Đại Đế.

"Trong lúc vừa mệt vừa khát sắp chết, Ma Hạt Đại Đế đã thề với tử thần Anubis, chỉ cần Anubis chịu tha cho ông ta một mạng, để ông ta chinh phục kẻ thù, ông ta nguyện ý giao ra linh hồn của mình!" Nghe đến đây, mọi người cũng đoán được diễn biến tiếp theo.

"Anubis đã đồng ý yêu cầu của ông ta, tha cho ông ta không chết, dùng một con bọ cạp ký kết khế ước với Ma Hạt Đại Đế." "Đồng

thời giao đại quân Anubis vô địch cho Ma Hạt Đại Đế, đại quân như hồng thủy hủy diệt mọi thứ, Ma Hạt Đại Đế đã đánh bại tất cả kẻ thù." "Anubis theo như ước định, cuối cùng đã lấy đi linh hồn của ông ta, quân đội của ông ta cũng trở về lòng đất." "Trong truyền thuyết, đội quân đó đều đang kiên nhẫn chờ đợi Năm Ma Hạt tiếp theo, theo Ma Hạt Đại Đế trở lại nhân gian." Tuy nhiên, Evelyn phải nhấn mạnh một điểm.

"Thực ra Hamunaptra và Ma Hạt Đại Đế không cùng một niên đại." "Về phần Năm Ma Hạt, tôi cần phải tra cứu tài liệu trước để xác định." Trong đầu nàng dường như nhớ đã đọc qua ghi chép liên quan.

Nhưng vì gần đây đều tìm hiểu thông tin về Hamunaptra, ngược lại có nhiều thông tin về Ma Hạt Đại Đế không còn nhớ rõ.

Những năm nay vì thường xuyên ở trong viện bảo tàng, sắp xếp tài liệu, những lúc rảnh rỗi, nàng gần như đều đọc những truyền thuyết về thời thượng cổ Ai Cập.

Bên này vừa nói xong, Ngải Địch đã đi theo Thái Luân Tư đến trước mặt Trương Trạch.

Phía sau y là mười bảy hậu duệ của đội thị vệ Pháp Lão cũng đang cưỡi ngựa.

Hắn đặt một tay lên ngực: "Tiên tri các hạ!" Đối phương dùng tiếng Anh, Trương Trạch nghe hiểu, nói: "Để cho tiện, ngươi cũng dùng tiếng Hán giao tiếp với ta đi." Tiếng Hán của hắn, Ngải Địch không nghe hiểu.

Thái Luân Tư bên cạnh giải thích: "Tiên tri các hạ muốn trực tiếp đưa tri thức vào trong đầu ngươi." Ngải Địch còn chưa kịp phản ứng, Trương Trạch đã điểm một ngón tay lên đầu y.

Tốc độ nhanh đến mức khiến y không có sức chống cự.

Nếu vừa rồi hắn muốn giết y, thậm chí y còn không biết mình chết như thế nào.

Một lượng lớn thông tin xuất hiện trong đầu y.

Loại thông tin này, y cảm giác hoàn toàn không thuộc về mình, nhưng lại có cảm giác như từ nhỏ đã học một ngôn ngữ mới, giống như đột nhiên có thêm một khái niệm tiếng mẹ đẻ.

Mấy người trong đội ngũ phía sau nhìn tình hình của Ngải Địch.

Y ngơ ngác đứng yên tại chỗ.

Mấy phút sau, y đột nhiên xuống ngựa, trịnh trọng hành lễ với Trương Trạch.

"Tiên tri các hạ, tôi đã thất lễ, đã hoài nghi thực lực thật sự của ngài!" Sau khi y hành lễ, Trương Trạch xua tay ra hiệu không cần để ý những chuyện này.

"Không nói nhiều nữa, có một đội người lòng dạ khó lường đang đi tìm Hamunaptra." "Người dẫn đầu bọn chúng, ngươi đã từng gặp, hắn đã từng vô tình xâm nhập vào phạm vi Hamunaptra." Ngải Địch suy nghĩ kỹ lại, dường như thật sự có chuyện này.

Nhưng chuyện này chỉ có một số người trong đội thị vệ Pháp Lão biết.

"Đúng là có chuyện đó, lúc ấy có hai người xâm nhập vào, sau đó đã an toàn rời đi." "Lẽ nào là một trong hai người đó?" Y lập tức quay đầu ngựa, "Tiên tri các hạ, xin hãy đi theo tôi, tôi sẽ đưa ngài đến Thành Phố Tử Vong." Trước khi đi, y vội vàng viết thông tin quan trọng lên giấy để truyền về cho tộc.

"Tiên tri đại nhân, đội thị vệ Pháp Lão có tổng cộng hai vạn người, tất cả đều nghe theo sự điều khiển của ngài!" "Không cần, ta có người của ta rồi, khi nào cần thì nói sau." Trương Trạch ra hiệu

cho y dẫn đường phía trước. ...

Có Ngải Địch, vị đội trưởng đội thị vệ Pháp Lão dẫn đường phía trước, con đường này các thành viên đội thị vệ đã đi vô số lần.

Gần như mỗi ngày rảnh rỗi họ đều đi tuần tra gần đó.

Ngải Địch nhìn lên trời, "Không biết những người đó bây giờ đang ở đâu." "Chuyện này đơn giản thôi." Bên cạnh Trương Trạch, đột nhiên một bóng hình vàng kim bay vút lên trời.

Con Ngu Quắc to bằng con chim mặt người bên cạnh hắn, nhanh chóng bay lên không trung.

Lông vũ vàng kim trên trời tựa như một vầng thái dương khác.

Nếu muốn lén lút quan sát kẻ địch, bộ lông vũ này rất dễ bị lộ.

Nhưng lúc này Trương Trạch lại không hề để ý đến tình huống này.

Hắn không lo đối phương sẽ thả Y Mạc Đốn ra trước.

Thậm chí còn hy vọng đối phương dính phải lời nguyền của Y Mạc Đốn.

Sức mạnh của Y Mạc Đốn, trải qua hơn ba ngàn năm không ngừng tích lũy, e rằng chỉ mạnh chứ không yếu.

Tình tiết trong nguyên tác dù sao cũng chỉ có thể dùng để tham khảo, từ khi nhìn thấy bóng dáng của cổ thần, hắn càng ngày càng cảm thấy, việc Y Mạc Đốn xuất thế dường như là do một thế lực nào đó sắp đặt.

Ngu Quắc nhanh chóng tìm kiếm khắp sa mạc, ở nơi xa xôi sâu trong sa mạc, nó thấy có một đám người đang cưỡi lạc đà di chuyển.

Trong đó có gã Ban Ni quầng mắt thâm đen, trong đội ngũ, đội mũ phớt, để hai chòm râu.

Nhưng trong đội ngũ của hắn lại không có Lý Tra Đức Áo Khang Nạp.

Ngay cả gã anh trai trộm cắp của Evelyn là Kiều Nạp Sâm cũng không có.

“Bọn chúng đang đi đường vòng, chỉ cần chúng ta tăng tốc, sẽ không chậm hơn chúng đâu.” Trong lúc Trương Trạch nói, Ngu Quắc đã bay về, lượn vòng trên đầu hắn.

Ngải Địch hoàn toàn không ngờ Ngu Quắc chỉ bay một vòng trên trời mà đã biết được tình hình phía trước.

Tuy rằng có thể dựa vào hành động của loài chim được thuần dưỡng để phán đoán, nhưng Trương Trạch ngay cả lộ tuyến của đối phương cũng biết.

“Tôi sẽ dẫn đường cho ngài ở phía trước, thành phố đó chỉ có thể nhìn thấy trong một thời gian ngắn lúc trời sáng.” “Nếu không bước vào khu vực đó trong khoảng thời gian này, sẽ không thể tìm thấy thành phố.” Lời của Ngải Địch chính là nguyên nhân thực sự khiến người thường không thể tìm thấy Hamunaptra.

Ngải Địch cưỡi ngựa, còn Trương Trạch và đoàn người vẫn ngồi trên xe tải tiến vào sa mạc.

Lao Lạp lái xe.

“Ngồi vững vào, lúc trời sáng, nhất định sẽ cho mọi người thấy Hamunaptra trong truyền thuyết!” Nàng huýt sáo một tiếng, nhấn mạnh chân ga.

Evelyn loạng choạng một lúc, cuối cùng từ từ ngồi vững lại, có chút căng thẳng cắn môi.

Nàng nhìn về phía Trương Trạch: “Tiên tri tiên sinh!” “Ngài có thể nhìn thấu kiếp trước kiếp này của người khác, vậy thì,” “Kiếp trước

của tôi, ngài có thể nhìn ra được không?" Mẹ nàng quả thực là người Ai Cập, nhưng nàng lại không đặc biệt hứng thú với lịch sử của một triều đại nào đó.

Đặc biệt là Hamunaptra này, nàng luôn cảm thấy dường như có một mối liên hệ đặc biệt nào đó với mình.

Cả Ma Hạt Đại Đế nữa, khi đọc những ghi chép liên quan, nàng luôn có một cảm giác tương tự.

"Cô biết được bao nhiêu về Hamunaptra?" Trương Trạch không trực tiếp miêu tả, mà hỏi ngược lại.

Evelyn nói: "Trong Hamunaptra có một pho tượng thần Mặt Trời và một pho tượng tử thần Anubis, trong đó chôn cất kho báu của các đời Pháp Lão, có Vong Linh Hắc Kinh và Thái Dương Kim Kinh." "Tôi chỉ biết được bấy nhiêu thôi." Về phần những thông tin khác, ngay cả trong sách cổ cũng không có ghi chép.

Vì vậy cũng không có cách nào biết được.

Ký ức kiếp trước của nàng cũng chưa thức tỉnh, càng không có nơi nào để biết được chi tiết bên trong.

Trương Trạch nói: "Người bị phong ấn ở Hamunaptra tên là Y Mạc Đốn, là Đại Tế Ti của Ai Cập cổ đại vào năm 1719 trước Công nguyên." "Tại thành Thebes, Đại Tế Ti và vợ của Pháp Lão là An Tô Na đã yêu nhau, và vẫn luôn vụng trộm, sau đó khi bị Pháp Lão phát hiện, hai người đã liên thủ sát hại Pháp Lão Tắc Đề Nhất Thế." "Thị vệ của Pháp Lão dưới lệnh của công chúa Na Phỉ Địch Lỵ đã truy sát hai người, An Tô Na sau đó đã tự sát." Evelyn chăm chú lắng nghe, ai ngờ Trương Trạch đột nhiên nói: "Na Phỉ Địch Lỵ." "Chính xác hơn, cô chính là chuyển thế của Na Phỉ Địch Lỵ." Evelyn che miệng lại: "Kiếp trước của tôi là công chúa Ai Cập?" Nàng từng ảo tưởng về kiếp trước của mình, có khả năng là một nhân viên nào đó liên quan

đến Ai Cập cổ đại.

Đương nhiên cũng từng ảo tưởng là công chúa, nhưng khi thật sự biết được, nàng lại cảm thấy có chút không thể tin nổi.

"Việc cô quay về tìm kiếm Hamunaptra cũng là chuyện đã được định sẵn.

Nhưng Y Mạc Đốn vì muốn hồi sinh người mình yêu, đã trộm đi Vong Linh Hắc Kinh, trộm đi thi thể của An Tô Na, sử dụng Vong Linh Hắc Kinh để hồi sinh An Tô Na, nhưng lại bị binh lính của Pháp Lão truy đuổi làm gián đoạn vào thời khắc quan trọng." Evelyn thăm dò hỏi: "Sau đó Y Mạc Đốn bị bắt, phải chịu hình phạt tàn khốc 'trùng phệ' trong truyền thuyết, một hình phạt không bao giờ được sử dụng tùy tiện?" "Tôi nhớ rằng, hình phạt này gần như không được sử dụng, bởi vì một khi sử dụng hình phạt này, người chịu hình phạt nhất định sẽ biến thành yêu nghiệt tái hiện nhân gian..." Lúc còn sống, đối phương vốn là một Đại Tế Ti có pháp lực cường đại.

Sống không bằng chết dưới lòng đất hơn ba ngàn năm, nếu xuất hiện thì oán khí lớn đến mức nào có thể tưởng tượng được.

"Tôi đột nhiên có một dự cảm không lành..." Lúc này, mọi người đã đi trong bóng tối gần một đêm.

Evelyn nhìn về phía chân trời, "Nếu yêu nghiệt đó thật sự phục sinh, e rằng sẽ rất bất lợi cho tôi." Trong lòng nàng, người bất lợi nhất chính là nàng.

Một khi đối phương biết được nàng là chuyển thế của vị công chúa đã ra lệnh giết hắn, e rằng hắn sẽ tìm đến báo thù.

"Yên tâm đi, có Phật Gia và ta ở đây, đừng nói là Y Mạc Đốn mới bị phong ấn, cho dù thực lực hoàn toàn khôi phục, cũng không cần phải sợ!" Hoa Linh nở một nụ cười vô hại, linh hồn khác trong người

nàng, Tinh Tuyệt Nữ Vương, cũng từng là một nữ vương sa mạc khiến vô số người nghe danh đã sợ mất mật.

Chương 461

Thời gian trôi đi, Ngải Địch ở phía trước đột nhiên dừng lại.

“Mọi người cùng tôi đợi trời sáng nhé!” Ngải Địch nhìn chằm chằm vào vùng sa mạc bằng phẳng bình thường ở phía xa.

Khi tia nắng đầu tiên của buổi sáng sớm từ từ di chuyển từ chân trời đến trước mắt mọi người, thành phố tử vong đã bị phong trần nhiều năm, xuất hiện trước mắt mọi người. ...

Nhìn cổ thành hùng vĩ đổ nát trước mắt đang từ từ hiện ra dưới ánh nắng ban mai, Lao Lạp buộc mái tóc đuôi ngựa của mình, nhìn chằm chằm vào cổ thành vừa xuất hiện, miệng lẩm bẩm: “Cổ thành này lẽ nào là ảo ảnh trong sa mạc?” Nhìn cổ thành vừa xuất hiện trước mặt, luôn khiến người ta có cảm giác không chân thực.

“Không phải ảo ảnh, mà là một không gian khác đang chồng lên thế giới này.” Nghe lời Hoa Linh, Hoắc Tiên Nhi nhìn về phía nàng.

Lúc này, trong lòng nàng có chút ngưỡng mộ trạng thái hiện tại của Hoa Linh.

Sau khi cùng linh hồn Tinh Tuyệt Nữ Vương dùng chung một thân thể, không những không có tác dụng phụ nào mà thực lực bản thân còn đang tăng trưởng với tốc độ chóng mặt.

“Giống như huyễn hóa cảnh giới của Vô Giới Yêu Đồng sao?” Nàng nghĩ đến năng lực kỳ lạ của Xà Thần mà Ma Quốc tín ngưỡng.

Thế giới này tuyệt đối không chỉ tồn tại một không gian hư số.

Từ góc độ khoa học, nếu không gian hư số là không gian song song với thế giới này, thì số lượng không gian như vậy tuyệt đối không chỉ có một.

Sau khi tìm hiểu các sách về khoa học cận đại, trong lòng nàng cũng đã có một số khái niệm về những điều này.

Vậy cũng có thể nói, thần minh Ai Cập cổ đại đã sử dụng một sức mạnh không rõ nào đó, để cho cổ thành trước mắt xuất hiện trong không gian này vào mỗi buổi sáng sớm.

"Đúng vậy, đại khái là thủ đoạn tương tự như vậy, mạnh yếu thế nào thì không thể so sánh được." Trương Trạch đối mặt với không gian trước mắt, có thể cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của một không gian khác.

Thủ đoạn như vậy hắn cũng có thể làm được, nhưng nếu bước vào không gian này, sẽ tiến vào không gian do một vị thần Ai Cập nào đó khống chế.

Lần đầu tiên, Trương Trạch do dự trước khi bước vào một ngôi cổ mộ.

"Tộc trưởng?" Tiểu Ca nhìn chằm chằm vào ngôi cổ mộ trước mắt, ánh mắt nhìn về phía Trương Trạch, "Sao vậy, có vấn đề gì à?" "Tiên tri đại nhân, ngài đã nhận ra điều gì sao?" Ngải Địch dẫn đội ngũ của mình theo sát bên cạnh Trương Trạch, đối với cổ thành trước mắt, y chỉ biết rằng không thể dễ dàng tiếp cận.

Yêu nghiệt kia có thể khống chế cát trong sa mạc này, khiến người ta bị lún vào cát chảy.

Nhưng lần này xuất hiện lại không gây ra bất kỳ điều gì bất thường, khiến trong lòng y cũng bắt đầu xuất hiện sự bất an.

"Cổ thần!" Trương Trạch nói với những người của đội thị vệ Pháp Lão: "Ở đây có sức mạnh của một thần minh nào đó, mọi người cẩn thận một chút, đừng động lung tung vào đồ vật bên trong." Lời vừa dứt, đột nhiên bên cạnh truyền đến một tràng tiếng hoan hô.

“Oa hô ~ Hamunaptra trong truyền thuyết!” Ban Ni đột nhiên kích động nhìn sang bên cạnh, “Áo Khang Nạp, ta biết ngươi đang dẫn đường cho ta, Áo...” Hắn nhìn kỹ đội người kia, sau đó như gặp ma nhìn chằm chằm vào đội thị vệ Pháp Lão đang dẫn đường.

Hắn nhận ra những người đó, đội người này ban đầu suýt nữa đã khiến hắn và Áo Khang Nạp không thể trở về từ sa mạc.

“Nhanh, nhanh vào thành phố vong linh, những người này là người bảo vệ lăng mộ!” Cả cổ thành vô cùng rộng lớn.

Trong cổ thành có rất nhiều mộ thất, nhưng nơi mở ra cho họ chỉ có một chỗ.

Dường như mọi thứ đều đã được định sẵn trong cõi u minh.

Đằng sau tất cả, đều có một bàn tay vô hình đang cố ý sắp đặt.

Ánh mắt Trương Trạch nhìn vào trong cổ mộ, có hai luồng sức mạnh đang dừng lại trong thành phố vong linh này.

Hai luồng sức mạnh lần lượt dừng lại dưới chân Anubis, và một pho tượng mình người đầu chim ưng khác, trên đầu tượng có một vòng tròn mặt trời và một con rắn cuộn mình trên đó.

Trong thần thoại Ai Cập cổ đại, đây là thần Mặt Trời ban ngày.

Trong hệ thống thần thoại này, thần Mặt Trời không chỉ có một, mà được chia thành thần Mặt Trời buổi sáng, thần Mặt Trời ban ngày và thần Mặt Trời buổi chiều tối.

Vị thần Mặt Trời này tên là Ra, trong truyền thuyết là cha của Anubis.

Trong nhiều truyền thuyết, Ra cũng được miêu tả với hình tượng mình người đầu cừu hoặc bọ hung, phượng hoàng.

Dưới một pho tượng thần, chôn cất Thái Dương Kim Kinh.

“Xà Thần đại nhân, nếu có thể tìm thấy di hài của ta, lại thông qua Vong Linh Hắc Kinh, ta có thể hồi sinh được không?” Tinh Tuyệt Nữ Vương nghe thấy Evelyn bên cạnh đang cười lạc đà chạy về phía thành phố người chết trong trạng thái kích động, phản ứng đầu tiên là nghĩ đến điều này.

“Có thể, sử dụng Thái Dương Kim Kinh cũng có thể hồi sinh, chỉ là một người sẽ ở trạng thái bình thường, người kia sẽ biến thành yêu nghiệt.” Nhưng đối với Trương Trạch, cả hai thực ra cũng không khác nhau là mấy.

Nếu hồi sinh thành người bình thường, hắn cũng có biện pháp để nàng sở hữu sức mạnh cường đại.

“Uông Tàng Hải muốn mượn kinh thư ở đây để hồi sinh?” Trương Trạch trực tiếp nói ra ý đồ của Uông Tàng Hải.

Mấy người sau đó cũng đã đến trong cổ thành.

Nơi này quả thực là một thế giới do một cổ thần khác khống chế.

Chỉ là đối phương dường như tạm thời không có ý định ra tay.

Trương Trạch thông qua Vô Giới Yêu Đồng, cũng có biện pháp có thể rời đi bất cứ lúc nào.

Theo nguyên tác, sau khi những người này vào đây, thành phố người chết vốn chỉ xuất hiện vào buổi sáng sớm, đã biến thành tồn tại cả ngày, không thể không khiến người ta nghi ngờ có điều mờ ám bên trong.

Khi mọi người đến xung quanh cổ thành, việc đầu tiên là chọn nơi đóng trại.

Đội ngũ phía trước chủ yếu là người Anh, một người trong số họ hét về phía Lao Lạp: “Lao Lạp Khắc Lao Phức, cô là người Anh, cũng sa đọa đến mức đi cùng bọn người Trung Quốc này mạo hiểm sao?”

“Định làm gì, dựa vào xẻng để đào đất à?” Một người Mỹ đeo kính trong số đó cười lớn làm động tác đào mộ.

Lão Dương Nhân đưa tay về phía cây cung của mình, nhưng Trương Trạch đã ngăn lại: “Để hắn chết như vậy thì quá dễ dàng rồi.” Hắn chỉ lên đỉnh đầu những người đó, “Tượng điêu khắc bên đó bị chôn trong đất không nhìn rõ, nhưng ta có thể khẳng định tượng đá bên đó là mình người đầu chó rừng.” Nghe vậy, Evelyn bên cạnh đột nhiên kinh hãi, cố gắng hạ thấp giọng nói: “Sứ giả địa ngục Anubis?” “Tất cả những gì liên quan đến Anubis đều liên quan đến cái chết, vậy mà họ lại đến đó...” “Cho nên mặc kệ bọn họ, chúng ta tìm Thái Dương Kim Kinh trước.” Trương Trạch biết trong nguyên tác, Evelyn và những người khác đều vô tình bỏ qua Thái Dương Kim Kinh, tất cả đều đi vào không gian phong ấn Y Mạc Đốn.

Trong không gian đó, thánh giáp trùng cũng tình cờ không xuất hiện.

Từ góc độ của Trương Trạch, tất cả mọi thứ không phải là quá trùng hợp sao?

Lộ tuyến đã xác định, nhưng hai cuốn kinh thư cũng không dễ lấy như vậy.

Đồng thời có kho báu bên trong, nếu gặp phải, đương nhiên sẽ không khách khí mà mang đi hết.

Bị chôn vùi trong sa mạc này, quả là phung phí của trời.

“Họ đã mở thông đạo rồi.” Evelyn kích động nói: “Chúng ta có nên lén lút đi xem không?” ...

“Họ đi đến phòng ướp xác, nơi dùng để cất giữ thi thể trước khi làm mộc nãi y.” “Toàn bộ địa cung bên dưới đều thông nhau, bên này cũng có thể tìm được đường đi.” Trương Trạch trấn an Evelyn, bảo

nàng yên tâm đi theo thám hiểm con đường dưới lòng đất.

Trương Trạch lập tức ra lệnh cho các đệ tử Tá Lĩnh bên cạnh, bắt đầu đào xuống dưới, "Dọn dẹp thông đạo bên này, tốc độ phải nhanh." "Trong cổ thành này, có một loại thánh giáp trùng, khi tìm bảo vật, tuyệt đối không được chạm vào bất cứ thứ gì có hình dạng con bọ." Thánh giáp trùng là sức mạnh hữu hình bảo vệ Hamunaptra.

Ngoài ra còn có những sự tồn tại vô hình khác.

Nơi này không cần xem cửa mộ, chỉ cần dọn dẹp thông đạo xung quanh, tự nhiên sẽ có lối vào.

"Ta nghi ngờ bên trong có thành viên của Thánh Tam Nhất, thậm chí là Lục Sắc Phần Mộ, sao không trực tiếp giải quyết bọn họ đi?" Lao Lạp cầm súng trong tay, nhìn chằm chằm vào những người bên đó.

Bọn họ đã thuê công nhân địa phương để làm các việc lặt vặt.

Trong toàn bộ kim tự tháp không có quá nhiều cơ quan.

Vì vậy khó khăn lớn nhất là tìm được nó, những việc còn lại trở nên đơn giản hơn nhiều.

"Tôi cũng đồng ý trực tiếp giết bọn họ." Ngải Địch nhìn về phía đó, theo quy tắc của y, chỉ cần phát hiện người vào đây, đều phải giết chết.

Doãn Tân Nguyệt tò mò hỏi: "Phòng chuẩn bị ư, mộc nãi y ta nhớ hình như phải lấy nội tạng ra bảo quản riêng?" Nghe Doãn Tân Nguyệt thắc mắc, Evelyn đang đứng trước cửa hang, chuẩn bị đi xuống, quay đầu lại nói: "Mộc nãi y của hoàng gia, khi làm có tổng cộng chín bước." "Đầu tiên là tìm thi, đặt thi thể lên vải, dùng nước soda rửa sạch, sau đó đưa đến nhà mỹ lệ để thoa hương liệu." "Sau đó phải tiến hành thanh tẩy và giải phẫu, lấy ra nội tạng và tủy xương,

người thời đó sẽ bôi nhựa thông đã được hòa tan lên bề mặt thi thể, để ngăn thi thể bị khô nhanh do thiếu nước." Trong môi trường hiện tại, về cơ bản trong sa mạc, khô ráo cũng là chuyện bình thường.

"Tiếp theo là lấy não và nội tạng, hai bước này không cần nói chi tiết chứ?" Nàng trêu chọc nhìn các cô gái xung quanh, tin rằng họ cũng sẽ không nghe quá chi tiết.

"Sau khi lấy ra, sẽ dùng các bình chứa chuyên dụng để đựng, những bình chứa này trông có thể... sẽ có chút đáng yêu, nhưng tuyệt đối đừng lấy." Nàng cũng thiện ý nhắc nhở, những thứ đó đối với người chết đều vô cùng quan trọng.

"Tiếp theo là khử nước, một bước quan trọng trong việc chống mục rữa, toàn bộ quá trình sẽ lấy ra hương liệu và dược vật, trải qua bốn mươi ngày ngâm trong dung dịch thuốc, sau đó sẽ khâu lại." "Tiếp theo là trang điểm, sau đó quấn vải mộc nãi y, cũng là những gì mọi người thấy trong viện bảo tàng." "Bước thứ tám là khai nhãn, cũng là gắn mũi bằng gỗ và mắt nhân tạo, bởi vì người thời đó cho rằng người được làm thành mộc nãi y chưa hoàn toàn chết đi." "Cho nên cần một bước này, sau đó cho vào quan tài đá, cuối cùng bị chôn dưới lòng đất cho đến khi bị người ta đào lên đặt trong viện bảo tàng." "Tôi nghe nói, ở châu Âu có một cách nói, ăn mộc nãi y có thể chữa được bách bệnh, đại khái đã ăn trong mấy thế kỷ..." Bản thân nàng cũng là người châu Âu, đã từng thấy ghi chép tương tự về cách nói này.

Thời Trung cổ quả thực đã bùng phát đại dịch, vì vậy người ta đã nghĩ ra nhiều phương pháp kỳ lạ để chữa trị.

Lao Lạp nghe xong lại cạn lời: "Người Ai Cập thời đó để kiếm tiền, khi mộc nãi y không đủ, thậm chí còn chế tạo ra một lượng lớn mộc nãi y giả để bán cho châu Âu." Trong số đó không chừng có cả tổ

tiên nhà nàng.

Cùng lúc đó, đội người kia lúc này đã tiến vào mộ đạo của địa cung.

Họ đi một mạch đến dưới chân Anubis, mở ra ô nhỏ trên tường.

Bên Trương Trạch cũng dẫn người theo, điều chỉnh góc độ của kính phản quang để ánh sáng mặt trời chiếu vào trong mộ thất.

Bên này không có phòng chuẩn bị, nhưng có rất nhiều phù điêu, bích họa liên quan đến thần Mặt Trời.

Đi đến dưới chân tượng thần Mặt Trời, Evelyn chạy tới, nhưng phát hiện ô cửa không thể mở được.

"Để ta." Tiểu Ca cầm đao trong tay, nhẹ nhàng cạy mở ô cửa trước mặt.

Chương 462

Một cuốn sách màu vàng kim xuất hiện trong ô cửa.

Evelyn lấy cuốn sách ra, nhìn nó: "Cái này cần chìa khóa mới mở được!" Nhìn vào hình lục giác trên bề mặt, Trương Trạch liếc mắt một cái, lại nghe thấy Trương Nhật Sơn bên cạnh nói: "Sư phụ, cái này dùng cơ quan thuật có thể mở được, căn bản không cần chìa khóa." Những vật kim loại như thế này đều dùng thiết kế tương đối đơn giản.

Mấy năm nay Trương Nhật Sơn đã nhận được truyền thừa Võ Hầu Kỳ Môn.

Đồng thời nếu có Hồng Cô Nương ở đây, thậm chí không cần chìa khóa, cũng có thể trực tiếp mở cuốn sách này.

Trương Nhật Sơn dùng Phát Khâu Chỉ, thử tiếp xúc với bánh răng trên đó.

Khi tiếp xúc với cơ quan, bên trong truyền ra âm thanh nhỏ bé.

Ngay khi Trương Nhật Sơn sắp mở được, đột nhiên pho tượng thần phía sau sáng lên.

Lộ ra một đạo kim quang, một hình tượng mình người đầu chim đột nhiên xuất hiện.

"Loài người, dám phá hoại kế hoạch của ta?" Nhìn hư ảnh toàn thân mang kim quang trước mắt, các thành viên đội thị vệ Pháp Lão toàn bộ quỳ xuống: "Ngài là thần Mặt Trời vĩ đại?" "Không sai, hậu duệ của đội thị vệ Pháp Lão, các ngươi làm rất tốt, tiếp tục bảo vệ nơi này đi." Vừa nói, hư ảnh đột nhiên vẫy tay về phía Trương Trạch, ngọn lửa dữ dội bùng cháy.

Nhiệt độ của ngọn lửa cao đến mức vượt xa tưởng tượng.

Đột nhiên trên người Trương Trạch xuất hiện một bóng đen khổng lồ.

Hư ảnh của Tà Thần Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn xuất hiện, tạm thời che khuất tầm nhìn của thần Mặt Trời.

Nhưng cũng chỉ trong mười giây ngắn ngủi, trong nháy mắt Thái Dương Kim Kinh đã biến mất.

Ngọn lửa của thần Mặt Trời sắp đánh về phía Trương Trạch, nhưng lại kinh ngạc nhìn xung quanh, "Kẻ nào đã trộm đi Thái Dương Kim Kinh?" Trương Trạch đột nhiên đưa tay ra, phía sau xuất hiện Võ Thần Quan Vũ.

Ngay sau đó một bàn tay Phật khổng lồ xuất hiện.

Như Lai chân thân xuất hiện ở đây, dường như sắp phá vỡ cả không gian dưới lòng đất.

Trương Trạch ra tay, tiếp tục thi triển Câu Linh Khiển Tướng.

Nhìn bóng người khổng lồ sau lưng Trương Trạch, vị được cho là thần Mặt Trời trước mắt chỉ là một tia thần lực dùng để bảo vệ Thái Dương Kim Kinh.

"Ra, Thái Dương Kim Kinh ta sẽ sử dụng tốt, đừng có hủ bại như vậy!" Nói xong, hắn rút ra Ma Đao Thiên Nhận.

Cùng với Thanh Long Yển Nguyệt Đao của Võ Thần Quan Vũ bên cạnh, trong nháy mắt chém về phía hư ảnh.

Ngay sau đó, Như Lai chân thân phía sau đánh ra một chưởng, mang theo chữ "Vạn" khổng lồ.

"Ngươi rất mạnh, nhưng đừng quên, ngươi đang ở trong thế giới của ta!" Hư ảnh gầm lên một tiếng rồi bị chém thành thể năng lượng

thuần túy.

Nghe tiếng gầm của nó, Trương Trạch bất đắc dĩ nhún vai: "Nếu đã không thể chung sống hòa bình, vậy thì không còn cách nào khác." Biết được chân tướng của những cổ thần này, hắn cũng không sợ đối phương tìm đến tận cửa.

Đúng lúc này, ở phía bên kia, đột nhiên truyền đến tiếng hét thảm thiết.

Một tiếng gào thét như từ địa ngục đột nhiên vang vọng khắp Hamunaptra.

"Thần Mặt Trời xuất hiện, vậy còn Tử Thần Anubis?" Evelyn khó tin chạy ra ngoài.

Đám người kia đang tìm Vong Linh Hắc Kinh, nếu bị mở ra, e rằng sẽ có chuyện cực kỳ đáng sợ xảy ra.

Trương Trạch cẩn thận lắng nghe âm thanh từ sâu trong địa cung.

Hắn mơ hồ nghe thấy xung quanh toàn bộ địa cung truyền đến những tiếng côn trùng bò lúc nhúc dày đặc.

"Thánh giáp trùng ra rồi, mau rời khỏi địa cung!" Ngải Địch căng thẳng nhắc nhở, sau khi thấy Trương Trạch kinh động Thái Dương Thần, trong lòng y bắt đầu không chắc chắn.

Vị tiên tri trước mặt này rốt cuộc là chính nghĩa hay tà ác.

Thái Dương Thần trong truyền thuyết Ai Cập cổ đại đương nhiên đại diện cho chính nghĩa.

Điều này khiến y cảm thấy vô cùng mâu thuẫn.

Không đợi y nghĩ nhiều, những người bên cạnh Trương Trạch đã bắt đầu dùng Kỳ Môn Độn Giáp để tìm kiếm tài bảo.

Trương Trạch lấy ra ba lá đồng phù trong tay, Nhân Phù, Quỷ Phù

và Long Phù.

Đồng phù không mắt, ứng với người không thấy gió, quỷ không thấy đất, rồng không thấy vạn vật.

Nhân Phù và Quỷ Phù đại diện cho gió và đất, còn có một lá Ngư Phù không có hoa văn, đại diện cho nước.

Cá hoang không thấy nước, là Ngư Phù không mắt.

Hắn tùy ý ném ra, Long Phù bỗng nhiên rung động trong không trung.

Trương Trạch ném ra Hồng Hống toàn thân mọc đầy lông đỏ, cùng với Thiên Niên Thi Vương.

Đồng thời hắn cũng thay cho Thiên Niên Thi Vương một bộ khôi giáp.

Bộ giáp nặng trịch không chỉ khiến nó trông uy mãnh hơn, mà còn gia tăng phòng ngự.

Hắn nhìn về phía phương vị quái tượng Kỳ Môn, "Tài vị ở chính tây, đi về phía tây, đại bộ phận người lui ra ngoài trước." "Ở lại trên mặt đất canh gác, ngoại trừ những người nước ngoài cầm đào quán thì để chúng đi, những người khác đều giữ lại." Trương Trạch không giải thích tại sao những người cầm đào quán lại có thể đi.

Bên trong những đào quán đó chứa nội tạng của Y Mạc Đốn, đồng thời đại diện cho sức mạnh của hắn.

Giống như Lục Khố Tiên Tặc, hệ thống tiêu hóa của kho tàng cũng là nguồn sức mạnh.

Từ một phương diện nào đó, thực ra hình thức vận chuyển sức mạnh của mọi người cơ bản là tương tự nhau.

"Sư phụ, con nghe thấy xung quanh có côn trùng, chắc là đám

Thánh giáp trùng đó!" Trương Nhật Sơn đi trước dẫn đường, Tiểu Ca bên cạnh đột nhiên đưa tay đẩy ra một cánh cửa ngầm, "Đi bên này!" Tay của y không ngừng tiếp xúc với vách tường bên cạnh, thông qua cảm giác của ngón tay và âm thanh phản hồi.

Y có thể phán đoán được phía sau có thông đạo hay không.

Hồng Hống đi trong mộ thất, bước những bước chân nặng nề.

Tốc độ của nó không nhanh, Trương Trạch đã cải tạo toàn bộ xương cốt, nội tạng của nó.

Cũng có nghĩa là, nó có thể ngang nhiên tự do đi lại trong địa cung này.

Đương nhiên cũng bao gồm cả Trương Trạch.

Ngoài ra còn có Y Mạc Đốn bị phong ấn ở đây.

Quan tài của hắn được chôn ngay dưới chân Anubis.

Nhờ vào sức mạnh của Tử Thần, khiến hắn mấy ngàn năm không thể rời đi.

Bỗng nhiên trong mộ đạo truyền ra một tiếng "ầm".

Có một vật thể khổng lồ rơi xuống.

Một luồng sức mạnh tựa như đến từ địa ngục đang xuyên qua mộ thất.

Trong đó có một bóng ma với khóe miệng nhếch lên lộ ra nụ cười âm hiểm, bỗng nhiên ngẩng đầu, sau đó nhanh chóng xuyên qua mộ đạo.

Bóng đen cuối cùng chui vào cơ thể một người Mỹ.

Gương mặt người đó bỗng nhiên lộ ra biểu cảm giống hệt bóng đen, khóe miệng nhếch lên nụ cười âm hiểm.

Mấy thành viên Thánh Tam Nhất trước mặt đang nghiên cứu cách mở Vong Linh Hắc Kinh trong mộ thất.

Lại thấy người Mỹ lúc nãy đứng phía sau, hoàn cảnh bỗng nhiên thay đổi lớn.

"Thì ra còn có cách này để mở Vong Linh Hắc Kinh, ý tưởng không tồi!" Hắn đưa tay, một luồng cát vàng từ mặt đất cuốn Vong Linh Hắc Kinh đến tay hắn.

Bên cạnh bỗng nhiên có một người đàn ông trung niên mặt mày âm trầm, đột nhiên sợ hãi lùi lại.

Người đàn ông mặt mày âm trầm toàn thân gầy gò, giống như một cỗ xác khô.

Trong túi của hắn mang theo rất nhiều bảo thạch Thánh giáp trùng gỡ từ trên tường xuống.

Vỏ ngoài của giáp trùng không biết làm bằng dược liệu gì, trên đó còn được khảm những viên lam bảo thạch quý giá.

Người Mỹ bị nhập xác, cầm Vong Linh Hắc Kinh, dùng một phương pháp nhanh chóng mở ra cuốn sách.

Trương Trạch đứng ở sâu trong mộ đạo, nhìn thấy tình hình bên đó.

Trong lòng thầm than, đây mới nên là Y Mạc Đốn trong thực tế.

Là Đại Tế Ti năm đó, nếu trí tuệ không cao thì tuyệt đối không thể ngồi lên vị trí cao như vậy.

Ở thời kỳ thượng cổ, vu sư luôn là một nhóm người mang màu sắc thần bí nhất.

Chương 463

Ở thời đại đó, vu sư nắm giữ những kỹ thuật tiên tiến nhất.

Y Mạc Đốn sau khi học được cách mở Vong Linh Hắc Kinh, liền liếc nhìn về phía Trương Trạch một cái.

Hắn dùng tiếng Anh khẽ nói một câu: "Tạm biệt ~" Sau đó cả người nhanh chóng chìm vào trong cát vàng không biết đi đâu.

Xem ra hắn sớm đã biết sự tồn tại của Trương Trạch.

"Tộc trưởng, đã tìm thấy phòng chứa báu vật trong mộ thất, bên trong có mấy căn phòng đều dùng để cất giữ hoàng kim!" Trương Hải Khách cầm trong tay một cái ấm bằng vàng, "Những thứ như thế này, bên trong chất thành núi." "Ước chừng số lượng hoàng kim ít nhất gấp hai lần ở Tinh Tuyệt Cổ Thành." Tinh Tuyệt Cổ Quốc chỉ là một quốc gia cổ cường thịnh ở Tây Vực, còn Ai Cập cổ đại là một quốc gia có lịch sử vô cùng lâu đời.

Cùng với Z quốc được xếp vào hàng các quốc gia văn minh cổ đại, số hoàng kim trong đó không chỉ là tài bảo tích lũy của vài vị quân vương.

Ngược lại, Tinh Tuyệt Cổ Quốc có thể sở hữu số lượng hoàng kim khổng lồ như vậy, đó mới là một kỳ tích không thể tưởng tượng nổi.

Trương Trạch nhanh chóng đến nơi chất đống hoàng kim.

Nơi hắn đi qua, toàn bộ hoàng kim đều bị mang đi.

Kho báu trong tòa cổ thành này, cứ thế dễ dàng rơi vào tay hắn.

Nhưng ngay sau đó, hoàng kim vừa mới biến mất, Thánh giáp trùng dưới đất đột nhiên chui lên.

“Cái đám côn trùng đen ngòm này!” Phong Học Văn đột nhiên bị dọa đến mức suýt nhảy dựng lên.

Trên người hắn có sự trợ giúp của Liễu Xuân Sinh.

Không biết tại sao, Liễu Xuân Sinh vẫn luôn không đề xuất muốn rời đi.

Y vẫn luôn đi theo Phong Học Văn, Trương Trạch cũng không đi hỏi nguyên nhân.

Lúc này Liễu Xuân Sinh bỗng nhiên mở miệng: “Thiếu nợ.” Tuy Trương Trạch đã cho y điều kiện rời đi, nhưng Liễu Xuân Sinh có cách báo ân của mình.

“Ngươi có thể lựa chọn có rời đi hay không.” Trương Trạch đều thấy hết sự giúp đỡ của Liễu Xuân Sinh.

Có công phải thưởng.

Ban đầu chuyện con rắn thanh hoa đó cũng chỉ là tiện tay, đối với hắn không nguy hiểm đến tính mạng.

Ngược lại Liễu Xuân Sinh báo ân, đã giúp hắn làm không ít việc.

Liễu Xuân Sinh nhanh chóng dùng sức mạnh của mình, di chuyển pho tượng trong mộ, đè lên chỗ Thánh giáp trùng chui ra.

Cùng với việc ngày càng nhiều Thánh giáp trùng xuất hiện, ánh mắt Trương Trạch bỗng nhiên nhìn về phía mộ đạo sau lưng.

Xa xa thấy một hư ảnh đầu chó sói mang theo nụ cười tà ác, cười với hắn một tiếng rồi từ từ biến mất.

“Thì ra là ngươi giở trò!” “Lần sau gặp mặt, có trò hay cho ngươi xem.” Hắn biết nơi phong ấn Vua Bọ Cạp nối liền với địa ngục.

Không lâu sau, hắn sẽ phải đối mặt trực diện với vị Tử Thần của Ai Cập cổ đại này.

Nhưng bây giờ, hắn phải đối mặt với Đại Tế Ti Ai Cập cổ đại Y Mạc Đốn vừa mới phục sinh.

Sứ giả chân chính của thần linh ở nhân gian hơn ba ngàn năm trước!

"Hỡi các vong linh, hãy ca ngợi mặt trời, A-la, hướng về sự thăng thiên kinh người..." Sâu trong địa cung, người Mỹ bị Y Mạc Đốn khống chế, miệng niệm ra chú ngữ trong Vong Linh Hắc Kinh.

Âm thanh cổ quái không ngừng vang vọng khắp mộ thất, một luồng sức mạnh đang được triệu hồi nhanh chóng từ địa ngục.

Y Mạc Đốn đã phục sinh!

"Lên mặt đất đi, Thánh giáp trùng ra rồi." Loại côn trùng này nhanh chóng từ mọi ngóc ngách trong mộ thất xông về phía hắn.

Y Mạc Đốn đang dùng sức mạnh của mình để khống chế đám Thánh giáp trùng này.

Bốn phương tám hướng đột nhiên xuất hiện lượng lớn Thánh giáp trùng.

Đám Thánh giáp trùng đại diện cho Thái Dương Thần này, đột nhiên cũng trở thành trở lực của Y Mạc Đốn.

Trong mộ đạo xung quanh, vô số Thánh giáp trùng màu đen kịt, phát ra tiếng kêu chi chi, từ bốn phương tám hướng toàn bộ tràn tới.

"Phật Gia, may mà ngài có tầm nhìn xa, chúng tôi đều không đi sâu vào mộ thất!" Tề Thiết Chủy nhìn đám côn trùng chạy tới từ xa, đã nhắm sẵn phương hướng rời đi.

"Lão Bát, ngươi không có huyết mạch đặc biệt, lên mặt đất đợi trước đi." Trương Trạch vẫy vẫy tay, cưỡi con Kỳ Lân toàn thân vảy giáp, trực tiếp ngang nhiên xông vào giữa bầy Thánh giáp trùng.

Dưới chân Kỳ Lân sinh ra chấn động, đồng thời cộng thêm sức mạnh tà linh của Đại Hắc Thiên, che lấp thị lực của tất cả sinh vật sống xung quanh.

Người Trương gia phía sau nhìn mộ đạo phía trước chìm vào một màu đen kịt, Tiểu Ca đặt tay lên lòng bàn tay.

"Tiểu Ca, máu của ta giúp vết thương hồi phục nhanh hơn!" Chá Cô Tiếu rút đao trực tiếp rạch cánh tay của mình.

Máu tươi đỏ thẫm chảy ra, vẩy ra mặt đất phía trước.

Lập tức, đám Thánh giáp trùng phía trước liền dạt sang hai bên.

Loại côn trùng cổ quái này, trông đặc biệt giống phiên bản thu nhỏ của thi miết.

Nhưng lại có tính công kích mạnh hơn và tốc độ cũng nhanh hơn thi miết.

Nhưng cũng là loại côn trùng sống trong cổ mộ, gặp phải loại huyết mạch đặc thù này, lập tức tản ra xung quanh.

Rồi lại lập tức tụ lại ở một nơi không xa.

Mấy người cứ thế đi theo sau Trương Trạch, không ngừng dùng máu tươi để mở đường.

Giải Cửu thử rạch máu của mình, "Khó mà tưởng tượng, nếu Giải Cửu ta không gặp được sư phụ, bây giờ xuống đấu e rằng phải dựa vào việc tính kế người khác." Y thừa nhận lúc xuống đấu, thời gian tính kế người khác nhiều hơn xa thời gian động thủ.

Nhưng thực sự mà nói, lúc xuống đấu, có những chuyện, mượn tay người khác làm sao có thể thống khoái bằng tự mình động thủ.

Một đội người nhanh chóng đi xuyên qua mộ đạo.

Mảng đen kịt phía trước ngược lại đã chỉ đường cho họ.

Hoa Linh sau khi khai mở Thiên Nhãn, cũng bắt đầu có năng lực nhìn trong đêm.

Nàng đi phía trước dẫn đường cho những người khác.

Thân thể của Hoắc Tiên Nhi bây giờ vô cùng nhẹ nhàng, khinh công thậm chí đã đến mức xuất thần nhập hóa.

Nàng có thể vô thanh vô tức xuất hiện bên cạnh bất kỳ người nào trong đội.

So với lúc Hắc Nhãn Kính ở thời kỳ đỉnh cao nhất, tốc độ còn nhanh hơn gấp mười lần.

Thực lực chiến đấu thực tế của nàng hiện giờ chưa thấy sử dụng toàn lực, chỉ nhìn khinh công cũng có thể đoán được nàng đã tiến bộ bao nhiêu.

Mấy người đuổi theo phía sau, Trương Trạch lại cố tình đi vào nơi có nhiều Thánh giáp trùng nhất.

Hồng Hống nhanh chóng xuyên qua trong mộ.

Y Phù Lâm và Lao Lạp ở lối vào địa cung, nhìn chằm chằm vào đám Thánh giáp trùng không ngừng chạy bên dưới.

Hai người bây giờ căn bản không có cách nào tham gia vào.

Lao Lạp lúc này không thể không thừa nhận một sự thật, thực lực của cô trong số những người này, quả thực có chút quá yếu.

“Tôi không hiểu, một gia tộc mạnh mẽ như vậy, tại sao trước đây tôi chưa từng nghe nói đến?” Cho dù có người Hoa tiến hành điều tra ở Z quốc, cũng không tra ra được quá nhiều thông tin.

Nhưng lúc này, tất cả Thánh giáp trùng dường như bị kinh hãi, toàn bộ chạy ra ngoài.

Sâu trong địa cung, trước một bức tường điêu khắc Thái Dương

Thần, có một đám người đang vây quanh một xác ướp để hành lễ.

"Đại nhân Y Mạc Đốn vĩ đại, chúng tôi là thành viên của Thánh Tam Nhất, xin trợ giúp ngài phục sinh để thống trị thế giới này!" Các thành viên Thánh Tam Nhất đều quỳ rạp phía trước, ánh mắt Y Mạc Đốn nhanh chóng rơi vào một người đang cầm đào quán trong số đó.

Bên cạnh hắn, một bóng đen thân người đầu chó sói đang lơ lửng.

"Y Mạc Đốn, ta tạm thời miễn tội cho ngươi, ở đây có một phàm nhân sở hữu thần lực, lại dám bất kính với phụ thân ta là Thái Dương Thần, nếu ngươi có thể trừ khử hắn, ta sẽ thả linh hồn người ngươi yêu ra khỏi địa ngục!" Y Mạc Đốn nghe xong, trong lòng không khỏi giật mình, rồi lập tức bình tĩnh lại.

Trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy?

"Ngươi muốn ta giết hắn?" Hắn biết người đó đang ở trong địa cung, nhưng phản ứng của đám Thánh giáp trùng kia khiến hắn đại khái biết được tình hình.

"Ta có thể cho ngươi mượn một phần sức mạnh của ta trước!" Anubis cũng liều mạng, trực tiếp muốn cho Y Mạc Đốn mượn sức mạnh của mình.

Trương Trạch cưỡi Kỳ Lân từ một phía khác của mộ đạo lao tới.

Nơi hắn đi qua lập tức chìm vào bóng tối vô tận.

Chương 464

Ngay cả Thánh giáp trùng xung quanh cũng đều bị mù.

Một bóng người màu đỏ nhanh chóng xông ra từ trong bóng tối, phát ra tiếng gầm giống như tiếng mèo đêm.

Âm thanh không ngừng vang vọng khắp địa cung.

Trong truyền thuyết Ai Cập cổ đại, mèo là sứ giả của Minh giới.

Đám quỷ hồn sống dưới lòng đất, một trong những thứ chúng sợ hãi nhất chính là loài mèo.

Y Mạc Đốn đang định xông ra đối đầu trực diện với Trương Trạch, đột nhiên nghe thấy âm thanh này, toàn thân như thể bị xù lông.

Hắn nhìn về phía người đang cầm đào quán, nhanh chóng cuốn người đó lên không trung.

Trong nháy mắt, hắn hút cả người đó thành xác khô.

Đôi mắt của hắn cũng theo đó nhanh chóng phục hồi.

Thịt da khô héo trên người cũng dần dần bắt đầu phát triển, xuất hiện hình dạng ban đầu của cơ bắp và nội tạng.

Nhờ đó hắn có được sức mạnh tùy ý điều khiển cát.

Trong cơ thể đồng thời có sức mạnh Anubis cho mượn, khiến hắn tự tin tăng gấp bội.

Thấy đồng bạn chết, các thành viên Thánh Tam Nhất đến rắm cũng không dám thả một cái.

Sau khi thấy cái chết thê thảm đó, họ lại càng dập đầu mạnh hơn.

Y Mạc Đốn mang theo vô số cát vàng, xông về một phía khác của

mộ thất.

“Ta xem ngươi!” Ánh mắt hắn có thể nhìn thấy sâu trong mộ thất lúc này, hoàn toàn là một vùng bóng tối vô tận.

Nhưng nơi đây vốn dĩ như địa ngục, bóng tối không thể cản trở thị giác, thế mà sức mạnh Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn mà Trương Trạch sở hữu bây giờ, lại có thể hoàn toàn che lấp thị giác.

Tà linh gần như đã dung hợp làm một với ngọn núi nơi địa cung tọa lạc.

Bản thể của Đại Hắc Thiên, vốn là một mảng hỗn độn.

Nó cũng thuộc một loại Cổ Thần, chỉ là trạng thái khác nhau, so với các Cổ Thần khác, thực lực có yếu hơn một chút.

Hai bên đột nhiên gặp nhau.

Hồng Hống phát ra tiếng gầm như mèo đêm, khiến Y Mạc Đốn nghe xong toàn thân phát run.

“Đừng sợ, có ta ở đây, ngươi sợ một con mèo sao?” Giọng nói của Anubis đột nhiên vang lên trong đầu Y Mạc Đốn.

Dưới chân Kỳ Lân mà Trương Trạch đang cưỡi không biết đã giẫm chết bao nhiêu Thánh giáp trùng.

Y Mạc Đốn sợ tiếng mèo kêu, đó là bóng ma tâm lý ngàn năm.

Khi chưa hoàn toàn khôi phục thực lực, hắn còn không đánh lại sứ giả địa ngục.

Mà sự xuất hiện của Hồng Hống, lại khiến hắn hoang mang, “Thứ quái gì đây!” Hắn chưa từng thấy Hồng Hống, trông nó giống một con dã thú cổ quái, lại có vài phần giống một người.

Trương Trạch nhìn chằm chằm vào Y Mạc Đốn trước mặt, ngoài bản thân hắn ra, còn có một cái bóng thân người đầu chó sói.

“Anubis?” Xem ra hắn đã đắc tội một đôi cha con rồi.

Đánh cha xong, con trai tìm về lấy lại thể diện.

“Muốn đánh thì đánh!” Hắn mang theo một thế giới hắc ám.

Bên cạnh hắn đột nhiên xuất hiện Thần Đồ và Úc Lũy, “Hai vị đại thần, đối diện là Tử Thần của quốc gia khác, phải chú ý đó!” “Yên tâm, hai huynh đệ chúng ta sẽ không làm mất mặt An Lạc ta!” Thần Đồ gầm lên một tiếng, trừng mắt nhìn Y Mạc Đốn đối diện, tay cầm kim sắc chiến kích, quát lớn: “Nếu đã muốn đánh, vậy thì đánh!” Thần Đồ và Úc Lũy lúc này là hai vị tướng quân uy vũ mặc chiến giáp sặc sỡ.

Thần Đồ tay cầm kim kích, huynh đệ Úc Lũy bên phải có một cây gậy dài làm bằng gỗ đào.

Nó có năng lực chuyên khắc chế quỷ quái.

Y Mạc Đốn trước mặt chưa hoàn toàn phục sinh, cũng nằm trong số đó.

Kim Quang Chú trên người Trương Trạch, cũng vào lúc này hoàn toàn biến thành màu trắng.

Toàn thân mang theo hồ quang điện.

Thanh đao trong tay tạm thời đổi thành Khang Hi Bảo Đao.

Cũng chính là thanh trường đao bên trong ẩn giấu Cửu Long Bảo Kiếm.

“Gầm ~” Y Mạc Đốn phát ra tiếng gầm giận dữ.

Cát trước mặt hắn hình thành một cái đầu lâu khổng lồ.

Âm thanh tạo thành sóng khí xông về phía này.

Hai vị đại thần Thần Đồ và Úc Lũy, quát lớn một tiếng: “Câm

miệng!!" "Yêu nghiệt to gan, thấy Thần Đồ gia gia mà không bó tay chịu trói?" Lời vừa dứt, cầm kim kích nhanh chóng bổ tới.

Toàn thân kim quang, mang theo thần lực đặc thù.

"Úc Lũy gia gia ở đây!!" Cây gậy của Úc Lũy bên cạnh nhanh chóng vung lên, hình thành một bóng đen khổng lồ.

Đánh vào đầu Y Mạc Đốn, đánh cho hắn đầu váng mắt hoa.

Kim kích nhanh chóng bổ lên, trực tiếp đánh cho thân thể hắn tan thành tứ phân ngũ liệt.

"Sức mạnh của cái gọi là Cổ Thần?" Thần Đồ vẻ mặt đầy khinh thường: "Tử Thần Ai Cập, cũng chỉ đến thế mà thôi!" "Huynh đệ, tình hình có vẻ không ổn!" Úc Lũy đột nhiên nhìn chằm chằm mặt đất, tro cốt trong cát vàng đang nhanh chóng khôi phục.

Y Mạc Đốn vừa bị đánh tan, nhanh chóng hồi phục lại.

"Thân bất tử!!" Hai vị đại thần lập tức hiểu ra.

Thật là khó giải quyết!

Hai vị nhìn về phía Trương Trạch sau lưng, "Cổ Thần quả như ngài nói, quả thực khó giải quyết!" Trương Trạch lấy ra Thái Dương Kim Kinh, "Vốn dĩ có một quyển kinh thư trong đó có chú ngữ có thể giết chết hắn!" "Nhưng mà, ta vừa mới đắc tội với Thái Dương Thần, bây giờ có chút khó giải quyết." Đối với tình hình trước mặt, Trương Trạch cũng không cảm thấy có gì phải giấu diếm.

Huống hồ hắn dám xuống đây, đã chuẩn bị sẵn sàng.

Tình hình của Y Mạc Đốn vô cùng cổ quái.

Hắn chịu ảnh hưởng của lời nguyền, do đó bất tử bất diệt.

Một trong những sức mạnh bảo vệ hắn, chính là lời nguyền trên người.

Khi hắn hoàn toàn tìm lại được sức mạnh của mình, khôi phục lại thân thể, sẽ có nhược điểm.

Lúc đó mới là thời cơ tốt nhất để giết hắn.

Nhưng bây giờ, cũng không phải là không thể.

Chỉ cần ra tay nhắm vào linh hồn, nhục thân bất tử cũng vô dụng.

"Hai vị Môn Thần, có cần ta gọi Quan Nhị Gia ra giúp một tay không?

Hoặc là Phật Tổ ~?" Hai vị vốn chuyên đối phó với loại tà túy trước mặt này, đâu cần mượn tay người khác?

"Không cần, hai huynh đệ chúng ta tự có cách đối phó!" Thần Đồ giận dữ nói: "Nếu nhục thân đánh không chết, vậy thử linh hồn xem!" "Hai vị, thứ lỗi cho ta cũng tham gia!" Dòng điện trên người Trương Trạch gần như đã ngưng tụ đến cực hạn.

Ngay cả trên tay cũng thông điện.

Ngũ Lôi Chính Pháp cũng chuyên khắc chế loại tà vật như Y Mạc Đốn.

Cho dù có Anubis bảo vệ, cũng sẽ khiến hắn nguyên khí đại thương.

Trương Trạch giơ đao lên, giây tiếp theo xuất hiện trước mặt Y Mạc Đốn.

Cát vàng cuốn quanh bốn phía.

Muốn bao bọc Trương Trạch trong cát vàng.

Hắn có năng lực khống chế cát vàng, điểm này Trương Trạch sớm đã biết rõ.

Không chỉ cát vàng, hắn còn có thể khống chế nước.

Thậm chí không chỉ nước, đồng thời còn có xác ướp trong cổ mộ.

Trương Trạch cũng vừa mới xử lý xác ướp, lại thấy Y Mạc Đốn thở ra một hơi.

Chương 465

Trong chốc lát, tất cả xác ướp được chôn trong địa cung này, đột nhiên toàn bộ sống lại.

Bao gồm cả các thành viên đội vệ binh của Pharaoh được chôn cùng để bảo vệ.

Cũng chính là tổ tiên của đám người Ngải Địch.

Cũng vào lúc này, Y Mạc Đốn hoàn toàn tiếp nhận sức mạnh của Cổ Thần.

Thân thể đột nhiên nhanh chóng phình to, biến thành một người khổng lồ cao hơn ba mét.

Hắn mọc ra đầu chó sói, bên cạnh là hai Môn Thần cao hơn hai mét, mắt trợn tròn giận dữ đứng ở hai bên.

Trương Trạch đối diện tiện tay đánh ra lôi điện, "Lôi xà!" Lôi điện nhanh chóng truy kích Y Mạc Đốn, đao của Trương Trạch kéo lê trên mặt đất, mang theo tia lửa điện vô tận.

Hắn một đường nhanh chóng lao về phía người khổng lồ đầu chó sói trước mặt.

Hắn mạnh mẽ nhảy lên không trung, thanh đao mang theo điện quang sấm sét, bổ về phía Y Mạc Đốn.

Lôi điện đánh cho thân thể hắn cháy đen.

Thế nhưng giây tiếp theo, Y Mạc Đốn cũng dùng sức mạnh của Tử Thần, mãnh liệt oanh kích thân thể Trương Trạch.

Đánh cho vai hắn lõm xuống.

Nhìn vào vai mình, Trương Trạch ngược lại cười.

“Mấy năm rồi, đây là lần đầu tiên có người có thể làm ta bị thương như vậy!” Cảm giác bị thương đã lâu không có, khiến hắn một lần nữa cảm nhận được sự sảng khoái của việc chiến đấu toàn lực.

Nhưng bị đánh chung quy vẫn không thoải mái.

Khí đột nhiên phóng ra ngoài, gần như cướp đoạt sạch sẽ tất cả sức mạnh có thể hấp thu xung quanh.

Đồng thời hắn hét lên với những người phía sau: “Tất cả mọi người tránh xa đám khí trắng đó ra!” “Người bị tiếp xúc, cho dù là ta cũng không thể cứu lại được.” Khí có năng lực phân giải cường bức.

Sau khi tiếp xúc với Thánh giáp trùng trên mặt đất, những con trùng này lập tức hóa thành sức mạnh thuần túy nhất.

Thân thể lập tức biến thành bột mịn.

Vai của Trương Trạch nhanh chóng hồi phục, cú đấm tiếp theo mang theo lôi điện đánh lên người Y Mạc Đốn.

Ngũ lôi oanh động!

Năm tia sét gần như đồng thời oanh kích, đánh cho sức mạnh của Anubis cũng bị tổn hại.

Khí của Trương Trạch tiếp xúc với người Y Mạc Đốn, nhanh chóng cướp đoạt sức mạnh từ trên người hắn.

Bao gồm cả thần lực của Tử Thần, đều đang bị chuyển hóa thành Khí để bổ sung cho bản thân.

Cũng vào lúc này hắn hiểu ra sự biến đổi của giai đoạn thứ tư của Lục Khố Huyền Tắc.

Vốn dĩ hắn chỉ có thể hấp thu những sức mạnh hữu hình.

Sau giai đoạn thứ tư, hắn bắt đầu có thể hấp thu những sức mạnh

vô hình này.

Loại sức mạnh này người bình thường không thể tiếp xúc.

Bao gồm cả khí trong phong thủy, chỉ có thể theo thời gian từ từ ảnh hưởng đến cơ thể người.

Từ việc xuất hiện thi thân không mục, xuất hiện vũ hóa đều là phản ứng sau khi hấp thu.

Trương Trạch trực tiếp chuyển hóa chúng thành Khí.

Cùng với việc thần lực của Cổ Thần bị hấp thu, Trương Trạch một lần nữa đánh Y Mạc Đốn thành bột mịn.

Đồng thời dễ dàng đánh tan một phần sức mạnh mà Tử Thần để lại.

Y Mạc Đốn không còn hồi phục tại chỗ.

Cùng với một trận gió, hắn thổi về phía những người phía sau.

Tốc độ gió ngày càng nhanh, cuối cùng hình thành một cơn lốc mang theo mặt người.

Y Mạc Đốn muốn truy kích, những người đã lấy đi nội tạng của hắn.

Trong những chiếc đào quán trông có vẻ đáng yêu đó, chứa toàn bộ là nội tạng và não của hắn.

Đây cũng là lý do ban đầu hắn nhắc nhở mọi người, không nên đụng vào những thứ đó.

Theo lời nguyền, phàm là người thả Y Mạc Đốn ra, đều sẽ không có kết cục tốt.

“Mau đuổi theo!” Trương Trạch nhanh chóng đuổi theo cơn lốc xoáy trên mặt đất.

Người thứ hai bị Y Mạc Đốn truy đuổi nhanh chóng bị hấp thu toàn bộ máu.

"Yêu nghiệt đó, đang phục sinh!" Ngải Địch cầm loan đao, nhưng lại có chút do dự.

Với sức mạnh của y, xông lên cũng vô ích.

Dưới địa cung, người Trương gia đã đánh tan gần như tất cả xác ướp bị đánh thức.

Đánh cho những cỗ xác khô này thành vụn xương.

"Tộc trưởng đâu?" Đổng Xán nhìn đám Thánh giáp trùng đang không ngừng xông ra.

Lại phát hiện bóng dáng tộc trưởng hình như không ở trong địa cung.

"Tộc trưởng đuổi theo vị Đại Tế Ti đó rồi!" "Tôi vừa thấy, Đại Tế Ti đó bị tộc trưởng đánh chết ít nhất mười lần rồi..." Trương Hải Khách chỉ nhắc đến thôi cũng cảm thấy đau đớn.

"Sự phục sinh đó có đau không?" Trương Hải Diêm nhìn phản ứng của Trương Hải Khách, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

"Đương nhiên là đau, nếu không lời nguyền của Y Mạc Đốn thực hiện thế nào?

Hơn ba ngàn năm đều có cảm giác đau đớn." Trương Hải Khách nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài ở không xa.

Bề mặt quan tài, ghi lại nội dung của lời nguyền.

Lúc này, Y Mạc Đốn đang nhanh chóng đuổi kịp mọi người, và đang trong thời gian ngắn nhất, khôi phục toàn bộ thực lực.

Trong sa mạc, Y Mạc Đốn cuốn cát vàng lên trời tạo thành một cơn bão cát.

Tỉnh lại sau ba ngàn năm ngủ say, ý thức của hắn đã bị giày vò suốt ba ngàn năm.

Dù vậy, hắn vẫn không quên lời hứa với Vương phi An Tô Na.

Hắn muốn nhanh chóng khôi phục thực lực mạnh mẽ, sau đó sẽ phục sinh người phụ nữ mình yêu, triệu hồi linh hồn nàng từ địa ngục trở về.

Phía trước trong sa mạc, mấy người Anh đã trộm đi những chiếc bình chứa nội tạng của hắn đang liều mạng bỏ chạy.

Mấy gã to con đang chạy thục mạng, Y Mạc Đốn đột nhiên há miệng.

Hắn phun ra hàng chục, hàng trăm vạn con châu chấu.

Những chiếc ngạnh trên thân châu chấu sắc như lưỡi cưa, thậm chí còn ăn thịt sinh vật sống.

Chúng che trời lấp đất bao vây lấy mấy người kia.

Các thành viên đội vệ binh của Pharaoh thấy Y Mạc Đốn sắp phục sinh, lập tức truyền đi thông tin quan trọng cho thủ lĩnh.

Các thành viên Thánh Tam Nhất vừa định ra khỏi lăng mộ, đang thương lượng làm thế nào để lôi kéo Y Mạc Đốn có thực lực mạnh mẽ như Cổ Thần.

Lại bị lượng lớn Thánh giáp trùng chặn mất đường đi.

Trong mộ đạo một bóng Hồng Hống lướt qua cực nhanh.

Đối với đám thành viên Thánh Tam Nhất này, Trương Trạch hoàn toàn không có chút lòng thương hại nào.

Nếu đối phương và Y Mạc Đốn đạt thành hợp tác, dù chỉ là một người bình thường.

Hắn cũng tuyệt đối sẽ không tha.

Trong đội của đối phương, có một người tên là Ban Ni.

Người này vốn là một tên lính đào ngũ, một kẻ vô cùng ti tiện vô sỉ.

Đối với loại người như vậy, giữ lại cũng là tai họa.

Chương 466

Nhưng trong đám người, có một người da đen đã trốn thoát ra ngoài.

Hắn chạy về phía Y Mạc Đốn, dường như thứ khiến hắn sợ hãi hơn, lại là đám người Trương Trạch.

Trương Trạch lập tức lớn tiếng nói với các huynh đệ xung quanh: "Bịt hết tất cả lối vào địa cung lại." "Việc Y Mạc Đốn phục sinh ta không thể ngăn cản, nhưng ta có thể tìm thân thể của An Tô Na trước." Ngấm ngầm có một thế lực khác đang giúp đỡ Y Mạc Đốn, thay vì chơi trò đuổi bắt.

Chẳng bằng ở đây chuẩn bị trước. [Cơ thể ký chủ đã đạt giai đoạn thứ sáu của Lục Khố Tiên Tặc, xin hãy triệt để đánh bại và không mượn sức mạnh của Cổ Thần Ai Cập để giết Y Mạc Đốn.] Trong cốt truyện gốc, thứ mang đi linh hồn của Y Mạc Đốn, là chiến xa của Thái Dương Thần.

Cũng có nghĩa là, đó không phải là giết chết thực sự, mà là một lần phong ấn nữa.

Chỉ khi An Tô Na cuối cùng phản bội Y Mạc Đốn, hắn mới từ bỏ mọi hy vọng.

Cam nguyện đọa vào địa ngục, vĩnh viễn không thể phục sinh.

Lúc này bầu trời bỗng nhiên xuất hiện dị thường.

Ngải Địch nhìn chằm chằm bầu trời lớn tiếng kinh hô: "Truyền thuyết đáng sợ đó." "Tổ tiên của tôi có để lại một truyền thuyết, nếu Đại Tế Ti Y Mạc Đốn phục sinh, thì Ai Cập sẽ xuất hiện Thập Tai." "Sẽ gây hại cho cả Ai Cập!" Trương Hải Kỳ cùng Lao Lạp, đang tìm

kiếm tài liệu mà cô mang theo.

"Tôi biết chuyện gì đã xảy ra." Y Phù Lâm đứng bên cạnh tự tin mỉm cười, "Thập Tai là tai nạn mà Thần giáng xuống nhân gian." "Trong cổ thư ghi lại, Thập Tai bao gồm nước sông Nile toàn bộ biến thành máu, ếch nhái toàn bộ lên bờ." "Sau đó còn có, tai họa chấy rận, tai họa Thánh giáp trùng, tai họa dịch bệnh gia súc, tai họa mụn nhọt, tai họa mưa đá và tai họa châu chấu, tai họa bóng tối, v.v." "Khi đó bầu trời sẽ xuất hiện nhật thực, mặt trời sẽ không còn xuất hiện, cho đến khi Y Mạc Đốn bị tiêu diệt." Mười đại tai nạn vô cùng nghiêm trọng được ghi lại trong lịch sử Ai Cập cổ đại.

"Tai họa châu chấu xuất hiện rồi!" Y Phù Lâm chỉ tay về phía bầu trời xa xăm, châu chấu che trời lấp đất xuất hiện.

Đó là những con côn trùng được Y Mạc Đốn triệu hồi từ hư không.

"Y Mạc Đốn muốn phục sinh An Tô Na cần một vật tế, không biết hắn sẽ chọn ai." Ngải Địch nói xong lại không dám tiếp tục nhìn vào trong đội ngũ.

Bởi vì y biết, nếu có người trong đội bị làm vật tế, đó sẽ là một tai nạn còn kinh khủng hơn cả Thập Tai.

Trương Trạch nói với mấy người bên cạnh: "Những người phụ nữ trong đội tạm thời lánh đi một chút." "Y Mạc Đốn sắp bắt đầu lựa chọn vật tế, người được chọn làm vật tế phải là phụ nữ." Theo trí nhớ, trong quá trình phục sinh An Tô Na, cần phải giết chết vật tế, sau đó An Tô Na sẽ hoàn toàn phục sinh.

Nàng sẽ hấp thu huyết nhục trên người vật tế, sau đó khôi phục thành cơ thể bình thường.

Y Mạc Đốn vì người mình yêu có thể phục sinh, sẵn sàng làm bất

cứ điều gì.

Nhưng nếu muốn phục sinh An Tô Na một cách hoàn hảo, cần một cơ thể gần như hoàn mỹ.

Thông qua sức mạnh của Tử Thần trong Vong Linh Hắc Kinh, có thể khiến An Tô Na sở hữu sức mạnh bất lão bất tử giống như hắn.

Như vậy hai người có thể như lời thề "ngàn năm bất hủ".

Thế nhưng An Tô Na thật sự sớm đã chuyển thế.

Muốn dùng thủ đoạn thông thường để phục sinh An Tô Na, định sẵn là sẽ thất bại.

Lúc này, Y Mạc Đốn đang truy sát hai người cuối cùng.

Trong đó có một người đã lấy đi đào quán.

Y Mạc Đốn lúc này, khoác một chiếc áo choàng đen, cơ bắp toàn thân gần như không khác gì người thường.

Trên bầu trời, gương mặt Y Mạc Đốn mang theo biểu cảm lạnh lùng tàn nhẫn.

Giống như một con chim ưng, nhìn chằm chằm vào con mồi trên mặt đất.

Đây là người cuối cùng quan trọng nhất.

Khóe miệng hắn vẫn còn một vết khuyết.

Thánh giáp trùng trong cơ thể, không ngừng bò trong người hắn.

Bị cơ thể dần dần hoàn chỉnh, từ từ hấp thu và tiêu hóa.

Người da đen đang bỏ chạy trên mặt đất, lập tức quỳ xuống, "Chủ nhân, Y Mạc Đốn chủ nhân, tôi là nô lệ của ngài!" "Tôi sẽ giúp đỡ ngài, xin hãy chấp nhận lòng trung thành của tôi." Một người khác bên cạnh nhìn chằm chằm, đưa tay ra cầu cứu, nhưng người da đen trên

mặt đất lại không ngẩng đầu lên.

Thân thể đó nhanh chóng co rút lại trên không trung, biểu cảm trên mặt cũng dần dần đông cứng lại.

Cho đến cuối cùng biến thành một xác khô như vỏ cây.

Thi thể ngã xuống đất, cùng với một cơn gió thổi qua, từ từ bị chôn vùi trong cát vàng.

Y Mạc Đốn đáp xuống bên cạnh, nhìn người da đen bên cạnh, "Hậu duệ của nô lệ?" "Cũng tốt, ngoan ngoãn đi theo ta, sẽ có nhiều phần thưởng hơn." Nói rồi hắn vơ một nắm vàng ném xuống đất cát.

Người da đen trên mặt đất kinh ngạc kích động nhặt vàng trên đất lên.

Không những không cảm thấy nhục nhã, ngược lại toàn bộ sự chú ý đều đặt vào vàng.

Hắn cứ nhặt mãi đến chân Y Mạc Đốn, ngẩng đầu nhìn Y Mạc Đốn trước mặt.

"An Tô Na của ta thiếu một vật tế thích hợp, ta cần một cơ thể tươi sống!" "Y Mạc Đốn chủ nhân, tôi có thể giúp ngài tìm vật tế thích hợp!" Vì tiền và để sống sót, hắn gần như đã vứt bỏ tất cả tôn nghiêm.

Phía xa, một con rồng trắng đang bay trên không, Y Mạc Đốn ngẩng đầu nhìn lên, tức giận nói: "Lại là ngươi!".

Y Mạc Đốn nhìn Trương Trạch giữa không trung, rồi hóa thành một trận bão cát, lao về phía thành thị gần đó.

"Chủ nhân Y Mạc Đốn, tại sao không tìm một người trong đám đó làm tế phẩm?" Y Mạc Đốn nhìn gã đàn ông da đen vạm vỡ trước mặt như nhìn một thằng ngốc, "Ta muốn phục sinh người thương của ta,

không muốn bốn bề thụ địch!" Hiện tại, hắn và Trương Trạch đúng là đã giao đấu một trận, nhưng đôi bên chưa ai đắc tội ai cả.

"Chủ nhân, gã đại tế ti này xem ra không ngốc chút nào!" Cách đó hơn năm trăm mét, Cửu Nhi nghe được lời của Y Mạc Đốn, liền ngừng truy kích.

"Nói cũng có mấy phần đạo lý!" Nếu hệ thống không ban bố nhiệm vụ, cũng chẳng có lý do gì không hoàn thành.

Cùng lắm thì sau khi giết chết lại phục hoạt hắn.

Mình cũng không phải không có năng lực đó.

Huống hồ, hệ thống yêu cầu giết chết Y Mạc Đốn, chứ không phải bắt hắn hình thần câu diệt.

Trương Trạch thả Ngu Quắc ra để đưa tin cho đội ngũ phía sau, bảo họ mau chóng đến Cairo.

Tuy không quyết chiến trong thành thị, nhưng Y Mạc Đốn lúc này đang tìm kiếm tế phẩm thích hợp ở đó.

Hắn không nhất thiết phải ngăn cản Y Mạc Đốn, chỉ có Tử Thần đứng sau đối phương mới là kẻ địch hiện tại.

Nếu không hiểu rõ tình hình, chẳng ai biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Y Mạc Đốn tuy miệng nói không đối địch, nhưng lúc thật sự ra tay, chẳng thấy hắn lưu tình chút nào.

Bên cạnh lại xuất hiện một hắc động, thân ảnh của Thanh Nhi cũng từ trong đó chui ra.

Một trắng một xanh hai con thần long không ngừng bay lượn trên không, vút lên mây xanh, tiến về thành Cairo.

Đợi những người khác đều theo về Cairo, suối nước nóng trong

thành bắt đầu đổi màu.

Tất cả nguồn nước đều chảy ra thứ nước đỏ như máu tươi.

Mặt trời trên cao bắt đầu xuất hiện nhật thực.

Tai họa châu chấu khắp nơi, tất cả ếch nhái vì nước máu mà không ở dưới nước được, toàn bộ đều bò lên bờ.

Mười tai ương được nhắc đến trong truyền thuyết đều lần lượt ứng nghiệm.

Sau khi người của Trương gia đến Cairo, họ lại nhận được tin tức từ trong nước do Trương gia gửi đến.

Trương Hải Hà vội vã chạy đến trước mặt Trương Trạch.

"Tộc trưởng, sự kiện Cửu Môn lần trước, do Cửu Môn không thực sự bị ảnh hưởng, có kẻ đang muốn khuếch đại sự việc này lên!" "Khuếch đại?" Trương Trạch lại muốn nghe xem những kẻ đó rốt cuộc giở trò quỷ gì.

Hoắc gia hiện tại đã thành lập công ty Cẩm Thượng Châu, chủ yếu kinh doanh châu báu, đồng thời phụ trách giám định.

Giải gia làm tạp kỹ, nhưng cũng gần như lấy việc kinh doanh đồ cổ làm chính, lại là đồ đệ của ta.

Từ trước đến nay, họ đều hợp tác với Tân Nguyệt Phạn Điếm có Thập Nhất Thương.

Đồng thời cũng là nhà cung cấp, cung ứng hàng hóa cho bệnh viện, viện phúc lợi dưới trướng Trương gia.

Toàn bộ chuỗi cung ứng đều do người của ta kiểm soát từng tầng, những kẻ ngoại nhân muốn nhúng tay vào gần như không có khả năng.

Về phần tộc Trát Cách Lạp Mã, họ vốn không kinh doanh minh

khí, các ngành nghề họ tham gia đều là ngành nghề thông thường.

Phong gia lại càng như thế, tổ tiên làm nghề buôn muối, dưới sự đề nghị của Trương Trạch, đã bắt đầu đào than, khai mỏ.

Cả một mạch vàng trong Hoàng Bì Tử Phần, mấy chục năm qua không ai dám khai thác.

Phía sau Bách Nhãn Quật cũng có cả một mạch vàng, để đó cũng là để đó, chẳng bằng tinh luyện vàng ra.

Chương 467

Ngoại trừ việc xây dựng Thập Nhất Thương ở Mạc Bắc, toàn bộ lợi nhuận thu được đều dùng để giúp đỡ dân chúng địa phương, cũng như hỗ trợ xây dựng ở nhiều khu vực trong nước.

Đây là một cơ duyên, nhưng cũng ẩn chứa nguy cơ to lớn.

Do đó, những người đứng sau lưng Trương gia, thân phận phải rất cao.

Quân đội dưới trướng Trần Ngự Lâu đã lớn đến mức khoa trương.

Việc tiến thêm một bước nữa cũng không phải là không thể.

Mấy vị đi ra từ thành Trường Sa kia, đều có quan hệ không hề tầm thường với Trương Trạch ở sau lưng.

Trương Khải Sơn cũng sắp chen chân vào hàng ngũ nguyên huân, sau lưng Trương gia có ba ngọn núi lớn để dựa vào.

Vào thời điểm đặc biệt này, Trương Trạch dẫn người trong gia tộc lặng lẽ biến mất.

Nhưng không có nghĩa là đã từ bỏ Cửu Môn.

Ngược lại, chính vì đã sớm có kế hoạch, nên mới yên tâm ở lại Ai Cập.

Dù vậy, vẫn có kẻ không chịu bỏ qua.

Mục đích đằng sau, tự nhiên không cần nói cũng biết.

Chẳng qua là muốn tìm điểm yếu của Trương gia, ép buộc phải đứng về phe họ.

“Hiện tại trong Cửu Môn, người có thể bị uy hiếp, chắc chỉ có

Ngô gia thôi nhỉ?" Trương Trạch cẩn thận suy nghĩ, rồi nghĩ đến mấy tên đồ đệ nhỏ của mình.

"Không chỉ Ngô gia, có lẽ còn có Hồ gia.

Hồ Bán Tiên tuy danh xưng là bán tiên, nhưng thực tế lại là kẻ trói gà không chặt..." Về thực lực, Hồ Quốc Hoa không thể bảo vệ con trai mình, vậy tự nhiên chỉ có thể nhờ Trương Trạch, sư phụ của nó, ra tay giúp đỡ.

Hiện tại có nhiều người đang nhòm ngó, đưa đến Trương gia chẳng khác nào bại lộ bí mật của Trương gia.

Cách tốt nhất là đưa đến Ai Cập.

"Đơn giản thôi, giờ người đang ở đâu?" "Cẩu Ngũ gia đang dẫn người trên đường đến Ai Cập, do người của Trần soái Trần Ngự Lâu hộ tống." Trương Trạch liếc nhìn thời gian mà Trương Hải Hà cung cấp.

Nhìn lại thời gian, chẳng phải là hôm nay sao?

"Người hiện đang ở Cairo." Trương Trạch cạn lời nói: "Không lẽ ở dưới lầu?" Hắn vừa dứt lời đã nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài.

"Sư phụ!" Ngoài cửa truyền đến giọng nói của một thiếu niên.

Cửa mở ra, Ngô gia Nhất Cùng, Nhị Bạch, Tam Tỉnh đều đã đến.

Ngô Tam Tỉnh khoác vai Hồ Vân Tuyển: "Sư huynh, Kỳ Môn Độn Giáp của huynh lợi hại hơn thằng ngốc Nhị Bạch nhiều, sư phụ ở đây!" Ngô Nhị Bạch hung hăng liếc Ngô Tam Tỉnh một cái, "Lão Tam, còn nói năng lung tung nữa, cẩn thận ta xé nát miệng ngươi!" Hồ Vân Tuyển là sư huynh, chỉ là không thích tranh giành sự chú ý.

Nhưng đệ đệ mà dám chọc giận thật, huynh ấy sẽ không khách khí đâu.

Ngô Nhị Bạch từ nhỏ tâm tư đã sâu, tuổi còn nhỏ đã có sự điềm tĩnh nhất định.

Ngô Lão Cẩu đứng ngoài cửa, áy náy nói: "Phật Gia, trong nước xảy ra chuyện lớn rồi!" "Có kẻ đã nhòm ngó Ngô gia ta, chỉ cần ba đứa trẻ này an toàn, trong nước sẽ không còn thứ gì có thể uy hiếp được ta nữa." Thứ Ngô gia lo lắng nhất chính là hậu đại.

Hiện tại ba tiểu tử đều được gửi đến chỗ Trương Trạch, ông cũng có thể yên tâm trở về.

Trương Trạch nhìn ba đứa nhỏ trước mặt, đột nhiên nghiêm túc hỏi: "Lâu rồi không gặp, công phu luyện thế nào rồi?" "Nhị Bạch, Kim Quang Chú của con đâu?" "Vân Tuyển, Phong Hậu Kỳ Môn mà sư phụ dạy sau này, học thế nào rồi?" Thái độ của Hồ Vân Tuyển đối với Phong Hậu Kỳ Môn rất kỳ lạ, người bình thường gặp được Phong Hậu Kỳ Môn, cơ bản đều sẽ đắm chìm vào đó.

Hồ Vân Tuyển lại khác, ban đầu không hứng thú học, sau này lại lười tìm hiểu những thứ bên trong.

Điều này lại vừa vặn phù hợp với điều kiện tu luyện Phong Hậu Kỳ Môn.

Tuy không phải là kỳ tài hiếm có, nhưng tốc độ nắm giữ Phong Hậu Kỳ Môn cũng không hề chậm.

Ngược lại là Ngô Tam Tỉnh, và Ngô Nhất Cùng hai thiếu niên này khiến người ta đau đầu.

Trương Trạch nhìn chằm chằm Ngô Tam Tỉnh, khí chất sau khi lớn lên, ngược lại càng giống Tiêu ca trong thế giới dị nhân.

Nếu để hắn học Đại Từ Đại Bi Thủ, Niêm Hoa Chỉ và Long Trảo Thủ của Tiêu Tự Tại, có lẽ sẽ bồi dưỡng ra một Tiêu ca khác.

Ngô Nhất Cùng thì có vẻ thư sinh, có lẽ thích hợp với Thông Thiên

Phù Lục.

Cứ như vậy, cũng chỉ có thể xếp hàng từ từ.

"Tam Tỉnh, Kim Quang Chú của con đâu?" Thấy Nhị Bạch và Tam Tỉnh gần như đồng thời phát ra kim quang.

Trương Trạch hài lòng gật đầu, "Đều không tệ.", đột nhiên trên tay hắn xuất hiện lôi điện, nhìn về phía hai người: "Sư phụ có một môn Ngũ Lôi Chính Pháp." "Nếu muốn học Dương Ngũ Lôi giống sư phụ, cần phải luôn không được có bạn gái." Trương Trạch hữu ý vô ý liếc nhìn Ngô Nhị Bạch.

Hắn nhớ, đường tình duyên của Ngô Nhị Bách không mấy thuận lợi.

Gặp phải, cũng là nghiệt duyên.

Ngũ Lôi Chính Pháp cũng không phải hoàn toàn không thể lấy vợ, chỉ cần luyện đến cực hạn là được.

"Sư phụ hiện đang gặp phải một vài đối thủ phiền phức, nếu các con không sợ, có thể theo sư phụ ra ngoài rèn luyện." Lần này Trương Trạch thật sự định dẫn chúng ra ngoài.

Với phương pháp luyện khí hắn truyền thụ, cộng thêm thời gian dài tu luyện, hiện tại chúng đã sớm mạnh hơn người thường.

Ngô Lão Cẩu nghe xong, lập tức giật nảy mình.

Vốn tưởng đưa bọn trẻ đến đây sẽ an toàn hơn, nhưng nghe ra tựa hồ không phải là một hành động sáng suốt.

Ngoài cửa, Y Phù Lâm nhìn mấy thiếu niên, có chút ngạc nhiên, dùng khăn lau mồ hôi trên trán, ngập ngừng nhìn về phía Trương Trạch.

"Xảy ra chuyện gì rồi?" Trương Trạch hỏi.

“Tôi mơ thấy một tòa cổ thành, có chiếc vòng tay tử vong trong truyền thuyết.” Trạng thái của Y Phù Lâm giống như vừa gặp ác mộng.

Trương Trạch bảo cô vào trong rồi nói chi tiết.

“Ở đâu thì tôi không rõ!” Y Phù Lâm lập tức kéo Trương Trạch, “Tiên tri tiên sinh, có lẽ tôi cần đến phòng tư liệu của viện bảo tàng trước.” Y Phù Lâm kéo Trương Trạch đến phòng tư liệu của viện bảo tàng.

Viện trưởng bảo tàng nhìn thấy hai người, lập tức cho nhân viên trong viện bảo tàng để họ đi qua.

“Y Phù Lâm?” Kiều Nạp Sâm mấy ngày không gặp em gái, không ngờ gặp lại thì thấy cô đang kéo một người đàn ông xuất hiện trong viện bảo tàng.

Phía sau còn có một đám thiếu niên, cũng vội vã đi theo vào phòng tư liệu.

Nhưng mấy thiếu niên này đều không nhận ra chữ viết ở đây.

Trương Nhật Sơn, Giải Cửu và Phong Học Văn ba người cầm lấy những cuốn sách bên cạnh, tùy ý lật xem vài trang.

Phong Học Văn nhìn Trương Nhật Sơn nhún vai, “Đừng xem nữa, hình ảnh bên trong cũng không hiểu được.” “Có gì khác sao?” Trương Nhật Sơn liếc nhìn lượng lớn sách vở bên cạnh.

Bên trong nhất định ghi lại những thứ hắn cảm thấy hứng thú.

Y Phù Lâm thành thạo đi đến trước giá sách thứ hai từ dưới lên của dãy “một bảy ba”, cắn ngón tay chìm vào suy tư.

Khóe miệng cô dần dần nở nụ cười, “Tìm thấy rồi.” Cô nhanh chóng lấy ra cuốn sách đó, sau đó nhanh chóng lật các trang bên trong.

Những cuốn sách này căn bản không cần đọc nhiều, chỉ có một số thông tin cụ thể cần phải xác nhận.

Cuối cùng, trên sách xuất hiện một chiếc vòng tay vàng.

"Tìm thấy rồi, Tử Thần Chi Trạc, chiếc vòng tay vàng có hình đầu chó rừng." "Đó là đồ của Ma Hạt Đại Đế, nhưng Ma Hạt Đại Đế đáng lẽ là nhân vật trong truyền thuyết, trong lịch sử không hề để lại bất kỳ vật phẩm liên quan nào, cũng không có văn hiến ghi chép." Mặc dù đã đến bây giờ, cô vẫn khó thay đổi ấn tượng cố hữu trong đầu về chuyện này.

"Ma Hạt Đại Đế thực sự tồn tại, điểm này có thể hỏi Ngải Địch." Trương Trạch quay về phía cửa phòng tư liệu.

Lúc này Kiều Nạp Sâm đã bị người ta cố ý dẫn đi, viện trưởng Thái Luân Tư và Ngải Địch đứng cùng nhau, lặng lẽ chờ đợi kết quả ở cửa.

"Tình hình hiện tại vô cùng nguy cấp, thủ lĩnh bên kia thế nào rồi?" Thái Luân Tư nhìn Ngải Địch bên cạnh.

"Thủ lĩnh đang triệu tập hai vạn tộc nhân, một khi quân đội của A Nỗ Bỉ Tư trở lại nhân gian, chúng phải bước qua xác của đội vệ sĩ Pharaoh trước!" Biểu tượng đại diện cho đội vệ sĩ Pharaoh trên người hắn lúc này trở nên rõ ràng hơn.

Y Phù Lâm cho Trương Trạch xem Tử Thần Chi Trạc được ghi lại trong sách, ngay sau đó lại tìm thấy ốc đảo A Mỗ Tạ.

"Y Mạc Đốn là đại tế ti của vương triều thứ mười chín Ai Cập cổ đại, là người duy nhất có thể tiến vào nơi chí thánh." Ánh mắt cô nhìn về phía mấy thiếu niên xung quanh.

Thấy mấy thiếu niên đều đang chăm chú lắng nghe, cảm xúc kể chuyện của cô càng trở nên cao hứng hơn.

“Giai cấp tế ti của Ai Cập cổ đại có một lịch sử lâu đời và sâu xa, bén rễ sâu trong thể chế đương thời.” “Khác với các quốc gia cổ đại phương Tây, đại tế ti tồn tại không phải để dự đoán bói toán, hay để duy trì mối quan hệ hài hòa với một vị thần nào đó.” “Ở Ai Cập cổ đại, Pharaoh đại diện cho thần, người mà đại tế ti thực sự đại diện, thực ra là Pharaoh, chịu trách nhiệm duy trì trật tự xã hội tốt đẹp của Ai Cập.” “Các vị thần của Ai Cập cổ đại hầu hết đều do các Pharaoh các đời hóa thành, do đó, mặt khác, Y Mạc Đốn đồng thời cũng là người phát ngôn của thần linh đương thời!” Theo chế độ của họ, Pharaoh tại vị cũng là một thành viên của thần.

Chế độ này khiến những người có mặt nghĩ đến mẫu quốc của Tây Vương Mẫu và cổ quốc Tinh Tuyệt.

“Xem ra như vậy, địa vị của Tây Vương Mẫu ở mẫu quốc Tây Vương Mẫu, chẳng phải cũng giống như Pharaoh, là thần minh sao?” Trương Hải Diêm lập tức nhìn về phía Trương Tiểu Xà.

Chương 468

Nhưng tuổi của Trương Tiểu Xà và hắn thực ra cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Cô chỉ là hậu duệ của tộc Tây Vương Mẫu, làm sao biết nhiều chuyện như vậy.

"Cũng gần như vậy, điểm này Tinh Tuyệt Nữ Vương hẳn là rõ hơn." Trương Tiểu Xà lập tức chuyển chủ đề sang Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Địa vị của cô ở cổ quốc Tinh Tuyệt, so với Pharaoh Ai Cập tuyệt đối chỉ cao không thấp.

Bởi vì Pharaoh chưa chắc có thể kế thừa thần lực, nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương tuyệt đối đã kế thừa Vô Giới Yêu Đồng, người thừa kế mới có tư cách trở thành nữ vương kế nhiệm.

"Tôi phải nhanh chóng lấy được Tử Thần Chi Trạc, nếu nó rơi vào tay hắn, hắn chắc chắn sẽ tìm thấy A Mỗ Tạ trước tôi." Y Phù Lâm gấp cuốn sách trong tay lại, lo lắng nói: "Mười tai ương đang xảy ra, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng cả Ai Cập sẽ bị diệt vong trong tay Y Mạc Đốn." "Thực lực hiện tại của hắn, có thể mạnh hơn Ma Hạt Đại Đế rất nhiều." Ngay cả người của đội vệ sĩ Pharaoh cũng không thể không thừa nhận.

Thực lực của Y Mạc Đốn quả thực trong số rất nhiều yêu nghiệt bị phong ấn, là một trong những kẻ có thực lực tương đối mạnh.

Đối phương có thể khống chế bùn cát, thậm chí khống chế gió tạo thành bão cát trong sa mạc.

Đồng thời còn có thể phóng ra một lượng lớn châu chấu, bao gồm

cả thánh giáp trùng trong cổ mộ.

Loài bọ bị hành hạ hơn ba nghìn năm này, cũng bị hắn thuần phục sau khi thực lực hồi phục.

Trong bụng Y Mạc Đốn e rằng kết nối với một không gian khác, có thể rất dễ dàng phun ra hàng chục vạn con châu chấu.

Vậy thì từ bên trong phun ra lượng lớn những thứ khác, cũng không phải là không thể.

"Vậy bây giờ xuất phát." Trương Trạch còn nhìn về phía mấy thiếu niên bên cạnh, "Đúng lúc để khảo nghiệm thành quả của các con trong khoảng thời gian này." Theo quy củ của Trương gia, đây là lần đầu tiên thả mấy đứa nhỏ ra ngoài rèn luyện.

"Hình dạng của Tử Thần Chi Trạc mấy đứa đều đã nhớ kỹ, nhiệm vụ này giao cho các con." Trương Trạch giao nhiệm vụ lấy Tử Thần Chi Trạc cho họ trước, còn hắn và những người khác bên cạnh, thì phụ trách đối phó với Y Mạc Đốn.

Thời gian đã trôi qua gần một ngày, Y Mạc Đốn hiện tại có khả năng đã tìm thấy tế phẩm thích hợp.

Thậm chí đã tìm thấy thân thể chuyển thế của Anck-su-namun cũng không phải là không thể.

Theo trí nhớ của Y Phù Lâm, họ đi xuyên qua Cairo và trực tiếp tiến vào sa mạc.

Tìm một khu vực không người ở nơi sâu trong sa mạc không bắt mắt.

Tòa thành cổ trong mơ đó, hiện tại bề ngoài trông như một phế tích.

Sông Nile bên cạnh chảy xiết về phía thượng nguồn.

“Không sai, chính là nơi này.” Ánh mắt Y Phù Lâm nhìn về phía nơi trông như phế tích trước mắt.

“Chắc chắn là nơi này?

Nhưng ở đây trông chỉ là một đống phế tích!” Lao Lạp nhìn chằm chằm xung quanh, rồi nhìn về phía Hoắc Tiên Nhi đang cầm cửu tiết tiên bên cạnh.

“Thân hình nhỏ bé thế này, dùng cây tiên này không hợp lắm, nên đi khiêu vũ thì hơn!” Hoắc Tiên Nhi lạnh nhạt liếc một cái, so ra thì Lao Lạp quả thực rất khỏe mạnh.

Nhưng cô cũng không phải người dễ bị bắt nạt.

Cô đột nhiên vung cửu tiết tiên, vụt qua một bên mặt của Lao Lạp.

Tạo thành một luồng gió, giây tiếp theo đã thu lại cửu tiết tiên hoàn hảo trên tay.

“Không hợp sao?

Ta thấy rất hợp.” Cô như tự lẩm bẩm thu lại cửu tiết tiên.

Sau đó ánh mắt nhìn về phía phế tích phía trước, “Có lẽ chính vì trông giống như phế tích, nên những thứ bên trong mới có thể được bảo tồn ở đây hàng ngàn năm.” Một công trình kiến trúc như vậy, ở nơi này đã trải qua ba ngàn năm.

Mà vẫn sừng sững ở đây, đủ để chứng minh chất lượng của kiến trúc đương thời.

Lao Lạp thấy thân thủ của Hoắc Tiên Nhi, không những không giận mà còn tỏ ra hứng thú.

“Là tôi nhìn nhầm!

Thú vị thật.” Ánh mắt cô lại nhìn về phía Trương Trạch, quả nhiên những người bên cạnh người này, không có ai là đơn giản.

Mấy đồ đệ thiếu niên của Trương Trạch, đều tò mò đi về phía phế tích trước mắt.

Nhưng đúng lúc này, bầu trời đột nhiên chìm vào một vùng tăm tối.

Hiện tượng nhật thực xuất hiện ở Cairo lại xuất hiện một lần nữa.

"Nhật thực!" Ánh mắt Chá Cô Tiếu nhìn về phía sông Nile xa xa, "Nước sông cũng biến thành màu đỏ như máu!" "Y Mạc Đốn đến rồi." Nơi Y Mạc Đốn đi qua, lập tức hình thành tai ương, đặc trưng không cần nói cũng biết.

Trương Trạch nhếch khóe miệng, ánh mắt nhìn lên nơi cao của công trình kiến trúc.

Phía trên có một người mặc áo choàng đen đang đứng, "Quả nhiên đã đến." Là đại tế ti của Ai Cập cổ đại, Y Mạc Đốn làm sao có thể không biết nơi này!

Trên đỉnh kiến trúc cổ đổ nát, Y Mạc Đốn đứng ở trên cao nhìn xuống.

Phía sau hắn là mấy người Anh.

"Tôi nhận ra người mặc áo đỏ đó, là viện trưởng của Bảo tàng Anh, những người này tìm Y Mạc Đốn sao?" Lao Lạp một mắt nhận ra người đàn ông trung niên mặc áo đỏ bên kia.

Những người này đều đến từ một tổ chức tà ác ở Anh.

Bao gồm cả Ni Na, thân thể chuyển thế của Anck-su-namun cũng đã bị Y Mạc Đốn tìm thấy.

Hắn không cần phục sinh Anck-su-namun ban đầu nữa, thậm chí không cần tế phẩm.

Mọi thứ đều bắt nguồn từ tổ chức có tên là Thánh Tam Nhất.

Bao gồm cả viện trưởng Bảo tàng Anh, Cáp Phỉ Tư, là người dẫn đầu của bọn họ.

Họ tự nhận mình là nô lệ của Y Mạc Đốn.

Những người này tay cầm súng, xuất hiện ở một bên khác.

Trương Trạch vung tay một cái, hai trăm huynh đệ bên cạnh, mặc áo chống đạn, tay cầm súng tiểu liên Type 100 lấy từ pháo đài Quan Đông quân.

Mỗi khẩu súng có 50 viên đạn, trong khi tổng số nô lệ của Y Mạc Đốn trước mắt cũng chỉ có khoảng 50.

Số lượng hai bên có sự chênh lệch lớn.

"Côn Luân!" Trương Trạch hét về phía đội ngũ: "Chuẩn bị pháo Gatling!" Theo sau cái vung tay trái của Trương Trạch, sáu khẩu pháo khổng lồ được dựng lên trước mặt.

"Lát nữa chỉ cần Nhị Bạch lấy được đồ, lập tức khai pháo, không cần do dự!" Côn Luân nhìn về phía bên kia một cái, quần áo những người đó mặc, trông không giống người tốt.

"Phật Gia!" Anh ta lập tức bắt đầu triệu tập đội pháo binh bên cạnh.

"Đạn pháo chuẩn bị!" Theo sau mấy khẩu pháo khổng lồ điều chỉnh phương hướng, khoảng hai trăm khẩu súng tiểu liên, nhắm về phía mấy người kia.

Nhìn lại súng trên tay họ, chỉ có một bộ phận dùng súng tiểu liên, còn lại phần lớn là súng trường.

Lao Lạp cầm súng bắn một loạt đạn trước mặt viện trưởng Bảo tàng Anh.

“Cáp Phỉ Tư, ông cũng trở thành chó săn của Y Mạc Đốn rồi sao?” Cô có chút không hiểu, những người này đi theo Y Mạc Đốn rốt cuộc được cái gì?

Cáp Phỉ Tư thấy nhiều người như vậy, nuốt nước bọt, “Chủ nhân Y Mạc Đốn, vũ khí của họ quá tiên tiến, tôi e rằng...” Y Mạc Đốn nở nụ cười âm hiểm, “Lấy tro cốt ra!” Cáp Phỉ Tư lập tức cho người lấy ra tro cốt lấy từ trong cổ mộ.

Y Mạc Đốn thổi một hơi về phía tro cốt.

Tất cả tro cốt rơi xuống đất, đột nhiên biến thành những xác ướp chui ra.

Bên đó có thêm ba trăm xác ướp.

Y Mạc Đốn bảo Ni Na bên cạnh tạm thời đứng yên.

Ni Na liếc nhìn xuống dưới, nơi này cao ít nhất bốn mươi mét, rơi xuống chắc chắn sẽ chết.

Trương Trạch triệu hồi Bạch Long, cưỡi rồng cũng bay lên không trung.

Lần này không chỉ sử dụng Dương Ngũ Lôi, mà đồng thời còn lấy ra Vô Nhãn Long Phù.

“Chủ nhân Y Mạc Đốn, con vật người đó cưỡi hình như là thần long phương Đông!!” Ni Na không thể tin được nhìn Trương Trạch cưỡi rồng.

Trong nháy mắt, một con rồng biến thành hai con rồng.

Thanh Nhi hóa thành thanh long phát ra một tiếng long ngâm, gầm lên một tiếng mang theo lốc xoáy.

Thổi bay toàn bộ đám thuộc hạ mà Y Mạc Đốn vừa tìm được.

Y Mạc Đốn tức giận đến mức gân xanh trên trán cũng run lên, “Cứ

đợi đấy!" Hắn sa sầm mặt, giơ hai tay lên, đột nhiên nước máu màu đỏ sẫm trong sông Nile đột nhiên vọt lên trời.

Chương 469

Như thể toàn bộ nước sông Nile đều vọt lên trời.

“Khống chế nước à!

Tưởng bản cô nương ta không biết sao?” Thanh Nhi khống chế sức mạnh của Thủy Linh Châu, cộng thêm bản thân có năng lực ngự thủy.

Đột nhiên dòng nước từ một bên khác của sông Nile cũng hình thành một bức tường nước khổng lồ vọt lên trời.

Bức tường nước của Y Mạc Đốn hình thành nắm đấm, Thanh Nhi cũng không hề yếu thế.

Cô khống chế nước sông Nile hình thành nắm đấm, trực tiếp đối quyền với Y Mạc Đốn.

Những tia nước khổng lồ bắn tung tóe ra xung quanh.

Âm thanh dòng nước va chạm, ầm ầm phát ra tiếng vang lớn.

Thành thị ở hạ du, lập tức nhận ra sự bất thường của con sông này.

Dòng nước trong sông đột nhiên bắt đầu giảm xuống nhanh chóng.

Nước ở thượng nguồn, toàn bộ đều bị hai vị đang giao đấu chặn lại.

Thấy phương diện khống chế nước đôi bên ngang tài ngang sức, hắn đột nhiên há miệng phun ra hàng triệu con châu chấu.

Châu chấu bay lên trời, hình thành một bức tường côn trùng đen kịt không hề thua kém bức tường nước.

Mắt thấy sắp nhấn chìm mấy người trong đám châu chấu.

“Trời ạ, số lượng châu chấu này nhiều hơn ở Địa Tiên Thôn năm đó nhiều!” Tề Thiết Chủy nhìn đám châu chấu trước mắt, tiện tay bắt một con, suýt nữa bị châu chấu cắn một miếng vào tay.

“Loài châu chấu hung dữ như vậy ta lần đầu tiên thấy!” Đối mặt với vô số châu chấu tấn công, Trương Trạch cưỡi Bạch Long bay lên không trung.

“Thanh Nhi, có cần giúp không?” Cửu Nhi lập tức có chút lo lắng hỏi.

Với thế trận trước mắt, e rằng Thanh Nhi vừa mới hóa rồng chưa chắc đã đối phó được.

Ngay cả khi chống đỡ được một đợt, Y Mạc Đốn chắc chắn vẫn còn chiêu sau.

Trương Trạch từ sau lưng Y Mạc Đốn, nhìn thấy bóng dáng của Tử Thần.

Có thể nói hắn chỉ đang mượn sức mạnh từ Tử Thần.

Ốc đảo A Mỗ Tạ, một vùng đất phong ấn Ma Hạt Đại Đế, vốn thuộc về vị diện của các vị thần Ai Cập cổ đại.

Bên ngoài đang đại chiến, Y Phù Lâm lúc này đi vào trong cổ thành, đột nhiên bắt đầu khôi phục một phần ký ức.

Cô dễ dàng tìm thấy cánh cửa bí mật của mật thất trong lối đi.

Bên trong ẩn giấu một lượng lớn rắn độc và bọ cạp, không biết có phải vì có Tử Thần Chi Trạc hay không, mà một lượng lớn rắn độc và bọ cạp nhanh chóng bò về phía họ.

“Sư nương, người lùi lại trước, để con.” Ngô Tam Tỉnh đột nhiên hét lên một tiếng, Ngô Nhất Cùng bên cạnh ngây người, “Tam Tỉnh gọi bậy gì thế?” “Sư nương đang ở bên ngoài mà!” Ngô Nhất Cùng

tuy không hiếu chiến, nhưng cũng đã học Kim Quang Chú.

Toàn thân mang theo kim quang, giơ tay lên đột nhiên phi ra bốn thanh phi đao.

Chém về phía đám rắn độc và bọ cạp trước mắt.

Ngô Tam Tỉnh đã sớm không nhịn được, toàn thân mang theo kim quang, chỉ dùng nắm đấm để tấn công những con rắn độc này.

Từng quyền từng quyền trực tiếp đánh nát rắn độc thành bùn mới dừng tay.

Ở Ngô gia, lão đại muốn siêu thoát, không thích động thủ, chỉ học phi đao.

Lão Tam tính tình cũng không thích luyện công đàng hoàng.

Chỉ có Ngô Nhị Bạch là tâm địa độc ác nhất, tuy thích Kỳ Môn Độn Giáp, giỏi tâm kế, nhưng cũng không phải hoàn toàn không thích động thủ.

Tay hắn cầm một thanh tàng đao.

Đó là thanh đao Trương Trạch truyền cho hắn.

Cầm đao chém giết một đường đến trước tường mộ, toàn thân đều là máu rắn.

"Ta cuối cùng cũng biết tại sao sư phụ thích mặc trường sam làm bằng thiên tàm ti rồi, bởi vì thứ đó không dính máu." Nhìn những vết máu trên người, hắn lộ vẻ ghê tởm, "Ghê chết đi được!" Lại nhìn lão Tam đang dùng nắm đấm tấn công rắn độc, Ngô Nhị Bạch lắc đầu, "Xem cái bộ dạng không có tiền đồ của ngươi kìa." "Ngươi không thấy cả sông Nile đều vọt lên trời sao?" Hắn nhìn chằm chằm sông Nile đang vọt lên trời bên cạnh.

Một lát sau, vô số châu chấu lao về phía thanh long trên không.

“Ta biết sư phụ cảnh giới cao, ta không có cao như vậy.” Đó là một loại độ cao vượt xa sức tưởng tượng.

Thanh long đột nhiên phun ra một luồng khí màu xanh lục đậm.

Luồng khí độc này mang theo độc tố ăn mòn cực mạnh, nơi nó đi qua châu chấu nhanh chóng hóa thành nước mủ.

So với thủ đoạn của Y Mạc Đốn còn kinh khủng hơn nhiều.

Nhưng Y Mạc Đốn sau khi lộ vẻ ngạc nhiên, biểu cảm lập tức trở nên nghiêm túc.

“Nếu đã thích dùng độc, vậy ta cho ngươi một thứ còn độc hơn, thử cái này xem!” Hắn lại há miệng, nhưng lần này lại biến thành một cái miệng khổng lồ vô cùng.

Từ trong miệng phun ra một mảng đen kịt.

Tiếng kêu chít chít truyền ra từ bên trong, đó là những con thánh giáp trùng khiến người ta nghe danh đã mất mật.

Thấy thánh giáp trùng xuất hiện trước mắt, Vô Nhãn Long Phù trong tay Trương Trạch cũng có dị động.

Sau lưng hắn đứng linh hồn của Thanh Ô Tử, dưới chân đạp lên kỳ môn bàn của Phong Hậu Kỳ Môn.

Cuối cùng dừng lại ở Thần Bàn, hắn trước giờ vẫn chưa sử dụng thủ đoạn của Phong Hậu Kỳ Môn.

Cũng thuộc về Kỳ Môn Độn Giáp, có thể phân biệt tất cả tám loại sức mạnh khác nhau.

Trong kỳ môn, màu sắc của thánh giáp trùng là màu đen, ở phương bắc là Thủy.

Hắn trong nháy mắt điều động Chu Tước của Thần Bàn.

Toàn thân trong nháy mắt bốc lên ngọn lửa lớn.

Sức mạnh của Long Phù, khiến trên người hắn đồng thời mang theo hai loại sức mạnh có thể hủy diệt mọi thứ là lửa và lôi điện.

Vô số lôi điện sản sinh xung quanh Trương Trạch.

Giây tiếp theo Trương Trạch xuất hiện xung quanh Y Mạc Đốn, khí trên người nhanh chóng tỏa ra ngoài.

Hiện tại, hắn có thể khống chế phạm vi thôn phệ.

Ngay cả khi khí tiếp xúc với người, hắn vẫn có thể kiểm soát có chọn lựa thôn phệ hay không.

Về cơ bản có thể quyết định, có muốn thôn phệ người hay không.

Do đó cũng không cần phải lo lắng, sẽ vô tình thôn phệ người bên cạnh mình.

Hắn có thể thôn phệ những năng lượng do Y Mạc Đốn và Tử Thần A Nỗ Bỉ Tư phóng ra, cũng có thể thôn phệ nước sông Nile.

Bức tường nước khổng lồ, sau khi tiếp xúc với khí màu trắng, bị bao bọc chặt chẽ, nhanh chóng bắt đầu khí hóa với số lượng lớn.

Sinh vật sống trong sông cũng trong nháy mắt bị phân giải thành khí và nhanh chóng bị hấp thu.

Những sức mạnh này toàn bộ trong nháy mắt, hóa thành ngọn lửa của lực lượng Chu Tước trên Thần Bàn của Trương Trạch.

Đồng thời hồ quang điện không ngừng lóe lên trên người hắn.

Hai tay không chỉ có ngọn lửa Chu Tước, mà đồng thời còn có quả cầu điện được ngưng tụ nhanh chóng.

Thấy cảnh này, Y Mạc Đốn hoảng sợ.

Ngay cả các vị thần Ai Cập cổ đại thi triển thần lực, cũng không

đến mức này.

“A Nỗ Bỉ Tư, nếu ngươi còn không ra tay, ta sắp không chịu nổi rồi!” Sau lưng Y Mạc Đốn, một thân ảnh khổng lồ cao mấy chục mét từ từ hiện ra.

Hắn cũng nhìn xuống Trương Trạch đang cưỡi rồng ở phía dưới với tư thế ra lệnh.

“Thú vị!” “Chỉ là một con người, mà có thể đạt đến trình độ này!” Hắn cũng không quên khinh bỉ Y Mạc Đốn, “Đáng tiếc không phải là huyết mạch của Pharaoh, nếu không có thể kế thừa nhiều sức mạnh hơn của ta!” “Ta tập hợp phá hoại, hủ hóa, tái sinh làm một thể, sức mạnh vô cùng vô tận!” “Đừng chống cự nữa, ta sẽ cho ngươi mượn sức mạnh thực sự của ta.” Nói xong, một luồng sức mạnh đột ngột xông vào cơ thể Y Mạc Đốn.

“Là một sinh vật địa ngục, ngươi có thể chịu đựng được bao nhiêu sức mạnh của ta, tùy thuộc vào nghị lực của ngươi.” Nói xong, thân ảnh bắt đầu từ từ trở nên ngưng thực hơn.

Y Mạc Đốn lập tức cảm thấy có một luồng sức mạnh đang nhanh chóng tràn vào cơ thể.

Chương 470

Ngay cả với thân bất tử, luồng sức mạnh cường đại này, cũng đã khiến hắn cảm giác như sắp bị căng nổ ngay lập tức.

Nhưng Trương Trạch lại không tin sức mạnh của A Nỗ Bỉ Tư thực sự vô cùng vô tận.

Trong đoạn nói đó, thông tin có thật có giả.

Hắn là Tử Thần, sức mạnh phá hoại, hủ hóa và tái sinh, tuyệt đối là thật.

Sức mạnh tái sinh Y Mạc Đốn có, nhưng không mạnh.

Trương Trạch tự nhiên sẽ không để Y Mạc Đốn kế thừa sức mạnh.

Khí trên người hắn nhanh chóng bao bọc lấy thân ảnh của A Nỗ Bỉ Tư trước mắt.

"Ly Tự Bạo Viêm~!" Toàn thân lực lượng Chu Tước ngưng tụ lại một chỗ, hình thành một con Chu Tước lửa, bay về phía Y Mạc Đốn.

Ngọn lửa nóng rực có nhiệt độ cao vượt xa sức tưởng tượng.

Ngọn lửa lớn trong nháy mắt thiêu rụi cánh tay của Y Mạc Đốn thành tro bụi.

Thiên lôi do Vô Nhãn Long Phù dẫn dụ không ngừng đánh vào người Y Mạc Đốn.

Mỗi lần đều đánh một bộ phận trên người hắn thành than cháy.

Trên người Y Mạc Đốn, đồng thời cũng đang không ngừng phục hồi.

A Nỗ Bỉ Tư chau mày, trong cơn giận dữ phun ra một luồng khí

mục nát về phía Trương Trạch.

"Để xem ngươi bảo vệ được bao lâu!" Trương Trạch bình tĩnh đứng trên lưng Cửu Nhi.

Cửu Nhi nhanh chóng né tránh, luồng khí tiếp xúc với thánh giáp trùng, lập tức khiến loài côn trùng này bắt đầu mục nát.

Trong nháy mắt đã mục nát thành vụn.

Có chút tương tự với độc, nhưng lại hoàn toàn khác, một loại đáng sợ.

"Thật đáng sợ!" Ngô Nhị Bạch nhìn sư phụ đang đánh nhau với Tử Thần trên không trung.

"Khi nào ta mới có được sức mạnh cường đại như vậy!!" Ngô Tam Tỉnh ngưỡng mộ nhìn lên không trung.

Vốn chỉ hứng thú với việc trộm mộ, hiện tại hắn lại càng hứng thú với những tuyệt kỹ của Trương Trạch hơn.

"Sư phụ đã nói, mỗi người nắm vững một môn tuyệt kỹ đã đủ học cả đời rồi." Ngô Nhị Bạch vô cùng đồng tình với câu nói này của sư phụ.

Cái gọi là tham thì thâm, thứ này cốt ở tinh chứ không ở nhiều.

"Cũng không phải ai cũng có thiên phú nghịch thiên như sư phụ." Tuổi còn nhỏ, nhưng đã sớm suy nghĩ rõ ràng những điểm mấu chốt trong đó.

Khi ngọn lửa và lôi điện Trương Trạch sử dụng đều không giết được Y Mạc Đốn, Ma Đao Thiên Nhận đã xuyên qua phòng ngự của đối phương.

Ngay cả phòng ngự của cổ thần, cũng sẽ bị thanh đao này phá vỡ.

Thanh đao không ngừng vung chém.

Lôi điện do Vô Nhãn Long Phù dẫn dụ cũng không ngừng oanh kích.

Tiếng vang ầm ầm, hòa cùng với môi trường xung quanh, âm thanh như hủy thiên diệt địa.

Cho đến khi thân thể Y Mạc Đốn bị đánh thành vụn!

Lúc này, Hồ Vân Tuyển cầm lấy chiếc vòng tay vàng từ trong hộp đó ra.

Phát hiện kích thước trên đó, vừa vặn có thể đeo vào cánh tay.

Ma xui quỷ khiến thế nào, hắn đã đưa tay ra, nắm lấy Tử Thần Chi Trạc trước mặt.

Thử đeo vào tay, chiếc vòng tay đột nhiên chiếu ra hình ảnh.

Hình ảnh xuyên qua một sa mạc đầy cát vàng.

Trong sa mạc lóe lên bóng dáng của một kim tự tháp, cuối cùng dừng lại trên một ốc đảo.

"Đó là ốc đảo A Mỗ Tạ." Y Phù Lâm một mắt nhận ra ốc đảo trong sa mạc đó.

Ốc đảo này vốn không thuộc về nhân gian.

Sau khi Ma Hạt Đại Đế ký kết khế ước với Tử Thần, mới xuất hiện ốc đảo thần bí này.

Đợi hình ảnh biến mất, Hồ Vân Tuyển đột nhiên phát hiện, chiếc vòng tay không tháo ra được.

"Chuyện gì vậy?

Bị chiếc vòng tay chọn trúng rồi?" Y Phù Lâm nhìn chằm chằm Hồ Vân Tuyển, lại nghĩ đến hình ảnh vừa rồi, lập tức hiểu ra ý nghĩa của nó.

“Đeo chiếc vòng tay này nếu không thể tìm thấy kim tự tháp đó trong thời gian nhất định, sẽ...” Y Phù Lâm có chút không nỡ nói tiếp.

Trương Trạch lại đột nhiên nói tiếp: “Sẽ nổ tung.” Y Mạc Đốn bị đánh tan, lúc này trên bầu trời đang từ từ bắt đầu ngưng tụ lại.

Nhưng mặt đất đột nhiên xuất hiện một vết nứt, thân thể Y Mạc Đốn rơi xuống, bao gồm cả đám thuộc hạ bên cạnh cũng bị hút vào.

Tiếp đó ở một khu vực khác của sa mạc, vết nứt lại xuất hiện.

Y Mạc Đốn được Tử Thần phục sinh, xuất hiện trên sa mạc.

Hắn nghiêm túc nhìn hai tay mình, không nhịn được thở dài một hơi: “Sống thật tốt!” “Đại nhân Y Mạc Đốn, vừa rồi...

đó rốt cuộc là chuyện gì?” Trong lòng họ, Y Mạc Đốn là vô địch, nhưng không ngờ cũng có lúc bị người ta giết chết phải trốn đi.

Y Mạc Đốn lại không để ý đến mấy người này.

“Phải nhanh chóng tìm thấy ốc đảo A Mỗ Tạ, giành được đội quân đó, nơi đó cũng là nơi gần địa ngục nhất!” Chỉ đến nơi đó, hắn mới có thể có được sức mạnh cường đại hơn.

“Chủ nhân, chưa tìm thấy Mâu Thẩm Phán.” “Không cần Mâu Thẩm Phán.” Với sức mạnh của hắn, đối phó với một Ma Hạt Đại Đế cỏn con chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Bên kia, Trương Trạch đã triệt để hủy diệt thân thể của Y Mạc Đốn một lần.

Nhưng hắn vẫn bị Tử Thần phục sinh, nếu đã không có cách nào hủy diệt, vậy thì thử thu phục xem sao. 【Chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ.】 “Sư phụ, ốc đảo A Mỗ Tạ trong truyền thuyết đã xuất hiện!” Trương Nhật Sơn vừa rồi đã chú ý đến hình ảnh do Tử Thần Chi Trạc trên tay Hồ Vân Tuyển chiếu ra.

Chỉ cần đi theo phương hướng mà chiếc vòng tay chỉ, là có thể tìm thấy ốc đảo đó.

Trương Trạch đang chờ đợi phần thưởng của hệ thống, trong lòng có chút mong đợi cụ thể.

Đợi đã lâu, Y Phù Lâm bỗng nhiên nhìn về phía văn tự được khắc trên mặt sau của chiếc hộp vàng. "Kẻ mở chiếc hộp này ra, sẽ phải uống nước sông Nile! " "Lời nguyền?" Trương Trạch liếc nhìn dòng sông Nile vừa mới khôi phục lại bình thường ở phía sau. "Xem ra cũng không có gì uy hiếp!" Hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, bỗng nhiên nước sông Nile phía sau lưng đột nhiên dâng lên.

Như thể có một sức mạnh khổng lồ, vì lúc nãy đã khống chế nước sông Nile để chiến đấu, nên đã rơi vào trạng thái thịnh nộ.

Lũ lụt khổng lồ ập về phía bờ. "Mau đi, đó là lời nguyền của đối thủ dành cho người cầm Vòng tay Tử Thần!" Đội ngũ lập tức chạy về phía ngọn núi cao hơn.

Trương Trạch vẫn đứng trên đỉnh của công trình kiến trúc, không thể không thừa nhận chất lượng của nó quả thực không tồi.

Y Mạc Đốn đã chạy trốn đến một sa mạc cách đó mấy chục dặm.

Trương Trạch không cảm nhận được điểm này, nhưng cũng có thể đoán ra.

Y Mạc Đốn sống lại là vì phong ấn, thân thể bất tử được sức mạnh của Tử Thần bảo hộ.

Muốn thực sự giết chết hắn, phải trực tiếp hủy diệt linh hồn.

Chỉ hủy diệt nhục thân thì dù bao nhiêu lần cũng không thể giết chết được.

Ngay cả trong cốt truyện gốc, hắn cũng không bị giết chết hoàn

toàn, mà chỉ bị đày xuống địa ngục.

Nhưng năng lực hiện tại của Lục Khố Tiên Tặc khiến Trương Trạch liên tưởng đến một năng lực quen thuộc – Thần Minh Linh.

Cũng không phải là đã có Thần Minh Linh, Thần Minh Linh thực sự còn mạnh hơn năng lực hiện tại của hắn gấp trăm lần.

Chương 471

Thần Minh Linh có thể xử lý toàn bộ khí do người khác phóng ra trở về trạng thái ban đầu.

Giống như nuốt chửng sức mạnh của người khác, sau khi hấp thu cũng sẽ khôi phục lại thành khí đơn giản nhất.

Nhưng quá trình thực tế cần một chút thời gian để tiêu hóa.

Chỉ có Thần Minh Linh, phương pháp giải quyết mới tương đối triệt để, trực tiếp xử lý những năng lượng đó thành trạng thái thuần túy nhất.

Được xưng là Khí Thể Nguyên Lưu nơi tận cùng của thuật, còn bị suy đoán là phiên bản nâng cấp của Thần Minh Linh.

Giống như các Bát Kỳ Kỹ khác, mỗi một kỹ năng gần như đều có thể được hiểu là một phiên bản nâng cấp. 【Túc chủ hiện đang ở trạng thái an toàn, mời lựa chọn phần thưởng của ngài.】 【Tưởng lệ 1: Tị Thủy Kiếm, một trong ba bảo vật trị thủy của Đại Vũ năm xưa, có thể khiến nước rẽ đường, trảm yêu trừ ma. (nguyên tác từ vị diện Kiếm Vũ)】 【Tưởng lệ 2: A Qua Ma Thác Huyền Phù Đấu Bồng, một chiếc áo choàng có ý thức tự chủ, diệu dụng vô cùng (nguyên tác từ Mạn Uy Vũ Trụ).】 Truyền thuyết về Tị Thủy Kiếm, Trương Trạch cũng đại khái biết.

Chỉ là thanh Tị Thủy Kiếm nhìn thấy trong cốt truyện gốc, không phải là thứ hắn cần.

Tương truyền yêu quái Hoài Hà là Vu Chi Kỳ đã bị Đại Vũ dùng thanh kiếm này hàng phục.

So sánh với nó, hắn hứng thú hơn với chiếc áo choàng bay lượn.

Áo choàng bay lượn có thể khiến người ta lơ lửng trên không trung, tốc độ phi hành siêu nhanh.

Trong truyện tranh, nó thể hiện tốc độ gần bằng tốc độ âm thanh, có thể hành động theo ý muốn của chủ nhân, tham gia chiến đấu.

Đồng thời nó gần như không thể phá hủy, có thể dùng làm khiên, chống lại các đòn tấn công vật lý và ma pháp cho người mặc.

Điểm yếu duy nhất có lẽ là vấn đề phạm vi, dù sao cũng chỉ là một mảnh áo choàng.

Cùng lúc đó, áo choàng ma thuật cũng có thể dùng làm vũ khí, có thể tấn công hoặc bắt giữ đối thủ.

Thậm chí có thể dùng chú ngữ để thay đổi ngoại hình, ví dụ như có thể biến thành âu phục, áo choàng và các loại trang phục khác.

Điểm an toàn nhất của nó là áo choàng bay lượn cũng có thể thu nhỏ và kéo dài vô hạn, người sở hữu có thể triệu hồi và khống chế nó từ xa, thậm chí là xuyên vị diện.

Bất kể bị đặt ở nơi xa xôi nào, đều có thể trực tiếp triệu hồi đến bên cạnh để hỗ trợ chiến đấu.

Lúc trước khi giao đấu với Y Mạc Đốn, hắn suýt nữa đã làm bị thương con bạch long cưỡi dưới thân, khiến hắn có chút dè chừng, không thể hoàn toàn buông tay buông chân mà đánh.

Sau khi lựa chọn một chiếc áo choàng, rất nhiều vấn đề cũng tự nhiên được giải quyết.

Đầu tiên là phi hành tự do.

Trường Phòng Súc Địa Thuật, mỗi lần sử dụng đều cần phải trả giá.

Ngay cả hắn, nếu dùng nhiều mà không kịp thời bổ sung lại, cũng

sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Một chiếc áo choàng được gọi là thần khí, không cần phải trả bất kỳ giá nào, thậm chí còn có thể tự động cứu chủ.

Áo choàng phối hợp với bộ hắc y long văn mà hắn quen mặc, khiến người ta có cảm giác hợp nhau một cách khó hiểu.

Hình ảnh cụ thể có phần giống với Nhị Nguyệt Hồng mặc áo choàng.

Sau khi lựa chọn, giây tiếp theo chiếc áo choàng bay lượn đã xuất hiện trên tay Trương Trạch.

Áo choàng có ý thức bay ra sau lưng Trương Trạch.

Hắn đứng trên đỉnh tòa nhà, bên cạnh là Tiểu Cửu và Tiểu Thanh cũng đang đứng ở ven.

Ban đầu hai nàng đang chờ hắn đưa xuống, lại thấy chiếc áo choàng trên người Trương Trạch đột nhiên bay phần phật theo gió. "Chủ nhân, ngài có năng lực phi hành sao?" Tiểu Thanh kinh ngạc nhìn chủ nhân trước mặt. "Muội muội, ta cảm thấy dường như có liên quan đến chiếc áo choàng mới của chủ nhân!" Tiểu Cửu nhìn chằm chằm vào chiếc áo choàng trên người Trương Trạch, giác quan thứ sáu của nàng phán đoán, chiếc áo choàng này nhất định ẩn chứa năng lượng vô cùng. "Đúng là vì chiếc áo choàng.

Đi thôi, các ngươi cũng theo ta đuổi kịp đội ngũ." Đội ngũ bên dưới trực tiếp mượn thứ mà Y Mạc Đốn trước đó gọi là xe lửa. "Y Mạc Đốn không còn, xe lửa này vừa hay để ta sử dụng." Trương Trạch đột nhiên từ trên không trung nhanh chóng bay đến trước mắt mọi người. "Phật Gia!!" "Trời ạ, Phật Gia biết bay!" Tề Thiết Chủy nhìn Trương Trạch đang bay, tốc độ đó chỉ trong một cái chớp mắt đã xuất hiện ngay trước mặt mọi người.

Hắn tò mò đưa tay ra định chạm vào áo choàng, vừa mới đưa tay ra thì đột nhiên bị áo choàng quất mạnh vào đầu.

Tề Thiết Chủy lập tức đầu óc ong ong, "Chết tiệt, ta cảm giác trước mắt toàn là sao!" "Phật Gia, vừa rồi là ngài đánh ta sao?" Trương Nhật Sơn bên cạnh nhìn hai tay của Trương Trạch, "Bát gia, người đánh ngài chắc chắn không phải sư phụ ta." "Sư phụ chỉ có hai tay, trừ phi có tay thứ ba, nếu không sẽ không rảnh tay để đánh ngài đâu." Tề Thiết Chủy nhìn bóng lưng Trương Trạch, lập tức toát mồ hôi lạnh: "Chẳng lẽ... là áo choàng đánh ta?" "Gặp quỷ rồi, gặp quỷ rồi, một cái áo choàng sao có thể đánh ta được?" Trong phút chốc hắn tưởng gặp quỷ. "Cửu gia, ngài hiểu lầm rồi, không có quỷ nào cả, là áo choàng đánh ngài đó." Hoa Linh che miệng cười trộm, "Cái khác thì ta không biết, nhưng chưa được đồng ý mà đã sờ vào áo choàng, có hơi bất lịch sự." Theo sau đoàn tàu hỏa đang tiến hết tốc lực, chiếc vòng trên tay Hồ Vân Tuyển lại một lần nữa chỉ dẫn phương hướng cho mọi người.

Trong hình ảnh chiếu ra, xuất hiện một dòng sông.

Ở sâu trong sa mạc, việc xuất hiện một dòng sông như vậy, là một chuyện vô cùng khó tin.

Mọi người ngày càng đến gần ốc đảo Ahm Shere.

Ngải Địch đại diện cho đội vệ binh Pharaoh, gia nhập vào đội ngũ, đồng thời trên đường không ngừng giữ liên lạc với đội vệ binh Pharaoh.

Đội quân hai vạn người, đã hùng dũng xuất phát về phía ốc đảo Ahm Shere.

Xe lửa tiếp tục chạy sâu vào sa mạc, sau khi đi qua một ngôi đền cổ, họ bắt đầu đi bộ tiếp tục về phía trước.

Khi dần dần tiếp cận một dòng sông yên tĩnh, trong sông là một mảnh chết chóc, gần như không thấy sinh khí. "Sông này làm sao vậy, trông thật đáng sợ." Hồ Vân Tuyển từ trên người lấy ra một người giấy. "Thuật người giấy mà ông nội Tôn Quốc Phụ trước đây dạy ta, xem ra có thể phát huy tác dụng rồi." Theo sau tiếng niệm chú trong miệng, phương pháp gần như y hệt Tôn Quốc Phụ.

Là con trai của Hồ Quốc Hoa, từ nhỏ hắn cũng lớn lên bên cạnh Tôn Quốc Phụ.

Ngoài việc thỉnh thoảng đến Trương gia đọc sách, luyện công, ảnh hưởng của Tôn Quốc Phụ đối với hắn cũng rất lớn.

Người giấy nhẹ nhàng như bị gió thổi bay đi, lơ lửng trên mặt sông.

Người giấy toàn thân sặc sỡ, tạo hình có hơi trẻ con.

Vừa nhìn đã biết là tác phẩm của Hồ Vân Tuyển.

Tuổi còn nhỏ đã thông thạo nắm giữ môn kỹ xảo này, tương lai nhất định cũng là một nhân vật kiệt xuất trong thế hệ trẻ.

Trương Trạch nhìn từ xa một cái, phát giác dưới nước dường như có thứ gì đó đang bơi.

Trông như một vũng nước tù, thực ra chỉ là tốc độ chảy tương đối chậm. "Trong nước có thứ gì đó!" Ngô Tam Tỉnh nhìn chằm chằm từ xa tình hình trong sông, hắn nắm một vốc đất trên mặt đất ngửi ngửi, "Trong đất có mùi máu tanh." "Xung quanh tỏa ra mùi hôi thối, những nơi như thế này, đa phần đều có một lượng lớn thi thể thối rữa tồn tại." Hắn đột nhiên dừng lại, nhìn chằm chằm vào một kim tự tháp vàng rực ở xa. "Sư phụ, nơi chúng ta cần tìm, không phải là tòa kim tự tháp đó chứ?" "Không sai, chính là nơi đó." Ánh mắt Trương Trạch nhìn ra bốn phía, thông qua tiếng gió, trong đầu hắn đã có được đường

nét địa hình đại khái. "Toàn bộ đều là vàng a!" Ngô Tam Tỉnh nhìn chằm chằm vào đó, nước miếng bên khóe miệng sắp chảy xuống, "Sư phụ, chỗ vàng đó con có thể giữ lại không?" Trương Trạch lộ ra vẻ mặt kỳ quái, cười nói: "Mỗi người tự dựa vào bản lĩnh, có thể lấy được bao nhiêu thì cứ lấy." Tiền đề là có thể lấy đi được.

Trong số rất nhiều đồ đệ, người tham tiền nhất chính là Ngô Tam Tỉnh.

Cũng không phải những người khác không có hứng thú với tiền, tiền bạc tự nhiên ai cũng thích.

Ví dụ như Ngô Nhất Cùng, tuy yêu tiền nhưng lại chú trọng phương pháp, bảo hắn mặt dày như Ngô Tam Tỉnh, thà chết cũng không làm được.

Cho nên, hình bóng của mấy thiếu niên này, bây giờ cơ bản đã định hình.

Hồ Vân Tuyển điều khiển người giấy lơ lửng trên mặt nước, đột nhiên một bóng đen trong nước nhảy lên khỏi mặt nước.

Tất cả người giấy đều bị cuốn vào trong nước. "Nước này không ổn!" Hồ Vân Tuyển đi đến bờ sông để xem kỹ, lại bị Kim Bàn kéo lại. "Tiểu tử, không muốn sống nữa à?" "Nơi như thế này, kỵ nhất là đến gần bờ sông." Lão chỉ vào khu rừng phía trước, "Thứ trong sông có lợi hại đến mấy, thông thường cũng không lên được bờ, nguy hiểm thực sự là khu rừng rậm kia." Ốc đảo Ahm Shere trước mắt là một khu rừng mưa nhiệt đới khổng lồ nằm trong một lòng chảo.

Trong khu rừng bên cạnh đột nhiên có một con rắn hổ mang Ai Cập xuất hiện sau lưng Trương Trạch.

Đầu và cổ của con rắn hổ mang này rất lớn.

Phần bụng vô cùng rộng, có đồng tử tròn.

Toàn thân là vảy màu nâu đen, hướng về phía trước phát ra tiếng hô hô.

Chương 472

Xì...

Mọi người xung quanh vừa mới phát hiện ra con rắn hổ mang, giây tiếp theo con rắn hổ mang đột nhiên bị chiếc áo choàng đỏ sau lưng Trương Trạch quấn lấy.

Bành!

Không đợi Trương Trạch quay người, con rắn hổ mang đã bị quật mạnh vào thân cây bên cạnh.

Lao Lạp một đao chém đứt thân thể con rắn.

Nửa còn lại của con rắn mới bị áo choàng trực tiếp ném bay ra ngoài. "Áo choàng... thật sự có ý thức của riêng nó!" Lao Lạp trước đó đã nghe Tề Thiết Chủy nói.

Nhưng người bình thường ai sẽ tin, một cái áo choàng lại có ý thức của riêng nó?

Nhưng bây giờ áo choàng đang lơ lửng trên không trung.

Giây tiếp theo lập tức quay trở lại sau lưng Trương Trạch.

Trương Trạch nói với mọi người: "Một chiếc áo choàng có ma lực." Lại nói với mấy đồ đệ bên cạnh: "Mấy đứa đều đã học Kim Quang Chú, những thứ trong rừng không làm thương được các ngươi đâu." "Thật sao?" Vừa dứt lời, Ngô Tam Tỉnh hoan hô một tiếng rồi nhảy thẳng vào trong rừng.

Trương Nhật Sơn và Giải Cửu có phần trầm ổn hơn, nhưng Phùng Học Văn cũng lập tức xông vào theo.

Đi theo hắn là Liễu Xuân Sinh, đối với môi trường rừng mưa nhiệt

đới này có cảm giác thân thiết khó tả.

Không những không cảm thấy sợ hãi, mà thậm chí còn có cảm giác như cá gặp nước.

Khi Ngô Nhị Bạch đuổi kịp Ngô Tam Tỉnh, lại thấy hắn đang nấp bên cạnh một cái cây. "Lão Tam, làm gì đó?" "Ngô Lão Nhị ngươi xem, đầu của xác ướp sao lại lớn như vậy?" Hắn chỉ vào mấy cái đầu dựa vào nhau dưới gốc cây phía trước.

Đầu của những xác ướp bên trong đặc biệt to, nhưng thân thể lại đặc biệt nhỏ.

Ngô Nhị Bạch nhặt một đoạn xương trên mặt đất, "Xung quanh đều là xương người." "Ngươi không thấy kỳ quái sao?

Những thứ khác đều bị gặm thành xương, tại sao mấy con quái vật đầu to này lại chỉ biến thành xác ướp?" Ngô Tam Tỉnh cầm chủy thủ chọc vào xác khô trước mắt.

Xác khô không có phản ứng gì, hắn mới yên tâm.

Hắn đưa một cái móng lừa đen cho Ngô Nhị Bạch, "Cái này ngươi cầm đi." "Cho ta làm gì?" Ngô Nhị Bạch không quen dùng thứ này, nhưng việc lão Tam có thể đưa cho hắn cái móng lừa đen duy nhất cũng khiến hắn có chút bất ngờ.

Hai người từ nhỏ đã giành đồ của nhau, bất kể cái gì cũng phải tranh một phen.

Chưa từng có lúc nào Ngô Tam Tỉnh lại đáng tin cậy như vậy.

Quả nhiên giây tiếp theo Ngô Tam Tỉnh đã khoe ra một bộ ngân châm bí chế hoàn chỉnh. "Tinh Quan Đinh Thi Châm!!" "Sư phụ ngay cả cái này cũng đưa cho ngươi?" Ngô Tam Tỉnh đắc ý nói: "Sư phụ nói, về phương diện trộm mộ, ta có thiên phú hơn các ngươi, các ngươi không biết đâu." "Ngươi có toàn phong sạn, toản thiên tác, ta có

một con hắc mao xà!" Nói xong, trên cánh tay hắn bỗng nhiên có một con hắc mao xà bò ra.

Khi trời dần tối, không khí trong cả khu rừng nguyên sinh đột nhiên thay đổi.

Trong rừng có thi hài và quần áo.

Có những người thậm chí là quân đội của thế kỷ trước sau khi tiến vào đây đã toàn quân bị diệt.

Trong rừng không ngừng truyền ra những tiếng động sột soạt. "Ngô Lão Nhị, tình hình không ổn a!" Toàn thân hắn rùng mình, nghe tiếng động xung quanh dường như đâu đâu cũng có những sinh vật đang xuyên qua bụi cỏ.

Trong các bụi cỏ xung quanh liên tục có thứ gì đó chạy với tốc độ cao, gần như ngay bên cạnh mọi người.

Phía trước vài trăm mét là tiếng nước chảy xiết, men theo chính trung tâm của cả ốc đảo Ahm Shere mà xuyên qua.

Nguồn nước chảy không biết từ đâu xuất hiện một lượng lớn nước trong, cứ thế chảy về phía cuối ốc đảo.

Nguồn nước ở đây không thuộc về bất kỳ con sông nào trên thế giới này.

Trương Trạch mặc áo choàng, từ từ bay lên không trung.

Hoa Linh theo bóng dáng Trương Trạch bay lên không trung. "Đại nhân!" Nghe ngữ khí của Hoa Linh, Trương Trạch biết lúc này xuất hiện chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương. "Xung quanh đều là thuộc hạ của Anubis, toàn là những xác ướp người lùn hung ác." "Không sao, chỉ cần ta triệu hồi Tịnh Kiến A Hàm, những xác ướp này hoàn toàn không cần lo lắng, chỉ là... có khả năng sẽ làm bị thương mấy đồ đệ của ngài." "Đối phó với xác ướp Ai Cập, tự nhiên dùng cương thi và

âm binh của nước Z ta thích hợp hơn!" Nói xong, hắn bỗng nhiên triệu hồi ra Thiên Niên Thi Vương, Thiên Túc Đấu Thi, Bất Ngôn Kỵ thống lĩnh cùng với Hồng Hống mới đây.

Hai nữ khôi song sinh trở về bản thể, biến thành hai cỗ nữ cương thi.

Mấy cỗ cương thi phương Đông, khinh thường đứng giữa khu rừng nguyên sinh.

Xung quanh, một lượng lớn xác ướp người lùn đang tập kết. "Học Văn!" Trương Trạch hét xuống phía dưới. "Sư phụ, con đây!" Phùng Học Văn lập tức ngẩng đầu lên từ trong bụi cỏ.

Tay kia cầm một cây đuốc, vừa nói xong, sắc mặt hắn liền biến đổi, sau lưng hắn đang đứng là tiên tổ của Phùng gia. "Đại nhân, có Liễu Xuân Sinh ta ở đây, đám tép riu này không cần đến một canh giờ là có thể giải quyết!" Một canh giờ của Liễu Xuân Sinh là hai tiếng đồng hồ.

Theo dự đoán của Trương Trạch, như vậy quá chậm.

Tốc độ của đám xác ướp người lùn ở đây cực nhanh.

Cộng thêm môi trường ở đây, vốn là sân nhà của chúng.

Bốn phương tám hướng đều bị đặt rất nhiều cạm bẫy.

Quân đội của Napoleon vào thế kỷ 18, từng tìm đến nơi này, cả quân đội đều bị giữ lại đây và biến thành xác khô.

Sau khi bay trên không một lúc, hắn dần dần thích ứng với phương thức bay này.

Trương Trạch quay trở lại đội ngũ, gọi Trương Tiểu Ngư và Trương Nhật Sơn, "Hai đứa, cùng với Học Văn, lát nữa dẫn dắt đội ngũ cho tốt." "Trời vừa tối, những thứ trong rừng đã ra rồi." Trần

Viễn Viễn nhìn khu rừng trước mặt, vô số thi thể xung quanh đều là hậu quả của hàng trăm năm tàn sát. "Nơi như thế này sát nghiệt quá nặng." "Cho nên ta mới nói không nên để nơi này biến mất sao?" Kim Bàn đứng bên cạnh cười nói: "Sư huynh, nơi này thuộc về tử thần của Ai Cập." "Ta chưa từng nghĩ sẽ có một ngày phải đối đầu với một nhân vật ở cấp độ này, với tư cách là kẻ địch." Cả đội ngũ này đã đắc tội với tử thần và thái dương thần của Ai Cập cổ đại.

Các vị thần khác dự kiến cũng không có khả năng đụng phải.

Nhưng nơi này là Ahm Shere, bản thân nó là một không gian khác, được chiếu xạ vào thế giới này bằng một phương pháp tương tự như ảo ảnh.

Có lẽ ngay cả người sáng tạo ra cả ốc đảo này cũng không ngờ, năm ngàn năm sau, sẽ có một nhóm người đặc biệt như vậy đến ốc đảo này.

Trương Trạch hiện tại sử dụng phi hành, có thể trong nháy mắt đến bất kỳ nơi nào xung quanh.

So với đi bộ, tốc độ của áo choàng nhanh nhất có thể đạt đến siêu âm tốc.

Trực tiếp dùng phi hành, càng có thể bất cứ lúc nào hiểu rõ sự thay đổi của bất kỳ khu vực nào.

Thậm chí chỉ cần hắn muốn, hiện tại hắn có thể một mình xuất hiện ngay bên cạnh kim tự tháp.

Nhưng nếu làm vậy, quân đội của Anubis rất có khả năng sẽ xuất hiện trước thời hạn ở nhân gian.

Hắn không sợ Vua Bọ Cạp.

Điều thực sự sợ là phiền phức.

Quân đội của Anubis, sức chiến đấu cá nhân không mạnh, điều thực sự đáng sợ là số lượng.

Số lượng không ngừng nghỉ, từ địa ngục đến nhân gian.

Trong bụi cỏ không ngừng có những mũi tên thổi bay ra.

Đó là vũ khí tầm xa của những xác ướp người lùn, chúng sử dụng những mũi tên thổi độc ác, nấp trong bụi cỏ để ám sát những người bên cạnh.

Bên cạnh Trương Trạch, lại xuất hiện thêm con chồn vàng Hoàng Khôi.

Thân hình nhỏ bé không ngừng xuyên qua các bụi cỏ.

Tiếp đó Trương Trạch lại thả ra mấy con kê quan xà.

Kê quan xà sẽ bắt chước tiếng người nói.

Chương 473

Vừa xuất hiện, chúng đã bắt đầu bắt chước tiếng người ở một bên khác, trực tiếp thu hút một phần xác ướp trong bụi cỏ đi qua đó.

Ở một hướng khác, Y Mạc Đốn đang dẫn theo Ni Na, hóa thân của Anck-su-namun.

Phía sau là giám đốc bảo tàng Anh quốc Hafiz, cùng với những thuộc hạ của hắn. "Chủ nhân Y Mạc Đốn, thiếu niên cầm Vòng tay Tử Thần đang ở trong đội ngũ." Hafiz chỉ vào trong bụi cỏ, bóng dáng của Hồ Vân Tuyển có lẽ vừa rồi đã vô tình bị hắn nhìn thấy.

Y Mạc Đốn giơ tay lên, những xác ướp người lùn vừa xông ra lập tức ngừng tấn công.

Hắn dẫn Ni Na, nhanh chóng xuyên qua bụi cỏ, tiến về phía kim tự tháp vàng rực kia.

Còn những thuộc hạ tự xưng là nô lệ xung quanh, hắn hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của họ. "Ngươi định bỏ rơi những người đó sao?" Bóng dáng Trương Trạch đột nhiên từ trên trời giáng xuống.

Chiếc áo choàng sau lưng tung bay trong gió.

Toàn bộ hình tượng giống như một vị thần đột nhiên xuất hiện.

Y Mạc Đốn đột nhiên căng thẳng che Ni Na sau lưng. "Những thành viên của Thánh Tam Nhất đó không phải là lợi dụng ta để giúp họ thống trị thế giới sao..." "Nếu ta nói ta không có hứng thú thống trị thế giới, ngươi có tin không?

Thứ ta muốn chỉ là được ở bên người ta yêu mãi mãi!" Nhưng Trương Trạch, người thông thạo cốt truyện, lại biết, Y Mạc Đốn ít

nhiều cũng có hứng thú.

Nhưng vì Ni Na, hắn đã chọn từ bỏ khả năng thống trị thế giới.

Ít nhất đối với hắn, quân đội của Anubis, nếu xuất hiện ở thời đại này, khả năng thống trị thế giới thực ra rất lớn.

Nhưng đó là vì hắn không biết, không lâu trước đó, quê hương của người Nhật Bản đã liên tiếp hứng chịu hai cuộc tấn công hạt nhân.

Có loại vũ khí như vậy, quân đội của Anubis cũng chỉ là chuyện của mấy quả bom hạt nhân mà thôi. "Có thời gian thì nên tìm hiểu thêm thời sự đi, dựa vào quân đội của Anubis, muốn thống trị thế giới quả thực là mơ mộng hão huyền." "Nhưng những vị thần cổ đại đó ở một thế giới khác cũng không thể thực sự đến thế giới này, nếu không cũng có thể gây ra một số uy hiếp." Nếu không phải vì ở hai vị diện khác nhau, các vị thần Ai Cập cổ đại thậm chí còn có khả năng trực tiếp giáng lâm thế giới này.

Nhưng ốc đảo Ahm Shere trước mắt lại không giống vậy, nó vốn đến từ địa ngục.

Một lối vào địa ngục được mở ra từ năm ngàn năm trước.

Đối với Y Mạc Đốn trước mắt, ấn tượng của Trương Trạch cũng không quá tệ.

Chỉ là giết người, đội vệ binh Pharaoh mấy ngàn năm nay cũng đã giết không ít người.

Còn những thành viên Thánh Tam Nhất bị giết, vốn là kẻ địch.

Hắn không đến mức thánh mẫu đi đồng tình với kẻ địch của mình. "Anubis đang ở ngay trước mắt, hay là ngươi làm thuộc hạ của ta đi?" "Quyển Kinh Hắc Vong Linh và Kinh Vàng Thái Dương đều ở trong tay ta, nếu ngươi thần phục, ta sẽ giúp ngươi hoàn toàn khôi phục ký ức của Anck-su-namun!" Thực ra, tính cách của Anck-su-namun ở

kiếp trước và kiếp này Trương Trạch đều không thích.

Nhưng ở kiếp trước, tính cách của Anck-su-namun càng tàn nhẫn và ích kỷ hơn.

Do đó, nếu phải chọn một, hắn sẽ chọn giữ lại Anck-su-namun của năm ngàn năm trước, và tiến hành sửa đổi ký ức.

Không giống như tẩy não và cấy ghép ký ức, hắn sẽ trực tiếp loại bỏ những phần tương đối bất lợi.

Sau đó tiến hành dẫn dắt đơn giản.

Nói xong, hắn trực tiếp kéo Y Mạc Đốn vào một không gian khác. "Y Mạc Đốn, đây là thế giới của ta." "Nếu ngươi thần phục ta, ta sẽ bảo đảm ngươi sẽ không bị người của đội vệ binh Pharaoh truy sát nữa!" Vừa dứt lời, hắn đột nhiên đeo lên mặt nạ thần cách của Thái Dương Thần.

Trong nháy mắt, trước mặt Y Mạc Đốn, hắn biến thành hình tượng kỳ đặc đầu chim mình người, trên đầu đội mặt trời.

Ánh sáng chói lòa chiếu rọi lên khuôn mặt của Y Mạc Đốn.

Trong khoảnh khắc đó, tam quan trong nội tâm của Y Mạc Đốn đột nhiên sụp đổ.

Sau khi Vòng tay Tử Thần của Hồ Vân Tuyển rơi xuống, hắn không có ý định nhặt lại.

Nhưng chiếc vòng tay đột nhiên nhanh chóng biến mất trước mắt. "Gay go, vòng tay không thấy đâu rồi." Hồ Vân Tuyển nhìn chằm chằm vào vị trí vòng tay biến mất, rồi lại nhìn xuống vết bạc trên mặt đất.

Hắn bấm đốt ngón tay, sắp xếp Thiên Can Địa Chi trên đó.

Về cơ bản giống như Kim Bàn, tay người cũng có thể tiến hành

tính toán Thiên Can Địa Chi.

Do đó, cao nhân thực sự chỉ cần một tay là có thể tính toán Kỳ Môn Độn Giáp.

Ngô Nhị Bạch đứng bên cạnh, mượn một cái kim bàn.

Đây cũng là nguồn gốc của biệt danh Kim Bàn.

Hắn gõ vào bàn, đồng thời nhỏ giọng lẩm bẩm, "Kim tiền bối đã tuổi này rồi, bàn tính cũng không phải là thứ tốt..." "Sư huynh, sư phụ lát nữa là đến rồi." "Ta học là Võ Hầu Kỳ Môn, ngươi là Phong Hậu Kỳ Môn, để ta xem xem, Võ Hầu Kỳ Môn có thật sự không bằng Phong Hậu Kỳ Môn không." Trong lúc nói chuyện, hai người đều nhìn vào bàn Kỳ Môn dưới chân mình. "Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý." "Thiên Can cộng thập số, âm dương các hữu vị." Ngô Nhị Bạch miệng niệm khẩu quyết âm dương của Kỳ Môn, bắt đầu quan sát phương vị Kỳ Môn của kim tự tháp trước mắt.

Trong toàn bộ Kỳ Môn Độn Giáp, phạm vi liên quan vô cùng rộng lớn, ngay cả kim tự tháp trước mắt cũng như vậy.

Hắn nhìn nửa ngày, nhưng vẫn không thể nhìn rõ cụ thể.

Hắn nhỏ giọng niệm một câu: "Kỳ Môn hiển tượng..." Đang định tiếp tục, đột nhiên bị một bàn tay từ phía sau ấn xuống. "Thằng nhóc thối, không muốn sống nữa à?" Bóng dáng Trương Trạch lập tức xuất hiện bên cạnh. "Tâm pháp Kỳ Môn hiển tượng ta dạy các ngươi là để dùng như vậy sao?" "Tất cả nhìn cho rõ đây." "Kim tự tháp tuy ở Ai Cập, nhưng phương vị lại hoàn toàn phù hợp với hướng của âm trạch, là tọa bắc triều nam." Hồ Vân Tuyển nhìn bóng, và mặt trời cũng mọc từ phía đông.

Lúc này mặt trời ở bên phải hắn, kim tự tháp ở phía trước, do đó hắn đang ở phía bắc. "Nhưng kim tự tháp không phải bằng vàng sao?"

Hồ Vân Tuyển nhìn chằm chằm vào kim tự tháp, "Vàng đối ứng với Kim, cho dù không phải Kim thì đối ứng cũng nên là Thổ, kim tự tháp vô hình thuộc Thổ?" "Ai nói với ngươi nó bằng vàng?" Trương Trạch bực bội nói: "Chỉ là ảo ảnh, bản chất vẫn là kim tự tháp bình thường, chỉ lớn hơn một chút." Trước Vô Giới Yêu Đồng của Trương Trạch, kim tự tháp lập tức hiện ra dáng vẻ nguyên thủy nhất.

Kim Bàn phía sau đuổi kịp, nói với hai người: "Hai đứa đi đi, để sư phụ các ngươi đi làm chuyện quan trọng hơn." "Xung quanh kim tự tháp là một vùng nước chết, ngũ hành thuộc Thổ, xây trên mặt đất đè lên mạch nước, Thổ khắc Thủy." Kim Bàn biết Vua Bọ Cạp sắp tỉnh lại.

Nếu không có ai ngăn cản, quân đội của Anubis sẽ sớm tái hiện nhân gian.

Đến lúc đó tất sẽ gây ra đại loạn.

Đội quân này e rằng sẽ không chỉ nhắm vào mảnh đất này, mà sẽ nhắm vào cả thế giới.

Và những người đầu tiên phải giết chính là bọn họ.

Trương Trạch để các huynh đệ Tá Lĩnh canh giữ bên ngoài, sau đó ánh mắt liếc nhìn viên kim cương lớn trên đỉnh.

Giá trị của viên kim cương này e rằng cũng không thấp.

Cộng thêm viên kim cương lớn như vậy, có giá trị sưu tầm rất cao.

Kim Bàn tiếp tục nói với hai người: "Lại nhìn hoàn cảnh ở đây, xung quanh sinh sôi toàn quái vật, một ốc đảo vốn có lại biến thành cảnh tượng này, cho thấy long mạch dưới đất sắp khô cạn, ốc đảo này e rằng sắp có chuyện lớn." Trương Trạch dẫn theo đông đảo thuộc hạ, tiến vào trong kim tự tháp.

Y Mạc Đốn vừa mới thu phục để Anck-su-namun ở bên ngoài, một mình đi theo vào.

Y Mạc Đốn lo lắng nói: "Chủ nhân, sức mạnh của ta ở đây có khả năng sẽ bị Anubis thu hồi!" Trương Trạch liếc nhìn biểu tượng Vua Bọ Cạp trên lối đi phía trước, "Yên tâm, linh hồn của ngươi do ta nắm giữ, không dễ bị sức mạnh khác cướp đi đâu." Muốn cướp linh hồn từ tay hắn, trừ phi thực lực mạnh hơn hắn gấp bội.

Linh hồn của hắn sớm đã không thể xem xét theo lẽ thường.

Tuy không bằng những vị thần cổ đại do các Pharaoh Ai Cập qua các thời đại biến thành, nhưng tuyệt đối không yếu.

Đi vào trong kim tự tháp, thấy mặt đất phía trước xuất hiện một khe nứt khổng lồ.

Bên dưới là một vực sâu, bên trong đột nhiên bị một lượng lớn bùn lầy lấp đầy.

Đồng thời bò ra một lượng lớn bọ cạp độc.

Hình dạng của những con bọ cạp này có con to bằng lòng bàn tay, có con dài hơn một mét.

Khi Trương Trạch chuẩn bị tiếp tục đi vào bên trong, Y Phù Lâm hét về phía hắn một tiếng: "Tiên tri tiên sinh!" "Ta đã lấy được cái này từ tay anh trai ta." "Từ một thương nhân đồ cổ, ừm... lấy được." "Một cây quyền trượng, nhưng biểu tượng trên đó xác thực có liên quan đến các vị thần Ai Cập cổ đại." Khi nhìn thấy cây quyền trượng, cô liền cảm thấy nó có thể có tác dụng quan trọng nào đó.

Trương Trạch đưa cây quyền trượng cho Trương Nhật Sơn đang đi bên cạnh. "Chá Cô Tiếu, đây là cây Mâu Thẩm Phán có thể giết chết Vua Bọ Cạp, ngươi cầm trước đi." Các ghi chép về Vua Bọ Cạp vô cùng hiếm hoi.

Thậm chí đa số chỉ là những truyền thuyết rất mơ hồ.

Chương 474

Do đó ngay cả Mâu Thẩm Phán cũng không ai nhận ra.

Ngay cả trong cốt truyện gốc, cũng là sau khi nhìn thấy bích họa bên trong kim tự tháp mới biết thứ này là Mâu Thẩm Phán.

Chá Cô Tiếu cầm Mâu Thẩm Phán, phát hiện nó có thể xoay được, bèn thử xoay.

Quyền trượng lập tức biến thành Mâu Thẩm Phán. "Thật sự biến đổi rồi!" Y Phù Lâm lập tức kích động nói: "Ta biết mà, ta biết tiên tri tiên sinh nhất định sẽ biết tác dụng của thứ này!" Trương Trạch không có hứng thú với Mâu Thẩm Phán, càng không có hứng thú với quân đội của Anubis.

Đó là sức mạnh của Anubis, muốn kế thừa thì phải trở thành nô lệ của Anubis.

Hắn sớm đã có đủ sức mạnh, căn bản không cần những thứ này.

Càng đừng nói đến chuyện làm nô lệ cho người khác, tuyệt đối không thể!

Trong đại điện vang lên một tiếng gầm nóng rực.

Khe nứt dưới đất sâu hơn, dung nham đang cuộn trào bên trong.

Trước mặt, một lượng lớn bọ cạp đang bò về phía mọi người.

Cốt truyện hoàn toàn không giống với trong phim.

Hắn là người đứng sau thao túng tất cả đã thay đổi mọi thứ. 【Vua Bọ Cạp đã tỉnh lại, mời túc chủ chính diện chiến thắng đại quân Anubis.】 Nhiệm vụ xuất hiện vô cùng kịp thời.

Gặp phải một đàn bọ cạp trước mặt, Y Mạc Đốn khinh thường

nói: "Chủ nhân, cái này giao cho ta là được." Hắn đưa tay ra khống chế đầm lầy trước mắt, dìm chết toàn bộ những con bọ cạp này trong đầm lầy.

Tiếp đó phun ra vô số bọ hung thánh, vào trong đầm lầy, cùng với bọ cạp của Vua Bọ Cạp tiến hành tàn sát.

Sự công kích của bọ hung thánh mọi người xung quanh đều rõ, nhưng không ngờ những con bọ cạp này cũng hung tàn như vậy. "Chủ nhân, nơi này giao cho bọ hung thánh, chúng ta tiếp tục đi vào." Ở phía trước không xa, đặt một pho tượng bọ cạp bằng vàng ròng.

Vòng tay vàng trước đó đã kẹt ở lối vào, từ từ di chuyển vào bên trong. "Không ổn, Vòng tay Tử Thần là chìa khóa để giải phóng đại quân Anubis!" Y Mạc Đốn nhìn Vòng tay Tử Thần đang tự động khởi động cơ quan, muốn ngăn cản nhưng đã không kịp. "Có người đang âm thầm khống chế chiếc vòng này." Tiểu Ca nhìn chằm chằm vào con bọ cạp trước mắt, nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao làm tốt chuẩn bị.

Bất luận thế nào cũng phải đổ máu chống lại quân đội của Vua Bọ Cạp. "Sư huynh, lát nữa ngươi đi quyết đấu với Vua Bọ Cạp sao?" Lão Dương Nhân nhìn sư huynh Chá Cô Tiếu bên cạnh đang cầm Mâu Thẩm Phán.

Hắn cười nói: "Ta đã lâu không thấy sư huynh đơn đấu với người khác, thực lực hiện tại e rằng lại tiến bộ rất nhiều rồi phải không?" Trên mặt Chá Cô Tiếu lại không có nhiều biểu cảm, chỉ vô cùng nghiêm túc: "Ta đã đến bình cảnh, mấy đồ đệ của Phật Gia thiên phú đều không tồi, sớm muộn gì cũng sẽ vượt qua ta." "Đặc biệt là hai tiểu tử Trương Nhật Sơn và Phùng Học Văn." "Tứ gia nghĩ nhiều rồi, nếu nói về chiến đấu lực, trong Cửu Môn ngài gần như chỉ đứng dưới một mình sư phụ thôi." Trương Nhật Sơn tự nhiên biết thực lực hiện tại của Chá Cô Tiếu đáng sợ đến mức nào.

Hắn có năng lực thôn phệ giống Trương Trạch, tuy chậm chạp nhưng cũng đang không ngừng trưởng thành.

Đột nhiên, tiếng cơ quan lại xuất hiện.

Bên trong con bọ cạp vàng sinh ra rung động dữ dội.

Bức tường vốn đen kịt có những bức tượng đá, bụi bẩn trên bề mặt lập tức biến mất.

Phảng phất như mọi người đã xuyên không trở về năm ngàn năm trước, bên trong kim tự tháp vàng son rực rỡ. "Tòa kim tự tháp này bây giờ mới thực sự được đánh thức!" Đột nhiên một loạt tiếng gầm giận dữ truyền đến, tiếp đó là vô số tiếng gào thét của oan hồn từ địa ngục.

Mang theo tiếng ai oán không cam lòng và đau khổ, chấn động đến nỗi ngũ tạng lục phủ của mọi người cũng run lên.

Tiếp đó, trước mặt mấy người, một bóng đen bọ cạp khổng lồ đang nhanh chóng khuếch đại, bao phủ cả kim tự tháp mà vẫn chưa dừng lại, đang lan ra sa mạc bên ngoài.

Y Mạc Đốn nói: "Chủ nhân, đại quân của Anubis đã được đánh thức rồi!" “Cảnh tượng lại kinh người đến thế!” Nhìn cảnh tượng bóng đen đang lan rộng, Trần trưởng lão đứng gác bên ngoài vô thức siết chặt thiền trượng trong tay.

Đội ngũ canh giữ bên ngoài lúc này đang đứng cùng các thành viên đội thị vệ của Pharaoh.

Đội thị vệ Pharaoh sử dụng vũ khí nguyên thủy, đứng trước mặt họ không xa chính là súng tiểu liên Thompson và súng tiểu liên Type 100 của Nhật.

Côn Luân một mình vác một chiếc hòm lớn, nhanh chân xuất hiện trước mặt đội thị vệ Pharaoh.

“Phật Gia có để lại lời, tất cả vũ khí bên trong đều có thể sử dụng!” Ngải Địch đứng cạnh Côn Luân, trông như một người lùn nhỏ bé, nói với đội trưởng đứng cách đó không xa: “Đội trưởng, Tiên Tri đại nhân và Y Mạc Đốn đã vào trong rồi.” “Y Mạc Đốn?

Không phải... hắn đã bị Tiên Tri đại nhân giết rồi sao?” Hai vạn người, tất cả đều là hậu duệ của những người trông mộ.

Trước kia là thân quân của Pharaoh, danh xưng là đội thị vệ Pharaoh.

Nhiệm vụ chủ yếu là để phòng ngừa Y Mạc Đốn sống lại, sau đó là ngăn chặn Ma Hạt Đại Đế thực hiện lời tiên tri về ngày tận thế.

Quân đội hai vạn người, toàn bộ đều là kỵ binh kiêu dũng thiện chiến.

Đội ngũ như vậy đặt ở thời cổ đại, có thể nói là vô cùng hùng mạnh.

Chỉ tiếc rằng bây giờ đã là thời đại của vũ khí nóng.

“Đội trưởng, Tiên Tri các hạ đã thu phục Đại Tế Ti Y Mạc Đốn!” “Không thể nào!!” Vị đội trưởng có bộ râu quai nón khó tin nhìn vào bóng đen đang không ngừng lan rộng.

Nơi bóng đen bao phủ chính là phạm vi mà quân đội của Anubis sắp xuất hiện.

Bóng đen càng lớn, số lượng quân đội cũng càng đông.

“Nhưng theo tổ huấn, Y Mạc Đốn là kẻ địch của chúng ta!” Ngải Địch giải thích: “Y Mạc Đốn đã chết rồi, hiện tại linh hồn bị Tiên Tri đại nhân khống chế, và đã thay đổi tư tưởng tà ác.” “Bao gồm cả Anck-su-namun, linh hồn tà ác đã được Tiên Tri đại nhân cứu rỗi.” “Đội trưởng, tổ huấn của chúng ta là phòng ngừa Y Mạc Đốn tà ác sống lại, chứ không có phòng ngừa một Y Mạc Đốn đại diện cho

chính nghĩa!" Ngải Địch là thủ lĩnh kế nhiệm của đội thị vệ, vị đội trưởng già nua trước mắt chìm vào suy tư, "Có lẽ ngươi nói đúng." "Nếu Y Mạc Đốn thật sự đã bị loại bỏ tà ác, vị Tiên Tri đại nhân kia có lẽ chính là hóa thân của chính nghĩa!" Y Mạc Đốn là xác ướp không sai, nhưng hiện tại đã là thuộc hạ của Trương Trạch.

Mối quan hệ với tử thần của Ai Cập cổ đại đã trở thành đối địch.

Đội thị vệ Pharaoh đứng về phía nhân loại.

Quân đội của tử thần muốn tiêu diệt nhân loại xung quanh, vậy tự nhiên cũng là kẻ địch của họ.

"Thực ra vào thời đại của Seti I, đội ngũ chúng ta do Y Mạc Đốn quản lý." Vào thời đại đó, Y Mạc Đốn là đại diện của Pharaoh, rất nhiều quyền lực đều do Đại Tế Ti quản lý.

Pharaoh tương đương với thần minh, chỉ phụ trách hưởng thụ mọi thứ.

Nay Y Mạc Đốn lại một lần nữa đứng cùng một phe với họ, cũng xem như là một sự trở về.

"Đội trưởng, bóng đen dừng lại rồi!" Vị đội trưởng đang định rút trường đao, một huynh đệ của Tá Lĩnh bên cạnh vội ném cho ông ta một khẩu Thompson.

"Đợi chúng đến gần sẽ không kịp đâu, dùng cái này, không cần quá chuẩn, đừng bắn trúng người mình là được!" Toàn bộ đội thị vệ Pharaoh xếp thành hàng.

Bóng đen dần dần tan biến, biến thành mấy vạn binh sĩ đầu chó sói cầm vũ khí cổ xưa đứng lên từ sa mạc.

Ngoại hình của những binh sĩ này gần như giống hệt với hình tượng đầu chó sói Anubis trong truyền thuyết Ai Cập cổ.

Đây là những phân thân sức mạnh của tử thần.

Vừa tái xuất nhân gian, chúng đã không ngừng gầm thét giận dữ.

Thân thể đen kịt, tên binh sĩ đầu chó sói dẫn đầu đeo trang sức bằng vàng.

Trang phục điển hình của binh sĩ Ai Cập cổ, tay cầm quyền trượng hai lưỡi.

Tên binh sĩ đầu chó sói cao nhất có thể hình gần như tương đương với Côn Luân.

Một mảng quân đội tử thần đen kịt, mang lại một sự chấn động thị giác cực lớn.

Trong kim tự tháp, Trương Trạch nói với Y Mạc Đốn sau lưng: "Ngươi cũng ra ngoài giúp một tay đi, bên trong ta sẽ xử lý." "Vâng, chủ nhân." Y Mạc Đốn cúi đầu, sau đó hóa thành cát vàng lao ra ngoài kim tự tháp.

Xung quanh kim tự tháp, mấy vạn binh sĩ đầu chó sói đang điên cuồng lao về phía đội ngũ vòng ngoài.

Ngay cả Trần trưởng lão, Kim Bàn và Hứa Nhất Thành cũng đều cầm súng tiểu liên, nhắm vào đầu của những binh sĩ đầu chó sói này.

Chỉ cần đầu chó sói bị bắn nổ, chiến sĩ chó sói sẽ lập tức hóa thành cát vàng tiêu tán.

Gầm!

Sức mạnh của Y Mạc Đốn trong nháy mắt hình thành một cơn bão cát tấn công từ phía sau những chiến sĩ chó sói kia, tiêu diệt được một hai nghìn tên.

Cơn bão hình thành lốc xoáy không ngừng công kích.

Phía bên kia, tiếng súng tiểu liên vang lên không ngớt.

Cơn bão ngày càng lớn, hình thành một đại dương cát vàng giữa sa mạc, không ngừng cuộn trào.

Chương 475

“Quân đội của Dương Thần sao?” Một khuôn mặt người đầy vẻ khinh thường hiện lên trên lớp cát vàng do Y Mạc Đốn tạo ra.

Thật đáng khinh khi trước đây mình lại muốn khống chế đội quân này, bây giờ xem ra đó là một quyết định hoàn toàn sai lầm.

Cùng với việc một băng đạn được bắn hết.

Hỏa lực bao trùm của hai vạn người, cộng thêm tấn công trước sau giáp công.

Mấy vạn chiến sĩ đầu chó sói đều hóa thành cát vàng.

Đội thị vệ Pharaoh và các huynh đệ Tá Lĩnh cùng reo hò.

Nhưng vừa mới reo hò được vài tiếng, đột nhiên một bóng đen còn đen kịt hơn lại xuất hiện.

Lần này tốc độ nhanh như tia chớp, trong nháy mắt đã bao phủ cả sa mạc.

Thậm chí sắp lan đến dưới chân họ.

Khu vực bị bóng tối bao phủ đột nhiên xuất hiện gần như vô tận các chiến sĩ đầu chó sói.

Tiếng sói tru như sóng thần gầm thét, vang vọng khắp cả sa mạc.

Cả ốc đảo Ahm Shere cũng rung chuyển theo.

So với mấy vạn chiến sĩ đầu chó sói trước mặt, đội ngũ của họ gần như không nhìn thấy điểm cuối.

“Có bao nhiêu?

Mười vạn?

Ba mươi vạn?

Hay là... một triệu?" Bằng mắt thường không thể phán đoán được số lượng.

Ít nhất là tất cả những người có mặt ở đây trong đời chưa từng thấy một đội quân quy mô như vậy.

Tốc độ sa mạc của Y Mạc Đốn dần dần chậm lại.

Hứa Nhất Thành ý thức được tình hình không ổn, "Chết rồi, sức mạnh của Y Mạc Đốn cũng không phải là vô tận." "Nếu hắn không trụ được, áp lực của chúng ta sẽ rất lớn!" Sức mạnh bão cát mà một mình Y Mạc Đốn toàn lực thi triển gần như tương đương với cả đội ngũ.

"Có bản tôn tử thần Anubis chống lưng, giết đến cuối cùng liệu những vị cổ thần này có tự mình nhập cuộc không?" "Sẽ không, cổ thần do Phật Gia đối phó, chúng ta chỉ phụ trách đối phó với đám lâu la này thôi!" Tề Thiết Chủy ôm súng tiểu liên, mồ hôi đầm đìa nhưng cũng không dám có chút lơ là.

So với sự tồn tại trong kim tự tháp, đám trước mắt này thật sự chỉ có thể gọi là lâu la.

Từ trong kim tự tháp, Cùng Kỳ đột nhiên hóa thành khói đen lao ra.

Ngay sau đó là tiếng rồng ngâm.

Một con rồng trắng một con rồng xanh nối đuôi nhau tham chiến.

Rồng trắng trong miệng ngậm Long Phù không mắt, bầu trời trên đỉnh đầu đột nhiên bắt đầu ngưng tụ mây đen.

Bị Long Phù ảnh hưởng, Nhân Phù, Quỷ Phù cũng bắt đầu có phản ứng.

Chỉ không biết hai mai Đồng Phù này ẩn chứa sức mạnh kỳ lạ gì.

Ngay sau đó, trong kim tự tháp đột nhiên truyền ra một tiếng gầm giận dữ.

Ma Hạt Đại Đế bị phong ấn năm nghìn năm, đã tỉnh lại.

Tiếng gầm khổng lồ truyền ra, Trương Trạch nhìn về con đường phía trước.

Một tiếng gầm giận dữ đã trực tiếp chỉ rõ phương hướng chính xác.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên nhận ra hoàn cảnh nơi đây có chút không ổn, "Đại nhân, ta ở đây không mở được không gian hư số!" Không thể mở không gian hư số, đồng nghĩa với việc phần lớn năng lực cơ bản đều không dùng được.

Một chiêu rút củi đáy nồi, khiến người ta trở tay không kịp.

"Đại nhân, vậy sức mạnh Xà Thần trên người ngài chẳng phải là..." Nhận ra sự thay đổi này, bất luận là Tinh Tuyệt Nữ Vương hay Hoa Linh đều vô cùng lo lắng cho tình hình của Trương Trạch.

"Hay là chúng ta rời đi đi!" Hoắc Tiên Nhi nhíu chặt đôi mày thanh tú, "Nơi này dù sao cũng là sân nhà của hắn, rút lui chiến lược cũng là chuyện rất bình thường." Ngay cả lý do rút lui cũng đã nghĩ sẵn cho Trương Trạch.

Rút lui chiến lược, là câu thường nghe thấy nhất trên đài phát thanh.

Bây giờ lấy ra dùng cũng thuộc dạng học đi đôi với hành.

Cảnh chiến đấu bên ngoài kim tự tháp vô cùng hùng vĩ, nhưng thứ sắp phải đối mặt bên trong lại là một sự tồn tại kinh khủng hơn đám quân đội Anubis bên ngoài gấp trăm lần.

Nghe lời Tinh Tuyệt Nữ Vương, Trương Trạch quả thực đã để ý

đến không gian Thao Thiết.

Nhưng không gian Thao Thiết theo ý nghĩa thực sự?

Đó là bụng của Thao Thiết, là thứ dựa vào để Thao Thiết có thể thôn phệ vô hạn.

Vì vậy, nó chỉ tương đương với không gian hư số, nhưng thực tế lại không phải là không gian hư số theo đúng nghĩa.

Dù không có Vô Giới Yêu Đồng, cũng không ảnh hưởng đến việc sử dụng đồ vật bên trong.

Nhưng Trương Trạch có thể cảm nhận được, trong bóng tối có vài đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

"Ta tự có cách đối phó, các ngươi đi ở phía sau đội ngũ là được." Người nhà họ Trương bên cạnh, mặt không biểu cảm đứng gác.

Không một lời thừa thãi, bất kể tình hình thế nào cũng sẽ không chút do dự cùng tộc trưởng chung tiến thoái.

Đây mới là người nhà họ Trương thực sự.

Phía trước không xa, một chiếc cồng vàng khổng lồ xuất hiện bên cạnh.

"Kia là gì?

Phía trước dường như có một võ đài, lẽ nào muốn chúng ta cử ra một người đấu tay đôi với Ma Hạt Đại Đế?" Lao Lạp còn hoạt động cánh tay mấy cái.

Tự thấy kỹ năng chiến đấu của mình khá ổn.

Một mình đánh năm sáu người cũng không thành vấn đề.

"Gõ cồng." Trương Trạch nhìn về phía đồ đệ của mình.

Phong Học Văn bước lên phía trước, bắt đầu gõ cồng vàng

“khung, khung, khung”.

Tiếng cồng không ngừng lan ra ngoài.

Gần như tất cả mọi người trên chiến trường đều có thể nghe thấy tiếng cồng từ bên trong truyền ra.

Đầu rồng khổng lồ vừa tú lệ vừa bá khí mở miệng rồng, đôi mắt mang theo sát khí nhìn xuống quân đội Anubis phía dưới.

Xung quanh sấm sét lóe lên.

Mây đen trên trời ngưng tụ không tan, không ngừng hấp thu long mạch tinh khí từ long mạch bên dưới.

Vô số tia sét như rễ cây chi chít, vô số con rắn sét không ngừng luồn lách giữa các chiến sĩ đầu chó sói.

Nơi chúng đi qua, một lượng lớn chiến sĩ đầu chó sói có làn da đen kịt, mặt mũi hung tợn, trong nháy mắt biến thành một mảng cát vàng.

Đồi cát dưới chân mọi người cũng dần dần bị san phẳng trong trận chiến.

Tạo ra một vùng đất bằng phẳng.

Thanh Nhi phun ra kịch độc ăn mòn, thân rồng hấp thu linh khí xung quanh để bổ sung.

Ánh mắt nhìn về phía kim tự tháp, “Tỷ tỷ, chủ nhân ở bên trong cũng sắp bắt đầu rồi!” Tiểu Cửu có chút lo lắng nói: “Không được, ta lo lắng cho tình hình của chủ nhân ở bên trong!” “Thanh Nhi, thực lực của chủ nhân mạnh hơn chúng ta rất nhiều, chúng ta ở lại bên ngoài là đang giúp chủ nhân san sẻ lo lắng!” Không để đám quân đội Anubis bên ngoài gây rối, mới là việc nên làm.

Chá Cô Tiếu trên người mang theo Thẩm Phán Chi Mâu, tay cầm súng tiểu liên Thompson.

Hồng Cô Nương trong tay có tổng cộng 108 phi đao đã chuẩn bị sẵn.

Ở rìa võ đài đột nhiên từ từ nứt ra, lộ ra một cảnh tượng tràn ngập dung nham.

Hàng vạn oan hồn ác quỷ sa xuống địa ngục, nhìn thấy khe nứt trên mặt đất, đang cố hết sức bò ra khỏi địa ngục.

Ngâm mình trong dung nham địa ngục quanh năm, những ác quỷ này đã chịu đựng khổ nạn hàng nghìn năm.

Trong vô số năm tháng sau này, chúng vẫn phải tiếp tục chịu khổ.

Chương 476

Uỳnh!

Tiếng cồng trống tuyên chiến với Ma Hạt Đại Đế.

Cùng với tiếng cồng không ngớt, cánh cửa đá giam giữ Ma Hạt Đại Đế từ từ mở ra.

Trong không gian chật hẹp, Ma Hạt Đại Đế chỉ có thể cuộn mình bên trong.

Mỗi khi có người khiêu chiến xuất hiện, hắn mới có thể ra ngoài.

Thân thể cường tráng, nửa thân trên là người, nhưng lại có hai chiếc càng độc khổng lồ.

Nửa thân dưới là thân bọ cạp có ba cặp chân.

"Ma Hạt Đại Đế thật sự là một con quái vật nửa người nửa bọ cạp!" Trương Tiểu Xà nhìn chằm chằm vào Ma Hạt Đại Đế trước mắt, tò mò: "Ma Hạt Đại Đế có phải là thí nghiệm trường sinh thành công nhất trên thế giới không?" Ma Hạt Đại Đế trước mắt đã dung hợp hoàn hảo với bọ cạp.

"Không, Ma Hạt Đại Đế chỉ là một loại Đấu Thi khác, còn trường sinh giả lại là một khái niệm khác." Trương Trạch cũng từng cải tạo Đấu Thi, biết rằng xác ướp và bọ cạp dung hợp, không cùng một khái niệm với việc dung hợp giữa các sinh vật sống.

Sinh vật sống sẽ có phản ứng bài xích nhưng cương thi thì không.

Con bọ cạp khổng lồ cao hơn hai mét, đuôi độc cuộn lại phía sau, như thể lúc nào cũng muốn đâm vào người đối diện.

Nhìn những người ở phía đối diện võ đài, Ma Hạt Đại Đế lộ ra nụ

cười.

"Người khiêu chiến?" Đây là lần hắn nhìn thấy số lượng người đứng ở phía đối diện đông nhất.

Khi nhìn thấy đặc điểm ngoại hình của những người này, trong đầu hắn hiện lên hình ảnh một nhóm cường giả thần bí ở phương Đông.

"Người phương Đông!" "Hậu duệ của những người đó sao?" Trương Trạch không biết những người mà Ma Hạt Đại Đế nói là ai.

Nhưng có thể khẳng định, những người đã tiếp xúc với vùng đất Thần Châu năm nghìn năm trước là những nhân vật thần thoại thượng cổ lưu truyền trong truyền thuyết cổ đại.

"Kẻ nào không biết tự lượng sức mình muốn khiêu chiến ta?" Hắn đột nhiên hét lớn về phía xung quanh: "Anubis!" "Theo quy định, nếu không ai có thể đánh bại ta, ta sẽ trở lại nhân gian sống thêm một lần nữa!" Ma Hạt Đại Đế tự tin tràn đầy, vào thời đại của hắn, không có cơ hội giao thủ với cường giả phương Đông, đã bị Anubis giam trong không gian này.

Kể từ khi dung hợp làm một với bọ cạp địa ngục, hắn chưa từng gặp đối thủ.

Không đợi hắn nói nhiều, Trương Tiểu Ngư trầm giọng hô: "Khai hỏa!" Đơn đả độc đấu là quy định do các vị thần Ai Cập cổ để lại.

Những vị cổ thần đó là tổ tiên và tín ngưỡng của người Ai Cập cổ, nhưng không phải của họ.

Cái gọi là binh bất yếm trá, Trương Tiểu Ngư sẽ không cùng đối thủ bàn luận nhiều như vậy, trực tiếp khai chiến rồi nói sau.

Hỏa lực hung mãnh bắn về phía Ma Hạt Đại Đế, một trận xả súng điên cuồng.

Trương Nhật Sơn phối hợp với Lão Dương Nhân điều chỉnh vị trí pháo cối 100mm, đồng thời điều khiển thao tác hai khẩu pháo.

Lão Dương Nhân lớn tiếng hô: "Giúp ta phong tỏa phạm vi hành động của hắn." Tốc độ của Ma Hạt Đại Đế rất nhanh, nhanh hơn bọ cạp bình thường gấp mấy chục lần.

Với tốc độ này, dù xạ thuật có tinh chuẩn cũng khó mà bắn trúng.

Nếu Ma Hạt Đại Đế cứ liên tục di chuyển vị trí, với thực lực hiện tại của Trương Nhật Sơn cũng không thể tấn công chính xác đối thủ.

"Để ta." Trương Trạch tiếp nhận một khẩu pháo.

Dưới chân dao động Kỳ Môn Bàn, lúc đối phương chưa kịp phản ứng, hắn đã bố trí Kỳ Môn Độn Giáp Trận.

Loại trận pháp này đối với Ma Hạt Đại Đế chưa từng thấy, thậm chí chưa từng nghe, căn bản sẽ không có bất kỳ phản ứng nào.

Dù có phản ứng, tốc độ tính toán cũng không thể nhanh bằng Trương Trạch.

Gần như trong nháy mắt đã chuyển đổi một nghìn không trăm tám mươi cục Kỳ Môn Độn Giáp.

Tương đương với việc có thể ứng phó với bất kỳ tình huống nào bất cứ lúc nào.

Đồng thời dùng Kỳ Môn Độn Giáp dẫn dắt hành động của đối phương, từ đó đạt được việc đối phương đi một bước, mình có thể trực tiếp tính được hai bước sau.

"Phóng!" Trương Trạch sau khi điều chỉnh vị trí, trực tiếp để Trương Nhật Sơn khai pháo.

Lão Dương Nhân có Trương Tiểu Xà bên cạnh hỗ trợ.

Trong môi trường này, võ lực của lão chỉ ở mức rất thấp trong nhà

họ Trương.

Lớp vỏ ngoài của Ma Hạt Đại Đế vô cùng cứng rắn, loài rắn căn bản không thể gây thương tổn.

Ngược lại còn có thể bị càng của hắn trực tiếp xé nát.

"Cứ làm theo thế này." Trương Trạch làm mẫu bên cạnh, đơn giản giảng giải cách lợi dụng Kỳ Môn Độn Giáp để đoán trước bước đi tiếp theo của Ma Hạt Đại Đế.

Uỳnh!

Đạn pháo chính xác không sai lệch rơi xuống đầu Ma Hạt Đại Đế.

Uỳnh uỳnh uỳnh~ Lần này Lão Dương Nhân biến thành trợ thủ, bên cạnh lại thêm một khẩu pháo, đồng thời oanh tạc vào thân thể tưởng chừng như không thể phá hủy của Ma Hạt Đại Đế.

Về lý thuyết, không có Thẩm Phán Chi Mâu, không ai có thể giết được Ma Hạt Đại Đế.

Nhưng mấy người họ còn chưa lên võ đài.

Trực tiếp tấn công từ xa, đánh cho Ma Hạt Đại Đế không thể tiến lên.

Thế nhưng, Ma Hạt Đại Đế toàn thân tổn hại, nhanh chóng bắt đầu tự mình hồi phục.

Phàm là sinh vật từ địa ngục, tất sẽ có năng lực hồi phục cực mạnh.

Cái đuôi bọ cạp bị oanh tạc đứt lìa, nhanh chóng lại mọc ra một cái y hệt.

Tốc độ vô cùng nhanh.

Dù đạn pháo tiếp tục oanh tạc, nó vẫn không ngừng sinh trưởng.

Trừ phi trực tiếp oanh tạc hắn thành một đống tro bụi.

Ngô Nhị Bạch và Ngô Tam Tỉnh cũng học theo, mang theo Hồ Vân Tuyển ở bên cạnh cũng bày ra bốn khẩu pháo.

Một hàng bảy khẩu pháo cối 100mm.

Phốc phốc phốc phốc phốc ~ phốc phốc ~ Tiếng nổ liên tục, bất kể Ma Hạt Đại Đế đi đâu, đều bị tính toán chính xác không sai lệch.

Ngô Nhị Bạch dùng Võ Hầu Kỳ Môn, vừa rồi nghe Trương Trạch giảng giải, trong lòng đột nhiên thông suốt.

Ma Hạt Đại Đế không hiểu huyền bí trong đó, Ngô Nhị Bạch chỉ cần theo sau Trương Trạch và Trương Nhật Sơn, chặn đường lui của hắn là được.

Ma Hạt Đại Đế uất ức đến mức ngay cả gầm thét cũng không thể làm được.

Ngay sau đó, từ dưới địa ngục đột nhiên lao ra một luồng sức mạnh, trực tiếp đánh tan những quả đạn pháo đó.

Anubis không thể chấp nhận sự sỉ nhục này.

Không chỉ sỉ nhục Ma Hạt Đại Đế, đồng thời cũng sỉ nhục Anubis.

"Đáng ghét!!" Ma Hạt Đại Đế cuối cùng cũng tìm được cơ hội, nhanh chóng bò lên bức tường đại điện bên cạnh, lao về phía họ.

Hắn trước tiên nhắm vào Trương Trạch đang ở phía sau đội ngũ.

Trương Trạch tay cầm điếu thuốc, đang nhàn nhã nhả khói.

Nhìn thấy tình cảnh này, Ma Hạt Đại Đế càng thêm giận không thể át.

Đối phương căn bản không coi hắn ra gì.

Đồng thời mọi người cũng đột nhiên ý thức được, Ma Hạt Đại Đế

không thể dùng phương pháp thông thường để giết chết.

Chá Cô Tiếu buông súng xuống, vừa rồi sự chú ý đều dùng để phong tỏa Ma Hạt Đại Đế.

Lại quên mất nhiệm vụ Trương Trạch giao cho.

"Phật Gia, Thẩm Phán Chi Mâu có phải là lúc nên dùng rồi không?" Chá Cô Tiếu lấy Thẩm Phán Chi Mâu từ sau lưng xuống.

"Sư huynh, loại chuyện này ta rất giỏi, hay là để ta?" Lão Dương Nhân giỏi bắn cung, ném trường mâu thì thỉnh thoảng cũng luyện vài lần.

"Tin tưởng vi huynh, chỉ là một Ma Hạt Đại Đế mà thôi." Ánh mắt Chá Cô Tiếu nhìn chằm chằm vào Ma Hạt Đại Đế đang lao về phía Trương Trạch.

Nhìn thấy Thẩm Phán Chi Mâu, mục tiêu của Ma Hạt Đại Đế lại thay đổi.

Thân thể nhanh chóng hồi phục, dường như còn nhanh nhẹn hơn trước.

Chương 477

Hắn lao về phía Chá Cô Tiếu.

“Coi ta không tồn tại sao?” Trương Trạch hơi nhấc tay, điếu thuốc trên tay kia vẫn đang cháy.

“Tốn tự phong thằng!” “Khôn tự thổ hà xa.” Dưới đất đột nhiên lao ra những cột bùn khổng lồ, trực tiếp hất văng Ma Hạt Đại Đế ra ngoài.

Trương Trạch ném điếu thuốc trên tay về phía những ác quỷ đang cố gắng bò ra từ địa ngục.

Hắn giơ tay phải lên, một đạo Thổ Hà Xa còn lớn hơn nữa trồi lên khỏi mặt đất.

Hai đạo Thổ Hà Xa khổng lồ không ngừng giao nhau, trực tiếp kẹp Ma Hạt Đại Đế ở giữa.

“...

Bị đập bẹp luôn rồi?” Trương Hải Khách nhìn cảnh tượng này, nuốt nước bọt.

Thủ pháp của tộc trưởng ngày càng dứt khoát.

Hắn và Tiểu Ca đang phân nhau phong tỏa đường đi của Ma Hạt Đại Đế.

Hai người có tự biết mình, trực tiếp đánh thì chắc chắn không lại.

Nhưng phong tỏa vị trí thì không vấn đề lớn.

Dù vậy, Ma Hạt Đại Đế vẫn đang từ từ hồi phục.

Chá Cô Tiếu không chút do dự, trực tiếp dùng toàn lực.

Khí màu lam nhạt bao phủ toàn thân, ngưng tụ trên tay, một thương nhanh như tia chớp.

Đâm xuyên qua cái đầu vừa mới hồi phục của Ma Hạt Đại Đế.

"Mang quân đội của ngươi, cút về địa ngục!" "Không!!" Ma Hạt Đại Đế đau đớn gào thét.

Trong cơ thể bắt đầu nhanh chóng phun ra một lượng lớn khói đen.

Trong nháy mắt, khói đen toàn bộ lao ra khỏi kim tự tháp, lan ra bốn phía.

Trong chốc lát hóa thành một khuôn mặt vặn vẹo.

"Hống!" Tiếng gầm không ngừng vang vọng khắp cả ốc đảo.

Quân đội của Ma Hạt Đại Đế nhanh chóng theo bóng đen bị hút vào trong kim tự tháp.

Nhưng, cảnh tượng cả ốc đảo Ahm Shere cùng biến mất như trong dự liệu của Trương Trạch lại không xuất hiện.

"Chuyện gì vậy?" Đột nhiên, từ lối vào địa ngục phía dưới phun ra một lượng lớn dung nham như suối phun.

Những ác quỷ đang định bò ra, bị dòng dung nham nóng rực không ngừng xối rửa.

Bản thể của Anubis đang muốn từ địa ngục đi ra.

"Người phương Đông, các ngươi quá kiêu ngạo, đã phá hỏng trò chơi của ta, vậy thì hãy thay thế trở thành nô lệ đi!" Cùng với tiếng gầm giận dữ, Anubis tay cầm quyền trượng theo sự rung chuyển của mặt đất, xuất hiện trước mắt mọi người. 【Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, đang chuẩn bị các lựa chọn phần thưởng...】 Từng chiến sĩ đầu chó sói từ trong vũng bùn chui ra.

Dung nham vốn có màu đỏ rực đã biến thành bùn đen kịt.

Vũng bùn này rất giống với lớp bùn đen dưới vùng nước chết ở rìa ốc đảo Ahm Shere.

Đây mới là những chiến sĩ tinh nhuệ thực sự bên cạnh Anubis.

Trong ốc đảo này, đây mới là sân nhà thực sự.

Nơi đây có sức mạnh của Anubis bảo vệ, sức mạnh của đội quân bất tử này đang nhanh chóng tăng trưởng.

"Sư phụ, tình hình có vẻ bất lợi cho chúng ta." Ngô Nhị Bạch nhìn chằm chằm vào tình hình xung quanh, vốn tưởng rằng mọi chuyện sẽ kết thúc trực tiếp sau khi Ma Hạt Đại Đế chết.

Không ngờ đây mới chỉ là bắt đầu.

"Kẻ gặp xui xẻo nên là hắn." Trương Trạch vẻ mặt điềm nhiên giải phóng sức mạnh của mình.

Một đoàn sương mù màu mực đang thành hình, ngay sau đó là sương mù màu lam nhạt.

Bức tường vỡ ra, phía sau tường truyền đến tiếng tù và bằng sừng hươu.

Sương mù màu lam nhạt đột nhiên lan tỏa khắp cả kim tự tháp.

Ba chi quân đội từ từ bước ra từ trong sương mù, bước chân hành quân đều tăm tắp khiến lòng người chấn động!

"Quân đội bất tử, lẽ nào ta không có sao?" Quân đoàn Âm Binh đột nhiên xuất hiện, bao vây kín mít bên trong kim tự tháp.

"Phật Gia, số lượng hai bên chênh lệch như vậy, chúng ta không có vấn đề gì chứ?" Tề Thiết Chủy có chút lo lắng.

Nhưng bây giờ hắn không còn tâm tư để bói quẻ nữa.

Vào lúc này, bói quẻ hung cát đã không còn ý nghĩa.

Trận chiến này không thắng tất sẽ chết không nghi ngờ.

"Bát Gia, sự lợi hại của những Âm Binh này ngài không phải chưa từng thấy, chỉ là một đội quân tử thần mà thôi." Cây roi chín khúc trong tay Hoắc Tiên Nhi không biết đã giải quyết bao nhiêu binh sĩ đầu chó sói.

Chỉ là bình thường nàng kín tiếng, tốc độ hiện tại của nàng nhanh hơn người thường gấp mấy chục lần.

Lao vào giữa đội quân đó, như vào chỗ không người.

Nhưng Hoa Linh bảo nàng tạm thời đừng ra tay.

Những binh sĩ đầu chó sói này chỉ là món khai vị, nhân vật lợi hại thực sự không có ở đây.

Một khi sa vào nguy hiểm, sẽ gây thêm phiền phức cho Trương Trạch.

Nghe lời này, Hoắc Tiên Nhi nhìn về phía Trương Trạch, có chút không chắc chắn, trong lòng hắn mình có thật sự ở vị trí cao như vậy không.

Nhưng nàng quả thực sẽ không ngốc đến mức đi kiểm chứng.

Trương Trạch khẽ nói: "Tạm thời đừng hành động thiếu suy nghĩ, xem xét tình hình rồi nói sau." Vừa dứt lời, phần thưởng của hệ thống xuất hiện trong đầu hắn. 【Mời ký chủ lựa chọn phần thưởng.】 【Phần thưởng 1: Trường thương Sát Na, tương ứng thương thuật phân thất phẩm, từ thế giới Tuyết Trung.】 【Phần thưởng 2: Mở khóa dị năng tiên thiên Khí - Thần Minh Linh, nguyên bản từ thế giới Dị Nhân Vô Căn Sinh.】 【Phần thưởng 3: Đồng thời sở hữu cả hai loại phần thưởng, nhưng thương thuật càng thích hợp với nữ tử, mời ký chủ quyết định thận trọng.】 Nghe ý của hệ thống, hy vọng hắn

chọn 1.

Trương Trạch liếc nhìn Hoắc Tiên Nhi bên cạnh.

Trong số nhiều nữ tử bên cạnh, Hoắc Tiên Nhi có lẽ là người thích hợp nhất với thương pháp.

Trường thương và thương pháp vốn thuộc về Thanh Điểu trong vị diện Tuyết Trung.

Đó là võ học gia truyền của nàng.

Bất kể là nhan sắc hay thiên phú, Trương Trạch cảm thấy Hoắc Tiên Nhi tuyệt đối không thua Thanh Điểu.

Hoắc Tiên Nhi còn có thêm vài phần thoát tục.

Ở thành Trường Sa, trong lòng mọi người nàng là tiểu tiên cô.

Nhưng lại luôn đi theo bên cạnh vị Trương Đại Phật Gia này, ý tứ trong đó mọi người đều tâm tri đỗ minh.

Ngoài ra, võ công và người đôi khi cũng cần độ tương hợp, chỉ có võ công phù hợp mới có thể luyện đến cảnh giới cao nhất.

Hắn lập tức lựa chọn phương án thứ ba.

Dù không dùng đến cũng tốt hơn là không chọn, đây là thói quen nhất quán của Trương Trạch.

Nhưng bây giờ không phải lúc, trước tiên hắn nhận lấy Trường thương Sát Na.

Rồi trực tiếp học tập Thần Minh Linh trước.

Nếu không phải vì hệ thống, kỹ năng đặc thù như Thần Minh Linh, e rằng thật sự không dễ luyện.

Trong truyền thuyết, Khí Thể Nguyên Lưu là phiên bản nâng cấp của Thần Minh Linh.

Lúc này lại có thể nghiêm túc cảm nhận phương pháp sử dụng và tác dụng cụ thể của Thần Minh Linh.

Hắn vỗ vỗ con Mặc Kỳ Lân bên cạnh.

Hắc khí trong cơ thể Mặc Kỳ Lân chính là tử khí của địa ngục.

Chương 478

Ở nơi này, ngoài Âm Binh, Mặc Kỳ Lân và Cùng Kỳ cũng được cường hóa.

Cũng vì điểm này, khi Âm Binh của Trương Trạch bước ra từ sương mù màu lam nhạt, ánh mắt tràn đầy sát khí và ngạo khí.

Vốn thực lực không yếu, hiện tại ở trong hoàn cảnh này, càng thêm tự tin mười phần.

Phạm vi cả kim tự tháp không lớn, nhưng tất cả các lối đi đều rất rộng rãi.

So với quy cách của cổ mộ Tây Chu từng thấy còn rộng hơn.

Dù sao cũng là kim tự tháp chuẩn bị cho thần, quy cách trong đó có thể thấy được phần nào.

Bất Ngôn Kỵ có tổng cộng vài trăm người, Âm Binh Ân Thương ba nghìn, Âm Binh Tây Chu cũng ba nghìn.

Ba đội binh sĩ mặc áo giáp khác nhau từ từ xuất hiện.

Đặc biệt là Bất Ngôn Kỵ, Khiêm Chi đứng trước mặt đông đảo Bất Ngôn Kỵ, tay cầm trường đao.

Ánh mắt khinh thường nhìn những chiến sĩ đầu chó sói trước mặt.

Vài trăm Bất Ngôn Kỵ phía sau hắn cũng kéo theo trường đao.

Năm xưa, một đội quân như vậy đã diệt Xá Quốc.

Nay cộng thêm binh sĩ Ân Thương cường hãn, và Âm Binh Tây Chu đã từng theo Chu Mục Vương chinh chiến tứ phương.

Đối mặt với những binh sĩ đầu chó sói trước mắt, tướng lĩnh Ân Thương tên Quán khinh thường nói: “Chủ nhân, đây là đội quân được

xưng là của tử thần sao?" Khiêm Chi vác đao lên vai, trực tiếp xem thường vô số binh sĩ đầu chó sói đang đối đầu.

Thanh đao của hắn vốn dĩ khi đối mặt với cường địch phải nghiêm trận chờ đợi.

Nhưng trong tình huống hiện tại, hắn hoàn toàn không đặt đối thủ vào mắt.

Đối diện, những kẻ đầu chó sói lao tới, hắn vung trường đao, trong nháy mắt đã đoạt lấy hai cái đầu sói.

Nhanh chóng vung đao lần nữa, lại thêm mấy cái đầu chó sói bị chém.

Đám đao binh sau lưng Khiêm Chi, cây đại đao trong tay nhẹ như không.

Lao vào đội hình đối phương, hoàn toàn không cân nhắc đến việc phòng ngự.

Là những Âm Binh giống như hư ảnh, họ trực tiếp bỏ qua đòn tấn công của đối phương.

Cùng Kỳ bên cạnh Trương Trạch bảo vệ, gặp phải binh sĩ đầu chó sói liền trực tiếp một vuốt đánh bay ra ngoài.

Trong bóng tối phía sau hắn, Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn từ từ chui vào trong kim tự tháp.

Từ bên trong khống chế kim tự tháp, tháo dỡ những khối đá, cửa đá khổng lồ từ bên trong, ném về phía những binh sĩ đầu chó sói kia.

Trong khe nứt địa ngục, một bàn tay đen khổng lồ từ sâu bên trong kéo vô số binh sĩ đầu chó sói chưa kịp bò ra vào trong tường.

Những binh sĩ đầu chó sói bị kẹt trong tường, không ngừng giãy giụa cũng không thể bò ra được.

Tiểu Ca liếc nhìn tình hình của Trương Trạch, tuy không biết hắn đang làm gì, nhưng biết rằng bây giờ không thể bị quấy rầy.

Hắn ra lệnh cho người nhà họ Trương: "Canh giữ bên cạnh tộc trưởng, không để ai quấy rầy." Ánh mắt Tiểu Ca lạnh lùng nhìn về phía Anubis, "Binh sĩ của ngươi được cường hóa, cũng không phải là đối thủ của ta." Những binh sĩ đầu chó sói đó, bị trực tiếp ném vào địa ngục.

Dù không có đầu vẫn chiến đấu, nhưng thế trận vẫn nghiêng về một phía.

Những binh sĩ đầu chó sói này không biết phối hợp, tất cả đều chiến đấu theo cách nguyên thủy nhất.

Thực lực cá nhân dù mạnh đến đâu cũng không bằng sự phối hợp hoàn hảo.

Nhưng Âm Binh Ân Thương, đội ngũ Tây Chu lại ứng dụng kiến thức Kỳ Môn Bát Quái.

Người sáng lập triều Chu cũng là người sáng lập Hậu Thiên Bát Quái.

Nhân tài về Kỳ Môn Độn Giáp của Tây Chu không ít, ngay cả đánh trận cũng ứng dụng bố cục Kỳ Môn Bát Quái ở nhiều phương diện.

Anubis tức giận nhìn thuộc hạ của mình: "Một lũ vô dụng!!" "Ngay cả giao thủ thực sự cũng chưa có, đã bị người ta đánh về địa ngục..." Những binh sĩ đầu chó sói bị đánh bại, tất cả đều bị ném vào vực sâu dưới lòng đất.

Dưới vực sâu thông thẳng đến địa ngục, xuống thì dễ, muốn trở lại nhân gian thì khó thấy rồi.

Anubis nổi giận gầm lên.

“Anubis, bên ngoài xảy ra chuyện gì, sao lại gây ra động tĩnh lớn như vậy?” “Phụ thân!” Anubis nghe thấy giọng nói từ sâu trong địa ngục, giọng nói quen thuộc đó, là của phụ thân vẫn luôn ngủ say.

Evelyn nghe thấy giọng nói kích động nói: “Set!” “Trong thần thoại thời kỳ đầu Ra là cha của Anubis, thần thoại sau này đều đã chỉnh sửa một chút, thực tế Set mới là cha của Anubis.” “Anubis là tử thần, còn Set đại diện cho thần của sa mạc tà ác và bão tố!” Lời giới thiệu của nàng đã thu hút sự chú ý của tồn tại trong địa ngục.

“Ồ?

Cô bé này trên người có huyết mạch của Pharaoh, tại sao lại cùng người phương Đông chống lại ta?” Một người đàn ông trung niên vạm vỡ xuất hiện với hình tượng của Pharaoh.

Sắc mặt Evelyn căng thẳng, nàng cũng không biết trên người mình có huyết mạch của Pharaoh.

“Ta là để không cho sức mạnh tà ác giáng xuống nhân gian.” Trương Trạch đã hoàn toàn nắm giữ Thần Minh Linh, khí thế mười phần nói: “Nhân giới là thiên hạ của ta, ta không cho phép loại sức mạnh này nhúng chàm.” Sẽ có một ngày phạm vi khống chế của nhà họ Trương sẽ không chỉ là Z quốc, mà là toàn thế giới, lúc đó sẽ phân ra vô số Trương gia hải ngoại.

Trước mắt, những sự tồn tại như thế này, nhất định phải bị tiêu diệt.

Tổng kết một câu, nhân giới không cho phép tồn tại loại sức mạnh không thể kiểm soát này.

Đối mặt với lời của Trương Trạch, Set vốn có thể đồng ý, dù sao ốc đảo Ahm Shere cũng sắp rút cạn long mạch bên dưới.

Gần như đã đến mức không thể không rời đi.

Nhưng rời đi như vậy, trên mặt mũi lại không dễ coi.

Hắn từng là sự tồn tại đã giết chết Osiris.

Cũng sau đó, trở thành ác thần trong nhiều truyền thuyết.

Tiếp đó, Trương Trạch thấy trong tay Set lại cầm Thái Dương Thần Mâu.

Trong đó ẩn chứa sức mạnh đáng sợ.

Nhưng "khí" là vật nguyên thủy cấu thành nên trời đất vạn vật.

Vạn sự vạn vật đều không thể thoát khỏi phạm vi của "khí".

Đồng thời "khí" cũng là một loại sức mạnh thần bí, là sức mạnh cơ bản duy trì hoạt động của sinh mệnh.

Cho nên, trên người mỗi người đều tồn tại "khí".

Nhưng đa phần là hậu thiên khí.

"Phụ thân, tại sao Thái Dương Thần Mâu lại ở đây?" Anubis nhìn thấy trường mâu trong tay phụ thân Set, nhất thời kinh ngạc.

"Tạm thời đừng hỏi nhiều như vậy, ngươi lui xuống trước, nơi này giao cho vi phụ." Đối với sự thảm bại của Anubis, Set chuẩn bị lấy lại thể diện.

Trương Trạch lại mặt đầy vẻ ung dung nói: "Ngươi mang theo Thái Dương Thần Mâu, cũng không thể tránh khỏi kết cục phải cút khỏi thế giới này." "Hà tất phải vậy?" Vào lúc này, hắn đại diện cho tộc trưởng nhà họ Trương, về khí thế tuyệt đối không thể yếu thế.

Một phương diện khác cũng đại diện cho việc, hắn cần có quyết tâm tất thắng.

Sự tự tin đến từ những kỹ năng trên người hắn, những kỹ năng có thể được xưng là thần kỹ ở thế giới này.

Set tức giận hừ một tiếng: "Đừng nói quá lời, người phương Đông kiêu ngạo!" Từng là Pharaoh của Ai Cập cổ, Set tự nhiên biết đến sức mạnh thần bí ở phương Đông.

Nhưng cũng giống như Anubis, mỗi người đều bận rộn cai trị quốc gia của mình.

Căn bản không rảnh chạy đến phương Đông xa xôi.

Tương tự, người phương Đông thời đó, lúc rảnh rỗi thì nghiên cứu sông núi địa lý, thậm chí còn có thuật trường sinh.

Vào thời kỳ đó, trên thế giới tồn tại rất nhiều sinh vật cổ đại không thể tưởng tượng được.

Cũng là những cổ thần trong một số ghi chép, bây giờ nhà họ Trương muốn tiếp quản những sức mạnh đó.

Những sự tồn tại không thể khống chế và sẽ phá hủy thế giới, ví dụ như những kẻ trước mắt này.

Hoặc là trấn áp, hoặc là trực tiếp hủy diệt.

Nhưng đó đều là chuyện sau này.

Áo choàng lơ lửng sau lưng Trương Trạch bay theo gió, cả người nhanh chóng lơ lửng trên không.

Trên người hắn, xuất hiện một luồng khí màu lam nhạt, ngưng tụ quanh cơ thể.

Chương 479

Set không hiểu đó là gì, nhưng cơn giận khiến hắn không quản được nhiều như vậy.

"Chết đi!" Thái Dương Thần Mâu phát ra một luồng sáng màu vàng sẫm, năng lượng khổng lồ như pháo lửa hung hãn.

Oanh kích về cùng một hướng.

Nơi nó đi qua, kim tự tháp trực tiếp bị lửa mặt trời nóng rực thiêu xuyên.

Ma Đao Thiên Nhận sau lưng Trương Trạch đột nhiên hóa thành mấy nghìn mảnh vỡ.

Giữa mỗi mảnh vỡ đều có năng lượng màu đỏ tươi kết nối với nhau, tạo thành một lá chắn năng lượng khổng lồ.

Trong khoảnh khắc tự động hộ chủ, chặn đứng luồng năng lượng đó.

Ngay sau đó là áo choàng lơ lửng.

Nhìn thấy con dao và áo choàng bên cạnh tự động hộ chủ, Trương Trạch cảm thấy vô cùng vui mừng.

Hắn cười nói: "Các ngươi quá xem thường thực lực của chủ nhân ta rồi." Nói xong, hắn chủ động khống chế Ma Đao Thiên Nhận thu hồi lá chắn năng lượng.

"Sư phụ!!" "Phật Gia..." Năng lượng khổng lồ lao về phía Trương Trạch.

Giây phút này, khí bên cạnh hắn không ngừng khuếch tán ra ngoài.

Hắn muốn thử Thần Minh Linh, nhưng cũng sẽ không tùy ý lãng

phí luồng năng lượng này.

Dù sao đây cũng là năng lượng khổng lồ từ Thái Dương Thần Mâu.

Nếu có thể thu thập và hấp thu, sẽ rất có ích cho tương lai.

Hiện tại, tất cả những gì hấp thu được qua hệ thống tiêu hóa của Lục Khố Tiên Tặc gần như chỉ là muối bỏ bể.

Khó mà để hắn tiếp tục tiến bộ.

Chỉ có những cổ thần này, năng lượng khổng lồ ẩn chứa trong họ, mới là thứ hắn cần.

Luồng sáng khổng lồ đó theo sự gia tăng đầu ra của Set.

Mạnh mẽ lao về phía Trương Trạch.

Năng lượng khổng lồ trực tiếp hủy đi mộ đạo phía sau.

Cứ tiếp tục phá hoại, cả kim tự tháp đều sẽ bị đánh nát.

Để an toàn, Trương Trạch nhanh chóng bay ra khỏi kim tự tháp, đáp xuống trên đỉnh chóp của kim tự tháp.

Thuận tay lấy đi viên kim cương trên đó.

Set bây giờ không có tâm tình để ý đến những thứ đó.

"Đừng chạy!" Hắn đuổi theo, lại một lần nữa phát huy sức mạnh khổng lồ trong Thái Dương Thần Mâu.

Lần này trực tiếp lao về phía bên hông Trương Trạch.

Trong gang tấc, tay Trương Trạch phát ra ánh sáng màu lam nhạt.

Trên người hắn xuất hiện một luồng năng lượng khổng lồ.

Toàn thân phát sáng, hình thành vô số sợi tơ.

Những sợi khí này nhanh chóng kết nối với năng lượng cường đại

mà Thái Dương Thần Mâu bắn ra.

Bắt đầu xử lý sơ bộ luồng năng lượng đó.

Hắn hiểu rằng thực lực của Xuất Dương Thần không thấp.

Thủ đoạn của Thần Minh Linh sẽ khiến trong cơ thể hắn xuất hiện một Khí Anh.

Đứa trẻ này sẽ sản sinh ra ý thức tự chủ đơn giản, cũng có thể hiểu là một cái tôi khác.

Dương Thần của Trương Trạch rất mạnh mẽ, có năng lực khống chế cực cao.

Trong nháy mắt, hắn đã đoạt lại quyền kiểm soát.

Đồng thời, hắn điều khiển sức mạnh không thể tưởng tượng của Thần Minh Linh, bắt đầu xử lý đòn tấn công của Set.

Năng lượng khổng lồ nhanh chóng bị biến thành năng lượng thuần túy nhất.

Ngay sau đó, phối hợp với Lục Khố Tiên Tặc Khí, năng lượng thuần túy bị phân giải từng chút một, sau đó hấp thu.

Tất cả xung quanh trở lại bình tĩnh.

Xung quanh yên tĩnh rồi!

Set nhìn Thái Dương Thần Mâu trong tay, hắn nhớ vừa rồi mình đang tấn công, nhưng năng lượng bắn ra, sau khi tiếp xúc với những sợi tơ màu lam nhạt trong tay đối phương, bắt đầu có điều không ổn.

Trong khoảnh khắc đó, hắn cảm giác đòn tấn công của mình đã thoát khỏi sự kiểm soát của mình, thậm chí cả Thái Dương Thần Mâu.

Năng lượng tuy không đổi, nhưng chủ nhân của năng lượng đã

thay đổi.

Đã biến thành cường giả phương Đông ở đối diện.

Thậm chí cuối cùng còn trực tiếp hấp thu luồng sức mạnh đó.

Hắn có chút không tin vào tà thuật.

"Tà môn ngoại đạo!" Set nhíu chặt mày.

Lại một lần nữa vung Thái Dương Thần Mâu.

Đối mặt với mối đe dọa như vậy, không chỉ là vấn đề thể diện, mà thực sự đã tạo ra mối đe dọa đối với sự thống trị của hắn.

Nếu để mặc cá nhân này trưởng thành, sau này vị diện này e rằng thật sự không thể tùy ý tiến vào nữa.

Sát ý của Set nhanh chóng bị Trương Trạch cảm nhận được.

"Phụ thân, còn có Horus, mắt của Horus..." Anubis ở trong bóng tối nhìn mà sốt ruột.

Horus là cháu của Set, là con trai của Osiris bị hắn giết chết.

Set không chỉ giết anh trai mình, mà ngay cả đứa cháu này cũng không tha, thậm chí còn đoạt lấy đôi mắt của nó.

Cũng chính là đôi mắt Horus mà hắn đang sở hữu lúc này.

Đôi mắt đó phát ra ánh sáng màu xanh lam nhạt có phần tương tự với Trương Trạch.

Đôi mắt đó có thể nhìn thấu mọi ảo ảnh, là chân lý của trời đất vạn vật.

Đồng thời, nó có thể khiến mọi đòn tấn công khóa chặt mục tiêu, và khiến đòn tấn công 100% trúng đối thủ.

Đây là sự đáng sợ của đôi mắt này.

Khi đôi mắt ngưng tụ sức mạnh, Thái Dương Thần Mâu trong tay

hắn sẽ phóng ra năng lượng đến giới hạn tối đa.

Cả người hắn như biến thành mặt trời.

Ánh sáng chói mắt trên đỉnh kim tự tháp, hình thành một mặt trời khác giữa sa mạc.

Thậm chí còn trông chói mắt hơn cả mặt trời trên bầu trời.

Anubis từ xa nhìn chằm chằm vào Trương Trạch cũng đang bay trên không.

Hắn luôn cảm thấy có gì đó không ổn: "Phụ thân sau khi sở hữu Thái Dương Thần Mâu, thực lực càng thêm cường đại." "Có con mắt của Horus, chắc chắn sẽ đánh trúng đối thủ, nhưng tại sao hắn không né?" Mặc dù né tránh cũng vô ích, nhưng sợ hãi là bản năng của con người.

Thế nhưng Trương Trạch không những không né, ngược lại còn như đang mong chờ đòn tấn công của Set.

Điều này khiến hắn cảm thấy có gì đó không ổn rồi.

Đòn tấn công tựa như hủy thiên diệt địa chiếu sáng cả một vùng sa mạc.

Trong thoáng chốc, mọi người thậm chí không chút nghi ngờ rằng cả kim tự tháp sẽ bị thứ ánh sáng nóng rực này làm tan chảy.

Tái Đặc thầm nghĩ, đây vốn là thứ hắn chuẩn bị để trở lại nhân gian, không ngờ mới vừa bắt đầu đã phải dùng đến ở nơi này.

Thân ảnh Trương Trạch hoàn toàn bị ánh sáng chói lòa che khuất.

Chương 480

Trong lòng A Nỗ Bỉ Tư lại dấy lên một dự cảm chẳng lành.

Vị cường giả đến từ phương Đông kia sẽ không dễ dàng bị phụ thân mình giết chết như vậy.

Là Thần Sức Mạnh trong truyền thuyết, hắn do dự không biết có nên tiến lên trợ giúp phụ thân Tái Đặc hay không.

Nếu hai đánh một mà còn thua về khí thế, đường đường là một vị thần Ai Cập cổ đại, từng là Pharaoh, đối phó với một cường giả phương Đông mà cần hai người cùng ra tay, tin đồn ra ngoài chắc chắn sẽ bị các vị thần cổ đại trên toàn thế giới chê cười.

Nhưng lúc này, Trương Trạch toàn thân tỏa ra ánh sáng trắng, vẫn đang ở trong không gian ý thức, điều khiển Khí Anh vừa mới thành hình.

Sức mạnh của Khí Anh đã đạt đến một cảnh giới mạnh mẽ không thể tưởng tượng nổi.

Đối mặt với đòn tấn công mạnh nhất của Tái Đặc, nó căn bản không có ý định né tránh.

Vô số Khí Tuyến kết nối với đòn tấn công đó, vẫn là chiêu thức quen thuộc: phân tách năng lượng, sau đó hấp thu.

Sức mạnh tựa như hủy thiên diệt địa, qua sự xử lý của Trương Trạch, trong nháy mắt, ánh sáng dần trở nên ôn hòa.

Quyền khống chế nguồn năng lượng khổng lồ dần bị đoạt lấy.

Lớp khí bao bọc quanh người Trương Trạch không ngừng khuếch đại, bao phủ một vùng 360 độ.

Tái Đặc, với tư cách là Thần Bão Táp, thậm chí có thể cảm nhận được rằng làn sương mù màu trắng xung quanh không thể tùy tiện chạm vào.

Cả vùng sa mạc tứ phía tám hướng theo sự khống chế của hắn, đột nhiên cuộn trào lên trời.

Thần Bão Táp quả không hổ danh Thần Bão Táp, chưởng khống sa mạc mới là sức mạnh cường đại nhất của hắn.

Nguồn sức mạnh này tương tự như Y Mạc Đốn, nhưng lại mạnh hơn gấp trăm, gấp nghìn lần.

Ít nhất về cường độ sức mạnh, Y Mạc Đốn dùng vài lần đã kiệt sức, còn Tái Đặc thì khác, việc khống chế sa mạc xung quanh ốc đảo Ahm Shere đối với hắn chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Đôi mắt Trương Trạch lóe lên ánh sáng xanh nhạt, trực tiếp nhìn thấu quỹ đạo vận hành sức mạnh bên trong.

Dù cho sa mạc xung quanh cuộn trào lên trời, kẻ khống chế tất cả vẫn là Tái Đặc đang đứng trước mặt.

Vì vậy, mục tiêu của Khí Anh vẫn không thay đổi.

Nó lắc lư, bước từng bước về phía Tái Đặc.

Lúc này, Trương Trạch bước đi trông như một đứa trẻ vừa mới tập đi, bởi vì Khí Anh bên trong cơ thể đang khống chế tất cả, nó tràn đầy hiếu kỳ đối với mọi thứ trên thế gian này.

Nhưng nó vẫn chưa hoàn thiện, cần một thời gian dài để trưởng thành.

Dù vậy, cộng thêm bản thân Trương Trạch vốn đã cường đại, phối hợp với đặc tính nghịch thiên vô cùng của Thần Minh Linh là đã đủ.

Nếu đối chọi trực diện về sức mạnh, Trương Trạch gần như có thể xác định mình chưa chắc đã đánh lại được hai vị cổ thần có nội tình hàng nghìn năm trước mặt.

Phương pháp đối phó vẫn đơn giản như cũ: tìm ra quỹ đạo vận hành năng lượng.

Khí Tuyến kết nối, sau đó thuận theo sức mạnh của Tái Đặc mà bắt đầu phân tách.

Hắn biến đổi nguồn sức mạnh khổng lồ thành một phương thức vận chuyển mà Tái Đặc không hề quen thuộc, khiến đối phương không biết làm cách nào để khống chế nó.

Tiếp đó là chuyển hóa, chuyển hóa sức mạnh về trạng thái sơ khai nhất.

Phối hợp với khí do Lục Khố Tiên Tặc tỏa ra từ người Trương Trạch, hiện tại hắn thậm chí không cần sử dụng đến ngũ dịch.

Đương nhiên, nếu sử dụng hãn, thế, lệ, tiên, thóa, năng lực thôn phệ sẽ mạnh hơn Khí thuần túy rất nhiều.

Tái Đặc trước mặt không phải là một sinh mệnh thể bình thường, cũng không giống những vị thần được tạo ra nhờ tín ngưỡng.

Hắn trưởng thành bằng cách thôn phệ linh hồn trong địa ngục, hấp thu vô số thi thể, đại khái tương tự như Xà Thần.

Nhưng Xà Thần chỉ có một con mắt mà lại có thể khai mở một không gian hư số khác.

Có lẽ từ vô số năm trước, Tái Đặc đã có được sức mạnh của một sinh vật viễn cổ có năng lực tương tự Xà Thần.

Sức mạnh của Tái Đặc bị Trương Trạch thôn phệ, ngay lập tức, Trương Trạch vận dụng Lôi pháp.

Hắn dùng sức mạnh vừa lấy được từ Tái Đặc, toàn bộ chuyển hóa thành lôi điện.

Ngũ lôi được phân chia theo Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, tương ứng với năm phương Đông, Nam, Tây, Bắc, Trung.

Cũng có cách phân chia thành Thiên, Địa, Thủy, Thần, Xã.

Trong đó, Thiên Lôi do Vô Nhãn Long Phù dẫn dụ chỉ là một loại, không phải Ngũ Lôi hoàn chỉnh.

Ngũ Lôi Chính Pháp chính là tương ứng với ngũ tạng trong cơ thể người, ứng với Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Lực ngũ tạng đã được Lục Khố Tiên Tặc cường hóa vô số lần, điều động ra lôi điện, không ngừng lóe lên trên đỉnh kim tự tháp.

Cùng lúc đó, đám mây đen do Vô Nhãn Long Phù hình thành đột nhiên có phản ứng, từ trên trời giáng xuống những đạo Thiên Lôi khổng lồ.

Sấm sét thông thường chỉ dày bằng ngón tay, nhưng những đạo lôi điện này gần như có thể gọi là cột sét.

Mỗi một đạo giáng xuống có đường kính hơn một mét.

Kết hợp với Ngũ Lôi của Trương Trạch, giữa trời đất, dư chấn từ vô số lôi điện trên toàn bộ ốc đảo Ahm Shere trong nháy mắt lan đến mọi ngóc ngách.

Những xác ướp đại diện cho tà ác trong thoáng chốc đều bị sức mạnh này đánh thành tro bụi.

Nguồn sức mạnh khổng lồ không ngừng lan rộng, toàn bộ trút xuống đầu Tái Đặc.

Ánh chớp xanh trắng đan xen không ngừng lóe lên.

Tiếng nổ long trời lở đất vang lên, tựa như muốn xé toạc cả đất

trời.

Mọi người đều phải bịt tai, bao gồm cả hai vạn thành viên của đội kỵ binh Vệ Binh Pharaoh.

Ngựa của họ kinh hãi, tất cả đều nằm rạp xuống đất không dám động đậy.

"Không phải Tiên tri, đây tựa như Lôi Thần đến từ phương Đông vậy!" Ái Địch kinh ngạc nhìn sấm sét trên trời.

Tái Đặc, kẻ đại diện cho tà ác, đã bị trọng thương sau một đòn.

"Phụ thân!" A Nỗ Bỉ Tư đột nhiên hóa thành hình tượng đầu chó rừng khổng lồ, ngoại hình gần như giống hệt những chiến binh đầu chó rừng kia, chỉ khác là mang theo sức mạnh ăn mòn.

Nhưng luồng lôi điện vừa rồi có tính sát thương liên tục, trực tiếp phá hủy khả năng tái sinh của Tái Đặc.

"A Nỗ Bỉ Tư, mau đi đi, chúng ta không phải đối thủ của hắn!" "Phụ thân, nhưng con cũng là một chiến sĩ!" A Nỗ Bỉ Tư chuẩn bị ra tay, nhưng sức mạnh của đối phương… hắn lựa chọn tin lời phụ thân.

Cả ốc đảo Ahm Shere cuối cùng cũng không chống đỡ nổi sự va chạm kinh hoàng, khe nứt không gian kia đang từ từ khép lại.

Nếu không đi ngay, tất cả sẽ không thể trở về.

"Thời gian của ta không còn nhiều…" Tái Đặc chỉ còn lại hơi tàn, ôm ngực phun ra một ngụm thần huyết.

Bất kể ân oán giữa các vị thần Ai Cập cổ đại ra sao, đó đều là chuyện nhà của họ.

Cũng giống như chuyện Cửu Long Đoạt Đích thời nhà Thanh, ai thiện ai ác trong đó, không thể nói rõ chỉ bằng vài câu.

Cùng với việc cả ốc đảo Ahm Shere bị hút vào địa ngục, toàn bộ đội ngũ cũng nhanh chóng rút lui.

Gần như chưa đầy năm phút, cả ốc đảo đã biến mất khỏi tầm mắt, chui vào một vòng xoáy.

Trương Trạch xuất hiện bên cạnh mọi người, đưa một cây trường thương cho Hoắc Tiên Nhi: "Tiên Nhi, có hứng thú đổi sang luyện thương pháp không?" Cửu tiết tiên tiện mang theo, nhưng thương pháp cũng vô cùng bá khí.

"Được, nhưng thương dài như vậy, làm sao mang theo?" "Ta có hồ lô của Phí Trường Phòng mà!" Hoa Linh lập tức lấy hồ lô ra, "Mang theo cũng không dễ, nếu không được thì cứ tiếp tục dùng Cửu tiết tiên cũng không ảnh hưởng gì." Một người dùng nhiều loại vũ khí và công cụ trong lúc trộm mộ vốn là chuyện rất thường thấy.

"Kết thúc rồi sao?" Tề Thiết Chủy chạy tới, "Phật Gia, hôm nay ngài ra tay một lần, nếu để người bên Trung Quốc biết được, e rằng thật sự sẽ được tôn làm thần minh!" Trương Trạch cười cười: "Ta chỉ mượn lực thôi, tạm thời chưa khoa trương đến thế." Hắn hiểu rằng Tái Đặc quá tự tin, lại gặp phải Thần Minh Linh kết hợp với Thánh Nhân Đạo và Dương Ngũ Lôi.

Hắn lại nhìn Hoắc Tiên Nhi: "Thương này tên là Sát Na, lúc nào đó ta sẽ truyền cho ngươi một bộ thương pháp." Trong số bao nhiêu người bên cạnh, chỉ có Hoắc Tiên Nhi là hắn vẫn chưa biết nên dạy gì cho tốt.

Cùng với sự biến mất của kim tự tháp, những con ngựa xung quanh họ cũng trở lại bình thường.

Nguy cơ từ Y Mạc Đốn và Vua Bọ Cạp đều đã được giải quyết.

Đội Vệ Binh Pharaoh nhìn về phía Trương Trạch.

“Ấn ký biến mất rồi!” Ái Địch nhìn ấn ký đã tiêu tan, đột nhiên hiểu ra.

“Nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành, từ nay về sau sẽ không còn Đội Vệ Binh Pharaoh nữa.” Nghe lời hắn, đám đông phía sau bắt đầu xì xào bàn tán.

Khi cả hai vạn người đều biết tình hình hiện tại, họ đột nhiên trở nên mờ mịt.

Chương 481

Tín ngưỡng trong lòng đột nhiên không còn nữa, điều này còn khó chấp nhận hơn cả việc tín ngưỡng sụp đổ.

Đội trưởng râu quai nón đột nhiên ngẩng đầu nhìn Trương Trạch, quỳ xuống đất hành lễ cao nhất với hắn: "Không biết Tiên tri đại nhân mong muốn chúng tôi làm gì?" Khi hắn nhìn về phía Trương Trạch, Y Mạc Đốn ở bên cạnh đã điều khiển cát tạo thành một con Thao Thiết khổng lồ, xuất hiện sau lưng Trương Trạch.

Y Mạc Đốn nói: "Thượng cổ dị thú này là biểu tượng của chủ nhân ta tại nhân gian.

Nếu các vị không biết đi đâu về đâu, có thể cân nhắc gia nhập phe chủ nhân của ta.

Nếu biểu hiện tốt, các vị có thể được gia nhập vào gia tộc của ngài." Trương gia là sức mạnh cốt lõi, Trương Trạch không định phát triển thêm hai vạn tộc nhân.

Muốn gia nhập Trương gia, trước tiên về mặt tư tưởng phải trở thành một "người Trương gia".

Hai vạn người trước mắt này chỉ là trung thành tạm thời, không thể đại biểu cho việc họ sẽ không phản bội trong tương lai.

Dù sao tín ngưỡng của họ là các vị thần Ai Cập cổ đại.

"Muốn gia nhập phe của ta, trên người cần phải có một dấu ấn." Trương Trạch chỉ vào con Thao Thiết sau lưng, sau đó nhanh chóng bay lên không trung.

"Người nào nguyện ý, đến chỗ Y Mạc Đốn đăng ký tên." Hắn bay lượn trên đầu hai vạn người, ánh mắt không ngừng quan sát phản ứng

của họ.

Giác quan của hắn vô cùng nhạy bén, ai thật lòng đầu quân, ai đục nước béo cò, hắn nhìn một cái là rõ.

Trong số đó, ít nhất có hơn một vạn người là thật tâm, mấy nghìn người còn lại thì yếu hơn một chút, nhưng cũng quả thực bị hành động vừa rồi của hắn làm cho chấn động.

Sau khi Trương Trạch nói xong, Y Phù Lâm và Ái Địch lập tức dịch lại lời của hắn cho tộc nhân Thủ Mộ trước mặt.

Họ đã liên hợp gần như tiêu diệt các vị thần Ai Cập cổ đại, những người từng là Pharaoh.

Điều này vừa đồng nghĩa với việc thực thi chức trách, vừa phản bội lời thề của mình.

Từ nay về sau, không còn Đội Vệ Binh Pharaoh nữa.

Nếu trực tiếp rời đi, họ chỉ là thêm một người trong số những dân chúng tầng lớp dưới của Ai Cập.

Cuộc sống như vậy cũng không phải là không được, chỉ là họ vốn là tộc nhân Thủ Mộ, muốn trở lại cuộc sống của người bình thường e rằng vô cùng khó khăn.

Sau khi trải qua tất cả, họ sẽ không thể thực sự hòa nhập vào thế giới của người bình thường.

Hơn nữa, những chuyện họ thấy về các vị thần Ai Cập cổ đại cũng sẽ không có ai tin.

Cuộc sống không được ai thấu hiểu này là điều họ không thể chấp nhận.

Lúc này, lựa chọn tốt nhất chính là đi theo "Tiên tri" trước mặt.

Là một người giết thần mạnh mẽ, Tiên tri và gia tộc của ngài là sự

tồn tại mà họ khao khát.

Việc đăng ký của hàng vạn người không thể diễn ra nhanh chóng, vì vậy địa điểm được đổi đến nơi ở gần đó của tộc Thủ Mộ.

Một hội trường rộng lớn nhưng đơn sơ dùng để hội họp bị Trương Trạch trưng dụng.

Sau khi tìm hiểu sơ qua về luật lệ của tộc Thủ Mộ, Trương Trạch nói với những người Trương gia đang tụ tập ở đây: "Người Trương gia ở hải ngoại cụ thể có bao nhiêu, đã thống kê đầy đủ chưa?" Trương Hải Khách vẻ mặt lúng túng: "Tộc trưởng, những người có thể tìm đều đã tìm, những người còn lại hiện vẫn đang tìm." Trương Trạch nhìn sang Trương Tiểu Ngư: "Ở đây có hơn một vạn người, có thể cân nhắc tiếp nhận toàn bộ, sau đó tiến hành giáo dục tư tưởng." "Hải Kỳ, chuyện này ngươi ở phía nam phải tích cực phối hợp với công việc của Tiểu Ngư." "Còn về việc gia nhập Trương gia, cần phải qua sàng lọc nghiêm ngặt, tốt nhất là bắt đầu từ thời thơ ấu." Đương nhiên, trong đó có một chút tư tâm của hắn.

Người Trương gia thực sự, tốt nhất là trên người phải có huyết mạch của Trương gia.

"Không phải tộc ta, lòng dạ ắt khác", Trương gia mấy nghìn năm không thích tiếp xúc với ngoại tộc, bởi vì đã chứng kiến quá nhiều sự phản bội và âm mưu.

Kể cả Uông Tàng Hải, người từng được tộc trưởng Trương gia tin tưởng, lại lập ra một Uông gia đối địch.

Trong thời điểm quan trọng khi Trương gia sắp hoàn toàn phục hưng, tuyệt đối không thể bồi dưỡng ra một Uông gia khác.

Huyết mạch của họ không thể dễ dàng truyền ra ngoài, biện pháp tốt nhất chính là Cổ trùng.

Trương Hải Kỳ nghiêm túc gật đầu: "Hiểu rồi." "Bồi dưỡng trẻ nhỏ không khó, cái khó là làm cho những người bên ngoài kia triệt để quy tâm." Trong số các phân bộ của Trương gia, những người do Trương Hải Kỳ bồi dưỡng, bất kể về tính cách hay tư tưởng, đều trung thành nhất với Trương gia.

Nhưng đồng thời đó cũng là phân bộ hy sinh nhiều người nhất.

Những tộc nhân trung thành như vậy cần được bảo vệ cẩn thận, đây là việc Trương Trạch phải làm tiếp theo.

"Từ giờ phút này trở đi, Trương gia cho phép toàn tộc tu luyện công phu, ngoài Linh Tê Nhất Chỉ, thêm vào một hạng nữa." "Kim Quang Chú." Trong số các kỹ năng của Trương Trạch, uy lực của Kim Quang Chú thuộc loại tương đối ôn hòa.

Nhưng ở thế giới này, đó là một kỹ năng vô cùng hữu dụng.

Nếu toàn tộc tu luyện, cộng thêm sự bảo hộ của máu Kỳ Lân, tỷ lệ tử vong của người Trương gia sẽ giảm đi đáng kể.

"Sau khi đăng ký ở đây xong, trước tiên sàng lọc một lượt để chọn ra những người phù hợp, phân bộ đầu tiên của Thập Nhất Thương ở nước ngoài sẽ bắt đầu từ đây." Muốn để mắt đến Thánh Tam Nhất và Lục Sắc Phần Mộ, cách tốt nhất là theo dõi ở nước ngoài.

Tuy nhiên, tính theo thời gian, Lục Sắc Phần Mộ hiện tại, ngoài Thần Nông Giá, còn đang chú trọng đến khu vực Việt Nam, Miến Điện.

Từ năm 1944, quân dân nước ta đã liên hợp với công binh Mỹ, bắt đầu xây dựng một con đường từ Vân Nam thông sang Miến Điện, được gọi là đường Điền Miễn, hay còn gọi là đường Stilwell.

"Ta đã rời đi quá lâu, đi tra xem sau sự kiện Cửu Môn, trong nước gần đây lại xảy ra chuyện gì." "Ngoài ra, tra xem hiện tượng siêu

nhiên xảy ra trên đường Stilwell năm ngoái." Hắn lại bổ sung một câu, "Còn cả bên Tứ Cô Nương Sơn nữa." Hắn cần phải nắm bắt sự thay đổi của tình hình trong thời gian sớm nhất, để tiếp tục kế hoạch tiếp theo.

Nghe đến Tứ Cô Nương Sơn, Đổng Xán khẽ bước đến bên Trương Trạch: "Bên Tứ Cô Nương Sơn, trước đây có người của chúng ta đang quan sát." "Nhưng đến hiện tại, không có ai thật sự dám tiến vào nơi đó." "Đi tra xem ai đã nói cho họ biết chuyện Tứ Cô Nương Sơn." Trương Trạch lạnh lùng châm một điếu thuốc.

Chuyện Tứ Cô Nương Sơn, kể từ khi tộc trưởng đời trước qua đời, theo lý mà nói phải rất ít người biết.

Xem ra cũng nên sắp xếp thời gian, chuẩn bị tiếp quản mọi thứ ở Trương gia cổ lâu rồi.

Hắn nhìn quanh vùng biển cát mênh mông.

Những việc sắp tới không thể sắp xếp ngay tại sa mạc này.

Mọi người theo Trương Trạch đi đến thành phố gần nhất, dọc theo sông Nile đến Cairo.

Viện trưởng bảo tàng vẫn trở lại cương vị cũ của mình.

Khi Y Phù Lâm gặp lại anh trai, Jonathan vội vàng đòi lại cây quyền trượng.

"Y Phù Lâm, em về đúng lúc lắm, quyền trượng của anh đâu?" "Đó là Ngọn Giáo Thẩm Phán, dùng để giết Vua Bọ Cạp rồi." Y Phù Lâm nhìn Trương Trạch ở cách đó không xa, mỉm cười đầy ẩn ý.

"Vừa rồi là Vua Bọ Cạp?

Sao có thể?" Jonathan cảm thấy em gái chắc chắn đang nói đùa.

Vua Bọ Cạp là nhân vật trong truyền thuyết cơ mà.

Nhưng em gái gần như chưa bao giờ nói dối, hắn bèn thăm dò hỏi: "Chuyện đó… là thật sao?" Jonathan định hỏi tiếp, Chá Cô Tiếu đã lấy quyền trượng ra xoay một vòng.

Chỉ nghe một tiếng "cạch", quyền trượng tức thì biến thành Ngọn Giáo Thẩm Phán.

Doãn Tân Nguyệt lấy ra những bức ảnh đã rửa: "Không phải anh muốn biết sự thật sao?" "Ảnh đã rửa xong rồi." Cảnh tượng giết chết Vua Bọ Cạp, không biết Doãn Tân Nguyệt đã chụp lại từ lúc nào.

Là một nhiếp ảnh gia đạt chuẩn nhất trong đám đông, cô luôn lưu lại được nhiều khoảnh khắc quan trọng vào những thời điểm then chốt.

"Những tấm ảnh này em định giữ lại hết, viết thành một cuốn bút ký về đạo mộ." "Đạo mộ… bút ký?" Trương Trạch nghe vậy bỗng sững sờ, đó chẳng phải là thứ Ngô Lão Cẩu viết sao?

"Hoặc gọi là Chung Cực Bút Ký cũng được." Doãn Tân Nguyệt tạm thời chưa xác định tên cụ thể cho cuốn sách này, nhưng tư liệu liên quan đã chuẩn bị xong.

"Em định sau này khi em và phu quân có con, sẽ cho con xem, để nó biết những trải nghiệm đặc sắc của thế hệ chúng ta." Những chuyện đạo mộ này, con cháu đời sau của họ phần lớn sẽ không có cơ hội được thấy những ngôi mộ cổ kinh hoàng đó, cũng như những cơ quan đáng sợ bên trong.

Jonathan nhìn tấm ảnh, trước và sau có ba tấm.

Tấm thứ nhất Vua Bọ Cạp xuất hiện, tấm thứ hai Vua Bọ Cạp chết, tấm thứ ba hóa thành sương đen.

Ảnh chụp thời đại này thường không thể làm giả, vì vậy ngay khoảnh khắc nhìn thấy bức ảnh, Jonathan đã tin tất cả.

Trương Trạch thuận tay lấy đi những bức ảnh: “Xem là được rồi, nếu không ở lại thư viện được nữa, có thể cân nhắc đến Trung Quốc sinh sống.” Lời này là nói với Y Phù Lâm.

Mọi người bước vào thư viện, hai trăm huynh đệ Tá Lĩnh trở về nơi ở đã được sắp xếp.

Sau khi nghỉ ngơi một chút, được phát tiền, họ có thể trực tiếp cân nhắc về nước.

Sau này có người muốn ra nước ngoài cũng có thể đi bất cứ lúc nào.

Nhưng dù ở xứ người, việc giáo dục tư tưởng cũng cần không ngừng củng cố.

Y Phù Lâm là một cô gái người Anh, cũng không nhút nhát như những cô gái trong nước.

Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, cô nói: “Nếu tôi đến Trung Quốc, anh có thể dẫn tôi đi xem lăng Tần Thủy Hoàng, mộ Thành Cát Tư Hãn, còn có Thái Sơn, Hoàng Hà…” Những nơi cô có thể kể ra đều là những địa điểm đặc sắc của Trung Quốc.

Ít nhất một người Anh có thể biết nhiều như vậy đã là rất hiếm có.

“Nếu cô muốn, đương nhiên không thành vấn đề.” Đối với thiên phú của Y Phù Lâm, đặc biệt là sau khi thức tỉnh ký ức kiếp trước, linh hồn của cô đã khác người thường.

Cộng thêm việc thức tỉnh huyết mạch của Pharaoh Ai Cập cổ đại, không biết trên người cô sẽ dần xuất hiện những năng lực mới nào.

Chương 482

Trương Trạch định quan sát thêm một thời gian, sau đó cân nhắc giao cho cô bảo quản cả Vong Linh Hắc Kinh và Thái Dương Kim Kinh.

Người bình thường sử dụng hai cuốn sách này chưa chắc đã phát huy được tác dụng thực sự, nhưng Y Phù Lâm với tư cách là huyết mạch của Pharaoh, có thể tạo ra sự cộng hưởng với các vị thần cổ đại của thế giới đó, thậm chí còn có tiềm chất trở thành một vị thần cổ đại.

Chỉ nghe Hoa Linh bên cạnh cười nói: "Y Phù Lâm, lăng Tần Thủy Hoàng thì bọn ta tạm thời không biết, nhưng mộ Thành Cát Tư Hãn thì bọn ta sắp có thể dẫn ngươi đi xem rồi." "Còn có những công trình kiến trúc cổ đại thần bí, những ngôi mộ cổ quy mô khổng lồ…" Có thể thấy cô rất hoan nghênh Y Phù Lâm gia nhập, kể cả Doãn Tân Nguyệt cũng vậy.

Trong số những người có mặt, gần như không ai có thiên phú ngôn ngữ như vậy, thậm chí còn có thể ghi nhớ rõ ràng nội dung trong sách.

Y Phù Lâm đã xác định gia nhập, nhưng Jonathan lại trở thành vấn đề.

Với tính cách của hắn, Trương Trạch định để Trương Tiểu Ngư đưa vào đội ngũ Tá Lĩnh tiến hành huấn luyện đặc biệt, đợi khi nào tính cách thay đổi rồi mới cho ra ngoài.

Chuyện ở Cairo đã giải quyết xong, Trương Trạch để lại phương thức liên lạc với trong nước, để Ái Địch tạm thời dẫn tộc nhân tiếp tục huấn luyện trong sa mạc.

Sẽ sớm có người được phái đến, lúc đó sẽ bắt đầu thành lập Thập

Nhất Thương ở đây.

Nhưng xét thấy không ở cùng một quốc gia, Trương Trạch có xu hướng dùng người bản xứ cho các hoạt động đối ngoại, cũng chính là những người của Đội Vệ Binh Pharaoh.

Nhưng vì những người này cũng đã cách biệt với thế giới nhiều năm, đời đời kiếp kiếp đều là tộc nhân Thủ Mộ, đã nghiêm trọng lạc hậu so với xã hội, muốn thực sự giúp được việc cần một thời gian.

Trong khi đó, tình hình trong nước hiện tại đã có những thay đổi to lớn.

Để xác định mọi việc có diễn ra như dự đoán hay không, Trương Trạch cần phải về nước ngay lập tức.

Khoảng chiều ngày hôm sau, họ khởi hành trở về.

Vài ngày sau, họ đã về đến trong nước.

Tại Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Kinh Thành, Trương Trạch biết được Trần Ngự Lâu đã hợp tác với một thế lực trong nước.

Nếu trận chiến này thắng lợi, sau này sẽ đổi lấy hòa bình lâu dài.

Sau khi hiểu rõ tình hình, Trương Trạch nhìn vào một tấm bản đồ Trung Quốc đương thời.

"Tiểu Ca, tiếp theo chúng ta cứ yên ổn ở đây, hay lại tiếp tục tìm một cái đấu?" "Đi Nam Cương." Tiểu Ca đột nhiên nói.

"Ở Nam Cương có người của Trương gia đang đợi." Nghe lời Tiểu Ca, Trương Trạch đột nhiên cũng hiểu ra.

Năm đó sau khi Tiểu Ca mất tích ở Đông Bắc, hình như khoảng thời gian cuối cùng hắn đã ở trong vùng núi sâu Nam Cương.

"Nam Cương sao, vậy xem ra phải tìm Trương Hải Kỳ trước." Trương Trạch lập tức cho người đi gọi Trương Hải Kỳ.

Ở Nam Cương, quả thực có một người ngoại gia của Trương gia đã trấn giữ ở đó nhiều năm.

Người ngoại gia của Trương gia ở Nam Cương, khi người nội gia gặp khó khăn hoặc nguy cơ cầu cứu sẽ ra tay tương trợ, nếu người nội gia không xuất hiện, họ sẽ luôn canh giữ đến khi có người kế nhiệm.

Tiểu Ca ngồi đối diện Trương Trạch, uống một ly trà, trong đầu chìm vào hồi ức: "Ở Nam Cương từng bảo vệ một thứ vô cùng quan trọng đối với Trương gia." Trương Trạch đặt cây bút trong tay xuống, khoanh hai phạm vi đơn giản trên bản đồ.

Một là ở Nam Cương, hai là Tứ Cô Nương Sơn.

Kế đến là Ba Nãi.

Đồng thời ở phía bắc bản đồ, hắn vẽ một vòng tròn đơn giản trên sa mạc Ba Đan Cát Lâm.

Phần lớn tình hình trong Cổ Đồng Kinh đều đã hiểu rõ, điều thực sự không hiểu là Uông gia năm đó ở bên trong, rốt cuộc đã nghiên cứu cái gì.

Còn có khúc nhạc không hoàn chỉnh từ Cổ Đồng Kinh, và tòa cổ điện cuối cùng.

Uông Tàng Hải chỉ là người tìm kiếm bí mật, không phải người tạo ra tất cả.

Vào những năm cuối đời, Uông Tàng Hải từng đến Tây Vương Mẫu Cung.

Phải biết rằng, bản thân Cổ Đồng Kinh nằm trong dãy núi Côn Luân.

Phượng Hoàng, Hắc Mao Xà, Cửu Đầu Xà Bách bên trong đều

gần như có những mối liên hệ bí mật nào đó với Tây Vương Mẫu Cung.

Tiểu Ca tiếp tục nhìn vào vùng biển Phúc Kiến, nơi này có gì đặc biệt?

"Đảo Bình Đàm?" "Bố cục của nơi đó gần như giống hệt với tấm bản đồ hình xăm Kỳ Lân trên người ngươi." "Tiểu Ca, đằng sau tấm bản đồ có thể liên quan đến Trương gia cổ lâu." "Nhưng đảo Bình Đàm vào đầu thời Hán, lại là một nơi có tên là Nam Hải Lạc Vân Quốc." Nghe Trương Trạch nhắc đến Trương gia cổ lâu, sự chú ý của Tiểu Ca đột nhiên cũng bị thu hút.

"Theo ghi chép, vào năm 195 trước Công nguyên, cùng năm Hán Cao Tổ Lưu Bang băng hà, Nam Hải Lạc Vân Quốc bị đại kình tiêu diệt.

Vương chức Nam Hải Vương lại không biết tung tích, trở thành một bí ẩn trong lịch sử." Hắn cũng khoanh một vòng tròn trên bản đồ tại vị trí từng là của Nam Hải Quốc.

Tiểu Ca lấy một cây bút khác khoanh một vòng lớn trên dãy Côn Luân, đồng thời thêm một dấu hỏi.

Dưới vạn ngọn núi, tất cả đều liên kết với mộ Thành Cát Tư Hãn.

Cụ thể có bao nhiêu người Trương gia đã chết ở đó, gần như không thể thống kê.

Tìm được vị trí đó, ngoài những cao thủ đạo mộ, đại đa số chỉ có người Trương gia mới làm được.

Thời Nguyên, hoàng thất nhà Nguyên đã bắt rất nhiều người Trương gia để nô dịch, thậm chí sau khi chết còn dùng thủ đoạn cực kỳ tàn khốc để giết họ, tiến hành tuẫn táng.

Mối thù lớn như vậy, với tư cách là tộc trưởng, hắn tự nhiên phải

báo.

Nhưng hắn sẽ không manh động dẫn người Trương gia đi giết ngay lập tức.

Mấu chốt hiện tại là ở Nam Cương.

"Tiểu Ca, những năm đầu ngươi và Trương Hải Kỳ đều đã đến Nam Cương, phải không?" Thấy Tiểu Ca chắc chắn muốn đi thẳng đến Nam Cương như vậy, tự nhiên cũng có lý do vô cùng hợp lý.

Chỉ là Tiểu Ca trước nay đều không thích chủ động giải thích, vì vậy dễ gây hiểu lầm.

"Đúng, lúc đó ta vừa mất trí nhớ, huyết mạch ở đó từng xảy ra vấn đề." Trương Trạch nghe vậy, hiểu ra đây là chuyện liên quan đến huyết mạch Trương gia.

Một bộ phận tộc nhân Trương gia có huyết mạch không thể theo họ cả đời, trong một số trường hợp sẽ mất tác dụng.

Vào lúc đó, cần một món chí bảo để giải quyết.

Món đồ đó trước đây được tộc trưởng bảo quản ở nhà cũ Trương gia tại Đông Bắc, sau khi Tiểu Ca rời khỏi nhà cũ, món đồ đó vẫn luôn được mang theo bên mình.

"Kỳ Lân Huyết Ngọc, đúng không?" Một giây sau, Tiểu Ca chậm rãi gật đầu: "Hiện tại ngươi là tộc trưởng, món đồ đó lý ra nên giao cho ngươi." "Kỳ Lân Huyết Ngọc hiện đang ở Nam Cương?" Trương Trạch nhớ trong nguyên tác có đề cập, thứ đó đã bị người Mỹ cướp đi.

Đội của Trương Hải Kỳ năm đó mang theo thứ đó rời đi, nhưng giữa đường đã gặp phải một đội người Mỹ.

Trương Trạch suy đoán những người này không phải người Uông

gia, thì cũng nhất định có liên quan đến Uông gia.

Khi đó, quán lưu trữ hồ sơ ở phía nam vẫn chưa bị kẻ phản bội bán đứng.

Cũng chính vì những kẻ phản bội này đã dẫn đến hết quán lưu trữ hồ sơ này đến quán khác bị lộ vị trí.

Nếu không phải vì gặp hắn, huyết mạch trên người Trương Hải Kỳ đến nay vẫn tồn tại ẩn họa, có nguy cơ mất hiệu lực bất cứ lúc nào.

Kỳ Lân Huyết Ngọc cộng với máu Kỳ Lân thật, lại thêm thế hệ mới của Trương gia hiện tại.

Những người có tổ tiên liên quan đến Trương gia, hiện tại trong cơ thể không có máu Kỳ Lân, Trương Trạch cũng cho phép họ sở hữu máu Kỳ Lân thật.

"Mau chóng xuất phát, tìm Kỳ Lân Huyết Ngọc, còn nữa, để tộc nhân đang trấn giữ Nam Cương trở về Trương gia." Người ngoại gia của Trương gia, cũng là một trong số ít tộc nhân Trương gia còn lại.

Trong lúc hai người đang thảo luận, Trương Hải Kỳ đã dẫn người đến ngoài phòng.

Sau khi xin phép, hắn bước vào phòng, nhìn chằm chằm vào tấm bản đồ trên bàn.

Chỉ một tấm bản đồ này, e rằng đã liên quan đến một số bí mật lớn của Trương gia.

Hắn có thể xem, đủ để chứng minh sự tin tưởng của tộc trưởng đối với mình.

"Tộc trưởng, nếu muốn xuất phát đi Nam Cương, ta có thể dẫn ngài đi tìm tộc nhân, nhưng Kỳ Lân Huyết Ngọc…" "Năm đó sau khi

làm mất nó, ta nghi ngờ nó vẫn luôn nằm trong tay người Mỹ." "Thứ đó đang ở Nam Cương." Tiểu Ca nói với Trương Hải Kỳ: "Ở đúng nơi nó vốn thuộc về." Trương Trạch đột nhiên nhớ ra, ở Nam Cương có một ngôi miếu vô cùng đặc biệt.

Ngôi miếu đó không thờ thần minh, mà thờ tộc nhân Trương gia lúc đó, chính là Tiểu Ca.

Nam Cương từng xảy ra nạn trùng tai nghiêm trọng.

Chính vì Tiểu Ca xuất hiện, giải quyết vấn đề này, nên đã bị người dân địa phương xem như thần minh.

Trương Hải Kỳ vui mừng nói: "Nếu đã như vậy, vậy chúng ta mau chóng đi lấy lại Kỳ Lân Huyết Ngọc." Thứ đó có hiệu quả vô cùng mạnh mẽ, có thể khiến tộc nhân Trương gia có huyết mạch mỏng manh nhanh chóng khôi phục huyết mạch.

Đồng thời đó cũng là chí bảo của Trương gia, người thường căn bản không thể dễ dàng tiếp xúc.

"Vậy thì ngày mai đi." Trương Trạch quyết định ngay thời gian xuất phát.

Lần này đi không cần quá nhiều người, đại khái chỉ cần vài người là đủ.

Nhưng lúc thực sự cần dùng người, cũng sắp đến rồi.

Chương 483

Sau khi Trương Hải Kỳ và Tiểu Ca rời đi, Trương Trạch cầm lấy những bản tình báo được cấp dưới báo lên.

Bất kể chuyện lớn nhỏ, hắn đều nhanh chóng xem qua.

Sau khi xem hết một lượt những chuyện xảy ra ở các nơi, hắn thu lại tình báo.

Giống như hắn dự liệu, vì không còn giặc Nhật, các thế lực ở các nơi đều xé rách mặt đánh nhau.

Nhưng đồng thời, có người đang nhắm vào Tứ Cô Nương Sơn, và cả Ba Nãi.

Ba Nãi là nơi có Trương gia cổ lâu, cùng với việc Dao trại bị nước nhấn chìm, gần như không còn ai có thể tìm được vị trí thực sự của cổ lâu.

Nhưng lại có người đã điều tra ra Ba Nãi.

Ngoài tình báo, trên bàn còn có một khối sắt.

Đó là khối sắt có người tìm thấy trong một cái hồ ở Ba Nãi.

Nhưng người tìm thấy khối sắt lại bị ám sát bí mật.

"Lẽ nào gần Ba Nãi có người Trương gia đang âm thầm bảo vệ Trương gia cổ lâu?" Tòa Trương gia cổ lâu giả mà Uông Tàng Hải xây dựng, thực ra cũng ở gần lối vào nguyên bản của Trương gia cổ lâu, tại một nơi hoàn toàn không để lộ Trương gia cổ lâu thật.

Người biết được bí mật đằng sau, ngoài hắn ra chỉ có Thất Chỉ, người thần long kiến thủ bất kiến vĩ kia.

Hắn nhấc lên nhấc xuống khối sắt, dựa vào xúc giác, có thể cảm

nhận bên trong khối sắt có thứ gì đó đang động đậy.

Khối sắt có kích thước khá lớn, cỡ này dự tính có thể dùng để khóa chặt một bàn tay.

Nếu là khối sắt chuyên dùng để khóa tay, vậy khả năng cao là khóa tay của người Trương gia.

Trong lúc hắn đang suy tư, Hoắc Tiên Nhi đang bí mật nói chuyện với Hoắc Cẩm Tích.

"Tiên Nhi, ở tuổi con, dì đã tiếp nhận vị trí đương gia được mấy năm rồi." "Lúc đó dì tiếp nhận khảo nghiệm, tìm kiếm Tất Phương Khấu." "Bây giờ dì cũng giao cho con một nhiệm vụ, chỉ cần con có thể hoàn thành, con có thể trực tiếp trở thành đương gia đời tiếp theo của Hoắc gia." Theo Hoắc Tiên Nhi hiểu, sau khi trở thành đương gia của Hoắc gia, cô sẽ có tư cách can thiệp vào tất cả tài nguyên của Hoắc gia.

Như vậy, cả Hoắc gia có thể tiến thêm một bước hợp tác với Trương gia.

"Dì, cứ giao nhiệm vụ trực tiếp đi ạ, bất kể khó khăn thế nào con cũng tuyệt đối có thể hoàn thành." Trên người cô mang theo hồ lô Phí Trường Phòng, bên trong đựng cây Sát Na.

Cây trường thương đó vô cùng mạnh mẽ, cầm trên tay cho cô một cảm giác vô cùng kỳ diệu, một cảm giác chưa từng có khi tiếp xúc với bất kỳ vũ khí nào trên thế giới này.

Cộng thêm Tứ Tự Thương Pháp, sau khi luyện thành, về mặt võ lực cô sẽ không thua bất kỳ nam nhân nào trong Cửu Môn, ngoại trừ Phật Gia.

Ngay cả Tứ gia Chá Cô Tiếu, người được công nhận là đánh giỏi nhất.

“Huyết mạch của Phật Gia là đặc thù nhất trong Trương gia, nếu con có thể cùng ngài có một đứa con…” Trong Cửu Môn, thậm chí cả giới đạo mộ, huyết mạch của Trương Trạch đã được thần thoại hóa.

Một số ít người biết chuyện đều biết sự đáng sợ của máu Kỳ Lân Trương gia.

Huyết mạch của Trương Trạch, so với máu Kỳ Lân còn có tiềm năng hấp thu và trưởng thành lớn đến kinh người.

Nghe lời của Hoắc Cẩm Tích, mặt Hoắc Tiên Nhi tức thì đỏ bừng.

Hoắc Cẩm Tích lại thì thầm: “Lúc đó con không cần lo lắng các trưởng bối trong nhà, ép con gả cho người con không muốn gả nữa.” Thực ra, trong lòng bà cũng có chút ghen tị.

Sau một hồi nói chuyện dài, Hoắc Cẩm Tích nhân danh Hoắc gia mời Trương Trạch đến nơi ở của Hoắc gia tại Bắc Bình.

Nơi này chỉ có một số ít người Hoắc gia biết, xung quanh canh gác đều là phụ nữ Hoắc gia.

Hôm nay Hoắc Tiên Nhi trang điểm vô cùng xinh đẹp.

Khi Trương Trạch đúng hẹn xuất hiện, hắn theo Hoắc Cẩm Tích vào hậu viện Hoắc gia.

Hắn có chuyện quan trọng muốn bàn với Hoắc Tiên Nhi, thực tế là để cho Hoắc Tiên Nhi một cơ hội hoàn thành khảo nghiệm.

Khi Trương Trạch nghe Hoắc Tiên Nhi trực tiếp nói ra chuyện khảo nghiệm, hắn cũng kinh ngạc: “Khảo nghiệm của trưởng bối Hoắc gia đưa cho ngươi?” “Vâng…” Hoắc Tiên Nhi cúi đầu không dám nói nữa.

“Sau khi hoàn thành, ta có thể tiếp quản Hoắc gia, không cần phải gả cho người ta không muốn gả, đây là sự sắp xếp tốt nhất.” Quả

thực, những lão ngoan cố đang nắm quyền trong Hoắc gia hiện tại.

Mặc dù sau này địa vị của phụ nữ sẽ ngày càng cao.

Sau đó, hai người trò chuyện đến đêm khuya.

Mọi chuyện diễn ra tự nhiên.

Sau một đêm mây mưa, Trương Trạch lại giải thích chi tiết Tứ Tự Thương Pháp cho cô một lần nữa.

Sáng sớm hôm sau, vẫn là nhóm người Trương gia lần trước đi nước ngoài.

Nhưng lần này Tề Thiết Chủy tạm thời ở lại Kinh Thành, Hứa Nhất Thành, Kim Bàn và Trần Dã cũng vậy.

Lần này không cần quá nhiều người.

Chỉ khác là có thêm Đại tư tế Ai Cập cổ đại Y Mạc Đốn.

Là thuộc hạ vừa mới bị Trương Trạch thu phục, hắn cũng là một chiến lực khá mạnh.

Còn Y Phù Lâm và Lara, cả hai đều đang làm quen với Kinh Thành.

Biết Trương Trạch đang xử lý chuyện gia tộc, họ cũng không tham gia, kết bạn đi dạo ở Kinh Thành, đồng thời có Doãn Tân Nguyệt hiếm khi trở về đi cùng.

An ninh ở Kinh Thành hiện tại có thể nói là một trong những thành phố an toàn nhất cả nước.

Có Thính Nô Côn Nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm canh giữ, cộng thêm vệ sĩ Trương Trạch để lại, ở Kinh Thành cũng không có ai không biết điều dám chọc vào ba người họ.

Đặc biệt là cô nàng nóng nảy Lara, thậm chí còn hận không thể

chủ động tìm người đánh nhau.

Tại một văn phòng trống trải trong Thập Nhất Thương của Trương gia ở Kinh Thành, mọi người đã chuẩn bị xong đồ đạc.

Bất kỳ trang bị nào cần thiết khi ra ngoài, ở đây đều có người chuẩn bị sẵn trong thời gian sớm nhất, chỉ cần lấy đi là được.

"Tiên Nhi không đến sao?" Hoa Linh cầm chiếc hồ lô mà Hoắc Tiên Nhi nhờ người gửi đến tay mình.

Hồ lô vẫn luôn được cô mang theo bên người, đưa cho cô lúc này, Hoắc Tiên Nhi chắc chắn đang ở gần đây, chỉ không biết vì lý do gì mà cố ý tránh mặt.

"`Có lẽ hôm nay muội ấy không khỏe." Trong đầu Hoa Linh, Tinh Tuyệt Nữ Vương dường như đã đoán ra điều gì đó.

"Không khỏe?" Ánh mắt Hoa Linh kỳ quái nhìn về phía Trương Trạch.

Đều là người từng trải, tự nhiên hiểu ý tứ trong đó.

Trên người họ đều kế thừa máu Thao Thiết, không thể nào bị bệnh.

Vì vậy chỉ có một khả năng.

Trương Trạch ho khan một tiếng, đi đầu đội ngũ.

Trương Hải Kỳ bên cạnh nói với mọi người: "Đi thôi, chúng ta đi du sơn ngoạn thủy ở Nam Cương một chuyến." Trong núi sâu Nam Cương, có một người Trương gia tên là Trương Thiên Quân, đang lặng lẽ nhìn vào rừng cây.

Hắn có một cái tên dài hơn, gọi là Thiên Quân Vạn Mã.

Lúc đó hắn chỉ mới bốn tuổi, sư phụ (mẹ của hắn) nói với hắn, nhiệm vụ duy nhất trong đời hắn là một mũi Xuyên Vân Tiễn.

Người bắn mũi Xuyên Vân Tiễn đó, bất kể đưa ra yêu cầu gì, hắn đều phải đáp ứng.

Sư phụ là một đạo sĩ, bà đã đợi hai mũi Xuyên Vân Tiễn trong núi sâu.

Và mỗi khi sư phụ nhắc đến Xuyên Vân Tiễn, bà đều vô cùng phấn khích.

Có thể tưởng tượng, mỗi khi mũi tên đó xuất hiện, nhất định sẽ có những câu chuyện vô cùng đặc sắc đi kèm.

Nhưng sư phụ đã mất, mất vào năm 115 tuổi.

Hắn nhìn chằm chằm vào rừng cây, đột nhiên thấy một mũi Xuyên Vân Tiễn bay lên trời cao.

Hắn dụi dụi mắt.

Trên không trung đúng là đồ án độc nhất vô nhị sau khi Xuyên Vân Tiễn xuất hiện.

Hắn lập tức kích động lao từ đạo quan vào trong rừng.

"Đợi bao nhiêu năm, cuối cùng cũng đợi được rồi!" Trương Thiên Quân lao vào trong rừng.

Hắn biết sư phụ đã canh giữ ở đây mấy chục năm, rốt cuộc là đang chờ đợi điều gì.

Từ xa, hắn nhìn thấy đội ngũ đang lặng lẽ chờ đợi dưới vách núi.

Chương 484

Đó là lần đầu tiên hắn nhìn thấy những tộc nhân Trương gia khác.

Càng kỳ lạ hơn là, giữa đội ngũ, hắn thấy một người mặc áo choàng màu đỏ sẫm.

Đồng thời bên cạnh có một người dị tộc, tướng mạo thoạt nhìn không giống người thường.

Người Duy Ngô Nhĩ?

Người Tạng?

Trương Thiên Quân ngây người, khác biệt quá lớn so với trong tưởng tượng.

Cảnh tượng sư phụ hắn từng nhắc đến cũng không giống thế này.

Tóm lại, những người xuất hiện trước mắt cho hắn cảm giác rất kỳ quái.

Nhìn gương mặt xa lạ của hắn, Trương Hải Kỳ có chút ghét bỏ nhìn: "Ngươi đến rồi à?

Sư phụ ngươi đâu?" Hắn biết những tộc nhân Trương gia canh giữ ở đây đều có quan hệ sư thừa.

Mỗi một đời chỉ thu một đồ đệ, cũng chỉ cần một người phụ trách canh giữ nơi này.

Nơi này vô cùng hẻo lánh, nếu không phải người biết nội tình thì căn bản không thể tìm được.

Càng không ai biết, một bí mật khổng lồ của Trương gia được cất giấu ở đây.

Ngay cả đám người Mỹ năm đó đến cướp Kỳ Lân Huyết Ngọc, e

rằng bọn chúng đến nay cũng không thể hiểu rõ mối quan hệ đặc biệt giữa Trương gia và mảnh đất Miêu Cương này.

Trương Thiên Quân khoanh hai tay trước ngực, ngồi trên một tảng đá đối diện mấy người họ.

Hồi lâu sau mới nhìn về phía Trương Hải Kỳ: "Người phụ nữ mà sư phụ ta đã chờ đợi cả đời?" Trương Hải Diêm và Trương Hải Hà đưa mắt nhìn mẹ nuôi với vẻ kỳ quái. "Mẹ nuôi, có câu chuyện gì sao?

Con chưa từng nghe mẹ nhắc đến?" Trương Hải Kỳ lườm hai người một cái: "Đừng có không lớn không nhỏ, không có chuyện đó đâu." Rồi quay đầu giải thích với Trương Trạch: "Tộc trưởng, người này phụ trách canh giữ ở Miêu Cương, là người của Trương gia." "Tộc trưởng?" Ánh mắt Trương Thiên Quân dán chặt vào người thanh niên trước mặt.

Người được gọi là Tộc trưởng này trông vô cùng trẻ tuổi, một sự trẻ trung vượt ngoài sức tưởng tượng của hắn. "Sao lại trẻ như vậy được?" "Theo như sư phụ ta miêu tả, cô nương mà ông gặp lúc hơn năm mươi tuổi, và mất lúc hơn một trăm tuổi.

Nếu là cô nương đó, bây giờ ít nhất cũng phải tám mươi tuổi rồi, trông ngươi cứ như một tiểu cô nương, lừa ta à." Sau khi quan sát kỹ tướng mạo mấy người trước mắt, hắn lập tức bắt đầu hoài nghi tính xác thực trong lời nói của Trương Hải Kỳ.

Thực tế, với tình hình của Trương gia lúc bấy giờ, họ căn bản không có cách nào phái thêm một người có huyết mạch Trương gia đến tiếp quản.

Vì vậy, cũng chỉ đành nhận nuôi một người làm kẻ kế thừa.

Nhìn phản ứng này của Trương Thiên Quân, rõ ràng sư phụ hắn không hề nói cho hắn biết chuyện nội bộ của Trương gia. "Sư phụ

ngươi không nói với ngươi, Trương gia có Trú Nhan Thuật sao?" Sắc mặt Trương Hải Kỳ kỳ quái nhìn chằm chằm hắn. "Hai người bên cạnh là con trai ta." Tiểu Ca lặng lẽ nói thêm một câu: "Là con nuôi." Cảm giác bi thương mỹ lệ trong lòng Trương Thiên Quân bỗng nhiên tan biến, hắn đột nhiên cảm thấy những năm qua sư phụ mình đã làm một việc vô cùng ngu ngốc. "Vì sao bây giờ các người mới đến?" Giọng điệu của hắn tràn đầy oán trách. "Nhiều năm như vậy trôi qua, ai mà nhớ được chứ?" Trương Hải Kỳ cũng đau đầu nhìn dãy núi xa xa.

Những năm qua Trương gia đã xảy ra quá nhiều chuyện.

Đầu tiên là suy tàn rồi bị người ta truy đuổi, gần như ai cũng có thể giẫm lên Trương gia một cước.

Sau đó lại đột nhiên quật khởi, bây giờ đang dần dần phục hưng trở lại.

Tất cả mọi thứ, tựa như một giấc mơ.

Trương Trạch nói: "Ta bây giờ cũng mới hai mươi ba tuổi, chuyện của Trương gia mấy chục năm trước không thuộc quyền quản lý của ta." "Nhưng từ nay về sau, nơi này không cần người canh giữ nữa, ngươi có thể trở về Trương gia." Nghe lời Trương Trạch, Trương Thiên Quân ngơ ngác nhìn hắn, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Rời khỏi nơi này, bất kể là hắn hay sư phụ hắn, đều là chuyện mơ cũng không dám nghĩ tới.

Chỉ vì trách nhiệm trên vai, khiến họ không thể rời đi. "Chỉ một câu đơn giản như vậy, ta có thể rời đi rồi sao?" Trương Thiên Quân có chút không thể chấp nhận được.

Trương Hải Kỳ nói: "Tâm trạng của ngươi ta có thể hiểu được." "Ta ở Nam Dương cũng từng giống như ngươi, nhưng bây giờ

Trương gia đã xảy ra biến hóa.

Gia tộc năm xưa đứng bên bờ vực diệt vong, bây giờ đã khác rồi, Trương gia hiện tại có đủ năng lực để đảm bảo an toàn cho tộc nhân." Nghe vậy, xem ra năm đó họ căn bản không có năng lực bảo vệ tộc nhân. "Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ta muốn biết, thứ mà sư phụ ta đã bảo vệ cả đời, rốt cuộc là gì?" Trương Hải Kỳ chỉ vào Trương Trạch bên cạnh: "Xuyên Vân Tiễn là do Tộc trưởng bắn ra, tiếp theo tất cả đều phải nghe theo Tộc trưởng." "Còn về chuyện đã xảy ra, sau này sẽ từ từ nói cho ngươi biết." Đồng thời thuận miệng nói thêm một câu: "Tộc trưởng đã nói, tộc nhân không có huyết mạch gia tộc, nếu lập công, có thể đổi lấy cơ hội sở hữu huyết mạch trường sinh." Nàng giải thích đơn giản một lượt về huyết mạch của Trương gia cho Trương Thiên Quân, cũng như sự đặc biệt và quý hiếm của loại huyết mạch này.

Trương Thiên Quân ngây người nhìn nàng: "Nói vậy là, sư phụ ta sống hơn một trăm tuổi mà ở Trương gia chỉ được coi là chết yểu?" Hắn muốn chửi thề, nhưng lại không nói ra được.

Chỉ có thể nói, sư phụ hắn mệnh không tốt, không chờ được đến thời điểm tốt.

Mấy chục năm trước, vị Tộc trưởng này căn bản còn chưa ra đời.

Trương Trạch giải thích đơn giản: "Nói đơn giản, có cống hiến cho Trương gia là có thể tích lũy điểm, chỉ cần vượt qua khảo hạch, là có thể trở thành người Trương gia chân chính, sở hữu huyết mạch Kỳ Lân bách bệnh bất xâm." Huyết mạch Kỳ Lân đâu chỉ bách bệnh bất xâm, tộc nhân có huyết mạch thuần chính hoàn toàn là bách độc bất xâm. "Vậy Tộc trưởng thì sao?

Huyết mạch của Tộc trưởng hẳn là người có huyết mạch Kỳ Lân thuần chính nhất trong gia tộc rồi nhỉ?" Trương Thiên Quân tò mò

nhìn về phía những người Trương gia bên cạnh. "Người có huyết mạch thuần chính nhất là Tiểu Ca, tộc trưởng Trương gia đời trước." Trương Hải Kỳ chỉ vào Tiểu Ca đang dựa vào gốc cây bên cạnh, người nãy giờ vẫn không nói lời nào.

Khi Trương Thiên Quân nhìn sang, chỉ thấy Tiểu Ca chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái. "!" Trương Thiên Quân vừa nhìn đã nhận ra gương mặt trước mắt. "Ta đã thấy bức tượng này trong miếu!" Hắn nhìn chằm chằm vào gương mặt của Trương Khởi Linh, vô cùng khẳng định, hắn đã thấy gương mặt này trong một ngôi miếu nào đó ở Nam Cương.

Dáng người đó, khí chất đó, hoàn toàn giống hệt. "Tộc trưởng mang huyết mạch Thao Thiết.

Sau khi có được huyết mạch Kỳ Lân, nếu có biểu hiện lập công đặc biệt, dưới những điều kiện nhất định, có thể được đặc cách kế thừa huyết mạch của Tộc trưởng.

Nhưng hiện tại chỉ có vài người có được." Trương Hải Kỳ nói, trong lòng cũng có chút ghen tị, những người đó cơ bản đều không phải người Trương gia. "Vậy cần phải có biểu hiện như thế nào mới được?" Trương Thiên Quân động lòng.

Bất kể trước đó trong lòng có bao nhiêu oán khí, lúc này cũng đều tan biến hết. "Lấy được thứ mà ngươi và sư phụ ngươi canh giữ, là có thể." Trương Hải Kỳ trực tiếp dẫn câu chuyện vào vấn đề chính.

Đây mới là mục đích thực sự của họ khi đến Nam Cương.

Trương Thiên Quân lập tức ngẩng đầu: "Các người muốn đến Tẩy Cốt Động?

Nơi đó là nơi chuyên dùng để tẩy cốt của tộc A Chủy." "Họ sẽ không cho người ngoài vào đâu." Trương Trạch nói thẳng: "Không

nhất thiết phải vào trong, ngươi chỉ cần dẫn đường là được." Thứ hắn muốn tìm là Kỳ Lân Huyết Ngọc, nhưng trong Miêu Cương ẩn giấu quá nhiều bí mật, muốn giải khai toàn bộ bí ẩn, e rằng không phải là chuyện có thể làm được trong một sớm một chiều.

Nghe yêu cầu của Trương Trạch, Trương Thiên Quân bắt đầu ngồi tại chỗ suy nghĩ cách.

Khi thấy Trương Hải Diêm trong tay châm một điếu thuốc, mắt hắn sáng lên.

Trương Hải Kỳ bất lực nghiêng mặt: "Lại một con nghiện thuốc lá..." Trương Hải Diêm đưa cho hắn một điếu, thuận tay châm lửa.

Hai người không ngừng nhả khói, tùy ý trò chuyện vài câu rồi cũng dần trở nên thân quen.

Trương Hải Diêm là người thừa kế được nhận nuôi ở phía Nam, tình cảnh của hắn cũng giống như Trương Thiên Quân.

Nếu không phải vì những chuyện đã xảy ra, có lẽ bây giờ hắn cũng đang làm những việc giống như Trương Thiên Quân.

Trương Trạch cũng châm một điếu, lặng lẽ đứng bên cạnh: "Đồ đã chuẩn bị xong chưa?" Muốn vào Tẩy Cốt Động của tộc A Chủy, phải mang theo xương người vào.

Phong tục của người ở đây và người Hán hoàn toàn khác nhau.

Họ cho rằng xương, thịt và da người là ba thứ khác nhau.

Tuổi thọ của thịt là ngắn nhất, nên con người chỉ có thể sống đến tuổi của thịt, nhưng tuổi thọ của xương và da lại dài hơn thịt rất nhiều.

Tuổi thọ của xương là dài nhất, nên người chết đi không phải là thực sự chết.

Họ cho rằng sau khi người chết bốn mươi chín ngày, da mới chết. Sau khi chết ba mươi năm, xương mới chết đi.

Chương 485

Tất cả xương cốt đã rữa hết da thịt đều sẽ được đưa đến Tẩy Cốt Động để thanh tẩy, rồi được người thân mang về nhà.

Nơi này đối với tộc A Chủy là nơi vô cùng thần thánh, chỉ có những người đến với mục đích tẩy cốt cho người thân mới được phép vào.

Khu vực Miêu Cương này vô cùng đặc biệt, nó nằm ở biên giới Quảng Thiến.

Cổ Lâu của Trương gia cũng nằm ở thôn Ba Nãi, cũng thuộc vùng Nam Cương này. "Nhắc đến trường thọ, ta đột nhiên nhớ ra ở Quảng Thiến có một thôn trường thọ rất nổi tiếng, một thôn của tộc Dao tên là Ba Nãi." "Đa số người trong thôn đều là tộc Dao, chỉ có một bộ phận nhỏ người Hán sinh sống ở đó." "Người trong thôn này, nghe nói đều vô cùng trường thọ." Khi hắn nhắc đến ngôi thôn này, sắc mặt của những người khác xung quanh không có bất kỳ biến hóa nào.

Đổng Xán thản nhiên nói: "Nước non một vùng nuôi dưỡng người một vùng, nơi non xanh nước biếc, nhịp sống chậm rãi, con người dễ trường thọ." "Cũng phải." Trương Thiên Quân hoàn toàn không ý thức được, khi hắn nhắc đến địa danh Ba Nãi, sự chú ý của mọi người trong Trương gia đều bị thu hút.

Trương Trạch lấy ra mấy bộ quần áo cũ kỹ. "Tất cả thay quần áo đi, quần áo bây giờ của chúng ta ở đây quá nổi bật." Xung quanh đây đều là những dân tộc thiểu số sống rất thuần phác.

Bây giờ cuộc sống đã tốt hơn, quần áo tự nhiên cũng mặc đẹp hơn.

Nhưng quần áo của người Hán ở bên ngoài vẫn có sự khác biệt rõ

ràng.

Đa số những thôn trại như thế này ít nhiều đều có chút bài xích người ngoài.

Ở một ngôi mộ gần đó, họ tìm ra một bộ xương người.

Do Trương Hải Kỳ ôm lấy, một nhóm gồm Trương Trạch, Tiểu Ca, Trương Thiên Quân và Trương Hải Diêm cùng đi đến Tẩy Cốt Động.

Trong đó, Trương Hải Kỳ đóng vai chị gái, mấy người còn lại làm em trai.

Trương Thiên Quân nói: "Trong vùng núi sâu này, trước đây có những đạo quan giống như của ta, trong núi cũng có chùa miếu." "Tổng cộng có hơn ba mươi nơi, được gọi là Bách Tự Đôi." "Sau này gặp phải hỏa hoạn, bị thiêu rụi sạch sẽ.

Thổ phỉ thường xuyên chiếm cứ trong những phế tích chùa miếu đạo quan đó, trước đây ta từng trà trộn vào đám thổ phỉ để tìm hiểu tình hình." Tộc A Chủy, một dân tộc địa phương hỗn cư giữa người Miêu và người Dao.

Nơi đây thực chất có năm sáu dân tộc hỗn cư.

Các trại được xây dựng dựa vào núi, có sáu trại lớn.

Trại bên ngoài có hơn ba ngàn hộ, gọi là Kim Nha Động, cũng gọi là Bách Nhạc Kinh.

Đây là nơi duy nhất có người Hán hỗn cư.

Người trong động này lấy răng vàng làm đẹp, vào những ngày lễ tết sẽ dùng bột vàng tô lên răng, rồi ra đường họp chợ.

Vì có giao thương với bên ngoài, nên nơi Bách Nhạc Kinh này vô cùng phát triển.

Người làm đủ mọi ngành nghề đều có quán xá ở đây, mỗi ngày ngựa xe như nước.

Nhìn từ xa, có thể thấy người mặc đủ loại trang phục.

Nhưng sau Bách Nhạc Kinh là núi sâu, người Hán khó mà vào được.

Trương Thiên Quân cũng chỉ có thể vào đến trại thứ hai để mua một ít thuốc phiện.

Phía sau còn có bốn trại nữa. "Vậy Tộc trưởng, chúng ta khi nào vào trong?" Trương Thiên Quân nóng lòng muốn dẫn mọi người vào.

Ngoại trừ Bách Nhạc Kinh, hắn chưa từng tiếp xúc với người bên ngoài ở bất kỳ nơi nào khác.

Từ khi biết chuyện, hắn đã luôn ở bên cạnh sư phụ cho đến tận hôm nay.

Nếu người của Trương gia không đến, có lẽ hắn sẽ phải chờ ở nơi này cho đến già chết. "Hôm nay đi luôn, tránh đêm dài lắm mộng." Ánh mắt Trương Trạch nhìn về những thôn trại xa xa.

Nơi này cách Bách Nhạc Kinh không xa, nếu Kỳ Lân Huyết Ngọc ở đó, khi đến gần, hắn sẽ có cảm ứng.

Trương Thiên Quân vội vàng dẫn đường, trên đường đi hào hứng giới thiệu về phong tục địa phương.

Ở đây, nếu người Hán cưới cô nương trong động ra ngoài động thì gọi là "bạt trại tử".

Anh em họ hàng của cô nương sẽ đứng trên các cây cầu trong động, mỗi cây cầu đều phải nộp một đĩa thuốc phiện vàng.

Loại thuốc phiện này được bọc bằng lá vàng, trộn thêm đất sét trắng, có thể pha ra sáu bảy đĩa, là loại thuốc phiện thượng hạng.

"Trên đường đi, ba bốn mươi cây cầu không thể tránh khỏi, một khoản chi phí khổng lồ là không thể thiếu." Lão Dương Nhân liếc mắt một cái, cười nói: "Đây là nguyên nhân ngươi độc thân đến giờ à?" Hắn vừa dứt lời, ánh mắt đã nhìn về Bách Nhạc Kinh phía trước.

Các cô nương đi dọc đường, quả thật là tài sắc vẹn toàn.

Cô nương ở đây không phải kiểu quốc sắc thiên hương, nhưng lại có một khí chất hoàn toàn khác với nữ tử bên ngoài.

Họ hoàn toàn không e dè người lạ, Lão Dương Nhân nhìn chằm chằm một cô nương, đối phương cũng trừng mắt nhìn lại. "Nơi thú vị như vậy, Tiểu Ca, trước đây ngươi đến đây, chắc cũng ở lại không ít nhỉ?" Trương Hải Diêm nói xong, lại phát hiện Tiểu Ca đang nhìn chằm chằm vào nơi đó, chìm vào trầm tư.

Đúng lúc này, phía trước có một đoàn rước dâu đi qua.

Có một cô nương cưỡi ngựa đi ngang qua, cô nương nhìn về phía nhóm người Trương gia.

Cuối cùng, ánh mắt nàng dừng lại trên người Tiểu Ca.

Sau đó lập tức xuống ngựa, đi đến trước mặt Tiểu Ca, nhìn chằm chằm vào thanh đao sau lưng hắn hồi lâu.

Rồi lại nhìn vào dưới cổ Tiểu Ca.

Vì đi đường, cơ thể Tiểu Ca hơi nóng lên, khiến cho hình xăm Kỳ Lân hiện ra một phần.

Khi nhìn thấy hình xăm như vậy, cô nương lập tức hạ giọng: "Cứu ta!" Trương Thiên Quân chưa từng thấy tình huống như vậy.

Hoa Linh có sắc mặt cổ quái nhìn cô nương kia: "Chẳng lẽ là người quen cũ của Tiểu Ca?" "Trước tiên đưa người đi đã." Trương Trạch nhíu mày.

Cô nương này rõ ràng là nhận ra hình xăm nên mới cầu cứu.

Nhìn lại đoàn rước dâu phía sau, hoàn toàn không giống người bình thường.

Trong đoàn rước dâu có một đạo sĩ, cho người ta cảm giác như đang cản thi.

Trương Trạch ngửi thấy trong đoàn người có một mùi thối rữa của xác chết đang bị hương liệu cố gắng che đậy.

Chá Cô Tiếu khịt khịt mũi, nhìn sang: "Phật Gia, là Cản Thi Nhân của Miêu Cương." Chỉ thấy bên đó rất nhiều cương thi đang bị xua đi. "Tộc trưởng, để ta!" Trương Thiên Quân đột nhiên hai tay kết ấn. "Thỉnh tổ sư gia!

Ngũ Hỏa Chính Pháp Thần Tiêu Linh Hỏa!" Lời vừa dứt, hắn đột nhiên niệm một đoạn ngôn ngữ mà mọi người không hiểu, rồi vung ra một con hỏa long về phía đoàn thi đội rước dâu phía trước.

Hai tay Trương Thiên Quân trong nháy mắt lại bốc cháy, hướng về phía người đằng trước, hai tay kẹp trước ngực, hét lớn: "Kê!" Toàn bộ đạo bào trên người hắn đều bị đốt cháy.

Trương Hải Diêm đứng cách đó không xa, nhìn màn này mà kinh ngạc thốt lên: "Khá đấy Trương Thiên Quân, có nghề đấy nhỉ?" Trương Thiên Quân giơ tay sử dụng đạo pháp, khiến ngay cả Trương Trạch cũng cảm thấy có chút bất ngờ.

Trong thế giới này, đây là một trong số ít những đạo pháp bản địa mà hắn từng thấy.

Theo như hắn biết ở kiếp trước, thế giới này cũng vốn tồn tại những sức mạnh đặc biệt.

Ví dụ như Súc Địa Chi Thuật, thủ đoạn khống chế Vô Lượng Nghiệp Hỏa và Nãi Cùng Thần Băng của Quỷ Động tộc, vân vân.

Hắn liếc nhìn những người Trương gia bên cạnh, ra hiệu bằng mắt.

Do Trương Nhật Sơn và Trương Tiểu Ngư dẫn đầu.

Trên con đường phía sau, đột nhiên một trận cuồng phong ập đến.

Y Mạc Đốn ở phương xa cảm ứng được bên cạnh chủ nhân có tình huống.

Hắn lập tức lao đến. "Chủ nhân thứ tội, thần đến muộn!" Y Mạc Đốn hóa thành một trận cuồng sa, thổi bay cả con phố Bách Nhạc Kinh, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Cơn gió thổi bay tấm vải che mặt của những "người" trong đoàn rước dâu ở cây cầu đầu tiên ra khỏi Bách Nhạc Kinh.

Gương mặt cương thi đáng sợ lập tức lộ ra.

Mọi người trên phố đều lũ lượt tránh né.

Có mấy người quấn khăn trắng trên đầu vây lại.

Chương 486

Ánh mắt tân nương vẫn luôn nhìn về phía xa, lại thấy có mấy người đứng ngoài đám đông vẫy tay với nàng. "Phụ thân?" Nàng thấy phụ thân mình ở ngoài đám đông.

Nhưng ông không cứu nàng, khiến trái tim vốn đã khó khăn của nàng triệt để thất vọng.

Khi ánh mắt nàng nhìn về phía đoàn người phía sau, nàng đi đến trước mặt Trương Trạch, người đi đầu. "Các người đều là người Phi Khôn Ba Lỗ, đúng không?" Trương Hải Khách không chắc chắn chỉ vào Tiểu Ca cách đó không xa: "Thần minh của các người, là vị Tiểu Ca đó sao?" "Vị này không phải Phi Khôn Ba Lỗ!" Nàng kích động nhìn vào mặt dây chuyền trên người Trương Trạch.

Phong cách của mặt dây chuyền đó giống với tượng Kỳ Lân.

Tiếp đó, nàng vô tình nhìn thấy một phần hình xăm lộ ra giữa cổ áo của Trương Trạch. "Ngài cũng là Phi Khôn Ba Lỗ?" Trương Hải Khách lập tức giải thích: "Đây là Tộc trưởng của chúng tôi." "Phi Khôn Ba Lỗ mà cô nói, là phó tộc trưởng trong gia tộc của chúng tôi." "Ba Lỗ" trong thần thoại có nghĩa là dũng sĩ. "Phi Khôn" là cách gọi của người địa phương thế hệ trước đối với Tiểu Ca.

Tân nương nghe hắn miêu tả đột nhiên ngây người. "Ở địa phương chúng tôi, phàm là người tín ngưỡng Phi Khôn Ba Lỗ, trên ngực đều sẽ xăm hình Kỳ Lân." "Chỉ cần tín chúng gặp phải vấn đề, tìm người có hình xăm như vậy, Phi Khôn Ba Lỗ sẽ vì chúng tôi mà ra mặt." "Nhưng... hình xăm sẽ không biến mất, cho nên..." Nàng ngây người, nội tâm kích động đến mức không thể dùng lời lẽ để hình dung tâm trạng này. "Phi Khôn Ba Lỗ chân chính!" "Nguyên lai, là bản thể

tự mình giáng lâm, cứu vớt ta!!" Nàng kích động hét lớn về phía phụ thân: "Phụ thân, là Phi Khôn Ba Lỗ chân chính!" Người bên đó không nghe thấy nàng la hét, nhưng những người xung quanh lại nghe rất rõ.

Họ quay đầu nhìn lại, đột nhiên bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Hai tay Tiểu Ca trực tiếp bẻ gãy đầu hai tên tống tử.

Khi chuẩn bị nhanh chóng xử lý tên tống tử thứ ba, Y Mạc Đốn giơ tay khống chế những cương thi trước mặt.

Những cương thi vốn bị đạo nhân phía trước khống chế, đột nhiên quay đầu lao về phía hắn.

Trừ những cương thi bị bẻ gãy đầu, tất cả những con còn lại đều đi về phía người bên đó, miệng phát ra tiếng gầm giận dữ.

Sức mạnh của Y Mạc Đốn đến từ địa ngục, có thể khống chế tử thi, cát bụi và nguồn nước.

Đối mặt với một hộ vệ như vậy chặn ở phía trước, những người truy đuổi kia căn bản không thể tiến lên được nữa.

Nhìn tình hình trước mắt, Trương Trạch thản nhiên nói: "Nếu chuyện đã lớn rồi, vậy thì không cần phải ngụy trang nữa." Những chuyện như thế này, lúc nào cũng tìm đến cửa.

Cũng không có cách nào, gặp phải chuyện như vậy, chẳng lẽ lại nhận thua?

Rõ ràng có năng lực đối đầu trực diện, lại phải giả làm kẻ yếu không phải là phong cách của hắn.

Hắn không chủ động gây sự, nhưng nếu chuyện đã tìm đến cửa, hắn cũng không sợ.

Nhưng bây giờ hắn cũng đã hiểu rõ. "Phi Khôn Ba Lỗ" là cách gọi

của họ đối với Tiểu Ca.

Nhưng những người tín ngưỡng Phi Khôn Ba Lỗ đã hình thành một tôn giáo... những người này cũng tự xưng là Phi Khôn Ba Lỗ.

Tân nương tìm đến họ, cũng chỉ vì nhìn thấy hình xăm trên người Tiểu Ca.

Hơn nữa, anh trông rất giống bức tượng được thờ cúng trong miếu.

Nhưng nàng không ngờ rằng, mình đã gặp được thần minh chân chính.

Cũng là bản tôn của người mà họ gọi là Phi Khôn Ba Lỗ chân chính.

Thậm chí cả Tộc trưởng của gia tộc Phi Khôn Ba Lỗ cũng đã đến.

Cả khu vực Bách Nhạc Kinh, có rất nhiều người là tín đồ của anh.

Sau khi làm rõ mọi chuyện, Trương Trạch đột nhiên cảm thấy, có lẽ nên tìm người của tôn giáo này để nói chuyện.

Trương Trạch: "Y Mạc Đốn, nơi này tạm giao cho ngươi." "Đi thôi, mang theo cô nương tộc A Chủy này." Nhìn tình hình hiện tại, thực ra chỉ cần họ cho thấy thân phận là có thể quang minh chính đại đi vào.

Căn bản không cần phải lén lút như vậy.

Còn về Tẩy Cốt Động, nếu có nhu cầu, những "thần minh" này đi vào chắc chắn không có vấn đề gì.

Cùng lắm là trực tiếp dùng vũ lực.

Phụ thân của tân nương trốn trong bóng tối, một lão giả bên cạnh đột nhiên nhìn thấy bóng lưng của Tiểu Ca ở đằng kia, đôi mắt già nua đục ngầu đột nhiên lóe lên tinh quang. "Tộc trưởng, sức mạnh

của những người này thật không thể tưởng tượng nổi!" "Ngài có nhớ vị được thờ cúng trong miếu thần Phi Khôn Ba Lỗ không!" Miếu Phi Khôn Ba Lỗ là tín ngưỡng mới được thành lập trong những năm gần đây, sau khi vô số đạo quan chùa miếu ở địa phương bị đại hỏa thiêu rụi.

Người được thờ cúng trong miếu, chính là Tiểu Ca đã từng xuất hiện ở đây.

Tộc trưởng tộc A Chủy đột nhiên phản ứng lại, nhìn về phía lão giả bên cạnh: "A Quý thúc, ta không phải đang nằm mơ đấy chứ?" "Người kia là bản tôn của Phi Khôn Ba Lỗ, vậy... vị mặc y phục có long văn bị vây quanh ở giữa kia..." Lão giả run rẩy nói: "Địa vị của vị đó, e rằng còn cao hơn cả Phi Khôn Ba Lỗ!" "Mau, lập tức thông báo cho các tộc trưởng của mấy gia tộc khác." Thần minh mà họ tín ngưỡng đã đến, còn có chuyện gì quan trọng hơn việc này nữa? "Lãnh tụ tôn giáo?

Trương gia chúng ta từ khi nào trở nên đặc biệt như vậy?" Trương Hải Khách nhìn chằm chằm những người đang chạy tán loạn xung quanh, gần như toàn bộ người ở Bách Nhạc Kinh đều đã chạy đi hết.

Cô gái tộc A Chủy bỏ trốn nói với mấy người họ: "Phụ thân tôi đi triệu tập các tộc trưởng khác rồi." Trong đoàn đưa dâu chỉ còn lại một người, đối phương nhìn thấy hình xăm trên người họ, đột nhiên kích động quỳ xuống: "Tiểu nhân có mắt không thấy Thái Sơn, mấy vị đại gia lợi hại như vậy, ta sớm đã biết là người Phi Khôn Ba Lỗ rồi." "Ngươi tên gì?" Trương Trạch đi lên phía trước, cúi đầu nhìn người đang quỳ trước mặt.

Thân hình cao một mét tám của hắn, khiến người quỳ trên đất khi ngẩng đầu lên nhìn càng cảm thấy hắn cao lớn hơn. "Tiểu nhân tên là Vụ Lang Hoa Tra." "Theo tục lệ, tối nay tân nương đó phải được đưa

đến miếu Phi Khôn để qua đêm." "Miếu Phi Khôn ở đâu?

Dẫn ta đi xem." Vụ Lang Hoa Tra cũng không biết vì sao yêu cầu của hắn lại kỳ lạ như vậy.

Là người Phi Khôn Ba Lỗ, sao lại không biết miếu Phi Khôn ở đâu.

Mấy người đến miếu Phi Khôn trong truyền thuyết.

Quy mô của miếu không lớn, được cải tạo từ di chỉ của một ngôi chùa cũ.

Bức bích họa bên trong đã được thay đổi, tượng đất ban đầu được thay bằng một bóng người đeo Hắc Kim Cổ Đao.

Ngôi miếu như vậy không chỉ có một.

Tiểu Ca, với tư cách là tộc trưởng Trương gia đời trước, từng đi khắp nơi.

Nghe Vụ Lang Hoa Tra nói trên đường, sở dĩ nơi này đâu đâu cũng xây miếu Phi Khôn, là vì nhiều năm trước Bách Nhạc Kinh đã xảy ra nạn sâu bọ.

Sâu bọ lúc đó vô cùng đáng sợ, sau khi xuất hiện đã giết chết rất nhiều người sống.

Giữa đống thi thể chất như núi, một người đột nhiên xuất hiện.

Dùng máu của mình, xua đuổi những con sâu đó.

Đồng thời giải quyết được nguồn gốc của nạn sâu bọ.

Sau đó, người này được người địa phương tôn xưng là Phi Khôn Ba Lỗ.

Mặc dù bây giờ gọi là Phi Khôn, nhưng trong nguyên tác, lúc anh mất trí nhớ, lại được gọi là A Khôn.

Lúc bị người ta dùng điếu thi ở Quảng Thiến và lúc được người ta cung phụng làm thần, trong tên đều có một chữ "Khôn".

Không thể không nói, nghe thật đặc biệt mỉa mai.

Rất nhanh, các tộc trưởng của sáu trại xung quanh đều lần lượt xuất hiện.

Không chỉ có mấy vị tộc trưởng, đồng thời còn có một vài người có thân phận khác ở đây. "Phi Khôn ở đâu?" "A Quý thúc, những người đó trông giống tộc nhân của đại nhân Phi Khôn." Mấy người vây quanh bên ngoài miếu Phi Khôn, nhìn vào bóng người trong miếu.

Y Mạc Đốn với tư cách là hộ vệ, tự giác đứng ở cửa.

Trang phục của hắn vẫn là kiểu ăn mặc quen thuộc khi còn là Đại Tế Ti.

Có chút tương tự với trang phục của một số dân tộc thiểu số địa phương.

Một người đàn ông trung niên với sắc mặt âm trầm bước ra. "Đại Thổ Ti, mời ngài đi trước." Mọi người xung quanh đều nhường cho vị Đại Thổ Ti này đi phía trước.

Chương 487

Vị Đại Thổ Ti này mặc trang phục của người Miêu.

Trương Thiên Quân bước lên, dùng ngôn ngữ địa phương giao tiếp với mấy người họ.

Ban đầu, giọng điệu của vị Đại Thổ Ti vô cùng kiêu ngạo, sau đó thái độ của Trương Thiên Quân cũng rất cứng rắn.

Sau đó, xung quanh thậm chí còn có một đám người xông ra vây lấy họ.

Trương Trạch liếc nhìn Trương Hải Kỳ: "Lấy cái đầu lâu lúc trước tìm được ra đây." Hắn muốn tiết kiệm thời gian, huống hồ những người này thực tế đều là tín đồ của họ.

Hắn đột nhiên có một cảm giác, hậu nhân của vị này, thậm chí có thể sử dụng mặt nạ thần cách, đóng giả làm người thế hệ trước.

Có thể nói việc xây dựng ngôi miếu này vô cùng có ý nghĩa.

Trương Trạch hỏi: "Trong các người có ai biết nói quan thoại không?" Cái gọi là quan thoại ở thời đại này, thường chỉ tiếng phổ thông.

Trong mấy trại ở đây, có người Miêu, người Dao và người A Chủy, là mấy dân tộc thiểu số khác nhau sinh sống.

Cô gái bỏ trốn lúc trước bước ra: "Tôi biết nói quan thoại." Trương Trạch hài lòng gật đầu: "Vậy do cô phiên dịch." "Chúng tôi đến đây, là để vào Tẩy Cốt Động, tiến hành tẩy cốt." Hắn vừa nói xong, Trương Hải Kỳ đã lấy ra cái đầu lâu đó. "Ta nói trước, bất kể các người có đồng ý hay không, ta đều sẽ vào Tẩy Cốt Động." Lời đã nói hết, chỉ còn chờ cô gái phiên dịch.

Sau khi cô gái phiên dịch xong, sắc mặt của mấy vị tộc trưởng xung quanh đột nhiên biến đổi, tức giận nhìn về phía Trương Trạch.

Dù sao thân phận của họ cũng chưa được xác định, mấy người họ không mấy tin tưởng họ là tộc nhân của Phi Khôn Ba Lỗ.

Thế nhưng Trương Trạch chỉ ra hiệu bằng mắt, Y Mạc Đốn đột nhiên giơ tay khống chế dòng nước sông dưới cây cầu cách đó không xa.

Chỉ nghe một tiếng "ầm", toàn bộ nước sông bay vút lên không trung, thậm chí còn mô phỏng ra hình dáng rồng màu trắng chín đầu.

Đây là đặc trưng rõ ràng nhất bên cạnh Trương Trạch.

Y Mạc Đốn là thuộc hạ trung thành nhất bên cạnh Trương Trạch hiện tại, hắn muốn để những người xung quanh hiểu rằng, người trước mắt không chỉ là tộc nhân của Phi Khôn Ba Lỗ, mà còn là một thần minh mạnh mẽ hơn cả Phi Khôn Ba Lỗ.

Trương Trạch phất phất tay, Y Mạc Đốn trực tiếp buông tay.

Ầm!

Nước sông rơi xuống đất đột nhiên bắn tung tóe ra bốn phía.

Âm thanh khổng lồ, chấn động đến mức tim gan cũng run lên. "Sức mạnh của thần!" "Sức mạnh của thần!" Ánh mắt của vị Đại Thổ Ti trung niên hoàn toàn thay đổi.

Ánh mắt ông ta nhìn về phía Tiểu Ca đang đứng bên cạnh Trương Trạch, đột nhiên nhận ra bóng dáng của Tiểu Ca. "Phi Khôn!" "Là đại nhân Phi Khôn bên cạnh thần minh đại nhân!!" Cùng với việc Đại Thổ Ti nói ra bằng tiếng Hán, mọi người mới biết, hóa ra Đại Thổ Ti biết nói quan thoại.

Chỉ là ông ta cố ý không nói, muốn để người khác phiên dịch thay.

"Chúng tôi đến đây, để kiểm tra nạn sâu bọ, đồng thời đến Tẩy Cốt Động một chuyến." Chuyện nạn sâu bọ quả thật hắn cũng có ý định kiểm tra.

Theo như hắn biết, trong nguyên tác, nạn sâu bọ sau đó quả thực cũng không được giải quyết triệt để. "A Quý thúc, Tẩy Cốt Động là địa bàn của Bách Nhạc Kinh, ông dẫn vị đại nhân này vào đi." Đại Thổ Ti của tộc Miêu đâu dám từ chối.

Hơn nữa còn có nạn sâu bọ khiến người ta nghe thấy đã sợ mất mật nhiều năm trước.

Đó là chuyện của mấy chục năm trước, lúc đó ngay cả rất nhiều người trung niên có mặt ở đây cũng chưa ra đời.

Chỉ nghe người đời trước kể lại, sự đáng sợ của nạn sâu bọ đó.

Đi xuyên qua một con đường núi, Tẩy Cốt Động nằm trong một vùng núi sâu khá hẻo lánh.

Dọc đường có rất nhiều người canh gác xung quanh Tẩy Cốt Động.

Là thánh địa ở đây, Tẩy Cốt Động là một nơi vô cùng quan trọng.

Mọi người vào trong một hang động cổ xưa âm u, trên vách đá trong động vẽ rất nhiều bích họa kỳ lạ.

Vừa mới bước vào trong động, huyết mạch của Trương Trạch đã có cảm ứng mạnh mẽ.

Mặc dù hắn mang huyết mạch Thao Thiết, nhưng huyết mạch trên người hắn cũng có mối liên hệ ngàn vạn với Kỳ Lân.

Đồng thời, trong Kỳ Lân Huyết Ngọc ẩn chứa lượng lớn năng lượng huyết mạch, ngửi thấy năng lượng này, cơ thể hắn cũng đồng thời sinh ra "cảm giác đói" tự nhiên. "Tiểu Ca, năm đó ngươi đã giấu

đồ vật ở đây sao?" Trương Trạch khẽ giọng hỏi Tiểu Ca.

Chỉ thấy Tiểu Ca ngẩng đầu nhìn lên cao, ở một góc trên đỉnh động, có khắc một đồ án kỳ lạ.

Đó là ký hiệu mà Tiểu Ca thường dùng.

Hắn đưa tay rạch lòng bàn tay, cùng với máu bị dẫn dắt, hội tụ về cùng một hướng.

Nơi đó là cuối nguồn nước sâu trong Tẩy Cốt Động.

Toàn bộ các trại Miêu xung quanh đều sẽ mang hài cốt của người thân đến đây thanh tẩy.

Tiểu Ca nhanh chóng nhảy lên chỗ dòng nước chảy xuống, máu Kỳ Lân hội tụ về phía đó.

Càng lúc càng nhiều máu Kỳ Lân bị hút đi, một khối cổ ngọc hình bầu dục trôi ra. "Ta cũng đến giúp." Đổng Xán rạch tay mình, máu Kỳ Lân trên người cũng đồng thời bị hút đi.

Khi Kỳ Lân Huyết Ngọc xuất hiện, Trương Trạch nhanh chóng bay lên.

Những người theo sau, đặc biệt là A Quý thúc kia, đột nhiên thấy Trương Trạch bay lên.

Ông ta há hốc mồm: "Vừa rồi, ngài ấy bay lên?" Khi nhìn lại, Trương Trạch đã thành công lấy được Kỳ Lân Huyết Ngọc.

Hoa Linh kịp thời đưa thuốc cầm máu, để vết thương có thể nhanh chóng cầm máu.

Cùng lúc đó, Trương Khải Sơn đang đi cùng chủ tử hiện tại, tiến hành một cuộc hòa đàm quan trọng.

Địa vị của vị trưởng quan này rất cao, thậm chí còn cao hơn Trần Ngự Lâu một chút.

Khi đi qua tỉnh Xuyên, nhìn từ trên máy bay xuống, trưởng quan hỏi: "Khải Sơn lão đệ, nghe nói Trương gia có một vị tiên tổ, đến nay vẫn còn sống?" Trương Khải Sơn nghe vậy lập tức toát mồ hôi lạnh, nếu Trương gia bây giờ đã sụp đổ.

Thì câu hỏi này cũng không có gì to tát.

Nhưng bây giờ thế lực của Trương gia bao phủ cả nước, muốn động đến tiên tổ của Trương gia, e rằng khó như lên trời.

Hắn không thể không cứng rắn trả lời: "Vâng thưa trưởng quan, tôi đã tìm hiểu một số huyền chí địa phương, quả thực đã thấy một vài manh mối.

Nếu trưởng quan có hứng thú, tôi có thể tiếp tục phái người đi tra xét tình hình cụ thể." "Không vội, từ từ xem, ta lại muốn xem xem, nhân vật đã sống mấy ngàn năm, rốt cuộc có thật sự tồn tại hay không." Trương Khải Sơn nghe lời trưởng quan, trong lòng phỏng đoán, đối phương có hứng thú với sự trường sinh của Trương gia.

Đợi lúc một mình trở về, hắn lập tức liên lạc với người bên cạnh, bảo họ đi tìm huyền chí ở các nơi.

Đồng thời một mặt khác cũng đang suy nghĩ, nên nói chuyện này với vị biểu đệ kia, cũng là Tộc trưởng Trương gia hiện tại, Trương Trạch, như thế nào.

Ánh mắt Trương Khải Sơn nhìn sang tờ báo bên cạnh, bỗng giật nảy mình.

Vị đại nhân vật quen thuộc kia cũng đang chú ý đến Trương Trạch.

Phó quan bên cạnh nói: “Vị trưởng quan kia dặn dò, Trạch tiên sinh là một nhân vật nổi tiếng trong dân gian, nhất định phải giữ mối quan hệ tốt.” “Trưởng quan thật sự nói vậy sao?” Trương Khải Sơn

kinh ngạc nhìn tờ báo trước mặt.

Hiện tại đang là thời điểm then chốt cho các phe phái đàm phán hòa bình, vậy mà ngài ấy vẫn dành thời gian quan tâm đến một tin tức cũ trên báo.

Nhưng không thể không thừa nhận, những cống hiến của tộc trưởng Trương gia đã được cả nước chứng kiến.

Vị này cũng có khả năng sẽ trở thành một nhân vật đại diện quan trọng trong dân gian.

Tại một nơi khác, trong núi sâu ở Quảng Thiến.

Sau khi Trương Trạch lấy được Kỳ Lân Huyết Ngọc, y dẫn theo tộc nhân rời khỏi Tẩy Cốt Động dưới ánh mắt dõi theo của mọi người.

Còn về những thứ khác trong Tẩy Cốt Động, thậm chí cả những côn trùng độc hại từng bị trấn áp bên trong, đều không phải là điều y quan tâm chính lúc này.

Người của mấy thôn trại địa phương tuy không biết Trương Trạch vào trong tẩy xương cốt của ai, nhưng đều đoán rằng có lẽ đó là xương cốt của một vị thần minh nào đó.

Thổ ti người Miêu lập tức dẫn người đến mời họ về trại ở.

Thôn trại trước nay chưa từng cho người Hán vào, sau một thời gian dài, đây là lần đầu tiên chủ động chào đón người Hán.

Khi vào trong trại, Trương Thiên Quân tò mò nhìn xung quanh.

Chương 488

Những cô gái người Miêu, người A Chủy, người Dao, rất nhiều gương mặt xa lạ mà bình thường không thấy đều lần lượt đi qua trước mắt.

"Tộc trưởng, nhờ hồng phúc của ngài, tôi mới có cơ hội vào đây xem thử." "Nếu kể cho những người bên ngoài, e rằng họ sẽ không tin đâu." Trước lời mời thịnh tình của thổ ti người Miêu, Trương Trạch suy nghĩ một lúc.

Nhưng y cũng không ở lại ngay mà đến ngôi miếu Phi Khôn lớn nhất gần đó.

Y nói với thổ ti người Miêu: "Ta sẽ ở trong miếu, đêm nay ta cần nghỉ ngơi, đừng ai lên làm phiền ta." Thổ ti người Miêu lập tức luôn miệng đồng ý.

Vốn dĩ lão còn định mời tộc nhân Phi Khôn đến ở trong trại.

Nếu có thể, lão thậm chí còn muốn gả con gái trong nhà cho thần minh.

Như vậy, địa vị của lão ở vùng này sẽ được củng cố hoàn toàn.

Lão hỏi dò chú Quý của Hoa A.

Chú Quý lập tức căng thẳng nói: "Tôi ở trong Tẩy Cốt Động..." Vừa nói, lão vừa cẩn thận nhìn quanh.

"Tôi thấy tộc trưởng Phi Khôn bay được." "Ngài ấy cứ thế lơ lửng bay lên chỗ cao nhất của Tẩy Cốt Động, nơi có nguồn nước, để tẩy cốt." Trong mắt họ, vào trong đó chỉ có thể là để tẩy cốt.

Nhưng nơi cao như vậy chắc chắn có điểm đặc biệt.

Dù sao đó cũng là nơi thần minh tẩy cốt, tự nhiên phải có sự khác thường.

E rằng ngay cả Trương Trạch cũng không làm được như vậy sau khi đến đây.

Chuyện thần minh tẩy cốt ở nơi cao có nguồn nước trong Tẩy Cốt Động nhanh chóng lan truyền ra ngoài.

Các thôn trại gần đó, sau chuyện này, đều tranh nhau muốn đến nơi cao trong Tẩy Cốt Động để tẩy cốt.

Nhưng đó đều là chuyện về sau.

Trương Trạch tập hợp mọi người tại ngôi chùa từng lớn nhất vùng, nay đã được đổi thành miếu Phi Khôn.

Y để Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân và Hoa Linh ở bên ngoài.

Đồng thời, Y Mạc Đốn cũng yên lặng ngồi canh giữ ở cửa.

Trương Trạch lấy ra Kỳ Lân Huyết Ngọc.

Huyết ngọc trông như một giọt máu khổng lồ kết tinh lại.

Vừa mới lấy ra, tất cả tộc nhân Trương gia xung quanh đều có phản ứng.

Ngay cả khi kỳ lân xuất hiện, cũng phải kích phát huyết mạch mới có phản ứng kịch liệt như vậy.

Từ đó có thể thấy, khối huyết ngọc này còn đặc biệt hơn cả bản thể kỳ lân.

Trương Trạch xem xét điểm đặc biệt của Kỳ Lân Huyết Ngọc.

“Huyết ngọc cần hấp thụ đủ máu kỳ lân mới có thể bổ sung huyết mạch cho tộc nhân.” Điều này gần như tương đương với việc chuyển đổi huyết mạch.

Người Nhật đã làm thí nghiệm bao nhiêu năm, cũng chỉ vì muốn người của họ có được máu kỳ lân.

Vậy mà khối huyết ngọc trước mắt có thể trực tiếp làm được điều đó.

Có thể tưởng tượng, nếu sự tồn tại của khối huyết ngọc này lan truyền ra ngoài, sẽ dẫn đến bao nhiêu người thèm muốn.

"Tất cả nhớ kỹ, sự tồn tại của huyết ngọc tuyệt đối không được để người khác biết." "Rõ." Mọi người trong Trương gia lập tức đồng thanh đáp.

Trương Trạch nhìn về phía Trương Thiên Quân, "Trương Thiên Quân, ngươi có công bảo vệ Nam Cương, bây giờ ta với thân phận tộc trưởng, đặc cách cho ngươi trở thành người Trương gia chân chính." Nói xong, y tiện tay vung lên, một mảnh vỡ của Ma Đao Thiên Nhận rạch qua cổ tay Trương Thiên Quân.

Kỳ Lân Huyết Ngọc lập tức hút máu của hắn ra, sau đó lại nhanh chóng truyền ngược trở lại.

"Hoán huyết!!" Trương Hải Kỳ nhìn cảnh tượng trước mắt, lập tức hiểu ra đây là nghi thức hoán huyết trong cổ trạch của Trương gia.

Nhưng kiểu hoán huyết này còn triệt để hơn, trực tiếp biến huyết mạch thành máu kỳ lân.

Theo quá trình hoán huyết, Trương Thiên Quân đau đớn hét lớn.

Quá trình này không hề dễ chịu, cần phải chịu đựng lại sức mạnh của huyết mạch mới trong cơ thể.

Ngay sau đó, hình xăm Trương gia trên người hắn dần dần hiện ra.

Trực tiếp là hình kỳ lân.

"Xem ra sư phụ rất kỳ vọng vào ngươi." Trương Hải Kỳ nhìn

hình xăm kỳ lân trên người Trương Thiên Quân, lập tức khẳng định cách làm của sư phụ.

Trương Thiên Quân có gương mặt trẻ thơ, cả đời không thiếu người theo đuổi, nhưng chưa từng chấp nhận ai, gần như đã hiến dâng cả đời mình cho Trương gia.

Tiếp đó, y gọi ra Mặc Kỳ Lân, lợi dụng máu của bản thể kỳ lân.

Y muốn bắt đầu dùng Kỳ Lân Huyết Ngọc để cường hóa cho các tộc nhân Trương gia xung quanh.

"Hôm nay các vị có mặt ở đây đều đã có cống hiến nổi bật cho gia tộc, tại đây ta sẽ ưu tiên cường hóa huyết mạch cho các vị." Trương Hải Diêm đột nhiên hỏi: "Tộc trưởng, nếu con kế thừa máu Thao Thiết, có được không?" Hắn hỏi với chút căng thẳng và cả mong đợi.

Tuy tộc trưởng không nói rõ, nhưng hắn có thể đoán được phần nào.

Tất cả những người có máu Thao Thiết đều có tuổi thọ dài hơn nhiều so với người có máu kỳ lân, thậm chí còn có khả năng trường sinh.

Phải biết rằng, Y Mạc Đốn đang canh giữ bên ngoài kia chính là Đại Tế Ti của Ai Cập cổ đại ba ngàn năm trước.

Ngay cả ông ta cũng không phải đối thủ của tộc trưởng, thậm chí các vị thần cổ đại của Ai Cập cũng vậy.

Trương Trạch liếc nhìn mấy tộc nhân trước mặt, "Không được, trước tiên hãy đợi các ngươi giúp ta mở Trương Gia Cổ Lâu đã." Là tộc trưởng Trương gia, đến nay y vẫn chưa được kế thừa kho lưu trữ tối mật của gia tộc.

Điều này có chút không hợp lý.

Sau khi tiếp xúc với Kỳ Lân Huyết Ngọc, huyết mạch của những người Trương gia có mặt đều được cường hóa rõ rệt, bất kể là về tinh thần, tốc độ hay sức mạnh.

Trương Thiên Quân sau khi có được huyết mạch Trương gia, hình xăm trên người nhanh chóng bùng nổ.

Tất cả các đạo pháp Thần Tiêu của hắn, uy lực tức thì tăng cường gấp mười lần.

Miệng y niệm chú ngữ, một con hỏa long khổng lồ từ trong tay tức thì lao ra.

Hỏa long oanh kích vào nơi xa, trực tiếp đánh tan bức tượng đất Phi Khôn thành từng mảnh vụn.

"Thiên Quân, ngươi có ý kiến gì với Tiểu Ca à?

Trực tiếp phá nát tượng đất của người ta thành mảnh vụn thế kia…" Trương Hải Diêm đứng bên cạnh không ngừng nói mát.

Thực ra tượng đất vỡ rồi thì để người địa phương làm lại là được, huống hồ bản thể Phi Khôn cũng đang ở đây.

Tiểu Ca nhìn chằm chằm vào những mảnh vỡ trên mặt đất, "Có lẽ là thiên ý." "Trương Trạch là tộc trưởng, nơi này nên đặt tượng đất của ngài ấy." Trương Hải Khách cũng rất đồng tình với cách nói của Tiểu Ca: "Ta nhớ tộc trưởng biết thuật thỉnh thần, nếu được đa số mọi người thờ phụng, biết đâu sau này con cháu Trương gia cũng có thể thông qua phương thức này mà mượn sức mạnh của tộc trưởng." Trương Trạch đã sử dụng Thần Cách Diện Cụ nhiều lần, nhưng chưa từng nghĩ rằng mình sẽ bị người khác làm thành mặt nạ để mượn sức mạnh.

Nhưng Trương Hải Hà suy nghĩ kỹ rồi nói: "Còn nhớ tượng Long Vương được thờ trong các miếu hai bên bờ Hoàng Hà không?" "Còn ở

khu vực Vân Nam, sau này ở Tạng địa cũng có khả năng sẽ có người thờ phụng." Trương Hải Kỳ nói: "Dù sao ta cũng nhớ, gần thành Trường Sa có người thờ tộc trưởng như thần minh." Theo như mọi người thảo luận, xem ra mức độ truyền bá cũng không thấp.

Chỉ là thời gian còn ngắn, tạm thời chưa có nhiều sức mạnh tín ngưỡng.

"Còn có Ai Cập." Y Mạc Đốn nghe thấy cuộc nói chuyện ở cửa, tiện thể xen vào một câu.

"Đúng, không chỉ có vậy." Trương Tiểu Ngư nói với mọi người: "Còn ở đại sảnh Thập Nhất Thương, người được thờ cũng là tộc trưởng." Theo tốc độ lan truyền này, Trương Trạch sớm đã trở thành tín ngưỡng của rất nhiều người.

Chỉ là Trương Trạch chưa bao giờ thống kê điều này.

Trương Nhật Sơn thấy vậy, vuốt cằm nói: "Ta lại có chút tò mò, nếu mượn được sức mạnh của sư phụ, đó sẽ là cảm giác như thế nào!" Nếu mức độ truyền bá của Trương Trạch thật sự đạt đến một độ cao nào đó, rất có khả năng sẽ hình thành một thần cách độc lập.

Hiện tại đã giải quyết xong vấn đề nâng cao thực lực cho mọi người, Trương Trạch cũng hoàn thành việc cường hóa cho Kỳ Lân Huyết Ngọc.

Tiếp theo, y để mọi người trong Trương gia tập thể luyện tập Kim Quang Chú, đồng thời cường hóa sức mạnh huyết mạch kỳ lân trong cơ thể.

Thông qua việc huyết mạch tiến thêm một bước cường hóa bản thân, trước tiên phải khai phá trực tiếp năng lượng của huyết mạch kỳ lân.

Sau khi mọi người trở về, họ đến Kinh thành trước, hội họp với

những người Trương gia như Trương Hải Dương, Trương Thụy Lâm.

Doãn Tân Nguyệt sau một thời gian dài bồi bổ, lại cố gắng thêm một phen, vẫn không thể mang thai.

Có lẽ là do năng lực thôn phệ của y quá mạnh, cộng thêm các nguyên nhân tổng hợp như thể chất của bản thân.

Ngược lại, Hoắc Tiên Nhi bên kia sau hai ba tháng đã có động tĩnh.

Đối với Hoắc gia, đây quả là một tin tốt trời ban.

Ngay khi nhận được tin, Trương Trạch đột nhiên nhận ra một vấn đề khác.

Chương 489

"Hoắc Tú Tú trong tương lai, là hậu duệ của mình sao?" Đứa con trong bụng Hoắc Tiên Nhi, nếu Hoắc Tú Tú tồn tại, tự nhiên cũng nên là hậu nhân của y.

Nhưng điều khiến y đau đầu là Hoắc Linh, nếu theo nguyên tác sẽ xuất hiện, vậy tự nhiên cũng là con gái của y.

Những chuyện từng xảy ra trên người cô, y chắc chắn sẽ không để tái diễn lần nữa.

Đồng thời còn là vấn đề mang họ.

Huyết mạch truyền thừa của Trương gia quan trọng hơn Hoắc gia rất nhiều.

Sau khi đến Kinh thành, Trương Trạch cũng biết được Trương Khải Sơn đã nhận chỉ thị từ cấp trên, thông qua ghi chép trong nhiều huyện chí, bắt đầu tìm kiếm manh mối về Trương Gia Cổ Lâu.

Nhưng Trương Trạch, người đã xem nguyên tác, đã đi trước một bước.

Thập Nhất Thương sớm đã có mặt trên toàn quốc, việc thay đổi huyện chí quả là dễ như trở bàn tay.

Thông qua các lý do khác nhau, y gần như đã xem qua mọi bản huyện chí trong các huyện thành lớn nhỏ trên cả nước.

Đồng thời, y ngầm kéo dài thời gian, khiến cho chuyện này không thể tiến hành quá thuận lợi, nhằm câu ra những người nhà họ Uông đang chỉ huy mọi thứ trong bóng tối.

Hiện tại, nhà họ Uông ở trong tối, Trương gia cũng ở trong tối.

Trương Trạch dẫn người cuối cùng cũng đến ở tại trạch đệ của Trương gia ở Già Long Sơn.

Nơi đây chính thức trở thành nơi ở mới của Trương gia.

Còn về trạch tử Trương gia ở Trường Sa, chỉ để đó làm nhà cũ, thỉnh thoảng cho người quét dọn là được.

Phải biết rằng, trong tương lai, ngay cả thời kỳ hòa bình, đối với những người từng đổ đấu, vẫn còn một thời kỳ động loạn kéo dài.

Chuyển đến Già Long Sơn, một mặt, giúp y dễ dàng giám sát việc nâng cao thực lực của tộc nhân Trương gia.

Mặt khác, đồng thời cũng là để thời gian trôi qua, khiến mọi người quên đi sự thật rằng Trương gia từng đổ đấu.

Từng có người nói, một gia tộc muốn tẩy trắng cần khoảng ba đời.

Giai đoạn hiện tại của Trương Trạch, thế hệ thứ hai của Cửu Môn đang dần trưởng thành.

Bao gồm cả Thập Nhất Thương dưới trướng y cũng gần như đều hành sự kín đáo.

Kiếm được tiền không bao giờ khoe khoang, cũng không để người khác biết rằng họ sớm đã là nhà giàu số một trong nước trên thực tế.

Ở Già Long Sơn, kết hợp với phong thủy thần tiên như Thủy Long Vựng, Trương Trạch đã cung cấp điều kiện tốt nhất cho sự ra đời của con mình.

Mười tháng mang thai, một sớm lâm bồn.

Hoắc Tiên Nhi cũng thật sự trải qua một lần cái gọi là đi qua Quỷ Môn Quan, may mà cơ thể có năng lực hồi phục cực tốt.

Vừa mới sinh xong đã nhanh chóng tự phục hồi.

Nhìn người thân đầu tiên của mình trên thế giới này ra đời, tâm trạng của Trương Trạch vô cùng phức tạp.

“Phu quân, là con gái, chàng đã nghĩ tên cho con chưa?” Doãn Tân Nguyệt nhìn đứa bé trong lòng, cũng mừng thay cho Trương Trạch.

Hoắc Tiên Nhi đột nhiên nói: “Lúc nãy thiếp vốn cảm thấy sắp không chịu nổi, bỗng nghe thấy tiếng Trấn Hồn Linh trên người phu quân vang lên, tinh thần liền hồi phục.” “Thiếp nghĩ, hay là đặt tên con theo tiếng linh đinh nhé.” Trương Trạch nhìn chiếc chuông đồng bên hông, đặt tên theo tiếng linh đinh?

Hoắc Linh?

Không đúng, chữ “Linh” đã khác, hơn nữa tự nhiên cũng không thể mang họ Hoắc.

Kế hoạch của Hoắc gia e là phải thất bại rồi.

Về tên của đứa bé, sau khi mọi người bàn bạc, quyết định theo họ Trương.

Nếu sinh thêm một đứa nữa, có thể cân nhắc cho con theo họ Hoắc, để tiện cho việc tiếp quản Hoắc gia sau này.

Nghe đề nghị này, Hoắc Tiên Nhi tức thì đỏ mặt.

Ngược lại, Hoa Linh có chút hâm mộ nhìn đứa bé trong lòng, cẩn thận bế lấy.

“Con gái của Tiên Nhi muội muội, hay là tên giống tên của Tiên Nhi, cuối cùng thêm chữ ‘Nhi’.” “Gọi là Trương Linh Nhi thì sao?” “Tên này nghe hay hơn Trương Linh.” Trương Trạch cầm Trấn Hồn Linh đặt trước mặt con gái lắc mấy cái.

Nghe tiếng chuông, con bé lập tức phát ra tiếng cười giòn tan.

Giữa tiếng chuông trong trẻo, bàn tay nhỏ bé của nó nắm chặt

Trấn Hồn Linh không buông.

Trương Trạch nhìn tay con gái, hiện giờ y cũng không cần Trấn Hồn Linh nữa.

Sau này truyền lại cho con gái làm quà, cũng có thể bảo vệ an toàn cho con bé tốt hơn.

Cộng thêm dòng máu Thao Thiết chảy trong người nó, kiếp này dù có thật sự ăn phải Thi Miết Đan, cũng tuyệt đối không thể biến thành Cấm Bà.

Điều kỳ lạ hơn là, đứa bé sau khi sinh ra không khóc, gần như lúc nào cũng cười.

Tinh Tuyệt Nữ Vương trong đầu Hoa Linh thở dài nói: "Với huyết mạch của cô, nếu có thể sinh con cho đại nhân, có lẽ, có lẽ sẽ có khả năng sinh ra một huyết mạch mới." Trong cơ thể Hoa Linh, huyết mạch cổ xưa của tộc Trát Cách Lạp Mã đã hòa trộn với máu Thao Thiết của Trương Trạch.

Nhưng về bản chất, huyết mạch của tộc Trát Cách Lạp Mã vẫn tồn tại.

Nhưng do đã thức tỉnh năng lực trên đôi mắt, huyết mạch gia tộc trong cơ thể đồng thời cũng thức tỉnh.

Vì vậy, có tình huống hai loại huyết mạch hỗn hợp.

Giống như con lai của các chủng tộc khác nhau, gen của con người đều rất tương tự, chỉ vì một phần khác biệt đã tạo nên mỗi cá thể khác biệt.

Vài ngày sau, Trương Trạch ghi tên Tiểu Linh Nhi vào gia phả của Trương gia.

Y không phải người cổ hủ, chỉ là mỗi tộc nhân và vợ của họ, tự

nhiên đều phải được ghi vào gia phả, để tiện cho tộc nhân Trương gia sau này hiểu rõ mối quan hệ giữa các thành viên trong gia tộc.

Khi gia tộc ngày càng lớn mạnh, gia phả là cuốn sách quan trọng để hiểu rõ quan hệ của các tộc nhân.

Đồng thời, một cuốn gia phả đơn giản như vậy cũng có thể nâng cao lực lượng đoàn kết nội bộ gia tộc.

Là tộc trưởng, khi đăng ký trẻ sơ sinh của gia tộc, y phát hiện hai năm qua, số lượng tộc nhân sinh ra ở Vân Nam không hề ít.

"Cửu Y tiền bối, xem cái này." Trương Cửu Y là đồng môn của Mô Kim Giáo Úy.

Con của Trương Trạch, thủ lĩnh Mô Kim, ra đời, mạch Mô Kim Giáo Úy cũng coi như có người nối dõi.

Tự nhiên phải dẫn theo mấy sư huynh đệ đến chúc mừng.

Cùng đi có Tôn Quốc Phụ, Hồ Quốc Hoa, Kim Bàn, Trần trưởng lão, và cả Hoắc Cẩm Tích cùng Hoắc Lão Thái Thái của Hoắc gia.

Mấy người đứng trên Lăng Vân Tiên Cung, nhìn xuống biển mây cuồn cuộn, như thể đang ở trên bầu trời.

Trương Cửu Y nhìn quanh một vòng, sau một hồi trầm ngâm, nói: "Xem ra Trương gia chọn nơi có phong thủy Thủy Long Vựng này, cũng đáng để con cháu hưng vượng." Trong vài năm, con cháu của Trương gia đã có hơn chín mươi người.

Nhiều tộc nhân sớm đã có con thứ hai.

Vấn đề nuôi dưỡng và giáo dục trẻ sơ sinh đã có người chuyên trách trong Trương gia lo liệu, cố gắng hết sức không tăng thêm gánh nặng, đồng thời giải quyết vấn đề đối lập nam nữ ở kiếp trước.

Tình huống này cũng cần phải đặc biệt quan tâm.

Trương Trạch không phải người cổ hủ, cộng thêm y cũng đã có con gái.

Tộc trưởng đời tiếp theo của Trương gia rất có khả năng sẽ là con gái y.

Trong nội bộ gia tộc không thiên vị giới tính, tất cả đều dựa vào năng lực cá nhân.

Thời gian thoáng chốc đã trôi qua mười năm.

Đối với những người có tuổi thọ dài như Trương Trạch, mười năm đôi khi không khác gì mười ngày.

Trong mười năm này, y không ngừng nâng cao bản thân, trọng điểm là nâng cao tâm cảnh.

Thứ về tư tưởng này, tuy hư vô mờ mịt, nhưng lại vô cùng quan trọng.

Một khi tâm cảnh không ổn, sinh ra tâm ma, với cảnh giới của y, ngược lại khó mà tiêu trừ.

Tộc nhân Trương gia bình thường, chỉ cần hoán huyết là có thể giải quyết.

Đối với y, trước hết hoán huyết là chuyện không thể làm được.

Đồng thời, thế giới bên ngoài trong mười năm, từ cuộc đại hỗn chiến, sau đó dần dần tái lập trật tự, rồi đến vài năm phát triển phồn vinh.

Là đại biểu của dân gian, y cũng từng cùng mấy vị nhân vật đứng đầu quyền lực ngồi lại trò chuyện thân mật.

Chương 490

Khi bàn về dưỡng sinh, y càng không hề giữ lại mà vô tư chia sẻ "bí phương" đã chuẩn bị sẵn.

Đối với tình huống này, Trương Trạch đã bố trí từ nhiều năm trước, và tuyên truyền ra ngoài rằng người Trương gia trẻ trung là do loại thuốc viên này.

Trên thực tế, thuốc đúng là có công hiệu khiến người ta trông trẻ ra.

Nhưng huyết mạch của Trương gia đặc thù, người nhà họ Uông cũng sớm đã nói những bí mật này cho một số người biết.

Năm 55, Trương Khải Sơn đang làm chính trị lập tức gọi điện cho cấp trên.

Trong tay ông ta, đặt một bản huyện chí đã điều tra rõ ràng.

Trong đó, quan trọng nhất là một bản bạch thư thời Chiến Quốc.

Đó cũng là bản mà nhiều người trong Lão Cửu Môn từng nghe nói, bản bạch thư thời Chiến Quốc từ trong huyết thi mộ.

Trong bạch thư không chỉ ghi lại địa hình đồ của Lỗ Vương Cung, mà nội dung bên trong còn ghi lại những điều quan trọng hơn.

Ông ta vẫn luôn chú ý đến Trương Gia Cổ Lâu.

Trong nội bộ Trương gia vẫn luôn có lời đồn, tổ tiên Trương gia vẫn chưa chết.

Trương Khải Sơn vì chưa thật sự quay về Trương gia nên nhiều chuyện không biết, chỉ có thể thông qua tài liệu bên ngoài để tìm hiểu.

Cái gọi là "" trong nguyên tác cũng đã lặng lẽ nổi lên mặt nước

trong mấy năm này.

“” bao gồm nhà họ Uông, nhưng không chỉ có nhà họ Uông.

Bất kỳ ai hay thế lực nào muốn trường sinh đều có khả năng bị cuốn vào trong đó.

Qua mấy năm quan sát của Trương Trạch, cuối cùng y xác định, hiện tại Trương Khải Sơn sớm đã không còn một lòng với Trương gia.

Vốn dĩ, Trương Trạch có thể khống chế ông ta.

Nhưng Trương Trạch đã sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, mọi việc đều làm kín kẽ không một kẽ hở.

Trương gia, bao gồm cả Trương Trạch, còn có những người giỏi mưu lược như Vương Vũ Hằng, Giải Cửu, Kim Bàn.

Họ sớm đã tính đến mọi khả năng tồn tại, cố gắng hết sức để tránh cho gia tộc của mình rơi vào vũng lầy.

Vì vậy, họ chỉ có thể bắt đầu từ Trương Khải Sơn.

Bề ngoài, người đứng sau Trương Khải Sơn là một nhân vật lớn.

Nhưng thực tế, vẫn là nhà họ Uông thông qua các bộ ngành, lợi dụng điểm yếu của nhân tính để thành lập một cộng đồng lợi ích đặc biệt.

Một ngày nọ, một tay buôn đồ cổ ở Phan Gia Viên tên là Kim Vạn Đường bị thủ hạ của Trương Khải Sơn tìm đến.

Ông ta bỏ ra số tiền lớn, nhờ Kim Vạn Đường phụ trách giải mã nội dung của một bản bạch thư lụa nước Lỗ thời Chiến Quốc.

Đồng thời, Trương Khải Sơn cũng đang liên lạc với Trương Trạch, vị thủ lĩnh Cửu Môn, muốn lần đầu tiên đứng ra tổ chức giáp lạt bá, thành lập một hành động đạo mộ đặc biệt và lớn nhất trong lịch

sử.

Trong khi ở Kinh thành đang sắp xếp mọi thứ, mấy năm qua, Hồ Vân Tuyển đã đi lính, cưới một người vợ.

Trong thời gian đó, anh tham gia hành động đặc biệt ở khu vực Tạng địa và hành động tiễu phỉ ở Tây Vực.

Đồng thời, anh cũng dọn dẹp đám phỉ hoạn còn sót lại từ nhiều năm trước ở các nơi, lập được không ít chiến công.

Ngược lại, tính cách của Phong Học Văn chỉ thích hợp đi lính, chứ không giỏi xử lý quan hệ giữa người với người.

Em trai Phong Học Vũ thì đơn giản hơn, mấy năm trước có thể thi đại học bình thường và đã vào đại học.

Thời gian này, cậu cũng đã là sinh viên năm ba.

Phong Học Văn không có tâm học hành, học qua loa vài năm rồi cuối cùng cũng đi lính.

Trương Trạch liền để cậu đi làm lính vài năm, nhưng không ngờ mấy năm trước vẫn gặp phải chiến tranh.

Trong thời gian đó, cậu lập được không ít chiến công, lên một mạch đến chức doanh trưởng.

Trận chiến đó, do Trần Ngự Lâu đích thân dẫn đội, làm tổng chỉ huy.

Nếu không có đội y tế của Trương gia chi viện, đồng thời bao thầu tất cả việc mua sắm thuốc men, trận đó e rằng lính của Tá Lĩnh đều bị đánh sạch.

May mà Trương Trạch có tầm nhìn xa, cung cấp kịp thời áo bông, chăn bông để đối phó với mùa đông.

Trong tình huống đặc biệt, thậm chí còn trực tiếp dùng hồ lô của

Phí Trường Phòng để vận chuyển.

Lần này, những người của Tá Lĩnh tham gia đều là tinh anh dưới trướng Trần Ngự Lâu năm xưa.

Vì chuyện này Trương gia không khoanh tay đứng nhìn, Trương Trạch lại một lần nữa lên báo.

Thậm chí còn vạch trần những nhà cung cấp vô lương tâm nhân cơ hội bán thuốc giả.

Một khi phát hiện liền báo quan, ảnh chụp đăng báo bị toàn quốc lên án.

Hành vi nghiêm trọng thì trực tiếp xử tội chết bằng súng, quyết không dung thứ.

Dưới thủ đoạn sấm sét như vậy, đổi lại là tổn thất nhỏ nhất có thể trong một trận chiến.

Khi Trần Ngự Lâu khải hoàn trở về, con của một chiến hữu của Hồ Vân Tuyển vừa hay ra đời, đặt tên là Khải Toàn.

Vị chiến hữu này họ Vương, là lính dưới quyền Phong Học Văn.

Hồ Vân Tuyển là sư đệ, cũng được phân phó dưới quyền Phong Học Văn.

Dù là sư huynh đệ, trước chiến tranh thực sự cũng không có sự chiếu cố đặc biệt nào.

Con trai của Hồ Vân Tuyển sinh sau Vương Khải Toàn vài ngày.

Hai người, nhà họ Hồ và nhà họ Vương, đều là đồng hương, sống gần hồ Động Đình ở thành Trường Sa.

Lúc này hai đứa trẻ cũng đã khoảng ba tuổi.

Con trai của Hồ Vân Tuyển sinh vào ngày một tháng tám, ngày

thành lập quân đội.

Đặt tên là Hồ Kiến Quân.

Nhưng Trương Trạch nói, nếu ra đường gọi một tiếng, trên đường có cả đống đứa trẻ tên là Kiến Quân.

Hồ Vân Tuyển đi lính nhiều năm, tính cách cũng trở nên thẳng thắn như Phong Học Văn, trực tiếp đặt tên con là Bát Nhất.

Hồ Quốc Hoa nghe xong rất vui, lập tức nói: "Tên đổi hay quá!" "Đơn và (Hồ) Bát Vạn Nhất đồng âm, thảo nào hôm nay ta đánh mạt chược toàn ù." Ông bế Hồ Bát Nhất, nói đứa trẻ là quý nhân của nhà họ Hồ.

Chiến hữu của Hồ Vân Tuyển và nhà họ Hồ ở rất gần nhau.

Hai đứa trẻ cùng tuổi, cũng vừa hay có bạn chơi.

Có thể nói hai đứa nhóc này thật sự là mặc chung một cái quần lớn lên.

Nhà họ Giải thì muộn hơn, trong nhà chưa có thế hệ thứ ba, cũng chưa thành niên.

Nhà họ Ngô thì đơn giản.

Ngô Nhất Cùng đã lên đại học, có đối tượng, chỉ đợi tốt nghiệp là hai người kết hôn.

Đối tượng là tiểu thư nhà quan lại giàu có ở Hàng Châu, xinh đẹp kiều quý nhưng tính khí lớn.

May mà lại bù trừ cho tính cách của Ngô Nhất Cùng.

Ngô Nhất Cùng và ba cậu ta có tính cách gần như đúc từ một khuôn.

Tính cách không mạnh mẽ, không những không mạnh mẽ mà còn

ổn trọng đến mức kỳ lạ.

Nhưng cậu cũng dần dần có những đột phá lớn trong học tập, tương lai trong giới học thuật e là có thể chiếm một vị trí.

Còn về Ngô Nhị Bạch và Ngô Tam Tỉnh, Ngô Nhị Bạch thì không tệ, phụ giúp Trương Trạch quản lý Cửu Môn, tuổi còn trẻ đã nổi danh là tàn nhẫn.

Trong thế hệ trẻ của Cửu Môn, người không nên chọc nhất là Ngô Nhị Bạch.

Ngô Tam Tỉnh dưới sự dạy dỗ của Trương Trạch, làm việc cũng tàn nhẫn quyết đoán, nhưng linh hoạt hơn Ngô Nhị Bạch một chút.

Giải Liên Hoàn, người trông giống Tam Tỉnh, thì giống như sự trung hòa tính cách của cả hai.

Vì vậy, trong số các đồ tôn, hiện tại cũng chỉ có Hồ Bát Nhất, kéo theo cả Vương Khải Toàn cũng cùng nhau tiếp nhận sự dạy dỗ của Trương gia.

Chương 491

Hồ Bát Nhất từ nhỏ đã có thiên phú kinh người về phương diện Kỳ Môn Bát Quái, thậm chí còn cao hơn cả cha mình là Hồ Vân Tuyển.

Từ nhỏ đã bắt đầu học Kỳ Môn Độn Giáp, có cuốn 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 do Tôn Quốc Phụ truyền lại.

Thậm chí lúc ba tuổi đã có thể đọc thuộc lòng nội dung trong sách.

Vương Khải Toàn đối với nội dung sách thì một chữ cũng không hiểu, nhưng từ nhỏ đã thích đồ sắt, thích chơi súng.

Chá Cô Tiếu thấy cậu có thiên phú về thương pháp, lúc dạy con gái cũng tiện thể chỉ điểm một hai.

Quả thật, mười năm qua có thể nói là mười năm thoải mái nhất của mọi người.

Nhưng sự thoải mái này không có nghĩa là họ không làm gì.

Ngược lại, trong mười năm, sự chuẩn bị và việc theo dõi tình báo còn nhiều hơn bất kỳ thời điểm nào trước đây.

Trương gia ở hải ngoại không chỉ thành lập ở Ai Cập, mà ngay cả ở Mỹ và Anh cũng đã bí mật thành lập chi nhánh.

Chỉ là ở đó không gọi là Thập Nhất Thương.

Nhưng ở trong nước, Trương Trạch vẫn gọi là chi nhánh Thập Nhất Thương ở Mỹ và chi nhánh ở Anh.

Không chỉ Mỹ, thậm chí bên Liên Xô cũng có.

Quả nhiên, một ngày nọ, Trương Trạch vừa dẫn người từ Vân Nam về thành Trường Sa, bỗng nhận được tin tức.

Trương Khải Sơn, cựu quan bố phòng thành Trường Sa, muốn đứng ra tổ chức giáp lạt bá cùng Cửu Môn, và muốn hợp tác với Trương Trạch, thủ lĩnh Cửu Môn, để "giúp đỡ" ông ta thành công tiến vào Trương gia, thuận lợi hoàn thành việc giao tiếp tộc trưởng.

Sau khi nhận được thông báo, Cửu Môn, vốn đã dời trọng tâm gia tộc đến các thành phố khác, đột nhiên lại từ các nơi quay về tổng bộ Cửu Môn ở thành Trường Sa.

Họ phải thương nghị về chuyện giáp lạt bá lần này.

Vì chuyện liên quan đến Trương gia của Trương Trạch, Cửu Môn và các vị đương gia không thể không quyết định một cách thận trọng.

Lại một lần nữa ở tổng bộ Cửu Môn, nơi này có những món đồ bạc vừa được chế tác.

Trương Trạch về thành Trường Sa, Hoắc Cẩm Tích của Hoắc gia, Hoắc Lão Thái Thái già nua, đều đang xoay quanh một mình tiểu Linh Nhi.

"Chậm thôi, tiểu tổ tông của ta!" Tề Thiết Chủy vừa nói xong, đã thấy Hoắc Lão Thái Thái đi theo sau tiểu Linh Nhi mười tuổi.

"Phật Gia, tiểu thư nhà ngài, ngay cả đi đường cũng hơn xa người thường, không hổ là hậu nhân của ngài, tộc trưởng Trương gia." Chỉ thấy tiểu Linh Nhi đến bên cạnh Trương Trạch, bỗng nhiên yên tĩnh lại.

"Bà cố, con muốn ở cùng ba ba." Vẻ mặt như một người lớn nhỏ, trông cũng hiểu chuyện hơn những đứa trẻ cùng tuổi.

Trương Trạch cưng chiều xoa đầu con gái, "Linh Nhi ngoan, trước tiên đi chơi với bà cố, dì cố bên ngoài nhé." "Ba, khi nào ba dẫn Linh Nhi đi đổ đấu ạ?" Cô bé mong đợi nhìn Trương Trạch trước mặt.

Ở nhà, cô thỉnh thoảng nghe người khác nhắc đến chuyện đổ đấu.

Lúc rảnh rỗi, cô cũng tiếp xúc với nhiều sách vở về phương diện đổ đấu ở Trương gia.

Bên cạnh, Tề Thiết Chủy nhìn kỹ tay phải của Trương Linh Nhi, phát hiện hai ngón tay thon dài của cô bé, hiểu rõ thân phận Phát Khâu Thiên Quan của nó.

Theo quy củ cũ của Trương gia, vài năm nữa, cô bé có thể một mình ra ngoài phóng dã rèn luyện.

"Đợi thêm vài năm nữa, con sẽ có tư cách cùng các tộc nhân khác ra ngoài phóng dã rèn luyện." "Chỉ cần con rèn luyện đạt tiêu chuẩn, ba sẽ cho phép con đi làm chuyện con muốn làm." Trương Linh Nhi đột nhiên nói: "Tham gia khảo cổ cũng được ạ?" Thời đại bây giờ đã khác, nhiều lúc, đổ đấu ngược lại không tiện bằng khảo cổ chính quy.

Nghe lời của Trương Linh Nhi, trong lòng Trương Trạch chợt chùng xuống.

Thôi rồi, con bé muốn gia nhập đội khảo cổ sao?

Lẽ nào chuyện đi Tây Sa khảo cổ trong tương lai vẫn sẽ xảy ra?

Điều này cũng nhắc nhở Trương Trạch.

E rằng, những chuyện nên xảy ra, cuối cùng vẫn sẽ xảy ra.

Theo kinh nghiệm, chuyện cũng không phải không thể thay đổi.

Chỉ cần thực lực của thế hệ Cửu Môn này đủ mạnh, những tai nạn hoàn toàn có thể tránh được.

"Đương nhiên." Trương Trạch tiếp tục nói mấy câu dỗ dành Trương Linh Nhi, bảo cô bé về trước luyện công cho tốt.

Vừa hay, Nhị Nguyệt Hồng, Bán Tiệt Lý cũng lần lượt đến.

Hoắc Tiên Nhi, người đã trở thành đương gia Hoắc gia, ngồi vào vị trí vốn của Hoắc Cẩm Tích.

Vị trí của những người khác cơ bản không đổi.

Phong Tư Bắc, người hiếm khi xuất hiện, cũng có mặt.

Khác với trước đây, lần này Trương Khải Sơn cũng đến, ngồi xe quân sự đến tổng bộ Cửu Môn.

Ông ta bây giờ sớm đã không còn là quan bố phòng thành Trường Sa.

Đến Kinh thành, ông ta đã bước vào trung tâm quyền lực.

"Phật Gia!" Một tiếng "Phật Gia" của Trương Khải Sơn khiến Trương Trạch có cảm giác như đã qua một đời.

Nhưng không ngờ, ông ta gọi lại thuận miệng như vậy.

"Khải Sơn huynh, lần này huynh đứng ra tổ chức giáp lạt bá, hay là huynh nói vài lời trước đi?" Trương Khải Sơn ngồi ở ghế phía sau, bày tỏ sự tôn trọng đầy đủ đối với Trương Trạch.

Nếu không, với địa vị hiện tại của ông ta, ai dám để ông ta ngồi ở vị trí xa như vậy.

"Ngài là tộc trưởng của Trương gia, lại là thủ lĩnh Cửu Môn, đương nhiên là ngài nói trước." Trương Trạch cũng không từ chối nữa.

"Lần giáp lạt bá này có chút khác biệt so với trước đây, lần này không thể gọi là đổ đấu, mà nên gọi là khảo cổ." Nghe lời của Trương Trạch, Bán Tiệt Lý nhướng mày.

Năm xưa trong sự kiện Cửu Môn, Lý gia bị liên lụy.

Sau đó lại xảy ra chuyện, khiến Lý gia suýt bị diệt vong.

"Phật Gia, vậy nếu dưới danh nghĩa khảo cổ, chúng ta tham gia còn có ý nghĩa gì?" "Tẩy trắng." Nhị Nguyệt Hồng bưng chén trà, thản nhiên nói một câu.

“Những chuyện Cửu Môn đã làm trong quá khứ, căn bản không thể rửa sạch, hiện tại thực ra chỉ là tạm thời không truy cứu.” Khác với mấy gia tộc khác, Hồng gia thực ra không dễ tra.

Vì trên danh nghĩa, Hồng gia vẫn luôn là một gánh hát rất nổi tiếng ở địa phương.

Trương Trạch nói: “Nhị gia đã nói trúng trọng điểm.” “Còn một điểm nữa, vì lần này đổ đấu là tổ phần của Trương gia.

Cho nên giai đoạn sau ta sẽ không cung cấp bất kỳ sự trợ giúp nào, ta chỉ cùng mọi người tham gia giai đoạn đầu.” Theo như miêu tả trong nguyên tác, cuộc đổ đấu ở nơi đó, giai đoạn đầu dường như cũng đã tiến vào Tứ Cô Nương Sơn.

Sau đó một thời gian dài không có tin tức gì.

Về việc thật sự phá được cơ quan trong Tứ Cô Nương Sơn và mọi thứ sau đó, y sớm đã chuẩn bị xong.

Y đã cho xây dựng một Trương Gia Cổ Lâu giả thật sự.

Nhưng có một số chuyện cần phải nói trước.

Trương Khải Sơn vẫn luôn cúi đầu lắng nghe.

Đối với thái độ của Trương Trạch, trong lòng ông ta hoàn toàn có thể hiểu được.

Chỉ là hiện tại thân bất do kỷ, chỉ có thể làm chuyện này.

“Lời của ngài tôi hoàn toàn có thể hiểu, chỉ cần có thể tìm được Trương Gia Cổ Lâu, những chuyện còn lại, tôi sẽ có cách.” Thực ra theo ông ta thấy, Trương gia không tham gia những chuyện sau này, ngược lại càng dễ dàng cho ông ta hoàn thành bố trí sau đó.

Chỉ là Trương Khải Sơn, thậm chí cả những người đứng sau Trương Khải Sơn hiện tại, có lẽ nằm mơ cũng không ngờ rằng,

Trương Trạch sớm đã nhìn thấu ý đồ của ông ta.

Hoắc Tiên Nhi vẻ mặt lạnh lùng nhìn ông ta, "Tôi và Trương gia có quan hệ đặc biệt, những chuyện sau này, Hoắc gia cũng sẽ không tham gia." Chá Cô Tiếu cũng giơ tay: "Trương gia có đại ân với tộc Trát Cách Lạp Mã, Phật Gia không tham gia, tôi cũng sẽ không tham gia." Tiếp đó Giải Cửu cũng có cùng ý kiến.

Dù sao đó cũng là sư phụ của ông ta.

Phong gia càng đơn giản hơn, Phong Tư Bắc là người xuất gia, con trai là đệ tử của Trương Trạch.

Ngô Lão Cẩu nhìn cảnh này, suýt nữa không nhịn được cười.

"Ngô gia của tôi có thể cung cấp vài con chó." "Ba đứa con trai của tôi đều là đệ tử của Phật Gia, đến lúc đó tự nhiên sẽ hành động theo Phật Gia." Ngược lại, Bán Tiệt Lý giữ lại ý kiến.

Nhị Nguyệt Hồng nhìn về phía Trương Khải Sơn, chưa kịp nói, Trương Khải Sơn đã lên tiếng: "Trương Trạch đã cứu phu nhân của ngài, ý của ngài tôi cũng đã hiểu." Tiếp đó ông ta nói với mọi người có mặt: "Nếu những chuyện sau này mọi người không thể tham gia, lúc đó tôi tìm những đồng nghiệp đổ đấu khác tham gia, mọi người cũng sẽ không có ý kiến chứ?" Mọi người nghe xong gần như đều có ý kiến thống nhất, Ngô Lão Cẩu nói: "Tôi thì sao cũng được." "Dù sao cũng là tổ phần của Phật Gia, nếu Phật Gia cũng không có ý kiến, tôi càng không có ý kiến." Mọi người đều đã bày tỏ ý kiến, chuyện cơ bản đã được quyết định như vậy.

Tề Thiết Chủy sau khi tan họp, lén tìm Trương Trạch, lo lắng nói: "Phật Gia, lần này đào chính là tổ phần của Trương gia." "Nếu lúc đó ảnh hưởng đến long mạch, sẽ tổn hại đến khí vận của Trương gia đó!" Long mạch của Trương Gia Cổ Lâu, Trương Trạch không quan tâm mà cười cười, "Lão Bát, e là ông lo xa rồi." Theo y được biết, dù

không có chuyện này, long mạch của Trương Gia Cổ Lâu cũng sớm đã bị người Trương gia rút cạn xương tủy, cách sự khô kiệt không còn xa nữa.

"Nơi sắp đến lần này, vô cùng hung hiểm, tốt nhất mọi người nên chuẩn bị tâm lý." Trương Trạch nhìn họ, dù sao cũng là tổ phần của gia tộc, y sẽ không cung cấp quá nhiều sự trợ giúp.

Chương 492

Mọi người rời khỏi tổng bộ Cửu Môn, toàn bộ kế hoạch bắt đầu.

Là tổng phụ trách cho kế hoạch lần này, Trương Khải Sơn có nhiệm vụ thống lĩnh tất cả.

Nhưng chỉ huy tiền kỳ do Trương Trạch và Tiểu Ca hai người cùng phụ trách.

Thực tế, Tiểu Ca nhiều năm trước đã từng dẫn người đến Trương gia cổ lâu.

Chỉ vì nguy cơ của Trương gia lúc đó mà không thể quang minh chính đại xuất hiện.

Thậm chí về sau, toàn quốc truy lùng một người nhưng vẫn không thể tìm ra.

Điều thực sự khiến hắn xuất hiện chính là hy vọng được về nhà.

Ở cùng người nhà một ngày, Trương Trạch cùng với các đương gia của Cửu Môn đều đồng loạt xuất phát.

Cùng lúc đó, còn có một nhóm người khác do Trương Khải Sơn tìm đến.

Nhưng những điều này không ảnh hưởng đến kế hoạch của Trương Trạch.

Khi đã quyết định tiến đến Trương gia cổ lâu, thực ra kế hoạch đã thành công được một nửa.

Ngồi trên chuyến xe đến tỉnh Tứ Xuyên, nhìn ra ngoài cửa sổ xe lửa, Trương Trạch nhàn nhạt nói: "Tiểu Ca, ta về nhà rồi." Vài tộc nhân Trương gia cùng Trương Trạch tiến về Tứ Cô Nương Sơn.

Bàn Sơn Đạo Nhân đại diện cho môn thứ tư của Cửu Môn, ngồi ở phía bên kia toa xe.

“Trong giới đồ cổ ở thành Bắc Bình, tôi nổi danh là mắt tinh và biết tuốt, ngài tìm tôi là đúng người rồi.” Từ toa xe phía sau truyền đến một giọng nói kích động.

Trương Nhật Sơn đưa mắt nhìn sang.

“Sư phụ, đó là Kim Vạn Đường tìm được ở Phan Gia Viên.” Trương Trạch nhìn về phía đó.

Vị Đại Kim Nha sau này, bây giờ còn trẻ, có lẽ chưa gặp phải chiếc răng vàng giả trong vận mệnh của mình.

Thấy Trương Trạch, sự chú ý của hắn cũng bị thu hút.

Kim Vạn Đường thấp giọng hỏi: “Vị ở bên kia, là Phật Gia của Cửu Môn phải không?

Tôi thấy trên báo rồi, nhiều năm như vậy mà không thay đổi chút nào.” Giải Cửu lập tức kéo về chủ đề: “Minh văn trên Lỗ Hoàng Bạch có thể dịch được không?” Tấm Lỗ Hoàng Bạch trên bàn đã để đó mấy ngày, Kim Vạn Đường cũng chỉ dịch được một phần, nội dung sau đó hắn không nhận ra nên không tiếp tục.

Kim Vạn Đường lập tức nói: “Dịch được chứ!

Tôi là ai chứ?” “Từ cái yếm của người phụ nữ trên hộp thuốc lá Cáp Đức Môn, không có gì là tôi không rành cả.” “Giám định thư họa ngọc thạch, đồng tú mộc từ tám loại lớn cùng các kỹ xảo khác, tôi đều biết.” “Tôi dùng hơn nửa đời người, cùng với đồ cổ đạt đến một loại cảnh giới thiên nhân hợp nhất.” Kim Vạn Đường càng lúc càng khoác lác.

Hoắc Tiên Nhi bên cạnh Trương Trạch liếc nhìn một cái, nói: “Hay là để ta đi?” Sức quyến rũ của nàng là điều ai cũng thấy, chỉ cần

đi qua đó không cần làm gì, nói một câu là Kim Vạn Đường lập tức bị mê hoặc đến quay cuồng.

Nhưng Trương Trạch sao có thể để nàng đi bán rẻ nhan sắc?

"Chẳng qua chỉ là chuyện tiền bạc." Hắn sớm đã nhìn ra.

Kim Vạn Đường cố ý dừng lại là để nâng giá, đều là chiêu trò cũ rích.

Trương Trạch ra hiệu bằng mắt, Giải Cửu khẽ gật đầu.

"Thêm tiền?" "Ra giá đi." Bất kể thế nào, cũng phải nghe xem hắn muốn bao nhiêu.

"Một tấm Lỗ Hoàng Bạch ít nhất là con số này." Hắn giơ ra ba ngón tay.

"Ba mươi?" Giải Cửu nhàn nhạt đáp lại.

"Ba trăm, vị ngồi ở toa xe bên cạnh là Phật Gia, ta đòi thêm chút tiền, không quá đáng chứ?" Vào thời kỳ này, mệnh giá tiền tệ cao nhất cũng chỉ có mười đồng.

Ba trăm đồng là một con số không nhỏ.

Nói thẳng ra có lẽ không có khái niệm.

Nếu tính theo sức mua ở kiếp trước của Trương Trạch, có lẽ phải nhân lên 300 lần.

Tức là một tấm Lỗ Hoàng Bạch giá chín mươi nghìn.

Thời đó, đa số đều là người nghèo.

Coi bọn họ là kẻ ngốc lắm tiền rồi.

Trương Trạch đứng dậy, đi đến toa xe phía sau, "Dịch một tấm một đồng." "Tính chất bí mật của chuyện này, với trí tuệ của ngươi chắc không khó đoán ra, đã biết rồi, ngươi nghĩ mình có thể đứng

ngoài cuộc được sao?" Hắn không phải đang uy hiếp Kim Vạn Đường, mà là nói rõ cho hắn biết hoàn cảnh của mình.

Người khác muốn rút lui thì dễ, nhưng với thân phận của Kim Vạn Đường thì khó rồi.

Nghe lời của Trương Trạch, vị này hoàn toàn khác với trong tưởng tượng của hắn.

"Trên báo nói ngài là Bồ Tát tại thế, cứu thế thiện nhân mà…" Kim Vạn Đường định tiếp tục giãy giụa.

Trương Trạch nói thẳng: "Lời đã nói hết, làm hay không là ở ngươi.

Ngươi không làm, ta có thể tìm người khác thay thế." Chuyện này nếu không phải người của Ngũ Mạch không giỏi, hắn đã tìm Ngũ Mạch rồi.

Trương Trạch nói xong liền xoay người định rời đi.

"Làm, tôi làm là được chứ gì." Kim Vạn Đường cũng chỉ là thử một lần, nếu thật sự để hắn bây giờ rút lui, hắn cũng không nỡ.

Cũng không dám, có những chuyện một khi đã biết thì khó mà thoát thân.

Mặc dù hắn không biết gì, nhưng hắn sẽ đoán.

Xe lửa tiến vào tỉnh Tứ Xuyên.

Sau khi xe lửa dừng lại, đại bộ đội lập tức tiến vào núi.

Tốc độ của mọi người rất nhanh.

Hầu như mỗi gia tộc trong Cửu Môn đều mang theo người.

Họ dừng lại dưới một vách đá kỳ lạ, giữ khoảng cách một trăm mét không tiến lại gần.

Sau khi quan sát, họ lập tức dựng trại tại chỗ.

Theo kế hoạch đã định.

Trương Khải Sơn chỉ riêng việc tìm manh mối đã mất mười năm.

Muốn phá giải bí mật của vách núi này, e rằng thời gian cũng không ngắn.

Trương Trạch xa xa nhìn vách núi đó, trên đó chi chít những lỗ hổng.

Gần như giống hệt những cái hố trên khối thiên thạch ở sâu trong cung điện của Tây Vương Mẫu.

Chuyển tầm mắt từ vách núi xa xa về phía doanh trại.

Tính cả những người bên cạnh, Trương Trạch ước chừng số người tham gia hạ đấu khoảng hai trăm người.

Chỉ riêng ở doanh trại phía trước, cộng thêm hậu cần và những người lần lượt vận chuyển thiết bị, tổng số người còn đông hơn.

Nếu tính theo quy mô hạ đấu của Nam Phái, quả thực đã đến mức khoa trương.

Những người được mời tham gia chỉ biết rằng, hành động lần này do Cửu Môn ở Trường Sa dẫn đầu.

Còn vào trong núi rốt cuộc tìm cái gì, những người khác không thể biết được.

Dù chỉ biết một chút, cũng phải chôn chặt tất cả trong bụng.

"Sư phụ, con vừa để ý, xung quanh doanh trại đã có người chuẩn bị sẵn mọi thứ." Giải Cửu chỉ vào khu rừng xung quanh, bên trong sớm đã có người đi trước, dọn dẹp sạch sẽ.

Nhìn dấu vết, có lẽ là công việc dọn dẹp vừa được tiến hành vào

ngày hôm trước.

“Bao gồm những chiếc lều này, và các thiết bị thăm dò khác, toàn bộ được vận chuyển từ Liên Xô.” “Trong thời gian chúng ta đến, mọi hành động của chúng ta đều được bảo mật nghiêm ngặt.” “Trong thời gian tới, có khả năng chính con, thậm chí cả gia đình con, cũng sẽ không biết con đang làm gì.” Ban đầu Giải Cửu chỉ nghĩ lần này là chuyện nghiêm trọng nhất, là đi đào mộ tổ của sư phụ mình.

Nào ngờ, từ khi vào thành Trường Sa, tất cả mọi chuyện xảy ra, đều có người giám sát chặt chẽ.

Thế giới bên ngoài không thể biết bất kỳ thông tin liên quan nào về hành động lần này.

Chuyến xe lửa mà họ đi cũng được sắp xếp đặc biệt.

Trương Trạch nghe Giải Cửu miêu tả, sự việc quả thực giống như trong nguyên tác.

Có thể nói đã trả một cái giá rất lớn, tìm được những thiết bị tiên tiến nhất lúc bấy giờ, để đối phó với vách núi được tạo thành từ những tảng đá màu xanh đen phía trước.

Chương 493

Cộng thêm những nhân vật và thế lực đứng sau, nhiều người cả đời vốn không thể tiếp xúc được.

Tất cả đều vì thứ cất giấu trên Tứ Cô Nương Sơn, người bình thường căn bản không thể lấy được.

Bên trong có rất nhiều thứ, rất nhiều cơ quan, hoàn toàn không thua kém Cửu Tử Kinh Lăng Giáp.

Nếu muốn cứng rắn xông vào, thậm chí cần phải dùng rất nhiều mạng người để lấp vào.

Bên trong đó, ẩn giấu chiếc chìa khóa mở ra Trương gia cổ lâu.

Bên trong có tất cả bí mật về Trương gia mà hắn quan tâm.

Bề mặt những vách đá xanh đen này chi chít lỗ hổng, thoạt nhìn giống như một con quái vật khổng lồ bị mục nát xuyên thủng.

Lớp rêu xanh trên bề mặt giống như dịch mủ và nấm mốc trên thi thể.

Đội vận chuyển phía sau đang cẩn thận vận chuyển những vật tư và thiết bị được đóng gói kỹ lưỡng đến hiện trường.

Người của Trương gia, yên lặng chờ đợi chỉ thị tiếp theo của tộc trưởng.

"Đi xem họ nắm được bao nhiêu tài liệu trước đã." Trương Trạch đi về phía chiếc lều chịu trách nhiệm sắp xếp tài liệu.

Đó là nơi hắn sẽ ở tiếp theo.

Còn việc lên đó thám hiểm, sẽ có người khác chuyên trách.

Hiện tại, đa số người trên toàn quốc chỉ biết hắn là một thương

nhân nhân nghĩa.

Mười mấy năm trôi qua, có người đã coi truyền thuyết về Long Vương Gia năm đó như một câu chuyện tiếu lâm giang hồ.

"Phật Gia, tất cả tài liệu đã được sắp xếp xong, tôi sẽ giao đến trước mặt ngài ngay lập tức." "Người sắp xếp tài liệu được bố trí ở đâu?" Hai người bên cạnh chỉ về phía sau núi, "Cần sự yên tĩnh tuyệt đối, nên được bố trí ở lưng chừng núi." Trương Trạch gật đầu, nhìn thấy bên cạnh chỉ có một lượng nhỏ tài liệu giấy.

Trong đó có những thứ liên quan đến vật cất giấu trong Tứ Cô Nương Sơn.

Thông tin bên trong đều bị người ta ngấm ngầm sửa đổi.

Trừ địa chỉ Tứ Cô Nương Sơn là đúng, những cái khác đều là bịa đặt.

Tài liệu thật giả lẫn lộn, nhưng việc đề cập đến trường sinh lại là thật.

"Tiểu Ca, ngươi cũng xem đi." Trên mặt Trương Trạch không có bất kỳ biểu cảm nào.

Khi Tiểu Ca xem xong thông tin trên đó, hắn liếc nhìn Trương Trạch một cái rồi đặt đồ vật xuống.

Hắn biết.

Từ ánh mắt của Tiểu Ca, Trương Trạch đã nhìn ra.

Sau đó khoảng một tháng, bên ngoài đều đang dựng giàn giáo.

Bắt đầu từ phần hang động thấp nhất.

Chỉ trong quá trình dựng giàn giáo, đã có người bắt đầu bị thương.

Hai tay đầy máu tươi, bị người ta khiêng đi chữa trị.

Khi giàn giáo được dựng xong, đột nhiên từ trong vách núi truyền ra một tiếng gầm trầm đục.

Âm thanh đó dường như phát ra từ sâu trong một hang động nào đó.

Trương Trạch nghe âm thanh, có thể xác định là phát ra từ bên trong thân núi.

Thậm chí qua âm thanh, hắn còn nghe ra được một phần không nhỏ các hang động sâu bên trong đều thông với nhau.

Nhưng hang động mấu chốt ở đâu, chỉ nhìn thoáng qua thật sự không thể nhận ra.

"Phật Gia, âm thanh vừa rồi?" Nhị Nguyệt Hồng bị âm thanh kinh động bước ra.

Trên người ông, bây giờ cũng đã thay quần áo bình thường.

Trừ vài người, xung quanh đều có người đang theo dõi.

Đa số mọi người đều làm việc dưới áp lực rất lớn.

Chỉ có Trương Trạch là vẻ mặt thờ ơ.

Y Mạc Đốn nhìn vách núi trước mắt, trừng lớn hai mắt, "Chủ nhân, nơi đáng sợ này, là nhà của ngài." Chỉ cần đứng ở đây, đã có thể cảm nhận được áp lực vô hình.

"Không, chỉ là nơi cất giấu chìa khóa." Hắn nói với Nhị Nguyệt Hồng: "Âm thanh vừa rồi, chắc là một loại mãnh thú nào đó." Còn cụ thể là gì, hắn cũng không thể xác định.

Tổ tiên của Trương gia từng ở thời kỳ Thương Chu, đối kháng với một loại dị thú là Hống.

Để giảm bớt thương vong cho tộc nhân, họ đã dùng đến ngọc mạch Ba Nãi.

Sao chép ra các tộc nhân Trương gia.

Và ngay lập tức chặt đi tay phải, để phân biệt giữa bản thể sao chép và bản thể gốc.

Tác dụng của bản thể sao chép là dùng để dụ Hống vào bẫy, sau đó người của Trương gia sẽ giải quyết dị thú.

Tiếp đó, bắt đầu quá trình phá giải cơ quan và lấy thẻ tre vô cùng phức tạp.

Những thứ này đều do Kim Vạn Đường chủ yếu phiên dịch.

Nội dung trong đó, hắn chỉ đọc hiểu được các chữ đơn lẻ.

Muốn thực sự giải mã được ý nghĩa, cần phải có người thực sự hiểu cách phá giải.

Cũng chỉ có Trương Trạch và Tiểu Ca hai người, là hai người duy nhất trên thế giới đọc hiểu được những tài liệu này.

Giai đoạn đầu chỉ là áp lực rất lớn, thời gian cứ thế kéo dài cho đến một ngày, tấm Lỗ Hoàng Bạch đầu tiên xuất hiện.

Mấy chục người đi lên, toàn thân đẫm máu trở về.

Đa số còn chưa kịp được khiêng xuống đất đã tắt thở.

Trong tay một người chết, nắm chặt một tấm "Lỗ Hoàng Bạch".

Thấy Lỗ Hoàng Bạch xuất hiện, Trương Trạch đưa mắt nhìn về phía hang động đang được thăm dò.

"Tiểu Ca, xem ra ta sắp được về nhà rồi." Khi có người lấy được tấm Lỗ Hoàng Bạch đầy máu tươi đó, nó được trực tiếp đưa đến trước mặt Trương Trạch.

Trương Trạch lướt qua nội dung trên đó, văn tự trên Lỗ Hoàng Bạch đều dùng loại cổ văn vô cùng xa xưa.

Những thẻ tre liên quan đến Trương gia cổ lâu đều bị người ta giám sát chặt chẽ.

Sau khi xem xong, chúng lập tức bị đem đi dịch nội dung.

Tấm Lỗ Hoàng Bạch trước mắt, Trương Trạch chỉ liếc qua một cái rồi nói: "Đem đi cho Kim Vạn Đường tiến hành phiên dịch." Cái giá phải trả để tìm được Lỗ Hoàng Bạch là vô cùng lớn.

Có thể tưởng tượng chỉ riêng lối vào hang động đó, mức độ dày đặc của cơ quan đã đáng sợ đến mức nào.

Toàn bộ cơ quan trong Tứ Cô Nương Sơn đều lợi dụng loại cơ quan đặc thù giống như nội tạng oan hồn.

Đảm bảo mấy nghìn năm trôi qua, cơ quan vẫn có thể hoạt động bình thường.

Nhưng công nghệ trong tương lai ngày càng tiên tiến.

Sẽ có một ngày cơ quan trong núi không thể cản được người ngoài.

Đồ vật trong Tứ Cô Nương Sơn, sớm đã được người ta sắp xếp sao chép lại ngay từ đầu.

Làm ra một số cổ văn tương tự, nhưng lại không có ý nghĩa thực tế.

Dùng chúng để trực tiếp thay thế những thẻ tre có Lỗ Hoàng Bạch.

Chỉ là đã sửa đổi thông tin then chốt trong đó.

Còn những thẻ tre và Lỗ Hoàng Bạch này thì không dễ dàng như vậy.

"Thông tin ghi trong thẻ tre là về việc tìm hang động đó.

Trong Lỗ Hoàng Bạch, là ghi chép về Trương gia cổ lâu." Tiểu Ca

xem những nội dung đã được dịch ra trước đó.

Phương pháp dịch, được khắc trên một cái đỉnh đồng trong mộ Chu Mục Vương.

Chương 494

Phương pháp này, Trương gia vẫn luôn dùng để ghi lại những thông tin cực kỳ quan trọng.

Do đó Trương Trạch có thể xác định, Trương gia thời Tây Chu có liên hệ với cả Chu Mục Vương và tộc Tây Vương Mẫu.

Những chuyện xảy ra trong đó, tuyệt đối không đơn giản như những gì được ghi lại trong truyền thuyết.

"Thoắt cái đã một năm trôi qua." Trương Trạch nhìn về phía giàn giáo đang được tháo dỡ đằng kia.

Xa xa thấy Kim Vạn Đường vì tò mò, đã đi theo đội ngũ đến bên đó.

Tóc hắn một mảng rối bù, một năm thời gian đã khiến tóc hắn dài ra không ít.

Khi nhìn thấy những người đã chết, hắn thực sự bị cảnh tượng đó làm cho kinh hãi.

"Phật Gia, những người đó… rốt cuộc là người của ai?" "Có người của Tề gia, Ngô gia, không rõ cụ thể là ai." Trương Trạch nhàn nhạt nói một câu.

Hắn liếc nhìn về phía đó, tóm lại là trong đó không có người của Trương gia.

Hắn đã nhường cho Hiến Vương, Phong Sư Cổ và những người đó.

Để một bộ phận người đạt được bí mật trường sinh, toàn bộ quá trình bất luận thành bại đều phải hy sinh vô số người.

Kim Vạn Đường thấy bên kia có người bắt đầu lần lượt đưa những tấm bạch thư lấy được ra ngoài.

Giàn giáo cũng chỉ còn lại một phần.

Những thứ có giá trị trong các hang động khác, toàn bộ đã được người ta dời đến doanh trại phía sau để nghiên cứu.

Sự việc hiện tại xem ra thuận lợi, nhưng hắn không biết, nguy hiểm thực sự chỉ vừa mới ập đến.

Sau khi Kim Vạn Đường rời đi, Chá Cô Tiếu phủi phủi bụi đất trên người.

Trong tay hắn cũng lấy được một tấm bạch thư.

Những tấm bạch thư này được bảo quản rất tốt, chỉ là để lấy được chúng phải trả một cái giá rất lớn.

"Phật Gia, cơ quan bên ngoài hang động đó, cũng sắp bị kích hoạt hết rồi.

Tiếp theo sẽ phải thực sự bước vào nơi sâu hơn của hang động đó." Trương Trạch xem tấm bạch thư, rồi bảo hắn trực tiếp đem đến cho người phía sau chịu trách nhiệm phiên dịch.

Khi bạch thư xuất hiện, không còn ai quan tâm đến những thẻ tre khác nữa.

Trong những thẻ tre đó, ghi lại đều là những câu chuyện cổ đại đặc biệt.

Những bí mật thực sự, được giấu trong những câu chuyện đó.

Trương Trạch nói xong, liền thả con chồn vàng đã thuần dưỡng ra.

Bảo nó trực tiếp quay về đưa tin.

“Báo cho người nhà, gần đây ta không về.

Việc thăm dò ở đây, sắp tiến vào hồi kết.” Cũng tức là, màn kịch chính thực sự sắp bắt đầu.

Hắn và Tiểu Ca trước tiên quay về lều của mình.

Bởi vì công việc của họ là sau khi Kim Vạn Đường dịch xong, sẽ đi kiểm tra những nội dung đã được dịch.

Sau đó lại tiếp tục điều chỉnh kế hoạch.

Nhưng sự bình tĩnh này chỉ kéo dài đến ngày thứ hai.

Khi Trương Trạch để Tiểu Ca dịch nội dung phía sau, Tiểu Ca nhìn chằm chằm vào nội dung trên bàn, mày nhíu chặt.

“Gọi tất cả người của Cửu Môn đến đây.” Nói xong, Trương Trạch liếc nhìn nội dung trên bàn.

“Thiếu một tấm.” Trương Trạch liếc mắt một cái trong lòng đã rõ.

“Ở chỗ Kim Vạn Đường.” Hắn nhìn người đang canh gác ngoài cửa.

Nghiêm túc nói: “Lập tức cho người lục soát nơi ở của Kim Vạn Đường.

Bất kể có tìm thấy đồ hay không, đều phải đưa người đến cho ta.” Kim Vạn Đường đang thu dọn đồ đạc, nhàn nhã ở trong lều.

Hai người trực tiếp đi vào lều, vừa nói rõ ý định đã bắt đầu lục soát.

Tìm kiếm một lúc lâu vẫn không thấy gì.

Kim Vạn Đường bị hai người trực tiếp đưa đến lều của Trương Trạch.

Nhìn nội dung Lỗ Hoàng Bạch trên tường.

Người áp giải Kim Vạn Đường vào cửa báo cáo: “Phật Gia, người đã đưa đến.” Kim Vạn Đường nhìn những người bên trong, sợ đến mềm cả chân.

Tất cả các đương gia của Cửu Môn đều ở đây.

Không chỉ Cửu Môn, còn có mấy người phụ trách không rõ là làm gì, cũng đang ngồi nghiêm túc bên trong.

Quần áo của mọi người đều rất giản dị.

Dáng vẻ đó ngược lại tạo cho người ta một áp lực vô hình.

Nhìn bóng lưng trước mắt, cho người ta một cảm giác áp lực to lớn đầy uy nghiêm.

Trương Trạch nhìn Lỗ Hoàng Bạch trước mắt một lúc lâu.

Trên đó ghi lại những cơ quan trong hang động kia.

Chỉ có tìm đủ Lỗ Hoàng Bạch, mới có thể đảm bảo an toàn tuyệt đối mở ra tất cả cơ quan.

Bên trong đó, chỉ cần sai một chữ cũng là tai họa ngập đầu, huống chi là thiếu một tấm Lỗ Hoàng Bạch.

“Lỗ Hoàng Bạch đâu?” Trương Trạch xoay người cúi đầu nhìn Kim Vạn Đường.

Trong môi trường tối tăm, Kim Vạn Đường sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Nhưng hắn biết tính nghiêm trọng của vấn đề, giả vờ không biết, “Lỗ Hoàng Bạch và nội dung đã dịch, tôi đều đưa cho các ngài rồi, làm gì còn Lỗ Hoàng Bạch nào?” Thái độ của Kim Vạn Đường, hoàn toàn nằm trong dự liệu của Trương Trạch.

Trương Trạch chỉ yên lặng nhìn Kim Vạn Đường trước mặt.

Dưới sự nhìn chăm chú của mọi người, Kim Vạn Đường bỗng thấy đầu đau như búa bổ, đau đớn hét lớn.

Trương Trạch dùng thủ đoạn của Song Toàn Thủ nhắm vào linh hồn.

Hắn có thể phục hồi linh hồn của người khác, tự nhiên cũng có thể phá hủy.

Còn về tra tấn tinh thần, đó lại càng là thao tác đơn giản nhất trong đó.

"Cổ áo, trong lớp lót cổ áo…" Sau khi Trương Trạch thu tay, Kim Vạn Đường trực tiếp ngã quỵ trên đất, vẫn đau đớn vô cùng.

Người phía sau lập tức tiến lên, kiểm tra cổ áo.

Vị trí giấu đồ ngược lại không giống trong nguyên tác.

Trương Trạch lập tức nói với người phía sau: "Cho người trông chừng hắn, đợi chuyện kết thúc ta sẽ tự mình xử lý." Trong đầu Kim Vạn Đường đã ghi nhớ quá nhiều thông tin, những thông tin quan trọng này phải kịp thời xóa đi.

Nhưng quan trọng nhất, là tiến vào động cơ quan của Trương gia đó.

Đợi Kim Vạn Đường bị đưa đi, Trương Trạch nói: "Ra lệnh xuống, bảo tất cả mọi người chuẩn bị, chuẩn bị tiến vào hang động." Chuyện Kim Vạn Đường trộm Lỗ Hoàng Bạch tạm thời được gác lại một bên.

Do người của Cửu Môn chuyên trách canh giữ.

Xác định được vị trí của hang động, đa số mọi người đều đang chuẩn bị.

Những người Trương Khải Sơn tìm đến, đều đã được hứa hẹn

báo đáp hậu hĩnh.

Còn về Kim Vạn Đường, vị Đại Kim Nha tương lai này, chuyện trộm Lỗ Hoàng Bạch có thể lớn có thể nhỏ.

Tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha, sẽ có lúc để hắn phải chịu trách nhiệm cho sai lầm của mình.

Khi giàn giáo được dựng từ dưới lên đến cửa hang trông có vẻ bình thường kia.

Bên ngoài cửa hang, một thiết bị bơm xi măng bắt đầu được người ta vận chuyển lên trên.

Phong cách làm việc của những người này, là trước khi hành động, đã tính toán hết mọi việc sau khi rút lui.

Chương 495

Chỉ có một bộ phận người của Trương gia là không vội.

Một máy bơm vữa xi măng khác được lắp đặt ở hướng khác của cửa hang.

Không chỉ có máy bơm vữa xi măng, trước đó có người đã gặp phải thi miết vương và virus tóc.

Do đó có người đã vận chuyển đến những bộ áo giáp sắt đặc chế.

Trương Trạch triệu tập mọi người trong Trương gia lại, để Y Mạc Đốn, Lão Dương Nhân canh chừng xung quanh.

Mọi người trong Trương gia ngồi vây quanh.

"Tộc trưởng, sắp vào động cơ quan rồi, nếu để họ lấy được chìa khóa, e rằng hậu quả khó lường." Trương Long Tỏa nói với giọng vô cùng kích động, hình xăm kỳ lân trên người tăng lên, trực tiếp hiện ra.

Thấy hình xăm trên người hắn, Trương Trạch lập tức nhắc nhở một câu: "Giấu hình xăm đi, đừng để lộ ra." "Hành động lần này, bất kể gặp phải chuyện gì, không được dùng toàn lực cứu chữa." Trương Trạch gọi những người trong gia tộc đến, hy vọng các tộc nhân có mặt đều hiểu một điều.

"Chuyện lần này, nếu để họ thành công, Trương gia sẽ không bao giờ có ngày yên ổn.

Những ngày bị người ta bắt đi nghiên cứu huyết mạch, nếu các ngươi không muốn tái diễn, thì đừng nghi ngờ, an tâm thực hiện cho tốt." "Ngoài việc không dùng toàn lực, khi gặp nguy hiểm, phải giả vờ dốc sức, đến lúc thích hợp, giả vờ bị thương nặng." "Còn việc họ làm bên ngoài, không cần quan tâm, dù vữa xi măng bịt kín cửa hang cũng

không cần để ý." Hắn có thuật Súc Địa, nếu chỉ là xi măng bơm vào, đối với hắn không có ảnh hưởng lớn.

Đặc biệt là sau khi xi măng bịt kín bên ngoài, ngược lại còn giúp hắn có thêm thời gian để tìm chìa khóa đến Trương gia cổ lâu.

Sau một cuộc thảo luận ngắn gọn, khoảng buổi chiều.

Mọi người mới chuẩn bị xong, chuẩn bị tiến vào hang động đó.

Vì trước đó nhiều người đều đẫm máu trở về, bị thương nặng.

Trương Trạch chủ động đi phía trước, đồng thời bên cạnh có mấy người của họ, đi theo Trương Trạch.

Những người này xuất hiện bên cạnh Trương Trạch, hắn có thể cảm nhận được địch ý từ trên người họ.

"Một lát nữa ta đi trước, các ngươi ở phía sau đừng theo quá gần." Trương Trạch đi phía trước, mấy cao thủ Trương gia bảo vệ bên cạnh.

"Phật Gia, thân phận ngài cao quý, hay là để chúng tôi đi trước." Phía sau có người chủ động yêu cầu đi trước dò đường.

Trương Trạch xua tay: "Không cần, cẩn thận một chút, đừng chạm vào cơ quan." Nói xong, hắn lập tức tăng tốc, đi về phía hang động phía trước.

Toàn bộ hang động có một luồng khí lạnh thấu xương thổi ra.

Hang động thông suốt.

Vừa bước vào hang động, đó là cảm giác đầu tiên của Trương Trạch.

Trên vách động bên cạnh bày rất nhiều thẻ tre.

Trong đó một phần không nhỏ đã bị lấy đi, có lẽ là phần thẻ tre

trước đó đã đưa cho Kim Vạn Đường dịch.

Lỗ Hoàng Bạch chắc cũng được lấy từ đây.

Trong hang động phía trước, lối đi bày đầy những hũ gốm lớn.

Trên hũ gốm có hoa văn tam thanh điểu rõ ràng.

Điều này khiến Trương Trạch nhớ đến những hũ sọ người đã thấy trước đây.

"Tộc trưởng, những hũ gốm này bày biện có chút kỳ quái!" Trương Long Tỏa nhìn chằm chằm vào những hũ gốm phía trước, không nhịn được nhắc nhở một câu.

Mấy người họ thật sự có chút lo lắng cho an toàn của tộc trưởng nhà mình.

Dù sao đây cũng là cơ quan do người Trương gia để lại.

Và là nơi cất giấu chìa khóa mở ra bí mật lớn nhất của Trương gia.

Trương Trạch nhanh chóng dùng khinh công siêu phàm, dễ dàng bám vào vách đá bên cạnh mà đi.

Trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm mắt của những người phía sau.

"Người đâu?" Những người phía sau theo bước chân của Trương Trạch, xem chỗ nào an toàn.

Thật khó xử, bây giờ người đã biến mất.

"Khinh công của tộc trưởng không ai sánh bằng, muốn đuổi kịp, luyện tám kiếp cũng không làm được." Trương Hải Diêm dụi điếu thuốc vứt xuống đất, "Phía sau theo sát, ta chỉ che mắt một lần thôi." Nói xong, hắn cũng nhanh chóng dùng khinh công từ vách đá lao vào.

Chân đột nhiên vô tình chạm phải một sợi virus tóc, đột nhiên xung quanh xuất hiện vô số virus tóc, trực tiếp kéo hắn vào trong "đống tóc".

Đến cả tiếng hét thảm cũng không phát ra.

Ở một bên khác, Trương Hải Diêm xuất hiện bên cạnh Trương Trạch.

"Tộc trưởng, ta diễn có giống không?" "Diễn kỹ quá khoa trương." Trương Trạch yên lặng đứng sau tường, nghe động tĩnh phía sau.

Ánh mắt nhìn về phía thông đạo phía sau.

Những người phía sau thấy Trương Hải Diêm xảy ra sự cố, lập tức cảnh giác.

Phía trước không xa, có những cỗ thi thể cổ mặc áo giáp sắt.

Đó là những người thợ thủ công đã đặt những hũ gốm vào đây từ hàng nghìn năm trước.

Họ mặc áo giáp sắt để có thể sống sót.

Nhưng mấy cỗ thi thể cổ này, dù mặc loại áo giáp sắt đó cũng vẫn chết ở đây.

Đúng lúc này, đột nhiên trong hang động lại vang lên tiếng gầm quen thuộc trước đó.

Tiếng gầm xuất hiện, tất cả tóc đột nhiên bùng nổ.

"Mau chạy!!" "Nhanh, những sợi tóc đó sống lại rồi!" "Còn có loại thi trùng màu đỏ đó…" Trong mộ đạo phía sau tiếng kêu thảm không ngớt.

"Tộc trưởng ở bên trong!" Mấy người Trương gia lập tức tìm cách xông vào mộ đạo.

Những người phía sau, khi gặp phải đàn thi miết này và virus tóc phủ kín toàn bộ thông đạo.

Toàn bộ bị những sợi tóc đó quấn lấy, một lượng lớn virus tóc chui vào cơ thể.

Loại virus này còn đáng sợ hơn bất kỳ loại virus tóc nào họ từng gặp.

Người bị thi miết vương đốt, da trên bề mặt nhanh chóng bắt đầu thối rữa.

Tiếp đó virus tóc thừa cơ xâm nhập.

Dưới sự phối hợp của hai loại quái vật đáng sợ, những người phía sau toàn bộ chết thảm trong thông đạo.

Có người nổ súng, lập tức những con thi miết vương xung quanh bị kinh hãi ngược lại càng điên cuồng tấn công hơn.

"Chà, tốc độ này, ta muốn cứu cũng không cứu được!" Trương Hải Diêm thở dài một hơi.

Quả thực, tình huống này căn bản không cho ai đường sống.

Nếu không đi nhanh, dưới mật độ tấn công vừa rồi, không ít người Trương gia cũng không nghĩ mình có thể sống sót trong tình huống đó.

"Virus tóc này, dường như ngay cả máu kỳ lân cũng không sợ." Trương Long Tỏa nhìn sợi tóc vừa giật ra khỏi cánh tay.

Xem ra nơi này không chỉ phòng người ngoài tiến vào, mà đồng thời cũng phòng cả tộc nhân Trương gia.

Bên ngoài lúc này, vẫn còn vô số sợi tóc đang điên cuồng múa lượn, tiếng súng không ngừng vang lên.

Đợi âm thanh bên ngoài dần dần lắng xuống, bên trong hang tối

đen như mực.

Trên những bức tường dọc đường, đều là những cái hốc được đào từ xa xưa.

Những cái hốc này được đào rất quy củ.

Chỉ cần người biết khinh công, đều có thể dễ dàng đi qua từ trên đó.

Nhưng vấn đề là, những người trong lịch sử muốn vào đây tìm chìa khóa, đều không đi vào cùng một gian mật thất.

Càng đừng nói là tìm ra bí mật sâu hơn bên trong.

Bây giờ nhiều năm qua, cơ quan bên ngoài lần đầu tiên bị kích hoạt.

Do đó ngoài một lượng lớn virus tóc, đồng thời còn có một lượng lớn thi miết vương vừa mới nở.

Những con thi miết vương đó không ngừng lượn lờ trong thông đạo bên ngoài.

Chương 496

Trương Trạch tiện tay thu những con thi miết vương này vào không gian Thao Thiết trước.

Đợi tìm được đồ án cần thiết, hắn sẽ thả thi miết vương ra lại.

Cẩn thận quan sát những hũ gốm xung quanh, bên trong đều là những vật thể tròn vo.

Trên đó mọc rất nhiều virus tóc.

Những người từng đến khoáng sơn Trương gia cổ lâu đều biết, loại virus tóc này sẽ sinh trưởng trên cơ thể sinh vật sống.

Sau đó sẽ hấp thụ máu thịt của sinh vật sống làm chất dinh dưỡng, đến cuối cùng, ngay cả vật chất trong xương cũng không tha.

Không đến vài năm, ngay cả xương cốt cũng sẽ trở nên giòn vụn.

Chỉ cần bóp nhẹ là vỡ thành những mảnh nhỏ.

Trương Hải Kỳ đưa tay ra, kinh ngạc phát hiện trong hang có gió.

"Hang động có lối ra khác!" Trương Trạch lúc này đã ở cuối thông đạo trong một mật thất.

Xung quanh mật thất có ba mặt tường với những bức bích họa bị thiếu hụt rất nhiều.

Chính giữa mật thất, có một cái bàn sắt lớn đang từ từ xoay tròn.

Trên bề mặt bàn sắt, có những hoa văn kỳ lạ.

Chá Cô Tiếu đi đến rìa, "Làm bằng sắt… thứ này đang động." Phát hiện bàn sắt trước mắt sẽ động, nhất thời cũng không nói ra được, động lực của thứ này rốt cuộc từ đâu mà có.

Nhìn loại thiết khí trước mắt, Đổng Xán biểu hiện kinh ngạc nhất.

"Thứ này là thiên thiết!" "Ở gần nơi thiên thạch rơi xuống, vào một số khoảng thời gian không xác định, sẽ có vẫn thiết rơi xuống." "Thông thường nơi xuất hiện thứ này, đều có dấu vết tồn tại của loại thần bổng chùy đó." Đối với loại sắt này, hắn không thể quen thuộc hơn.

Thậm chí hắn từng thu thập rất nhiều loại sắt kỳ lạ này.

Loại vẫn thiết này trông rất giống sắt trên trái đất, nhưng mật độ lại vượt xa sắt thông thường trên trái đất.

Đồng thời vì kết cấu khác nhau, loại sắt này không dễ bị gỉ sét như sắt thông thường trên trái đất.

Cho nên cơ quan ở đây, dù có qua thêm mấy trăm hay nghìn năm, cũng sẽ không bị ăn mòn hoàn toàn.

Hắn tiện tay gõ vào bàn sắt, trên đó truyền ra một tiếng động rất chói tai.

Âm thanh vừa xuất hiện, đột nhiên phía dưới truyền đến tiếng gầm trầm thấp.

Bàn sắt bắt đầu từ từ chuyển động, rồi nâng lên.

Phía dưới lộ ra một không gian hình tròn.

Một con quái vật toàn thân mọc lông đen kịt đột nhiên từ dưới nhảy lên.

"Cái thứ đen thui này là gì?" Trương Hải Diêm nhìn con quái vật trước mắt, tay cầm đao định xông lên chém chết nó.

"Đừng manh động, là Hống!" Trương Trạch nói xong trực tiếp thả con Hống đỏ ra.

Một con quái vật đỏ, một con đen, đột nhiên lao vào đánh nhau.

Trương Hải Hà nhìn chằm chằm hai con quái vật trước mắt, nói: "Ta từng đọc trong sách có hai loại miêu tả về Hống." "Một là, Hống ban đầu biến thành Hạn Bạt, sau đó Hạn Bạt lại biến thành Hống.

Hống thần thông quảng đại, miệng phun khói lửa, lấy rồng làm thức ăn, cho nên Phật cưỡi nó, dùng phương pháp này để trấn áp rồng." "Còn có một cách nói, Hống là tổ tiên của kỳ lân, lấy rồng làm thức ăn, thuộc tầng cao nhất của chuỗi thức ăn." "Còn có cách nói cuối cùng, có phần tương tự với cách nói thứ nhất, Bạt là một loại, thuộc loại cương thi vô cùng lợi hại." Nhìn con Hống đỏ và con Hống lông dài đấu với nhau, đánh đến không thể tách rời.

Có thể thấy được, con Hống chịu trách nhiệm bảo vệ nơi này, là một con quái vật có giác quan vô cùng nhạy bén.

Nhưng ngoại hình lại không giống kỳ lân chút nào.

Đột nhiên, con Hống phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Virus tóc xung quanh toàn bộ như phát điên, tập trung về phía này.

"Đây là một loại Hống, tên là Vọng Thiên Hống.

Là thần thú bảo vệ nơi này!" Phát hiện tình trạng bất thường của virus tóc xung quanh, Trương Hải Kỳ lập tức hét lớn một tiếng, lập tức cầm đao chém về phía những virus tóc đó.

Nhưng loại virus tóc này, tốc độ sinh trưởng cực nhanh.

Cộng thêm có dấu hiệu biến dị, cường độ còn đáng sợ hơn bất kỳ loại virus tóc nào từng gặp.

"Ly Tự Hỏa Long Cuồng Vũ." Trương Trạch vung tay ném ra một con hỏa long hung mãnh.

Trương Thiên Quân đi cuối đội ngũ, đột nhiên miệng niệm chú ngữ: "Thỉnh tổ sư gia!

Ngũ Hỏa Chính Pháp Thần Tiêu Linh Hỏa!" Con hỏa long quen thuộc đột nhiên xông ra, trực tiếp thiêu đứt virus tóc bên cạnh.

Thấy năng lực của con Hống càng lúc càng vô lý, Trương Trạch lập tức xông lên phía trước.

Đồng thời nói với mọi người phía sau: "Đối phó với virus tóc, ta giải quyết con Hống này." Trên người hắn phát ra kim quang chói mắt.

Kim Quang Chú luyện đến cảnh giới rất cao mới xuất hiện đặc trưng này.

Nếu tiến thêm một bước nữa, sẽ là phản phác quy chân, thần oánh nội liễm.

Chỉ có người có tu vi nhất định mới có thể nhận ra thần thái ôn nhuận bao trùm trong ánh mắt hắn.

Thần oánh chỉ tâm địa sáng suốt, nội liễm là tự nhiên hoàn toàn thu liễm tụ lại.

Đến lúc đó, ít nhất về mặt tâm cảnh, hắn sẽ không còn bị ảnh hưởng mạnh mẽ của Lục Khố Tiên Tặc nữa.

Trong toàn bộ dị nhân vị diện, cũng chỉ có số ít người như Lão Thiên Sư mới có thể đạt đến cảnh giới đó.

Tiếp đó kim quang toàn thân đột nhiên biến thành màu trắng, toàn thân bao phủ bởi lôi điện.

Lôi điện không ngừng oanh kích con Hống lông dài trước mắt, lông bị điện cháy hết, lộ ra dáng vẻ ban đầu.

Dưới vẻ ngoài hung hãn, lộ ra khuôn mặt vô cùng dữ tợn.

"Lôi điện ở mức độ này, không thể làm nó bị thương?" Trương Trạch kinh ngạc nhìn chằm chằm con Hống trước mặt, khó trách vào

thời thượng cổ, tổ tiên của Trương gia, phải hợp lực toàn tộc mới có thể giết chết một con Hống.

Đột nhiên hai mắt hắn xuất hiện một đồ án mắt bạc hình xương cổ màu bạc.

Một luồng hàn phong xuất hiện trong nháy mắt, tiếp đó con Hống bị băng phong trong Cùng Thần Băng.

Kỳ lạ là, đôi mắt bị đóng băng bên trong của nó vẫn có thể động đậy.

"Phật Gia, ánh mắt đó… là đang cầu xin tha thứ?" Trừng mắt nhìn tảng băng trước mặt, Trương Trạch nhìn Vọng Thiên Hống đang bị băng phong.

"Biết ta là ai không, dám cản trở ta đi lấy đồ của Trương gia?" "Tộc trưởng, nó chớp mắt." Trương Hải Kỳ chăm chú nhìn Vọng Thiên Hống bị băng phong.

Không ngờ Vọng Thiên Hống nghe hiểu được tiếng người.

"Biết ta là ai không?" Trương Trạch vừa dứt lời, liền thấy Vọng Thiên Hống bên trong chớp chớp mắt.

Gương mặt hung tợn lộ ra vẻ đáng thương.

So với kỳ lân thực sự, nó chỉ như một con thú non.

Ánh mắt hắn nhìn sang bàn sắt bên cạnh, chỉ thấy Tiểu Ca lúc này đang đứng trước bàn sắt nghiên cứu chi tiết trên đó.

"Mở cơ quan cần dùng máu." Tiểu Ca sờ vào vết máu đã khô trên đó.

Lần trước mở bàn tròn chắc hẳn đã dùng máu tươi của dã thú.

Nhưng Trương Trạch lại không vội đi tìm máu.

Hắn nhìn Vọng Thiên Hống trước mặt, "Ngươi có cách mở cơ quan không?" Nhìn Vọng Thiên Hống đang chớp mắt, Trương Trạch nói: "Ta vốn định giết ngươi, nhưng thấy ngươi còn chút tác dụng, ta sẽ cân nhắc thả ngươi ra." Nghe lời hắn, trong mắt Vọng Thiên Hống hiện lên hy vọng.

Nãi Cùng Thần Băng vô cùng lạnh lẽo, để nó tự thoát ra, e rằng năm trăm năm nữa cũng không thể.

Thấy Trương Trạch và Vọng Thiên Hống giao tiếp, Tiểu Ca thu tay lại.

Chá Cô Tiếu thở dài một tiếng: "Xem ra Vọng Thiên Hống cũng không phải không nhận ra người của Trương gia." "Có lẽ nó chỉ không chắc chắn về huyết mạch trong cơ thể Phật Gia." Là một thần thú canh gác, tin rằng Vọng Thiên Hống ở đây chắc chắn có tác dụng của nó.

Trước đây người Trương gia cũng từng vào Trương gia cổ lâu, nhưng cơ quan bên trong lại lần đầu tiên bị kích hoạt.

Điều này cho thấy tộc trưởng Trương gia tiền nhiệm có cách khác để vào tầng tiếp theo.

Bên ngoài sơn động, lớp xi măng trên bề mặt không chỉ chặn virus tóc bên trong mà còn chặn cả Thi Miết Vương.

Chương 497

"Lần này gay go rồi, Phật Gia và người của Trương gia đều ở trong đó!" Tề Thiết Chủy đứng ngoài doanh địa, nhìn sơn động trên cao từ xa.

Hai máy bơm vữa xi măng đang được tháo dỡ.

"Đồng chí, xin hãy nhanh chóng thu dọn đồ đạc, sơn động đó rất nguy hiểm, phải rời đi ngay lập tức." Tề Thiết Chủy nhìn người kia, kích động nói: "Nhưng người của Trương gia ở trong đó, không cứu người sao?" "Tôi sẽ báo cáo lên trên, sẽ có người chuyên nghiệp hơn đến cứu viện." Nói rồi, một bộ phận người đã hoàn thành nhiệm vụ.

Tề Thiết Chủy đột nhiên phát hiện, những người khác của Cửu Môn cũng đã biến mất.

Đi tìm lều của Giải Cửu, hắn phát hiện y đang cầm một cái bộ đàm.

"Sư phụ, Bát Gia đến rồi!" "Xẹt xẹt xẹt… Lão Bát… xẹt xẹt xẹt…" Trong bộ đàm truyền ra rất nhiều tiếng nhiễu trắng, nhưng vẫn có thể nghe ra giọng của Trương Trạch.

"Ta không sao, nhưng đừng để lộ hành tung của ta, cứ trực tiếp rút lui là được." "Cứ coi như không có chuyện gì xảy ra, còn có tên Kim Vạn Đường kia, trông chừng hắn cho ta." "Sư phụ yên tâm, Kim Vạn Đường lúc trước bỏ chạy, bị đánh rụng một chiếc răng cửa, chắc sẽ ngoan ngoãn một thời gian." Giải Cửu hung hăng nói.

Đối với tên Kim Vạn Đường này, bây giờ hắn biết quá nhiều.

Lần này có thể sống sót đã là may mắn, còn dám bỏ đi.

"Trước tiên cứ đưa hắn vào Tử Đương Khu." Trương Trạch nói

với giọng bình thản.

Nhưng Tề Thiết Chủy nghe xong lại đột nhiên rùng mình.

"Phật Gia, Kim Vạn Đường tuy trộm Lỗ Hoàng Bạch, nhưng cũng không đến mức phải chịu hình phạt khủng khiếp như vậy chứ?" "Vào Tử Đương Khu, còn có mạng để ra sao?" Nhưng đối với lời nói của hắn, Trương Trạch hoàn toàn không để trong lòng.

"Phạm lỗi mà không nhận hình phạt tương ứng, sau này ai sẽ tuân thủ quy củ?" Giọng Trương Trạch vô cùng cứng rắn.

Đối với hắn, đạo lý rất đơn giản, quy tắc là do người đặt ra.

Hắn sẽ điều chỉnh quy tắc một cách thích hợp để chúng hợp lý hơn, nhưng không thể tùy ý phá vỡ quy tắc.

Đây là vấn đề liên quan đến chế độ của cả Trương gia.

"Những chuyện khác không cần nói nữa." Trương Trạch tiếp tục nói trong bộ đàm: "Chuyện tiếp theo, các ngươi không thể tham gia." "Nếu muốn sống, đừng tham gia vào bất kỳ hành động nào sau này." "Còn nữa, chuyển lời cho Ngô Nhị Bạch, để ý những người ngoài tiếp cận Thập Nhất Thương." Theo ước tính của hắn, cũng khoảng một hai năm nữa.

Tộc Thính Lôi, rất có khả năng sẽ xuất hiện gần Thập Nhất Thương.

Là nơi có tế đàn Nam Hải quốc vô cùng quan trọng đối với hắn, chỉ cần yên lặng chờ đợi, tự nhiên sẽ có người đem bí mật của Nam Hải Vương đến trước mặt hắn.

Nhưng hiện tại, việc cấp bách nhất là lấy được đồ ở núi Tứ Cô Nương.

Trương Trạch tắt bộ đàm.

Trong tay hắn, nhờ vào Phong Hậu Kỳ Môn Bát Thần Lực, trực tiếp ngưng tụ ra Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Ngọn lửa và Nãi Cùng Thần Băng thuộc về tương sinh tương khắc.

Trong băng có thể cháy lửa, lửa cũng có thể hóa thành băng.

Tảng băng gặp phải lửa trong tay Trương Trạch, lập tức hóa thành bụi băng bay tứ tán.

Vọng Thiên Hống trước mặt lặng lẽ đứng trước Trương Trạch.

"Không muốn tiếp tục bị đóng băng thì ngoan ngoãn nghe lời." Theo lời Trương Trạch, Vọng Thiên Hống chạy về phía bàn sắt kia.

Nó gầm lên một tiếng chói tai về phía bàn sắt, cả bàn sắt đột nhiên sinh ra cộng hưởng.

Âm thanh chói tai truyền vào tai mỗi người.

"Âm thanh này, giống như lục giác thanh đồng linh?" Mấy người xung quanh gần như đã miễn nhiễm với âm thanh này.

Nhưng lọt vào tai, sẽ khiến người ta cảm thấy vô cùng phiền não.

Khi bàn sắt mở ra, phần phù điêu bị thiếu trên bức tường bên cạnh cũng hoàn toàn hiện ra.

"Những bức phù điêu này đều hiện ra rồi." "Bức bên trái hình như là Vọng Thiên Hống, nhưng tỷ lệ… lớn hơn con ta thấy ít nhất phải gấp mười lần!" Chá Cô Tiếu lại nhìn vào giữa, "Ở giữa là một đám người bị mất cánh tay phải." "Bên phải thì bố trí sẵn cạm bẫy, nói cách khác, những người mất tay phải này là mồi nhử, chuyên dùng để dụ giết Vọng Thiên Hống!" Nhìn những bức phù điêu và mảng phù điêu bị thiếu.

Trương Trạch nói: "Đừng nhìn nữa, đây gọi là Thiên Lý Tỏa."

“Đổng Xán, ở lại đây, một khi mật mã hiện ra, hãy vẽ lại.” Bây giờ không có thiết bị chụp ảnh, dùng cách vẽ lại là tốt nhất.

Bên dưới bàn sắt, đáy nối với rất nhiều dây xích sắt, xích sắt thông đến ba lối đi khác nhau.

Bề mặt những dây xích này phủ đầy lớp gỉ sắt màu máu.

Nhìn tình hình bên trong, Trương Trạch đá một cước vào Vọng Thiên Hống bên cạnh, “Ngoài ngươi ra, còn có quái vật nào canh giữ không?” Vọng Thiên Hống bị đá một cước quay đầu nhe răng, Hồng Hống bên cạnh Trương Trạch lập tức gầm lên một tiếng giận dữ với nó.

Tiếng gầm đó tỏa ra một luồng khí tanh nồng, xộc lên khiến nó ho khan liên tục.

Chỉ thấy Vọng Thiên Hống đưa móng vuốt ra, chỉ vào những chiếc vò gốm trong lối đi phía trước.

Còn có khe hở bên cạnh.

“Sư phụ, trong khe hở sau những bức tường này có nước, nước đang chảy, bàn sắt trên đó chuyển động là nhờ động lực do dòng nước này tạo ra.” Trương Nhật Sơn lần lượt đi đến ba lối vào, cẩn thận xem xét các bánh răng khổng lồ bên dưới bàn sắt và những dây xích sắt lớn nối với chúng.

Sự vận hành của mỗi một sợi xích sắt trên đó đều sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ cơ quan.

“Dưới nước có thứ gì đó!” Nhìn xuống nước, chỉ thấy trong nước có Kê Quan Xà đang bơi lội.

Số lượng Kê Quan Xà cực nhiều, chúng nhanh chóng bơi ra từ đường nước.

“Kê Quan Xà!” Hàng trăm con Kê Quan Xà đột nhiên chui ra từ đường nước.

Vọng Thiên Hống nhìn Trương Trạch một cái, lại nhìn Tiểu Ca bên cạnh.

Nó gãi gãi đầu.

Trương Hải Khách lập tức phản ứng: “Nó nhận ra Hắc Kim Cổ Đao, và chuông đồng thanh chỉ tộc trưởng Trương gia mới có thể sở hữu.” Trương Trạch liếc nhìn Trấn Hồn Linh bên hông.

Trong lòng có chút suy tư.

Chuông linh này trước đó suýt chút nữa đã tặng cho Linh Nhi mới hơn chín tuổi.

Hắn cầm chuông linh lắc mấy cái.

Đột nhiên Vọng Thiên Hống nghe tiếng chuông liền chạy đến bên cạnh Trương Trạch, nhìn chằm chằm vào chiếc chuông trong tay hắn, mắt trợn to.

“Ta đích thực là tộc trưởng Trương gia, còn chiếc chuông ngươi tìm, đang ở chỗ Tiểu Ca.” Tiểu Ca lấy ra chiếc chuông vốn chỉ có tộc trưởng Trương gia mới có thể sở hữu.

Sau đó nhẹ nhàng lắc mấy cái.

Trong đường nước, đột nhiên một con Kê Quan Xà lao ra.

Trương Trạch thuận thế tóm lấy đầu rắn.

Tiếp đó đặt con Kê Quan Xà lên cánh tay mình cắn một cái.

“Tộc trưởng?” “Sư phụ…” “Phí Lạc Mông.” Tiểu Ca bên cạnh lập tức hiểu ra ý đồ của hắn.

“Tộc trưởng của Trương gia mỗi lần đều một mình đi vào, đồng

thời mắc chứng Thất Hồn.” Trương Thụy Lâm đột nhiên nói, nhìn những con Kê Quan Xà kia, nói: “Cho nên, các đời tộc trưởng không thể lần nào cũng nhớ được cách giải cơ quan.” “Vậy nên manh mối mấu chốt nằm trong ký ức của Kê Quan Xà!” “Những thẻ tre và Lỗ Hoàng Bạch bên ngoài… đều chỉ dùng để mê hoặc người ngoài?” Bây giờ, họ mới hiểu tại sao trước đó tộc trưởng không quan tâm đến những thẻ tre và Lỗ Hoàng Bạch kia.

Trong đầu Trương Trạch, lập tức hiện ra những con số đặc biệt mà hắn thấy trong ký ức.

Những con số dưới dạng chữ Hán cổ, xuất hiện trong một bức tranh đặc biệt.

Hoàn cảnh đó, có lẽ không phải ở trong sơn động này.

Trương gia đã dời nhà nhiều lần như vậy, mỗi lần thiết lập cơ quan phương hướng, về cơ bản đều đại đồng tiểu dị.

Loại cơ quan tinh vi này, cũng không phải tùy tiện có thể chế tạo ra được.

Nhóm mật mã đầu tiên hắn thấy trong đầu: ba năm hai bốn một.

Vọng Thiên Hống xác nhận thân phận tộc trưởng xong, lập tức quay người gầm lên một tiếng giận dữ vào trong đường nước.

Trong miệng nó phun ra một con hỏa xà.

Ầm!

Ngọn lửa lao vào trong đường nước, những con Kê Quan Xà kia đều sợ hãi chui vào trong nước.

Trương Trạch và các tộc nhân Trương gia, đều nhìn về phía lối đi phía trước.

Giây tiếp theo, người Trương Trạch đã xuất hiện ở đầu kia của

lối đi.

"Cái lối đi này, dùng Trường Phòng Súc Địa Thuật, trực tiếp có thể vào trong." Chá Cô Tiếu dùng đèn pin chiếu vào bên trong, nói: "Chẳng lẽ người Trương gia các ngươi, cũng dùng cách này để vào?" Cả lối đi rất dài, bên dưới lại toàn là vò gốm.

Trương Thụy Lâm thử lay động, "Đáy những vò gốm này toàn bộ đều bị thứ gì đó dán chặt." "Tiên nhân trong gia tộc, chắc hẳn đã cân nhắc mọi tình huống." "Chỉ cần không phải tộc trưởng Trương gia đi vào, bất kỳ ai cũng nhất định sẽ kích hoạt cơ quan." Nói rồi lại nhìn về phía Vọng Thiên Hống bên cạnh, "Bao gồm cả Vọng Thiên Hống, bây giờ nó có thể nghe lời như vậy, là vì đã xác nhận thân phận tộc trưởng." Khi những người khác đi qua lối đi, ánh mắt Vọng Thiên Hống đột nhiên thay đổi.

Chương 498

Trương Thiên Quân đưa tay ra hiệu đừng vào, "Mật thất phía sau, người khác không thể tùy tiện vào." Theo quy củ cũ của Trương gia, bí mật bên trong, chỉ có tộc trưởng mới có tư cách biết.

"Đá rơi trên đường đi, ít nhất cũng phải mấy nghìn cân, rơi xuống một tảng có thể đập ta thành bánh thịt." Đột nhiên trong những vò gốm, xuất hiện chấn động, không ngừng phát ra tiếng ông ông ông.

Vò có hai loại, có con là Thi Miết Vương, có con có thể là virus tóc.

Thậm chí có cả Kê Quan Xà bên trong.

Kỳ lạ là, Kê Quan Xà ở đây không ăn Thi Miết Vương.

Chúng lấy một số sinh vật nào đó trong nước làm thức ăn, tồn tại lâu dài ở nơi này.

Trương gia cũng có cách khống chế Kê Quan Xà, khiến chúng ngoan ngoãn canh giữ trong sơn động này, không tùy tiện ra ngoài.

Khi Trương Trạch tiến vào động thất, bên trong là một vật bằng đồng thanh hình cầu khổng lồ.

Loại đồ đồng thanh như vậy, cho dù là mấy chục năm sau, kỹ thuật phát triển cũng không thể chế tạo ra một món đồ đồng tương tự.

Bề mặt đồ đồng thanh liền một khối, chỉ để lại mấy cái lỗ được nối bằng xích sắt.

Những cái lỗ này chỉ đủ để chứa những sợi xích sắt kéo căng.

Khi mật mã khớp, cơ quan trong cả sơn động bắt đầu chuyển động.

Âm thanh từ phía sau tường thể, bắt đầu không ngừng truyền ra.

Cơ quan không chỉ là quả cầu đồng thanh trước mắt.

Nhiều mấu chốt hơn, được lắp đặt bên trong sơn thể.

Nếu mật mã sai, lập tức sẽ kích hoạt cơ quan.

Đổng Xán ở động thất phía trên nhanh chóng vẽ lại đồ án.

Chờ hắn vừa vẽ xong, Trương Trạch đã hoàn thành bức đồ thứ hai.

Khi đến cơ quan của động thất thứ ba, Trương Trạch nhìn quả cầu sắt trước mắt, như có điều suy tư.

Hắn lấy ra áo choàng bay lơ lửng, sau đó nhanh chóng kéo các cơ quan xung quanh động thất.

"Nhóm cơ quan cuối cùng là thời gian trường sinh của Chu Mục Vương." Nhưng trong mộ Chu Mục Vương, sớm đã bị Thiết Diện Sinh đổi người.

Vì vậy người Trương gia cũng vô cùng căm hận Thiết Diện Sinh.

Như vậy, nhóm số này, vẫn đại biểu cho trường sinh.

"Linh nhị nhị." Trương Trạch kéo xích sắt, ngay sau đó lại kéo hai sợi xích sắt khác đến vị trí linh.

Cuối cùng là ba số không, năm, chín.

Chuỗi số này vô cùng thú vị, những người thèm muốn phương pháp trường sinh của Trương gia, đều sẽ ghi nhớ sâu sắc chuỗi số này.

Nhưng vị tiên tổ kia của Trương gia, rốt cuộc còn sống hay không, e rằng chỉ có đợi vào trong cổ lâu mới biết được.

Khi nhóm mật mã cuối cùng xuất hiện, Trương Trạch nhanh chóng

bay ra khỏi sơn động.

“Ở lại đây.” Hắn lập tức ra ngoài tìm Đổng Xán, nếu không nhớ lầm, nhóm mật mã cuối cùng đã bị động tay động chân.

Lúc này tại thành phố Xuyên tỉnh, Trương Khải Sơn vừa mới quay về báo cáo, đột nhiên nhận được mệnh lệnh.

Lần này không lấy được manh mối bên trong, nhất định phải nhanh chóng đi thêm một lần nữa.

“Khải Sơn huynh, chỉ có thể vất vả huynh dẫn người đi một chuyến nữa rồi!” Đội ngũ Cửu Môn vừa trở về Xuyên tỉnh, đang chờ người Trương gia từ bên trong ra.

Một đội ngũ khác lại đang tập kết lại, chuẩn bị trang thiết bị toàn diện hơn.

Cùng lúc đó, Trần Ngự Lâu đang uống trà, đột nhiên nhận được điện thoại.

“Trần Soái, cấp trên nghe nói ngài trước khi nhập ngũ là Tổng Bả Đầu của nam bảy bắc sáu mười ba tỉnh với mười mấy vạn người.

Những năm đầu có nhiều nghĩa cử, muốn mượn ngài một doanh người.” Trần Ngự Lâu nhíu chặt mày, “Tiểu Lưu, trận chiến năm năm trước, đã đánh tan hết cơ nghiệp của ta rồi.” “Những huynh đệ còn sống bây giờ đều già yếu bệnh tật, đã chuyển nghề về Thập Nhất Thương dưỡng lão cả rồi.” “Nếu lão gia tử không chê, ta mang cái thân già này, cùng ngài đi chấp hành nhiệm vụ!” “Trần Soái nói đùa rồi, với thân phận của ngài bây giờ, đó là rường cột của quốc gia, sao có thể để ngài tự mình ra tay!” “Tình hình cụ thể tôi sẽ báo cáo thật, ngài cứ yên tâm nghỉ ngơi!” Trần Ngự Lâu đặt điện thoại xuống, ánh mắt lạnh lùng vô cùng đáng sợ.

Nay ông đã ngoài năm mươi.

Sớm đã đến tuổi làm ông rồi.

Ở trong nước, ngoài những người bên cạnh lão gia tử, e rằng không ai dám nói chuyện với ông như vậy.

Ông nhìn chằm chằm vào một bức thư từ Trương gia trên bàn trước mặt.

Thở dài một hơi: "Trương Trạch lão đệ à, quả nhiên thần cơ diệu toán, ngay cả bước này cũng để ngươi đoán được." Nói xong, ông lấy ra một hộp diêm, trực tiếp đốt bức thư trước mặt.

Lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trong ngăn kéo, có đan dược nhan trị diên niên ích thọ mới nhất của Hoa Linh.

Uống viên đan dược xong, ông bước vào phòng vệ sinh nhìn vào khuôn mặt đầy nếp nhăn trong gương.

Từ trên đó xé xuống một lớp mặt nạ da người.

Là bạn tốt nhiều năm, Trương Trạch cũng từng đổi cho ông huyết mạch kỳ lân.

Ông cũng là người không hề già đi, nếu bị phát hiện, e rằng sẽ kinh động cả nước.

"Mặt nạ đeo nhiều rồi, không gỡ xuống được nữa…" Ông lại thay một lớp mặt nạ da người mới.

Trên vai khoác một chiếc áo khoác, chậm rãi đi ra sân bên ngoài.

Chuyện Trương gia cổ lâu, ông tuyệt đối sẽ không tham gia.

Đồng thời ông cũng tin rằng, người của Trương gia, sẽ không dễ dàng xảy ra chuyện như vậy.

Dưới chân núi Tứ Cô Nương, một đội ngũ mới đã được tổ chức

xong.

Trong đội ngũ, có mấy người bí ẩn mặc đồ đen.

Là cao thủ dẫn đội lần này.

Người mặc đồ đen giơ cánh tay lên, lộ ra hình xăm phượng hoàng.

Cùng lúc đó, Trương Trạch ở sâu trong núi Tứ Cô Nương.

Lúc này hắn xuất hiện trong động thất đầu tiên.

Đổng Xán đang định vẽ bức phù điêu trước mặt, đột nhiên bị Trương Trạch ngăn lại.

"Chờ một chút." Trương Trạch bay đến bên cạnh bức phù điêu, thấy trên một khối phù điêu trong đó, bị đặt một viên đá nhỏ.

Bình thường khởi động cơ quan không nhìn ra, lúc mấu chốt thực sự, viên đá này có thể hại chết người.

"Vẽ đi." Trương Trạch liếc nhìn bức phù điêu trước mặt, lại đi về phía nơi khởi động cơ quan ở tầng tiếp theo.

"Tất cả chuẩn bị, ta cần di chuyển cơ quan bên trong." Tiểu Ca nhìn Trương Trạch, lập tức hiểu ra ý định của hắn.

"Ngươi muốn bố trí lại bên trong?" Trương Trạch cười cười, nói: "Lập tức điều chỉnh cơ quan bên ngoài." "Giảm bớt virus tóc đi một nửa." Hắn cần có người mang đi "chìa khóa" bên trong.

Chỉ là chìa khóa này, không phải là chìa khóa thực sự của Trương gia cổ lâu.

"Hành động ngay, thời gian của ta không còn nhiều." Hắn có thể nghe thấy, ở vị trí doanh địa dưới chân núi bên cạnh, lại có người đang dựng lên doanh địa mới.

Những người muốn mở sơn động, vẫn chưa từ bỏ ý định.

Những người khác đang sửa đổi cơ quan bên trong, Trương Trạch trực tiếp lấy đi cơ quan mật mã.

Thay thế bằng phiên bản Thiên Lý Tỏa hiện đại mà hắn đã để Vương Vũ Hằng và những người khác mất mười năm thời gian chuyên môn chế tạo ra.

Đợi Trương Trạch hoàn thành việc thay thế, Trương Nhật Sơn, Chá Cô Tiếu và những người khác mệt đến mức ngồi phịch xuống đất.

"Sư phụ, sau này những hạng mục lớn như thế này, chúng ta hay là mang thêm người đi!" "Thiên Lý Tỏa này, liên quan đến Trương gia cổ lâu, lần sau khi Trương gia cổ lâu dời nhà nữa." Trương Trạch nói xong, nhìn ra ngoài, một nửa số vò gốm đã được dời đến trước mặt.

Hắn lấy ra rất nhiều mảnh vỡ của vò gốm Tam Thanh Điểu.

"Đặt những vò gốm này ở vị trí bên ngoài, đừng quá có quy luật." Sau khi ngụy trang hiện trường xong, hắn ra vẻ ở lại trong động thất.

Vọng Thiên Hống bị Trương Trạch trực tiếp ném vào không gian Thao Thiết, chuyên dùng để giam giữ.

Chương 499

Có cự thú này ở đây, lần sau đi Trương gia cổ lâu, chắc chắn sẽ có lúc dùng đến.

Chẳng mấy chốc, bên ngoài truyền đến tiếng phá vỡ sơn động.

"Nhanh, lập tức mặc thiết y vào." Mấy người mặc đồ đen dẫn đầu phía trước.

"Uông tiên sinh, người của Trương gia có khả năng vẫn còn sống." Người mặc đồ đen phía sau đột nhiên lên tiếng nhắc nhở.

Uông tiên sinh dẫn đầu, ánh mắt lạnh băng nhìn hắn: "Ta biết." "Lập tức mặc thiết y vào." Bây giờ Uông gia, trong sáng ngoài tối đều không tìm được kẽ hở của Trương gia.

Gia tộc vốn chỉ còn một bước nữa là bị tiêu diệt, đột nhiên lại phục hưng đến mức không thể lay chuyển.

Người của Uông gia bắt đầu mất đi sự kiên nhẫn.

Trương Trạch lặng lẽ ở bên trong cùng Trương Hải Diêm, Trương Thiên Quân ba người hút đầy đất tàn thuốc.

Khi thấy người bên ngoài giẫm lên những cái hốc trên tường tiến vào.

Trương Trạch chậm rãi ngẩng đầu: "Các ngươi đến rồi." Trương Hải Diêm lập tức tiến lên, nắm lấy tay người dẫn đầu: "Đồng chí, tôi biết các anh sẽ không bỏ rơi chúng tôi." "Có đồ ăn không?" "Mật mã phía sau dựa vào các anh rồi." Uông tiên sinh dẫn đầu liếc nhìn bàn sắt đang xoay tròn.

Dùng tay sờ thử, phát hiện trên đó không có vết máu.

“Có trò quỷ!” Một người khác bên cạnh thấp giọng: “Bọn họ không nhận được truyền thừa, không biết cách mở, cũng là chuyện bình thường.” Uông tiên sinh nhếch mép.

Trong lòng thầm nghĩ: Người Trương gia cũng chỉ đến thế mà thôi.

Lúc này, mấy người hút thuốc ở góc cũng đang nhìn chằm chằm vào những người trước mặt.

Trương Hải Diêm nhìn Trương Thiên Quân, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Cá đã cắn câu.

Ở một nơi khác, trong thành Trường Sa, có học giả khảo cổ đang bắt đầu tổ chức đội khảo cổ.

Có người đi vào nhà của Trần Bì, con gái của Trần Bì là Trần Văn Cẩm đang ngồi trong nhà đọc sách, nghe có người gõ cửa.

Trần Văn Cẩm đẩy cửa ra, thấy bên ngoài cửa đứng ba người quen thuộc là Ngô Tam Tỉnh, Ngô Nhị Bạch và Giải Liên Hoàn.

Thấy gương mặt quen thuộc, cô đột nhiên vui vẻ nói: “Các anh đến rồi?” “Cậu không ở nhà à?” Ngô Tam Tỉnh nhìn vào trong nhà, xác định ba mẹ Trần Văn Cẩm không ở trong nhà mới dám vào.

“Em nhận được thư mời, có người mời em tham gia đội khảo cổ.” Cô đặt chứng nhận khảo cổ trực tiếp lên bàn.

“Ba chúng ta đều đã đăng ký, còn có Tề Vũ, Lý Tứ Đệ, chị Dương Oánh, mọi người về cơ bản đều gần đủ.” “Chỉ không biết có phải hỏi vị kia của Hồng gia có đi không.” Vị kia của Hồng gia là con trai của Nhị Nguyệt Hồng, lần này hậu nhân của mấy nhà Cửu Môn, gần như đều nhận được lời mời.

“Đúng rồi, người dẫn đội là ai?” Trần Văn Cẩm tò mò hỏi.

Trong lòng cô cảm thấy Ngô Nhị Bạch hoặc Giải Liên Hoàn hai người, hẳn sẽ có một người là đội trưởng lần này.

“Là anh Học Vũ.” Giải Liên Hoàn nói.

“Sinh viên ưu tú của khoa khảo cổ, lần này ra ngoài đúng lúc để rèn luyện.” Phong Học Vũ là em trai của Phong Học Văn, người vẫn luôn đi học.

Lần này cũng nhận được lời mời.

Có thể nói, trong Cửu Môn chỉ còn thiếu người của Trương gia chưa tham gia.

Trần Văn Cẩm mang theo Cửu Trảo Câu, chuẩn bị xong xuôi, gần như có thể xuất phát ngay lập tức.

Ngô Tam Tỉnh tay cầm cuốn sổ tay của cha để lại, ngưỡng mộ nói: “Những ngôi mộ được nhắc đến trong sổ tay, ta gần như muốn đi thăm từng cái một.” “Nơi chúng ta đến lần này, là mộ tổ của gia tộc sư phụ.” Giải Liên Hoàn nhìn về phía Ngô Nhị Bạch và Ngô Tam Tỉnh hai người, “Các ngươi không lo sư phụ biết, lúc đó sẽ tìm các ngươi tính sổ sao?” Nhắc đến sư phụ kia, Ngô Tam Tỉnh lập tức rụt cổ lại.

Thủ đoạn trừng phạt của sư phụ kỳ lạ trăm kiểu.

Khiến người ta hưởng thụ một lần là có thể nhớ cả đời.

“Ta nghe nói, Kim Vạn Đường ở Phan Gia Viên không biết đã phạm lỗi gì, bị đưa vào Tử Đương Khu rồi.” Ngô Nhị Bạch im lặng hồi lâu đột nhiên nói với mấy người: “Nếu có thể, tốt nhất nên báo trước với sư phụ một tiếng, nếu không… hậu quả nghiêm trọng.” Mấy người đồng thời im lặng.

Trong núi Tứ Cô Nương, sau khi những người kia vào sơn động, họ trực tiếp canh giữ lối vào.

Lý do là, manh mối đã tìm được.

Trương Trạch không hề dừng lại.

"Đi thôi, tiếp theo không cần hợp tác nữa." Nói xong, hắn dẫn người trực tiếp muốn rời khỏi núi Tứ Cô Nương trước.

Bên trong sớm đã không còn là Thiên Lý Tỏa ban đầu.

Mà là một cái dẫn đường đến Trương gia cổ lâu giả mà Trương Trạch đã chuẩn bị sẵn cho họ.

Người canh giữ bên ngoài, đột nhiên đưa tay ra chặn đường đi của họ.

"Đồng chí, tạm thời không thể rời khỏi đây!" Người phía trước vừa đưa tay ra, đột nhiên trong động truyền đến một trận tiếng ông ông.

Tiếng động lớn, khiến người canh giữ lối đi lập tức hét lớn: "Mau chuẩn bị vữa xi măng!" Trong lối đi, người đi đầu tay cầm mấy tờ giấy chạy ra.

Trương Trạch quay lưng về phía sơn động, trực tiếp giơ tay, trong lòng thầm niệm: "Tốn Tự - Phong Thằng." Mấy người nhà họ Uông mặc đồ đen kia, trực tiếp bị trói chặt trong động.

Ngay sau đó, những sợi virus tóc lập tức quấn lấy mấy người.

Vô số sợi tóc chui vào trong da thịt họ.

Tiếp đó lại từ các nơi khác chui ra, tiếng động kinh hoàng nhưng họ không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Người dẫn đầu quyết đoán: "Phong tỏa lối đi, nếu không chúng ta sẽ toàn quân bị diệt." Nhìn những thứ bên trong, người bên cạnh liếc

nhìn Trương Trạch.

“Bên trong nguy hiểm như vậy, các người làm sao sống sót ra ngoài được?” Trương Trạch nhún vai: “Đơn giản, chúng tôi không động vào cái gì là được rồi.” “Không thấy sao, trên người chúng tôi có gì đâu?” Mọi người Trương gia vẻ mặt nhàn nhã đứng bên cạnh, hoàn toàn là tâm thái xem náo nhiệt.

Phải biết, những người này đang đào mộ tổ của nhà mình.

Chẳng lẽ phải liều mạng cứu giúp?

Hơn nữa, để cho họ có thể vào được, những vò gốm kia đã bị dọn đi một nửa.

Thậm chí cơ quan, Trương Trạch cũng cố ý giảm độ khó xuống.

“Bây giờ chúng tôi có thể đi được chưa?” Phía sau không ngừng đổ vữa xi măng, tình tiết y hệt như trong nguyên tác.

Vì lòng tham của một số người, có được đáp án vẫn chưa đủ, còn phải có những manh mối khác.

Từ đó đã kích hoạt cơ quan.

Máu tươi từ từ chảy dọc theo lối đi ra ngoài.

Không ai còn quan tâm đến Trương Trạch nữa.

Mấy người men theo giàn giáo, nhanh chóng trèo xuống.

Đợi người trên đó phản ứng lại, họ đã xuống đến mặt đất.

“Tốc độ thật nhanh!” Một trong những người lãnh đạo trong đội ngũ phía trên nhìn về phía bóng người xa xa.

“Đội trưởng, tôi thấy họ cố ý thấy chết không cứu.” “Không thể trách người ta, dù sao đây cũng là mộ tổ của gia tộc họ.” “Không bỏ đá xuống giếng đã là rất kiềm chế rồi.” Đào mộ tổ của người ta, nếu

là hai gia tộc khác tất phải sống mái một phen.

Sau khi rời đi, Trương Trạch thấp giọng nói với tộc nhân bên cạnh: "Triệu tập tộc nhân Trương gia, đến Bàn Nãi." "Tất cả sao?" Trương Thụy Lâm nói, Trương gia bây giờ không chỉ có một thế hệ.

Tộc nhân thế hệ thứ hai lớn tuổi nhất, cũng đã gần mười tám tuổi rồi.

"Gọi hết những người thân thủ tốt đi, Lăng Vân Tiên Cung có Bất Ngôn Kỵ canh giữ là đủ rồi." Hắn sớm đã để Bất Ngôn Kỵ ở lại Già Long sơn canh gác.

Trên đời này, vừa có thể tránh được cơ quan, vừa có thể đánh bại Bất Ngôn Kỵ, cả Uông gia xuất động cũng không được.

Trừ phi có người trực tiếp dùng đến vũ khí hiện đại.

Trương Trạch dẫn theo mọi người bên cạnh, lần này không có Y Mạc Đốn, nhưng hắn có thể phát huy tác dụng nhanh hơn.

Trong một thời gian, mọi người Trương gia đều đang trên đường đến Bàn Nãi.

Các tộc nhân của Trương gia nhận được thông báo, lập tức đến địa điểm đã hẹn tập hợp.

Sau đó tổng cộng 30 người Trương gia, lần lượt tại một căn cứ ẩn mật gần thôn Bàn Nãi, hoàn thành việc xác nhận thân phận.

Vùng núi Quảng Thiến được gọi là Thập Vạn Đại Sơn.

Dãy núi dài hàng trăm km trải dài, diện tích rừng hơn năm triệu mẫu.

Khu rừng nguyên sinh rộng hàng chục vạn mẫu ở trung tâm không có người ở, núi non trùng điệp, rừng rậm um tùm, thác nước suối khe có thể thấy ở khắp nơi.

Chương 500

Nơi đây được cho là một động thiên phúc địa, nơi các vị tiên tụ hội.

Địa thế này khiến cho giao thông ở thôn Bàn Nãi nằm sâu trong núi không thể thuận tiện.

Bàn Nãi là một trại người Dao, nằm trong lòng khu vực núi Thập Vạn Đại Sơn.

Nơi đây được người ta gọi là Siberia của Quảng Thiến.

Những năm gần đây vẫn luôn là một nơi khá nghèo khó.

Khi nhìn những ngọn núi xung quanh, trong mắt Tiểu Ca cũng có thần thái.

Trương Trạch nhìn chằm chằm vào môi trường xung quanh, đây không phải là lần đầu tiên hắn đến.

Lần trước, chỉ là lúc đó chưa đến núi Tứ Cô Nương.

Chỉ ở sâu trong núi, hoàn thành việc xây dựng một tòa Trương gia cổ lâu khác.

"Tộc trưởng, vừa nhận được tin tức, có một đội khảo sát hoàn toàn do những người trẻ tuổi tạo thành, cũng vừa mới đến thôn Bàn Nãi." Trương Hải Dương đưa tấm ảnh trong tay cho Trương Trạch.

"Tấm ảnh này được chụp lúc ở thành Trường Sa, về cơ bản mỗi người đều còn trẻ." "Người dẫn đội kia, tên là Phong Học Vũ." Nhìn chằm chằm vào người trong ảnh, Trương Trạch nheo mắt, "Không ngờ Học Vũ cũng sẽ tham gia vào đội ngũ này." Cả đội, gần như đều là thế hệ thứ hai của Cửu Môn tham gia.

Nếu theo diễn biến trong nguyên tác, đội ngũ này sau đó, sẽ đi tìm kiếm đáp án của Thính Lôi.

Nhưng hiện tại, họ sẽ nhanh chóng đến cổ lâu Bàn Nãi.

"Hôm nay trước tiên tìm hiểu rõ địa hình xung quanh, đợi hai ngày nữa chuẩn bị vào núi." Đối với khu vực có Trương gia cổ lâu, Trương Trạch nhớ rằng nó ở gần núi Dương Giác.

Trong thôn Bàn Nãi, Trương Trạch tình cờ gặp được Giải Cửu cũng đã đến đây.

Khi thấy Trương Trạch xuất hiện, Giải Cửu lập tức đi tới.

"Sư phụ, ngài đến rồi." "Lúc ngài còn ở núi Tứ Cô Nương, gần một ngọn núi tên là Dương Giác, có một đội người tự xưng là đội khảo sát, đóng quân bên hồ, tiến hành khảo sát khu hồ đó." Ánh mắt hắn nhìn về phía Trương Trạch, nhưng không thấy bất kỳ phản ứng nào trong mắt ngài.

"Sư phụ, Trương gia cổ lâu không phải giấu dưới đáy hồ chứ?" "Ngươi xuống nước rồi?" Trương Trạch liếc nhìn Giải Cửu trước mặt.

Việc vào Trương gia cổ lâu vô cùng khó khăn, nhưng nếu muốn nhìn tầng cao nhất của Trương gia cổ lâu, thì lại vô cùng đơn giản.

Năm đó Trương gia để che giấu vị trí của Trương gia lâu ở Bàn Nãi, đã cố ý xả nước nhấn chìm cả trại người Dao.

Sau đó lại xây một trại người Dao hoàn toàn giống hệt ở gần đó.

Giải Cửu thành thật gật đầu: "Ta đã dẫn người của Giải gia, lén lút xem xét tình hình dưới nước." "Dưới đáy hồ đó, có một trại người Dao giống hệt như trại phía trước." Hắn chỉ vào trại người Dao vừa đi ra.

“Càng kỳ lạ hơn là, ta thấy trên người một người tên là Bàn Mã, có hình xăm kỳ lân của Trương gia.” “Sư phụ, cái trại người Dao này, ta luôn cảm thấy người bên trong đều không đơn giản.” Nghe Giải Cửu nhắc đến Bàn Mã, Trương Trạch nhớ rằng người này quả thực đặc biệt.

Nhưng hình xăm trên người hắn, thực ra không giống với hình xăm của người Trương gia.

“Bàn Mã bây giờ đang ở đâu?” Kiếp trước trên mạng, hắn từng thấy có người phân tích.

Bàn Mã có khả năng là người Trương gia ẩn mình.

Ở lại Bàn Nãi, để ngăn cản người ngoài vào Trương gia cổ lâu.

“Hắn cùng một số thanh niên trong thôn, thành lập một đội, thường xuyên vào núi săn bắn.” “Từ khi đội khảo sát đến, thức ăn trở nên dồi dào, sau khi vào núi mang ra thường không phải là con mồi mà là gạo.” Trương Trạch giơ tay ra hiệu đừng nói những manh mối khác.

“Có một truyền thuyết, ta không chắc có giá trị hay không.” “Người Dao có một truyền thuyết về Mật Lạc Đà.” “Trong truyền thuyết địa phương, ‘Mật’ đại biểu cho người mẹ, ‘Lạc Đà’ có nghĩa là cổ xưa, gộp lại là người mẹ cổ xưa.” “Tương truyền là nữ thần đầu tiên của người Dao, sinh ra từ trong đá, và dùng sắt tạo ra người.” Bất luận là truyền thuyết về nữ thần Mật Lạc Đà của người Dao, đều có liên quan lớn đến Trương gia cổ lâu ẩn sâu trong núi.

Nghe Giải Cửu miêu tả, Trương Trạch biết, truyền thuyết không hoàn toàn là hư cấu.

Thậm chí có khả năng đều là thật.

Đầu tiên, tảng đá trong ngọn núi đó, quả thực có thể tạo ra người.

Chỉ là đó không phải là người bình thường theo đúng nghĩa, mà là người nhân bản.

Người bị nhân bản ra, không thể mãi mãi duy trì bình thường.

Theo thời gian, những người này cuối cùng sẽ có một ngày biến thành Mật Lạc Đà trong núi.

Người Dao ở đây, sẽ chôn cất tộc nhân đã chết trong núi.

Những thi thể đó, sẽ bị núi hấp thu, sau đó toàn bộ biến thành Mật Lạc Đà.

Vì vậy, theo thời gian, số lượng Mật Lạc Đà trong núi, chỉ sẽ ngày càng nhiều.

Giải Cửu tiếp tục nói: "Có một cách nói kỳ quái, người Dao địa phương, gọi ngọn núi trong truyền thuyết xuất hiện Mật Lạc Đà, là tổ mẫu." Gọi một ngọn núi là tổ mẫu, nghe có vẻ hoang đường.

Đi một lúc, Giải Cửu dẫn Trương Trạch đi gặp Kim Bàn, Hứa Nhất Thành, Tề Thiết Chủy và những người khác cùng đến.

Hoắc Tiên Nhi của Hoắc gia sau khi thấy Trương Trạch, lập tức tiến lên xem xét, xác định hắn hoàn toàn không sao mới thở phào một hơi.

"Sao các ngươi đều đến đây?" Thấy họ xuất hiện ở đây, Trương Trạch nhớ rằng, hắn đã bảo họ đừng tham gia.

"Trương Khải Sơn, chuyện ở núi Tứ Cô Nương vẫn chưa kết thúc." "Trương gia cổ lâu thực sự, ở sâu trong núi Bàn Nãi, nhưng không thể để quá nhiều người biết chuyện này." Kim Bàn còn chỉ vào ngọn núi lớn xa xa, "Ta đã xem thế đi của long mạch gần đây." "Trại người Dao vốn nên ở vị trí này, lại là một cái hồ." "Trùng hợp là, huyệt nhãn của long mạch, ở ngay bên dưới cái hồ đó." Ông vẽ một bản đồ phác thảo rất sơ sài, "Thủ lĩnh, Trương gia cổ lâu không lẽ

ngâm trong nước chứ?" Hứa Nhất Thành nói: "Hôm nay tôi phát hiện, người của đội khảo sát bên hồ, bắt đầu chuẩn bị đào một đường hầm trong nước." "Ước tính trong hôm nay có thể trực tiếp đào đường hầm vào trong Trương gia cổ lâu." Đối với cách nói của Hứa Nhất Thành, Trương Trạch lại không để trong lòng.

Trương gia cổ lâu nếu dễ vào như vậy, thì đã không phải là Trương gia cổ lâu rồi.

"Ta đề nghị các ngươi đừng xuống hồ, tốt nhất ngay cả ngọn núi kia cũng đừng vào." Đối với manh mối đã biết, Trương Trạch về cơ bản đã hiểu rõ.

Hiện tại, manh mối chỉ dừng lại ở cái hồ ở núi Dương Giác.

Lúc này, thuộc hạ của Giải gia đi ra, khi nhìn thấy Trương Trạch liền lập tức cung kính chào hỏi.

Sau đó mới nói: "Cửu gia, đội của Bàn Mã sáng nay đã trở về, nhưng hình như thần sắc có chút không đúng." Trương Trạch vừa nghe, lập tức liên tưởng đến việc Bàn Mã đi giết đội khảo sát.

Giải Cửu dẫn đường phía trước, đưa Trương Trạch đến gần Thủy Ngưu Đầu Câu ở rìa thôn Ba Nãi.

Lúc này, Bàn Mã đang ở trong nhà với thần tình hoảng hốt.

Hắn đang căng thẳng vịn vào chum gạo, vừa trông thấy Trương Trạch từ xa liền lập tức đứng dậy. "Ai đó?" Giải Cửu mặt không biểu cảm liếc nhìn vào trong: "Ta tìm ngươi có chút việc." Giải Cửu chưa nói dứt lời, Trương Trạch đã lên tiếng trước: "Ta bắt yêu." Hắn vận một thân trường sam, tay cầm la bàn, trông như một vị tiên sinh phong thủy trẻ tuổi.

Bàn Mã lúc này như chim sợ cành cong, nhưng nghe giọng điệu của hai người dường như không biết chuyện hắn và hai người kia đã

làm tối qua, liền thở phào nhẹ nhõm.

Trương Trạch liếc nhìn sắc mặt của Bàn Mã, nói tiếp: "Nghe nói gần đây có một nơi gọi là núi Dương Giác, bên cạnh có một cái hồ ma quái, yêu khí nơi đó ngút trời." Nói xong, hắn nhìn Bàn Mã trước mặt, "Ta thấy trán ngươi mây đen che đỉnh, e là đã gặp phải thứ bẩn thỉu." Bàn Mã lại cau mày nhìn hắn: "Rốt cuộc các người là ai?" "Mau rời khỏi nhà ta, nơi này không chào đón các người." Nói rồi hắn định đuổi thẳng hai người ra ngoài.

Bàn Mã lúc này chưa đến cái hồ đó, tự nhiên không biết chuyện gì đang xảy ra.

Trương Trạch ra hiệu cho Giải Cửu cùng mình rời đi trước.

Sau khi hai người rời đi, Bàn Mã càng lúc càng cảm thấy có gì đó không ổn.

Hắn dắt ngựa ra, lập tức cưỡi đến gần doanh địa ở núi Dương Giác.

Nhưng khi hắn đến rìa doanh địa, đội khảo sát bị hắn và hai người kia giết chết tối qua lại sống lại một cách quỷ dị.

Tất cả những người bị giết ngày hôm qua đều sống sờ sờ xuất hiện trong doanh địa.

Hắn còn gặp phải hai người, chính là những kẻ đã bị hắn giết chết.

Hai người họ đứng ngay trước mặt, đột nhiên hỏi hắn. "Bàn Mã, hôm nay không phải ngày ngươi đưa đồ tiếp tế, đến đây làm gì?" "Không nói nhiều với ngươi nữa, không có việc gì thì đừng đến gần đây?" "Mau rời khỏi đây đi." Bàn Mã sớm đã bị dọa cho tinh thần thác loạn, mắt không ngừng nhìn về phía cái hồ bên cạnh.

Miệng lẩm bẩm một câu: "Thật sự yêu khí ngút trời..." Trong cơn

kinh hoàng, hắn lập tức dắt ngựa bỏ chạy, trong lòng đột nhiên nhớ đến hai người đã tìm đến cửa hôm nay.

Thấy Bàn Mã bỏ chạy, hai người kia nhếch mép cười khinh bỉ.

Lúc này, Trương Trạch đang ung dung ở tại nơi ở của mình.

Tộc nhân Trương gia cũng đã vào núi gần đó để thăm dò tình hình.

Y Mạc Đốn phối hợp với Hứa Nhất Thành bay lên trời, bắt đầu vẽ lại bản đồ địa hình khu vực Dương Giác Sơn.

Những người của Cửu Môn đã được đảm bảo rằng tuyệt đối sẽ không tham gia vào hành động kế tiếp.

Nếu không, lỡ gặp chuyện gì, Trương Trạch cũng sẽ không cứu.

Trong Trương gia cổ lâu giả, Trương Trạch thậm chí còn đặt một bộ Cửu Tử Kinh Lân Giáp vào trong đó.

Bên trong cỗ quan tài ấy, hắn lại ngụy trang Phong Sư Cổ thành tiên tổ Trương gia và đặt vào.

Bất kể là ngọc mạch cổ thi hay những thứ được truyền lại trong Trương gia cổ lâu, bên đó đều có một bản sao.

Chương 501

Thậm chí cả căn phòng chứa hồ sơ chung cực, hắn cũng sao chép một gian vào trong đó.

Trương Trạch lúc này đang ngồi trong nhà, cùng Giải Cửu và Trương Nhật Sơn uống trà.

Bàn Mã với vẻ mặt căng thẳng dắt ngựa đi ngang qua cửa, do dự mãi mới bước vào trong nhà.

Bên trong ngoài Trương Trạch, Giải Cửu, Trương Nhật Sơn, còn có Chá Cô Tiếu và Tề Thiết Chủy vận đạo bào.

Một nhóm người kỳ lạ tụ tập lại với nhau, Bàn Mã bây giờ nhìn vào cũng cảm thấy họ như một đám cao nhân. "Đại sư, đại sư cứu mạng!" Bàn Mã vội vàng chạy đến trước mặt Trương Trạch, hai tay chắp lại vái lạy không ngừng cầu cứu. "Ngươi đã đến cái hồ ma quái đó rồi?" Trương Trạch nheo mắt nhìn chằm chằm hắn. "Ngươi đã thấy những người tối qua rồi phải không?" Bàn Mã nghe xong đột nhiên toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Hắn thầm nghĩ: Lẽ nào chuyện mình làm tối qua, vị đại sư này đều biết hết cả rồi? "Ta đương nhiên biết." Trương Trạch đoán cũng biết được suy nghĩ của hắn.

Bàn Mã "phịch" một tiếng quỳ xuống đất, kích động nói: "Đại sư, tôi đã nói dối, hai ngày trước, hai ngày trước, tôi đã thấy thứ gì đó chui ra từ hồ ma quái!" Hắn kích động chỉ tay về hướng núi Dương Giác.

Trương Trạch khẽ "ừm" một tiếng.

Rồi chậm rãi gật đầu: "Ngươi đoán không sai, những người đó

đều là yêu quái chui ra từ trong hồ." "Hai ngày trước, vào ban đêm, chẳng phải ngươi từng thấy một yêu vật tóc dài chui ra từ trong hồ sao?" Trương Trạch bây giờ cần xác định, Trần Văn Cẩm rốt cuộc có ở đây không.

Cả hai đồ đệ của hắn, Ngô Nhị Bạch và Ngô Tam Tỉnh nữa.

Xem tình hình, có người đã lợi dụng thân phận của hắn, để họ giúp tìm vị trí Trương gia cổ lâu.

Nhưng bên trong Trương gia cổ lâu trước nay chưa từng có người ngoài nào sống sót đi vào.

Bàn Mã liên tục gật đầu: "Đại sư nói không sai, hai ngày trước vào ban đêm, tôi thật sự đã thấy một yêu vật tóc dài, toàn thân ướt sũng..." Hắn kích động, đem hết mọi chuyện trong lòng nói ra.

Mấy người đứng sau lưng Trương Trạch lại thầm cười, từ dưới nước chui lên mà không ướt sũng sao?

Trương Trạch trừng mắt nhìn mấy người họ, rồi thở dài một hơi: "May là ngươi đến kịp lúc, vẫn còn cứu được." "Bây giờ ta sẽ thi pháp cho ngươi, đừng kháng cự." Hắn đưa tay ra, bắt đầu dò xét ký ức của Bàn Mã.

Giống như trong lời đồn, hình xăm Kỳ Lân trên người Bàn Mã không dùng phương pháp đặc thù của Trương gia.

Nhưng hình xăm đó đích thực là đồ án Kỳ Lân độc nhất của Trương gia.

Loại đồ án này ở Ba Nãi cũng có trên người tộc nhân người Dao.

Nhưng Trương Trạch đã nhìn ra sự khác biệt rõ ràng từ hình xăm.

Đầu tiên là lộ tuyến bên trong hình xăm.

Trên người Tiểu Ca là lộ tuyến bên trong Trương gia cổ lâu.

Còn hình xăm trên người tộc nhân người Dao lại là lộ tuyến trong ngọn núi gần đó, để phòng trường hợp bị lạc trong núi không ra được.

Thông qua hình bóng trong ký ức của Bàn Mã, Trương Trạch xác định Trần Văn Cẩm đã đến cùng đội khảo sát.

Nhưng cô không trực tiếp lộ diện mà đang điều tra trong bóng tối.

Còn đội khảo sát hôm nay, vốn dĩ cũng được chuẩn bị để thay thế đội khảo sát ban đầu.

Chỉ vì Bàn Mã và mấy người kia vì trộm lương thực mà giết những người đó, nên đã thuận nước đẩy thuyền, mạo danh đội khảo sát ban đầu.

Còn chuyện sau đó thế nào, Trương Trạch không biết.

Hắn sửa đổi ký ức của Bàn Mã, để hắn mấy ngày tới dẫn người giúp mình theo dõi động tĩnh của đội khảo sát kia. "Đại sư, vậy tiếp theo tôi phải làm gì?" Bàn Mã sau khi bị Trương Trạch sửa đổi ký ức, nội tâm lập tức trở nên bình tĩnh.

Đồng thời suy nghĩ và cách nói chuyện cũng bị ảnh hưởng. "Nhất cử nhất động của đám yêu quái đó, tiếp theo tôi sẽ ghi lại hết, đến lúc đó sẽ giao cho đại sư." "Ừm, đi đi." Trương Trạch gật đầu.

Mặc dù biết Trương Trạch có năng lực mê hoặc lòng người, nhưng lần nữa tận mắt chứng kiến, mọi người vẫn cảm thấy khó tin.

Khi Bàn Mã nhìn lại khu vực Trương Trạch đang ở, hắn đột nhiên thấy Y Mạc Đốn và Hứa Nhất Thành từ trên trời hạ xuống.

Ngay sau đó, hắn thấy Trương Trạch khoác áo choàng bay về phía núi Dương Giác.

Hắn lập tức quỳ xuống đất: "Thì ra ngài thật sự là thần tiên!" Khi bóng dáng Trương Trạch bay đến gần núi Dương Giác, hắn xa xa nhìn

thấy trong doanh địa bên hồ có mấy bóng người quen thuộc.

Trong đó có Trần Văn Cẩm, Ngô Nhị Bạch mấy người.

Ngay sau đó, trong khu rừng phía xa, hắn lại thấy bảy người khác.

Bằng thực lực của Bàn Mã, không thể nào giết được mấy người này.

Xa xa nghe thấy tiếng Phong Học Vũ lẩm bẩm: "Đám hàng giả mạo này chắc chắn nhắm vào Trương gia cổ lâu." "Đạo động của ta đã đào được một nửa, sắp thành công đào vào bên trong Trương gia cổ lâu rồi, không ngờ lại để cho các ngươi hớt tay trên." "Ngươi nên cảm ơn ta mới phải." Bóng dáng Trương Trạch đột nhiên xuất hiện trên đầu họ. "Sư phụ!" Ngô Nhị Bạch ngẩng đầu lên với vẻ mặt lúng túng.

Hắn làm việc trước nay luôn cẩn thận, sao lại bị người ta bắt tại trận thế này, khiến hắn có chút hoảng loạn. "Bây giờ mới biết ngại sao?" Trương Trạch nhìn chằm chằm mấy người, chậm rãi đáp xuống đất.

Trần Văn Cẩm tò mò nhìn nhân vật huyền thoại của Cửu Môn trước mặt. "Trạch thúc thúc!" Tề Vũ bên cạnh lập tức lễ phép chào hỏi: "Tề gia Tề Vũ, ra mắt Phật Gia!" "Lý Tứ Đệ ra mắt Phật Gia!" Dương Oánh thấy Trương Trạch ở đây, cũng giống như đa số người khi đối diện Chá Cô Tiếu, mặt không biểu cảm, nhưng trong lòng cũng hoảng loạn. "Tất cả đừng kháng cự." Trương Trạch nói một câu, trực tiếp đưa mấy người vào không gian Thao Thiết.

Trong nháy mắt, mấy người lại xuất hiện, đứng trước mặt đám người Trương gia đang tụ tập lại.

Tề Thiết Chủy, Chá Cô Tiếu, Giải Cửu mấy người đều có mặt tại đây.

Người của Cửu Môn lúc này cũng tụ tập lại, chờ đợi chỉ thị tiếp theo của Trương Trạch. "Nhị Bạch?

Tam Tỉnh?" Ngô Lão Cẩu thấy hai đứa con trai mình xuất hiện ở đây, giận dữ nói: "Hai đứa sao lại ở đây?" Giải Cửu mặt không biểu cảm nhìn Giải Liên Hoàn: "Lớn rồi, giỏi rồi nhỉ." "Đi mà cũng không nói với ta một tiếng?" Mấy người thuộc thế hệ thứ hai của Cửu Môn đột nhiên gặp phụ huynh, đều bị huấn một trận.

Chỉ có Trần Văn Cẩm lúng túng đứng tại chỗ. "Các ngươi biết Trương gia cổ lâu là nơi nào không mà dám đến?" Trương Nhật Sơn nghiêm túc nói với mấy người.

Lúc này, Trương Trạch cầm bản đồ địa hình do Hứa Nhất Thành vẽ.

Hắn đưa tay chỉ vào khu vực rìa hồ gần núi Dương Giác. "Nhưng mà, gần đó dường như không có sơn động nào rõ ràng cả!" Hứa Nhất Thành chỉ vào đó, "Lúc tôi đi qua, tôi chỉ thấy có mấy khe nứt trên vách núi." "Suýt chút nữa đã bị đám người của đội khảo sát giả phát hiện." Hắn vẽ lại tình hình thực tế mình đã thấy.

Trương Trạch tùy ý liếc nhìn: "Đúng là ở đó." "Bên trong núi Dương Giác, có một dải ngọc mạch." "Trong ngọc mạch có tồn tại mật lạc đà, những thứ này sẽ tự sửa chữa lại những lối đi bị đào ra." Nghe lời của Trương Trạch, Giải Cửu để Giải Liên Hoàn qua một bên, trực tiếp đi tới. "Sư phụ, ngài vừa nói, trong núi có mật lạc đà?" "Mật lạc đà không phải là truyền thuyết ở địa phương sao?" "Truyền thuyết thì sao, ai nói truyền thuyết không thể là thật?" Trương Trạch nói rồi tiện tay chỉ vào mấy người, "Mấy đứa ở lại thôn Ba Nãi." "Từ xưa đến nay, không có người ngoại tộc nào có thể sống sót tiến vào Trương gia cổ lâu." Chá Cô Tiếu suy nghĩ một lúc rồi nói: "Hay là ta và Lão Dương Nhân ở lại trước?" Hoa Linh và Hoắc Tiên Nhi là

người của Trương Trạch, ở một phương diện nào đó, đều không phải người ngoài. "Không vào Trương gia cổ lâu cũng được." Trương Trạch nói.

Tuy người ngoại tộc không thể vào, nhưng trên đường đi, vẫn cần có người làm việc.

Trương Hải Khách và Trương Hải Diêm đã tìm được một lượng lớn bình chứa cường đảm.

Có thể trực tiếp phun ra một lượng lớn cường đảm ở bên trong.

Hoắc Tiên Nhi cầm hồ lô của Phí Trường Phòng trong tay, đổ một phần cường đảm vào trong hồ lô.

Lần này mua sắm cường đảm, số lượng cực lớn.

Mặc dù không biết tại sao phải mang theo những thứ này, nhưng chỉ cần Trương Trạch nói, họ sẽ vô điều kiện làm theo.

Trương Trạch liếc nhìn Trần Văn Cẩm và mấy người kia. "Nếu muốn sống, đừng vào Trương gia cổ lâu." Nói xong, hắn ra hiệu cho mọi người cùng xuất phát.

Phong Tư Bắc lấy ra mấy nén nhiếp hồn hương từ trên người Phong Học Vũ. "Phật Gia, mang theo thứ này, có lẽ sẽ có ích." Đây là vũ khí bí mật của Quan Sơn Thái Bảo, chỉ cần đốt lên, người ngửi phải sẽ lập tức rơi vào ảo giác.

Dùng để đối phó với người hoặc động vật là tốt nhất.

Chương 502

Trương Trạch nhớ lại, trong tình tiết của Địa Tiên Thôn ở nguyên tác, Phong Học Vũ đã dùng thân phận giáo sư Tôn, lén dùng nhiếp hồn hương để mê hoặc Hồ Bát Nhất.

Trương Trạch nhận lấy nhiếp hồn hương.

Ngô Tam Tỉnh có chút không cam lòng nói: "Sư phụ, có mấy vị ở đây, để chúng con đi theo mở mang tầm mắt với..." "Mở mang tầm mắt?" Trương Trạch lộ ra vẻ mặt kỳ quái, chỉ tay về hướng Thủy Ngưu Đầu Câu. "Hướng đó có một khu rừng, ta bây giờ xuất phát, trước khi ta vào núi, nếu các ngươi có thể xuất hiện trước mặt ta, ta sẽ cho phép các ngươi đi cùng vào trong ngọc mạch." Mấy người nhìn nhau, tất cả đều không do dự xuất phát đến Thủy Ngưu Đầu Câu. "Chúng ta cũng xuất phát." Cùng lúc hai đội người xuất phát, mấy vị đương gia của Cửu Môn cũng lặng lẽ đến Thủy Ngưu Đầu Câu, để tránh xảy ra sự cố bất ngờ ở đó.

Phải biết rằng, ở Thủy Ngưu Đầu Câu ngoài Lâm Ma Xá Lỵ, còn có một lượng lớn nhện mặt người.

Tơ của nhện mặt người có thể dính chặt người lại, mặc dù không khó bằng Trương gia cổ lâu, nhưng cũng vô cùng nguy hiểm.

Người canh gác Trương gia cổ lâu, ở lại gần núi Dương Giác để bảo vệ khu vực lối vào.

Lối vào bên kia, chính là nơi Trương Trạch đang đến.

Người của Trương gia đi phía trước, Chá Cô Tiếu mấy người đều cõng bình chứa cường đảm.

Còn Kim Bàn và Hứa Nhất Thành cũng phụ trách cõng cường

đảm.

Sở dĩ không để người của Cửu Môn đi cùng, là vì không muốn kẻ trong bóng tối phát hiện ra điều bất thường.

Khi đến gần cái hồ đó, hắn trực tiếp đốt nhiếp hồn hương.

Toàn bộ người của đội khảo sát, ngửi thấy mùi hương kỳ lạ, lập tức rơi vào ảo giác.

Ngay sau đó, lại có người lấy ra cấm bà cốt đầu.

Những người này bất tri bất giác ngã xuống bên hồ, ngủ thiếp đi.

Dưới đáy hồ, họ vớt lên không ít khối sắt, tất cả đều được bí mật cất giấu trong doanh địa.

Trương Trạch cầm một khối lên, từ bên trong ngửi thấy một mùi vị đặc biệt quái dị.

Mùi vị có chút giống mùi hôi thối, nhưng lại rõ ràng không giống.

Bên trong chứa mật lạc đà bị khối sắt phong bế ở giữa.

Mật lạc đà không thể xuyên qua kim loại như sắt, bị phong ấn bên trong không thể chui ra được.

Trại người Dao và Trương gia cổ lâu dưới nước, yên tĩnh ngâm mình trong nước.

Cái hồ này sẽ theo thời gian, có quy luật xuất hiện các loại dị tượng khác nhau.

Cũng có thể vào ngọc mạch, nhưng con đường dẫn đến nơi sâu trong Trương gia cổ lâu sớm đã bị bịt kín.

Một khi tiến vào chắc chắn sẽ chết, đây là mộ giả do tiền bối Trương gia cố ý để lại để đối phó với người ngoài.

Tại một vị trí không dễ thấy trên núi Dương Giác, họ trực tiếp

dùng cường đảm phá ra một cái động.

Bên trong là một lối đi tự nhiên.

Vừa mới bước vào, đã thấy khắp nơi đều là ngọc mạch màu xanh lục.

Trong ngọc mạch, có rất nhiều bóng đen bên trong.

Bóng đen trông hình thù kỳ quái, có cái giống người, có cái lại giống một loài động vật nào đó.

Bên trong động đá tự nhiên, có những bậc thang đá được xây dựng nhân tạo.

Khi mọi người tiếp tục đi vào trong, có thể thấy bên trong núi Dương Giác được cấu thành bởi một loại đá kỳ lạ.

Những tảng đá bên cạnh giống như một vết thương đã lành, những ngọc mạch này và đá có sự khác biệt rõ ràng.

Nhưng nhìn từ bên ngoài, lại gần như giống hệt với vân đá.

Chá Cô Tiếu cạy một tảng đá ra, từ bên trong đào ra một viên ngọc màu xanh biếc giống như hổ phách. "Sư huynh, đây là ngọc?" Lão Dương Nhân nhìn chằm chằm vào thứ trong tay Chá Cô Tiếu, "Nếu đây là ngọc, vậy chẳng phải toàn bộ Trương gia được xây dựng trong lòng một mỏ ngọc nguyên khối sao?" "Xa xỉ quá rồi nhỉ?" "Không giống lắm với loại ngọc mà chúng ta thấy bên ngoài." Trương Trạch liếc nhìn viên ngọc nhưng không đưa tay ra lấy. "Ngươi có biết những chấm đen đang không ngừng di chuyển trong ngọc mạch bên cạnh không?" "Hả?" Lão Dương Nhân khó hiểu nhìn sang bên cạnh.

Hắn đột nhiên phát hiện, lúc nãy trên đường đi, những chấm đen đó dường như không gần đến thế. "Ta cảm giác những thứ bên trong, hình như đang tiến lại gần chúng ta?" Người Trương gia xung quanh nhìn chằm chằm vào ngọc mạch, Trương Nhật Sơn theo phản xạ nắm

chặt con dao trong tay hơn. "Những thứ này sẽ theo nhiệt độ, không ngừng tiến lại gần chúng ta." Chá Cô Tiếu nhìn chằm chằm vào ngọc mạch bên cạnh, khiến hắn nhớ đến những thi tiên trong Địa Tiên Thôn. "Phật Gia, nơi Trương gia tọa lạc, chẳng lẽ cũng là một nhân hình thi mạch?" Nhìn vào ngọc mạch trước mắt, hắn luôn cảm thấy nó quá giống với ngọc mạch ở Địa Tiên Thôn.

Nếu không phải địa điểm khác nhau, hắn thậm chí có chút nghi ngờ mình đã đến Địa Tiên Thôn rồi. "Mức độ nguy hiểm của thứ này, còn hơn cả thi tiên." Trong số những người có mặt, ngoài Trương Trạch ra không ai hiểu rõ ngọn ngành của thứ này.

Hắn nói với mọi người: "Toàn bộ núi Dương Giác, đều có thể hiểu là một con mật lạc đà." "Những chấm đen mà các ngươi thấy trước mắt, tất cả đều đang trong trạng thái di chuyển không ngừng.

Chúng sẽ cảm nhận được nhiệt lượng, nhiệt độ trên người chúng ta sẽ thu hút chúng." Mọi người liếc nhìn đèn pin trong tay.

Trương Nhật Sơn chợt bừng tỉnh: "Cho nên lúc trước, ngài mới chỉ cho phép chúng ta mang theo một lượng nhỏ đuốc?" Trước đây khi hạ đấu, ngoài đèn pin, đèn bão, họ còn mang theo đuốc để dự phòng.

Mỗi khi vào một ngôi mộ lớn, thông thường đều không thể ra ngoài trong thời gian ngắn.

Trương Hải Diêm và Trương Hải Khách đang đi dò đường phía trước, đột nhiên chạy ngược lại theo lối đi. "Tộc trưởng, phía trước đột nhiên hết đường rồi." Vọng Thiên Hống và Hồng Hống đang lười biếng bên cạnh Trương Trạch, đột nhiên cùng lúc ngẩng đầu.

Chúng liếc nhìn vào vách đá bên cạnh.

Trương Trạch ra hiệu cho mọi người tạm thời đừng nóng vội. "Các ngươi có biết dải ngọc này được cấu thành từ gì không?" "Mật

lạc đà là một loại sinh vật sống có thể dễ dàng di chuyển trong ngọc mạch, những viên ngọc giống như hổ phách này, chính là chất bài tiết của chúng." "Hình người mà các ngươi thấy trong bóng đen, từng là người thật, hoặc là khỉ trong núi." "Bất kỳ sinh vật sống và thi thể nào, sau khi bị mật lạc đà phát hiện, bị kéo vào trong ngọc mạch sẽ biến thành mật lạc đà giống như vậy." Điểm này hắn phải nói rõ cho các tộc nhân xung quanh. "Cho nên, nếu giữa đường cần nghỉ ngơi, nhất định phải để lại đủ người, canh gác ở bên cạnh." Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân đứng dậy, trên người mang theo cường đảm, "Loại ngọc mạch này có thể dùng cường đảm đốt thủng, chúng ta đi mở đường trước." Cường đảm không ngừng đốt thủng ngọc mạch phía trước, thực ra phía sau chỉ có một lớp vách đá mỏng đang chặn đường đi của mọi người. "Có tình huống!" Vừa mới đốt thủng lối đi phía sau, đã nghe thấy tiếng thở dốc.

Âm thanh nghe vô cùng mệt mỏi. "Có quỷ?" Chá Cô Tiếu hoàn toàn không dừng lại, sau khi đốt thủng cả bên đó, hắn dùng đèn pin chiếu vào không gian phía sau.

Lại thấy một người Mỹ nửa người bị kẹt trong vách ngọc. "Tạ ơn trời đất, cuối cùng cũng có người đến!" Người bên cạnh hắn còn bất hạnh hơn, nửa trên thân thể đã ở trong vách ngọc. "Ngươi đang biểu diễn ảo thuật à?" Lão Dương Nhân nhìn chằm chằm người Mỹ trước mặt, trên quần áo của đối phương có một lá quốc kỳ rõ ràng.

Trên cổ người này còn đeo một tấm thẻ sắt khắc số. "Ai đưa ngươi lên đó?" Phản ứng đầu tiên của Lão Dương Nhân là đối phương đang biểu diễn ảo thuật.

Nhưng rất nhanh hắn cảm thấy không đúng.

Bởi vì nửa thân dưới của người này hoàn toàn khớp với vách ngọc.

Phía sau vách ngọc, có bóng đen đang từ từ kéo hắn vào trong. "Anh bạn, giúp một tay, cho tôi một cái kết liễu đi." Hắn chỉ vào thái dương của mình.

Trương Trạch xuyên qua lối đi, nhìn thấy ba lô vương vãi trên mặt đất bên cạnh, "Hắn sắp biến thành mật lạc đà rồi, bụng cũng đã vào trong vách ngọc, không cứu được nữa." Trên vách đá bên cạnh còn có vài hình người.

Xung quanh có dấu vết đào bới vách đá.

Mấy người này hoàn toàn không quen thuộc với tình hình ở đây, chỉ mang theo thiết bị thông thường tiến vào.

Sau khi bị mắc kẹt, chỉ có thể chờ chết tại chỗ.

Cho đến bây giờ, trực tiếp bị kéo vào trong ngọc mạch.

Người trước mắt, là người sống cuối cùng.

Trương Trạch liếc nhìn, sau đó sao chép ký ức của hắn.

Chá Cô Tiếu rút súng lục ra bắn một phát.

Chương 503

Trước khi chết, đối phương lộ ra vẻ mặt giải thoát. "Thì ra đây mới là nơi đáng sợ nhất của mật lạc đà?" Trương Hải Diêm nhìn chằm chằm vào bức tường bên cạnh, sờ vào những nơi mà những người kia biến mất.

Bóng người ở trong tường, thậm chí chỉ còn lại một khuôn mặt kinh hoàng.

Các bộ phận còn lại đều đã biến thành mật lạc đà mới.

Đột nhiên, Vọng Thiên Hống bên cạnh Trương Trạch, phun một ngụm lửa về phía ngọc mạch.

Nhiệt độ của ngọn lửa không hề nóng, thậm chí khiến người ta không cảm nhận được nhiệt độ.

Điểm này trước đây Trương Trạch cũng không chú ý.

Dù sao thì hàn thử bất xâm, hắn sớm đã không quan tâm đến chuyện nhiệt độ.

Bây giờ mới phát hiện, Vọng Thiên Hống có thể khắc chế ngọc mạch và mật lạc đà.

Hồng Hống bên cạnh chỉ có thể ngơ ngác nhìn.

Cùng là Hống, lúc này sự khác biệt giữa hai con trở nên vô cùng rõ ràng.

Mật lạc đà vừa mới thành hình, trực tiếp bị đốt thành một mảng tro tàn. "Hít!" "Tộc trưởng, Vọng Thiên Hống thật đáng sợ." Trương Hải Hạnh lần đầu tiên nhìn thấy dị thú trước mặt: "Đây lại là dị thú ở đâu vậy, sao lại lợi hại thế?" "Vọng Thiên Hống, là thần thú hộ mệnh được tiên tổ Trương gia thuần phục." Trương Hải Khách giải thích

cho em gái: "Sau khi tộc trưởng tìm được nó, đã trực tiếp thu phục, thuận tiện mang về." "Chỉ không ngờ, nó lại có tác dụng khắc chế khủng khiếp như vậy đối với ngọc mạch và mật lạc đà ở đây." Trương Hải Hạnh nghe xong hỏi: "Nó lại không ăn mật lạc đà, vậy bình thường nó ăn gì?" Vừa nói xong, Vọng Thiên Hống đã cắn lấy một con mật lạc đà bốn chân phía sau vách ngọc.

Xem ra hẳn là một con thú bị kéo vào trong ngọc mạch, biến thành mật lạc đà. "Nó ăn mật lạc đà, chỉ là không thích ăn loại hình người." Trương Trạch nhìn chằm chằm Vọng Thiên Hống trước mặt, trước đó nó có thể đã nhìn chằm chằm những người này rồi ăn thịt họ.

Rõ ràng là đang ở trước mặt hắn, cố ý tỏ ra không ăn thịt người.

Trong bức bích họa ở núi Tứ Cô Nương, nó đã bị thu hút bởi những người sao chép đặc thù kia.

Rõ ràng loài dị thú này thực chất có ăn thịt người.

Để có thể khống chế nó tốt hơn, Trương Trạch đã cho nó uống máu của mình. 【Chúc mừng túc chủ, nhận được quyền khống chế Vọng Thiên Hống, xin hãy chọn phương hướng cường hóa.】 Âm thanh quen thuộc xuất hiện, Trương Trạch trực tiếp chọn huyết mạch.

Hứa Nhất Thành kiểm tra chiếc ba lô bên cạnh, trong góc có một cỗ thi thể. "Có mùi axit sulfuric, có người đã bôi axit sulfuric vào đây, cường đảm gặp axit sulfuric sẽ phản ứng, sinh ra một lượng nhiệt lớn!" "Một lượng lớn mật lạc đà sẽ bị thu hút đến." Hứa Nhất Thành đặt tay lên vách ngọc bên cạnh, "Trên này rất ấm." Trên tường, một con mật lạc đà cao hai mét từ trong vách ngọc bò ra, ngay sau đó những con mật lạc đà lớn nhỏ khác xung quanh cũng theo đó chui ra. "Sao lại có nhiều mật lạc đà thế này?

Lẽ nào chúng ta vừa mới rời đi?" Hoắc Tiên Nhi rút trường thương sau lưng ra.

Thương dài năm thước ba tấc, toàn thân màu đỏ sẫm, một màu sắc nằm giữa huyết tươi và hồng ngọc.

Nàng cầm thương, hơi chùn người xuống, chân sau bất động, mũi chân trước chấm đất.

Trường thương trong tay chậm rãi vẽ một vòng tròn trên mặt đất.

Mũi thương đột nhiên hướng lên trên nhấc mạnh, vẽ ra một đường cong.

Đối diện với con mật lạc đà toàn thân màu xanh đen phía trước, nàng tạo ra một thế thương pháp như giang hà nghiêng đổ.

Một thương xuất ra, dùng băng tự quyết, tức thì đánh cho đầu con mật lạc đà vỡ nát.

Nó vỡ thành vô số mảnh vụn, giống như ngọc mạch đã bị làm mềm.

Những thứ này không phải là sinh vật sống thực sự, mà là một loại quái vật miễn cưỡng có sinh mệnh.

Chúng không có tư duy thực sự, chỉ có thể dựa vào bản năng, không ngừng công kích các sinh vật sống gần đó.

Chúng sẽ kéo sinh vật sống vào trong ngọc mạch, rồi sinh ra mật lạc đà mới.

Thương pháp có hư có thực, có kỳ có chính, tấn công sắc bén, lui về nhanh chóng.

Thu phát tự nhiên, mười năm đã luyện đến cảnh giới không tầm thường.

Nàng lặng lẽ nhìn xung quanh, Hoắc Tiên Nhi trước mắt sắc mặt trầm tĩnh lạnh lùng, người xung quanh trực tiếp nhìn đến ngây người. "Thương pháp thật nhanh!" Kim Bàn thấy thực lực của Hoắc Tiên

Nhi, lập tức tự than không bằng. "Hai mươi năm nữa, địa vị của Hoắc gia trong Cửu Môn e rằng không ai có thể lay chuyển." Mười năm qua, chưa từng có ai thấy vị Hoắc đương gia này dùng thương.

Mười năm mài một ngọn thương, vừa ra tay đã khiến người ta kinh ngạc như thấy thiên nhân.

Thương pháp này người thường chưa từng nghe qua, mọi người đều theo phản xạ nhìn về phía Trương Trạch. "Thương pháp này e rằng lại có liên quan đến vị Phật Gia nhà chúng ta." Kim Bàn vuốt râu dài, lần này đến xem náo nhiệt, cũng là để xem thực lực của lớp hậu bối này khủng bố đến mức nào.

Hôm nay coi như đã được chứng kiến, khiến ông ta trên đường đi liên tục cảm thán. "Ít nhất không gian của ta không có những thứ này, chẳng lẽ đều là của thế giới riêng ngài ấy?" Hứa Nhất Thành nhìn về phía sư phụ. "Ta từng nghe một cách nói, thế giới này tồn tại vô số không gian song song, Phật Gia có lẽ đã nắm giữ một loại năng lực xuyên qua các không gian." Lời vừa nói ra, Kim Bàn ra hiệu cho hắn khiêm tốn. "Bí mật của Phật Gia, tuyệt đối không được nói lung tung với người ngoài." Những bí mật này, nếu truyền ra ngoài, không biết sẽ gây ra loạn lạc gì.

Lúc đó đối với họ, cũng là tai họa diệt vong.

Những người xung quanh mang theo cường đảm, không ngừng sử dụng cường đảm để thiêu chảy mật lạc đà.

Chúng biến thành một vũng chất lỏng màu xanh đen.

Bên cạnh Trương Trạch, Vọng Thiên Hống gầm lên một tiếng, những con mật lạc đà đang chuẩn bị xuất hiện lập tức sợ hãi co rút lại.

Giây tiếp theo, một ngọn lửa đen kịt từ miệng Vọng Thiên Hống

phun ra.

Rầm! "Tất cả tránh ra!" Lửa lớn đi đến đâu, tất cả mật lạc đà đều bị thiêu thành bột mịn, ngay cả chất lỏng màu xanh đậm cũng không còn lại.

Trương Trạch đứng bên cạnh lại nhìn rất rõ.

Do uy lực của huyết Thao Thiết, ngọn lửa của Vọng Thiên Hống bên cạnh hắn có chứa khí thể hình thành từ nước bọt.

Vì vậy ngọn lửa mới có màu đen.

Loại khí thể này, khi tiếp xúc với mật lạc đà và ngọn lửa, sẽ không ngừng phân giải và hấp thụ vật chất bên trong chúng.

Vọng Thiên Hống đáng sợ như vậy, ở đây quả thực là ác mộng của mật lạc đà.

Tiền đề là nó không ngủ quên ở đây.

Một khi ngủ quên, nó cũng sẽ bị mật lạc đà kéo vào trong ngọc mạch.

Hoa Linh nhìn xung quanh, thở dài một tiếng: "Năng lực của ta và Na Già, ở nơi này, căn bản không có đất dụng võ." Sức mạnh của họ đều bắt nguồn từ đôi mắt, còn mật lạc đà ở đây đều bắt nguồn từ bên trong ngọc mạch.

Mấy người Trương gia đi phía trước, dùng cường đảm nhanh chóng đốt thủng lối đi.

Trương Trạch dựa theo phương pháp trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, quan sát phong, thủy, sa, thạch trong mộ đạo.

Sau đó kết hợp với bản đồ địa hình do Hứa Nhất Thành vẽ, để tìm ra lối đi phía sau.

Người của Trương gia đi phía trước dùng cường đảm thử phun lên vách đá.

Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân ở phía sau cẩn thận quan sát. "Không vấn đề gì, ở đây không có axit sulfuric." Chá Cô Tiếu nhìn chằm chằm vào vách đá phía trước, nói: "Những axit sulfuric này rõ ràng không phải do người Trương gia để lại." Một đại gia tộc như Trương gia, sẽ không dùng những tiểu xảo này vào lúc này.

Suốt đường đi, cơ quan của Trương gia, tất cả đều quang minh chính đại, hung mãnh vô cùng.

Đủ để thấy sự ngạo khí của người thiết kế cơ quan Trương gia.

Cả đoàn nhanh chóng tiến về phía trước, đi khoảng hơn một giờ đồng hồ.

Cuối con đường đột nhiên gặp phải một khe nứt lớn.

Giữa khe nứt có một cây cầu gỗ.

Đối diện cầu là một cánh cửa đá điêu khắc đồ án Kỳ Lân.

Chương 504

"Lối vào Trương gia?" Chá Cô Tiếu nhìn chằm chằm vào cửa đá phía trước, luôn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy. "Xuống dưới." Phía sau truyền đến giọng nói của Trương Trạch. "Đừng chạm vào cầu đá, cây cầu đó là để cho người khác đi." Trương Trạch nói xong, ánh mắt nhìn về phía Y Mạc Đốn bên cạnh. "Tiếp theo trông vào ngươi rồi." Y Mạc Đốn gật đầu, nói với mọi người: "Các vị, mời." Hắn ra hiệu cho những người bên cạnh tất cả nhảy xuống khe nứt.

Trương Trạch lại bổ sung một câu: "Nơi này đừng dùng dây thừng, cố gắng hết sức không để lại bất kỳ dấu vết nào." Nói xong lập tức nhắc nhở một câu: "Tốc độ phải nhanh, ai không muốn nhảy, bây giờ có thể lập tức quay về." Tiểu Ca đi đến mép vực: "Ta nhảy trước, những người khác theo ta." Đối với lời nói của Trương Trạch, hắn không có một chút nghi ngờ nào. "Linh, lúc nhảy cố gắng dựa sát vào vách núi." Tiểu Ca gật đầu.

Đợi hắn nhảy xuống không còn động tĩnh.

Trương Nhật Sơn, Trương Hải Kỳ, Trương Hải Diêm... liên tiếp hơn mười người đồng thời nhảy xuống.

Mấy người phía sau đều lập tức theo sau nhảy xuống.

Khi mọi người rơi xuống, đột nhiên có cảm giác như rơi xuống một đám bông.

Y Mạc Đốn dùng sức mạnh, khống chế gió ở bên dưới.

Hắn nâng họ lên không trung, làm chậm tốc độ rơi xuống.

Ở một bên vách núi, mới là lối vào thực sự.

Cái động khẩu phía trên, là do Trương Trạch cố ý sửa đổi, để lại cho người khác.

Những người đi lên phía trước, bất kể là người của Cừu Đức Khảo hay người của "nó", tất cả đều sẽ theo bản năng đi lên trên.

Chặng đường tiếp theo, chỉ có mấy người họ, sẽ không gặp phải người khác nữa.

Trương Trạch sau khi kiểm tra lần cuối, khống chế sức mạnh của áo choàng lơ lửng.

Vọng Thiên Hống và Hồng Hống bên cạnh cũng theo đó nhảy xuống.

Đợi mọi người đều vào động khẩu, Trương Trạch phá hủy bệ đá ở lối vào, hoàn toàn chặn kín động khẩu.

Sau khi mọi người vào động, hai bên lối đi là những bức tường gạch được xây bằng rất nhiều khối gạch kim cương.

Trong những khối gạch này dường như có trộn thêm bột sắt, mật lạc đà trong núi không thể đến gần nơi này.

Một luồng khí âm hàn từ bên trong tỏa ra. "Phía trước có một cầu thang đá xoắn ốc." Chá Cô Tiếu cầm đèn pin, bình cường đảm trên người đã đưa cho người Trương gia phía sau.

Mấy người đi phía trước, bóng dáng Trương Trạch nhanh chóng đuổi theo. "Trong lối đi này sẽ không có mật lạc đà, cứ yên tâm đi về phía trước." Phía sau hắn, Vọng Thiên Hống và Hồng Hống yên tĩnh đi theo.

Thanh Nhi và Cửu Nhi cũng theo yêu cầu mãnh liệt, cùng nhau ra ngoài. "Phía sau là gia tộc của chủ nhân?" Thanh Nhi nghe tiếng động phía sau, "Chủ nhân, phía trước hình như có tiếng nước." "Nơi này có thủy mạch, thông thường những nơi như thế này đều là phong thủy

bảo địa, ta đoán không sai chứ?" Thông qua phong và thủy ở đây, cũng như không khí lúc có lúc không tỏa ra xung quanh, Thanh Nhi bằng cảm giác đã đoán ra được quy luật của nơi này. "Từng là phong thủy bảo địa." Trương Trạch khẽ nói: "Sắp không phải nữa rồi." Kim Bàn nghe Trương Trạch đánh giá về Trương gia cổ lâu.

Ông ta yên lặng lắng nghe, vuốt râu dài: "Từ góc độ phong thủy mà nói, vị trí của Trương gia cổ lâu, nằm ở vị trí cột sống của long mạch." "Xây dựng ở đây, bản thân nó là một vị trí phong thủy cực tốt, thế nhưng vị trí của cổ lâu, dường như lại nằm ngay trên cột sống của long mạch." "Dùng hành động 'gõ xương hút tủy' để hình dung Trương gia cổ lâu, cũng không hề quá đáng." Tay ông ta cầm bản đồ do Hứa Nhất Thành vẽ, cẩn thận xem xét, tấm tắc nói: "Theo hiểu biết của ta về bố cục lăng mộ cổ đại, ý đồ không ngoài việc mong cho con cháu đời sau hưng thịnh, hoặc là có thể trường sinh bất lão mà thôi." Trương gia cổ lâu đã đến mức "gõ xương hút tủy" long mạch, mục đích tự nhiên không phải vì con cháu đời sau.

Vậy chỉ còn một khả năng khác.

Trương Thụy Lâm với tư cách là người già trong gia tộc Trương ở Đông Bắc, thẳng thắn nói: "Tập hợp tinh hoa của long mạch và ngọc mạch, vị tiên tổ đó của Trương gia, lẽ nào thật sự còn sống?" Người Dao có truyền thuyết ngọc mạch tạo người, trong những bức phù điêu Trương gia để lại, miêu tả chính là hình ảnh mấy nghìn năm trước Trương gia lợi dụng ngọc mạch tạo ra người sao chép. "Ai mà biết được." Đổng Xán tay khẽ chạm vào bức tường gạch bên cạnh.

Toàn bộ Trương gia cổ lâu, tồn tại những thứ được để lại từ các thời đại khác nhau.

Mọi người đi thẳng đến nơi sâu nhất của cầu thang xoắn ốc, xung quanh đột nhiên trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Xung quanh có vô số tượng đá ly long, nước từ miệng rồng chảy vào hồ nước.

Chính giữa là một cái mâm sắt hình tròn.

Mâm sắt đang từ từ xoay chuyển. "Cái mâm tròn này e là cần máu mới có thể mở ra." Trương Nhật Sơn tìm thấy những dấu vết để lại trên đó, thông qua so sánh có thể biết rõ, cơ quan ở đây số lần mở ra nhiều hơn ở núi Tứ Cô Nương rất nhiều. "Mỗi đời tộc trưởng hầu như đều có chứng thất hồn, núi Tứ Cô Nương hẳn là nơi để họ nhớ lại mật mã, còn phía sau, hẳn là đầu kia của Thiên Lý Tỏa." Hắn đang định tìm cách lấy máu, lại nghe thấy Vọng Thiên Hống gầm lên một tiếng về phía mâm sắt.

Âm thanh khiến toàn bộ mâm tròn phát sinh cộng hưởng đặc biệt.

Mâm tròn từ từ bắt đầu xoay chuyển, trực tiếp mở ra trước mặt mọi người. "...Mở ra rồi?" Trương Nhật Sơn nhìn sư phụ trực tiếp đi vào lối đi, bất lực nói: "Thôi được, xem ra ta đã xem thường Vọng Thiên Hống rồi." Con Vọng Thiên Hống đang ở tuổi ấu niên này với tư cách là thần thú hộ mệnh của Trương gia, có ý nghĩa đặc biệt, hắn biết.

Chỉ không ngờ lại đặc biệt đến thế.

Ở một phía khác.

Ngay phía trên vị trí họ đang đứng, cũng là phía sau cánh cửa đá trên vách núi đó, có một nhóm người đã tiến vào bên trong.

Vừa vào đã kích hoạt cơ quan, lửa lớn bùng lên, một lượng lớn mật lạc đà tụ tập về phía lối đi.

Đây chỉ là đoạn lối đi đầu tiên, tiếp tục đi về phía sau sẽ có một đoạn đường dài tương đối an toàn.

Cũng cần mật mã để mở, nhưng tòa Trương gia cổ lâu cuối cùng,

sẽ mang đến cho "nó" một "bất ngờ" cực lớn.

Đội ngũ Trương gia trước khi đi đến cánh cửa đá đầu tiên, đang cau mày nhìn chằm chằm vào cánh cửa lớn trước mắt. "Cửa này sao vậy?" Nhìn thấy trên cánh cửa trước mắt có dán một thứ gì đó kỳ quái, Hoắc Tiên Nhi đang định tiến lên thì bị Trương Trạch đưa tay ngăn lại. "Đừng dùng tay chạm vào." "Phân ngựa." Nói xong, hắn ra hiệu cho những người khác bên cạnh, dùng công cụ để dọn dẹp.

Cánh cửa Quan Vũ, trong ký ức kiếp trước của hắn, ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Hoàn toàn không ngờ, cửa lớn của Trương gia đường đường, lại được bôi đầy phân ngựa để bảo vệ.

Giống như lối vào mộ của vương tử nước Cô Mặc ở Tây Vực, dùng da của các loài thú để bảo vệ cửa đá.

Sau khi phân ngựa được dọn sạch, Đổng Xán lấy ra bức tranh thứ nhất, ấn xuống mật mã mở cánh cửa đầu tiên.

Trên phù điêu là một con Hống hung mãnh, Vọng Thiên Hống bên cạnh Trương Trạch ánh mắt nhìn chằm chằm vào cửa đá.

Thứ được điêu khắc trên đó, có khả năng là tổ tiên của nó, cũng có khả năng là cha mẹ nó.

Trí tuệ của dị thú rất cao, Trương Trạch từ ánh mắt của nó có thể nhìn ra nó có ký ức.

Hơn nữa thông qua huyết mạch để khống chế nó, nó tuyệt đối trung thành 100%, vì vậy không cần lo lắng nó sẽ phản bội.

Đổng Xán mở cơ quan, mọi người trực tiếp thông qua cửa cơ quan đầu tiên, quá trình này vô cùng thuận lợi.

Sau khi vào cửa, Vọng Thiên Hống đột nhiên trở nên vô cùng hưng

phấn.

Nó nhanh chóng lao vào bên trong, nhanh chóng xem những tượng đá Hống được điêu khắc dọc đường.

Đây là những con thú trấn mộ, dùng để trừ tà.

Mấy nghìn năm trước người Trương gia săn bắt loài dị thú này, nhất định có mục đích đặc biệt.

Điều này không xung đột với việc Hống có tác dụng trừ tà.

Có lẽ người Trương gia săn bắt đồng loại của Vọng Thiên Hống, là vì chúng có thể trừ tà.

Trong vô số tượng đá, có một mảng ô vuông ngay ngắn, giống như một bàn cờ vây. "Linh, tiếp theo trông vào ngươi rồi." Trương Trạch không luyện đao pháp của Trương gia, hắn nhớ trong tình tiết, nơi này chỉ có một cách duy nhất để qua.

Cần phải phối hợp với bộ pháp đặc thù của đao pháp Trương gia.

Một khi bước sai một ô, những con Hống đá xung quanh sẽ lập tức phun ra ngọn lửa dữ dội, thiêu người thành tro bụi.

Tiểu Ca khẽ gật đầu, đi về phía cơ quan trên tấm đá.

“Đợi đã.” Bên cạnh, Trương Thụy Lâm thấy Tiểu Ca định đi thẳng đến đó liền hỏi: “Tộc trưởng, cơ quan chưa được phá giải.” Điều khiến Trương Thụy Lâm càng lo lắng hơn là sau khi nghe lời Trương Trạch, Tiểu Ca lại đi thẳng đến đó.

Chương 505

Tiểu Ca mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm cơ quan trước mắt, cởi áo trên để lộ hình xăm Hắc Kỳ Lân đầy bá khí, rồi trực tiếp bước một bước lên trên.

"Trương Trạch sẽ không hại ta!" cậu ta nghiêng mặt nói.

Mặc dù trước đây Trương Trạch là người ngoài gia tộc, nhưng cậu ta đã có cơ hội tiếp xúc.

Trên thế gian này, hiện tại chỉ có Trương Trạch là người bạn thật sự duy nhất của cậu.

Loại tín nhiệm này, đám người Trương Thụy Lâm sẽ không thể hiểu được.

Sau khi Tiểu Ca bước lên, Trương Trạch đột nhiên nói: "Xuất đao." "Đao pháp tổ truyền của Trương gia, Kỳ Lân Đạp Sơn Hải!" Tiểu Ca nhanh chóng xuất đao, thuần thục sử dụng đao pháp tổ truyền của Trương gia.

Đao pháp bá khí như núi gầm biển thét, vung lên vun vút, trực tiếp phong tỏa tứ phía tám hướng.

Mỗi một động tác đều vừa vặn tránh được tất cả cơ quan.

Khi Tiểu Ca vung ra một đao chém núi bổ sông, người đã hoàn toàn đứng ở phía bên kia của cơ quan.

"Đao pháp này… ta chưa từng thấy?" Trương Hải Khách nhìn chằm chằm vào đao pháp đó, là người Trương gia mà lại chưa từng thấy qua.

Tiểu Ca nói: "Đao pháp này cần phối hợp với Hắc Kim Cổ Đao, cường độ quá lớn nên tộc nhân bình thường không luyện được." Cậu

ta chỉ đang thuật lại một sự thật, nhưng lại khiến Trương Hải Khách bị đả kích sâu sắc.

Phía sau cơ quan là cánh cửa cơ quan thứ hai.

Đổng Xán đi thẳng đến cánh cửa, dựa theo mật mã trên bức phù điêu thứ hai, nhấn xuống các khối vuông tương ứng.

Mọi người vừa mới đi vào thì đã cảm thấy phía sau lạnh buốt thấu xương, như thể vừa bước vào một động băng.

"Lạnh quá vậy?" Kim Bàn không có huyết mạch đặc thù, cộng thêm tuổi tác đã có phần cao, vừa vào đã bắt đầu run rẩy toàn thân.

"Cố ý làm vậy, trong môi trường lạnh giá, Mật Lạc Đà sẽ không vào được." Trương Trạch vừa nói vừa đi vào bên trong.

Giữa hang động trống trải, có một bức đồ án Kỳ Lân được điêu khắc từ bạch ngọc.

"Kỳ Lân Đạp Quỷ!" Nhìn đồ án Kỳ Lân trên bạch ngọc, dưới chân Kỳ Lân đang đạp lên ba con tiểu quỷ, đúng là đồ án tương ứng trên Quỷ Tỳ.

Trong tay tiểu quỷ cầm Quỷ Trảo, chí bảo thứ hai trong tay Lỗ Thương Vương.

Nhưng món đồ này đã mất tích.

Trương Trạch đi đến giữa khối bạch ngọc, Tiểu Ca nhìn vào bức tượng đá trước mắt, "Nhìn không rõ, cần phải dùng chu sa." "Không cần nhìn rõ." Trương Trạch duỗi ra hai ngón tay, nhanh chóng chọc vào khe hở trên ngọc điêu.

Khe hở vừa vặn có thể chứa được đôi ngón tay Phát Khâu của người Trương gia.

Hai ngón tay đặc hữu của người Trương gia chính là chìa khóa

duy nhất cho cơ quan này.

Sau khi ngón tay tiếp xúc với chi tiết cơ quan bên dưới ngọc điêu, Trương Trạch nhanh chóng khởi động cơ quan.

Bức tường đá bên cạnh đột nhiên mở ra, để lộ một bệ đá cũng được tạo thành từ bạch ngọc.

"Để ta vào xem thử." Độ lớn và chiều rộng của bệ đá vừa vặn chứa được một người.

Thiết kế của Trương gia cổ lâu vốn dĩ là một nghĩa trang.

Nhìn bệ đá trước mặt, Trương Trạch nói: "Không cần xuống, ta dùng cách khác." Nói rồi, hắn vào trong không gian Thao Thiết, lấy Thiên Túc Đấu Thi ra.

"Nếu ngươi có thể giúp ta phá cơ quan này, ta sẽ giúp ngươi thăng cấp một lần." Đấu Thi trước mắt vốn nghe theo lời Trương Trạch, đột nhiên toàn thân run lên.

Là một sản phẩm thí nghiệm bị cải tạo thành Thiên Túc, nó vậy mà cũng dần dần thức tỉnh ý thức.

Điểm này Trương Trạch cũng sớm đã nhận ra, vì vậy mới nói những lời này với Đấu Thi trước mặt.

Đấu Thi nằm trên bệ đá.

Khi còn sống, có lẽ là một người Khang Ba Lạc gầy yếu, nhưng niên đại sống lại vô cùng xa xưa.

Nó là một vật tế thất bại từ thời kỳ đầu, sau đó lại trở thành dược liệu để tạo ra Đấu Thi.

Vì vậy mà Trương Trạch đã nhặt được một Đấu Thi có sẵn.

Sau khi nghiên cứu một phen, mới có được Đấu Thi thế hệ đầu tiên sau này.

Sau khi Đấu Thi nằm lên, vách đá khép lại.

Ngay sau đó, bệ đá bạch ngọc ở giữa được mở ra.

Từ bên dưới vận chuyển lên một khối hổ phách khổng lồ.

Đấu Thi bị phong ấn bên trong hổ phách.

Vì chỉ là Đấu Thi, không cần hô hấp, nó dùng hết toàn lực mới phá vỡ được khối hổ phách.

Nhưng những chiếc chân rết Thiên Túc cũng đều bị hy sinh.

Có thể thấy được, Đấu Thi sau khi thức tỉnh ý thức cũng không thích việc được ghép thêm chân rết.

Nó khó khăn đứng trước mặt Trương Trạch, "Chủ nhân." Nghe Đấu Thi nói chuyện, người nhà Trương gia đều kinh ngạc, ngay cả Thi Vương ngàn năm cũng chưa từng mở miệng nói chuyện.

"Ngươi đã làm được, ta cũng sẽ lập tức thực hiện lời hứa của mình." Trương Trạch nói xong, duỗi tay ra, trực tiếp sử dụng Song Toàn Thủ để tạo ra các cơ quan thân thể hoàn toàn mới.

Đồng thời cũng chải chuốt lại toàn bộ da thịt gân cốt cho nó.

Khoảng nửa giờ sau, một bóng người được quấn vải liệm, thân hình cân đối xuất hiện trước mắt mọi người.

Trên da của nó, một hình xăm phượng hoàng cổ xưa hiện ra theo sự phục hồi của làn da.

"Người của bộ tộc Tây Vương Mẫu!" Trương Tiểu Xà nhìn hình xăm trên người kẻ đó, so sánh một chút, vậy mà còn lớn hơn của mình.

Điều này cho thấy địa vị của người này trong bộ tộc Tây Vương Mẫu năm đó hẳn là không thấp.

Sau khi Trương Trạch cải tạo xong, liền đưa cho nó thanh bảo đao của Khang Hi.

Cửu Long Bảo Kiếm bên trong đã được nó tách ra, biến lại thành một đao một kiếm.

"Tạ chủ nhân." Sau khi nó nói lời cảm tạ, Trương Trạch trực tiếp ném nó trở lại không gian Thao Thiết, cùng Thi Vương ngàn năm nằm lại trong quan tài.

Sau khi cải tạo, nó cũng chỉ có thể là một hoạt thi.

Cùng với sự xuất hiện của Đấu Thi, trên vách đá bên cạnh hiện ra cánh cửa cơ quan cuối cùng.

Bức tranh cuối cùng là hình ảnh người Trương gia đang bố trí cạm bẫy.

Thân hình mọi người đều vạm vỡ, để trần nửa thân trên, những hình xăm mơ hồ ẩn hiện.

Bức tranh này như đang kể lại cuộc sống của người Trương gia trong thời đại mấy ngàn năm trước.

So với hiện tại, người Trương gia khi đó, e rằng đến cả việc ăn no mặc ấm cũng thành vấn đề.

"Bức tranh này… có giống với phong trào nhớ khổ nghĩ ngọt đang thịnh hành bây giờ không?" Hứa Nhất Thành nhìn chằm chằm vào bức bích họa trước mắt, suy đoán: "Tổ tiên của Trương gia muốn mỗi một hậu bối đi vào đều phải ghi nhớ địa vị mà Trương gia đã từng bước tạo nên." Lời này dường như cũng có mấy phần đạo lý.

Sau khi nhấn theo thứ tự trên đó, Trương gia cổ lâu hiện ra trước mắt mọi người.

Tâm tình của Trương Trạch lại có chút phức tạp.

Theo như miêu tả trong nguyên tác, cho dù cánh cửa này sai cũng không ảnh hưởng đến việc tiến vào Trương Gia Lâu.

Điều này cho thấy, người Trương gia vô cùng tự tin vào cơ quan bên trong, người thường đi vào căn bản không có khả năng sống sót ra ngoài.

Khi Đổng Xán chuẩn bị nhấn xuống cơ quan cuối cùng, đột nhiên do dự.

"Chắc chắn không?" Tiểu Ca đột nhiên hỏi.

"Khi đáp án này xuất hiện, lại thừa ra một viên sỏi." Đây quả thực là một vấn đề.

Nếu như có viên sỏi đó mới là đáp án chính xác thì sao?

Nhìn dáng vẻ bối rối của bọn họ, Trương Trạch đưa tay che trán.

"Không thể nào, kế hoạch của Trương gia từ trước đến nay đều phải đảm bảo độ chính xác, sẽ không làm chuyện không đáng tin cậy như vậy." "Đầu thời Minh, Trương gia cố ý dùng lửa đốt cháy khu rừng trên núi Dương Giác." "Sớm hơn mấy trăm năm, họ đã bắt đầu trồng cây, chính là để chuẩn bị cho việc tái kiến thiết Trương gia cổ lâu vào thời Thanh." Thời Thanh, như miêu tả trong nguyên tác, Trương gia đã tìm đến Dạng Thức Lôi, một gia tộc chuyên thiết kế cho hoàng gia, để giúp thiết kế Trương gia cổ lâu.

Đó là phần xây thêm trên nền tảng Trương gia cổ lâu vốn có.

Nói cách khác, vào mỗi triều đại khác nhau, Trương gia đều sẽ xây thêm một tầng, dùng để cất giữ những thứ thu hoạch được trong thời kỳ đó.

"Tộc trưởng ngay cả chuyện này cũng biết?" Trương Trạch không để ý đến Trương Hải Diêm, tiếp tục nói: "Ở phía trên cổ lâu, người Trương gia đặt một quả cầu đồng đặc thù lên đỉnh núi, để nước mưa

xối rửa.

Chương 506

Họ bắt đầu quy hoạch chuyện của một ngàn năm sau, trong đó bao gồm sự ổn định của dòng nước, và cả một loại vật chất hóa học đặc định nào đó trong đó, có thể chỉ cần vài năm là ăn mòn xuyên qua một tảng đá." "Những điều này đều nằm trong phạm vi kế hoạch của tổ tiên Trương gia." "Ngay cả quy hoạch một ngàn năm cũng đã cân nhắc đến, các ngươi cho rằng tổ tiên Trương gia sẽ để ý đến một viên sỏi sao?" Theo tư duy của người bình thường, tổ tiên Trương gia dùng một ngàn năm để quy hoạch một việc, đó quả là một kẻ điên.

Trừ phi thật sự có người có thể sống được một ngàn năm.

Mà ở Trương gia, sớm đã có tiền lệ.

Nghe lời của Trương Trạch, Đổng Xán không còn chút do dự nào.

Thử hỏi một Trương gia làm việc nghiêm cẩn như vậy, sao có thể không cân nhắc kỹ càng chi tiết trong một việc nhỏ?

Khi cửa đá mở ra, phía sau xuất hiện một đường hầm dài.

Hai bên đường hầm, đầy rẫy một lượng lớn Mật Lạc Đà.

Những con Mật Lạc Đà này có con mang hình người, có con lại là hình người kỳ quái với hai tay chạm đến đầu gối.

Kỳ dị nhất là ở phía sau thông đạo, có những con Mật Lạc Đà còn to lớn hơn, thân hình khổng lồ vô song.

Trong toàn bộ sơn mạch này, có những con vẫn giữ được hình dáng ban đầu, đồng thời cũng có những con không ngừng lớn lên, gần như biến hình hoàn toàn.

Cảm ứng được nhiệt độ cơ thể của bọn họ, tất cả Mật Lạc Đà xung quanh đều bị hấp dẫn tới.

Trương Trạch nhìn Vọng Thiên Hống trước mặt, "Lại đến giờ đi săn rồi." Đồng thời hắn nói với mọi người phía sau: "Đi xuyên qua thông đạo này, đi tiếp về phía trước là có thể thấy Trương Gia Lâu." Nói rồi hắn đột nhiên lớn tiếng: "Nhưng bây giờ, trước tiên xử lý đám quái vật ở đây đã." "Châm lửa!" Nếu việc Mật Lạc Đà tụ tập là không thể tránh khỏi, vậy thì chủ động hấp dẫn chúng, tàn sát cho bằng hết.

Tránh để sau này lại bị Mật Lạc Đà từ từ đánh lén.

Theo đó, những bóng đen xung quanh chui ra từ trong vách tường.

Vô số Mật Lạc Đà hình thù kỳ quái, không biết đã trưởng thành trong ngọc mạch bao nhiêu năm, nay mới gặp được một nhóm người sống.

"Ta bị đám Mật Lạc Đà này xem là thức ăn rồi!" Trên khuôn mặt thanh tú của Hoắc Tiên Nhi, biểu cảm nghiêm túc, trường thương trong không trung vẽ thành một đường cong.

Giây tiếp theo, một khí thế khổng lồ đột nhiên bùng phát, đánh nát một con Mật Lạc Đà.

Bên cạnh Trương Trạch, Vọng Thiên Hống đột nhiên phun ra ngọn lửa màu đen, chỉ sợ người khác cướp mất mấy con Mật Lạc Đà lớn nhất.

Những con quái vật đen kịt này, sau khi từ trong ngọc mạch chậm rãi bò ra, tốc độ đã nhanh hơn không ít.

Đồng thời trên người chúng còn có những xúc tu nhọn như gai.

Một khi gặp phải người, có thể đâm xuyên người đó ngay lập tức.

Sau đó lại nuốt thi thể vào trong ngọc mạch, từ từ biến thành một phần của nó, hoặc là một con Mật Lạc Đà tương tự.

Trong tay Trương Trạch bùng phát sức mạnh của Thần Minh

Linh.

Cộng thêm Kim Quang Chú hộ thể, hắn giơ tay trực tiếp ấn vào đầu một con Mật Lạc Đà, hung hăng đập vào vách tường.

Con Mật Lạc Đà trong nháy mắt bị lực lượng khổng lồ đập nát.

Nếu dùng con số để thống kê, sức mạnh hiện tại của Trương Trạch ít nhất cũng là năm ngàn cân.

Đây còn là khi chưa dùng toàn lực bộc phát.

Cùng với sự cường hóa không ngừng của cơ thể, sức mạnh còn có thể không ngừng gia tăng.

So với các vị thần trong truyền thuyết, chút sức mạnh này chẳng khác nào một con kiến.

Nhưng đối mặt với đám Mật Lạc Đà này, Trương Trạch dùng Thần Minh Linh để thanh tẩy sức mạnh của chúng.

Mật Lạc Đà là sinh vật được sinh ra từ tinh hoa của ngọc mạch.

Sau khi tiếp xúc với khí tuyến của Thần Minh Linh, chúng nhanh chóng bị thanh tẩy về trạng thái ban đầu, cũng chính là bản thân ngọc mạch.

Vì vậy, những con Mật Lạc Đà tiếp xúc với hắn, không bị đập nát thì cũng trở về trạng thái hổ phách.

Ngay sau đó, hắn trực tiếp bộc phát Lôi Pháp, giơ tay lên, một đạo lôi điện khổng lồ đánh xuống.

Từng hàng Mật Lạc Đà bị lôi điện đánh nát.

Tiêu hao một lượng lớn khí, Trương Trạch phóng ra khí của Lục Khố Tiên Tặc, trực tiếp nuốt chửng những mảnh vỡ bằng ngọc trên mặt đất, hóa thành khí thuần túy nhất, thuận tiện bổ sung lại.

“Đám Mật Lạc Đà này rốt cuộc phải đánh đến bao giờ?” Trương Hải Hạnh đã sớm không còn kiên nhẫn.

Đánh suốt một đường, đi được mấy trăm mét mà ngay cả bóng dáng của Trương gia cổ lâu cũng không thấy.

“Bình tĩnh chớ nóng.” Trương Trạch đột nhiên bay vọt lên trời, một chưởng đánh cho con Mật Lạc Đà khổng lồ cao bảy mét toàn thân vỡ nát mà chết.

Lôi điện khổng lồ đồng thời cũng không ngừng lóe lên.

Khi hắn đáp xuống đất, ánh mắt nhìn về phía xa, bên cạnh hắn, Vọng Thiên Hống phun ra một con hỏa long dữ dội.

Con Mật Lạc Đà khổng lồ bị thiêu thành tro bụi.

Theo ánh mắt của Trương Trạch, mọi người xa xa nhìn thấy Trương gia cổ lâu trong truyền thuyết.

“Không đúng nha, cổ lâu sao lại là cái ảo ảnh?” Phía sau cửa động trước mắt là một cánh cửa đá.

Đi tiếp về phía sau có thể thấy dưới xà đá có một tấm gương khổng lồ.

Trương gia cổ lâu được giấu bên trong tấm gương.

Một tòa cổ lâu trắng toát, khó mà nhìn rõ tình hình bên trong.

Khi Trương Trạch nhìn thấy, đó là một khung cảnh tĩnh lặng.

Toàn bộ cổ lâu trước mắt bị bao phủ trong một nguồn sáng màu xanh sẫm, xung quanh căn bản không có bất kỳ vật phát sáng nào.

Trương Hải Kỳ buộc lại mái tóc dài, “Trương gia cổ lâu sao lại có màu này?” “Ánh sáng trên đó là từ đâu ra?” “Dì, điểm chú ý của dì sai rồi.” Trương Hải Diêm lần lượt chỉ tay về mấy hướng xung quanh, “Nhìn xung quanh xem, chỗ nào trông giống lối vào Trương gia cổ

lâu?" Những tộc nhân Trương gia khác cũng nhìn xung quanh, nhưng cũng không phát hiện ra lối vào ở đâu.

Nhưng Trương Trạch và Tiểu Ca lại nhìn nhau một cái, Trương Trạch nói: "Để ta?" "Để ta." Tiểu Ca khẽ nói.

Làm việc chưa bao giờ dây dưa, nói xong liền đi thẳng vào hố cát phía trước.

Cậu ta nhanh chóng trèo lên đỉnh động, kích hoạt cơ quan trên đỉnh, tức thì một ngọn lửa lớn bùng lên.

Ánh lửa trực tiếp ảnh hưởng đến ảo ảnh Trương gia cổ lâu trong gương.

Trên đỉnh, xa xa có thể thấy một tòa cổ lâu rất nhỏ.

Ảo ảnh vừa rồi khiến mọi người lầm tưởng Trương gia cổ lâu ở phía trước hoặc phía dưới.

Chỉ khi ngọn lửa xuất hiện, mới có thể nhìn thấy chân tướng trong đó.

"Mô hình?" "Cơ quan giấu kín như vậy!" Trương Hải Kỳ là người Trương gia mà cũng không phát hiện ra huyền cơ trong đó.

Ảo ảnh đã ứng dụng nguyên lý khúc xạ ánh sáng, khiến người ta phán đoán sai vị trí thực tế của Trương gia cổ lâu.

Có thể nói, suốt cả chặng đường, gần như mỗi một bước đều là để đánh lừa người ngoài.

Đó là một loại gương Ba Tư, được chế tạo nhờ vào đá quý của Tây Vực để quan sát.

Dưới ánh mặt trời, màu sắc của gương đặc biệt tối tăm, nhưng dưới ánh trăng lại đặc biệt sáng ngời lấp lánh, được gọi là đá mặt trăng.

Trong nước, tấm gương này là một thiết bị hội tụ ánh sáng.

Khi đèn pin của mọi người chiếu vào mặt gương, tia sáng sẽ chiếu thẳng lên đỉnh động.

Những mảnh gương nhỏ xung quanh mô hình cổ lâu trên đó sẽ hiển thị mô hình Trương gia cổ lâu lên mặt gương, vì vậy mà gây ra hiểu lầm.

"Đèn vô ảnh!" Trương Hải Kỳ đột nhiên nói: "Ta biết có một loại nguyên lý đèn vô ảnh, rất tương tự với phương thức hiển thị này." "Vậy, Trương gia cổ lâu thật sự ở đâu?" Ánh mắt của Trương Trạch và Tiểu Ca vẫn đang chăm chú nhìn cơ quan gương trên đó.

"Trước tiên kiên nhẫn chờ đợi, đừng hỏi nhiều." Bọn họ nhìn chằm chằm vào ngọn lửa đang cháy trên đó.

Ngọn lửa hút cạn không khí bên trong, dương khí bên ngoài đang bị hút vào qua các khe hở, giống như giác hơi vậy.

Ao nước phía trước đột nhiên có động tĩnh.

Tấm gương đó được ngâm trong nước, đột nhiên trong nước bắt đầu xuất hiện một xoáy nước khổng lồ.

Cơ quan này, có độ tương tự cao với hồ nước ở rìa núi Dương Giác.

"Đi." Cùng với sự xuất hiện của xoáy nước, Trương Trạch và Tiểu Ca nhanh chóng nhảy vào tâm xoáy.

Mấy người còn lại cũng không chút do dự nhảy xuống theo.

Chương 507

Chỉ còn lại những người không thuộc Trương gia.

"Vậy còn chúng ta?" "Nhảy, phải đảm bảo an toàn cho Phật Gia." Chá Cô Tiếu sau Hoa Linh cũng không do dự nhảy xuống.

Mấy người họ đều biết rõ trong Trương gia cổ lâu chắc chắn đầy rẫy cơ quan.

Cuối cùng, chỉ còn lại Kim Bàn và Hứa Nhất Thành.

"Sư phụ, chúng ta ở lại đi." So với những người khác, hai người họ mới thực sự là người ngoài.

Khi mọi người đáp xuống đất, phát hiện dưới chân là một vùng đất mềm xốp.

"Lại là nơi nào đây?" Trương Hải Diêm đang định nói tiếp thì thấy Trương Hải Kỳ và Trương Hải Hà hai người đang nhìn chằm chằm vào chính phó tộc trưởng.

"Y Mạc Đốn!" Cùng với tiếng gọi của Trương Trạch, Y Mạc Đốn dùng sức giơ hai tay lên.

Một vùng cát vàng đột nhiên bay vút lên trời, để lộ ra một bóng đen Mật Lạc Đà khổng lồ trong cát.

Bóng đen đó giống như một con rối không có ngũ quan.

Sau khi nhận ra xung quanh không còn cát, nó lập tức đứng dậy.

Dưới thân bóng đen, một cánh cửa làm bằng thanh đồng hiện ra trước mắt mọi người.

"Lối vào thật sự của Trương Gia Lâu!!!" Nhìn thấy cánh cửa thanh đồng, mọi người cuối cùng cũng xác định, đây nhất định là cánh

cửa thật sự dẫn đến Trương Gia Lâu.

Cánh cửa làm bằng thanh đồng có ý nghĩa đặc biệt trong Trương gia, đại diện cho cánh cửa thanh đồng khổng lồ mà Trương gia đã canh giữ qua nhiều thế hệ.

Chá Cô Tiếu ném Toản Thiên Tác móc vào cánh cửa thanh đồng, nhưng đột nhiên nhíu mày: "Cửa thanh đồng nặng quá." Nhưng đúng lúc này, Trương Trạch duỗi tay nắm lấy Toản Thiên Tác.

Chỉ nhẹ nhàng kéo một cái, cánh cửa đã bị kéo ra.

Con Mật Lạc Đà khổng lồ vốn được để lại bên trong có thể dùng để mượn lực, hỗ trợ kéo mở cửa thanh đồng.

Bây giờ lại hoàn toàn không cần dùng đến. 【Chúc mừng túc chủ, sắp tiến vào Trương Gia Lâu, mời hoàn thành đối thoại với tộc trưởng Trương gia đời trước.】 Đối thoại?

Nghe thấy nhiệm vụ, Trương Trạch đột nhiên cảm thấy nhiệm vụ này dường như đơn giản đến mức khiến người ta có chút không dám tin.

"Không đúng, mọi chuyện chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy." Nếu chỉ là đối thoại trên phương diện linh hồn, nhiệm vụ chỉ cần đi qua là có thể hoàn thành.

Trong Trương gia cổ lâu, vị tộc trưởng bị ám hại, Trương Thụy Đồng, vẫn còn đang nằm bên trong.

Vị đó là ông nội của Trương Khải Sơn, đồng thời cũng là vị tộc trưởng chết uất ức nhất trong các đời.

"Y Mạc Đốn, cầm lấy." Trương Trạch trực tiếp ném Vong Linh Hắc Kinh cho Y Mạc Đốn.

Còn về Thái Dương Kim Kinh, nó phải dựa vào người mang huyết

mạch Pharaoh trên người Evelyn mới có thể trực tiếp sử dụng.

Khi cánh cửa thanh đồng được mở ra, phía sau là một hang động, nhưng một tòa cổ lâu khổng lồ sừng sững ở phía bên kia thông đạo.

Màu sắc của cổ lâu hoàn toàn là màu xám trắng không chút sắc thái, giống như hóa thạch, ẩn chứa vô số bí mật của nhân loại trong suốt mấy ngàn năm.

"Trương gia cổ lâu…" Tiểu Ca do dự một lúc cuối cùng cũng thốt ra bốn chữ.

Nơi này đáng lẽ phải đến từ lâu nhưng vẫn chưa đến, hôm nay cuối cùng cũng đã vào được.

"Tộc nhân, chúng ta đã về nhà rồi." Toàn bộ tòa nhà trước mắt toát ra một bầu không khí chết chóc và điêm gở.

Trương gia cổ lâu khổng lồ, chỉ một cái liếc mắt cũng chỉ có thể nhìn thấy một mặt tường của tòa nhà.

"Trương gia cổ lâu của chúng ta, sao lại khổng lồ như vậy!" Lão Dương Nhân kích động nói: "Phật Gia, Trương Gia Lâu này so với cái gọi là Vân Thiên Cung còn khí phái hơn nhiều." Vân Thiên Cung chỉ là một tòa minh lâu do người Đông Hạ cuối thời Nguyên tìm Uông Tàng Hải thiết kế.

So với Trương gia cổ lâu có bề dày mấy ngàn năm lịch sử trước mắt, hoàn toàn không thể so sánh được.

"Chất lượng của Trương Gia Lâu hướng đến mục tiêu ngàn năm không đổ, tất cả vật liệu kiến trúc và thiết kế đều phải đảm bảo không sụp đổ trong mấy ngàn năm." Trương Trạch nhanh chóng đi về phía Trương gia cổ lâu.

Theo vô số dấu vết để lại trong núi Dương Giác, kế hoạch trùng tu Trương Gia Lâu của người Trương gia đã bắt đầu được chuẩn bị từ

thời Tống, tức là một ngàn năm trước.

Sau đó vào đầu thời Minh, họ gây ra hỏa hoạn trên núi, trồng cây để chúng tự nhiên sinh trưởng.

Đợi đến khi cây cối lớn đủ kích thước, thời gian vừa vặn là thời kỳ nhà Thanh, cũng là thời gian tái thiết Trương gia cổ lâu.

Chuyện như vậy, người Trương gia làm thuần thục đến thế, chắc chắn không phải lần đầu tiên.

Tiểu Ca nhìn chằm chằm vào tòa nhà trước mặt, bất tri bất giác đã đi đến dưới chân lầu.

"Cửa sổ ô vuông kiểu nhà Thanh, nhìn từ bên ngoài, đây là một phong cách kiến trúc điển hình của nhà Thanh, không hổ là bút tích của Dạng Thức Lôi." Trương Thụy Lâm là người lớn tuổi nhất trong số những người Trương gia có mặt, đối với Trương gia cổ lâu cũng chỉ là suy đoán.

Theo tộc quy của Trương gia trước đây, ông căn bản không có tư cách tùy ý tiến vào nơi này.

Trương Long Tỏa đưa tay chạm vào lớp bột còn sót lại ở rìa Trương Gia Lâu, "Dảm phấn." Dảm mạnh có tính ăn mòn rất cao.

Trương Trạch đẩy cửa ra, đi vào đại sảnh.

Bên trong tòa nhà khổng lồ, bốn cây cột hỗn hợp đứng sừng sững giữa đại sảnh.

Tầng một, ngoài cột và cửa sổ, chỉ có đầy đất là dảm phấn.

Bất kể nhìn từ góc độ nào, toàn bộ tòa nhà đều một màu trắng toát.

Trương Trạch tin rằng, phong cách nguyên bản của Trương gia cổ lâu chắc chắn không phải như vậy.

Phần lớn là sau khi bị dảm mạnh ăn mòn mới hình thành nên

phong cách nội thất hiện tại.

Trên xà nhà trên đầu mọi người, cũng là vô số hoa văn điêu khắc theo phong cách nhà Thanh.

Nhìn qua vẫn là một màu trắng toát.

"Nơi lớn như vậy, tầng một không có gì cả, đồ đạc hẳn là đều ở trên lầu." Trương Thụy Lâm ngẩng đầu nhìn về phía cầu thang dẫn lên lầu.

Toàn bộ Trương Gia Lâu khổng lồ như vậy, trong đó chắc chắn sẽ có rất nhiều lối đi ngầm và cơ quan.

"Ta và Tiểu Ca lên lầu trước, các ngươi chuẩn bị đi." Trương Trạch để lại một câu, rồi bước lên bậc thang Kỳ Lân, đi lên lầu.

Nhìn từ góc độ này, vị trí chính giữa trần nhà của đại sảnh có một cái hố lớn.

Đó là cái hố được hình thành từ từ sau khi bị dầm mạnh ăn mòn, mép hố có hình dạng không đều.

Gỗ trên đó đều đã mục nát rơi xuống đất, tạo thành những thứ giống như bông gòn.

Trộn lẫn với một lượng lớn dảm phấn, nếu không lại gần nhìn kỹ, khó mà nhận ra chi tiết trên đó.

Trương Trạch dựa vào kiến thức phong thủy, đi dọc theo cầu thang ở rìa tòa nhà lên trên.

Tòa nhà lớn như vậy, cầu thang kiểu này không chỉ có một.

Thiết kế của cầu thang và tượng đá điêu khắc bên cạnh hòa làm một, hoàn toàn phù hợp với phong cách thẩm mỹ điển nhã, nội liễm và tinh tế của người xưa.

Những bậc thang đá nhỏ bé hoàn toàn là một tác phẩm nghệ thuật,

mỗi một bậc thang đều được điêu khắc thủ công tinh xảo.

Công nghệ tinh xảo thể hiện trong từng chi tiết không dễ thấy của Trương Gia Lâu.

"Cầu thang phía sau đâu rồi?" Chá Cô Tiếu đi theo Trương Trạch được nửa đường, đột nhiên phát hiện cầu thang đã biến mất.

Trương Trạch đặt chân lên hình Kỳ Lân điêu khắc trên cột, từ bên cạnh Kỳ Lân duỗi ra những bậc thang đá.

Trương Trạch bước lên trên Kỳ Lân, đi lên tầng hai.

"Chân đạp Kỳ Lân?

Kỳ Lân ở Trương gia không phải có địa vị cao nhất sao?" Trương Hải Diêm dụi tắt điếu thuốc, nhìn thiết kế suốt chặng đường, luôn cảm thấy trên những đồ án này ẩn giấu rất nhiều thông tin.

Trong một đại gia tộc có đẳng cấp nghiêm ngặt như Trương gia, Kỳ Lân thường đại diện cho người trong gia tộc.

Trước đây, mang trong mình dòng máu Kỳ Lân là biểu tượng tôn quý nhất của Trương gia.

Vậy mà không ngờ, ở nơi này, lại bị điêu khắc thành bậc thang?

Đi lên tầng hai, nơi đây bày vô số giá sắt.

Nhìn qua, giống như một nghĩa trang cỡ lớn.

Trên hàng trăm, hàng ngàn giá sắt, bày ngay ngắn những pho tượng người bằng sắt.

Chương 508

Hình dáng bên ngoài của những pho tượng sắt là một hình người rõ ràng, với ngũ quan mơ hồ.

Tư thế của mỗi pho tượng người đều không giống nhau, thể hiện một trạng thái đau khổ giãy giụa nhưng không thể thoát ra.

Mỗi một pho tượng đều thiếu mất cánh tay phải.

"Những người một tay thu hút Hống độc." Tiểu Ca nhìn những pho tượng sắt này, trong lòng không hiểu tại sao những người này lại bị người Trương gia đối xử như vậy.

Nhìn cảnh này khiến người ta cảm thấy có chút tàn nhẫn.

Tổng thể các pho tượng người sắt ở đây, tạo thành một quẻ Phục Hy tiên thiên lục thập tứ hoàn chỉnh.

"Thứ tự bày biện ở đây, dường như là để trấn áp thứ gì đó!" Những người Trương gia xung quanh cẩn thận quan sát chi tiết bày biện ở tầng này.

Việc bày biện trong Trương Gia Lâu chắc chắn không phải là tùy tiện.

"Khi xây dựng Trương Gia Lâu, bọn họ đã bắt được Mật Lạc Đà sao?" Trương Trạch nhìn chằm chằm vào những pho tượng sắt trước mặt, "Những con Mật Lạc Đà chúng ta gặp bên ngoài, đều là hình người sao?" Càng đi vào sâu, vị trí càng gần trung tâm, hình dạng của Mật Lạc Đà càng kỳ quái.

Đặc biệt là khu vực gần cổ lâu, Mật Lạc Đà thậm chí còn cao đến mấy chục mét.

Hoàn toàn không giống với những pho tượng người sắt có kích

thước bình thường trước mắt.

Vì vậy, những pho tượng người bày ở đây chỉ có một khả năng, đó là người nhân bản của Trương gia.

Trong nhà cũ của Trương gia ở Đông Bắc, cũng có rất nhiều người nhân bản, được dùng làm thân thể dự phòng để người Trương gia thay máu.

Vào những thời điểm đặc biệt, chúng sẽ bò ra khỏi quan tài, làm ra nhiều hành động kỳ lạ.

Những thân thể dự phòng đó, nếu sau một thời gian nhất định không được sử dụng, phải được hủy đi kịp thời.

"Toàn bộ Trương Gia Lâu cao 11 tầng, một tầng ở dưới cát lún, tám tầng khác ở trên." Khi đi qua cầu thang lên tầng hai, phía trên có khắc rất nhiều loại văn tự kỳ lạ.

Không thể nhìn rõ trên đó viết gì.

Mỗi một loại văn tự trên đó đều là một loại dị hình văn tự không ai nhận ra.

Đây chính là nội tình của Trương gia, rất nhiều loại văn tự và văn minh đã sớm biến mất, chỉ có Trương gia còn lưu giữ lại những ghi chép cuối cùng.

Đi lên tầng ba, nhìn thấy ở giữa bày một con rùa mặt người khổng lồ.

Cổ và tứ chi của con rùa đều rất dài.

Đầu chi trước là tay người, chi sau là chân rùa, khuôn mặt là một khuôn mặt phụ nữ âm độc hung ác.

Biểu cảm trên mặt như cười như không, giống như đồ án trên tấm thẻ địa tạng.

“Con rùa này, chúng ta có phải đã gặp ở đâu đó không?” Đổng Xán nhìn chằm chằm vào con rùa mặt người trước mặt, không thể nói rõ là đã gặp ở đâu.

“Trong «Thái Bình Ngự Lãm» có ghi chép, hậu duệ của Thần Nông thị, là hậu duệ của Nhân Quốc.

Cuộc sống của người nguyên thủy thời kỳ đầu, một chồng nhiều vợ, sinh dục hỗn loạn.

Nữ Oa vì để việc sinh dục được rõ ràng, đã yêu cầu mỗi một hang động quần cư làm tượng đất để thống kê số lượng.” “Chẳng lẽ đây mới là chân tướng Nữ Oa tạo ra người?” Trương Hải Diêm ngậm điếu thuốc đứng bên cạnh, nhưng nghĩ kỹ lại cảm thấy không đúng.

“Ta không biết.” Đổng Xán lắc đầu.

Tiếp đó nói: “Ta nhớ trong sách có một đoạn ghi chép như thế này.” “Nhất Mục quốc, chỉ có một mắt, mọc ở chính giữa mặt, họ Thịnh, là cháu của Phục Hy.

Tam Thủ quốc, thuộc loài người, có ba đầu, là thị thần của Hiên Viên.

Nhân quốc, mình rùa mặt người, là hậu duệ của Thần Nông thị.

Câu Mang, mình chim mặt người, là cháu của Phục Hy.” Trương Trạch nhớ rằng, trong nguyên tác của thế giới đạo mộ, tồn tại những chủng người đặc thù có nhiều khuôn mặt.

“Tiếp tục đi về phía sau.” Trương Trạch nhanh chóng đi về phía sau của tượng đá.

Đổng Xán vừa đi vừa nói: “Câu Mang là Xuân Thần, ngoại hình rất tương tự với Ngu Quắc bên cạnh tộc trưởng, đều thuộc những tồn tại kỳ lạ được ghi chép trong cổ thư.” Ngu Quắc quả thực tồn tại, vậy còn Xuân Thần Câu Mang thì sao?

Những bức bích họa dọc đường đều đã tàn khuyết, tầng ba ngay cả mặt đất cũng không có.

Nhưng trên mái nhà, lại treo lơ lửng hàng trăm, hàng ngàn cánh tay được phong ấn đặc biệt.

"Tiểu Ca, những cánh tay này ngươi có ấn tượng không?" Tiểu Ca nhìn chằm chằm vào những cánh tay trên đầu, im lặng không nói.

Bên cạnh, giọng của Trương Hải Khách khàn khàn vang lên: "Đây là những tộc nhân đã chết trong Tứ Thành năm đó." Trương Hải Hạnh nhìn về phía hắn: "Sao ngươi biết?" Trương Hải Khách chỉ vào mấy cánh tay trong đó: "Lúc đó ta không có nhiều sức, khi chặt tay, không thể một đao chặt đứt…" Khi những cánh tay này được mang về, năm đó cả hắn và Tiểu Ca đều có mặt.

Mọi người nhìn chằm chằm vào số lượng lớn cánh tay trước mắt, cái chết của những người Trương gia này chính là khởi đầu cho sự suy tàn thực sự của Trương gia năm đó.

Nhiều cánh tay đột nhiên rung lắc mấy cái.

Dường như có thứ gì đó đang gây ra chấn động.

"Có động tĩnh?

Trương Gia Lâu sắp sập rồi sao?" Trương Trạch cẩn thận lắng nghe âm thanh, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên tầng trên, âm thanh dường như ở ngay bên cạnh.

Tượng khổng lồ rùa mặt người phát ra chấn động, nhưng động tĩnh lớn hơn lại như truyền từ tầng trên xuống.

Trương Trạch đi đến bên cạnh con rùa mặt người khổng lồ dài bốn mươi mét ở phía bên kia.

Tượng đá rùa mặt người khổng lồ, chiếc cổ dài dường như đang

từ từ quay về vị trí ban đầu, dần dần trở nên bình thường.

"Ai đã kích hoạt cơ quan?" Trương Long Tỏa nhìn chằm chằm vào con rùa mặt người trước mắt, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía những người xung quanh.

Những người có mặt ở đây đều là những người quản lý các khu vực khác nhau của Trương gia, một khi xảy ra vấn đề, lập tức bắt đầu điều tra.

Mỗi người đều có thể nói chính xác vị trí và việc mình đã làm vừa rồi.

"Ta thấy con rùa mặt người động đậy." Thân rùa khổng lồ, tầng một, hai, ba, gần như đều giống nhau, mỗi tầng đều có bốn cây cột khổng lồ.

"Lại nhìn văn tự trên tường xem, có cảm giác giống như phù văn thượng cổ?" Trương Hải Kỳ nhìn chằm chằm vào những bức bích họa tàn khuyết trên tường, có cả nội dung văn tự.

Trong bích họa dường như ở bên một bờ biển, miêu tả tình hình thực tế của chủng người đặc thù mình rùa mặt người.

Nhưng nội dung bích họa đã bị dảm mạnh phá hủy, chỉ có thể đại khái nhìn ra đó là một bức bích họa.

"Toàn bộ Trương gia cổ lâu càng gần đỉnh, cũng càng gần với hiện đại." Trương Trạch liếc nhìn bức tượng rùa khổng lồ đó, có một cái bóng kỳ quái đang chui vào trong tượng.

"Rùa mặt người có vấn đề!" Hoa Linh vẻ mặt căng thẳng, nhìn con rùa mặt người mà trong lòng có một cảm giác bất an.

Đột nhiên toàn bộ cổ lâu truyền ra âm thanh khởi động cơ quan.

Từ trên đỉnh bắt đầu truyền đến một mùi khí màu xanh đậm đặc,

mùi vị chua và đắng.

"Dảm mạnh!" Mọi người lập tức ý thức được tình hình không ổn.

Chá Cô Tiếu lớn tiếng nhắc nhở: "Lão Dương Nhân, Hoa Linh, dùng Bế Khí Công." Đồng thời, trên người ba người bắt đầu xuất hiện Kim Quang Chú nhàn nhạt.

Những người có mặt ở đây đều là người Trương Trạch tin tưởng, Kim Quang Chú của mỗi người đều đã luyện đến cảnh giới khá cao.

Đỉnh của Trương gia cổ lâu, ẩn giấu cơ quan dảm mạnh, đang được khởi động.

Bên trong dường như sẽ sản sinh ra dảm mạnh vô tận, dùng để bảo vệ Trương gia cổ lâu không bị Mật Lạc Đà xâm nhiễu.

Đồng thời cũng được dùng để giết chết những kẻ xâm nhập vào Trương Gia Lâu.

Một khi số người đi vào nhiều, nhiệt độ cơ thể của mọi người sẽ từ từ thu hút Mật Lạc Đà xung quanh.

Khi có Mật Lạc Đà đi qua các ngọn núi xung quanh, xuyên qua đường hầm, sẽ kích hoạt cơ quan do người Trương gia thiết lập.

Trong Trương gia cổ lâu sẽ xuất hiện một lượng lớn dảm mạnh, tất cả Mật Lạc Đà tiếp cận xung quanh cổ lâu đều sẽ biến thành chất lỏng dưới tác dụng của lượng lớn dảm mạnh.

Những người ở lại bên trong sẽ bị ăn mòn đến mềm nhũn, hoàn toàn chết không còn hình người.

Cùng lúc đó, tại Trương Gia Lâu nghi trủng mà Trương Trạch đã chuẩn bị đặc biệt, những kẻ đó cũng đã đến gần cổ lâu.

Ngọc mạch xung quanh là Bàn Cổ Thi Mạch mà Trương Trạch đã di chuyển từ trong Địa Tiên thôn.

Một lượng lớn thi tiên được Trương Trạch nuôi nhốt ở nơi này.

Bên trong cổ lâu, có những thứ do Trương Trạch đặc biệt tìm người mô phỏng thiết kế.

Trong đó cũng có dảm mạnh, cơ quan, lúc này có người đã kích hoạt cơ quan.

Đồng thời, cơ quan Cửu Tử Kinh Lăng Giáp dưới mặt đất cũng được mở ra.

Chương 509

Xung quanh là Bàn Cổ Thi Tiển, có cả chúng tiên của Địa Tiên thôn.

Trong đó cũng có cao thủ đạo mộ, đã tìm thấy thông đạo dẫn đến sâu trong ngọc mạch.

"Cửu Tử Kinh Lăng Giáp?" "Cơ quan thật đáng sợ, người Trương gia ngay cả người của mình cũng không tha?" "Ta cảm thấy tình hình không ổn lắm, những người Trương gia đó đi đâu rồi?" Người của Cửu Đức Khảo đột nhiên phát hiện ra vấn đề.

"Chúng ta đều đã vào tổ mộ của họ, tại sao họ lại không hề vội vàng?" "Mắc bẫy rồi!!" "Nơi này căn bản không phải Trương gia cổ lâu, là cạm bẫy do tên tộc trưởng Trương gia đó thiết lập!" Những người này bị nhốt trong tầng tầng cơ quan.

Đột nhiên trên cổ lâu, xuất hiện một bóng người có bảy ngón tay.

Hắn đứng trên mái hiên, vẻ mặt lạnh lùng nhìn xuống dưới, "Dám đào mộ tổ của Trương gia ta, phải chuẩn bị tâm lý để chết!" Nhìn những kẻ bị nhốt bên dưới, nội tâm hắn không chút đồng tình, thậm chí còn tiếp tục kích hoạt các cơ quan khác.

Hắn vỗ vào tảng đá cơ quan bên cạnh, đó là cơ quan do hắn thêm vào.

Những con Hải Hầu Tử và Cấm Bà bị nhốt trong tầng hầm lần lượt xông ra.

Bên ngoài cổ lâu có hồ nhân tạo, có cả "người".

Đương nhiên, đây chỉ là một phần trong đó.

Sau khi vào đây, thông tin sẽ không được truyền ra ngoài.

Nhưng thông tin về Trương gia cổ lâu sẽ được xác nhận.

Từ nay về sau, người ta sẽ cho rằng đây mới là Trương gia cổ lâu thật sự.

Trương Trạch, người đứng sau bố cục, lúc này trên người ngưng tụ kim quang.

Mọi người trốn trong các ngăn tối trên các tầng lầu.

Những bức tranh để lại trong đó đã được Trương Trạch thu vào không gian Thao Thiết.

Mỗi người đều dùng Kim Quang Chú để bảo vệ.

Đồng thời dùng Bế Khí Công.

Chỉ cần chống đỡ được đám dảm mạnh này, không hít phải khí độc thì sẽ không sao.

Đợi sau khi cơ quan dảm mạnh dừng lại, mọi người mới từ từ ra ngoài.

Đi theo sau Trương Trạch, họ lại lên tầng thứ tư.

"Cơ quan rốt cuộc là chuyện gì?" Trương Hải Kỳ nhìn những dấu vết để lại xung quanh sau khi bị dảm mạnh tưới qua.

Nếu không có Kim Quang Chú, rất có khả năng bây giờ đã chết rồi.

"Đáp án nằm trên hình xăm Kỳ Lân." Trương Trạch chỉ vào hình xăm Hắc Kỳ Lân trên người Tiểu Ca.

"Trên hình xăm là cổ đạo xung quanh Trương gia cổ lâu." "Mục đích tồn tại của những cổ đạo này là để nuôi nhốt Mật Lạc Đà, không cho chúng chạy ra ngoài, đồng thời bản đồ cũng là để hậu nhân tránh bị lạc trong cổ đạo." Bởi vì đặc điểm của Mật Lạc Đà, những thông đạo đó rất dễ bị Mật Lạc Đà lấp đầy.

Đến lúc đó, toàn bộ sơn thể tứ phía tám hướng nhìn gần như giống hệt nhau.

"Dảm mạnh là khắc tinh của Mật Lạc Đà, vậy cũng có nghĩa là, vì Mật Lạc Đà đến gần nên mới kích hoạt cơ quan?" "Nhưng Mật Lạc Đà là do chúng ta thu hút, vì vậy cũng là chúng ta đã kích hoạt cơ quan." Trương Hải Kỳ trong lòng kinh hãi.

Thiết kế cơ quan vô hình như vậy, ai có thể thật sự nhận ra?

Khi Mật Lạc Đà xung quanh di chuyển, không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Trương gia cổ lâu lại gần như hoàn toàn trong trạng thái kín, người vào bên trong gần như không thể biết Mật Lạc Đà đến lúc nào.

Kiểm tra tầng chứa cánh tay của người Trương gia các thời đại khác nhau, mọi người đã đến tầng thứ tư.

Tầng này có lan can bằng gỗ, đồng thời có các gian phòng và hành lang.

Trong mỗi gian phòng, hẳn là đều có một người Trương gia đã chết.

Tất cả các gian phòng đều đóng cửa, trên cửa sổ dán giấy đen, hoàn toàn không nhìn thấy bên trong.

Bên ngoài mỗi phòng đều treo một tấm biển, trên biển có khắc văn tự.

Cả một tầng, có khoảng một ngàn cỗ quan tài, cũng có nghĩa là, bên trong có tổng cộng một ngàn người Trương gia từ các thời đại khác nhau.

"Cuối cùng cũng là một nơi cất giữ thi thể bình thường!" Ánh mắt Trương Trạch nhìn về phía Y Mạc Đốn, miệng nhắc nhở một câu:

“Vong Linh Hắc Kinh.” Y Mạc Đốn cầm Vong Linh Hắc Kinh trong tay nhưng chần chừ mãi không mở ra.

Hắn do dự hồi lâu rồi nhắc nhở: “Chủ nhân, hắc vu thuật của Vong Linh Hắc Kinh bắt buộc phải dùng tế phẩm mới có thể hiến tế huyết nhục cho người được hồi sinh.” “Sức mạnh của Tử Thần cũng cần máu tươi mới phát huy hiệu quả tối đa.” Tế phẩm thích hợp nhất mà Trương Trạch nhắm đến là những người thuộc phái "Uông".

Nhưng những người đó, bây giờ có lẽ đã chết không thể chết hơn trong ngôi mộ giả được sắp đặt sẵn.

“Mật lạp đà có sinh mệnh không?” Hoa Linh đột nhiên hỏi, “Ngọc mạch có năng lực ban cho sinh mệnh.” “Nhiều mật lạp đà hình người ban đầu cũng là do người biến thành, không biết.....” Trương Trạch nhìn về phía các tộc nhân sau lưng, “Những thùng sắt ở lầu hai, mang lên đây.” Hàng trăm thùng sắt được xếp thành quái tượng của sáu mươi tư quẻ.

Mỗi quái tượng lại được tạo thành từ các đường nét.

Những người nhân bản của Trương gia bị phong ấn trong thùng sắt, không biết bây giờ đã hoàn toàn biến thành mật lạp đà hay chưa.

Nhưng phần lớn chắc đã biến thành yêu vật.

Trương Trạch liền triệu hồi Tây Chu Âm Binh.

Hắn ra lệnh cho Âm Binh mở hết tất cả quan tài ở đây.

Trương Nhật Sơn cẩn thận kiểm tra xung quanh.

Trong mấy năm gần đây, cậu ta cũng cùng các tộc nhân Trương gia khác vào đại học học tập vài năm.

Bây giờ cũng là một sinh viên chính quy tốt nghiệp từ Thanh Bắc.

“Sư phụ, thông thường xương cốt sẽ phân hủy trong ba năm,

nhưng hài cốt vẫn sẽ tồn tại.

Trừ phi là những thi hài được bảo quản đặc biệt, như xác ướp Ai Cập cổ đại, mới có thể bảo tồn xương cốt tương đối hoàn hảo." "Nếu không, Kỳ Lân huyết của Trương gia, sau khi chết tác dụng của Kỳ Lân huyết sẽ biến mất, thi hài của các tộc nhân thời kỳ đầu e rằng chỉ còn lại tro bụi....." Khi từng cỗ quan tài được mở ra, người ta nhanh chóng nhìn thấy thi cốt bên trong.

Gỗ trên đó đã mục nát khá nghiêm trọng.

Trương Trạch đi đến bên cạnh một cỗ quan tài tên là Trương Thụy Đồng, liếc nhìn cái tên trên đó.

Bất kể trên dưới trái phải, con gái gả đi, con trai lấy vợ đều mang họ Trương.

Trương gia đã duy trì hôn nhân nội tộc suốt mấy nghìn năm, ngoài người họ Trương ra thì không thể kết hôn với người ngoài.

Khi Chá Cô Tiếu nhìn về một cỗ quan tài, đột nhiên kinh ngạc hô lên: "Tiểu Ca?" Lão Dương Nhân bên cạnh chậm rãi đọc tên người đã khuất: "Trương~~~~Khởi~~~~Linh." Tiểu Ca nghe vậy lập tức quay đầu lại.

"Không phải Tiểu Ca, mà là tộc trưởng đời trước của Tiểu Ca." "Cũng là ông nội của Trương Khải Sơn." "Cha của Trương Khải Sơn vì kết hôn với người ngoại tộc mà vi phạm quy định, cũng vì thế mà Trương Khải Sơn chỉ được đối xử như người ngoài.

Nhánh đó về sau bị bài xích, thậm chí bị trục xuất khỏi Trương gia." Nói tóm lại, trong quá trình trưởng thành ở Trương gia, Trương Khải Sơn chỉ kính trọng gia tộc đó, nhưng đối với tộc nhân thì gần như không có bao nhiêu tình cảm.

Với xuất thân của ông ta, ở Trương gia chắc chắn bị kỳ thị, việc

ông ta hận Trương gia cũng hoàn toàn có thể hiểu được.

Nhìn theo tên bên cạnh, Trương Trạch đã thấy tên của vị tộc trưởng đời đó mà mình cần tìm.

Ngoài ra không phát hiện thi thể của các tộc trưởng Trương gia khác.

Phần lớn thi cốt xung quanh đều đã mục nát hoàn toàn.

Người Trương gia không tin vào truyền thuyết người chết thành tiên, chỉ tin rằng khi còn sống mới có hy vọng trường sinh.

Từ đủ loại dấu hiệu có thể thấy được.

Điều mà Trương gia coi trọng, vĩnh viễn là tộc nhân còn sống.

"Tộc trưởng, tổ tiên của nhánh chúng ta đâu?" Trương Trạch chỉ vào một cỗ quan tài khác.

Trên đó viết người mang trong mình huyết mạch Thao Thiết, tổ tiên của nhánh đó đã thành tro bụi.

"Những người khác, có lẽ chỉ có thể tìm về được thủ cấp." Người mang huyết mạch Tứ Đại Hung Thú bị coi là biểu tượng không may mắn.

Địa vị của những tộc nhân như vậy tự nhiên cũng không cao đi đâu được.

Dù không đến mức trở thành người ngoài, nhưng lại đoàn kết hơn người trong nhà một chút.

"Trên kia là tộc phổ của nhánh Khải Sơn." Vị tộc trưởng đời đó có tổng cộng sáu người con, trong đó chỉ có hai người có hậu duệ.

Những người còn lại có lẽ đều không kịp, đã chết vào thời Khang Hi.

Khi những người sắt được Y Mạc Đốn dùng thần lực vận chuyển lên.

Vọng Thiên Hống phun ra một ngụm lửa trực tiếp làm tan chảy những thùng sắt đó, những người nhân bản ngủ say đã lâu bên trong đều tỉnh lại.

Chương 510

Vừa mở mắt ra, là một đôi mắt không có mí.

Trông giống như cổ thi mặt ngựa, chỉ là mặt không dài như vậy.

“Khống chế các thi thể này lại.” Khi tế phẩm đã vào vị trí, Y Mạc Đốn bắt đầu niệm kinh văn trên Vong Linh Hắc Kinh.

Miệng hắn niệm ra ngôn ngữ Ai Cập cổ đại.

Đại khái có nghĩa là: “Hỡi vong linh thân yêu.

Hãy ca hát tán dương thái dương.

A Ra...” Bên tai mọi người đột nhiên nghe thấy tiếng vong linh ai oán.

Bên tai vang vọng thứ ngôn ngữ kỳ lạ như “Ha-tu-ya~”.

Những linh hồn ngủ say đã lâu đột nhiên được đánh thức.

Nhưng trước mắt, bắt đầu từ Trương Thụy Đồng, chỉ có ba mươi lăm vị tiên nhân Trương gia tỉnh lại.

Bộ xương khô ngồi dậy, lại bị trạng thái hiện tại của mình dọa cho giật nảy mình.

“Chư vị xin hãy bình tĩnh.” Trương Trạch ra hiệu cho các tộc nhân xung quanh khống chế họ trước.

“Chuẩn bị tế phẩm hoàn thành nghi thức.” Khi Y Mạc Đốn bắt đầu niệm câu thần chú cuối cùng, đột nhiên những người nhân bản đã biến thành yêu vật bắt đầu hóa thành tro bụi.

Bề mặt cơ thể của mười lăm vị tiên nhân Trương gia bắt đầu mọc lại da thịt.

“Chuyện, chuyện gì thế này?” Chỉ thấy Trương Thụy Đồng đột nhiên cúi đầu nhìn cơ thể đang khôi phục của mình.

Trên người vẫn mặc bộ đồ liệm đó.

Trên người họ có khí tức gần như giống hệt Y Mạc Đốn.

Nói cách khác, họ sẽ bị Y Mạc Đốn khống chế.

Nhưng Y Mạc Đốn đã bị Trương Trạch thu phục, về mặt tư tưởng không thể phản bội, vì vậy cũng tương đương với việc bị Trương Trạch khống chế.

“Lão tộc trưởng, ta là tộc trưởng hiện tại, Trương Trạch.” Trong số những người có mặt, không một ai nhận ra ông ta.

Những người này đều chết vào thời Khang Hi hoặc thậm chí sớm hơn.

Có một số người chết vào thời nhà Minh.

“Lão tộc trưởng.” Trương Trạch cúi đầu chào.

Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm Trương Trạch trước mặt, ánh mắt lại nhìn sang Tiểu Ca bên cạnh.

“Thao Thiết đã thay thế Kỳ Lân?” Ông ta cau mày.

Ngay sau đó, Trương Trạch đột nhiên phóng ra khí thế trên người.

Khí tức bùng nổ.

Tất cả người Trương gia vừa mới tỉnh lại có mặt tại hiện trường đột nhiên bị cỗ khí thế đó đè nén, căn bản không thở nổi.

“Lão tộc trưởng, thứ cho ta nói thẳng, hiện tại là thời kỳ đặc biệt của Trương gia, vì thiếu người nên mới để chư vị hồi sinh, hiện tại ta mới là tộc trưởng của Trương gia.” “Nói một câu không dễ nghe, nếu ta không muốn gặp chư vị, ta có thể khiến các vị biến mất bất cứ lúc

nào.” Trương Thụy Đồng nghe ngữ khí của Trương Trạch, cộng thêm khí thế vừa rồi.

Ngược lại lộ ra vẻ mặt vui mừng.

“Nếu là trước đây, ta tuyệt đối sẽ không đồng ý với lời của ngươi, nhưng không biết vì sao, ta lại vô cùng tán thưởng quyết định của ngươi.” Ông ta nhìn lại bản thân, “Thậm chí, ta có một sự thôi thúc muốn phá vỡ tộc quy.” Trương Trạch nhìn về phía Y Mạc Đốn, “Chuyện gì vậy?” Mấy vị người Trương gia này, sau khi hồi sinh, tính cách dường như không hề giống những lão bối Trương gia cổ hủ ngày xưa.

“Chủ nhân, bây giờ họ là những yêu nghiệt trong miệng người thường, bị ảnh hưởng bởi sức mạnh hắc ám, tính cách cũng sẽ thiên về hắc ám.” Trong đầu Trương Trạch, có thể hiểu là bị “hắc hóa”, chỉ là hắc hóa không nghiêm trọng.

Việc vi phạm những quy tắc của Trương gia thời kỳ đầu đối với họ mà nói, lại là chuyện không hề dễ dàng.

“Trương gia những năm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Trương Thụy Đồng hỏi xong, đột nhiên dừng lại.

Rồi đột nhiên đổi giọng: “Thôi, chuyện này có thể từ từ tìm hiểu, trước tiên hoàn thành việc bàn giao tộc trưởng.” Năm đó đột nhiên qua đời, sự truyền thừa của Trương gia từ đó bị gián đoạn.

Đây cũng là một tiếc nuối lớn trong lòng ông ta trước khi chết.

“Bàn giao có thể để sau một chút, giải thích cũng không tốn bao nhiêu thời gian.” Trương Trạch ra hiệu cho Trương Nhật Sơn bên cạnh giải thích.

Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy tiếng đá vỡ từ tầng dưới truyền đến.

“Nhất định là dị thú bị phong ấn ở tầng thứ ba!” Trương Thụy Đồng đột nhiên đứng dậy, “Năm nay là năm nào rồi?” Cùng với một tiếng động dữ dội, tầng ba của Trương gia cổ lâu đột nhiên nứt ra đầy những mảnh đá.

Lộ ra một con Nhân Diện Quy chỉ dài hơn mười mét ở giữa.

Nhân Diện Quy có một cái đầu dài, mái tóc dài và mảnh khiến cả cái đầu trông đầy vẻ tà ác.

Ngũ quan đó trông giống như một người phụ nữ đang cười gian, chỉ là tướng mạo có phần khó coi.

Thông thường những pho tượng đá như vậy đều có một phần được mỹ hóa.

Vô số mái tóc dài, giống như tóc của Cấm Bà, không ngừng múa may.

“Chẳng lẽ.....trong gen của Cấm Bà, có gen của Nhân Diện Quy?” Lão Dương Nhân nhìn chằm chằm con Nhân Diện Quy khổng lồ trước mặt, tốc độ của nó nhanh đến lạ thường.

Nó không ngừng va chạm vào xung quanh, mái tóc đó cộng thêm ngũ quan kỳ quái.

Trong miệng nhỏ giọt toàn là thi độc.

Dịch nhờn màu xanh đậm nhỏ xuống đất, bị cắn một miếng e rằng Kỳ Lân huyết cũng không đỡ nổi.

“Nhanh, dùng khổn thi tác trói nó lại ngay!” Trương Thụy Đồng sau khi xuất hiện, ngay lập tức thể hiện năng lực lãnh đạo của một tộc trưởng Trương gia năm xưa.

Ông ta dẫn theo 29 tộc nhân Trương gia khác, nhanh chóng vây con Nhân Diện Quy trước mặt vào giữa.

Trương Trạch nhìn lão tộc trưởng trước mặt, lại thấy kỳ lạ, hệ thống không hề có bất kỳ thông báo nào.

Xem ra, phải đợi đến khi ở trong kho lưu trữ cuối cùng của Trương gia, nhận được sự truyền thừa của tộc trưởng, mới có thể thực sự hoàn thành nhiệm vụ.

Nghi thức truyền thừa vốn đã bị gián đoạn, không ngờ lại được nối lại bằng cách này.

Trương Trạch đột nhiên giơ tay, ra hiệu cho các tộc nhân xung quanh thay thế.

"Để các tiền bối nghỉ ngơi trước." Nói xong, hắn đột nhiên gọi Vọng Thiên Hống và Hồng Hống đến.

Tiếp theo là Kỳ Lân và Cùng Kỳ.

Tứ đại dị thú vây quanh, bản thân Cùng Kỳ là linh thể nên không sợ thi độc.

Hồng Hống bản thân là thi thể, trực tiếp bỏ qua thi độc, thậm chí thi độc còn có lợi cho nó.

Mặc Kỳ Lân càng trực tiếp hơn, bản thân Mặc Kỳ Lân có sức mạnh hắc ám.

Con Nhân Diện Quy khiến lão tộc trưởng Trương gia căng thẳng như vậy, đã gặp phải kẻ địch thực sự.

Đột nhiên Vọng Thiên Hống phun lửa về phía Nhân Diện Quy.

Ngọn lửa lớn bị mai rùa chặn lại, nó trực tiếp rụt vào trong mai rùa, có thể chống lại được đòn tấn công mạnh mẽ như vậy.

Trương Trạch thấy vậy, chỉ đành đổi cách khác.

Những người Trương gia xung quanh, toàn thân mang theo một lớp kim quang.

Kim quang trên người Trương Trạch là chói mắt nhất, khi đi ra từ trong đó, dần dần biến thành ánh sáng trắng.

Ngay sau đó, những hồ quang điện màu xanh trắng xen kẽ không ngừng lóe lên.

“.....” “Đây là?

Trương gia ta từ khi nào lại có những thủ đoạn kỳ quái này?” Nhưng vẫn chưa đủ, Trương Nhật Sơn đột nhiên sử dụng Võ Hầu Kỳ Môn.

“Khôn tự Thổ Hà Xa!!” Pháp thuật Kỳ Môn Độn Giáp về cơ bản là thông dụng.

Một con Thổ Hà Xa khổng lồ hình thành một con rắn đất khổng lồ lao ra, đâm vào Nhân Diện Quy.

Ngay sau đó, đột nhiên một tia sét chói mắt, đánh về phía mái tóc dài hàng chục mét đang không ngừng múa may của Nhân Diện Quy.

Trực tiếp chém đứt những mái tóc đang múa may đó, ngay sau đó tia sét đánh vào người Nhân Diện Quy.

Nó rụt đầu lại cũng vô ích.

Chương 511

Dịch thi thể chảy ra, là chất lỏng sẽ dẫn điện.

Nhân Diện Quy không hiểu điều này, dựa vào mai rùa cứng rắn khổng lồ, tưởng rằng đã vạn toàn.

Tia sét kinh hoàng phát ra tiếng xèo xèo, nhanh chóng lan truyền, Nhân Diện Quy tự tìm đường chết, dưới sự tấn công của Dương Ngũ Lôi, động tĩnh dần dần nhỏ lại.

Một mùi khét lập tức bay ra.

"Không có động tĩnh nữa?" Ánh mắt Trương Thụy Đồng nhìn về phía Trương Thụy Lâm, "Cũng là bối tự 'Thụy', vừa rồi những cái đó.....những sức mạnh không thể tưởng tượng nổi đó, rốt cuộc là chuyện gì?" Sống hơn một trăm năm, lần đầu tiên nghe nói đến thủ đoạn này.

Dù biết được bí mật của thế giới này, cũng đã gặp không ít.

Ngay cả cổ thần cũng đã gặp không ít, nhưng lại chưa từng thấy cảnh tượng này.

"Lão tộc trưởng, chuyện này nói ra dài dòng, Kim Quang Chú đó là tộc trưởng truyền cho chúng ta." "Còn có Võ Hầu Kỳ Môn, không chỉ có những thứ này, còn có nhiều thứ ông chưa từng thấy nữa." Trương Hải Diêm nhìn lão tộc trưởng trước mặt, trực tiếp tiến lên trêu chọc: "Lão tộc trưởng, tộc trưởng còn biết một chiêu, trực tiếp triệu hồi bản tôn của Võ Thánh Quan Nhị Gia, thậm chí cả Như Lai Phật Tổ cũng xuất hiện." "Thời đại đang thay đổi, Trương gia cũng đang không ngừng thay đổi." Bây giờ trở về nhà, nếu những lão tiền bối này ra ngoài xem, e rằng cũng sẽ không thích ứng được.

“Sau khi ta chết, Trương gia đã trải qua những gì?” Nghe lời của Trương Thụy Đồng, mấy người Trương gia xung quanh đột nhiên sắc mặt cứng đờ.

“Cuộc sống những ngày đó, quả thực như địa ngục trần gian.” Mấy người Trương gia phía sau, mặt mày âm trầm bước ra.

“Lão tộc trưởng, sau khi những người đó hại chết ngài, bắt đầu tàn hại đồng tộc, bán đứng toàn bộ cứ điểm và hành tung của chúng ta cho kẻ thù.” “Người nhà Uông cấu kết với Nhật khấu, bắt giữ lượng lớn tộc nhân Trương gia để làm thí nghiệm huyết mạch.” Trương Nhật Sơn im lặng hồi lâu cuối cùng cũng lên tiếng: “Thời đó Trương gia, tộc nhân tử vong rất nhiều, đặc biệt là lão trạch ở Đông Bắc, có một bộ phận đáng kể người đã chết trên chiến trường.” “Cuối cùng, tổng số tộc nhân cộng lại cũng không đến trăm người.” Thông thường, một đại gia tộc cổ đại, chỉ cần thịnh vượng qua ba đời, số người vượt quá vạn người là chuyện dễ dàng.

Trong tình huống như vậy, cuối cùng số người không đến trăm, có thể biết họ đã trải qua những gì sau lưng.

Trương Trạch trầm giọng nói với mọi người: “Những chuyện đó đều đã qua.” “Ghi nhớ lịch sử, nỗ lực tiến lên mới là điều chúng ta thực sự nên làm.” “Ngươi nói đúng.” Trương Thụy Đồng cũng bị lời nói của Trương Trạch lay động.

“Có thể thấy, Trương gia dưới sự lãnh đạo của ngươi đã trở nên khác biệt!” Thậm chí có thể cảm nhận được, trên người những tộc nhân xung quanh, đều có khí tức Kỳ Lân huyết mạnh mẽ.

Nhất định đã nắm giữ một số sức mạnh không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này, Trương Thụy Đồng đưa tay chỉ lên trên: “Trên cổ lâu có một số thứ cần giao cho ngươi.” “Con đường thông đến địa cung,

cũng ở trên đó.” Theo hướng chỉ, Trương Trạch nhìn thấy một cây cột điêu khắc Tỳ Hưu.

Tỳ Hưu trên cột thể hiện những trạng thái khác nhau, trong cổ mộ hiếm khi thấy dị thú như Tỳ Hưu.

Tỳ Hưu không có cơ quan bài tiết, đặc điểm là chỉ vào không ra, vì vậy người ta hy vọng tiền tài của mình giống như Tỳ Hưu, chỉ vào không ra.

Hầu hết thời gian, Tỳ Hưu thường được người sống đeo.

Trương Thụy Đồng đi qua trước mặt mọi người, khuôn mặt nhìn nghiêng đó thoáng qua có một ảo giác như đang nhìn Trương Khải Sơn.

Dù sao cũng là cháu ruột của Trương Khải Sơn, trông giống nhau là rất bình thường.

Ông ta trực tiếp đi về phía tầng trên.

“Trương gia cổ lâu tổng cộng có mười một tầng, một tầng dưới lòng đất, hai tầng trong hồ, lên trên nữa chỉ có hai tầng.” Mấy vị tiền bối của Trương gia, đều tò mò nhìn về phía vị tộc trưởng Trương gia đời trước.

Quần áo trên người mấy người gần như đã rách nát, tất cả đều có hình xăm Hắc Kỳ Lân đạp mây.

Dưới sự dẫn dắt của lão tộc trưởng, Trương Trạch cùng mọi người đi lên tầng thứ năm.

Tại tầng năm là tầng chứa bảo vật, bên trong cất giữ tranh chữ, đồ cổ của các thời đại khác nhau.

Trương Trạch nhìn thấy một tấm gương trong đó.

Đi đến trước gương, xương cốt trên người trực tiếp hiện ra.

“Tần Vương Chiếu Cốt Kính?” “Đúng, chính là Tần Vương Chiếu Cốt Kính, sau cuộc chiến Sở-Hán, tiên tổ Trương gia Trương Lương đã dẫn tộc nhân Trương gia trợ giúp Lưu Bang bình định thiên hạ.” “Một nhánh khác của tộc nhân Trương gia lại ủng hộ Tây Sở Bá Vương, nhưng tiên tổ Trương gia Trương Lương cao tay hơn một bậc, tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp.

Sau khi Chiếu Cốt Kính ra đời, do Hán Cao Tổ Lưu Bang đích thân tặng cho tộc trưởng Trương gia lúc đó.” Trương Thụy Đồng lấy ra một thẻ tre từ bên cạnh Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Trong thẻ tre, Hán Cao Tổ Lưu Bang đích thân tặng cho tộc trưởng Trương gia, và đích thân cảm tạ!

Nhìn thấy ông ta tự xưng là Hán Trung Vương Lưu Bang, có thể thấy sự kính trọng của Lưu Bang đối với Trương gia lúc đó.

Trương Trạch lại nhìn sang một bên khác, là Ngọc Thạch Ngư ở Côn Minh Trì do Hán Vũ Đế Lưu Triệt đích thân tặng.

Trong thư Hán Vũ Đế dâng lên bảo vật yêu quý, cầu xin một viên thuốc bất lão, có cả ngọc y.

“Hán Vũ Đế lúc cuối đời đã cầu xin tiên đan từ Trương gia, khao khát trường sinh bất lão, tầng lớp cao tầng của Trương gia lúc đó sau khi thương nghị, chỉ cho Hán Vũ Đế Lưu Triệt một viên thi miết đan.” “Sau đó ông ta có ăn không?” Trương Trạch khá hứng thú với chuyện này.

Những chuyện này trong lịch sử căn bản không được ghi lại.

“Chắc là có ăn, nếu không sau đó đã không bùng nổ Vu Cổ Chi Họa.” “Lúc đó vì chuyện này đã giết không ít người, các đế vương xưa, không có gì lạ.” “Năm xưa lúc Khang Hi cuối đời.....thôi không nhắc cũng được.....” Nhắc đến Khang Hi, thái độ của Trương Thụy

Đồng vẫn không mấy tôn trọng.

Khí phách của Trương gia, ngay cả hoàng đế lúc đó cũng phải tôn trọng tộc trưởng Trương gia một cách đầy đủ.

Vào thời đại đó, đúng lúc quân Thanh nhập quan.

Trương Trạch tò mò hỏi: "Đại Thanh nhập quan, có người Trương gia giúp đỡ không?" "Trương gia lúc đó ủng hộ Minh triều, ngươi biết chuyện thời Sùng Trinh trong lịch sử chứ?" Ông ta đột nhiên nhìn về phía Trương Trạch, nghe thử ý kiến của hắn.

"Thiên tai!" Trương Trạch nhìn chằm chằm vào mắt lão tộc trưởng, đột nhiên phản ứng lại.

"Cổ thần?" Nếu người Trương gia đều không có thời gian giúp đỡ Đại Minh, vậy chỉ có thể là thế giới đang xảy ra biến cố lớn.

"Trùng tai, ôn dịch, người Trương gia lúc đó đều đang cứu trợ nạn dân ở khắp nơi.

Lúc đó ta vừa mới nhậm chức tộc trưởng không lâu, có gặp Lý Tự Thành một lần, người này không có tướng đế vương....." Chỉ một câu nói, Lý Tự Thành đã không còn khả năng xưng đế.

"Ta từng tìm Nỗ Nhĩ Cáp Xích, bảo hắn đảm bảo đối xử tốt với người Hán, hắn cũng chỉ đồng ý miệng." "Cho nên sau đó Nỗ Nhĩ Cáp Xích chết dưới một mũi tên?" Trương Trạch nhớ Trương gia có một loại pháp thuật.

Vào một thời đại nào đó, thế giới sẽ xuất hiện biến cố lớn, từ đó uy hiếp địa vị của Trương gia.

Nhà Thanh có nguồn gốc từ vùng Trường Bạch Sơn, dường như cũng có quan hệ lớn với Trương gia.

Tiếp theo hắn lại nhìn sang những thứ khác.

“Long Văn Thạch Hạp.” Long Văn Thạch Hạp trong truyền thuyết được đặt ở đây, chỉ không biết Thánh Anh trong đó có phải không được đặt trong hộp đá hay không.

“Long Văn Thạch Hạp đã bị mở?” Trương Thụy Đồng nhìn Long Văn Thạch Hạp, cau chặt mày: “Thánh Anh bây giờ ở đâu?” “Chết rồi.” Trương Trạch lại nhìn xung quanh, phát hiện một tấm gương đồng khác.

“Chu Thiên Quái Kính cũng ở Trương gia?” Tần Vương Chiếu Cốt Kính ở Trương gia có thể hiểu được, nhưng không ngờ Chu Thiên Quái Kính cũng ở Trương gia.

Nhưng cũng đúng, với thế lực của Trương gia năm đó, thu thập những thứ này chẳng phải rất dễ dàng sao?

Sự tồn tại của những thứ này quá đặc biệt, Trương gia chắc chắn phải quản lý nghiêm ngặt.

“Chu Thiên Quái Kính đã tìm được, chỉ tiếc là thiếu ba chiếc quái phù, Trương gia đến nay vẫn chưa tìm được.” “Lần cuối cùng ba chiếc quái phù xuất hiện là vào thời Hán.” Khi chuẩn bị đi xuống, Trương Trạch lấy ra ba chiếc đồng phù.

Lần lượt là long phù, quỷ phù và nhân phù.

Một chiếc ngư phù còn lại, vốn đã ở trên đó, không hề bị rơi mất.

“Bây giờ đã đủ rồi.” “Sao ngươi lại có.....” Trương Thụy Đồng vừa mới tỉnh lại chưa đầy một giờ, cảm giác cả tam quan của mình đều bị lật đổ hoàn toàn.

Thứ mà Trương gia đã tìm kiếm mấy nghìn năm, trong chớp mắt đã xuất hiện đầy đủ.

Trương Trạch cầm Chu Thiên Quái Kính, khi bốn chiếc đồng phù tụ họp, đột nhiên trên đó hiện ra hư ảnh của các vì sao.

Ngay sau đó âm dương sinh tử nhị khí bắt đầu hội tụ, chỉ là sức mạnh dường như còn thiếu một chút.

Trương Trạch trực tiếp lấy ra Mộc Trần Châu.

"Mộc Trần Châu cũng ở trong tay ngươi?" "Rốt cuộc.....ngươi lấy được bằng cách nào?" Đột nhiên đầu óc ông ta trống rỗng vài giây, ngay sau đó nghĩ đến một khả năng khác, "Chẳng lẽ.....thời đại này đã xuất hiện vị thiên tài kinh diễm đó?" Mỗi thời đại đều sẽ xuất hiện một tồn tại đặc biệt, từ đó uy hiếp sự thống trị của Trương gia.

Lần này, không ngờ lại xuất hiện trong Trương gia, xoay chuyển cục diện cứu vớt Trương gia đang trên bờ vực sụp đổ.

Nội tâm Trương Thụy Đồng vô cùng phức tạp.

Sự phát triển của gia tộc hiện tại đã hoàn toàn chệch khỏi quy hoạch ban đầu.

Quy hoạch của mỗi đời tộc trưởng đều ít nhất phải dự tính cho nghìn năm sau.

Thông qua một số thủ đoạn dự báo tương lai đặc biệt.

Nhưng đúng lúc này, trước mắt đột nhiên xuất hiện đường nét của long mạch.

"Côn Luân Long Mạch!" Trương Thụy Đồng liếc mắt đã nhận ra long mạch trước mắt chính là.

Ánh mắt của cả hai người đều đang chăm chú vào Chu Thiên Quái Kính, nhìn thế đi của long mạch đang từ từ thay đổi.

Khi hình ảnh di chuyển nhanh chóng, cuối cùng dừng lại ở một nơi sâu trong thảo nguyên.

Hình ảnh không ngừng thay đổi, ngay sau đó xuất hiện một ngọn núi kỳ quái.

Dưới ngọn núi đó là vô số đường hầm dày đặc.

Chương 512

Ngay sau đó, hàng vạn thi thể, lượng lớn thi thể tuẫn táng lướt qua trước mắt.

Đột nhiên mấy thi thể bồi táng trên người có hình xăm Kỳ Lân xuất hiện trước mắt.

Ngay sau đó, thi thể đột nhiên mở mắt, dường như đã phát giác ra điều gì.

Không lâu sau, trước mắt xuất hiện một hình ảnh Diêm Vương cưỡi Kỳ Lân.

Thi thể của Diêm Vương cưỡi tượng Kỳ Lân, qua đường nét có thể thấy được, bên trong con Kỳ Lân đó thực chất là một chiếc ghế làm bằng thi thể người Trương gia.

Thời kỳ nhục nhã mà người Trương gia không muốn nhắc đến nhất.

Thời kỳ thứ hai bị nội tộc phản bội, dẫn đến việc người Trương gia bị bắt giết hàng loạt, chết thảm.

Cốt truyện thời Nguyên triều, chính là cái hố lớn mà Tam Thúc Khanh Vương ở kiếp trước chưa lấp.

Điểm này Trương Trạch trước khi xuyên không cũng chưa kịp xem, chuyện mà tộc trưởng Trương gia lúc đó và Uông Tàng Hải đã trải qua.

Những điều này trong ký ức của Uông Tàng Hải cũng không thấy được thông tin.

"Hoàng lăng triều Nguyên." Trương Thụy Đồng khi nhìn thấy Côn Luân Long Mạch đã biết được tình hình phía sau.

Khi hình ảnh cuối cùng dừng lại, nó dừng ở trên một con "rồng" màu trắng.

"Đây là?" Thứ này ngay cả Trương Trạch cũng không nhận ra.

Kiếp trước hắn chỉ đọc văn bản, một phần không phải là phim ảnh.

"Long Thần, thời Tây Chu người Trương gia đã phải trả một cái giá rất lớn, cũng chỉ phong ấn được Long Thần!" "Để bảo vệ những thứ này, người Trương gia đã phải trả giá quá nhiều, vận mệnh này, nên kết thúc rồi!" Nghe lời của ông ta, Trương Trạch cũng bị dọa cho giật nảy mình.

Quả nhiên tộc nhân Trương gia bị hắc hóa, ngay cả cách nghĩ cũng trở nên hoàn toàn khác biệt.

"Nên kết thúc rồi." Điểm này Trương Trạch đồng ý.

Nếu đã xác định được tai họa, tự nhiên phải diệt trừ.

Nếu tiếp tục dùng hình thức hiến tế nhục nhã, trong mắt người xưa có lẽ không sao.

Nhưng hắn đã được giáo dục hiện đại, vô cùng căm ghét những hành động ngu muội đó.

Dù là Long Thần thật, cũng phải diệt trừ triệt để.

Nhưng ở cuối hình ảnh, trong đầu hắn lóe lên nguồn gốc thực sự của Nhân Diện Quy.

Thân rùa khổng lồ, dường như đến từ biển sâu.

Từ biển sâu trôi lên mặt biển, cuối cùng thu hút sự chú ý của người ven bờ, do người Trương gia ra mặt xử lý Nhân Diện Quy.

Trong cổ thư có ghi lại, hậu duệ của Thần Nông sống ở phía tây Kiến Mộc.

Kiến Mộc là một trong những thần mộc thượng cổ, cùng với thần mộc Côn Luân nổi danh là thần mộc thượng cổ.

Phương hướng hẳn là ở dưới Nam Hải, một nơi giống như quốc gia cổ dưới biển sâu trong truyền thuyết Atlantis của nước ngoài.

Ở một tầng sâu hơn, cất giấu rất nhiều tiếu tử quan.

Bên ngoài quan tài cũng treo biển hiệu, những người được đặt bên trong đều là những tộc nhân Trương gia gặp phải tình huống đột ngột, biến thành cái gọi là yêu nghiệt.

Thân phận của những người này phần lớn không thấp, để có thể trở về Trương gia nhập táng, họ bị phong ấn trong quan quách sắt.

Khi Trương Trạch đến gần, bên trong quan quách không ngừng truyền ra tiếng móng tay cào vào đồ sắt chói tai.

"Người trong quan tài đều đã thi biến?" "Thân trúng kỳ độc, thần tiên khó cứu, không thể gọi là người nữa." Trương Thụy Đồng liếc nhìn một cái, tỏ ra đã quen với chuyện này.

Trước đây khi có một người đi vào, những cảnh này thường xuyên thấy, sớm đã quen rồi.

Cả hai tiếp tục đi đến tầng cuối cùng.

Phía trên tầng này được gia cố.

Lên trên nữa là cái hồ lớn đã nhấn chìm trại Dao.

Trong mấy trăm năm gần đây, Trương gia đã từng hai lần xóa bỏ dấu vết tồn tại.

Một lần là lửa lớn.

Lửa núi thiêu rụi núi rừng cũng thiêu rụi tất cả dấu vết hoạt động của người Trương gia.

Lần trước còn tàn nhẫn hơn, trực tiếp xả nước nhấn chìm cả trại Dao.

Đồng thời trong một đêm đã sao chép ra cả một trại Dao.

Người trong cả trại Dao lại không có bất kỳ ấn tượng nào về việc này, điểm này e rằng bây giờ cũng không ai biết.

Tầng cuối cùng, bên trong có đan dược, có lượng lớn thi miết đan, kỳ trân cổ đại.

Tất cả đều được đặt trong hộp sắt, hộp đồng thậm chí là hộp vàng rồi lại bọc trong hộp ngọc tím, dùng để bảo quản chuyên biệt.

Trong đó có rất nhiều phương thuốc đan dược, lò luyện đan của Trương gia được bảo tồn hoàn hảo.

Ở vị trí cao nhất thiếu một viên ngọc thạch tròn trịa.

"Nơi đó vốn đặt Kỳ Lân Huyết Ngọc, trong những chiếc hộp bên cạnh, toàn bộ đều là Kỳ Lân kiệt và Kỳ Lân huyết đằng." Trương Trạch nhìn những cái giá trước mắt, "Tất cả những thứ này đều là Kỳ Lân kiệt?" "Không sai, tất cả đều là vậy, khi bên ngoài xuất hiện Kỳ Lân kiệt, người Trương gia sẽ tìm mọi cách mua lại Kỳ Lân huyết." Trương Thụy Đồng giải thích.

"Kỳ Lân kiệt có thể thông qua phương pháp đặc biệt, kích hoạt Kỳ Lân Huyết Ngọc, rồi thông qua huyết ngọc để nâng cao huyết mạch của tộc nhân.

Đối với Trương gia lúc đó, đây là con át chủ bài cuối cùng để duy trì huyết mạch, vô cùng quan trọng." Viên huyết ngọc đó, bây giờ đang ở trên người Trương Trạch.

Khi Trương Thụy Đồng quay người, những thứ đó đều bị Trương Trạch thu vào không gian Thao Thiết.

“Thuật vận chuyển của Phí Trường Phòng?” Trương Thụy Đồng không tỏ ra quá kinh ngạc.

Bởi vì những thứ như vậy, trong các kế hoạch của Trương gia thực ra đã nghe nói, thậm chí có thể đã tận mắt nhìn thấy.

Nhưng khi nhìn về phía người Trương Trạch, phát hiện không có những thứ đó, mới khiến ông ta chấn kinh.

“Không có hồ lô do Phí Trường Phòng để lại, làm sao ngươi làm được.....” Trương Thụy Đồng ngây người, hậu duệ Trương gia trước mắt này rốt cuộc là quái thai gì.

Nhiều thủ đoạn vượt ngoài nhận thức cứ nối tiếp nhau xuất hiện.

Ông ta gần như đã tê liệt rồi.

Nhưng các tộc nhân Trương gia bên ngoài, sớm đã tê liệt hoàn toàn từ mấy năm trước.

Bây giờ Trương Trạch lấy ra bất cứ thứ gì, họ cũng sẽ không cảm thấy quá kinh ngạc.

Trương Trạch giải thích: “Đơn giản thôi, ông có nghe nói đến không gian hư số không?

Một thủ đoạn tương tự như mở ra không gian hư số.” “Thủ đoạn của cổ thần?” Đầu óc Trương Thụy Đồng nhất thời cảm thấy có chút hỗn loạn, nhưng nhìn chằm chằm Trương Trạch trước mắt, lại không cảm thấy hắn đã biến thành cổ thần.

“Trương gia có tổ huấn, dù có trường sinh, cũng phải dùng thân thể con người để trường sinh, tuyệt đối không để mình biến thành loại quái vật như cổ thần.” Nguyên lai là lo lắng chuyện này, Trương Trạch cười cười: “Yên tâm đi, ta không thể để mình biến thành loại quái vật đó được.” Nghe lời giải thích của hắn, Trương Thụy Đồng không hiểu vì sao lại tin ngay.

Có lẽ vì là người được hắn hồi sinh, Trương Trạch bản thân là chủ nhân gián tiếp của ông ta.

Khi xuất hiện lại trước mắt mọi người Trương gia, ông ta nói với mọi người: "Tiếp theo phải đến tầng thứ nhất, quy củ của Trương gia không thể loạn, biết phải làm gì chứ?" Trương Thụy Đồng nhìn về phía 29 đồng tộc cùng được hồi sinh với mình.

"Hiểu rồi." 29 tộc nhân Trương gia đồng thời đáp lại.

Chỉ thấy, Trương Thụy Đồng chậm rãi gật đầu, đi đến bên cạnh cây cột, gõ lên tượng Tỳ Hưu.

Sau khi gõ theo quy luật, một con Tỳ Hưu khổng lồ mở miệng.

"Có vào không ra!" Chá Cô Tiếu thấp giọng nói: "Dùng Tỳ Hưu làm cửa, e rằng có chút không được cát lợi." Phía sau miệng Tỳ Hưu là một bậc thang đá dốc xuống.

Thông qua năng lực dạ thị, có thể nhìn thấy nó thông đến một nơi rất sâu dưới lòng đất.

Ở rìa cột đá có gắn các bậc thang để leo.

Men theo lối đi xuống, ở cuối lối đi lại là một căn phòng được xây bằng đá.

Từ trên cao nhìn xuống, bên dưới hẳn là một địa cung có kết cấu rất nguyên thủy.

Địa cung bằng đá?

Nhìn chằm chằm vào mọi thứ trước mắt, Trương Trạch cảm thấy dường như đã thấy qua cổ lâu như vậy trong hình ảnh xuất hiện trên Chu Thiên Quái Kính.

Chương 513

"Đây cũng là một phần của Trương gia cổ lâu?" Mọi người men theo lối đi xuống, Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân đi trước dò đường.

Trương Thụy Đồng trầm thấp cười một tiếng, "Đây là tầng cuối cùng của Trương gia cổ lâu, cũng là tầng cốt lõi nhất." "Năm đó Trương gia tài lực hùng hậu, sau khi thương lượng quyết định chi chút tiền để làm Trương gia cổ lâu trông đẹp hơn." Lời này vừa nói ra, hoàn toàn lật đổ ấn tượng của mọi người xung quanh về Trương gia.

"Chẳng phải Dạng Thức Lôi nên giỏi thiết kế cơ quan hơn sao?" Trương Hải Kỳ có chút không tin hỏi.

Nghe câu hỏi này, Trương Thụy Đồng ho khan hai tiếng, nói: "Cơ quan do Dạng Thức Lôi thiết kế, các ngươi thấy phức tạp sao?" "Đã đến Đại Thanh Đông Lăng chưa?" "Phức tạp không?" Nhìn biểu cảm của mọi người xung quanh, ông ta biết những người này chắc chắn đã đến Đông Lăng.

Dưới gầm trời này, không có ngôi mộ nào người Trương gia không dám đến.

"Đa số cơ quan trong Trương gia cổ lâu, là do ta thiết kế, tìm Dạng Thức Lôi chỉ vì làm cho đẹp mắt." Lão tộc trưởng đang định đi xuống, Trương Thụy Lâm, người cùng bối với ông ta, đột nhiên hỏi: "Lão tộc trưởng, trong địa cung, có thật sự có tiên tổ Trương gia trường sinh ở bên trong không?" "Bên trong đó....." Lão tộc trưởng nhìn chằm chằm vào địa cung bằng đá phía trước, dừng bước, "Thôi, cứ xem đi." "Đúng là có một vị tiên tổ Trương gia ở bên trong." "Theo quy định của Trương gia, trừ phi tiên tổ thành công đắc được trường sinh, nếu

không chúng ta không thể mở quan tài.” Nhưng nói rồi, ông ta đột nhiên lộ ra nụ cười gian xảo: “Thời gian đã qua lâu như vậy, ta cũng đã chết một lần.

Chưa từng gặp vị tiên tổ bên trong, thực sự có chút không cam lòng.” “Vậy thì, hãy thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mọi người!” Trương Thụy Lâm đột nhiên cũng bị lời nói của lão tộc trưởng bị hắc hóa dọa cho giật mình.

Lúc nhỏ từng gặp vị lão tộc trưởng này một lần, lúc đó tộc trưởng tràn đầy uy nghiêm.

Bây giờ cuối cùng đã biết, tại sao những người được hồi sinh đều trở thành yêu nghiệt.

Trương Trạch yên lặng nghe họ nói chuyện.

Nhưng trong đầu đột nhiên có thông báo nhiệm vụ.

So với việc tán gẫu, hắn quan tâm đến trọng điểm hơn.

Vấn đề có thể hỏi bất cứ lúc nào, nhưng nếu bỏ lỡ phần thưởng, đó mới là tổn thất lớn thực sự. 【Chúc mừng túc chủ, hoàn thành nhiệm vụ, nếu thành công nhận được sự truyền thừa của tộc trưởng Trương gia, túc chủ sẽ có hai cơ hội lựa chọn phần thưởng.】 【Có muốn nhận phần thưởng ngay bây giờ không?】 Lựa chọn hiện tại xem ra rất nhân văn.

Nhưng hai cơ hội lựa chọn phần thưởng quả thực khiến Trương Trạch có chút động lòng.

Trong lòng cũng tò mò, lần này sẽ có gì.

Có lẽ trong hai lần đó có thể có thứ mình cần cũng không chừng.

Nghĩ đến đây, hắn đã đưa ra lựa chọn.

“Tạm thời không nhận phần thưởng.” Đi suốt đến tầng dưới cùng

của lối đi, tầm nhìn bị một công trình kiến trúc xếp bằng đá che khuất.

Lối vào là một cánh cửa đá, cửa đá đơn giản gần như không có trang trí, đóng chặt tất cả bí mật cốt lõi của Trương gia.

Khi Trương gia ban đầu xây dựng cổ lâu ở Ba Nãi, chỉ để lại phần dưới cùng này.

Nơi này được dùng để cất giữ những bí mật thực sự của Trương gia.

Những gì Dạng Thức Lôi thiết kế chỉ có cơ quan gương và bản thân kiến trúc chính của cổ lâu.

Còn về nhiều chi tiết trong đó, đều do Trương gia tự tay làm.

Vì vậy, bản vẽ thiết kế của Dạng Thức Lôi mới có thể tiếp tục được bảo tồn trong nhà họ.

Dù có người thực sự lấy được bản vẽ thiết kế, trong đó cũng sẽ không đề cập đến việc trong cổ lâu sẽ đột nhiên xuất hiện những chiếc nỏ mạnh.

Bất kỳ người sống nào ở gần, đều sẽ chết thảm dưới những chiếc nỏ mạnh đó.

Ngoài nỏ mạnh ra, Trương Trạch còn tò mò, trong nguyên tác có một con quái vật ăn mãi không no.

Thứ đó, hẳn là không ở trên lầu, vậy nhất định là ở tầng cuối cùng.

".....Mộ môn?" So với cánh cửa trên mặt đất, nơi đây mới là cổ mộ thực sự.

Những thứ trên mặt đất chỉ có thể là dương trạch, được dùng để cất giữ tộc nhân của Trương gia cũng như những thứ đặc biệt đó.

Nơi đây là một quần thể mộ táng cổ xưa, bên ngoài trông rất đơn

giản.

Loại mộ đá này, thậm chí không bằng ngôi mộ đá gặp ở hắc sa mạc lúc đầu.

Nhưng bên trong lại cất giấu thứ nguy hiểm nhất trong cả Trương gia cổ lâu.

"Lối vào của địa cung." Trương Trạch nhìn về phía Trương Nhật Sơn, "Mở cửa ra." Lúc này Trương Thụy Đồng, Tiểu Ca, Trương Trạch ba người yên lặng đứng thành một hàng.

Đứng trước lối vào địa cung.

Ba đời tộc trưởng Trương gia, chỉ có Trương Thụy Đồng là người thực sự nắm giữ bí mật của Trương gia.

Phía sau cửa là tự lai thạch, phái Võ Hầu có một bộ phương pháp riêng để mở tự lai thạch.

Trước tiên lấy đi một phần đá ở lối vào địa cung, sau khi lộ ra khe hở, mới lấy ra công cụ.

Móc câu được đưa vào khe cửa, nhanh chóng tiếp xúc với tự lai thạch phía sau.

Loại cơ quan tự lai thạch này, trong cổ mộ rất thường thấy và cũng rất nổi tiếng.

Nhưng mộ môn của Trương gia chỉ có loại cơ quan này, khiến mọi người đột nhiên có chút khó tin.

Cùng với tiếng đá lớn rơi xuống phía sau cửa đá, cửa đá từ từ được Trương Nhật Sơn đẩy ra.

Một luồng khí lạnh đột nhiên tràn ra.

Bên trong cửa mộ, là một lối đi tối om.

Cả lối đi này vô cùng giống với những lối đi đã gặp khi tiến vào núi trước đó.

Theo chân Trương Thụy Đồng dẫn đường phía trước, mọi người mới bước vào địa cung thật sự của Trương Gia Lâu.

"Cả một địa cung được xây hoàn toàn bằng đá, việc này khó hơn nhiều so với các tác phẩm của Dạng Thức Lôi!" Đổng Xán nhìn chằm chằm vào địa cung trước mắt, bên ngoài nhìn toàn là đá, nhưng bên trong lại quy củ đến vậy.

Mỗi khối đá được xếp đặt đều tuân theo một quy luật đặc định.

Mấy nghìn năm trôi qua cũng không khiến địa cung này xuất hiện bất kỳ hư hại nào.

Theo Trương Trạch thấy, nơi kỳ quái nhất của Trương Gia Cổ Lâu này chính là cơ quan phòng ngự của nó.

Trong cả tòa lầu, ngoài độc khí và kiềm mạnh, gần như không có quá nhiều cơ chế phòng ngự.

Kể cả con rùa mặt người cũng chỉ là vô tình phá vỡ phong ấn của khối đá.

Nhìn lối đi trước mắt trong mắt người khác, trong mắt Trương Trạch, mọi thứ lại hiện ra rõ mồn một.

Khác với trong nguyên tác, hiện tại giống như lần đầu tiên trong nguyên tác tấn công vào Trương Gia Cổ Lâu nhưng thất bại.

Lần thật sự có người tiến vào là lần thứ hai, khi một đội khảo sát lớn tìm mọi cách để vào.

Họ đã phải trả một cái giá cực lớn mới hoàn thành được việc tiễn táng cuối cùng.

Nhưng lần đó không có chuyện mời cả thế hệ trẻ của Cửu Môn

tham gia vào đội khảo sát.

Cỗ quan tài được mọi người chú ý, có thể khiến người ta trường sinh, đang ở ngay phía trước không xa.

Ba người đều từng là tộc trưởng Trương gia cùng lúc xuất hiện ở đây, đây là chuyện chưa từng có kể từ khi Trương gia thành lập.

Các đời tộc trưởng Trương gia đều thoái vị trước khi lâm chung.

Tộc trưởng Trương gia thế hệ mới không được làm hại lão tộc trưởng, nếu thời gian tử vong có sai sót, phải đợi cho đến khi chết một cách bình thường.

Sau đó, tộc trưởng thế hệ mới nhận được truyền thừa, mang lão tộc trưởng rời khỏi căn phòng đặc biệt đó, từ đó kế thừa vị trí tộc trưởng.

Nghi thức truyền thừa độc đáo này, lần này hiển nhiên là không thể thực hiện được rồi.

Mộ đạo trước mắt vô cùng lạnh lẽo, không nhìn ra được đã dùng phương thức đặc thù nào để khiến nơi đây lạnh như một hầm băng.

Trương Trạch nhớ rằng, miêu tả về ngọc mạch thực ra có hai phần.

Đầu tiên là năng lực mà đại đa số ngọc mạch trong núi Dương Giác đều có, đó là biến vật sống thành mật lạc đà.

Nhưng trong nguyên tác, thậm chí trong truyền thuyết địa phương, đều có truyền thuyết và ghi chép liên quan đến việc ngọc mạch sao chép con người.

Vì vậy, chỉ có một khả năng, ngọc mạch có thể sao chép con người đã bị Trương gia giấu đi.

Khả năng lớn nhất là giấu ở một khu vực nào đó trong địa cung

này.

Những ngọc mạch đó chỉ có một phần trong số chúng có thể sao chép người sống.

Phần còn lại chỉ có thể tạo ra một nửa vật sống, cũng chính là mật lạc đà.

Từ một góc độ khác, tất cả chúng đều đã có được sự vĩnh sinh.

Chương 514

“Bên cạnh toàn là nham thạch núi lửa.” Trương Nhật Sơn sờ vào vách đá bên cạnh, lập tức nhận ra chất liệu đá ở đây rất đặc biệt.

“Chẳng lẽ Trương gia cũng được xây dựng trên núi lửa sao?” Trước đây, bộ lạc Khang Ba Lạc ở Tàng Địa, Thanh Đồng Môn ở núi Trường Bạch, những nơi đặc thù này, tất cả đều được xây dựng trên núi lửa.

Từ một khúc quanh, trên vách đá phía trước bắt đầu xuất hiện những hốc mộ bằng đá.

Đồng thời trên vách đá xung quanh, ghi lại rất nhiều văn tự.

“Lão tộc trưởng, trên đó viết gì vậy?” Trương Thụy Đồng không trả lời câu hỏi này, ánh mắt nhìn về phía trước.

Ở giữa lối đi phía trước, xuất hiện những hàng quan tài khổng lồ.

Mỗi một cỗ quan tài đều là quan hợp táng hình vuông.

Chúng được đặt thành một hàng thẳng tắp bên rìa đường đá.

Đây là khu vực hợp táng của vợ chồng tiên tổ Trương gia.

Vợ chồng họ có lẽ địa vị rất cao, mới có thể được chôn cất ở nơi quan trọng như vậy.

“Đây là quan quách hợp táng của các đời tộc trưởng Trương gia và vợ của họ.” Trương Thụy Đồng cúi đầu chào những cỗ quan tài này rồi nói: “Những quan tài khác đều có thể động vào, nhưng những cái ở ngoài này thì không được.” Xuất phát từ sự tôn trọng, Trương Trạch quả thực cũng không cho người động vào những thạch quan này.

Bên trong cũng sẽ không lưu lại bao nhiêu thông tin hữu ích.

Tin rằng, tất cả nội dung có giá trị nhất của Trương gia, đều nằm ở nơi sâu hơn.

Men theo khu vực đặt quan tài này.

Mọi người đi thẳng đến phía sau một cánh cửa đá khổng lồ.

Cửa đá hai bên trái phải mỗi bên có hai cột đá đen kịt.

Vị trí giống hệt bốn cột đá trong Trương Gia Cổ Lâu.

Cũng có nghĩa là, vị trí họ đang đứng, chính là vị trí trung tâm của Trương Gia Cổ Lâu.

"Cẩn thận cơ quan!" Trương Nhật Sơn lấy ra một miếng băng dính có độ dính cực mạnh, dán lên những cột đá đen kịt đó.

Trên cột đá chi chít những lỗ nhỏ, bên trong giấu toàn những cây kim độc mảnh.

"Chúng ta rốt cuộc phải đi bao lâu nữa?" Trương Hải Hạnh đi đến mất hết kiên nhẫn.

"Kiên nhẫn chút đi, nơi này vốn dĩ chỉ có thành viên cốt cán của Trương gia mới được đến, nếu không muốn đi thì có thể rời khỏi từ phía sau bất cứ lúc nào." Đổng Xán chỉ về một phía khác, bên đó có lối ra.

Khi bước vào thạch thất trung tâm.

Trương Thụy Đồng chậm rãi lên tiếng: "Chẳng phải các ngươi vẫn luôn tò mò về tình hình của vị tiên tổ Trương gia còn sống kia sao?" Mọi người nhìn chằm chằm vào mộ thất phía trước.

Trước mắt bày rất nhiều hòm gỗ hình vuông, trông giống như những cỗ quan tài thu nhỏ.

Rất nhiều hòm gỗ hình vuông được xếp cùng nhau, dùng để bảo vệ cỗ quan tài lớn ở chính giữa.

Trên quan tài điêu khắc những hoa văn đồ án đặc thù.

"Vừa rồi đi trên đường, chôn cất đều là tộc trưởng của Trương gia, vị trí này ở phía trước nhất, vậy thì niên đại của người này phải sớm hơn cả vị tiên tổ kia?" Trương Thụy Đồng chậm rãi gật đầu, "Đúng vậy, ít nhất là từ thời Tây Chu." "Vị này hẳn là tộc trưởng đời thứ ba, mấy vị tộc trưởng đầu tiên của Trương gia đều vô cùng đặc biệt." Trương Trạch ra hiệu bằng tay với các tộc nhân xung quanh, "Chuẩn bị mở quan tài." Theo ghi chép trong nguyên tác, cỗ quan quách này tuyệt đối không thể mở.

Một khi bị mở ra sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tiểu Ca cầm Hắc Kim Cổ Đao, và trong tay Trương Thụy Đồng cũng cầm một thanh Hắc Kim Cổ Đao có chuôi không tương xứng.

Lưỡi đao cắm vào khe hở, "keng" một tiếng, quan quách chậm rãi bị nạy ra một khe.

Từ trong quan tài, đột nhiên thò ra một bàn tay phải đặc biệt.

Bàn tay này mang đặc trưng độc nhất của người Trương gia, trên đó có hai ngón tay Phát Khâu thon dài.

Đồng thời còn ướt đẫm.

"Thi biến?" Trương Nhật Sơn nhìn chằm chằm vào bàn tay thò ra từ trong quan tài.

Mỗi một ngón trên bàn tay đó đều đeo một chiếc nhẫn đặc biệt.

Không giống đá quý cũng không giống kim loại, tạo hình kỳ quái, không giống thứ gì của Thăng Long.

Điều kỳ lạ là, quan tài không hoàn toàn kín mít, một con tống tử bình thường đáng lẽ phải ra được rồi.

"Đó là... con tống tử do tiên tổ Trương gia biến thành!" Đột nhiên

bàn tay có móng dài trong quan tài đột nhiên dùng sức đẩy bật nắp quan tài ra.

Thi thể có mái tóc rất dài, giống như cấm bà gặp dưới biển, ướt sũng.

"Vị trong quan tài, không phải người nữa rồi, thậm chí không phải tống tử, mà là thi yêu!" "Hậu nhân Trương gia?" Trong quan tài đột nhiên truyền ra giọng nói âm u, "Ai cho phép các ngươi mở thạch quan?" Tóc của thi thể rất dài, khi đầu chui ra, độ linh hoạt của cổ cũng khác thường.

Trương Trạch nhìn chằm chằm, giống như...

đang nhìn một con rùa mặt người đã lột xác khác.

"Trên người đã cấy ghép gen của rùa mặt người?" Trương Trạch nhìn vị tiên tổ Trương gia trước mắt, có thể nói đây là vị tiên tổ mà hắn không muốn thừa nhận nhất.

Quả thực đã sống đến hiện tại, chỉ là trạng thái này, gần như không còn hình người.

"Ngươi thấy ta giống yêu quái sao?" Vị tiên tổ đời thứ ba của Trương gia đột nhiên chui ra khỏi quan tài.

Từ lời nói của ông ta, Trương Trạch phán đoán rằng, sự biến đổi của ông ta không hoàn toàn.

Ngay sau đó, trên người vị tiên tổ đời thứ ba của Trương gia đột nhiên bốc lên dịch độc màu xanh lục.

Cả người gần như toàn là thi độc.

"Tất cả lùi ra xa!" Trương Thụy Đồng đưa tay ngăn những người phía sau.

Trương Trạch nhắc nhở một câu: "Không cần lo lắng, ông ta

không phải người sống thật sự.” Hắn không chỉ nói với Trương Thụy Đồng trước mắt, mà còn cả mấy chục người Trương gia vừa mới sống lại phía sau.

Bị đông đảo người Trương gia vây ở giữa.

Vị tiên tổ đời thứ ba đột nhiên nổi giận: “Sao?

Muốn tạo phản à?” Phía sau ông ta, đột nhiên xuất hiện một ảo ảnh long quy khổng lồ.

Trên thân long quy có một con rắn dài quấn quanh.

Quy xà cộng sinh!

“Huyền Vũ?” Trương Thụy Đồng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy vị tiên tổ đời thứ ba này, bao gồm cả những năng lực này, cũng đều là lần đầu tiên thấy.

Trước đây, thậm chí nghe cũng chưa từng nghe.

“Không ngờ Trương gia đã sa đọa đến mức này, các ngươi đều quên tộc quy của Trương gia là do ai định ra sao?

Hả?” Một khí tràng khổng lồ đột nhiên lan ra, đè nén khiến đa số người xung quanh đến thở cũng không nổi.

Bề mặt cơ thể xuất hiện rất nhiều lông đen như nhím.

Thi độc màu xanh lục từ từ chảy ra từ bề mặt cơ thể.

“Mau lui!” Chá Cô Tiếu lập tức rút súng ra, bắn về phía vị tiên tổ đời thứ ba.

Đạn bắn vào người, hiện ra vô số lỗ thủng.

Chảy ra rất nhiều dịch thi màu xanh lục đậm mang theo thi độc.

Nhưng rất nhanh, những sợi lông thi đó đang mọc dài ra, mà những khuyết tổn trên cơ thể cũng nhanh chóng được vá lại.

Nhưng không phải là mọc lại bình thường, mà giống như cơ thể của Vạn Nô Vương, bắt đầu xuất hiện phản ứng giống như bị cháy đen.

“Khốn kiếp.” Trương Trạch thầm chửi trong lòng, trong nguyên tác vị này không có được trường sinh.

Xem ra nguyên tác và hiện thực có sự khác biệt rõ ràng.

Loại tống tử này ở thế giới này, đã có được một số sức mạnh siêu nhiên mà người thường không thể hiểu được.

Từ đó, trong tình trạng vẫn giữ được ý thức, đã biến thành yêu nghiệt như vậy.

Nghe lời của tiên tổ đời thứ ba, đám người Trương gia phía sau đột nhiên nổi giận.

Chương 515

"Ông ta quy định?" Những người Trương gia này năm đó tại sao lại rời khỏi Đông Bắc?

Chẳng phải vì một số gia quy, dẫn đến không thể tiếp tục ở lại Trương gia sao.

Kẻ quy định tất cả chính là vị trước mắt này.

Chiếm cứ vị trí này, hy vọng được trường sinh.

Nhưng lại không nghĩ đến những người đời sau của Trương gia sẽ bị ảnh hưởng.

Từng người một đột nhiên bộc phát Kim Quang Chú, cầm đao nhanh chóng vây lên.

Hoắc Tiên Nhi đang định cầm trường thương lên.

Bị Trương Trạch từ từ ấn xuống, "Chuyện này đừng tham gia." Bên cạnh hắn, xuất hiện Thiên Niên Thi Vương và Đấu Thi mang hình xăm phượng hoàng.

Sau khi từ từ có ý thức, dường như cũng đã thức tỉnh một phần ký ức khi còn sống.

Với thân thể cương thi, liều mạng lao về phía tiên tổ đời thứ ba.

Trương Trạch thấy vậy, đột nhiên, cái bóng của hắn không ngừng bắt đầu lớn mạnh lên.

Để đối phó với loại yêu nghiệt này, vẫn không thể thoát khỏi năng lực bình tế thị giác Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn tồn tại từ thời thượng cổ.

Xung quanh đột nhiên trở nên tối đen như mực.

Ngay cả tiên tổ đời thứ ba của Trương gia cũng vậy.

Trương Trạch mở tâm nhãn, thông qua năng lực cảm nhận mạnh mẽ, có thể biết rõ mọi thứ xảy ra xung quanh.

Ngay cả khi không có mắt, vẫn có thể biết được tình hình bên cạnh bất cứ lúc nào.

Hư ảnh long quy trên người tiên tổ đời thứ ba, đột nhiên theo cánh tay vung lên, một lượng lớn nước từ phía sau lao ra.

Phía sau mộ thất, có một con đường thủy dẫn đến nơi sâu hơn của địa cung.

Sức mạnh Huyền Vũ, khống chế nước, tấn công về phía hắn.

Nước trông không có sát thương, nhưng khi tạo thành lực xung kích cực lớn, uy lực cũng kinh người không kém.

Hai mắt Trương Trạch đột nhiên lóe lên ánh sáng.

Thần Minh Linh đã ngủ say từ lâu đột nhiên giành được quyền kiểm soát cơ thể.

Sau Thần Minh Linh, là Dương Thần mạnh mẽ của Trương Trạch, đang nắm quyền điều khiển hành động.

Hướng về phía tiên tổ đời thứ ba, hắn đưa tay ra trực tiếp dùng Kim Quang Chú mạnh mẽ đánh xuống.

Bành!

"Ngươi dám!!" Bốp!

Lại một cái tát nữa, nặng nề tát vào mặt ông ta.

Đánh cho cả khuôn mặt trực tiếp biến dạng, hoàn toàn không nhìn ra chút hình người nào.

"Tiên tổ đời thứ ba thì thế nào?" "Những quy định vô lý của

Trương gia, là do ngươi định ra?" Những lời phía trước còn đỡ, một câu này khiến Trương Trạch tức không chịu nổi.

Những năm đầu ở Trương gia, hắn đã sớm có ý kiến với những quy định vô lý này.

Vì vậy mới vừa trở thành tộc trưởng đã sửa đổi quy định.

Trong tay lập tức tràn ngập sức mạnh đặc hữu của Thần Minh Linh.

Điểm đáng sợ nhất của Thần Minh Linh là gì?

Sức mạnh mà nó nắm giữ, nếu phân giải bất kỳ luồng lực nào, tất cả khí ẩn chứa bên trong đều sẽ bị phân giải.

Thông qua phân giải, khiến những luồng khí đó quay về trạng thái ban đầu.

Như vậy, mọi đòn tấn công của Huyền Vũ đều vô hiệu với Trương Trạch.

Mọi đòn tấn công của Trương Trạch, đều mang theo cự lực mấy nghìn cân thậm chí vạn cân.

Nếu không phải có linh hồn Huyền Vũ bảo vệ, tiên tổ đời thứ ba trước mắt, đã sớm bị Trương Trạch đập thành thịt băm.

"Cũng chỉ biết trốn sau mai rùa thôi." Trương Trạch nhàn nhạt liếc một cái.

Ngay sau đó quyền kiểm soát lại quay về trên người Khí Anh.

Bành!

Lần này một chưởng nặng nề đánh vào người tiên tổ đời thứ ba.

Trong cổ sức mạnh đó, ẩn chứa sức mạnh của Dương Thần, trực tiếp tấn công linh hồn.

Một chưởng đánh xuống, đánh cho linh hồn Huyền Vũ trực tiếp biến thành hư ảnh.

"Tức chết ta rồi!!!" "Mật lạc đà, tất cả lại đây cho ta!" Ông ta hét lớn một tiếng, xung quanh đột nhiên bắt đầu tràn vào một lượng lớn mật lạc đà vào trong địa cung.

Vô số sương mù tràn vào trong mộ thất, qua những lỗ nhỏ trên vách tường, không ngừng tràn vào.

Những con mật lạc đà đó trực tiếp xuyên qua tường, một lượng lớn di chuyển bên trong vách tường.

Ngoại hình của những con mật lạc đà xung quanh càng gần giống người hơn, số lượng cực nhiều.

Trương Trạch nhìn chằm chằm vào ngọc bích xung quanh mộ thất của tiên tổ đời thứ ba, những con mật lạc đà này khác xa những con đã gặp trên đường núi trước đó.

Tốc độ cực nhanh, giống như một bầy zombie, xuyên qua lại trong ngọc bích, một con mật lạc đà khổng lồ trực tiếp bò ra từ trong ngọc bích.

Gần như cả long mạch của núi Dương Giác, đều bị ông ta hấp thu.

Kẻ rút xương hút tủy không phải Trương Gia Cổ Lâu, mà là vị tiên tổ Trương gia được chôn trong địa cung này.

Tất cả, chỉ vì trường sinh.

"Ngay cả Trương gia nắm giữ đại đa số bí mật của Z quốc, cuối cùng cũng chọn phương pháp này để trường sinh." Nhìn tiên tổ đời thứ ba trước mặt, Trương Thụy Đồng đứng phía sau cũng không nhịn được mà nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao trong tay.

Thanh đao của ông ta ngắn hơn, giống một con dao găm, ngắn hơn thanh của Tiểu Ca vài phân.

Loại đao này, trong mộ đạo dễ mang theo hơn và cũng tiện vung đao hơn.

Rõ ràng vị lão tộc trưởng Trương gia này, giỏi hạ đấu hơn, đặc biệt là chiến đấu trong mộ đạo.

"Phải xử lý ông ta càng nhanh càng tốt, lối đi phía trước là lõi ngọc mạch, đồng thời cũng là nơi dẫn đến mật thất cuối cùng." Trương Thụy Đồng thấy tiên tổ đời thứ ba trước mắt đang không ngừng tập hợp mật lạc đà.

Thậm chí còn há miệng, bắt đầu nuốt chửng cổ sức mạnh đó.

Đây là yêu vật được Trương gia nuôi dưỡng suốt mấy nghìn năm bằng cách rút xương hút tủy long mạch.

"Chỉ cần nuốt thêm mấy người nữa, ta sẽ có được sự trường sinh thật sự!" Trên mặt tiên tổ đời thứ ba lộ ra nụ cười điên cuồng dữ tợn.

Đối mặt với cảnh tượng như vậy, Trương Trạch hai tay đồng thời đưa ra chỉ về hai vị trí của tiên tổ đời thứ ba.

Đồng thời vung tay, dùng thủ ngữ để chỉ huy.

Ngay sau đó, một cảnh tượng thần kỳ xuất hiện.

Bốn đại hộ pháp mà Trương gia thiết lập đột nhiên đeo Thần Cách Diện Cụ lên.

Nhưng tiên tổ đời thứ ba đã nuốt chửng một lượng lớn mật lạc đà, đồng thời xung quanh, vẫn không ngừng có mật lạc đà đang tiến đến bao vây.

Giai đoạn thứ hai hiển nhiên không được rồi.

"Thử giai đoạn thứ ba, để ý thức thần cách của Tứ Đại Thiên

Vương giáng lâm!" Trương Trạch tiến hành giai đoạn thứ ba của Thần Cách Diện Cụ, hắn biết rõ sự lợi hại trong đó.

Trong mười năm nay, hắn đã chỉ đạo rất nhiều người Trương gia tu luyện.

Đặc biệt là Tứ Đại Hộ Pháp, bốn người có thực lực mạnh nhất dưới Tiểu Ca, sự trưởng thành của họ cũng phải theo kịp.

Khoảng hơn một năm trước, bốn người đã bước đầu nắm vững giai đoạn thứ ba của Thần Cách Diện Cụ.

Chỉ là chưa thực sự ứng dụng vào thực chiến.

"Hôm nay coi như là lần thực chiến đầu tiên sau khi được nâng cấp." Trương Trạch lại lấy ra Thần Cách Diện Cụ của Sơn Thần.

Chương 516

"Tộc trưởng, ngài có lấy nhầm không?" Trương Hải Diêm biết sự lợi hại của Thần Cách Diện Cụ, nhưng Sơn Thần trong số đông các thần tiên, không phải là người lợi hại nhất.

Hiện tại đối mặt là tiên tổ đời thứ ba của Trương gia.

Tuy không phải là tộc trưởng mạnh nhất trong lịch sử, nhưng đã rút xương hút tủy long mạch nhiều năm, thực lực vẫn vô cùng đáng sợ.

Trương Trạch lại không nói gì, trực tiếp bắt đầu diễn thần, diễn sự tín ngưỡng, để ý thức thần cách giáng lâm.

Đối mặt với tình hình như vậy, Trương Thụy Đồng không nhịn được mà cảm thán: "Sự nỗ lực bao nhiêu năm của Trương gia chỉ vì sự trường sinh của một người sao?" Xung quanh tóc tai bay múa điên cuồng, những con mật lạc đà đó biến thành một lượng lớn dịch thi màu xanh lục đậm.

"Những dịch thi đó có nguồn gốc từ mật lạc đà?" Trương Hải Khách mở to mắt, nhìn chằm chằm vào vị tiên tổ đời thứ ba có khí thế ngày càng đáng sợ trước mắt.

"Mật lạc đà mà Trương gia nuôi dưỡng đều đang không ngừng bị hấp thu, e là long mạch đã bị rút xương hút tủy rồi..." "Nếu Trương gia không xảy ra chuyện, tiếp tục duy trì tộc quy ban đầu, đến lúc cả long mạch bị hút cạn, không biết sẽ biến thành loại quái vật gì!" Mọi người lúc này cũng đột nhiên hiểu ra.

Xung quanh Trương Gia Cổ Lâu gần như không có cơ quan nào quá đáng sợ.

Mục đích là để người ta đến gần, chứ không phải để ngăn chặn hoàn toàn người ngoài tiến vào.

Hồ sơ cuối cùng được giấu trong không gian phía sau địa cung.

Có vị tiên tổ đời thứ ba ở đó, nhất định sẽ tìm mọi cách biến những người ngoài đó thành mật lạc đà.

Sau đó lại biến thành thức ăn của ông ta.

Lộ tuyến ghi chép trên hình xăm kỳ lân chính là phạm vi nuôi nhốt mật lạc đà.

Khiến cho mật lạc đà trong núi không thể rời đi, chỉ có thể không ngừng đến gần Trương Gia Cổ Lâu.

Đồng thời để mật lạc đà không chọn sai đường, trên mặt đất đã thiết lập cơ quan kiềm mạnh.

Những con mật lạc đà này chỉ có thể không ngừng đến gần địa cung, bị hấp dẫn vào trong địa cung.

Khi Trương Trạch hoàn thành việc diễn thần, hắn đột nhiên biến thành Sơn Thần của núi Dương Giác.

Sơn Thần thuộc Thổ, tiên tổ Trương gia phối hợp với linh hồn Huyền Vũ ở phương Bắc, thuộc Thủy.

Xét về mức độ lưu truyền, Sơn Thần và Thổ Địa luôn không thấp.

Đặc biệt là ở thời đại này.

Trên người Trương Trạch trực tiếp nhận được ý thức của Sơn Thần giáng lâm, mượn gần như toàn bộ sức mạnh.

Tiên tổ đời thứ ba khống chế dòng nước tấn công hắn, Trương Trạch giơ tay lên, một con thổ long khổng lồ xuất hiện lao tới.

Giữa những cái vung tay, hắn có thể thay đổi địa thế của núi và

đất.

Dưới chân mọi người, đột nhiên một bàn tay hình thành từ đất nhanh chóng thò ra.

Nắm về phía vị tiên tổ đời thứ ba của Trương gia.

Khi Thổ mạnh hơn Thủy, nước xung quanh sẽ bị đất hấp thụ và bao bọc bên trong.

Trong đó thậm chí có cả ngọc mạch, cũng bị khống chế thay đổi hình dạng.

Bên cạnh Tứ Đại Thiên Vương thi triển thần thông, nhưng xa xa không khoa trương bằng thủ đoạn của Sơn Thần.

"Sức mạnh của Sơn Thần, khoa trương đến vậy sao?" "Xét về độ lưu truyền, Sơn Thần núi Dương Giác được người đời cúng bái, cộng thêm bản thân là Sơn Thần ngự tại núi, đây chính là sân nhà!" Trương Hải Kỳ nhanh chóng nhìn ra mấu chốt trong đó.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một thanh đao mang theo kim quang từ hư không chém ra.

Võ Thánh Quan Nhị Gia cưỡi ngựa Xích Thố lại một lần nữa xuất hiện, lần này trang bị đầy đủ, hiển nhiên thực lực đã lên một cảnh giới cao hơn.

Mấy năm gần đây, sự cúng bái dành cho Quan Nhị Gia không giảm mà còn tăng, ngày càng nhiều người cúng bái, đồng thời có rất nhiều tác phẩm văn học đang truyền bá.

Dẫn đến thực lực của Võ Thánh cũng đang không ngừng tăng lên theo sức mạnh của tín ngưỡng.

Một đao chém xuống, trực tiếp cắt đứt tiên tổ đời thứ ba đang nuốt chửng mật lạc đà.

Thậm chí khiến ông ta phải nhổ ra con mật lạc đà lớn dài mười mét vừa mới nuốt vào.

Đồng thời một đao phá vỡ vách đá phía sau, lộ ra một khe nứt.

Phía sau, chính là nơi họ cần đến.

Một luồng gió thổi qua, truyền đến tiếng chuông đồng lục giác.

Tiếng chuông đồng lục giác, lập tức khiến người ta đầu váng mắt hoa.

Vào thời khắc mấu chốt, Tiểu Ca lắc chiếc chuông đồng mang theo bên người.

Tiếng chuông đồng biến mất, mọi người mới thật sự thở phào nhẹ nhõm.

"Tại sao chuông đồng lại có động tĩnh vào lúc này?" Phía sau Trương Thụy Đồng, một người Trương gia tên Trương Thắng Tình đưa ra nghi vấn.

Trương Trạch từng xem giới thiệu, trong Trương Gia Lâu, ghi rằng người này khi còn sống đã sống đến 176 tuổi, cả đời phát trủng vô số, bình định giang sơn nhà Chu.

Cũng có thể nói, đây là người Trương gia thời Minh, thân mang Kỳ Lân thuộc chi Trương Kỳ Bàn.

"Trong Trương Gia Cổ Lâu vẫn luôn sinh ra một luồng gió không rõ nguyên do, có lẽ liên quan đến hệ thống thông gió độc đáo bên trong." Trương Thụy Đồng giải thích đơn giản một câu.

Trước mắt xuất hiện một lượng lớn tóc, mọi người như lại quay về lúc cơ quan ở núi Tứ Cô Nương bị kích hoạt.

Trương Thắng Tình và Trương Thụy Đồng hai người hợp lực, mỗi người cầm một thanh Hắc Kim Cổ Đao, chém vào người tiên tổ

đời thứ ba.

Đối với những người được hồi sinh, họ không quan tâm là tiên tổ hay không phải tiên tổ.

Hiện tại chỉ nghe theo mệnh lệnh của tộc trưởng Trương gia đương nhiệm Trương Trạch.

Một đao chém xuống, hai người rên lên một tiếng, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Vào thời khắc mấu chốt, Trương Trạch mượn thần cách của Sơn Thần đứng ở vị trí Khôn.

Từ phương vị Kỳ Môn đã chiếm được vị trí có lợi nhất.

Đồng thời bàn cờ Kỳ Môn dưới chân nhanh chóng chuyển đổi.

"Quy Đăng Thể!" "Loạn!

Kim!

Thác!" Theo tiếng Trương Trạch đột nhiên vang lên, tất cả động tác của tiên tổ đời thứ ba trước mắt trong vài giây đột nhiên chậm lại.

Hiệu quả lớn nhất của Loạn Kim Thác là có thể khiến đối thủ và bản thân ở trong những dòng thời gian khác nhau.

Cũng có nghĩa là, Loạn Kim Thác khiến hắn ở một nơi có tốc độ nhanh hơn người khác, từ đó khiến tốc độ trong Bát Loạn Kỳ Môn vượt trước đối phương.

Trương Trạch đột nhiên sử dụng Chu Tước trong Bát Thần Lực.

Toàn thân bùng lên ngọn lửa Chu Tước hừng hực.

Điều động Kỳ Môn, khiến cả không gian đều nằm trong sự khống chế của hắn.

Mọi hành động của tiên tổ đời thứ ba trước mắt đều nằm trong

tầm kiểm soát.

Thậm chí tất cả hành động tiếp theo, hắn đều có thể dự đoán trước.

Trong tay, tất cả kỹ năng thuộc tính Thổ, toàn bộ được phóng đại gấp mấy chục lần.

Tất cả năng lực thuộc tính Hỏa, đều là Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Hắn đột nhiên lấy ra Chu Thiên Quái Kính.

Đồng thời còn có Hải Khí đã thu thập được.

Trương Trạch đột nhiên ném ra vô số hóa thạch mai rùa.

"Khảm Tự Đông Hải Long Hỏa!" Hắn giơ Chu Thiên Quái Kính trong tay lên, trong quái kính, Long Phù và Ngư Phù đồng thời lóe sáng.

Nhìn chằm chằm vào Chu Thiên Quái Kính trong tay, Trương Trạch đột nhiên hiểu ra.

"Nguyên lai Ngư Phù tự thân không thể phát huy tác dụng, cần phải phối hợp với Long Phù?" Cá không thấy nước, rồng không thấy vạn vật.

Sức mạnh của sấm sét nhanh chóng rút ra âm hỏa mà hóa thạch hải quy đã hấp thụ.

Tiên tổ đời thứ ba khinh thường giơ tay khống chế nước phía sau, lao về phía mai rùa.

Chương 517

Dòng nước đáng sợ như vậy, thậm chí có khả năng đánh nát những hóa thạch mai rùa đã hình thành hàng chục triệu năm này.

Bùm bùm bùm!

Tiếng nổ dữ dội làm vỡ nát mai rùa.

Giây tiếp theo, hải khí bên trong đột nhiên ngưng tụ, trực tiếp bị đốt cháy trong nước.

"Long Hỏa gặp nước thì cháy." Trương Trạch cười cười, "Nếu không có nước, chưa chắc đã có thể dẫn cháy âm hỏa thuận lợi như vậy." Trong nước của ông ta, cũng chứa một lượng lớn không khí.

Trong không khí của biển, hòa quyện với nước biển, nên sẽ không đốt cháy cả đại dương.

Nước trước mắt cũng mang theo không khí, gặp Long Hỏa lập tức bị đốt cháy.

Lửa lớn nhanh chóng lan rộng, lao về phía tiên tổ đời thứ ba, người cũng mang theo một lượng lớn không khí.

Bất kể dùng thủ đoạn gì, đều không thể ngăn cản Long Hỏa thiêu đốt.

"Lửa này, đáng sợ đến thế!" Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm vào Long Hỏa trước mắt, đột nhiên nhớ lại nhiều năm trước từng đến Nam Hải, "Long Hỏa Nam Hải?" "Là Long Hỏa của Đông Hải." Trương Trạch sửa lại một câu.

"Đông Hải cũng có dị tượng Long Hỏa xuất hiện?" Trương Thụy Đồng nghe xong nhưng không vội thảo luận.

Ông ta đã chết quá lâu, đối với những chuyện xảy ra bên ngoài trong hai trăm năm, căn bản không biết gì cả.

Oanh!

Vừa dứt lời, bên cạnh đột nhiên bùng lên ngọn lửa lớn, hỏa diễm trong nháy mắt tràn ngập cả mộ đạo.

Lửa lớn đốt cháy một lượng lớn mật lạc đà.

Tiếp đó những con mật lạc đà này dưới nhiệt độ cao hàng nghìn độ, toàn bộ bị thiêu cháy tan chảy.

Mật lạc đà không sợ lửa thường, chỉ vì nhiệt độ không đủ.

Ngũ hành tương sinh tương khắc cũng phải xét đến mạnh yếu.

Thủy khắc Hỏa phải trong điều kiện tương ứng.

Như tình huống trước mắt, lượng nước bên cạnh hoàn toàn vô dụng.

Ngay cả hư ảnh Huyền Vũ sau lưng tiên tổ đời thứ ba, cũng dưới ngọn lửa lớn, trực tiếp nhanh chóng biến mất.

Trong ngọc bích bị thiêu đến đen kịt một mảng.

Chỉ để lại một lượng nhỏ đốm đen trên đó, mật lạc đà ở xa đang bị thu hút đến.

Vị tiên tổ Trương gia chỉ còn lại tro cốt, bị mấy người bên cạnh cầm chổi nhẹ nhàng quét một cái, đổ vào trong thạch quan.

"Dịch tiên tổ qua một bên đi." Trương Hải Diêm nhìn cỗ quan tài chắn giữa đường, luôn cảm thấy vị trí của vị tiên tổ này có chút cản đường.

Trương Trạch đứng bên rìa vũng nước, địa hình của địa cung hẳn là giống trong nguyên tác.

“Bên cạnh hộ quan hà, bị người ta đào một cái trộm động.” Hắn đi đến bên cạnh, luôn cảm thấy phong cách của cái trộm động này, rất giống với trộm động trong mộ dưới đáy biển.

Bên trong động là một lối đi.

Trong lối đi, không gian rộng rãi, tiếp tục đi lên là bậc thang đá.

Sau khi Trương Trạch lật qua, đây là cảnh tượng hắn nhìn thấy.

Trương Thắng Tình đã hồi phục tình hình ở phía trước, nhanh chóng lật qua lối đi phía trước.

Những người Trương gia có thể được đặt ở tầng thứ ba của Trương Gia Lâu, gần như đều là cao nhân trong các thế hệ.

Số lượng tộc nhân Trương gia năm đó, lúc đông nhất, số người còn sống tuyệt đối không chỉ có vạn người.

Quan quách có tư cách nằm ở đây, đa phần đều là những người Trương gia khi còn sống có công, thực lực cực cao.

Ngay sau đó mấy người phía sau cũng lanh lẹ lật qua.

Động tác vượt xa những tộc nhân Trương gia phía sau.

“Không hổ là tiền bối sau khi chết có tư cách vào Trương Gia Lâu...” Trương Tiểu Xà nhìn chằm chằm vào ba mươi bóng người phía trước, không thể không khâm phục từ tận đáy lòng.

Từ rìa lối đi đi qua, bên cạnh ẩm ướt thành từng mảng, hơi nước ở đây rất nặng.

Men theo lối đi tiếp tục đi, có thể ngửi thấy một luồng độc khí.

Nhưng đám người Trương gia không hề để ý đến độc khí.

Mức độ độc này, gần như tất cả mọi người có mặt đều có thể miễn dịch trực tiếp.

Phía trước đột nhiên thoáng đãng, nước dần dần hình thành sương mù.

"Cơ quan thủ mộ đã được khởi động." Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm phía trước, nhìn về phía Trương Trạch: "Tộc trưởng, hẳn là vì ta đã động vào cỗ quan tài có cơ quan đó." Bây giờ ông ta đã gọi Trương Trạch là tộc trưởng một cách tự nhiên.

Men theo con đường thủy bên cạnh, mọi người tạm thời tránh khỏi những luồng độc khí đó.

Tuy sẽ miễn dịch, nhưng hít nhiều cũng sẽ có ảnh hưởng.

Từ bên cạnh trực tiếp men theo hộ quan hà bơi vào sâu hơn, đi trên mặt đất hay đi dưới nước kết quả cũng như nhau.

Ở phía trước, một bậc thang đá không ngừng kéo dài lên trên.

Cuối bậc thang đá, vô số sợi dây sắt treo chuông đồng thành hàng xuất hiện trên một cây cầu treo sắt.

Cây cầu bắc ngang ở giữa.

Nước bên dưới thông thẳng đến đối diện, ở cửa động có nhiều dây mảnh hơn.

Những sợi tơ mảnh dày đặc như trong động bàn tơ, mỗi một đầu cuối đều treo một chiếc chuông đồng lục giác cổ xưa có hoa văn rắn hai đầu.

Mọi người bắt đầu men theo bậc thang đá bên bờ nước đi về phía cây cầu.

Nước từ hướng mộ thất vừa rồi, chảy thẳng đến trước cửa động phía trước.

Từ hướng Trương Trạch đang đứng, không thể nhìn rõ dòng nước rốt cuộc chảy về đâu.

Bên ngoài cửa động dày đặc chuông đồng lục giác, trong động đó xung quanh cũng có vô số chuông đồng lục giác.

Ngay cả trên Thanh Đồng Thần Thụ ở Tần Lĩnh, cũng chưa từng thấy số lượng chuông đồng lục giác nhiều đến vậy.

Lối đi đó rộng tới ba mươi mét, nhưng nước phủ bên dưới chỉ sâu nửa lòng bàn tay.

Trên đỉnh dày đặc toàn là chuông đồng.

Không cần nhìn cảnh tượng phía sau, cũng có thể tưởng tượng, số lượng chuông đồng ở đây, rốt cuộc khoa trương đến mức nào.

"Ở nơi này, chỉ cần ta chạm vào một sợi dây, tất cả chuông đồng lục giác đều sẽ bị kích động." Trương Thắng Tình nhìn chằm chằm vào cây cầu phía trước, trong ánh mắt tràn đầy khát vọng.

Khát vọng được vào đó xem một chút, những thứ trong truyền thuyết chỉ có tộc trưởng mới được xem.

Trương Thụy Sơn vỗ vỗ vai hắn, "Ngươi muốn vào trong đó xem những hồ sơ của Trương gia sao?" "Bên trong thu thập những thông tin từ các kho lưu trữ khác nhau, trải qua mấy nghìn năm, trải dài khắp nền văn minh Z quốc." Trương Thắng Tình nghe lời của ông ta, nhưng không hề hoảng sợ, "Chẳng lẽ ngươi không muốn vào xem?" Nếu là người Trương gia bình thường, cho dù trong lòng thật sự nghĩ vậy, cũng sẽ không thẳng thắn như thế.

Ba mươi người Trương gia, ngoài Trương Thụy Đồng ra, những người còn lại khi còn sống đều chưa từng thấy hồ sơ bên trong.

Khi nhìn thấy thái độ của họ, Trương Trạch đột nhiên cảm thấy, thái độ của mình đối với những người Trương gia được hồi sinh này dường như quá tốt rồi.

"Một chút cũng không xem tộc trưởng Trương gia là ta ra gì sao?"

Trương Trạch mặt không biểu cảm nhìn những vị tiên nhân Trương gia vốn nên yên nghỉ trong Trương Gia Lâu này.

Đột nhiên trên người hắn tỏa ra một luồng khí thế đáng sợ.

Khí tràng đáng sợ của Lục Khố Tiên Tặc chính thức bước vào giai đoạn thứ tư.

Chỉ cần hắn muốn, những người Trương gia được hồi sinh xung quanh, thậm chí tất cả vật sống xung quanh, đều có thể trong khoảnh khắc biến thành bột mịn.

Chỉ có loại như tiên tổ đời thứ ba đã hấp thu tinh hoa long mạch mấy nghìn năm, lại thêm có Huyền Vũ bảo vệ, nếu không, tuyệt đối không thể chống cự quá ba giây.

Tất cả người Trương gia xung quanh đều cúi đầu xuống, khí thế chỉ là bình thường, thậm chí chưa dùng đến nửa phần sức mạnh.

Trương Thụy Đồng nói: "Tộc trưởng tuy đã sửa đổi quy định của Trương gia, nhưng không có nghĩa là, có thể không xem tộc trưởng ra gì." "Bất kể các ngươi có bao nhiêu tự do, ta đều hy vọng các ngươi hiểu rõ, ai, đã cho các ngươi tự do!" Những người Trương gia đang tính toán vào xem phía trước, đột nhiên phản ứng lại, lập tức lùi về phía sau.

"Tôi hiểu rồi, tộc trưởng." Sự kiêu ngạo của Trương Thắng Tình vừa rồi, hoàn toàn biến mất.

Thứ nhất là Trương Trạch có toàn quyền khống chế, đồng thời có sức mạnh ẩn chứa trong luồng khí thế đó.

Chương 518

Xa không nói, mới đây không lâu, hắn vừa giải quyết tiên tổ Trương gia đời thứ ba.

Tuy người khác cũng có góp sức, nhưng hắn mới là chủ lực thực sự.

Sức mạnh đó cường đại, có thể lấy mạng họ bất cứ lúc nào.

Những người Trương gia vừa hồi sinh này, có tác dụng miễn dịch nhất định đối với tiếng chuông đồng.

Dù vậy, những thứ bên trong, họ cũng không có tư cách đi tìm hiểu.

Trương Trạch quay đầu lại nhìn một cái, phát hiện Tiểu Ca cũng đang yên lặng đứng bên cạnh.

"Có ta canh giữ, sẽ không có bất kỳ ai đến gần bên trong." Tiểu Ca rút đao ra, đứng gác bên cạnh, ánh mắt hữu ý vô ý liếc nhìn những người Trương gia kia.

Trương Thụy Đồng lại không để ý đến nội dung thảo luận, quay đầu nói với Trương Trạch: "Lối đi chỉ có thể đi từ bên dưới, nhưng trước tiên phải mang theo cái chuông đó." Ông ta chỉ vào chiếc chuông mà Tiểu Ca mang trên người.

Trương Trạch lấy ra chiếc chuông đó, "Ta có chuông đây, bây giờ có thể vào được chưa?" Chiếc chuông trong tay hắn có hiệu quả giống hệt chiếc chuông chuyên dụng của tộc trưởng Trương gia.

Nhưng lại nghe Tiểu Ca nói với những người khác xung quanh: "Mau đi, nơi này sắp có nguy hiểm." Trong lối đi phía trước, bốc lên một lượng lớn sương mù.

Kiềm mạnh dạng lỏng đó đã biến thành khí, nồng độ cực cao, mang theo tính ăn mòn đáng sợ.

Những tộc nhân biết Kim Quang Chú phía sau tuy có thể chống cự một lúc, nhưng không thể chống cự mãi được.

"Đừng dùng Kim Quang Chú, sức mạnh của chúng ta rồi sẽ có lúc cạn kiệt." Trương Hải Kỳ chỉ vào màn sương mù dày đặc phía trước: "Mọi người không phát hiện ra sao?" "Sương mù phía trước giống như có ý thức vậy, sẽ nhanh chóng tụ lại về phía vị trí tập trung đông người nhất của chúng ta." Nói xong, hắn đưa tay chỉ.

Mọi người nhìn thấy, một mảng sương mù dày đặc phía trước, đang thật sự lao về phía vị trí của họ.

Ngược lại Trương Trạch bị trực tiếp bỏ qua.

Nếu mọi người không nhìn kỹ, thậm chí sẽ trực tiếp bỏ qua sự tồn tại của Trương Trạch.

Năng lực bị động của Lục Khố Tiên Tặc, sẽ khiến cảm giác tồn tại của bản thân trở nên cực thấp.

Có lẽ vì những ảnh hưởng tiêu cực thuộc về người thường trên người hắn, đã sớm bị loại bỏ hoàn toàn.

Mất đi những thứ đó, hắn đã sớm không còn là người bình thường.

Lại nhìn trước mắt, đợt sương mù tiếp theo, đã biến thành bao phủ không góc chết.

Tất cả các lối đi đều sẽ nằm trong phạm vi bao phủ của độc khí.

Xem ra không đi không được rồi.

Trương Thụy Đồng đi trước dẫn đường, "Theo ta." Ông ta dẫn Trương Trạch, đi về phía vị trí có điêu khắc đầu rồng gần lối đi phía

trước.

Khi Trương Trạch và lão tộc trưởng Trương Thụy Đồng hai người đi vào trong màn sương mù, Trương Trạch lập tức nín thở.

Những luồng khí độc mạnh mẽ đó rơi trên người liền bị một tầng kim quang nhàn nhạt ngăn lại.

Cho dù không có tầng kim quang này, những thứ đó cũng không thể gây ra thương tổn trí mạng cho hắn.

Phương pháp của Trương Thụy Đồng còn đơn giản hơn, ông trực tiếp bò trên mặt nước cạn, chuẩn bị xuyên qua tầng tầng sương mù từ phía dưới.

Phía trên của toàn bộ màn sương có khoảng không gian chừng sáu bảy mét, những nơi khác gần như đều bị bao phủ.

Về phần bên dưới, cũng có một khoảng không gian đủ cho một người đi qua.

Lúc này, Tiểu Ca ra hiệu cho các tộc nhân khác rời đi từ một lối đi bên cạnh.

"Đi đâu vậy?" Trương Nhật Sơn hỏi.

Năm đó khi còn ở nội gia, rất nhiều bí mật ông đều không rõ.

Mãi cho đến khi bị trục xuất khỏi gia tộc, ông vẫn luôn trong trạng thái mơ mơ màng màng.

"Phải đi làm một việc, hoàn thành bước cuối cùng đó." Tiểu Ca bình tĩnh nói.

"Một việc?" Trương Nhật Sơn tỏ ra vô cùng bực bội với thói quen nói năng không rõ ràng này của Tiểu Ca.

"Chính thức tiếp nhận chức vị tộc trưởng." Trương Thụy Lâm với vẻ mặt kỳ quái quay đầu nhìn hồi lâu.

“Ngay cả Tiểu Ca cũng chưa từng thực sự trải qua nghi thức đó.

Mỗi một tộc trưởng Trương gia đều sẽ đi theo tộc trưởng đời trước đến nơi đó, cho đến khi lão tộc trưởng tử vong, tân tộc trưởng sẽ an táng thi thể của lão tộc trưởng.” “Thi thể sẽ được bảo quản tốt, chờ đợi tương lai.” Nói đến đây, ông ta bỗng nhiên dừng lại, “Ngươi có biết, tại sao người Trương gia lại phải được chôn cất trong Trương gia cổ lâu không?” Trương Hải Khách nhìn ông ta: “Lá rụng về cội?” “Sai.” Trương Thụy Lâm trực tiếp nói ra đáp án.

“Vì để trường sinh.

Chỉ có những người Trương gia quan trọng mới có được đãi ngộ này.” Ông ta nhìn về phía Trương Thắng Tình và mấy vị tiền bối Trương gia, “Lời ta nói có đúng không?” Trương Thụy Sơn mỉm cười: “Nói rất chính xác.

Tộc quy của Trương gia, ban đầu ta không tin, cho đến khi ta lại đứng ở đây.” Điều này khiến ông ta không thể không tin.

Khi mọi người đang đi về phía trước, hướng đó dẫn đến lối ra, nhưng lại không hề an toàn.

Trương gia cổ lâu từ trước đến nay chưa bao giờ là nơi cho phép người khác tùy ý ra vào.

Muốn rời khỏi đây mà không có thực lực tuyệt đối mạnh mẽ, tất phải trả giá đắt!

Trương Thắng Tình nhìn về phía đó, sắc mặt trầm xuống: “Chỗ đó không phải nơi tốt lành gì, mấy đứa hậu sinh này có được không?” “Lão nhân gia xem thường người khác?” Trương Hải Diêm đối với lời của Trương Thắng Tình tỏ vẻ khinh thường.

“Cà lơ phất phơ, Trương gia sao lại có loại hậu nhân này!” Lời lẽ của Trương Hải Diêm khiến Trương Thắng Tình có chút không vui.

Ngược lại, Trương Thụy Sơn bên cạnh trông khá có khí chất nho nhã.

Ai ngờ Trương Thắng Tình vừa dứt lời, sắc mặt đột nhiên biến đổi, một mảnh lưỡi dao lướt qua má bà ta.

May mà né tránh kịp thời, nếu không vừa rồi đã bị cắt cổ.

"Khẩu trung tàng đao?" Trương Thắng Tình kinh ngạc nhìn Trương Hải Diêm trước mặt, "Trong miệng ngươi có thể giấu được bao nhiêu lưỡi dao?" "Ngươi muốn biết không?" Trương Hải Diêm cười lạnh một tiếng, đột nhiên lại phun ra một lưỡi dao nữa.

Lưỡi dao cực nhỏ, trong hoàn cảnh thế này thậm chí khó mà nhìn rõ.

Đột nhiên, Tiểu Ca vươn ra hai ngón tay, nhanh chóng kẹp lấy lưỡi dao.

Chiêu Linh Tê Nhất Chỉ này được anh dùng đến mức xuất thần nhập hóa.

Anh lạnh lùng nói một câu: "Trước khi tộc trưởng trở về, không được nội đấu, nếu không sẽ bị xử trí theo tộc quy." Hai người chỉ dám đánh nhau khi tộc trưởng không có mặt, nếu tộc trưởng xuất hiện, hình phạt cho việc nội đấu không hề nhẹ.

Phải biết rằng, chỉ vì mạo phạm người thường mà Kim Vạn Đường đã bị ném thẳng vào khu vực tử địa trong Thập Nhất Thương.

Nơi đó từng giết chết cả một đoàn quân Nhật khấu.

Những bức tường đá xung quanh, sau khi con Mật Lạc Đà đầu tiên bị giết, lại bắt đầu từ từ chui ra nhiều bóng đen Mật Lạc Đà hơn.

Số lượng chúng dày đặc, chi chít khắp mọi ngóc ngách.

Sương mù ở đây chỉ dùng để ngăn Mật Lạc Đà tiến vào lối đi phía

sau.

Nếu có người ở xung quanh mà không rời khỏi nơi này trong thời gian ngắn, sẽ bị Mật Lạc Đà bao vây.

"Độc khí ở đây không chỉ là khí độc mạnh, mà còn có một mùi hương khiến người ta ngủ say." "Cốt hương?" Nghe Trương Thụy Đồng nói xong, Trương Trạch quay đầu nhìn thoáng qua.

Mùi hương quen thuộc với người Trương gia, có thể khiến người ta ngủ say, mười phần thì có đến tám chín phần là Cấm Bà cốt hương.

"Chính là cốt hương.

Có một số chuyện, bây giờ không có ai ở đây, ta chỉ có thể nói cho ngươi nghe." Giọng điệu của Trương Thụy Đồng trở nên vô cùng nghiêm túc.

"Trương gia truyền thừa nhiều năm như vậy, tộc nhân năm đó tự nhiên cũng lên đến hàng nghìn vạn, nhưng người mang huyết mạch Kỳ Lân lại không nhiều.

Ngươi cũng biết đấy, mỗi gia tộc khó tránh khỏi sẽ xuất hiện vài hậu nhân phẩm hạnh không đoan chính." Nghe vậy, Trương Trạch cũng hiểu ra, "Trương gia trước đây cũng có người làm thí nghiệm trường sinh?" "Những mùi hương đó, là xương cốt của Cấm Bà bị người Trương gia xử lý để lại?" Chuyện khác không biết, nhưng người Trương gia vì để giữ bí mật, chuyện gì cũng làm được.

Hai người động tác vô cùng thành thạo xuyên qua những sợi dây thép kia.

Tất cả dây thép ở đây đều được làm bằng vẫn thiết không dễ bị ăn mòn.

Có thể tưởng tượng được, trong quá khứ của Trương gia, mỗi lần người thừa kế tộc trưởng mới được chọn ra, đều sẽ được lão tộc

trưởng dẫn vào lối đi này.

Tộc trưởng mới được chọn ra, cũng tất nhiên là người có thực lực mạnh nhất trong thế hệ trẻ.

Cũng chỉ có người như vậy mới có thể sống sót đi qua lối đi này.

"Lối đi phía sau, chuông đồng sẽ càng dày đặc hơn, phải nhớ kỹ, nhất định phải cố gắng hết sức không tiếp xúc với chuông đồng.

Người Trương gia có thể chịu đựng chuông đồng ở một mức độ nhất định, nhưng không thể chịu đựng vô hạn, nếu không thất hồn chứng sẽ bộc phát!" Trương Trạch xách theo lão tộc trưởng, trực tiếp dùng đến Súc Địa Thuật, một giây sau đã xuyên qua lối đi, xuất hiện ở phía bên kia.

Chương 519

"Trường Phòng Súc Địa Thuật!!" Trương Thụy Đồng khi thấy Trương Trạch sử dụng thủ đoạn này, ngoài kinh ngạc ra còn có cả trách cứ.

"Ngươi không nên vào lúc này mà dễ dàng tổn thất thọ mệnh như vậy.

Ngươi có biết, mỗi lần sử dụng thủ đoạn này đều sẽ tổn hại dương thọ không?" "Ta biết." Trương Trạch không quan tâm đáp lại.

Ánh mắt của hắn lúc này đang hướng về phía sau lối đi.

Từ đây nhìn vào, lối đi bên trong đột nhiên thắp lên những ngọn trường minh đăng, được làm từ mỡ của Chúc Cửu Âm.

Lại có mấy gian phòng được xếp bằng đá, mỗi gian đều vô cùng lớn, kéo dài vào nơi cực sâu.

Mỗi một gian phòng đều viết chữ cổ thể, Trương Trạch liếc mắt một cái đã thấy cửa đá khổng lồ cuối cùng viết hai chữ "Chung Cực".

Nơi này rốt cuộc đã ghi lại bao nhiêu thứ, mới cần phải đào một gian phòng khổng lồ như vậy ở đây.

Nhìn xuống dưới lối đi cũng không đơn giản, được xây theo dạng ô vuông.

Cần phải có bộ pháp đặc định mới có thể tránh được cơ quan.

Trước đó chỉ có vài chục khối, còn ở đây thì đầy rẫy, lối đi rộng hơn mười mét, mặt đất giống như một bàn cờ vây khổng lồ.

"Cẩn thận dưới chân, nơi này cần phải đi theo một trình tự đặc định mới có thể tránh được tất cả cơ quan." Trương Thụy Đồng chỉ

vào những khối đá trước mặt, "Nếu không biết quy tắc trong đó, chỉ có thể xông vào, trong tình huống đó, xác suất sống sót thường không lớn." Đương nhiên, điều này cơ bản là đối với người thường.

Trương Trạch ngưng mắt nhìn những khối đá trước mặt, "Đáp án là Kỳ Lân?" Hắn không tin mỗi một đời tộc trưởng của Trương gia trước đây đều có thể nhớ được mật mã phức tạp như vậy.

Khả năng lớn nhất, cũng nên có liên quan đến đặc điểm chung của mỗi đời tộc trưởng.

Đao pháp của Trương gia, như Tiểu Ca đã trình diễn, đó là một trong những chìa khóa để vào Trương gia cổ lâu.

Vậy thì ở đây, chỉ có thể là hình xăm Kỳ Lân.

Quả nhiên, Trương Thụy Đồng cởi áo lộ ra thân trên cường tráng, hình xăm Hắc Kỳ Lân dục hỏa đạp lưu vân toàn thân hiện ra.

Ông hoàn toàn dựa theo lộ tuyến trong đó, bắt đầu có quy luật đi về phía gian phòng đầu tiên.

Khi quay đầu lại, lại thấy Trương Trạch khoác huyền phù đấu bồng xuất hiện sau lưng mình.

"Đi thôi." Trương Trạch vươn tay chọc vào hai lỗ nhỏ bên cạnh cửa, mở cơ quan.

Chìa khóa cũng chính là Phát Khâu Chỉ đặc hữu của Trương gia.

Trước thời nhà Thanh, đó vẫn luôn là tiêu chí duy nhất của Trương gia.

Mãi đến mấy chục năm gần đây Uông gia xuất hiện, do kẻ phản bội của Trương gia bán những thứ này cho Uông gia.

"Cái áo choàng của ngươi lấy được ở đâu vậy?" Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm vào chiếc áo choàng trước mắt, lần đầu tiên

nghe nói trên đời có loại áo choàng như vậy.

"Ở Hỉ Mã Lạp Nhã." Trương Trạch thuận miệng nói ra vị trí của Chí Tôn Pháp Sư ở một vị diện khác.

"Hỉ Mã Lạp Nhã?

Không giống tiếng Hán cũng không giống tiếng Tạng, là tiếng Phạn?" Trương Thụy Đồng suy nghĩ một hồi, ông thông thạo nhiều loại ngôn ngữ, nhưng lại không biết địa phương cụ thể.

Trương Trạch lại bổ sung một câu: "Một nơi gần đỉnh Châu Mục Lãng Mã." Châu Mục Lãng Mã trong tiếng Tạng có nghĩa là Mẹ của Đất, nói như vậy Trương Thụy Đồng đại khái đã hiểu.

Hai người bước vào phòng, Trương Thụy Đồng nói: "Bên trong ghi lại đều là những sự kiện đặc biệt cấp phổ thông, có những ghi chép trong cổ mộ, cùng với những lịch sử đã thất lạc.

Tại Trương gia, có phiên bản hoàn chỉnh nhất trên thế gian, toàn bộ đều là bản gốc duy nhất, nhất định phải bảo tồn thật tốt." Nhìn chằm chằm vào những cuốn sách trước mắt, Trương Trạch biết rằng, Trương gia từ trước đến nay đều lấy góc nhìn của một người ngoài cuộc để xem xét mọi chuyện xảy ra.

"Người Trương gia tin chắc rằng, gia tộc của chúng ta cuối cùng sẽ có một ngày có được phương pháp trường sinh thực sự.

Vì vậy, tất cả những tộc nhân có cống hiến lớn nhất cho gia tộc đều có tư cách ngủ say trong Trương gia cổ lâu, chờ đợi một ngày nào đó trong tương lai được hồi sinh, từ đó đạt được trường sinh." Trương Thụy Đồng dừng lại một chút, "Hiện tại xem ra, đây căn bản là lời nói dối do tiên tổ đời thứ ba bịa ra vì trường sinh.

Điều khiến người ta không ngờ tới là, thế hệ của ngươi lại thực sự hồi sinh được tộc nhân của Trương gia." Bây giờ ông có thể đứng

ở đây, là điều vạn lần không ngờ tới.

Tiếp theo, ông đại khái kể cho Trương Trạch nghe về tư liệu đặt trong năm gian phòng phía trước.

Có chút tương tự như những thẻ tre đặt trong núi của Tứ cô nương.

Bên trong đều là những dấu vết hoạt động của nhiều vị cổ thần.

Có những chiến công vì bình định giang sơn, thế đi của long mạch các nơi, những ghi chép chi tiết về các ngôi mộ cổ mà người Trương gia đã đến...

Trong đó có một gian phòng cất giữ bảo vật, bên trong đều là những thứ mà nhiều người Trương gia cho là khá đặc biệt, sẽ được cất giữ ở đây.

Những thứ như Tần Vương Chiếu Cốt Kính cũng chỉ được đặt ở tầng trên của Trương gia cổ lâu.

Không thể không nói, những thứ cấp thấp hơn sẽ được đặt ở đây.

Khi Trương Trạch bước vào, liếc mắt đã thấy vẫn đồng ở phía xa.

"Mảnh vỡ vẫn đồng?" Một số loại vẫn đồng đặc biệt thực ra rất hiếm, bất kể là hoàn chỉnh hay bị vỡ, đều sẽ được người ta bảo quản cẩn thận.

Khi nhìn thấy khối vẫn đồng trước mặt, bên cạnh tất cả các khối vẫn đồng đều có một cái đĩa, trên đó đặt mấy viên hoàn đen tuyền.

Thứ này trông giống như... nốt ruồi đen trên mặt người, loại siêu lớn.

"Thạch công chí?" Nhìn thấy thứ này, lại có cả vẫn đồng, Trương Trạch ngẩn người.

Lần đầu tiên ở đây, hắn nhìn thấy thứ từ trong lăng mộ Thành Cát

Tư Hãn.

Đời trước hắn xem nguyên tác, biết thứ này tà môn đến mức nào.

"Tiên tổ của Trương gia có thể mang thứ này ra khỏi tòa hung lăng đó?" "Xem ra ngươi biết thứ này!" Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm vào Thạch công chí trước mặt, biểu cảm đầy kiêng dè.

"Thạch công chí rất đặc biệt, ngay cả ta năm đó đối mặt với nó cũng sẽ ngửi thấy một mùi hương lạ đặc biệt, khiến người ta hận không thể lập tức nuốt nó xuống.

Vẫn đồng bên cạnh có thể ức chế những thứ này." Trương Trạch lại nhìn ra bốn phía căn phòng, ở giữa, hắn thấy rất nhiều quan quách khác thường.

"Quan tài cũng là bảo vật?" Hắn nhìn về phía những chiếc quan tài kia.

"Phải, bên trong chứa không phải là thứ bình thường." Trương Thụy Đồng chỉ vào chiếc quan tài đầu tiên: "Bên trong là thi thể dị thú, ngươi xem Sơn Hải Kinh không?

Trong Sơn Hải Kinh, ghi lại tác dụng kéo dài tuổi thọ của rất nhiều dị thú.

Ngoài ra như giao long, bí hí, những dị thú này, dù đã chết nhưng một khi xuất hiện cũng sẽ xảy ra rất nhiều chuyện không thể giải thích được." Trương Trạch nhìn về phía quan tài: "Cho nên người phụ trách phòng lưu trữ đã gửi những thứ này đến đây?" Từ hình dáng bên ngoài của quan tài, Trương Trạch nhìn thấy một chiếc quan tài hình rùa.

Nhìn nguyên hình, bên trong có thể đang nhốt một con rắn khổng lồ, hoặc một con giao long.

Phía sau hắn không nhìn kỹ nữa, trực tiếp lao về phía gian phòng

ghi chữ “Chung Cực”.

Trước khi vào phòng, hắn vươn tay đẩy cửa phòng ra.

Chỉ thấy bên trong có một chiếc giường ngọc, một ít đồ dùng sinh hoạt, và rất nhiều bạch thư treo lơ lửng.

Xung quanh đặt rất nhiều bia đá, trên đó khắc vô số cổ văn.

Trong đó có rất nhiều phù điêu, khắc đầy mọi ngóc ngách của căn phòng.

Trương Trạch nhìn thấy Lôi Công, thấy hư ảnh Xà Thần, thậm chí có cả Thương Hiệt.

Cùng với những miêu tả chi tiết về vẫn thạch.

“Đã vào rồi, vậy thì bắt đầu đi.” Trương Thụy Đồng đánh thức một con rắn lông đen đang ngủ say: “Con rắn này bảo tồn ký ức quan trọng, mỗi đời tộc trưởng Trương gia đều có năng lực đọc thủ, chỉ tiếc trên người ngươi là Thao Thiết...” Chưa đợi ông nói xong, Trương Trạch đã để con rắn đó cắn vào cánh tay, để một lượng lớn Phí Lạc Mông tiến vào cơ thể mình.

Con rắn lông đen này có chút khác biệt với rắn lông đen thông thường, lông trên người thưa thớt, nhưng vảy lại đặc biệt đen tuyền.

Khi Phí Lạc Mông được truyền vào cơ thể, trong đầu Trương Trạch đột nhiên xuất hiện rất nhiều nội dung được đọc trực tiếp.

Trong hình ảnh là một nữ tử Trương gia, dùng giọng nói trong trẻo đọc ra những nội dung đó.

Đồng thời, Trương Trạch thấy mình trong hình ảnh bị người khác dẫn đi, thấy được rất nhiều nơi quỷ dị.

Thậm chí thông qua khe nứt trên núi để đến một không gian dưới lòng đất.

Gần đảo Bình Đàm nhìn thấy một bãi bùn, từ đó nghe thấy tiếng sấm kỳ lạ.

Ở thảo nguyên phía bắc, bên ngoài lối vào một thung lũng, có rất nhiều tộc nhân Trương gia đi vào, sau đó một đi không trở lại.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy cổ thần trong sa mạc, đồng thời nhìn thấy chân tướng của Bổng Chùy Thần.

Trong ngôi miếu thờ cổ thần, có vô số phù điêu quỷ dị.

Chương 520

Những phù điêu phía sau sớm đã bị người Trương gia phá hủy.

Trên đó ghi lại rằng, nhiều năm trước cổ thần đột nhiên chui ra từ lòng đất.

Ban đầu không ai coi đó là chuyện gì to tát, theo thời gian trôi đi, các thôn trang gần đó liên tục có người bắt đầu mất tích một cách bí ẩn.

Cho đến một ngày, có người tận mắt nhìn thấy một khối bùn đất trực tiếp tiếp cận và nuốt chửng con người.

Nhưng đã không kịp, đợi đến khi hoàng đế đương thời biết được, số người bị nuốt chửng đã lên đến hàng nghìn vạn.

Thời gian lúc đó là Tây Chu, đại quân Tây Chu tiến về núi Côn Luân.

Côn Luân từ xưa là lãnh địa của Tây Vương Mẫu quốc, khác với trong truyền thuyết.

Đó mới là lần đầu tiên Tây Chu và Tây Vương Mẫu quốc tiếp xúc.

Mọi thứ trong đó đều chỉ về phía Thanh Đồng Môn ở Trường Bạch Sơn.

Trong hình ảnh, hắn đã thấy Chu Mục Vương thật sự, Chu Mục Vương lúc đó đã hợp tác với người Trương gia, cùng nhau đối phó với Long Thần.

Long Thần ở núi Côn Luân có mặt ở khắp nơi, Long Thần thần bí quỷ dị thậm chí còn có những con quái vật xấu xí vô cùng, toàn thân là bùn đất.

Những thứ này đều từng bị nhốt trong Thanh Đồng Môn, rồi lại từ đó trốn thoát ra ngoài.

Tiếp theo, hắn nhìn thấy mấy viên châu.

Những viên châu này khiến hắn cảm thấy có chút quen thuộc, Trương Trạch đang đọc ký ức đột nhiên cảm thấy viên châu xuất hiện lúc đó có chút tương tự với Thủy Linh Châu mà hắn có được.

Chẳng lẽ...

Linh châu trong vị diện Tiên Kiếm, bất ngờ rơi vào thế giới này?

Cũng quá hoang đường rồi.

Hoặc là, những khối bùn đáng sợ kia, thực ra đã hấp thu sức mạnh của linh châu?

Hắn thấy Thổ Linh Châu bị người Trương gia lấy được, và cho rằng đó là vật bất tường, lưu lại trong địa cung của Trương gia.

Vào một ngày nọ, Chu Mục Vương biết được trong một ngọn núi sâu, bất kể ngày đêm đều liên tục có sấm sét xuất hiện.

Ông đã tìm thấy một khối quặng vẫn thạch kỳ lạ, bên cạnh có một viên châu có thể thu hút sấm sét.

Nhớ đến viên châu màu đất lúc trước, ông cũng giao viên châu này cho người Trương gia trông coi.

Nhưng người Trương gia lúc đó không thể khống chế được sức mạnh trong đó, chỉ có thể giấu hai viên châu đi.

Và cho rằng trong châu ẩn chứa sức mạnh hủy diệt tất cả.

Chúng được bảo tồn trong mật thất được quy là "Chung Cực".

Nhìn thấy lúc này, Trương Trạch mới biết, những thông tin văn tự xung quanh chỉ là ghi chép.

Những thứ thực sự đáng sợ đều được bảo tồn riêng biệt trong các mật thất ẩn giấu xung quanh.

Càng khiến hắn không ngờ tới là, Trương gia đã tìm được hai viên linh châu.

Cộng thêm Thủy Linh Châu đã có, vậy là có ba viên linh châu.

Nhưng thông tin từ một con rắn lông đen rất có hạn.

Trương Thụy Đồng bên cạnh giải thích cho hắn: "Đọc thủ Phí Lạc Mông sẽ phát hiện ra những chuyện ngươi chưa từng tiếp xúc.

Theo thời gian tính toán, lăng mộ Thành Cát Tư Hãn sẽ ở thế hệ này, tái sinh một lần nữa, ngươi phải chuẩn bị cho tốt!" "Việc đầu tiên cần làm tiếp theo là cần một tộc nhân có thực lực đủ mạnh, đến Thanh Đồng Môn để canh giữ, thời gian khoảng mười năm." Thông qua nội dung của Phí Lạc Mông, Trương Trạch đột nhiên cảm thấy, hắn có thể hiểu được những văn tự được ghi lại xung quanh.

"Bí mật tối thượng chỉ có thế này?" "Đương nhiên không chỉ vậy." Trương Thụy Đồng chỉ vào những tờ bạch thư xung quanh, "Những gì được ghi trên đó, thực ra chỉ là một loại mục. 0" Trương Trạch đổi thành danh từ mà hắn hiểu, nên gọi là mục lục.

"Đây chỉ là mục lục?

Vậy những thứ thực tế ghi lại mọi chuyện đâu?" Trương Thụy Đồng hai tay dang ra: "Thực ra đều ở trong căn phòng này.

Toàn bộ căn phòng bản thân nó là một cơ quan tinh vi, chỉ cần ngươi có thể giải được đáp án trong đó, là có thể tìm được thứ ngươi muốn.

Những thứ này sự tình trọng đại, thông thường chúng ta đều sẽ không đi mở, có một số thứ ẩn chứa sức mạnh, có thể hủy diệt mọi thứ của Trương gia!

Nhiều năm trước, Trương gia từng từ đây lấy ra một viên châu, mượn sức mạnh trong đó, suýt nữa đã gây ra hậu quả không thể cứu vãn…" Nghe lời của ông, Trương Trạch nghĩ đến Lôi Linh Châu.

Sức mạnh của linh châu vô cùng mạnh mẽ, nhưng thế giới này không tồn tại chuyện tu tiên.

Chỉ không biết, khí của hắn có thể đồng thời khống chế ba viên linh châu hay không.

Hắn đi đến trước một bức tường, có thể cảm giác được, linh châu đang ở sau bức tường này.

Mặc dù độ dày của tường đã cách ly tốt sức mạnh bên trong, nhưng không thể ngăn cản được sức mạnh cường đại của linh châu thoát ra ngoài.

"Ngươi muốn lấy yêu châu ra?" "Đương nhiên phải lấy ra, để ở đây không phải là phung phí của trời sao?" Trương Trạch nói xong liền trực tiếp bắt đầu giải cơ quan trên tường.

Then chốt của cơ quan nằm ở những cổ văn được khắc trên đó.

Chỉ cần ấn theo thứ tự tương ứng là có thể mở được ngăn tối sau bức tường.

Theo âm thanh phản hồi từ bên trong, Trương Trạch nhanh chóng hiểu được cơ quan tương ứng.

Cơ quan ở đây, đã cân nhắc đầy đủ việc tộc trưởng Trương gia có chứng thất hồn.

Vì vậy chỉ cần dùng thủ đoạn của Trương gia, không khó để tìm thấy manh mối tại hiện trường.

Khi ngăn tối được mở ra, Long phù trên người Trương Trạch đột nhiên có phản ứng.

“Vô Nhãn Long Phù!!” Trương Thụy Đồng nhìn thấy đồng phù bay ra, đột nhiên kinh hô: “Vô Nhãn Long Phù đã hấp thu sức mạnh của viên châu đó!

Chẳng trách lại có phản ứng như vậy.” Bên trong ngăn tối trước mắt, đột nhiên phát ra tiếng sấm dữ dội.

Một tiếng “oanh long long” vang lên, chiếc hộp đựng Lôi Linh Châu đột nhiên nổ tung.

Tức thì, toàn bộ thạch thất sấm sét vang trời.

Hồ quang điện màu tím không ngừng lóe lên, Trương Thụy Đồng không ngừng né tránh luồng sấm điện đó.

Bên trong Lôi Linh Châu phong ấn Lôi Thần.

Trương Trạch đời trước cũng hiểu rõ tình tiết thế giới Tiên Kiếm.

Khi sử dụng Lôi Linh Châu, có thể triệu hồi ra Lôi Thần, đồng thời cũng có thể khống chế sấm sét, phóng ra sấm sét màu tím cường đại.

Uy lực của loại sấm sét này còn mạnh hơn Vô Nhãn Long Phù, thậm chí cả Dương Ngũ Lôi rất nhiều.

Chỉ cần một tia, Trương Thụy Đồng bên cạnh được Vong Linh Hắc Kinh hồi sinh, trực tiếp có thể bị luồng sức mạnh này đánh thành tro bụi.

“Mau, mau bỏ viên ma châu đó vào lại!” Trương Thụy Đồng lập tức nhắc nhở Trương Trạch.

“Lần trước tiên tổ Trương gia lấy nó ra, đâu có phản ứng như vậy!” Lần này linh châu dường như chuyên nhắm vào một mình ông, đặc tính này khiến Trương Trạch nghĩ đến Vô Nhãn Long Phù.

Sức mạnh Lôi Thần hấp thu trong Long phù, cũng không lạ khi đối

với tà túy lại nhạy cảm như vậy.

Chỉ không biết mấy khối đồng phù kia có đặc điểm này không.

Theo ký ức của Trương Trạch, Chu Mục Vương năm đó đã tìm đến Hận Thiên Cổ Quốc mượn long hỏa dưới đáy biển, chế tạo ra bốn tấm đồng phù.

Dược liệu dùng cho mỗi tấm đồng phù khác nhau, đặc điểm cũng không giống nhau.

Chỉ có Vô Nhãn Long Phù trong đó là đặc biệt nhất, người mệnh cách không đủ cứng, cầm vào tất gặp họa ngang.

Đồng thời hấp thu khí không gian và hải khí mấy nghìn năm, có thể dẫn phát khí không gian hình thành thực thể.

Điểm thăng long này, Trương Trạch cũng không hiểu rõ.

Trương Trạch phóng ra khí của bản thân, Lục Khố Tiên Tặc phối hợp với Câu Linh Khiển Tướng.

Lôi Linh Châu tuy là linh châu, nhưng thực tế sức mạnh bên trong lại đến từ Lôi Thần bị Nữ Oa đại thần của thế giới Tiên Kiếm phong ấn.

Vì vậy linh châu có hồn phách.

Mà Trương Trạch mượn Khiển Tướng chi pháp trong Câu Linh Khiển Tướng, đã khống chế được Lôi Thần bên trong.

Chương 521

Lôi Linh Châu mới bị thu phục.

“Hù~~” Trương Thụy Đồng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, “Vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao sấm sét chỉ nhắm vào ta?” “Bởi vì tà túy.” Trương Trạch thẳng thắn nói ra chân tướng.

“Sức mạnh hồi sinh mà ta dùng, đến từ tử thần của Ai Cập cổ đại, áp dụng phương thức hiến tế Mật Lạc Đà, mới khiến mọi người có được thân thể sống lại.” Trong mắt ông, Mật Lạc Đà thực tế không phải là người.

Nhưng tóm lại, người biến thành Mật Lạc Đà cũng không thực sự chết.

Giống như Cấm Bà và Hải Hầu Tử.

Nếu không cũng không thể làm vật tế để tiến hành tế tự.

“Chẳng trách… ta cảm thấy sau khi hồi sinh, suy nghĩ trong đầu không giống như năm đó.

Nhưng cũng tốt, ta ngược lại cảm thấy như vậy không có gì không tốt.” Sau khi hồi sinh, linh hồn quả thực là của ông, ký ức cũng vậy.

Chỉ có sức mạnh trên người là khác.

Luồng sức mạnh hắc ám đó, đợi khi ông nắm vững, có lẽ sẽ biến thành một Y Mạc Đốn khác cũng không chừng.

Trương Trạch tiếp tục tìm kiếm cơ quan, thành thạo mở ngăn tối ra, từ bên trong lấy ra Thổ Linh Châu không có phản ứng.

“Tương truyền trong Thổ Linh Châu phong ấn ma nữ Hạn Bạt!” Đây không phải loại Hạn Bạt của thế giới này.

Trong thế giới Tiên Kiếm, tương truyền là con gái của Hoàng Đế.

“Viên châu này Trương gia tìm thấy ở đâu?” Trương Trạch nhìn chằm chằm vào Thổ Linh Châu màu đất trong tay.

Chỉ từ vẻ ngoài, căn bản không nhìn ra bên trong phong ấn thứ gì.

Nhưng cũng không cần nhìn rõ tình hình bên trong, chỉ cần có thể sử dụng là được.

“Thổ Linh Châu năm đó theo vẫn thạch xuất hiện ở núi Côn Luân, khi đối phó với Bổng Chùy Thần, có người vô ý ở nơi Bổng Chùy Thần lần đầu xuất hiện, đã phát hiện ra viên yêu châu này.” Trong mắt ông, Thổ Linh Châu và Lôi Linh Châu đều là những thứ mang lại tai nạn.

Sức mạnh bên trong cường đại, nhưng lại không thể khống chế, trong tình huống này, đích thực là vật của yêu ma.

“Đây không phải yêu châu, bên trong phong ấn một vị thần, viên Lôi Linh Châu kia, bên trong là Lôi Thần trong truyền thuyết.” Trương Trạch nhìn chằm chằm hai viên châu.

Khi chúng gặp nhau, sức mạnh của hai viên châu cảm ứng lẫn nhau, lơ lửng trước mặt Trương Trạch.

Trương Thụy Đồng trừng lớn mắt.

“Trong châu phong ấn thần?

Người như thế nào trên đời mới có thể làm được điều này?

Cũng là thần?” Nhắc đến thần, Trương Thụy Đồng lập tức nghĩ đến những cổ thần kia.

Nhưng khái niệm về thần trong lòng Trương Trạch lại khác với

Trương Thụy Đồng.

Ở đa số thế giới, thần do người tạo ra.

Đa phần là sản vật của tín ngưỡng.

Nhưng cũng có một số không gian, tồn tại những "thần" có tuổi thọ thực sự dài lâu và sức mạnh cũng vô cùng cường đại.

Từ một số góc độ, và thần của thế giới này, đích thực có chút tương tự.

"Hư số không gian, ngươi biết không?

Đó là một thế giới tương tự, khác với thế giới của chúng ta, trong không gian đó, Nữ Oa đã phong ấn những vị thần này vào trong những viên châu này." Khi Trương Trạch nhắc đến Nữ Oa, Trương Thụy Đồng đã có khái niệm.

Ở đây, bất kể là thế giới nào, Phục Hy và Nữ Oa đều là những tồn tại rất đặc biệt.

"Đúng rồi, 'chung cực' của Trương gia là những thứ này?" "Đương nhiên không chỉ vậy, trong những vách đá này, ghi lại quá trình xây dựng Thanh Đồng Môn, cũng như những thứ bị phong ấn bên trong.

Còn có vô số năm quan sát và ghi chép về những thứ đó." Trương Thụy Đồng đi đến trước một cánh cửa trong đó, "Ở phía sau, ghi lại nghiên cứu về trường sinh của Trương gia.

Lại đi về sau, là những phương pháp trường sinh kỳ lạ mà Trương gia các đời thu thập được, cũng như hiệu quả cuối cùng, những thứ này đều đến từ trong cổ mộ." Bất kể thân phận cao đến đâu, khi về già, đều khó tránh khỏi nảy sinh nỗi sợ hãi đối với cái chết.

Nếu không có Lục Khố Tiên Tặc có thể không ngừng nâng cao

sinh mệnh, Trương Trạch cũng sẽ có suy nghĩ tương tự như tiên tổ Trương gia.

Nhưng những thứ này, bây giờ hắn không cần.

Chỉ có những nguy cơ được ghi lại trong "chung cực" này, lại đều là có thật.

Trương Thụy Đồng đưa khối vẫn đồng vừa lấy được cho Trương Trạch.

"Sự tồn tại của Trương gia, ban đầu là vì để bảo vệ tất cả, trường sinh là tín ngưỡng bên trong gia tộc.

Khối vẫn đồng này là một trong những phiền phức phức tạp nhất mà Trương gia từng gặp phải.

Thứ này có liên quan đến việc thành lập Trương gia, và cũng có liên hệ với Thanh Đồng Môn.

Sức mạnh của nó, chỉ có loại vẫn đồng này mới có thể tương đối áp chế." Trương Trạch nhận lấy vẫn đồng trong tay ông.

Nhận lấy vẫn đồng, cũng đồng nghĩa với việc nhận lấy chuyện phiền phức này.

"Vậy ta sẽ từ từ tìm hiểu, toàn bộ thông tin trong đó.

Ngọc mạch tạo nhân lại là chuyện gì?" Trương Trạch hỏi ra nghi vấn lớn nhất của đời trước đối với Trương gia cổ lâu.

Cả một mật thất đều có thể trực tiếp mang đi, nếu có chỗ không hiểu, có thể trực tiếp đặt vào không gian Thao Thiết để từ từ xem.

Nhưng ngọc mạch làm thế nào để sao chép con người, điểm này đến nay hắn vẫn chưa làm rõ.

Hắn có Song Toàn Thủ, nếu ngọc mạch có thể khiến mô cơ thể người tái sinh, phối hợp với Song Toàn Thủ, có lẽ có thể tạo ra nhiều

kỳ tích hơn cũng không chừng.

“Khối ngọc mạch đó ở phía sau, ở nơi sâu hơn của mật thất tối thượng.

Cần một mảnh sinh mệnh của con người, sau đó có thể nhanh chóng sao chép ra một người khác, ta kiến nghị ngươi không nên thử, bởi vì người được sao chép ra sẽ vô cùng phiền phức.” Một người sao chép thông thường không được xem là người, nhưng cũng là một sinh mệnh có máu có thịt.

“Trước tiên dẫn ta đi xem, ta cũng nhân tiện tìm hiểu, toàn bộ địa cung rốt cuộc lớn đến đâu.” Trương Trạch vẫn không từ bỏ ý định, đã đến đây rồi, tự nhiên phải tìm hiểu cho triệt để.

“Cũng được.” Lão tộc trưởng đi đến một góc phòng, ngón tay vươn vào hàng lỗ trên tường, giống như một khóa mật mã cực kỳ đơn giản.

Trên đó chỉ có lỗ, ngoài ra không có bất kỳ văn tự hay ký hiệu nào.

Khi ông dùng ngón tay thon dài, thâm nhập vào trong đó, và tiến thêm một bước mở cơ quan, một bức tường đá dày một mét từ từ nâng lên.

Sau lưng hai người, lộ ra một nơi tế tự cổ xưa.

Ngọc mạch bên trong màu xanh biếc, ở giữa điêu khắc một pho tượng nữ tử kỳ lạ.

Nữ tử không có ngũ quan, toàn thân xanh biếc.

Trên đế của pho tượng, điêu khắc rất nhiều phù điêu vi hình.

“Tượng nữ thần Dao tộc.” Lão tộc trưởng chỉ vào nữ thần trước mắt.

Ở phía trước không xa, trên một tế đàn bằng sắt khổng lồ, điêu

khắc rất nhiều hình ảnh bộ lạc săn giết Hống.

Trương Trạch đã thu cả Hồng Hống và Vọng Thiên Hống vào không gian.

Ở cạnh một rãnh hình người đang mở, đặt một chiếc bát biển.

Bên trong đặt một miếng thịt khô.

Khi hai người đến gần, miếng thịt khô bị chiếc bát biển từ từ hấp thu.

Từ trong ngọc mạch bên cạnh chảy ra chất lỏng màu xanh đậm, vào trong rãnh hình người.

Ngay sau đó, chỉ thấy bên trong bắt đầu từ từ xuất hiện một hình người.

Ban đầu, hình người giống như Mật Lạc Đà, nhưng lại có thêm kết cấu bên trong cơ thể người so với Mật Lạc Đà.

Ngũ tạng lục phủ...

đều đang từ từ hình thành.

Sau đó bắt đầu xuất hiện xương cốt, cơ bắp, một "người" hoàn chỉnh đang dần dần xuất hiện.

"Thịt của ai?" Trương Trạch chỉ vào chiếc bát biển trước mắt.

Chương 522

Miếng thịt đặt trong đó, chắc chắn không phải ngày đầu tiên đặt vào.

Điều kỳ quái là, nghi thức sao chép đến bây giờ mới bắt đầu.

Lão tộc trưởng cẩn thận hồi tưởng, đột nhiên kinh hô: "Chết rồi, là thịt của ta.

Năm đó đặt ở đây, vì tò mò, thử xem công năng sao chép ở đây.

Miếng thịt này là lúc bị thương cắt xuống, không ngờ hôm nay mới bắt đầu nghi thức!" Điều này khiến ông cảm thấy vô cùng khó tin, càng thêm kinh hãi.

Trước mặt hai người, xuất hiện một Trương Thụy Đồng khác.

Cùng một khuôn mặt, cùng một ngón tay Phát Khâu.

Người sao chép sau khi hoàn toàn được sao chép ra, từ từ mở mắt.

Hắn quay đầu, nhìn về phía lão tộc trưởng bên cạnh, kinh hô: "Ngươi là ai?" Nhìn chằm chằm vào cơ thể mình, hắn nhanh chóng hiểu ra, "Ta là người bị sao chép?" Trong đầu hắn, có những ký ức của tộc trưởng Trương gia lúc đó.

Trương Trạch bước lên trước, bắt đầu kiểm tra tình hình của hắn.

Sử dụng Song Toàn Thủ, một bàn tay nhỏ trực tiếp xuyên vào cơ thể người sao chép.

Trương Trạch "thấy" trong cơ thể đối phương, ẩn chứa một số nguyên tố đặc biệt, là những gì còn sót lại trong ngọc mạch.

"Đừng động, nếu ngươi muốn sống, ta sẽ làm cho ngươi một số thay đổi.

Nhưng từ hôm nay, ngươi không phải Trương Thụy Đồng, mà là Trương Thụy Dao, ý là được sinh ra trong ngọc mạch của Ba Nãi Dao tộc.” Trương Trạch trực tiếp từ trong cơ thể hắn, loại bỏ những thứ còn sót lại trong ngọc mạch đó, sau đó dùng bình thủy tinh bảo quản.

Chất lỏng này sau khi tiêm vào cơ thể người, có thể khiến người ta từ từ biến thành Mật Lạc Đà.

Mật Lạc Đà thật sự, trong cơ thể toàn là thứ này.

Nhưng người sao chép sau khi được sao chép, đã biến thành “người”, những chất lỏng này sẽ theo thời gian trôi đi, bắt đầu ảnh hưởng đến mọi thứ trong cơ thể người sao chép.

Trương Trạch đã tiến hành thay đổi cơ thể và ký ức của người sao chép Trương Thụy Dao.

Trương Thụy Đồng đứng bên cạnh nhìn chằm chằm vào mọi chuyện xảy ra trước mắt, “Ngươi vừa lấy ra thứ gì?” “Thứ dẫn đến người sao chép sau một thời gian dài sẽ biến dị thành Mật Lạc Đà.” Trương Trạch tùy ý nói.

“Sao, sau này hắn sẽ không biến thành yêu vật?” Trương gia năm đó sao chép người từ đây, vấn đề lớn nhất là những người đó, theo thời gian trôi đi, trên người sẽ từ từ tỏa ra mùi của Mật Lạc Đà.

Thêm một thời gian nữa, người sao chép xuất hiện mùi này thậm chí sẽ thường xuyên mất kiểm soát, trở nên vô cùng quỷ dị, thậm chí sẽ tấn công người bên cạnh.

Mỗi người sao chép đều mang theo ký ức của bản thể, vì vậy bẩm sinh trung thành với Trương gia.

Sau khi hiểu rõ thân phận và sứ mệnh của mình, họ đều tự nguyện bị chặt đứt cánh tay.

Nhưng họ đều được sao chép ra, trong cơ thể cũng chảy cùng dòng

máu của Trương gia.

Trương Trạch thay đổi dung mạo của Trương Thụy Dao, khiến hắn trông rất giống Trương Thụy Đồng.

Tiếp theo là thay đổi ký ức của hắn.

Công trình này rất lớn, đồng thời cũng là lần đầu tiên Trương Trạch thử nghiệm.

Hắn khiến góc nhìn của Trương Thụy Dao từ bản thể biến thành góc nhìn của người thứ ba, để hắn khắc sâu hiểu rằng, những ký ức đó không phải của hắn, mà là của bản thể.

Sự ra đời của hắn có liên quan đến bản thể.

Khi hắn từ từ mở mắt, lại nhìn về phía Trương Thụy Đồng: "Theo quan hệ chính xác, ta nên gọi ngài là… phụ thân?" Lão tộc trưởng nhìn chằm chằm vào mọi chuyện trước mắt, cảm thấy vô cùng không thể tin được.

Một miếng thịt thối để lại lúc còn sống ở đây, bây giờ trong nháy mắt đã biến thành một sinh mệnh sống động.

Sau khi Trương Trạch thay đổi ký ức của Trương Thụy Dao, hắn đi đến bên cạnh ngọc bích, từ bên trong thấy được dung mạo thật sự của mình.

"Đây là khuôn mặt của ta?" Trương Trạch nói: "Đợi khi ngươi đi ra khỏi đây, sẽ sống với thân phận là con trai thứ bảy của lão tộc trưởng Trương gia Trương Thụy Đồng." Ngược lại, người bên cạnh cảm thấy có chút không thể chấp nhận được lại chính là Trương Thụy Đồng.

"Thôi vậy, ta cũng là bất ngờ trọng sinh trên thế gian này, có thêm một người con trai được ngọc mạch sao chép, cũng không có gì không tốt." Con cái trước đây của ông đều đã chết.

Trong đó người cuối cùng, cha của Trương Khải Sơn là Trương Trạch Chuyên, sau khi bị Tá Khiêm Chi bắt, đã bị dùng làm thí nghiệm, chết trong căn cứ thực nghiệm.

Khi Trương Trạch kể chuyện này cho Trương Thụy Đồng, ông không biểu cảm gì, nhưng hai nắm tay siết chặt.

“Tên Tá Khiêm Chi đó đã chết chưa?” “Chết rồi, chết hẳn rồi, ta tự tay giết, do Khải Sơn xử lý thi thể.” Trương Trạch nhắc đến Trương Khải Sơn, Trương Thụy Đồng đối với đứa cháu duy nhất còn sống này đột nhiên muốn đi gặp mặt.

“Khải Sơn bây giờ ở đâu?” “Thụy Dao, ngươi đi gặp đứa điệt tử nhiều năm không gặp này đi.” “Tìm hắn cũng dễ thôi.” Trương Trạch không biết Trương Khải Sơn cụ thể ở đâu, nhưng biết dùng phương pháp nào nhanh nhất có thể tìm được.

Nhưng hắn không biết rằng, sau khi biết tin những người tiến vào Ba Nãi gần như toàn quân bị diệt, chỉ có Cửu Môn và thành viên đội khảo sát thế hệ thứ hai của Cửu Môn còn sống, Trương Khải Sơn không thể không đích thân đến Ba Nãi một chuyến.

Tại thôn Ba Nãi, người của Cửu Môn đang thảnh thơi nghỉ ngơi.

Mãi cho đến khi Trương Khải Sơn dẫn người xuất hiện, bên cạnh là mấy người đội mũ đi cùng.

Lúc này, Trương Khải Sơn mặc một bộ trang phục Tôn Trung Sơn, xuất hiện trước mắt mọi người.

Trương Khải Sơn tuổi trung niên trông lại trẻ hơn so với những người cùng lứa. "Chư vị, không đi vào núi cùng sao?" "Ta đã vào rồi, nhưng không tìm thấy đường, đội tiên phong của đoàn khảo sát đã vào, ta cũng đang đợi tin tức của họ." Bán Tiệt Lý đặt chén trà xuống, bày tỏ sự tôn trọng cơ bản đối với Trương Khải Sơn.

Dù sao thân phận của người ta cũng ở đó.

Là kẻ đầu sỏ thay thế đội khảo sát, Giải Cửu đang yên lặng chơi cờ cùng Tề Thiết Chủy.

Lúc này, Cửu Môn vốn dĩ không có quan hệ gì với Trương Khải Sơn.

Thêm vào sự kiện Cửu Môn năm đó, các thế gia đạo mộ ở thành Trường Sa đều có ít nhiều mâu thuẫn, thậm chí là huyết cừu với Trương Khải Sơn.

Người nhà họ Giải nhanh chóng sắp xếp chỗ ngồi cho Trương Khải Sơn.

Sau khi ngồi xuống, ngón tay hắn không ngừng gõ lên tay vịn ghế.

Xung quanh đột nhiên trở nên tĩnh lặng, chỉ còn lại tiếng gõ tay.

Hồi lâu sau, tiếng gõ tay cuối cùng cũng dừng lại.

Lòng mọi người cũng đột nhiên thắt lại. "Chư vị có hứng thú cùng ta vào núi không?" Trương Khải Sơn ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn những người đứng đầu Cửu Môn trước mặt.

Những người có mặt ở đây đều là những kẻ khôn khéo.

Khi một người ở địa vị cao dùng ánh mắt sắc bén, vẻ mặt lạnh lùng để dò xét, rõ ràng là mang ý cảnh cáo.

Giải Cửu đặt quân cờ xuống, cuối cùng không diễn tiếp nữa: "Nếu trưởng quan đã lên tiếng, ta tự nhiên xin liều mình theo quân tử." Tề Thiết Chủy lập tức tiếp lời: "Trưởng quan, muốn đến Trương Gia Lâu, e là phải có người Trương gia dẫn đường." "Ta vừa bói một quẻ, thứ trong ngọn núi đó quả thực là đại hung." "Vị trí đại khái của Trương Gia Lâu nằm ngay trên xương sống của long mạch, trông như được chôn ở một huyệt phong thủy quý báu, nhưng thực chất lại là

hành động rút xương hút tủy long mạch, bá đạo vô cùng." "E là..." Trương Khải Sơn nhìn sang: "E là?" "E là những người vào đó bây giờ đều... lành ít dữ nhiều." Tề Thiết Chủy nói xong, lén nhìn biểu cảm của Trương Khải Sơn.

Nhưng đối phương đã sớm luyện được hỉ nộ không lộ ra mặt, căn bản không thể nhìn ra bất kỳ thông tin gì từ vẻ mặt của hắn. "Bất kể sống chết, chuyện này phải có một kết quả rõ ràng." "Tất cả đi chuẩn bị đi, một giờ sau, mọi người theo ta xuất phát." Thời gian của hắn vốn không nhiều, căn bản không có thời gian để từ từ điều tra ở thôn Ba Nãi.

Tất cả thông tin cần thiết đều đã có người giúp hắn thăm dò rõ ràng.

Trên đường đi, hắn đã sớm nắm bắt được tâm tư của mấy vị trong Cửu Môn. "Trương Trạch đã đích thân nói với các người, đừng vào Trương Gia Lâu?" Mọi người trong Cửu Môn đột nhiên im lặng.

Trương Khải Sơn cười nhạt: "Được rồi, không cần trả lời." Trong lòng hắn đã có đáp án.

Bên trong địa cung Trương gia, Trương Trạch đã nắm rõ phạm vi cụ thể của nó.

Hắn dẫn theo Trương Thụy Đồng và Trương Thụy Dao, người luôn tò mò về mọi thứ, rời khỏi địa cung.

Khi hai người họ bước ra từ thông đạo đầy chuông đồng, Trương Thụy Đồng đột nhiên cảm thấy tiếng nước có gì đó không ổn.

Quay đầu lại, hắn phát hiện toàn bộ địa cung Trương gia đã biến mất. "Địa cung đâu rồi?" Trương Thụy Dao ngơ ngác nhìn hố cát trước mặt.

Địa cung vì trận lụt lớn ở Ba Nãi nhiều năm trước nên tầng một đã

bị chôn vùi trong nước.

Bây giờ, bề mặt cũng chỉ còn lại một lượng lớn cát lún.

Con mật lạc đà vốn ở trên bề mặt cát lún, lúc này cũng đột nhiên xuất hiện cùng với sự biến mất của Trương Gia Cổ Lâu.

Đồng thời bị Trương Trạch mang đi còn có ngọc mạch xung quanh.

Chương 523

Ngọc mạch hấp thu sức mạnh của long mạch.

Khu vực cốt lõi nhất chính là nguồn sức mạnh trong toàn bộ sơn thể.

Điểm này Trương Trạch đã cơ bản nắm rõ khi quan sát tình hình của toàn bộ Trương Gia Cổ Lâu. "Mang đi rồi." Trương Trạch nói, lấy ra Thổ Linh Châu.

Sức mạnh này còn mạnh hơn cả khả năng khống chế cát của Y Mạc Đốn.

Bên trong sơn thể này, cần phải mượn sức mạnh của đại địa.

Trong Thổ Linh Châu không chỉ phong ấn ma nữ Hạn Bạt, mà bản thân viên châu còn được làm từ hài cốt của sơn thần.

Khác với việc triệu hồi sơn thần bằng thần cách diện cụ, đây là sơn thần thật sự trong thế giới Tiên Kiếm.

Bên trong ẩn chứa năng lực dời non lấp biển.

Đó là sức mạnh có thể thực sự di chuyển cả ngọn núi, được mệnh danh là sức mạnh mạnh nhất nhân gian trong thế giới Tiên Kiếm.

Viên châu này có thể mượn sức mạnh của sơn thần, đồng thời cũng có thể triệu hồi bản thể của sơn thần.

Nhưng Trương Trạch hiện tại không cần triệu hồi sơn thần, vì vậy chỉ mượn sức mạnh của ngài.

Sức mạnh cổ xưa này còn mạnh hơn gấp trăm lần so với sơn thần Dương Giác Sơn được hình thành từ sức mạnh tín ngưỡng.

Chỉ cần giơ tay, hắn đã điều động khu vực vừa mất đi Trương Gia

Cổ Lâu.

Không chỉ cổ lâu và địa cung biến mất, mà cả mộ của người Trương gia cũng bị mang đi cùng.

Nơi khuyết thiếu đó nhanh chóng bị Trương Trạch thay đổi.

Sức mạnh cổ xưa giống như sự vận động của vỏ trái đất, nhưng phạm vi lại chỉ gói gọn trong một khu vực nhỏ trước mắt.

Có thể thấy sức mạnh của cả một hành tinh đáng sợ đến mức nào.

Đợi mặt đất được cải tạo xong, trông như thể Trương Gia Cổ Lâu chưa bao giờ tồn tại.

Hơn bốn mươi người Trương gia đứng canh gác ở vòng ngoài, từ xa nhìn mọi thứ.

Trương Hải Diêm chìa tay ra đòi tiền Trương Thắng Tình: "Đưa đây, một thỏi vàng, ta nói rồi, tộc trưởng lần này chắc chắn sẽ làm chuyện lớn." "Chỉ là ta không ngờ, lần này ngài ấy lại trực tiếp dọn nhà triệt để như vậy." Trương Thắng Tình tiện tay ném qua một viên ngọc châu: "Ngọc châu phỉ thúy do hoàng gia Minh triều ngự ban, bây giờ ngươi nợ ta tiền." "Năm đó Trương gia rời khỏi Cát Lâm, đến Ba Nãi là để dựa vào Thập Vạn Đại Sơn che giấu sự tồn tại của Trương gia." "Bây giờ Trương Gia Cổ Lâu đã bị bại lộ, nghe nói bên ngoài có rất nhiều người đang tìm kiếm nơi này, tự nhiên phải dọn nhà ngay lập tức." "Nhưng ta vạn lần không ngờ... lại dọn nhà theo cách này!" Mọi người lại nhìn về phía ngọn núi bên cạnh.

Xung quanh, những con mật lạc đà vẫn đang vì thân nhiệt của con người mà dần dần tiến lại gần.

Mất đi ngọc mạch bị bao bọc trong địa cung, mật lạc đà ở khắp Ba Nãi sẽ không chết, nhưng phạm vi của ngọc mạch sẽ không mở rộng nữa.

Nó sẽ vĩnh viễn ở lại bên trong Dương Giác Sơn, bảo vệ ngọn núi ngọc này. "Từ lúc chúng ta được hồi sinh, ta đã tin rằng, thời đại mà tổ tiên Trương gia nói đến, đã đến rồi!" Trương Thụy Sơn phe phẩy cây quạt.

Cây quạt được làm từ chất liệu đặc biệt, là vật bồi táng mà hắn yêu quý nhất.

Trương Thụy Đồng trong tay cầm một thanh miêu đao thon dài khác thường: "Ha, thủ đoạn như vậy lại xuất hiện trên người một nhân tộc, thời đại mà Trương gia bao đời chờ đợi, thật sự đã đến rồi!" Khi mọi người đang chú ý đến bên kia, Trương Trạch cũng dẫn hai người đi về phía họ. "Thêm một người nữa?" Trương Hải Diêm nhìn chằm chằm về phía đó, lập tức dụi mắt: "Trông giống lão tộc trưởng như tạc từ một khuôn, chẳng lẽ là con riêng của ngài ấy?" Trương Hải Diêm vừa nói xong đã hối hận, xung quanh trống trải, âm thanh đã sớm bị ba người nghe thấy.

Lão tộc trưởng với vẻ mặt nghiêm nghị đi đến trước mặt mọi người. "Thụy Dao đúng là con trai ta, nhưng không phải con riêng." "Chư vị tộc nhân làm chứng, hôm nay là ngày sinh của con ta Trương Thụy Dao." Trương Thụy Sơn nhanh chóng thu lại cây quạt xếp trong tay, vẻ mặt kích động hỏi: "Thụy Đồng, huynh đưa nó ra từ địa cung Trương gia, chẳng lẽ..." Trong lúc mọi người nhìn chằm chằm vào Trương Thụy Đồng chờ đợi câu trả lời, Trương Thụy Đồng chậm rãi gật đầu: "Ngươi đoán không sai." "Thử nghiệm năm đó không thành công, không biết vì sao, lần này khi một vị tộc trưởng khác xuất hiện cùng ta, lại thành công." "Ngọc mạch ở Ba Nãi đã đọc được một đoạn ký ức sinh mệnh của ta, từ đó tạo ra một ta khác." Lúc này, hơn hai mươi lão bối Trương gia vừa được hồi sinh đều nhìn chằm chằm vào Trương Thụy Dao.

Nhưng họ lại không nhìn ra bất kỳ đặc điểm nào giống với

Trương Thụy Đồng.

Đây không thể gọi là sao chép người, mà nên gọi là tạo ra người. "Vốn dĩ theo quy củ cũ, nó nên bị chặt tay phải, nhưng tộc trưởng nhân nghĩa, đã thay nó trừ đi yêu tính, và đặt tên là Trương Thụy Dao." "Bây giờ bất luận là tư tưởng hay thân thể, nó đều là một cá thể hoàn toàn khác với ta, nhưng huyết mạch của nó bắt nguồn từ ta, vì vậy là con của ta." Mọi người nghe xong cũng hiểu được ý nghĩa trong đó.

Trương Thụy Dao là bản sao của Trương Thụy Đồng, chữ Dao trong tên hẳn là Dao của Dao tộc.

Còn về bối phận trong tên, cũng giống như bối phận chữ Hải, những người con nuôi mà Trương Hải Kỳ nhận đều mang bối phận chữ Hải.

Điểm này cũng không có gì lạ.

Trương Trạch nói: "Chuyện ở đây đã xong, tiếp theo cần tìm một nơi thích hợp để di dời Trương Gia Cổ Lâu." Hiện tại, dương trạch của Trương gia được đặt ở Thủy Long Vựng, núi Già Long, Vân Nam.

Nơi mà Hiến Vương chuẩn bị vốn không phải để cho người chết, mà là nơi dành sẵn sau khi thành tiên.

Nơi tiêu tốn hàng vạn người xây dựng trong mấy chục năm, bây giờ đều thuộc về Trương gia.

Trương Gia Cổ Lâu, với vai trò là âm trạch, cất giấu rất nhiều bí mật, cần phải tìm một nơi có phong thủy tốt.

Phong thủy tuy hư vô mờ mịt, nhưng long mạch quả thực có quan hệ đến sự hưng thịnh của một gia tộc. "Việc lựa chọn huyệt mộ quan hệ đến sự hưng thịnh của Trương gia trong tương lai, không phải

chuyện nhỏ." Trương Thắng Tình lấy ra một chiếc la bàn đầy bụi bặm từ trong áo.

Chiếc la bàn này là vật bồi táng trong quan tài của hắn từ thời nhà Minh.

Trong số rất nhiều người Trương gia được hồi sinh, Trương Thắng Tình là một trong số ít người có chiến tích tốt nhất.

Sở trường của hắn là tìm mộ huyệt. "Long mạch trong thiên hạ đều xuất phát từ Côn Luân, những long mạch nổi tiếng nhất về cơ bản đều đã chất đầy thi thể." Hắn đang định vẽ ra thế đi của long mạch trên mặt đất thì nghe thấy tiếng của tộc trưởng từ phía trước đội ngũ. "Bây giờ không bàn chuyện này, đừng để lại bất kỳ dấu vết nào, lập tức rời khỏi đây." Bên cạnh Trương Trạch, linh châu ẩn chứa linh lực thổ vô cùng vô tận, luôn luôn níu kéo toàn bộ bên trong sơn thể.

Hắn gọi Tiểu Cửu ra, giao Thủy Linh Châu cho nó. "Tiểu Cửu, khống chế Thủy Linh Châu, dẫn sông ngầm vào đây." Sau này, dù có người vào được nơi này, cũng chỉ thấy một con sông ngầm tự nhiên dưới lòng đất, không thể nhìn ra bất kỳ dấu vết nào của Trương Gia Cổ Lâu.

Cùng với dòng nước khổng lồ được Thủy Linh Châu dẫn vào, toàn bộ không gian lập tức bị lấp đầy.

Mọi người phía trước men theo một con đường, đi ra ngoài.

Cùng với việc Trương Trạch đi ra từ bên trong, hắn cũng thu lại toàn bộ cơ quan trên đường đi.

Khi mọi người đi đến lối vào ban đầu, Thổ Linh Châu trên người Trương Trạch đột nhiên tỏa ra ánh sáng màu vàng đất.

Chỉ cần giơ tay, thậm chí không cần đào, hắn trực tiếp vung tay

dùng một con rắn đất khổng lồ.

Con rắn đất khổng lồ lao lên phía trên, nhanh chóng mở ra thông đạo.

Lực va chạm cực lớn đã gây ra một trận chấn động nhỏ cho sơn thể.

Lúc này, Trương Khải Sơn đang đi theo tuyến đường mà đội khảo sát đã báo cáo trước đó.

Các thành viên đội khảo sát ban đầu đã bị thay thế đều là do Giải Cửu tìm người thay vào.

Khi Bàn Mã giết những người đó, người của Giải Cửu đã trực tiếp thuận thế thay thế họ, và ngày hôm sau, cố tình xuất hiện trước mặt Bàn Mã.

Điều này khiến Bàn Mã lúc đó hoảng sợ, tưởng rằng những người đó đều là yêu quái hồi sinh từ trong hồ.

Trận chấn động đột ngột khiến mọi người lập tức dừng lại. "Động đất à?" Tề Thiết Chủy nhìn chằm chằm về phía trước.

Những người xung quanh, mang theo súng phun lửa, sẵn sàng đối phó với những con mật lạc đà đang đến gần. "Đừng hoảng, không giống động đất, càng giống phá đá mở đường hơn!" Trương Khải Sơn lắng nghe động tĩnh xung quanh, nói với mọi người: "Cũng có người đang đi về hướng này." Trong lòng hắn đang đoán xem đó là ai.

Hắn hy vọng là người của đội khảo sát, nhưng khả năng này cực kỳ nhỏ.

Bên cạnh, trong một thông đạo khác, truyền đến tiếng bước chân đều đặn. "Tộc trưởng, con đường này không giống đường ra ngoài, chúng ta không phải đang đi vòng trong núi đấy chứ?" Giọng của Trương Hải Diêm từ xa vọng lại.

Hắn đang ngậm điếu thuốc cùng Trương Hải Diêm, Trương Hải Khách ba người đi dò đường phía trước.

Ở cuối đội ngũ, gần như toàn bộ là các bậc lão tiền bối của Trương gia.

Tự nhiên sẽ không để tổ tiên đi ra ngoài dò đường.

Trương Thụy Đồng đi song song với Trương Trạch, Tiểu Ca đi sau hai người một chút.

Suốt đường đi không nói lời nào, luôn giữ một khoảng cách cố định.

Chương 524

Trương Trạch đã truyền một phần thông tin liên quan đến Lạc Vân quốc ở Nam Hải, hung lăng thứ hai ở phương Bắc, thậm chí cả Cổ Đồng Kinh cho hắn.

Lượng thông tin trong đó vô cùng lớn.

Huống chi trong Trương gia còn ghi chép nhiều bí mật không ai biết đến.

Lão tộc trưởng Trương Thụy Đồng nhìn về thông đạo phía trước: "Ta mơ hồ nghe thấy một giọng nói quen thuộc, giống Trạch Chuyên." Giọng nói đó, là của con trai hắn Trương Trạch Chuyên, cũng là cha của Trương Khải Sơn. "Hình như là giọng của Khải Sơn." Trương Trạch nhìn về phía khúc quanh phía trước.

Bóng của những người đó in trên tường đã tiết lộ vị trí của đối phương.

Ở khúc quanh không xa phía trước, mấy người bên cạnh Trương Khải Sơn đang cầm đèn pin.

Ánh đèn pin chiếu lên vách ngọc, trên tường có mấy đốm đen đang từ từ phóng to.

Cảnh vệ phía trước Trương Khải Sơn cầm súng tiểu liên, nhanh chóng tiến về phía trước, họng súng lập tức chĩa thẳng. "Người nào?" Khi Trương Khải Sơn ngẩng đầu nhìn về đội ngũ phía trước, cả người hắn đột nhiên cứng đờ tại chỗ. "Khải Sơn!" Trương Thụy Đồng lần đầu tiên gặp cháu trai ruột của mình, người đã chết vào năm Khang Hy.

Trên đường đi, Trương Trạch đã cho hắn xem ảnh của Trương

Khải Sơn.

Tương tự, Trương Thụy Đồng với tư cách là lão tộc trưởng của Trương gia, lúc đó tự nhiên cũng có họa tượng lưu lại.

Khi Trương Khải Sơn nhìn thấy đội ngũ của họ, thư ký bên cạnh thấp giọng nói: "Trưởng quan, số người của họ nhiều hơn lúc vào núi ba mươi người." Nhiều hơn lúc vào núi, chẳng lẽ những người này từ không khí mà ra sao?

Trương Khải Sơn nhìn chằm chằm vào người thanh niên trước mặt, biết rằng người Trương gia không thể dùng cách thông thường để phán đoán tuổi tác.

Hắn nhíu mày hỏi: "Thuộc chi nào của Trương gia?" Trương Nhật Sơn đứng bên cạnh không nhịn được nhắc nhở: "Trưởng quan, vị này là gia gia của ngài, là trưởng bối bối phận chữ Thụy." Hắn còn đưa một tấm bài vị gỗ cho Trương Khải Sơn.

Mặc dù Trương Thụy Đồng đã hồi sinh, nhưng bài vị của ngài vẫn phải dùng hai tay để nhận, tỏ lòng kính trọng.

Kỳ Bàn Trương?

Bối phận chữ Thụy?

Trương Khải Sơn nhớ rằng chi của gia gia hắn, đại đa số những người bối phận chữ Thụy còn sống lúc đó, hắn gần như đều đã gặp.

Trong đó, nhiều tộc nhân hơn đã chết ở Tứ Xuyên, vì vậy bối phận chữ Thụy của Kỳ Bàn Trương rất dễ nhận biết.

Khi nhận bài vị, hắn bị những chữ trên đó thu hút.

Ở mặt sau, hàng đầu tiên viết ba chữ Trương Thụy Đồng.

Bên cạnh còn có một cái tên khác, được khắc bằng chữ nhỏ bên lề. "Trương Linh!" "Bài vị của Tiểu Ca?" Những người Cửu Môn

phía sau nghe thấy cái tên quen thuộc này, đều nhìn về phía Tiểu Ca đang đứng sau lưng Trương Trạch.

Nhưng Tiểu Ca rõ ràng đang sống sờ sờ, bài vị lại rất cũ kỹ, hiển nhiên không phải là bài vị của Tiểu Ca.

Trong Trương gia, có người khác cũng tên như vậy.

Trương Khải Sơn nhìn chằm chằm vào cái tên trên đó, dưới tên Trương Thụy Đồng có sáu tên con cái.

Sau đó, ánh mắt hắn dừng lại ở cái tên Trương Trạch Chuyên, khi nhìn đến đây, tay hắn bắt đầu run rẩy.

Cái tên quen thuộc này, hắn đã nhiều năm không nhìn thấy.

Dưới tên Trương Trạch Chuyên, là tên của hắn được khắc.

Lại dựa vào thái độ của Trương Nhật Sơn.

Vậy thì người đứng trước mặt hắn, không còn nghi ngờ gì nữa chính là bản thể của Trương Thụy Đồng.

Cũng là lão tộc trưởng của Trương gia, là gia gia ruột của hắn.

Hồi tưởng lại bức họa của gia gia, rồi so sánh với người trước mặt, hắn cuối cùng cũng hiểu vì sao lại cảm thấy khuôn mặt này quen thuộc.

Hoàn toàn giống hệt với bức họa, bao gồm cả tướng mạo, cũng có vài phần giống với gia gia ruột của hắn.

Cầm bài vị, hắn tiến lên hai bước. "Phịch" một tiếng, quỳ xuống trước mặt Trương Thụy Đồng.

Mọi người phía sau lập tức lùi lại. "Tử tôn bất hiếu, lại không nhận ra ngài." Trương Thụy Đồng bước đến trước mặt, đỡ hắn dậy: "Không trách ngươi, ngươi chưa từng gặp gia gia, không nhận ra là chuyện bình thường." Đối với người cháu trai trước mặt, Trương

Thụy Đồng nhìn cũng cảm thấy vô cùng thân thiết.

Đặc biệt là sau khi hiểu được thành tựu của hắn ngày nay.

Ngay sau đó, người của Trương gia đã đánh ngất toàn bộ những người mà Trương Khải Sơn dẫn theo cùng với người của Cửu Môn.

Trương Trạch chỉ giơ tay, đã xóa sạch toàn bộ ký ức vừa rồi của mấy người.

Tin tức Trương Thụy Đồng hồi sinh, quyết không thể để thủ não của tổ chức biết, nếu không tất cả mọi thứ ở đây đều uổng phí. "Nhưng ngài không phải đã..." Trương Khải Sơn không thể tin được nhìn chằm chằm vào Trương Thụy Đồng trước mặt. "Chết rồi?" Trương Thụy Đồng trực tiếp thay hắn nói ra chữ "chết" đó. "Vốn dĩ đã chết rồi, nhưng tiểu tử Trương Trạch quả thực là thần nhân, chỉ dùng một cuốn thần thư ba ngàn năm trước, lấy mật lạc đà làm vật tế, đã hồi sinh ba mươi người chúng ta." "Ngươi phải nhớ kỹ, chuyện ta hồi sinh, quyết không được tiết lộ ra ngoài, nếu không chắc chắn sẽ gặp tai họa diệt vong." Trước đây Trương Khải Sơn tiết lộ chuyện của Trương gia cho cấp trên của mình, là vì hắn thực sự không có tình cảm gì với Trương gia.

Còn Trương Gia Cổ Lâu cũng không phải là thứ khiến hắn lưu luyến. "Thụy Dao, đây là cháu trai của ngươi, Khải Sơn." Hắn trực tiếp giới thiệu hai người với nhau.

Lượng thông tin này, đối với Trương Khải Sơn mà nói quá lớn. "Trong đó có ẩn tình khác, nhưng nó đúng là có thể coi là thất thúc của ngươi." Trương Thụy Đồng giải thích cho Trương Khải Sơn.

Trương Trạch nói: "Nguyên nhân cụ thể, có cơ hội sẽ từ từ giải thích với ngươi." Để đảm bảo an toàn, hắn đã cài đặt một số ý thức vào trong đầu Trương Khải Sơn, thậm chí còn hạ cổ.

Dù cho vô tình nói ra những bí mật đó, cũng sẽ khiến hắn không thể mở miệng.

Giữa hắn và Trương Thụy Đồng quả thực có tình thân, nhưng tuyệt đối không nhiều.

Trương Khải Sơn nhìn về phía hai mươi chín người còn lại phía sau.

Ánh mắt của mỗi người đều vô cùng sắc bén, khi nhìn về phía hắn, khiến hắn lập tức cảm thấy trong lòng kinh hãi.

Những người này đều từng là cao thủ hàng đầu của Trương gia.

Phần lớn là những người được hồi sinh cùng đợt với gia gia hắn.

Có tư cách được chôn trong Trương Gia Lâu, chắc chắn là những người có cống hiến to lớn cho Trương gia.

Mà tiền đề để có thể cống hiến to lớn, là phải có thực lực cực cao.

Trương Trạch tiếp tục: "Ngươi đến đây vì Trương Gia Lâu phải không?" "Phía sau cây cầu kia là Trương Gia Lâu, thứ bên trong ngươi có thể mang đi, nhưng nếu muốn sử dụng, tốt nhất hãy suy nghĩ cho kỹ." Hướng mà hắn chỉ, chính là tòa mộ nghi binh được xây dựng chung bởi hắn và Thất Chỉ.

Để khiến Trương Khải Sơn và người của hắn từ bỏ ý định, hắn quyết định đích thân dẫn họ đi một chuyến.

Đợi chuyện ở đây kết thúc, hắn cũng sẽ bắt đầu chính thức thực hiện trách nhiệm của tộc trưởng Trương gia. "Đi thôi, nếu đã hứng thú như vậy, ta sẽ đích thân dẫn các ngươi đi xem Trương Gia Lâu." Cùng với Trương Trạch và Trương Khải Sơn đi qua cây cầu gỗ đó, cánh cửa đá phía trước đã được người ta mở ra.

Các nhân viên mang súng phun lửa cũng lần lượt tỉnh lại, tất cả

đều tiến lên phía trước để đối phó với những con mật lạc đà xuyên tường chui ra. "Súng phun lửa chuẩn bị." Cùng với việc sử dụng một lượng lớn súng phun lửa, những con mật lạc đà trên đường lần lượt bị thiêu thành chất lỏng trên mặt đất.

Khi mọi người đi qua các cơ quan, người của Trương gia phát hiện, tất cả các cơ quan gặp phải trên đường đều giống hệt với Trương Gia Cổ Lâu thật sự.

Nhưng mọi người chỉ giao tiếp bằng ánh mắt, hoàn toàn không đề cập đến bất cứ điều gì.

Khi mọi người đến "Trương Gia Lâu", trên cửu tử kinh lăng giáp đang vung vẩy ở phía xa, treo lơ lửng những xác chết mặc đồ đen.

Những người này là người của Uông gia và Cửu Đức Khảo.

Một tấm sắt khắc số dưới đất được Trương Trạch nhặt lên.

Trên đó khắc một chuỗi số đặc biệt: "022..." Chỉ cần nhìn mấy con số đầu, Trương Trạch đã liếc mắt về phía sau.

Chuỗi số này, chính là chuỗi số tương ứng với long văn thạch hạp.

Chương 525

Đằng sau những con số này đại diện cho sự trường sinh.

Dưới sự bao vây của cửu tử kinh lăng giáp, có một lượng lớn bóng đen từ trong ngọc mạch chui ra.

Những vách ngọc này rất giống với bên ngoài Dương Giác Sơn.

Khi ở trong vách ngọc, hình dạng của chúng cũng rất giống với mật lạc đà.

Nhưng chúng không sợ súng phun lửa.

Bất kể phun bao nhiêu lửa, những phần khuyết thiếu trên thân thể những con thi tiển này đều sẽ nhanh chóng phục hồi lại. "Những thứ này cũng là mật lạc đà?" Trương Khải Sơn nhìn chằm chằm vào những con thi tiển trước mặt, luôn cảm thấy giữa hai loại tuy tương tự nhưng lại có sự khác biệt rõ ràng. "Đây là Trương Gia Lâu duy nhất trong núi." Trương Trạch nói. "Ngươi có thể xem kỹ những xác chết đó, bất kể đặt bao nhiêu ngày, chỉ cần có loại vật này ký sinh bên trong, thi thể sẽ luôn giữ được trạng thái tươi mới nhất." Trương Khải Sơn lập tức cho người đi thu thập thi thể.

Khi dùng dao cắt vào thi thể, máu tươi vẫn chảy ra từ trên đó.

Máu của người chết sẽ bắt đầu đông lại sau tám mươi giờ. "..." Trương Khải Sơn cho chuyên gia xem xét thi thể trước mặt, "Những mẫu máu này cần phải lập tức mang về." Trương Trạch chỉ vào bên trong địa cung: "Thi thể trong đó nếu thích cũng có thể mang đi." "Sự truyền thừa của Trương gia ta đã mang đi rồi, những thứ ở đây đều không quan trọng." Trương Thụy Đồng đứng sau lưng hắn cũng nói: "Nơi này tuy có thể đảm bảo thi thể không bị mục nát, nhưng không thể thực sự khiến người ta trường sinh." "Thực tế, trong mấy nghìn

năm qua, Trương gia cũng chỉ tìm được một phần manh mối về trường sinh, chứ chưa thực sự nắm giữ được những thứ này." Có những phương pháp giúp con người kéo dài tuổi thọ.

Trong thế giới này, khả năng trường sinh quả thực tồn tại, nhưng đều có những khuyết điểm chí mạng.

Nếu theo nguyên tác, tất cả những người nghiên cứu trường sinh, gần như đều không có kết cục tốt đẹp.

Nghe Trương Thụy Đồng nói vậy, Trương Khải Sơn về cơ bản cũng đã tin.

Hắn sẽ không bao giờ ngờ được, toàn bộ tòa nhà trước mặt này, là tác phẩm giả mạo lớn nhất và thành công nhất trong lịch sử do Trương Trạch liên hợp với ngũ mạch hiện tại cùng tử môn hoàn thành.

Từ một góc độ nào đó, đây là một tác phẩm nghệ thuật khổng lồ.

Chỉ tiếc là ngoài Trương Trạch và Thất Chỉ ra, những người khác biết sự thật đều đã bị xóa trí nhớ.

Trương Trạch cũng tỏ ra "rộng lượng", trực tiếp giao nộp "Trương Gia Cổ Lâu" trước mắt.

Để mặc họ nghiên cứu, bao gồm cả những thứ bên trong, và cả một khối ngọc mạch không thể tưởng tượng nổi.

Ban đầu sau khi hai loại ngọc mạch tiếp xúc với nhau, chúng đã bất ngờ dung hợp lại, điểm này Trương Trạch hoàn toàn không ngờ tới.

Đợi mấy chục năm thậm chí mấy trăm năm sau, trong núi rốt cuộc sẽ xuất hiện loại quái vật gì, tạm thời đều là ẩn số.

Trương Khải Sơn nhìn những người mình dẫn theo, tất cả đều

đang đóng gói thi thể.

Họ dùng những chiếc túi đặc chế, đóng gói toàn bộ những thi thể đó.

Những chiếc túi này vốn được chuẩn bị để nghiên cứu tổ tiên của người Trương gia.

Đồng thời cũng bao gồm cả địa cung khiến người ta hoàn toàn không bị mục nát, đây đều là mục đích của chuyến đi này.

Thủ lĩnh của tổ chức, những năm gần đây sức khỏe ngày càng kém đi.

Khát vọng trường sinh cũng sẽ theo thời gian trôi đi mà ngày càng cấp bách.

Một bản thiết kế cổ xưa được Trương Khải Sơn lấy ra, đưa cho Trương Trạch: "Ngươi xem cái này trước đi." "Trương Gia Cổ Lâu chỉ là một phần nghiên cứu, nơi mà bản đồ này chỉ đến, ta đoán rất có khả năng liên quan đến Tây Vương Mẫu và thí nghiệm trường sinh của bà ta." "Trước đây qua nghiên cứu, chúng ta phát hiện nguyên tố có thể khiến người ta trường sinh trong huyết mạch của người Trương gia, thực tế nên bắt nguồn từ một loại rắn đặc biệt tên là hắc mao xà." "Loại rắn này sống trong rừng mưa nhiệt đới, có tuổi thọ rất dài, thậm chí sau khi chết biến thành rắn khô vẫn có thể hồi sinh, ở một mức độ nào đó, tương đương với vĩnh sinh." "Vòng lặp Mạc Bỉ Ô Tư?" Trương Nhật Sơn đột nhiên nói ra một thuật ngữ đặc biệt. "Sự chết và tái sinh của loại rắn này, giống như một loại tuần hoàn của cái chết, không ngừng chết đi, không ngừng tái sinh." Trương Khải Sơn chậm rãi gật đầu: "Đó chính là thứ ta muốn nghiên cứu." "Ta dự định sau này sẽ tuyển chọn những người trẻ tuổi từ Cửu Môn để bồi dưỡng." "Bản đồ phong thủy này không hoàn chỉnh, tòa cổ thành trong đó cũng không hoàn chỉnh." Trương Trạch nhìn chằm

chằm vào nơi trên bản đồ, gật đầu, nói: "Quan hệ đến một kế hoạch trường sinh vô cùng đặc biệt." Nhìn chằm chằm vào bản đồ phong thủy Cổ Đồng Kinh, gần như tương đương với bản đồ Cổ Đồng Kinh rồi.

Hắn nhớ, trong nguyên tác, Trương Khải Sơn đã bị "nó" khống chế.

Biết rằng kế hoạch Cổ Đồng Kinh đã bắt đầu, năm nay là năm 55, sang năm là năm 56. "056?" Trương Trạch đột nhiên cảm thấy việc tuyển chọn cho mật hiệu lớn này dường như không phải là ngẫu nhiên.

Trong bản đồ phong thủy, ghi lại một lượng nhỏ văn tự.

Trương Khải Sơn nói: "Bản đồ phong thủy này là do một kham dư sư ngàn năm trước có được." "Vị kham dư sư đó sau khi suy ngẫm kỹ bản đồ phong thủy, đã nhìn ra được huyền cơ ẩn giấu trong bản đồ, và vẽ ra sơ đồ kết cấu kiến trúc bị chôn vùi dưới lòng đất của Cổ Đồng Kinh.

Trong bản đồ này, các điểm kết nối then chốt đều chỉ về một nơi nào đó trong kiến trúc dưới lòng đất, dường như ám chỉ rằng nơi này cất giấu một bí mật kinh thiên động địa không ai biết đến." "Chỉ là vị trí của Cổ Đồng Kinh lại không ai biết." "Theo một lượng nhỏ thông tin ta tra được trong cổ thư, có thể xác định Cổ Đồng Kinh là một vùng biển cát trắng, được người ta gọi là sa mạc trắng, là một quỷ thành khiến người ta biến mất." "Đó là một tòa cổ thành do Cư Diên cổ quốc để lại, quan trọng hơn là, vị trí của vùng sa mạc đó, lại nằm trong dãy núi Côn Luân." Điều này có nghĩa là gì?

Có nghĩa là tòa cổ thành đó từ rất lâu trước đây thuộc về lãnh thổ của quốc gia Tây Vương Mẫu.

Những thứ để lại bên trong, rất có khả năng vốn thuộc về quốc gia

Tây Vương Mẫu.

Chỉ là sau này cung điện Tây Vương Mẫu xảy ra nội loạn, phân liệt thành những tiểu quốc mới, rồi sau đó trở thành Cư Diên cổ quốc.

Đối với những thông tin này, Trương Khải Sơn đều không hề kiêng dè mà nói ra trước mặt mọi người.

Những người Cửu Môn xung quanh nghe hắn nói những điều này, luôn cảm thấy những thứ này e là không phải được nghe miễn phí.

Tề Thiết Chủy hỏi một câu: "Trưởng quan, Cổ Đồng Kinh có phải liên quan đến cổ mộ không?" Vừa rồi ông ta bấm ngón tay tính một quẻ, nhưng không ra kết quả tốt. "Bát gia không tính ra sao?" Trương Khải Sơn nhìn về phía Tề Thiết Chủy.

Hắn biết Kỳ Môn Bát Quái, có lẽ giữa chừng Tề lão bát đã lén bói cho Tề gia một quẻ, hoặc là bói cho kết cục của Cửu Môn ở Trường Sa. "Tốt xấu lẫn lộn, là một bước ngoặt lớn của chúng ta, nhưng cũng là một nguy cơ lớn." Lời của ông ta cũng không nói rõ.

Những người bên cạnh Trương Khải Sơn cũng không phải là nhân vật đơn giản.

Đằng sau họ đều là người của "nó", được cử đến bên cạnh Trương Khải Sơn, luôn luôn theo dõi mọi hành động của hắn.

Có thể nói, Trương Khải Sơn hiện tại chỉ có vẻ ngoài phong quang.

Thực tế quyền lực thực sự của hắn, không bằng lúc còn làm quan bố phòng ở thành Trường Sa.

Lần này lại gặp được các vị trong Cửu Môn, lại khiến hắn phảng phất như quay về thời gian ở thành Trường Sa.

Trương Trạch xua tay nói với mọi người: "Cổ Đồng Kinh ta từng

thấy trong cổ tịch, bên trong cất giấu một tòa hoàng lăng." "Muốn tìm manh mối cũng không dễ dàng như vậy." Cổ Đồng Kinh hiện tại, bên trong là một mảnh hoang vu.

Vào thời nhà Minh, nó đã bị người của Uông gia tìm thấy, bên trong không chỉ cất giấu bí mật thời kỳ Tây Vương Mẫu, đồng thời cũng cất giấu bí mật lớn nhất của Uông gia.

Trong đó có lẽ bao gồm cả nơi ở của bản thể Uông Tàng Hải.

Kế hoạch đằng sau "nó", ngay cả người Uông gia, Uông Tàng Hải cũng không tin tưởng.

Vì vậy, người Uông gia hiện nay cũng không tìm thấy những ký ức quan trọng mà Uông Tàng Hải để lại.

Điều này cho phép Cửu Môn có khả năng phá hoại Uông gia từ bên trong.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Trương Khải Sơn.

Nếu hắn nhớ không lầm, trong nguyên tác Trương Khải Sơn cho sửa chữa Cổ Đồng Kinh, cũng là để đối phó với Uông gia.

Chỉ là bị người Uông gia phá hoại từ bên trong, dẫn đến những thiếu niên thiên tài tham gia năm đó đều chết thảm trong Cổ Đồng Kinh.

Người của Trương Khải Sơn mang đi những thi thể có giá trị nghiên cứu cực cao, rồi trực tiếp rời đi.

Đợi Trương Khải Sơn rời đi, mọi người trong Cửu Môn lại tụ tập lại.

Tất cả đều nhìn về phía Trương Trạch. "Phật Gia, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?" "Những người ông ta mang đi, ai giết?" Trương Trạch ngồi xuống trước, châm một điếu thuốc. "Chẳng phải

các ngươi đều đã thấy rồi sao?" "Cơ quan bên trong giết người, có liên quan gì đến ta?" "Trước khi ta đến núi Tứ Cô Nương, đã nói rồi, ta chỉ chịu trách nhiệm tìm chìa khóa để vào, chuyện sau khi đến Ba Nãi, không liên quan đến ta." Hắn với vẻ mặt vô tội nhìn các vị đương gia xung quanh.

Mọi người chỉ cảm thấy trong chuyện này có điều mờ ám, nhưng lại không nói được vấn đề cụ thể ở đâu.

Lúc này Lão Dương Nhân lén hỏi Chá Cô Tiếu: "Sư huynh, con gái huynh Dương Oánh ra nước ngoài du học, tìm được một sinh viên du học giống vậy kết hôn." "Thời gian cũng không ngắn rồi phải không?" "Con bé định khi nào về nước?" Mấy năm gần đây, người ta đều đi du học, học thành tài rồi lại về báo đáp tổ quốc.

Con gái của Chá Cô Tiếu là Dương Oánh cũng là một trong số đó.

Nghe tin về con gái Chá Cô Tiếu, Trương Trạch cũng nhìn sang: "Chá Cô Tiếu, con gái nuôi của ta cũng có một thời gian không gọi điện cho ta rồi." Với mối quan hệ của hắn và Chá Cô Tiếu, đã sớm nhận Dương Oánh làm con gái nuôi.

Cũng thực sự đã có một thời gian không gặp con bé.

Chá Cô Tiếu thấy mọi người xung quanh đều quan tâm đến con gái nhà mình, không nhanh không chậm nói: "Cảm ơn chư vị đã quan tâm đến tiểu nữ." "Thực không dám giấu, gần đây tiểu nữ có tin vui, đã về nước dưỡng thai ở nhà, có mẹ nó và các tộc nhân của bộ tộc Trát Cách Lạp Mã ở bên cạnh." "Có thai rồi?

Chuyện khi nào vậy?" Lão Dương Nhân nghe xong kinh ngạc hô lên: "Sư huynh, huynh không tử tế chút nào, không nói cho ta biết đầu tiên." Dương Oánh cũng lớn lên trước mắt ông, ông cũng luôn xem con bé như con gái ruột.

Chá Cô Tiếu lập tức chắp tay cáo lỗi với mọi người, cười nói: "Cũng là chuyện gần đây thôi." "Đặt tên chưa?" Lão Dương Nhân hỏi câu này, Hoa Linh ái ngại nói: "Sư huynh, Oánh nhi mới mang thai thôi mà." "Con gái mang thai mười tháng không phải chuyện đơn giản, phải từng bước một." Nhưng Chá Cô Tiếu lại lộ ra nụ cười nhạt: "Ở nước ngoài thì có đặt một cái tên tiếng Anh, gọi là Shirley, tên chính thức đợi sau khi sinh ra sẽ nhờ Phật Gia giúp đặt một cái." Hắn cũng đang có tâm trạng tốt, các câu hỏi được hỏi đều lần lượt trả lời.

Lão Dương Nhân kỳ quái niệm một câu: "Dương Tuyết Lỵ?" Trương Trạch đảo mắt: "Họ của người nước ngoài ở phía sau, nên đọc là Shirley Dương." Nhưng sau này ở trong nước, nên dùng tên tiếng Trung.

Chương 526

"Tuyết Lỵ Dương?" Lão Dương Nhân nghe thấy cách xưng hô kỳ quái, "Không hay, không hay, mới nghe người ta còn tưởng là họ Tuyết." "Sư huynh, con bé đặt tên lung tung, huynh cũng không quản sao?" Lão Dương Nhân tương đối thiên về phái cũ, đối với mấy cái tên Tây này đều cảm thấy không quen tai bằng tên do lão tổ tông nhà mình để lại.

Còn về Lão Dương Nhân, đó cũng chỉ là ngoại hiệu, ông ta họ Dương tên Nhân.

Vì bẩm sinh có mái tóc xoăn như người Tây, thời trẻ lại để râu ria xồm xoàm trông già dặn nên bị người ta đặt cho ngoại hiệu Lão Dương Nhân.

Sau này khi gặp Trương Trạch mới cạo râu đi, trở thành hình tượng tương tự như Trương Trạch đã thấy trong phim ảnh.

"Chỉ là tên tiếng Anh thôi, tên tiếng Trung ta để ý một chút là được rồi." Chá Cô Tiếu lại không cảm thấy có vấn đề gì.

Dù sao cũng đều đi du học ở nước ngoài, có một cái tên tiếng Anh cũng là chuyện bình thường.

Sau này khi học thành tài trở về, dĩ nhiên vẫn sẽ dùng tên gốc của mình.

Trương Trạch chuẩn bị cho Trương gia cổ lâu cũng đã hơn một năm rồi.

"Thời gian trôi nhanh thật, Oánh Nhi cũng sắp sinh rồi phải không?" Dù công việc luôn có người trông coi, nhưng đã về nhà thì vẫn nên về nhà.

“Đi thôi, chuyện ở đây đã kết thúc rồi, cũng đến lúc về nhà thôi.” Khi Trương Trạch đi ra ngoài, từ xa đã thấy Bàn Mã và người trong thôn đang nhìn về phía này.

“...” Bàn Mã dẫn theo dân làng Ba Nãi đều vây quanh.

“Có chuyện gì vậy?

Chúng ta ở trong thôn đã chào hỏi thôn trưởng rồi mà, sao vậy?” Ngô Lão Cẩu nhìn xung quanh, lại phát hiện dân làng đều vây quanh mấy người Trương Trạch.

“Cao nhân ở đó!” “Hôm đó tôi đã tận mắt thấy cao nhân lên núi, sau đó nước trong hồ bắt đầu hạ xuống, chắc là yêu vật trong hồ đã bị trừ khử rồi!” Kể từ khi biết trong hồ có yêu quái, Bàn Mã vẫn luôn quan sát cái hồ đó.

Tề Thiết Chủy nhìn chằm chằm vào trán Bàn Mã, “Phật Gia, trên đầu Bàn Mã mây đen che đỉnh, e là gần đây sẽ có một kiếp nạn.” Trương Trạch liếc nhìn qua, Bàn Mã quả thật đã động vào thứ không nên động.

Về phần kiếp nạn, cái đó phải xem vận mệnh của hắn.

Trương Trạch không thể ra tay giúp đỡ, thứ nhất là không thân không quen, thứ hai là sẽ gây ra nghi ngờ.

Toàn bộ dân làng Ba Nãi tay cầm đồ đạc trong nhà, muốn tặng cho cao nhân trước.

Trương Trạch thấy vậy, nói với mọi người: “Các vị mau về đi...” “Chuyện này vốn chỉ là tiện tay mà thôi, chỉ là thực lực của ta có hạn, yêu quái trong hồ chưa trừ diệt hết, yêu quái trong núi đã chạy thoát hơn phân nửa.” “Sau này mọi người đi săn, cố gắng đừng đến gần núi Dương Giác.” Thôn Ba Nãi nghèo, chủ yếu là vì nơi này quá hẻo lánh.

Nơi này từng là địa điểm của Trương gia cổ lâu, có lẽ người

Trương gia cũng không hy vọng nơi này phát triển quá tốt.

Trương Trạch nói với Giải Cửu: "Nơi này sau này có thể hỗ trợ xóa đói giảm nghèo một cách thích hợp." Nhưng cũng phải làm trong phạm vi hợp lý, muốn cải thiện cuộc sống của họ, nhất định phải để họ cùng chung tay.

Nếu trực tiếp cho tiền, sau này chỉ hại người trong thôn mà thôi.

Đợi ngôi thôn này dần dần phát triển, chuyện về Trương gia cổ lâu cũng cơ bản bị người đời lãng quên.

Trong ánh mắt tiễn đưa của dân làng Ba Nãi, mọi người cũng theo người Trương gia rời khỏi nơi này.

Chuyện đầu tiên sau khi rời đi là đến Kinh thành.

Còn Trương Thụy Đồng, sau khi đến Kinh thành, nhìn thấy Kinh thành ngày nay, cũng biết được những chuyện xảy ra sau năm Khang Hy.

Đặc biệt là cảnh ngộ sau này của người Trương gia, không chỉ Trương Thụy Đồng mà các vị tiên nhân Trương gia được hồi sinh đều tức giận đến toàn thân run rẩy.

Lột da khoét tim, rút xương lấy tủy, những chuyện độc ác đến mức nào, đều bị lũ chó chết đó làm hết.

"Trương gia đã tạo nghiệt rồi, mới gặp phải đại nạn này." "Vậy hậu duệ của những kẻ phản bội đó thì sao?" Trương Thắng Tình tay đang kẹp một điếu thuốc.

Không biết từ lúc nào, ông cũng bị mấy người trẻ tuổi Trương gia ảnh hưởng, bắt đầu hút thuốc.

Gảy gảy tàn thuốc, ông nghe Trương Hải Kỳ nói: "Đều chết cả rồi, là chuyện của chín năm trước." "Trong đó cũng có Trương Khải

Sơn ra tay, năm đó chi nhánh ấy bị đuổi khỏi Đông Bắc, giữa đường bị người ta phục kích, cũng là do những kẻ phản bội đó bán đứng." Bên cạnh, Trương Nhật Sơn, với tư cách là người trong cuộc đã trải qua tất cả, bước ra nói: "Ban đầu trưởng quan đầu quân, sau này tôi cũng theo bên cạnh ngài ấy, bí mật giải quyết từng kẻ địch năm xưa.

Đợi đến khi đến thành Trường Sa, chỉ còn lại bố phòng quan Tả Khiêm Chi lúc đó, sau này cũng bị xử lý gọn một mẻ." Mấy người ngồi bên đường nghỉ ngơi một lát, rồi mới theo những người phía trước tiến vào Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Từ lúc những người này bước vào khách sạn, tất cả mọi người ở Kinh thành đều có thể cảm nhận được khí chất khác biệt của họ.

Vẻ mặt lạnh lùng tuấn tú, ánh mắt băng giá, bước chân vững chãi theo sau Trương Trạch.

"Vị đó là Trương Trạch sao?" "Suỵt, danh húy của Phật Gia há có thể để chúng ta trực tiếp nhắc đến?" "Vị Phật Gia này hình như đã hơn một năm không xuất hiện, không biết gần đây lại đi làm đại sự gì rồi!" "Suỵt, cẩn thận Thính Nô trong khách sạn." Mọi người xung quanh bàn tán nhỏ vài câu rồi không nói thêm nữa.

Toàn bộ Tân Nguyệt Phạn Điếm tuy do người nhà họ Doãn quản lý, nhưng ai mà không biết đại tiểu thư nhà họ Doãn chính là phu nhân chính thức của Phật Gia?

Trương Trạch cho người sắp xếp chỗ ở cho mọi người trong Trương gia trước.

Mọi người vừa mới ở lại, sáng sớm ngày thứ hai, Trương Cửu Y đã dẫn theo một người đàn ông trung niên khác dắt theo một đứa trẻ xuất hiện bên ngoài Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Người đàn ông trung niên tên là Trương Hồ Lô, cũng là con trai

của Trương Tam Liên Tử, là em ruột của Trương Cửu Y.

Thời trẻ ông ta có liên quan đến một vụ án lớn ở Kinh thành, từ đó không thể nào sống ở Kinh thành được nữa.

Sau khi gặp mặt Trương Trạch, Trương Cửu Y lập tức giải thích lý do.

Trương Hồ Lô luôn cảm thấy con trai mình nên kế thừa bản lĩnh của tổ tiên.

Nhưng ông ta lại không tự mình dạy con, dù sao cũng là con ruột, không nỡ xuống tay tàn nhẫn.

Thế là ông ta tìm đến người anh trai ở ngoại ô Kinh thành.

Kim Bàn cũng vừa hay từ một nơi khác đến Kinh thành, được Trương Trạch gọi tới.

"Kim tiền bối, vị này chắc ngài không lạ đâu nhỉ?" "Tiểu sư đệ?" Kim Bàn nhìn Trương Hồ Lô, liền nhận ra đối phương.

Tuy ngoại hình của Trương Hồ Lô có thay đổi rõ rệt, nhưng cảm giác tổng thể mà ông ta mang lại vẫn không đổi.

Tay ông ta bế đứa con trai còn nhỏ, "Hôi Nhi, mau gọi sư bá, sư huynh!" "Sư bá." Sau đó cậu bé lại nhìn về phía Trương Trạch: "Sư huynh." Theo vai vế, quả thật nên gọi Trương Trạch là sư huynh.

Tư Mã Hôi lớn lên cũng không phải người tầm thường, trong nguyên tác đã kế thừa Lục Lâm Tứ Tuyệt của Trương Tam Liên Tử, sau này nhập ngũ, trải qua mấy trận chiến cam go, thực lực còn mạnh hơn cả Hồ Bát Nhất.

Trương Trạch nhìn về phía Kim Bàn, hỏi: "Chẳng phải ngài còn mấy người đồ đệ chưa giới thiệu cho ta sao?" Các đồ đệ của Kim Bàn đều không kế thừa Mô Kim Phù, đến nay vẫn chưa có thân phận chính

thức.

Nói đi cũng phải nói lại, với tư cách là thủ lĩnh Mô Kim, đến giờ ông ta còn chưa gặp được tất cả truyền nhân Mô Kim đoàn tụ.

"Cũng có hai người, một người tên là Triệu Nhị Bảo, ngoại hiệu Hạt Lão Nghĩa, mắt không tốt, không giỏi đổ đấu, chỉ thường xuyên ở Phan Gia Viên và Quỷ Thị Kinh thành, chỉ giỏi giám định bảo vật và lừa gạt đồ cổ." "Lát nữa, đợi đến tối, chúng ta vào Quỷ Thị, có thể gặp trực tiếp." Nhắc đến Hạt Lão Nghĩa, Trương Trạch biết, trên người ông ta có đồ của Mô Kim Giáo Úy, nhưng lại không sử dụng.

Kim Bàn còn một người đồ đệ tên là Dương Phương, ngoại hiệu Đả Thần Tiên Dương Phương.

Sau lưng thường mang theo một cây Đả Thần Tiên, vì không có Mô Kim Phù nên cũng không tuân theo quy tắc của Mô Kim Giáo Úy.

Ông ta thường xuyên một mình đi đổ đấu bên ngoài, giống như sư phụ Kim Bàn, hành tung của Dương Phương bất định, rất khó tìm.

Khi Trương Trạch lại hỏi về người đồ đệ kia, Kim Bàn nói: "Ta có chút liên lạc với Dương Phương, những năm này tuổi cũng đã lớn, năm đó dùng khoái tiên pháp đánh thiên niên cương thi, cũng đã nổi danh trong giới từ lâu." Dương Phương vào thời mạt Thanh, từng đối đầu với quân phiệt Đồ Hắc Hổ lúc đó.

Ông ta không chỉ trộm mộ của Đồ Hắc Hổ, mà còn đào cả mộ tổ tiên của hắn đã biến thành thiên niên cương thi.

"Nếu ngài có hứng thú, ta sẽ nhờ cậu ta giúp một tay." Thế hệ đồ đệ của Mô Kim Giáo Úy, hầu như tuổi tác đều không nhỏ.

Bao gồm cả Hứa Nhất Thành, bây giờ cũng đã bốn mươi tuổi.

Con trai của Hứa Nhất Thành là Hứa Hòa Bình, bây giờ đã đến tuổi kết hôn rồi.

Lâu rồi không gặp, thậm chí có khả năng đã làm ông nội rồi.

"Chỉ cần tìm được họ, có thể gia nhập đội ngũ Mô Kim Giáo Úy." Dưới trướng hắn, Mô Kim Giáo Úy hiện có tổng cộng sáu tổ.

Mỗi tổ đều làm những việc khác nhau, ít nhất cũng đảm bảo được sự truyền thừa của Mô Kim Giáo Úy sẽ không vì thế mà đứt đoạn.

Hứa Nhất Thành sau khi tốt nghiệp, vẫn luôn phụ trách công tác phục chế văn vật.

Đôi khi cũng tham gia vào các cuộc khảo cổ chính quy.

"Triệu Nhị Bảo lúc nào sẽ xuất hiện?" Kim Bàn nói: "Hạt Lão Nghĩa đợi một lát nữa trời tối, chúng ta trực tiếp đến Quỷ Thị là có thể gặp." Đối với đồ đệ của mình, ông cũng hết cách.

Trong ba người đồ đệ, chỉ có Hứa Nhất Thành kế thừa Mô Kim Phù.

Về phần hai người còn lại, lúc đầu một người mắt không tốt, người kia không thích tuân thủ quy tắc.

Cả hai đều không phải là Mô Kim Giáo Úy hợp cách.

Nhưng thực lực của Dương Phương lại là cao thủ hiếm thấy trong giới đổ đấu.

Đến Kinh thành nhiều lần như vậy, hình như hắn chưa từng đến Quỷ Thị.

Điều này khiến Trương Trạch có chút tò mò về tình hình ở Quỷ Thị.

"Trong Quỷ Thị, có người của Câu Thi Pháp Vương không?" Câu Thi Pháp Vương, Thần Tiên Nhãn, đây đều là hai sự tồn tại đặc biệt mà Trương Trạch nhớ trong nguyên tác có nhắc đến khi nói về Quỷ Thị.

Chương 527

"Có, Câu Thi Pháp Vương được cho là một tộc giữ mộ, dưới trướng thống lĩnh lượng lớn Quật Tử Quân, ở Quỷ Thị là thế lực tà ác mà người thường không dám chọc vào." So với những người đổ đấu, Câu Thi Pháp Vương thật sự có thể coi là tử đối đầu.

Nhưng những người này trông có vẻ giữ mộ, nhưng đó đều là chuyện của thời nhà Minh.

Hoàng thất nhà Minh sau khi thanh trừng phái đổ đấu phương Bắc, lại phong cho bốn môn phái đổ đấu, chuyên dùng để đối phó với các thế lực đạo mộ còn lại.

Phân biệt là Âm Dương Đoan Công, Câu Thi Pháp Vương, Cửu U Tướng Quân, Quan Sơn Thái Bảo.

Quan Sơn Thái Bảo bây giờ là người của Cửu Môn.

Câu Thi Pháp Vương cơ bản đều hành sự trong bóng tối, vẫn luôn tìm mọi cách để tìm tung tích của Minh Nguyệt Thạch.

Về phần Cửu U Tướng Quân, ở khu vực Tần Lĩnh trốn trong thôn làng đổ đấu, lừa gạt các thương nhân đồ cổ để kiếm lợi.

Lúc bình thường không hạ đấu thì dựa vào việc bán tranh tết để mưu sinh.

Sớm đã không thành khí hậu.

Ngoại trừ Quan Sơn Thái Bảo năm xưa đời đời canh giữ thanh lý môn hộ, ba phái còn lại sớm đã không khác gì các thế gia đổ đấu bình thường.

"Câu Thi Pháp Vương, cũng là hậu duệ của một hoàng thất cổ xưa." Trương Trạch nhớ lại ghi chép về Câu Thi Pháp Vương trong

nguyên tác.

Nhưng đại đa số mọi người cơ bản đều chưa từng nghe nói về vương quốc cổ Thiên Môn.

"Mọi người đã nghe nói về nước Câu Thi chưa?" Xung quanh, Kim Bàn, Trương Cửu Y cùng cha con Trương Hồ Lô đều yên lặng nhìn hắn, chờ đợi đoạn sau.

"Chẳng lẽ Câu Thi Pháp Vương là hậu duệ của hoàng thất nước Câu Thi?" Kim Bàn trực tiếp hỏi ra nghi vấn.

Lời nói này dường như ẩn chứa đáp án trong câu hỏi, chỉ là cần xác nhận lại một lần.

"Không sai, hoàng thất nước Câu Thi được cho là sở hữu năng lực điểm đá thành vàng." "Trong ghi chép, trên người họ có huyết mạch Hồng Mông, có thể kích phát sức mạnh của Minh Nguyệt Thạch." "Nhưng có một điểm mà mọi người không rõ." Hắn nhìn Hoa Linh vừa bước ra khỏi phòng, tiếp tục nói: "Huyết mạch trong cơ thể tộc Trát Cách Lạp Mã, là huyết mạch Quỷ tộc còn cổ xưa hơn cả huyết mạch Hồng Mông." "Trước khi có được Minh Nguyệt Thạch, viên đá này vốn thuộc về tộc Trát Cách Lạp Mã, sau này vô tình làm mất thánh vật của bản tộc, cuối cùng mới lưu lạc đến nước Câu Thi." Những thông tin này nếu không phải Trương Trạch đã xem nguyên tác, cũng không thể nào nói ra được.

"Ta nhớ trong sách da dê của sư huynh ta, hình như quả thật có nhắc đến Minh Nguyệt Thạch." "Viên kỳ thạch đặc biệt đó, có tác dụng thần kỳ, tộc Trát Cách Lạp Mã mấy nghìn năm qua đều không tìm được tin tức gì." Mấy nghìn năm qua, tộc Trát Cách Lạp Mã vẫn luôn tập trung tìm kiếm Mộ Trần Châu, không có thời gian đi tìm viên Minh Nguyệt Thạch này.

"Chuyện này ta phải nói với người trong tộc, nếu có thể, phải tìm

lại Minh Nguyệt Thạch." Trương Trạch nói: "Đúng rồi, viên Minh Nguyệt Thạch này từng rơi vào tay một người khác." "Thần Tiên Nhãn, sống ở Quỷ Thị, một sự tồn tại vô cùng đặc biệt." Hắn nhớ, Thần Tiên Nhãn là một kỳ nhân sống từ thời cổ đại đến hiện tại.

Nhưng bà ta không thể rời khỏi không gian mình đang ở, bị giam cầm quanh năm, đã sống hơn một nghìn năm.

Minh Nguyệt Thạch trước khi rơi vào tay nước Câu Thi, đã từng được bà ta bảo quản một thời gian.

Nói chuyện về nước Câu Thi, mọi người lại thảo luận một hồi, trời đã sắp tối.

Ngay lúc chuẩn bị xuất phát, bỗng có người đến bái kiến.

"Phật Gia, Kim Vạn Đường bái kiến, có bảo vật muốn dâng lên." Kim Vạn Đường?

Trương Trạch nhìn xuống lầu.

Kim Vạn Đường lúc này vừa bước vào cửa lớn của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Ông ta cười toe toét vẫy tay với Trương Trạch: "Phật Gia, chuyện lần trước may nhờ có ngài tôi mới giữ được cái mạng nhỏ này, lần này đặc biệt đến để tỏ lòng cảm tạ!" Trương Trạch nhìn xuống lầu, ra hiệu cho ông ta lên.

Trong thư phòng.

Kim Vạn Đường lập tức lấy ra một tờ giấy từ trên người.

"Hôm nay, có một người nước ngoài tên là Cừu Đức Khảo chạy đến tiệm của tôi, tìm tôi hỏi chuyện Lỗ Hoàng Bạch, ra giá rất cao." "Ông bán cho hắn rồi?" Trương Trạch vốn định sau khi về sẽ xử lý ký ức của ông ta.

Nếu thật sự dựa vào ký ức vẽ ra Lỗ Hoàng Bạch rồi bán đi, nửa đời sau đừng mong ra khỏi khu tử đương.

Kim Vạn Đường nghe vậy lập tức giật nảy mình, "Tôi nào dám chứ!" "Tôi không muốn quay lại khu tử đương đó nữa đâu." Ông ta biết, có thể sống sót ra khỏi khu tử đương, là do đối phương đã nương tay rồi.

"Lỗ Hoàng Bạch tôi đã vẽ ra rồi, ngay lập tức mang đến cho ngài." Trương Trạch kiểm tra ký ức của ông ta, sau khi tra xét quả thật là như vậy.

Điều này khiến Trương Trạch có chút bất ngờ.

"Thứ này ta nhận, lát nữa đến tìm Thính Nô lấy tiền." Hắn không thiếu tiền, nhưng Đại Kim Nha hiểu biết không ít, sau này chắc chắn sẽ có lúc dùng đến.

Kim Vạn Đường lập tức cúi đầu cảm tạ.

Trương Trạch sau đó thuận miệng hỏi ông ta có quen thuộc Quỷ Thị không.

"Quá quen thuộc rồi ấy chứ, ngài đừng nói Quỷ Thị, Phan Gia Viên, Lưu Ly Hán, không có nơi nào tôi không rành cả." "Tối nay, theo ta đi một chuyến đến Quỷ Thị, tìm hai người." "Cứ giao cho tôi, chuyện của Phật Gia chính là chuyện của Đại Kim Nha tôi!" Đại Kim Nha?

Trương Trạch liếc nhìn vào miệng ông ta.

Hắn phát hiện chỗ chiếc răng bị mất lần trước đã được trám một chiếc răng vàng.

"Lần trước mất răng, tôi tìm được một chiếc răng vàng pháp lang thời nhà Minh, trám vào rồi." "Mọi người thấy tôi có răng vàng nên đặt cho cái biệt hiệu là Đại Kim Nha." Nhìn chiếc răng vàng của ông

ta, Trương Trạch đoán chiếc răng vàng trong nguyên tác chắc cũng bị người ta đánh rụng.

Sau đó không dám thừa nhận, nên khoác lác là tự nhổ.

Sau khi sắp xếp xong chuyện của Đại Kim Nha, mọi người ăn tối xong liền trực tiếp xuất phát đến Quỷ Thị.

Quỷ Thị ở Kinh thành chỉ mở cửa vào nửa đêm.

Nơi này đã tồn tại từ mấy chục năm trước.

Bên trong có rất nhiều thứ không thể thấy ánh sáng, đều được mang đến Quỷ Thị để mua bán.

Ở nơi này, tối đen như mực, không ai nhìn rõ ai.

Một khi đồ vật đã bán đi, sẽ không còn bất kỳ quan hệ gì với người bán nữa.

Cả nhóm đi trong Quỷ Thị tối tăm, rất nhiều người đều đeo mặt nạ quỷ để vào chợ.

"Nơi này cũng thú vị đấy, mỗi người đều không lộ mặt." Trương Hải Diêm hỏi: "Không nhìn thấy mặt, chúng ta tìm người thế nào?" Lần này đến đây trước tiên là tìm người, sau đó cũng là để xem Quỷ Thị trong truyền thuyết.

Trương Trạch dựa vào dạ nhãn, quan sát những người qua lại và những người bán hàng xung quanh.

Khi hắn nhìn thấy một người đeo mặt nạ dạ xoa ở phía xa.

Sau lưng người đó mang một vũ khí kỳ lạ được bọc vải.

Trương Trạch liếc mắt đã nhận ra đôi mắt của đối phương có khả năng nhìn trong đêm đặc biệt.

Trên đời này, số người có năng lực này không nhiều.

Đặc biệt là người bẩm sinh đã có năng lực này, theo hắn biết chỉ có hai người.

Một người là Trần Ngự Lâu quen thuộc, người còn lại là Đả Thần Tiên Dương Phương chưa từng gặp mặt.

Thứ được bọc vải sau lưng đối phương, có lẽ là cây Đả Thần Tiên không bao giờ rời thân.

Hoa Linh chạy tới, "Phật Gia, tôi đã hỏi thăm rồi, Thần Tiên Nhãn phụ trách đấu bảo giám bảo, không có bảo vật thật sự thì khó mà gặp được." "Nghe nói Thần Tiên Nhãn là một nhân vật đã sống không biết bao nhiêu năm, là một thiếu nữ tóc bạc trắng." "Vị trí đại khái ở phía trước." Kim Bàn đang đeo mặt nạ bỗng nhiên chặn Dương Phương đang đi tới.

Đối phương vừa thấy chiếc bàn vàng treo bên hông Kim Bàn liền lập tức dừng lại.

"Sư....." Dương Phương những năm gần đây hiếm có cơ hội gặp sư phụ.

Trước đây đến thành Trường Sa, gần như đều đi không công.

Lần này đến Kinh thành, một là để tìm sư đệ Hạt Lão Nghĩa, đồng thời cũng là để chờ sư phụ Kim Bàn trở về.

Không ngờ, đi dạo một vòng Quỷ Thị lại gặp được sư phụ.

"Ta muốn đi tìm Thần Tiên Nhãn, đi cùng nhau trước đã." Mấy người đi đến nơi đấu bảo, bên trong giống như một ngôi mộ cổ.

Vẻ ngoài trông không khác gì kiến trúc thông thường, nhưng bên trong lại dùng những khối đá khổng lồ để xây tường.

Giữa đó còn có rất nhiều cơ quan.

Sau khi chào hỏi người gác cổng bên ngoài, lối đi bên trong không

một bóng người.

Khi mấy người đi vào giữa lối đi, hai bên vách đá bắt đầu từ từ khép lại.

“Tình hình gì đây?

Thần Tiên Nhãn đối đãi với khách như vậy sao?” Kim Bàn không nói gì, nhưng đồ đệ của ông là Dương Phương lại tức giận.

Vừa mới gặp sư phụ, mới bước vào đã gặp phải tình huống này!

Bên cạnh Trương Trạch, Trương Thắng Tình rút đao ra, cắm xuống đất.

Trực tiếp chặn đứng cơ quan vách đá.

Chương 528

“Loại cơ quan này Trương gia chúng ta đã chơi chán từ mấy trăm năm trước rồi.” “Tộc trưởng, ngài đi trước!” Bên cạnh, Trương Thụy Sơn dẫn đường cho Trương Trạch.

“Tộc trưởng, nếu ngài có hứng thú với Thần Tiên Nhãn bên trong, tôi có thể trực tiếp mang bà ta đến Trương gia gặp ngài.” Cơ quan hai bên bị chặn lại, cuối lối đi là một bà lão già nua đang đứng.

“Các ngươi là ai?” “Ta tìm Thần Tiên Nhãn, tộc trưởng của ta có chuyện muốn hỏi bà ấy.” Một tộc nhân khác bên cạnh Trương Thụy Sơn là Trương Thắng Phương cầm đao nhanh chóng xuất hiện trước mặt bà ta.

Tốc độ nhanh đến nỗi khiến đối phương sợ hãi lùi lại liên tục.

“Để họ vào!” Phía sau truyền đến giọng nói của Thần Tiên Nhãn.

Trương Trạch nhìn vào trong, phía sau lại có một không gian khác, giống như đã tiến vào một không gian khác.

“Không gian hư số?” Hoa Linh nhìn chằm chằm vào không gian phía sau, phát hiện ra rằng ở Kinh thành, lại có người mở ra một không gian hư số khác.

Bà lão chống gậy đứng ở một bên, “Không đấu bảo mà muốn gặp Thần Tiên Nhãn, không hợp quy củ.” “Thần Tiên Nhãn đã cho chúng ta vào rồi.” Khi mọi người đều đi qua bên cạnh bà lão, Trương Thắng Tình thu lại thanh hắc kim trường đao trong tay.

Cả nhóm bước vào không gian kỳ lạ này.

Toàn bộ không gian trắng xóa một màu, bốn phía có bốn sợi xích sắt đang khóa một nữ tử xinh đẹp áo trắng tóc trắng.

Nữ tử mở mắt ra, đôi mắt lại có màu xanh lam lục, là trùng đồng, trong mắt như ẩn chứa cả một dải ngân hà rộng lớn.

"Ngươi rất mạnh, nhưng đây là Vô Giới, ở nơi này, ngươi chưa chắc đã là đối thủ của ta!" Đôi trùng đồng của Thần Tiên Nhãn, mọi người trong Trương gia cũng đều nhìn thấy.

Kim Bàn nheo mắt nói: "Bẩm sinh có trùng đồng, thảo nào lại được gọi là Thần Tiên Nhãn." "Trong sử sách ghi lại, người có trùng đồng tổng cộng có tám người, lần lượt là Thương Hiệt, Ngu Thuấn, Trùng Nhĩ, Hạng Vũ, Lữ Quang, Cao Dương, Ngư Câu La, Lý Dục." "Những người này mỗi người đều không phải là người bình thường." "Truyền thuyết nói trùng đồng là mắt của thánh nhân, gọi là Thần Tiên Nhãn cũng không ngoa." Nghe lời của Kim Bàn, Thần Tiên Nhãn sắc mặt bình tĩnh: "Thánh nhân không dám nhận, chỉ là đôi mắt này bẩm sinh có chút đặc biệt mà thôi." Nhìn Thần Tiên Nhãn trước mặt, Trương Trạch khẽ nói: "Công chúa Tiểu Hùng nước Sở, cùng tướng quân nước Sở yêu nhau, tướng quân tử trận trên chiến trường, công chúa cho rằng tướng quân không thật sự chết đi, mà chỉ là chuyển thế.

Một mình canh giữ trong ngôi mộ cổ, nhiều năm trước gặp phải đạo mộ giả, vì muốn ngăn cản đạo mộ giả nên bị khóa trong Vô Giới, đến nay không thể thoát ra." "Nếu ngươi thật sự có bản lĩnh lớn như vậy, sao không tự mình giải khai xiềng xích trước đi, cần gì phải ở lại đây mãi?" Thần Tiên Nhãn không thể trả lời lời của Trương Trạch.

"Ta chỉ cần ngươi trả lời mấy câu hỏi là được." "Nếu ngươi đồng ý, ta có thể giúp ngươi giải khai xiềng xích." Nhưng cũng chỉ là mở xiềng xích, không có Minh Nguyệt Thạch, bà ta cũng không thể rời khỏi Vô Giới.

"Minh Nguyệt Thạch và Minh Nguyệt Châu có quan hệ gì?" Theo hắn biết, một phần tình tiết có chút hỗn loạn.

Hắn nhớ Hồ Bát Nhất ở trong hoàng lăng Tây Hạ đã tìm thấy cả một viên Minh Nguyệt Châu, đó là thứ mà Câu Thi Pháp Vương vẫn luôn tìm kiếm.

Ở nơi có viên châu đó, đang trấn áp Hoàng Kim Cổ Thần.

Cũng vì sự tồn tại của Cổ Thần, hoàng tộc nước Câu Thi mới có năng lực điểm đá thành vàng.

"Minh Nguyệt Châu chính là Minh Nguyệt Thạch, chỉ là mặt dây chuyền Minh Nguyệt Thạch có chứa một lượng nhỏ Minh Nguyệt Thạch, có sức mạnh kỳ lạ.

Phần cốt lõi nhất của viên đá đó đã được làm thành Minh Nguyệt Châu, đến nay vẫn không rõ tung tích." Nghe lời giải thích của bà ta, Trương Trạch cảm thấy cũng hợp lý.

"Tướng quân nước Sở chuyển thế, ngươi tìm được chưa?" Câu hỏi này, chỉ là vì tò mò.

Nhưng Thần Tiên Nhãn lại đau thương lắc đầu.

Trương Trạch rút ra ma đao Thiên Nhận, chém về phía bốn sợi xích sắt.

Những sợi xích sắt cứng rắn, trực tiếp bị một nhát chém đứt.

"Chúng ta không ai nợ ai, tiếp tục thôi." Trương Trạch đã hỏi được điều mình hứng thú, đồng thời cũng đã gặp được Thần Tiên Nhãn và Vô Giới trong truyền thuyết.

Không gian này chỉ có thể khiến người ta trường sinh, có lẽ có phương pháp độc đáo.

Nhưng phương pháp này, thực ra cũng tương tự như pháp thuật trường sinh của Tây Vương Mẫu quốc, đều cần phải trả giá bằng tự do.

Hơn nữa, thực lực của bà ta còn không đánh lại được đạo mộ tặc bình thường, có thể thấy loại trường sinh này chỉ có thể duy trì điều kiện cơ bản nhất.

"Dương Phương, sư đệ Triệu Nhị Bảo của ngươi đâu?" Sau khi đi ra ngoài, Kim Bàn trực tiếp hỏi tung tích của người đồ đệ còn lại.

"Nhị sư đệ ở Quỷ Thị." Dương Phương lập tức nói ra tung tích của sư đệ.

Trong đầu ông ta đang hiện lên hình ảnh thanh đao trong tay Trương Trạch lúc nãy.

"Sư phụ, thanh đao mà vị Phật Gia kia vừa dùng, rõ ràng đã vỡ thành nghìn mảnh, sao có thể dễ dàng chém đứt xiềng xích sắt cứng rắn như vậy." "Thanh đao đó rốt cuộc là bảo vật gì?" Vật như vậy, tuyệt đối là một món chí bảo không còn nghi ngờ gì.

Nhưng đi lại trên giang hồ bao nhiêu năm, ông ta chưa từng nghe nói về thanh đao này.

Thực sự khiến ông ta có chút kinh ngạc.

"Thanh đao đó Phật Gia luôn mang theo bên mình, cụ thể có điều kỳ diệu gì, ngoài Phật Gia ra không ai rõ, ta khuyên ngươi tốt nhất cũng đừng quá tò mò." Ai cũng tò mò về thanh đao đó, nhưng đến nay vẫn chưa có ai thật sự tiếp xúc được với nó.

Dương Phương nhìn bóng lưng Trương Trạch, người thật sự đáng sợ không phải là đao, mà là người dùng đao.

Đi chưa được bao xa, lại thấy một người rõ ràng mắt không tốt lắm.

Sau khi nhìn thấy họ từ bên cạnh, liền nghiêng người muốn vòng qua họ.

“Triệu Nhị Bảo.” Kim Bàn khẽ gọi tên đồ đệ.

Hạt Lão Nghĩa nghe thấy giọng nói quen thuộc, đột nhiên quay người lại: “Sư phụ!” Đôi mắt già nua tuôn trào nước mắt.

Học nghệ không tinh, có một thân bản lĩnh, nhưng mắt lại không tốt, căn bản chưa từng hạ mộ.

Nhưng Trương Trạch lại có hứng thú với những Mô Kim Giáo Úy cùng thế hệ này.

Đã là người của Mô Kim môn hạ, tự nhiên phải quay về với Mô Kim.

“Nơi này không tiện nói chuyện, đi theo ta trước đã.” Kim Bàn dẫn theo Hạt Lão Nghĩa và Dương Phương cùng nhau rời đi.

Mấy người cùng nhau đến nơi ở của Trương gia tại Kinh thành, Trương Trạch thuận tay chữa khỏi mắt cho Hạt Lão Nghĩa.

Đồng thời gọi Tư Mã Hôi đi theo Chá Cô Tiếu và Trương Cửu Y học tập.

Về phần tiểu Hồ Bát Nhất và tiểu béo Vương Khải Toàn, thì do Đa Hồ Vân Tuyển truyền thụ Phong Hậu Kỳ Môn.

Tiểu béo Vương Khải Toàn, Trương Trạch biết sau này phần lớn sẽ độc thân rất lâu.

Hắn bảo cậu ta chuyên tâm luyện tập Kim Quang Chú, đợi thời cơ chín muồi, sẽ truyền thụ Ngũ Lôi Chính Pháp.

Hành động Cổ Đồng Kinh, cũng chính thức sắp được phê duyệt.

Trước đó, cần phải tổ chức một đội ngũ, đi đến Cổ Đồng Kinh tiến hành khảo sát trước.

Thông tin về đội khảo sát vừa mới được xác định, đang được tiến hành một cách bí mật.

Người của tổ chức, vẫn luôn chú ý đến thế hệ trẻ của Cửu Môn.

Trương Trạch trước nay vẫn để mặc cho người trẻ tuổi phát triển, không can thiệp nhiều.

Nhưng trong bóng tối, đối với thế hệ trẻ, họ bình thường làm gì, gặp ai, nói gì, đều có chuyên gia phụ trách ghi nhớ.

Hắn biết, người của "nó" và Uông gia đứng sau, sớm muộn gì cũng sẽ nhắm vào Uông gia.

Thế hệ trẻ này, tự nhiên sẽ đến Cổ Đồng Kinh, giả vờ như lần đầu tiên biết đến sự tồn tại của Cổ Đồng Kinh.

Phía sau lưng chắc chắn sẽ có người không ngừng quan sát hành vi của họ, sau đó thông qua bộ phận vận hành để đưa ra kết quả hợp lý nhất.

Bên trong đó, thực tế là nằm trong phạm vi của Kỳ Môn Độn Giáp.

Khi Trương Trạch trở về nơi ở, hắn lại một lần nữa tiến vào không gian Thao Thiết.

Trong đầu bỗng nhiên xuất hiện thông báo của hệ thống. 【Chúc mừng túc chủ đã hoàn thành triệt để việc giao tiếp truyền thừa tộc trưởng Trương gia.】 【Ngài có hai cơ hội lựa chọn phần thưởng, một phần thưởng đặc biệt và một phần thưởng thông thường.】 Cuối cùng cũng đến rồi.

Trước đây hắn vẫn đang thắc mắc, tại sao đến giờ vẫn chưa có thông báo phần thưởng.

Không ngờ, cần phải thực sự mang đi tất cả mọi thứ theo đúng nghĩa đen thì phần thưởng mới xuất hiện. 【Xin hãy lựa chọn phần thưởng thông thường của ngài.】 【Phần thưởng 1: Tùy chọn hai môn tuyệt học Thiếu Lâm.】 【Phần thưởng 2: Tùy chọn hai loại đan dược chữa thương, có thể đồng thời nhận được bí phương.】 Nhìn

qua quả thật tương đối bình thường, nhưng tuyệt học Thiếu Lâm, nghe giống như trong tiểu thuyết võ hiệp.

Đan dược chữa thương hắn sớm đã có.

Xem ra chỉ có thể chọn tuyệt học.

"Tuyệt học Thiếu Lâm nào để chọn?" 【Xin túc chủ tùy ý báo ra tên vị diện có chứa tuyệt học Thiếu Lâm, hệ thống sẽ ngẫu nhiên chọn ra hai môn tuyệt học.】 "Bảo ta chọn vị diện?" Đã là chọn, tự nhiên phải chọn cái nào đáng tin cậy.

Hắn và những người xung quanh, gần như đều luyện "khí".

Trên người không có sự tồn tại của nội lực, tự nhiên không thể chọn thế giới võ hiệp thực sự.

"Vị diện Dị Nhân." 【Chúc mừng túc chủ, đã rút được 《Đại Từ Đại Bi Chưởng》, 《Long Trảo Thủ》.】 Hai môn tuyệt học này, khiến Trương Trạch bỗng nhiên nhớ đến một người.

Tiêu ca Tiêu Tự Tại trong thế giới Dị Nhân.

Chương 529

Hắn có sở thích giết người kỳ quái, và có một bộ thẩm mỹ và triết học giết người riêng.

Nếu hai môn tuyệt học này phối hợp với Kim Quang Chú, có lẽ sẽ có hiệu quả bất ngờ.

Trương Trạch bắt đầu hấp thụ hai môn tuyệt học.

Theo cấu trúc cơ thể của hắn, có lẽ sẽ không dùng đến những thứ này, nhưng kỹ năng nhiều không đè chết người.

Cũng có thể truyền lại cho những người xung quanh.

Nhưng trước đó, phải thử xem uy lực của hai tuyệt kỹ có vẻ không nhỏ này.

Khi hắn duỗi ra hai ngón tay, có thể sử dụng Linh Tê Nhất Chỉ, sau khi cong hai ngón tay lại, trực tiếp biến thành Long Trảo Thủ.

Có thể dùng hai trảo cũng có thể dùng năm trảo.

Một loại chỉ công bí truyền được tôi luyện ngàn lần, được mệnh danh là võ công bất bại.

Trong thư phòng, hắn nhận được điện thoại của Trương Khải Sơn.

“Trương Trạch, chuyện của đội khảo sát không thể trì hoãn thêm nữa, cấp trên đang thúc giục, phải đến sa mạc Ba Đan Cát Lâm.” “Người đi có đề nghị gì không?” “Con gái nhà cậu và thằng nhóc nhà tôi đều còn nhỏ, chắc chắn không đi được, nhưng hai thằng nhóc nhà Ngô gia, con gái của Trần Bì, mấy đứa đó...” Một loạt cái tên được nhắc đến, đều là tên của những người trong đội khảo sát Ba Nãi lần trước.

Nhưng Trương Trạch lại không cảm thấy bất ngờ.

Vài năm nữa, đợi đến khi công trình nghiên cứu Thính Lôi, vẫn sẽ là những người này.

Tuy thế hệ Cửu Môn cũ đã cố gắng hết sức để "tẩy trắng".

Nhưng người của "nó" vẫn không ngừng nỗ lực để kéo thế hệ thứ hai của Cửu Môn vào vũng bùn.

Lời mời tham gia hết công trình này đến công trình khác, những người này sẽ dần dần quen thuộc với công việc đổ đấu.

Sẽ có một ngày, trong số những người này sẽ có người lại bước lên con đường đổ đấu cũ.

Nhưng Trương Trạch cũng không phản cảm với điều này.

Trương gia truyền thừa đến nay, vẫn luôn là một gia tộc đổ đấu.

"Lần này đến sa mạc, số người không cần quá nhiều, khoảng vài chục người là được." Lần thứ hai mọi người sẽ liên hợp, nghe ý tứ, Trương Khải Sơn cũng định dẫn người đi cùng.

Trương Trạch định mang theo những người dưới trướng mình, cùng đến sa mạc.

Cổ Đồng Kinh ở Ba Đan Cát Lâm, thực ra không dễ tìm.

"Vậy quyết định thế nhé, tôi sẽ lập tức cho người đi tổ chức đội khảo sát, đồ đạc bên tôi đều đã chuẩn bị xong." Theo ý này, mọi người chỉ cần người đi theo là được.

Sau khi xác định thời gian, Trương Trạch dùng Long Trảo Thủ đánh vào chiếc bàn bên cạnh, trực tiếp đánh vỡ một mảng lớn.

Lãng phí một chiếc bàn gỗ lê hoa hảo hạng.

Bên này, danh sách người sẽ đi cũng đã có.

Đội khảo sát là đội khảo sát, bên hắn với tư cách là thành viên của Trương gia cũng sẽ mang theo một nhóm người.

Trong đó, Đả Thần Tiên Dương Phương, Chá Cô Tiếu, Hoa Linh, Trương Trạch đều sẽ mang theo.

Hoắc Tiên Nhi đại diện cho Hoắc gia, sẽ mang theo mấy người tạm thời chưa biết.

Bên Trương gia, hắn định mang theo Trương Thụy Đồng, Trương Thắng Tình, Trương Thụy Sơn, mấy vị cao thủ thế hệ trước.

Nơi Cổ Đồng Kinh rất đặc biệt.

Điều đặc biệt nhất không phải là bản thân Cổ Đồng Kinh, mà là mỏ rắn ở đó.

Trong ký ức của những con rắn này, ẩn chứa hình ảnh cuộc sống của con người hàng nghìn năm trước.

Trong đó có ghi chép về Tây Vương Mẫu, Cư Diên cổ quốc, và tất cả những việc mà gia tộc Uông Tàng Hải đã làm trong thời kỳ đầu thành lập.

Nơi đó là một kho tư liệu khổng lồ, loại có thể trực tiếp đọc được.

Trong đầu đang suy nghĩ, phần thưởng thứ hai lại xuất hiện. 【Mời túc chủ đưa ra lựa chọn.】【Thưởng 1: Dũng Độ Tiếu Tiễn, có thể dùng miệng huýt sáo điều khiển tùy ý, cách không giết người, đến từ Mạn Uy vũ trụ.】【Thưởng 2: A Qua Ma Thác Chi Nhãn, có thể khống chế thời gian ở một mức độ nhất định, đến từ Chí Tôn Pháp Sư của Mạn Uy vũ trụ.】 Công dụng của Tiếu Tiễn, đối với Trương Trạch kỳ thực tương đương với phi đao trước kia.

Tiếu Tiễn chỉ có thể một chọi nhiều, còn phi đao chỉ cần thực lực đủ mạnh, có thể khống chế bao nhiêu thì khống chế bấy nhiêu.

Số lượng chênh lệch không chỉ là một chút.

Còn về A Qua Ma Thác Chi Nhãn, sau khi Trương Trạch nhận được, trong đầu liền có thông tin.

Đồng thời ngoại hình của nó vẫn giữ nguyên dạng vật chứa, có thể đeo trên cổ.

Hắn cẩn thận xem phần giới thiệu.

Có thể dự đoán tương lai, nghịch chuyển thời gian.

Việc dự đoán tương lai một cách thích hợp, có thể dùng Kỳ Môn Độn Giáp, thậm chí dùng bốn chiếc đồng phù để bói quẻ.

Muốn biết rõ ràng chuyện tương lai, có thể phải ở nơi phong thủy hội tụ đủ cả âm dương sinh tử nhị khí, sử dụng Mộc Trần Châu.

Nhưng đó cũng chỉ là một phần năng lực của Mộc Trần Châu.

Còn về bên trong A Qua Ma Thác Chi Nhãn, lại ẩn giấu bảo thạch thời gian của thế giới Mạn Uy.

Năm viên bảo thạch đó hợp lại, phối hợp với găng tay vô cực, một cái búng tay có thể xóa sổ một nửa sinh mệnh trong toàn thế giới.

Có thể xem là sức mạnh nhân gian tối cường trong Mạn Uy vũ trụ.

Trương Trạch đeo sợi dây chuyền lên người.

Cùng lúc đó, áo choàng lơ lửng cũng xuất hiện.

Hình tượng lúc này có chút kỳ lạ, theo hai tay hắn làm ra thủ thế tương ứng trong đầu, ngay sau đó, A Qua Ma Thác Chi Nhãn liền trôi nổi trước mắt.

Sau đó nó tự động mở ra, bên trong một viên bảo thạch lấp lánh lục quang chậm rãi trôi nổi trước mắt.

“Thật sự là bảo thạch thời gian!” Có được thứ này vào lúc này

thật không tầm thường. 【Do hạn chế của vị diện, sức mạnh của bảo thạch thời gian và sản phẩm phụ bị áp chế.】 Nghe hệ thống nhắc nhở, Trương Trạch ngược lại cảm thấy hoàn toàn bình thường.

Nhưng bị áp chế bao nhiêu sức mạnh đây?

Đây mới là mấu chốt.

Kiếp trước hắn chỉ xem phiên bản điện ảnh của Mạn Uy.

Trong phim, bảo thạch thời gian có thể phong ấn cả một thành phố trong vòng lặp thời gian.

"Hệ thống, truyền toàn bộ năng lực hiện tại cho ta." Rất nhanh, trong đầu Trương Trạch đã có phần giới thiệu hoàn chỉnh về A Qua Ma Thác Chi Nhãn hiện tại.

"Chỉ có thể suy diễn thông tin tương lai trong một ngày?" Bất quá cũng không tệ, nếu ứng dụng tốt, đây là một năng lực cực kỳ đáng gờm.

Trong tình tiết của Kỳ Dị Bác Sĩ, hắn đã dùng năng lực của bảo thạch mô phỏng hơn mười triệu lần chiến đấu, từ đó tìm ra mấy kết quả tốt nhất.

Trương Trạch khi sử dụng, cũng nhìn thấy rất nhiều tình huống sau một ngày.

Đợi khi quay trở lại điểm ban đầu, tất cả những gì thấy được giống như một giấc mơ vô cùng chân thật.

Tùy ý thay đổi thời gian sẽ xuất hiện hậu quả không lường trước được.

Nhưng loại suy diễn này dường như không có ảnh hưởng gì.

Theo hắn được biết, thế giới này cũng có sự tồn tại của Thương, là kẻ sở hữu năng lực khống chế thời gian và không gian.

Hiện tại có được thứ này, đúng lúc, khiến hắn khi đối mặt với những cổ thần kia lại tăng thêm mấy phần thắng.

Hắn có thể kéo một tồn tại nào đó vào trong vòng lặp thời gian do bảo thạch thời gian thiết lập.

Giống như Kỳ Dị Bác Sĩ đối chiến với Đa Mã Mỗ, bất luận bị đánh bại bao nhiêu lần, đều sẽ xuất hiện lại từ đầu.

Cho đến cuối cùng ép Đa Mã Mỗ điên lên, thỏa hiệp mới thôi, nếu không thời gian có thể lặp lại mãi mãi.

Nói cách khác, trong một phạm vi nhất định, hắn có thể can thiệp tương lai, đồng thời cũng có thể không ngừng quay lại điểm ban đầu.

Nhưng thời gian bất kể can thiệp thế nào, cuối cùng vẫn phải tiếp tục trôi đi.

Chương 530

Cũng có nghĩa là, bất luận năng lực của hắn mạnh mẽ đến đâu, cuối cùng vẫn phải chấp nhận một loại kết quả.

Giống như Kiếm Thánh trong thế giới Tiên Kiếm, sau khi biết được tương lai, cuối cùng vẫn phải chọn một loại kết quả để đối mặt.

Bất kỳ sự thay đổi nào cũng sẽ xuất hiện hiệu ứng cánh bướm, vạn sự vạn vật đều có mặt tốt và mặt xấu.

Vì vậy loại thay đổi này, giống như suy diễn của Kỳ Môn Độn Giáp, phức tạp và hao tổn tâm trí.

"Nếu có người dùng đạo đạn oanh kích ta, ta ném đạo đạn vào vòng lặp thời gian, đạo đạn sẽ không ngừng lặp lại bên trong và vĩnh viễn không thể phát nổ..." Khi hắn đưa quả đạo đạn đó ra khỏi vòng lặp thời gian, chuyện đạo đạn phát nổ sẽ xảy ra tại thời điểm đó.

Đương nhiên, đây chỉ là một trong những cách dùng mà thôi.

Người có thể chống lại loại sức mạnh này, ở thế giới này kỳ thực cũng cực kỳ hiếm hoi.

Ít nhất trong thời gian ngắn, không thể nào gặp được.

Căn cứ vào nội dung nguyên tác, hắn biết Thương là một cổ thần có năng lực tương tự.

Vì vậy, loại năng lực này, dùng để đối phó Thương cũng là một lợi khí lớn.

Vốn dĩ hắn cũng chỉ đoạt được một lượng nhỏ sức mạnh của Thương, chỉ có thể cảm nhận loại sức mạnh này chứ không biết phương pháp sử dụng.

Bây giờ thì tốt rồi, không những có được mà còn là cả một viên bảo thạch thời gian.

Cho dù bị suy yếu, cũng đã bù đắp được điểm yếu của hắn về phương diện thời gian.

Ở thế giới thần kỳ này, rất nhiều sinh vật thượng cổ khác nhau, vô tình nắm giữ được rất nhiều năng lực không thể tưởng tượng nổi.

Lần này, sắp phải đến Cổ Đồng Kinh.

Ở Cổ Đồng Kinh có thể sẽ không dùng tới, nhưng khi đến thảo nguyên Ngoại Mông bên kia cũng sẽ dùng đến.

Điều may mắn là thứ này chỉ ràng buộc với hắn.

Ngoài hắn ra không ai có thể sử dụng.

Đối với người khác trong thế giới này, sợi dây chuyền chỉ là một món trang sức bình thường.

Không giống Mộc Trần Châu, là thứ của thế giới này.

Đưa cho người khác, cũng có thể mượn sức mạnh bên trong nó để mở ra không gian hư số, dự đoán tương lai.

Giống như Hiến vương ngàn năm trước, đã từng dùng Mộc Trần Châu dự đoán tương lai, nhìn thấy cảnh tượng của Ma Quốc.

Trương Trạch ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, cùng con gái Linh Nhi và thê tử Doãn Tân Nguyệt, cũng như Hoắc Tiên Nhi và Hoa Linh, đã trải qua mấy ngày vui vẻ.

Trong thời gian đó cũng nỗ lực cố gắng cùng Doãn Tân Nguyệt, hy vọng có một đứa con của hai người.

Bởi vì trước mắt không có con trai, mà con gái của đại bá là Doãn Thiên Tuyết cũng đã ra dáng thiếu nữ.

Đợi đến tương lai, theo quy định của Doãn gia, Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Kinh Thành phải giao cho cháu gái của nàng quản lý.

Nhưng Trương Trạch tin rằng, nỗ lực rồi sẽ có kết quả, thật sự phải giao cho Doãn gia, Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Kinh Thành đối với hắn cũng không quan trọng lắm.

Mấy ngày sau, toàn bộ đội khảo sát đã tập hợp đầy đủ tại một đại viện ở Kinh Thành.

Bọn họ sắp sửa chuẩn bị lên tàu hỏa, đi đến Ba Đan Cát Lâm xa xôi.

Khi đến ga tàu hỏa, Trương Trạch phát hiện, tàu hỏa thực tế là một chuyến tàu chuyên dụng.

Những huynh đệ Tá Lĩnh năm đó, trong đó có nhiều người tuổi tác không còn thích hợp để đến sa mạc.

Lần này đi theo, là một nhóm người được Trương gia bồi dưỡng lại từ đầu.

Trương Trạch lần này chỉ mang theo năm mươi người.

Từng người một trẻ trung khỏe mạnh, qua nhiều năm huấn luyện, tất cả đều nóng lòng muốn tranh thủ cơ hội đến sa mạc lần này.

Cộng thêm người của Trương gia, tổng số chiếm một phần ba tổng số người.

Người mà Trương Khải Sơn mang theo lần này cũng đều được sàng lọc chuyên môn.

Có cả Kim Bàn và hai đồ đệ, Đả Thần Tiên Dương Phương, Hạt Lão Nghĩa.

Trên người Hạt Lão Nghĩa mang theo không ít đồ nghề của dân Mô Kim.

Nhiều năm như vậy, cũng mới có cơ hội theo mọi người xuống đấu một lần.

Ngô Nhị Bạch, Ngô Tam Tỉnh ngồi ở toa xe phía sau.

Giải Liên Hoàn nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì.

Trương Trạch nhìn về phía hai người Ngô Nhị Bạch và Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh với tư cách là đồ đệ, gần như không học được tuyệt học nào.

Hắn ra hiệu cho những người bên cạnh đều lui ra.

Ngô Nhị Bạch hiện tại có trình độ Võ Hầu Kỳ Môn là 750, kém xa Trương Nhật Sơn.

Kim Quang Chú của hai người luyện được cũng tương đối bình thường, miễn cưỡng tự vệ thì được.

Đợi đến Cổ Đồng Kinh, e rằng cũng chỉ có thể phó mặc cho số phận.

Trong số rất nhiều đồ đệ bên cạnh, thực lực của Giải Cửu quả thực không phải mạnh nhất, nhưng sau khi sử dụng Thần Cách Diện Cụ, trong cơ thể hắn sẽ dần dần kế thừa một lượng nhỏ sức mạnh của thần, cộng thêm cũng kế thừa Kim Quang Chú, theo thời gian trôi qua cũng có thể không ngừng tăng cường.

Đồng thời, hắn kế thừa một phần nhỏ năng lực Lục Khố Tiên Tặc.

Nhiều năm trôi qua, cho dù chỉ dựa vào hô hấp, thực lực cũng đang không ngừng tăng cường.

Nhưng điều đáng sợ hơn là trí tuệ của hắn.

Có những lúc, đầu óc còn hữu dụng hơn sức mạnh vũ phu.

Ngô Nhị Bạch cũng tinh thông tính toán, nhưng so với Giải Cửu bây giờ đã luyện thành lão hồ ly, thì còn quá non.

"Trong số bao nhiêu đồ đệ của vi sư, hai ngươi thực lực yếu nhất, đặc biệt là Tam Tỉnh." Ngô Tam Tỉnh lại nói: "Sư phụ, tuyệt học trên tay người truyền cho con cũng không đủ chia, con có cách của con..." "Vi sư không truyền cho con thứ khác sao?" Trương Trạch hận sắt không thành thép nhìn chằm chằm Ngô Tam Tỉnh trước mắt.

Chủ yếu là những thứ đó dường như đều không thích hợp với hắn.

Tính cách của hắn, dường như thích hợp hơn với một số thủ đoạn tàn nhẫn.

"Hiện tại ta có hai môn tuyệt học, 《Đại Từ Đại Bi Chưởng》 và 《Long Trảo Thủ》." Hai môn này tuy đều là tuyệt học Phật môn, nhưng hiệu quả khi dùng ra, phải xem người sử dụng.

"Hai ngươi ai học?" "Hay là hai người một môn?" Trương Trạch cũng vừa hay thử A Qua Ma Thác Chi Nhãn vừa mới nhận được.

Không chỉ có thể sử dụng với bản thân, mà còn có thể đưa người khác vào vòng lặp thời gian.

Trong kịch bản, Loki đã gặp phải Chí Tôn Pháp Sư và phải trải qua nửa giờ rơi tự do.

"Đều muốn học." Hai người đồng thanh.

Hai người nghe xong, không ai nhường ai, chỉ nghe tên thôi đã cảm thấy hai loại tuyệt kỹ này tuyệt đối không yếu.

"Sắp đến nơi rồi, bây giờ học còn kịp sao?" Ngô Nhị Bạch nghi hoặc nhìn Trương Trạch.

“Kịp, đương nhiên là kịp.” Trương Trạch lộ ra nụ cười cổ quái.

Hắn trực tiếp ném hai người vào vòng lặp thời gian.

Ngay sau đó hắn cũng vào trong, dạy cho họ một lượt Đại Từ Đại Bi Chưởng và Long Trảo Thủ.

Để hai người luyện tập bên trong.

“Trong không gian này, không cần lo lắng vấn đề thức ăn và thời gian, cứ việc luyện là được.” Bây giờ cái cần là độ thông thạo, và sự lý giải đối với hai loại võ học.

Đợi đến nơi, e rằng cũng gần xong.

“Sư phụ, đây là nơi nào?” Ngô Tam Tỉnh nhìn chằm chằm xung quanh, cả không gian cho người ta một cảm giác vô cùng quái dị.

Xung quanh có ánh sáng, nhưng lại không nhìn ra ánh sáng từ đâu tới.

“Đừng quan tâm, tóm lại hãy nhớ kỹ, tất cả những gì xảy ra ở đây, đều không được ngoại truyền, nếu không sẽ bị trục xuất khỏi sư môn.” “Hiểu rồi.” Hai người lại lần nữa đồng thanh trả lời.

Sau đó Trương Trạch trực tiếp rời khỏi vòng lặp thời gian này.

Chương 531

Trong vòng lặp, Ngô Nhị Bạch và Ngô Tam Tỉnh có thể không ngừng lặp lại cùng một khoảng thời gian.

Nhưng ký ức của hai người là liên tục, chỉ là thời gian có nhiều hơn.

Giống như trong một số bộ phim kiếp trước bị kẹt ở một thời điểm nào đó.

Dùng thời gian này để học tập, có thể có rất nhiều thời gian để thử, để thất bại, để học hỏi.

Hắn cũng chỉ dùng hai đồ đệ này làm thí nghiệm trước.

Đồng thời ý thức của hắn cũng đang âm thầm quan sát tất cả.

Trương Khải Sơn từ một phía khác của tàu hỏa đi tới.

Ngoài cửa sổ xe, khắp nơi đều là những đụn cát cao lớn.

Ông chỉ ra ngoài cửa sổ, nói: "Những đụn cát cao lớn kia là đặc trưng của Ba Đan Cát Lâm, đụn cát thường cao từ 200 đến 300 mét, đỉnh cao nhất Ô Châu Mộc cao tới 528 mét, là sa mạc có đụn cát lớn nhất thế giới." "Giữa những đụn cát cao lớn, phân bố hơn 140 hồ nước nội địa nhỏ, người dân địa phương gọi là hải tử." Những thứ này thực tế là một manh mối vô cùng quan trọng.

Ông tiếp tục: "Hải tử đa số là nước mặn, nhưng cũng có nước ngọt, cực kỳ hiếm thấy, vì vậy tìm được một hải tử có thể uống trực tiếp là rất khó." Ông nhìn về phía xa, "Ta cần một người có thể tìm được hải tử trong sa mạc, làm người dẫn đường cho ta." Nhiều người như vậy, gần như đều là lần đầu tiên đến vùng sa mạc này.

Nhưng người bên cạnh Trương Trạch lại không phải lần đầu vào

sa mạc.

Xung quanh hải tử có rất nhiều vùng đầm lầy và thảm thực vật chịu mặn, những vùng đất thấp này là những đồng cỏ chăn nuôi quan trọng và là nơi định cư của dân du mục.

Nhìn Ba Đan Cát Lâm sắp đến, mọi người trên tàu hỏa cũng bắt đầu chuẩn bị.

Ba Đan là tên của người phát hiện ra sa mạc, Ba Đan đã vào sa mạc này và phát hiện tổng cộng 60 hải tử, Cát Lâm trong tiếng Mông có nghĩa là sáu mươi.

Vì vậy cái tên Ba Đan Cát Lâm, thực tế dịch ra có nghĩa là sa mạc sáu mươi hải tử.

Nhưng những điều này và nơi họ sắp đến, thực ra không có quan hệ lớn lắm.

Nơi đó gọi là Cổ Đồng Kinh, một khu vực vô cùng quỷ dị.

Người Mông Cổ địa phương coi nơi đó là nơi sinh sống của ma quỷ.

Rất nhanh, tàu hỏa dừng lại, đoạn đường phía sau phải dựa vào xe ô tô để đi vào.

Mọi người xuống tàu hỏa, ở địa phương đã có người chuẩn bị xe từ trước.

Trên những chiếc xe này không có bất kỳ dấu hiệu nào, nhưng mọi người đều có thể ít nhiều nhận ra, trang bị này không hề đơn giản.

Với bối cảnh của Trương Khải Sơn, nhiều thiết bị được mang theo đa phần đều là loại tiên tiến nhất thời đại bấy giờ.

Điểm này Trương Trạch cũng có thể làm được, nhưng công khai như vậy thì lại rất ít.

“Sư phụ, Nhị Bạch và Tam Tỉnh đâu?” Hồ Vân Tuyển từ lúc xuất hiện, đều không thấy Ngô Nhị Bạch và Ngô Tam Tỉnh xuất hiện lại.

Giống như hai người đã biến mất không dấu vết trên tàu hỏa.

“Không cần lo lắng, sẽ sớm xuất hiện thôi.” Trong vòng lặp thời gian, thực tế thời gian tương ứng bên ngoài vẫn thay đổi, chỉ là thay đổi chậm hơn.

Ở bên trong, thực tế đã lặp lại hàng ngàn vạn lần.

Dưới sự huấn luyện đặc biệt cấp địa ngục này, hai đồ đệ thực lực kém nhất, đợi khi ra ngoài, sẽ có sự thay đổi to lớn.

Nhiều năm không cùng sư huynh đệ hành động, Phùng Học Văn cũng có mặt trong đội ngũ lần này.

Bối cảnh của cả đội ngũ đều không đơn giản.

Đội ngũ quang minh chính đại đến nơi này như vậy, nếu không phải vì bối cảnh của họ, dễ dàng bị quân đội địa phương coi là kẻ địch.

Đặc biệt là mấy năm gần đây, càng ngày càng coi trọng những việc này.

Xe chạy từ sáng sớm cho đến khi mặt trời lặn.

Dưới ánh nắng mặt trời, đụn cát từ màu vàng kim biến thành màu đỏ.

Phần bóng tối càng ngày càng đậm, những đụn cát liên miên hiện ra hiệu ứng ánh sáng và bóng tối vô cùng lập thể.

Hướng về phía xa nhìn lại, mặt trời lặn và sa mạc vô biên cho người ta một cảm giác đẹp đẽ chấn động lòng người.

Do thời gian gấp gáp, đội ngũ không tìm được người dẫn đường thích hợp.

Thế nhưng khi Trương Trạch quan sát bản đồ phong thủy của Cổ Đồng Kinh, hắn cảm nhận được sự bất thường trong không gian Thao Thiết.

Đấu Thi vẫn luôn mang theo bên mình, dường như đã có phản ứng với môi trường này.

Trương Trạch thả nó ra, kiểm tra qua một lượt ý thức trong đầu nó.

"Nhận ra Cổ Đồng Kinh?" Đấu Thi chậm rãi gật đầu, "Có ấn tượng." Ở nơi này nó cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện.

Trong những đoạn ký ức mà Trương Trạch thấy được, sa mạc cơ bản đều na ná nhau.

Nhưng đối với người thuộc về nơi này, có một bộ phương pháp phân biệt.

Hoặc có lẽ vì cái cương thi này, đã biến thành hoạt thi, vẫn vô cùng mẫn cảm với khí vị.

"Nếu đã có ý thức của mình, sau này không gọi là Đấu Thi nữa." Bên cạnh, Trương Hải Diêm và Trương Tiểu Xà kinh ngạc đi tới, tò mò nhìn chằm chằm hoạt thi có ý thức trước mặt.

Trương Tiểu Xà cẩn thận nhìn nó, đặc biệt là hình xăm phượng hoàng khổng lồ trên người.

"Nếu ta không phán đoán sai, lúc còn sống có khả năng là hoàng tộc có địa vị tương đối cao trong mẫu tộc của Tây Vương Mẫu." Hoạt thi lại đột nhiên lộ ra nụ cười lạnh: "Nam nhân, ở trong mẫu tộc của Tây Vương Mẫu không có địa vị." Mẫu tộc của Tây Vương Mẫu không chỉ xem huyết mạch, mà còn xem cả giới tính.

Nam nhân sinh ra trong thị tộc mẫu hệ, địa vị cũng sẽ không cao.

“Tộc trưởng, nếu nó là cương thi, vậy hay là gọi là Trương Tiểu Cương đi.” Trương Hải Diêm tùy ý đặt cho nó một cái tên tương tự như Trương Tiểu Xà.

Cái tên Trương Tiểu Xà, có lẽ cũng vì đối phương biết khống chế hắc mao xà, nên mới đặt cho cái tên như vậy.

“Vậy gọi là Trương Tiểu Cương.” Trương Trạch cũng đồng ý với cái tên này.

Cái tên ngược lại rất hợp với đặc điểm của nó.

Có tên, sau này nó không phải là một Đấu Thi, từ một ý nghĩa nào đó, đã khôi phục lại thân phận “người”.

Nó nhìn về phía trước, nói: “Ta có cách tìm được hải tử.” “Khứu giác của cương thi vô cùng linh mẫn, cộng thêm ký ức lúc còn sống của ta, có thể phán đoán ra khí vị của hải tử trong không khí.” Nghe Trương Tiểu Cương nói vậy, Trương Trạch liền để nó trực tiếp làm người dẫn đường cho đội ngũ.

Hắn cũng có thể tìm thấy khí vị của hải tử, nhưng những việc đơn giản này, giao cho người khác thích hợp hơn.

Cứ như vậy, có thêm Trương Tiểu Cương chỉ đường, phương hướng của mọi người dần dần được dẫn đến đúng hướng.

Vào lúc trời tối, trên xe đột nhiên có thêm hai bóng người.

Giống như từ trên trời rơi xuống.

Ngô Nhị Bạch và Ngô Tam Tỉnh sau khi trở về, liền lập tức ăn uống.

Giống như đã đói rất lâu, chưa từng thấy lại những thức ăn này.

“Cuối cùng, cuối cùng cũng không cần phải trải qua cái vòng lặp chết tiệt đó nữa...” Trương Trạch ném một quả táo qua, Ngô Tam

Tỉnh đột nhiên đưa tay, hơi không chú ý đã dùng Long Trảo Thủ bóp nát quả táo.

Nhìn lại Ngô Nhị Bạch bên cạnh, rõ ràng có phần kém hơn Ngô Tam Tỉnh.

"Sư phụ, hai bộ tuyệt học này, xem ra càng thích hợp với Tam Tỉnh hơn." Ngô Nhị Bạch nói: "Tính cách của con thiên về nội liễm, ngược lại Tam Tỉnh, đầu óc đơn giản, thích hợp với loại công phu đại khai đại hợp này." Lời này nghe có vẻ khen ngợi, thực tế là đang châm chọc Ngô Tam Tỉnh đầu óc đơn giản.

Ngô Tam Tỉnh cũng không khách khí nói: "Nhị ca quá khách khí rồi, về độ âm hiểm thì em không bằng anh." Trong thế hệ trẻ của Cửu Môn, Ngô Nhị Bạch phụ tá Trương Trạch quản lý Thập Nhất Thương.

Giỏi tâm kế, tinh anh và bình tĩnh.

Bình thường nói năng làm việc, trông có vẻ thản nhiên đối phó, nhưng thực ra là từng bước tính toán.

Thích nhất là Kỳ Môn Độn Giáp và cờ vây.

Ngô Nhị Bạch cười cười, cũng không đáp lại.

"Sư phụ, lăng mộ Thành Cát Tư Hãn, chúng ta khi nào mới vào được?" Ngô Tam Tỉnh hỏi, "Thiên hạ đệ nhị hung lăng cũng đã tìm được, lăng Tần Thủy Hoàng chúng ta không vào xem thử sao?" Bình thường hắn cũng thích đọc sách, đặc biệt là Tần Thủy Hoàng trong sách.

Hắn thích tất cả mọi thứ về Tần Thủy Hoàng, là một fan hâm mộ vượt ngàn năm.

Qua khỏi Ba Đan Cát Lâm, tiếp tục đi về phía bắc, chính là nơi được đồn đại là thiên hạ đệ nhị hung lăng.

Cũng là nơi hắn trước kia muốn đi, nhưng lại né tránh.

"Sắp rồi." Trương Trạch gảy gảy tàn thuốc, "Tư liệu trong cổ lâu ta đã tìm được, ta còn không vội, ngươi vội cái gì?" Theo kế hoạch, thiên hạ đệ nhị hung lăng danh tiếng lẫy lừng, nhưng người biết được lại không nhiều.

Chương 532

Những năm gần đây, tất cả những kẻ trộm mộ bị dẫn vào trong đó, đều không có ai sống sót trở về.

Cách đó không xa, Trương Tiểu Cương đột nhiên dừng lại, "Bảo xe dừng." "Ta có lẽ đã đến gần Cổ Đồng Kinh rồi." Ở nơi này, hắn ngửi thấy một cỗ khí vị quen thuộc.

"Đó là ba hải tử trong truyền thuyết sao?" Bên cạnh Trương Khải Sơn lập tức có người chạy lên hỏi thăm tình hình.

Trương Tiểu Cương giơ tay chỉ về phía một đụn cát phía trước.

"Nơi đó thuộc phạm vi của Cổ Đồng Kinh." Mọi người đều xuống xe, nhìn chằm chằm vào đụn cát phía trước.

Bên đó là một phế tích bị chôn vùi trong cát.

Trương Khải Sơn vẻ mặt trầm ngâm nhìn về hướng phế tích, "Người của ta, trước đây lái máy bay đi qua vùng sa mạc này, nhưng không tìm thấy ba hải tử trong truyền thuyết." "Theo ghi chép vào thời nhà Thanh, có người đã phát hiện ra vùng hải tử đó, và đã thả xuống cờ hiệu." "Sau này khi tìm kiếm, chỉ tìm thấy một vùng sa mạc, không hề thấy ba hải tử." "Chẳng lẽ hải tử biết chạy sao?" Kim Bàn mang theo hai đồ đệ đi tới từ bên cạnh.

Ông thuận miệng ăn một viên đan dược.

Đan dược do Trương gia điều chế, dùng để cường thân kiện thể, còn hữu dụng hơn nhiều so với những sản phẩm bảo vệ sức khỏe ở kiếp trước của Trương Trạch.

Sắp phải tiếp cận thành chính của Cổ Đồng Kinh, tự nhiên phải uống chút thuốc để đảm bảo trạng thái.

Dù sao tuổi tác đã lớn, thân thể quả thực không thể so với người trẻ tuổi.

Trương Trạch đề nghị ông nên thay máu trước.

Cho dù kế thừa huyết Thao Thiết, cũng không thể nhanh chóng phục hồi thể chất như vậy, thậm chí có khả năng không chịu đựng được.

Dù sao tuổi tác đã ở đó.

Cần phải cải thiện thể chất trước, từ từ thay đổi huyết mạch thành huyết Kỳ Lân.

Nhưng sau này phải đổi họ thành họ Trương.

Trương gia sẽ không thay máu cho người ngoài, trừ người nhà họ Trương.

Trương Khải Sơn lấy ra một bản vẽ phác thảo.

"Ba hải tử trong sa mạc xếp thành hình chữ phẩm, Cổ Đồng Kinh chính là khu vực được bao bọc bởi hải tử." "Nhưng tư liệu lại không hề đề cập, nơi này, cũng thuộc về Cổ Đồng Kinh." Ông nhìn về phía Trương Trạch đang nhìn chằm chằm vào kiến trúc cổ tàn phá trước mắt, đi lên phía trước.

Ông hỏi: "Có nhìn ra gì không?" Không biết tại sao, mặc dù những người này đều chưa từng đến nơi này.

Nhưng trong tiềm thức lại cảm thấy, Trương Trạch trước mắt, đa phần biết được điều gì đó.

"Ta cũng đã từng điều tra về Cổ Đồng Kinh." Trương Trạch nói.

"Theo miêu tả trong cổ thư, nơi này cũng nằm ở rìa dãy núi Côn Luân, từng là lãnh thổ của cổ quốc Tây Vương Mẫu." "Nơi này, được cho là mộ chính của thành chủ Cư Diên, trước đó nữa thuộc về Thanh

Lương Điện của hoàng thất nước Cư Diên." Những điều này không chỉ hắn đọc trong sách, mà còn đối chiếu với tình tiết trong ký ức kiếp trước.

Hắn biết, bên dưới chia làm Đông Tây lưỡng cung nhưng đều không phải trọng điểm.

"Ta đề nghị, ở đây nghỉ ngơi một lát là được, căn bản không cần đi xuống." "Nơi này, nhiều nhất cũng chỉ có thể tìm thấy một ít tài vật mà thôi." Hắn nhớ, trong đó, manh mối quan trọng nhất là trứng của hắc mao xà, và mật mã của một cánh cửa ngầm trong Cổ Đồng Kinh.

Đó là mật mã đặc thù do người bảy ngón để lại.

Dùng bàn tay làm nguyên mẫu, thiết kế ra đồ hình bảy ngón kỳ lạ.

Trương Khải Sơn đột nhiên muốn nói lại thôi, nhưng lại không nói ra.

"Trước đây đã phái người đến?" Nhìn biểu cảm của ông, Trương Trạch đại khái đoán được một ít.

Căn cứ vào phong cách làm việc của ông, trước khi hành động, chắc chắn sẽ cho người đi tìm hiểu mọi tình huống trước.

"Đúng vậy, lúc đó, họ đã thấy một con quái vật tám chân tám tay!" "Lúc đó, tổng cộng phái đi mười một người." "Khi trở về chỉ còn sáu người, tinh thần đều vô cùng quái dị, nhưng đã để lại bức chân dung của thành chủ Cổ Đồng Kinh, và những truyền thuyết liên quan đến thành chủ Cổ Đồng Kinh ở địa phương." Ông ra hiệu cho người phía sau mang một tập tài liệu đến.

Một tập tài liệu bí mật.

Không chỉ vì nơi này, mà sau khi Trương Trạch mở ra.

Trên đó, mỗi người đều ghi rõ thời gian tử vong.

Không một ai ngoại lệ.

Những người trong đó, mỗi một người sau khi trở về, đều dùng phương thức cực kỳ tàn nhẫn để kết thúc sinh mệnh của mình.

"Ban đầu, tính tình của những người này sẽ trở nên vô cùng nóng nảy, sau đó không mấy ngày bắt đầu tự làm hại bản thân, cho đến cuối cùng toàn bộ lần lượt tự sát." Trong hồ sơ, có những bức ảnh được chụp lúc những người đó tử vong.

Trên ảnh, mỗi người đều dùng dao cắt vào cơ thể mình.

Có người điên cuồng cào cấu, hận không thể trực tiếp xé nát cơ thể mình.

Trương Trạch khép lại tập tài liệu.

Hắn lấy ra bức ảnh cuối cùng.

Đồng thời có một bức ảnh được chụp trong lúc hoảng loạn.

Trong ảnh, có một con quái vật tám tay tám chân, từ trong cát bò ra.

"Tương truyền thành chủ Cổ Đồng Kinh này, ban ngày có thể trị thủy ở ngoài tám trăm dặm, ban đêm sẽ quay về Cổ Đồng Kinh, có tám tay tám chân, những điều này đều hoàn toàn khớp với truyền thuyết của người địa phương về thành chủ Cổ Đồng Kinh." "Nhưng căn cứ vào thời gian suy đoán, vị thành chủ này ít nhất cũng là nhân vật từ ngàn năm trước." Bỗng nhiên, trong đội ngũ xuất hiện sự xáo động.

"Có quái vật!!" Có người lớn tiếng la lên.

Chỉ thấy một bóng đen tám tay tám chân từ trong đống cát xuất hiện, kéo một người vào trong thông đạo, từng trận tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền ra.

Người bị kéo đi là người của Trương Khải Sơn.

Trương Trạch khi đến gần nơi này, đã bảo người của mình giữ khoảng cách với cổ thành.

Những người xung quanh lập tức cầm xẻng sắt, muốn đào thông đạo ra.

Trong tòa cổ thành này, ẩn giấu nguy hiểm, người bình thường căn bản không thể chống đỡ.

Thế nhưng Trương Trạch đột nhiên nhớ ra, trong truyền thuyết, thành chủ Cổ Đồng Kinh bên người mang theo một khối bảo thạch. 【Phát hiện thành chủ Cổ Đồng Kinh xuất hiện, mời túc chủ giải khai bí ẩn của thành chủ Cổ Đồng Kinh.】 Nhiệm vụ xuất hiện.

Không ngờ vì sự xuất hiện của thành chủ Cổ Đồng Kinh mà có nhiệm vụ.

Địa cung cũng không đơn giản, hắn nói với người bên cạnh: "Mấy người cùng đi xuống, trong thành có manh mối quan trọng về Cổ Đồng Kinh." Sự xuất hiện của tòa cổ thành này, có nghĩa là, cách tòa thành kia không xa nữa.

Ngô Nhị Bạch và Ngô Tam Tỉnh ở trong vòng lặp thời gian lâu như vậy, đang tìm cơ hội phát tiết một phen.

Đồng thời còn có Đả Thần Tiên Dương Phương.

Hạt Lão Nghĩa thực lực không mạnh, cũng muốn đi, nhưng bị Trương Trạch giữ lại.

Hắn để Trương Tiểu Cương, Trương Tiểu Xà và Trương Nhật Sơn mấy người cùng đi xuống.

Trương Khải Sơn đang định mở thông đạo, Trương Trạch nhắc nhở: "Muốn tìm thành chủ Cổ Đồng Kinh, đừng đi Tây cung, đi Đông

cung có thể đến địa cung nhanh hơn." Hắn nhớ, dưới đất tồn tại Đông Tây lưỡng cung, Tây cung chỉ có thể tìm thấy Thanh Lương Điện.

Muốn tìm thông đạo đi sâu hơn vào trong, trực tiếp xuống Đông cung mới là nhanh nhất.

Mọi người theo chỉ thị của Trương Trạch, đào mở lối vào Đông cung.

Trương Khải Sơn nói: "Chuyên gia trong đội vừa mới kiểm tra, vết tích trên tường thành cổ thuộc về thời kỳ Quý Sương cổ quốc, cách nay đã hơn hai nghìn năm." "Quý Sương cổ quốc và nhà Hán ở cùng một thời kỳ." Trong đầu Hoa Linh, Tinh Tuyệt nữ vương đã ngủ say từ lâu nghe thấy Quý Sương cổ quốc, đột nhiên có ấn tượng.

Nàng mượn miệng Hoa Linh, nói: "Khi đó Quý Sương cổ quốc thuộc về đế quốc lớn thứ tư thế giới, đã từng thống lĩnh bảy vạn người công đả Tây Vực, mong muốn thay thế nhà Hán thống trị Tây Vực." "Quý Sương cổ quốc do một trong năm hấp hầu của Đại Nguyệt Thị là bộ lạc Quý Sương hấp hầu kiến lập." "Người Nguyệt Thị du mục ở phía tây hành lang Hà Tây từ Trương Dịch đến Đôn Hoàng, thế lực cường đại, là kình địch của Hán và Hung Nô." "Từ đó suy đoán, khi đó Cổ Đồng Kinh có lẽ bị người Đại Nguyệt Thị thống trị." Nhắc đến chuyện này, Trương Khải Sơn lại có cách nhìn khác.

"Với sự đặc thù của Cổ Đồng Kinh, người Đại Nguyệt Thị khi đó chưa chắc đã có thể thực sự công nhập vào bên trong tòa cổ thành Cổ Đồng Kinh." Tòa thành Cổ Đồng Kinh có nhiều điểm tương tự với mẫu quốc của Tây Vương Mẫu.

Cũng do loài rắn bảo vệ, bên trong cũng có một con đại xà sống mấy nghìn năm.

Mấy người trẻ tuổi đi ở phía trước đội ngũ, Trần Văn Cẩm bên hông treo cửu trảo câu.

Vừa nhìn đã biết được Trần Bì truyền thừa, chỉ nhìn vũ khí đã biết không dễ chọc.

"Cổ thành gần như đều do nham thạch chứa sắt tạo thành." Có người thắp một que diêm ném vào trong thông đạo.

Que diêm ở bên trong cháy mãi, cho đến cuối cùng từ từ tắt ngấm.

"Chất lượng không khí bình thường, có thể xuống rồi." "Ta xuống trước." Trương Tiểu Cương mặt không biểu cảm nhảy xuống thông đạo.

Tiếp đó Trương Khải Sơn nhảy xuống.

Sau khi Trương Trạch xuống, Trương Nhật Sơn cũng đi theo.

Phía sau có Ngô Nhị Bạch, Ngô Tam Tỉnh và Đả Thần Tiên Dương Phương.

Chương 533

Trương Thắng Tình nhìn thoáng qua người Trương gia bên cạnh, "Tộc trưởng đều tự mình xuống rồi, còn không mau theo sau?" Ánh mắt hắn nhìn xung quanh, phát hiện Trương Thụy Đồng ở phía sau cũng đi xuống.

Khi mọi người đi trong thông đạo, phát hiện hai bên vách đá đặc biệt âm lạnh.

Trương Trạch nhìn chằm chằm vào thực vật bên cạnh, cắt ngón tay nhỏ máu vào đó.

Thực vật trên đó lập tức có phản ứng.

"Tình huống gì vậy?

Thực vật sợ máu của người Trương gia ta?" Trương Nhật Sơn nhìn chằm chằm thực vật trước mắt, biết thứ này không đơn giản.

Ngay sau đó, Trương Trạch đột nhiên lấy ra bình nước, tưới nước lên thực vật.

Trên đó ngay lập tức xuất hiện một con sâu thịt nhỏ dài.

Theo việc không ngừng tưới nước, loại sâu này giãy giụa cũng không ngừng uống nước.

"Trên thực vật có một loại bào tử, người một khi tiếp xúc sẽ tiến vào cơ thể." "Khi uống nước, nước sẽ bị chúng nó uống hết, theo việc không ngừng lớn lên, túc chủ sẽ ngày càng khó chịu, sẽ tính tình nóng nảy sẽ tự làm hại bản thân, cuối cùng khó có thể chịu đựng mà tự sát." Trương Khải Sơn nghe xong kinh hãi: "Những người tự sát trước đó, chẳng lẽ là vì trên người dính phải loại bào tử này?" Thứ như vậy, nếu đã vào cơ thể, rất có khả năng sẽ tìm kiếm nguồn nước.

Cực có khả năng sẽ chui theo mạch máu của người, sau đó ngày càng lớn, sẽ chui vào những mạch máu lớn hơn.

Ông lập tức quay lại hét lớn: "Dặn dò những người phía sau, đều đừng chạm vào những thực vật này." Khi đến khúc ngoặt phía trước, phía trước xuất hiện một cái vạc đá chặn đường đi.

Ngô Tam Tỉnh hai tay đột nhiên vỗ mấy chưởng vào tượng đá, xuất hiện những chưởng ấn màu trắng rõ nét.

Đại Từ Đại Bi Chưởng trực tiếp đánh nát tượng đá.

Lộ ra bên trong cát trắng.

"Chưởng pháp lợi hại thật!" Trần Văn Cẩm nhìn chưởng ấn màu trắng khổng lồ vừa rồi của Ngô Tam Tỉnh, nhất thời cảm thấy kinh ngạc.

"Hắn học được công phu lợi hại như vậy từ khi nào?" Công phu ở thời đại này vẫn luôn tồn tại, nhưng loại có thể vận dụng sức mạnh của khí vào mỗi chiêu thức như vậy thì thế gian hiếm có.

Nhìn Ngô Tam Tỉnh xuất chiêu, Trương Trạch cũng có chút ngứa tay, muốn thử xem sức mạnh của mình sẽ có hiệu quả như thế nào.

Trương Tiểu Cương nắm một vốc cát trắng, "Tượng đá, có ý thức." "Tương tự như Đấu Thi, loại cát trắng này rất đặc thù, Đấu Thi thông thường thêm loại cát này vào, có thể khiến cương thi sống lại." Đương nhiên cái "sống" này không phải là sống lại, mà là khôi phục thành cương thi.

Phía trước, Dương Phương rút ra Đả Thần Tiên, "Sư đệ, các vị sư điệt, phía trước giao cho ta là được." Hắn gần như đi song song với Chá Cô Tiếu.

Đi phía trước, nhìn tượng đá, đột nhiên lấy ra một miếng vải che mặt.

Sử dụng khoái tiên pháp quen thuộc, đánh mạnh vào mỗi một pho tượng đá.

Phát ra tiếng vang trầm đục.

Đợi khi hắn quay về, Trương Nhật Sơn nhìn chằm chằm vào những pho tượng đá trước mặt, nhìn sang Trương Trạch: "Không có biến hóa?" "Đợi thêm chút nữa." Trương Trạch nhàn nhạt nói.

Hắn nhận ra tiên pháp của Dương Phương, trên phương diện sức mạnh vô cùng có lực, mỗi một roi đều đánh trúng vào điểm yếu của tượng đá.

Tượng đá hai nghìn năm, trên đó khó tránh khỏi có hư tổn.

Roi thứ nhất của Dương Phương, thông qua âm thanh phán đoán ra vết nứt bên trong tượng đá.

Roi thứ hai, đánh mạnh, phá hoại tượng đá ở mức độ lớn nhất.

Rầm rầm rầm rầm ~ Tượng đá lần lượt đổ xuống đất.

Trương Nhật Sơn vô cùng bất ngờ, "Đả Thần Tiên Dương Phương, quả nhiên danh bất hư truyền." Đi qua thông đạo phía trước, nơi này đã tránh được tượng của Thanh Lương Điện, chuyển sang hướng địa cung.

Khi đến một cánh cửa lớn phía trước, Trương Trạch nhìn sang Trương Nhật Sơn, "Trên những thực vật giống như lau sậy này, cũng tồn tại bào tử." "Sẽ làm tắc đường hô hấp của người, khiến người ta chết ngạt trong nháy mắt." Trương Nhật Sơn gật đầu, "Ta biết phải làm gì rồi." Hắn đi xuống bậc đá, giơ tay, bắt đầu dùng sức mạnh của bản thân thay đổi địa thế của hai cái ao trước mặt.

"Tốn tự hoàng sát phong!" Một cỗ cuồng phong thổi tới, thổi bay toàn bộ bào tử trên những thực vật này về cùng một hướng.

“Khảm tự thủy long du!” Hồ Vân Tuyển thấy vậy từ trong đám người lộn người nhảy ra, “Sư huynh, ta giúp huynh!” Hắn trực tiếp dùng Kỳ Môn hậu thiên, hướng về phía con rồng nước đó hét lớn: “Khôn tự băng phong chưởng!” Trong nháy mắt, những thực vật bào tử bị nước nhấn chìm toàn bộ bị đóng băng tại chỗ.

“Có thể đi rồi.” Hắn quay đầu nhìn những người phía sau.

Ở hai bên ao, đứng hai hàng binh sĩ khô, vĩnh viễn bảo vệ hai bên ao.

Phía trước đột nhiên xuất hiện con quái vật tám tay tám chân kia.

Thể hình quái vật cao hơn hai mét, tám tay tám chân như một con nhện khổng lồ.

Quái vật mọc hai cái đầu giống hệt nhau, trên người khảm một viên bảo thạch.

Khi nhìn thấy bọn họ, miệng nó đang chảy máu.

Bên cạnh, người bị bắt đi đang thoi thóp, xem ra đã mất quá nhiều máu.

“Thành chủ Cổ Đồng Kinh!” Trương Nhật Sơn đột nhiên rút súng, hướng về phía nó.

Trương Trạch đột nhiên chạy lên phía trước, nhìn con quái vật tám tay tám chân.

Miệng nó không biết đang niệm gì.

Trương Tiểu Cương nói: “Nó hỏi chúng ta, tại sao lại xông vào địa bàn của nó.” “Nói với nó, ta muốn bản đồ bảy ngón, và viên bảo thạch kia.” Trương Trạch vừa nói xong, Trương Tiểu Cương lập tức dịch lại nguyên văn.

Thành chủ Cổ Đồng Kinh đại nộ, múa hai tay, viên bảo thạch đã

hấp thu máu tươi đột nhiên khống chế cái ao phía sau.

Một cỗ cuồng phong mang theo bào tử, đột nhiên thổi về phía họ.

"Cẩn thận, cơn gió này, mang theo bào tử!" Khi Trương Nhật Sơn nhắc nhở, Trương Trạch mình khoác áo choàng lơ lửng bay lên phía trước.

Hắn không nhanh không chậm giơ tay, bắt đầu sử dụng sức mạnh của A Qua Ma Thác Chi Nhãn.

Cơn gió lạnh lẽo mang theo vô số đốm trắng, đó đều là những bào tử đang lơ lửng trong địa cung.

Chỉ cần hít phải một chút bào tử thôi, những người xung quanh sẽ chết vì ngạt thở ngay lập tức.

Khi cơn gió đó xuất hiện, hai tay Trương Trạch bắt đầu kết những thủ thế kỳ lạ.

Gần như trong nháy mắt, hắn đã ném toàn bộ bào tử vào trong vòng lặp thời gian.

Nó tương đương với một chiếc hộp thời gian, tất cả bào tử sẽ không ngừng lặp lại một khoảng thời gian nhất định ở bên trong, cho đến khi Trương Trạch muốn ném chúng ra.

Giây tiếp theo, thành chủ Cổ Đồng Kinh đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt Trương Trạch.

"Súc Địa Chi Thuật?" Theo truyền thuyết của người dân địa phương, thành chủ Cổ Đồng Kinh ban ngày có thể xuất hiện ở nơi cách xa tám trăm dặm.

Cách nói này hiển nhiên có phần khoa trương.

Nhưng việc y biết Súc Địa Chi Thuật là một sự thật không thể chối cãi.

Thất Chỉ năm đó cũng muốn có được Súc Địa Chi Thuật, nhưng lại không thể, có lẽ là vì thực lực của y mạnh hơn Thất Chỉ quá nhiều.

Tám cánh tay cầm những vũ khí khác nhau, đập về phía Trương Trạch.

Những người phía sau còn chưa kịp phản ứng, thân ảnh Trương Trạch đã xuất hiện sau lưng đối phương.

Hắn thay đổi dòng chảy thời gian trên người, giống như một Loạn Kim Thác phiên bản phạm vi lớn.

Hắn không cần mượn sức mạnh của Kỳ Môn Độn Giáp mà có thể trực tiếp sử dụng.

Nhờ sức mạnh của Bảo Thạch Thời Gian, hắn trực tiếp dùng ý niệm thi triển Loạn Kim Thác.

Mặc dù Bảo Thạch Thời Gian đã bị hạn chế, nhưng nó vẫn nâng cao đáng kể hiệu quả và thời gian của Loạn Kim Thác.

Loạn Kim Thác trong Phong Hậu Kỳ Môn chủ yếu dùng để khống chế đối phương, đồng thời có thể tăng tốc hoặc làm chậm dòng chảy thời gian của bản thân.

Mượn sức mạnh của Kỳ Môn Độn Giáp cũng có thể đạt được hiệu quả này.

Nhưng hiệu quả đó chỉ có tác dụng khi đối phương ở trong Tam Giới Ngũ Hành, tức là nằm trong tiểu thế giới do kỳ môn bàn bao phủ, có thể bị nó khống chế.

Bảo Thạch Thời Gian dù bị suy yếu cũng có thể trực tiếp giúp hắn bỏ qua Phong Hậu Kỳ Môn, trực tiếp sử dụng Loạn Kim Thác.

Nếu Phong Hậu Kỳ Môn khi sử dụng Loạn Kim Thác, hiệu quả

chỉ có vài giây, thì bây giờ ít nhất có thể kéo dài vài phút.

Thậm chí hắn cảm thấy cực hạn có thể là một ngày.

Thời gian dài như vậy, đủ để làm bất cứ điều gì.

Lúc này, hắn trực tiếp thầm niệm Loạn Kim Thác trong lòng.

Long Trảo Thủ vươn về phía thành chủ Cổ Đồng Kinh, định lấy ra viên bảo thạch trên người y.

Chương 534

Đối phương theo bản năng phản ứng, dùng toàn lực biến mất ngay trước mắt hắn.

Trương Trạch thi triển Đại Từ Đại Bi Chưởng, vô số chưởng ấn màu trắng đồng thời đánh về phía gã quái nhân tám tay trước mặt.

"Kia...

đó là..." "Đại Từ Đại Bi Chưởng!" "Long Trảo Thủ!" Ánh mắt Ngô Tam Tỉnh nóng rực nhìn Trương Trạch ra tay.

Đặc biệt là khi thấy Trương Trạch sắp sửa giết chết thành chủ Cổ Đồng Kinh, hắn thậm chí còn có một cảm giác hưng phấn.

Thấy sự thay đổi của Ngô Tam Tỉnh, Trương Trạch thầm nghĩ: Chẳng lẽ việc ném hắn vào vòng lặp thời gian để rèn luyện đã khiến tinh thần hắn xảy ra vấn đề?

Nhưng tuyệt học Thiếu Lâm sao có thể khiến người luyện có đặc tính hiếu sát như vậy?

Chỉ có một khả năng, đó là bản thân Ngô Tam Tỉnh là một người dễ hứng thú với những điều mới lạ.

"Chạy rồi." Tiểu Ca cầm đao cũng đuổi theo.

Bên cạnh, Trương Thắng Tình và Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm thành chủ Cổ Đồng Kinh đang bỏ chạy.

Họ trực tiếp đuổi theo hướng đó.

Hai người họ đều là người sống lại, không được xem là người sống theo đúng nghĩa.

Những bào tử phía sau khiến người ta ngạt thở, nhưng cũng không

thể làm họ tổn hại chút nào.

"Đuổi theo." Trương Khải Sơn lập tức dẫn người đuổi theo.

Dù sao đó cũng có thể là gia gia của hắn.

Đến khi Trương Trạch men theo hành lang truy đuổi đến cuối cùng, mấy người đã đứng bên một vách đá.

"Hết đường rồi!" Trương Khải Sơn cầm đèn pin chiếu xuống dưới, nhíu mày nói: "Nhìn dấu vết xung quanh, thành chủ Cổ Đồng Kinh chắc là đã chạy xuống dưới." "Bên dưới không biết có nguy hiểm gì không, hay là ném mấy quả lựu đạn xuống cho nổ một lượt trước đã." "Không được, làm vậy thì dây thừng ở dưới cũng sẽ bị đứt hết." Trương Thụy Đồng lấy ra dây thừng co dãn, thành thạo buộc lại, "Tôi dẫn hai người xuống trước dò đường, các người theo sau." Nói xong, y cắm lại đoản đao hắc kim vào vỏ.

"Không được, để ta!" Trương Khải Sơn định tiến lên, nhưng bị người bên cạnh cản lại, "Trưởng quan, ngài không thể xảy ra chuyện được, để tôi xuống dò đường." Phong Học Văn không khách khí nói: "Thôi đi, mấy người thực lực không đủ." Nói xong, y nói với người sau lưng: "Mấy người cũng theo sau, đi theo sư phụ ta, tuyệt đối không sai." "Phong đoàn trưởng, lời của ngài có hơi quá rồi không?" Một cảnh vệ mang súng sau lưng Trương Khải Sơn không phục nói: "Tôi trong đội cũng là cao thủ có số má, nếu đấu tay đôi, các người chưa chắc là đối thủ của tôi." Phong Học Văn giờ đã ngoài ba mươi, đối mặt với lời của những cảnh vệ này, khinh thường nói: "Ngươi?

Thách đấu ta à?" "Đợi ngươi dám xuống rồi hẵng nói." Nói xong, y buộc vào một sợi dây khác rồi trực tiếp đi xuống.

Với thực lực hiện tại, y không cần Ngự Linh Thượng Thân cũng có thể dễ dàng đi xuống.

Khi Trương Thụy Đồng xuống đến dưới, lại thấy Trương Trạch không biết từ lúc nào đã ở bên dưới.

Trước mặt là mấy pho tượng đá quái nhân hai đầu tay dài.

Tiểu Ca tìm một pho tượng đầu người, ấn vào mắt nó.

Bên kia, Trương Thụy Đồng cũng ấn vào cơ quan ở phía còn lại.

Lập tức, những pho tượng đá xung quanh đột nhiên di chuyển vào giữa.

Phía sau những pho tượng, mọi người thấy được những hình vẽ khắc trên lưng chúng.

Trương Trạch nhìn những hình vẽ một lượt, tất cả chúng nối lại thành một Thất Chỉ Đồ hoàn chỉnh.

Bức đồ này cần phải dựa theo vị trí tương ứng trên đó, khắc lên cùng một người, đó chính là chìa khóa để mở tế đàn Cổ Đồng Kinh.

Còn bên trong tế đàn rốt cuộc có gì, điểm này Trương Trạch cũng không rõ.

Trong nguyên tác, khi những người đó tìm thấy Cổ Đồng Kinh, đồ vật bên trong đã bị người ta dọn dẹp mấy lần.

Sau khi xây dựng lại Cổ Đồng Kinh, lại xảy ra sự cố bất ngờ, khiến tất cả mọi người đột nhiên gặp chuyện không may.

Cát chảy ra từ miệng pho tượng trước mặt.

Giữa minh điện, có một con rùa đá điêu khắc, đứng yên tại chỗ.

Trong rãnh nước quanh cái đĩa tròn đột nhiên chui ra một con rắn đá.

Cuối cùng đầu và đuôi con rắn gặp nhau, đầu ngậm đuôi, tạo thành một hình vẽ đặc biệt.

“Hàm Vĩ Xà?” “Thông thường, loại hình vẽ này tượng trưng cho vòng tuần hoàn của cái chết, một cách giải thích khác là vĩnh sinh.” “Nó tượng trưng cho Hắc Mao Xà!” Trương Tiểu Xà vừa mới xuống nói.

“Nhìn kỹ hình dạng con rắn trên đó, rồi nhìn Hắc Mao Xà của tôi xem.” Trên cánh tay y, mấy con Hắc Mao Xà chưa trưởng thành từ từ chui ra.

Chúng gần như được đúc ra từ cùng một khuôn với Hàm Vĩ Xà trên đó.

Hắc Mao Xà có một loại năng lực đặc biệt là chết đi sống lại.

Trong mắt các tiên dân Cổ Đồng Kinh, nó tượng trưng cho sự vĩnh sinh.

“Nghề cấy Hắc Mao Xà vào lông mày của tôi, sớm nhất là xuất hiện ở Cổ Đồng Kinh.” Trương Tiểu Xà từ từ nhớ lại, “Trong con sông ngầm dưới lòng đất Cổ Đồng Kinh, có một loại rắn nhỏ, chúng ký sinh trên lông mày của các loài cá.” “Loại cá này được gọi là Xà Mi Ngư, cũng là nguyên mẫu của Xà Mi Đồng Ngư.” Y đang nói, mặt đất bên cạnh từ từ lún xuống, một khối đá hình chữ nhật quanh con rùa ở giữa từ từ nhô lên.

Một cỗ quan tài đá lộ ra.

Mọi người nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài đá, bề mặt có những vết tích vừa mới bị mở ra.

Xung quanh còn dính máu.

Mọi người đều vây lại.

Đột nhiên, quan tài đá “ầm” một tiếng mở ra.

Thành chủ Cổ Đồng Kinh ở bên trong đột nhiên nuốt chửng viên

bảo thạch trước ngực.

Lập tức, năng lượng vô hạn tràn vào cơ thể y.

“Bí mật của Cổ Đồng Kinh, là của một mình ta, các ngươi đừng hòng!” Y gầm lên một tiếng, đột nhiên biến thành một con quái vật.

Hình dạng của nó khiến Trương Trạch nhớ đến một loài thực vật quen thuộc – Cửu Đầu Xà Bách.

Chẳng lẽ viên bảo thạch đó chính là hạt giống của Cửu Đầu Xà Bách?

Hắn lấy ra viên Lôi Linh Châu từ trước đến nay chưa từng sử dụng.

Từ khi lấy nó ở Trương gia, hắn chưa dùng đến một lần nào.

Viên châu này là nguồn sức mạnh của Vô Nhãn Long Phù.

Vừa mới xuất hiện đã nghe một tiếng nổ vang trời, không cần ngưng tụ mây sét, một tia sét màu tím trực tiếp đánh tới.

Lập tức, thành chủ Cổ Đồng Kinh trước mặt, thân thể vốn đã rách nát, trong nháy mắt cháy đen.

Sức mạnh của viên bảo thạch ở giữa cũng bị nuốt chửng một phần.

Trương Trạch nhặt viên bảo thạch lên, luôn cảm thấy sức mạnh của viên đá này có phần tương tự với Bảo Thạch Không Gian.

“Vừa rồi, thành chủ Cổ Đồng Kinh nói… bí mật trong Cổ Đồng Kinh?” Phong Học Văn nhìn về phía sư phụ, “Chẳng lẽ, trong Cổ Đồng Kinh cất giấu thứ gì đó kinh người, khiến y để ý như vậy?” Thành chủ Cổ Đồng Kinh tám tay tám chân trước mặt đã biến thành tro bụi.

Mọi người biết rằng không còn khả năng biết được bí mật nữa.

Nhất là sau khi y chết, không hề lưu lại linh hồn.

Đại Từ Đại Bi Thủ của Trương Trạch trước đó đã khiến xương cốt trên người y vỡ nát.

Có lẽ thành chủ Cổ Đồng Kinh vốn không phải là người bình thường, Trương Trạch cầm viên bảo thạch.

Hắn thầm nghĩ, chẳng lẽ viên bảo thạch này có tác dụng tương tự Tất Phương Khấu của Thất Chỉ?

Sau khi thành chủ Cổ Đồng Kinh chết, hình vẽ sau lưng những bức tượng đá đột nhiên hóa thành bột phấn.

Hình vẽ hoàn toàn biến mất.

"Biến mất rồi!!" Ánh mắt Trương Trạch nhìn về phía những người xung quanh: "Ai có hứng thú xăm thêm một hình không?" Cảnh vệ bên cạnh Trương Khải Sơn lập tức bước ra, "Tôi!" "Không cần phải khắc những hình vẽ vừa rồi lên người tôi sao?" Lúc này, Trương Trạch lấy ra một chiếc hộp sắt đặc biệt từ trong quan tài đá.

Hình dạng của chiếc hộp sắt gần như giống hệt khuôn mặt của thành chủ Cổ Đồng Kinh.

Vị thành chủ này, e rằng năm đó có địa vị vô cùng đặc biệt ở Cổ Đồng Kinh.

Hắn khẽ mở chiếc hộp ra, phát hiện bên trong có một loại chất lỏng kỳ lạ đang chảy.

Thứ này, trong nguyên tác đã chui vào mũi của Lê Thốc.

Sau đó được xác định là có thể đọc được pheromone.

Hắn không cảm thấy mọi chuyện lại trùng hợp như vậy, thứ trong hộp chắc chắn có liên quan mật thiết đến pheromone.

Chương 535

Nhưng dùng cho ai, đó là một vấn đề mấu chốt.

Hắn đưa mắt nhìn về phía Ngô Tam Tỉnh.

“Tam Tỉnh, ngươi không sợ đau chứ?” Không đợi Ngô Tam Tỉnh phản ứng, Trương Trạch đã cầm Ma Đao Thiên Nhận.

Hắn trực tiếp khắc Thất Chỉ Đồ qua lớp quần áo.

Sau một loạt tiếng la hét thảm thiết, Ngô Nhị Bạch kéo áo của em trai ra, nhìn thấy hình Thất Chỉ Đồ kỳ lạ trên lưng nó.

“Khắc qua cả quần áo?” Cảnh vệ vừa tự đề cử mình nhìn chằm chằm vào hình vẽ, hít một hơi khí lạnh.

Trương Trạch thu đao lại, Ngô Tam Tỉnh cả người đều ngây ra.

“Sư phụ...

ít nhất cũng phải báo một tiếng chứ ạ!” “Chỉ có thể khắc lên người ngươi, khả năng hồi phục của những người khác quá mạnh, hình vẽ không thể giữ lại được.” Những đệ tử khác bên cạnh hắn đều đã kế thừa năng lực của Lục Khố Tiên Tặc.

Một khi vết thương được khắc xuống, nó sẽ nhanh chóng tự phục hồi.

Sự trao đổi chất mạnh mẽ đó căn bản không thể để kế hoạch tiến hành được.

Còn một lý do nữa, Ngô Tam Tỉnh là người không nghe lời nhất trong số các đệ tử.

Dù Ngô Nhị Bạch là người thông minh, nhưng thực ra từ trong thâm tâm lại rất nể phục sư phụ.

“Vậy chúng ta nên rời khỏi đây bằng cách nào?” Trong số mọi người, Tiểu Ca nhìn vào trong quan tài.

Y nhảy vào trong đó.

Đầu là dương, chân là âm.

Y trực tiếp mở lớp ngăn bên dưới.

“Có đường ở đây.” Khi lối đi được mở ra, mọi người đều rời đi từ con đường bí mật.

Lúc cuối cùng, Ngô Tam Tỉnh ở lại sau cùng, lặng lẽ hỏi: “Sư phụ, không phải ngài có kế hoạch muốn nói với con sao?” Trương Trạch trực tiếp đưa tay, truyền thẳng thông tin vào đầu hắn.

Xoay người trực tiếp rời đi.

Trong thông đạo bên dưới đột nhiên có người quay lại theo đường cũ, nhắc nhở: “Phật Gia mau đi, không đi nữa là thông đạo đóng lại đấy.” Ngô Tam Tỉnh sững sờ tại chỗ, rồi lập tức đuổi theo.

Trong đội ngũ, nhất định có người của bọn chúng, điểm này Trương Trạch đã sớm biết.

Dù Trương Khải Sơn có điều tra kỹ lưỡng đến đâu, có những người đã được cài cắm làm nội gián từ rất lâu rồi.

Khi mọi người quay trở lại mặt đất, Trương Trạch cầm trong tay viên bảo thạch kỳ lạ đó.

Viên bảo thạch có màu đen nhạt, bên trong có những tia máu.

Thứ này hẳn là hấp thụ máu người.

Điểm này quả thực tương tự với Tất Phương Khấu của Thất Chỉ.

Khi Hoắc Tiên Nhi nhìn thấy thứ trong tay Trương Trạch, kinh ngạc thốt lên: “Tất Phương Khấu?” “Không đúng, thứ này lớn hơn

Tất Phương Khấu, màu sắc cũng không giống." "Năm đó, đì nhỏ của ta kế thừa bài kiểm tra của người đứng đầu Hoắc gia, chính là đi tìm Tất Phương Khấu." Tất Phương Khấu, đột nhiên lại là bài kiểm tra của nàng.

Lập tức, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ửng hồng.

"Đúng là không phải Tất Phương Khấu, đây là đồ của thành chủ Cổ Đồng Kinh." Trương Trạch lại nhìn một cái, tạm thời cất thứ đó đi.

"Thứ này ta giữ lại từ từ nghiên cứu, có lẽ sẽ có tác dụng tương tự Tất Phương Khấu." Nhưng thứ này có thể giúp người ta di chuyển nhanh chóng đến một nơi khác.

Còn có thể đi xa tám trăm dặm như lời đồn không, phải xem hiệu quả thực tế.

Sau khi Ngô Tam Tỉnh quay về xe, hắn đang tiêu hóa thông tin mà Trương Trạch đã cho.

Đó là một kế hoạch rất dài.

Trương gia, Cửu Môn, trong đó bao gồm cả Ngô gia, vẫn luôn sống dưới cái bóng của Uông gia.

Bao gồm cả chuyện Ngô gia đi đến Huyết Thi Mộ, chuyện đó vốn dĩ họ sẽ không làm, nhưng lại vì một số lý do nào đó mà phải đi.

Mỗi khi hồi tưởng lại quá trình đó, hắn luôn cảm thấy thiếu mất một phần quan trọng.

Trần Văn Cẩm thấy vẻ mặt Ngô Tam Tỉnh kỳ lạ, an ủi: "Tam Tỉnh, sư phụ cũng vì tin tưởng ngươi nên mới khắc hình vẽ lên người ngươi, ngươi đừng nghĩ nhiều." Nói rồi, cô đưa bình nước cho hắn.

Ngô Tam Tỉnh sớm đã bị thông tin trong đầu làm cho kinh ngạc,

đâu còn tâm trạng trả lời.

Hắn theo bản năng nhận lấy nước uống một ngụm.

"Văn Cẩm, nếu ngươi phát hiện, mọi thứ xung quanh mình đều do người khác sắp đặt, ngươi sẽ thế nào?" "Sao có thể?" Trần Văn Cẩm cười không tự nhiên, nhưng ngay sau đó nụ cười trên mặt cô cứng lại.

Nếu đó là sự thật, thì đó sẽ là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Chiếc xe nhanh chóng lên đường trở lại.

Trương Tiểu Cương men theo mùi hương trong gió, dẫn mọi người tiếp tục tìm kiếm hải tử trong sa mạc bao la.

Đến nơi này, khoảng cách đến ba hải tử đó thực sự không còn xa nữa.

Trong sa mạc, đoàn xe đã đi được mấy ngày.

Khi mặt trời sắp lặn, Trương Tiểu Cương đột nhiên thò đầu ra ngoài xe.

"Dừng lại mau." "Ta ngửi thấy rồi." Khi ngửi thấy mùi hương cổ xưa đó, một số ký ức đột nhiên dần dần xuất hiện trong đầu hắn.

"Hải tử, hải tử ở phía trước." Hắn chỉ tay về phía trước.

Trong đầu hắn có ký ức xuyên qua hải tử, qua vùng hải tử đó, hắn đã nhìn thấy một vùng biển cát trắng.

Đó là Cổ Đồng Kinh trong ký ức.

Khi mọi người đến rìa hải tử, một vùng nước ngọt trong vắt không thể tin nổi xuất hiện trước mắt.

"Tìm thấy hải tử rồi, còn Cổ Đồng Kinh đâu?" Trương Hải Diêm mờ mịt nhìn hải tử trước mặt.

Mọi người đứng bên bờ hải tử, nhìn chằm chằm vào vùng nước ngọt trước mắt.

"Cổ Đồng Kinh ở trong hải tử." Trương Trạch nhìn chằm chằm vào hải tử trước mặt, biết rằng nơi hải tử xuất hiện lần sau chính là xung quanh Cổ Đồng Kinh.

"Toàn bộ Cổ Đồng Kinh bị vùng hải tử này bao bọc, nhưng hải tử sẽ di chuyển, không phải lúc nào cũng có thể thấy ba hải tử bao quanh Cổ Đồng Kinh." Nói cách khác, dù là máy bay hay người thời nhà Thanh, khi phát hiện ra Cổ Đồng Kinh, đều là lúc các hải tử tụ tập xung quanh.

Nhưng khi lần sau đến, thời điểm không đúng, ba hải tử đều đã rời khỏi vị trí ban đầu.

Nhìn từ trên trời xuống, Cổ Đồng Kinh bị chôn sâu trong sa mạc, tự nhiên cũng không thể thấy được vị trí của tòa cổ thành đó.

Trương Trạch để thân ảnh của Thanh Nhi và Cửu Nhi xuất hiện bên cạnh.

"Chủ nhân, lâu lắm rồi người không cho ta ra ngoài, ta ở bên trong sắp buồn chết rồi!" Thanh Nhi vừa mới ra ngoài đã tỏ vẻ oán trách.

Trương Trạch cũng chỉ có thể ngượng ngùng đáp lại.

Gần đây quả thực hắn có hơi lơ là hai nàng.

Hắn nhớ lần trước Thanh Nhi xuất hiện, nàng còn muốn hiến thân cho hắn, khiến hắn có chút không quen.

Nhưng gần đây hắn cũng đã dần cởi mở hơn.

Hắn nói với hai người: "Nguồn nước trước mắt có quy luật vận động, nhưng phải đợi nó động thì quá lâu." "Chủ nhân muốn ta trực tiếp để vùng nước này quay về nơi nó nên đến sao?" Thanh Nhi đột

nhiên hóa thành một con thanh long bay một vòng trên hải tử, chỉ thấy nguồn nước trước mắt đều theo thân rồng của Thanh Nhi tạo thành một xoáy nước.

"Bắt đầu rồi, mau vào trong hải tử đi!!" Trương Tiểu Cương nhìn xoáy nước trước mắt, đột nhiên nhớ lại hình ảnh xuất hiện trong đầu.

Chỉ cần đi qua xoáy nước này, phía sau sẽ tìm thấy Cổ Đồng Kinh.

Trương Thụy Đồng nhìn con thanh long trên trời, há hốc mồm.

Bên cạnh, Trương Khải Sơn và quân đội sau lưng cũng có phản ứng tương tự.

Mấy người họ vốn là những người theo chủ nghĩa duy vật thuần túy nhất.

Sau khi nhìn thấy hình ảnh con rồng trước mặt, quan niệm trong lòng họ đột nhiên sụp đổ.

"Rồng, trên thế giới này thật sự có rồng sao?" Trương Khải Sơn lập tức phản ứng lại, quát với mọi người: "Mau vào Cổ Đồng Kinh." Sau khi tất cả mọi người vào trong nước, theo xoáy nước quay cuồng một hồi, họ đã đến một sa mạc trắng.

Khi mọi người tỉnh lại, Trương Khải Sơn lập tức tập hợp mọi người.

Chương 536

"Chuyện hôm nay nhìn thấy rồng, phải tuyệt đối giữ bí mật, tuyệt đối không được phép truyền ra ngoài." Phía sau đội ngũ, đột nhiên có người kinh ngạc kêu lên: "Lời đồn hơn mười năm trước, hóa ra là thật." "Năm đó Phật Gia có biệt hiệu là Long Vương Trường Sa, từng có người thấy bạch long xuất hiện ở bờ sông Hoàng Hà, có người thấy gần khách sạn Tân Nguyệt ở Kinh Thành." "Nhưng hôm nay lại là một con thanh long, chẳng lẽ…" "Phật Gia thực ra nuôi hai con rồng?" Trên đời xuất hiện một con rồng đã đủ khiến người ta kinh ngạc.

Bây giờ lại xuất hiện thêm một con thanh long, khiến mọi người nghi ngờ, sau này có lẽ sẽ xuất hiện rồng màu khác cũng không chừng.

Nhưng Trương Khải Sơn đã ra lệnh, những người trước mắt phải nghiêm khắc tuân thủ, chôn chặt chuyện này trong lòng.

Một khi chuyện này truyền ra ngoài, sẽ gây ra ảnh hưởng vô cùng lớn.

"Ầm!" một tiếng nước chảy cực lớn, Trương Trạch cưỡi bạch long, bên cạnh là một con thanh long đột nhiên xuất hiện.

Hắn điều khiển dòng nước, sau đó hai con rồng biến thành hai cô gái trẻ đẹp, đi theo bên cạnh Trương Trạch.

"...Rồng!!" Trương Khải Sơn cũng ngây người.

Trước đây hắn từng nghe Trương Trạch nuôi rồng.

Nhưng lại chưa bao giờ biết, hai con rồng có thể hóa thành hình người.

Chủ yếu là Trương Trạch làm công tác bảo mật quá tốt, thậm chí

ký ức của nhiều người cũng bị xóa đi.

Điều đó dẫn đến nhiều chuyện, đến nay vẫn chưa có mấy người biết.

Trong mắt người ngoài, hắn chỉ là một nhà từ thiện đơn thuần.

Một đại thiện nhân mưu cầu phúc lợi cho dân.

Nhưng theo thời gian trôi đi, khuôn mặt không hề thay đổi của hắn dần dần không còn thích hợp để xuất hiện nữa.

Đợi thêm mấy năm nữa, khi con gái lớn lên, chuyện của Trương gia chỉ có thể để con gái ra mặt.

Mọi người theo Trương Trạch, nhìn về phía vùng biển cát trắng trước mắt.

Trước mắt ngoài cát ra vẫn là cát.

Điểm khác biệt duy nhất, có lẽ là màu cát ở đây khác với bên ngoài.

Xung quanh đều là một màu trắng.

Trương Nhật Sơn lấy ra bản đồ phong thủy của Cổ Đồng Kinh.

"Theo bản đồ phong thủy, bên dưới vùng đất này cất giấu một lăng mộ hoàng đế ngàn năm, cất giấu một kho báu khổng lồ." Trương Khải Sơn nói với người sau lưng: "Thiết bị đã mang theo chưa?" "Mang rồi ạ." Phía sau có mấy người lập tức vác thiết bị đi tới.

Khi đến đây, mấy người họ ôm chặt thiết bị, ngoài xe tải để lại ở quanh hải tử, những thứ này đều được mang theo.

"Trong cổ tịch ghi lại, trong Cổ Đồng Kinh tồn tại một loại rắn kỳ lạ, trong pheromone của loại rắn này ẩn chứa ký ức của các thời đại khác nhau, giống như một chiếc máy quay phim, ghi lại bí mật hàng ngàn năm của Cổ Đồng Kinh." Hắn nhìn về phía những người của

Trương gia, "Ngay cả Kỳ Lân Huyết của Trương gia cũng bắt nguồn từ loại rắn này." Mấy người đang định đi, đột nhiên dưới cát bắt đầu có thứ gì đó không ngừng ngọ nguậy.

"Có thứ gì đó đang hoạt động dưới cát!" "Hình như là một loại rắn nào đó." Trương Nhật Sơn nhìn chằm chằm vào bãi cát trắng trước mắt, "Chẳng lẽ là những con Hắc Mao Xà đó?" Theo lời của Trương Khải Sơn vừa rồi, dưới sa mạc này tồn tại loại Hắc Mao Xà được người dân địa phương truyền tụng là có thể vĩnh sinh.

Loại rắn này trong thành cổ được người ta thờ cúng, có địa vị cao.

Nhưng ngay sau đó, sau lưng mọi người đột nhiên chui ra một vật khổng lồ.

Bảy xúc tu khổng lồ đột nhiên xuất hiện.

Giống như một con rắn bảy đầu khổng lồ.

"Mẹ kiếp, sao lại to thế này!!" Những người từng theo Trương Trạch thấy Cửu Đầu Xà Bách cũng bị những dây leo khổng lồ trước mắt làm cho kinh ngạc.

Chỉ một dây leo thôi đã tương đương với một nửa kích thước của Cửu Đầu Xà Bách trong Lỗ Vương Cung!

Những dây leo vô cùng đáng sợ điên cuồng vung vẩy từ trong đồi cát trắng.

Khung cảnh đáng sợ, phía sau là một thế giới trắng tinh như muối.

"Sao lại có Xà Bách lớn như vậy!" Trương Khải Sơn đã từng thấy Xà Bách.

Xà Bách trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung sớm đã bị Trương Trạch cấy vào Thập Nhất Thương.

Thậm chí còn dùng nó để hỗ trợ lưu trữ.

Bây giờ trong Thập Nhất Thương, không cần người đưa đồ vào khu tử vong.

Chỉ cần đánh thức Xà Bách, đồ vật tự nhiên sẽ được mang đi.

Xà Bách chưa bao giờ chủ động giết người, chỉ đưa sinh vật sống đến một khu vực nhất định.

Nhưng Xà Bách ở đây lại cộng sinh với Hắc Mao Xà.

Xà Bách khổng lồ không ngừng vươn ra từ dưới lòng đất.

Những người của Trương gia lập tức vây lại một chỗ.

"Lấy mặt dây chuyền ra!" Trương Trạch cầm Lôi Linh Châu trong tay, không ngừng có tia chớp đánh vào những dây leo đang đến gần.

Những dây leo khổng lồ thoạt nhìn giống một con rắn bảy đầu, nhưng nhìn kỹ thì đó chỉ là rất nhiều dây leo chui ra từ một lối đi.

Lối đi đó dẫn đến địa cung của Cổ Đồng Kinh.

Những người của Trương gia vây lại một chỗ, một mình Trương Trạch mặc áo choàng lơ lửng bay trên không trung.

"Y Mạc Đốn!" Bên cạnh Trương Trạch, Y Mạc Đốn đột nhiên được triệu hồi ra.

Hắn khống chế cát lốc đột nhiên lao lên trời.

Toàn bộ mặt đất lộ ra bộ mặt thật của Cổ Đồng Kinh.

Cổ Đồng Kinh không còn bị cát trắng che phủ, các công trình trên mặt đất đều được hình thành từ đá sắt, phần lớn khu vực đều được bảo tồn tốt dưới lớp cát vàng, một tòa thành cổ xưa và bí ẩn được thể hiện hoàn chỉnh trước mắt mọi người.

Trên bề mặt tường thành cổ, điêu khắc rất nhiều phù điêu uốn lượn kỳ lạ, giống như rắn, lại giống Cửu Đầu Xà Bách.

Loại quái vật nhiều tay nhiều chân này là tín ngưỡng của các tiên dân Cổ Đồng Kinh.

Lúc này, phần lớn mọi người lại không có tâm trạng quan sát cổ thành, toàn tâm toàn ý chống lại sự tấn công điên cuồng của Cửu Đầu Xà Bách.

Xà Bách đáng sợ này có lẽ đã hàng trăm năm không thấy sinh vật sống.

Phía Trương Khải Sơn tiếng súng không ngớt, có mấy người đã bị dây leo bắt đi.

"Trưởng quan cứu tôi!

Phật Gia cứu tôi!" Trương Trạch nhìn những người bị bắt đi, không hề lo lắng mà chỉ liếc nhìn một cái, "Đừng lo, tạm thời không chết được đâu, nhưng nếu lâu quá không tìm thấy, thì thật sự chết chắc rồi." "Mẹ ơi, đổ đấu mà cũng có thể như thế này sao?" Tề Thiết Chủy vẫn luôn hạ thấp sự tồn tại của mình cuối cùng cũng không nhịn được lên tiếng.

Cảnh tượng này thực sự quá đáng sợ.

Trực tiếp gây ra một trận bão cát trong khu vực này.

Cát lốc lao lên trời tạo thành một bóng người khổng lồ.

"Chủ nhân, Y Mạc Đốn từ khi bị thu phục, thực lực hình như đã mạnh hơn." Cửu Nhi nhìn Y Mạc Đốn giơ tay lên là có thể dễ dàng khống chế cát lốc trước mắt.

Sức mạnh cổ xưa quả thực mạnh đến đáng sợ.

Dùng ở Cổ Đồng Kinh, ngay cả việc tìm lối vào cũng trực tiếp tiết kiệm được.

Toàn bộ vùng biển cát trước mắt, có rất nhiều nơi bị cát trắng che

phủ.

Nhìn từ bên ngoài, nếu không có hải tử xung quanh, căn bản sẽ không ai phát hiện ra vị trí của lăng mộ hoàng đế này.

Khi Y Mạc Đốn không ngừng dùng gió mạnh thổi vào.

Đột nhiên trong cổ thành truyền ra một loại âm nhạc kỳ lạ.

Nhưng âm thanh vì tiết tấu của gió không đúng, nghe hỗn loạn vô chương.

Lại thu hút Cửu Đầu Xà Bách đi đến đó.

"Sao vậy, Xà Bách đột nhiên đi rồi?" Trương Khải Sơn không có cách nào chống cự, thấy Xà Bách đột nhiên biến mất, mới đột nhiên thở phào nhẹ nhõm.

"Hình như trong địa cung có một âm thanh kỳ lạ, Xà Bách nghe thấy liền bị thu hút đi." Xà Bách có thính giác, điểm này mọi người không ngờ tới.

Một loại thực vật lại có cảm giác, về cơ bản đã vượt ra ngoài phạm vi của thực vật thông thường.

Hắn nói với người bên cạnh: "Phải tìm cách để người nghiên cứu đặc điểm của Cửu Đầu Xà Bách, một cây Xà Bách lớn như vậy ở trong Cổ Đồng Kinh, nếu không có cách đối phó, nghiên cứu của chúng ta sẽ không thể tiến hành." Tề Thiết Chủy mặc trang phục của Quái Tiên Sinh, mặt mày xám xịt từ phía sau đi ra.

Sau lưng ông là Hắc Nhãn Kính ngoài ba mươi tuổi.

Chương 537

Nhiều năm trôi qua, dung mạo của Hắc Nhãn Kính không hề thay đổi.

Nếu không có Hắc Nhãn Kính bảo vệ, Tề Thiết Chủy bây giờ có thể đã dạo một vòng trong địa cung rồi.

Chỉ là dưới sự dẫn dắt của Xà Bách.

Tề Vũ đi theo đội khảo sát gồm những người trẻ tuổi, Trần Văn Cẩm làm đội trưởng, sau khi điểm danh xong, cô nhíu mày.

"Trạch thúc, đội khảo sát của chúng cháu thiếu mất một người là Lý Tứ Đệ, cả Hồng Khiêm cũng không thấy đâu." Lý Tứ Đệ là con trai út của Bán Tiệt Lý, Hồng Khiêm là con trai duy nhất của Nhị Nguyệt Hồng và Nha Đầu.

Nha Đầu bẩm sinh thể chất không tốt, cũng chỉ có một đứa con trai như vậy, mọi người cũng đều lo lắng cho sự an toàn của hai người.

Những người khác của Cửu Môn lập tức đến bên cạnh Trương Trạch.

Suốt quãng đường, những người này đều cố gắng hết sức khiêm tốn, hy vọng giảm bớt thương vong.

Giải Cửu nhìn mặt dây chuyền trên cổ.

"Xà Bách sợ Thiên Tinh Thạch, ai mang theo Thiên Tinh Thạch?" Trần Văn Cẩm nhìn mặt dây chuyền trên cổ, "Thiên Tinh Thạch ở đâu ra?" Trên người Ngô Nhị Bạch và Ngô Tam Tỉnh đều có một cái.

Những người khác mang theo loại đá này, hầu như đều có liên quan đến Trương Trạch.

“Phải tìm cách để người ta vận chuyển Thiên Tinh Thạch đến đây.” Trương Khải Sơn nhìn về phía đội ngũ bên cạnh.

“Khâu Kiệt, lập tức dẫn ba người, mang theo lương khô, theo hải tử rời đi, báo cáo tình hình ở đây lên trên.” “Chúng ta đã thuận lợi tìm thấy Cổ Đồng Kinh, khảo sát gặp trở ngại, một loại thực vật ăn thịt người khổng lồ, tồn tại hàng ngàn thậm chí hàng vạn năm, loại thực vật này và một loại rắn tên là Hắc Mao Xà có tuổi thọ cực dài, là dược liệu chính để người xưa nghiên cứu trường sinh.” “Nhưng bây giờ khảo sát gặp trở ngại, phải tìm một lượng lớn Thiên Tinh Thạch, cũng chính là vẫn thạch, dùng xe tải vận chuyển đến Cổ Đồng Kinh.” “Phải nhanh lên.” Trương Trạch nói với Cửu Nhi: “Ra tay đưa họ đến nơi ta muốn.” “Mọi người tạm thời cắm trại ở đây, Mạc Kim Giáo Úy bắt đầu Phân Kim Định Huyệt, sau khi xác định vị trí thì trực tiếp mở rộng lối đi xuống.” Bây giờ tình hình bên dưới không rõ, thậm chí có những lối đi thực tế đã sụp đổ.

Điểm này khi Thính Phong Thanh, hắn đã nghe ra sự khác biệt bên trong.

Nhưng kỳ diệu là, toàn bộ lối đi trong địa cung, khi gió đi qua, nhịp điệu của gió sẽ bị thay đổi.

Nhịp điệu này sẽ thổi đến nơi sâu nhất của địa cung, ở vị trí ngàn mét dưới lòng đất, có một quần thể kiến trúc cổ khổng lồ được xây dựng thành một nhạc cụ khổng lồ.

Vừa rồi thu hút Cửu Đầu Xà Bách chính là âm thanh do những công trình cổ này phát ra.

Cuối cùng của âm thanh, có một công trình cổ, đang tạo ra một sự cộng hưởng kỳ lạ với những đoạn nhạc này.

Nhưng khúc nhạc không hoàn chỉnh, Trương Trạch không thể nghe ra được hình dạng của công trình cổ ở sâu hơn.

Người được cử đi nhanh chóng được đưa ra khỏi Cổ Đồng Kinh.

Đợi đến khi tìm thấy và vận chuyển Thiên Tinh Thạch đến, ít nhất cần một tháng.

Những người còn lại bắt đầu chuẩn bị dọn dẹp lối vào địa cung.

Khi mọi người chuẩn bị từ từ dọn dẹp, Y Mạc Đốn lại một lần nữa thi triển năng lực của mình.

Hắn dùng gió thổi bay cát trắng trong các lối đi.

Gió mạnh tràn vào, âm nhạc trong Cổ Đồng Kinh lại vang lên.

Âm nhạc lại tạm thời lừa được Cửu Đầu Xà Bách và tất cả Hắc Mao Xà bên trong.

Trong vùng biển cát trắng này, mọi người đã khảo sát được mấy ngày.

Thông qua thiết bị, họ tìm thấy một số mẫu lõi đá, trong lớp đá dưới lòng đất của tòa thành cổ này, ẩn giấu một lượng lớn Hắc Mao Xà.

Nhân viên tại hiện trường bắt đầu khai thác lớp đá dưới lòng đất.

Những thứ này được đặt trước mặt chuyên gia địa chất đi cùng đội.

"Trong quá trình khai thác, chúng tôi đã phát hiện một lượng lớn da rắn và vảy rắn, chứng tỏ trong tòa thành cổ này ít nhất từng có một lượng lớn rắn sinh sống." Trương Khải Sơn đang lắng nghe báo cáo của mấy người xung quanh.

Trương Trạch im lặng ngồi ở một bên, châm một điếu thuốc và không tham gia vào cuộc trò chuyện.

"Khi chúng tôi đang đả thông dũng đạo của địa cung, đã phát hiện... trong địa cung có da rắn để lại trong vòng hai năm gần đây."

“Rắn thường chỉ ở những nơi chúng cho là an toàn mới lột da, gần đây nhất định có một sào huyệt lớn của loại rắn này.” Trong quá trình phân tích, mặt đất đột nhiên bắt đầu rung chuyển.

Những mặt dây chuyền đó gần như đều đã được đưa cho nhân viên mở đường mộ đạo ở phía trước để đề phòng Xà Bách.

Trên người mấy người họ ngược lại không có vẫn thạch có thể phòng ngừa Xà Bách.

Lúc này, Cửu Nhi và Thanh Nhi bên cạnh Trương Trạch đột nhiên nhìn xuống mặt đất.

Thanh Nhi nhíu mày: “Chủ nhân, Cửu Đầu Xà Bách đang ở dưới chân chúng ta, thứ này rất thông minh, biết trên người chúng ta không có vẫn thạch khiến nó sợ hãi.” Hiện tại thứ cần nhất là vẫn thạch, đang trên đường vận chuyển, đột nhiên một lượng lớn dây leo chui ra từ dưới đất.

Chúng tóm lấy chân mấy người, kéo vào trong lối đi.

Tất cả các lối đi của địa cung đều lộ ra bên ngoài.

Dấu vết của Cửu Đầu Xà Bách xuất hiện dưới ánh mắt của mọi người, những người xung quanh lập tức lao về phía này, chuẩn bị cứu người.

Đội cảnh vệ không ngừng nổ súng vào Cửu Đầu Xà Bách.

“Súng không có tác dụng, thứ này là thực vật, không biết đau, đánh nát một đoạn cũng không gây hại đến bản thể.” Đội ngũ đang đào thông dũng đạo nhận thấy sự bất thường bên ngoài, lập tức lao ra.

Khi đội khảo sát thế hệ trẻ xuất hiện, Trương Trạch, Trương Khải Sơn, bao gồm cả Trương Thụy Đồng, Trương Thắng Tình, Dương Phương vừa mới đến gần đó, tất cả đều bị kéo vào dũng đạo dưới lòng đất.

“Làm sao bây giờ?” Tề Vũ nhìn về phía Ngô Nhị Bạch và Ngô Tam Tỉnh, “Ngay cả Phật Gia và Trưởng quan Trương cũng bị bắt rồi, chúng ta càng không phải là đối thủ.” “Nếu xuống dưới, e rằng cũng là đi tìm cái chết.” Hắc Nhãn Kính vác đao bước ra, tháo kính râm nhìn chằm chằm vào sa mạc trước mắt.

Đôi mắt của y từ hơn mười năm trước đã được Trương Trạch chữa khỏi.

Việc đeo kính râm thực tế là để chống lại tia cực tím trong sa mạc.

“Các ngươi yếu quá rồi, năm đó khi Phật Gia lần đầu xuống đấu, cũng chỉ mới mười sáu tuổi.” “Ta nghe nói, một mình ngài ấy chỉ một ngón tay đã khiến cương thi ngàn năm phải quỳ xuống cầu xin tha mạng.” Thực ra trong lòng y đã có kế hoạch, chỉ cần có người phối hợp.

“Thực ra ta có một ý này.” “Cần các ngươi phối hợp.” Cảnh vệ phụ trách bảo vệ an toàn cho Trương Khải Sơn sớm đã lo lắng như lửa đốt, “Hắc Nhãn Kính, ngươi nói xem, có cách gì?” Hiện giờ Trương Khải Sơn và Trương Trạch không biết bị đưa đến nơi nào, trực tiếp xuống địa cung tìm kiếm chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Những người bị bắt đi trước đó đều đã chuẩn bị tâm lý hy sinh.

Nhưng Trương Khải Sơn lại không phải người bình thường, nếu ông cũng hy sinh, ý nghĩa của những người này ở đây sẽ không còn nữa.

“Cách này đơn giản.” Hắc Nhãn Kính lấy ra một cây cần câu thi, “Câu thi thể, hoặc là câu cây yêu này.” “Cửu Đầu Xà Bách lợi hại thế nào, không cần ta nói nữa chứ?” “Muốn tìm Phật Gia đã đi đâu, chúng ta cần dùng mồi nhử để dụ Xà Bách ra lần nữa, chúng ta đi theo nó, như vậy mới có thể trong thời gian ngắn nhất tìm thấy Phật Gia và Trưởng quan Trương.” Nghe cách này, những người xung quanh đột

nhiên im lặng.

"Vậy ai làm mồi nhử?" Ánh mắt Tề Vũ quét qua những người xung quanh.

Đội khảo sát cũng chỉ có mấy người.

Đặc biệt là gần như ai cũng là con một trong nhà.

Cảnh vệ bên đó cũng không thể tùy tiện đem đi làm mồi nhử, nếu không sau khi trở về làm sao giải thích với cấp trên!

"Để ta." Ngô Tam Tỉnh chủ động đứng ra.

Hắn lặng lẽ thu lại chiếc hộp sắt khắc đầu của thành chủ Cổ Đồng Kinh.

Thứ bên trong chiếc hộp sắt đã bị hắn hấp thụ.

Hắn nhớ khi sư phụ đưa thứ này cho hắn, đã để lại thông tin trong ký ức của hắn.

Có thứ này, hắn không sợ nọc độc của rắn thông thường.

Thậm chí có thể đọc được pheromone trong đó.

Người bình thường đọc pheromone có số lần giới hạn, trong đó có quá nhiều ký ức không thuộc về mình, thậm chí những ký ức đó không thuộc về loài người.

Khi bên ngoài trời dần tối, Ngô Tam Tỉnh yêu cầu buộc dây thừng vào người.

Khi mọi người đứng trên đồi cát, đột nhiên thấy trong Cổ Đồng Kinh xuất hiện rất nhiều lân tinh.

"Kia là gì!" Lân tinh trong cát trắng tạo thành một ảo ảnh của một tòa thành cổ.

"Trong thi thể có phốt pho, tạo thành loại lân tinh này, nơi có càng

nhiều thi thể, lân tinh cũng càng nhiều." Hắc Nhãn Kính nghiêm túc phổ cập kiến thức cho mọi người.

"Nói cách khác, nơi có càng nhiều lân tinh, càng nguy hiểm?" Trần Văn Cẩm nhìn chằm chằm vào mấy nơi trong đó.

Cô lại đối chiếu với bản đồ phong thủy duy nhất hiện có.

Hiện tại Cổ Đồng Kinh vẫn chưa bị cải tạo, mọi thứ đều hoàn toàn khớp với bản đồ phong thủy.

Lại đối ứng với bản đồ địa hình trong đồi cát, tìm ra một con đường an toàn nhất.

Mọi người đang ghi chép, đột nhiên trong địa cung truyền ra một đoạn âm nhạc kỳ lạ.

Một lượng lớn dây leo vươn ra từ lối vào dũng đạo, bắt đầu từ từ lay động.

Chương 538

Giống như rong biển trong nước.

Đợi âm nhạc dừng lại, Ngô Tam Tỉnh bị dọa một phen, giây tiếp theo, những thành viên đội khảo sát đột nhiên đồng thời bị tóm lấy chân, nhanh chóng bị kéo lê trên mặt đất.

"Hắc Hạt Tử, xem cách hay của ngươi kìa, lần này chúng ta toàn quân bị diệt rồi." Cả đội ngũ, đối với kế hoạch câu thi thể, gần như bảy phần mười người đều bị kéo vào địa cung.

Khi mọi người kinh ngạc ở một mộ đạo trong địa cung, đột nhiên một tảng đá tạo thành một cánh cửa lớn chặn kín lối đi.

Tất cả mọi người đều bị chặn lại tại chỗ.

Thân ảnh Trương Trạch đứng ở cuối mộ đạo, điếu thuốc trong tay mới hút được một nửa.

"Chủ nhân, ngài đoán quả không sai, họ thật sự cũng theo xuống..." Cửu Nhi nhìn những đội khảo sát bị chặn lại, thật lòng khâm phục Trương Trạch vừa rồi đã dừng lại.

"Nhưng chủ nhân, sao ngài biết họ sẽ xuống từ nơi này?" Vừa rồi họ cũng chỉ mới đi được một nửa đường.

"Bí mật." Trương Trạch cười thần bí, tiếp tục định đi sâu vào địa cung.

Giữa lúc mọi người đang mê man, bỗng có người thoáng thấy một con bạch xà khổng lồ lướt qua trong thông đạo bên cạnh.

"Vừa rồi có thấy không?" Trần Văn Cẩm nhìn chằm chằm về hướng đó, "Tôi dường như đã thấy Bạch Tố Trinh trong truyền thuyết!" Trương Khải Sơn nhìn về phía mộ đạo phía trước, hỏi:

“Trong bản đồ phong thủy, nơi đó là chỗ nào?” Trần Văn Cẩm đặt tấm bản đồ trong tay lên mặt đất lồi lõm.

Bên đó là một mộ thất khổng lồ, cả căn phòng sâu sáu mươi mét, cao trên dưới hai mươi mét.

“Nhìn từ hướng này và hướng hồ nước, bên trong dường như là một hệ thống trữ nước.” Trong bản đồ phong thủy mô tả địa hình nguyên thủy nhất của Cổ Đồng Kinh.

Nhưng đường nét đại khái cũng không khác nhiều so với những gì Trương Trạch biết trong nguyên tác.

Trong nguyên tác, Trương Khải Sơn cho người trùng tu Cổ Đồng Kinh chỉ tiến hành gia cố chứ không thay đổi kết cấu mộ đạo bên trong.

Có lẽ là để tránh làm hư hại cây Khúc Tử trong cổ thành.

Bí mật sâu kín nhất của cả tòa hoàng lăng hoàn toàn nằm sau khúc nhạc đó.

Nó giống như một mật mã, dùng để mở ra những bí mật đã ẩn giấu từ lâu.

Thanh Nhi nhìn chằm chằm về hướng con bạch xà khổng lồ vừa biến mất, chép miệng: “Tỷ tỷ, ta ngửi thấy mùi của rất nhiều đồng loại ở bên trong.” “Ồ không đúng, là đồng loại trước đây của ta.

Con rắn vừa rồi có khả năng là tổ tiên của ta!” Cả hai vốn được tiến hóa từ hắc mao xà.

Bây giờ đã hóa rồng và hóa hình, nhưng ký ức của loài rắn năm xưa vẫn còn in sâu trong tâm trí.

Cũng chỉ có hắc mao xà ở nơi này mới dễ dàng biến dị thành Chúc Cửu Âm nhất.

“Bất kể thế nào, cứ theo chủ nhân vào xem trước đã.” Trên bản đồ, vị trí đó vô cùng đặc biệt.

Trong sa mạc, nước là tài nguyên cực kỳ quan trọng.

Tương tự như hoàng tộc của Tinh Tuyệt cổ quốc và Lâu Lan cổ quốc, họ nắm chắc nguồn nước trong tay mình để củng cố sự thống trị.

“Tất cả các kiến trúc cổ và thông đạo bên trong đều không hoàn chỉnh, cứ nghiên cứu bản đồ phong thủy mãi cũng vô dụng.” Trương Trạch dẫn theo người Trương gia đi thẳng qua mấy người họ.

Trong đội ngũ, Ngô Nhị Bạch giới thiệu một người cho Trương Trạch.

“Sư phụ, vị này là người bạn mà con quen biết trước đây, tên là Lưu Sưởng, biết thuật Thính Lôi Tham Mộ, có lẽ có thể dùng thính lực để vẽ ra bản đồ địa hình xung quanh chính xác hơn.” Trương Trạch liếc nhìn người nọ.

Biết Thính Lôi Tham Mộ, chẳng lẽ là sư phụ của Lưu Tang trong nguyên tác?

Ta nhớ trong đoạn kịch ở Nam Hải Vương, Ngô Nhị Bạch đã trực tiếp tìm một “chuyên gia” Thính Lôi Tham Mộ để tìm cổ mộ.

Nhưng y vẫn cho Lưu Sưởng lui xuống trước.

“Âm thanh ngươi tạo ra sẽ thu hút Cửu Đầu Xà Bách, trước khi Thiên Tâm Thạch phấn được đưa tới, năng lực của ngươi tạm thời không dùng được.” Mấu chốt của Thính Lôi Tham Mộ là “nghe”.

Nếu không thể tạo ra âm thanh thì cũng vô dụng.

Bản đồ phong thủy của kiến trúc cổ không hoàn chỉnh, nhưng địa hình phía trước, Trương Trạch đã nghe được gần hết thông qua tiếng

bước chân của mình.

"Mấu chốt trong bản đồ phong thủy chính là kiến trúc cổ khổng lồ ở trung tâm, thứ ta đang tìm bây giờ là con đường ngắn nhất dẫn đến tòa kiến trúc đó." Dương Phương liếc nhìn một bản vẽ tay khác của bản đồ phong thủy, "Sư đệ, kiến trúc ở giữa nhìn kết cấu thì là một lăng mộ vô cùng tiêu chuẩn." "Nếu chỉ cần đi vào, ta có thể chắc chắn trong vòng một ngày sẽ đào một đường hầm đến trung tâm hoàng lăng." Dương Phương là một trong những đệ tử xuất sắc nhất của Kim Bàn.

Bây giờ đã là trung niên, thể lực có phần suy giảm, nhưng kinh nghiệm lại vô cùng phong phú.

Thời trẻ, y chưa bao giờ làm việc theo quy tắc của Mạc Kim Giáo Úy, ngược lại còn có được nhiều kỳ ngộ.

"Phương pháp của ngươi không được, đào hầm sẽ dẫn đến thứ còn đáng sợ hơn." Trương Trạch phủ quyết đề nghị của y.

"Bên trong còn có thứ đáng sợ hơn Cửu Đầu Xà Bách sao?" Tề Thiết Chủy cầm la bàn mà tay suýt nữa không giữ vững.

Bên cạnh ông, Hắc Nhãn Kính nhìn chằm chằm vào bức phù điêu phượng hoàng tàn vỡ trên tường, dùng dao cạy ra một mảnh.

"Tại sao ở đây lại có loại đồ án phượng hoàng này?" Y cầm đồ án so sánh với cánh tay của Trương Tiểu Xà, phát hiện đồ án phượng hoàng vô cùng tương tự.

"Ở bên ngoài, những đồ án phượng hoàng ta thấy về cơ bản đều na ná nhau, nhưng phượng hoàng ở nơi này lại vô cùng đặc biệt." "Loại phượng hoàng này bắt nguồn từ Tam Thanh Điểu của Tây Vương Mẫu, sau đó được sửa đổi một chút, cuối cùng mới hình thành nên đồ án phượng hoàng bây giờ." Trong số mọi người, có người đã

từng thấy Tam Thanh Điểu, đối chiếu điểm tương đồng giữa hai thứ, có thể biết chúng có liên hệ trực tiếp.

Trương Khải Sơn thấy Trương Trạch đang tăng tốc xuyên qua mộ đạo.

Ông cũng vội vã tăng tốc theo sau, đồng thời lấy ra một bản vẽ khác đưa cho Trương Trạch.

"Thực ra, bản thân tòa cổ thành này đã được xây dựng xong từ ba ngàn năm trước, vào thời Chiến Quốc." "Qua điều tra, ta phát hiện, thực ra Cổ Đồng Kinh hoàn chỉnh hơn đã được người ta thiết kế ra từ một ngàn chín trăm năm trước." "Chỉ vì một số nguyên nhân không rõ, khiến cho đến nay nó vẫn chưa được xây dựng hoàn chỉnh." Trần Văn Cẩm nhìn bản vẽ đó, chăm chú xem, nhưng lại không dám đưa tay ra.

Dù sao thì hai vị trước mắt đều là những nhân vật có vai vế trong giới trưởng bối.

Đặc biệt là vị Phật Gia phía trước, ngay cả Trần Bì lúc còn sống cũng đã đặc biệt dặn dò không được trêu chọc vào sự tồn tại đáng sợ này.

"Nếu thiết kế trên bản vẽ là thật, thì hoàng lăng này là một nhạc khí khổng lồ." "Thiết kế hùng vĩ mà lại tinh xảo diệu kỳ như vậy, gần như có thể được xem là công trình kiến trúc vĩ đại nhất trên thế giới!" Thiết kế một tòa hoàng lăng thành một nhạc khí, bản thân hoàng lăng lại có thể tạo ra những khúc nhạc đặc định theo quy luật của gió.

Sự kỳ diệu này quả là độc nhất vô nhị trên đời, nếu công trình này thực sự được hoàn thành, đó gần như là một kỳ tích vĩ đại của thế giới.

Phía trước có một khúc quanh, Trương Trạch bước vào một mộ thất khổng lồ.

Hai bên và trên đỉnh mộ thất đều là những bức tường mộ tiêu chuẩn.

Bích họa trên đó vẫn có thể nhìn thấy một cách miễn cưỡng.

Hệ thống trữ nước trước mắt đã bị một lượng lớn cát trắng lấp kín, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến hệ thống trữ nước mạnh mẽ bên trong.

Một hồ nước khổng lồ bao phủ toàn bộ mộ thất.

Mộ thất sâu sáu mươi mét, nhưng chiều rộng lại lớn hơn rất nhiều.

Xung quanh chỉ có một lối đi rộng hai mét men theo rìa, con đường phía sau cũng bị chìm trong nước.

Vừa mới vào, họ đã thấy một bóng trắng đang từ từ bơi trong nước.

Xung quanh có mấy bóng rắn đen kịt bơi theo trong làn nước.

Theo sau đó, con bạch xà kia từ từ nhô đầu lên khỏi mặt nước, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm họ.

"Chủ nhân, đó là lão tổ của tộc ta, có năng lực không thể tưởng tượng nổi, ngài phải cẩn thận đừng nhìn vào mắt nó." Cửu Nhi vừa nhìn thấy con bạch xà đã nhận ra đó là một con Chúc Cửu Âm bạch hóa đã sống mấy ngàn năm.

Chỉ nghe một tiếng "phùm" vang lên.

Con Chúc Cửu Âm bạch hóa khổng lồ đột nhiên lao vút lên trời.

Giữa những lớp vảy khổng lồ trên thân nó ẩn giấu từng khối Thiên Tinh Thạch nhỏ.

Vô số lớp vảy từ từ mở ra, giống như vô số đôi cánh nhỏ có thể khép mở.

Trên mặt nước bên cạnh, những bóng đen như sợi tóc từ từ nổi lên.

Đợi những bóng đen đó cũng nhô lên khỏi mặt nước, lộ ra những cái đầu rắn độc hình tam giác.

Những con rắn độc này khi gặp kẻ địch liền nhanh chóng mở rộng cái mang kỳ dị trên đầu.

Tức thì, toàn thân chúng trông lớn hơn gấp mười lần.

"Trời ạ, nhiều hắc mao xà quá!" "Trương Tiểu Xà, giờ có đất dụng võ rồi đó." Trương Tiểu Xà nhìn chằm chằm vào đám hắc mao xà trước mặt, từ từ lau đi mồ hôi lạnh trên trán.

"Điên rồi sao?" "Ta biết thuật khống xà, nhưng đó là trong trường hợp không có xà vương." "Con bạch xà kia là con Chúc Cửu Âm bạch hóa cổ xưa nhất trên thế giới hiện nay, có trí tuệ rất cao.

Ngay cả những con hắc mao xà bên cạnh ta cũng có thể đang bị nó khống chế, nó có thể khống chế luôn cả ta!" Y rất rõ thực lực của mình.

Xà vương khổng lồ trước mắt lao vút lên trời, trên đầu con Chúc Cửu Âm bạch hóa này còn có một cái mang càng kỳ lạ hơn.

Chương 539

Nhìn có chút quái dị, mang lại cho người ta một áp lực vô hình.

Trương Trạch lúc này nhanh chóng mượn năng lực của Thời gian bảo thạch, bắt đầu mô phỏng phương pháp tốt nhất để đối phó với con Chúc Cửu Âm bạch hóa trước mắt.

Y đã tiến hành mười một lần.

Mặc dù cảnh tượng trong đó là ảo giác, nhưng mọi thứ xảy ra đều hoàn toàn tương ứng với tình huống thực tế.

Ngay cả những năng lực mà con cự xà trước mắt chưa thể hiện ra, Trương Trạch cũng đã lĩnh giáo trong ảo cảnh.

"Chủ nhân, vừa rồi ngài…" Vừa rồi trạng thái của Trương Trạch liên tục chao đảo, trông như sắp đeo Thần cách diện cụ lên, nhưng lại không đeo.

Những người bên cạnh tưởng y đã xảy ra chuyện.

Ngay cả con Chúc Cửu Âm bạch hóa phía trên cũng hứng thú nhìn chằm chằm y.

Ánh mắt giảo hoạt đó, Trương Trạch đã sớm biết trước trí tuệ và mưu kế của nó.

"Đi đối phó với những con hắc mao xà khác, con Chúc Cửu Âm này giao cho ta xử lý." Y rất quen thuộc với Chúc Cửu Âm, đặc biệt là loại Chúc Cửu Âm biến dị từ hắc mao xà này.

Bị ảnh hưởng bởi sức mạnh của thiên thạch, loài rắn này đều có tuổi thọ rất dài.

Con bạch xà khổng lồ đột nhiên dùng đôi mắt rắn màu tím nhìn về

phía Trương Trạch, kéo y vào ảo cảnh do nó tạo ra.

Trước mắt Trương Trạch, y thấy một nữ tử yêu kiều.

"Quả nhiên, hình tượng xuất hiện hoàn toàn do ý nghĩ của ta quyết định." Y tưởng con Chúc Cửu Âm này cũng giống như trong nguyên tác, sẽ xuất hiện một người đàn ông trẻ tuổi.

Nhưng không, hình tượng hoàn toàn phụ thuộc vào suy nghĩ của người bước vào ảo cảnh.

Loại ảo cảnh này rất kỳ lạ, vì một loại phí lạc mông (pheromone) nào đó mà chia sẻ hình ảnh.

Con Chúc Cửu Âm trước mắt đã đạt đến trình độ khống chế thông tin phí lạc mông.

Nữ tử yêu kiều phía trước mỉm cười, hỏi một câu: "Đưa bảo vật của ngươi cho ta, hai chúng ta có thể vào trong được không?" "Lại là đoạn đối thoại chết tiệt này…" Trương Trạch ngoáy tai.

Trong ảo cảnh, y đã trải qua cùng một cảnh tượng mười một lần, tiến hành những lựa chọn khác nhau.

Ngay cả việc không vào ảo cảnh y cũng đã thử, cuối cùng xác định, vào ảo cảnh mới là cách đơn giản nhất.

Không đợi đối phương tiếp tục hỏi, y trực tiếp phản khách vi chủ: "Nói cho ta biết, trong động có phải là toàn bộ tài phú của tòa thành này, và cất giấu bí mật trường sinh của Cổ Đồng Kinh không?" "Tỉnh lại đi, ngươi chẳng qua chỉ là một con thú giữ mộ, những thứ đó ngươi căn bản không có tư cách tiếp xúc." "Ngươi và con Cửu Đầu Xà Bách bên ngoài căn bản không có gì khác biệt, sở dĩ ngươi không rời khỏi Cổ Đồng Kinh là vì không thể, chứ không phải không muốn." Một tràng lời nói của Trương Trạch như thể đã biết trước mọi chuyện.

Bỗng nhiên, nó không biết phải tiếp tục như thế nào.

Ảo cảnh đều được tạo ra riêng cho từng người.

Mỗi người muốn những thứ khác nhau, sự cám dỗ tạo ra trong ảo cảnh cũng sẽ khác nhau.

Đối với một người không thiếu tiền như y, bảo tàng có sức hấp dẫn nhưng không đủ để ảnh hưởng đến suy nghĩ của y.

Hoặc nói thẳng ra, con rắn này căn bản không thể hiểu được sự thay đổi mà Lục Khố Tiên Tặc mang lại cho y.

Đó là về cơ bản đã loại bỏ mọi cảm xúc tiêu cực mà người thường có thể cảm nhận, bao gồm cả những cám dỗ khiến người ta mất đi lý trí.

Nếu y có thể bị thu hút, ngược lại y sẽ cảm thấy vui mừng.

Nhưng vô dụng.

Trong không gian này, Trương Trạch xuất hiện trong trạng thái Dương Thần.

Ngay lập tức phá vỡ ảo cảnh trước mắt.

Trước mặt y là một linh hồn hình rắn.

Bóng rắn khổng lồ, giống như thân thể bên ngoài to như cột điện.

Dù vậy, trước mặt Dương Thần của Trương Trạch, nó vẫn nhỏ như một con lươn.

Dương Thần khổng lồ tung ra một chiêu Long Trảo Thủ về phía nó.

Lực vuốt vô cùng mạnh mẽ, khống chế chặt nó trong tay.

“Nhân loại, ta nhận thua rồi!” “Ngươi muốn bảo tàng thì cứ vào, ta sẽ không cản trở nữa!” Giọng nó khàn khàn, phát ra âm thanh cũng

vô cùng khó khăn.

Tay Trương Trạch đột nhiên đập mạnh nó xuống đất.

Y liên tục dùng Dương Thần để tấn công linh hồn.

Trong mười một lần ảo cảnh, y đã thấy hết sự giảo hoạt của con rắn này.

"Phía sau thông đạo là cái gì?" Con rắn này căn bản sẽ không giữ lời hứa.

Nhưng điều khiến y tò mò hơn là rốt cuộc bên trong Cổ Đồng Kinh có cái gì.

Nơi này tuyệt đối có điểm khác biệt so với nguyên tác.

"Uông Tàng Hải!!" "Người đã khống chế nơi này sáu trăm năm trước, vẫn luôn ở đây!" "Ta bị đuổi ra ngoài, bị buộc phải canh giữ lối vào cổ mộ, thực ra hắn mới là kẻ chiếm giữ mọi thứ." Nghe nó cuối cùng cũng nói thật, câu hỏi trong lòng Trương Trạch bấy lâu nay cũng đã có câu trả lời.

Bản thể của Uông Tàng Hải bao nhiêu năm qua, hóa ra vẫn luôn trốn trong tòa cổ thành này?

"Hắn bây giờ ở đâu?" "Ta không biết." Chúc Cửu Âm đau đớn cầu xin tha thứ: "Ngài tha cho ta đi, ta thật sự không biết, trách nhiệm của ta vẫn luôn là bảo vệ hoàng lăng, trước đây và bây giờ cũng vậy." Nhìn biểu cảm của nó, Trương Trạch vẫn không tin.

Một lão quái vật sống mấy ngàn năm như thế này, tuyệt đối có điều che giấu.

"Thần phục, hoặc là chết, chọn đi." Để trừ hậu họa, con cự xà này tuyệt đối không thể thả đi.

Trong trạng thái linh hồn, con cự xà không ngừng cầu xin tha thứ.

“Thần phục, ta chọn thần phục, sau này ngài là chủ nhân của ta!!” Nó vội vàng khổ sở van xin, dùng giọng điệu ân cần nói.

Ánh mắt Trương Trạch lại không hề lay động.

“Trước tiên ổn định ta, đợi linh hồn quay về bản thể, rồi đột nhiên đánh lén sao?” Con cự xà đột nhiên lộ vẻ kinh ngạc.

“Ta, ta đã thần phục, ngươi dám…” “Thu lại cái tâm tư nhỏ bé của ngươi đi, ta đã sớm biết hết mọi mánh khóe của ngươi rồi.” Lời của Trương Trạch không hề khoa trương chút nào.

Mười một lần mô phỏng, mỗi lần đều có thể chế ngự đối phương, mọi hành vi của con cự xà này y cũng đã chứng kiến hết.

Âm hiểm giảo hoạt, ngoài mặt một đằng sau lưng một nẻo, đối với loài rắn này, căn bản không có bất kỳ đạo nghĩa nào để nói.

Dù sao nó cũng không phải người, phải dùng thủ đoạn mạnh mẽ để khống chế, nếu không một khi có cơ hội nhất định sẽ lập tức phản bội.

Dương Thần của Trương Trạch nhanh chóng quay về bản thể.

Một chiêu Long Trảo Thủ, nắm chặt đầu con cự xà.

Tiếp đó dùng Song Toàn Thủ, bắt đầu thay đổi tư duy, cấy vào ý thức đặc định.

Sự khống chế phí lạc mông của con rắn này đã vượt ngoài tầm hiểu biết của y.

Nó có thể khiến người ta tạm thời xuất hiện năng lực phí lạc mông của Độc Thủ.

Loại ảo cảnh này, ngay cả người Trương gia cũng không thể chống cự, gần như chắc chắn sẽ rơi vào ảo giác.

Sau khi cấy tư duy xong, Trương Trạch buông tay ra.

Con cự xà trước mặt cuối cùng cũng thay đổi trạng thái.

“Bái kiến chủ nhân!” “Ừm.” Trương Trạch trực tiếp đọc lấy phần lớn ký ức trong não nó.

Đối với Uông Tàng Hải, ký ức của nó gần như đều dừng lại ở năm sáu trăm năm trước.

Gần trăm năm nay, nó chỉ có thể cảm nhận được hơi thở của Uông Tàng Hải lúc có lúc không xuất hiện ở sâu trong Cổ Đồng Kinh.

Xung quanh có những người khác cũng bị rơi vào ảo cảnh.

Cùng với việc con cự xà bị Trương Trạch thu phục, mọi người đều quay về hiện thực.

“……” Dương Phương tay cầm Đả Thần Tiên, hai tay đều đang run rẩy.

Rõ ràng trong ảo cảnh, dường như y vẫn luôn đang đánh nhau với người khác.

“Vừa rồi là ảo cảnh sao?” “Thứ các ngươi thấy vừa rồi là một phần ký ức của con bạch xà, đều là những nơi có thật.” “Sự xuất hiện của loại ảo cảnh này gần giống với thần thụ.” Con đại xà trước mặt Trương Trạch khẽ cúi đầu.

Trong lúc mấy người họ còn chưa phân biệt rõ ảo cảnh và hiện thực, xung quanh lại bắt đầu có chấn động.

Chương 540

"Cửu Đầu Xà Bách!

Nó đã nghe thấy tiếng của chúng ta." Trương Khải Sơn phản ứng đầu tiên là nhìn về phía hồ nước.

Trong hồ nước bên cạnh, vô số hắc mao xà như một hồ đầy tóc đen chết chóc.

Số lượng nhiều đến mức khiến người ta sởn gai ốc.

"Trốn vào hồ nước đi." Trương Trạch nói.

"Hồ nước nối với sông ngầm, xà mi ngư là sản vật của con sông ngầm dưới lòng đất đó.

Ở nơi này hắc mao xà sẽ không thiếu, cứ chui thẳng vào, đừng lãng phí thời gian." Lời an ủi ngược lại càng khiến mọi người xung quanh sợ hãi hơn.

"Phật Gia, ý ngài là, dưới hồ nước còn có nhiều hắc mao xà hơn?" Tề Thiết Chủy căng thẳng thử nhiệt độ nước, nước ngầm lạnh vô cùng.

"Ta nghe nói, loại hắc mao xà này có thể ký sinh trong cơ thể người, khống chế thần kinh của người đó, tiếp đó chúng ta đều sẽ biến thành hắc phi tử…" Trương Trạch liếc mắt ra hiệu cho Ngô Tam Tỉnh.

Trong khoảnh khắc đó, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên thấp giọng nói: "Bát gia, đắc tội rồi." Một chiêu Đại Từ Đại Bi Chưởng, trực tiếp đánh Tề Thiết Chủy bay vào nơi có nhiều hắc mao xà nhất.

"Ngô Tam Tỉnh, tên tiểu tử thối nhà ngươi, dám đánh lén trưởng bối!" Tề Thiết Chủy hoàn hồn, thấy trong hồ nước vô số hắc mao xà

đang ở ngay trước mắt.

Tất cả đều ngẩng đầu rắn lên, đôi mắt âm lãnh nhìn chằm chằm ông.

Âm thanh dữ dội theo mộ đạo đột nhiên ập đến, con Xà Bách khổng lồ cuối cùng cũng đuổi vào trong mộ thất.

"Mẹ ơi, con Xà Bách này cũng lớn quá rồi, đây mới chỉ là một sợi dây leo của nó thôi à!" "Bản thể của nó rốt cuộc phải lớn đến mức nào!!" Trong đám người phía sau, có người lên tiếng, lập tức thu hút sự chú ý của Xà Bách.

Thấy Xà Bách xuất hiện, Trương Trạch không ra tay, Cửu Nhi và Thanh Nhi trước mặt đã đứng lên.

"Lui ra sau trước, để con bạch xà đi." Trương Trạch đang nhìn những viên Thiên Tinh Thạch được khảm trên vảy của con bạch xà.

Ở nơi này, Thiên Tinh Thạch dường như không làm Xà Bách sợ hãi, mà ngược lại càng giống như ghét bỏ.

Cảm nhận được con bạch xà đầy Thiên Tinh Thạch, Xà Bách trực tiếp bao vây nó.

Một lượng lớn dây leo không ngừng quất mạnh về phía nó.

Bạch xà tức thì phẫn nộ đứng thẳng lên, phun nọc độc về phía dây leo.

Độc tố cực mạnh tiếp xúc với dây leo lập tức khiến chúng bắt đầu khô héo.

Xà Bách điên cuồng vung vẩy, quấn lấy những khu vực không có Thiên Tinh Thạch trên thân bạch xà.

Một lượng lớn hắc mao xà bên cạnh bạch xà lao lên, giúp đỡ lão tổ tông của chúng.

Thực lực hai bên gần như không phân cao thấp.

Không ai chiếm được lợi thế.

So ra thì bạch xà yếu hơn một chút.

Xà Bách cũng bị bạch xà xua đuổi, từ từ rút lui khỏi mộ thất.

"Đi rồi?" "Xem ra, bạch xà thắng rồi?" Phong Học Văn nhìn về phía con bạch xà mà sư phụ vừa thu phục.

Thực lực của con cự xà này rất mạnh, năng lực vô cùng đặc biệt.

"Không thắng không thua." Trương Trạch liếc nhìn con bạch xà đang từ từ quay lại trước mặt.

Y cắt ngón tay, nặn ra vài giọt máu.

Bạch xà ngửi thấy mùi, lập tức điên cuồng thò đầu tới.

Toàn bộ hắc mao xà trong hồ nước cũng đồng thời bị thu hút.

"Xì~~" Bạch xà phẫn nộ dọa lui đám hắc mao xà xung quanh, há cái miệng lớn như chậu máu, lộ ra hai chiếc răng nanh, chờ đợi máu nhỏ vào miệng.

Mắt nó đồng thời chú ý đến đám hắc mao xà xung quanh, lo có con cháu không nghe lời cướp mất bảo huyết.

"...Cơ duyên hóa rồng a!" Kim Bàn nhìn chằm chằm con bạch xà đó, "Dương Phương, có may mắn được thấy cảnh này, nhất định phải ghi nhớ kỹ." "Huyết mạch này có tác dụng kéo dài tuổi thọ rất lớn, nếu con biểu hiện tốt, sau này nhất định cũng có thể gia nhập Trương gia, sở hữu loại bảo huyết này." Dương Phương nhìn chằm chằm con bạch xà khổng lồ đang uống máu.

Mới chỉ có hai giọt máu nhỏ xuống, ngón tay Trương Trạch đã lập tức hồi phục.

Nhưng cũng chỉ hai giọt đó đã khiến con cự xà trước mắt có sự thay đổi.

Trương Trạch nhìn chằm chằm cái mang trên đầu nó.

Y giơ tay lên, bắt đầu cải tạo ngoại hình của nó.

Đã theo bên cạnh mình thì không thể trông quá xấu.

Sau khi cải tạo, nó biến thành tạo hình long mãng trong anime kiếp trước, Trương Trạch mới hài lòng thu tay lại.

"Bảo đám hắc mao xà này tránh ra hết, người của ta phải đi về phía sau." Theo lời của Trương Trạch, Cửu Nhi và Thanh Nhi đồng thời ra tay, đột nhiên nước trong hồ chặn lối đi tự động tách ra, lộ ra mộ đạo khô ráo phía sau.

Mộ đạo phía sau bị ngâm trong nước lâu ngày, một phần bích họa trên tường vẫn có thể nhìn rõ.

Trần Văn Cẩm chủ động bước lên, xâu chuỗi nội dung trên đó rồi thuật lại cho mọi người.

"Trên tường mộ ghi chép lại rằng, tiên dân Cổ Đồng Kinh phát hiện trong sông ngầm dưới lòng đất có một loại cá kỳ lạ cộng sinh với rắn." "Những con rắn con này sẽ ký sinh trong lông mày của cá.

Tiên dân Cổ Đồng Kinh vô cùng sùng bái hiện tượng này, cũng cấy loại rắn đó vào lông mày của mình." "Sau đó, họ phát hiện ra rằng loại rắn này sẽ lưu trữ ký ức, thậm chí cả ký ức của ký chủ đương thời.

Trải qua ngàn năm, những ký ức đó vẫn sẽ tồn tại, nhưng chỉ có một số người đặc định mới có thể đọc được thông tin trong đó." Đến đây, một số nội dung phía sau đã trở nên mờ ảo do bị nước ngâm.

Khi cô lấy ra tờ giấy trong tay, đối chiếu với bản đồ phong thủy,

cô chỉ vào con đường bên phải: "Phật Gia, Trương trưởng quan, căn cứ vào sự phân bố thi thể dưới lòng đất, tôi cho rằng đi thông đạo bên phải sẽ an toàn hơn, số người chết ở đó tương đối ít, và không thấy có lân hỏa xuất hiện." "Nhưng bên trái thì khác, con đường đó đi vào có lân hỏa rất dày đặc, không biết thông đến nơi nào." Từ góc độ an toàn, cô đề nghị mọi người đi bên phải trước.

Hiện tại mục đích của họ là hoàng lăng, chỉ cần có thể an toàn đến được hoàng lăng, mục đích cũng đã đạt được.

Con bạch xà mà Trương Trạch vừa thuần phục lại chui vào thông đạo bên trái.

"Người của Trương gia theo ta đi bên trái, những người khác đi bên phải, đợi đến lối vào hoàng lăng rồi tập hợp lại." Căn cứ vào bản đồ Cổ Đồng Kinh, bất kể là bên trái hay bên phải, cuối cùng đều có thể đến được địa cung của Cổ Đồng Kinh.

"Hay là gia gia cũng đi bên phải với chúng ta?" Trương Khải Sơn nhìn về phía gia gia của mình, "Bên đó quá nguy hiểm, đợi Thiên Tinh Thạch vận chuyển đến rồi mọi người cùng đi cũng không muộn." Trương Thụy Đồng liếc nhìn những người bên cạnh Trương Khải Sơn, mặt không biểu cảm nói: "Không cần, đã là tộc trưởng quyết định đi bên này, ta tự nhiên phải cùng đi bảo vệ tộc trưởng." Lời này từ miệng ông nói ra khiến Trương Khải Sơn nghe xong tâm tình vô cùng phức tạp.

Trăm năm trước, khi Trương Thụy Đồng là tộc trưởng, ông đã chết vì bị người ta phản bội.

Trương Khải Sơn bất giác liếc nhìn những người bên cạnh mình.

Trong lòng như có điều suy nghĩ.

Chẳng lẽ trong đội ngũ của mình có người của hắn?

Nguyên tưởng rằng đã đủ cẩn thận, nhưng lại phát hiện chúng vẫn ở khắp mọi nơi.

Hai đội ngũ lần lượt đi vào hai mộ đạo khác nhau.

Con bạch xà thực tế chỉ hiểu ý quyết định của Trương Trạch, chứ không phải nó muốn đi bên này.

Đuôi nó chỉ về phía trước: "Chủ nhân, trong thông đạo này có một số quái vật đang sống." "Chúng ta hoàn toàn có thể chọn một con đường khác để đi." Lúc dừng lại tại chỗ, Trương Trạch đã triệu hồi linh hồn của Uông Tàng Hải ra.

Lâu rồi không ra ngoài, Uông Tàng Hải ngáp một cái.

"Nơi này là đâu, lúc này gọi ta ra làm gì?" Sự tồn tại của hắn gần như không giúp ích gì cho Trương Trạch.

Sự giúp đỡ lớn nhất có lẽ là dùng để đánh tan tín ngưỡng của người nhà Uông.

Khi ánh mắt hắn nhìn xung quanh, hắn không nhận ra những gương mặt xa lạ của người Trương gia, Trương Thụy Đồng cũng không nhận ra Uông Tàng Hải.

Ít nhất vào thời đại đó, không ai phát hiện ra sự tồn tại của nhà Uông.

Trương Trạch nói với tộc nhân bên cạnh: "Uông Tàng Hải." "Thắng Tình tiền bối, chắc không xa lạ với hắn chứ?" Trương Thắng Tình là người thời Minh, nhưng Trương Trạch không chắc bà sinh vào niên đại nào.

Trong tộc phả ở Trương gia cổ lâu, cũng chỉ ghi lại hậu duệ của bà.

Nhưng nhánh đó gần như đã tuyệt tự, ngoài bà ra căn bản cũng

không ai biết.

Trương Thắng Tình giọng điệu không thân thiện nói: "Đương nhiên nhớ, ta sinh vào thời Hồng Vũ, đã nghe danh kham dư sư Uông công không chỉ một lần." "Thời nhà Minh, khi Trương gia trùng tu Trương gia cổ lâu, tộc trưởng đương thời đã tìm người được mệnh danh là kỳ tài khoáng thế Uông Tàng Hải để xây dựng Trương gia cổ lâu." "Uông Tàng Hải chắc là vào lúc đó đã phát hiện ra bí mật của Trương gia chúng ta, nhưng lại không hề hé răng." "Tộc trưởng của ta lúc đó cũng giống như tên ngốc Trương Hải Diêm vậy, dễ dàng tin tưởng người ngoài, ngay cả chút mánh khóe nhỏ cũng không phát hiện." Một câu nói trực tiếp mắng cả ba người.

Uông Tàng Hải và Trương Hải Diêm đều hung hăng trừng mắt nhìn bà.

Uông Tàng Hải nói: "Lão phu quả thực vào lúc đó đã phát hiện ra một phần bí mật của Trương gia." "Sau đó, người của Đông Hạ quốc tiền vãng đã ép lão phu đi xây cổ mộ, cũng vì vậy mà lão phu mới biết được nhiều hơn." "Nếu muốn trách, phải trách Vạn Nô Vương, nếu không phải hắn, lão phu căn bản không thể nào biết được những bí mật này…" Nếu không đến Trường Bạch Sơn, không gặp những người Đông Hạ cũng sở hữu sự trường sinh lúc đó, Uông Tàng Hải tự hỏi cả đời cũng không thể biết quá nhiều bí mật của Trương gia.

Y vừa tham gia xây dựng Trương gia cổ lâu, sau đó lại bị bắt đi xây hoàng lăng ở Trường Bạch Sơn, vì vậy mới hiểu được mối quan hệ giữa Trương gia, Thanh Đồng Môn và Tây Vương Mẫu.

Chương 541

Sự trường sinh của Trương gia cũng không phải do ngọc mạch trong Trương gia cổ lâu, mà là vì Thanh Đồng Môn.

"Sau này trong quá trình nghiên cứu, lão phu mới phát hiện, huyết mạch của hắc mao xà ở Cổ Đồng Kinh và yếu tố trường sinh trong huyết mạch của người Trương gia có rất nhiều điểm tương đồng." "Từ đó suy đoán, huyết mạch của hắc mao xà cũng là một trong những thành phần quan trọng của sự trường sinh." Y còn nhìn vào bên trong, ánh mắt dán chặt vào một tấm da rắn trên vách tường bên cạnh.

Chính xác mà nói, đó không thể hoàn toàn được hiểu là da rắn, hình dạng tổng thể càng giống một tấm da người.

Ngũ quan đầy đủ, có tay có chân.

Đáng sợ hơn là trên lớp da đó chi chít những lớp vảy.

Khi tàn hồn của Uông Tàng Hải nhìn chằm chằm vào tấm da người-rắn không biết nên gọi là lốt rắn hay lốt người trước mắt, một số ký ức đã phủ bụi từ lâu trong đầu hắn bị lay động.

Sâu dưới lòng Cổ Đồng Kinh, trong một cung điện cổ xưa, một thân ảnh đã ngủ say nhiều năm đột nhiên tỉnh lại.

Bên cạnh hắn, chi chít những tấm da người đã lột ra.

Hiện tượng lột da này bắt nguồn từ gen của hắc mao xà, sau nhiều lần cải tiến mới có được hiệu quả trường sinh này.

Người này chính là Uông Tàng Hải đã ngủ say ở Cổ Đồng Kinh.

Khi hắn thấy bộ râu trên mặt đất, hắn sờ lên mặt mình.

Gương mặt già nua đó đã sớm biến thành một người trẻ tuổi mười

bảy mười tám.

"Lão phu thành công rồi?" Hắn giơ tay lên, phát hiện hai tay sức mạnh vô cùng… Tức thì, trong mắt hắn hiện lên tia sáng, "Bao nhiêu năm rồi, Trương gia hôm nay mới tìm đến đây!" "Xem ra lão phu đã đánh giá cao các ngươi rồi." Hắn vươn tay kéo sợi xích sắt bên cạnh, "Nhân xà, đến lúc xuất hiện rồi." Những sản phẩm thất bại của thí nghiệm trường sinh này đã trở thành những người bảo vệ mạnh nhất ở đây ngoài Chúc Cửu Âm.

Vô số quái vật nửa người nửa rắn điên cuồng lao từ sâu trong Cổ Đồng Kinh ra mộ đạo.

Âm thanh từ sâu trong mộ đạo không ngừng truyền về phía này.

Trước mắt Trương Trạch có rất nhiều tấm da người đã lột ra.

"Người ăn thi miết đan, trong ngọc dũng cũng sẽ không ngừng lột da, chẳng lẽ cũng cùng một nguyên lý?" Hoắc Tiên Nhi dùng đầu thương khều một mảnh da người lên.

Khi nhìn những tấm da người này, Trương Trạch cảm thấy vô cùng phản cảm, cũng không đưa tay chạm vào.

Y giải thích: "Có thể hiểu rằng, nơi này là một căn cứ thí nghiệm trường sinh khác." "Là căn cứ thí nghiệm chuyên thuộc về nhà Uông." "Vô số biểu tượng phượng hoàng ở đây ban đầu thuộc về tộc Tây Vương Mẫu, cuối đời Minh, vào những năm cuối đời của Uông Tàng Hải, nhà Uông đã sinh sống ở nơi này một thời gian khá dài." "Sau đó vào thời nhà Thanh, quân đội nhà Thanh có người đã phát hiện ra sự tồn tại của Cổ Đồng Kinh." Lão Dương Nhân và Chá Cô Tiếu lắng nghe động tĩnh từ sâu trong mộ đạo.

Dọc đường quả thực có rất nhiều xương cốt của con người.

"Sư huynh, có để ý không, thi thể trên mặt đất đều không hoàn

chỉnh." "Chẳng lẽ có thứ gì đó, sau khi những người này chết, lại phá hoại thi thể của họ?" Chá Cô Tiếu lắc đầu: "Không thể nào, nếu vậy, người đó nhất định có sở thích vô cùng biến thái." "Trên mặt đất có vết ngón tay để lại, mấy người này bị phân thây, tại sao có thể để lại vết tích?" Hai người đột nhiên nhìn nhau, lập tức đứng dậy.

"Quái vật?" "Có khả năng là một loại quái vật khó bị giết chết, ngay cả sau khi bị phân thây vẫn có thể làm người khác bị thương, giống như hắc mao xà, thậm chí sinh mệnh lực còn mạnh hơn hắc mao xà!" Nói về năng lực này, một số loài rắn có độc cực mạnh có thể làm được.

Khi thân rắn bị chặt thành nhiều đoạn vẫn có thể tiếp tục cử động.

"Thứ đó, theo tiếng Trường Sa, chẳng phải gọi là hắc phi tử sao?" Cách gọi hắc phi tử này vốn là từ phương ngữ của Trường Sa phiên âm sang tiếng Hán.

Ban đầu chỉ con dơi, sau này chỉ những quái vật giống dơi, chuyên chỉ loại quái vật hình người này.

"Trong truyền thuyết ở Trường Sa, những người trộm mộ đều bị ông trời giám sát, luôn có thứ gì đó theo sau, trong giới thổ phu tử già đã hình thành một cách nói." Lão Dương Nhân cũng không quan tâm sư huynh có đang nghe hay không, tự mình nói tiếp.

"Ta nhớ đã gặp một thổ phu tử lớn tuổi, ông ấy nói, thứ giám sát họ là một loại vật màu đen giống bóng người, cho nên đều gọi là hắc phi tử, hoặc là nham lão thử phi tử." "Thỉnh thoảng thật sự có người có thể thấy được cái bóng đó trong một số ngôi mộ, đều thoáng qua rồi biến mất, vô cùng tà môn." Lão Dương Nhân ở Trường Sa lâu rồi, những gì y nói ra cũng gần như đều là truyền thuyết ở thành Trường Sa.

Lão thổ phu tử đó đã đột tử mấy năm trước.

Đang ngồi trong quán trà uống trà, trà chưa nguội người đã tắt thở.

Mọi người xung quanh thấy vậy liền gọi người nhà đến thu dọn thi thể, rõ ràng đã quen với hiện tượng này.

Những thổ phu tử có kinh nghiệm đều biết, xuống đấu nhiều rồi cũng khó tránh khỏi có một ngày như vậy.

Nhìn chằm chằm vào sâu trong mộ đạo xa xa, y bỗng thấy một bóng người dùng một góc độ không thể tưởng tượng nổi bò lên một cây cột đá.

Cách leo trèo đó hoàn toàn là bám dính vào cột, con người căn bản không thể làm được tư thế đó.

Khi nó từ từ bò lên từ bên dưới, Lão Dương Nhân thấy trong bóng đen một cái đầu rắn đang lè lưỡi rắn.

"Đầu người thân rắn!" "Là những con quái vật mà Tây Vương Mẫu nuôi!" Lão Dương Nhân lập tức lấy ba mũi tên bắn đi.

Một mũi tên trúng vào đầu con nhân xà, nhưng con nhân xà lại hoàn toàn không có phản ứng.

"Rốt cuộc nên gọi là nhân xà hay hắc phi tử?" Chá Cô Tiếu lấy khẩu súng tiểu liên từ sau lưng.

Hắn liên tục nổ súng về phía bóng đen xa xa, vô số viên đạn đánh bay con hắc phi tử ra ngoài.

Nhưng rất nhanh, con hắc phi tử lại giãy giụa bò dậy.

Giống như một con rối gỗ, bị dây kéo giật đứng dậy.

Ngay sau đó, một cái đầu khác đầy vảy từ phía sau mộ đạo thò ra.

"Còn nữa!!" "Ta chặn trước, ngươi mau đi thông báo cho Phật Gia." Giờ mới biết tại sao ở đây lại có nhiều lân hỏa như vậy.

Tiếng súng trong mộ đạo đã dẫn dụ dây leo của Cửu Đầu Xà Bách.

Những dây leo đó trực tiếp bỏ qua nhân xà, lao về phía Chá Cô Tiếu.

"Không cần thông báo, ta đến rồi." Phía sau, Trương Trạch tay cầm Cửu Long Bảo Kiếm, trên đó có khảm Lôi Linh Châu.

Cả thanh kiếm lóe lên ánh điện.

Con bạch xà ngoan ngoãn theo sau, nhìn thanh kiếm trong tay y mà cũng cảm thấy sợ hãi.

Động vật như nó, sống lâu năm đều dễ bị thiên lôi giáng xuống.

Đó hoặc là một đại kiếp, vượt qua được thì có thể tiếp tục sống sót, không qua được thì đại kiếp giáng xuống.

Loại lôi điện màu tím này là loại lôi điện đáng sợ nhất mà nó từng thấy.

Bên trong ẩn chứa sức mạnh lôi điện vô tận của Lôi Thần trong thế giới Tiên Kiếm.

Thứ Trương Trạch đang sử dụng bây giờ chỉ là một phần nhỏ sức mạnh trong đó.

Nếu kích hoạt toàn bộ, e rằng cả thông đạo xung quanh cũng sẽ gặp chuyện.

Trong thông đạo, những con nhân xà bò ra, Trương Trạch đồng thời phát hiện trong đó có cả những con quái vật nhiều tay nhiều chân cũng bò ra.

Ngoại hình này dễ khiến người ta liên tưởng đến Cửu Đầu Xà Bách.

Trong đó, giống nhất là vị thành chủ của Cổ Đồng Kinh.

“Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ thành chủ Cổ Đồng Kinh cũng là một trong những sản phẩm thí nghiệm trường sinh?” 【Chúc mừng túc chủ, đã phát hiện ra bí mật của thành chủ Cổ Đồng Kinh.】 Thật sao?

Nếu giải thích bằng khoa học, vô tình nói ra một câu “dị dạng” là đã trực tiếp giải thích được tất cả vấn đề.

Nhưng nếu đào sâu hơn, vấn đề sẽ kéo dài đến Vạn Nô Vương cũng có nhiều tay nhiều chân.

Đầu của Vạn Nô Vương còn nhiều hơn cả thành chủ Cổ Đồng Kinh.

Điểm khác biệt duy nhất có lẽ là số lượng tay chân của thành chủ Cổ Đồng Kinh đối xứng nhất. 【Xin túc chủ lựa chọn phần thưởng tương ứng.】 【Phần thưởng 1: Mười hai chiêu đầu của Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm, là kiếm pháp gia truyền của Yến Thập Tam (từ vị diện võ hiệp)】 【Phần thưởng 2: Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, chỉ một chiêu, có thể hấp thu vạn quân lôi đình làm của mình, là áo nghĩa cuối cùng của Thanh Vân Môn (từ vị diện Tru Tiên)】 Nếu trong Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm có cả chiêu thứ mười ba thậm chí mười bốn và mười lăm, có lẽ y sẽ do dự.

Nhưng trong tình huống hiện tại, rõ ràng Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết phù hợp hơn.

Chỉ đáng tiếc, thanh Cửu Long Bảo Kiếm này được rèn cho hoàng gia, tác dụng thưởng ngoạn nhiều hơn thực chiến.

Bóng dáng người Trương gia theo sau đám hắc phi tử, không ngừng di chuyển trong thông đạo.

Tốc độ hai bên đều nhanh đến mức mắt người thường không theo kịp.

Hoàn toàn không phân biệt được là người Trương gia đang truy sát hắc phi tử, hay hắc phi tử đang truy sát người Trương gia.

Tiểu Ca lạnh lùng vung đao, Trương gia đao pháp trong tay hắn đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa.

Không bị thần thụ ảnh hưởng, phản ứng của hắn còn nhanh hơn nhiều so với trong nguyên tác.

Một đao đâm vào bàn tay đầy vảy rắn trên mặt đất, thân thể con hắc phi tử vẫn có thể giãy giụa bò đi.

Tiểu Ca nổi giận điên cuồng chém giết hắc phi tử.

Quay đầu nhìn lại, hai tay Trương Thụy Đồng mọc ra những móng tay cương thi thật dài.

Chương 542

Nhìn hai tay của mình, Trương Thụy Đồng để lộ ra răng nanh.

Hắn nhe răng cười với Tiểu Ca, răng nanh trong miệng trông vô cùng dữ tợn.

“Trong cơ thể ta có huyết mạch Mật Lạc Đà, không ngờ lại sinh ra dị biến!” Tiểu Ca cẩn thận quan sát phản ứng của hắn, trạng thái trông hoàn toàn bình thường.

Chỉ là răng nanh trong miệng quá đáng sợ.

Đó không phải là răng nanh của cương thi, hầu như mỗi chiếc răng đều trở nên sắc nhọn, giống như răng của dã thú.

Miệng hắn mở ra trông như miệng cá mập.

Khi chiến đấu với hắc phi tử, hắn thậm chí còn bỏ cả dao, trực tiếp dùng tay.

Trong cơ thể hắn chứa đựng một lượng lớn năng lượng hắc ám, không ngừng cường hóa thân thể.

Sức mạnh trên người hắn đã đạt đến một mức độ vượt xa người thường.

Ở một bên khác, thanh kiếm trong tay Trương Trạch mang theo lôi điện, chém lên người bọn hắc phi tử.

Bọn hắc phi tử này hoàn toàn không có chút sức chống cự nào, bị lôi điện đánh cho cháy đen.

Nhưng mức độ này còn xa mới đủ.

Trong đầu hắn đang tiếp nhận Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết.

Dù sao đây cũng là pháp thuật của thế giới Tru Tiên, cao hơn vu

thuật tồn tại ở thế giới này không biết bao nhiêu lần.

Nếu muốn sử dụng, mượn sức mạnh trong Lôi Linh Châu là dễ dàng nhất.

Lôi Linh Châu có thể thông qua linh khí của thế giới này để bổ sung.

Kỹ năng mạnh mẽ như vậy, đối phó với hắc phi tử hoàn toàn là dư sức.

Bên trong cơ thể hắc phi tử tồn tại hắc mao xà, hoặc đã bị cấy ghép gien hắc mao xà.

Vì thế sự biến dị của chúng không ổn định.

Hắc phi tử vừa mới bị hắc mao xà ký sinh cũng không có năng lực gì đáng sợ.

Đợi hắc mao xà và cơ thể người hoàn toàn dung hợp và cùng nhau phát triển, chúng sẽ biến thành những con quái vật đầu rắn mình người kia.

Bên ngoài di chỉ Xá Quốc ở Tần Lĩnh, có một pho tượng đá khổng lồ.

Trên những bức phù điêu ở mương nước của cây Thanh Đồng Thần Thụ, người ta đã phát hiện ra hình tượng đầu rắn mình người sớm nhất.

Từ đó có thể thấy, việc người và rắn cùng chung sống không hoàn toàn thất bại.

Trong đó cũng có những trường hợp thành công, nhưng chúng không được gọi là hắc phi tử.

Ví như trong truyền thuyết Thần Nông Thị có thân người đầu trâu.

Hình tượng đầu rắn mình người cũng có ghi chép trong truyền

thuyết, chỉ là không nổi danh bằng Thần Nông Thị, Xi Vưu Thị mà thôi.

Hình tượng người thú hợp nhất kinh điển nhất, tự nhiên phải kể đến Phục Hy và Nữ Oa.

Có thể làm được đến bước này, và sống được ngàn năm, vào thời đó là một chuyện phi thường.

Ngay cả bây giờ, trong nguyên tác cũng không có bất kỳ người trường sinh nào rõ ràng vượt qua Phục Hy và Nữ Oa.

Trong lúc Trương Trạch suy tư, động tác trong tay không hề dừng lại.

Hắn một đường giết đến đầu kia của mộ đạo.

Trong mộ đạo phía sau, truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Trương Khải Sơn đã tìm được tất cả những người mất tích.

Trong đó có một người bị trói lại, toàn bộ hành vi giống như một con rắn.

Hắn không ngừng uốn éo.

"Phật Gia!" "Sư phụ!" "Ta ở bên kia phát hiện ra hắc phi tử!" Tay Ngô Tam Tỉnh đầy vết máu, "Ta nghe nhiều người nhắc đến hắc phi tử, không ngờ thứ này thật sự tồn tại." "Ta một chưởng đánh tới, chấn nát nội tạng hắc phi tử, vậy mà nó vẫn đứng được!" "Ngay cả khi chém thành hai đoạn, cũng không ảnh hưởng đến hành động của nó, vẫn có thể tấn công ta." Lần này hắn cũng đã trải nghiệm sâu sắc sự lợi hại của hắc phi tử.

Đối với loại quái vật đáng sợ như vậy, hắn không có tự tin đối phó.

Trương Khải Sơn cho người mang thuộc hạ gặp chuyện không

may tới.

“Trương Trạch, người này còn cứu được không?” Hắn cho người trói gô lại đặt trước mặt Trương Trạch.

Những người bên cạnh lập tức thay thế vị trí của Trương Trạch, chống lại bọn hắc phi tử đang lao ra từ phía sau.

Hoa Linh bước tới, nhìn lướt qua rồi lắc đầu: “Hết cứu rồi.” “Nhìn cánh tay hắn đi.” Nàng lật cánh tay hắn lại, trên đó lộ ra một vết rắn cắn.

“Bị rắn cắn, trên người có thể đã ký sinh hắc mao xà.” “Loại hắc mao xà này rất đặc biệt, thậm chí không bị Xà Vương khống chế.” Ngô Tam Tỉnh dùng Đại Từ Đại Bi Chưởng nặng nề đánh lên người hắc phi tử.

Để lại một dấu tay màu trắng, chưởng sau đánh ác hơn chưởng trước.

Lúc ra tay sắc mặt hắn lạnh lùng, mắt cũng không chớp.

Long Trảo Thủ vươn tới cổ đối phương, không chút do dự mà vặn gãy.

Hắn và Ngô Nhị Bạch bên cạnh nhìn nhau một cái, cả hai đều giao phó lưng mình cho đối phương.

Mặc dù bình thường hai người không ai nhường ai, nhưng vào thời khắc quan trọng này, cũng tuyệt đối không hề hàm hồ.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Bạch hóa Chúc Cửu Âm lao ra ngoài, nhưng vẫn bị đám hắc phi tử vây lại ở giữa tấn công.

Bọn hắc phi tử này, căn bản không phân biệt địch ta.

Ngoài bản năng tấn công vật sống, chúng gần như không có bất kỳ

suy nghĩ nào.

Khi hành động, phần lớn chúng trực tiếp bò hoặc uốn éo.

Giống như loài rắn thực sự.

Chúng lướt trên mặt đất, có thể so tài với cả loài rắn thực thụ.

Trương Trạch thả Vọng Thiên Hống và Hồng Hống ra ngoài.

Để chúng tự do tàn sát bên trong.

Bên cạnh hắn, Thiên Niên Thi Vương, Trương Tiểu Cương đứng canh giữ.

Đáng tiếc Bất Ngôn Kỵ đang canh giữ Trương gia, nếu không từng đao từng đao cũng có thể xử lý nhanh gọn đám hắc phi tử này.

"Được rồi, lát nữa khi ta giơ kiếm trong tay lên, tất cả lui ra." Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết bình thường vô cùng mạnh mẽ, không khác gì khi Vô Nhãn Long Phù bộc phát toàn lực.

Nhưng phạm vi bộc phát lại vô cùng có hạn.

Trên mạng ở kiếp trước, có người tính toán phạm vi tấn công của Ngự Lôi Chân Quyết trong nguyên tác Tru Tiên.

Độ cao tấn công là 50 mét, bán kính 33 mét.

Thanh Cửu Long Bảo Kiếm trong tay hắn hấp thu sức mạnh lôi điện từ Lôi Linh Châu.

Theo vạn quân lôi đình được hấp thu, hình thành nên áo nghĩa cuối cùng Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết.

Trương Trạch chậm rãi niệm khẩu quyết.

"Cửu thiên huyền trá, hóa vi thần lôi.

Hoàng hoàng thiên uy, dĩ kiếm dẫn chi!" Câu chú ngữ cổ xưa không ngừng vang vọng trong toàn bộ đường hầm.

Trong cả đường hầm, đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy hắc ám sâu thẳm, vòng xoáy xoay tròn với tốc độ cực nhanh.

Hoa Linh nhìn từ xa, trong miệng bất giác niệm một câu: "Không gian hư số?

Không, không đúng, sức mạnh đáng sợ này chỉ là do lôi vân xuất hiện mà thôi!" Xung quanh điện quang sấm động, gió gào thét.

Khí thế hung mãnh, để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng mỗi người.

Ngay cả khi một bộ phận đáng kể người không thể nhìn thấy tình hình trong đường hầm.

Chương 543

Tất cả đều đang lùi lại.

Với sức mạnh đáng sợ đó, chỉ cần còn một chút ý thức, đều biết rằng, sức mạnh này trong phạm vi nhỏ như vậy, tuyệt đối là chí mạng.

Trong mây đen, đột nhiên tuôn ra vô hạn lôi điện màu tím.

Điện quang lóe lên, tiếng sấm nổ không ngớt bên tai.

Âm thanh chấn động đến đinh tai nhức óc, khiến cho cửu đầu xà bách truy đuổi theo âm thanh cũng bị ảnh hưởng.

Những dây leo đáng sợ chạm phải lôi điện, trực tiếp bị đánh cho cháy đen một mảng.

Sau một lượt oanh kích lôi điện của Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, sơn động xung quanh trở nên cháy đen.

Hiệu quả to lớn như vậy, nhưng lại không gây ảnh hưởng lớn đến sự ổn định của đường hầm.

Đây mới là mục đích chính của Trương Trạch.

Nếu không nhắm vào những thứ bên trong, hắn đã sớm phái người dùng pháo.

Phía sau, mấy người trẻ tuổi đi theo cuối đội ngũ.

Trên người họ đều mang theo lượng lớn thuốc nổ, bất cứ lúc nào cũng có thể trực tiếp cho nổ sập toàn bộ mộ đạo.

“Sư phụ, chiêu vừa rồi quá khủng bố!!” “Con muốn học chiêu này!” Phong Học Văn kích động nhìn về phía Trương Trạch.

Chỉ một chiêu này thôi, nếu đột nhiên sử dụng, có thể trực tiếp

tiêu diệt hai tiểu đội của đối thủ đang tập trung lại.

"Chút công phu mèo ba chân này, học cái gì?

Đợi khi nào con bắt được cổ thần rồi nói." Trương Trạch thầm nghĩ, Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết cũng là thông qua hệ thống mới trực tiếp chuyển hóa thành dùng khí để thúc đẩy.

Lôi điện trong đó, là hấp thu sức mạnh từ Lôi Linh Châu.

Bình thường, nó giống như Vô Nhãn Long Phù triệu hoán lôi điện tự nhiên.

Uy lực kém xa sự khủng bố khi được Lôi Linh Châu thúc đẩy.

Còn về việc dạy người khác, hắn càng không làm được.

Muốn thực sự học được chiêu này từ đầu, bắt buộc phải phối hợp với Thái Cực Huyền Thanh Đạo.

Phong Học Văn bị một vố đau, trực tiếp khiến Ngô Tam Tỉnh và Ngô Nhị Bạch bên cạnh không còn ý định hỏi tiếp.

Mà Trần Văn Cẩm và các thành viên thế hệ thứ hai của Cửu Môn lại kinh ngạc đến ngẩn người.

"Khống chế được cổ thần, lẽ nào chỉ là một tiêu chuẩn nhập môn?" Từ những manh mối về cổ thần tìm thấy trong cổ tịch, có thể suy đoán rằng những cổ thần thời thượng cổ kia, tất cả đều là những tồn tại vô cùng khủng bố.

Bây giờ lại nghe được lời kinh người như vậy, khiến họ bắt đầu hoài nghi thế giới này, rốt cuộc có phải là thế giới mà họ biết không!

Tiểu Ca xuyên qua thông đạo phía trước, trực tiếp đi vào một ngã rẽ khác.

Bên trái có rất nhiều da rắn lột, bên phải lại là một vách đá.

Đối diện vách đá, là một cánh cửa đá cổ xưa cũ kỹ.

Nơi thăng long bản này đáng lẽ phải có một cây cầu, nhưng cây cầu đó bây giờ đã bị gãy do năm tháng lâu dài.

"Nhật Sơn." Trương Trạch nhìn chằm chằm vào phía đối diện vách đá.

Trương Nhật Sơn lập tức hiểu ý hắn.

Hắn trực tiếp ném Phi Hổ Trảo sang phía đối diện, móc vào một bức tượng đá.

Sau khi cố định hai đầu dây thừng, hắn là người đầu tiên bước lên dây thừng, nhanh chóng nhảy sang phía đối diện.

"Khinh công thật giỏi!" Thế hệ trẻ của Cửu Môn, bình thường ít thấy những người thuộc thế hệ trước ra tay.

Mặc dù về bối phận, Trương Nhật Sơn là đồ đệ của Trương Trạch, nhưng về tuổi tác, lại gần bằng cha của một số người.

Những người khác lập tức cố định thêm vài sợi dây nữa, cũng lần lượt men theo dây thừng đến được phía đối diện.

Xuyên qua một thông đạo hình vòm, phía sau là một không gian khép kín.

Trong thạch thất trống không, có ba bệ tròn, trên đó đặt ba chiếc đèn đá khác nhau.

Bốn phía xung quanh lần lượt dựng bốn cột đá.

"Thắp đèn đá lên." Trương Trạch nhìn vào những chiếc đèn trước mặt, đợi Trương Nhật Sơn thắp đèn đá lên, trên tường thạch thất hiện ra một mảng hình ảnh ô vuông.

"Lại là quang ảnh, chỉ khi ba ngọn đèn cùng lúc chiếu sáng một bên, hình ảnh trên đó mới xuất hiện." Hoa Linh đi đến trước hình ảnh,

xung quanh là một số hình vẽ với tư thế kỳ quái.

Tiếp đó Trương Trạch để Ngô Tam Tỉnh lần lượt làm theo các tư thế trên hình.

Mỗi một tư thế, đều có một ký hiệu mở ra.

Tất cả các hình ảnh đều tương ứng với các ký tự đặc định trong Thất Chỉ Đồ.

Sau khi ấn vào mật mã trên đó, cửa đá từ từ mở ra.

Lộ ra thần miếu cổ xưa bên trong.

Trong thần miếu đó, thờ phụng một khối hóa thạch xà bách.

"Hóa thạch xà bách này không lớn, hẳn là đã sinh trưởng ở đây từ vạn năm trước." "Cây xà bách khổng lồ bên ngoài hẳn là sau khi thiên thạch rơi xuống đã xảy ra biến dị, trải qua gần vạn năm sinh trưởng mới đạt đến kích thước khổng lồ như vậy." Trương Trạch nhìn chằm chằm vào hóa thạch xà bách trước mắt, xung quanh bám đầy da lột của hắc mao xà.

Nơi này cũng là thánh địa của hắc mao xà.

"Cây xà bách này hẳn là cùng chung sống với đám hắc mao xà, vì duyên cớ của thiên thạch, cây và rắn đều biến thành sinh vật trường sinh." Trương Khải Sơn đi đến trước hóa thạch xà bách, "Lại là sinh vật trường sinh!" "Xung quanh có rất nhiều dấu vết tế tự, nhưng đã cách hiện tại rất xa." "Nơi này là thánh địa vô cùng quan trọng của Cổ Đồng Kinh, cửu đầu xà bách là tín ngưỡng trong thành này." Nhưng gien của cửu đầu xà bách không thể chiết xuất, vậy chỉ có thể chiết xuất gien của hắc mao xà.

Trần Văn Cẩm cầm bản đồ phong thủy, nhìn về phía lối ra ở phía bên kia thần miếu.

“Theo bản đồ địa hình của thần miếu, đi từ phía bên kia của thần miếu, có thể đến khu vực trung tâm là tòa hoàng lăng kia.” “Từ vị trí của thần miếu và hoàng lăng để phán đoán, địa vị của hoàng lăng còn cao hơn cả cửu đầu xà bách.” Nàng cẩn thận nhìn vào lộ tuyến trên bản đồ trong tay, “Bất luận là xà bách hay hắc mao xà, chỉ cần nghe thấy loại âm thanh không rõ tên kia, sẽ ngay lập tức đi về trung tâm cổ thành.

Nói cách khác, bất luận ở góc nào của Cổ Đồng Kinh, thực ra đều có đường thông đến hoàng lăng?” Đây đều là suy đoán của nàng, nhưng theo hướng suy nghĩ này để tìm kiếm phần còn thiếu, nàng nhanh chóng phát hiện, tình hình dường như giống hệt như nàng đoán.

“Nàng đoán không sai.” Trương Trạch lấy bút bổ sung vào lộ tuyến còn thiếu phía sau.

Thông qua tiếng sấm của Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, trong đầu hắn đã có phần lớn lộ tuyến của khu vực này.

Trương Trạch nhìn về phía Lưu Sưởng phía sau: “Phần còn lại, giao cho ngươi.” Lộ tuyến thì hắn nhớ rõ, nhưng thời gian của hắn cần dùng nhiều hơn để thăm dò con đường phía sau.

Còn việc tốn công vẽ bản đồ này, cứ giao cho những người chuyên phụ trách làm.

Dù sao một phần công việc này, vốn dĩ đã giao cho Lưu Sưởng phụ trách.

Lưu Sưởng, người giỏi Thính Lôi Tham Mộ, nhận lấy bút, bắt đầu công việc tiếp theo.

Trương Trạch dẫn người, bắt đầu dọn dẹp thông đạo.

Khoảng một giờ sau, mọi người xuyên qua mộ đạo khắc đầy hoa văn phượng hoàng, cuối cùng cũng đến khu vực cốt lõi nhất trong bản

đồ phong thủy – hoàng lăng.

Đứng từ xa trên vách đá, hoàng lăng hùng vĩ hiện ra bên dưới mọi người.

Một cơn gió thổi qua, từ trong hoàng lăng truyền đến những khúc nhạc đứt quãng.

Nghe tiếng gió ở đây, Trương Trạch nói: "Gió ở nơi này, trong một năm, phần lớn thời gian đều đứt quãng." "Chỉ vào một số thời điểm đặc định, gió mới thổi liên tục thành một khúc nhạc hoàn chỉnh." Hắn có cách khiến gió xuất hiện bất cứ lúc nào, nhưng lại không có cách lập tức tu sửa lại hoàng lăng.

Muốn biết được toàn bộ khúc nhạc hoàn chỉnh, vẫn là một vấn đề.

Trương Khải Sơn đứng trên cao, lặng lẽ nhìn cổ thành phía dưới: "Vậy cần phải tu sửa xong tòa cổ thành này trước." Hắn đột nhiên có một ý tưởng kỳ lạ: "Cửu đầu xà bách, nếu trong thời gian dài không có nước, sẽ ra sao?" "Theo ta được biết, hắc mao xà khi nhiệt độ thấp sẽ rơi vào trạng thái ngủ đông, nếu ta có cách biến nơi nó ở thành môi trường mùa đông…" Lời nói của hắn vừa giống như đang suy đoán, lại vừa giống như đang tự lẩm bẩm.

Nhưng Trương Trạch lại nghe ra được khởi đầu của một công trình.

Chặn dòng nước biển, để cửu đầu xà bách không thể tiếp cận nguồn nước.

Hạ thấp nhiệt độ trong Cổ Đồng Kinh, để tất cả hắc mao xà đều rơi vào trạng thái ngủ đông.

Như vậy sẽ càng có lợi cho việc bắt giữ hắc mao xà.

Nhưng Xà Vương đã bị Trương Trạch khống chế.

“Muốn đối phó hắc mao xà thì đơn giản, nếu có tàn dư của người rắn xuất hiện, e rằng phải có cách đối phó.” Nghe lời Trương Trạch nói, Trương Khải Sơn cảm thấy hắn dường như có ý định rời đi.

“Ngươi không ở lại tham gia công việc phía sau sao?” Ánh mắt hắn có chút thất vọng nhìn về phía mọi người trong Trương gia.

Chương 544

"Ta có việc quan trọng hơn phải làm." Trương Thụy Đồng chậm rãi nói: "Trương gia, có kẻ thù chưa giải quyết." "Yên tâm dẫn người tu sửa Cổ Đồng Kinh, ta đi giải quyết 'chung cực' mà Trương gia ba ngàn năm trước chưa giải quyết xong." Thảo nguyên phía bắc, trong đó có một số thứ, liên quan đến cấp bậc 'chung cực'.

Trương Trạch cũng vẫn luôn giữ liên lạc với bên Anh quốc.

Căn cứ theo ước tính của hắn, cửu tinh liên châu sắp xuất hiện.

Đợi giải quyết xong một số việc ở đây, hắn nên rời đi để đối mặt với tình tiết trong 《Cổ Mộ Lệ Ảnh》.

Bất kể biểu cảm của Trương Khải Sơn ra sao, chuyện này không có bất kỳ dư địa thương lượng nào.

Trương Trạch lấy ra một phần tài liệu điều tra, "Mười năm gần đây, bất luận là cao thủ trộm mộ Nam phái hay Bắc phái, có rất nhiều cao nhân có tạo nghệ khá cao về Kỳ Môn Độn Giáp, đều vì một số nguyên nhân không rõ, mà đi đến sâu trong thảo nguyên Mông Cổ." "Sau đó, không một ai còn sống trở ra, mười năm qua đều như vậy." Khi hắn nói xong, Trương Khải Sơn nghiêm túc nhìn vào thông tin trong tay Trương Trạch.

Đây là thông tin bí mật của Thập Nhất Thương.

Cấp bậc nội dung cực cao.

Trong mười năm, phân bộ Bách Nhãn Quật của Thập Nhất Thương, không ngừng quan sát tình hình trong thảo nguyên.

Trương Trạch nói: "Nếu có nhu cầu, phân bộ thảo nguyên của Thập Nhất Thương, cũng có thể hợp tác với các người." "Nhưng ta sẽ

không trực tiếp tham gia vào công việc tu sửa Cổ Đồng Kinh." "Cần phải tìm nhân tài chuyên môn, để thiết kế lại Cổ Đồng Kinh." Về phương diện này Trương Khải Sơn đã có kế hoạch.

Khi Trương Khải Sơn nhìn thoáng qua đồng hồ của hắn, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía lối ra.

"Đội ngũ vận chuyển thiên tinh thạch, hẳn là sắp đến rồi." Ánh mắt hắn nhìn về phía Trương Trạch: "Việc ngươi muốn làm, nhất định nguy hiểm vạn phần, nếu có bất kỳ nhu cầu nào, Cổ Đồng Kinh luôn chào đón." Trương Trạch khẽ gật đầu, "Yên tâm, ta sẽ sống sót trở về." Bản thân hắn bây giờ, cũng như người Trương gia hiện tại, đều đã khác xưa.

Huyết mạch của mỗi người trong Trương gia, gần như đều đã đạt đến cấp độ thuần khiết nhất mà huyết mạch có thể đạt được.

Muốn tiến thêm một bước nữa, vậy chỉ có thể kế thừa huyết mạch Thao Thiết.

Đi đến tòa hung lăng đệ nhị thiên hạ hung hiểm kia, đồng thời cũng cần mang theo người của Cửu Môn.

Trong Cửu Môn, đặc biệt là các thành viên giỏi Kỳ Môn Độn Giáp.

Giống như việc bảo vệ Thanh Đồng Môn, nơi đó, có một ma lực đặc biệt thu hút tất cả những kẻ trộm mộ.

Nói lời từ biệt với Trương Khải Sơn.

Đội xe tải quả thực đã vận chuyển một lượng lớn thiên tinh thạch.

Khi tất cả xe tải đến, rễ cây của cửu đầu xà bách đang vươn ra khỏi Cổ Đồng Kinh để uống nước.

Ngoài hồ chứa nước ở đó, sông ngầm dưới lòng đất cũng đang trong trạng thái vận động.

Thông qua các hồ nước xung quanh, là con đường nhanh nhất để xà bách uống nước.

Khi xe tải vận chuyển thiên tinh thạch đến, rễ cây của cửu đầu xà bách lập tức co lại.

“Trưởng quan, có tác dụng!!” “Chỉ cần đặt thiên tinh thạch đầy cả mộ đạo, mỗi người chúng ta lại mang theo khối thiên tinh thạch hoặc bột thiên tinh thạch, có thể không cần lo lắng bị cửu đầu xà bách tấn công nữa!” Khi Trương Khải Sơn xuất hiện, hắn đã thay bộ quân phục quen thuộc.

Lần này đội ngũ, ngoài đội xe tải, còn có các chuyên gia do cấp trên cung cấp.

Nghe nói có một nhóm kỹ sư Liên Xô, cùng với các thiết bị xây dựng tiên tiến nhất của họ đang được vận chuyển đến.

Nhìn cổ thành trước mắt, Trương Khải Sơn đột nhiên hạ quyết định, “Lập tức cho người tìm cách gọi điện thoại vào đây, trước khi chờ cửu đầu xà bách ngủ đông, hãy trải một con đường từ thành phố gần đó đến Cổ Đồng Kinh.” Chỉ khi có đường, mới có thể thuận lợi vận chuyển vật tư.

Đặc biệt là thời gian vận chuyển bằng xe tải, sẽ được rút ngắn đáng kể.

Vốn dĩ cách đây vài chục cây số, có một con đường tồn tại.

Chỉ cần nối con đường kia vào là được.

Xây dựng đường cao tốc trong sa mạc, đặc biệt là ở Cổ Đồng Kinh, vào thời điểm này hoàn toàn là một hành động điên rồ không thể tưởng tượng được.

Lúc này, Trương Trạch đang xuyên qua hoàng lăng Cổ Đồng Kinh, nhưng không tìm thấy vị trí bản thể của Uông Tàng Hải.

Hắn trực tiếp thả ra tàn hồn của Uông Tàng Hải.

Một phần tàn hồn này bị Câu Linh Khiển Tướng khống chế, chỉ cần không giải trừ Câu Linh Thuật, vĩnh viễn không thể khôi phục tự do.

Tàn hồn vừa mới rời đi, liền bay về phía sâu hơn trong Cổ Đồng Kinh, giống như bị một sức mạnh nào đó hấp dẫn.

Uông Tàng Hải đang quan sát mọi thứ lập tức mở mắt.

"Hắn thả tàn hồn của lão phu ra?" Lông mày hắn nhíu chặt, luôn cảm thấy có âm mưu đằng sau.

Nhưng linh hồn hoàn chỉnh, trường sinh mới có thể đạt đến trạng thái hoàn mỹ.

Trong lúc đang do dự, tàn hồn bị hấp dẫn đang tiến lại gần.

Trương Trạch cũng đang thông qua tàn hồn, quan sát không gian bí mật chưa được phát hiện trong Cổ Đồng Kinh.

Giải quyết xong phiền phức Uông Tàng Hải này, hắn mới có thể yên tâm đi đến sâu trong thảo nguyên.

Kế hoạch thực sự nhắm vào người nhà họ Uông đằng sau Cổ Đồng Kinh, cũng phải đợi hắn rời đi, mới thực sự bắt đầu.

Trương Trạch dẫn mọi người tạm thời nghỉ ngơi trong tòa cổ thành ở Cổ Đồng Kinh.

Trong hoàng lăng, do bạch xà dẫn theo vô số hắc mao xà, đích thân mang tài bảo trong đó đến trước mặt Trương Trạch.

Tài bảo chất thành núi, đại khái số lượng cũng tương đương với tài bảo trong Hắc Thủy Thành của Tây Hạ.

Chỉ chất thành một ngọn núi nhỏ.

Đối với Trương Trạch đã từng thấy kho báu lớn hơn gấp trăm lần, số tài bảo trước mắt này cũng không khiến hắn kinh ngạc.

Khi tàn hồn của Uông Tàng Hải quay về bản thể, lúc đầu hắn không hề nhận ra điều gì bất thường.

Dù sao trong đầu của phân thân đã bị Trương Trạch cấy vào ý nghĩ trốn thoát.

Thậm chí đến khi hoàn toàn dung hợp, Uông Tàng Hải cũng không phát hiện ra vấn đề.

Tuy nhiên, khi Trương Trạch cảm ứng được Uông Tàng Hải đã hoàn toàn dung hợp, khóe miệng hắn nhếch lên.

"Dung hợp rồi sao?" "Vậy thì ra đây đi." Theo lời hắn nói xong, hắn giơ tay phải lên, miệng khẽ niệm: "Câu Linh Thuật!" Uông Tàng Hải, đang ở trong một đại điện thần bí sâu trong Cổ Đồng Kinh, đột nhiên bị kinh tỉnh.

"Chuyện gì vậy, tàn hồn của lão phu bị giở trò?" Thân thể hắn hoàn toàn không bị khống chế mà đứng dậy, sau đó nhanh chóng chạy ra ngoài.

Uông Tàng Hải, người trường sinh hoàn mỹ nhất cho đến nay, vội vàng mặc ngọc y lên người, rồi mới nhanh chóng ra ngoài.

Khi khuôn mặt trẻ trung kia từ trong mộ đạo bò ra, Trương Trạch gần như không thể xác định đó là bản thể của Uông Tàng Hải.

Nhưng khí chất độc đáo trên người hắn, khiến Trương Trạch xác định, người này đích thực là Uông Tàng Hải không còn nghi ngờ gì nữa.

"Lão Uông?" Cách gọi quen thuộc của Trương Trạch vang lên, Uông Tàng Hải nhanh chóng đi đến trước mặt Trương Trạch.

Phịch một tiếng, hắn không chút do dự quỳ xuống.

Hắn kinh hãi nhìn chằm chằm vào đầu gối của mình.

Đầu gối lại hoàn toàn không nghe lời sai khiến.

"Ngươi, ngươi đã làm gì với linh hồn của ta?" Hắn không thể đứng dậy, linh hồn của hắn đã quay về, tại sao lại bị hắn khống chế.

Loại năng lực này hoàn toàn vượt ra khỏi nhận thức của hắn, trước đây căn bản chưa từng nghe nói, càng đừng nói đến phòng bị.

Trương Trạch vươn tay, điểm vào trán hắn.

Bắt đầu kiểm tra những chi tiết bị ẩn giấu trong linh hồn.

Kế hoạch của nhà họ Uông trộm vẫn đồng trên Thanh Đồng Môn, vốn là kế hoạch của Uông Tàng Hải.

Hắn vô tình biết được trong vẫn đồng ẩn chứa một số ý thức đáng sợ.

Loại ý thức này có khả năng tính kế mọi thứ.

Quả nhiên, sau khi khối vẫn đồng đó bị nhà họ Uông lấy đi, quả nhiên sau đó mọi chuyện của nhà họ Uông đều thuận buồm xuôi gió.

Vì thế trong lòng người nhà họ Uông, càng thêm tin tưởng lời của vị sáng lập nhà họ Uông này.

Mọi thứ trong Cổ Đồng Kinh bị hủy hoại, là do chiến tranh.

Đồng thời Uông Tàng Hải đoán chắc, Trương gia sẽ đi tìm cổ mộ thuyền đắm dưới đáy biển mà hắn để lại trước.

Đợi khi người Trương gia tìm đến Cổ Đồng Kinh, người nhà họ Uông sẽ tìm thấy trước, và vì khao khát đối với 'chung cực'.

Sẽ căn cứ theo gợi ý năm đó, tìm hắc mao xà lưu trữ ký ức mà hắn để lại.

Chương 545

Nhưng phần ký ức được phong tồn này, căn bản không tồn tại.

Bởi vì từ đầu đến cuối hắn chưa từng chết.

Linh hồn của hắn, sở dĩ có thể tách ra, là vì lúc sinh thời hắn đã gặp phải 'Thương'. 'Thương' có năng lực khống chế linh hồn, đồng thời cũng có thể dễ dàng xé rách linh hồn của hắn.

Để tránh việc 'Thương' biết được bí mật của mình, hắn đã ăn trước thi miết đan.

Thi miết vương có năng lực lưu trữ ký ức, phần ký ức bị mất đi đó, đợi một thời gian, ký ức tự nhiên sẽ quay về.

Ván cờ mạo hiểm này, không còn nghi ngờ gì nữa, nếu Trương Trạch không xuất hiện, về cơ bản đã thành công.

Với sức mạnh hiện tại của hắn, cùng với sự sùng bái của hậu nhân nhà họ Uông, khi hắn rời khỏi đây, nhà họ Uông sẽ có đủ sức mạnh để thay thế Trương gia.

Hắn có thể lợi dụng sức mạnh cổ xưa đó, trực tiếp làm bất cứ điều gì hắn muốn.

Điều duy nhất hắn không ngờ tới, là một ngàn chín trăm năm trước, có một Kham Dư Sư đã giấu bản đồ phong thủy của Cổ Đồng Kinh trong một pho tượng Phật.

Và sẽ tình cờ bị người của hắn phát hiện.

Nhà họ Uông tuy đứng sau khống chế một tổ chức, nhưng tổ chức đó lại không thực sự nghe lệnh của nhà họ Uông.

Tổ chức đó cũng có sức mạnh vô cùng khủng bố, có thể trực tiếp

tiêu diệt toàn bộ nhà họ Uông.

Nhưng hắn không làm vậy, mà tiến hành một cuộc đại thanh trừng các thành viên của ngôi mộ màu xanh lá… Sức mạnh mà 'Thương' để lại, hiện tại chỉ còn lại một số ít cá lọt lưới.

Cùng với những thành viên chủ chốt ở nước ngoài.

Những người khác đều đã sớm bị thanh trừng sạch sẽ.

Do đó, 'Thương' không thể không liên lạc lại với nhà họ Uông, và tiến hành hợp tác.

"Mục đích của 'Thương' cũng là để có được 'chung cực'?" "Ngươi chắc chắn hậu nhân nhà họ Uông của ngươi nhất định sẽ đến đây tìm kiếm ký ức của ngươi?" Uông Tàng Hải nghiến răng không chịu mở miệng, nhưng không biết vì sao, miệng hắn lại bắt đầu nói: "Nhất định sẽ đến." "Nhưng nếu đến cả manh mối cũng không phát hiện ra, có lẽ họ sẽ chọn từ bỏ." Trương Trạch chậm rãi gật đầu, cảm thấy lời hắn nói có chút đạo lý.

Hắn nhìn con bạch xà khổng lồ sau lưng Uông Tàng Hải, "Ngươi có thể tìm một con hắc mao xà đang ngủ đông, để pheromone của nó, lưu lại một lượng nhỏ ký ức của Uông Tàng Hải không?" "Hoàn toàn không vấn đề gì." Bạch xà ân cần nói.

"Ngài muốn nó có ký ức gì đều có thể thao tác được." Trương Trạch hài lòng gật đầu.

"Ta cần trong ký ức của hắc mao xà lưu lại hình ảnh, Uông Tàng Hải từng để lại ký ức." Chỉ khi khiến người nhà họ Uông tin chắc, Uông Tàng Hải quả thực đã để lại ký ức, họ mới không tiếc công sức tìm kiếm.

Khi đó bố cục của Ngô Tam Tỉnh, mới có thể phát huy tác dụng.

Giống như trong nguyên tác, chỉ cần Ngô Tam Tỉnh có được lòng

tin, sau đó xác định được tọa độ cụ thể.

Đợi người nhà họ Uông toàn bộ quay về tổng bộ, có thể triệt để bắt đầu tiến hành thanh tẩy họ.

Quá trình để lại ký ức rất đơn giản.

Đợi mấy con hắc mao xà đó chuẩn bị xong, Trương Trạch để lại manh mối, để người của đội khảo sát, "vô tình" tìm thấy.

Khi hắn đề nghị với Cửu Môn rằng muốn đến hoàng lăng Mông Cổ, nhà họ Lý và nhà họ Tề đều đồng thanh hỏi: "Không phải là tòa hung lăng đệ nhị thiên hạ đó chứ?" Tề Thiết Chủy nói: "Phật Gia, ta từng bói một quẻ, quẻ nói trong hoàng lăng Mông Cổ, cất giấu một món cự bảo cực kỳ quan trọng đối với ta, chỉ cần có được nó, Tề gia ta từ đó về sau có thể phùng hung hóa cát…" Trương Trạch nhìn về phía những người khác trong Cửu Môn: "Những người khác thì sao?

Có ai đã từng đi đến hoàng lăng Mông Cổ đó chưa?" Bán Tiệt Lý năm mươi tuổi được con trai Lý Tứ Đệ đẩy xe lăn lên phía trước.

"Phật Gia, ta từng nhờ người bói cho nửa đời sau của mình, quẻ tượng nói trong mệnh ta có một đại kiếp, ở phía bắc thảo nguyên." "Ngài cũng biết tính cách của Lý mỗ ta, thứ gì là đại kiếp của ta, thì ta tự nhiên phải đi xem xem, rốt cuộc là cổ mộ thế nào mà lại hung hiểm đến vậy!" Bán Tiệt Lý nói xong, thở dài một hơi.

"Ngay tại chỗ ta phái mười cao thủ của Lý gia đi thăm dò tình hình, mười người đi không một người về, đến nay bặt vô âm tín." "Ta cũng đã già, lúc đó liền lập tức quay về thành Trường Sa, từ đó không hề nhắc chuyện này với bất kỳ ai." Tề Thiết Chủy nghe Bán Tiệt Lý bói quẻ mà không tìm hắn, lập tức nói: "Tam gia, ngài không phúc hậu rồi, nếu lúc đó ngài tìm ta bói quẻ, ta khẳng định sẽ nhắc nhở ngài đừng đến gần!" "Nhìn ta đây này, cháu trai ta Tề Vũ muốn đi, ta còn không cho nó đi…" Hắn nói một tràng.

Quẻ lúc đầu cảm thấy kỳ quái, chưa từng có bất kỳ quẻ tượng nào lại chỉ hướng đến một nơi chính xác như vậy.

"Hồ Bán Tiên." Bán Tiệt Lý nói ra một danh hiệu, Tề Thiết Chủy không nói tiếp nữa.

Hồ Bán Tiên là Hồ Quốc Hoa, Hồ Vân là tuyển đa, là sư huynh của Trương Trạch trong Mô Kim Giáo Úy.

"Ta nghe ra rồi, mỗi người trong các ngươi đều có cách của riêng mình để tìm một ngôi mộ." "Mười năm nay, nhiều người như vậy gần như đều trong một tình huống ngẫu nhiên nào đó, mà có được manh mối." "Đúng vậy." Phong Học Văn đi tới, "Sư phụ ta cũng từng suýt nữa đã xuất phát đi đến thảo nguyên phía bắc." "Nói là tiên duyên tu đạo ở trên thảo nguyên đó, biết được tin tức này, lúc đó ta sợ chết khiếp, ta nghe sư phụ nói, ở thảo nguyên Ngoại Mông, có một lăng mộ do Thành Cát Tư Hãn của Nguyên triều để lại, sau đó được Hốt Tất Liệt tiến hành mở rộng." "Vào thời kỳ Trương gia toàn thịnh nhất, đã phải trả một cái giá cực lớn, mới phong ấn được tòa cổ mộ đó." Trương Trạch hỏi một câu: "Trong Cửu Môn chỉ thiếu Nhị gia chưa đến, các gia khác đều đủ cả rồi." "Đều xác định cả rồi, tất cả đều muốn theo Trương gia xuống cái đấu này?" "Xuống." Bán Tiệt Lý tay vịn xe lăn, "Nếu không xuống, nửa đời sau của ta chắc đều phải canh cánh về tòa cổ mộ này." "Nhị gia trong nhà có chút việc cần giao phó, gia sản ta đều đã phân chia xong, nếu Lý mỗ ta không thể sống sót trở về, xin chư vị hãy chiếu cố nhiều hơn cho mấy đứa con trai không nên thân của Lý gia ta!", hắn chắp tay hành lễ, ngữ khí như đang giao phó hậu sự.

Phong Học Văn lại khinh thường: "Năm đó từ chiến trường nhặt về một mạng, sống đến bây giờ, đủ vốn rồi." "Có thể trộm mộ của Thành Cát Tư Hãn trong truyền thuyết, cho dù chết ở trong đó cũng đáng." Hương hỏa của Phong gia có em trai Phong Học Vũ lo.

Chuyện ở Địa Tiên Thôn đã xong, tính cách của Phong Học Vũ so với trong nguyên tác cởi mở hơn nhiều.

Vì thế bạn bè bên cạnh cũng không ít, với tư cách là một học bá, danh tiếng trong giới khảo cổ cũng dần dần lan truyền.

Còn về Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh của Bàn Sơn, lại không có gì nghiêm trọng.

Lão Dương Nhân vẻ mặt thoải mái nói: "Ta đã từng thấy người 'chung cực', một tòa mộ Thành Cát Tư Hãn thôi mà, ta không tin nó thật sự có thể nuốt chửng ta." "Ngài đừng nói vậy, ngôi mộ đó thật sự sẽ ăn thịt người, ta đã nghe ngóng ở bên Ngoại Mông." Tề Thiết Chủy thần bí nói: "Ta gặp được thổ phu tử bên Ngoại Mông, theo cách nói bên đó, phàm là người bị ngôi mộ đó nhắm trúng, đều không thoát được, một khi đi vào linh hồn vĩnh viễn không thể rời đi, đó thật sự là một ngôi mộ biết ăn thịt người!" Lúc nói những lời này, biểu cảm của Tề Thiết Chủy vô cùng nghiêm túc.

Nghe mọi người thảo luận, Trương Trạch nhân cơ hội này, cấy ký ức vào cho Uông Tàng Hải.

Mọi người đều không biết người này là ai, Trương Trạch không hề né tránh mà làm xong mọi việc.

Sau đó để hắn tiếp tục ở lại Cổ Đồng Kinh.

Cố gắng hết sức tạo cơ hội để Ngô Tam Tỉnh một mình gặp gỡ người nhà họ Uông.

Còn về cách Ngô Tam Tỉnh liên lạc với bên ngoài, cũng rất đơn giản, đó là một chiếc đài phát thanh đã được ngụy trang.

Hắn có thể xác định được vị trí đại khái của nhà họ Uông.

Năm đó vì một số hành động, dẫn đến động cơ bị bộ phận vận tải phát hiện, nhà họ Uông cả tộc dời đi trong đêm, rời khỏi nơi ở trong

nguyên tác.

Sau đó đi đâu, đến nay vẫn chưa tìm thấy.

Muốn động đến nhà họ Uông, phải để họ thả lỏng cảnh giác.

Còn về việc những người này rời đi, lý do cũng vô cùng đầy đủ.

Hắn biết trong Cửu Môn có người của nhà họ Uông tồn tại.

Nếu những người này dám theo sau, vậy thì để họ chết thẳng trong mộ.

Hắn cũng không sợ người nhà họ Uông biết sự tồn tại của ngôi mộ đó.

Đây là một trong mấy tòa hung lăng nguy hiểm nhất trong ghi chép của Trương gia.

Ngay cả người Trương gia năm đó cũng có vào không có ra, huống chi là người nhà họ Uông khắp nơi đều bắt chước Trương gia.

Sau khi dừng lại một chút trong địa cung Cổ Đồng Kinh, mọi người nhanh chóng lên mặt đất.

Lương khô trên người được Trương Trạch phân phát.

Khi lại gặp Trương Khải Sơn, họ đã bắt đầu chặn nguồn nước của Cổ Đồng Kinh.

Mục đích là để cửu đầu xà bách hoàn toàn không thể uống nước, từ đó rơi vào trạng thái ngủ đông.

Điều khiến người ta bất ngờ là, Nhị Nguyệt Hồng lại đi theo xe tải của Trương Khải Sơn đến.

Hơi giống với trong nguyên tác, quan hệ của ông và Trương Khải Sơn cũng không tệ.

"Phật Gia!" Nhị Nguyệt Hồng sau khi xuống xe, liền đi về phía

Trương Trạch, cáo lỗi một tiếng: "Chuyện lần này quan trọng, Nhị Nguyệt Hồng đã giao phó xong hậu sự, mới dám không chút do dự theo Phật Gia đi thăm lăng." Phía sau ông, Trương Trạch nhìn thấy Trần Bì trung niên.

Đối phương so với năm đó trầm ổn hơn rất nhiều, nhưng tính tình vẫn không nhỏ.

Thấy Trương Trạch nhìn về phía Trần Bì, Nhị Nguyệt Hồng giải thích: "Nha đầu không yên tâm ta đi một mình, nên để Trần Bì cũng đi theo." Trần Bì liếc nhìn về phía đội khảo sát, nhìn về phía người dẫn đội là Trần Văn Cẩm, lộ ra nụ cười hiền từ.

Thành viên đội khảo sát, chuẩn bị trở về lều, chuẩn bị tiếp tục tìm hiểu thêm thông tin trong Cổ Đồng Kinh, cố gắng khôi phục lịch sử ngàn năm của Cổ Đồng Kinh.

Cửu Môn mọi người theo sau đội ngũ của Trương gia, lái mấy chiếc xe tải, đi về phía Ngoại Mông.

Trong ấn tượng của Trương Trạch, những lăng mộ khó đào nhất phải kể đến lăng Tần Thủy Hoàng và Càn Lăng.

Bí ẩn nhất tự nhiên là hoàng lăng của Thành Cát Tư Hãn.

Tương truyền, đồ tùy táng trong mộ Thành Cát Tư Hãn còn xa hoa hơn cả lăng Tần Thủy Hoàng, nhưng tất cả những người đi tìm đều tay trắng trở về.

Hoàng thất triều Nguyên thực hành mật táng, không công bố, không ghi chép, không đặt bia mộ.

Theo dòng thời gian ở kiếp trước, Càn Lăng phải mất hơn bốn năm mới được phát hiện.

Còn về mộ Thành Cát Tư Hãn, ngay từ đầu trong hồ sơ của Trương gia đã có ghi chép chính xác về vị trí lăng mộ.

Mấy năm trước, khi mảnh đất đó chưa được nhượng lại, những kẻ trộm mộ trong nước vẫn có thể tự do ra vào.

Khi ấy, số người đến đó nhiều không kể xiết.

Chương 546

Mọi người ngồi trên xe nhìn cảnh tượng bên ngoài cửa sổ, từ sa mạc mênh mông dần chuyển thành thảo nguyên bao la.

Trương gia Bách Nhãn Quật Thập Nhất Thương, các tộc nhân Trương gia được hồi sinh, tất cả đều đã đợi sẵn trên đường từ trước.

Trương Cửu Y, người tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp, cũng đã lên chiếc xe tải.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, Trương Cửu Y dùng chiếc bình nước quân dụng kiểu Lục Tất kinh điển uống một ngụm rượu Vũ Lăng đặc sản của Hồ Nam.

"Hôm qua ta dùng Kỳ Môn Độn Giáp bày bàn, lại tìm một lần nữa." "Kết quả vẫn vậy, thứ ta muốn tìm ở bên trong." "Kỳ Môn Độn Giáp từ khi được sáng tạo ra, chưa nghe nói có ai có thể thực sự nắm vững." "Bản chất của bói quẻ là tìm kiếm câu trả lời cho những việc chưa xảy ra, Kỳ Môn Độn Giáp là một trong số đó, dùng để đo lường vị lai, dò xét thiên cơ." "Ngươi có tin không?

Trên đời này có thứ gì có thể che mắt được thiên cơ không?" Nhị Nguyệt Hồng tò mò nhìn sang: "Tiền bối, Kỳ Môn Độn Giáp bày bàn ta có biết sơ qua, trong lòng mặc niệm vật đã mất, từ bàn cờ có thể giải ra phương vị của vật đó, bất kể xa gần đều có thể tìm ra đáp án chính xác." Nếu xét về trình độ Kỳ Môn Độn Giáp, Trương Cửu Y hẳn là không thua kém gì Trương Tam Liên Tử và Kim Bàn ngày trước.

Trong nguyên tác, những nhân vật tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp được ghi chép rõ ràng cũng chỉ có vài người.

"Nói vậy cũng không sai." "Cha ta năm đó có nhắc với ta một lần,

Kỳ Môn Độn Giáp có ba thứ không tìm." "Vô tung thi không tìm, âm thân quỷ không tìm, bất lượng kiếp không tìm." Trương Cửu Y uống một ngụm rượu, từ từ nói tiếp: "Vô tung thi là chỉ những thi thể mất tích, ví dụ như chết đuối ở Hoàng Hà, bị phi tang trong các vụ án mạng..." "Không có chuyện gì thì đừng đi chọc vào những thứ đó, dễ rước họa vào thân." "Âm thân quỷ, là chỉ những người đã chết, tìm đều không phải người sống, đều là âm quỷ.

Âm dương cách biệt, người sống tốt nhất không nên quấy rầy sự yên tĩnh của người chết." "Thứ ba là bất lượng kiếp, cái này là huyền diệu nhất, chỉ việc tìm kiếm những thứ có khái niệm đặc biệt mơ hồ.

Ví dụ như ta từ cổ tịch nghe nói có thể tìm kiếm kiếp trước, hoặc những người ảnh hưởng đến ta trong tương lai, khi đi tìm những thứ này, câu trả lời cuối cùng thường vô cùng quỷ dị." Tình huống thứ ba này, so với những gì họ đang gặp phải lúc này, là gần gũi nhất.

Trương Thụy Sơn đang ngủ gật bỗng ngáp một cái, giọng trầm trầm nói: "Những thứ liên quan đến mệnh lý này, thường sẽ thay đổi sự vật, dễ rước họa vào thân." "Bị thứ đó nhắm vào rồi, dù không cố ý tìm kiếm, nó cũng sẽ dẫn dắt ngươi, cái gì phải đến thì không tránh được." Lời của Trương Thụy Sơn khiến cả xe rơi vào im lặng.

Chỉ có Trương Trạch đang dùng vải lau thanh Cửu Long Bảo Kiếm đã tàn phế.

Trong số rất nhiều bảo kiếm, cũng chỉ có thanh này mới có thể miễn cưỡng chịu được sấm sét.

Tra duyệt hồ sơ về hung lăng này trong cổ lâu của Trương gia, hắn phát hiện, người Trương gia thực ra cũng không biết nhiều về nơi này.

Phần lớn các cổ mộ thời kỳ đầu, khi xây dựng, Trương gia đều phái tộc nhân trà trộn vào hàng ngũ thợ thủ công để dò la tin tức.

Nhưng hoàng tộc Mông Cổ khi đó vô cùng tàn nhẫn, tất cả thợ thủ công cuối cùng đều bị tuẫn táng.

Đồng thời có một ghi chép đặc biệt.

Chiếc xe chạy trên thảo nguyên, khi sắp đến gần đích, Trương Thụy Đồng và Trương Trạch lặng lẽ ngồi trên nóc xe.

"Theo ta được biết, Thành Cát Tư Hãn và Hốt Tất Liệt, cũng giống như các vị đế vương cổ đại khác, khao khát thành tiên, khao khát được trường sinh." "Nhưng tín ngưỡng của họ không giống lắm với những kỳ nhân ta từng tiếp xúc, họ tin vào một tôn giáo vô cùng cổ xưa." "Thông qua một số phương thức đặc biệt, họ tự phong mình làm thần minh, đồng thời phân phong cho các vị thần trong tín ngưỡng tôn giáo của họ." "Những mộ chủ còn sống trong các cổ mộ, ta cũng đã gặp không ít." "Thành Cát Tư Hãn hay Hốt Tất Liệt, tổ tôn bọn họ, có còn sống hay không, đến giờ ta vẫn không thể xác định." Nguyên nhân chính không xác định được là vì những người Trương gia được phái vào, gần như không có ai sống sót trở về.

Những người trở về cũng chỉ ở vòng ngoài.

Những tộc nhân có thể tiến vào sâu hơn, theo trí nhớ của Trương Trạch trong thăng long đồ, đại khái đều chết ở cùng một nơi.

Đó chính là Trương Gia Cổ Lâu đặc biệt nhất được xây bằng thi thể của người Trương gia từ thời Tây Chu, nằm sâu trong lăng mộ.

Trương Trạch lạnh lùng nói: "Nếu còn sống thì tốt nhất, những gì đã gây ra cho người Trương gia, đến lúc đó ta sẽ trả lại gấp bội." Chiếc xe tải từ từ chạy vào một khu rừng sâu trên thảo nguyên.

Trong khu rừng đó, chính là nơi năm xưa.

Cũng tại nơi này, họ đã gặp phải ảnh hưởng kỳ lạ.

Thời gian đã trôi qua lâu như vậy.

Trong rừng đáng lẽ đã chết hết lớp này đến lớp khác, nhưng lại không thấy bất kỳ dấu vết nào lưu lại.

"Chẳng lẽ nơi này có người giữ mộ, chuyên phụ trách dọn dẹp những kẻ trộm mộ chết ở đây sao?" Phong Học Văn cầm ống nhòm, nhìn chằm chằm về phía đó từ xa.

"Ngươi chắc chắn, là người giữ mộ?" Bán Tiệt Lý được người dìu lên xe lăn.

Nơi này, y vô cùng quen thuộc, thậm chí đã tự mình đến đây, đồng thời cũng là nơi khiến y gần mười năm không dám lại gần.

Dựa theo khu vực hoạt động thường xuyên của lão xà, Chá Cô Tiếu căn cứ vào dấu vết, đã tìm thấy hài cốt của một đội thám hiểm nước ngoài.

Đội thám hiểm tên là đội thám hiểm Tháp Ninh Phu, những người này không biết từ đâu tìm được manh mối về nơi này, cũng đến đây thám hiểm.

Nhưng họ không lường được mức độ nguy hiểm của nơi này.

Phải biết rằng, đây là Thần Nông Giá.

Trong số đồ đạc của đội thám hiểm, Trương Trạch nhặt được một tấm bản đồ địa hình.

"Phu quân, hình đầu lâu trên bản đồ có ý nghĩa gì?" "Hẳn là Thủy Tinh Khô Lâu." Trương Trạch kiên nhẫn trả lời Hoắc Tiên Nhi.

"Ở đây, chiếc hộp này báo hiệu tai nạn và cái chết." Nó cũng có tác dụng tương tự như chiếc hộp Pandora mà hắn từng tiếp xúc trực tiếp.

Hoắc Tiên Nhi gật đầu: "Ta đoán, những người trong đội thám hiểm này, có khả năng đã tìm thấy nội dung bích họa do nước Sở để lại năm đó, rồi làm thành bản đồ để tìm đến đây." Theo lời đồn, trọng

bảo mà Sở U Vương chôn giấu nằm ở một nơi gọi là Tỏa Quỷ Âm Sơn.

Đó cũng là nơi mà tấm bản đồ này chỉ đến.

Trương Trạch lại biết, nơi mà bản đồ chỉ đến, thực chất là một lối đi thông xuống lòng đất.

Còn về trọng bảo, tám phần là cỗ Thủy Tinh Khô Lâu kia.

Đi xuyên qua một khu rừng rậm thời tiền sử.

Xung quanh là một khu rừng di tích từ thời tiền sử.

Đã tồn tại dưới lòng đất hàng trăm triệu năm, sinh vật và thực vật thời đó đa số đã tuyệt chủng vì hình thể quá lớn, do đó mọi thứ ở đây đều giống như bị kính hiển vi phóng đại lên mấy chục, mấy trăm lần.

Cả đoàn người chậm rãi đi xuyên qua khu rừng.

Trong rừng, họ thấy những con cóc khổng lồ, và những con bướm khô lá có kích thước cũng khổng lồ không kém.

May mà những người này, ai cũng có năng lực ẩn thân của Lục Khố Tiên Tặc.

Những côn trùng khổng lồ này không thể phát giác ra họ, tự nhiên cũng bớt đi không ít phiền phức.

Đi xuyên qua một thế giới vi mô, mọi người có cảm giác như đã trở lại Trùng Cốc ở Vân Nam.

Nơi này và môi trường ở Trùng Cốc vô cùng tương tự.

Chỉ là không có nhiều loại thực vật phong phú như ở Trùng Cốc.

Xung quanh là những loài thực vật nấm đủ màu sắc, hình thù kỳ dị, giống như những chiếc ô xếp chồng lên nhau, từ thân cây cổ thụ men theo mặt đất lan ra, chen chúc không một kẽ hở.

“Vị trí hiện tại của chúng ta đang ở vĩ độ ba mươi Bắc.” Tống Địch Thu dựa vào kinh vĩ độ của mọi người mà suy đoán, đột nhiên phát hiện ra vĩ độ hiện tại của họ.

“Không có gì lạ, vị trí của Thần Nông Giá, bản thân nó đã nằm trên vĩ độ này.” Trương Trạch giải thích.

Những kỳ tích xuất hiện trên thế giới này, cơ bản đều nằm trên cùng một vĩ độ.

Thần Nông Giá lại càng được công nhận là một vùng đất bí ẩn.

Đi xuyên qua cả khu rừng nguyên sinh.

Xung quanh liên tục có rất nhiều sinh vật kỳ lạ hoạt động.

Trong đó có những con chuồn chuồn cổ đại khổng lồ bay ngang qua.

Cuối cùng, vào sáng ngày thứ hai.

Họ đã tìm thấy bức bích họa ghi lại sự tích của Sở U Vương.

Nội dung bích họa miêu tả một vị đế vương nhân gian, đang thì thầm với một chiếc đầu lâu khổng lồ.

Trên đó còn có cảnh tượng kinh hoàng ác quỷ ăn thịt người.

Sở U Vương mình mặc mãng bào, đeo đai ngọc, sau lưng có lọng hoa văn phượng, ra dáng một vị vua chúa, đối diện là một người đứng, đầu đội mặt nạ ba mắt.

Vị bên cạnh đó hẳn là đại tế ti của nước Sở.

Nước Sở tín ngưỡng quỷ thần, điều này trong lịch sử đã sớm có ghi chép.

“Trong bích họa...” Tuyết Lỵ Dương nhìn chằm chằm nội dung trên đó, chậm rãi nói: “Sở U Vương lo lắng sau khi chết, xuống âm

gian, sẽ bị ác quỷ ăn tươi nuốt sống sao?" Thắng Ngọc nói: "Theo nội dung bích họa, chẳng lẽ mộ của Sở U Vương thực chất ở đây, còn cái lăng mộ đã được phát hiện trước đó là mộ giả sao?" Trong thời cận đại, mộ của Sở U Vương đã được người ta phát hiện.

Nhưng ở nơi này, dựa theo nội dung bích họa, có vẻ như Sở U Vương cũng có một lăng mộ ở đây.

Tống Địch Thu lắc đầu: "Cũng chưa chắc, có khả năng một trong hai là y quan trủng." "Hoặc là nơi này chôn cất thứ gì đó vô cùng quan trọng đối với Sở U Vương." Bích họa trong động đá bị bong tróc, hư hại nghiêm trọng, chỉ có thể nhận ra được một phần nhỏ.

Nhưng mọi người từ đó đã tìm ra được rất nhiều manh mối quan trọng.

Trong bích họa, Tống Địch Thu đã tìm thấy ghi chép liên quan đến con gái của Sở U Vương.

Tương truyền, có người bắt được một con cá trắng hiếm thấy ở trong sông, mang vào cung dâng cho U Vương.

U Vương nghe nói cá trắng là do long xà biến hóa, ăn vào có thể trường sinh bất tử, liền lệnh cho người nấu chín cá.

Chương 547

Ông ta ăn trước một nửa, sau đó cho người mang nửa còn lại cho con gái.

Nhưng con gái của Sở U Vương thấy nửa con cá trắng, không khỏi vừa xấu hổ vừa tức giận.

Nàng cho rằng việc đưa cho mình nửa con cá đã ăn dở là một sự sỉ nhục, liền trực tiếp treo cổ tự vẫn.

Sau đó, trong tang lễ của con gái, Sở U Vương cố ý đặt hoa bách hợp để dân chúng tò mò đến xem.

Những người đến xem vừa vào thì cửa đá ngàn cân đột nhiên hạ xuống, khiến tất cả mọi người đều bị giữ lại bên trong để tuẫn táng.

Từ đó về sau, Sở U Vương hễ nhắm mắt là lại mơ thấy những oan hồn đó đến đòi mạng.

Nội tâm vô cùng bất an.

Lại nghe nói, dưới Âm Dục Hải có một hang động, nơi sâu nhất thông thẳng đến địa mạch, Sở U Vương tin rằng đó là "Cửu Trọng Chi Uyên".

Ông ta đem các loại trọng bảo đều dìm xuống động để trấn quỷ, nhưng không lâu sau, Sở U Vương cũng qua đời.

"Hẳn là gọi là...

định luật Murphy?" Vương Bàn Tử tò mò nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương, "Đúng không Dương tiểu thư?" "Càng lo lắng chuyện gì, chuyện đó càng dễ xảy ra." Rõ ràng, một loạt hành động của Sở U Vương được ghi lại trên đó khiến người ta xem mà không nói nên lời.

Trong đó có vẻ vô cùng bất hợp lý.

Cá trắng quý giá như vậy, Sở U Vương không nỡ ăn hết, để lại một nửa cho con gái.

Con gái này không ăn thì thôi, ngược lại còn tự sát?

Trên đời lại có người không biết điều như vậy sao?

Ở kiếp trước của Trương Trạch, quả thực không cảm thấy kỳ lạ, nhưng ở thời cổ đại nơi ai ai cũng trường sinh, sao lại có thể vì chút chuyện mà kích động tự sát.

"Đi thôi, ghi nhớ thông tin ở đây, phía sau còn một đoạn đường dài phải đi." Trương Trạch nhìn tình hình ở đây, biết rằng đã không còn xa nơi cần tìm.

Ở ven một đầm nước sâu gần đó.

Trương Trạch nhanh chóng dùng Phong Hậu Kỳ Môn, triển khai cả một bàn cờ Kỳ Môn khổng lồ.

Toàn bộ địa hình xung quanh đều được xem xét rõ ràng.

Tư Mã Hôi dẫn theo La Đại Thiệt Đầu, theo chỉ dẫn của Trương Trạch.

Quả nhiên ở trong một tế đàn, đã tìm thấy một cái hòm đá.

Hòm đá được điêu khắc từ đá trầm tích trong địa tầng, hợp nhất với thần thú bên dưới, bề mặt có vô số vết nứt, lại bị dây leo khô và rêu xanh che phủ.

Đặt trước mắt, một cảm giác bí ẩn tự nhiên sinh ra.

"Hòm của Sở U Vương?" Cả chiếc hòm vô cùng lớn, kích thước vừa đủ để chứa một người cuộn tròn.

Đợi hai người mang đồ vật về.

Chỉ thấy Trương Trạch đang giang rộng hai tay, một lượng lớn khí đen kịt từ bên cạnh hắn được phóng ra.

Chá Cô Tiếu cũng làm như vậy.

Khí đen kịt đó, đã tiêu dung toàn bộ những con quái vật hình người quỷ dị xung quanh thành bột mịn.

Hóa thành sức mạnh tinh thuần nhất.

"Tốc độ thật nhanh!" Tư Mã Hôi nhìn hành động của họ, biết rằng mấy vị "lão tiền bối" này đều là quái vật.

"Đồ vật lấy được rồi, vậy thì theo ta đi xuống thôi." Lời của Trương Trạch, khiến mọi người xung quanh nghe mà ngơ ngác.

"Đi xuống?" Doãn Tân Nguyệt khó hiểu nhìn xung quanh, "Chúng ta phải đi xuống đâu?" Đột nhiên cả con đường trực tiếp sụp xuống.

"Thang máy?" Tuyết Lỵ Dương sau khi phản ứng lại mới phát hiện, hóa ra đây là một bộ thang máy khá cổ xưa.

Thông qua thứ này, có thể trực tiếp đưa họ xuống lòng đất.

Hòm của Sở U Vương, bên trong có di hài trong truyền thuyết.

Những thứ này vốn dĩ đều phải được đưa xuống lòng đất, nhưng cuối cùng lại không được đưa xuống.

Hiện tại, họ đang làm chuyện mà người mấy ngàn năm trước chưa hoàn thành.

Cùng với việc dần dần sụp xuống.

Từ vân dưới lòng đất, khiến tất cả thiết bị đều mất tác dụng.

"Từ vân dưới lòng đất, xem ra chúng ta đã thực sự đi sâu vào lòng đất." Tống Địch Thu thấy những thiết bị này mất tác dụng, không những không cảm thấy hoảng sợ, ngược lại còn bắt đầu cảm thấy có

chút hưng phấn.

Con đường này, khiến cô hiểu ra, Thần Nông Giá thực sự có một con đường thông xuống lòng đất tồn tại từ xưa.

Thậm chí con đường này, có thể đi thẳng một mạch đến tâm trái đất.

"Hóa ra mấy ngàn năm trước, cổ nhân đã sớm nghiên cứu bí mật của thế giới trong lòng đất!" Trong miệng Tống Địch Thu, đột nhiên thốt ra một phát hiện khiến cô vô cùng kích động.

Sau đó, chỉ nghe một tiếng "phịch", "thang máy" dường như rơi thẳng xuống nước.

"Đến đáy rồi." Trương Trạch nói.

Xung quanh không còn bị từ vân bao phủ.

Xung quanh sóng đỏ cuồn cuộn, nơi sâu thẳm đen như mực, chỉ nghe gió lốc gào thét bốn phía, sương khói mờ mịt, cũng không biết mình đang ở nơi nào.

Trương Trạch nói: "Thứ đưa chúng ta xuống, gọi là Sở Tái Thần Thú, là công cụ của người nước Sở - dùng để đi xuống lòng đất." Trải qua ngàn năm, công cụ này đã đưa họ xuống đến giới hạn của nó, trong nháy mắt đã chìm xuống đáy nước.

Muốn quay lại đường cũ, trừ phi có thể bay lên.

Nếu không, những người này chỉ có thể đi thẳng về phía trước, tìm một lối ra khác.

Trương Trạch lấy ra một chiếc thuyền cao su, để mọi người trôi nổi trên mặt nước ngầm.

Mọi người đều không ngờ, dưới lòng đất ở vĩ độ ba mươi Bắc, lại có một môi trường kỳ lạ như vậy.

Men theo dòng nước ngầm đi về phía trước.

Đi được bao lâu không rõ, phía trước đột nhiên phát hiện ra một chiếc tàu ngầm.

Tàu ngầm đang nổi trên mặt nước.

Trương Trạch sau khi nhìn thấy, khẽ nói: "Z-615, chiếc tàu ngầm của Liên Xô mất tích ở La Bố Bạc năm đó, không ngờ lại xuất hiện ở nơi này." E rằng những người Liên Xô tìm kiếm năm đó cũng không thể ngờ, vị trí mất tích của chiếc tàu ngầm lại cách xa đến vậy.

Người của họ nhanh chóng lên tàu ngầm xem xét một lượt.

"Trống không!" Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất chui ra từ bên trong, lắc đầu với Trương Trạch.

"Bên trong không để lại dấu vết gì." "Một chiếc tàu ngầm động cơ diesel thông thường, dường như đang ở trong trạng thái di chuyển liên tục." Đây là thông tin hữu ích duy nhất mà Tuyết Lỵ Dương có được.

Dưới lòng đất La Bố Bạc, là sa hải trong cực vực.

Tàu ngầm đã đến đó để tiến hành khảo sát.

Trong thời gian đó cũng liên tục có người phát tín hiệu tìm kiếm ở đó, nhưng không ngờ tàu ngầm cuối cùng lại xuất hiện ở đây.

Tàu ngầm không hoàn toàn hư hỏng, nhưng người bên trong lại mất tích tập thể.

Điều này khiến sự việc càng trở nên khó lường.

Tống Địch Thu nói: "Tìm được chiếc tàu ngầm này, chuyến đi của chúng ta không uổng công." "E rằng không đơn giản như vậy, hoặc là chúng ta sẽ phát hiện ra nhiều hơn, hoặc là chúng ta sẽ chết tập thể ở đây." Trương Trạch thuận miệng nói.

Đương nhiên, hắn cũng chỉ nói bừa.

Nếu muốn chết, cũng không thể chết tập thể ở đây được.

Bây giờ hắn có thể quay lại mặt đất bất cứ lúc nào.

Có năng lực dịch chuyển tức thời, chỉ cần hắn muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể quay lại mặt đất ngay lập tức.

Chỉ là, hắn cũng muốn đi xem một chút, con đường thông đến thế giới trong lòng đất.

Hắn không thể hoàn toàn xác định phương hướng cụ thể để đi xuống lòng đất.

Do đó không thể sử dụng Súc Địa Chi Thuật một cách cụ thể.

Chương 548

Nhưng đúng lúc này, họ thấy chiếc tàu ngầm va phải một thi thể "nhân ngư".

Thi thể này có mang có vây, móng vuốt sắc nhọn, chi trước và chi sau đặc biệt phát triển, xương đuôi rất dài.

Nhìn thấy thứ này, Trương Trạch đột nhiên hiểu ra điều gì đó.

"Thủy thủ đoàn mất tích trong khoang thuyền." Hắn đột nhiên nói ra một thông tin khiến mọi người không dám tin.

"Còn nhớ thứ kia của ta không, thứ khiến cổ thần mất đi ký ức ấy?

Thứ đó, đồng thời cũng có thể khiến con người đột biến, trực tiếp biến thành loại quái vật này." Đến đây, Trương Trạch không tiếp tục giải thích.

Bởi vì rất nhanh, họ sẽ nhìn thấy thứ đó.

Tàu ngầm sở dĩ dừng lại ở đây, cũng là vì va phải vật thể khổng lồ đó.

Đó là một hòn đảo dưới lòng đất.

Chính hòn đảo đặc biệt này, đã khiến người thường không thể tiếp cận thế giới dưới lòng đất.

Cũng khiến cổ thần dưới lòng đất, không thể lên mặt đất.

"Tất cả theo ta." Trương Trạch dẫn theo mọi người, quen đường quen lối lên thuyền.

Sức mạnh của Phong Linh Châu, khống chế sức gió, đưa họ trực tiếp đến Từ Sơn.

Thứ đầu tiên được tìm thấy là một hóa thạch ốc anh vũ khổng lồ.

Nhìn bên ngoài giống như một hòn đảo.

Khu vực trung tâm của hóa thạch ốc anh vũ, có để lại manh mối của Thần Nông thị.

Trương Trạch cũng sau khi sử dụng Kỳ Môn Độn Giáp tính toán, đã tìm thấy một lối vào.

Ngay khi tất cả mọi người định theo Trương Trạch đi xuống.

Những con quái vật có hình dạng giống "nhân ngư", tất cả đều chui ra.

"Nhìn những thứ này, ta phát hiện giao nhân nguyên thủy trông cũng khá đẹp..." Vương Bàn Tử đột nhiên nói.

Nhưng không ai để ý đến hắn.

Mọi người đều đang suy nghĩ, về vị cổ thần ngày càng gần.

"Phật Gia, nếu Cổ thần có thể thao túng thời gian và không gian, chẳng phải là nói, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện trước mặt ta sao?" "Đích xác có thể, nhưng bản thể của nó đang không ngừng va vào khối Vũ Vương Bi kia." Trương Trạch nhàn nhạt nói.

Chá Cô Tiếu không hiểu: "Cổ thần mạnh như vậy, tại sao lại bị một khối bia đá cỏn con chặn đường?" "Bia đá cao hàng trăm mét như một ngọn núi lớn, trên lưng nó có khắc một đoạn bí mật mà thế nhân không thể biết, bao gồm cả vị cổ thần này.

Bất cứ ai biết được, đều sẽ chết ngay lập tức, Thương sau mỗi lần chết đều sẽ quên đi đoạn ký ức đó, cho đến một ngàn năm trước.

Từ lúc đó, mỗi lần tái sinh nó đều sẽ đi va vào khối bia đá này." Nghe nhắc đến bia đá, mọi người đều đang suy đoán, bia đá lớn như vậy, rốt cuộc làm sao để đưa xuống lòng đất?

E rằng lúc đó cũng đã phải trả một cái giá rất lớn, mới có thể đưa nó xuống không gian sâu vạn mét dưới lòng đất.

Ầm!

Nhưng đúng lúc này, mọi người vừa mới theo Trương Trạch tiến vào không gian dưới lòng đất.

Trước mắt là một thế giới đen kịt.

Xung quanh toàn là bùn lầy, có những đốm huỳnh quang do những con đom đóm thối rữa sống ở đây tạo thành.

Nhưng đúng lúc này, âm thanh trời long đất lở đột nhiên xuất hiện. 【Do sự kích thích của ký chủ, dẫn đến cổ thần đập vỡ Vũ Vương Bi trước thời hạn, xin ký chủ hãy chuẩn bị nghênh chiến.】 Vị cổ thần mạnh nhất trong lịch sử mà hắn phải đối mặt, cuối cùng cũng đã xuất hiện.

"Mọi người chuẩn bị đi, chúng ta hiện đang ở độ sâu vạn mét dưới lòng đất." "Con quái vật đó đã thoát ra từ thế giới trong lòng đất rồi." Dựa vào năng lực nhìn trong đêm, Trương Trạch thấy ở không gian cách đó mấy trăm mét, có một con quái vật toàn thân đen kịt, hình thể khổng lồ.

Nó đang di chuyển về phía này.

Mỗi một lần di chuyển, đều ảnh hưởng đến không gian xung quanh.

Trong không khí hình thành những gợn sóng nước kỳ quái.

"Ta phải cảm ơn ngươi, nếu không phải sự kích thích của ngươi, ta sẽ không tỉnh lại nhanh như vậy!" Giọng nói của Thương đột nhiên xuất hiện trong đầu Trương Trạch.

Âm thanh như sấm sét, ầm ầm vang dội trong đầu.

Nghe xong một đoạn thoại, khiến hắn phiền đến mức cả hai tai đều ù đi.

"Đến rồi!" "Giáo sư Tống, Thắng Ngọc lùi sang một bên, tình hình này các người không đối phó được đâu." Bên cạnh Trương Trạch đột nhiên xuất hiện hai con rồng.

"Chủ nhân, con quái vật lần này có thân bất tử!" Thanh Nhi nhìn con quái vật ở xa, toàn thân nó đều là mắt.

"Tấn công từ xa trước, tuyệt đối đừng để bị nuốt chửng." Trương Trạch nhìn chằm chằm con quái vật hình cây khổng lồ này.

Đồng thời bắt đầu quan sát Tứ Linh Huyết Trận.

Hai con rồng đồng thời phát động tấn công, lao ra.

Lửa từ miệng phun lên, đối với Thương không có tác dụng gì.

Tiếp đó điều động nham thạch nóng chảy dưới lòng đất.

Cũng vô dụng.

Ánh mắt của Thương, nhìn chằm chằm vào họ.

Thanh Nhi và Cửu Nhi biết khó mà lui, nhanh chóng đổi hướng.

Hai con rồng nhanh chóng bay trở về.

Trên trời đột nhiên xuất hiện một xúc tu khổng lồ.

Hướng về phía hai con rồng mà tóm lấy.

"Khủng bố quá, rồng cũng không đánh lại?" Lão Dương Nhân nhìn trận chiến trên không trung.

Không còn nghi ngờ gì nữa, sức mạnh của hai con rồng, không đấu lại cổ thần.

Thậm chí suýt nữa còn mất cả mạng.

"Cẩn thận một chút, cổ thần có thể rút linh hồn của sinh vật sống,

không những giam cầm linh hồn, mà còn nuốt chửng thân thể của ngươi biến thành một bộ phận của nó, nhìn những con mắt kia, đều là khuôn mặt của những người Bái Xà Nhân năm xưa.....” Trương Trạch giải thích như vậy, mọi người đột nhiên cảm thấy da đầu tê dại.

Nếu bị đuổi kịp, sẽ bị dung nhập vào trong đó.

Còn khủng bố hơn cả long mạch năm đó.

Ít nhất long mạch, không ghê tởm như vậy.

Trương Trạch đột nhiên điều động sức mạnh của Ngũ Linh Châu.

Dùng găng tay vô hạn.

Khống chế tất cả sức mạnh, phát động đòn tấn công mạnh nhất vào con quái vật.

Ầm ầm ầm!

Không gian xung quanh chịu sự tấn công dữ dội.

Bao gồm cả thân thể của Thương, cũng bị đánh tan nát trong đòn tấn công.

Nhưng sau đó, phần còn lại của thân thể vẫn tiếp tục tiến lên.

Nuốt chửng những thi thể còn sót lại dưới lòng đất.

Thân thể của nó vẫn đang tiếp tục tái tạo.

E rằng dù có giết chết được nhục thân, linh hồn của nó vẫn gần như ở trạng thái vô địch.

Xem ra chỉ có thể làm như vậy.

“Tu La Chi Lực!” Trương Trạch đột nhiên triệt để khởi động Tứ Linh Huyết Trận.

Tác dụng duy nhất của trận pháp này trên thế giới này, chính là điều động sức mạnh Tu La ẩn giấu bên trong nó.